Giới thiệu

Câu chuyện mở ra trong một thế giới đầy rẫy những bí ẩn của giới trộm mộ, nơi tồn tại bốn môn phái lừng danh: Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh và Phát Khâu.

Trong đó, Phát Khâu Thiên Quan được coi là thủ lĩnh, nổi tiếng với ấn tín "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ" có khả năng trấn áp tà ma.

Nhân vật chính là Trần Phong, một cựu quân nhân vừa giải ngũ trở về quê nhà tại một bản người Miêu hẻo lánh.

Tại đây, anh tiếp nhận di sản của người ông quá cố - một Phát Khâu Thiên Quan lừng lẫy một thời.

Trong lúc thu dọn di vật, Trần Phong vô tình kích hoạt một "Hệ thống Đạo Mộ" bí ẩn khi chạm vào chiếc ấn Phát Khâu gia truyền.

Hệ thống này không chỉ truyền thụ cho anh những kiến thức uyên thâm về phong thủy, thiên văn, giám định cổ vật mà còn trao cho anh những kỹ năng thất truyền như "Tầm Long Quyết" và "Phân Kim Định Huyệt".

Dựa vào những manh mối ông nội để lại và kiến thức từ hệ thống, Trần Phong bắt đầu hành trình khám phá bí mật về "Tướng Quân Mộ" nằm ẩn khuất đâu đó bên bờ Hoàng Hà gần bản Miêu – nơi mà ông nội anh đã dành cả đời để canh giữ nhưng chưa từng dám xâm phạm.

Bằng khả năng quan sát thiên tượng "Tam Tinh Trùng Sát" và phong thủy "Cửu Long Tráo Ngọc Liên", Trần Phong phát hiện ra ngôi mộ thực chất nằm sâu dưới đáy sông Hoàng Hà, được thiết kế để trấn áp một thứ gì đó cực kỳ tà ác chứ không đơn thuần là nơi an nghỉ.

Khi thâm nhập vào địa cung dưới nước, Trần Phong đối mặt với vô số cạm bẫy chết người: từ thủy ngân, tường chịu lực bằng gạo nếp, cho đến bầy thi miết (bọ xác chết) hung hãn.

Tại đây, anh tìm thấy một quan tài dựng đứng (pháp táng) chứa một nữ thi không phân hủy bị đóng đinh phong ấn.

Qua những di thư để lại, Trần Phong bàng hoàng nhận ra đây là mộ phần chứa thủ cấp của danh tướng Viên Sùng Hoán, nhưng đồng thời cũng là nơi giam giữ một thực thể quái dị được tạo ra từ "Thiên Thư" – một cuốn binh thư ngụy tạo chứa đựng tà thuật hồi sinh người chết nhưng lại biến họ thành quái vật.

Trong quá trình thoát khỏi ngôi mộ đang sụp đổ do nước sông tràn vào, Trần Phong bị trọng thương thấu phổi nhưng kỳ lạ thay, anh hồi phục một cách thần tốc chỉ sau một đêm.

Sự kiện này gieo vào lòng anh một nỗi nghi hoặc lớn về chính cơ thể mình.

Rời khỏi bản Miêu, Trần Phong đến Bắc Kinh hội ngộ với người đồng đội cũ là Ngô Bát Nhất (hậu duệ Mạc Kim Giáo Úy) và Bàn Tử.

Ba người hợp tác, bán được chiếc mặt nạ vàng ròng lấy từ mộ cổ, nhưng Trần Phong vẫn bị ám ảnh bởi sự biến đổi của cơ thể.

Để kiểm chứng, nhóm ba người quyết định thực hiện chuyến đi đến Ngưu Tâm Sơn, tìm kiếm những ngôi mộ cổ của người Khiết Đan và Hậu Kim, đồng thời khám phá căn cứ bí mật của quân Quan Đông Nhật Bản bỏ lại.

Tại đây, họ đụng độ với "Bạch Mao Thi Hống" – một loại cương thi cực mạnh đã tu luyện thành tinh.

Trong trận chiến sinh tử, Trần Phong một lần nữa bị trọng thương chí mạng nhưng lại tiếp tục hồi phục một cách phi lý.

Kết quả xét nghiệm máu sau đó khiến anh chết lặng: máu trong người anh là "máu chết", không còn sự sống của người bình thường.

Trần Phong nghi ngờ mình đã bị nhiễm một loại thi độc hoặc lời nguyền từ ngôi mộ dưới đáy Hoàng Hà, biến anh thành một dạng "người sống nhưng đã chết".

Manh mối duy nhất để cứu vãn tình thế và tìm ra lời giải cho sự biến đổi quái dị này nằm ở truyền thuyết về Tinh Tuyệt Cổ Thành – nơi được đồn đại là Nữ Vương Tinh Tuyệt nắm giữ bí thuật hồi sinh thực sự.

Để tìm đường đến đó, Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử quyết định gia nhập đoàn khảo cổ do cô gái Hoa kiều Shirley Dương và Giáo sư Trần dẫn đầu.

Chuyến hành trình tiến vào sa mạc Taklamakan đầy bão cát và những bí ẩn ngàn năm bắt đầu từ đây, không chỉ để tìm kho báu, mà còn để Trần Phong tìm lại sự sống cho chính mình.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 1

Mạc Kim môn, Bàn Sơn môn, Tả Lĩnh môn, Phát Khâu môn.

Bốn phái này còn được xưng là Mạc Kim Hiệu Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân, Tả Lĩnh Lực Sĩ và Phát Khâu Tướng Quân.

Giới đạo mộ có câu: "Phát Khâu hữu ấn, Mạc Kim hữu phù, Bàn Sơn hữu thuật, Tả Lĩnh hữu giáp".

Phát Khâu Thiên Quan, hay còn gọi là Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Vào cuối thời Đông Kinh (Đông Hán), Đổng Trác ủng binh tự trọng, từ Lương Châu đến Lạc Dương, đi đến đâu là "sơn lăng tiên đế đều bị đào bới".

Đến khi Tào Tháo thâu tóm quyền lực, càng công nhiên thiết lập chức "Phát Khâu Trung Lang Tướng", "Mạc Kim Hiệu Úy" trong quân đội, ngang nhiên đào bới lăng mộ.

Phạm Diệp trong "Hậu Hán Thư - Viên Thiệu Lưu Biểu Liệt Truyện" có chép: "Tháo dẫn tướng sĩ, đích thân khai quật, phá quan lột thi, cướp lấy vàng bạc, khiến thánh triều rơi lệ, sĩ dân thương cảm.

Lại đặt chức Phát Khâu Trung Lang Tướng, Mạc Kim Hiệu Úy, đi đến đâu là hủy hoại đến đó, không hài cốt nào không lộ ra".

Bài hịch văn này xuất phát từ Trần Lâm, một trong Kiến An Thất Tử đương thời, sau này quy phục Tào Tháo.

Tào Tháo từng đọc bài hịch này, tuy giận Trần Lâm bới móc chuyện tổ tiên nhưng lại không thể biện bác việc đào mộ. "Khâu" tức là phần mộ.

Mỗi một Phát Khâu Thiên Quan chính thống đều có một chiếc Phát

Khâu Thiên Ấn, trên ấn khắc tám chữ "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ".

Đây là thần vật độc nhất vô nhị, hào xưng "một ấn trong tay, quỷ thần đều tránh".

Tương truyền, tổ sư gia của môn phái Phát Khâu là một đạo nhân tên Bất Liễu.

Người này tục gia họ Liễu, dáng người thấp bé, nhưng môn Súc Cốt Công gia truyền đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, toàn thân gân cốt khớp xương mềm như bông, co duỗi tự như, tùy tâm sở dục.

Cuối thời Hán, thiên hạ chia ba Ngụy - Thục - Ngô, đại loạn khắp nơi.

Bất Liễu đạo nhân tình cờ gặp Tào Tháo, cho là anh hùng, bèn cử hai đệ tử đi theo phục vụ, còn mình thì vào núi ẩn cư.

Sau này đọc được hịch văn của Trần Lâm, biết hai đệ tử chắc chắn đã làm cái nghề Phát Khâu Mạc Kim, kinh động quỷ thần, nhân thần căm phẫn, bèn trục xuất hai người khỏi sư môn.

Từ đó về sau, hai đệ tử này lại thu nhận môn nhân, tôn Tào Tháo làm tổ sư gia.

Vì Súc Cốt Công luyện tập cực khó, nên Phát Khâu Thiên Quan đa phần là người có vóc dáng thấp bé, võ công tuy bình thường nhưng công phu co xương bảo mệnh lại thuộc hàng nhất lưu đương thời.

Khi xuống mộ, họ dùng xẻng Lạc Dương đào đạo động, miệng hang nhỏ đến mức trẻ con cũng khó chui lọt, nhưng họ lại có thể như chuột chũi chui tọt vào, nhẹ nhàng tự như. *** Mộ Võ Hầu!

Đây là nơi an nghỉ ngàn thu của Gia Cát Lượng - Thừa tướng Thục Hán thời Tam Quốc, nhà chính trị, quân sự kiệt xuất trong lịch sử Thiên triều.

Năm 234, Gia Cát Lượng phạt Ngụy lần thứ năm, tích lao thành tật, bệnh mất trong quân doanh tại Ngũ Trượng Nguyên.

Thục Hán triều đình theo di mệnh, quy táng ông tại chân núi Định Quân.

Gia Cát Lượng sinh thời phò tá Lưu Bị lập nên chính quyền Thục Hán, quan đến Thừa tướng Vũ Hương Hầu, sau khi mất được truy thụy là "Trung Võ Hầu".

Ngàn năm qua người đời gọi mộ địa của ông là Mộ Võ Hầu.

Ngũ Trượng Nguyên nằm ở huyện Kỳ Sơn, thành phố Bảo Kê, tỉnh Thiểm Tây ngày nay.

Nơi đây là một phần của đài nguyên hoàng thổ phía bắc Tần Lĩnh, nam tựa Tần Lĩnh, bắc giáp sông Vị, đông tây đều là hào sâu, địa thế hiểm yếu.

Thời Tam Quốc, Gia Cát Lượng đóng quân tại Ngũ Trượng Nguyên đối trận với Tư Mã Ý bên kia sông Vị, sau vì lao lực mà mất tại đây.

Ngũ Trượng Nguyên cũng vì thế mà vang danh thiên hạ.

Tương truyền Gia Cát Lượng từng bày "Bát Trận Đồ" và diễn tập binh mã tại núi Định Quân suốt tám năm ròng. *** Thủy Hoàng Lăng!

Lần khảo sát khảo cổ toàn diện đầu tiên đối với địa cung Tần Thủy Hoàng bắt đầu vào năm 1962.

Các nhà khảo cổ đã vẽ ra bản đồ bố cục lăng viên đầu tiên, qua thăm dò, phạm vi lăng viên rộng tới 56.25 km², tương đương gần 78 cái Cố Cung, gây chấn động giới khảo cổ.

Tư Mã Thiên trong "Sử Ký" chép: "Thủy Hoàng vừa lên ngôi đã sai đào núi Ly Sơn...

Dùng thủy ngân làm trăm xuyên sông ngòi biển cả, dùng máy móc vận hành, trên có thiên văn, dưới có địa lý.

Dùng mỡ nhân ngư làm nến, đốt mãi không tắt".

Hiện nay vẫn chưa có khả năng hoàn toàn hé lộ bộ mặt thật của lăng Tần Thủy Hoàng.

Về vị trí địa cung, có nhiều giả thuyết.

Theo sử liệu cốt lõi "Hán Cựu Nghi", Thừa tướng Lý Tư từng báo cáo đã huy động 72 vạn người đào sâu đến mức "như xuống tận đáy địa cầu", Tào Tháo nghe xong bèn hạ lệnh "đào sang ngang ba trăm trượng".

Điều này càng khiến vị trí địa cung thêm phác sóc mê ly.

Dân gian đồn rằng giữa Ly Sơn và lăng Tần có một lối đi ngầm, mỗi khi trời mưa âm u, bên trong lại vang lên tiếng "âm binh", người hò ngựa hí vô cùng náo nhiệt.

Khảo sát vật lý địa cầu cũng chứng minh trong địa cung có tồn tại dị thường về thủy ngân (Hg), phân bố mạnh ở đông nam và tây nam, yếu ở đông bắc và tây bắc, trùng khớp với vị trí của Bột Hải và Hoàng Hải, chứng tỏ ghi chép "dùng thủy ngân làm sông biển" trong Sử Ký là có cơ sở.

Chương 2

Lượng thủy ngân khổng lồ này không chỉ tạo cảnh quan mà còn là chất kịch độc để ngăn chặn trộm mộ. *** Trần Phong nhìn kỹ tình hình xung quanh thi thể một lượt.

Hắn lập tức bị dọa cho ngây người.

Trước mặt hắn chất đống một núi xác chết.

Vừa rồi trên đỉnh đầu hắn không chú ý, giờ nhìn lại mới thấy là một ngọn núi xác cao hơn mười mét.

Đập vào mắt toàn bộ là thi thể, hốc mắt của những cái xác này đều lõm sâu hoắm.

Đây hẳn đều là những thi thể bị hiến tế.

Có thể tưởng tượng được thủ đoạn tàn nhẫn đến mức nào.

Những người này chắc đều là nô lệ của Ma Quốc.

Sau khi bị móc mắt hiến tế, xác của họ bị vứt bỏ tại đây.

Số lần hiến tế nhiều lên, xác chết cũng tích tụ thành núi.

Trần Phong cũng không phải lần đầu nhìn thấy nhiều xác chết như vậy.

Trong lòng tuy không sợ, nhưng chỉ hy vọng đám xác này không xảy ra thi biến thì tốt.

Hắn mím môi, tiếp tục trượt xuống dưới.

Sau khi xuống tới nơi, Trần Phong ngẩng đầu nhìn núi xác, càng thêm chấn động.

Những cái xác này đều đã bị hong khô thành xác khô (cán thi), khả

năng thi biến không cao.

Thấy vậy, Trần Phong hơi thả lỏng.

Nếu đám xác khô này mà đồng loạt vùng dậy thì hắn chỉ có nước tự cứa cổ cho xong.

Chân Trần Phong vừa chạm đất đã đạp phải một cái xác, bị hắn đạp gãy làm đôi, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên không dứt.

Do thời gian cấp bách, Trần Phong quan sát sơ qua tình hình.

Trước mặt là một con đường nhỏ tối om, không thấy điểm cuối.

Đợi lát nữa nếu tế tự thành công, có thể xuống đó xem sao.

Trần Phong nhìn mặt nước, con Bạch Hồ Tử Ngư (Cá râu trắng) đang ở bên phải hắn, bơi sát bờ.

Muốn qua đó phải bơi.

Hy vọng ngay trước mắt, Trần Phong không do dự nhảy tũm xuống nước, bơi về phía con cá.

Nước rất lạnh, tay chân Trần Phong tê dại đi.

Cũng may khoảng cách không xa, rất nhanh hắn đã bơi tới gần con Bạch Hồ Tử Ngư.

Nhìn đôi mắt to tướng của nó, hắn không khỏi cảm thán.

Thực lực có mạnh đến đâu cũng không phải đối thủ của công nghệ hiện đại.

Trần Phong rút dao găm, nhắm chuẩn vị trí đâm mạnh xuống.

Da thịt Bạch Hồ Tử Ngư tuy cứng nhưng nó đã chết, Trần Phong dùng hết sức bình sinh mới đâm vào được, rồi ra sức khoét lấy con mắt.

Đối phương chỉ là một con cá chết, hắn làm việc này chẳng chút

gánh nặng tâm lý nào.

Rất nhanh, một con mắt đã bị Trần Phong khoét ra.

Ngay khi hắn chuẩn bị khoét con mắt thứ hai, hắn thấy trước mặt liên tục có bọt khí nổi lên, giống như nước đang sôi sục.

Nhìn cảnh này, Trần Phong theo bản năng lùi lại.

Bên dưới không lẽ có thứ gì đang trồi lên?

Chẳng lẽ trong nước còn có quái vật?

Trần Phong cảnh giác quan sát xung quanh.

Lúc này bọt khí trước mắt đột nhiên tăng nhiều, cả người Trần Phong căng cứng.

Hắn nhìn thấy hai điểm đen nhỏ nổi lên, định thần nhìn lại, cư nhiên là một đôi mắt!

Chẳng lẽ từ trong bụng con Bạch Hổ Tử Ngư chui ra?

Nhìn đôi mắt đó, Trần Phong do dự một chút rồi vứt luôn con mắt cá trong tay đi.

Hắn đoán con cá râu trắng và con trăn khổng lồ (Hắc Văn Cự Mãng) tranh giành địa bàn có thể là vì đôi mắt này.

Nhưng hiện tại cả hai con quái vật đều đã bị một pháo tạc chết (hoặc bị thương nặng), dưới này không còn ai tranh với hắn nữa.

Nghĩ vậy, Trần Phong cẩn thận thu lấy đôi mắt bí ẩn kia.

Thu xong chiến lợi phẩm, Trần Phong bơi về phía bờ.

Bên trên, nhóm Ngô Bát Nhất lúc này nội tâm càng thêm nôn nóng.

Đồng hồ cát không còn nhiều thời gian nữa, tối đa chỉ còn mười phút.

Nếu trong vòng mười phút Trần Phong không đưa mắt lên, đám

người dũng xung quanh e rằng sẽ thi biến toàn bộ.

Đúng lúc này, Trần Phong đang bơi được một nửa thì gặp phải "Hổ cản đường".

Là người quen cũ - một trong hai con Hắc Văn Cự Mãng ban nãy.

Con trăn khổng lồ này chưa chết, có lẽ lúc nãy chỉ bị bom làm cho ngất đi.

Tuy nhiên, những vết thương dữ tợn trên người nó cho thấy nó bị thương không nhẹ.

Đây là cơ hội cho Trần Phong.

Nếu con quái vật này ở thời kỳ toàn thịnh thì không có cửa đánh, nhưng giờ nó chỉ còn nửa cái mạng.

Chỉ cần ra tay đủ nhanh, thân thể to lớn thì đã sao?

Không phải vẫn chết như thường à?

Nghĩ đoạn, Trần Phong nắm chặt dao găm quân dụng trong tay.

Con trăn lúc này uốn nửa thân trên thành hình cánh cung, đôi mắt hung ác trừng trừng nhìn Trần Phong.

Bỗng nhiên, nó lao tới cắn.

Ở dưới nước hành động không linh hoạt, đây là sân nhà của nó.

Nhưng Trần Phong linh hoạt nghiêng người né, thân thể Hắc Văn Cự Mãng lướt qua sát sườn hắn.

Con dao găm trong tay Trần Phong không chút do dự chém mạnh xuống thân trăn. "Keng!" Một âm thanh kim loại va chạm vang lên bên tai Trần Phong.

Hắn thầm mắng một tiếng, da con này dày quá.

Rất nhanh, con trăn lại quay đầu lao tới.

Lần này, Trần Phong thấy nửa thân kia của nó đang ở ngay trước mặt, hắn lao tới ôm chặt lấy thân trăn.

Con trăn cũng không ngờ Trần Phong lại chơi chiêu này.

Ôm được nó rồi, dao găm trong tay Trần Phong liên tục đâm vào rút ra trên người nó.

Không ngờ con quái vật này bị thương nặng như vậy mà vẫn khó đối phó, Trần Phong ở dưới nước liên tục né tránh công kích, thi thoảng lại bồi thêm vài nhát dao.

Chương 3

Máu tươi loang lổ nhuộm đỏ cả vùng nước.

Đột nhiên, Trần Phong thấy con trăn trở nên hoảng loạn, bỏ mặc hắn mà liều mạng bơi lên trên.

Nhìn cảnh này, tim Trần Phong thắt lại.

Thứ gì có thể khiến con quái vật này sợ hãi đến thế, chắc chắn không phải loại thiện lành.

Trần Phong vội vã bơi vào bờ.

Lúc này hắn cảm giác phía sau có động tĩnh lớn, dường như có rất nhiều cá đang bơi về phía này.

Quay đầu lại, hắn thấy con trăn khổng lồ cách đó không xa đang bị một đàn cá bu kín.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã biến thành một bộ xương trắng.

Trần Phong kinh hãi, tốc độ bơi lại nhanh thêm vài phần.

Lúc này hắn cảm nhận được đàn cá đang hướng về phía mình.

Thoạt nhìn hắn tưởng là cá Piranha (Đao Xỉ Khuê Ngư), nhưng nhìn kỹ mới phát hiện là một loài cá lạ chưa biết tên, có lẽ bị máu trăn thu hút tới. *** Nhưng Trần Phong nhìn gã đàn ông kia, lại không hoảng không loạn, chỉ trừng mắt nhìn khuôn mặt đối phương, tùy ý nói: "Ông đã ở cái nơi quỷ quái này lâu như vậy, chắc chắn phải có kinh nghiệm chứ?

Nói cho tôi biết, ở đây ông đã học được những gì?" Lời nói của Trần Phong đầy vẻ chế giễu.

Gã đàn ông nghe thấy sự trào phúng, trong mắt chỉ có nồng đậm

khinh bỉ, hất cằm lên cao ngạo nói: "Ta học được gì, không liên quan đến ngươi." Hắn vừa nói vừa trừng mắt nhìn Trần Phong, bỗng nhiên nảy sinh ác ý.

Việc Trần Phong không nghe lệnh khiến hắn rất não nề.

Trần Phong thấy bộ dạng đó thì nhún vai cực kỳ tùy ý, vẻ mặt không quan tâm đáp: "Đã không coi lời tôi nói ra gì, vậy tôi cũng hết cách." Trần Phong định bỏ đi tìm đường khác, nhưng gã đàn ông kia đâu dễ để hắn đạt được mục đích, hắn lao tới bóp cổ Trần Phong: "Nếu ngươi chịu rời khỏi đám người này, ta có thể cho ngươi sống.

Nhưng nếu phản bội ta, ta chỉ có thể cho ngươi chết!" Trần Phong đối diện với ánh mắt tê liệt vô tình của gã, trong mắt vẫn chỉ là một mảnh tùy ý, không hề dao động.

Hắn lạnh lùng nhìn gã, rồi coi như không có chuyện gì mà tiếp tục đi lại trong đó.

Gã đàn ông thấy thái độ của Trần Phong, lại chuyển mục tiêu sang đám đồng bạn của hắn, nhìn chằm chằm vào Hình Ngô đang đứng trước mặt, bỗng nhiên cười gằn: "Đã muốn đại khai sát giới, vậy bắt đầu từ đây đi." Hình Ngô thấy ánh mắt đó, trong lòng thầm kêu khổ, không ngờ gã lại nhắm vào mình, liền lùi lại phía sau.

Lúc này, Tuyết Lê bước tới, truy hỏi gã đàn ông: "Ông cũng là người sống sờ sờ..." Câu nói của Tuyết Lê mang tính trần thuật, không chút nghi vấn.

Gã đàn ông đáp: "Việc này không liên quan đến cô." Nghe thấy gã không muốn trả lời, Tuyết Lê cũng không so đo, ngược lại còn cười hi bì: "Đã biết nhiều như vậy, chi bằng nói cho tôi biết, nơi này rốt cuộc là thế nào?" Thấy Tuyết Lê kiên trì truy hỏi, gã đàn ông chỉ tay vào mũi Trần Phong đe dọa: "Nếu muốn chết thảm như Đỗ Khang, ta không ngại cho các ngươi nếm thử." Sự xuất hiện của gã đàn ông này

quá kỳ quái, bao gồm cả những gì hắn thể hiện đều vượt qua sự hiểu biết của Trần Phong.

Trần Phong hỏi: "Ông ở đây từ bao giờ?" Gã đàn ông nghe vậy liền trả lời một cách văn vẻ: "Đại khái là từ những năm Đông Kinh (Đông Hán/Bắc Tống) đi." Hắn vừa nói vừa nhíu mày, bộ dạng trông cũng có vài phần bản lĩnh.

Trần Phong nghe xong trừng tròn mắt, thầm nghĩ tuổi tác tên này còn lớn hơn cả mấy lão tổ tông nhà mình.

Gã đàn ông thấy vẻ kinh ngạc của Trần Phong thì cười khẩy không cho là đúng, chỉ vào thân thể mình nói: "Thọ mệnh của ta đã được định đoạt, chỉ có thể ngây ngốc ở đây.

Nếu muốn đi đến nơi khác, đám người kia chỉ sẽ coi ta là quái vật.

Những chuyện như ta gặp phải, chắc các ngươi cũng thường thấy, cho nên tiếp theo chắc không cần ta phải nhắc nhở nữa." *** "Miêu Trại tới rồi!

Hành khách xuống xe!" Khi ánh nắng ban mai chiếu rọi xuống, một chiếc xe khách kiểu cũ từ từ đỗ lại bên đường.

Theo tiếng hô của cô nhân viên bán vé, một nam thanh niên hơn hai mươi tuổi bước xuống.

Nam tử tên là Trần Phong, đi lính ba năm, tháng trước mới vừa xuất ngũ. "Haizz...

Giao thông thập niên 80 so với kiếp trước đúng là kém xa không chỉ một chút." Nhìn quanh bốn phía, Trần Phong không kìm được cảm thán.

Nếu có người nghe thấy, tuyệt đối sẽ tưởng hắn thần kinh thác loạn.

Nhưng Trần Phong biết mình không hề nói nhảm.

Bởi vì, hắn là một người xuyên không!

Chuyện này kể ra thì dài, Trần Phong xuyên việt đến thế giới này đã hơn hai mươi năm.

Vốn dĩ hắn định nương theo làn sóng khởi nghiệp thập niên 80 để kiếm một mớ, nhưng lúc mới xuyên qua thì hắn chỉ mới vài tuổi, đành phải chờ đợi.

Đến khi mười tám tuổi thành niên, vừa định đi thành phố lớn triển khai hoài bão thì lại bị ông nội dùng một lá thư giới thiệu tống thẳng vào quân đội.

Ban đầu Trần Phong định giấu ông nội trốn về.

Nhưng sau khi vào bộ đội một tháng, hắn thay đổi ý định.

Vì ở đó hắn gặp được một người - Ngô Bát Nhất!

Không sai!

Chính là Lão Ngô!

Từ khoảnh khắc đó, Trần Phong mới ý thức được mình không phải xuyên về thập niên 80 bình thường, mà là xuyên vào thế giới Đạo Mộ.

Điều này làm Trần Phong kích động muốn chết.

Kiếp trước hắn vô cùng si mê truyện trộm mộ đổ đấu.

Thế là sau khi biết mình đang ở đâu, Trần Phong lập tức làm thân với Lão Ngô.

Hai người dự định sau khi xuất ngũ sẽ cùng nhau đi Kinh thành, coi như không uổng công đến thế giới này một chuyến.

Nhưng không ngờ, ngay khi vừa xuất ngũ, tin tức ông nội qua đời

lại truyền đến. "Vẫn giống y như trong ký ức..." Đi trên con đường mòn rợp bóng cây, ký ức tuổi thơ trong đầu Trần Phong không ngừng ùa về.

Hắn nhớ nơi này thuộc khu tự trị của người Thổ Gia, đi tiếp sẽ vào một tòa Hắc Miêu Trại.

Căn nhà cũ của ông nội nằm ở đó.

Nhắc đến ông nội, Trần Phong cũng không kìm được thổn thức.

Bởi vì vị ông nội này thời trẻ thực chất là một tên trộm mộ.

Trần Phong nhớ ông từng có danh hiệu trên giang hồ là "Lão Tướng Quân".

Tuy nhiên kỳ lạ là ông chưa từng dạy hắn bất kỳ thủ nghệ đạo mộ nào.

Hơn nữa, ông vốn không phải cư dân ở đây, nhưng sau khi đến đây thời trẻ thì không bao giờ rời đi nữa.

Cả cái Miêu Trại này, người Hán chỉ có hai ông cháu hắn.

Hồi nhỏ Trần Phong hỏi mãi, cuối cùng ông cũng nói nguyên do.

Thì ra ông nội thời trẻ ở lại đây là để...

Tầm Mộ!

Không sai!

Theo lời ông và dân bản địa, bên kia bờ Hoàng Hà ở đây có một ngôi đại mộ thời Minh!

Nghe đâu là mộ tướng quân.

Trần Phong cực kỳ hứng thú.

Mục đích lần này về, ngoài việc tế bái lão gia tử, hắn cũng muốn nghe ngóng tin tức về ngôi mộ.

Dù sao xuyên qua thế giới "Quỷ Xuy Đăng", đương nhiên phải có hứng thú với mấy thứ này.

Vừa đi vừa nghĩ, Trần Phong xuyên qua con đường đất.

Ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt hiện ra một tòa Miêu Trại điển hình.

Những nếp nhà sàn cao thấp không đều, được nối liền bởi vô số con đường nhỏ quanh co, tạo thành một chốn thế ngoại đào nguyên. "Hô~" Cáo biệt sự nghiêm túc của quân đội, về đến nơi tường hòa này, Trần Phong thật sự có cảm giác như cách một đời.

Chương 4

Hắn đi thẳng vào trong.

Vừa vào Miêu Trại, Trần Phong không khỏi cảm thán.

Thập niên 80, loại Miêu Trại này chưa bị du lịch hóa như đời sau.

Nhìn quanh, trong thôn đều là cư dân tộc Miêu thuần phác.

Hiện nay quốc gia đề xướng đại đoàn kết dân tộc, nên thấy Trần Phong mặc đồ rằn ri, cũng không ai ngăn cản.

Trần Phong thuận lợi tìm được căn nhà cũ trong ký ức.

Một tòa nhà sàn hai tầng, tầng một lót cỏ cho heo, tầng hai để ở.

Trần Phong bước lên tầng hai, đẩy cửa đi vào. "Haizz~" Nhìn kỹ lại, Trần Phong có chút thương cảm.

Ba năm không về nhà, ông nội sống thật tiết kiệm.

Cả căn phòng trừ hai cái ghế và cái giường tre thì không còn đồ đạc gì khác.

Duy nhất ấm lòng là thấy trong nhà vẫn sạch sẽ, chắc là hàng xóm thường xuyên qua giúp quét dọn.

Tuy Trần Phong là người Hán, nhưng ông nội sống ở đây mấy chục năm, nên bà con lối xóm đã theo nghi thức của người Miêu, làm tang lễ trước cho ông.

Thi thể đã được hỏa táng, để lại một hũ tro cốt đặt trước bàn tre.

Trần Phong không thấy có gì không ổn, dù sao cũng là ý tốt của hàng xóm.

Chỉ là không kịp nhìn mặt ông lần cuối, trong lòng hắn không tránh

khỏi thương cảm.

Trần Phong tiến lên nâng hũ tro cốt, nhẹ nhàng lau chùi hai lượt, rồi bỏ ba lô xuống, lấy ra hai nắm hương dài. "Đứa cháu bất hiếu Trần Phong, về thắp hương cho ông đây..." Đối với người ông nương tựa nhau từ bé này, Trần Phong vô cùng cảm kích.

Hắn cung kính dâng hương xong mới đứng dậy. "Ân?" Lúc này, Trần Phong bỗng phát hiện bên cạnh bàn thờ có một gói đồ.

Hắn tò mò mở ra xem.

Bên trong là một chiếc ấn triện to bằng bàn tay!

Nhìn thấy chiếc ấn, ký ức tuổi thơ ùa về.

Hắn nhớ đây là ấn của ông nội.

Hồi nhỏ hắn thường nghịch ngợm đòi xem nhưng ông nhất quyết không cho.

Giờ nhìn lại, Trần Phong nảy sinh hứng thú.

Vật gì mà ông bảo bối đến thế?

Hắn lật mặt dưới của chiếc ấn lên, thấy khắc hai hàng chữ...

Chỉ là kiểu chữ cổ quái, hình như là một loại văn tự cổ đại.

Chữ gì đây? "Đinh!

Đạo Mộ Hệ Thống kích hoạt!

Bắt đầu quét túc chủ!" Ngay khi Trần Phong còn chưa nhìn rõ chữ trên ấn, một âm thanh điện tử bỗng vang lên trong đầu hắn.

Nghe thấy âm thanh điện tử, Trần Phong sững sờ trong giây lát.

Nhưng rất nhanh, sự kinh ngạc trong mắt hắn dần bị niềm cuồng hỉ thay thế!

Xuyên không?

Hệ thống!

Kiếp trước Trần Phong bị đủ loại tiểu thuyết mạng oanh tạc, cho nên hắn quá rõ ràng tình huống trước mắt.

Phải biết rằng, xuyên không cộng với hệ thống mới là trang bị tiêu chuẩn!

Vốn dĩ Trần Phong xuyên không đã nhiều năm, kỳ thực đã sớm không còn mong đợi gì.

Nhưng không ngờ, bàn tay vàng lại kích hoạt vào lúc này?

Hơn nữa, xuyên không đến thế giới Đạo mộ, lại thêm Hệ thống Đạo mộ, vừa nghe tên đã biết vô cùng phù hợp. "Mình sắp phát tài rồi!" Ý thức vừa động, Trần Phong liền lập tức tĩnh tâm, lắng nghe thanh âm trong đầu.

Tiếp đó, âm thanh của hệ thống cũng đúng hẹn mà tới. "Quét hình hoàn tất, phù hợp truyền thừa...

Bắt đầu trói định túc chủ!" "Trói định hoàn tất!" "Có bắt đầu truyền thụ kiến thức đạo mộ không?" "Có!" Nghe hệ thống dò hỏi, Trần Phong không chút do dự mở miệng.

Theo tiếng nói vừa dứt, Trần Phong liền cảm giác có một luồng dữ liệu khổng lồ, như rót vào trong não hải của hắn.

Những kiến thức này bao quát đủ loại thường thức đạo mộ cổ kim trong ngoài nước.

Trong đó bao gồm phong thủy học, kiến thức thảo dược, giám biệt cổ đổng, sử ký văn tự, còn có kết cấu mộ táng cơ sở của các triều đại lịch sử.

Những kiến thức này nếu để cho bất kỳ một người nào đi học, ước chừng không có hai ba mươi năm đều không thể nắm vững.

Nhưng nhờ hệ thống truyền thụ, cho nên những kiến thức này dường như sinh ra đã biết, khắc sâu vào trong đầu óc Trần Phong, gần như dễ như trở bàn tay.

Đợi dòng dữ liệu kết thúc, Trần Phong cũng lần nữa mở mắt.

Chỉ có điều, lần này trong ánh mắt đã không còn vẻ mê mang, thay vào đó là một loại thần sắc đầy trí tuệ.

Bởi vì Trần Phong hiện tại đã đem những kiến thức kia dung hội quán thông.

Lúc này, hắn cũng rốt cuộc hiểu rõ tác dụng của hệ thống.

Nói đơn giản, Hệ thống Đạo mộ có thể căn cứ theo tình huống tao ngộ mà chước tình ban bố nhiệm vụ.

Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ xong đều có thể đạt được kỹ năng đạo mộ hoặc bảo vật do hệ thống thưởng.

Đồng thời, do lần đầu kích hoạt hệ thống nên có thể nhận cơ hội rút thưởng miễn phí.

Còn về nhiệm vụ được ban bố, tất nhiên đều có liên quan đến đạo mộ.

Ý thức được điểm này, Trần Phong phá lệ kinh hỉ.

Đồng thời cũng cảm khái sự cường hãn của hệ thống!

Quả không hổ danh là bàn tay vàng, một lần truyền thụ kiến thức đã khiến hắn sở hữu bản lĩnh mà người ngoài mấy chục năm cũng không nắm vững được.

Hiện tại nhận thức về khảo cổ học của hắn, ước chừng còn mạnh hơn mấy vị giáo sư kia.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền cầm lấy chiếc ấn chương kia lần nữa.

Hiện tại, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra chữ khắc bên trên.

Đây là chữ Lệ, loại chữ quan phương thường gặp nhất vào thời Hán mạt cũng như thời Tam Quốc.

Còn về nội dung bên trên... "Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ?!" Hít!

Đọc ra dòng chữ bên trên, ánh mắt Trần Phong lập tức ngưng trọng.

Bởi vì hắn đã nhận ra lai lịch của ấn chương này.

Chương 5

Một chiếc Phát Khâu Ấn!

Nói như vậy, ông nội hắn là một vị Phát Khâu Thiên Quan?

Căn cứ theo kiến thức Trần Phong đạt được từ hệ thống, hắn nhớ rõ nghề đạo mộ chia làm tứ đại môn phái.

Thường ngôn nói: Phát Khâu có ấn, Mạc Kim có bùa, Bàn Sơn có thuật, Tả Lĩnh có giáp.

Mỗi một môn phái đều có tín vật đại biểu cho thân phận.

Trong đó, Phát Khâu Thiên Quan là thần bí nhất, gần như ngay cả người nghe nói đến cũng không nhiều.

Bởi vì mỗi Phát Khâu Thiên Quan tiêu chuẩn đều phải có một chiếc Phát Khâu Ấn, bên trên viết tám chữ "Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ".

Phát Khâu Ấn càng hào xưng là "một ấn tại tay, quỷ thần đều tránh".

Đồng thời, khác với các môn phái đạo mộ khác, Phát Khâu Thiên Quan một mạch tương thừa, không chỉ hiểu được Tầm Long Quyết và Phân Kim Thuật, mà thông thường còn sẽ mời các môn phái khác cùng hành động.

Trong quá trình đảo đấu (trộm mộ), họ đóng vai trò phát hiệu thi lệnh, lãnh đạo đoàn đội.

Chỉ có điều, quá trình đạo mộ của Phát Khâu Thiên Quan phi thường chậm chạp.

Từ lúc tìm mộ đến khi mời môn phái khác, thường thường sẽ dùng

hơn mười năm thời gian, vì để đem nguy hiểm hạ xuống thấp nhất.

Thậm chí có vị Thiên Quan cả đời cũng chỉ trộm một cái mộ.

Thảo nào ông nội chưa bao giờ dạy kỹ xảo đạo mộ.

Mà từ lúc còn trẻ sau khi đến đây, cả đời ông cũng không rời khỏi Miêu Lĩnh.

Hóa ra ông nội đã nhắm vào ngôi mộ tướng quân bên bờ sông Hoàng Hà kia!

Nghĩ đến đây, Trần Phong mới hiểu ra.

Từ từ...

Đúng rồi!

Ngay lúc này Trần Phong bỗng nhiên nhớ tới, sau khi dung hợp tư liệu hệ thống, không phải lần đầu kích hoạt có thể đạt được cơ hội rút thưởng miễn phí sao?

Thế là Trần Phong liền không kịp chờ đợi mặc niệm trong lòng: "Hệ thống, tôi hiện tại có thể bắt đầu rút thưởng không?" Quả nhiên!

Theo tiếng nói của Trần Phong vừa dứt, âm thanh điện tử của hệ thống cũng đúng hẹn vang lên. "Đinh!

Túc chủ lần đầu kích hoạt hệ thống, có thể miễn phí rút thưởng ba lần!" "Có bắt đầu rút thưởng không?" "Có!" Nghe hệ thống nói, mắt Trần Phong lập tức sáng lên.

Không ngờ có thể rút liền ba lần?

Cùng lúc đó, sau khi tiếng điện tử vang lên, trong đầu Trần Phong cũng mãnh liệt xuất hiện một bàn quay nửa đỏ nửa trắng.

Ngay sau đó, bàn quay dần dần xoay tròn, tốc độ càng ngày càng nhanh.

Đợi ba giây sau, bàn quay đột ngột dừng lại, kim chỉ nam cũng dừng ở khu vực màu đỏ.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Trần Phong tối sầm lại.

Bởi vì hắn biết màu đỏ đại biểu cho pháp bảo, màu vàng mới là kỹ năng.

Hiện nay cái Trần Phong cần nhất là kỹ năng đạo mộ mới đúng. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ, rút được Tinh Tượng La Bàn!" Lập tức, theo tiếng điện tử vang lên, Trần Phong bỗng nhiên cảm giác trong tay trầm xuống.

Cúi đầu xem xét, mới phát hiện trong tay xuất hiện thêm một chiếc la bàn chế tạo bằng đồng thau.

Nhìn thấy la bàn, tâm tình vốn ảm đạm của Trần Phong lại bỗng nhiên chuyển biến tốt đẹp.

Bởi vì đã hấp thu kiến thức hệ thống nên hắn liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra chiếc la bàn này không đơn giản.

Cầm vào thấy nặng, sờ vào thấy ấm.

Đợi Trần Phong mở la bàn ra, chỉ thấy hai cây kim bên trong chỉ nhỏ bằng một sợi tóc, hơn hai trăm cái khắc độ phân kim trên la bàn cũng rõ ràng vô cùng.

Nhìn dáng vẻ này, đúng là vật bất phàm!

Ý thức được điểm này, Trần Phong cũng không ủ rũ nữa.

Nghĩ cũng đúng, dù sao cũng là pháp bảo hệ thống cấp, có tệ cũng chẳng tệ đi đâu được.

Nghĩ thế, Trần Phong liền không nói hai lời, tiếp tục ra lệnh hệ thống bắt đầu lần rút thưởng thứ hai.

Lần này, theo bàn quay dần dần dừng lại, kim chỉ nam dừng ở vị trí kim châm. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ, rút được kỹ năng Mạc Kim Hiệu Úy: Tầm Long Quyết!" Tầm Long Quyết?!

Nghe rõ âm thanh nhắc nhở, mắt Trần Phong nháy mắt sáng rực.

Bởi vì vô luận là tiểu thuyết kiếp trước hay kiến thức vừa tiếp nhận đều nhắc tới sự cường hãn của Tầm Long Quyết.

Không khoa trương mà nói, Tầm Long Quyết là kỹ năng tất yếu của Phát Khâu Thiên Quan và Mạc Kim Hiệu Úy!

Loại kỹ năng này là độc môn tuyệt kỹ căn cứ theo phong thủy để tìm kiếm mộ táng.

Có nó, việc Trần Phong muốn tìm kiếm mộ táng quả thực dễ như trở bàn tay.

Lập tức, ngay khi tiếng điện tử vang lên, Trần Phong bỗng nhiên cảm giác trong đầu lần nữa xuất hiện một luồng dữ liệu!

Trong những kiến thức này bao quát gần như tất cả phong thủy học cao thâm, đồng thời còn có y bốc tinh tượng (y thuật, bói toán, xem sao) đầy đủ mọi thứ.

Quan trọng nhất là có khẩu quyết phân kim của Tầm Long Quyết!

Năm phút sau, Trần Phong lần nữa mở mắt.

Lần này trong mắt tràn đầy thần sắc hưng phấn.

Bởi vì hắn rốt cuộc đã biết Tầm Long Quyết thần kỳ đến mức nào.

Nói trắng ra, Tầm Long Quyết tổng cộng chia làm hai cách dùng.

Thứ nhất là dùng y bốc tinh tượng quan sát dạ tinh biến hóa.

Bởi vì phàm là nơi có đại mộ, tinh không trên đỉnh đầu tất nhiên sẽ đại cát đại lợi.

Nếu có loại tinh tượng biến hóa kia, vậy thì phong thủy nơi này cũng tất nhiên sẽ cực tốt.

Thứ hai, sau khi tìm được tinh tượng, sẽ quan trắc phong thủy cách cục của địa phương.

Cái gọi là Tầm Long Quyết chính là căn cứ vào "Long, Sa, Thủy, Huyệt" chung quanh mộ táng để tham trắc xem nơi đó có thích hợp mai táng mộ huyệt hay không.

Vương công quý tộc thời cổ đại khi lựa chọn mộ táng thì không ai ngoại lệ, toàn bộ đều sẽ xem xét phong thủy.

Thậm chí ngay cả kết cấu mộ táng đều sẽ tham chiếu phong thủy để kiến tạo.

Nếu tìm được phong thủy đủ để mai táng đế vương lăng, vậy thì nơi này tất nhiên có đại mộ.

Bước cuối cùng là dùng đoạn ngữ phân kim trong Tầm Long Quyết để tính toán vị trí có khả năng tồn tại mộ táng.

Cái gọi là: "Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan.

Quan môn nhược hữu thiên trọng tỏa, định hữu vương hầu cư thử gian!" (Tìm rồng chia vàng nhìn núi non, một tầng núi là một tầng quan ải.

Cửa ải nếu có ngàn tầng khóa, chắc chắn có vương hầu ở nơi này!).

Trong phong thủy, "khóa" càng nhiều thì thân phận minh mộ chủ nhân càng cao!

Chương 6

Chỉ có điều, muốn tìm được vị trí cụ thể của mộ táng và quan quách thì cần thuật Phân Kim Định Huyệt phối hợp với la bàn để đo đạc.

Trước mắt Trần Phong không có loại thủ đoạn này.

Nhưng không sao, Trần Phong tin tưởng sau này nhất định sẽ đạt được kỹ năng đó.

Nghĩ thế, Trần Phong cũng không nói nhiều, trực tiếp mặc niệm trong lòng để hệ thống bắt đầu lần rút thưởng cuối cùng.

Chỉ có điều lần này sau khi bàn quay dừng lại, thứ Trần Phong rút được lại không phải kỹ năng. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ, đạt được Ngũ Đế Tiền một xâu!" Nghe hệ thống nhắc nhở, Trần Phong nhìn tay mình, phát hiện có thêm một xâu tiền đồng dùng dây thừng gai xâu lại.

Nhìn kỹ, Trần Phong phát hiện tiền đồng đều là niên hiệu của các hoàng đế nhà Thanh. "...Tiểu Ngũ Đế Tiền?" Nhìn niên hiệu trên tiền đồng, trong lòng Trần Phong đại khái đã có định số.

Cái gọi là Ngũ Đế Tiền thực tế chia làm hai loại.

Một loại là Đại Ngũ Đế Tiền, bao gồm tiền đồng từ thời Tần Thủy Hoàng đến niên hiệu Vĩnh Lạc triều Minh.

Còn Tiểu Ngũ Đế Tiền thì chỉ tiền tệ thời nhà Thanh, từ năm vị hoàng đế Thuận Trị, Khang Hi, Ung Chính, Càn Long, Gia Khánh.

Đại Ngũ Đế Tiền công hiệu hiển hách, bởi vì mỗi vị hoàng đế tại vị đều làm được những sự tình phi thường.

Phân biệt là Tần Thủy Hoàng thống nhất lục quốc, Hán Vũ Đế bắc kích Hung Nô, Đường Thái Tông mở ra Trinh Quán thịnh thế, Tống Thái Tổ binh biến Trần Kiều, cùng với Chu Đệ sáng tạo Vĩnh Lạc thịnh thế.

Nhưng loại Ngũ Đế Tiền đó gần như có tiền cũng không mua được.

Nhưng lấy được Tiểu Ngũ Đế Tiền cũng không tệ, bởi vì đều lấy từ tiền đồng những năm hưng thịnh nhất khi năm vị hoàng đế nhà Thanh tại vị.

Cho nên nó cũng có quốc chi khí vận, về sau lại qua vạn người tay truyền tay, có nhân khí cực mạnh.

Tiểu Ngũ Đế Tiền cũng có tác dụng tránh sát, giải tai.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không có oán ngôn gì.

Lập tức hắn liền chuẩn bị tối nay nghỉ ngơi tại đây, sau đó sáng mai sẽ đi dò la mộ táng phụ cận bờ sông Hoàng Hà.

Chỉ có điều, ngay khi Trần Phong vừa nghĩ xong, bỗng nhiên âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại xuất hiện. "Đinh!

Nhiệm vụ chính tuyến ban bố: Tướng quân mộ ở Miêu Lĩnh!" "Yêu cầu nhiệm vụ: Túc chủ cần trong vòng một tuần lễ tìm được tướng quân mộ ở Miêu Lĩnh, cũng căn cứ vào Long, Sa, Thủy, Huyệt tham trắc ra vị trí cụ thể của mộ táng." "Thưởng nhiệm vụ: Kỹ năng Mạc Kim Hiệu Úy - Phân Kim Định Huyệt!" Hả?!

Chợt nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Trần Phong lập tức ngẩn người.

Nhưng rất nhanh hắn lại hồi thần.

Nhìn thì không sai, hệ thống xác thực căn cứ vào tình huống trước

mắt hắn mà ban bố nhiệm vụ chính tuyến.

Nhưng điều làm hắn không ngờ là nhiệm vụ chính tuyến lại tới nhanh như vậy.

Còn chưa chuẩn bị xong đã xuất hiện rồi?

Hơn nữa thời gian tìm mộ táng chỉ cho có một tuần?

Khó làm rồi...

Bởi vì căn cứ theo tình huống trong ký ức của Trần Phong, Miêu Lĩnh xác thực có một ngôi mộ tướng quân.

Thế nhưng ngàn năm qua lại chưa từng có ai tìm được vị trí cụ thể của mộ táng.

Hơn nữa mộ táng ở phụ cận bờ sông Hoàng Hà, mà sông Hoàng Hà thì lớn biết bao nhiêu!

Chỉ riêng đoạn đối diện trại Miêu đã dài đến năm cây số.

Muốn tìm vị trí mộ táng ở phụ cận chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Thế nhưng đợi Trần Phong ngẫm nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy nếu muốn thối lui thì cũng không ổn.

Dù sao hiện nay đã trói định hệ thống, nếu không đi làm nhiệm vụ, ai biết cái hệ thống quỷ quái này sẽ trừng phạt thế nào?

Nói đi cũng phải nói lại, kỳ thực Trần Phong cũng vô cùng hiếu kỳ đối với ngôi mộ tướng quân kia.

Bởi vì sớm biết sẽ xuyên không đến thế giới Đạo mộ cho nên từ nhỏ Trần Phong đã nghe ngóng tin tức về ngôi mộ táng này.

Trần Phong hiện tại có thể xác định là ông nội đã sớm nhìn ra nơi này có đại mộ, chỉ có điều do nguyên nhân nào đó nên vẫn luôn không đi khai quật.

Vậy thì đã như thế, Trần Phong đại khái có thể xác định mộ táng nằm ở vị trí cách trại Miêu không xa.

Hơn nữa hắn từ nhỏ đã hiếu kỳ, ngôi mộ táng mà ông nội tìm kiếm rốt cuộc là của ai!

Và nguyên nhân ông nội ở lại đây mấy chục năm đều không động thủ lại là vì cái gì?

Nghĩ đến đây, Trần Phong mạnh mẽ vỗ đùi.

Làm!

Phúc không phải họa, họa tránh không khỏi!

Xuyên không tới đây lại trói định hệ thống, ước chừng trong cõi u minh tất có định số.

Huống hồ bản thân mang trong mình hệ thống, chắc cũng sẽ không gặp nguy hiểm quá lớn.

Nghĩ thế, Trần Phong liền hạ quyết tâm.

Đêm nay nghỉ ngơi ở nhà một đêm, đợi chỉnh trang lại hành lý xong, sáng mai sẽ đi bờ sông Hoàng Hà tìm mộ táng. *** Sáng sớm.

Khi ánh mặt trời xuyên qua khe hở cửa sổ chiếu vào, Trần Phong chậm rãi mở mắt.

Nói thật thì cả đêm qua hắn cơ bản không ngủ.

Tuy rằng điều kiện trong quân đội cũng không tốt, nhưng trúc lâu ở trại Miêu quả thực bốn bề lọt gió.

Thêm nữa đêm qua một lòng nghĩ về mộ táng nên kích động không thôi.

Cũng may chợp mắt một đêm xong tinh thần cũng bão mãn hơn nhiều.

Thế là Trần Phong liền thu thập hành nang, đeo ba lô trực tiếp xuống trúc lâu.

Một đường rời khỏi trại Miêu, trên đường đi Trần Phong không đáp lời bất kỳ ai.

Bởi vì từ nhỏ sống ở đây nên hắn biết người trong trại Miêu nhìn nhận thế nào về mộ táng.

Nếu để người ta biết hắn đi trộm mộ, e là ra không được khỏi trại.

Vừa nghĩ, sau khi rời trại Miêu, Trần Phong tiến vào rừng cây Miêu Lĩnh.

Rừng cây hình thành tự nhiên, diện tích chiều ngang không lớn, đại khái hai giờ là có thể đi xuyên qua.

Ra khỏi cánh rừng này chính là bờ sông Hoàng Hà.

Ngày thường cây cối trong cánh rừng này rậm rạp, thường xuyên có sài lang (chó sói) và các loại dã thú xuất hiện.

Nếu là ban đêm, Trần Phong căn bản không dám một mình đi xuyên qua.

Nhưng hiện tại thì tốt, ban ngày dã thú đa phần sẽ không ra ngoài.

Nhưng cho dù như thế, Trần Phong cũng không buông lỏng cảnh giác.

Hắn tìm một sợi dây thừng buộc sau lưng, kéo lê đi như cái đuôi, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn sợi dây thừng phía sau.

Làm như vậy có thể phòng ngừa bị lạc đường trong rừng rậm.

Sau đó, Trần Phong lại tìm một cái gậy gỗ, vừa đi vừa không ngừng gõ xuống mặt đất phía trước.

Chương 7

Bởi vì Miêu Lĩnh đầu xuân thường hay có rắn độc bò ra, lại thêm bẫy thú do thợ săn đặt, làm như vậy có thể tránh những thương tổn không cần thiết.

Thế là Trần Phong liền vừa dùng gậy gỗ gõ vào đống lá khô, vừa dò dẫm đi về phía trước.

Thời gian dần dần trôi qua...

Đại khái khoảng hai tiếng đồng hồ, Trần Phong liền phát hiện rừng cây phía trước dần dần thấu ánh mặt trời vào.

Thế là Trần Phong lập tức tăng nhanh bước chân đi về phía trước.

Quả nhiên!

Đợi Trần Phong chui ra khỏi rừng cây liền phát hiện bờ sông Hoàng Hà.

Từ sườn dốc biên giới rừng cây nhảy xuống, chỉ thấy sông Hoàng Hà đã ở ngay trước mắt. "Phù ~" Thở ra một hơi dài, Trần Phong cất bước đi về phía trước.

Còn về bùn lầy dưới chân, Trần Phong không thèm để ý.

Đây không phải vùng đầm lầy, mà là do nước sông quanh năm ngâm, phù sa trôi đi nghiêm trọng, cuối cùng hình thành bãi bùn nhão.

Vừa nghĩ, Trần Phong chậm rãi đi tới bên sông Hoàng Hà, sau đó định thần nhìn về phía lòng sông.

Hiện tại quan trọng nhất là xem phong thủy phụ cận sông Hoàng Hà.

Tuy rằng lưu vực sông Hoàng Hà rất dài, nhưng Trần Phong từ

nhỏ đã nghe nói ngôi mộ tướng quân kia nằm ở phụ cận Miêu Lĩnh.

Cho nên dự đoán phạm vi tồn tại khả thi của mộ táng sẽ không vượt quá một cây số quanh đây.

Phạm vi này đồng thời cũng là cực hạn mắt thường có thể nhìn thấy.

Còn về việc nơi này có phong thủy hay không?

Chính cái gọi là: Nhất đẳng địa sư khán tinh tượng, nhị đẳng địa sư khán phong thủy... tam đẳng tứ đẳng mãn sơn bào (Thầy địa lý hạng nhất xem sao, hạng nhì xem phong thủy, hạng ba hạng tư chạy đầy núi).

Đối với trộm mộ bình thường, có câu nói cũ gọi là "Mười năm tìm rồng, một ngày đào mộ".

Ý tứ đơn giản là nói muốn tìm một nơi phong thủy bảo địa, trộm mộ tặc ít nhất phải đạp biến ngàn núi, đa số thậm chí dùng hơn mười năm để tìm mộ.

Nhưng có Tầm Long Quyết rồi, Trần Phong liếc mắt một cái là có thể quan trắc được.

Nghĩ đến đây, chỉ cần tìm được phong thủy hoặc tinh tượng, lại phối hợp đoạn ngữ phân kim trong Tầm Long Quyết là có thể suy ra nơi này có đại mộ hay không.

Quả nhiên!

Ngay sau khi quan sát hai phút, mắt Trần Phong bỗng nhiên sáng lên.

Hắn nhìn ra rồi, nơi này xác thực là một nơi phong thủy bảo địa cực tốt.

Chỉ thấy sông Hoàng Hà trước mắt và ngọn núi đối diện kia tựa

như một xanh một trắng, hai con thần long bất phân ngày đêm tranh đoạt nhật nguyệt trên không trung.

Ngẩng đầu nhìn lên, mặt trời trên không trung vừa vặn dâng lên chính ngọ!

Trong tình huống tương tự, nếu là buổi tối, e là mặt trăng cũng sẽ trở thành một phần của phong thủy cách cục này.

Hơn nữa trừ cái đó ra, Trần Phong phát hiện ngọn núi đối diện và Miêu Lĩnh sau lưng phảng phất hình thành một bàn tay khổng lồ.

Ngọn núi kia chính là ngón cái, trực tiếp nâng lấy sông Hoàng Hà trước mắt, giống hệt một bàn tay nâng lấy long mạch.

Song Long Đoạt Nhật Nguyệt!

Ngũ Chỉ Tha Long Thân (Năm ngón tay đỡ thân rồng)!

Nơi này là một loại phong thủy cách cục song trùng?!

Loại phong thủy này, Trần Phong dám đoán chắc phóng mắt khắp khu vực Tứ Xuyên cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Người mai táng ở đây không phải Hoàng đế thì cũng ít nhất là Tam công, hoặc là nơi chôn cốt của Trấn Quốc Đại Tướng Quân.

Thảo nào ông nội lại lưu thủ ở đây mấy chục năm.

Thế là Trần Phong cũng không do dự nữa, lập tức mặc niệm đoạn ngữ phân kim của Tầm Long Quyết trong lòng.

Sau đó lại đem phong thủy phụ cận sông Hoàng Hà tiến hành chia cắt theo bát quái cách cục. "Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan.

Quan môn nhược hữu thiên trọng tỏa, định hữu vương hầu cư thử gian..." Cái gọi là tìm kiếm mộ táng, kỳ thực là đem phong thủy nơi này lợi dụng đoạn ngữ phân kim để sắp xếp, chia cắt.

Sau đó lại đem nó sắp xếp thành hình thức bát quái cách cục.

Bởi vì người xưa vô cùng coi trọng đối với mộ táng và phong thủy.

Cho nên mộ táng từ cổ chí kim, trên là lăng đế vương dưới là mộ công hầu, không ai ngoại lệ đều sẽ tham chiếu hình thức bát quái, kiến tạo dưới thế phong thủy.

Chính vì nguyên nhân này cũng tạo thuận lợi cho trộm mộ tặc dựa theo bát quái để phá giải nơi ở của mộ táng.

Vừa nghĩ, Trần Phong dựa theo Tầm Long Quyết trong lòng đem toàn bộ phong thủy phụ cận chia cắt, rồi sắp xếp thành Bát Quái Đồ.

Sau đó lấy ra dao găm, trực tiếp vẽ lên bờ sông dưới chân.

Cái gọi là Bát Quái Đồ kỳ thực chia làm hai bộ phận.

Một là Minh Bát Quái, phân biệt là Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài.

Hai là Ám Bát Môn, đối ứng với Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai!

Việc Trần Phong muốn làm là tách giải ra Bát Môn đối ứng với Minh Bát Quái, sau đó đem nó đối chiếu lần lượt với phong thủy bốn phía.

Đợi tìm được vị trí Tử Môn thì tám phần mười chính là lối vào của mộ táng.

Bởi vì trong mộ táng cổ đại, lối ra vào đều sẽ tham chiếu Ám Bát Môn để kiến tạo.

Thông thường trong mộ táng sẽ có hai con đường.

Một là cửa đào sinh (lối thoát hiểm), đa phần thuộc về người xây lăng mộ để lại nhằm tránh cho bản thân bị tuẫn táng.

Nhưng tình huống này không nhiều...

Loại khác là con đường khi hạ táng mộ chủ nhân đi vào, vừa vặn đối ứng với phương vị Tử Môn trong Ám Bát Môn.

Hơn nữa nếu đi con đường này thì cơ quan và độc khí trên đường thông thường đều sẽ ít hơn một chút.

Nghĩ thế, Trần Phong liền lập tức bắt tay vào việc phân tích Bát Quái Đồ.

Trộm mộ tặc có thủ đoạn, nếu muốn phân tích Bát Quái Đồ thì cơ bản đều có phương pháp.

Phương pháp của Trần Phong là đem Minh Bát Quái và Ám Bát Môn ghép đôi trước.

Sau đó lại căn cứ đoạn ngữ phân kim, dùng Tầm Long Quyết đem phong thủy bốn phía lần lượt ghép vào vị trí Bát Quái.

Chính cái gọi là: Càn đối Khai định càn khôn, Tử đối Khôn kiến Sinh Môn!

Tìm được Tử Môn cũng đồng nghĩa với việc tìm được mộ táng.

Vừa nghĩ, Trần Phong đem phong thủy bốn phía đều phân tách ra, lần lượt tiến hành so sánh với vị trí trong Bát Quái.

Bờ sông Hoàng Hà đối ứng vị trí Đoài, cửa sông đối Khảm, lòng sông đối Cấn; còn lại núi xanh, Miêu Lĩnh, mặt trời trên dãy núi phân biệt đối với bốn vị trí còn lại là Chấn, Tốn, Ly.

Như vậy, Bát Quái Đồ coi như không sai biệt lắm đã hoàn thành.

Nhưng khi Trần Phong chuẩn bị đối chiếu phương vị cuối cùng thì lại nhíu mày.

Không đúng...

Trong mảnh phong thủy cách cục song trùng này, các quan tỏa (chốt khóa) toàn bộ đều bị dùng hết rồi.

Chương 8

Nhưng vị trí cuối cùng lại không khớp?

Nếu là vị trí khác thì Trần Phong cũng cảm thấy không sao cả.

Nhưng vị trí cuối cùng lại là vị trí Khôn!

Không sai!

Trong mảnh phong thủy này không có vị trí Khôn tương ứng?

Phải biết rằng trong Bát Quái, vị trí Khôn đối ứng với Tử Môn trong Ám Bát Môn.

Vị trí này chính là lối vào của mộ táng.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Nếu không tìm thấy vị trí Khôn, vậy thì căn bản không cách nào tìm được vị trí mộ táng.

Nghĩ đến đây, trên mặt Trần Phong dần hiện lên thần sắc ngưng trọng.

Thế là hắn lần nữa không tin tà, so sánh lại một phen.

Nhưng kết quả cuối cùng vẫn như đúc, căn bản không tìm thấy phương vị Tử Môn. "Có cổ quái..." Trần Phong lẩm bẩm tự nói.

Đồng thời hắn cũng hiểu ra, thảo nào ông nội ở lại đây mấy chục năm đều không động thủ.

Phải biết rằng ông nội là Phát Khâu Thiên Quan đời trước.

Luận thủ đoạn thì hắn là cũng không ở dưới hắn.

Nhưng cả hai người đều không tìm thấy vị trí Khôn, nhìn như vậy thì Trần Phong nhất thời nửa khắc cũng không tìm thấy Tử Môn.

Nhưng vị trí Khôn sao có thể vô duyên vô cớ biến mất?

Chẳng lẽ...

Trong lòng Trần Phong bỗng nhiên toát ra hai loại suy đoán.

Loại thứ nhất, nơi chôn cất mộ táng kỳ thực căn bản không ở bờ sông Hoàng Hà mà ở vị trí khác cách đó không xa.

Thứ hai, cũng là điều hắn lo lắng nhất.

Đó là phong thủy nơi này kỳ thực không hoàn chỉnh!

Tất cả kiến thức hệ thống truyền thụ cho Trần Phong đều nói trong cách cục mộ táng có khả năng sẽ tồn tại một số nhân tố có thể biến hóa phong thủy cách cục.

Loại phong thủy này sẽ tùy theo biến hóa của hoàn cảnh địa lý mà dần dần thay đổi.

Nhưng loại phong thủy này thông thường phải đợi mấy năm thậm chí mấy chục năm mới có thể xuất hiện thay đổi.

Nếu thật là như vậy thì căn bản đừng hòng đợi phong thủy biến đổi hoàn chỉnh.

Mấy chục năm, Trần Phong đợi không nổi.

Như vậy, Trần Phong cũng chỉ có thể đem hy vọng ký thác vào khả năng thứ nhất.

Thế nhưng nếu mộ tướng quân không ở bờ sông Hoàng Hà thì sẽ ở đâu?

Trần Phong đầu tiên nghĩ rằng nếu mộ táng không ở đây thì tất nhiên sẽ ở vị trí có liên quan đến những phong thủy này.

Phong thủy...

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trần Phong bỗng nhiên xuyên qua mặt sông

Hoàng Hà, vọng hướng về ngọn núi đối diện kia.

Ngọn núi đó tên là Ô Quỷ Sơn...

Cái gọi là Ô Quỷ (Quạ ma/Cốc đen) kỳ thực là một loài chim nước độc hữu ở vùng Xuyên Thiểm, tên là Lô Từ (chim Cốc).

Người trại Miêu ở đây gọi là Ô Quỷ, ngọn núi kia cũng nhân đó mà đắc danh.

Mộ táng sẽ ở trên núi sao?

Nghĩ đến đây Trần Phong do dự.

Bởi vì nghe nói một số mộ vương hầu cổ đại sẽ chọn cách "dĩ sơn vi lăng" (lấy núi làm lăng) để kiến tạo.

Ví dụ như Ly Sơn Thủy Hoàng Lăng hay Càn Lăng ở Thiểm Tây.

Những mộ táng này đều dựa vào núi mà xây, hao phí cực lớn!

Nghe nói mộ tướng quân ở đây cũng có danh đường (tiếng tăm/bí ẩn), vậy thì có khi nào cũng như thế không?

Nghĩ đến đây, Trần Phong quyết định.

Hắn muốn vượt sông Hoàng Hà, đi xem Ô Quỷ Sơn ở đối diện một chút.

Nếu đối diện thật sự có mộ táng, vậy thì có khả năng sẽ tìm được Tử Môn.

Hơn nữa nhân lúc ban ngày vượt sông Hoàng Hà cũng sẽ giảm thiểu nguy hiểm.

Nhưng nói thì nói thế, vượt sông Hoàng Hà cũng không đơn giản như vậy.

Phải biết rằng nơi này tuy thuộc phạm vi lòng sông hẹp nhất của sông Hoàng Hà, nhưng chiều ngang ít nhất cũng phải một cây số.

Không nói đến việc có dám xuống nước hay không, riêng gan lượng và thể lực cũng không theo kịp.

Hiện tại đang là đầu xuân, nước sông gần như ở nhiệt độ âm.

Nếu ở trong nước quá mười phút, e là sẽ chết đuối. "Cái niên đại này chẳng có ai nghĩ đến việc xây mấy cây cầu qua sông Hoàng Hà sao?" Khổ não oán thầm một phen xong, Trần Phong xoay người đi về phía rừng cây.

May mắn là dựa lưng vào Miêu Lĩnh, cây cối rất nhiều, chỉ cần dùng gỗ khô tạo cái bè gỗ là được.

Thế là Trần Phong lấy ra xẻng quân dụng và dao găm, bắt đầu dùng phương pháp học trong quân đội để chặt cây.

Duy nhất may mắn là do hiện tại đang đầu xuân, cây cối ở đây đa số khô cạn.

Hơn nữa trong Miêu Lĩnh phần lớn là cây bạch dương, lực nổi trong nước rất lớn, phi thường thích hợp tạo bè.

Vì thế, đại khái sau hai tiếng, Trần Phong liền chuẩn bị được bảy tám khúc gỗ khô to bằng cánh tay người lớn.

Tiếp đó, đem chặt hết cành lá bên trên, lại dùng dây thừng gai mang theo trói chặt gỗ lại.

Như vậy, một cái bè đơn giản đã làm xong.

Đợi làm xong tất cả, Trần Phong vừa kéo bè gỗ đi về phía bờ sông, đồng thời trong lòng cũng đang cảm khái.

Muốn làm một trộm mộ tặc hợp cách, xem ra phải cụ bị đủ loại kỹ năng, khó khăn hơn trong tưởng tượng quá nhiều.

Nghĩ ngợi một hồi, Trần Phong cũng tới bờ sông.

Dùng sức đẩy bè gỗ xuống, tiếp đó xuất hiện một màn thần kỳ.

Chỉ thấy do bè gỗ dùng gỗ bạch dương khô ráo tạo thành cho nên lực nổi rất lớn.

Trần Phong nhẹ nhàng nhảy lên, bè gỗ cũng chỉ hơi trầm xuống một chút.

Kiểm chứng độ ổn cố của bè gỗ xong, Trần Phong cũng không nán lại nữa, trực tiếp lấy gỗ bạch dương làm thành mái chèo thọc vào trong nước, bắt đầu dùng sức chèo.

Nước sông chảy xiết hơn Trần Phong tưởng tượng, tựa hồ ẩn ẩn có cảm giác muốn triều cường (nước lên).

Ý thức được điểm này, Trần Phong nhíu mày.

Vừa vặn mỗi năm đầu xuân đều là lúc sông Hoàng Hà nước lên.

Như vậy, đối mặt dòng nước chảy xiết, chỉ có thể liều mạng chèo thuyền mới có thể kham kham giữ được thăng bằng.

Chương 9

Cũng may mắn là nhân lúc ban ngày qua sông.

Nếu không, trong tình huống ban đêm vô quang, căn bản không nhìn thấy bờ sông đối diện, thậm chí sẽ bị nước sông cuốn trôi đi hạ lưu cũng có khả năng.

Vừa nghĩ, đại khái khoảng năm phút, Trần Phong cảm giác nước sông càng thêm chảy xiết.

Ý thức được điểm này, hắn lập tức gia tăng lực độ chèo thuyền.

Bởi vì đã đến phạm vi trung tâm lòng sông, một cái không chú ý đều có khả năng bị cuốn trôi.

Nhưng chỉ cần có thể vượt qua phạm vi chảy xiết nhất này, đi tiếp về phía trước dòng nước sẽ giảm chậm lại.

Tương đối mà nói, cũng sắp đến bờ sông đối diện rồi.

Nhưng nói thì đơn giản, làm mới khó.

Đại khái khoảng hai phút, Trần Phong cảm giác có chút đuối sức, thậm chí bè gỗ đều phát ra tiếng vang sắp giải thể.

Lập tức, cả trái tim Trần Phong đều treo lên.

Nếu cái bè giải thể ở giữa sông thì chỉ có thể bơi qua.

Thế nhưng bơi lội trong nước sông băng giá thế này, e là bơi không nổi đến bờ đối diện.

Nhưng trước mắt không còn cách nào khác, Trần Phong chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Thế là thời gian từng giây từng phút trôi qua...

Cuối cùng, sau khi đến đại khái năm phút, Trần Phong bỗng nhiên cảm giác tốc độ nước sông Hoàng Hà giảm chậm đi rất nhiều.

Ý thức được điểm này, trong lòng Trần Phong rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bờ sông đối diện cự ly đã rất gần.

Lập tức, Trần Phong liền cắn răng tiếp tục kiên trì hai phút, cuối cùng cũng an toàn lên bờ.

Sau khi lên bờ, Trần Phong cảm giác gần như tinh bì lực kiệt, liền trực tiếp nằm vật xuống bờ sông thở hổn hển.

Giờ khắc này, nhìn mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, trong lòng Trần Phong dâng lên một loại cảm giác hào mại!

Nếu đặt ở trước kia thì tuyệt đối không nghĩ tới tìm mộ lại kích thích như thế.

Ở bộ đội phục dịch ba năm, việc có thể làm cũng chỉ là công binh mà thôi.

Nhưng hiện tại đã khác.

Một ngày hôm nay không chỉ vượt sông Hoàng Hà, thậm chí còn sắp tìm kiếm tướng quân mộ trên núi?

Thế nhưng Trần Phong lại không cảm thấy khổ, ngược lại còn thấy sảng khoái!

Từ đây có thể nhìn ra hắn cũng đã chán ghét cách sống rập khuôn cũ kỹ kia rồi.

Trong tâm trạng này, Trần Phong không nghỉ ngơi bao lâu, đại khái năm phút sau liền đứng dậy.

Hồi phục được một chút thể lực, Trần Phong mới nhìn lại ngọn

núi xanh trước mắt.

Ô Quỷ Sơn nhân loài chim Lô Từ mà đắc danh, nhưng hiện tại Trần Phong nhìn lại mới hiểu được không phải chuyện như vậy.

Ngọn núi này nhìn từ xa thì xanh um, nhưng đi tới gần mới phát hiện cây cối trên núi sớm đã khô bại không chịu nổi, đa số đều là cây chết.

Như vậy, nhìn cả ngọn núi cho người ta một loại cảm giác rách nát đầy áp lực.

Phong thủy nơi này cũng không tốt a?

Nhìn thế nào Trần Phong cũng thực sự không hiểu nổi có vương công quý tộc nào lại đem âm trạch (nhà của người chết) kiến tạo tại địa giới tử tịch như vậy.

Nhưng tình huống cụ thể phải tận mắt nhìn mới biết được.

Cũng may mắn là ngọn núi này không cao...

Thế là Trần Phong hít sâu một hơi, liền trực tiếp tìm một con dốc, bắt đầu đi lên núi. "Rắc ~ rắc ~" Trên núi tựa hồ không có người ở, căn bản không có đường lên núi, Trần Phong chỉ có thể giẫm lên lá khô đầy đất mà đi lên.

Nhưng kỳ quái là tiếng chân giẫm lên lá khô phát ra trên sườn núi yên tĩnh lại hiển lộ dị thường quỷ dị.

Trong tình huống này, tâm tình vốn hưng phấn của Trần Phong cũng không tự chủ được mà ngưng trọng vài phần. "Rắc ~ rắc ~" Tiếng chân giẫm lá khô vẫn tiếp tục, nhưng đợi Trần Phong đi lên khoảng năm phút thì sát giác không đúng.

Bởi vì hắn ẩn ẩn nghe ra tiếng "rắc rắc" kia tựa hồ không khớp với bước chân của mình?!

Không sai!

Trần Phong nghe kỹ lại thì phát hiện hình như là tiếng vang do hai người giẫm trên đất.

Thế là hắn lập tức dừng bước.

Nhưng điều khiến Trần Phong nổi da gà là tiếng chân giẫm lá khô kia vẫn tiếp tục.

Có người theo dõi lên núi!

Ý thức được điểm này, trong lòng Trần Phong lập tức kinh hãi.

Lập tức hắn không nói hai lời rút dao găm ra, mạnh mẽ xoay người nhìn lại.

Nhưng kỳ quái là phía sau lưng cũng không có cái gì.

Chẳng lẽ vì quá mệt mỏi nên sinh ra ảo giác?

Nhưng như vậy cũng không đúng a!

Phải biết rằng đối diện bờ sông Hoàng Hà căn bản không có trại của dân tộc thiểu số nào.

Hơn nữa, nơi chim không thèm ỉa như Ô Quỷ Sơn này sao có thể có người ở?

Nghĩ đến đây, mày Trần Phong trực tiếp nhíu chặt.

Thế là Trần Phong liền dứt khoát không thèm để ý tình huống sau lưng, làm bộ như lơ đãng tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ có điều vừa đi, Trần Phong vừa dỏng tai lên, cẩn thận lắng nghe tiếng động phía sau.

Đồng thời hắn lấy ra dao găm quân dụng mang theo người, trở tay nắm chặt giấu trong ống tay áo.

Như vậy nếu thứ phía sau đuổi theo xông lên, Trần Phong có thể

làm một đòn tất sát!

Ba năm cuộc đời quân ngũ, chút huyết tính ấy hắn vẫn có!

Chỉ có điều tình huống tiếp theo lại làm Trần Phong càng thêm kinh hãi.

Bởi vì vốn tưởng rằng thứ đuổi theo phía sau có khả năng sẽ là dã thú.

Nhưng đợi đi về phía trước mười mấy phút sau, tiếng bước chân đuổi theo kia lại lần nữa vang lên.

Hơn nữa thanh âm kia tựa hồ vẫn luôn bồi hồi ở vị trí mười mấy mét phía sau, thủy chung cũng không có tới gần.

Nếu là loại như chó sói thì không có khả năng thông minh như vậy!

Vậy rốt cuộc thứ đuổi theo là cái gì? "Ực!" Nghĩ đến đây Trần Phong nhịn không được nuốt nước miếng.

Phải biết rằng con người đối với những thứ không biết mới là sợ hãi nhất.

Nghĩ thế, Trần Phong bất giác tăng nhanh bước chân.

Hắn cảm thấy chỉ cần lên tới đỉnh núi hắn là có thể cắt đuôi thứ kia.

Hơn nữa nếu đỉnh núi là địa đái khoát đãng (đất trống trải), nhược bằng động thủ thì phần thắng cũng sẽ lớn hơn một chút.

Chương 10

Thế là tốc độ của Trần Phong càng ngày càng nhanh, gần như một đường chạy chậm.

Nhưng điều làm cho người ta không thể tin nổi là tiếng bước chân đuổi theo phía sau cũng đi theo tốc độ chạy mà nhanh lên.

Hơn nữa hai người thủy chung đều giữ khoảng cách mười mấy mét!

Rốt cuộc là ai?!

Vừa chạy về phía trước, trong đầu Trần Phong gần như loạn thành một đoàn.

Nhưng vạn hạnh là ngọn núi này không cao.

Cho nên đại khái lại qua năm phút, Trần Phong liền cảm giác nhìn thấy lối ra phía trước.

Thế là Trần Phong không nói hai lời trực tiếp xông ra khỏi rừng cây khô.

Cùng lúc đó, hắn cảm giác tiếng bước chân đuổi theo phía sau cũng đã lên núi.

Lập tức, Trần Phong liền trực tiếp trốn sau một cái cây khô ở lối ra, sau đó nắm chặt dao găm chờ đợi. "Ực ~" Theo thời gian trôi qua, Trần Phong nhịn không được nuốt nước miếng.

Lúc này hắn thậm chí cảm giác trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Nhưng đúng lúc này, tiếng bước chân kia cự ly càng gần hơn.

Nghe vào tựa hồ thứ kia cũng đã mất đi mục tiêu nên cũng đang đi về phía trước thăm dò!

Ý thức được điểm này, tiếng lòng Trần Phong càng treo cao hơn!

Đồng thời tay cầm ngược dao găm cũng càng ngày càng chặt, hắn muốn làm một đòn tất sát!

Cũng ngay lúc này...

Bỗng nhiên tiếng bước chân kia cự ly Trần Phong càng thêm gần.

Đồng thời, ngay khi Trần Phong cảm giác thứ kia cự ly chỉ kém một mét, hắn mạnh mẽ xoay người vọt ra, dao găm trong tay nhắm ngay bóng đen trước mắt trực tiếp chém một dao xuống! "Vút!" Sát na gian (trong nháy mắt), Trần Phong đã dùng toàn lực.

Nhưng điều làm cho người ta kỳ quái là bóng người kia lại mạnh mẽ lui lại một bước tránh thoát.

Trần Phong cũng không tiếp tục đâm xuống, bởi vì hắn phát hiện xuất hiện trước mắt là một ông già?!

Không sai!

Trần Phong định thần nhìn lại, chỉ thấy bóng người kia là một ông già tay chân run rẩy sắp xuống lỗ?

Chỉ có điều ông lão này khác với người già bình thường.

Trần Phong liếc mắt một cái nhìn ra trên mặt đối phương đầy nếp nhăn, nhìn qua phảng phất như tùy thời đều sẽ chết già.

Nhưng bước chân lại dị thường vững vàng.

Vừa rồi có thể tránh được cú đâm của hắn chính là bằng chứng tốt nhất.

Trần Phong đi lính ba năm, không tin có người già nào có thể tránh né nhẹ nhàng như thế.

Lão đầu này có vấn đề!

Ý thức được điểm này, Trần Phong không buông lỏng cảnh giác.

Hắn cong người xuống, cầm ngược dao găm trước ngực, phảng phất như một con báo, tùy thời đều có thể vồ lên.

Đồng thời Trần Phong cũng nuốt nước miếng, nhịn không được hỏi: "Ông là ai?

Tại sao đi theo tôi lên núi?

Còn nữa, vừa rồi tại sao tránh được tôi?" Nghe Trần Phong hỏi, ông lão kia phảng phất cũng vừa từ trạng thái khiếp sợ hồi thần.

Ngẩn người vài giây sau mới phản ứng nói: "Khụ khụ!

Hậu sinh, cậu cũng quá không lễ phép rồi, đối với ông già này mạo phạm như thế sao?" Thế nhưng nghe lời này, Trần Phong lại không buông con dao trong tay xuống.

Bởi vì lúc này hắn cũng từ trạng thái khiếp sợ khôi phục lại.

Nghĩ kỹ lại, Trần Phong mới phát hiện mình quá chủ quan.

Tại cái rừng sâu núi thẳm thế này sao lại đột nhiên xuất hiện một ông già?

Hơn nữa ông già này còn có thể đi theo hắn lên núi, bước chân như bay, giống hệt người trẻ tuổi.

Không phải Trần Phong đa nghi, nhưng thân ở trong hoàn cảnh đạo mộ thì không thể không nghĩ như vậy.

Cùng lúc đó, lại nhìn ông lão.

Chỉ thấy ông ta tựa hồ cũng nhìn ra tâm cảnh giác của Trần Phong, lập tức mới thở dài nói: "Cậu em, buông dao xuống đi.

Ông già này là người gác rừng trên núi, cũng là lúc ở dưới núi phát hiện cậu lén lút lên núi nên mới đi theo.

Ngoài ra, ông già này quanh năm ở trên núi gác rừng, săn bắn, tự nhiên có chút tay chân.

Có thể đi theo cậu lên núi cũng không kỳ quái.

Ngược lại là cậu, lên núi làm cái gì?

Không phải là đi săn thú đấy chứ?" Nghe lời của ông lão, Trần Phong mới hơi buông lỏng một chút cảnh giác.

Lời này không sai...

Nếu là người gác rừng trên núi thì cũng có khả năng có chút tay chân, đi theo một đường lên núi.

Hơn nữa Trần Phong phục dịch ở bộ đội ba năm cho nên biết các khu vực đều có chuyên môn hộ lâm viên (người gác rừng/kiểm lâm), quốc gia thông thường đều chọn lựa một số người già địa phương, như vậy thuận tiện quen thuộc vị trí địa lý phụ cận.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới đem dao găm buông xuống trả lời: "Cụ có đôi chân khỏe thật đấy.

Không sai, tôi lên núi nhìn xem, thuận tiện kiếm chút đồ rừng." Trần Phong bịa chuyện, sớm đã nghĩ kỹ lý do thoái thác.

Nhưng không ngờ tới lão giả nghe xong lời hắn lại bỗng nhiên híp mắt, sau đó cảnh giác nói: "Chàng trai trẻ, theo tôi được biết bờ sông Hoàng Hà đối diện không có trại nào cả, đi săn thú mà cần dùng đến việc vượt sông Hoàng Hà sao? ...Sợ không phải là đi trộm mộ đấy chứ?" Hả?!

Chợt nghe câu này, thần tình Trần Phong lập tức khựng lại.

Không xong, lý do thoái thác bị người ta trực tiếp vạch trần rồi.

Nhưng cũng may Trần Phong sớm có chuẩn bị, liền trực tiếp lấy giấy chứng nhận xuất ngũ ra, nói: "Cụ hiểu lầm rồi, tôi vừa xuất ngũ

trở về, cho nên sau khi về quê mới đi khắp nơi nhìn xem.

Ngoài ra cụ nhìn xem giấy xuất ngũ của tôi này, đi lính đều có kỷ luật, tôi sao có thể đi đào góc tường của quốc gia chứ?" Nói xong lời này, Trần Phong đưa giấy xuất ngũ lên.

Đợi xem xong chứng thư của Trần Phong, ông lão mới yên tâm gật đầu.

Lập tức, ông ta trực tiếp đối với Trần Phong sắc mặt bất thiện nói: "Cậu em, nếu không có việc gì thì mau xuống núi đi.

Trong núi có sài lang hổ báo, đêm trong núi đến nhanh, nếu tối còn ở đây sẽ chết cóng đấy.

Ngoài ra trên núi không có mộ táng đâu, sớm chút về đi." Trong lúc nói chuyện, ông lão đẩy Trần Phong ra, sau đó đi một bước lắc ba cái về phía đỉnh núi không xa.

Trần Phong định thần nhìn lại mới phát hiện đỉnh núi có một cái nhà tranh.

Nhìn qua nơi đó tựa hồ là chỗ ở của ông lão.

Nhưng cũng ngay lúc này, ông lão kia lại bỗng nhiên quay đầu, dặn dò Trần Phong: "Cậu em, mau xuống núi về đi.

Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi nhiều.

Ngoài ra trên núi trừ sài lang hổ báo ra còn có thứ khác.

Nếu đụng phải thì thập tử vô sinh (mười chết không sinh).

Chương 11

Về nhà đi thôi." ?

Nghe lời dặn dò của ông lão, Trần Phong lập tức ngây ra tại chỗ.

Ý gì đây?

Nghe lời ông lão nói, tựa hồ trên núi còn có thứ khác.

Nhưng ở cái núi hoang này, trừ dã thú ra còn có thể có cái gì?

Chẳng lẽ là "nhân hùng" (gấu ngựa/gấu người) sao?

Mục tống ông lão đi xa, lúc này Trần Phong cũng rốt cuộc từ trạng thái ngây người hồi thần lại.

Theo hắn biết, "nhân hùng" bình thường đều sẽ xuất hiện ở rừng sâu núi thẳm.

Hiện nay vừa đúng tiết đầu xuân, hẳn là ngày nhân hùng vừa từ trong hang ngủ đông đi ra.

Nếu đụng phải thì thật có khả năng một đi không trở lại.

Dù sao hiện tại nhân hùng đã ngủ đông ba tháng, là lúc đói khát nhất.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng có chút cảm kích ông lão mặt lạnh tim nóng này.

Thế nhưng lần này vì đạo mộ, có khó khăn lớn hơn nữa cũng không thể lùi bước.

Cẩn thận châm chước một phen, Trần Phong cũng kiên định tâm tư.

Dù sao hiện tại có thể nói là lúc cùng khốn lạo đảo nhất.

Từ quân đội xuất ngũ xong, trừ một tờ giấy chứng nhận ra, bộ đội cũng không cấp tiền trợ cấp nào khác.

Bất quản thế nào, trước khi đi kinh thành đầu quân cho Ngô Bát Nhất, nhất định phải từ trong mộ kiếm chút đồ vật.

Nghĩ thế, Trần Phong liền tiếp tục tiến phát về phía đỉnh núi.

Dù sao đã đến đây rồi, trong núi có nguy hiểm cỡ nào cũng phải dùng Tầm Long Quyết đo thử xem mộ táng có ở trong núi hay không.

Vừa nghĩ, Trần Phong liền chậm rãi lên đỉnh núi.

Nhưng hắn lại không đi đến nhà tranh của ông lão kia mà đi đường vòng quan sát chu vi đỉnh núi.

Dù sao mới vừa tới Ô Quỷ Sơn cho nên cần phải dùng Tầm Long Quyết đo trước xem phụ cận có phong thủy thích hợp mai táng đại mộ hay không.

Nếu có thì cũng không uổng công đi một chuyến.

Thế là Trần Phong tìm một vị trí địa lý trống trải ở phụ cận đỉnh núi liền bắt đầu đo đạc.

Phụ cận trống trải, tầm mắt mới có thể nhìn khắp cả ngọn núi. "Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan..." Vừa mặc niệm đoạn ngữ phân kim trong lòng, Trần Phong cũng cẩn thận quan sát cách cục trên ngọn núi này.

Thế nhưng sự tình kỳ quái rất nhanh đã phát sinh.

Sau khi cẩn thận quan sát vài phút, Trần Phong phát hiện trên Ô Quỷ Sơn căn bản không nhìn thấy bất kỳ phong thủy nào.

Không sai!

Ngọn núi này đầy cây khô, hơn nữa vị trí địa lý cũng bình bình vô kỳ, giống hệt như lúc quan trắc ở dưới núi.

Nơi này căn bản không có phong thủy cách cục...

Trần Phong liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, nếu nơi này mai táng đại mộ thì xác suất gần như là cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng không đúng rồi?!

Ở bờ sông Hoàng Hà quan sát một lần, nơi đó không có Tử Môn.

Nếu mộ táng thật sự ở phụ cận bờ sông Hoàng Hà, nơi có khả năng nhất hẳn là ngọn núi này mới phải.

Nhưng tình huống trước mắt tuyệt sẽ không làm giả.

Chuyện gì xảy ra?

Thế là Trần Phong liền lại không tin tà nếm thử mấy lần.

Nhưng kết quả sau khi dùng Tầm Long Quyết kiểm tra đều giống nhau, trên ngọn núi này không có bất kỳ phong thủy cách cục nào.

Lạ thật...

Ý thức được điểm này, Trần Phong lơ đãng lại nhớ tới ông lão gặp hồi chiều.

Thông qua đôi câu vài lời của ông lão, Trần Phong đại khái có thể đoán được ông ta tựa hồ cũng biết phụ cận có đại mộ triều Minh mai táng.

Nếu không thì sẽ không luôn thúc giục hắn xuống núi.

Nhưng mộ táng sẽ ở trên núi sao?

Từ từ!

Chính lúc nghĩ đến đây, Trần Phong bỗng nhiên ý thức được không thích hợp.

Không đúng...

Lúc này Trần Phong mới bỗng nhiên nghĩ đến ông lão kia, quả

thực là sơ hở chồng chất.

Từ ý tứ trong lời nói suy đoán, ông lão kia là người gác rừng trên núi.

Nhưng Trần Phong ở bộ đội phục dịch ba năm, từng nghe nói chính sách quốc gia đối với hộ lâm.

Quốc gia đối với các lâm viên thuộc khu cảnh quan xác thực có người chuyên môn trông coi.

Ví dụ như Đại Hưng An Lĩnh và Thần Nông Giá.

Nhưng có nói thế nào cũng không đến lượt một cái núi hoang này a?

Quan trọng hơn là phàm là người gác rừng, đa số đều có súng ống đạn được do quốc gia phối phát.

Thế nhưng Trần Phong rõ ràng nhớ kỹ ông lão kia trên người không có bất kỳ vũ khí nào.

Sao có thể là người gác rừng?

Vậy thì, đã không phải người gác rừng, vì sao lại xuất hiện ở đây?

Hơn nữa, ông lão nhìn qua chân tay run rẩy, phảng phất già đến mức tùy thời đều có thể chết đi.

Nhưng lại có thể từ bờ sông Hoàng Hà một đường đuổi theo lên núi.

Điểm quan trọng nhất là trực tiếp tránh được một đòn trí mạng của hắn.

Quá không bình thường!

Người già bình thường, cho dù xuất đại thiên (có giỏi bằng trời) cũng không thể nào có loại thân thủ này!

Trừ phi...

Trong lòng Trần Phong ẩn ẩn toát ra một cái sai trắc.

Theo hắn biết, người có thân thủ như thế, lại là ông già, chỉ có khả năng có hai loại thân phận.

Thứ nhất là thổ phỉ, bởi vì thổ phỉ các triều đại đều khiếu tụ sơn lâm (tụ tập trong rừng núi), quen có thân thủ trèo đèo lội suối.

Nhưng phụ cận Miêu Lĩnh cùng sơn ác thủy, căn bản không có phú hộ (nhà giàu).

Huống hồ thổ phỉ đều quần cư (sống bầy đàn), ông già kia chỉ có một mình.

Cho nên không thể nào là thổ phỉ!

Vậy thì có khả năng là loại thân phận khác: Trộm mộ tặc!

Chương 12

Thảo nào!

Nếu là trộm mộ tặc thì tất cả đều có thể giải thích thông suốt.

Cũng chỉ có khả năng này, ông lão mới có thể luôn thúc giục hắn xuống núi, cũng quen thuộc đối với việc phụ cận có khả năng có đại mộ như thế.

Có khả năng ông lão này cũng giống như ông nội hắn, cũng nằm vùng ở trên núi mấy chục năm, vì để tìm được cái mộ tướng quân kia!

Ý thức được điểm này, đồng tử Trần Phong lập tức co rụt lại.

Thật không ngờ lại gặp đồng nghiệp ở trên núi!

Nhưng lúc này Trần Phong cũng càng phát ra cảm giác hiếu kỳ đối với ngôi mộ tướng quân kia.

Nếu không thì ngôi mộ này sao có thể hấp dẫn nhiều trộm mộ tặc dòm ngó như thế.

Cùng lúc đó, Trần Phong cũng định ra tâm tư, tối nay chuẩn bị đi nhà tranh trinh sát.

Dù sao đối với ngôi mộ tướng quân này, hắn có thể nói là biết rất ít.

Cho nên muốn tìm được mộ táng thì phải từ trên người người khác đạt được càng nhiều manh mối.

Nhưng thời gian không đúng...

Phải đợi buổi tối.

Giác quan của trộm mộ tặc đều đặc biệt mẫn cảm, nếu hiện tại đi, khả năng sẽ dẫn tới sự hoài nghi của ông lão.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền tạm thời tìm một vị trí ẩn tế nằm vùng...

Thời gian từng chút trôi qua...

May mắn là lúc ở bộ đội Trần Phong thường xuyên luyện tập trinh sát ẩn tế liên tục mấy ngày.

Cho nên cũng không có cảm giác không khỏe.

Đại khái khoảng ba tiếng đồng hồ, mặt trời trên trời rốt cuộc xuống núi.

Trần Phong nhìn đồng hồ quả quýt, hiện tại đại khái chạng vạng tối năm giờ rưỡi, sắc trời nhá nhem tối.

Thế là Trần Phong liền từ trong hốc cây bò ra, chậm rãi mò mẫm về phía nhà tranh trên đỉnh núi.

Đêm trong núi xác thực đến nhanh, đợi khi dần dần đến gần phụ cận nhà tranh thì sắc trời đã đen kịt lại.

Trong tình huống này, ước chừng nửa giờ nữa trên núi sẽ tối đến mức đưa tay không thấy được năm ngón.

Nhưng Trần Phong không thèm để ý, bởi vì càng hắc ám đối với hắn càng dễ dàng ẩn tàng.

Lập tức, Trần Phong liền bám vào cửa nhà tranh, thông qua khe cửa nhìn vào trong.

Nhưng liếc mắt một cái, Trần Phong lại nhìn thấy một màn làm cho người ta không thể tin nổi.

Chỉ thấy ông lão ban ngày lúc này đang quỳ trên mặt đất, trong miệng lẩm bẩm, tựa hồ đang cúng bái cái gì đó.

Trần Phong nhìn kỹ về phía trước, thứ mà ông lão dập đầu quỳ lạy tựa hồ là một cái bài vị!

Nhưng cự ly quá xa cho nên Trần Phong cũng nhìn không rõ chữ khắc trên bài vị!

Đang lạy ai thế?!

Từ từ...

Ngay lúc đang nghĩ xem ông lão cúng bái ai, Trần Phong lại bỗng nhiên sát giác được quái sự.

Ông lão thật sự là một tên trộm mộ tặc sao?

Nếu là trộm mộ, nào có ai định cư ở trên núi, lại còn làm linh bài cho người thân để cúng bái?

Trần Phong nhớ rõ ràng ông nội vì tìm hoạch manh mối mộ tướng quân mới mấy chục năm như một ngày ở lại trại Miêu.

Ông lão này sao lại chọn độc cư?

Không đúng...

Càng nghĩ Trần Phong càng cảm thấy cổ quái, trong đó quái sự quá nhiều.

Nhưng nếu ông lão không phải trộm mộ tặc, vậy thì ở lại trên núi là vì cái gì? "Cậu em, vào đi." "Rầm!" Đúng lúc này, trong cửa bỗng nhiên truyền ra thanh âm của ông lão.

Nghe tiếng hô hoán, Trần Phong trực tiếp nhịn không được đụng vào cửa.

Chuyện gì xảy ra?!

Ở bộ đội học ba năm trinh sát cho nên Trần Phong xác định vừa rồi không phát ra bất kỳ tiếng vang nào.

Nhưng ông lão lại biết hắn ở ngoài cửa?

Ý thức được điều này, Trần Phong gần như muốn ba chân bốn

cẳng bỏ chạy.

Ông già này quá cổ quái!

Nhưng sự mong đợi đối với mộ táng đã chiến thắng nỗi sợ hãi.

Phú quý cầu trong hiểm nguy!

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền an phủ tâm thần đang đập cuồng loạn xuống, sau đó cố ra vẻ trấn định đẩy cửa đi vào.

Vừa mới tiến vào nhà tranh, Trần Phong đã cảm giác không thích ứng.

Trên núi rất lạnh nhưng ông lão lại không đốt lò trong nhà tranh, vừa mới tiến vào đã phát hiện trong phòng âm lãnh đến cực điểm.

Ý thức được điều này, tâm thần Trần Phong càng phát ra ngưng trọng.

Ông già này chịu được sao?

Gần như chỗ nào cũng để lộ ra sự cổ quái!

Nhưng Trần Phong mau chóng trấn định lại, sau đó mở miệng hỏi ông lão: "Cụ ơi, trong nhà đều không đốt lửa sao?

Trên núi lạnh thế này, thân thể chịu được à?" Thế nhưng nghe lời của Trần Phong, ông lão lại trực tiếp hỏi ngược lại: "Ông già này quanh năm ở trên núi, sớm quen rồi.

Ngược lại là cậu đấy chàng trai trẻ, ông già này bảo cậu sớm chút xuống núi, cậu không chỉ không đi mà còn nhìn trộm lão già cô quả này?" Nghe lời này, Trần Phong nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Thế là Trần Phong chỉ có thể nhìn về phía bốn phía căn nhà, chuyển dời tầm mắt.

Thế nhưng, khi ánh mắt hắn xuyên qua ông lão, nhìn về phía linh bài sau lưng ông ta thì đồng tử Trần Phong phóng đại.

Chỉ thấy trên linh bài dùng chữ Khải viết một dòng chữ, là loại chữ quan phương thời Minh.

Trên viết: "Viên công, Sùng Hoán Tướng quân linh vị!" Linh bài của Viên Sùng Hoán?!

Chuyện gì xảy ra?!

Trần Phong có kiến thức hệ thống truyền thụ cho nên rõ ràng Viên Sùng Hoán là ai!

Viên Sùng Hoán nại là danh tướng nổi tiếng thời Minh Sùng Trinh!

Nhưng linh vị của ông ta sao lại ở đây?

Theo hắn biết, thi cốt Viên Sùng Hoán năm đó sau khi hàm oan mà chết chẳng phải bị người trộm ra, vận chuyển về quê cũ Đông Hoản sao?

Hơn nữa từ đường Viên Sùng Hoán là ở khu Sùng Văn kinh thành!

Hiện nay cái linh bài này lại có ý tứ gì?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trần Phong nhìn về phía ông lão càng phát ra kinh hãi.

Ông già này quá cổ quái!

Chương 13

Không chỉ tự thân chỗ nào cũng để lộ ra quái sự, mà tại nơi ngăn cách với thế giới như Miêu Lĩnh này lại cúng bái Viên Sùng Hoán?

Hai người này căn bản không có liên quan a!

Khoan đã!

Chính lúc nghĩ đến đây, Trần Phong bỗng nhiên linh quang nhất thiểm (chợt nảy ra ý nghĩ).

Trong lòng ẩn ẩn có suy đoán, chẳng lẽ...

Ngôi mộ tướng quân ở Miêu Lĩnh này sẽ là của Viên Sùng Hoán sao?

Nhưng thi cốt Viên Sùng Hoán sao lại ở đây! "Ực!" Nghĩ đến đây Trần Phong nhịn không được nuốt nước miếng.

Cũng đúng lúc này, ông lão cũng nhìn thấy ánh mắt Trần Phong, đợi sát giác hắn đang nhìn linh vị phía sau, ông lão cũng nhịn không được thở dài. "Haiz ~ Cậu em, nhận biết chữ Khải sao?" Nghe lời này, Trần Phong mộc nột gật đầu.

Nhưng trong lòng hoàn toàn loạn thành một đoàn, giãy dụa hồi lâu sau mới nhịn không được mở miệng hỏi: "Cụ ơi... mạo muội hỏi một câu, cụ không phải là trộm mộ tặc trên núi chứ?" Lời này của Trần Phong là câu nghi vấn, nhưng ý tứ trong giọng nói lại phi thường chắc chắn.

Bởi vì từ ban ngày đến hiện tại đụng phải đủ loại nghi điểm đều cho thấy ông già này tuyệt đối không phải người đi trộm mộ!

Nếu không thì liếc mắt một cái là nhìn ra.

Quả nhiên!

Lúc này nghe Trần Phong nói, ông lão kia cũng nhíu mày, sau đó giống như bỗng nhiên hiểu ra gì đó, liền trực tiếp mở miệng nói: "Không sai, ông già này không phải trộm mộ.

Ngược lại là cậu đấy chàng trai trẻ, cậu là cháu của Trần Phạm Minh phải không?" "Ực!" Lập tức, Trần Phong mạnh mẽ nuốt nước miếng.

Ông già này quen biết ông nội hắn?

Cùng lúc đó, nhìn biểu tình của Trần Phong, ông lão cũng bất đắc dĩ lắc đầu, lẩm bẩm nói: "Thảo nào, lại sẽ lên núi tìm mộ.

Chẳng lẽ ông nội cậu không nói với cậu, trong ngôi mộ trên núi này kỳ thực căn bản không có bất kỳ bảo bối gì sao?" Hả?!

Nghe lời này, Trần Phong ngơ ngác lắc đầu.

Xác thực, ông nội căn bản không nói với hắn bất kỳ sự tình gì liên quan đến đạo mộ.

Thế nhưng ông lão tựa hồ có chút hiểu lầm, tưởng rằng Trần Phong là truyền nhân của ông nội hắn.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không vội vã mở miệng, để moi ra càng nhiều tin tức từ miệng ông lão.

Quả nhiên!

Cũng đúng lúc này, chỉ thấy ông lão tự mình ngồi xuống ghế thái sư, sau đó giống như hồi ức nói: "Cậu em, đoán không sai.

Ông già này không phải trộm mộ tặc, mà là Thủ mộ nhân." Thủ mộ nhân?!

Đồng tử Trần Phong lập tức co rụt lại.

Thủ mộ nhân thì hắn có nghe nói, nhưng lại chưa từng gặp.

Nghe nói những người mà Thủ mộ nhân thủ hộ đều là những đại mộ của danh tướng tể tướng.

Thông thường bọn họ đều là trung thần hiếu tử, người một nhà đời đời truyền thừa, chỉ vì thủ hộ nơi chôn cốt của chủ nhân tiền triều.

Nói như vậy, phụ cận thật sự có đại mộ triều Minh?!

Cùng lúc đó, ông lão kia cũng tựa hồ nhìn ra tâm tư của Trần Phong, sau đó lại bỗng nhiên chuyển phong hướng nói: "Không sai, ông già này là Thủ mộ nhân.

Ông nội cậu ba mươi năm trước đến đây cũng là vì tìm kiếm ngôi mộ tướng quân kia.

Chỉ có điều mấy chục năm trôi qua, xác thực đã tìm được ngôi mộ kia rồi.

Nhưng ông ấy không nói cho cậu biết trong ngôi mộ này không lấy ra được bất kỳ minh khí nào sao?" Cái gọi là minh khí chính là chỉ đồ bồi táng xuất thổ trong mộ táng.

Nhưng Trần Phong cũng không hiểu, nếu nơi này thật sự có một ngôi mộ tướng quân, trong mộ táng sao lại không có bất kỳ bảo vật nào?

Chẳng lẽ...

Nhưng ngay lúc Trần Phong đang không hiểu ra sao thì ông lão tựa hồ muốn khuyên Trần Phong mau chóng xuống núi, liền trực tiếp đưa ra đáp án.

Chỉ có điều đáp án này lại làm Trần Phong trực tiếp ngây ra tại chỗ.

Bởi vì chỉ nghe ông già này nói thẳng: "Bởi vì ngôi mộ ở Miêu Lĩnh này là mộ chôn đầu của Viên Sùng Hoán tướng quân!" Mộ Viên Sùng Hoán thật ư?!

Nghe lời ông lão nói, đồng tử Trần Phong trong nháy mắt co rụt lại.

Vốn dĩ hắn cho rằng đây là mộ tướng quân vô danh, không ngờ lại là Viên Sùng Hoán thật.

Nhưng mà, mộ Viên Sùng Hoán liệu có đồ tùy táng hay không?

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Trần Phong, ông lão cười khổ một tiếng, giải thích: "Cậu trai trẻ, chắc cậu cũng từng nghe nói.

Viên tướng quân tuy xuất thân là quan văn xếp bút nghiên theo việc binh đao, nhưng ngài ấy cả đời kiêu dũng thiện chiến, lại giỏi binh pháp, cho nên Viên tướng quân quả thực xứng đáng là rường cột nước nhà." Không sai!

Trần Phong có kiến thức Hệ thống truyền thụ nên cũng nắm rõ đôi chút.

Viên Sùng Hoán tuy xuất thân văn quan, nhưng đánh trận quả thực dũng mãnh, giỏi dùng binh, trong hơn mười năm khiến Bát Kỳ quân của triều đình nhà Thanh chỉ biết "vọng sơn hận" (nhìn núi mà hận).

Năm đó, một mình ngài trấn thủ Sơn Hải Quan, Nỗ Nhĩ Cáp Xích dẫn bảy vạn đại quân đánh mãi không hạ được.

Chỉ có điều, Viên Sùng Hoán cũng có nhiều khuyết điểm.

Ví dụ như tự ý giết Đảo soái Mao Văn Long, nghị hòa với triều đình nhà Thanh, thị mễ tư địch (buôn gạo bán cho địch)...

Cũng chính vì những tội danh này mới bị bè lũ Ngụy Trung Hiền lấy ba đại tội ra đàn hặc đến chết.

Nhưng chuyện này thì liên quan gì đến việc trong mộ không có bảo vật?

Trần Phong nhớ mang máng, thi cốt của ông ấy sau khi được bình phản chẳng phải đã được an táng tại kinh thành rồi sao?

Lúc này, ông lão lại lắc đầu nói: "Cậu trai à, những gì cậu biết toàn là lời đồn đại của đám vua chúa.

Không sai, Viên tướng quân đúng là có tội tự ý giết công thần, nhưng thực tế ngài ấy chưa từng bán gạo cho địch, càng chưa từng hướng về triều đình nhà Thanh đầu hàng dù chỉ một chữ." "Năm đó, Viên tướng quân trấn thủ Sơn Hải Quan, chính là một người giữ quan ải vạn người không thể khai thông.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích đánh mãi không được, mới tung tin trong triều đình vu khống Viên tướng quân thông địch.

Sùng Trinh hoàng đế cho rằng ngài ủng binh tự trọng, thông địch bán nước, mới liệt kê mười bảy tội danh, xử lăng trì.

Khi Viên tướng quân chết, bách tính tranh nhau ăn thịt ngài, lăng trì đến cuối cùng, tướng quân chỉ còn lại một cái đầu lâu, ngay cả xương thịt cũng bị người ta chấm bánh bao máu người mà ăn." Nghe đến đây, Trần Phong gật đầu.

Hắn biết đoạn lịch sử này.

Theo ghi chép, lúc Viên Sùng Hoán bị lăng trì, quả thực vạn người đổ ra đường, bách tính đều hận mà ăn thịt ông.

Bởi vì dân chúng tưởng ông thông địch phản quốc, nên thịt vừa lóc xuống miếng nào là bị cướp đi miếng đó.

Viên Sùng Hoán chết quả thực oan uổng...

Nhưng Trần Phong thật không ngờ, lịch sử cũng bị người ta bôi

đen như vậy?

Cùng lúc đó, ông lão rốt cuộc cũng cho Trần Phong một đáp án.

Chỉ thấy sắc mặt ông thay đổi, nói: "Về sau, thi cốt Viên tướng quân được một bộ hạ họ Dư liều chết trộm ra ngay trong đêm, không dám lưu lại kinh thành, liền mang về quê nhà Xuyên Thiểm.

Sau đó, khi Viên tướng quân hạ táng, trời đột nhiên đổ tuyết giữa tháng sáu, người bộ hạ kia mới biết ngài chết oan." Nói đến đây, ông lão nhìn chằm chằm vào mắt Trần Phong, gằn từng chữ: "Hiện tại, Viên tướng quân chỉ còn lại một cái đầu lâu hạ táng, trong mộ làm sao có thể có đồ tùy táng?

Cũng chính vì nguyên nhân này, ông cha nhà tôi mới không ra tay với ngôi mộ.

Nếu là một trung thần hiếu tử, liệu có thể ra tay với mộ của chủ nhân sao?" Nghe xong, Trần Phong á khẩu không trả lời được.

Hắn rốt cuộc cũng hiểu tại sao tổ phụ mấy chục năm qua đều không động vào ngôi mộ này.

Chương 14

Hóa ra đây là mộ Viên Sùng Hoán!

Hơn nữa, với tình cảnh của Viên Sùng Hoán lúc đó, trong mộ quả thực không thể nào có minh khí trị giá liên thành.

Nhưng lão đầu này sao lại biết hết mọi chuyện?

Khoan đã...

Trần Phong nhìn linh vị phía sau lưng ông lão, lập tức hiểu ra.

Xem ra lão đầu chính là hậu nhân của người bộ hạ họ Dư năm xưa, đời đời tổ tiên cư trú ở đây hẳn là để thủ mộ cho Viên Sùng Hoán. "Cậu trai trẻ, nếu không còn việc gì thì mau xuống núi đi.

Trong núi có thứ không sạch sẽ, nếu đi muộn, e rằng cái mạng nhỏ không giữ được đâu." Lúc này, ông lão bỗng nhiên mở miệng lần nữa, giọng điệu vẫn là thúc giục Trần Phong xuống núi.

Nghe vậy, Trần Phong biết có hỏi thêm cũng vô ích, bèn chắp tay cáo từ: "Dư lão gia tử, vậy tôi xuống núi đây." Dứt lời, Trần Phong xoay người rời khỏi túp lều tranh.

Nhìn theo bóng lưng Trần Phong rời đi, ông lão lẩm bẩm gì đó trong miệng.

Nếu Trần Phong quay đầu lại nhìn, có lẽ sẽ thấy trong miệng lão dường như có hai hàm răng chồng lên nhau, bộ dáng cực kỳ quái dị.

Chỉ tiếc là Trần Phong không có cơ hội nhìn thấy.

Bởi vì hắn cảm thấy vô cùng không thoải mái với túp lều âm u này.

Vừa bước ra ngoài, hắn cảm giác tâm tình thư thái hơn hẳn.

Vì thế, hắn không dừng lại thêm giây phút nào, rảo bước nhanh về phía chân núi.

Chỉ là, khi đã đi xa khỏi túp lều, xuống đến đường dốc, Trần Phong trong lòng lại cảm thấy sự tình có chút không đúng.

Không có gì khác!

Lão già kia bảo trong mộ không có đồ tùy táng, nhưng lại cứ năm lần bảy lượt thúc giục hắn mau chóng xuống núi, còn dặn dò đừng đánh chủ ý vào ngôi mộ.

Quan trọng hơn là cứ luôn mồm nói trong núi có "thứ gì đó" nguy hiểm!

Bất luận là thứ gì có thể uy hiếp đến hắn... nếu thật sự nguy hiểm, tại sao lão đầu lại bắt hắn xuống núi ngay trong đêm?

Không phải là đưa dê vào miệng cọp sao?

Nếu lão đầu thật sự quan tâm, không thể nào đuổi hắn đi ngay trong đêm tối như vậy.

Trừ phi... lão đầu kia đang nói dối?

Trần Phong càng nghĩ càng thấy khả năng này rất lớn.

Hắn cảm thấy ngôi mộ Viên Sùng Hoán này khẳng định không đơn giản như vậy, lão đầu kia chưa nói hết sự thật.

Bằng không thì câu chữ không thể nào lọt đầy sơ hở như thế.

Chỉ là, vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu?

Trần Phong cảm thấy chỉ có tìm được mộ táng mới có thể hiểu rõ chân tướng.

Còn về việc tìm mộ...

Đúng rồi!

Trần Phong bỗng nhiên nhớ ra, kỹ thuật quan trọng nhất trong Tầm Long Quyết là quan sát tinh tượng phân định phong thủy.

Ban ngày không có tinh tượng, chỉ có thể quan sát thế cục sông Hoàng Hà.

Hiện tại là buổi tối, vừa vặn có thể thử một lần!

Nếu tinh tượng vùng phụ cận Hoàng Hà đại cát đại lợi, vậy thì nơi này tất nhiên sẽ có một ngôi mộ kinh thiên động địa!

Nghĩ là làm, Trần Phong tìm một vị trí trống trải trên sườn dốc, thuận tiện ngẩng đầu quan sát sao đêm.

Thế nhưng, đợi đến khi Trần Phong nhìn rõ sự sắp xếp của tinh tượng trên bầu trời, hắn lại thất thanh kinh hô: "Nguyệt huyền đương không...

Tam Tinh Trùng Sát?!" Không sai!

Trần Phong liếc mắt một cái liền nhận ra, trên bầu trời đêm xuất hiện một loại biến hóa tinh tượng cực kỳ hiếm gặp.

Nguyệt huyền đương không (Trăng treo trên cao), Tam Tinh Trùng Sát!

Loại biến hóa tinh tượng này, Trần Phong cũng chỉ mới nghe qua trong tư liệu Hệ thống, trong lịch sử ghi chép lại hầu như không có mấy lần!

Đầu tiên nói về "Tam Tinh"... cái gọi là Tam Tinh, chính là bộ ba Sát Phá Lang trong miệng người đời.

Tuy nhiên người ta chỉ biết Sát Phá Lang, lại không biết hàm nghĩa thực sự của ba ngôi sao này.

Sát Phá Lang thực tế chỉ ba ngôi sao: Thất Sát, Phá Quân và Tham Lang.

Loại tinh tượng này sớm nhất xuất hiện từ Tử Vi Đẩu Số, trong Dịch Kinh cũng có ghi chép.

Thất Sát chỉ Cô tinh (sao cô độc), chủ về quyền sinh sát!

Phá Quân là Sát tinh!

Cuối cùng Tham Lang chỉ Đào hoa tinh tú!

Ba ngôi sao này, không ngoại lệ đều là tai tinh.

Trong phong thủy học càng ghi chép, chỉ cần Sát Phá Lang cùng tụ hội trên không trung, tất nhiên chỉ thiên hạ đại loạn, quốc gia đổi chủ, không thể nghịch chuyển.

Nhưng mà, loại tinh tượng này chỉ xuất hiện trong phong thủy cách cục của đế vương lăng.

Nếu nơi này thật sự là mộ Viên Sùng Hoán, với chức vị một tướng quân, làm sao có thể tiêu thụ nổi? "Cũng không đúng..." Ngay lúc này, Trần Phong lại lật đổ suy đoán vừa rồi.

Cũng không phải Sát Phá Lang xuất hiện là xấu hoàn toàn.

Tuy phong thủy ghi chép Tam Tinh xuất hiện thiên hạ đổi chủ, nhưng loại tinh tượng này cũng có tốt có xấu, chỉ là phương pháp nghịch chuyển quá ít.

May mắn là Trần Phong có kiến thức Hệ thống truyền thụ, cho nên nhìn ra tinh tượng có điểm không đúng.

Chỉ thấy ba ngôi sao đều nằm sát xung quanh mặt trăng, khoảng cách quá gần.

Hiện giờ mặt trăng treo cao, đêm nay trời không mây, ánh trăng dị thường sáng rõ.

Loại tinh tượng này hẳn là Tam Tinh Trùng Sát!

Cái gọi là "Sát", chỉ chính là mặt trăng!

Phải biết rằng trong phong thủy học cổ đại, mặt trăng cũng không phải điềm lành.

Bởi vì Nhật chủ Dương, Nguyệt chủ Âm.

Nguyệt huyền đương không là lúc âm sát chi khí nồng nặc nhất trong ngày.

Thế nhưng, sát khí của bộ ba Sát Phá Lang lại có thể trực tiếp triệt tiêu âm sát của mặt trăng.

Phụ phụ đắc chính!

Cứ như vậy, hai loại tinh tượng cực kỳ tai họa sẽ nghịch chuyển thành một loại tinh bàn đại cát đại lợi!

Dưới loại tinh tượng này, nếu không có đại mộ mai táng, đánh chết Trần Phong cũng không tin!

Loại tinh tượng này, ít nhất cũng phải là cách cục Tam Công.

Chương 15

Xem đến đây, Trần Phong càng thêm xác định lão đầu trên đỉnh núi tuyệt đối đang nói dối.

Nếu Viên Sùng Hoán thật sự được hạ táng trong vội vàng thương xót, thì người mai táng không thể nào tinh chọn kỹ càng một loại tinh tượng phong thủy tốt đến thế.

Ý thức được điều này, Trần Phong quyết định lập tức xuống núi!

Đã tìm được tinh tượng, nếu lại phối hợp với phong thủy đã xem trước đó, không chừng có thể bổ toàn vị trí Khôn trong Bát Quái Đồ.

Đến lúc đó, cực kỳ có khả năng sẽ tìm ra vị trí cụ thể của mộ táng!

Như vậy, câu đố cũng được giải khai.

Nghĩ đoạn, Trần Phong liền ngựa không dừng vó tăng tốc độ, gần như chạy chậm xuống núi.

Nhưng dù sao nơi này cũng là núi hoang, không có đường đi.

Cho nên khi Trần Phong thở hồng hộc về tới chân núi, đã là hai tiếng đồng hồ sau.

Nhìn đồng hồ quả quýt, phát hiện hiện tại là mười giờ tối.

Ngẩng đầu nhìn lên, mười giờ đêm, vừa đúng lúc mặt trăng lên tới đỉnh đầu.

Trần Phong không nghĩ nhiều, rảo bước quay lại bờ sông Hoàng Hà.

Về tới bờ sông, Trần Phong nhìn thoáng qua sao đêm trên trời, liền trực tiếp lấy ra quan sát phong thủy phụ cận Hoàng Hà.

Cũng may đêm nay vạn dặm không mây, ánh trăng chiếu xuống

giúp nhìn rõ cả mặt sông.

Nhưng khi Trần Phong quan sát lại phong thủy, lại phát hiện không thích hợp.

Không đúng...

Phong thủy nơi này so với ban ngày hình như đã xảy ra biến hóa?

Tuy rằng biến hóa vi diệu, nhưng Trần Phong cảm nhận được.

Dường như phong thủy nơi này đã được bổ toàn?

Chuyện gì xảy ra vậy?

Trần Phong nhịn không được ngẩng đầu nhìn mặt trăng và Tam Tinh trên trời.

Chỉ liếc mắt một cái, Trần Phong liền biết chuyện gì xảy ra.

Mặt trăng và Tam Tinh trùng sát!

Không sai!

Trần Phong hiện tại mới chợt hiểu được phong thủy nơi này rốt cuộc là như thế nào!

Cái gọi là phong thủy không trọn vẹn là vì thiếu một thứ.

Ban ngày, mặt trời, sông Hoàng Hà, miếu hoang... các phương vị tạo thành phong thủy cách cục song trọng.

Trong đó các bộ vị phân biệt tương ứng với Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Đoái... bảy cái phương vị.

Duy chỉ thiếu một cái Khôn vị!

Nhưng hiện tại Trần Phong đã hiểu, Tam Tinh Trùng Sát trên bầu trời chính là mảnh ghép phong thủy cuối cùng.

Trần Phong định thần nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh sáng của mặt trăng và Tam Tinh, hình ảnh phản chiếu trên mặt sông vô cùng rõ ràng.

Cũng ngay khắc này, Trần Phong mới hiểu vì sao tìm không thấy Tử Môn.

Phong thủy nơi này cần một ngày tròn để quan sát.

Ban ngày có mặt trời, buổi tối có mặt trăng.

Duy chỉ có trải qua ban ngày, rồi buổi tối quay lại bờ sông Hoàng Hà mới có khả năng nhìn thấy phong thủy hoàn chỉnh.

Loại cách cục ẩn nấp này không biết đã lừa bao nhiêu tên trộm mộ.

Nói trắng ra, tinh tượng bầu trời là một phần.

Vào buổi tối, sau khi phản chiếu xuống, sẽ hình thành loại phong thủy cách cục thứ ba trên mặt sông.

Có thể nói, loại phong thủy này một vòng khấu một vòng, các loại nhân tố thiếu một thứ cũng không được!

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng dị thường cảm thán!

Ngôi mộ tướng quân gần sông Hoàng Hà này lại sử dụng một cái phong thủy cách cục tam trọng.

Như vậy, hắn càng không tin lời ông lão kia.

Phong thủy khủng khiếp lại khó tìm như thế, bảo nơi này mai táng Viên Sùng Hoán thì tin, nhưng nếu bảo đây là mộ gió (không trủng), vậy thì lừa quỷ à.

Chỉ không biết ông lão kia rốt cuộc có ý gì?

Nếu thật là người thủ mộ, vì sao biết là trộm mộ lại thả cho hắn rời đi?

Nhưng nếu không phải thủ mộ, sao lại năm lần bảy lượt thúc giục hắn đi?

Thôi kệ!

Trần Phong cũng cảm giác không tìm được đầu mối.

Thay vì quản chuyện lão đầu kia, chi bằng tranh thủ thời gian phân tích phong thủy nơi này.

Khoan đã...

Vừa nhìn qua, hắn lại phát hiện ra điểm cổ quái.

Hắn nhớ loại phong thủy cách cục này dường như gọi là Cửu Long Tráo Ngọc Liên...

Không sai!

Trần Phong định thần nhìn kỹ, chỉ thấy lòng sông Hoàng Hà trước mắt cùng dãy núi đối diện y nguyên là hai thế rồng.

Duy nhất bất đồng là dưới ánh trăng chiếu rọi, Trần Phong ẩn ẩn phát hiện nơi xa có thêm vài đường nét.

Lòng sông, mạch núi, miếu hoang, thủy mạch, núi Ô Quỷ...

Trần Phong đếm kỹ, phát hiện có đủ chín thế rồng.

Những thế rồng này đều vây quanh lòng sông, phảng phất như đang tạo thế bao vây.

Tại trung tâm lòng sông phản chiếu Tam Tinh Trùng Sát cục giữa trời đêm.

Phong thủy tầng thứ ba: Cửu Long Tráo Ngọc Liên!

Nhưng xem kỹ xong, Trần Phong lại cảm giác dị thường.

Không phải phong thủy nơi này không tốt.

Trần Phong nhớ Cửu Long Tráo Ngọc Liên hẳn là phong thủy cách cục dùng cho nữ nhân mới đúng chứ?

Dịch Kinh có ghi chép, loại phong thủy này nếu dùng cho nam

nhân thì báo trước hậu đại mộ chủ nhân đoạn tử tuyệt tôn.

Nếu dùng cho nữ nhân thì ngụ ý siêu độ.

Nói trắng ra, cách cục này chỉ có một số nữ tính hoàng tộc sinh tiền sát nghiệp quá nặng mới dùng.

Dùng để hóa giải nghiệt trái, ngụ ý sớm đăng cực lạc.

Cách nói này cũng không phải không có lửa làm sao có khói.

Chương 16

Trần Phong nhớ thập niên 70, đội khảo cổ quốc gia phát hiện mộ Tiêu Thái Hậu nước Liêu ở vùng Bắc Hà cũng dùng phong thủy cách cục này.

Nhưng Cửu Long Tráo Ngọc Liên sao lại xuất hiện bên ngoài mộ Viên Sùng Hoán?

Chẳng lẽ Viên Sùng Hoán là đàn bà?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện liền bị Trần Phong trực tiếp bóp chết.

Viên Sùng Hoán là trấn quốc đại tướng thời Minh mạt, sao có thể là nữ nhân?

Vậy thì giải thích duy nhất là trong ngôi mộ này mai táng tịnh không phải Viên Sùng Hoán, mà là mộ thất của một nữ nhân.

Nhưng nếu là thật, tại sao ông lão kia lại tế bái Viên Sùng Hoán? "Không đúng..." Trần Phong càng nghĩ càng thấy cổ quái, bí ẩn trong phong thủy mộ táng này quá nhiều.

Bất quá, Trần Phong cũng ý thức được, muốn làm rõ ràng mọi chuyện, phỏng chừng chỉ có tiến vào mộ thất, tìm được di vật mộ chủ nhân mới có thể rõ ràng. "Làm!" Vỗ đùi một cái, Trần Phong định thần lại.

Hắn tạm thời không quan tâm phong thủy bên ngoài mộ nữa, tham chiếu phong thủy cùng tinh bàn trước mắt, lần nữa phân tích Bát Quái Đồ. "Tầm long phân kim khán triền sơn... nhất trọng triền..." Trong miệng lẩm bẩm khẩu quyết phân kim, Trần Phong lần nữa vẽ xong Bát Quái Đồ.

Sau đó hắn cầm một cây gậy gỗ, ướm theo Bát Quái Đồ, bắt đầu

đem khu vực trong phong thủy trục bộ so sánh với Bát Quái.

Giống như ban ngày, bờ sông đối Đoái, cửa sông đối Khảm, lòng sông đối Cấn.

Còn lại núi xanh, miếu hoang, mạch núi cùng mặt trời phân biệt tương ứng Càn, Chấn, Tốn, Ly - bốn phương vị.

Đến vị trí Khôn cuối cùng, Trần Phong ngẩng đầu nhìn Tam Tinh Trùng Sát cục trên bầu trời.

Mặt trăng chính là mảnh ghép phong thủy cuối cùng.

Như vậy thì phải tìm phương vị Tử Môn.

Nghĩ đoạn, Trần Phong liền ở trong lòng đem tất cả bát quái cách cục cùng cảnh khu đối ứng tiến hành suy diễn.

Sau đó, chờ nhìn vị trí mặt trăng chiếu xạ xuống, trong lòng Trần Phong đại khái đã có suy đoán.

Mộ táng xác thực ở gần bờ sông Hoàng Hà.

Nhưng cụ thể là ở đâu?

Trần Phong ngồi tại chỗ bắt đầu suy tư.

Phong thủy và tinh tượng đều tìm được, phương vị Tử Môn cũng đo được rồi.

Nhưng bờ sông Hoàng Hà quá lớn, cho đến nay hắn vẫn chưa biết dùng la bàn, cho nên trong thời gian ngắn căn bản không thể suy ra vị trí cụ thể của mộ táng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong nhịn không được thở dài lẩm bẩm: "Phải chi có Phân Kim Định Huyệt thì tốt rồi..." Phải biết rằng Phân Kim Định Huyệt là kỹ năng bản mệnh của Phái Phát Khâu và Mạc Kim.

Chỉ cần học được Phân Kim Định Huyệt là có thể dùng la bàn suy diễn toàn bộ bát quái cách cục của mộ táng, sau đó tìm ra vị trí cụ thể, thậm chí là hướng mai táng quan quách.

Sai số cụ thể sẽ không vượt quá khoảng cách một cây kim châm!

Nhưng Trần Phong hiện tại chưa tìm được mộ táng, chưa hoàn thành nhiệm vụ thì không cách nào đạt được kỹ năng này.

Vì để sau này tìm mộ thuận tiện hơn một chút, hắn cũng muốn khắc phục khó khăn lần này.

Trần Phong đứng dậy, nhìn ra xa toàn bộ bờ sông Hoàng Hà, bắt đầu tính toán phương vị khả thi của mộ táng trong lòng.

Nghĩ kỹ lại, Tam Tinh Trùng Sát trên bầu trời chính là phương vị Tử Môn.

Vậy thì cũng có nghĩa là mộ chủ nhân khẳng định sẽ được táng dưới Tam Tinh Trùng Sát.

Nhưng vị trí Tam Tinh Trùng Sát đối ứng lại nằm trên mặt sông Hoàng Hà.

Trần Phong định thần nhìn lại, nước Hoàng Hà miên man vạn dặm, liếc mắt căn bản không thấy biên giới.

Nhìn qua thì trung tâm sông cũng không thể có đảo hay tựa như vậy...

Mộ táng rốt cuộc chôn ở đâu?

Chẳng lẽ...

Hửm?!

Chính lúc này, trong đầu Trần Phong bỗng nhiên toát ra một loại suy đoán khó tin.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, nháy mắt chiếm cứ não hải hắn.

Đó là: Mộ Viên Sùng Hoán thực tế nằm dưới đáy sông Hoàng Hà!

Không sai!

Tám phần là như vậy!

Tam Tinh Trùng Sát là Tử Môn, chính đối diện với mặt sông Hoàng Hà.

Thực tế, ngôi mộ này hẳn là nằm dưới lớp bùn đáy sông.

Cũng chỉ có khả năng này mới có thể xâu chuỗi tất cả manh mối.

Tam Tinh Trùng Sát, Tam Trọng Phong Thủy!

Tất cả mọi thứ đối chiếu kỳ thực ngay từ đầu chính là con sông Hoàng Hà này.

Cái gọi là lời đồn bờ sông, rồi suy đoán núi Ô Quỷ trước đó, toàn bộ đều bởi vì không ai có thể nghĩ đến mộ táng thực tế nằm dưới nước.

Nghĩ như vậy, Trần Phong lập tức giác ngộ.

Thảo nào...

Bởi vì sông Hoàng Hà hầu như cứ cách một trăm năm mới có khả năng đứt dòng một lần.

Mỗi lần đứt dòng thời gian tối đa sẽ không quá một tháng, nước sông sẽ dâng lên lại.

Nếu năm đó người xây lăng mộ nhân lúc Hoàng Hà đứt dòng, đem mộ táng chôn xuống dưới đáy sông...

Như vậy chờ nước sông dâng lên lại, phỏng chừng trong vòng mấy trăm năm cũng không thể có người phát hiện mộ táng dưới nước.

Chẳng trách ngàn trăm năm qua chưa từng có ai tìm được vị trí

ngôi mộ này!

Rốt cuộc ai có thể nghĩ tới đây là một ngôi mộ dưới nước?!

Sau khi xâu chuỗi mọi manh mối, Trần Phong lập tức kiên định với suy đoán của mình.

Ý thức được điểm này, trong lòng hắn cũng dị thường hưng phấn.

Chỉ cần tìm được vị trí mộ táng là có thể suy ra lối vào, mở ra đường hầm trộm mộ!

Ý thức được mộ táng có thể ở dưới nước, tâm tình Trần Phong đặc biệt kích động.

Không gì khác, bởi vì có kiến thức đạo mộ Hệ thống truyền thụ, cho nên chỉ cần tìm được phương vị mộ táng là có thể từ đó suy đoán ra vị trí lối vào.

Cái gọi là lối vào mộ táng, kỳ thực là con đường khi hạ táng mộ chủ nhân đã đi.

Từ cổ chí kim, bất kỳ một ngôi mộ táng nào, vô luận là vương công quý tộc hay mộ tư nhân, sau khi xây dựng xong đều sẽ lưu lại một con đường.

Từ nơi đó đi vào có thể đi thẳng đến địa cung, cuối cùng nối liền với chủ mộ thất.

Nhưng phàm là loại lối vào này, thông thường đều sắp xếp theo bát quái cách cục.

Bởi vì người xưa đối với quy cách âm trạch cực kỳ xem trọng, dựa theo bát quái sắp xếp, vị trí mộ chủ nhân hạ táng là ở phương vị Sinh Môn.

Còn lối vào mộ táng, vừa vặn đối ứng với Tử Môn ở vị trí Khôn đối diện Sinh Môn.

Chương 17

Như vậy ngụ ý ý nghĩa "từ tử sinh luân hồi".

Loại bát quái đồ này gọi là Tiểu Bát Quái.

Thiên tinh phong thủy bên ngoài mộ táng ứng với bát quái trận cỡ lớn.

Quy cách xây dựng mộ táng thì ở dưới phong thủy lại sắp xếp thêm một quy cách bát quái nữa.

Người xưa làm vậy để cầu điềm lành, nhưng đồng thời cũng tạo thuận lợi cho đám trộm mộ dòm ngó mộ huyệt.

Cho nên Trần Phong chỉ cần tính toán trong lòng một chút là có thể tìm được lối vào mộ táng.

Sau đó lại lợi dụng công cụ mở lối vào ra là có thể thuận lợi xuống mộ.

Thế là Trần Phong cũng không lãng phí thời gian nữa, lập tức đứng trên bờ sông bắt đầu suy tính.

Cái gọi là Sinh - Tử hai cửa, trong Ám Bát Môn kỳ thực vừa vặn xa xa tương đối.

Tử Môn ứng với vị trí Khôn trong Bát Quái.

Sinh Môn ứng với vị trí Cấn.

Trần Phong nhìn về phía mặt sông, nếu đoán không sai, mộ huyệt thật sự nằm dưới lòng sông thì Sinh Môn nằm ở vị trí đó.

Tùy tức, Trần Phong lại ở trong đầu liệt kê mảng bờ sông cùng lòng sông này thành một cái bát quái đồ cỡ nhỏ.

Tiếp theo, hắn bắt đầu rập khuôn theo bài bản cũ suy ra phương vị

Tử Môn.

Từ vị trí Cấn di chuyển, lui về phía sau phân biệt là ba vị trí Khảm, Càn, Đoái.

Mỗi vị trí đại khái cách nhau hai mươi mét, vậy Khôn vị (Tử Môn) hẳn là ở phương vị bên trái đại khái năm mét.

Nghĩ đoạn, Trần Phong lẳng lặng đi qua đó.

Hiện tại đã tìm được vị trí Tử Môn, bất quá sai số cụ thể chắc khoảng ba mét.

Bởi vì lối vào mộ táng sau khi hạ táng mộ chủ nhân thông thường đều sẽ bị vùi lấp.

Để lại cửa hang trộm có thể cho người đi vào, đa phần sẽ không rộng quá nửa mét.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền lấy Xẻng Quân Dụng (Lạc Dương sạn) từ trong ba lô ra, sau đó dùng đầu cán xẻng bắt đầu dùng sức chọc xuống phạm vi ba mét bãi sông.

Mỗi lần chọc, Trần Phong đều lấy hết sức bình sinh, ít nhất phải để cán tay cầm ngập sâu vào.

Cách làm này là để thăm dò phiến đá có thể tồn tại bên dưới.

Bởi vì ngôi mộ này thuộc loại mộ dưới nước, lối vào quanh năm kinh qua nước sông cọ rửa cho nên không quá khả năng còn lưu lại mùi đất mộ.

Phương pháp duy nhất phân biệt lối vào chính là tìm được phiến đá chặn cửa.

Trần Phong tin tưởng lối vào nhất định bị phiến đá hoặc là vôi vữa bịt kín.

Nếu không thì một khi nước sông Hoàng Hà dâng lên có thể rót

vào toàn bộ mộ huyệt.

May mắn là bãi sông nơi này đều là bùn đất, Trần Phong không cần tốn quá nhiều sức lực.

Cạch!

Đúng lúc này, Trần Phong bỗng nhiên dừng tay lại.

Bởi vì hắn phát hiện sau khi chọc xuống vài vị trí, đột nhiên cảm giác phần cuối cán tay cầm truyền đến một trận trở ngại, đồng thời nương theo thanh âm chọc vào vật cứng.

Phát giác dị thường, Trần Phong không nói hai lời, vội vàng ngồi xổm xuống bắt đầu khai quật.

Cũng may bãi sông nơi này quanh năm bị nước sông cọ rửa cho nên đất rất mềm.

Một xẻng xúc xuống mang theo một đống bùn lớn.

Đồng thời, theo độ sâu đào xuống, Trần Phong phát hiện bùn bên dưới bắt đầu chuyển từ vàng sang đen.

Nhận thấy điều này, Trần Phong càng ra sức.

Bởi vì bùn đen không phải bùn sông, mà là đất mộ thường niên chôn bên ngoài mộ huyệt.

Quả nhiên!

Cũng ngay sau khi Trần Phong đào xuống mười mấy phút, trước mặt xuất hiện một cái hố sâu hơn nửa mét.

Xẻng lại đào xuống, chạm phải phiến đá xanh bên dưới.

Chỉ thấy xuất hiện dưới hố là một tảng đá vuông vức một mét, thoạt nhìn vô cùng hậu trọng.

Nhìn tảng đá này, trong lòng Trần Phong đặc biệt hưng phấn!

Bởi vì quả thực không đoán sai, vị trí trước mắt chính xác là lối vào Tử Môn, cuối cùng cũng tìm được mộ huyệt.

Định thần nhìn lại, tảng đá này dày khoảng một nắm tay.

Tuy rằng không quá trầm trọng nhưng cũng có thể ngăn cản nước sông Hoàng Hà rót vào địa cung.

Loại cách cục này thông thường đều là một số mộ tư nhân mới có.

Bởi vì người xây lăng mộ không có thời gian và tài lực đi cấu kiến Đoạn Long Áp (Cửa đá chặn rồng) lớn hơn.

Tình huống như vậy ngược lại thuận tiện cho loại trộm mộ như Trần Phong.

Nghĩ đến đây, Trần Phong càng thêm không thể chờ đợi được, lập tức mở ra phiến đá.

Nhưng cũng đúng lúc này... "Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến!" "Bắt đầu phát phóng khen thưởng: Kỹ năng Mạc Kim Hiệu Úy - Phân Kim Định Huyệt!" Oanh!

Nhất thời, ngay khi Trần Phong nóng lòng mở phiến đá ra, trong đầu bỗng nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của Hệ thống.

Nghe thanh âm này, Trần Phong càng thêm kích động.

Bởi vì âm thanh của Hệ thống đã chứng minh hắn tìm được đúng lối vào mộ tướng quân.

Như vậy chẳng khác nào cho hắn một câu trả lời xác định.

Đồng thời, nương theo thanh âm hoàn thành nhiệm vụ vang lên, một luồng dữ liệu khổng lồ cũng nháy mắt dũng mãnh tràn vào trong đầu Trần Phong.

Thuật Phân Kim Định Huyệt mong nhớ đã lâu rốt cuộc cũng tới tay.

Quả nhiên!

Trong luồng dữ liệu này bao gồm kiến thức phong thủy học toàn diện hơn, đồng thời có cả phương pháp sử dụng la bàn định huyệt.

Đại khái năm phút đồng hồ trôi qua, Trần Phong chậm rãi mở mắt ra.

Cũng thẳng đến lúc này, Trần Phong mới rốt cuộc ý thức được Phân Kim Định Huyệt thuật rốt cuộc quan trọng đến mức nào.

Không khoa trương mà nói, Phân Kim Định Huyệt thuật là phương thức tìm mộ độc nhất vô nhị của Mạc Kim Hiệu Úy cùng Phái Phát Khâu.

Phối hợp với Tầm Long Quyết sử dụng, không chỉ có thể phân biệt phong thủy, xác định nơi long mạch, thậm chí chỉ cần tìm được phương vị mộ huyệt, lại điều chỉnh la bàn, là có thể căn cứ vào phân kim khắc độ trên la bàn tìm ra con đường gần nhất thông đến chủ mộ thất.

Tuyệt đối sẽ không đi nhầm đường!

Không chỉ như thế, Phân Kim Định Huyệt thuật thậm chí có thể dùng la bàn đo ra vị trí cụ thể bày biện quan quách.

Sai số lớn nhất sẽ không vượt quá một khắc độ kim châm trên la bàn!

Ý thức được điểm này, trong lòng Trần Phong đặc biệt hưng phấn.

Bởi vì chỉ cần có Phân Kim Định Huyệt thuật, sau này nếu lại trộm mộ tìm rồng thì việc tìm phong thủy quá dễ dàng rồi.

Không chỉ như thế, Phân Kim Định Huyệt còn có thể bảo đảm sau khi tiến vào địa cung có thể dùng tốc độ nhanh nhất tìm được đường thông đến chủ mộ thất, đây mới là điều hắn coi trọng nhất.

Chương 18

Nghĩ đoạn, Trần Phong liền không do dự nữa, trực tiếp từ trong túi lấy ra la bàn.

Tiếp theo, hắn điều chỉnh phương vị tương ứng với mộ huyệt trên la bàn một phen.

Sau đó liền bưng la bàn cho thăng bằng, bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Quả nhiên!

Ngay một giây sau, kim châm trên la bàn bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Mấy giây sau liền chính xác nhắm ngay hướng vào trong lòng sông.

Nơi đó vừa vặn là phương vị mộ huyệt mà Trần Phong suy tính trước đó.

Nhận thấy điều này, Trần Phong cũng híp mắt lại, hắn hiện tại tin tưởng chỉ cần xuống mộ, về sau tuyệt đối sẽ dùng đến Phân Kim Định Huyệt.

Cũng đúng lúc này... bỗng nhiên, thanh âm điện tử trong đầu Trần Phong lại xuất hiện lần nữa. "Đinh!

Nhiệm vụ chính tuyến phát bố: Tìm kiếm chủ mộ thất!" "Yêu cầu nhiệm vụ: Túc chủ cần trong vòng hai ngày tìm được chủ mộ thất của mộ tướng quân, tịnh trộm quật thành công, thuận lợi rời đi." "Khen thưởng nhiệm vụ: Kỹ năng Phát Khâu Thiên Quan - Song Chỉ Tham Động!" "Nhắc nhở nhiệm vụ: Khen thưởng nhiệm vụ lần này sẽ căn cứ vào độ hoàn thành của túc chủ mà tính, túc chủ hoàn thành càng

tốt, khen thưởng càng phong phú.

Trừ kỹ năng Phát Khâu ra, túc chủ có hi vọng đạt được cơ hội rút thưởng ngạch ngoại." Hửm?

Chợt nghe thanh âm nhắc nhở của Hệ thống, Trần Phong lập tức sửng sốt.

Không ngờ nhiệm vụ chính tuyến lần này lại tới nhanh như vậy.

Xem ra quy luật phát bố nhiệm vụ của Hệ thống hẳn là căn cứ vào tình huống trước mắt mà định.

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng không ngờ khen thưởng nhiệm vụ lần này lại là kỹ năng chuyên chúc của Phát Khâu Thiên Quan.

Phải biết rằng, Phát Khâu Thiên Quan nhất mạch vốn cực kỳ thần bí.

Người đời đều biết Phát Khâu cùng Mạc Kim đại đồng tiểu dị, đều thông thạo tinh tượng phong thủy.

Thế nhưng, Phát Khâu trừ bỏ phong thủy học ra, thủ đoạn quan trọng nhất kỳ thực là Song Chỉ Tham Động (Hai ngón tay dò hang).

Nghe đồn, dùng lời thâm sâu mà nói, Phát Khâu Thiên Quan có thể ở tình huống không mở nắp quan tài, dùng hai ngón tay từ trong quan quách nhanh chóng lấy ra đồ tùy táng.

Đồng thời, nghe nói còn có thể dùng hai ngón tay cảm giác thi thể trong quan quách, xem có hay không dấu hiệu thi biến.

Nếu thi biến liền không thể mở quan tài, cần men theo đường cũ nhanh chóng quay trở lại.

Lần này khen thưởng Song Chỉ Tham Huyệt, Trần Phong có chút kích động.

Nghĩ đến lần này có thể căn cứ mức độ trộm mộ phán định có hay

không khen thưởng khác.

Ổn kiếm lời không lỗ a! "Làm!" Cố lấy hết sức, Trần Phong cũng không lãng phí thời gian nữa, lần nữa đem ánh mắt nhìn về phía tảng đá xanh dưới chân.

Mở phiến đá này ra là đả thông đường hầm trộm mộ.

Thế là Trần Phong liền cầm Xẻng Quân Dụng, sau đó men theo mép tảng đá xanh, chậm rãi dùng sức xúc vào.

Chờ đào được tới đáy tảng đá, Trần Phong liền dùng hết toàn lực, lấy đà nhảy mạnh lên cán xẻng để bẩy.

Tuy nhiên trọng lượng khối đá xanh này có chút ngoài dự liệu của hắn.

Không nặng, mà là đặc biệt nhẹ.

Trần Phong hơi dùng sức một chút là bẩy được cả tảng đá lên.

Hắn cũng không nghĩ nhiều, tùy tức trực tiếp bê tảng đá rồi dùng sức đẩy ngã sang phía đối diện.

Chờ Trần Phong nhìn lại xuống dưới chân, chỉ thấy trong cái hố trên mặt đất xuất hiện một cửa hang sâu không thấy đáy.

Trần Phong định thần nhìn lại, cửa hang rộng khoảng sáu mươi phân, xung quanh đều dùng gạch xanh kè đá, có thể phòng ngừa trường kỳ bị nước ngâm làm sụp lở.

Nhìn cái cửa hang này, mắt Trần Phong sáng lên.

Chỉ cần chui vào cửa hang trộm là có thể men theo đường hầm tiến vào địa cung.

Đến lúc đó chỉ cần tìm được chủ mộ thất là vinh hoa phú quý nối gót mà đến.

Về phần lời dặn dò của ông lão kia, nói thật Trần Phong không tin.

Hắn không tin một ngôi đại mộ như thế này lại không có bất kỳ đồ tùy táng nào.

Nhưng mức độ nguy hiểm của mộ táng lại khiến hắn không thể không cẩn thận một chút.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên làm việc này, vạn nhất phát sinh nguy hiểm không thể dự đoán thì chạy cũng không kịp.

Nghĩ đến đây, Trần Phong nhìn thoáng qua nước sông bốn phía, hít sâu một hơi, cúi người chui vào.

Hắn phải tranh thủ xuống mộ.

Không chỉ bởi vì thời gian nhiệm vụ có hạn, Trần Phong biết mỗi năm cứ đến tiết đầu xuân kỳ thực đều là lúc nước sông Hoàng Hà dâng lên.

Hắn nhìn qua một lượt, mực nước sông Hoàng Hà quả thực đang dâng cao.

Từ buổi sáng đến bây giờ, mặt sông ít nhất đã bị nhấn chìm năm mét, khoảng cách tới vị trí cửa hang cũng chỉ còn lại mười mấy mét.

Cho nên hắn phải dốc toàn lực, tranh thủ trong vòng một ngày tìm được chủ mộ và an toàn rời đi.

Bằng không thì chưa kịp rời khỏi mộ táng, nước sông Hoàng Hà có khả năng sẽ nhấn chìm toàn bộ địa cung.

Vừa nghĩ, Trần Phong vừa chui vào trong đường hầm.

Đường hầm rộng sáu mươi phân quả thực cũng làm cho Trần Phong cảm giác cực kỳ chật hẹp, phải cuộn tròn người mới có thể bò về phía trước.

Bất quá cũng may Trần Phong đi lính ba năm, từng đào đường

hầm ở Côn Luân Sơn, quanh năm đều trải qua loại kinh nghiệm này.

Cho nên Trần Phong cũng không cảm thấy có gì khó khăn.

Tiếp theo hắn liền lợi dụng phương thức trong quân đội bò vào trong.

Đồng thời, trong lòng Trần Phong cũng đang tính toán lộ trình đường hầm.

Theo hắn biết, vô luận bất kỳ một ngôi mộ táng nào, cửa hang đả thông đều sẽ vô cùng chật hẹp.

Thế nhưng càng đi vào trong, vách động sẽ dần dần rộng rãi.

Cuối cùng trực tiếp biến thành đường hầm rộng ba bốn mét, sau đó đi thẳng đến địa cung.

Bởi vì con đường này kỳ thực là đường đi khi hạ táng mộ chủ nhân.

Nghĩ đến loại đường hầm này, bên trong chỉ sẽ càng ngày càng rộng, đồng thời cũng báo hiệu càng phát tiếp cận mộ thất.

Quả nhiên!

Khi Trần Phong bò về phía trước đại khái khoảng bảy tám mét, bỗng nhiên cảm giác vách động bốn phía mạnh mẽ trở nên khoáng đạt.

Giống như một cái đứt gãy, Trần Phong trực tiếp từ trong đường hầm chật hẹp bò ra, sau đó rơi vào trong một đường hầm rộng rãi.

Vừa phát hiện điều này, Trần Phong đốn thời gia tăng cảnh giác.

Đoán đúng rồi!

Quả nhiên đường hầm trong mộ táng nối liền với cửa hang trộm mộ.

Hắn dùng tay hơi dò xét bốn phía, phát hiện với tay không chạm

tới vách động.

Xem ra đường hầm này so với trong tưởng tượng còn rộng hơn.

Ý thức được đã tiến vào đường hầm, tâm tình Trần Phong hơi có chút kích động.

Chương 19

Bởi vì đây là lần đầu tiên hắn cảm giác được mị lực của việc trộm mộ.

Trước kia sống theo khuôn phép cũ căn bản không cách nào cảm giác được loại hưng phấn này.

Bất quá Trần Phong cũng không vì hưng phấn mà quên đi nguy cơ trong mộ táng.

Lúc lên núi ông lão kia từng nhiều lần dặn dò hắn nhanh chóng rời đi.

Tuy rằng Trần Phong không biết lão rốt cuộc đang giấu giếm cái gì, nhưng hắn có thể đoán định ngôi mộ táng này tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài.

Chỉ dựa vào tam trọng phong thủy và tinh bàn bên ngoài mà xem, một ngôi mộ nhỏ đơn giản không xứng với loại phong thủy đó.

Cho nên Trần Phong tin tưởng trong mộ táng này tất nhiên sẽ nguy cơ trùng trùng.

Ý thức được điểm này, Trần Phong cũng đè nén sự kích động trong lòng xuống, tận lượng làm đến tâm như chỉ thủy.

Bởi vì trong loại mộ táng nguy hiểm này rất có thể kèm theo lượng lớn cơ quan cạm bẫy, có một số thứ tẩm độc, cho dù rách da một chút cũng có thể làm hắn mất mạng.

Dưới tình huống như vậy, tâm thái càng bình hòa mới có thể làm hắn sớm phát giác được nhiều cơ quan hơn. "Phù..." Thở sâu một hơi, Trần Phong liền từ trong túi lấy ra đèn pin, sau đó chiếu về bốn phía.

Dù sao vô luận ở tình huống nào, biết người biết ta mới là tốt

nhất.

Quả nhiên!

Cũng đúng lúc này, theo ánh đèn chiếu sáng bốn phía, Trần Phong phát hiện nơi này quả thực là một đường hầm rộng thoáng.

Bề rộng hai bên trái phải đại khái hơn ba mét, nhìn lại về phía trước, đèn pin tối đa chỉ có thể chiếu sáng khoảng cách mười mấy mét.

Sâu hơn trong đường hầm thì là một màu đen kịt thâm bất kiến để.

Nhìn đến đây, trong lòng Trần Phong đại khái đã có suy đoán.

Xem ra ngôi mộ này bắt đầu khai quật từ bờ sông Hoàng Hà, sau đó một đường đào từ bờ sông đến đáy sông, làm rỗng lòng sông bên dưới mới hình thành ngôi mộ táng này.

Nghĩ như vậy, Trần Phong mới ý thức được trước đó đã đoán sai.

Nhưng cũng không đúng...

Mộ táng có phong thủy quan trọng như thế này không thể nào xây quá nhỏ.

Hoàng Hà đứt dòng cũng chỉ khoảng một tháng, người xây dựng không có thời gian trong lúc đó xây ra một ngôi đại mộ như vậy.

Xem ra ngôi mộ này sẽ không nhỏ.

Ý thức được điểm này, Trần Phong cũng biết nên tiếp tục đi vào trong rồi.

Từ việc vách động hai bên đều là nham thạch và bùn đất có thể nhìn ra nơi này mới chỉ là biên giới đường hầm.

Tiếp tục đi vào trong mới có thể tiếp giáp địa cung.

Bất quá Trần Phong lại không vội vã đi tới, xoay người lại từ

trong ba lô lấy ra một cây đuốc.

Trước khi tới Miếu Lĩnh, hắn đã mang theo từ đơn vị, ngoài ra còn mang theo hai bình nhiên liệu Propan, loại nhiên liệu này có thể tiếp tục thiêu đốt ở nhiệt độ âm mười mấy độ.

Hai bình nhiên liệu cũng đủ dùng hai ngày.

Về phần tại sao có đèn pin không dùng mà lại dùng đuốc, kỳ thực Trần Phong không phải vì chiếu sáng, mà là để có thể kịp thời phát giác độc khí có khả năng tồn tại.

Trong loại đại mộ cổ đại này thông thường đều sẽ kèm theo một số khí thể có tính ăn mòn cực mạnh.

Có loại là cơ quan khi hạ táng, hoặc là ngàn trăm năm không khí không lưu thông mà sinh ra.

Nghe nói một số đại mộ cổ đại đều sẽ có người vì chế tạo cách cục bán chân không.

Đối với tình huống này, Trần Phong không thể không cẩn thận.

Cho nên châm một ngọn đuốc có thể bảo đảm tùy thời phát giác không khí biến hóa.

Nếu có độc khí hoặc trạng thái chân không, ngọn đuốc sẽ cháy kịch liệt hoặc tắt ngúm!

Vừa nghĩ, Trần Phong vừa đổ đầy nhiên liệu, sau đó dùng diêm châm lửa.

Theo ánh lửa bùng lên, vách động trong vòng ba mét quanh Trần Phong cũng đều được chiếu sáng. "Ực!" Nuốt ngụm nước bọt, Trần Phong quyết tâm, cất bước bắt đầu đi về phía trước.

Nhưng hắn vẫn không hề thả lỏng cảnh giác.

Vừa đi vừa thời khắc nhìn chằm chằm biến hóa trong đường hầm,

thỉnh thoảng lại phải kiểm tra ngọn đuốc.

Không còn cách nào, đường hầm tuy rằng rộng ba mét, nhưng đối với hắn, không gian né tránh là không đủ.

Nếu một cái không cẩn thận xúc phát cơ quan, vậy thì có khả năng ngay cả cơ hội tránh né cũng không có.

Dưới tình huống này, hắn không thể không tận khả năng thả chậm bước chân.

Nhưng cho dù như vậy, đại khái mười mấy phút sau, Trần Phong y nguyên đi tới được gần hơn một trăm mét.

Cùng lúc đó, theo việc không ngừng tiến lên, vách động bốn phía cũng đang dần dần mở rộng.

Trần Phong định thần nhìn lại, chỉ thấy hai bên vách động bất tri bất giác đã biến thành rộng chừng bốn mét.

Nhận thấy điều này, Trần Phong cũng âm thầm gật đầu.

Xem ra đi đúng rồi.

Tiếp tục đi về phía trước có khả năng sẽ đến thẳng địa cung.

Nguyên nhân đường hầm biến rộng là vì càng lúc càng tiếp cận phạm vi mộ thất rồi.

Tất nhiên là mộ huyệt càng đi vào trong càng rộng.

Trần Phong tin tưởng, chẳng bao lâu nữa phỏng chừng sẽ nhìn thấy một số thứ độc hữu trong mộ táng.

Quả nhiên!

Cũng đúng lúc này, Trần Phong bỗng nhiên phát hiện con đường hầm trước mắt bỗng nhiên xảy ra biến hóa.

Trần Phong dùng tay sờ lên, chỉ thấy hai bên vách động và đỉnh

động biến thành dùng gạch xanh kè đá.

Nhìn đến đây, Trần Phong biết đã bước vào phạm vi địa cung.

Nơi này cực kỳ tới gần chủ mộ thất, đường hầm dùng gạch xanh kè đá là để bảo đảm nước sông phía trên sẽ không thấm lậu xuống.

Đồng thời cũng là vì bảo đảm trong mộ thất khô ráo.

Nhận thấy điều này, Trần Phong nhịn không được ngẩng đầu nhìn thoáng qua đỉnh động.

Căn cứ suy đoán của hắn, trước mắt hẳn là đang đi dưới nước sông Hoàng Hà rồi.

Nghĩ đến đây cũng thật thần kỳ!

Không ngờ có người có thể làm rỗng lòng sông Hoàng Hà, ở bên dưới xây dựng một ngôi cổ mộ đời Minh như vậy.

Bất quá nghĩ tới đây, hắn cũng không thể không càng thêm cẩn thận một chút.

Ngôi đại mộ này niên đại cửu viễn, vạn nhất vách động bởi vì quanh năm bị nước ngâm dẫn đến sụp đổ, vậy thì sẽ bị chôn sống dưới đáy sông Hoàng Hà.

Hít sâu một hơi, Trần Phong đè nén cảm giác áp bách trên đỉnh đầu xuống, sau đó bắt đầu tiếp tục đi dò đường.

Vừa đi về phía trước, lần này Trần Phong càng cẩn thận.

Không dám để động tác biên độ quá lớn, sinh sợ sẽ xúc động vách động cùng đỉnh động dẫn đến nước sông rò rỉ.

Thế nhưng theo Trần Phong dần dần đi tới, đại khái khoảng năm phút đồng hồ sau, một tình huống ngoài ý muốn lại xuất hiện trước mặt hắn.

Chỉ thấy đường hầm trước mắt bị một bức tường gạch chặn đứng?

Chương 20

Trần Phong dám khẳng định mình không xuất hiện bất kỳ ảo giác nào.

Ở trước mắt hắn quả thực là một bức tường xây bằng gạch xanh chặn lại đường đi.

Ý thức được điểm này, Trần Phong rón rén tiến lên, dùng đuốc chiếu rọi một phen, xác định không có nguy hiểm mới vươn tay sờ lên.

Hơi dùng sức ấn một cái, Trần Phong phát hiện bức tường dường như rất rắn chắc, không có bất kỳ khả năng đẩy ngã nào.

Chưa hết, trong khe hở tường gạch hình như dùng một loại vật chất dạng hồ màu trắng bịt kín, đạt tới hiệu quả của xi măng.

Trần Phong dùng móng tay hơi cạo xuống một ít bột phấn màu trắng, đưa lên mũi ngửi kỹ.

Tức thì, một cỗ hương vị thanh điềm mang theo chua chát chui vào phế phủ.

Đến lúc này, Trần Phong rốt cuộc cũng biết chuyện gì xảy ra.

Giang mễ (Gạo nếp)!

Bột phấn màu trắng này thực tế đóng vai trò như xi măng.

Người cổ đại không có xi măng, người thời đó thông thường sẽ sử dụng bùn vàng trát tường xây nhà.

Tuy nhiên đối với âm trạch, người xây dựng lại dùng nước gạo nếp trộn nhựa cây để xây tường.

Loại chất kết dính thiên nhiên này không chỉ có độ dính cực tốt mà

còn kinh qua được sự mài mòn của thời gian.

Nếu làm tốt, tường mộ táng bị bịt kín ít nhất có thể ngàn năm không hỏng.

Quan trọng nhất là cách làm này có tính niêm phong cực tốt.

Không chỉ không để cho hơi nước thẩm thấu vào, còn có thể bảo đảm không khí bên trong không lưu thông.

Như vậy thi thể mộ chủ nhân mới có thể bảo tồn thời gian dài.

Chỉ có điều, Trần Phong cũng không ngờ ở chỗ này lại gặp phải thủ đoạn bịt kín mộ thất kiểu này.

Nghĩ như vậy, muốn phá tường thì phải tốn nhiều thời gian hơn rồi.

Nghĩ đoạn, Trần Phong nhịn không được nhíu mày.

Nhưng mà chuyện muốn làm thì phải làm... nói trắng ra là nhất định phải xuống mộ.

Về phần phương pháp tiếp tục đi xuống cũng không phải không có.

Bức tường này tuy rằng triệt để bịt kín đường hầm địa cung, dùng nước gạo nếp xây tường, nhưng chỉ cần dùng dao găm và Xẻng Quân Dụng, đem gạch trên tường từng viên từng viên cạy ra, lộng ra một cái lỗ hổng là có thể đi qua.

Vừa nghĩ, Trần Phong dứt khoát động thủ.

Lấy ra dao găm, cẩn thận từng li từng tí cắm vào trong khe hở một viên gạch, sau đó men theo mép chậm rãi chọc vào trong.

Nhất thời, theo bột phấn màu trắng không ngừng tróc ra, Trần Phong phát giác khối gạch đã lỏng.

Tùy tức liền trực tiếp dùng Xẻng Quân Dụng cắm vào, dùng sức bẩy nó xuống.

Đem viên gạch thứ nhất đặt xuống, Trần Phong tiếp theo lại rập khuôn theo bài bản cũ, đem gạch bên cạnh cũng thuận thế dỡ xuống.

Dùng phương pháp như vậy không chỉ có thể đỡ tốn sức, càng về sau càng nhẹ nhàng.

Thời gian từng chút trôi qua...

Đại khái khoảng nửa giờ sau, sau lưng Trần Phong chất đầy gạch.

Xuất hiện trước mắt là một cái lỗ hổng khoảng sáu mươi phân trên tường. "Phù..." Thở ra một hơi trọc khí, Trần Phong cũng không vội vã đi vào.

Bởi vì hắn cảm giác có chút kỳ quái?

Theo lý thuyết, loại tường này chỉ có một lớp là đủ rồi, nhưng bức tường chắn này lại dày đủ ba tầng, dường như vô cùng kiên cố.

Nếu không dùng phương pháp này, phỏng chừng thuốc nổ cũng khó phá ra.

Hơn nữa, khu vực không biết tên ở đối diện bức tường, nếu mạo muội đi vào có khả năng sẽ xúc phát cơ quan.

Theo hắn biết, đối diện loại cách cục phong bế mộ thất này có khả năng sẽ có một số cạm bẫy tồn tại.

Nói trắng ra là lợi dụng điểm mù của trộm mộ...

Quan trọng là Trần Phong không mạo muội đi vào, trước tiên ném cây đuốc qua.

Tức thì chỉ thấy ánh lửa chiếu sáng phạm vi ba mét đối diện, Trần Phong nỗ lực nhìn sang, phát hiện đối diện và đường hầm sau lưng giống nhau, dường như không có gì đặc biệt.

Nhìn đến đây, Trần Phong mới yên tâm hơn một chút.

Tiếp theo hắn ném ba lô qua trước, sau đó mới khom lưng chui vào.

Cửa hang chật hẹp, Trần Phong phải co người lại mới có thể đi qua.

Chờ phí sức chui qua khỏi cửa hang, Trần Phong không vội vã đi tới, lập tức cầm đuốc bắt đầu quan sát bốn phía.

Bởi vì khi vừa tiến vào một hoàn cảnh mới, con người đều dễ dàng buông lỏng cảnh giác.

Nhưng thường thường vào lúc này, nếu có cơ quan bị xúc phát thì mới là nguy hiểm nhất.

Cũng chính vì nguyên nhân này, trong mộ táng cổ đại mới thường an bài cạm bẫy ở lối vào.

Bất quá lần này Trần Phong rõ ràng đã lo lắng thừa.

Quan sát kỹ vách động cùng đỉnh động trong đường hầm, đều không phát hiện bất kỳ chỗ nào kỳ quái.

Thậm chí ngay cả mặt đất dưới chân cũng kiểm tra kỹ càng.

Xem xét xong, trong lòng Trần Phong thở phào nhẹ nhõm.

Phỏng chừng ngôi mộ này xây dựng quá vội vàng cho nên không lắp đặt quá nhiều cơ quan.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng xốc lại tinh thần, sau đó rập khuôn theo bài bản cũ đi về phía trước.

Chỉ có điều lần này Trần Phong càng thêm cảnh giác.

Vừa rồi không phát hiện cơ quan không có nghĩa là phía trước không có.

Bởi vì nơi càng tới gần mộ thất có khả năng sẽ càng nguy hiểm.

Hiện giờ đã tiến vào địa cung, nguy cơ tùy thời có khả năng xuất hiện.

Thế là Trần Phong vừa đi về phía trước, vừa tùy thời kiểm tra biến hóa bốn phía.

Chỉ thấy một đường đi tới, trừ bỏ vách động của đường hầm càng lúc càng rộng thoáng ra, dường như không có biến hóa gì khác.

Dưới tình huống này, Trần Phong cũng càng cảm thấy kỳ quái.

Chẳng lẽ không có cơ quan sao?

Không phải Trần Phong có tâm lý thích bị ngược đãi, nhưng càng an toàn càng không bình thường.

Phải biết rằng nơi này chính là bên trong cổ mộ đời Minh.

Sự xuất phản thường tất hữu yêu...

Khoan đã!

Bỗng nhiên lúc này, Trần Phong mạnh mẽ phát hiện không thích hợp.

Không khí nơi này ẩm ướt là bình thường.

Nhưng theo việc Trần Phong không ngừng đi tới, bỗng nhiên phát hiện trong không khí nhiều thêm một loại mùi hôi chua chát.

Chương 21

Không sai!

Xác thực là mùi hôi!

Chỉ có điều loại mùi này lại không giống mùi hôi thối của thi thể thối rữa, mà giống như mùi thứ gì đó hoặc thực vật bị hư thối.

Hơn nữa ẩn ẩn mang theo một loại mùi chua của giấm gạo lên men.

Không thích hợp...

Tạm thời chưa ngửi ra là mùi gì nhưng Trần Phong y nguyên không dám buông lỏng cảnh giác.

Thế là lập tức nhìn về phía cây đuốc trong tay.

Nhưng kỳ quái là ngọn lửa vẫn từ từ thiêu đốt, thậm chí ngay cả dấu hiệu đổi màu cũng không có.

Không đúng rồi?

Ngọn lửa là công cụ thể hiện biến hóa không khí tốt nhất, nếu là một loại độc khí nào đó thì ngọn lửa ít nhất sẽ nhảy lên vài cái hoặc nảy sinh khả năng biến sắc.

Chẳng lẽ không phải độc khí?

Nếu là ở bên ngoài, Trần Phong tuyệt đối sẽ không để tâm đến mùi lạ này.

Nhưng phải biết nơi này chính là bên trong cổ mộ.

Ở nơi không khí không lưu thông như thế này, không thể nào vô duyên vô cớ xuất hiện mùi vị quái dị.

Cái gọi là sự xuất phản thường tất hữu yêu...

Cho nên tuy rằng ngọn đuốc không hiển hiện ra dị thường nhưng Trần Phong y nguyên không dám buông lỏng cảnh giác.

Theo hắn biết, có một số khí thể đặc thù sẽ không cháy trong không khí.

Tuy nhiên hít phải loại khí thể đó trong thời gian dài lại có thể làm cho thân thể con người xuất hiện triệu chứng trúng độc.

Ví dụ như khí amoniac do phân dơi sinh ra!

Bất quá khí amoniac có mùi hôi thối nồng nặc, mùi chua thối Trần Phong ngửi thấy hiện tại lại không rõ ràng như vậy.

Nhưng Trần Phong vẫn không dám buông lỏng cảnh giác.

Hắn liền từ trong túi lấy ra hai cái khẩu trang trắng, dùng nước trong bình thấm ướt rồi chồng lên nhau đeo lên mặt.

Phương pháp như vậy có thể ngăn cản đại bộ phận khí thể hữu độc bị hít vào.

Mùi chua thối này dù thật sự có độc cũng sẽ không trúng chiêu nhanh như vậy.

Chờ làm xong tất cả chuẩn bị, Trần Phong mới tiếp tục bắt đầu dò đường về phía trước.

Chỉ có điều lần này tốc độ càng chậm hơn.

Hơn nữa vừa dò xét đi tới, Trần Phong vừa tùy thời quan sát biến hóa của ngọn đuốc.

Hắn cảm thấy nếu vị chua trong không khí thật sự có độc, vậy thì chờ nồng nặc hơn một chút, ngọn lửa có khả năng sẽ có phản ứng.

Vừa nghĩ, Trần Phong vừa cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung

quanh, sau đó dò xét cất bước đi tới.

Quả nhiên!

Giống hệt như Trần Phong dự đoán, theo việc không ngừng tiến lên, mùi hôi chua ẩn chứa trong không khí càng lúc càng nồng liệt.

Mới đầu giống mùi giấm gạo, nói đến cuối cùng càng lúc càng nồng nặc giống mùi nước cơm thiu.

Nguồn gốc mùi lạ này rốt cuộc là gì?

Dưới tâm tư này, nỗi lo âu trong lòng Trần Phong cũng càng lúc càng nồng liệt.

Đồng thời, cảnh giác đối với bốn phía cũng càng cao.

Vừa đi tới, Trần Phong ở trong lòng cũng tính toán một phen lộ trình đã đi.

Từ lúc tiến vào mộ huyệt đến hiện tại, không sai biệt lắm đã tiến lên ít nhất hơn năm trăm mét, đường sông phía trên phỏng chừng đều bị đi hết một phần ba rồi.

Trần Phong suy đoán phương vị chủ mộ có khả năng ở trung tâm lòng sông.

Cho nên hiện tại có thể là đã vô hạn tiếp cận chủ mộ thất.

Càng vào sâu bên trong, phỏng chừng nguy hiểm sẽ càng nhiều!

Nhưng đi suốt một đường, Trần Phong lại phát hiện không có bất kỳ cơ quan nào bị xúc phát.

Tuy nhiên tình huống càng như vậy, Trần Phong càng cảm thấy nguy hiểm.

Bởi vì nếu không có cơ quan ngoài sáng, vậy thì mùi hôi vừa ngửi thấy kia có khả năng ẩn tàng sát cơ!

Hơn nữa Trần Phong hiện tại cảm giác cỗ mùi chua thối trong không khí đã nồng nặc đến cực điểm.

Hiện tại đeo hai tầng khẩu trang mà mùi hôi vẫn theo hô hấp cuồn cuộn không ngừng bị hít vào.

Nhận thấy điều này, Trần Phong chỉ có thể kiên trì gia tăng bước chân.

Phải nhanh chóng tìm được nguồn gốc mùi hôi, xem xem rốt cuộc là cái gì mới có thể đưa ra ứng đối.

Vừa nghĩ, Trần Phong hơi gia tăng tốc độ.

Dưới tốc độ này, đại khái lại đi thêm khoảng năm phút đồng hồ, bỗng nhiên hắn dừng lại.

Không đúng...

Giờ khắc này, Trần Phong nương theo ánh đuốc, bỗng nhiên ẩn ẩn cảm giác phía trước có chỗ quái dị.

Thế là lập tức lấy đèn pin ra chiếu về phía trước.

Quả nhiên!

Trần Phong đưa mắt nhìn xa, chỉ thấy cửa đường hầm phía trước mười mấy mét dường như đã đến cuối đường.

Vách động và đỉnh động phía trước đều bị một cái hành lang cửa hình vòng cung chặn lại.

Ở trung tâm hành lang, có một cái cổng vòm rộng khoảng hai mét...

Chủ mộ thất?!

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Trần Phong kinh hãi.

Thật không ngờ lần này lại đi nhanh đến phạm vi chủ mộ thất như vậy.

Bất quá nghĩ kỹ lại, Trần Phong ước chừng nơi này hẳn là thuộc về trung tâm lòng sông.

Chủ mộ thất ở nơi này cũng tịnh không có gì kỳ quái.

Nhưng Trần Phong cũng không buông lỏng cảnh giác.

Dù sao mộ thất là phòng tuyến cuối cùng của mộ chủ nhân, đòn sát thủ chân chính cực kỳ có khả năng giấu ở bốn phía mộ thất.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền không vội vã đi qua, dùng đèn pin chiếu bốn phía, đem mặt đất và vách động đều kiểm tra kỹ càng một lần.

Chờ kiểm tra xong xuôi, xác định thật sự không có ám cách cơ quan, lúc này mới rón rén đi qua.

Đến trước cổng vòm, Trần Phong không vội vã đi vào mà quan sát bốn phía.

Bởi vì hiện tại kỳ thực cũng không xác định là mộ của ai.

Cho nên tìm ra thân phận mộ chủ nhân trước, đối với hành động tiếp theo cũng sẽ có chỗ tốt.

Nhưng khi Trần Phong nương theo ánh đèn pin xem xét kỹ hành lang mộ thất, biểu tình lại dần dần ngưng trọng.

Không có văn bia?

Chương 22

Không sai!

Trần Phong không có nhìn thấy trên hành lang có bất kỳ văn bia khắc chữ nào.

Phải biết rằng nhưng phàm là đại mộ cổ đại, trên là lăng mộ đế vương, dưới là công thần quý tộc, không ngoại lệ đều sẽ có văn bia khắc chữ bên ngoài mộ thất.

Danh tướng công thần thậm chí sẽ đề bút viết lên phong hào.

Nhưng kỳ quái rồi...

Với thân phận của Viên Sùng Hoán, cho dù hàm oan mà chết, bộ hạ của ông ấy sau khi vận chuyển về, người xây mộ cũng sẽ khắc văn bia bên ngoài mộ thất mới đúng.

Nhưng Trần Phong không tin tà lại kiểm tra một lần nữa, lại phát hiện trên hành lang thật sự không có văn bia?

Chuyện gì xảy ra?

Nghĩ đến đây, Trần Phong lại lần nữa hồi ức lại phong thủy cách cục bên ngoài Hoàng Hà.

Đạo phong thủy cuối cùng kia là Cửu Long Tráo Ngọc Liên.

Nhưng phàm là sử dụng loại phong thủy này, trong mộ mai táng tám phần sẽ là một nữ nhân.

Lúc ấy Trần Phong đã cảm thấy không thích hợp, hiện tại sự tình quái dị lại xuất hiện.

Đủ loại nghi điểm xâu chuỗi làm cho Trần Phong không thể không nghĩ nhiều.

Nơi này thật sự là mộ Viên Sùng Hoán sao?

Nuốt ngụm nước bọt, không biết vì sao Trần Phong có cảm giác sống lưng phát lạnh.

Nhưng cho dù không thông nguyên do trong đó, Trần Phong hiện tại cũng không còn lựa chọn nào khác.

Dọc theo đường đi vừa rồi không nhìn thấy bất kỳ ngã rẽ nào, nơi này là con đường duy nhất thông đến chủ mộ.

Hiện giờ một cái mộ thất xuất hiện ở trước mắt, không tin tà cũng chỉ có thể kiên trì đi vào.

Bất quá tuy rằng bên ngoài không có văn bia khắc chữ nhưng phỏng chừng bên trong có khả năng sẽ có.

Nghĩ như vậy, cho dù nơi này không phải mộ thất Viên Sùng Hoán thì đi vào cũng không lỗ.

Chỉ cần là một ngôi mộ táng, bên trong dù sao cũng sẽ có một ít đồ tùy táng.

Trần Phong đứng tại cửa ra vào tìm kiếm xung quanh.

Mặc dù bên trong mộ thất có thể có đồ bồi táng, nhưng hắn không thể cứ thế mà đi thẳng vào.

Cần phải ném một thứ gì đó vào để thăm dò tình hình bên trong hành lang.

Trần Phong thông hiểu quy cách mộ táng của các triều đại, cho nên hắn dám đoán định rằng vị trí cửa và lối vào mộ thất là nơi có khả năng tàng trữ cơ quan cạm bẫy cao nhất.

Nghĩ vậy, Trần Phong bèn nhặt một tảng đá to bằng đầu người từ dưới đất lên.

Tảng đá này có hình bầu dục, nếu ném vào trong thì có thể tiếp tục

lăn đi một đoạn.

Trọng lượng của nó cũng tương đương với lực chân người dẫm lên mặt đất.

Sau đó, Trần Phong lấy ra nhiên liệu khô dạng bánh từ trong túi, tưới đều lên một nửa tảng đá.

Làm như vậy là để khi tảng đá bốc cháy và lăn vào trong, ngọn lửa sẽ giúp hắn nhìn rõ mọi thứ xảy ra trong mộ thất.

Chuẩn bị xong xuôi, Trần Phong hít sâu một hơi, dùng đuốc châm lửa. "Bùng!" Ngọn lửa bùng lên, đỉnh tảng đá lập tức rực cháy.

Trần Phong nâng tảng đá lên, dùng sức ném mạnh qua cửa vòm. "Vèo!" Tảng đá to bằng đầu người vẽ ra một đường parabol, rơi chính xác xuống đất, sau đó lại lăn thêm hơn một mét vào sâu trong hành lang.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong lập tức vô thức lùi lại hai bước.

Tiếp đó, hắn giơ đèn pin soi vào, định thần quan sát tình hình bên trong.

Thực lòng mà nói, Trần Phong cũng có chút lo lắng.

Bởi lẽ, phải biết rằng đây là đại mộ thời Minh, đi suốt cả chặng đường mà không gặp bất kỳ cơ quan nào trong địa cung.

Bản thân điều này đã là không bình thường.

Cho nên hiện tại khi đã đến gần cửa mộ thất, Trần Phong cảm thấy nếu có cơ quan, thì chắc chắn nó sẽ nằm ở chỗ này.

Nhưng kỳ lạ thay, sau khi đợi vài giây, hắn lại phát hiện trong hành lang không có bất kỳ dị thường nào.

Ngay lập tức, hắn đứng thẳng dậy, chuẩn bị tiến lại gần kiểm tra

một phen.

Nhưng đúng lúc này... "Ầm ầm!" Bỗng nhiên, một trận rung chuyển kịch liệt vang lên từ trần hành lang.

Trần Phong gần như theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một bóng đen khổng lồ rơi thẳng từ trên đỉnh xuống.

Nhờ ánh đèn pin, trong thoáng chốc kinh hoàng, Trần Phong nhìn rõ bóng đen kia là một phiến đá xanh (thanh thạch) dày nặng, đường kính rộng đến hai mét.

Khoảnh khắc nó rơi xuống, tảng đá to bằng đầu người dưới đất lập tức bị nghiền nát vụn.

Đồng thời, phiến đá bao phủ toàn bộ diện tích hành lang, cú va chạm tạo thành một luồng khí lãng suýt nữa thổi bay Trần Phong đang đứng ở cửa. "Rầm!" Trong khoảnh khắc, bụi trần lắng xuống.

Lực độ phiến đá đập xuống đất khiến cả mặt đất rung chuyển.

Trần Phong phải bám vào tường mới đứng vững, không bị hất ngã lăn ra đất. "Ực!" Trần Phong không nhịn được nuốt nước bọt.

Phải mất đến mười mấy giây sau, hắn mới hoàn hồn từ trạng thái chấn kinh.

Sau đó, hắn nhìn về phía phiến đá xanh nằm lù lù trên mặt đất hành lang. ...

Đoạn Long Thạch?!

Nhìn thấy bộ mặt thật của phiến đá, đồng tử Trần Phong co rút lại ngay lập tức.

Trần Phong có kiến thức Hệ thống truyền thụ, nên chỉ liếc mắt là nhận ra ngay.

Cái gọi là Đoạn Long Thạch (hay Đoạn Long Áp), là một loại cơ

quan chí mạng thường dùng trong các đại mộ lịch triều lịch đại.

Thông thường nó được lắp đặt ở lối vào mộ táng, là một tảng đá khổng lồ, trên tường thường sẽ có một cái mặt nạ quỷ.

Chỉ cần đập vỡ mặt nạ, cơ quan sẽ đóng lại, Đoạn Long Thạch lập tức rơi xuống bịt kín mộ thất triệt để.

Dụng ý của nó là để ngăn cản bất kỳ ai tiến vào mộ thất từ lối vào.

Trong đó cũng có một số loại biến thể tương tự.

Thiểu số Đoạn Long Thạch sẽ được bố trí ngay tại lối vào như một cái bẫy, phiến đá cũng không lấp kín mộ thất hoàn toàn.

Mục đích của việc này là hễ có kẻ trộm mộ bước vào, một khi chân dẫm trúng cơ quan, Đoạn Long Thạch sẽ trực tiếp rơi xuống đè chết.

Lúc đó, bất kể có bao nhiêu người liên thủ trộm mộ thì cũng đều bị đập nát tương tại chỗ!

Nhưng phải biết rằng mộ táng cổ đại đều có quy cách!

Loại cơ quan như Đoạn Long Thạch thường chỉ có lăng mộ đế vương mới có tư cách sử dụng.

Mà Viên Sùng Hoán chỉ là Chấn Quốc tướng quân, thân phận của ông ta đâu đủ để dùng Đoạn Long Thạch?

Chuyện này là sao?

Chương 23

Đến đây, Trần Phong càng cảm thấy ngôi mộ này chỗ nào cũng ẩn chứa sự quỷ dị.

Ước chừng nguyên do trong đó chỉ có tìm được quan tài của chủ mộ mới có thể giải khai.

Tuy đã hiểu ra đôi chút, nhưng Trần Phong vẫn không dám trực tiếp đi vào.

Dù sao một cái Đoạn Long Thạch cũng đủ cho hắn "uống một bình" rồi.

Cho nên, khi chưa rõ phía trước có cơ quan kép hay không, Trần Phong cũng không dám khinh cử vọng động.

Không ngoa khi nói, Đoạn Long Thạch có thể coi là cơ quan đầu tiên hắn gặp phải.

Có thể thấy, trộm mộ không chỉ kinh hiểm kích thích, mà đi kèm với lợi nhuận cao là những nguy cơ có thể lấy mạng bất cứ lúc nào.

Vừa nghĩ, Trần Phong vừa cẩn thận đi tới trước hành lang.

Sau đó hắn ngồi xổm xuống, kỹ lưỡng kiểm tra phiến đá xanh trước mắt.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn kỹ Trần Phong càng thấy sợ hãi.

Chỉ thấy độ dày của phiến đá này ít nhất cũng phải hai mươi centimet.

Chiều rộng càng khoa trương, đường kính hai mét, trực tiếp che kín toàn bộ lối đi trong hành lang.

Nhìn cảnh này, đồng tử Trần Phong rung động kịch liệt.

Có thể tưởng tượng, vừa rồi nếu mạo muội đi vào thì e rằng giờ này đã bị đập thành thịt nát.

Nghĩ tới đây, Trần Phong càng không dám manh động.

Hắn bèn nhặt thêm một hòn đá nữa dưới chân, ném vào trong mộ thất.

Nhưng có vẻ phiến đá xanh này là cơ quan chí mạng nhất ở đây rồi.

Cho nên sau khi hòn đá bay vào, lần này Trần Phong đợi mười mấy giây cũng không thấy có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, xét thấy tình huống vừa rồi, Trần Phong vẫn không thả lỏng cảnh giác.

Hắn cẩn thận bước lên phiến đá, vừa quan sát tình hình trong hành lang, vừa chậm chạp tiến về phía trước.

Làm như vậy, chỉ cần xung quanh có bất kỳ động tĩnh gì, hắn đều có thể lao ra khỏi mộ thất ngay lập tức.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Trần Phong chậm rãi đi hết chiều dài hai mét của phiến đá.

Đợi xuyên qua hành lang, hắn mới rốt cuộc tiến vào được mộ thất.

Sau khi vào mộ thất, Trần Phong cảm giác không gian dường như khoáng đạt hơn.

Tuy nhiên hắn không dám mò mẫm lung tung, vội vàng giơ cao đèn pin và đuốc soi về bốn phía.

Bởi vì sau những gì vừa gặp phải, Trần Phong hiện tại càng thêm kính sợ ngôi mộ này.

Vừa bước vào môi trường mới, việc đầu tiên là phải kiểm tra tình hình xung quanh, sau đó mới tính đến hành động tiếp theo.

Huống chi đây là đại mộ thời Minh dưới đáy sông Hoàng Hà.

Đoạn Long Thạch vừa rồi là lời nhắc nhở tốt nhất, trong mộ thất này không chừng còn có nguy cơ chết người.

Nghĩ vậy, Trần Phong nương theo ánh sáng bắt đầu quan sát.

Nhưng khi nhìn rõ tình hình trong mộ thất, mày Trần Phong lại nhíu chặt.

Không hề hùng vĩ, mà là rách nát!

Không sai!

Ngôi mộ thất trước mắt rách nát hơn tưởng tượng của Trần Phong quá nhiều.

Vốn dĩ trong ý thức của Trần Phong, đã là chủ mộ thất của một ngôi cổ mộ thì không có vàng bạc châu báu, ít nhất quy cách mộ táng cũng không thể quá hàn toan.

Nhưng hiện tại định thần nhìn lại, hắn phát hiện mộ thất này chỉ rộng hơn địa cung một chút.

Mộ thất hình vuông, hai bên dài rộng đại khái hơn năm mét.

Thế nhưng bên trong lại chẳng có đồ bồi táng gì, có thể nói là trống trơn.

Điểm duy nhất đáng nhắc tới là ngoài lối vào, ở phía đối diện sau lưng Trần Phong cũng có một lối ra thông tới nơi sâu hơn.

Chẳng lẽ đây không phải chủ mộ thất?

Nhìn cảnh này, Trần Phong rơi vào trầm tư.

Nhưng phải biết rằng căn cứ theo tính toán, nơi đây chính là vị trí trung tâm lòng sông.

Thế nhưng nếu đây không phải chủ mộ thất thì tại sao lại hàn toan

như thế?

Quan trọng hơn là ở đối diện mộ thất có một lối đi thông vào sâu hơn.

Nhìn qua thì có vẻ như đi tiếp sẽ còn nhiều khu vực khác.

Khoan đã...

Lúc này, Trần Phong bỗng cảm thấy có chút kỳ quái.

Vừa rồi không chú ý, nhưng hiện tại hắn chợt nhận ra, sau khi vào mộ thất, cái mùi chua loét nồng nặc hơn hẳn lúc trước.

Dường như nguồn gốc mùi thối phát ra từ đây.

Hơn nữa, Trần Phong cảm giác dưới chân có chút cảm giác dính dáp, giống như đang dẫm lên bùn nhão.

Nếu là lúc bình thường thì hắn sẽ chẳng để ý, nhưng đây là cổ mộ Hoàng Hà, nên hắn lập tức chiếu đèn xuống xem xét.

Quả nhiên!

Trần Phong cúi đầu nhìn, lập tức phát hiện không đúng.

Chỉ thấy dưới chân hắn đang dẫm lên một loại chất lỏng sền sệt màu trắng, khá dính.

Soi đèn nhìn quanh, Trần Phong phát hiện thứ hồ nhão dính dáp này bao phủ gần như toàn bộ sàn mộ thất một lớp dày.

Thấy vậy, Trần Phong cẩn thận ngồi xuống, dùng dao găm chấm một ít đưa lên trước mắt quan sát kỹ.

Thứ dạng hồ này dường như là do vật gì đó thối rữa tạo thành.

Hơn nữa ghé sát ngửi thử, cái mùi hôi thối nồng nặc trong không khí chính là từ đây mà ra.

Đợi Trần Phong cẩn thận dùng tay bóp một ít, dùng sức ép nước

ra, phần hồ biến thành bột phấn màu trắng.

Là gì đây?

Trông có vẻ là một loại chất rắn...

Thấy quái dị, Trần Phong liều mạng, cẩn thận đặt một nhúm nhỏ bột phấn lên đầu lưỡi, dựa vào vị giác để biện nhận.

Tức thì, một mùi nấm mốc nồng nặc xộc vào vị giác.

Trong cái vị mốc meo thối rữa đó còn pha lẫn vị chua chát của lương thực hỏng.

Mùi vị giống hệt như giấm... "Phù!" Trần Phong lập tức nhổ toẹt đám bột phấn trên đầu lưỡi ra.

Đồng thời hắn cũng đã biết đây là thứ gì.

Bột gạo nếp!

Không sai, chính xác là bột gạo nếp.

Nếu đoán không lầm, hẳn là khi hạ táng, mộ chủ nhân đã cho rải một lớp gạo nếp trong mộ thất.

Chương 24

Trải qua ngàn trăm năm phong hóa, gạo nếp thành bột phấn.

Sau đó lại bị hơi nước dưới lòng sông Hoàng Hà ngấm vào nên mới thối rữa thành hồ, tỏa ra mùi thối nồng nặc như vậy.

Hiểu ra điểm này, Trần Phong rốt cuộc cũng tháo khẩu trang trên mặt xuống.

Đã là mùi chua của gạo nếp thối thì chắc chắn không độc.

Nhưng Trần Phong lại không thông suốt, tại sao ở đây lại rải đầy gạo nếp?

Theo hắn biết, một số mộ táng cổ đại đúng là có tập tục rải gạo nếp.

Nhưng rải gạo nếp tối đa chỉ rải quanh quan tài và lối vào mộ táng mà thôi.

Đằng này lại dùng gạo nếp trải kín toàn bộ mộ thất một lượt?

Quan trọng hơn, Trần Phong nhớ cổ đại mộ táng rải gạo nếp thường là dùng cho những kẻ chết oan.

Ý thức được điểm này, Trần Phong càng cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Từ lúc bắt đầu tìm mộ đến giờ, màn sương mù bao phủ ngôi cổ mộ này càng lúc càng dày đặc.

Thế cục phong thủy nữ nhân bên ngoài, tinh bàn Tam Tinh Trùng Sát, hiện tại là Đoạn Long Thạch và gạo nếp, quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Đồng thời, Trần Phong trong lòng càng cảm thấy tám phần ngôi

mộ này không phải của Viên Sùng Hoán.

Vậy rốt cuộc người chôn trong mộ là ai?

Mộ táng này rốt cuộc có bí mật không thể nhìn thấy ánh mặt trời gì?

Trong lúc nhất thời, Trần Phong hơi nảy sinh ý định rút lui.

Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện liền bị hắn cưỡng ép đè xuống.

Hiện tại đã vào đến mộ thất, nếu tay không quay về thì thật không đáng. "Làm tới đi!" Cái gọi là "phú quý hiểm trung cầu", trộm mộ lợi nhuận cao tự nhiên đi kèm rủi ro cao.

Nếu gặp chút khó khăn đã lùi bước thì sau này gặp cổ mộ khác cũng sẽ không có dũng khí đi vào.

Nghĩ vậy, Trần Phong cắn răng hạ quyết tâm.

Chỉ là mộ táng này trùng trùng nghi điểm, ước chừng chỉ có tìm được quan tài chủ mộ, mở ra mới biết được chân tướng.

Còn việc tìm quan tài?

Trần Phong đoán định, nơi này đã rải đầy gạo nếp thì dù không phải chủ mộ thất, cũng tuyệt đối có liên quan đến chủ mộ.

Chỉ là nếu nơi này thực sự giấu quan tài thì nó nằm ở đâu?

Nghĩ vậy, Trần Phong không nhịn được nhìn quanh bốn phía.

Nhưng kỳ lạ là mộ thất cũng giống như mắt thường nhìn thấy, căn bản trống không.

Trần Phong mượn ánh đèn pin cũng không nhìn thấy bất kỳ cơ quan hay ngăn bí mật nào.

Xem ra phải dùng Phân Kim Định Huyệt để tìm vị trí quan tài rồi.

Cái gọi là Phân Kim Định Huyệt là một loại kỹ thuật của Phát

Khâu Thiên Quan và Mạc Kim Hiệu Úy, dùng để tìm kiếm mộ táng và xác định vị trí quan tài.

Chỉ cần ở bên ngoài mộ táng dùng la bàn hiệu chỉnh phương vị mộ huyệt, như vậy sau khi vào mộ, sử dụng la bàn là có thể xác định phương hướng cụ thể của quan tài.

Sai số lớn nhất cũng không vượt quá khoảng cách một cây kim.

Mộ thất trùng trùng mê đoàn, Trần Phong tỏ ra cực kỳ cấp thiết đối với việc tìm quan tài.

Hắn không do dự nữa, trực tiếp lấy la bàn từ sau lưng ra.

Hai tay bưng la bàn đặt ngang tầm mắt, hắn bắt đầu di chuyển quanh mộ thất.

Vừa tìm phương vị, ánh mắt Trần Phong vừa nhìn chằm chằm vào kim châm trên la bàn.

Cây kim này dùng để đo vị trí chủ mộ.

Theo đà di chuyển của Trần Phong, kim châm trên la bàn quả nhiên biến hóa.

Trong lúc di chuyển chậm rãi, kim châm trên la bàn chỉ về hướng lối ra phía sau lưng hắn.

Thấy cảnh này, Trần Phong thầm gật đầu.

Xem ra không sai, đường hầm đối diện lối vào chính là đường thông tới chủ mộ thất.

Vị trí hắn đang đứng hẳn là thuộc một phần của địa cung.

Tiếp tục đi về phía trước mới tìm được chủ mộ thất.

Chỉ có điều, ngay khi Trần Phong vừa thả lỏng cảnh giác, ánh mắt hắn lại sững sờ lần nữa.

Bởi vì hắn bỗng phát hiện, ngoài cây kim châm kia, một cây kim bàng chi (kim phụ) khác trên la bàn cũng bỗng nhiên chậm rãi di chuyển. "...?!" Thấy cảnh này, đồng tử Trần Phong co rút lại.

Bởi vì hắn biết, cái gọi là bàng chi thực tế là một nhánh phân chia trên la bàn.

Thông thường dùng để tìm lối thoát hiểm trong mộ táng do những người xây lăng mộ lén lút đào để không bị tuẫn táng.

Nhưng trong ngôi mộ này không thể nào có loại lối thoát hiểm đó.

Vậy mà kim bàng chi lại di chuyển.

Chẳng lẽ...

Trong đầu Trần Phong bỗng nảy ra một suy đoán khó tin. "Chẳng lẽ...

đây là mộ thất bồi táng?" Nhìn bố cục trống trải xung quanh, Trần Phong lẩm bẩm tự nói.

Cái gọi là mộ bồi táng là dành cho một số vương hầu tướng lĩnh khi hạ táng thường dùng người sống để tuẫn táng, tục gọi là nhân tuẫn.

Loại phương thức tuẫn táng này bắt nguồn sớm nhất từ cuối thời Tùy.

Người bị tuẫn táng thường là nô lệ hoặc tì thiếp của chủ mộ.

Thế nhưng Viên Sùng Hoán lẽ ra là bị người của mình trộm vận về Miêu lĩnh rồi lén lút hạ táng mới đúng.

Nếu đây thực sự là mộ ông ta, sao có thể có người tuẫn táng?

Nhưng nếu đây không phải mộ bồi táng thì sao la bàn lại phản ứng?

Trong lòng Trần Phong rối như tơ vò.

Nhưng hắn cũng hiểu, hiện tại bất luận thế nào, khi chưa có chứng cứ xác thực thì cũng không thể tìm ra chân tướng.

Trừ phi tìm được quan tài...

Nghĩ đến đây, Trần Phong nhìn xuống mặt đất dưới chân.

Đã là la bàn có phản ứng, vậy nếu nơi này thực sự có quan tài bồi táng thì chắc chắn sẽ tìm được.

Chỉ là mộ thất trống không, muốn tìm thì phải tốn chút sức lực.

Trần Phong thầm tư duy.

Căn cứ kiến thức hắn nắm giữ, phàm là triều đại do người Hán chấp chính, quy cách mộ táng đều tuân theo tổ huấn.

Nếu đặt quan tài trên vách tường thì là người Cức, bọn họ mới dùng huyền quan (quan tài treo).

Chỉ cần là người Hán, đều tuân theo quy tắc "nhập thổ vi an".

Chương 25

Vậy thì trong mộ thất này nếu thực sự có cơ quan ám đạo, chắc chắn nó nằm dưới chân chứ không phải trên trần.

Nghĩ vậy, Trần Phong dứt khoát ngồi xổm xuống.

Hắn ấn hai tay xuống đất, vừa di chuyển về phía trước vừa dựa vào xúc cảm để cảm nhận khe hở ám các có thể tồn tại trên mặt đất.

Cũng may diện tích mộ thất không quá lớn.

Chỉ cần chịu khó tốn chút thời gian là có thể kiểm tra hết.

Dựa vào xúc cảm, nếu mặt đất có cơ quan, hắn sẽ phát hiện ra ngay.

Vừa kiểm tra, biểu cảm của Trần Phong dần trở nên ngưng trọng...

Quả nhiên!

Ngay khắc tiếp theo, hắn bỗng cảm giác tay mình chạm phải khe hở.

Trần Phong lập tức lùi lại hai bước, dùng tay gạt lớp hồ gạo nếp trên mặt đất ra.

Giây sau, khi lớp hồ gạo bị gạt đi, trên mặt đất lộ ra một phiến đá xanh rộng hơn một mét.

Thấy dị thường, Trần Phong vội vàng kiểm tra mặt đất xung quanh.

Kết quả phát hiện, ngoại trừ phiến đá xanh này, những vị trí khác đều được lát bằng gạch xanh bình thường.

Phiến đá này trước đó bị hồ gạo che lấp nên mới không bị phát

hiện.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Phong trong lòng đã có tính toán.

Bốn phía mộ thất đều dùng gạch xanh xếp tề chỉnh.

Duy độc dưới chân có một phiến đá xanh rộng một mét, nếu có cổ quái thì tám phần là nằm ở đây.

Trần Phong thầm lùi lại hai bước, lấy xẻng quân dụng từ sau lưng, cắm nghiêng vào khe hở phiến đá. "Phù~" Hít sâu một hơi, Trần Phong bắt đầu dùng sức bẩy lên.

Tuy nhiên thân thể hắn lại né tránh thật xa phạm vi phiến đá, không chuẩn bị tới gần.

Làm vậy là để tránh né cơ quan có thể tồn tại.

Phải biết rằng quan tài là lớp bảo hiểm cuối cùng của chủ mộ.

Phàm là trong đại mộ, hễ có cơ quan chí mạng thì thường sẽ nằm gần quan tài. "Rắc rắc!" Đúng lúc này, theo đà dùng sức của Trần Phong, phiến đá dày vài centimet bị hắn bẩy lên.

Tiếp đó, Trần Phong dùng sức đẩy mạnh về phía trước, lật tung phiến đá sang đối diện.

Nhưng Trần Phong vẫn chưa vội tới gần.

Hắn đợi khoảng mười mấy giây, xác định không có độc khí hay cơ quan nào bị kích hoạt mới cẩn thận tiến lại.

Lúc này, nhờ ánh sáng đèn pin, Trần Phong phát hiện dưới phiến đá dường như có thứ gì đó kỳ quái.

Chỉ thấy dưới phiến đá không có hang động, mà nó úp trực tiếp xuống đất.

Nhưng Trần Phong nhìn kỹ thì thấy dưới phiến đá dường như là

những tấm ván gỗ mục nát.

Đồng thời bên trên còn chất một đống vụn gỗ nhỏ.

Trần Phong dùng tay bốc một nhúm, đưa lên mũi ngửi.

Một mùi thanh hương không giống mùi gỗ xộc vào mũi.

Đồng thời hắn phát hiện trên những mảnh vụn nhỏ có những vân kỳ lạ.

Trông giống như mảnh vụn của cây mao trúc bị nghiền nát.

Tre trúc?

Nhìn thấy thứ này, mày Trần Phong nhíu chặt lại.

Để kiểm chứng suy đoán, hắn vội vàng dùng tay bới đất bên dưới lên.

Đợi khi nhìn thấy thứ bên dưới đống vụn trúc, đồng tử hắn co rút lại tức thì. "Thanh Trúc Táng Thi Pháp?!" Trần Phong không kìm được thốt lên.

Đến lúc này hắn cũng rốt cuộc ý thức được, gạo nếp đầy đất trong ngôi mộ bồi táng này dùng để làm gì.

Gạo nếp dùng để trấn thi!

Thanh Trúc Táng Thi Pháp?

Không sai!

Trần Phong tuyệt đối không nhận nhầm, bởi vì ngoài đống vụn mao trúc vừa rồi, thứ hiện ra trước mắt hắn chính là một cỗ quan tài làm bằng gỗ sơn đỏ.

Hơn nữa, cỗ quan tài này đầu to hướng lên trên, chôn đứng trong đất.

Định thần nhìn kỹ, cả cỗ quan tài đứng thẳng tắp cắm xuống

dưới.

Thấy cảnh này, Trần Phong cảm giác cổ họng khô khốc dị thường.

Cái gọi là Thanh Trúc Táng Thi Pháp, hay còn gọi là Pháp Táng quan quách.

Loại phương pháp hạ táng này bắt nguồn từ Phật giáo Mật tông Tây Tạng, đến đầu thời Minh mới truyền vào Trung thổ.

Về quy cách hạ táng này, đỉnh quan tài sẽ được phủ một lớp mao trúc.

Điểm quan trọng nhất là quan tài nhất định phải đầu trên chân dưới, chôn đứng.

Cái gọi là chôn đứng, cũng chính là Pháp táng, trong Mật tông Tây Tạng thì cách hạ táng này mang ngụ ý siêu độ vong hồn.

Còn khi phương pháp này truyền đến thời Minh, nó càng mang ý nghĩa hóa giải oán khí, đa phần dùng cho những kẻ chết oan.

Bởi vì người xưa tin rằng người chết oan sẽ có khả năng thi biến. "Ực!" Trần Phong nuốt nước bọt.

Ngay khắc này, hắn cũng rốt cuộc hiểu ra tại sao trong mộ thất lại có nhiều gạo nếp như vậy.

Nói trắng ra, gạo nếp dùng để trấn thi trừ sát.

Ngẫm kỹ lại, thảo nào ngôi mộ táng này lại có nhiều điều bí ẩn như vậy.

Lúc này, Trần Phong nhớ lại thế cục phong thủy thứ ba bên ngoài, hắn đã hiểu.

Mọi manh mối đều đã được xâu chuỗi.

Phong thủy nữ nhân bên ngoài, cục diện Tam Tinh Trùng Sát, gạo nếp đầy đất trong địa cung, thực tế đều là để trừ sát cho người tuẫn táng trong quan tài.

Nói cách khác, cái xác trong cỗ quan tài này ắt hẳn là một nữ nhân!

Đồng thời, mộ thất này cũng xác thực là một ngôi mộ bồi táng!

Người phụ nữ trong quan tài ước chừng là người tuẫn táng bị chôn cùng khi chủ mộ hạ táng.

Ý thức được điểm này, Trần Phong cảm thấy rợn tóc gáy.

Phải biết rằng Miêu Cương không có tập tục nhân tuẫn.

Cuối thời Minh càng đã sớm bãi bỏ phương thức dùng người sống tuẫn táng.

Thật không ngờ trong ngôi mộ dưới đáy sông Hoàng Hà này lại gặp phải nhân tuẫn?

Nhưng cũng chính vì thế, Trần Phong càng thêm tò mò về ngôi mộ này.

Chương 26

Hiện giờ không biết ngôi mộ này là của ai.

Nhưng điều duy nhất có thể xác định là đây không phải mộ Viên Sùng Hoán, mà ít nhất cũng phải là mộ táng của một vương công quý tộc.

Nếu không thì người xây lăng mộ không thể nào đào rỗng lòng sông để xây một ngôi mộ huyệt quy cách cao như thế này dưới đáy Hoàng Hà.

Còn về cỗ quan tài trước mắt...

Trần Phong lại nhìn xuống dưới chân.

Thực lòng mà nói, đối với loại quan tài Pháp táng này tốt nhất là nên đi đường vòng.

Nhưng Trần Phong lại cảm thấy trong quan tài chắc chắn ẩn giấu bí văn kinh thiên.

Huống chi đây là lần đầu tiên trộm mộ, nếu ngay cả quan tài cũng không mở đã rút lui thì chưa tránh khỏi quá lãng phí.

Trần Phong gian nan cân nhắc lợi hại trong lòng.

Nếu hiện tại mở quan tài, có khả năng bên trong thực sự có nguy hiểm.

Nhưng nếu cứ thế rời đi thì có thể sẽ bỏ lỡ một cơ hội tốt.

Tuy có kiến thức Hệ thống truyền thụ nhưng thực sự hắn chưa từng gặp bánh tông lớn bao giờ.

Hơn nữa cỗ quan tài này chôn sâu dưới đất mấy trăm năm, không chừng cái xác bên trong đã sớm hóa thành một đống xương trắng.

Nghĩ vậy, Trần Phong quyết định mở quan tài.

Tuy nhiên hắn không vội hành động mà lôi từ trong ba lô ra một cây nến sáp trắng.

Sau đó cầm la bàn bắt đầu đo vị trí góc Đông Nam.

Không vì gì khác, Trần Phong tuy là Phát Khâu Thiên Quan, nhưng trước khi mở quan tài cũng phải tuân thủ điều quy tắc: thắp một cây nến trắng ở góc Đông Nam của quan tài.

Cái gọi là "Nhân điểm chúc, Quỷ xuy đăng" (Người thắp nến, Ma thổi đèn).

Đối với cách làm này, thực ra Phát Khâu Thiên Quan và Mạc Kim Hiệu Úy cùng xuất phát từ một mạch nên đều phải làm.

Về dụng ý của việc này thì có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, trong quan tài thường xuyên ở trong không gian kín, bên trong có thể lưu tồn một số khí độc.

Nến cháy có thể tùy thời nhắc nhở Trần Phong về sự biến hóa của không khí.

Nếu nến tắt, chứng tỏ bên trong thực sự có cổ quái, cũng không thể vào quan.

Thứ hai, phải nhắc đến quy củ của Phát Khâu và Mạc Kim.

Trong nghề trộm mộ đã sớm có cách nói: Chỉ cần chủ mộ trong quan tài không đồng ý cho lấy minh khí (đồ tùy táng), thì kẻ trộm mộ bắt buộc phải trả lại nguyên vẹn đồ vật, sau đó lui ra khỏi mộ thất.

Đây là khế ước giữa người sống và người chết, ngàn năm truyền thừa không được phá lệ.

Về phương vị góc Đông Nam thì thực ra không khó tìm.

Phương vị của chủ mộ tương ứng với Sinh Môn trong Bát Quái, đổi lại thì là góc Đông Bắc.

Vậy suy luận tiếp, góc Đông Nam tương ứng với Tốn vị trong Bát Quái, cũng chính là hướng Đỗ Môn.

Vừa nghĩ, Trần Phong cũng dùng la bàn đo ra hướng Đỗ Môn.

Góc Đông Nam nằm ở phía tay trái hắn.

Thế là Trần Phong châm nến, dùng sáp nến nóng chảy cố định cây nến ở vị trí tay trái bên cạnh quan tài.

Làm xong xuôi, Trần Phong mới nhìn lại cỗ quan tài.

Quan tài chôn đứng không thể lấy ra hoàn toàn.

Cho nên chỉ có thể dùng dao găm và xẻng quân dụng phá vỡ phần đỉnh quan tài, tạo ra một cái lỗ đủ để chui vào. "Phù~" Hít sâu một hơi, Trần Phong chuẩn bị sẵn sàng, giơ dao găm đâm mạnh xuống khe hở trên đỉnh quan tài. "Cộp!" Quan tài bị chôn vùi năm tháng trong môi trường ẩm ướt nên mềm hơn tưởng tượng của Trần Phong.

Gỗ bên trên đều đã mục, Trần Phong dễ dàng đâm dao vào.

Ý thức được điểm này, mắt Trần Phong sáng lên.

Tiếp đó, hắn dùng dao găm như cái cưa, bắt đầu cắt dọc theo bốn phía quan tài.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, hắn đã khoét được toàn bộ phần gỗ trên đỉnh ra.

Sau khi lấy gỗ ra, trên đỉnh quan tài xuất hiện một cái lỗ đường kính năm mươi phân.

Nhưng Trần Phong không vội vàng ghé mắt vào xem mà tránh ra xa một chút, nhìn chằm chằm vào cây nến bên cạnh quan sát.

Dù sao trong quan tài kín mít rất có thể ẩn chứa khí độc chết người.

Cho nên lúc này ngọn lửa cây nến trở nên đặc biệt quan trọng.

Trần Phong ngồi xổm một bên, chăm chú nhìn ngọn lửa nến.

Nhưng lần này dường như hắn đã lo xa.

Khoảng năm phút sau, Trần Phong phát hiện nến vẫn cháy từ từ, không có bất kỳ dấu hiệu tắt ngấm nào.

Thấy cảnh này, hắn mới thở phào nhẹ nhõm. "Phù~" Trần Phong chậm rãi tiến lại gần quan tài, dùng đèn pin soi xuống phía dưới.

Trong thoáng chốc, không khí phảng phất như ngưng kết lại.

Trần Phong nương theo ánh đèn nhìn xuống, chỉ thấy dưới ánh sáng chiếu rọi, tình hình bên dưới quan tài hiện ra rõ mồn một.

Chỉ có điều, chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Vốn dĩ Trần Phong tưởng rằng trải qua bao nhiêu năm, thi thể trong quan tài hẳn đã sớm phong hóa thành hài cốt.

Thế nhưng nhìn xuống, hắn lại phát hiện trong quan tài chẳng có gì cả.

Chuyện là sao?

Chẳng lẽ bên dưới là một cái quan tài trống?

Nhưng cũng không đúng...

Nếu trong quan tài không có gì thì tại sao người xây lăng mộ lại phải bày ra một cái mộ gió (y quan trủng) ở đây?

Đến đây, Trần Phong càng tò mò về cỗ quan tài này.

Nhưng hắn cũng nghĩ thông suốt, muốn biết bí ẩn dưới đáy quan tài, ước chừng chỉ có đích thân xuống dưới mới biết được.

Hơn nữa cũng có cái lợi.

Trại người Miêu nhiều đồ trang sức bạc, phàm là mộ táng gần trại Miêu, đồ bồi táng đa phần đều có lượng lớn bạc Miêu.

Những thứ này mang ra ngoài cũng giá trị liên thành.

Huống hồ hiện giờ cỗ quan tài này chôn đứng, muốn xem xét tình hình bên trong thì chỉ có nước đích thân xuống dưới.

Nghĩ vậy, Trần Phong quyết tâm chuẩn bị xuống.

Hắn cẩn thận tiến lại mép quan tài, đưa một chân vào trước.

Sau đó nuốt nước bọt, hắn tung mình nhảy tọt xuống.

May mà cỗ quan tài này không quá cao, nhưng Trần Phong đột ngột nhảy xuống như vậy cũng suýt va đầu vào ván gỗ.

Nhưng vạn hạnh là không gian bên trong quan tài rộng hơn hắn tưởng tượng.

Chương 27

Sau khi xuống, khoảng cách giảm xóc nhất định giúp hắn đứng vững được thân hình.

Đợi khi ổn định lại, Trần Phong bắt đầu cẩn thận quan sát nội vách quan tài.

Mục đích vào quan tài là để tìm đồ bồi táng và thân phận chủ mộ.

Hắn cho rằng loại mộ táng này, nếu văn bia không nằm ngoài mộ thất thì trong quan tài chắc chắn sẽ có khắc chữ tương ứng.

Nhưng đúng lúc này, Trần Phong vừa ngẩng đầu lên, bỗng cảm thấy trên cổ nhồn nhột, giống như bị thứ gì đó như tóc quét qua.

Phát giác được điều này, Trần Phong lập tức đưa tay lên định gỡ thứ quấn quanh cổ xuống.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, khi tay nắm lấy thứ đó, tay Trần Phong bỗng cứng đờ giữa không trung.

Thông qua xúc cảm, Trần Phong cảm giác thứ mình đang nắm trong tay dường như là một lọn tóc dài của phụ nữ. "Ực!" Phát giác dị thường, Trần Phong không nhịn được nuốt nước bọt.

Lúc này, trong lòng Trần Phong như có tảng đá lớn đè nặng.

Hắn cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, chậm rãi quay đầu nhìn lại phía sau.

Trong khoảnh khắc, Trần Phong hối hận tột cùng, lẽ ra không nên nhảy xuống một cách lỗ mãng như vậy.

Nhưng sự đã rồi, chỉ có thể dùng đèn pin soi về phía sau.

Đợi khi nương theo ánh đèn nhìn rõ thứ sau lưng, mồ hôi lạnh toát

ra ướt đẫm lưng Trần Phong.

Chỉ thấy trên vách quan tài phía sau lưng hắn, thình lình khảm một cái xác phụ nữ.

Vừa rồi khi nhảy xuống, hắn mới bị tóc của người phụ nữ này móc vào.

Trần Phong định thần nhìn kỹ, chỉ thấy trên mặt thi thể nữ đeo một cái mặt nạ kim loại đen sì, tứ chi tay chân vì khô héo mà co quắp lại một chỗ.

Phải biết rằng tuy Trần Phong đã tiếp nhận kiến thức Hệ thống, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn quan sát xác khô trăm năm ở cự ly gần như vậy.

Hiện giờ nữ thi gần như đối mặt với hắn, khoảng cách mặt đối mặt tối đa không quá một gang tay.

Cho nên trong tình huống này, Trần Phong gần như chết sững tại chỗ.

Phải mất đến năm giây sau hắn mới thở lại được.

Vừa định mở miệng hét lên, Trần Phong lại vội bịt chặt miệng mình.

Không khí trở nên lạnh lẽo.

Khoảng mười mấy giây sau, Trần Phong mới rốt cuộc bình phục lại từ trạng thái kinh hoàng.

Tại giờ khắc này, hắn cũng rốt cuộc biết được tình hình trước mắt là thế nào.

Xem ra đây chính là người bị tuẫn táng trong mộ bồi táng.

Chỉ là trước đó vì quá nóng vội, khi mở quan tài, nắp quan tài vừa khéo che khuất thi thể nữ này nên hắn mới không phát hiện kịp thời.

Nghĩ vậy, Trần Phong trong lòng cũng có suy đoán.

Xem ra thi thể nữ này chính là người bị tuẫn táng trong mộ.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà thế cục phong thủy thứ ba bên ngoài mộ táng mới nhắm vào phụ nữ.

Nhưng Trần Phong cũng không thông suốt, nếu đây là mộ Viên Sùng Hoán, sao lại dùng một nữ nhân Miêu Cương làm người tuẫn táng?

Không sai!

Trần Phong nhìn kỹ, trang phục trên người nữ thi này rõ ràng là trang phục Hắc Miêu truyền thống.

Ý thức được điểm này, Trần Phong càng thêm kỳ quái.

Nữ thi này sinh tiền rốt cuộc có thân phận gì?

Sao lại có thể làm người bồi táng trong mộ Viên Sùng Hoán?

Nghĩ vậy, Trần Phong quyết định lục soát trên người nữ thi một phen.

Dù sao đã trộm mộ, nhìn tình hình trong quan tài thì chắc không còn đồ bồi táng nào khác.

Nhưng không sao, bởi vì hắn biết đồ bồi táng càng trân quý thì càng được chôn sát bên người chủ mộ.

Huống chi vừa rồi quan sát kỹ một lượt, kết quả phát hiện trong quan tài không có bất kỳ chữ khắc nào.

Muốn tìm chứng minh thân phận nữ thi, e rằng chỉ có thể ra tay từ đồ bồi táng của cô ta.

Nghĩ thế, Trần Phong vươn hai tay ra, ấn lên hai vai nữ thi.

Tuy nhiên đối với mạch Phát Khâu, tìm đồ bồi táng cũng có quy

tắc.

Ngoài việc dùng hai ngón tay thăm dò, quan trọng nhất là quy định: Thủ tài bất bạo thi (Lấy của không được làm lộ xác)!

Nói trắng ra là khi lục tìm đồ bồi táng, không được cởi bỏ y phục của chủ mộ.

Từ đầu đến cuối, đợi kiểm tra xong xuôi cũng tuyệt đối không được để chủ mộ phơi thây nơi hoang dã.

Về cách làm cụ thể, hai tay bắt đầu từ vai, dần dần ấn xuống lục soát.

Dựa vào trình độ mẫn cảm của xúc giác để phán đoán xem trên người chủ mộ có mang theo đồ bồi táng hay không.

Vừa nghĩ, Trần Phong vừa ấn chiếu theo quy tắc kiểm tra đồ bồi táng, dần dần ấn xuống dưới.

Đồng thời khi kiểm tra tình hình dưới lớp y phục nữ thi, hắn cũng phát giác được một sự việc khó tin.

Thi thể nữ này là một cái xác khô trăm năm không rữa?!

Không sai!

Trần Phong ấn kỹ xuống, phát hiện da thịt nữ thi tuy đã khô héo nghiêm trọng nhưng lại không hề thối rữa.

Không chỉ vậy, da thịt nữ thi dường như được xử lý bằng thủ đoạn phòng rữa, dính chặt vào xương cốt, giống như thịt khô vậy.

Phát giác điểm này, Trần Phong càng xác định suy đoán trước đó.

Xem ra thi thể nữ này trước khi hạ táng đã bị người ta dùng thủ đoạn phòng rữa.

Hơn nữa có khả năng là làm lúc còn sống...

Không, thủ đoạn phòng rữa cổ đại thường chia làm hai loại.

Thứ nhất là dùng chu sa quét lên toàn thân thi thể.

Lợi dụng độc tính của chu sa để bài trừ nước trong cơ thể, làm cho thi thể bảo tồn được thời gian dài.

Thứ hai là ném thi thể hoặc người sống thẳng vào nước vôi.

Nước vôi có tác dụng phong cán (làm khô gió) cực mạnh, nếu ngâm thi thể hoàn toàn thì đủ để làm khô nước, khiến thi thể trăm năm không rữa.

Chỉ không biết nữ thi này thuộc loại tình huống nào?

Ngẫm kỹ, Trần Phong cảm thấy khả năng thứ hai lớn hơn...

Khoan đã!

Chính lúc này, Trần Phong bỗng phát hiện chỗ vai nữ thi dường như có vật gì đó.

Tay hắn vừa chạm vào chỗ đó liền cảm giác sờ phải vật cứng nhọn sắc.

Cái gì đây?

Phát giác dị thường, Trần Phong cẩn thận vén chỗ vai nữ thi ra.

Nhưng đợi khi nhìn thấy tình hình dưới y phục, Trần Phong cũng không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh.

Chương 28

"Hít!" Chỉ thấy trên vai nữ thi đóng một cây đinh thép to bằng ngón tay.

Đinh thép xuyên thấu cơ thể, cố định cô ta trực tiếp vào tấm ván gỗ.

Thấy cảnh này, Trần Phong cảm giác sống lưng lạnh toát.

Nhưng ngay sau đó hắn lại phát giác không đúng, bèn lập tức sờ soạng những vị trí khác trên người nữ thi để kiểm chứng suy đoán.

Không sờ thì thôi, vừa sờ liền khiến Trần Phong phát hiện ra một sự thật rợn người.

Đó là hai bên vai, khuỷu tay, cổ, thậm chí cả hai chân của nữ thi này đều bị đóng những cây đinh thép tương tự y hệt nhau.

Trông có vẻ như thi thể nữ này bị người ta đóng đinh sống chết tươi vào ván gỗ quan tài!

Phát giác điểm này, Trần Phong không kìm được lùi lại một bước. "Ực!" Nuốt nước bọt, Trần Phong mới hiểu chuyện gì xảy ra.

Vừa rồi hắn còn thấy lạ là thi thể nữ này cao hơn hắn nửa cái đầu.

Giờ mới hiểu, hóa ra cái xác này bị người ta đóng đinh treo lơ lửng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cảm thấy rợn tóc gáy.

Bởi vì lúc này Trần Phong chợt nghĩ đến một khả năng khó tin.

Nhìn những cây đinh thép đóng trên người nữ thi, rõ ràng giống như dùng để đóng đinh người sống.

Nếu vậy thì suy đoán vừa rồi là thật?

Thi thể nữ này không chỉ bị ném vào nước vôi khi còn sống, mà có khả năng trong tình huống vẫn còn giãy giụa được, cô ta đã bị mấy cây đinh thép đóng sống chết vào trong quan tài.

Nhưng phương thức tuẫn táng thảm vô nhân đạo này trông giống dùng để trừng phạt phạm nhân hơn chứ?

Vậy thì nữ thi này lúc còn sống đã phạm phải trọng tội gì?

Không, nghĩ vậy cũng không đúng!

Nếu là phạm nhân thì cái Tráo Ngọc Liên Chín Rồng bên ngoài lại không giải thích được.

Nhưng nếu là thật, vậy thì nữ thi này lúc còn sống rốt cuộc đã phạm phải tội lớn tày trời gì?

Nghĩ đến đây, Trần Phong dần toát mồ hôi lạnh.

Tuy nhiên, dù trong lòng có chút kinh sợ nhưng Trần Phong vẫn phải tiếp tục công việc trên tay.

Dù sao khó khăn lắm mới tìm được một cỗ quan tài, tuy có khả năng là mộ bồi táng nhưng trong quan tài hẳn cũng phải có chút đồ bồi táng mới đúng.

Nghĩ vậy, Trần Phong bắt đầu tiếp tục động tác trên tay.

Nhưng đáng tiếc, lần này rõ ràng là về tay không.

Trần Phong sờ soạng kỹ một lượt, kết quả phát hiện nữ thi này chỉ có một bộ áo vải trên người, ngoài ra không có bất kỳ đồ trang sức nào khác.

Thậm chí ngay cả bộ áo vải cũng rách nát không chịu nổi. "..." Ý thức được điểm này, trong lòng Trần Phong ít nhiều có chút tiếc nuối.

Chẳng lẽ khó khăn lắm mới tìm được mộ bồi táng lại phải về tay không hay sao?

Khoan đã...

Đúng lúc này, mắt Trần Phong bỗng híp lại, nhìn về phía chiếc mặt nạ kim loại màu đen trên mặt nữ thi.

Nhìn thấy nó, Trần Phong lập tức hứng thú.

Bởi vì theo hắn biết, trong mộ táng có rất nhiều thi thể sau khi hạ táng đều sẽ đeo một chiếc mặt nạ kim loại.

Có cái bằng đồng, có cái bằng bạc.

Xem dáng vẻ thì chiếc mặt nạ trên mặt nữ thi này cũng như vậy.

Chỉ có điều điểm duy nhất khác biệt là mặt nạ trên mặt nữ thi đã bị rỉ sét đen sì.

Nếu là mặt nạ đồng thau thì phải rỉ xanh mới đúng.

Có kiến thức Hệ thống truyền thụ nên Trần Phong liếc mắt là nhìn ra sự trân quý của chiếc mặt nạ.

Căn cứ kiến thức trong Hệ thống giới thiệu, người xưa không hiểu biện pháp chống rỉ cho kim loại.

Cho nên một số kim loại quý trọng có niên đại lâu đời cũng đều sẽ bị rỉ sét.

Chỉ có điều sắt sinh rỉ đỏ, đồng sinh rỉ xanh.

Còn về vết rỉ màu đen thì chỉ có hai loại kim loại: hoặc là bạc trắng, hoặc là vàng hoàng kim!

Nói ngắn gọn một câu: Chỉ cần sinh rỉ đen thì đều là kim loại quý trọng!

Nghĩ vậy, Trần Phong không nhịn được rút dao găm ra, sau đó cẩn thận cạo nhẹ lên mặt nạ nữ thi. "Két két..." Khi lớp rỉ sét màu đen bong ra, Trần Phong cạo được một khoảng trống nhỏ bằng móng tay

cái.

Tiếp đó, khi buông tay ra và dùng đèn pin soi vào, mắt Trần Phong lập tức không dời ra được nữa.

Chỉ thấy khoảng trống nhỏ bằng móng tay cái kia dưới ánh đèn chiếu rọi khúc xạ ra một loại màu sắc vàng óng ánh.

Vàng!

Không sai, tuyệt đối là vàng!

Trần Phong liếc mắt nhận ra ngay, đây là vàng mười.

Như vậy thì cả chiếc mặt nạ này đều được chế tạo bằng vàng?

Ý thức được điểm này, sự chán nản trong lòng Trần Phong gần như bị quét sạch sành sanh!

Nhìn kích cỡ mặt nạ, tuy khá mỏng nhưng ước lượng thì ít nhất cũng phải nặng bảy tám cân (cân Trung Quốc). "Mình sắp phát tài rồi!" Ý thức được điểm này, mắt Trần Phong không dời ra được nữa.

Phải biết rằng giá trị của chiếc mặt nạ này không chỉ nằm ở trọng lượng vàng.

Ngoài giá vàng ra, trong đó quan trọng hơn là bao gồm cả giá trị lịch sử.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cảm thấy cổ họng khô khốc.

Một chiếc mặt nạ này mang ra ngoài, ước chừng ăn uống không lo trong vài năm.

Tuy nhiên Trần Phong không vì thế mà đắc ý vênh váo, trực tiếp giật mặt nạ xuống.

Dù sao đồ bồi táng giấu trên mặt chủ mộ không chừng sẽ có quái sự.

Ngộ nhỡ nó được tẩm kịch độc thì chết không có chỗ chôn.

Nghĩ vậy, Trần Phong lấy từ trong túi ra một đôi găng tay quân dụng, sau đó cẩn thận tránh chính diện khuôn mặt nữ thi, mới khéo léo gỡ mặt nạ xuống.

Vừa cầm vào tay, Trần Phong cảm giác mặt nạ quả nhiên có sức nặng.

Hắn lập tức thu mặt nạ vào ba lô.

Đồng thời Trần Phong cũng rốt cuộc cảm thấy có thu hoạch.

Có thể thấy khi trộm mộ đích xác cần phải có kiến thức giám biệt cổ vật, nếu không sẽ bị biểu tượng bên ngoài mê hoặc.

Trần Phong lại nhìn về phía nữ thi lần nữa.

Nhưng lần này khi nhìn vào gương mặt nữ thi, hắn bỗng trừng lớn hai mắt. "Ối!" Trần Phong vội bịt miệng lại.

Chương 29

Chỉ thấy sau khi mất đi lớp mặt nạ che phủ, dung mạo nữ thi trực tiếp hiện ra trước mắt.

Nhưng quan trọng là dung mạo nữ thi quá khủng bố.

Da thịt khô héo dính chặt vào xương gò má, hai hốc mắt sâu hoắm phẳng phất như hai cái lỗ đen.

Do da dẻ co rút nghiêm trọng nên đôi môi bị hong khô cực kỳ co quắt, lộ ra những chiếc răng nanh trắng ởn bên dưới.

Trong khoảnh khắc, dưới ánh đèn chiếu rọi, gương mặt nữ thi trở nên dị thường dữ tợn.

Thi biến?!

Thấy cảnh này, Trần Phong lập tức lùi mạnh lại một bước.

Nhưng đợi nhìn kỹ lại vài lần, Trần Phong lại lấy lại bình tĩnh.

Xem ra do thời gian dài ở trong hoàn cảnh áp ức của mộ táng nên cảm giác áp bách tăng cao, dẫn đến nhìn gà hóa cuốc.

Không phải thi biến, chỉ là tình trạng đặc hữu của xác khô mà thôi.

Cái gọi là xác khô, ở trong và ngoài nước chia làm hai loại.

Ngoài xác ướp (mummy) của nước ngoài ra, Trung Quốc cổ đại cũng có phương pháp chế tạo xác khô.

Loại này chắc là xác khô đặc chế bằng nước vôi.

Trải qua bao nhiêu năm không thối rữa, da dẻ thi thể co rút lại cũng chẳng có gì lạ.

Còn về hai chiếc răng nanh dài hai centimet kia, chắc là do da co

rút, nướu răng tiêu biến nên mới lộ ra.

Nghĩ thế, Trần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên hắn tạm thời vẫn chưa thả lỏng cảnh giác, vẫn suy tư về thân phận nữ thi.

Thực lòng mà nói, Trần Phong không bị niềm vui tìm được đồ bồi táng làm mụ mẫm đầu óc.

Ngược lại đến bây giờ, hắn càng cảm thấy trên người nữ thi này chỗ nào cũng là nghi điểm.

Nếu nữ thi thực sự là người tuẫn táng, vậy chủ nhân ngôi mộ táng này rốt cuộc là ai?

Viên Sùng Hoán sao?

Nhưng Trần Phong ngẫm nghĩ thì lại thấy không quá khả năng.

Phải biết rằng cuối thời Minh là thời kỳ người Hán thống trị, đã sớm bãi bỏ tập tục dùng người sống bồi táng.

Nhưng nếu nữ thi không phải người tuẫn táng, vậy những cây đinh thép trên thi thể giải thích thế nào?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cảm thấy phải ra tay từ đồ bồi táng.

Vừa rồi mặt nạ không có lạc khoản, tịnh không thể giúp hắn biện nhận chính xác nữ thi là ai.

Nếu có thể tìm được đồ bồi táng khác, hoặc giả có khả năng tìm được một ít manh mối.

Thế là Trần Phong định thần lại, quan sát nữ thi thêm lần nữa.

Nhưng đáng tiếc, nữ thi vừa rồi đã bị kiểm tra một lượt, trên người không có bất kỳ minh khí nào.

Nếu còn nơi nào giấu đồ bồi táng, ước chừng chỉ có cửu khiếu

(chín lỗ trên cơ thể).

Cái gọi là cửu khiếu chỉ mắt, tai, miệng, mũi, hạ âm và hậu môn.

Vương công quý tộc thời xưa thường dùng ngọc cửu khiếu để nhét vào.

Nhưng mạch Phát Khâu giảng cứu "thủ tài bất bạo thi", cho nên không thể kiểm tra cửu khiếu.

Muốn tìm thì tối đa chỉ có thể bắt đầu từ phần đầu.

Trần Phong dùng đèn pin soi, bắt đầu kiểm tra mắt, tai, miệng, mũi nữ thi.

Nhưng kiểm tra một lượt vẫn không phát hiện gì đặc biệt.

Khoan đã...

Không đúng.

Đúng lúc này, Trần Phong phát hiện miệng nữ thi do xương cốt co rút nên cứ ngậm chặt.

Thấy vậy, Trần Phong gật đầu.

Bởi vì hắn nhớ ra, thông thường nữ chủ mộ khi hạ táng thường sẽ được nhét một viên châu vào miệng để thay thế ngọc cửu khiếu.

Miệng nữ thi ngậm chặt, có khả năng giấu minh khí.

Nghĩ vậy, Trần Phong cố nén cảm giác không thoải mái, dùng tay bậy xương hàm dưới của nữ thi ra, sau đó soi đèn pin vào quan sát.

Thông qua ánh sáng, Trần Phong quả nhiên phát hiện ra manh mối.

Nhưng thứ trong miệng nữ thi hình như không phải đồ bồi táng.

Đợi khi Trần Phong nhìn kỹ, mồ hôi lạnh bất giác chảy ròng ròng.

Răng?!

Không sai, trong miệng nữ thi dường như có hai vòng răng!

Trần Phong định thần nhìn kỹ, chỉ thấy khoang miệng nữ thi hoàn toàn khô khốc.

Điều khiến người ta không thể tưởng tượng nổi là phía sau hai hàm răng của nữ thi, tại vị trí cuối cổ họng lại có thêm hai hàng răng nhỏ hơn một chút.

Trông cứ như trong cơ thể nữ thi còn có một thứ khác! "Ực!" Nhìn rõ cảnh này, tim Trần Phong đập thình thịch không ngừng!

Thứ gì vậy?

Trong miệng nữ thi sao lại có hai vòng răng?

Dị hình sao?

Loại dị hình này ở cổ đại cũng không phải là không có.

Nhưng nếu là thấy trên tin tức thì Trần Phong tuyệt đối sẽ không run sợ thế này.

Nhưng phải biết rằng đây là cổ mộ thời Minh!

Phong thủy bên ngoài, đinh thép trên thi thể, trùng trùng bí ẩn đều đang báo hiệu nữ thi này không đơn giản.

Hiện giờ lại phát hiện chuyện quái dị như vậy trong miệng nữ thi?

Nếu không phải xác định nữ thi không có dấu hiệu thi biến, Trần Phong đã có ý định vắt chân lên cổ mà chạy rồi.

Nhưng cho dù như thế, Trần Phong hiện tại cũng vẫn không dám tiếp tục lưu lại.

Hắn thu dọn hành lý, lập tức vươn tay bám lấy nắp quan tài trên đầu, nỗ lực đạp lên ván gỗ, chui người ra ngoài.

Giờ khắc này, Trần Phong một phút cũng không muốn tiếp tục ở

lại...

Nhưng ngay khi Trần Phong vừa thò đầu ra khỏi quan tài, một trận gió nhẹ bỗng nhiên thổi tới từ phía sau gáy. "Vù~" "Á!" Trong nháy mắt, Trần Phong lập tức bị luồng gió đột ngột này làm cho sững sờ.

Bởi vì phải biết rằng mộ táng là không gian tuyệt đối kín.

Trong bố cục kín mít như vậy, đến không khí còn không lưu thông được thì sao có thể có gió thổi vào?!

Hiện giờ có một luồng gió thổi tới, tuyệt đối là có vấn đề!

Nghĩ vậy, Trần Phong gần như theo bản năng nhìn về phía sau.

Chương 30

Nhưng chuyện kỳ quái lại xảy ra, phía sau chẳng có gì cả.

Tuy nhiên Trần Phong vẫn không thả lỏng cảnh giác.

Đúng rồi...

Cây nến!

Nghĩ đến điểm mấu chốt, Trần Phong lập tức quay đầu nhìn về góc Đông Nam.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn tim Trần Phong như treo ngược lên.

Chỉ thấy dưới luồng gió nhẹ thổi qua, ngọn lửa trên cây nến quả nhiên đang run rẩy, thậm chí có dấu hiệu sắp tắt.

Ý thức được điểm này, Trần Phong nín thở.

Nhân điểm chúc, Quỷ xuy đăng!

Tuy Trần Phong chưa kiểm chứng tính chân thực của quy tắc này, nhưng hắn có thể đoán định một khế ước có thể truyền thừa ngàn năm tuyệt đối không chỉ đơn thuần là tác dụng tâm lý.

Cho nên nếu nến thực sự tắt, vậy có khả năng nữ thi đã nổi giận!

Nếu vậy, bắt buộc phải trả lại hết đồ bồi táng rồi lập tức rời đi.

Nghĩ đến đây, Trần Phong ngay cả đầu cũng không dám cúi xuống, chỉ có thể không chớp mắt nhìn chằm chằm vào cây nến ở góc Đông Nam.

Trong lúc nhất thời, mộ thất yên tĩnh đến đáng sợ.

Trần Phong ngừng cả thở, đồng thời cũng không dám cúi đầu nhìn xuống nữa.

Cảnh tượng hiện tại kinh dị dọa người, trận gió nhẹ thổi tới tám phần là có vấn đề.

Nhưng Trần Phong đang ở trong quan tài, ai biết được nữ thi bên dưới sẽ xảy ra biến hóa gì? "Ực!" Thời gian trôi qua từng chút một, lòng bàn tay Trần Phong đẫm mồ hôi nóng.

Theo ánh sáng nến dần ổn định, ngọn lửa cuối cùng cũng khôi phục lại trạng thái cháy bình thường. "Phù~" Thấy vậy, Trần Phong thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Ngay lập tức, không nói hai lời, hắn dùng cả hai tay bám lấy mép quan tài, nỗ lực trèo lên.

Cỗ quan tài này quá quỷ dị!

Ở lại đây thêm một giây đều có khả năng gặp bất trắc!

Cho nên phải rời đi ngay lập tức!

Nhưng thường ngôn có câu: Nhà dột lại gặp mưa rào.

Khi Trần Phong đang nỗ lực trèo lên, do động tác quá lớn, vị trí tay trái bám vào bỗng nhiên dùng sức quá mạnh.

Quan tài quanh năm bị hơi nước dưới lòng sông ngấm vào, gỗ đã sớm mục nát.

Tức thì, Trần Phong mất đà, người không những không lên được mà ngược lại còn ngã chúi đầu vào trong quan tài.

Trong sát na, Trần Phong lập tức ôm đầu đứng dậy.

Lúc này, trong cơn hoảng loạn hắn rốt cuộc cũng có thời gian nhìn rõ tình hình nữ thi kia.

Vạn hạnh...

Nữ thi không có bất kỳ biến hóa nào, xem ra là lo lắng thái quá.

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng hơi yên tâm một chút, rồi cưỡng ép bình ổn lại tâm tình kích động.

Lúc này Trần Phong cũng nghĩ thông suốt.

Trong cổ mộ, nhất định phải thời khắc giữ bình tĩnh.

Nếu quá nôn nóng thì ngược lại có khả năng chạm phải cơ quan.

Thế là Trần Phong cố tỏ ra trấn định đứng dậy, mới dùng hai tay bám mép quan tài, chậm rãi trèo lên.

Lần này không còn hoảng loạn như trước, tốc độ của Trần Phong ngược lại nhanh hơn nhiều.

Chỉ mấy cái công phu, nửa thân trên của hắn đã chui ra khỏi quan tài, sau đó tiếp tục tay chân cùng sử dụng bò ra ngoài.

Nhưng do lần này bình tĩnh hơn nhiều, Trần Phong bỗng nghe thấy một số âm thanh quái dị rất nhỏ.

Lúc này, ngay cả cái chân chuẩn bị bước ra cũng dừng lại giữa không trung, tràng diện dị thường yên tĩnh.

Nguyên nhân rất đơn giản, Trần Phong lại nghe thấy tiếng động lạ.

Thế là hắn vểnh tai lên, cẩn thận lắng nghe.

Ngay khắc tiếp theo, Trần Phong bỗng phát hiện âm thanh kia quả nhiên càng rõ ràng hơn.

Không phải sinh ra ảo thính!

Chỉ nghe thấy âm thanh kia dường như truyền tới từ con đường lúc nãy đi vào, âm thanh giống như tiếng gõ bàn phím trong tiệm net, nghe lách cách dày đặc. "Lách cách lách cách..." Nghe thấy loại âm thanh này, Trần Phong lập tức cảnh giác, giơ đèn pin soi về phía đó.

Đồng thời hắn cũng nín thở không dám khinh cử vọng động nữa.

Trong cổ mộ nguy cơ tứ phía, Trần Phong nhớ rõ trên đường đi lúc nãy không gặp bất kỳ thứ gì.

Hiện giờ xuất hiện loại âm thanh này, có khả năng là do hắn đã chạm vào cái gì đó trong quan tài. "Ực!" Trần Phong thầm nuốt nước bọt.

Sau đó hắn cầm cả đuốc lên, nỗ lực nhìn về phía nguồn âm thanh phía trước.

Nhưng khi vừa nhìn rõ thứ truyền ra âm thanh từ trong đường hầm, Trần Phong cảm giác một luồng hàn khí từ dưới chân xộc thẳng lên đỉnh đầu. "Hít!" Chỉ thấy từ trong đường hầm bò ra một đàn bọ cánh cứng màu đen dày đặc.

Những con bọ này trông giống bọ cạp, nhưng con nào con nấy đều to bằng nắm tay.

Chúng thành đàn kết đội bò ra, giống như một cơn thủy triều màu đen.

Trùng triều!

Nhìn sơ qua ít nhất cũng phải có hàng ngàn hàng vạn con.

Ý thức được điểm này, Trần Phong không nói hai lời, trực tiếp chui tọt ra khỏi quan tài, sau đó cũng chẳng màng phía trước có cơ quan hay không, cứ thế lao thẳng về con đường thông tới chủ mộ thất.

Chạy một mạch về phía trước, Trần Phong ngay cả đầu cũng không dám ngoảnh lại, cũng không màng dưới chân có gì nữa.

Bởi vì sau khi tiếp nhận kiến thức Hệ thống, chỉ liếc mắt là hắn nhận ra đám trùng triều kia là gì.

Thi Miết (Bọ xác chết)!

Không sai!

Trần Phong vốn tưởng rằng Thi Miết chỉ là thứ được ghi chép trong tư liệu Hệ thống cung cấp.

Nhưng không ngờ trong cổ mộ lại thực sự có!

Thế là, Trần Phong chạy bán sống bán chết về phía trước.

May mắn thay, động tác của lũ thi miết không nhanh đến thế, chạy được khoảng hai phút, Trần Phong cuối cùng cũng có thời gian dừng lại.

Cậu dựa lưng vào tường, vừa thở hổn hển vừa ngoái lại nhìn.

Đợi đến khi phát hiện lũ thi miết không đuổi kịp, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Trần Phong bỗng có cảm giác như vừa chết đi sống lại.

Chương 31

Thật không ngờ dưới đáy mộ Hoàng Hà này lại đụng phải thứ như thi miết.

Nhìn số lượng vừa rồi, nếu chạy chậm một chút, e rằng lập tức sẽ bị chúng xâu xé không còn mảnh vụn.

Còn về thi miết?

Trần Phong cũng chỉ từng thấy trong tư liệu của Hệ thống, loài vật này vô cùng bí ẩn, nghe nói bắt nguồn từ một loại cổ trùng ở Miêu Cương.

Thông thường, muốn nuôi cấy thi miết, đều phải dùng xác chết làm vật chứa.

Một khi nuôi thành công, chúng sẽ được thả vào trong mộ huyệt để canh giữ mộ táng.

Nghe đồn thi miết có kịch độc, chạm vào là chết!

Hơn nữa, thi miết lấy xác chết và mộ huyệt làm tổ, một khi thi miết xuất hiện, thì thường sẽ đi kèm với mộ huyệt.

Cũng chính vì thi miết lấy xác chết làm tổ nên mới có thể dùng để bảo vệ mộ thất không bị trộm quật.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong cũng dâng lên một nỗi sợ hãi.

Ngẫm kỹ lại, có lẽ bầy thi miết kia ẩn nấp ngay gần mộ thất, cảm nhận được hơi người nên mới truy đuổi.

Nhưng cũng may là đã thoát được.

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng không dám nán lại chỗ này nữa, ai biết được lát nữa trùng triều có đuổi theo hay không.

Thế là Trần Phong giơ đuốc lên, tiếp tục men theo con đường phía trước mà đi.

Nhưng đi chưa được hai bước, cậu lại phát hiện trong đường hầm bỗng truyền đến một trận âm thanh vi tế.

Âm thanh đó từ xa lại gần, càng lúc càng rõ ràng!

Tháp tháp tháp!

Tuy âm thanh rất nhỏ, nhưng trong đường hầm chật hẹp lại khiến Trần Phong nghe vô cùng rõ.

Tiếng động liên tục đó nghe như tiếng gõ bàn phím trong tiệm net vậy.

Vừa nghe thấy tiếng này, Trần Phong lập tức nhận ra ngay.

Đồng thời, dây thần kinh của cậu cũng căng lên như dây đàn!

Giây tiếp theo, Trần Phong lập tức quay đầu nhìn về phía sau.

Nhưng kỳ lạ thay, phía sau mười mấy mét chẳng có gì cả.

Thi miết không đuổi theo?

Vậy âm thanh phát ra từ đâu?

Đến điểm mấu chốt, Trần Phong lập tức vểnh tai lên, lần theo nguồn gốc âm thanh mà nhìn.

Đợi đến khi ý thức được âm thanh phát ra từ đâu, mặt Trần Phong trắng bệch.

Không phải chỗ nào khác!

Bởi vì cậu bỗng phát hiện, nguồn gốc âm thanh kia nằm ở ngay phía trước, cũng chính là hướng thông đến chủ mộ thất. "...Chuyện gì thế này?!" Ý thức được điều này, Trần Phong lập tức hoảng thần.

Nhưng rất nhanh cậu đã hiểu ra, thì ra đám thi miết này không chỉ

có một cái tổ.

Trên con đường thông đến chủ mộ thất còn có nhiều thi miết hơn.

Nghĩ đến đây, tim Trần Phong thót lên một cái.

Hết đường lui rồi!

Hiện giờ phía sau cũng có thi miết, đi lùi cũng là đường chết.

Nếu đi tiếp, không chừng số lượng trùng triều còn nhiều hơn lúc nãy.

Tháp tháp tháp!

Đúng lúc này, sau lưng Trần Phong bỗng lại vang lên tiếng thi miết.

Trần Phong rợn tóc gáy toàn thân.

Bởi vì cậu nhận ra, đám thi miết phía sau không có ý thức lãnh thổ, chúng lại đuổi tới rồi.

Nếu cứ như vậy, chẳng khác nào bị giáp công hai đầu, không còn đường thoát.

Nhịp tim Trần Phong tăng vọt.

Nhưng cậu cũng hiểu một đạo lý.

Nếu ngồi im chờ chết thì chỉ có nước đi chầu ông bà.

Nếu không muốn chết quá khó coi, chi bằng liều mạng đánh cược một phen.

Nhưng thứ gì mới đối phó được thi miết đây?

Khoan đã...

Lửa!

Đúng rồi, là lửa!

Ngay lúc này, Trần Phong chợt nhớ ra, thi miết dù sao cũng là sâu bọ.

Mà dã thú đối với ngọn lửa luôn có nỗi sợ hãi khắc sâu trong máu.

Nghĩ là làm, Trần Phong lập tức lấy từ trong ba lô ra hai bình nhiên liệu rắn còn sót lại, vặn nắp bình, nhanh chóng rải đều một vòng xung quanh.

Nhưng cậu không vội châm lửa ngay mà nén nỗi sợ hãi, kiên nhẫn chờ đợi.

Bởi vì nhiên liệu rắn rất dễ bay hơi, nếu châm lửa quá sớm thì thời gian cháy sẽ bị rút ngắn lại rất nhiều.

Đến lúc đó thì lợi bất cập hại.

Trần Phong kiên nhẫn chờ đợi, đồng thời hạ thấp ngọn đuốc xuống gần vị trí nhiên liệu.

Ánh lửa chiếu sáng phạm vi bốn năm mét xung quanh cũng khiến Trần Phong có chút cảm giác an toàn.

Bởi vì bất kể thế nào, sự khác biệt giữa con người và dã thú chính là biết sử dụng lửa!

Tháp tháp tháp!

Đúng lúc này, tiếng thi miết di chuyển bỗng lại gần hơn.

Trần Phong lập tức dùng đèn pin chiếu về phía trước.

Dưới ánh đèn, Trần Phong nhìn thấy phía trước xuất hiện một mảng lấp lánh ánh sáng.

Không cần nghĩ cũng biết, đó là lớp vỏ giáp của thi miết đang phản chiếu ánh sáng. "Đến rồi!" Chứng kiến cảnh này, Trần Phong lập tức đưa ngọn đuốc lại gần nhiên liệu hơn một chút.

Mồ hôi trên mặt bắt đầu nhỏ giọt, nhưng cậu không dám lau.

Bởi vì cậu biết, đêm nay sống hay chết là ở cú này.

Nếu vận may tốt, trùng triều sợ lửa thì có khả năng sẽ lùi lại.

Nhưng nếu không sợ, cậu sẽ chết không có chỗ chôn!

Nghĩ vậy, Trần Phong quyết định tử chiến đến cùng.

Cậu dùng đèn pin chiếu tới, chỉ thấy những con thi miết trong đường hầm tối tăm cuối cùng cũng lộ ra nanh vuốt dữ tợn.

Chương 32

Chỉ thấy chúng bao phủ kín cả đường hầm.

Giống như thủy triều hung hãn, mật độ dày đặc ít nhất cũng phải vài vạn con.

Nhìn cảnh tượng này, tim Trần Phong rơi xuống đáy vực.

Nhưng cậu biết, yếu đuối không giải quyết được vấn đề!

Trần Phong kiên định niềm tin, nín thở, rút chiếc xẻng quân dụng từ sau lưng ra, sẵn sàng liều chết với lũ thi miết.

Lúc này, trùng triều ngay trước mặt Trần Phong sắp ập tới.

Cậu lập tức tống ngọn đuốc về phía trước, vừa chạm vào ngọn lửa, đám nhiên liệu rắn lập tức bùng cháy!

Bùng!

Nhiên liệu trên mặt đất lập tức bắt lửa, hình thành một vòng tròn lửa xung quanh Trần Phong, cách ly cậu với trùng triều trước và sau.

Quả nhiên!

Lúc này Trần Phong cũng nhìn ra tình huống.

Đám thi miết kia tuy đáng sợ nhưng vẫn tuân theo bản năng động vật.

Gặp lửa, những con thi miết đang bò tới lập tức khựng lại.

Trần Phong rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, chỉ thấy đám thi miết tụ tập ở vị trí cách ngọn lửa nửa mét.

Tuy nhiên, Trần Phong vẫn không dám lơ là cảnh giác, chằm chằm

nhìn vào chúng.

Không còn cách nào khác!

Dùng lửa ngăn chặn trùng triều chung quy không phải kế lâu dài.

Nếu đám thi miết này đợi lửa tắt, chắc chắn sẽ tấn công hội đồng.

Lúc đó, Trần Phong muốn toàn thây cũng khó.

Nhưng phải làm sao đây?!

Trong lòng Trần Phong nóng như lửa đốt.

Quan trọng hơn, nhiên liệu rắn tuy dễ cháy nhưng nhiệt độ còn lâu mới bằng xăng.

Nếu thi miết nhận ra ngọn lửa không thể gây thương tổn, thì cậu chết chắc.

Đúng lúc này, Trần Phong bỗng nhạy bén nhận thấy ngọn lửa đang có xu hướng nhỏ dần.

Cậu lập tức rưới nốt bình nhiên liệu còn lại lên.

Có nhiên liệu mới gia nhập, ngọn lửa lại bùng lên lần nữa.

Tuy nhiên, cứ tiếp tục cháy thế này, ngọn lửa tối đa cũng chỉ duy trì được vài phút.

Tiêu rồi...

Hết cách rồi!

Trần Phong vô cùng sợ hãi.

Nhưng ngay giây tiếp theo, khóe mắt cậu bỗng liếc thấy trên tường có hai con thi miết đang bò tới.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Trần Phong biến đổi kịch liệt.

Trên tường không có nhiên liệu, chẳng lẽ đám thi miết này thông

minh đến thế?

Nhưng tình huống hiện tại không cho Trần Phong nhiều thời gian.

Chỉ thấy hai con thi miết lập tức khóa chặt mục tiêu là Trần Phong, bật nhảy trực tiếp từ trên tường xuống.

Trần Phong không nói hai lời, theo bản năng vung xẻng quân dụng quật tới.

Ca chi!

Cùng với tiếng vang giòn tan, một con thi miết bị Trần Phong đập trúng.

Con thi miết rơi thẳng xuống đất, lớp vỏ giáp màu đen đáng sợ bị chém ra một vết nứt, đang xì xì tuôn ra nước đen.

Nhưng thi miết quá nhiều.

Trần Phong không kịp nghĩ nhiều, chỉ thấy những con thi miết còn lại cũng trực tiếp nhảy bổ vào cậu.

Trần Phong không kịp làm gì nữa, chỉ có thể theo bản năng đưa tay lên che mắt.

Trong khoảnh khắc nguy cấp, cậu đành nhắm mắt chờ chết.

Thế nhưng, giây tiếp theo, chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Năm giây sau, Trần Phong không cảm thấy đau đớn như bị cắn xé.

Đợi mở mắt ra nhìn, chỉ thấy con thi miết vừa vồ tới đang nấp ở vị trí cách xa một mét.

Trông có vẻ như đang kiêng kỵ điều gì đó, tạm thời không dám tấn công.

Tình huống gì thế này?

Trần Phong cau mày.

Cậu không buông lỏng cảnh giác, trong đầu suy nghĩ thật nhanh xem chuyện gì vừa xảy ra.

Nhưng dù nghĩ thế nào cũng không tìm ra nguyên nhân.

Chỉ biết là đám thi miết này đang tránh né?

Nhưng chúng sợ cái gì cơ chứ?

Khoan đã...

Chính lúc này, Trần Phong bỗng cảm nhận được trong túi áo trước ngực có thứ gì đó.

Cậu cẩn thận lấy thứ trong lòng ra.

Đặt trước mắt xem xét, Trần Phong lập tức hiểu ra.

Chỉ thấy, trong tay cậu là một chiếc ấn đồng – Phát Khâu Ấn!

Nhìn chiếc ấn đồng vuông vức, Trần Phong nuốt nước bọt.

Ngay sau đó, cậu gần như vô thức cầm ấn đồng lùi lại một bước, chuyện kỳ lạ lại xảy ra.

Chỉ thấy Trần Phong lùi một bước, đám thi miết lập tức dấn lên.

Nhưng từ đầu đến cuối, trùng triều đều giữ khoảng cách một mét với cậu.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong cuối cùng cũng hiểu.

Xem ra, Phát Khâu Ấn đã cứu cậu một mạng!

Không sai, chính là Phát Khâu Ấn!

Trần Phong có kiến thức được Hệ thống truyền thụ nên rất rõ công dụng của chiếc ấn đồng vuông này.

Nói đơn giản, Phát Khâu Ấn là tín vật không thể thiếu của Phát Khâu Thiên Quan.

Mỗi một chiếc Phát Khâu Ấn nghe nói đều là thần vật trừ tà tránh tai ương.

Thậm chí, Phát Khâu Ấn còn được xưng tụng là "một ấn tại tay, quỷ thần đều tránh".

Chương 33

Ban đầu cậu không hiểu Phát Khâu Ấn có tác dụng gì, nhưng giờ thì Trần Phong đã hiểu.

Chỉ cần có ấn đồng trong tay, những thứ như thi miết tuyệt đối không dám lại gần.

Nghĩ đến đây, Trần Phong trực tiếp chĩa Phát Khâu Ấn về phía trùng triều.

Ngay lập tức, thấy đám thi miết như gặp phải thiên địch, vội vã lùi ra tạo thành một khoảng trống hình bán nguyệt. "Thật sự là vậy sao?!" Trần Phong mừng rỡ khôn xiết.

Cậu biết Phát Khâu Ấn được xưng là "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ"!

Nhưng không ngờ Phát Khâu Ấn lại có thể trấn áp được trùng triều.

Ý thức được điểm này, Trần Phong biết mình đã tìm được đường sống trong cõi chết.

Thế là Trần Phong lập tức cầm Phát Khâu Ấn trong tay, hướng về phía thi miết mà đi tới.

Giây tiếp theo, thi miết lập tức tự động lùi ra.

Thấy vậy, Trần Phong cũng cẩn thận từng li từng tí bước tới.

Thoạt nhìn, Trần Phong cứ như đang đi trên lớp băng mỏng.

Cậu vừa đi về phía trước, đám thi miết sẽ tự động tách ra một khoảng cách nhất định.

Ngay sau đó, khi Trần Phong đi qua, thi miết lại lập tức tụ lại.

Dường như chúng di chuyển theo Trần Phong, luôn giữ khoảng cách an toàn vậy.

Tim Trần Phong đập thình thịch.

Nhưng trước mắt cậu cũng biết, tuyệt đối không thể vì sợ hãi mà mất bình tĩnh.

Vạn nhất đi sai một bước đều có khả năng vạn kiếp bất phục.

Thế là Trần Phong nén nỗi sợ, đi một bước lại ngoái đầu ba lần mà nhích dần về phía trước.

Đồng thời, cậu cũng xác định phương hướng.

Hiện giờ đã không còn đường lui, quay lại đường cũ cũng sẽ gặp nhiều thi miết hơn.

Đã như vậy, chẳng khác nào đang ép cậu phải đi tới chủ mộ thất.

Nghĩ vậy, Trần Phong đành ngậm bồ hòn làm ngọt, im lặng đi tiếp.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút...

Khoảng mười mấy phút sau, Trần Phong cuối cùng cũng đi hết đoạn đường có trùng triều.

Lúc này, quay người nhìn lại, chỉ thấy đám thi miết đều đã bị bỏ xa lại phía sau.

Đặc biệt nhìn số lượng trùng triều kia, gần như bao phủ cả phạm vi mười mấy mét đường hầm.

Nhìn mà Trần Phong cũng thầm sợ hãi!

Nếu không có Phát Khâu Ấn, lần này chết thế nào cũng không biết.

Nhưng hiện giờ không phải lúc nghĩ ngợi, phải mau chóng rời khỏi đây.

Sau đó cắt đuôi lũ thi miết thì mới có khả năng thoát chết.

Càng là lúc này càng phải giữ tuyệt đối bình tĩnh.

Thế là Trần Phong bắt đầu chậm rãi nhích về phía trước.

Mắt thấy còn một mét là thoát ra, cậu trực tiếp đặt Phát Khâu Ấn ở sau lưng, chặn lũ thi miết đang ùa tới.

Bị Phát Khâu Ấn khắc chế, đám thi miết lập tức lùi xa một mét.

Cùng lúc đó, Trần Phong không nói hai lời, ba chân bốn cẳng lao về phía trước.

Men theo đường hầm cắm đầu chạy, Trần Phong cũng chẳng màng đến việc trên mặt đất có thể có cơ quan nữa.

Chỉ thấy cậu sải bước dài lao đi, gần như dùng tốc độ nhanh nhất.

Trần Phong không còn tâm trí xem tình hình đám thi miết, không dám có chút lơ là.

Lao đi như một cơn gió, khoảng năm phút sau, Trần Phong cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, phải dừng lại.

Tuy nhiên cậu không dám buông lỏng, áp tai xuống mặt đất lắng nghe kỹ lưỡng.

Đợi xác nhận mặt đất không truyền đến bất kỳ âm thanh nào, Trần Phong mới nhếch nhác dựa vào tường ngồi xuống, thở hồng hộc.

Hiện giờ, thi miết cuối cùng cũng bị cắt đuôi rồi.

Trần Phong cảm giác toàn thân như muốn rã rời, đến tim cũng đang co thắt.

Không phải do thể lực không đủ, mà là vừa rồi quá căng thẳng, gần như toàn bộ cơ bắp đều trong trạng thái căng cứng.

Dù sao thì loại sinh vật như thi miết có mấy ai từng gặp chứ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong lại một trận sợ hãi.

Nhưng vạn hạnh là lần này rốt cuộc cũng bình an thoát nạn.

Vừa nghĩ, Trần Phong vừa lấy Phát Khâu Ấn từ trong túi ra, nhìn tám chữ lớn "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ" dưới đáy ấn, trong lòng cảm khái không thôi.

Nghĩ đoạn, cậu cất lại Phát Khâu Ấn thật kỹ, mang theo sát người.

Mất gì thì mất chứ chiếc ấn đồng vuông này quan trọng chí mạng!

Nhưng Trần Phong tuy đã thoát khỏi mộ thất bồi táng, lại không biết rằng sau khi cậu rời đi, trong mộ thất bỗng nhiên truyền ra một trận thanh âm.

Cộp... cộp...

Âm thanh đó giống như có thứ gì đang gõ vào ván gỗ.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện âm thanh đó phát ra từ cỗ quan tài thụ táng kia.

Trong quan tài, cái xác nữ khô quắt ban đầu bỗng nhiên mở mắt.

Một đôi mắt đen ngòm như vực thẳm không đáy.

Chỉ nhìn một cái cũng có thể khiến người ta lún sâu vào trong!

Trở lại với Trần Phong.

Sau khi nghỉ ngơi vài phút, khôi phục chút thể lực, cậu liền đứng dậy.

Nương theo ánh đuốc, Trần Phong đưa tay chạm vào gạch đá trong đường hầm.

Xem ra đúng là cực kỳ gần chủ mộ thất rồi.

Nghĩ đến đây, gạch xanh ở đây có chất địa vô cùng tinh tế.

Loại vật liệu này thông thường chỉ có vào thời trung kỳ nhà Minh.

Nhìn đến đây, Trần Phong xác định khoảng cách đến chủ mộ thất

càng lúc càng gần.

Cậu hít sâu một hơi, lấy la bàn từ trong ba lô ra.

Vừa nãy chạy quá nhanh, nơi này lại là nơi sâu nhất của mộ huyệt, nên Trần Phong cũng không xác định được rốt cuộc có đi sai đường hay không.

Lúc này dùng phân kim định huyệt tra xét một phen là cách làm bảo hiểm nhất.

Thế là Trần Phong âm thầm chỉnh lại phương vị, rồi nhìn chằm chằm vào vạch khắc trên la bàn.

Chương 34

Một lúc sau, theo động tác bưng bằng la bàn của Trần Phong, kim châm bên trên chậm rãi di chuyển.

Cuối cùng chỉ về phía ngay trước mặt Trần Phong, nơi sâu nhất của đường hầm.

Xem ra Trần Phong có thể đoán định, quả thực không đi sai đường, phía trước hẳn là đường thông đến chủ mộ thất.

Chỉ có điều, càng đến gần, trong lòng Trần Phong càng thêm hiếu kỳ.

Ngôi mộ này rốt cuộc là của ai?

Nếu thật sự là Viên Sùng Hoán, vậy tại sao lại dùng một người phụ nữ làm vật tế sống?

Nhưng những bí ẩn này e rằng chỉ có sau khi mở chủ mộ ra mới có khả năng biết được.

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng không do dự nữa, đeo ba lô lên tiếp tục xuất phát.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Đi trong đường hầm không một bóng người, Trần Phong luôn dùng khóe mắt quan sát kỹ bốn phía.

Phải biết rằng nơi này cực kỳ gần phạm vi chủ mộ thất.

Càng gần đó, mức độ nguy hiểm cũng sẽ tăng lên kịch liệt.

Trong tình huống này, ai cũng không thể đảm bảo dưới chân có giẫm phải cơ quan hay không!

Thế là Trần Phong vừa đi vừa để ý sự thay đổi của mặt đất.

Sau khi tiến lên được mười mấy phút, quả nhiên cậu phát hiện ra sự bất thường.

Chỉ thấy trên mặt đất phía trước, có một phạm vi khoảng một mét, gạch lát hơi lõm xuống.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Phong lập tức dừng bước.

Sự xuất phản thường tất có yêu...

Nghĩ vậy, Trần Phong tùy tay lấy một hòn đá từ phía sau, dùng sức ném mạnh vào viên gạch bị lõm.

Trong nháy mắt, những viên gạch đó bỗng sụp xuống mạnh, cuối cùng trước mắt Trần Phong xuất hiện một cái hố đường kính hai mét, thậm chí chắn ngang cả đường hầm.

Nhìn cảnh này, Trần Phong nuốt nước bọt.

Trụy mã khanh (Hố bẫy ngựa)...

Từ đầu thời Minh, để đối phó với các dân tộc du mục biên thùy, người ta đã phát minh ra loại hố này.

Trần Phong không ngờ loại cơ quan dùng trên chiến trường này lại được dùng trong mộ huyệt.

Xem ra người xây dựng lăng mộ này có khả năng là thân tùy của Viên Sùng Hoán.

Nghĩ đến đây, Trần Phong âm thầm di chuyển tới gần, dùng đèn pin chiếu xuống.

Chỉ thấy trụy mã khanh sâu khoảng hai mét, dưới đáy hố cắm đầy những ngọn giáo sắt lấp loáng hàn quang.

Ực!

Nuốt nước bọt, Trần Phong thầm sợ hãi.

May mà vừa rồi đặc biệt cẩn thận, nếu mạo muội đi lên thì giờ chắc đã bị xuyên thủng người rồi.

Nhưng vạn sự cũng đều có tính tương đối.

Gặp phải loại cơ quan này tuy nguy hiểm nhưng đồng thời cũng chứng tỏ khoảng cách đến mộ thất không còn xa nữa.

Nghĩ vậy, Trần Phong âm thầm kiên định niềm tin.

Cậu chậm rãi nhích sang mép đường hầm, giẫm lên phần biên chưa bị sụp xuống, bắt đầu từ từ di chuyển về phía trước.

Vừa đi, cậu vừa không kìm được liếc nhìn giáo sắt dưới hố.

Nếu rơi xuống đó, mấy cái mạng cũng không đủ!

Vì thế Trần Phong càng thêm cẩn thận.

Đợi đi vòng qua trụy mã khanh, đặt chân lại lên mặt đất bằng phẳng, lần này Trần Phong tiến lên càng thêm dè dặt.

Nói thật, càng gần phạm vi chủ mộ, cơ quan trong đường hầm cũng sẽ càng nhiều.

Trần Phong cảm thấy nếu tiếp tục đi tới, e là sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn.

Nhưng lần này có lẽ Trần Phong đã lo xa.

Có lẽ vì nguyên do có thi miết, người xây lăng mộ cảm thấy không ai có thể tránh được sự vây công của chúng nên suốt dọc đường Trần Phong không gặp thêm cơ quan nào nữa.

Theo thời gian trôi qua, Trần Phong càng đi tới, vách động hai bên đường hầm càng thêm rộng rãi.

Giống như Trần Phong dự liệu, đi thêm khoảng mười mấy phút, cậu bỗng phát hiện đã đi đến cuối đường hầm.

Dùng đèn pin chiếu tới, Trần Phong định thần nhìn kỹ, chỉ thấy phía trước xuất hiện một cổng vòm hình tròn y hệt lúc trước.

Chỉ có điều khác với chỗ mộ bồi táng là cổng vòm trước mắt hoàn toàn bị bịt kín.

Không sai!

Trần Phong dùng đèn pin chiếu một cái liền phát hiện trên cổng vòm có hai cánh cửa đá xanh dày nặng.

Nhìn kỹ thì giống như một bức tường được khảm vào trong cổng vòm vậy. "...Chủ mộ thất?!" Nhìn thấy cảnh này, mắt Trần Phong sáng lên.

Hào vô nghi vấn, sau cánh cửa đá này tám phần mười là chủ mộ thất.

Không ngờ lần này lại thuận lợi như vậy?

Theo lý thuyết, đi suốt dọc đường cũng phải gặp một số nguy cơ mới đúng.

Lần này không chút kinh hiểm đã tìm được mộ thất.

Nhận ra điểm này, Trần Phong cũng không dám lơ là.

Bởi vì cậu cảm thấy càng gần phạm vi chủ mộ thất càng không thể buông lỏng cảnh giác.

Dọc đường không gặp nguy hiểm nữa, có khả năng là vì cơ quan thực sự nằm ở ngay gần mộ thất.

Báo đáp cao đồng nghĩa với rủi ro cao...

Đến phạm vi chủ mộ, việc trộm mộ mới chính thức bắt đầu!

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng không quá kích động, cẩn thận kiểm tra mặt đất xung quanh.

Đợi xác nhận không có cơ quan ngầm mới rón rén đi đến trước cửa đá.

Tuy nhiên Trần Phong cũng không vội vàng hành động mà quan sát kỹ ở cửa.

Mượn ánh sáng ngọn đuốc, Trần Phong xem xét kỹ tình hình trên khung cửa.

Nhưng kỳ lạ là trước cửa ngôi mộ này vẫn không có bất kỳ bia văn khắc chữ nào.

Tình huống gì thế này?

Nhìn cảnh này, Trần Phong bất giác cau mày.

Bởi vì nếu là mộ bồi táng lúc trước thì không có bia văn cũng bỏ qua đi.

Nhưng nơi này nếu là chủ mộ thất mà vẫn không có bia văn thì quá bất thường.

Chẳng lẽ nơi này thật sự không phải mộ Viên Sùng Hoán?

Vậy...

Chương 35

là của ai?

Nghĩ đến đây, Trần Phong càng thêm nghi hoặc.

Bởi vì nếu trước khi vào mộ có thể chứng minh thân phận chủ mộ thì sẽ giúp ích cho việc tìm kiếm đồ tùy táng.

Nhưng thôi... nghĩ đến điểm mấu chốt, Trần Phong cũng thản nhiên.

Có những mộ táng tuy bên ngoài không có bia văn nhưng có khả năng những khắc chữ về phong hiệu các loại sẽ lưu lại trên quan tài.

Như vậy chỉ có thể đợi vào trong mộ thất, tìm được quan tài thì mới biết được mọi bí mật.

Còn về việc vào thế nào...

Nghĩ vậy, Trần Phong nhìn về phía hai cánh cửa đá trước mắt.

Cậu định thần quan sát, chỉ thấy cửa đá chia làm hai cánh trái phải đối xứng.

Hai bên trái phải lại không có thứ gì giống tay nắm cửa.

Phải mở ra thế nào?

Nhìn đến đây, Trần Phong có chút nghi hoặc.

Nhưng đợi nhìn xuống dưới cậu mới hiểu.

Chỉ thấy trên cửa đá có một số lỗ thủng kích cỡ tương đồng, to khoảng bằng quả trứng gà.

Nhìn những lỗ thủng này, Trần Phong cuối cùng cũng hiểu lai lịch cửa đá.

Nếu nhớ không lầm, đây hẳn là Khí Bế Môn của cuối thời Minh!

Không sai!

Cái gọi là Khí Bế Môn (Cửa đóng khí), thực tế là vào thời Minh An Lạc, được các thợ thủ công nghiên cứu ra.

Loại Khí Bế Môn này do bên trong có cơ quan liên kết, nên muốn mở cửa đá chỉ cần một người đàn ông trưởng thành có đủ sức lực là được.

Nhưng tương đối thì loại cửa đá này cũng rất nguy hiểm!

Bởi vì trên những cửa đá này đều có lỗ thông gió, cho nên chỉ cần cửa đá đóng lại, thì lỗ thông gió trên cửa sẽ nhanh chóng hút đi ít nhất một nửa không khí trong mộ thất.

Từ đó, trong mộ huyệt sẽ hình thành một cách cục bán chân không!

Loại Khí Bế Môn này nói toạc ra, một là để phòng ngừa đồ tùy táng trong mộ bị phong hóa.

Tác dụng khác là để ngăn cản trộm mộ thuận lợi đào tẩu.

Bởi vì dưới cách cục bán chân không, bất kỳ ai cũng không thể sống quá hai phút.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng có chút do dự.

Bởi vì một khi bị nhốt trong mộ thất thì không quá hai phút sẽ chết ngạt.

Nhưng từ lúc vào mộ đến giờ, Trần Phong đã cảm nhận được mị lực của việc trộm mộ.

Hiện tại khó khăn lắm mới tìm được chủ mộ thất, nếu cứ thế tay không ra về thì quá đáng tiếc! "Làm thôi!" Muốn ăn thịt thì đừng sợ chết!

Vì mục đích, Trần Phong cũng hạ quyết tâm.

Đã đi trộm mộ thì đừng sợ nguy cơ trong mộ táng.

Phương pháp đối phó với Khí Bế Môn thực ra cũng đơn giản, chỉ cần trước khi Khí Bế Môn đóng lại, tìm thứ gì đó chống vào cánh cửa là được.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền hạ quyết tâm.

Cậu hít sâu một hơi, đứng vững trước cửa đá, hai tay ấn lên mặt cửa, dùng sức đẩy về phía trước.

Trong lúc Trần Phong dùng sức đẩy cửa, cậu cũng cảm nhận được sự nặng nề của cửa đá.

Xem ra đã xem thường trọng lượng của nó rồi.

Cửa đá trong mộ táng sau mấy trăm năm phong hóa trầm tích, e rằng cơ quan bên trong đều đã rỉ sét.

Nhưng không sao...

Bởi vì phàm là loại cửa đá quan trọng thế này, đoán chừng cơ quan bên trong đều được chế tạo bằng kim loại quý, đủ để đảm bảo ngàn năm không hỏng.

Cho nên chỉ cần kiên trì, sớm muộn gì cũng đẩy được cửa đá.

Vừa nghĩ, Trần Phong cũng âm thầm né người khỏi chính diện cửa đá.

Bởi vì tuy cửa đá có thể mở ra nhưng nhất định phải chú ý trong mộ thất có thể tồn tại khí lạ.

Phàm là trong các đại mộ cổ đại, thông thường đều sẽ kèm theo độc khí được bơm vào khi chủ nhân hạ táng.

Nếu không thì do mộ thất thường niên ở trạng thái đóng kín, khí

thể bên trong qua năm rộng tháng dài cũng đều sẽ biến thành hủ khí (khí thối rữa).

Cho nên đa số trộm mộ thực ra đều bị độc khí rò rỉ làm chết khi mở mộ táng.

Nghĩ thế, Trần Phong vừa dùng sức đẩy cửa đá, đồng thời cũng cố gắng nghiêng người né tránh.

Cát oanh!

Đúng lúc này, cửa đá bỗng nhiên rung chuyển mạnh.

Cảm giác được điều này, Trần Phong lập tức gia tăng lực đạo.

Ngay sau đó cũng nghe thấy bên trong cửa đá dường như truyền ra vài tiếng lách cách của cơ quan liên kết.

Dưới sự liên động của loại cơ quan này, Trần Phong cảm thấy cửa đá bỗng nhẹ đi rất nhiều.

Giây tiếp theo, không tốn chút sức lực nào, cậu đã đẩy cánh cửa mở ra một khe hở rộng một mét.

Đợi cửa đá mở ra, Trần Phong không vội vàng đi vào mà lập tức lách mình nấp sang bên phải cánh cửa.

Sau đó lại cầm đuốc từ từ đưa lại gần cửa.

Làm như vậy là để kiểm chứng xem khí thể trong mộ thất có phải đã thối rữa thành khí đầm lầy (khí mê-tan) hay không.

Khi đưa ngọn đuốc lại gần khe cửa, Trần Phong bỗng cảm thấy có một luồng mùi hôi thối ập vào mặt.

Đồng thời ngọn lửa trên đuốc cũng bắt đầu cháy mãnh liệt.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Phong thầm sợ hãi trong lòng.

Đoán đúng rồi...

Nhận ra điều này, Trần Phong liền lập tức tránh xa cửa ra vào, dùng khẩu trang bịt mũi miệng kiên nhẫn chờ đợi.

Không khí trong mộ thất xem ra bị ô nhiễm nghiêm trọng.

Tuy không thể xác định có độc hay không nhưng trong tình huống này tốt nhất nên đợi vài phút để khí thể thoát ra hết.

Khoảng năm phút sau...

Trần Phong lại đưa ngọn đuốc lại gần khe cửa, lần này ngọn lửa cuối cùng cũng bình thường.

Lúc này Trần Phong mới dám rón rén lại gần cửa.

Nhưng cậu vẫn không trực tiếp đi vào mà dùng đèn pin chiếu vào trong cửa, quan sát hồi lâu.

Thậm chí Trần Phong còn giống như lúc trước, ném đá vào trong hai lần.

Có điều ngôi mộ này khác với lúc trước, cửa ra vào dường như không có bất kỳ cơ quan nào.

Chương 36

Nhìn cảnh này, Trần Phong không biết tại sao trong lòng luôn có chút bất an.

Nhưng cậu vẫn quyết định đi vào.

Thế là Trần Phong dùng xẻng quân dụng chống vào một cánh cửa đá.

Làm như vậy là để vạn nhất bên trong có nguy hiểm cũng có thể kịp thời thoát ra.

Nếu không, cửa đá có khả năng đóng lại bất cứ lúc nào.

Phải biết rằng loại Khí Bế Môn này một khi đóng lại, muốn mở ra từ bên trong thì cơ bản là không thể.

Thế là sau khi thăm dò kỹ lưỡng, đợi xác nhận cửa đá đã được chống đỡ chắc chắn, Trần Phong mới cầm đuốc, cẩn thận bước vào trong cửa đá.

Chỉ có điều, Trần Phong vừa bước vào liền lập tức dừng bước.

Bởi vì nhờ ánh đuốc, Trần Phong phát hiện tầm nhìn trở nên vô cùng chật hẹp, đồng thời mùi hôi thối của không khí trong mộ huyệt cũng lập tức xộc vào mũi.

Trong tình huống này, Trần Phong không dám hành động mạo muội.

Bởi vì khi tiến vào một mộ thất xa lạ, bên trong có thể ẩn chứa cơ quan chí mạng.

Thị giác chưa thích ứng nên tạm thời không thể khinh cử vọng động.

Thế là Trần Phong bắt đầu mượn khoảng thời gian ngắn này quan sát tình hình trong mộ thất.

Nhưng khi Trần Phong nhìn kỹ lại cau mày.

Bởi vì ngôi mộ thất này dường như vô cùng nhỏ hẹp.

Cách cục tổng thể tối đa không quá bốn mét, chỉ rộng hơn đường hầm bên ngoài một chút.

Hơn nữa, trong mộ thất gần như trống trơn, chẳng có gì cả.

Trần Phong đứng ở trung tâm mộ thất nhìn kỹ, chỉ thấy ngay phía trước có một đài đá.

Trừ cái đó ra, cả mộ thất chẳng có gì.

Nhìn rõ kết cấu mộ thất, trong lòng Trần Phong vô cùng thất vọng.

Đây là mộ huyệt Viên Sùng Hoán sao?

Không thể nào...

Trần Phong càng nghĩ càng thấy không đúng, bởi vì ngôi mộ thất này nếu là chủ mộ thì sao lại tồi tàn như vậy?

Chỉ nhìn cách cục mộ thất, thậm chí còn không rộng bằng mộ bồi táng.

Nhưng Trần Phong ngẫm lại cũng cảm thấy không có gì quá bất ngờ.

Bởi vì Viên Sùng Hoán tuy xếp bút theo nghiệp binh đao nhưng cũng là võ tướng.

Võ tướng các triều đại phần lớn đều không có sở thích gì quá lớn, tự nhiên cũng sẽ không có bao nhiêu đồ tùy táng.

Huống hồ Viên Sùng Hoán chết hàm oan, sau khi bị lăng trì mới được trộm một cái đầu về hạ táng.

Cho nên thủ cấp của ông ta dù có được một ngôi mộ táng thì cũng đã là không tệ rồi.

Nhưng nếu thật là vậy thì tại sao người xây lăng mộ lại phải tốn công tốn sức đào cả lòng sông để xây nên ngôi mộ này?

Quan trọng hơn, Trần Phong đã quan sát hết cả mộ thất nhưng lại không phát hiện trong mộ thất có quan tài.

Lạ thật...

Chẳng lẽ quan tài của Viên Sùng Hoán cũng giống như mộ bồi táng trước đó, là Pháp táng?

Nghĩ đến nguyên nhân cái chết của Viên Sùng Hoán, Trần Phong cảm thấy thật sự có khả năng này.

Thế là cậu ngồi xổm xuống đất, dùng đèn pin chiếu xuống tìm kiếm tỉ mỉ.

Nhưng điều khiến người ta khó hiểu là Trần Phong tìm khắp mặt đất mộ thất lại không phát hiện bất kỳ cơ quan nào.

Không những thế, trên mặt đất thậm chí ngay cả gạch đá lồi lên cũng không có.

Chẳng lẽ là huyền quan treo trên tường?

Nhưng Trần Phong nhớ rằng Viên Sùng Hoán là người Hán mà.

Bất đắc dĩ, Trần Phong giữ tâm lý thử xem sao, đi đến trước bức tường rồi dùng đèn pin chiếu lên.

Nhưng vừa nhìn thì không sao, quả nhiên bị Trần Phong phát hiện ra manh mối.

Chỉ thấy trên tường chi chít khắc vô số bia văn chữ viết.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Phong cũng lập tức xác định đã tìm đúng

chủ mộ thất.

Không sai...

Vốn tưởng rằng bia văn của Viên Sùng Hoán phải khắc ở ngoài mộ thất nhưng không ngờ lại ở trong này.

Hơn nữa chữ khắc trên tường rất nhiều, tổng cộng chia làm hai đoạn.

Thế là Trần Phong nóng lòng muốn nhận diện thân phận chủ mộ, liền lập tức quan sát.

Nhưng vừa xem thì không sao, Trần Phong liền nhận ra điều bất thường.

Đầu tiên, bia văn chữ khắc trên tường dùng kiểu chữ quan phương cuối thời Minh.

Đây là Giai thư...

Nhưng không sai, Viên Sùng Hoán là người triều Minh, tự nhiên sẽ dùng kiểu chữ thời đó.

Tiếp nhận kiến thức của Hệ thống, Trần Phong cũng có thể đọc hiểu.

Nhưng điều khiến Trần Phong bất ngờ nhất là bia văn khắc chữ không viết mộ chí minh của Viên Sùng Hoán, mà lại là một đoạn tân bí.

Không sai!

Thấy lạ, Trần Phong liền không kìm được đọc lên: "Chủ ta tự Tự Như, sinh thời vào năm Vạn Lịch thứ bốn mươi bảy, trúng thức tam giáp Tiến sĩ.

Năm Thiên Khải thứ hai, một mình cưỡi ngựa duyệt biên ải.

Thế nhưng, quân Thanh tàn ngược, Tự Như không biết cách lĩnh binh, bèn cáo lão về quê." "Thế nhưng, lại vào năm Sùng Trinh nguyên niên, có được kỳ thư của thiên binh, bèn vào triều.

Sau đó, đóng quân ở thành phòng, phía bắc đánh quân Thanh.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích nghe tiếng sợ mất mật, lúc này binh pháp đã đại thành, nại hà Sùng Trinh làm lỡ việc nước.

Vì muốn đoạt pháp thiên thư, nghe tin hoạn quan sàm ngôn, bèn lăng trì Tự Như, vu cáo Tự Như thông địch." "Ngày lăng trì, bách tính ăn sống thịt người, bánh bao tẩm máu người tranh nhau mà cướp.

Chúng ta mạo chết trộm về, đem thủ cấp đi hạ táng." Hít hà!

Đọc xong chữ khắc trên bia văn, đợi hiểu được ý nghĩa bên trên, Trần Phong không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh.

Bởi vì đến lúc này Trần Phong mới hiểu, nguyên nhân cái chết thực sự của Viên Sùng Hoán được ghi chép trên đó là gì?

Không sai!

Trên bia văn khắc chữ, nửa phần trước ghi chép về bình sinh vãng sự của Viên Sùng Hoán.

Cũng chính vì điểm này, Trần Phong có thể đoán định nơi này chính là mộ Viên Sùng Hoán.

Chỉ có điều, phía sau bia văn ghi chép lại là Viên Sùng Hoán bị hoàng đế Sùng Trinh mông oan mà chết.

Phải biết rằng theo lịch sử ghi chép, tướng lĩnh cuối thời Minh bị mông oan mà chết chỉ có một người.

Thiên thiên tên tự của Viên Sùng Hoán là "Tự Như".

Cho nên tuyệt đối là bia văn này nói về ông.

Chương 37

Còn về những chữ khắc này, thoạt nhìn dường như là người có quan hệ với Viên Sùng Hoán, thuật lại từ góc độ người ngoài cuộc.

Nhìn vào câu chữ trên bia văn, người xây lăng mộ tám phần mười là binh sĩ đã trộm thủ cấp Viên Sùng Hoán ra.

Nhưng những cái đó đều không quan trọng, quan trọng là những gì bia văn viết đã lật đổ trực tiếp ghi chép lịch sử.

Theo lịch sử ghi chép, Viên Sùng Hoán quả thực cáo lão về quê, sau lại xếp bút theo nghiệp binh đao.

Nhưng nội dung thực sự trên bia văn lại nói Viên Sùng Hoán có thể xếp bút theo nghiệp binh đao nguyên nhân là vì một cuốn kỳ thư binh pháp!

Khắc chữ viết rằng, năm Thiên Khải thứ bảy, Viên Sùng Hoán vì thân phận văn quan, tự biết không biết lĩnh binh đánh trận nên tâm tro ý lạnh cáo lão về quê.

Nhưng sau khi về nhà một năm liền được cao nhân truyền thụ, có được một bộ binh pháp "Thiên binh kỳ thư".

Sau khi có được binh pháp kỳ thư, Viên Sùng Hoán mỗi ngày đều nghiên cứu.

Cuối cùng, một năm sau, cũng là năm Sùng Trinh nguyên niên, Viên Sùng Hoán xếp bút theo nghiệp binh đao, một lần nữa nhập triều làm quan, bắt đầu kháng kích triều Thanh.

Còn về bộ binh thư kia thì quá thần kỳ!

Viên Sùng Hoán vốn chỉ là một kẻ văn quan, nhưng sau khi học một năm, từ đó trấn thủ biên ải, ngay cả Đa Nhĩ Cổn và Tế Nhĩ Cáp

Lãng hai người mãnh công nhiều năm cũng không thể bước vào trong quan ải nửa bước.

Nhưng sau đó Nỗ Nhĩ Cáp Xích mua chuộc đại thái giám Lưu Cẩn, vu cáo Viên Sùng Hoán thông địch nên mới bị Sùng Trinh lăng trì xử tử.

Có điều cách chết này chỉ là triều đình dùng để che mắt bách tính.

Nguyên nhân thực sự được bia văn ghi chép là vì hoàng đế Sùng Trinh muốn bộ thiên binh kỳ thư đó.

Cuối cùng bèn vu cáo Viên Sùng Hoán thông địch, khiến ông hàm oan mà chết.

Bia văn ghi chép, ngày Viên Sùng Hoán bị lăng trì, do bách tính căm hận thanh binh nên thất vọng tột độ về ông.

Viên Sùng Hoán bị tùng xẻo ba ngày, mỗi một miếng thịt đều bị bách tính ăn sống.

Còn ngôi mộ này, đoán chừng là thủ hạ của Viên Sùng Hoán mang về xây dựng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cảm giác trong cổ họng như có gì nghẹn lại.

Bởi vì cậu cũng biết rất rõ về lịch sử, nhưng ghi chép trong lịch sử lại hoàn toàn khác với trên bia văn.

Trần Phong cũng không ngờ nguyên nhân cái chết của Viên Sùng Hoán lại là vì một bộ binh thư.

Nhưng đợi Trần Phong xác định được điểm này lại càng thêm nghi hoặc.

Vậy bộ binh thư đó rốt cuộc ghi chép cái gì?

Hoàng đế Sùng Trinh tuy là hoàng đế mạt đại, quyền lực không

đủ.

Nhưng vẫn có địa vị vạn người kính ngưỡng, cái gì muốn mà không lấy được?

Lại có thể vì một bản binh thư mà oan sát chấn quốc tướng quân?

Nghĩ đến đây, Trần Phong càng cảm thấy bộ binh thư kia có khả năng vô cùng quan trọng.

Ý thức được điểm này, trong lòng Trần Phong bỗng có một suy đoán.

Vậy thì trong mộ táng có khả năng không có vàng bạc châu báu hay minh khí gì.

Nhưng đồ tùy táng thực sự quan trọng có khả năng chính là bộ binh thư kia.

Nghĩ thế, Trần Phong càng thêm mong chờ việc tìm được quan tài.

Bởi vì năm đó nếu Viên Sùng Hoán giao ra binh thư thì có khả năng sẽ không chết.

Nhưng Sùng Trinh đã giết ông, chứng tỏ binh thư đã sớm bị Viên Sùng Hoán giấu đi.

Hiện giờ nơi này xuất hiện một ngôi thủy hạ mộ lớn như vậy, có khả năng đang chôn giấu binh thư.

Còn binh thư ở đâu?

Đồ tùy táng quý trọng như vậy, Trần Phong cho rằng tám phần mười sẽ được mộ chủ nhân mang theo bên người.

Cho nên chỉ có tìm được nơi đặt quan tài mới có khả năng tìm thấy.

Nghĩ vậy, Trần Phong lập tức giơ đèn pin và đuốc, bắt đầu đi vòng

quanh cả mộ thất, tìm kiếm trên bốn bức tường.

Trần Phong cho rằng nơi này đã là chủ mộ thất thì quan tài chắc chắn phải ở đây.

Chỉ có điều người mai táng Viên Sùng Hoán năm xưa đã có thể đào thông lòng sông trong điều kiện gian khổ, chứng tỏ nhất định có thủ đoạn phi phàm.

Đã như vậy, cơ quan làm ra có khả năng mắt thường không nhìn thấy được.

Không sai!

Trần Phong cảm thấy quan tài đã không bày ở ngoài sáng thì có khả năng bị cơ quan ám đạo giấu đi rồi.

Nhưng đợi Trần Phong tìm kiếm lại một vòng nữa, chuyện đáng tiếc đã xuất hiện.

Ngôi mộ thất này gần như nhìn một cái là hết, tìm kỹ hai lần, kết quả lại không phát hiện bất kỳ rãnh lõm hay thiết bị kích hoạt nào trên tường và gạch nền. "Chậc... chẳng lẽ đây không phải chủ mộ thất?" Ý thức được tình huống này, Trần Phong không khỏi tặc lưỡi.

Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị cậu lắc đầu phủ định.

Không thể nào!

Từ lúc vào mộ huyệt đến giờ, Trần Phong dám đoán định tuyệt đối không đi sai đường.

Cuối mộ thất cũng không có đường hầm nào để đi nữa.

Cho nên đây tám phần mười là chủ mộ thất.

Nghĩ đến đây, để kiểm chứng suy đoán của mình, Trần Phong liền lấy la bàn từ trong ba lô ra, hai tay bưng bằng, bắt đầu đo đạc.

Nếu đây là chủ mộ thất, quan tài của chủ mộ thực sự ở đây thì la bàn nhất định sẽ có phản ứng.

Quả nhiên!

Ngay giây tiếp theo, Trần Phong định thần nhìn lại, chỉ thấy kim châm trên la bàn bỗng nhiên di chuyển.

Sau đó, Trần Phong lần theo hướng kim châm nhìn tới, chỉ thấy kim châm chỉ vào bức tường khắc bia văn phía trước.

Hả?

Nhìn đến đây, Trần Phong đoán định nơi này khẳng định là chủ mộ thất không còn nghi ngờ gì nữa.

Bởi vì sử dụng phân kim định huyệt để đo mộ thất thì thậm chí có thể trực tiếp tìm ra vị trí quan tài, sai số lớn nhất cũng không quá một vạch khắc.

Nhưng kim châm chỉ vào bức tường là ý gì?

Chẳng lẽ quan tài thực sự ở trong tường?

Nghĩ vậy, Trần Phong không nhịn được đi tới, dùng đèn pin kiểm tra kỹ.

Kỳ lạ là Trần Phong thậm chí dùng tay sờ kỹ một lượt, kết quả cũng không phát hiện trên tường có khe hở.

Kỳ quái thật?

Vừa nghĩ, Trần Phong không kìm được lại nhìn vào bức tường trước mắt.

Lần này, Trần Phong lại bỗng nhiên phát hiện ra một số tình huống.

Chỉ thấy chữ khắc trên bức tường trước mắt dường như có vài

chỗ mờ đi.

Tuy nhiên những nét chữ mờ này lại không phải hình thành tự nhiên mà giống như cố ý bị điêu khắc thành như vậy.

Hơn nữa, sau khi đứng xa ra một chút lại phát hiện những chữ khắc đó ngược lại sẽ rõ ràng hơn.

Chương 38

...Đồ tượng trùng điệp?

Nhận ra điểm này, Trần Phong lập tức nghĩ đến một khả năng.

Đó là từng nghe nói có một cách làm, có thể thông qua điểm mù thị giác của con người, tạo ra chuyện lạ là hai loại đồ án xuất hiện tại cùng một chỗ.

Chữ khắc trên tường nhìn xa gần không giống nhau, vậy có phải cũng là tình huống này?

Chẳng lẽ có manh mối thứ hai?

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức lùi lại vài bước, đồng thời vừa lùi vừa dùng đèn pin chiếu tới, kiểm tra kỹ sự thay đổi nét chữ trên tường.

Lần này, Trần Phong lùi hẳn đến vị trí cửa ra vào mới dừng lại.

Cũng chính khoảnh khắc này, khi nhìn lại bức tường, Trần Phong quả nhiên phát hiện những chữ khắc đó đã thay đổi.

Mấy trăm chữ khắc lớn nhỏ dần dần trở nên mơ hồ, cuối cùng dường như tạo thành một chữ cái lớn hơn.

Nhìn thấy chữ này, Trần Phong lập tức hiểu ra.

Lúc này vị trí cậu đứng, vừa đúng là chỗ lối vào mộ thất.

Cũng hiểu được điểm này, Trần Phong mới biết chuyện gì xảy ra.

Chắc là người xây mộ thất năm xưa hy vọng hậu đại của mình có thể thường xuyên đến đây tế bái Viên Sùng Hoán nên mới để lại manh mối này.

Bởi vì Trần Phong nhận ra chữ kia.

Chữ lớn này cũng là Giai thư, một chữ "QUỴ"... "Quỵ... quỳ xuống?

Quỳ ở đâu?" Nhìn thấy chữ này, Trần Phong lẩm bẩm tự nói.

Đợi ngẫm nghĩ kỹ ý nghĩa chữ này, Trần Phong đại khái cũng hiểu ra.

Chẳng lẽ bảo mình quỳ xuống?

Cũng không đúng...

Nếu năm xưa người xây lăng mộ biết hậu nhân sẽ về tế bái thì nhất định sẽ bảo họ quỳ xuống.

Còn về vị trí quỳ xuống...

Nghĩ đến đây, Trần Phong cẩn thận ngồi xổm xuống, rồi dùng ngón tay sờ lên vị trí đối diện với hai đầu gối để cảm nhận kỹ.

Quả nhiên!

Trần Phong dùng tay ấn xuống, kết quả phát hiện hai tay ấn vào hai viên gạch nền, chúng chậm rãi lún xuống một chút.

Nhìn đến đây, Trần Phong đã hiểu.

Xem ra ý của người xây lăng mộ là muốn hậu nhân khi quỳ lạy mới có thể kích hoạt cơ quan.

Đồng thời cũng biết, đoán chừng chỉ có hậu nhân của mình mới có khả năng sẽ quỳ lạy Viên Sùng Hoán.

Từ đó làm ra manh mối chữ khắc trên tường này.

Loại chữ khắc này lợi dụng khúc xạ ánh sáng và điểm mù thị giác, là một loại cơ quan thuật xảo diệu.

Ý thức được điểm này, Trần Phong cũng thầm kinh hãi.

Không ngờ ý thức phòng trộm của người xưa lại cao như vậy,

một ngôi mộ thất như thế này cũng có thể làm ra tâm cơ như thế.

Không chỉ có thể phòng ngừa trộm mộ mà còn để lại manh mối cho hậu nhân.

Như vậy là dung hợp cả tâm lý học vào rồi.

Nhưng may mắn là cũng bị cậu phát hiện ra.

Vậy thì tiếp theo thử xem mở cơ quan quan tài ra sao.

Ngay sau đó, Trần Phong liền trực tiếp vươn hai tay, ấn vào hai viên gạch nền đó, dùng sức đè xuống.

Dát chi ~ dát chi!

Quả nhiên!

Cùng với việc gạch nền lõm xuống, Trần Phong cũng nghe thấy dưới mặt đất dường như truyền đến một trận âm thanh cơ quan liên động.

Ngay sau đó, âm thanh kia càng lúc càng khuếch tán, cuối cùng lan đến bên trong bức tường trước mắt.

Nhận ra sự khác thường, Trần Phong lập tức cảnh giác, vội vàng lùi lại một đoạn.

Sự thực chứng minh lựa chọn của cậu là đúng.

Bởi vì ngay giây tiếp theo, trong mộ thất bỗng truyền đến một tiếng chấn động.

Tiếp đó, Trần Phong dùng đèn pin chiếu tới, phát hiện trên bức tường phía trước bỗng nhiên nứt ra vài đường rãnh.

Cuối cùng, ầm một tiếng, vị trí trung tâm bức tường ầm ầm sụp đổ, trên tường xuất hiện một cái lỗ thủng đường kính một mét.

Nhìn thấy cảnh này, mắt Trần Phong sáng lên.

Thật sự đoán đúng rồi!

Thế là Trần Phong lập tức cẩn thận ghé sát lại gần bức tường, nhưng không vội động thủ.

Dù sao cơ quan vừa khởi động, không chừng có nguy hiểm khác.

Vì thế Trần Phong kiểm tra kỹ một lượt xung quanh, đợi xác định không có mối đe dọa mới dùng đèn pin chiếu vào trong.

Nhưng đợi định thần nhìn kỹ, Trần Phong lại nhíu mày lần nữa.

Không có...

Đều không có gì?

Trần Phong dùng đèn pin chiếu vào, lại phát hiện trong lỗ thủng trên tường hách nhiên là tường đặc.

Khoan đã... cũng không đúng!

Bởi vì Trần Phong nhìn kỹ một cái, bỗng lại phát hiện lỗ thủng trong tường lan xuống phía dưới.

Ở dưới lỗ thủng dường như cũng có thể giấu một số thứ.

Nhưng tuyệt đối không thể là quan tài!

Không sai!

Trần Phong liếc mắt là nhìn ra, lỗ thủng dưới bức tường cũng chỉ rộng hơn một mét.

Thể tích dọc ngang của quan tài vô luận thế nào cũng không thể nhét vào được.

Trừ phi năm xưa người xây lăng mộ xây cả cỗ quan tài vào trong tường rồi bịt kín lại.

Nhưng nếu như vậy thì tường đáng lẽ đã sớm sụp đổ rồi mới đúng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong có chút nghi hoặc.

Lỗ thủng tuy bên trên có một mét, nhưng càng xuống dưới càng hẹp, tối đa cũng chỉ rộng ba mươi phân.

Vậy đã không phải quan tài thì bên dưới giấu cái gì?

Nghĩ vậy, Trần Phong cảm thấy kỳ lạ...

Chương 39

Trông có vẻ cái lỗ này chỉ có thể cho cánh tay người thò vào.

Đã như vậy, chẳng khác nào muốn cậu thò tay vào.

Nhưng bên dưới không chừng sẽ có cơ quan, lại không thể thò người vào xem được. "Chậc chậc..." Bất đắc dĩ, Trần Phong sau một hồi suy tính, cuối cùng quyết định phải tìm hiểu đến cùng.

Dù sao thứ có thể được giấu trong chủ mộ thất tất nhiên phi bỉ tầm thường.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền nỗ lực rướn nửa thân trên vào, sau đó thò tay lần mò xuống phía dưới lỗ thủng.

Vừa sờ thì không sao, Trần Phong quả nhiên sờ thấy đồ vật.

Dựa vào xúc cảm, cảm giác thứ trong tay sờ được dường như là một vật hình tròn, có chất cảm, trơn nhẵn.

Hơn nữa kích thước vừa vặn để tay người nắm được.

Thứ gì thế?

Cảm giác chỗ kỳ lạ, Trần Phong không kìm được sự hiếu kỳ trong lòng, dứt khoát đưa tay nắm lấy vật thể hình tròn lạnh lẽo kia, sau đó thử lôi nó ra khỏi lỗ thủng.

Nhưng đợi Trần Phong dùng đèn pin chiếu tới, nhìn rõ thứ mình đang cầm trong tay là gì, Trần Phong toát mồ hôi lạnh.

Đầu người!

Không sai, thứ Trần Phong lôi ra từ trong lỗ thủng hách nhiên là một cái đầu lâu khô khốc trắng hếu.

Thịt bên trên đã sớm rữa nát hết, thậm chí ngay cả xương cốt cũng

có xu hướng bị oxy hóa.

Đầu lâu khô khốc dường như trải qua bao năm phong hóa, cốt chất bị thời gian mài mòn cực kỳ nhẵn bóng. "...!" Trong khoảnh khắc nhìn thấy đầu người, đồng tử Trần Phong lập tức co rụt lại.

Cũng may là trước đó đã gặp những cái xác khô còn đáng sợ hơn.

Cho nên chỉ sau vài giây ngắn ngủi, Trần Phong đã bình tĩnh lại.

Nhưng điều khiến cậu nghĩ mãi không thông là tại sao trong lỗ thủng lại có một cái đầu người?

Chẳng lẽ... là đầu lâu của Viên Sùng Hoán!

Chợt nghĩ đến khả năng này, ý nghĩ bắt đầu bén rễ trong đầu Trần Phong.

Bởi vì Trần Phong nhớ trên bia văn kia có ghi chép, Viên Sùng Hoán bị lăng trì đến chết, tổng cộng bị cắt hơn ba trăm nhát dao.

Thịt toàn thân đều bị người ta ăn sống, bộ xương càng bị người ta phỉ nhổ giẫm đạp.

Cuối cùng chỉ còn lại một cái đầu lâu mới được người dưới liều chết trộm ra.

Nghĩ đến đây, Trần Phong gật đầu.

Xem ra tám phần mười có khả năng là đầu lâu Viên Sùng Hoán.

Vì không có thi thể nên không thể lập bia nhập quan.

Đã như vậy thì đầu người bị táng trực tiếp trong mộ thất cũng là điều dễ hiểu.

Nghĩ vậy, Trần Phong có chút cảm khái.

Viên Sùng Hoán cũng là Chấn Quốc Đại Tướng Quân của Đại Minh, tuy có tội danh lộng quyền giết chủ tướng nhưng chung quy

công lớn hơn tội.

Người như vậy sau khi chết ngay cả một cỗ quan tài mỏng cũng không có.

Quả thực quá thê thảm.

Khoan đã...

Chính lúc này, Trần Phong bỗng lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nếu nói trong tường là nơi chôn xương cốt Viên Sùng Hoán, vậy bên trong không chừng sẽ có đồ tùy táng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cẩn thận thò tay vào trong động lần nữa.

Lần này mò mẫm cẩn thận hơn lần trước, sợ chạm phải thứ không nên chạm.

Có đồ vật!

Đúng lúc này, ngay khi Trần Phong kiểm tra hết phạm vi trong lỗ thủng, bỗng sờ thấy một vật thể hình trụ bằng gỗ...

Nhận ra điểm quái dị, Trần Phong liền lấy thứ đó ra.

Đợi đặt vào tay xem xét, Trần Phong mới phát hiện đây là một ống gỗ.

Bên trong có đồ...

Trần Phong hơi lắc lắc, phát hiện ống trúc rỗng ruột, bên trong dường như có tiếng động.

Có điều tiếng động đó rất nhẹ, thứ bên trong dường như là vật phẩm bằng giấy.

Sẽ là gì đây?

Mang theo đầy bụng hiếu kỳ, Trần Phong cẩn thận dùng dao găm

cạy nó ra.

Sau đó đổ thứ trong ống trúc ra. "...Cuộn da cừu?!" Nhìn thấy cảnh này, mắt Trần Phong sáng lên, nhanh chóng cầm lấy cuộn da cừu.

Quả nhiên là da cừu...

Vừa chạm tay vào, Trần Phong phát hiện thứ này là da cừu được ngâm nước vôi.

Người xưa thường dùng thứ này để lưu lại văn tự, bởi vì da cừu có thể bảo quản thời gian dài, cuộn da cừu sau khi xử lý càng là trăm năm không hỏng.

Hít hà!

Ý thức được điểm này, Trần Phong lập tức hưng phấn.

Bởi vì cậu cảm thấy thứ có thể chôn cùng Viên Sùng Hoán như một vật tùy táng sát người, cực có khả năng là quyển binh thư đã mang lại họa sát thân cho Viên Sùng Hoán năm xưa.

Nếu là thật thì phát tài rồi!

Vừa nghĩ, Trần Phong vừa nén đôi tay đang run rẩy vì kích động, cẩn thận mở cuộn da cừu ra.

Đợi khi nhìn vào nội dung bên trong, Trần Phong phát hiện được viết bằng Giai thư, xem ra đúng là đồ thời Minh.

Chỉ có điều nội dung bên trong phải đợi xem mới biết.

Nội dung được viết theo thể thức dọc, Trần Phong cố nén sự không quen mà đọc lên. "Chủ ta Tự Như, đắc được thiên thư binh pháp, kháng địch ở ngoài biên ải.

Thế nhưng Sùng Trinh hôn dung, Tự Như bị mông oan mà chết.

Năm Sùng Trinh thứ ba, chúng ta mạo chết trộm lấy thủ cấp,

nguyện chôn về cố thổ, ngờ đâu giữa đường gặp tuyết rơi tháng sáu, mới biết Tự Như chết oan.

Để lưu binh thư không rơi vào tay giặc Thát Tử Mãn Thanh, ta mang thủ cấp Tự Như xuống phía nam Miêu Cương, ẩn tính mai danh..." Đọc theo thể thức dọc khá trẹo miệng, Trần Phong cố gắng lắm mới đọc xong một đoạn.

Đợi xem đến đây, Trần Phong hiểu ra, đây xem ra không phải cuốn binh thư kia.

Nếu đoán không sai, phần cuộn da cừu này hẳn là di thư do thủ hạ của Viên Sùng Hoán để lại.

Bởi vì đoạn này ghi chép y hệt như chữ khắc trên tường.

Đều nói về việc sau khi Viên Sùng Hoán chết oan, trộm thủ cấp ra, đưa Viên Sùng Hoán về Miêu Cương.

Đồng thời để bảo tồn binh thư không bị Mãn Thanh đoạt mất, cũng mang nó theo cùng.

Chương 40

Xem đến đây, Trần Phong không thể không khâm phục mức độ trung thành của thủ hạ Viên Sùng Hoán.

Nhưng ngẫm nghĩ kỹ lại bỗng cảm thấy có chỗ nào không đúng?

Hiểu rồi...

Nếu suy đoán kỹ thì Trần Phong cảm thấy tất cả đều bắt nguồn từ bộ binh thư kia.

Đã như vậy thì bộ binh thư kia tuyệt đối không chỉ đơn giản là dạy người ta đánh trận.

Nếu không thì Sùng Trinh không thể vì một bộ binh thư mà giết Viên Sùng Hoán!

Quan trọng hơn, Viên Sùng Hoán thà chết cũng không chịu thổ lộ tin tức, đủ loại nghi điểm đều chứng tỏ bộ thiên thư này tuyệt đối không đơn giản.

Nghĩ đến đây, Trần Phong càng cảm thấy sự việc bắt đầu chuyển biến theo hướng không thể dự đoán.

Nhưng thực sự không biết bộ thiên thư kia rốt cuộc có tác dụng gì mà có thể dẫn dụ Sùng Trinh vì muốn đoạt nó mà chém giết cả Viên Sùng Hoán?

Một dự cảm bất tường dần dâng lên trong lòng Trần Phong.

Sau đó cậu cũng nén sự mong chờ trong lòng, bắt đầu tiếp tục đọc nội dung cuộn da cừu.

Nhưng sau khi xem nội dung bên dưới, Trần Phong không nhịn được nhíu mày, lẩm bẩm tự nói. "Năm Sùng Trinh thứ tư, ta cuối

cùng cũng nhìn thấu huyền cơ của binh thư, mới biết trên đời lại có đạo trường sinh bất lão.

Lúc này mới giác ngộ, Sùng Trinh đòi binh thư là để cầu tiên trường sinh." Nội dung trên cuộn da cừu đều viết dọc nên đọc rất khó khăn.

Nhưng lần này Trần Phong lại thích ứng hơn nhiều, có điều càng đọc xuống dưới càng thấy không đúng.

Một đoạn này đọc xong, sắc mặt Trần Phong ngưng trọng đến cực điểm.

Bởi vì trong đoạn này cậu nhìn thấy một nội dung khiến người ta khó tin.

Đó là, thì ra bộ binh pháp kỳ thư kia ghi chép cách giúp người ta trường sinh?

Ý thức được điểm này, nỗi kinh hãi trong lòng Trần Phong dâng lên tột đỉnh.

Bởi vì nếu những gì di thư ghi chép là thật, thì bất luận có thật sự có pháp trường sinh hay không, đoán chừng nguyên nhân cái chết của Viên Sùng Hoán cũng đã rõ ràng.

Không sai!

Trần Phong trước đó có suy đoán, căn cứ vào bia văn khắc chữ phía trước, Sùng Trinh và quân Thanh đều muốn cuốn binh thư kia.

Lạ thật, một cuốn binh thư bình thường sao có thể khiến cả hai nước đều muốn chiếm làm của riêng.

Hiện tại Trần Phong mới hiểu, thì ra tất cả ngọn nguồn là vì trong binh thư có cách giúp người ta trường sinh.

Nghĩ kỹ cũng không sai...

Trần Phong thông thạo lịch sử cổ kim nên biết rõ hoàng đế cổ đại đều có sự cuồng nhiệt gần như si mê đối với trường sinh.

Bởi vì hoàng đế đều sở hữu mọi quyền lực và vinh hoa thế gian nên muốn trường sinh.

Từ cổ chí kim như Thủy Hoàng Đế, Kinh Vũ Đế, nãi chí Lý Thế Dân đều từng phái người tìm kiếm pháp trường sinh.

Nhưng nghĩ đến đây, Trần Phong lại lờ mờ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Không sai...

Hoàng đế muốn trường sinh là đúng, nhưng Sùng Trinh đã là vong quốc chi quân rồi, sao có thể biết trong binh thư của Viên Sùng Hoán có pháp trường sinh?

Trừ phi...

Pháp trường sinh thật sự có ngọn nguồn!

Nghĩ đến đây, Trần Phong chợt cảm thấy sống lưng toát mồ hôi nóng.

Suy tư kỹ một hồi càng thêm xác định suy đoán của mình.

Nếu không thì Viên Sùng Hoán sẽ không vì không để binh thư lộ ra ngoài mà thậm chí thà bị lăng trì xử tử.

Trong lúc nhất thời, Trần Phong cũng nuốt nước bọt, trong lòng càng cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không do dự nữa, lập tức nhìn xuống những dòng chữ phía sau. "Ta nhìn thấu huyền cơ binh thư, bèn bắt một nữ thi ở Miêu Cương, thi thuật lên đó.

Thế nhưng đạo trường sinh không thể dùng cho người chết, nữ thi sinh biến, miệng mọc bốn hàng răng.

Nhất thời, phi thiên độn địa, quỷ thần đều kinh." "Ta tự làm tự chịu, hàng phục nữ thi, trấn áp nó dưới Hoàng Hà.

Lại mười năm, ta tự cảm đại hạn sắp tới, vì đời đời thủ mộ cho tướng quân Tự Như, bèn lấy thân thử pháp, không ngờ lại thất bại lần nữa.

Miệng mọc bốn hàng răng, bất lão bất tử, âm dương điên đảo." "Chung quy, ta tự biết trường sinh vô vọng, trường sinh trong binh thư thực chất là thuật trồng xác (chủng thi).

Bèn đem binh thư đốt hủy tế trời, vì hậu nhân hóa giải oan nghiệt, để tuyệt hậu hoạn." Nhìn đến đây, đồng tử Trần Phong nhanh chóng co rút.

Bởi vì khi cố nén sự chấn động trong lòng, đọc hết những dòng chữ ghi chép cuối cùng, Trần Phong cuối cùng cũng hiểu cái gọi là pháp trường sinh kia rồi.

Nhưng cậu gần như không dám tin vào mắt mình.

Bởi vì dù thế nào cũng không ngờ pháp trường sinh ghi trong binh thư kia là thật?

Phải biết rằng từ cổ chí kim có bao nhiêu hoàng đế muốn cầu tiên hỏi đạo.

Nhưng vô số thất bại đã chứng minh pháp trường sinh căn bản không tồn tại.

Nhưng nhìn những gì di thư này ghi chép thì trường sinh trong binh thư là thật sự tồn tại?

Chỉ có điều lại không giống như kiểu trường sinh trong tưởng tượng.

Loại gọi là trường sinh này, nói trắng ra thậm chí không thể gọi là

pháp trường sinh, mà là một loại tà thuật.

Di thư viết rõ ràng, người xây lăng mộ sau khi trở lại Miêu Cương đã nhìn trộm bí mật của pháp trường sinh.

Sau đó chọn một cái xác nữ ở địa phương, dùng để làm thực nghiệm.

Nhưng sự thực chứng minh đã thất bại!

Nữ thi quả thực sống lại, nhưng sống lại lại chỉ là một cái xác rỗng, hoặc là trực tiếp thi biến.

Không sai!

Nữ thi kia sau khi được hồi sinh, trong miệng mọc ra bốn hàng răng, sau đó bắt đầu gây họa tứ phương.

Người xây lăng mộ vì muốn tự làm tự chịu nên đã tù cấm nó dưới Hoàng Hà.

Nói đến đây, Trần Phong tại sao lại cảm thấy những gì di thư ghi chép đều là thật?

Bởi vì cậu nhớ đến nữ thi trong mộ bồi táng trước đó!

Mãi đến tận bây giờ, Trần Phong mới hiểu ngôi mộ táng này rốt cuộc là chuyện gì.

Thảo nào Viên Sùng Hoán chỉ còn lại một cái đầu lâu, vốn dĩ phải vội vàng hạ táng mới đúng, nhưng lại thiên thiên làm rỗng lòng sông, xây dựng một ngôi thủy hạ mộ khổng lồ như vậy dưới Hoàng Hà.

Quan trọng hơn là những nghi điểm suốt dọc đường đi.

Vốn dĩ Trần Phong đều nghĩ không thông, nhưng hiện tại đã hiểu.

Khi vừa vào mộ thất, nhìn thấy những bức tường dày nặng kia, đó căn bản không phải dùng để phòng trộm, mà dùng để phong ấn mộ

huyệt.

Còn gạo nếp đầy đất trong mộ táng, bao gồm cả quan tài pháp táng để khử sát khí, đều là vì trấn áp cỗ nữ thi kia!

Quan trọng nhất còn có ba tầng phong thủy bên ngoài!

Ban đầu Trần Phong cảm thấy rất kỳ quái!

Một ngôi mộ của đại tướng quân thời Minh, tại sao bên ngoài lại dùng thế phong thủy "Cửu Long Tráo Ngọc Liên" vốn chuyên dùng cho phụ nữ?

Chương 41

Nhưng hiện tại Trần Phong đã hiểu rồi.

Đầu lâu của Viên Sùng Hoán chỉ là vật phụ tặng, mục đích thực sự của người xây dựng ngôi mộ dưới nước này là để trấn áp cái xác nữ thi dưới đáy sông Hoàng Hà.

Bao gồm cả tảng đá Đoạn Long Thạch ở cửa mộ bồi táng, nó cũng không phải để giết trộm mộ, mà là đạo bảo hiểm cuối cùng.

Hiện tại ngẫm nghĩ kỹ lại, Trần Phong đã ngộ ra.

Với vị trí của quan tài đó, chỉ cần nữ thi thoát khốn sẽ lập tức đạp trúng cơ quan.

Từ đó, Đoạn Long Thạch rơi xuống, ít nhất có thể trì hoãn một chút thời gian.

Thảo nào...

Hóa ra nữ thi kia lúc trước bị người ta dùng binh thư để phục sinh thành quái vật!

Thảo nào ngôi mộ này lại được xây dựng dưới lòng sông Hoàng Hà!

Nói trắng ra, đây là một ngôi mộ khốn thi (nhốt xác)!

Ý thức được điểm này, Trần Phong cũng cảm giác thấy rợn cả tóc gáy.

Ai có thể ngờ được, trước đó khi tiến vào quan tài ở trắc thất, hắn đã sát cánh cùng một thứ sắp thi biến.

Nhưng ngẫm lại, Trần Phong lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Bởi vì hắn nhớ rõ ràng, khi tiến vào quan tài, xác thực đã phát hiện trong miệng nữ thi kia có hai hàng răng.

Thế nhưng, nữ thi kia lại không có dấu hiệu thi biến.

Chuyện gì thế này?

Quan trọng hơn là, trong di thư có ghi chép, người xây dựng lăng mộ này cũng đã thực nghiệm phương pháp trường sinh trên chính cơ thể mình.

Nhưng cuối cùng cũng thất bại.

Nhưng bất kể thế nào, thất bại thì trên người cũng khẳng định sẽ có biến hóa mới đúng.

Thế nhưng, người xây dựng lăng mộ này về sau ra sao rồi?

Nghĩ đến đây, Trần Phong lật xem lại di thư, kết quả lại phát hiện không có bất kỳ ghi chép nào khác.

Điều duy nhất đáng nhắc tới là quyển binh thư kia dường như đã bị đốt hủy để tuyệt hậu hoạn.

Đây là một tin tức tốt...

Nhưng mà, hắn đã đi đâu?

Suy tư một hồi, trong lòng Trần Phong đại khái đã có phỏng đoán.

Người xây dựng lăng mộ kia, lúc còn sống đã cấp bách sử dụng phương pháp đó.

Thế nhưng, nữ thi kia sau khi chết mới thi biến, ước chừng tình huống của hắn và ả không giống nhau.

Cho nên, nữ thi kia mới không thể bị tiêu hủy, chỉ có thể trấn áp dưới lòng sông.

Còn về phần hắn, nếu như tự sát lúc còn có ý thức, ước chừng có

khả năng vãn hồi.

Cho nên Trần Phong đoán rằng, người xây dựng lăng mộ kia có khả năng đã tự mình hy sinh.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong cũng có vài phần kính bội đối với người này.

Nhưng quan trọng nhất vẫn là sự thần kỳ của ngôi mộ này và bộ binh thư kia.

Tuy rằng binh thư bị đốt hủy rất đáng tiếc, nhưng ít nhất cũng là chuyện tốt.

Quan trọng nhất là trải nghiệm trộm mộ lần này phảng phất như đã mở ra cho hắn một cánh cửa hoàn toàn mới.

Trần Phong không ngờ trên đời thật sự có chuyện quang quái lục ly như vậy.

Người chết có thể thi biến...

Con người có pháp thuật trường sinh?

Chỉ có điều, cái giá của trường sinh thực sự quá lớn.

Mãnh liệt nhớ tới, Trần Phong cũng ẩn ẩn có cảm giác.

Bởi vì bỗng nhiên hồi ức lại, trong di thư ghi chép người kia đã dùng hai lần phương pháp trường sinh, nhưng vô luận là người sống hay người chết, sau khi được binh thư phục sinh, trong miệng đều sẽ mọc ra hai hàng răng.

Loại phương pháp này không giống thi biến, ngược lại giống như gieo một loại "cổ" nào đó vào trong cơ thể.

Nghe qua thì pháp thuật trường sinh trong binh thư tựa hồ là gieo một thứ gì đó vào cơ thể người.

Nếu thật sự là như vậy, thế thì Trần Phong bỗng nhiên cảm thấy, người kia năm xưa có lẽ không hề thất bại, mà là đã thành công.

Bởi vì loại phương pháp trường sinh này, ngay từ đầu tác dụng chính là để con người trường sinh theo kết quả đó.

Chỉ có điều, cái giá của trường sinh không phải là vĩnh sinh chi khổ, mà là biến con người thành quái vật, tùy thời đều có uy hiếp thi biến.

Cái gọi là bí ẩn trường sinh, chính là sự thật khủng bố này! "Ực!" Nghĩ đến khả năng này, Trần Phong cũng nhịn không được nuốt nước bọt.

Phải biết rằng, vương công quý tộc lịch triều lịch đại vì một giấc mộng trường sinh, cổ vãng kim lai không biết đã chết bao nhiêu người.

Thế nhưng, lại có ai có thể ngờ được, chân chính trường sinh lại tồn tại dưới hình thức này?

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong cũng dị thường hưng phấn.

Bởi vì thực sự không ngờ cổ nhân lại lưu lại một bộ binh thư ghi chép phương pháp trường sinh?

Nghĩ tới đây, Trần Phong cũng cảm giác tiếc nuối.

Nếu như bộ binh thư kia không bị đốt hủy, nếu tìm được mang ra ngoài tuyệt đối là một bảo vật hiếm thấy.

Thế nhưng ngẫm kỹ lại, Trần Phong cũng thấy nhẹ nhõm.

Pháp thuật trường sinh ghi trên binh thư thực tế là phương pháp khiến người ta thi biến.

Thứ hại người này bị đốt hủy cũng là một chuyện tốt.

Không cần thiết phải tiếc nuối!

Nghĩ thông suốt, Trần Phong cũng thấy thoải mái hơn.

Còn về hiện tại, đã không có thêm đồ tùy táng trong chủ mộ thất, vậy thì cũng phải mau chóng rời đi.

Nếu không, đợi nước sông Hoàng Hà nhấn chìm mộ thất thì muốn đi cũng không kịp nữa.

Nghĩ là làm, Trần Phong lập tức xoay người, đi về phía cửa mộ.

Nhưng ngay lúc này... "Két..t..t!

Két..t..t!" Bỗng nhiên, Trần Phong mẫn cảm nghe thấy từ cửa mộ truyền đến một trận âm thanh kim loại cong vẹo.

Hắn lập tức dùng đèn pin chiếu tới, ngay sau đó sắc mặt kịch biến.

Chỉ thấy cửa đá ở cửa mộ phía trước đang dần dần đóng lại.

Còn cây xẻng công binh dùng để chặn cửa đá thì đang từng chút một bị cửa đá ép cho cong vẹo biến hình.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Phong không nói hai lời, lập tức lao về phía cửa đá.

Không còn cách nào khác!

Hắn sớm biết loại cửa đá đóng kín này tuyệt đối không thể mở ra trong thời gian dài.

Chương 42

Cho nên Trần Phong mới dùng xẻng công binh chặn cửa trước.

Thế nhưng không ngờ tới, xẻng công binh là gậy sắt đặc ruột cũng không thể chống lại lực đạo của cơ quan.

Nếu cửa đá đóng lại, vậy thì muốn ở bên trong mở cửa đá ra chỉ là si tâm vọng tưởng.

Ý thức được điểm này, tốc độ của Trần Phong nhanh chưa từng có.

Cơ hồ chỉ trong hai nhịp thở, hắn đã lao thẳng đến trước cửa đá.

Sau đó không nói hai lời lách mình vọt ra ngoài.

Cùng lúc đó, ngay giây tiếp theo khi Trần Phong lao ra, cửa đá sau lưng mãnh liệt đóng lại.

Cây xẻng công binh kia trực tiếp bị bẻ gãy từ giữa, văng ra ngoài. "Rầm!!" Trong nháy mắt cửa đá đóng sầm lại, Trần Phong cũng sợ hãi than ngồi bệt xuống đất.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua...

Khoảng năm phút sau, Trần Phong mới hoàn hồn đứng dậy.

Sau đó nhìn thoáng qua cây xẻng công binh bị bẻ gãy trên mặt đất, hắn cũng nhịn không được nuốt nước bọt.

Xem ra hắn đã quá xem thường cơ quan của cổ nhân rồi.

Loại cửa đóng kín này lực đạo phi thường lớn, nếu không dùng xẻng công binh chống đỡ cánh cửa, vậy thì ước chừng ngay khoảnh khắc cửa đá đóng lại, hắn căn bản không có cơ hội lao ra.

Nếu bị nhốt trong mật thất, Trần Phong ngay cả nghĩ cũng không

dám nghĩ đến tình huống tiếp theo.

Chắc chắn phải chết! "Phù ~" Nghĩ đến đây, Trần Phong mới hít sâu một hơi như vừa chết đi sống lại.

Lập tức hắn cũng không dám tiếp tục dừng lại ở đây, xoay người đi ngược về hướng lúc đến.

Bởi vì Trần Phong hiện tại phi thường lo lắng về nữ thi trong mộ bồi táng.

Vốn dĩ hắn không hiểu, nhưng sau khi xem xong di thư của người xây mộ, Trần Phong đã biết nguyên do trong đó.

Gạo nếp và cơ quan trong mộ, còn có phong thủy cách cục bên ngoài, hóa ra tất cả đều là để vây khốn cỗ nữ thi kia, khiến ả không thể thoát ra.

Như vậy, hiện tại đã đả thông mộ huyệt, nữ thi kia tùy thời đều có khả năng đi ra.

Nhưng nghĩ vậy cũng không toàn diện.

Bởi vì người xây lăng mộ vì để vây khốn nữ thi đã để lại quá nhiều cơ quan.

Trần Phong ngẫm lại, nữ thi kia tuy rằng không thối rữa thành xác khô, nhưng từ đầu đến cuối không có dấu hiệu thi biến.

Nói như vậy, có thể là hắn đã lo lắng thừa rồi.

Nhưng cho dù nghĩ thế, Trần Phong cũng không dám tiếp tục trì hoãn thời gian.

Bởi vì hắn nhớ trên đường tới, tại vị trí gần mộ bồi táng có sào huyệt của thi miết.

Lần này theo đường cũ trở về, tám phần mười sẽ gặp phải lũ quỷ đó.

Nếu tiếp tục chậm trễ, không chừng giữa đường sẽ phát sinh thêm nhiều nguy hiểm.

Thế là Trần Phong cũng không lãng phí thời gian nữa, lập tức tăng tốc, một đường đi về phía đường hầm lúc đến.

Do trước đó đã đi qua đường hầm một lần nên Trần Phong cũng không cần lo lắng trên đường sẽ có cơ quan.

Chỉ có điều, vừa men theo đường hầm trở về, trong lòng Trần Phong cũng dị thường cảm khái.

Hành trình hai ngày này thực sự quang quái lục ly.

Xem ra đây chính là mị lực của nghề trộm mộ.

Nếu không cố chấp muốn trộm mộ Hoàng Hà, vậy thì cả đời này ước chừng đều không thể biết được đoạn bí mật này.

Vừa nghĩ, Trần Phong cũng nhanh chóng đi hết con đường từ chủ mộ thông đến mộ bồi táng.

Lúc này Trần Phong cũng hạ quyết tâm, sau khi rời khỏi đây nhất định phải lập tức trở về kinh thành.

Bởi vì chỉ có hội họp với Ngô Bát Nhất mới có khả năng đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Khoan đã...

Đúng lúc này, Trần Phong bỗng nhiên phát hiện một số chuyện lạ.

Giờ phút này, men theo đường hầm, hắn đã trở lại phạm vi gần mộ bồi táng.

Thế nhưng lúc này Trần Phong lại chợt phát hiện, mặt đất dưới chân vốn khô ráo không biết từ lúc nào đã đẫm nước. "Chuyện gì thế này...?" Sát giác thấy sự khác thường, Trần Phong lập tức dừng bước, sau đó dùng đèn pin chiếu về phía đường hầm phía trước.

Nhưng nhìn một cái thì không sao, đồng tử Trần Phong trong nháy mắt co rút lại.

Bởi vì nhìn kỹ mới phát hiện, trong đường hầm phía trước không biết từ lúc nào đã bắt đầu có nước sông tràn vào.

Đi thêm vài mét nữa, nước sông sẽ ngập qua mắt cá chân.

Tình huống gì đây?

Trần Phong nhớ rõ ràng xu thế nước triều dâng của sông Hoàng Hà không nhanh như vậy, ít nhất cũng cần hai ngày mới ngập đến lối vào mộ.

Từ lúc hắn đi vào đến giờ tối đa cũng chưa đến mười mấy tiếng đồng hồ.

Nhưng tình huống trước mắt căn bản không cho phép hắn suy nghĩ nhiều...

Bởi vì Trần Phong nhanh chóng đi về phía trước vài bước mới phát hiện xu thế nước sông tràn vào mộ huyệt nhanh hơn trong tưởng tượng nhiều.

Khoảng cách mười mấy mét phía trước, nước sông đã ngập đến đầu gối.

Cứ theo tốc độ này quán nhập vào, còn chưa đi đến vị trí mộ bồi táng thì nước sông sẽ trực tiếp ngập qua đỉnh đầu.

Nghĩ đến đây, Trần Phong không nói hai lời, trực tiếp lao về phía trước.

Lần này Trần Phong ngay cả cơ quan có thể tồn tại trên đường cũng không màng tới nữa.

Phải toàn tốc tiến lên mới có khả năng lao ra khỏi mộ huyệt trước khi nước sông nhấn chìm.

Nếu không, bị giữ lại ở đây thì chắc chắn phải chết.

Nghĩ đến đây, Trần Phong gần như dùng hết toàn bộ sức lực để chạy về phía trước.

Thế nhưng tốc độ nước sông tràn vào lại nhanh hơn dự liệu rất nhiều.

Chỉ trong hai phút ngắn ngủi, nước sông đã ngập đến eo bụng Trần Phong.

Ý thức được điểm này, trong lòng Trần Phong gần như rối như tơ vò!

Sao có thể chứ?

Tốc độ nước sông tràn vào còn lớn hơn cả cửa hang.

Khoan đã...

Đúng lúc này, Trần Phong bỗng nhiên hiểu ra.

Là bức tường trước đó!

Hóa ra bức tường kia căn bản không phải dùng để ngăn cản nữ thi đi ra, mà là tường chịu lực của ngôi mộ Hoàng Hà này.

Vừa rồi đả thông bức tường, bức tường chịu lực kia không còn chịu nổi trọng lượng nước sông Hoàng Hà nữa, tất nhiên bắt đầu sụp đổ.

Hiện tại xem ra, bức tường kia hẳn là do người xây mộ chuẩn bị để phòng ngừa nữ thi rời đi.

Chương 43

Một khi tường sụp đổ, nước sông Hoàng Hà sẽ nhanh chóng tràn vào địa cung.

Khi đó, nữ thi kia chỉ có thể bị nhốt trong mộ huyệt, vĩnh viễn không thể rời đi.

Nhưng ý thức được điểm này, lòng Trần Phong lại trầm xuống.

Bởi vì nếu tường chịu lực sụp đổ, vậy thì hắn căn bản không có thời gian đào tẩu khỏi mộ huyệt.

Đến lúc đó chỉ có thể chết đuối trong địa cung.

Nghĩ đến đây, Trần Phong gần như sắp tuyệt vọng.

Nhưng nhận thấy tính nghiêm trọng của sự việc, hắn dứt khoát lao thẳng xuống nước, sau đó nhanh chóng bơi về phía trước.

Giờ phút này, theo thời gian trôi qua, nước sông dâng lên độ cao một mét rưỡi, gần như nhấn chìm một nửa đường hầm.

Lúc này Trần Phong lại không lo được nhiều như vậy.

Bởi vì hiện tại đang là tiết đầu xuân, nước sông Hoàng Hà gần như lạnh thấu xương.

Trần Phong ngâm mình trong đó một thời gian, cảm giác tứ chi đều bắt đầu tê dại.

Trong tình huống này, nước sông Hoàng Hà không ngừng dũng mãnh tràn vào phảng phật như tiếng chuông báo tử đang nhắc nhở hắn.

Nhất thời, Trần Phong chỉ có thể cắn răng bơi về phía trước.

Cũng may vận hạnh là Trần Phong đi lính ba năm, tố chất thân thể

rất tốt.

Cho nên đại khái chỉ mất năm phút, hắn đã trở lại phạm vi mộ bồi táng.

Bơi thêm chút nữa ước chừng sắp đến vị trí tường chịu lực.

Chỉ cần qua được chỗ đó là sắp có thể rời đi.

Nhưng thường ngôn đạo, thiên bất toại nhân nguyện... "Rầm!!" Ngay khi Trần Phong vừa trở lại phạm vi mộ bồi táng, một trận chấn động kinh thiên động địa mãnh liệt vang lên ở phía trước địa cung.

Khắc tiếp theo, Trần Phong lập tức nghe thấy tiếng nước lũ xả xuống.

Trần Phong không cần nhìn cũng biết, tường chịu lực phía trước lần này đã triệt để sụp đổ rồi.

Hiện giờ tường chịu lực trực tiếp băng tháp, vậy thì hàng tấn nước sông sẽ trực tiếp tràn vào địa cung.

Đến lúc đó đừng nói cơ hội đào thoát, có khả năng hắn sẽ bị dòng nước lũ nhấn chìm chết tươi.

Làm sao bây giờ?!

Ý thức được điểm này, Trần Phong gấp đến mức mắt sung huyết.

Nhưng tình huống trước mắt khẩn cấp, căn bản không kịp nghĩ nhiều.

Lập tức Trần Phong dứt khoát bơi đến trước vách tường đường hầm, sau đó hai tay bám chặt vào khe hở trên vách tường, không động đậy nữa.

Bởi vì sau khi tường chịu lực sụp đổ, lượng lớn nước sông Hoàng Hà sẽ tràn vào địa cung trong thời gian ngắn nhất.

Phân lượng nước này ít nhất cũng tính bằng hàng tấn.

Nếu không thể chống đỡ nổi, vậy thì ngay lập tức hắn sẽ bị cuốn trôi ngược lại vào chủ mộ thất.

Nhưng nếu có thể chống đỡ được đợt nước lũ đầu tiên, vậy thì Trần Phong còn có cơ hội tìm đường sống trong cõi chết.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền cắn răng nhẫn nại.

Nhưng sự thật chứng minh, hắn đã quá xem thường lực oanh kích của nước lũ.

Khi nước sông Hoàng Hà trực tiếp ập tới hung hãn, Trần Phong liền cảm giác lực độ của con sóng ít nhất cũng tính bằng tấn.

Nước sông vừa vỗ vào người, Trần Phong lập tức cảm giác như bị một chiếc xe mô tô chạy tốc độ cao tông trúng.

Trong sát na, hắn gần như lập tức muốn buông tay.

Phải biết rằng, trọng lượng của dòng nước ập tới cơ hồ không phải sức người có thể kháng cự.

Trần Phong trực tiếp bị cuốn đi, nước sông Hoàng Hà cũng lập tức tràn vào trong miệng mũi, Trần Phong bắt đầu sặc nước, mắt thấy mệnh chẳng còn bao lâu.

Không được...

Không thể chết ở đây!

Nhưng đường sống ngay trước mắt, trong lòng Trần Phong không biết vì sao bỗng nhiên dâng lên một loại dục vọng cầu sinh quật cường.

Trong lòng hắn biết rõ, nếu không chống đỡ được thì sẽ chết ngạt ngay lập tức.

Tốc độ nước lũ quá nhanh, nếu bị cuốn ngược lại vào mộ thất thì muốn ra lại càng khó hơn lên trời.

Nghĩ đến đây, Trần Phong không biết lấy sức lực từ đâu, bỗng nhiên mãnh liệt rút con dao găm quân dụng từ sau lưng ra.

Sau đó không nói hai lời liền trực tiếp đâm mạnh vào vách tường bên trái. "Phập!" Dao găm phi thường sắc bén, cộng thêm mười ngón tay Trần Phong đang bám chặt vào vách tường, cho nên hắn đã cắm được dao găm vào khe hở của vách đá.

Tức thì, Trần Phong cảm giác con dao găm dài nửa thước đã ngập tận cán vào khe hở.

Hắn cũng không màng đến cảm giác ngạt thở do nước sông tràn vào miệng mũi, một tay nắm lấy cán dao liền nhanh chóng mượn điểm tựa leo lên trên. "Hộc ~" Tức thì, sau khi trồi lên khỏi mặt nước, Trần Phong lập tức hít thở từng ngụm lớn.

Cùng với tiếng ho khan, nước sông hỗn hợp với nước bọt không ngừng phun ra từ miệng mũi.

Nhất thời, Trần Phong bỗng nhiên có cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết.

Nhưng hiện giờ lại không có thời gian cho hắn suy nghĩ nhiều.

Nếu không mau chóng tìm ra biện pháp đào thoát, vậy thì đợi nước sông nhấn chìm toàn bộ địa cung, hắn vẫn phải chết.

Thế là Trần Phong liền cưỡng ép ổn định nhịp thở, sau đó lập tức mượn ánh sáng đèn pin nhìn về bốn phía.

Giờ phút này chỉ thấy trong địa cung nước sông đã tràn vào hai phần ba vị trí.

Trần Phong mượn dao găm leo lên cao, nước sông thậm chí đều đã

ngập đến ngực hắn.

Ý thức được điểm này, Trần Phong triệt để hiểu rõ hắn đã không còn cơ hội chạy về lối thoát hiểm nữa rồi.

Thêm nữa, hiện giờ đợt va chạm đầu tiên của nước sông tuy đã qua đi, nhưng lực xung kích vẫn còn đó.

Hắn thử cử động thân thể, suýt chút nữa bị cuốn bay về phía sau.

Làm sao bây giờ?

Ý thức được điểm này, Trần Phong biết mình đã bị nhốt.

Thế nhưng vô luận nghĩ thế nào, hiện giờ cũng không có biện pháp tốt hơn có thể giúp hắn thoát chết.

Nhưng nếu ngồi chờ chết thì chỉ có nước chết đuối ở đây.

Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, trong đầu Trần Phong bỗng nhiên bùng phát ra một ý nghĩ điên rồ.

Hiện giờ đã không thể thoát ra từ lối thoát hiểm, vậy thì biện pháp duy nhất trước mắt là trực tiếp phá vỡ đỉnh trần địa cung, sau đó từ lỗ hổng trên đỉnh bơi ra ngoài.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền lập tức hạ quyết tâm!

Bởi vì hiện giờ không còn cách nào khác, tường chịu lực đã sụp đổ, nếu không làm gì thì tối đa ba phút nữa hắn sẽ chết đuối ở đây.

Trước mắt không còn cách nào khác, chỉ có thể tử chiến đến cùng!

Chỉ có thể dùng dao găm hoặc xẻng công binh để phá vỡ đỉnh trần hang, nếu có thể nhịn được dòng nước lũ xả xuống, vậy thì còn có cơ hội sống sót.

Chương 44

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền lấy một nửa cái xẻng công binh từ sau lưng ra, sau đó dùng sức gõ vào cán dao găm.

Lập tức, dao găm càng xâm nhập sâu thêm vào khe hở ba phần.

Ngay sau đó, Trần Phong lập tức lấy dây thừng mang theo bên người từ trong ba lô ra, sau đó quấn một đầu quanh thắt lưng mình, đầu kia thì buộc vào dao găm.

Làm như vậy là để đảm bảo khi toàn lực đục đỉnh hang, thân mình sẽ không bị nước sông cuốn trôi.

Đợi làm xong tất cả, Trần Phong liền trực tiếp dùng hai tay nắm chặt nửa cái xẻng công binh kia, sau đó nhắm ngay đỉnh hang hung hăng chọc mạnh lên. "Keng!" Lập tức, đỉnh hang truyền đến một tiếng va chạm kim loại.

Nghe thấy thanh âm này, trong lòng Trần Phong cũng vui vẻ.

Bởi vì nếu không truyền đến tiếng trầm đục thì chứng tỏ đỉnh hang cũng không dày đến thế.

Cho nên chỉ cần kiên trì đập, nhất định có thể phá vỡ vách đá.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền nén đau đớn do sặc nước, tiếp tục bắt đầu đập lên trên.

Nhất thời, theo thời gian trôi qua, nước sông nhanh chóng tràn vào địa cung.

Giờ phút này thân mình Trần Phong đã bị nước nhấn chìm, vô luận bơi lên trên thế nào, nước sông cũng vẫn cứ không ngừng tràn vào trong miệng mũi.

Ngắn ngủi hai phút sau, cả người Trần Phong đã bị nhấn chìm trong nước.

Trong tình huống này, nội tâm Trần Phong càng thêm nôn nóng.

Nhưng tốc độ trong tay vẫn không hề dừng lại, tiếp tục nỗ lực đục lên trên.

Bởi vì Trần Phong biết lúc này không được phép có bất kỳ sự hoảng loạn nào.

Nếu lúc này bỏ cuộc thì chỉ có thể bị chết đuối ở đây, liều mạng đánh cược một lần mới có khả năng có cơ hội sống sót. "Ùng ục!" Cuối cùng, dưới sự nỗ lực không ngừng của Trần Phong, bỗng nhiên một viên gạch trên đỉnh hang bị cạy xuống.

Ngay sau đó, không đợi Trần Phong tiếp tục đào, một dòng nước sông Hoàng Hà cường hoành trực tiếp từ miệng lỗ xối xả đổ vào.

Lập tức, Trần Phong liền cảm giác phạm vi một mét quanh đỉnh hang toàn bộ đều bị nước sông xối vào làm cho sụp đổ.

Cùng với nước sông ập vào, Trần Phong cũng lập tức bị cỗ lực đạo này oanh bay ra ngoài.

Nhưng may mắn là Trần Phong đã sớm có chuẩn bị.

Hắn dùng dây thừng buộc chặt mình vào dao găm, ngay khoảnh khắc dòng nước vừa ập vào, Trần Phong lập tức cảm giác dây thừng bên hông căng cứng.

Ngay sau đó, Trần Phong cũng không màng đến nỗi đau đớn do sặc nước, liền trực tiếp dùng hai tay nắm lấy dây thừng, sau đó kiên nhẫn chờ đợi dòng nước tràn đầy toàn bộ địa cung.

Không còn cách nào khác!

Dựa theo tình huống trước mắt mà xem, lực xung kích của nước

sông quá kinh khủng.

Nếu hiện tại đi ra ngoài thì cơ bản là không thể nào.

Cho nên Trần Phong chỉ có thể chờ đợi nước sông tràn đầy địa cung, sau đó đợi lực xung kích của dòng nước biến mất mới có thể thuận thế bơi ra ngoài.

Chỉ có điều quá trình này thật dài.

Trần Phong vừa rồi đã hít một hơi thật sâu, nhưng lại mãi vẫn chưa cảm giác nước sông tràn đầy toàn bộ mộ huyệt.

Trọn vẹn khoảng ba phút sau, Trần Phong đều cảm giác lá phổi nóng rát đau đớn.

Cảm giác nghẹt thở mãnh liệt càng làm cho trước mắt tối sầm từng trận.

Thế nhưng trong tình huống này vẫn không thể thả lỏng cảnh giác.

Thế là Trần Phong chỉ đành cắn nát đầu lưỡi, dùng sự đau đớn mãnh liệt để áp chế cảm giác ngạt thở ở phổi.

Trong tình huống này, trọn vẹn qua năm phút đồng hồ, Trần Phong rốt cuộc cảm giác dòng nước đã giảm hoãn lại rất nhiều.

Ngay sau đó, thân mình đang bị đẩy lùi cũng rốt cuộc bình ổn lại.

Hào vô nghi vấn, địa cung rốt cuộc đã bị nước tràn đầy.

Giờ phút này Trần Phong cũng không thể nhịn được nữa, lập tức dùng đỉnh xẻng công binh trở tay cắt đứt dây thừng bên hông.

Sau đó hai tay bám vào mép lỗ hổng trên đỉnh hang, nỗ lực bò ra ngoài.

Nhất thời, nước sông Hoàng Hà băng lãnh tiết đầu xuân đang kích thích mỗi một lỗ chân lông trên toàn thân.

Thời gian ngắn ngủi vài phút khiến Trần Phong cảm giác da thịt đều có chút tê dại.

Nhưng Trần Phong lại chỉ có thể nén chịu nhiệt độ băng lãnh, sau đó nỗ lực bò ra khỏi địa cung.

Tức thì, vừa chui ra khỏi cửa hang, Trần Phong cảm giác có một cỗ áp lực nước cường hoành trực tiếp ép đến mức không mở nổi mắt.

Cảm giác kia giống như có mấy trăm cân bông đá một hơi đè lên người, gần như ép hết không khí trong phổi ra ngoài.

Thế là Trần Phong lập tức cắn chặt hàm răng ngậm miệng lại, dùng tốc độ nhanh nhất bơi lên trên.

Lúc này cảm giác thiêu đốt ở phổi làm cho Trần Phong thống khổ vô cùng, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào một điểm ánh sáng phía trên, dùng hết toàn lực bơi lên.

Không bao lâu, đại khái sau mười mấy giây, Trần Phong bỗng nhiên cảm giác áp lực nước trong nháy mắt thu nhỏ lại.

Ngay sau đó, Trần Phong lập tức lao ra khỏi mặt nước, liền cũng không lo được nhiều nữa, lập tức hít thở từng ngụm lớn. "Khụ khụ!

Oa!" Tức thì, cùng với tiếng ho khan kịch liệt, nước sông Hoàng Hà bị hít vào trong phổi cùng với nước bọt không ngừng phun ra ngoài.

Nhưng Trần Phong lại cảm giác thân tâm dị thường sảng khoái.

Bởi vì đã hít thở được không khí rồi!

Trọn vẹn ho khan hai phút đồng hồ, Trần Phong mới cảm giác trong phổi thoải mái hơn một chút.

Đồng thời trong lòng cũng có một loại cảm giác tìm được đường sống trong cõi chết.

Nếu không phải trước đó đương cơ lập đoạn, lập tức phá khai vách đá đỉnh hang, e rằng hiện tại đã chết đuối trong địa cung rồi.

Trong tình huống này Trần Phong làm sao có thể không cảm thấy may mắn?

Nhưng hiện tại đúng vào tiết đầu xuân, nói nước sông Hoàng Hà lạnh thấu xương cũng không quá đáng.

Giờ phút này, trong thời gian ngắn ngủi vài phút, Trần Phong cảm giác tứ chi bắt đầu tê dại.

Nếu tiếp tục lưu lại trong nước, e rằng không bao lâu nữa sẽ bắt đầu xuất hiện triệu chứng giảm thân nhiệt.

Đến lúc đó thì ước chừng thần tiên cũng không cứu sống được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong không nói hai lời, lập tức nhắm chuẩn vị trí bơi vào bờ sông.

May mắn là hiện tại khoảng cách đến bờ sông không xa lắm, tối đa chỉ có vài trăm mét.

Dưới khoảng cách này, Trần Phong đại khái mất năm phút đồng hồ liền rốt cuộc đã tới bờ.

Ngay sau đó Trần Phong liền lôi thân thể mệt mỏi từ trong nước lên bờ.

Cảm giác rời khỏi mộ huyệt, một lần nữa đặt chân lên bờ sông khiến Trần Phong cảm thấy sống sót thật là tốt đẹp.

Thế là không nhịn được nữa liền trực tiếp nằm ngửa trên bãi cát, hít thở từng ngụm lớn.

Gió nhẹ thổi qua cũng làm cho hắn cảm thấy sự sống chân thực đến nhường nào.

Nhưng hiện giờ tiết trời không quá ấm áp, nước sông trên người

cũng sẽ lấy đi nhiệt độ cơ thể hắn.

Vì thế Trần Phong đại khái nghỉ ngơi năm phút liền lập tức xoay người dậy.

Sau đó lấy từ trong ba lô ra cây đuốc còn sót lại, dùng bật lửa châm lên.

Chương 45

Phải mau chóng tìm chút nguồn nhiệt, nếu không thì ngâm mình trong nước thời gian dài như vậy, tùy thời đều có khả năng khiến nhiệt độ trung tâm cơ thể hạ thấp.

Đợi sau khi châm đuốc, Trần Phong vừa dùng chân kẹp cây đuốc để sưởi ấm, vừa cảm khái.

Nhìn thoáng qua mặt trời chói chang trên đầu...

Hiện giờ vừa đúng lúc xế chiều.

Mặt trời ấm áp cũng làm cho Trần Phong có thêm chút dũng khí.

Xem ra hắn chỉ ở trong mộ huyệt một đêm.

Nhưng cho dù là một đêm, mức độ nguy hiểm cũng vượt xa hai mươi mấy năm qua.

Vừa rồi nếu không quyết đoán, ước chừng hiện tại đã chết đuối trong mộ rồi.

Quan trọng hơn là cơ quan trong mộ huyệt cũng hung hiểm dị thường.

Nghĩ đến tảng đá Đoạn Long Thạch kia, sống lưng Trần Phong lạnh toát.

Đặc biệt là cỗ nữ thi kia, Trần Phong hiện tại cũng cảm thấy có chút may mắn vì đã thoát chết. "Ực!" Nuốt nước bọt, Trần Phong không khỏi lại nhớ đến nội dung ghi chép trên bức di thư kia.

Trần Phong phi thường hiếu kỳ, những chuyện ghi trên di thư rốt cuộc là thật hay giả?

Nếu là thật, vậy thì bộ binh thư năm xưa rốt cuộc phải là thứ thần

kỳ đến nhường nào mới có thể khiến người chết trực tiếp thi biến?

Quan trọng hơn là, cỗ nữ thi trong mộ bồi táng thật sự là cái xác sắp thi biến sao?

Nếu là như vậy, chẳng phải hắn đã đoán sai rồi sao?

Thi biến...

Từ trước tới nay hắn chưa từng tận mắt nhìn thấy!

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng dị thường hiếu kỳ.

Nhưng nếu cho hắn thêm một cơ hội quan sát ở cự ly gần, Trần Phong cũng tuyệt đối sẽ không tiến lên.

Dù sao trải qua lần thoát chết này, hắn cảm thấy không có gì quan trọng hơn sinh mệnh của mình.

Nghĩ đến đây, Trần Phong đại khái cũng đã khôi phục một chút thể lực.

Tiếp theo hắn nhìn thoáng qua Miêu Lĩnh ở đối diện, liền đứng dậy chuẩn bị nhân lúc trời còn sáng trở về trại Miêu.

Miêu Lĩnh là một tòa rừng già trong núi sâu.

Căn cứ theo lời người dân bản địa truyền miệng, trong rừng không chỉ có sài lang các loại thú dữ, thậm chí còn có "Nhân Hùng" xuất hiện.

Nói về Nhân Hùng, trắng ra chính là Gấu Ngựa (hoặc Gấu Chó).

Loài gấu này có thể đi thẳng bằng hai chân, tốc độ chạy đạt 160 km/h.

Hiện tại đúng vào tiết đầu xuân, Nhân Hùng vừa từ trong hang ngủ đông đi ra.

Một khi gặp phải Nhân Hùng, ước chừng xác suất sinh tồn còn lại

chẳng có bao nhiêu.

Nhưng may mắn là Nhân Hùng thông thường đều sẽ đi săn vào buổi tối.

Nhân lúc hiện tại trời chưa tối hẳn, Trần Phong có thể dùng thời gian hai tiếng đồng hồ nhanh chóng băng qua Miêu Lĩnh.

Như vậy, không đến chập tối là có thể trở lại trại Miêu.

Thế là Trần Phong nhanh chóng rời khỏi bờ sông, sau đó dựa theo phương pháp trước đó buộc một sợi dây thừng sau lưng, tiếp đó liền tiến vào trong rừng cây một đường đi về phía trước.

Sau khi tiến vào Miêu Lĩnh, theo một đường đi tới, Trần Phong nhìn ánh mặt trời lốm đốm xung quanh, trong lòng cũng có chút cảm khái.

Lần này xác thực là tìm được đường sống trong cõi chết.

Nhưng tuy rằng lịch trình trộm mộ lần này phi thường kinh hiểm, nhưng Trần Phong vẫn cứ cảm giác si mê.

Hiện tại hắn vẫn cứ nghĩ mãi không thông, nữ thi trong mộ kia rốt cuộc là tình huống gì?

Nếu thật sự biết thi biến thì nằm trong quan tài thời gian dài như vậy sao lại không có bất kỳ phản ứng nào?

Còn nếu không thể thi biến thì những gì ghi trong di thư của người xây mộ lại là cái gì?

Ngẫm kỹ lại, Trần Phong chỉ có thể quy kết là do hắn chưa gặp phải nguy hiểm.

Bởi vì ở trong mộ ngay cả thi miết - loại đồ vật này cũng đã gặp rồi, nếu thật sự có thi thể biết thi biến cũng không phải là không có khả năng. "Thôi kệ, tranh thủ thời gian về đi thôi." Nghĩ đến đây, Trần

Phong tạm thời đè nén sự tò mò trong lòng xuống.

Bất kể thế nào, lần này tổng không phải là đi tay không.

Không chỉ biết được nhiều bí mật như vậy, quan trọng nhất là còn lấy được một cái mặt nạ chế tạo bằng vàng ròng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền lấy cái mặt nạ lấy được từ trên mặt nữ thi ra.

Đặt trong tay ước lượng một chút, Trần Phong cũng cảm thấy tâm tình dâng trào.

Cái mặt nạ này ít nhất cũng nặng bảy tám cân.

Nếu mang đến tiệm vàng bán, ít nhất cũng bán được vài vạn đô la Mỹ.

Nghĩ tới đây, Trần Phong cũng cảm thấy đáng giá.

Chỉ có điều, đợi sau khi nghĩ lại, Trần Phong lại bỗng nhiên nhớ tới một chỗ không đúng.

Không đúng nha?

Hắn đã từ trong mộ đi ra, cũng thành công tìm được chủ mộ thất.

Thế nhưng hiện tại tại sao lại không có âm thanh nhắc nhở của Hệ thống?

Phải biết rằng nhiệm vụ lần này Hệ thống ban bố là để hắn đi tìm chủ mộ thất. "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, thành công tìm được chủ mộ thất!" Nhưng đúng lúc này, ngay khi Trần Phong đang nghi hoặc, âm thanh nhắc nhở điện tử trong đầu bỗng nhiên như ước nguyện mà tới.

Nghe được thanh âm này, Trần Phong cũng lập tức dừng bước.

Ngay sau đó, âm thanh của Hệ thống liền liên tục vang lên. "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoạch đắc kỹ năng Phát Khâu Thiên Quan: Song Chỉ Tham Động!" "Đinh!

Bắt đầu đo lường độ hoàn thành nhiệm vụ lần này...

Đo lường hoàn tất, độ hoàn thành nhiệm vụ 90%, Túc chủ hoạch đắc hai lần cơ hội rút thưởng miễn phí!" Oanh!

Trong nháy mắt, Trần Phong bỗng nhiên cảm giác trong đầu mãnh liệt dâng lên một dòng lũ dữ liệu.

Trong dòng dữ liệu kia bao quát lượng lớn kiến thức cổ kim trung ngoại về quan tài mộ táng.

Trừ cái đó ra, còn có học thức về âm dương học và các loại giám biệt thi thể.

Đại khái năm phút sau, dòng lũ dữ liệu rốt cuộc từ từ kết thúc.

Cái lúc này Trần Phong mở mắt ra lần nữa, rốt cuộc đã hiểu rõ kỹ nghệ "Song Chỉ Tham Động" là gì.

Hóa ra cái gọi là Song Chỉ Tham Động, chỉ chính là kỹ năng tất yếu của Phát Khâu Thiên Quan!

Lúc này Trần Phong mới hiểu được, cũng không phải cứ có Phát Khâu Ấn là có thể được xưng là Thiên Quan.

Kỹ năng Song Chỉ Tham Động nói trắng ra là một đôi ngón tay ổn như Thái Sơn, có thể phá giải cơ quan nhỏ bé trong huyệt mộ.

Chương 46

Quan trọng hơn là có thể không cần mở quan tài mà từ hai cái lỗ trên quan tài mò ra đồ tùy táng trân quý.

Thậm chí còn có thể dùng kỹ năng Song Chỉ Tham Động trực tiếp dò xét thi thể trong quan tài xem có khả năng thi biến hay không.

Muốn luyện thành tuyệt kỹ này, trừ phi bắt đầu từ nhỏ, quá trình luyện tập càng là khổ không thể tả.

Nhưng dưới sự quán thâu của Hệ thống, Trần Phong không cần một ngày luyện tập liền trực tiếp nắm giữ loại kỹ nghệ này.

Đợi Trần Phong mở mắt ra lần nữa, từ từ nhìn về phía hai ngón tay.

Chỉ thấy hai ngón tay trở nên dị thường linh hoạt.

Không chỉ có thể rút đồ tùy táng trân quý từ trong quan tài, Trần Phong còn hiểu rõ đại bộ phận nguyên nhân thi biến, cho nên chỉ cần dùng hai ngón tay thò vào quan tài là cơ bản có thể phân biệt được tình huống thi thể bên trong.

Nghĩ đến đây, Trần Phong đối với kỹ năng Song Chỉ Tham Động càng phát ra mong đợi.

Chỉ hy vọng lần sau đi trộm mộ có thể có đất dụng võ cho loại kỹ nghệ này.

Khoan đã...

Đúng lúc này, Trần Phong bỗng nhiên nhớ tới, hình như còn có hai lần cơ hội rút thưởng miễn phí chưa dùng.

Thế là Trần Phong lập tức ở trong lòng mặc niệm: "Hệ thống, tôi

còn có hai lần cơ hội rút thưởng, có thể sử dụng không?" "Đinh!

Túc chủ có muốn bắt đầu rút thưởng?" Lập tức, theo tiếng nói của Trần Phong vừa dứt, âm thanh điện tử của Hệ thống lập tức vang lên.

Nghe thấy thanh âm này, Trần Phong lần này không có bất kỳ do dự nào, liền trực tiếp gật đầu.

Giây tiếp theo, trong đầu Trần Phong lập tức hiện ra một cái bàn quay khổng lồ.

Theo bàn quay dần dần xoay tròn, tim Trần Phong cũng theo đó mà treo lên. "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoạch đắc ba viên Bắc Địa Huyền Châu!" Mãnh liệt nghe thấy âm thanh nhắc nhở của Hệ thống, Trần Phong lập tức hai mắt sáng lên.

Bởi vì có tri thức Hệ thống truyền thụ, cho nên Trần Phong biết Bắc Địa Huyền Châu là gì.

Đơn giản mà nói, Bắc Địa Huyền Châu là một loại bí bảo thám mộ độc hữu của nhất mạch Phát Khâu Thiên Quan.

Nói trắng ra là một loại thuốc, tính ôn hòa không độc, nhưng lại có thể khắc chế mấy chục loại độc tính.

Bắc Địa Huyền Châu thực chất là một loại dược vật có thể phòng ngừa không khí phát sinh biến hóa trong mộ huyệt, khắc chế độc khí.

Ngậm ở trong miệng, bách độc bất xâm!

Hiện giờ hoạch đắc loại bí bảo này, vậy thì nếu sau này lại đi trộm mộ, mức độ nguy hiểm sẽ giảm xuống rất nhiều.

Xem ra thu hoạch rút thưởng lần này không tệ.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không do dự nữa, trực tiếp bắt đầu lần rút thưởng thứ hai.

Tức thì, bàn quay trong đầu bắt đầu xoay tròn, lần này đợi bàn quay từ từ đình chỉ, trong đầu Trần Phong cũng lập tức vang lên âm thanh điện tử nhắc nhở. "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ, hoạch đắc một đôi Găng tay Mạc Kim!" Găng tay Mạc Kim?!

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của Hệ thống, Trần Phong lập tức hai mắt sáng lên.

Cái gọi là Găng tay Mạc Kim, đó là găng tay mà Mạc Kim Hiệu Úy sau khi tiến vào mộ táng bắt buộc phải đeo.

Bởi vì phàm là minh khí cổ đại, vì để tránh bị người ta đào trộm nên thông thường đều sẽ bôi một tầng kịch độc bên trên.

Găng tay Mạc Kim làm bằng hai tầng da, lại dùng dược liệu ngâm thật lâu, đeo vào không chỉ có thể thanh nhiệt giải độc, mà còn có thể khắc chế đại bộ phận độc vật trong mộ táng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong âm thầm gật đầu.

Xem ra thu hoạch lần này không tệ.

Tuy rằng liên tiếp hai lần rút thưởng cũng không hoạch đắc thêm kỹ năng quan trọng nào nữa, nhưng hai món công cụ này cũng rất đáng giá.

Huống chi lần này không chỉ thu được bảo vật từ trong Hệ thống, mà thu hoạch trong mộ táng cũng phi bỉ tầm thường.

Vừa nghĩ, Trần Phong liền không tiếp tục chậm trễ thời gian nữa, tăng tốc bước chân đi về phía trước.

Hiện tại thời gian không còn sớm.

Khoảng cách đến lúc mặt trời xuống núi tối đa cũng chỉ còn lại ba tiếng đồng hồ.

Trần Phong muốn nhân lúc thời gian hiện tại trực tiếp băng qua Miêu Lĩnh. "Rắc rắc ~" Nhưng đúng lúc này, Trần Phong bỗng nhiên sắc mặt biến đổi mãnh liệt.

Bởi vì bỗng nhiên hắn thính nhạy nghe thấy ở phía sau vang lên một trận tiếng bước chân đạp trên lá khô.

Tình huống gì đây?

Hiển nhiên Trần Phong nghe ra ở phía sau không biết có người hay là có thứ gì đang đi theo.

Nhưng đợi sau khi dừng bước, Trần Phong chợt phát hiện âm thanh phía sau cũng biến mất.

Không thể nào là hồi âm...

Trong Miêu Lĩnh cây cối phồn mậu, không trống trải như vậy.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền lập tức tăng tốc bước chân, sau đó chuẩn bị nhân cơ hội cắt đuôi tiếng bước chân phía sau.

Bởi vì Trần Phong mãnh liệt đoán được một loại khả năng.

Thứ đang đuổi theo ở phía sau, hoặc là lão đầu kia, hoặc là...

Nhân Hùng!

Nhưng lão đầu kia tuy rằng có khả năng đi theo lên núi, nhưng Trần Phong hiện tại đang ở bờ sông bên kia.

Với tuổi tác của lão tẩu kia, không thể nào băng qua nước sông Hoàng Hà lạnh lẽo như vậy.

Vậy thì chỉ có một loại khả năng!

Nhân Hùng!

Nghĩ đến khả năng này, đồng tử Trần Phong lập tức co rút lại một trận.

Phải biết rằng Nhân Hùng là loài gấu có lực tấn công kinh khủng nhất.

Nhìn dáng vẻ vụng về nhưng kỳ thực tốc độ chạy của Nhân Hùng so với linh dương cũng không hề thua kém.

Trong tình huống này, với tốc độ của hắn căn bản không thể nào chạy lại Nhân Hùng!

Nghĩ đến đây, tim Trần Phong đều treo lên tận cổ họng.

Thế là liền lập tức tăng tốc bước chân, gần như phi bôn bắt đầu chạy về phía trước.

Thế nhưng ngay sau đó lại làm cho Trần Phong phát giác được một loại tình huống khủng bố.

Đó là dù hắn chạy nhanh cỡ nào, tiếng bước chân đuổi theo phía sau vẫn có thể theo kịp.

Hơn nữa Trần Phong nghe kỹ lại, căn bản không giống bước chân của con người... "Toang rồi!" Ý thức được điểm này, trong lòng Trần Phong lập tức 'lộp bộp' một tiếng.

Ngước mắt nhìn mặt trời trên trời, tâm tình cũng càng thêm nôn nóng.

Không còn cách nào khác!

Bởi vì ban đêm trong núi đến rất nhanh.

Tuy rằng hiện tại mới bốn giờ chiều, nhưng chân trời đã bắt đầu xuất hiện ráng chiều đỏ rực.

Chương 47

Trần Phong định thần nhìn lại, chỉ thấy trong phiến Miêu Lĩnh rậm rạp này, vì quan hệ cây cối che chắn cho nên đã bắt đầu tối đen.

Trong tình huống dần dần tối đen này, thị giác con người không tốt bằng gấu mù!

Làm sao bây giờ?!

Phát giác căn bản chạy không thoát, Trần Phong dứt khoát dừng bước, sau đó dựa lưng vào một cái cây lớn nấp sau lớp vỏ cây. "Hộc ~ hộc!" Giờ phút này, Trần Phong gần như không cách nào kiềm chế tiếng thở dốc của mình.

Bởi vì mãnh liệt nghe thấy âm thanh đuổi theo sau lưng dường như đang tiếp tục.

Tuy rằng chậm lại rất nhiều nhưng vẫn cứ đang tới gần phía bên này.

Phát giác điểm này, cả trái tim Trần Phong đều lạnh ngắt.

Phải biết rằng Nhân Hùng - loại đồ vật này kỳ thực cũng không có nhiều tệ đoan như trong sách giáo khoa viết.

Đầu tiên, Nhân Hùng ăn thịt thối, cho nên giả chết cũng vô dụng.

Trần Phong ngẩng đầu nhìn cái cây lớn trước mắt, ước chừng đều không leo nhanh bằng gấu mù.

Chết chắc rồi!

Chạy cũng chạy không thoát, giả chết lại không có tác dụng.

Quan trọng nhất là hiện tại đang là thời điểm Nhân Hùng vừa từ trong hang ngủ đông đi ra.

Nhân Hùng lúc này đã đói suốt một mùa đông, ước chừng ngay cả đồng loại cũng sẽ tương tàn!

Nghĩ đến đây, Trần Phong biết tuyệt đối không có khả năng chạy trốn được nữa.

Vậy thì còn lại chỉ có tử chiến đến cùng!

Nhưng đánh thế nào?

Thể hình Nhân Hùng gấp mười lần con người, lực độ một cái tát cơ hồ cả tấn.

Hơn nữa toàn thân Nhân Hùng đầy da lông dính bùn đất và sỏi đá, tục xưng là "thiết bao nhục" (sắt bọc thịt).

Có loại áo giáp thiên nhiên này, súng săn cũng bắn không thủng.

Trừ phi có thể lao vào trong lòng nó, một dao trí mạng!

Không sai!

Trần Phong nhớ kỹ, Nhân Hùng toàn thân đều là thiết bao nhục, nhưng duy độc hình bán nguyệt trước ngực là điểm yếu trí mạng.

Chỗ đó không chỉ không có lớp mỡ dày mà còn cực kỳ gần tim.

Nếu một dao đâm xuống thì cực kỳ có khả năng lấy mạng nó. "Phù ~ Liều mạng thôi!" Nghĩ đến đây, Trần Phong biết tạm thời cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Hiện tại hắn hy vọng biết bao trong tay có thể có cây súng săn, nhưng điều này không thực tế.

Nghĩ đến đây, Trần Phong chỉ có thể hy vọng lần này sẽ không chết quá thảm.

Thế là Trần Phong sau khi tự bơm đầy khí thế cho mình, liền từ trong túi lấy ra một cuộn dây thừng ngắn, sau đó dùng sức quấn chặt

dao găm vào trong lòng bàn tay.

Sau khi nắm ngược cán dao, hắn từ từ di chuyển nửa mặt, nhìn về phía sau cái cây lớn.

Giờ phút này, thời gian phảng phật đều ngưng cố lại.

Trần Phong cũng ráng nhịn tiếng thở dốc kịch liệt, sau đó định thần nhìn về phía sau. "Rắc rắc ~ rắc rắc!" Tiếng bước chân trong rừng đang tiếp tục, giống như có người giẫm lên lá khô.

Thế nhưng theo thời gian trôi qua, biểu tình vốn ngưng trọng của Trần Phong lại dần dần ngây ra.

Bởi vì hắn bỗng nhiên phát hiện, nương theo tia sáng hôn ám trong rừng, cái bóng đang dần dần đi tới ở phía sau kia lại tịnh không giống bộ dáng của Nhân Hùng.

Tuy rằng Nhân Hùng cũng đi thẳng.

Nhưng cái bóng kia lại phi thường gầy nhỏ, nhìn qua không giống Nhân Hùng, ngược lại giống bộ dáng con người hơn?

Không phải Nhân Hùng!

Trong nháy mắt nhìn thấy bóng người kia, Trần Phong lập tức trừng lớn hai mắt.

Không dám tin tưởng chớp chớp mắt, sự sợ hãi trong lòng bị hưng phấn vô cùng thay thế.

Bởi vì chỉ cần không phải Nhân Hùng là tốt rồi!

Ở Tây Tạng làm lính công binh ba năm, một thân bác kích thuật (võ chiến đấu) không tính là tinh thông nhưng cũng tạm được.

Chỉ cần không phải loại súc sinh như thế kia thì đều có thể liều mạng.

Chỉ có điều Trần Phong cũng nghĩ không thông, lúc này sẽ có người đuổi theo sao?

Chẳng lẽ là lão đầu kia?

Nhưng thế cũng không đúng nha!

Lão đầu kia tuy rằng có khả năng là hậu duệ người giữ mộ, nhưng cũng không thể nào lấy tuổi tác cao như vậy băng qua sông Hoàng Hà.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lần nữa định thần nhìn lại.

Quả nhiên!

Đợi bóng người kia dần dần tới gần, nương theo cái bóng do ánh sáng khúc xạ, Trần Phong phát hiện chỗ không ổn.

Bóng người kia không phải lão đầu lưng còng, thậm chí không giống đàn ông.

Ngược lại giống một người phụ nữ...

Khoan đã...

Phụ nữ?!

Tức thì, Trần Phong lưng tựa vào vỏ cây, bỗng nhiên đồng tử phóng đại.

Hắn phi thường xác định, phụ cận Miêu Lĩnh không có thôn trại nào.

Sau khi nhìn thấy bóng người kia là phụ nữ, trong lòng Trần Phong không hiểu sao ẩn ẩn dâng lên một loại dự cảm bất tường.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức xoay người, sau đó dùng đèn pin chiếu về phía mười mấy mét ngoài xa. "Ưm!" Cũng trong nháy mắt này, đồng tử Trần Phong đều trong nháy mắt co rút lại, sau đó càng một tay bịt chặt miệng.

Không còn cách nào khác!

Bởi vì ngay khoảnh khắc đèn pin chiếu tới, Trần Phong rốt cuộc đã nhìn rõ bóng người kia rồi.

Không phải lão tẩu kia, là cỗ nữ thi!

Không sai!

Trần Phong nhìn chân chân thực thực, nữ thi kia vẫn mặc bộ quần áo trại Miêu.

Da thịt trên mặt vẫn khô quắt giống như trước đó, nhưng đang cất bước chân tập tễnh đi chậm rãi về phía bên này.

Chỉ trong nháy mắt, mồ hôi lạnh của Trần Phong túa ra.

Đến khắc này, hắn rốt cuộc đã hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Hóa ra xem di thư trong chủ mộ thất, những gì ghi chép bên trên toàn bộ đều là thật.

Cỗ nữ thi này không phải xác khô, mà là quái vật tùy thời đều có thể thi biến.

Chương 48

Nhìn như vậy thì Trần Phong đều hiểu rõ rồi.

Nhưng cũng không ngờ ngôi mộ Hoàng Hà này phải dùng để trấn áp.

Vô ý đả thông mộ táng mới phá hoại phong thủy nơi đó, khiến cho cỗ nữ thi này có thể thấy lại ánh mặt trời.

Thảo nào tổ phụ của hắn mấy chục năm nay đều không nhắc đến chuyện mộ táng.

Cũng khó trách người giữ mộ kia dạm ba lần bảy lượt khuyên hắn rời đi.

Hóa ra thứ trong núi của ông ta, chỉ chính là cỗ thi thể này?!

Nhìn như vậy, lúc rời khỏi quan tài, cỗ nữ thi này ước chừng đã thi biến rồi!

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ!

Lúc này Trần Phong cũng không nói hai lời, lập tức tắt đèn pin.

Sau đó vội vàng nấp sau cái cây lớn, trong đầu bắt đầu nhanh chóng tự khảo.

Nhưng vô luận nghĩ thế nào, Trần Phong đều không có đối sách.

Lúc này hắn thậm chí cảm thấy nếu bị một con thú hoang đuổi theo thì tốt biết bao nhiêu?

Nhưng lại đổi thành cỗ nữ thi này...

Lần đầu tiên nhìn thấy quái sự xác chết vùng dậy, càng không biết

nữ thi này khủng bố đến mức nào.

Nhưng Trần Phong lại hiểu rõ, hắn chết chắc rồi.

Bởi vì vô luận là phái nào của giới trộm mộ, sau khi gặp phải tình huống xác chết vùng dậy, chuyện làm đầu tiên chính là bỏ chạy.

Người và bánh tông chém giết nhau, đừng đùa nữa!

Không được...

Không thể động tác quá nhanh!

Trần Phong không biết nữ thi là món đồ chơi gì, nhưng hắn biết tuyệt đối không thể gây sự chú ý của nó.

Cho nên Trần Phong lập tức cắn chặt hàm răng, ngay cả hô hấp cũng nín lại.

Tiếp đó hắn mới cẩn thận từng li từng tí bước đi, chuẩn bị nấp xa hơn một chút rồi mới lập tức đào tẩu khỏi Miêu Lĩnh.

Nhưng vừa đi về phía trước một bước. "Rắc rắc ~" Tức thì, tiếng lá khô thanh thúy vang lên dưới chân Trần Phong.

Nghe thấy thanh âm này, Trần Phong đều sắp tuyệt vọng.

Bởi vì nữ thi có thể đi theo tiếng bước chân của hắn đuổi tới, chứng tỏ ả có thính giác!

Quả nhiên!

Cũng đúng lúc này, sau lưng Trần Phong cũng ngay sau đó vang lên tiếng bước chân.

Cơ hồ theo bản năng quay đầu nhìn lại, lập tức làm cho hắn nhìn thấy một màn suốt đời khó quên.

Chỉ thấy nữ thi kia đang ở vị trí cách sau lưng hắn hai mét.

Giờ phút này Trần Phong bán xoay người, khoảng cách với ả gần

chưa từng có.

Trong tình huống này, Trần Phong không dám động đậy, cứ như vậy đối thị với ả. "Ực..." Cuối cùng, Trần Phong nhịn không được nuốt nước bọt, là người đầu tiên không nhịn được, xoay người muốn lao ra phía trước.

Nhưng đúng lúc này, nữ thi kia cũng nhào tới. "Toang rồi!" Lập tức, trong lòng Trần Phong kinh hãi mãnh liệt.

Dưới cự ly gần như vậy, căn bản không tránh thoát cú vồ giết của nữ thi.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng quyết tâm liều mạng, trong tay nắm chặt dao găm, hồi thân nhắm ngay vị trí yết hầu nữ thi, hung hăng đâm tới. "Phập!" Lập tức, nương theo một tiếng trầm đục.

Trần Phong cảm giác con dao trong tay giống như đâm vào thịt khô, trực tiếp ngập tận cán.

Thế nhưng nữ thi kia lại không có chút phản ứng nào, hai tay thẳng tắp cắm vào hai bên ngực Trần Phong.

Ngón tay nữ thi dị thường sắc bén, giống như dao nhỏ trực tiếp chọc vào.

Lúc này do tốc độ của ả quá nhanh, Trần Phong cũng bị mãnh liệt ấn xuống đất.

Trong nháy mắt, Trần Phong liền thành hồ lô lăn đất, bị đè trên mặt đất.

Nhưng hắn muốn phản kháng lại kinh khủng phát hiện khí lực của nữ thi kia còn khủng bố hơn trong tưởng tượng.

Vô luận giãy dụa thế nào cũng không có bất kỳ khả năng đẩy ra được.

Thậm chí do khí lực nữ thi đè lại quá lớn, Trần Phong ngay cả tay cũng không nhấc lên nổi, dao găm càng trực tiếp tuột tay văng ra.

Trong tình huống này, Trần Phong biết chắc chắn phải chết.

Nhưng thường ngôn đạo, nhà dột gặp mưa suốt đêm...

Bị đè xuống đất không nói, mười ngón tay nữ thi kia trực tiếp chọc thủng da thịt, thậm chí ngay cả xương sườn cũng gãy mất hai cái.

Trong cơn kịch thống, Trần Phong mãnh nhiên cảm giác trong lồng ngực mình phát ra hai tiếng trầm đục.

Tiêu rồi...

Lá phổi bị đâm thủng rồi!

Giờ phút này cảm giác lá phổi bị ngón tay xương xẩu đâm thủng, trái tim Trần Phong lập tức rơi xuống đáy cốc.

Bởi vì khí lực con người đều bắt nguồn từ hô hấp.

Một khi phổi bị tổn thương, vậy thì sẽ nhanh chóng xuất hiện tình trạng thiếu oxy nghiêm trọng, thậm chí sẽ gia tốc thời gian tử vong.

Hơn nữa do phổi không thể lấy được lượng lớn không khí, khí lực cũng theo đó trong nháy mắt biến mất, không thể cử động. "Hộc ~ a ~" Lúc này Trần Phong chính là như vậy.

Trong nháy mắt lá phổi bị tổn thương, hắn lập tức cảm giác hô hấp của mình trở nên gấp gáp.

Thế nhưng vô luận há to miệng thở dốc, không khí cũng không thể thuận lợi đi vào mạch máu.

Nhất thời, tầm mắt Trần Phong đều bắt đầu trở nên mơ hồ.

Trong thời gian ngắn ngủi mười mấy giây, hắn cảm giác khí lực

bị rút đi nhanh chóng.

Tay vốn có thể chống đỡ nữ thi cũng vô lực rũ xuống.

Tức thì, dường như cảm giác Trần Phong đã không còn khí lực, nữ thi kia liền trực tiếp cúi đầu xuống, há cái miệng to như chậu máu cắn về phía cổ hắn.

Giờ phút này, Trần Phong thậm chí đều có thể ngửi thấy mùi tanh hôi trong miệng nữ thi kia.

Đặc biệt là cái miệng rộng khủng bố kia, nhìn qua gần như có thể nuốt trọn nửa cái đầu.

Tiêu rồi...

Chết chắc rồi!

Cảm giác sợ hãi tử vong khiến trong lòng Trần Phong gần như trăm trảo cào xé.

Nếu tiếp tục chờ chết, vậy thì chờ đợi hắn chỉ có kết quả thân thủ dị xử (đầu một nơi thân một nẻo).

Chương 49

Thế nhưng hiện tại tình huống quá nguy cơ, Trần Phong vô luận thế nào cũng không còn cách nào khác.

Phải làm sao?

Thật sự phải ngồi chờ chết sao!

Khoan đã...

Vào lúc này, Trần Phong bỗng nhiên cảm giác bên tay dường như sờ được thứ gì đó.

Là một xâu đồ vật, có chút trọng lượng.

Giờ phút này Trần Phong không kịp suy nghĩ nhiều, trực tiếp chộp lấy thứ trong tay, sau đó nhắm ngay cái miệng to như chậu máu sắp cắn tới của nữ thi, hung hăng thọc vào.

Nhưng trong nháy mắt, chuyện cổ quái đã phát sinh.

Phải biết rằng nữ thi là một cái bánh tông lớn, vốn dĩ ngay cả dao cũng không sợ.

Thế nhưng Trần Phong không biết đã nhét thứ gì vào trong miệng, nữ thi kia mãnh liệt bật khỏi người Trần Phong, sau đó ngã xuống đất kịch liệt giãy dụa. "Xèo ~ xèo!" Vừa giãy dụa, trong miệng ả không ngừng phun ra nước màu nâu.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Phong mãnh liệt giơ tay lên mới nhớ lại trong tay đang cầm cái gì.

Ngũ Đế Tiền?!

Không sai!

Trần Phong mới mãnh liệt nhớ tới, từ trong phần thưởng Hệ

thống có rút được một xâu Ngũ Đế Tiền.

Về sau hắn vẫn luôn đeo trên cổ tay chưa từng tháo xuống.

Vốn dĩ hắn biết Tiểu Ngũ Đế Tiền sở hữu khí vận quốc gia, có thể chấn tai cản sát.

Nhưng không ngờ tới Ngũ Đế Tiền còn có thể trấn thi?!

Nhưng hiện giờ Trần Phong cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Mắt thấy nữ thi ngã trên mặt đất nôn ra nước đen, Ngũ Đế Tiền khẳng định đã tạo thành thương tổn cho ả.

Nhưng không biết thương tổn có thể duy trì bao lâu...

Thế là Trần Phong cũng không biết lấy khí lực ở đâu ra, nín một hơi, lập tức xoay người nhào tới.

Khắc tiếp theo, tay Trần Phong sờ ra sau lưng, khi giơ tay lên trong tay đã có thêm một cái ấn đồng vuông vức.

Phát Khâu Ấn!

Trần Phong nhớ kỹ trên Phát Khâu Ấn có khắc tám chữ lớn "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ".

Càng có danh xưng là nhất ấn tại thủ, quỷ thần giai tị (một ấn trong tay, quỷ thần đều tránh)!

Ngay cả thi miết cũng có thể trấn áp, đối với loại thi thể như bánh tông lại càng có công hiệu cường đại.

Trần Phong đoán không sai, bởi vì Phát Khâu Ấn thực tế chính là dùng để trấn thi.

Thế là Trần Phong trực tiếp cầm ấn đồng, nhắm ngay đầu lâu nữ thi hung hăng nện xuống. "Bộp!" Lập tức, đập một cái xuống, đầu lâu

nữ thi bị đập nứt toác.

Trần Phong lại giống như phát điên, căn bản không có xu thế dừng lại. "Bộp!

Bộp!" Lại thêm vài cái, đầu lâu nữ thi gần như bị đập nát bấy.

Bởi vì Trần Phong biết, không thể dùng ánh mắt nhìn người sống để đối đãi với xác chết vùng dậy.

Điều duy nhất có thể làm là nhân lúc còn sót lại một chút khí lực, đập nát đầu lâu nữ thi.

Hắn không tin ngay cả đầu cũng nát rồi nữ thi còn có thể hành động?

Đồng thời cũng vì hắn chỉ còn lại chút khí lực này...

Nếu không ra tay độc ác, đợi thương thế ở phổi càng phát ra nghiêm trọng, ngay cả đứng dậy cũng không làm được.

Quả nhiên!

Cũng đúng lúc này, theo đầu lâu nữ thi bị đập nát, hết thảy hành động của ả đều dừng lại.

Nhưng Trần Phong lại không dừng tay, trực tiếp nắm lấy con dao găm trên cổ nữ thi, sau đó ấn cán dao dùng sức cắt xuống.

Nương theo một tiếng "két", cổ nữ thi trực tiếp bị cắt đứt.

Cuối cùng chỉ còn lại một chút da thịt dính liền với xương sống.

Nhất thời, tất cả âm thanh đều biến mất.

Đợi làm xong hết thảy, Trần Phong cũng trực tiếp dựa lưng vào gốc cây lớn, chật vật ngồi phịch xuống đất.

Nhưng lúc này hắn lại không có tâm tư đi suy nghĩ xem nữ thi kia liệu còn có thể sống lại hay không.

Bởi vì Trần Phong cúi đầu nhìn một cái mới phát hiện, bốn cái lỗ thủng bị ngón tay chọc xuyên trên ngực đang ừng ực sủi bọt máu ra ngoài. "Hỏng rồi..." Ý thức được điểm này, Trần Phong mới biết mình bị thương nghiêm trọng đến mức nào.

Bởi vì lá phổi bị đâm thủng là thương tổn có thể trực tiếp trí mệnh.

Phổi bị xuyên thấu sẽ khiến hắn trong thời gian ngắn nhất bị thiếu oxy nghiêm trọng, vài phút nữa sẽ ngất đi.

Giờ phút này Trần Phong há miệng thở dốc, nhưng không khí lại không có một tia đi vào phổi.

Cỗ cảm giác ngạt thở mãnh liệt kia càng làm cho trước mắt tối sầm từng trận. "Hộc hộc ~" Hô hấp càng phát ra kịch liệt, Trần Phong lại cảm giác toàn thân khí lực đều bị rút đi.

Cuối cùng, Trần Phong rốt cuộc không chịu nổi sự dày vò này, trực tiếp tối sầm mặt mũi ngã xuống dưới gốc cây lớn.

Trong khoảnh khắc ngã xuống, trong đầu Trần Phong cũng vang lên một trận âm thanh điện tử. "Đinh!

Kiểm trắc Túc chủ thân thể bị thương, bắt đầu khẩn cấp trị liệu..." "Đinh!

Túc chủ bị thương nghiêm trọng, trị liệu thất bại, chuẩn bị cầm máu..." "Đinh!

Cầm máu thất bại..." "Hệ thống nhắc nhở: Thân thể Túc chủ bị thương nghiêm trọng, đã vượt quá phạm vi trị liệu của Hệ thống, Hệ thống sẽ cưỡng ép duy trì đặc điểm sinh mệnh cho Túc chủ, thời gian là 8 tiếng." Chỉ còn 8 tiếng...

Vào lúc tinh thần sắp tiêu tan, Trần Phong cũng nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Nhưng giờ phút này, việc duy nhất hắn có thể làm chỉ là cười khổ mà thôi.

Xem ra hệ thống cũng không phải vạn năng, sau khi chịu vết thương chí mạng, hệ thống cũng không thể giúp hắn hồi sinh tại chỗ.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, dù sao hệ thống cũng chưa bao giờ bảo đảm hắn bất tử bất diệt.

Xem ra sau này muốn đạo mộ, cần phải có thực lực đủ mạnh mới được.

Nhưng mà, liệu có chống đỡ nổi qua ngày hôm nay không?

Chỉ còn 8 tiếng...

Hiện giờ, hắn chỉ có thể cầu nguyện trong lòng, mong rằng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này sẽ có người đi ngang qua Miêu Lĩnh, giúp hắn cấp cứu.

Nhưng Miêu Lĩnh là chốn rừng thiêng nước độc...

Đang suy nghĩ, ý thức của Trần Phong bỗng nhiên chìm vào một màn đêm đen kịt.

Thế nhưng, điều mà Trần Phong không biết là, không lâu sau khi hắn rơi vào hôn mê sâu, một tiếng bước chân chậm rãi lại vang lên trong rừng.

Chương 50

"Xào xạc...

Xào xạc..." Tiếng bước chân chậm chạp, tựa như có người đang lê từng bước trên lá rụng.

Khoảng năm phút sau, dưới ánh tà dương đỏ rực như máu, một bóng người còng lưng chậm rãi xuất hiện trước mặt Trần Phong.

Nếu Trần Phong còn tỉnh, chắc chắn hắn sẽ giật mình kinh hãi.

Bởi vì người này không phải ai xa lạ, chính là ông lão kỳ quái mà hắn từng gặp trên núi Ô Quỷ trước đó.

Lúc này, chỉ thấy đôi mắt ông lão lóe lên tinh quang, sau khi quan sát kỹ tình trạng cái xác nữ thi trên mặt đất, sắc mặt mới thoáng đổi, lẩm bẩm: "Chết rồi?" Không sai!

Sau khi kiểm tra kỹ tình trạng nữ thi, kết quả lại phát hiện cái xác nữ thi khiến ông ta bó tay hết cách này lại bị người khác giết chết?

Tình huống gì đây?

Kinh ngạc qua đi, ông lão dùng ánh mắt khó tin nhìn về phía Trần Phong.

Nhưng ngay khi nhìn thấy chiếc ấn đồng bên tay Trần Phong, ông ta lập tức hiểu ra.

Dù thế nào ông ta cũng không ngờ tới, Trần Phong lại là một Phát Khâu Thiên Quan?

Vừa nghĩ, ông lão vừa chậm rãi mò mẫm trong cái đầu lâu đã nát bấy của nữ thi.

Cuối cùng, lôi ra một xâu tiền đồng nát, chỉ thấy Ngũ Đế Tiền đã

bị dung hóa một nửa.

Thấy cảnh này, ông lão càng khẳng định suy đoán của mình.

Thế là, ông ta dùng ánh mắt tiếc nuối nhìn về phía Trần Phong.

Không ngờ thằng nhóc trước mắt lại giúp ông ta giải quyết cái xác nữ thi này.

Nhưng gieo nhân nào gặt quả nấy, Trần Phong cũng đã chết ở đây rồi.

Khoan đã...

Đang nghĩ ngợi, ông lão bỗng nhiên phát hiện lồng ngực Trần Phong vẫn còn phập phồng yếu ớt.

Thế là ông ta lập tức cúi người xuống, dùng tay sờ kỹ cổ Trần Phong.

Ngay sau đó liền phát hiện mạch đập của Trần Phong vẫn đang chậm rãi nhảy lên. "Chưa chết?" Ý thức được Trần Phong còn sống, ánh mắt ông lão lập tức kinh ngạc.

Ngay sau đó, thần sắc trong mắt liên tục biến đổi.

Nếu Trần Phong còn ý thức, chắc chắn sẽ vô cùng chấn kinh trước diện mạo tinh thần của ông lão này.

Chỉ thấy đâu còn chút cảm giác già nua hom hem trước đó, cảm giác ông ta mang lại lúc này hệt như một lão yêu quái đã sống nhiều năm!

Giờ phút này, ông lão nhìn chằm chằm Trần Phong, dường như đang suy tính điều gì.

Phải đến năm phút sau, cuối cùng ông ta thở dài một hơi: "Thôi, coi như tiện nghi cho thằng nhóc nhà ngươi.

Phát Khâu nhất mạch cũng không thể tuyệt hậu được." "Haizzz..." Thở dài một tiếng, ông lão bỗng nhiên ngồi xổm xuống, lẩm bẩm trước mặt Trần Phong: "Trường sinh hữu đạo, nhưng lại hư vô phiêu miểu.

Tuy thuật Trồng Thi (Chủng thi) có thể giúp người chết sống lại, mọc da thịt trắng xương... nhưng đạo trường sinh chung quy cũng có đường về, không thể trường cửu..." Vừa nói, ông lão bỗng nhiên có động tác, thực hiện một loạt hành động cổ quái trước mặt Trần Phong.

Nếu Trần Phong nghe thấy những gì ông ta niệm trong miệng, chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc...

Thời gian trôi qua từng phút từng giây...

Sáng sớm hôm sau.

Khi ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu lên mặt Trần Phong, hắn cảm thấy hơi ngứa ngáy, lập tức hắt xì một cái rồi bừng tỉnh. "Khụ khụ!" Vừa mở mắt, Trần Phong đã không nhịn được mà ho kịch liệt.

Tức thì, mùi máu tanh trong cổ họng xộc thẳng vào phổi.

Trần Phong vừa mở mắt ra, trong nháy mắt liền ngơ ngác.

Tình huống gì thế này?

Chỉ thấy bốn phía vẫn là bên trong Miêu Lĩnh, cái xác nữ thi bị giết đêm qua vẫn nằm yên bên cạnh.

Nhưng mà, chuyện gì đang xảy ra?

Hắn nhớ rõ ràng tối qua mình đã đồng quy vu tận với nữ thi kia, sau đó bị nó đâm xuyên phổi, ngất lịm đi.

Phải biết rằng, đó là vết thương chí mạng đủ để khiến người ta tử vong trong vài phút!

Thế nhưng hắn nằm đây ngủ một đêm, lại tỉnh lại rồi?

Chuyện quái gì vậy?

Nghĩ đến chỗ quan trọng, Trần Phong lập tức cởi áo ra, cúi đầu nhìn xuống.

Nhưng chỉ một cái liếc mắt lại khiến hắn nhìn thấy một tình huống không thể tin nổi.

Chỉ thấy trên lồng ngực nơi bị ngón tay đâm thủng tạo thành lỗ hổng, giờ đã đóng vảy?

Trần Phong dùng tay ấn thử hai cái, vẫn cảm giác được một trận đau nhói.

Nhưng hắn cũng cảm nhận rõ ràng, thương thế bên trong vết thương đang lành lại.

Hiện tại chỉ còn lại chút vết thương ngoài da.

Sao có thể chứ?

Chẳng lẽ là hệ thống chữa trị cho hắn?

Nhưng Trần Phong nhớ rõ ràng tối qua hệ thống đã báo chữa trị thất bại mà.

Hắn thầm gọi hai tiếng trong lòng, hệ thống cũng không có phản hồi tương ứng.

Thôi bỏ đi!

Nhất thời, trong lòng Trần Phong ẩn ẩn có dự cảm không lành.

Sau khi liếc nhìn nữ thi bên cạnh, Trần Phong lập tức giãy giụa đứng dậy.

Mặc kệ thế nào, hiện tại quan trọng nhất là mau chóng rời khỏi Miêu Lĩnh.

Bất luận là vì sao ngủ một giấc lại chuyển biến tốt đẹp, phải biết nơi này chính là sâu trong Miêu Lĩnh, không chừng sẽ có dã thú hung mãnh.

Tối qua không bị thừa cơ ăn thịt đã là may mắn lắm rồi.

Cho nên, nhất định phải tranh thủ thời gian này mau chóng rời đi, quay lại Miêu trại.

Còn về chuyện lạ lùng hi lý hồ đồ lại khỏe lại này, chỉ có thể đợi an toàn rồi tính sau.

Vừa nghĩ, Trần Phong liền tìm một sợi dây thừng, buộc hành lý sau lưng, nhanh chóng xuất phát về phía trước.

Ra khỏi Miêu Lĩnh, lúc này đã là mười giờ sáng.

Nhưng Trần Phong không vội ra bến xe, mà trực tiếp về ngôi nhà cổ do tổ phụ để lại.

Dù sao vừa trải qua một lần hành động đạo mộ, tối qua lại cùng nữ thi liều mạng chém giết, hiện tại có thể nói là kiệt sức.

Cho nên, Trần Phong chuẩn bị ở lại Miêu trại nghỉ ngơi một đêm, sáng mai mới lên đường đi Kinh thành.

Đêm tối như nước.

Ăn qua loa chút lương khô, Trần Phong nằm trên giường trúc nghỉ ngơi.

Thế nhưng nhìn ánh trăng chiếu qua cửa sổ, Trần Phong lại không sao tĩnh tâm được.

Chương 51

Vạch cổ áo ra, nhìn vết thương đã đóng vảy trên ngực, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Không vì gì khác!

Bởi vì từ sáng đến giờ, chỉ mới trôi qua một ngày, vết thương vốn chỉ mới đóng vảy nay đã bắt đầu phát ngứa.

Điều này chứng tỏ thịt non bên trong đang lành lại, bắt đầu mọc các dây thần kinh ngoại vi.

Quá cổ quái!

Phải biết rằng loại thương tích chí mạng này dù có thiết bị y tế, không có cả tháng trời thì đừng mong lành hẳn.

Nhưng mới qua bao lâu? 24 tiếng còn chưa đến...

Cứ theo tốc độ lành lặn này, e rằng sáng mai là khỏi hẳn.

Điều này khiến Trần Phong cảm thấy quá mức khó tin.

Tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thật sự là hệ thống chữa khỏi vết thương cho hắn sao? "Hệ thống, tối qua rốt cuộc là chuyện gì?" Trần Phong lại một lần nữa thầm hỏi.

Nhưng hệ thống lại không có loại linh trí đó, chỉ sau khi kiểm tra thân thể hắn xong liền trực tiếp đưa ra phản hồi. "Đinh!

Túc chủ không cần lo lắng, qua hệ thống kiểm tra, thân thể túc chủ đang lành lại!" Nghe câu trả lời này, trong lòng Trần Phong không những không thả lỏng mà ngược lại càng thêm lo lắng.

Dù sao thường ngôn có câu: "Sự xuất phản thường tất hữu yêu".

Hiện tại không làm rõ chuyện này, nó mãi là một quả bom hẹn giờ.

Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, Trần Phong bỗng nảy sinh một suy đoán khủng khiếp.

Chẳng lẽ vì xem di thư của người giữ mộ để lại, cho nên hắn cũng giống như nữ thi trong mộ kia, bị thi biến?

Ực!

Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Trần Phong lập tức kịch biến.

Hắn không nói hai lời, đưa tay vào trong miệng sờ soạng kỹ càng.

Nhất thời, tim Trần Phong như nhảy lên tận họng.

Nhưng kỳ lạ là, sau khi sờ soạng một lượt, Trần Phong lại phát hiện trong miệng không có bất kỳ dị thường nào.

Đừng nói là mọc ra hai hàng răng, ngay cả răng khôn còn chưa mọc đủ. "Chẳng lẽ... mình lo xa quá rồi?" Ý thức được trong miệng không mọc răng lạ, Trần Phong cũng không kìm được mà thả lỏng hơn chút.

Dù sao hắn nhớ rất rõ, trong di thư có nhắc đến, phàm là người bị loại cổ thi biến này, trong miệng đều sẽ mọc ra vòng răng thứ hai.

Nữ thi trong mộ bồi táng cũng đã chứng thực điều này.

Thôi được rồi...

Nghĩ đến đây, Trần Phong quyết định tạm thời không suy nghĩ lung tung nữa.

Dù sao sống sót đã là chuyện tốt nhất rồi.

Hiện giờ thân mang hệ thống, sau này khẳng định sẽ có cơ hội làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ cần không bị thi biến là tốt rồi...

Trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống, Trần Phong rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Nghỉ ngơi thoải mái một đêm, lần này Trần Phong cảm thấy thần thanh khí sảng.

Hắn cũng không tiếp tục nán lại Miêu trại, mang theo tro cốt của tổ phụ, Trần Phong đi thẳng ra ga tàu hỏa Tứ Xuyên...

Trong tiểu thuyết hay có chuyện gặp cao nhân trên tàu hỏa, nhưng Trần Phong lại không gặp được.

Lần này hắn thuận lợi mua được vé tàu da xanh đi thẳng đến Kinh thành.

Khoảng trưa ngày hôm kia, Trần Phong xuống tàu hỏa.

Chỉ có điều, vừa ra khỏi sân ga, Trần Phong liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Thật không hổ là Kinh thành!

Kinh thành thập niên 80, chính là lúc người từ nam chí bắc tề tụ về đây.

Cho nên Trần Phong định thần nhìn lại, chỉ thấy trong nhà ga chật ních người.

Từ sân ga đi ra, hắn gần như là bị người ta chen chúc đẩy ra khỏi trạm.

Cũng may, trước đó ở nhà ga đã gọi điện thoại cho Ngô Bát Nhất, báo cho cậu ta biết đại khái trưa nay sẽ đến.

Cho nên Trần Phong vừa từ trạm xe đi ra, liền thấy hai người đang

cầm một tấm bìa cứng, hướng về phía đám người trong trạm xe mà hét lớn. "Lão Trần!" "Trần huynh đệ!" Nghe tiếng gọi, Trần Phong lập tức nhận ra giọng của Ngô Bát Nhất.

Dù sao hai người cùng đi lính ở Tây Tạng ba năm.

Định thần nhìn lại, liền thấy trên tấm bìa cứng kia viết tên hắn rành rành.

Thế là Trần Phong không nói hai lời đi về phía đó.

Vừa đến gần, hai người Ngô Bát Nhất cũng phát hiện ra hắn.

Lúc này, Trần Phong cũng nhìn rõ tình huống của hai người Ngô Bát Nhất.

Lão Ngô vẫn như trước kia, cao mét tám, tướng mạo trầm ổn đẹp trai.

Người bên cạnh thì để tóc dài, thân hình dày rộng, trên mặt có râu quai nón.

Nhìn dáng vẻ này, người đó hẳn là Bàn Tử - Vương Thắng Lợi.

Không ngờ bọn họ lại đến đón hắn.

Thấy hai người vừa xuất hiện, Trần Phong biết Ngô Bát Nhất đã về được một thời gian.

Nhưng hiện tại hắn tò mò là hai người họ đã đi Ngưu Tâm Sơn chưa.

Cũng đúng lúc này, ba người Trần Phong hội họp. "Lão Ngô!" "Lão Trần!" Chiến hữu gặp lại nhau, tình cảm đó đặc biệt nhiệt tình.

Hai người lập tức vỗ vai nhau.

Lúc này, Ngô Bát Nhất thấy ánh mắt Bàn Tử đang đánh giá Trần Phong, bèn hơi kích động giới thiệu: "Bàn Tử, đây là chiến hữu của

tôi, bạn chí cốt Trần Phong." "Lão Trần, đây là Vương Thắng Lợi..." Nghe Ngô Bát Nhất nói, Bàn Tử cười ngại ngùng: "Vương Thắng Lợi cái gì, Trần huynh đệ cứ gọi tôi là Bàn Tử là được.

Chưa ăn gì phải không, anh em mình tìm chỗ làm một bữa?" Nghe vậy, Trần Phong cũng cảm thấy có chút thân thiết.

Bàn Tử tuy không đi lính, nhưng tốt xấu gì cũng từng xuống nông thôn làm thanh niên trí thức.

Cho nên cảm giác mang lại cũng rất gần gũi.

Hơn nữa Trần Phong đã đọc nguyên tác, tự nhiên biết Bàn Tử cũng là người có thể phó thác tính mạng.

Chương 52

Thế là Trần Phong liền nói thẳng: "Được thôi, vậy hôm nay tôi mời khách.

Nhưng mà, cũng đừng gọi tôi là Trần huynh đệ, anh em của Lão Ngô thì cũng là anh em của tôi, cứ gọi tôi là Lão Trần là được." Nhưng Trần Phong vừa dứt lời, Bàn Tử đã đại nghĩa lẫm nhiên nói: "Thế nào được?

Trần huynh đệ, xưng hô thế nào cũng được.

Nhưng hôm nay cậu mới đến Kinh thành, cũng phải để tôi tiếp phong tẩy trần chứ.

Hôm nay tôi quyết định rồi, để Lão Ngô móc hầu bao, mời cậu một bữa lẩu dê!" Giờ phút này, nghe cuộc đối thoại hào sảng không chút che giấu của hai người, Trần Phong cũng cảm thấy ấm áp trong lòng.

Dù sao tình chiến hữu dưỡng thành trong quân ngũ so với cái gì cũng mãnh liệt hơn.

Lúc này nhìn lại Ngô Bát Nhất, chỉ thấy mặt cậu ta đen lại: "Chỉ biết ăn, cảm tình không phải cậu mời khách.

Lần trước ăn lẩu dê, cậu ăn thịt còn chưa đủ à?" Nào ngờ vừa dứt lời, lại nghe Bàn Tử cười hì hì nói: "Hì hì... xem cậu nói kìa, ăn thịt sao mà đủ được?

Đi thôi Trần huynh đệ, hôm nay anh em ta làm hai chén." Dứt lời, Bàn Tử trực tiếp khoác vai Trần Phong như đã quen thân từ lâu, kéo hắn đi thẳng đến Đại Sách Lan.

Đại Sách Lan là phố ăn vặt nổi tiếng ở Kinh thành, đủ loại quán xá

đều tụ tập ở đây.

Gặp lại Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng tỏ ra hào phóng.

Không nói hai lời, dưới sự "công phu sư tử ngoạm" của Bàn Tử, ba người tìm một quán lẩu dê lâu đời trên phố, gọi một bàn đầy đồ ăn.

Gọi là lẩu dê (xuyến dương nhục), cũng chính là hỏa oa.

Nhưng lẩu dê miền Bắc khác với miền Nam, giảng cứu dùng nồi đồng than củi.

Nồi lẩu bên dưới phải dùng than tổ ong đun sôi, đồ nhúng chỉ có thịt dê thái lát mỏng, còn nước dùng thì là nước sôi.

Nước chấm thì là một muỗng lớn sốt mè (ma tương) thêm rau thơm.

Trên cơ sở đó, gọi thêm đậu phụ thối nổi tiếng Kinh thành, bánh ngô chiên, thêm một đĩa dồi chiên nữa, đúng chuẩn vị Kinh thành.

Rượu qua ba tuần, món qua năm vị.

Bàn Tử lại cạn một ly Nhị Oa Đầu, rõ ràng đã có chút say.

Hắn khoác vai Trần Phong, thân thiết nói: "Trần lão đệ, lần đầu đến Kinh thành phải không?

Không nói nhiều, cứ ở lại đây đừng đi đâu cả.

Từ nay về sau, ba anh em chúng ta cùng nhau bán băng đĩa, có tiền rồi lại tích chút máy nhắn tin mà bán, sau này tuyệt đối là bá chủ Kinh thành." Lúc này, Bàn Tử dường như đã quá quen thuộc với Trần Phong, xưng hô trong miệng cũng đổi thành "lão đệ".

Nhưng Trần Phong lại không cảm thấy khó chịu.

Ngược lại, tính cách thẳng thắn này của Bàn Tử khiến hắn cảm thấy nhiệt tình.

Tuy nhiên, Ngô Bát Nhất trầm ổn hơn nhiều, lập tức lên tiếng: "Bàn Tử, muốn bán thì cậu cứ đi mà bán mấy cái băng đĩa rách nát đó đi..." Nhưng lời còn chưa nói hết, Bàn Tử đã gục đầu xuống bàn, rõ ràng là say quá rồi.

Đối với việc này, Ngô Bát Nhất chỉ biết cười khổ hai tiếng: "Lão Trần, tên này không có tiền đồ, cậu đừng để trong lòng.

Đúng rồi, lần này cậu tới, sau này có dự định gì không?

Nếu thật sự không định về nữa, ba chúng ta vừa khéo tụ lại một chỗ." Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong cũng gật đầu.

Trước đó đã bàn bạc với Ngô Bát Nhất, cho nên Trần Phong liền nói: "Lần này tôi không đi nữa.

Vừa khéo lão gia tử cũng đã quy tiên, tôi chuẩn bị ở lại Kinh thành lập nghiệp." Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất tinh mắt nhìn cái ba lô bên cạnh hắn.

Nhìn hình dạng, trong lòng cũng đoán được đại khái, bèn nói thẳng: "Đã vậy, tối nay chúng ta nghỉ sớm chút, sáng mai tôi đi cùng cậu chọn một miếng đất mộ cho lão gia tử." Nghe vậy, Trần Phong uống cạn ly rượu.

Sau đó, hai người dìu Bàn Tử đang say khướt, đi thẳng về chỗ ở ngoài vòng ba.

Một đêm không lời, trời sáng.

Do thói quen sinh hoạt đúng giờ trong quân đội, Trần Phong và Ngô Bát Nhất dậy rất sớm.

Chỉ có điều, cả buổi sáng hai người đi loanh quanh vùng ngoại ô nhưng tạm thời vẫn chưa tìm được đất mộ ưng ý.

Thế là Trần Phong quyết định tạm thời để tro cốt tổ phụ ở nhà.

Chỉ cần chuẩn bị một cái linh bài, lúc nào cũng có thể tế bái là được.

Còn về nơi chôn cất, cần phải cẩn thận chọn một nơi sơn thanh thủy tú. "Lão Ngô, ra đây.

Tôi có chút việc muốn thương lượng với cậu..." Nhìn thoáng qua Bàn Tử đang giã rượu, Trần Phong dứt khoát gọi Ngô Bát Nhất.

Sau đó, dưới ánh mắt thần bí của đối phương, Trần Phong lấy ra chiếc mặt nạ mang về từ trước đó. "...Lão Trần, cái này lấy ở đâu ra!" Nhìn chiếc mặt nạ trên tay Trần Phong, tuy Ngô Bát Nhất không hiểu giám định cổ vật, nhưng liếc mắt một cái là biết đồ vật này không đơn giản.

Cậu ta nhìn lại Trần Phong.

Nhìn Ngô Bát Nhất một cái, hắn mới dứt khoát nói: "Cái này tôi lấy được ở Miêu trại quê nhà, ngoài tro cốt ra thì tiện tay mang về.

Tôi cũng biết đồ vật này không đơn giản, nhưng không có chỗ để bán..." Không sai!

Trần Phong dứt khoát nói rõ một nửa sự thật với Ngô Bát Nhất, bởi vì mới đến, hắn không quen thuộc nơi này.

Nhưng quan trọng hơn, Trần Phong muốn xác định xem Ngô Bát Nhất đã đi Ngưu Tâm Sơn chưa.

Nếu chưa đi thì có thể thuận thế đi cùng.

Còn nếu đã làm Mạc Kim Hiệu Úy rồi, thì muốn gia nhập vào sẽ tốn chút thời gian.

Còn về việc đi Ngưu Tâm Sơn hay chưa, mấu chốt nằm ở Kim Đại Nha (Người Răng Vàng) ở Phan Gia Viên.

Thế là Trần Phong trực tiếp mở miệng hỏi: "Tôi hỏi thẳng nhé.

Hai người có quen ai buôn bán đồ cổ không, nếu có thì chiều nay chúng ta đi một chuyến?" Nghe Trần Phong hỏi, Ngô Bát Nhất trầm ngâm hồi lâu.

Không phải là không tin tưởng Trần Phong, dù sao hai người cũng có ba năm tình chiến hữu.

Nhưng hắn cũng vừa về không lâu, đối với tình hình đồ cổ cũng không quen thuộc.

Sợ bị lừa...

Đúng rồi!

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất bỗng nhớ ra một người.

Hắn do dự mở miệng: "Người thì có một, nhưng trong nghề đồ cổ ba phần thật, bảy phần lừa.

Người kia tôi cũng không nắm chắc lắm...

Hay là gọi cả Bàn Tử đi cùng, chiều nay ba chúng ta cùng đi.

Vạn nhất bị người ta gài bẫy (tiên nhân khiêu), ba người chúng ta cũng có thể đánh lại đối phương." Nghe vậy, trong lòng Trần Phong vui vẻ.

Xem ra người đó không nghi ngờ gì nữa chính là Kim Đại Nha.

Nhưng trên mặt hắn không biểu hiện ra, chỉ gật đầu đồng ý.

Còn về Bàn Tử...

Vừa nghe Trần Phong mang đồ cổ đi bán, có chuyện tốt như vậy sao có thể bỏ qua?

Thế là hắn rửa mặt qua loa, ba người cơm trưa cũng chưa ăn, đi thẳng đến chợ đồ cổ Phan Gia Viên.

Phan Gia Viên.

Nơi này sau khi Kinh thành bắt đầu phục hưng văn nghệ thì là nơi đầu tiên dựng lên chợ giao dịch đồ cổ.

Tuy rằng ở hậu thế, nơi này đa số đều tràn ngập lừa đảo, bị thương mại hóa hoàn toàn.

Chương 53

Nhưng vào cuối thập niên 80, Phan Gia Viên đã nuôi sống một lượng lớn dân chơi đồ cổ.

Chỉ cần có đủ nhãn lực, ở đây vẫn có thể nhặt được của hời (kiểm lậu).

Quay lại chuyện chính...

Khoảng nửa giờ sau, Trần Phong đi theo hai người Ngô Bát Nhất, loanh quanh đến một cửa hàng đồ cổ ở Phan Gia Viên.

Trần Phong định thần nhìn lại, cửa hàng này giữa ban ngày ban mặt lại đóng cửa, trong lòng đại khái đã có định số.

Xem ra Ngô Bát Nhất đúng là dẫn hắn đi tìm Kim Đại Nha.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Trần Phong có chút kích động.

Dù sao người bán đồ cổ thì nhiều, có kiến thức giám định đồ cổ do hệ thống truyền thụ, ở Phan Gia Viên chỗ nào hắn cũng có thể bán chiếc mặt nạ với giá ngang bằng.

Mục đích thực sự của hắn là gặp mặt Kim Đại Nha.

Bởi vì chỉ khi gặp gã, Ngô Bát Nhất mới có khả năng hạ quyết tâm đi Ngưu Tâm Sơn.

Nhìn tình hình hiện tại, hai người bọn họ chắc đã gặp Kim Đại Nha trước đó rồi, nhưng vẫn chưa quyết tâm đi đạo mộ.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng kéo suy tư về hiện thực. "Ái chà!

Lão Kim làm cái gì thế này, ban ngày ban mặt đóng cửa từ chối tiếp khách à?

Có làm ăn nữa hay không!" Lúc này, Bàn Tử thấy cửa tiệm đóng

kín, trong lòng hơi mất kiên nhẫn.

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất mắng: "Bàn Tử đừng nói bậy, bên trong có khách, chúng ta cứ đợi bên ngoài một lát đi." Nghe hai người đối thoại, Trần Phong cũng thầm gật đầu.

Quả thực, trong nghề đồ cổ có quy tắc này.

Phía trước có khách, người đến sau tuyệt đối không được làm phiền.

Người bán có kinh nghiệm, thông thường khi có khách đều sẽ đóng cửa tiệm, chuyên tâm giới thiệu hàng hóa.

Làm như vậy là để đề phòng người mua đến sau lắm miệng.

Cho nên mới nói đồ cổ hành ba phần thật bảy phần lừa.

Cửa tiệm vừa đóng, người bên ngoài không nhìn thấy, ai quản bên trong chủ quán lừa được bao nhiêu tiền? "Loảng xoảng!" Đúng lúc này, cửa tiệm bỗng nhiên mở ra.

Ngay sau đó, từ bên trong bước ra một người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh.

Chủ quán từ trong cửa bước ra, sau khi đưa mắt nhìn khách rời đi, liếc mắt liền thấy ba người Trần Phong. "Ái chà ~ Thì ra là Hồ gia, đợi cả nửa ngày rồi, mau vào đi." Vừa nói, Kim Đại Nha vội vàng chào hỏi ba người vào cửa.

Lúc này, Trần Phong lại không chú ý nhiều, hữu ý vô ý liếc nhìn cái hũ mà người ngoại quốc kia đang ôm trong tay.

Nhìn qua thì cái hũ đó giống bình Lưu Kim Ngọc Dược đời Đường, nhưng nhìn kỹ lại thấy giống đồ thủy tinh Vũ Hán xuất phẩm hơn.

Cũng lúc này, ba người bước vào cửa.

Ngay sau đó, Bàn Tử có chút không vui nói: "Kim gia, chuyện gì thế này?

Đồ lão tổ tông để lại, cứ thế tùy tiện để quỷ Tây mang ra nước ngoài sao?" Bàn Tử nói không có ý gì khác, chỉ là hơi phẫn thanh niên một chút.

Nghe vậy, Kim Đại Nha vội vàng đóng cửa lại, sau đó mới mở miệng nói: "Ôi Bàn gia của tôi ơi, ngài nói gì thế?

Tôi Kim Đại Nha là loại người đó sao?

Vừa rồi cái mà người ngoại quốc kia mang đi, là hàng nhái thủy tinh Vũ Hán.

Cùng lắm là ba hào tiền, kết quả các ngài biết người ta nguyện ý trả bao nhiêu không?" "Bao nhiêu?" Nghe vậy, Bàn Tử cũng thấy hứng thú.

Còn Trần Phong, nhờ kiến thức hệ thống thăng cấp, quả thực rất hữu dụng.

Lúc này, lại nghe Kim Đại Nha trực tiếp giơ tay nói: "Ba vạn đô la Mỹ!" Hít!

Nghe vậy, Bàn Tử lập tức hít ngược một hơi khí lạnh.

Lúc này, Kim Đại Nha liếc nhìn Trần Phong, sau đó mới quay đầu nói nhỏ với hai người Ngô Bát Nhất: "Đúng rồi Hồ gia, hôm nay mấy vị đến tìm tôi, chẳng phải chuyện trước đó đã thông qua rồi sao?

Tôi nói mà, thủ đoạn Tầm long phân kim của các ngài, sao lại không đi đổ đấu (đảo đấu) chứ?" "..." Lúc này, Kim Đại Nha vừa dứt lời, Ngô Bát Nhất lại lập tức dùng ánh mắt lo lắng nhìn về phía Trần Phong.

Không vì gì khác!

Bởi vì trước đó chuyện về đạo mộ đổ đấu, cậu ta chưa nói với Trần Phong.

Hơn nữa Trần Phong là chiến hữu cũ, Ngô Bát Nhất không muốn để Trần Phong biết mình đi đào góc tường nhà nước.

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng giải thích: "Lão Trần nghe tôi nói... sự tình là thế này..." Tiếp đó, Ngô Bát Nhất vội vàng giải thích một hồi.

Hóa ra, hôm kia cậu ta và Bàn Tử đã gặp Kim Đại Nha.

Lần đó, Kim Đại Nha nhìn ra cậu ta có bản lĩnh xem phong thủy tinh tượng, còn tặng cho hai cái Mạc Kim Phù.

Đồng thời khuyên bảo hai người, có bản lĩnh Mạc Kim lại không đi đổ đấu thì quá đáng tiếc.

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất cũng tiếp tục giải thích: "Lão Trần chắc cũng hiểu, phong thủy học của tôi đều là học từ cuốn sách ông nội để lại.

Ông nội tôi gặp phải bánh tông (cương thi) mới chết, tôi không thể đi vào vết xe đổ." Xem ra, Ngô Bát Nhất quả thực coi hắn là chiến hữu cũ.

Vừa nói, cậu ta vừa đưa cái Mạc Kim Phù trong tay cho Trần Phong xem.

Còn về phần Trần Phong, sao có thể trách Ngô Bát Nhất?

Dù sao hắn sớm đã biết Ngô Bát Nhất sẽ làm thế.

Lần này đến Kinh thành mục đích thực tế cũng là để theo bọn họ đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Thế là Trần Phong cũng lắc đầu, đưa trả Mạc Kim Phù cho Ngô Bát Nhất nói: "Không sao, năm đó ở trong quân đội tôi chẳng phải

cũng sớm biết cậu biết xem phong thủy rồi sao?" Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lại nhìn Kim Đại Nha, sau khi thấy Trần Phong và hai người kia giao đàm, cũng vội vàng vỗ trán nói: "Ái chà!

Hồ gia, xin lỗi nhé, tôi thật không biết các ngài trước đó chưa thông cung với nhau..." "Được rồi được rồi, nói chính sự đi." Nhưng lời của gã chưa nói hết đã bị Ngô Bát Nhất cắt ngang.

Sau đó, chỉ nghe Ngô Bát Nhất đổi giọng nói: "Kim gia, hôm nay tôi đến không phải vì ý đó.

Mục đích chính là người anh em của tôi có một món đồ muốn bán, ngài xem giúp một chút." "Này Kim Đại Nha!

Đây là anh em ruột của tôi, không được lừa gạt ép giá đâu đấy.

Xem cho kỹ vào, nếu được giá thì để lại." Lúc này, Bàn Tử cũng lập tức bổ sung.

Nghe hai người nói, trong lòng Trần Phong cũng thấy ấm áp.

Trong nghề đồ cổ, sợ nhất là loại dẫn người đến tận nơi rồi chia chác ngầm (nhị nhất thiêm tác ngũ).

Hai người Ngô Bát Nhất hiển nhiên coi hắn là người nhà.

Thế là Trần Phong cũng lấy chiếc mặt nạ kia từ trong ba lô ra.

Nhìn khoảnh khắc Trần Phong lấy mặt nạ ra, sắc mặt Kim Đại Nha bỗng nhiên có chút động dung.

Không vì gì khác!

Bởi vì ngay khoảnh khắc Trần Phong lấy chiếc mặt nạ đó ra, Kim Đại Nha bỗng phát hiện chiếc mặt nạ tỏa ra một loại ánh kim quang trạch. "..." Tức thì, Kim Đại Nha lập tức đón lấy chiếc mặt nạ, sau đó phảng phất như bắt được chí bảo, đặt trong tay quan sát.

Nhất thời, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được mà nhìn Trần Phong một cái.

Chương 54

Bởi vì cậu ta bỗng phát hiện đôi tay đang nâng chiếc mặt nạ của Kim Đại Nha đang run rẩy không ngừng.

Thấy cảnh này, không cần nói cũng biết, chiếc mặt nạ này ắt hẳn không phải vật phàm.

Cũng lúc này, Kim Đại Nha không nhịn được lấy từ sau lưng ra một con dao nhỏ, sau đó nhẹ nhàng cạo lên mặt nạ.

Theo một vài vết rỉ sét đen nhỏ bong ra, nơi bị cạo bỗng hiện lên sắc vàng kim chói lọi.

Thấy cảnh này, Kim Đại Nha cũng không nhịn được nuốt nước miếng.

Ngay sau đó, gã liền lấy từ sau lưng ra một cái cân tiểu ly, đặt mặt nạ lên cân kỹ càng. "Bảy cân sáu lạng..." Nhìn con số trên đó, Kim Đại Nha không nhịn được lẩm bẩm.

Sau đó mới quay sang Trần Phong chấn kinh nói: "Vị gia này... xưng hô thế nào?" "Trần Phong." Nghe vậy, Trần Phong trực tiếp trả lời.

Lúc này, Bàn Tử cũng nhìn Ngô Bát Nhất, hai người đều nhìn ra thần sắc kinh hỉ trong mắt đối phương.

Xem ra chiếc mặt nạ này khẳng định đáng giá!

Quả nhiên!

Cũng lúc này, Kim Đại Nha thành thật nói: "Trần gia... chúng ta người sáng mắt không nói chuyện mờ ám, chiếc mặt nạ này thực tế là do vàng thỏi ép thành.

Bên trong là vàng ròng mười phần mười, nặng đủ bảy cân sáu lạng...

Nếu quy đổi theo giá thị trường, ít nhất cũng được ba vạn tệ." "Nhưng chiếc mặt nạ này chắc chắn không phải hàng thủ công nghiệp hiện đại, là của triều đại nào đó... cho nên có giá trị lịch sử nhất định.

Nếu bán được giá, ít nhất cũng..." "Bao nhiêu tiền?!" Nghe vậy, Bàn Tử lập tức không nhịn được mở miệng. "Năm vạn..." Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được nói.

Nhưng Kim Đại Nha lại lắc đầu. "Tám vạn?" Lúc này, Bàn Tử lại tăng thêm một chút, toàn thân run rẩy. "Mười vạn!" Nhưng lúc này, Kim Đại Nha lại trực tiếp nắm chặt nắm tay.

Hít!

Tức thì, hai người Bàn Tử hít ngược một hơi khí lạnh.

Càng khiến bọn họ kinh hãi hơn là Kim Đại Nha lại trực tiếp bổ sung một câu: "Đô la Mỹ!" "Á!" Giờ phút này, mắt Bàn Tử đều xung huyết, giật lấy chiếc mặt nạ, hưng phấn nói: "Mười vạn đô la Mỹ?

Có thể ăn được bao nhiêu bữa lẩu dê đây!" "Được rồi Bàn Tử, chỉ biết ăn thôi!" Nhưng vừa dứt lời, Ngô Bát Nhất trực tiếp mắng một câu.

Được nhắc nhở, Bàn Tử cũng vội vàng nói với Kim Đại Nha: "Kim gia!

Khá lắm, đừng có mà đen ăn đen nhé, rốt cuộc trị giá bao nhiêu tiền?" Nghe tiếng quát của Bàn Tử, Kim Đại Nha lần này cũng lộ ra thần sắc khổ não: "Ba vị gia, Kim Đại Nha tôi nào dám lừa gạt chứ?

Chiếc mặt nạ này tuy có giá trị lịch sử, nhưng thứ nhất là không có lạc khoản, thứ hai là không có khảo chứng niên đại cụ thể, có thể bán được mười vạn đô la Mỹ cũng chỉ có tôi dám bảo đảm.

Không tin các ngài cứ đi hỏi, cả cái Phan Gia Viên này cũng chỉ có tôi dám nhận thôi." Nghe Kim Đại Nha nói, Trần Phong nãy giờ vẫn im lặng, lần này cũng đưa tay ngăn Ngô Bát Nhất lại.

Không sai!

Kim Đại Nha nói đúng, bởi vì hắn cũng hiểu giám định đồ cổ, cho nên lúc lấy chiếc mặt nạ đi hắn đã biết chiếc mặt nạ này không có lạc khoản cụ thể.

Cho nên có thể bán được mười vạn đô la Mỹ, tuyệt đối là giá cả hợp lý.

Hơn nữa, lần này đến Kinh thành cũng không chỉ để bán mặt nạ.

Nguyên nhân thực sự là muốn tiếp xúc với Ngô Bát Nhất, sau đó tìm cơ hội đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhưng điều Trần Phong không ngờ là, lúc này Kim Đại Nha lại bỗng nhiên lắm miệng nói: "Trần gia...

Tôi nhiều lời hỏi một câu.

Món đồ này chắc chắn không phải tổ tiên để lại đâu nhỉ.

Ngài không lẽ cũng...

đi đổ đấu?" Cái gọi là đổ đấu, chính là tiếng lóng của giới đạo mộ, người ngoài nghề nghe không hiểu.

Nhưng Ngô Bát Nhất là ai?

Thế là sau khi nghe Kim Đại Nha nói, cậu ta lập tức dùng ánh mắt khó tin nhìn về phía Trần Phong.

Nhưng Trần Phong lại không vội trả lời, trực tiếp nói: "Đúng, món này là minh khí, tôi mò ra từ Miêu Cương Tứ Xuyên." Minh khí?

Nghe câu này của Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng bắt được từ

khóa quan trọng trong đó.

Nhưng lúc này, Trần Phong cũng nhìn về phía cậu ta, sau đó nhíu mày nói: "Không sai, trước đó các cậu không hỏi tôi, tôi cũng không nói..." Giờ phút này, thời gian phảng phất như ngưng đọng.

Lúc này, Kim Đại Nha cuối cùng cũng phá vỡ cục diện bế tắc, tự vả vào mặt mình một cái, bồi tội nói: "Ái chà ~ Xem cái miệng thối này của tôi!

Không có việc gì đâu nhé, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi!" Nhưng lúc này, theo sự hòa hoãn của cục diện, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng hơi thích ứng được.

Có điều Ngô Bát Nhất thật không ngờ, Trần Phong cũng hiểu phong thủy kham dư đổ đấu.

Cuối cùng, chỉ nghe Kim Đại Nha bao biện nhận lấy chiếc mặt nạ, sau đó nói: "Món minh khí này tôi trực tiếp nhận, nếu các ngài yên tâm thì cứ để chỗ tôi, tuyệt đối bán được giá tốt." Trong lúc nói chuyện, Kim Đại Nha lại lần nữa nói trước mặt Ngô Bát Nhất: "Hồ gia... không nói gì khác, chuyện tôi nói trước đó, các ngài về suy nghĩ cho kỹ.

Làm cái nghề này, đó là một vốn bốn lời..." Nói xong, gã lại nhìn về phía hai người Trần Phong, phảng phất như không yên lòng dặn dò: "Bàn gia...

Trần gia!

Hai người cũng khuyên nhủ một chút, tùy tiện tìm được một món đồ, đó đều là mấy vạn đô la Mỹ đấy!" Nhưng Ngô Bát Nhất đối với việc này dường như cũng không để ý.

Trần Phong cũng không cưỡng cầu, ba người liền trực tiếp rời khỏi Phan Gia Viên.

Thế nhưng, Trần Phong tuy hỉ nộ không hiện ra mặt, nhưng Bàn Tử lại không thể nguôi ngoai.

Cuối cùng, đợi ba người về đến nhà, Bàn Tử rốt cuộc không nhịn được mở miệng. "Lão Ngô...

Lão Trần!" Vừa nói, Bàn Tử như bị trăm cái móng mèo cào trong tim, chặn hai người lại, nói thẳng: "Hai người các cậu đều có bản lĩnh đổ đấu Mạc Kim, một chút cũng không quan tâm đến tiền đồ của chúng ta sao!

Lão Trần không nói, chỉ cần chúng ta tìm được một cái đại mộ, tùy tiện lấy chút đồ bên trong ra, thì cả đời không cần lo nghĩ!

Tùy tiện một miếng ngọc, thì có thể ăn được bao nhiêu bữa lẩu dê hả?" Nhất thời, Bàn Tử sốt ruột đến mức nhảy dựng lên.

Nhưng đối với đề nghị của hắn, Ngô Bát Nhất lại không hề buông lỏng.

Thấy Ngô Bát Nhất lựa chọn như vậy, Trần Phong cũng tạm thời không nói gì.

Bởi vì hắn biết rõ, hành trình đi Ngưu Tâm Sơn ắt hẳn là chuyện ván đã đóng thuyền.

Quả nhiên!

Cũng vào khoảng mười giờ tối hôm đó, Ngô Bát Nhất lặng lẽ gọi Trần Phong ra ngoài.

Sau đó, hít sâu một hơi, mới hỏi Trần Phong: "Lão Trần...

Tôi muốn đi làm cái nghề đổ đấu này, thật sự không sao chứ?" Nghe vậy, Trần Phong cũng kinh ngạc nhìn cậu ta một cái.

Không vì gì khác!

Trần Phong chiều nay đã nhìn ra, Ngô Bát Nhất thực ra cũng có

tâm muốn đi đạo mộ.

Nhưng vì di ngôn tổ phụ để lại, lại luôn không dám mạo muội hành động.

Chương 55

Hiện giờ Ngô Bát Nhất gặp được hắn, coi như có người hợp tác.

Quan trọng hơn là những bảo vật hiếm có trong mộ táng quả thực khiến người ta thèm thuồng đã lâu.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền thuận theo lời cậu ta nói: "Cái này còn phải hỏi sao...

Nói không ngoa thì những thứ trong mộ táng đó, để dưới lòng đất mãi cũng phí.

Cái gọi là Mạc Kim Hiệu Úy, đó là quan chức có từ cuối thời Hán, người xưa còn không sợ thì cậu sợ cái gì?" Nghe Trần Phong nói thế, Ngô Bát Nhất cũng kinh ngạc nhìn hắn một cái.

Nhưng sau khi suy nghĩ tái tam, Ngô Bát Nhất gật đầu, cuối cùng đáp ứng: "Đã nói như vậy thì chúng ta thử xem sao.

Vừa khéo, năm đó lúc tôi đi làm thanh niên trí thức có xuống nông thôn một lần.

Nghe các cụ ở đó nói, trong núi gần đó có đại mộ!" Nghe vậy, mắt Trần Phong cũng sáng lên.

Xem ra chuyện đi Ngưu Tâm Sơn lần này đã chốt.

Chỉ cần xong chuyện lần này, sau đó lại đi tìm Tinh Tuyệt Quỷ Thành thì sẽ thuận lý thành chương.

Thế là hai người ai cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp trở về nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau.

Bàn Tử sau khi biết chuyện hai người Trần Phong bàn bạc, lập tức

hưng phấn nhảy cẫng lên. "Tôi nói mà lão Ngô!

Chúng ta ở cái tuổi này, nếu không liều một phen thì không biết đường ra ở đâu!

Năm đó tôi có nghe nói, trong Ngưu Tâm Sơn có đại mộ!" Lúc này, Bàn Tử càng nói càng hưng phấn.

Phải biết rằng Ngưu Tâm Sơn chính là nơi hắn và Ngô Bát Nhất xuống nông thôn năm xưa.

Nơi đó nghe nói là nơi chôn cất của dân tộc du mục từng sinh sống.

Nhưng lúc này, Ngô Bát Nhất lại trực tiếp nhắc nhở: "Được rồi Bàn Tử, đợi đến Ngưu Tâm Sơn thì đừng có làm loạn.

Vạn nhất đến lúc đó bị lão bí thư nhìn ra, tôi cũng không giúp được cậu đâu." Bị mắng, Bàn Tử cũng thành thật hơn nhiều.

Tiếp đó, ba người thu dọn hành lý một phen, rồi mua mấy tấm vé tàu hỏa đi thẳng về vùng quê.

Nhưng khi hai người Ngô Bát Nhất chuẩn bị mang một ít thiết bị hiện đại cho bà con, Trần Phong lại ngăn cản.

Trong nguyên tác, Ngô Bát Nhất mang theo một ít ti vi.

Nhưng phải biết thập niên 80 ở quê còn chưa có điện.

Dưới sự đề nghị của Trần Phong, ba người dùng số tài sản còn lại mua một ít điểm tâm và thiết bị nông nghiệp.

Trần Phong biết, đây mới là thứ người nhà quê cần nhất.

Thời gian thấm thoắt trôi qua.

Khoảng nửa ngày sau, ba người Trần Phong xuống tàu hỏa.

Chỉ có điều Ngưu Tâm Sơn cách thị khu quá xa.

Cho nên sau khi xuống xe, lại liên tục ngồi mấy tiếng xe ba gác nông dụng, mới đến được Ngưu Tâm Sơn nơi năm xưa từng đi kinh tế mới. "Đội ngũ của ta hướng về mặt trời..." Lúc này, ngồi sau xe ba gác, Bàn Tử cảm thấy tâm triều dâng trào.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn non xanh nước biếc dọc đường lên núi, cũng cảm thấy tâm tình đặc biệt tốt.

Hơn nữa lúc ở bến xe đã thông báo cho lão bí thư.

Tình nghĩa bồi dưỡng năm xưa lúc lên núi xuống làng, hiện tại lại về chốn cũ, có thể tưởng tượng được lúc đó sẽ được tiếp đãi thịnh tình thế nào.

Quả nhiên!

Đợi đến thôn lạc gần Ngưu Tâm Sơn, vừa vào thôn đã được thôn trưởng và lão bí thư cùng mọi người tiếp đãi nồng nhiệt. "Trẻ nhỏ dễ dạy!

Mấy đứa nhỏ đã về rồi!" Thấy đám Ngô Bát Nhất, lão bí thư nhiệt tình đỡ ba người Trần Phong xuống xe.

Sau đó Ngô Bát Nhất cũng giao tiếp với lão bí thư, nhờ bà con chuyển hết vật phẩm mang theo xuống.

Giống như Trần Phong dự liệu!

Những thứ người nhà quê cần nhất chính là thiết bị nông nghiệp và lương thực.

Cho nên sau khi nhận những thứ đó, thôn trưởng và dân làng đều đặc biệt nhiệt tình.

Đối với việc này, Bàn Tử cũng không nhịn được giơ ngón tay cái với Trần Phong.

Trên bàn cơm, Ngô Bát Nhất không kìm được đề xuất với lão bí

thư chuyện muốn dùng những đồ vật cũ (cổ vật) mang về Kinh thành bán lấy tiền.

Dù sao cậu ta cũng biết, năm xưa lúc ở đây, trong thôn có rất nhiều đồ cũ.

Nhưng điều khiến bọn họ bất ngờ là, cách đây không lâu có đội khảo sát của nhà nước vào núi, trong thôn đã đem những vật phẩm có thể nộp lên tặng hết cho nhà nước.

Nghe tin này, hai người Ngô Bát Nhất đều vô cùng ảo não.

Còn Trần Phong thì không có bao nhiêu tiếc nuối.

Dù sao cái hắn muốn cũng không phải mấy món đồ cổ đó, mà là có thể đi Ngưu Tâm Sơn đạo mộ.

Nhưng vạn hạnh là lão bí thư dường như nhìn ra bọn họ cầu tài sốt ruột.

Cho nên tối hôm đó sắp xếp chỗ ở xong, liền cho phép ngày hôm sau đi vào núi thám hiểm.

Thậm chí còn sắp xếp cho một người dẫn đường.

Chỉ có điều khiến Trần Phong bất ngờ là, người dẫn đường lão bí thư sắp xếp lại là một cô bé mười sáu tuổi.

Sáng sớm.

Một nhóm bốn người cưỡi ngựa, một đường đi về phía Ngưu Tâm Sơn.

Trần Phong cũng không ngừng đánh giá cô bé người tộc Ngạc Luân Xuân kia.

Cái gọi là tộc Ngạc Luân Xuân, là một tộc người đặc thù không nằm trong 56 dân tộc.

Tộc người này từ thời nhà Thanh đã bị phát phối biên cương, là dân tộc trấn thủ cửa ngõ quốc gia.

Bao nhiêu năm nay, người Ngạc Luân Xuân đều sống bằng nghề săn bắn, dân phong bưu hãn.

Thập niên 80, người tộc Ngạc Luân Xuân gần như ai cũng có một cây súng săn, có giấy phép sử dụng súng do nhà nước cấp.

Tộc người này chính là tinh linh nơi rừng núi!

Còn về cô em gái Ngạc Luân Xuân này, chính là bạn thuở nhỏ của Ngô Bát Nhất.

Lần này vừa nghe ba người Trần Phong muốn vào Ngưu Tâm Sơn tìm bảo vật, cô bé cũng tự cáo phấn dũng. "Ái chà ~ Là em Anh Tử sao.

Con nhóc ngày xưa chạy theo mông anh, bây giờ cũng có thể độc đương một phía rồi à?" Lúc này Bàn Tử lại giở giọng không đứng đắn.

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng trừng mắt nhìn hắn một cái.

Nhưng lúc này, Trần Phong lại hữu ý vô ý liếc nhìn cô bé, sau đó lẩm bẩm: "Bàn Tử, cậu cũng đừng coi thường cô bé.

Người tộc Ngạc Luân Xuân trời sinh đều là thợ săn, thật sự so công phu nơi rừng núi, chưa chắc cậu đã hơn người ta đâu." "Thật hay giả đấy?" Nghe vậy, Bàn Tử lập tức cười khẩy một tiếng.

Nhưng lời chưa nói hết, đã thấy Anh Tử trực tiếp thúc con tuấn mã dưới háng, lao vút về phía trước.

Ngựa của Bàn Tử bị kinh động, suýt chút nữa hất hắn xuống khỏi lưng ngựa.

Chương 56

Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất chỉ che miệng cười trộm.

Lúc này Anh Tử cũng nhìn Trần Phong với ánh mắt khác xưa: "Trần đại ca, vốn dĩ em không quen anh.

Nhưng bằng câu nói này, anh mạnh hơn anh Bàn rồi!" Dứt lời, Anh Tử một ngựa đi đầu, trực tiếp tiến về phía Ngưu Tâm Sơn.

Bàn Tử cũng không cam lòng yếu thế, lập tức đuổi theo.

Còn hai người Trần Phong thì nhìn nhau một cái, tiếp tục thong thả đi về phía trước...

Thời gian lặng lẽ trôi.

Màn đêm trong núi đến nhanh mà đi cũng nhanh, khoảng hơn sáu giờ, Ngưu Tâm Sơn đã tối đen như mực.

Trần Phong cũng thuận lợi tiến vào sơn mạch, bèn tìm một chỗ nghỉ chân.

Ban ngày bọn họ đã đi loanh quanh trong núi một vòng.

Nhưng đáng tiếc là Ngưu Tâm Sơn quá lớn, chín núi mười tám trại gần như không có biên giới.

Cho nên muốn tìm mục đích địa trong này gần như mò kim đáy bể.

Trong tình huống này, cũng chỉ có thể chọn tạm thời nghỉ ngơi ở đây.

Thực sự không được thì tối nay lưu lại qua đêm.

Cũng may Anh Tử quanh năm sống trong núi, cho nên một mình cô bé đã săn được một con lợn rừng, bắt đầu nướng thịt thú rừng trên đống lửa. "Cẩn thận chút Bàn Tử... không ai tranh với cậu đâu!" Nghe

Ngô Bát Nhất nói, Bàn Tử vừa nhét thịt vào mồm, vừa nói hàm hồ không rõ: "Đừng nói tôi vội, chúng ta ban ngày đi loanh quanh trong núi một vòng cũng chưa tìm thấy gì.

Lão Ngô, hai người thật sự xác định trong núi có đại mộ sao?" Nghe vậy, Anh Tử cũng tiếp lời: "Không sai...

Nghe nói Ngưu Tâm Sơn chín núi mười tám trại, em từ nhỏ sống ở đây, bên trong rộng lớn vô cùng.

Đừng nói tìm mộ táng, nếu lạc đường trong núi mà không có chó săn thì ngay cả người địa phương cũng không ra được.

Trần đại ca, Ngô đại ca, cẩn thận một chút nhé." Nghe đến đây, Trần Phong cũng có chút suy nghĩ.

Bởi vì hắn xác định Ngưu Tâm Sơn quả thực là một bãi tha ma khổng lồ.

Nơi này từng là biên giới của các dân tộc du mục phương Bắc, bao gồm Hậu Kim và Đại Liêu Khế Đan, cho nên mộ táng hẳn là rất nhiều.

Nhưng trước đó, ít nhất phải tìm được phong thủy cách cục gần đây đã.

Dù sao muốn Tầm long phân kim thì cũng phải có phong thủy để đối chiếu mới được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền không nhịn được nói: "Đúng rồi Anh Tử, em có nghe các cụ nói gần đây có phong thủy gì không?" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất bên cạnh bỗng nhiên dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía Trần Phong.

Cậu ta không nói gì, ngược lại Anh Tử suy tư một hồi rồi nói: "Em có nhớ là nghe người già trong thôn kể, gần đây có cái khe suối tên là Phủng Nguyệt Câu (Khe Nâng Trăng).

Nghe nói nơi này là mộ địa của vọng tộc Hậu Kim.

Chỉ có điều thời gian quá lâu rồi, ai cũng không nhớ rõ.

Nhưng nghe các cụ nói nơi này từng bùng nổ chiến loạn, trong khe núi vứt lại rất nhiều người chết, gọi là Tử Nhân Câu (Khe Người Chết).

Nhưng sau đó nghe nói nơi này lại xuất hiện dã nhân, về sau bị truyền thành Dã Nhân Câu." Dã Nhân Câu?

Nghe vậy, Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều không nhịn được nhìn nhau một cái.

Lúc này Bàn Tử lại kỳ quái nhìn hai người hỏi: "Sao thế?" Nhưng Ngô Bát Nhất không nói hai lời, trực tiếp vứt khay ăn xuống nói: "Đi thôi Bàn Tử, mau chóng xuất phát!

Anh Tử!

Dẫn bọn anh đi Dã Nhân Câu!" Lúc này sắc mặt Trần Phong cũng biến đổi.

Dứt lời, hai người không nói hai lời trực tiếp rời đi về phía trước.

Thấy cảnh này, Anh Tử tuy không hiểu nhưng lập tức dẫn đường.

Còn Bàn Tử thì vội vàng chộp lấy cái đùi lợn chạy theo.

Không vì gì khác!

Bởi vì Trần Phong biết trong nguyên tác quả thực có nhắc đến Dã Nhân Câu.

Hơn nữa từ lúc vào núi hắn đã phát hiện không ổn, tinh tượng trên núi vô cùng quái dị.

Nhưng lại luôn có cảm giác không viên mãn, xem ra nhất định phải đi Dã Nhân Câu một chuyến.

Nếu không có gì bất ngờ, phong thủy cách cục của đại mộ tiền triều hẳn là ở Dã Nhân Câu.

Quả nhiên!

Sau khi cả nhóm đến cái gọi là Dã Nhân Câu, hai người Trần Phong ngẩng đầu nhìn lên, lập tức sát giác được sự khác thường.

Chỉ thấy tòa Dã Nhân Câu sừng sững bên trong một cái sơn ao (chỗ trũng giữa núi) của Ngưu Tâm Sơn.

Nhưng tòa sơn ao này lại vô cùng kỳ quái.

Hiện tại đúng lúc đêm tối, trăng tà treo cao, không bao lâu nữa sẽ lên đến đỉnh trời.

Tòa sơn cốc này lại giống như hai bàn tay khổng lồ, tựa như đang "chúng tinh phủng nguyệt" (sao vây quanh trăng).

Nhìn thấy nơi này, Ngô Bát Nhất liền không nhịn được nói: "...Nơi này có phong thủy!

Nhìn cái sơn ao này xem, giống như hai bàn tay bao quát cả thiên địa vào trong.

Hơn nữa, nếu mặt trăng lên đến đỉnh đầu, sẽ giống như được hai bàn tay trong sơn ao nâng đỡ vậy.

Tôi từng xem trong Thập Lục Tự Phong Thủy Tương Thư, phàm là loại phong thủy cách cục này, bên dưới ắt có đại mộ!" ?!

Nghe vậy, mắt Bàn Tử lập tức sáng lên.

Cùng lúc đó, Trần Phong cũng gật đầu.

Không sai!

Bởi vì hắn cũng nhìn ra, tinh bài (sự sắp xếp của các ngôi sao) trên bầu trời đêm nơi này phối hợp với phong thủy tạo thành phong thủy

cách cục cực tốt.

Thế là Trần Phong cũng lập tức tính toán trong lòng, đồng thời lẩm bẩm: "Tầm long phân kim khán triền sơn...

Nhất trọng triền thị nhất trọng quan..." "Lão Ngô, Trần huynh đệ đang làm gì thế?" Nghe vậy, Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Nhưng hắn không chú ý tới, Ngô Bát Nhất sau khi nghe câu phân kim đoạn ngữ của Trần Phong lại mạnh mẽ co rút đồng tử.

Ngay sau đó, chỉ nghe Trần Phong trực tiếp phân tích: "Không sai, sơn cốc nơi này có thể hấp thu thụy khí của Phủng Nguyệt (Nâng Trăng), dưới ánh trăng sáng treo cao, tinh không bàng như hai bàn tay khổng lồ nâng trăng.

Hơn nữa, nơi này gọi là Phủng Nguyệt Câu nguyên nhân cũng bắt nguồn từ phong thủy cách cục này." Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng có chút cảm thán.

Bởi vì hắn không ngờ phong thủy cách cục nơi này lại hoàn mỹ như vậy.

Không khoa trương mà nói, loại cách cục "song thủ phủng nguyệt" này dùng thiên mệnh tinh bàn phối hợp với địa sát phong thủy cách cục.

Nơi này đừng nói là mai táng lăng mộ đế vương, cho dù là một quần thể mộ táng khổng lồ cũng không ngoa.

Thảo nào nơi này được gọi là quần thể mộ táng của dân tộc du mục phương Bắc.

Nếu nhìn kỹ, nơi này ngoại trừ mộ tướng quân ra, chắc chắn còn có một số lăng mộ đế vương kỳ lạ.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền tiếp tục nói: "Còn về tinh tượng

nơi này, căn cứ theo phân tích tinh tượng trong Tầm Long Quyết, tất cả các tinh tượng cách cục đều phải thôi diễn theo Bát Quái.

Hai ngọn núi ở Phủng Nguyệt Câu này lần lượt ứng với Khai Môn và Sinh Môn trong Ám Bát Môn.

Cái gọi là Sinh đối Khai, tất kiến Tử Môn!

Nếu tôi đoán không sai, trung ương sơn ao, đợi khi mặt trăng dâng lên tinh không, nơi đó sẽ ứng với vị trí Tử Môn.

Chương 57

Không có gì bất ngờ thì tại phương vị Tử Môn tất nhiên sẽ có một tòa đại mộ tiền triều!" "Chỉ có điều hơi tiếc là..." Nghĩ đến đây, Trần Phong suy tính kỹ trong đầu, sau đó mới phân tích: "Căn cứ theo suy đoán của tôi, nơi này nằm gần Đại Hưng An Lĩnh, khó tiếp giáp Bắc Hà, xét về quá khứ thì thuộc địa giới của Hậu Kim và Đại Liêu Khế Đan.

Nếu tôi đoán không sai, Khế Đan và Hậu Kim ngày xưa đều coi nơi này là quần thể mộ táng.

Nhưng chúng ta đến muộn rồi, đội khảo cổ của nhà nước đã bắt đầu tiến hành khám tham nơi này.

Tôi đoán những lăng mộ đế vương kia có khả năng đều đã bị khai quật rồi." Nói đến đây, Trần Phong cũng có chút tiếc nuối.

Cùng lúc đó, nhìn lại Ngô Bát Nhất thì cậu ta đã chấn hám đến mức không nói nên lời. "Lão...

Lão Ngô, ý của Trần huynh đệ là sao?" Lúc này Bàn Tử cũng không nhịn được mở miệng.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được nuốt nước miếng nói: "Lão Trần, mấy thứ này cậu học ở đâu thế?" Không vì gì khác!

Bởi vì tổ phụ cậu ta cũng là Mạc Kim Hiệu Úy, cậu ta càng là xem từ cuốn Thập Lục Tự Phong Thủy Học kia.

Những gì Trần Phong vừa nói về phong thủy tinh tượng, không sai biệt chút nào so với ghi chép trong sách.

Thậm chí có một số tư liệu lịch sử, ngay cả cậu ta cũng không rõ.

Thế mà Trần Phong lại thuộc như lòng bàn tay!

Hiện giờ cậu ta càng ngày càng tò mò về lai lịch của Trần Phong.

Nhưng nghĩ kỹ lại, năm đó Trần Phong cùng cậu ta phục dịch ở Tây Tạng cũng đâu có những thứ này a? "Haizz!

Tức chết người ta!

Sớm biết thế đến trước nửa tháng rồi, đại mộ tốt đều bị nhà nước đào mất rồi!" Cũng đúng lúc này, Bàn Tử bỗng nhiên kêu lên.

Nhưng nghe hắn nói vậy, Trần Phong lại lắc đầu an ủi: "Được rồi Bàn Tử, cái gì của nhà nước là của nhà nước.

Chúng ta đến muộn, nhưng ít nhất dưới Phủng Nguyệt Câu này hẳn là vẫn còn một cái đại mộ, có thể tìm được là không tệ rồi." Không sai!

Trần Phong cũng không tham lam, bởi vì mục đích cuối cùng của hắn là đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp an ủi hai người.

Thế là ba người suy tư một hồi, liền quyết định tối nay nghỉ ngơi trước, sáng mai sẽ đi tìm ngôi đại mộ kia.

Nhưng đúng lúc này... "Á a!!" Bỗng nhiên một tiếng hét chói tai vang lên mãnh liệt ở cách đó không xa.

Nghe thấy âm thanh này, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau một cái, hai người lập tức lao về phía phát ra tiếng hét.

Nhìn lại Trần Phong, hắn cũng nhíu mày, bởi vì hắn cũng nghe ra đó là giọng của Anh Tử.

Hóa ra vừa rồi bất tri bất giác Anh Tử đã đi lạc?

Nghĩ đến đây, ba người lập tức tìm theo tiếng hét.

Đợi khi tìm thấy Anh Tử, chỉ thấy cô bé đang ôm mặt sợ hãi tột độ, giống như một đứa trẻ con. "Chết...

Có người chết!" Nghe tiếng Anh Tử, Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhìn nhau một cái, hai người nhìn theo hướng âm thanh mới thấy bên cạnh có một cái lều cũ nát.

Đồng thời, trong lều hách nhiên có mấy bộ xương khô đã sớm hóa thành bạch cốt.

Thấy cảnh này, Bàn Tử không nhịn được trêu chọc: "Anh Tử, tôi tưởng cô không sợ..." "Đi chỗ khác chơi!" Không để ý hai người trêu chọc, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng đi đến trước lều.

Nhìn kỹ một chút, hai người mới phát hiện những bộ xương này đều mặc quân trang Nhật Bản năm xưa.

Chỉ có điều nhìn tình trạng hủ lạn của thi thể và quần áo, hẳn là đã chết ở đây mấy chục năm rồi. "Tôi nghe nói... năm xưa lúc thế chiến thứ hai, quân Nhật dường như có lục soát nơi này." Đúng lúc này, Anh Tử đã hồi phục tinh thần bỗng nhiên mở miệng nói: "Nhưng Ngưu Tâm Sơn quá lớn, thợ săn già mà không có chó ngao thì cũng thường xuyên lạc đường." Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu nói: "Xem ra đúng là như vậy, đám người này hẳn là quân đội Nhật Bản vào núi càn quét năm xưa.

Chỉ có điều Ngưu Tâm Sơn quá lớn, lạc đường ở đây nên chết tại chỗ này.

Chỉ là đám binh lính này làm cái gì nhỉ?" "Đạo mộ..." Nghe vậy, Trần Phong bỗng nhiên tiếp lời.

Tức thì mọi người lập tức nhìn về phía hắn.

Đồng thời Trần Phong cũng phân tích: "Nếu tôi đoán không sai,

đám người này hẳn là Khai Thác Đoàn (đoàn đi khai phá) của Mãn Châu năm xưa.

Cái gọi là Khai Thác Đoàn chính là binh lính và cư dân do quân Nhật an trí ở khu vực Đông Tam Tỉnh, một mặt là để sinh sôi nảy nở, đồng hóa cư dân.

Mặt khác hẳn là để tìm kiếm mộ táng ở khu vực Đại Hưng An Lĩnh và Thiểm Tây nhằm mở rộng quân phí.

Nếu tôi đoán không sai, bọn chúng hẳn là đã ở lại đây một thời gian, kết quả cuối cùng không ra được nên chết ở đây." Không sai!

Trần Phong lập tức hiểu ra.

Bởi vì từ xưa đến nay đánh trận đều cần lượng tiền lớn.

Đám Khai Thác Đoàn này hẳn là cũng giống như Mạc Kim và Phát Khâu năm xưa, là để mở rộng quân phí cho quân đội.

Chỉ có điều hẳn là đã thất bại rồi. "Lão Trần nói đúng..." Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất cũng bỗng nhiên mở miệng.

Sau đó cậu ta tìm được một cuốn nhật ký từ trên một bộ xương khô, lật xem rồi nói: "Đây hẳn là một tiểu đội của Khai Thác Đoàn, bộ xương này chắc là đội trưởng.

Nhìn chữ Hán xen lẫn tiếng Nhật bên trên, đại khái có thể hiểu được một ít.

Bên trong viết là đi tìm mộ để mở rộng quân phí.

Nhưng Ngưu Tâm Sơn quá lớn, bị kẹt ở đây hơn một năm, kết quả ngẫu nhiên gặp được đạo mộ tặc..." "Lão Ngô, cậu đọc được tiếng Nhật à?" Nghe vậy, Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Nghe hắn nói, Ngô Bát Nhất cũng nhíu mày: "Chữ của bọn quỷ tử vốn dùng chữ Hán là nhiều, vừa đoán vừa mò cũng hiểu được đại

khái." "Đạo mộ tặc?!" Nghe vậy, Bàn Tử cũng kinh hãi trong lòng.

Cùng lúc đó, Trần Phong không nhịn được dùng đèn pin chiếu về phía bốn phía cái lều, theo ánh sáng tỏa ra, mấy người quả nhiên nhìn thấy thêm mấy cái xác nữa.

Chỉ thấy tổng cộng có mười mấy cái xác, cũng đều đã nát thành xương trắng.

Nhưng điểm duy nhất bất đồng là đám người này không mặc quân trang, ngược lại là kiểu ăn mặc quần áo ngắn của dân quốc cuối thời kỳ.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Phong đã hiểu.

Hắn không nhịn được nói: "Xem ra đây chính là đám đạo mộ tặc lúc đó.

Cuối thời Dân quốc, bọn đạo mộ tặc thường đi thành một nhóm đào một ngôi mộ, chẳng khác gì cường đạo.

Nếu tôi đoán không sai, ngôi mộ này hẳn là đã bị người ta tìm thấy trước rồi.

Đúng không lão Ngô, xem nhật ký đi." Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất nhìn nhật ký rồi khẳng định: "Nói rất đúng, trong nhật ký viết đám lính quỷ tử bị kẹt ở đây vài năm, kết quả sau khi giết chết đám đạo mộ tặc trước đó, toàn bộ đều mổ bụng tự sát." Nói xong, Ngô Bát Nhất cũng quan sát xung quanh một vòng rồi mới tiếp tục mở miệng: "Nếu tôi đoán không sai, gần đây khẳng định có công cụ do đạo mộ tặc để lại." Trần Phong và Ngô Bát Nhất kẻ tung người hứng, đoán được đại khái tình hình khu vực lân cận.

Nghe vậy, Bàn Tử càng thêm sốt ruột, vạn nhất mộ bị trộm rồi thì chuyến này đúng là đi công cốc.

Thế là hắn lập tức kéo Anh Tử tìm kiếm nhanh chóng xung quanh.

"Trần đại ca!" "Lão Ngô, mau lại đây!" Hai phút sau, hai người Anh Tử dường như đã phát hiện ra điều gì.

Nghe tiếng hô hoán, hai người Trần Phong nhìn nhau một cái, lập tức rảo bước đuổi theo.

Quả nhiên!

Giống như Trần Phong dự đoán, chỉ thấy trên mặt đất cách đó không xa tán loạn một đống công cụ.

Chỉ có điều công cụ trông rất cổ quái, hai cái xẻng sắt hình bán nguyệt giống ống khói, còn có mấy thanh sắt mảnh dài hơn hai mét.

Cầm một thanh sắt lên, Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Có nhầm không đấy?

Chương 58

Đây là công cụ đạo mộ chuyên nghiệp á?" Bàn Tử không hiểu, nhưng Trần Phong sau khi nhìn thấy thanh sắt lại nghiêm túc gật đầu.

Sau đó hắn mới mở miệng: "Không phải chuyên nghiệp, công cụ của Mạc Kim Hiệu Úy chân chính cao cấp hơn cái này nhiều.

Nhưng cái này cũng không tệ, đám đạo mộ tặc năm đó hẳn là thuộc loại Thổ Phu Tử (kẻ đào trộm mộ) hạng ba.

Đám người này giỏi về việc dời xác đào hầm, người có kinh nghiệm dùng thanh sắt cắm xuống, ngửi mùi đất mộ dính trên đó là biết dưới chân có mộ hay không.

Hơn nữa, gần đây khẳng định có một ngôi đại mộ." Sự khẳng định của Trần Phong là có cơ sở, dù sao xác đạo mộ tặc và công cụ đều ở đây, tám phần mười là gần đây có mộ táng.

Lúc này Ngô Bát Nhất cũng tán đồng phụ họa: "Không sai, lúc tôi đi kinh tế mới, nghe nói nơi này từng là quần thể mộ táng Hậu Kim, khắp núi đồi đều là gò mả.

Ở đây có mộ táng cũng không kỳ quái..." Nhưng đúng lúc này, Ngô Bát Nhất nhìn tinh tượng trên đầu, lại khó xử phân tích: "Thế nhưng, cái tôi học được từ Thập Lục Tự Thiên Tinh Phong Thủy, chỉ cần quan trắc tinh tượng là có thể tìm được long sa thủy huyệt.

Tôi cũng nhìn ra phong thủy long mạch ở Phủng Nguyệt Câu cực kỳ tốt.

Nhưng vị trí mộ táng cụ thể và lối vào, tôi tạm thời cũng không tìm ra nó nằm ở đâu." Nói đến đây, Ngô Bát Nhất cũng có chút khó xử.

Đơn giản vì cậu ta chỉ biết quan trắc tinh tượng và phong thủy,

nhưng Tầm long phân kim chân chính thì lại không biết.

Nghe vậy, Bàn Tử cũng có chút sốt ruột. "Vậy phải làm sao?

Mắt thấy tìm được mộ táng rồi, kết quả lại không vào được?!" Nhưng khi Ngô Bát Nhất cũng đang tiến thoái lưỡng nan, Trần Phong nãy giờ vẫn im lặng lại bỗng nhiên lắc đầu nói: "Đó là Tầm Long Quyết của Mạc Kim Hiệu Úy, nhưng cậu học chưa đến nơi đến chốn.

Tầm Long Quyết chân chính cần phải phối hợp với phân kim đoạn ngữ, đo lường vị trí Bát Quái trong phong thủy." Nghe vậy, đồng tử Ngô Bát Nhất trong nháy mắt co rụt lại, nhìn Trần Phong với ánh mắt không thể tin nổi.

Nhưng Bàn Tử lại không nghĩ nhiều, hưng phấn nói: "Lão Trần, cậu có thể tìm được lối vào mộ táng sao?" Trần Phong không vội trả lời, vừa quan trắc phong thủy gần đó, đồng thời trong miệng lẩm bẩm có từ: "Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan.

Quan môn nhược hữu thiên trọng tỏa..." Niệm xong phân kim đoạn ngữ, Trần Phong cũng vừa vặn ghi nhớ phong thủy gần Phủng Nguyệt Câu.

Sau đó hắn lập tức ngồi xổm xuống, tìm một cành cây vẽ lên mặt đất. "Lão Trần, đang vẽ cái gì thế?" Thấy động tác của Trần Phong, Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Nhưng Trần Phong lại không trả lời, tiếp tục công việc trên tay.

Tuy nhiên, dù Bàn Tử không hiểu, nhưng Ngô Bát Nhất nhìn thấy Trần Phong vẽ ra Bát Quái Đồ trong tay, trong lòng lại kinh hãi từng trận.

Bởi vì tuy cậu ta không hiểu Tầm Long Quyết chân chính, nhưng trong cuốn sách phong thủy tổ phụ để lại cũng từng thấy tình huống

tương tự.

Cho nên liếc mắt một cái là nhìn ra Trần Phong đang vẽ Bát Quái Đồ.

Sau đó lại thông qua phân kim đoạn ngữ, cắt xẻ phong thủy của Phủng Nguyệt Câu, an trí lên Bát Quái.

Hóa ra đây chính là cách dùng của Tầm Long Quyết!

Ý thức được điểm này, Ngô Bát Nhất cũng phát ra sự chấn hám từ tận đáy lòng.

Nhưng nghĩ mãi cũng không thông, tại sao Trần Phong lại biết dùng Tầm Long Quyết?

Phải biết rằng loại thuật phong thủy này không có mười mấy năm thời gian thì đừng hòng nắm bắt.

Nếu không phải cùng Trần Phong đi lính ba năm, e rằng cậu ta cũng phải nghi ngờ thân phận của Trần Phong rồi.

Cũng đúng lúc này, Trần Phong đã vẽ xong Bát Quái Đồ.

Sau đó hắn mới chỉ vào Bát Quái Đồ, phân tích cho mấy người: "Vừa rồi tôi đem phong thủy gần đây tiến hành cắt phân theo phân kim đoạn ngữ, sau đó an trí lên Bát Quái Đồ.

Bởi vì mộ táng cổ đại, vô luận là triều đại nào cũng tất nhiên kiến tạo căn cứ theo hình thức Bát Quái.

Tôi làm như vậy là có thể tìm được vị trí cụ thể của mộ táng." Nghe Trần Phong nói, mắt Bàn Tử sáng lên ngay lập tức.

Hắn vội vàng giục: "Lão Trần, vậy nhanh lên, mộ táng cụ thể nằm ở đâu?" "Đừng vội..." Trần Phong quan sát kỹ phong thủy xung quanh rồi phân tích: "Hiện tại chúng ta đang ở vị trí trung tâm nhất của Phủng Nguyệt Câu, thời gian vừa đúng lúc mặt trăng lên cao nhất.

Nếu không có gì bất ngờ, mộ táng hẳn là nằm gần cái lều cỏ kia, phạm vi đại khái không quá hai mươi mét." "Còn về việc xuống mộ... loại mộ táng này thông thường đều là người chết đi vào, người sống đi ra.

Muốn đi vào, chỉ có thể đi theo con đường lúc mộ chủ nhân hạ táng, cũng chính là phương vị Tử môn." "Phong thủy ở đây phân biệt ứng với bát quái, Tử môn đối diện với Khôn vị, ở tại..." Đang nói, Trần Phong từ vị trí bát quái đồ, chậm rãi quay đầu nhìn về phía sau lều cỏ.

Sau đó, hắn lập tức đứng dậy, vừa đếm bước chân đo cự ly, vừa đi về phía trước.

Đi được khoảng mười lăm mét, Trần Phong dừng bước.

Hắn lại quan sát kỹ mặt trăng trên đỉnh đầu rồi mới mở miệng. "Đại khái là ở đây...

Bất quá phạm vi có khả năng sẽ tồn tại chút sai số, nhưng tối đa không vượt quá năm mét." Nghe Trần Phong nói, mấy người Bàn Tử lập tức hưng phấn chạy tới.

Bàn Tử quàng vai Trần Phong, hào hứng nói: "Khá lắm Lão Trần, sai số không quá năm mét hả?

Không sao, một mình tôi đào cũng được!

Lão Ngô, ông cũng làm nghề này, học hỏi người ta chút đi!" Bàn Tử càng nói càng hưng phấn.

Bởi vì Trần Phong nói chuyện đâu ra đấy, rõ ràng có thủ đoạn hơn hẳn Ngô Bát Nhất, cho nên hắn không hề nghi ngờ tính chân thực của cửa vào mộ táng.

Nhưng nói chưa dứt lời, hắn bỗng phát hiện có gì đó không đúng.

Vừa rồi quá hưng phấn nên không để ý, sắc mặt Ngô Bát Nhất lúc này vô cùng cổ quái, đang nhíu mày tựa hồ suy tư điều gì.

Thấy vậy, Bàn Tử huých nhẹ, hỏi: "Lão Ngô, sao thế?" Nào biết nội tâm Ngô Bát Nhất lúc này đang chấn động cực điểm.

Trần Phong dường như có chuyện giấu hắn...

Nếu không làm rõ ràng thì không thể nào an tâm.

Nghĩ vậy, Ngô Bát Nhất nhịn không được bước lên, lên tiếng hỏi dò: "Định bàn tử quải thiên kim, hải tử quái hưởng... câu trảo thích can tử, đảo đấu quán đại đỉnh nguyên lương...

Cảm vấn đỉnh thượng nguyên lương, hà sơn phân giáp, hà xử sách đích khâu môn, môn phân kỷ đạo?" Giờ khắc này, những lời trong miệng Ngô Bát Nhất khiến Bàn Tử và Anh Tử nghe mà ngơ ngác, chẳng hiểu gì cả.

Bàn Tử liền hỏi: "Sao thế Lão Ngô?

Ông nói cái gì vậy?" "A...

Ngô đại ca, anh đang hỏi gì thế?

Nguyên lương là cái gì?" Anh Tử cũng thắc mắc.

Nhưng trong ánh mắt khó hiểu của hai người, lại thấy Trần Phong cũng nhíu mày, bỗng nhiên tiếp lời: "Vô hữu nguyên lương...

Tướng quân bàn sài ngã thiêu hỏa, nhất triều phân kim bất khán giáp, miêu lĩnh giải khâu môn." Lúc này, Trần Phong đã nhìn ra ý tứ của Ngô Bát Nhất.

Bởi vì hắn cùng Ngô Bát Nhất là chiến hữu cũ ba năm, nhưng trước kia Ngô Bát Nhất chưa từng biết hắn biết bản lĩnh Tầm long phân kim.

Không sai, trước kia hắn xác thực không biết.

Chỉ là hiện tại mạo muội dùng thủ đoạn này, Ngô Bát Nhất khẳng định sẽ nghi ngờ trong lòng.

Bất quá, chuyện Hệ thống hắn không chuẩn bị nói cho bất luận kẻ nào.

Duy nhất có thể làm, là cùng Ngô Bát Nhất đối vài câu hắc thoại (tiếng lóng) trong nghề đổ đấu, để hắn yên tâm tin tưởng.

Nhưng Trần Phong không ngờ, dứt lời, sắc mặt Ngô Bát Nhất càng thêm kinh sợ.

Đồng thời, Bàn Tử và Anh Tử cũng sợ hãi lùi lại phía sau. "Hai người sao thế?

Trúng tà rồi à!" Ngô Bát Nhất không trả lời Bàn Tử, tiếp tục hỏi Trần Phong: "Nhất giang thủy lưỡng ngạn cảnh, ngã giai bàn sài thiêu hỏa, ký bất phân sơn giáp, cảm vấn tiên sinh na gia diêu tử?" Lúc này, Bàn Tử nghe như vịt nghe sấm.

Trần Phong thấy Ngô Bát Nhất đang thăm dò, cũng dứt khoát nói thẳng: "Chá cô phân sơn giáp, diêu tử giải khâu môn...

Lực bối đăng bảo điện, hà nhân mịch long môn?" Một câu này, Trần Phong gần như đã điểm phá thân phận của mình, đồng thời hỏi ngược lại Ngô Bát Nhất.

Chương 59

Nghe xong, sắc mặt Ngô Bát Nhất kịch biến, trong lòng âm thầm suy tính thân phận của Trần Phong.

Nhưng lúc này, Bàn Tử rốt cuộc nhịn không được xen vào: "Hai người làm cái gì thế hả?!

Trúng tà rồi, chắc chắn là trúng tà rồi?

Đừng có dọa người ta chứ!" Phải một lúc sau, Ngô Bát Nhất như hạ quyết tâm, mới tiếp lời: "Được rồi Bàn Tử, hai người không cần sợ, tôi không có trúng tà." "Vậy... vậy mấy lời vừa rồi, tôi nghe một câu cũng không hiểu?" Bàn Tử vẫn còn chút kinh hãi.

Lúc này, Ngô Bát Nhất mới cười khổ nói: "Tôi và Lão Trần vừa rồi đang dùng 'Đảo đấu thần điển', toàn là ám ngữ hắc thoại trong nghề trộm mộ.

Vừa rồi ý tôi là hỏi cậu ấy thuộc môn phái trộm mộ nào...

Bất quá mấy câu hắc thoại này sau giải phóng đã sớm không còn ai dùng, tôi cũng là học được từ trong sách của ông nội để lại." "Vậy...

Lão Trần?!" Nghe vậy, Bàn Tử cũng hiểu ra vấn đề.

Ngô Bát Nhất còn không biết bao nhiêu hắc thoại, sao Trần Phong lại hiểu nhiều như vậy?

Hắn đâu biết, mấy cái thần điển này của Trần Phong đều là do Hệ thống trực tiếp quán thâu.

Lúc này, Trần Phong cũng dứt khoát nói: "Hai người được rồi, đừng đoán mò nữa, tôi nói thẳng luôn nhé." "Vừa rồi Lão Ngô hỏi tôi là trộm mộ phái nào, tưởng rằng tôi thuộc Bàn Sơn nhất mạch.

Nhưng thực tế thì tay nghề của tôi đều là học theo tổ phụ, lần trước tôi quay về trại người Miêu ở quê cũ, đó là lần đầu tiên xuống mộ đổ đấu, cái mặt nạ kia cũng là lấy từ bên trong ra." "Còn về thân phận, kỳ thật tôi đã sớm biết Tầm long quyết.

Chỉ là chúng ta đều ở trong quân đội, tôi cũng không yên tâm nói ra." Một phen giải thích này, trong ám ngữ vừa rồi Trần Phong đều đã nói cho Ngô Bát Nhất.

Hiện tại nói ra là để cho Bàn Tử nghe.

Nghe đến đây, Bàn Tử rốt cuộc cũng hiểu.

Cũng khó trách Ngô Bát Nhất nghi ngờ thân phận Trần Phong, dù sao chuyện Tầm long và Phong thủy, nếu không phải gia truyền tổ tiên làm nghề này, Ngô Bát Nhất cũng không thể nào biết.

Nhưng thủ đoạn của Trần Phong so với Ngô Bát Nhất còn cao minh hơn?

Trong tình huống này, khó trách hắn nghĩ nhiều. "Phù..." Lúc này, nghe xong Trần Phong giải thích, Ngô Bát Nhất cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thời gian ở cùng Trần Phong cũng đã nhiều năm, cho nên hắn trực tiếp tin tưởng lời Trần Phong.

Chỉ là tò mò về thân phận thật sự, hắn liền hỏi thẳng: "Vậy tôi hỏi này...

Rốt cuộc Lão Trần thuộc phái nào?" Vừa nói, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử liếc nhau, cả hai đều lấy từ trên cổ ra Mạc Kim Phù.

Thấy vậy, Trần Phong không khỏi cười khổ một tiếng.

Vừa rồi trong thần điển ám ngữ, không phải đều đã nói rồi sao?

Nhưng Trần Phong cũng biết Ngô Bát Nhất chỉ là kẻ hiểu biết nửa

mùa.

Hắn dứt khoát nói rõ: "Từ xưa đến nay, trộm mộ chia làm tứ đại môn phái.

Gọi là Mạc Kim hữu phù, Bàn Sơn hữu thuật, Tả Lĩnh hữu giáp, Phát Khâu hữu ấn.

Câu 'Chá cô phân sơn giáp, diêu tử giải khâu môn', ứng với Bắc phái Mạc Kim Hiệu Úy, trong ám ngữ gọi là 'diêu tử'." "Còn về hai cái sau, một là Tả Lĩnh lực sĩ, chuyên môn bạo lực trộm mộ.

Cuối cùng, chính là môn phái của tôi, phụ trách kham dư tinh tượng, tìm kiếm long mạch." "Là câu 'Hà nhân mịch long môn' sao?" Lúc này, lời của Trần Phong phi thường thông thấu.

Ngô Bát Nhất lẩm bẩm mấy câu: "Chá cô phân sơn giáp, diêu tử giải khâu môn..." Cuối cùng, bỗng nhiên hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, nuốt nước miếng nói: "Lão Trần...

Phát Khâu..." Trần Phong gật đầu, sau đó từ trong ngực lấy ra một khối đồng ấn, đặt cùng một chỗ với Mạc Kim Phù của hai người kia.

Trên đồng ấn kia, thình lình khắc tám chữ lớn: "THIÊN QUAN CHÚC PHÚC, BÁCH VÔ CẤM KỴ!" "...!" Nhìn một màn này, Ngô Bát Nhất lập tức kinh hãi.

Bởi vì hắn từng đọc trong sách, Phát Khâu Thiên Quan tuy rằng cùng Mạc Kim giống nhau đều thuộc Bắc phái.

Nhưng Phát Khâu Trung Lang Tướng ở trong tứ đại môn phái, thuộc về địa vị lãnh đạo.

Đặc biệt khắc chế Mạc Kim Hiệu Úy...

Sách có ghi chép, Mạc Kim Hiệu Úy một khi gặp truyền nhân Phát Khâu, tất nhiên Mạc Kim nhất mạch không dám không nghe theo!

Nhưng truyền nhân Phát Khâu Thiên Quan cực kỳ hiếm thấy, ngay cả tổ phụ hắn cũng chưa từng gặp.

Ngô Bát Nhất thật không ngờ, Trần Phong lại là Phát Khâu Thiên Quan! "Ai da, được rồi hai cái ông này, toàn nói mấy lời tôi nghe không hiểu." Lúc này, Bàn Tử bỗng nhiên phá vỡ cục diện bế tắc, phẩy tay nói: "Mặc kệ môn phái nào, tóm lại chúng ta đều là cùng một phe đúng không." Lúc này, thần sắc trong mắt Ngô Bát Nhất cũng khôi phục bình thường.

Nghe câu này, Trần Phong âm thầm gật đầu.

Bàn Tử tuy rằng có lúc không đáng tin cậy, nhưng câu này nói không sai.

Nghĩ tới đây, Trần Phong gật đầu nói: "Nói vào chuyện chính...

Hiện tại đã tìm được cửa vào mộ táng, giờ làm sao?" "Còn làm sao nữa?

Đương nhiên là trực tiếp đào nha!" Bàn Tử lập tức giục.

Nhưng dứt lời, Ngô Bát Nhất lại lắc đầu: "Không đúng...

Lão Trần nói cửa vào mộ táng ở đây, nhưng Lăng thành đâu?

Theo tôi được biết, phàm là đại mộ đều sẽ có Lăng thành chứ?" Nghe vậy, Bàn Tử cũng phản ứng lại.

Xác thực là như thế, nếu nơi này không có Lăng thành, sao có thể xác định mộ táng ở đây? "Có khi nào... bị người ta san bằng rồi không?" Lúc này, Anh Tử nãy giờ im lặng bỗng nhiên xen vào một câu.

Dù sao bao nhiêu năm trôi qua, mộ táng bị gió thổi nắng chiếu, phỏng chừng có khả năng đó.

Ngô Bát Nhất lắc đầu.

Lăng thành lớn như vậy, sao có thể dễ dàng bị san bằng? "Xác thực là bị san bằng, nhưng không phải bị người phá..." Lúc này, Trần Phong bỗng nhiên mở miệng giải thích: "Gọi là 'Mã đạp liên doanh', một tập tục tang táng của dân tộc du mục phương Bắc.

Bởi vì lúc ấy, dân tộc du mục phương Bắc không tiền khoáng hậu cường đại, nhân số và quốc gia đều quá nhiều, tập tục cũng đều có chỗ hỗ thông." "Phương Bắc hiếu chiến, cho nên vô luận là Hậu Kim hay người Khiết Đan, lúc ấy tập tục là chết ở đâu chôn ở đó.

Cách làm này bắt nguồn từ trong quân đội, về sau biến thành 'Mã đạp liên doanh'.

Nói trắng ra là người chết xong trực tiếp chôn xuống dưới đất, phía trên lăng mộ không xây Lăng thành, không trồng cây... cũng không có điêu khắc bia đá." "Cuối cùng, đợi người hạ táng xong, lại để cho quân đội đi lại phía trên ba ngày, dùng chiến mã đem mặt đất đạp bằng.

Ví dụ như mộ Liêu Quốc Lý thái hậu khai quật ở Bắc Hà năm đó, cũng là như vậy." "Loại mộ táng này khó tìm kiếm nhất, năm đó mộ Thành Cát Tư Hãn, do cũng không có Lăng thành, lại cộng thêm nằm ở thảo nguyên, cho nên đến giờ cũng không ai phát hiện được nó nằm ở đâu." Nghe xong Trần Phong giải thích, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đều nhịn không được giơ ngón tay cái với hắn.

Bàn Tử càng đắc ý, trực tiếp hưng phấn nói: "Lão Ngô, ông là Mạc Kim Hiệu Úy, phải học hỏi Lão Trần nhiều vào..." "Được rồi, đi đào đạo động đi." Đối với lời của Bàn Tử, Ngô Bát Nhất lập tức mắng một câu.

Bàn Tử kinh ngạc: "Ơ?

Ý ông là để một mình tôi đào á?" Không sai!

Bởi vì Trần Phong vừa nói xong, Ngô Bát Nhất liền ném cái xẻng mang theo người cho gã béo này.

Đối với ánh mắt ai oán của hắn, Trần Phong và Anh Tử đều quay lưng làm như không thấy.

Ngô Bát Nhất càng tìm một gốc cây dựa vào ngồi xuống, đồng thời nói: "Nhanh lên...

Cậu nói nhiều nhất, tôi thay mặt Đảng và nhân dân giáo dục cậu.

Hơn nữa, xẻng sắt chỉ có một cái, trước đó lúc ăn cậu cũng ăn nhiều nhất, cậu không đào thì ai đào?" "Được... tôi đào... tôi đúng là thuộc kiếp lạc đà ngốc, để người ta dùng đến chết." Bàn Tử chỉ đành nuốt cục tức, cầm xẻng sắt bắt đầu dùng sức đào đất trong phạm vi Trần Phong quy hoạch.

Chương 60

Thấy cảnh này, Trần Phong trong lòng cũng buồn cười.

Bất quá, Trần Phong không thật sự để hắn đào mãi.

Ba người luân phiên, mỗi người đào một tiếng, Anh Tử thì ở một bên nghỉ ngơi.

Dù sao Ngưu Tâm Sơn tuy là một quần thể mộ táng, nhưng chỉ cần là mộ táng Hậu Kim hoặc Đại Liêu, thông thường đều sẽ chế tạo cơ quan ở cửa mộ.

Vạn nhất Bàn Tử không cẩn thận kích hoạt cơ quan, vậy thì chết chắc.

Trong tình huống này, Trần Phong cũng không dám để Bàn Tử một mình khai quật.

Do mộ táng ở Ngưu Tâm Sơn quá nhiều, cũng không xác định tòa mộ táng này có phải như trong nguyên tác hay không.

Vì thế, Trần Phong mở rộng phương vị Tử môn ra một chút, đại khái sáu bảy mét.

Do mở rộng phạm vi đào, ba người luân phiên thay nhau, mãi đến tảng sáng ngày thứ hai mới đào xong phạm vi sáu mét.

Trời vừa sáng, tiết trời đầu xuân phương Bắc có chút rét nàng Bân, nhưng ba người Trần Phong đào đạo động cả đêm, hiện tại cả người đều nóng bừng, không có bất kỳ cảm giác hàn lãnh nào. "Gần được rồi, Bàn Tử đưa xẻng sắt cho tôi." Mắt thấy thời gian không còn nhiều, Trần Phong dùng tay ướm thử độ sâu đã khai quật, phát hiện đã sâu hơn nửa mét.

Hắn mở miệng nói: "Cửa vào mộ táng của dân tộc du mục

phương Bắc thông thường sẽ không quá sâu, tối đa cũng chỉ một mét.

Lão Ngô, đoạn bên dưới để hai chúng ta đào." Nói xong, Trần Phong ném một cái xẻng công binh khác cho Ngô Bát Nhất.

Tiếp đó, hắn dẫn đầu nhảy xuống hố mộ, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng nhảy theo.

Do Trần Phong cũng không xác định cửa mộ táng có cơ quan hay không, cách làm này là để tránh cho Bàn Tử chạm vào cơ quan.

Vừa nói, Trần Phong bắt đầu khai quật.

Lần này động tác của hai người phải nhẹ nhàng hơn.

Theo lớp hoàng thổ không ngừng bị đào ra, Trần Phong bỗng nhiên phát hiện lực cản khi đào giảm đi.

Hơn nữa, trong hoàng thổ đào ra, loáng thoáng pha tạp một ít đất màu đen.

Thấy một màn này, Trần Phong cẩn thận bốc một nắm, đưa lên mũi ngửi kỹ.

Ngay sau đó, một mùi mộ thổ nồng nặc mùi hủ lạn chui vào mũi.

Mộ thổ...

Bởi vì chỉ có nơi thường niên chôn sâu dưới lòng đất, bên trong lại rỗng ruột, mới có thể xuất hiện loại mộ thổ màu đen này.

Cho nên, Trần Phong lập tức xác định đã đào đúng vị trí. "Lão Ngô...

Tôi đào trúng rồi." Nghe Trần Phong hô hoán, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng đi tới.

Hai người ném xẻng sắt, dứt khoát dùng tay bắt đầu bới lớp đất ở chỗ đó.

Quả nhiên!

Giống hệt như Trần Phong dự liệu, theo hai người đào xuống, mộ thổ càng lúc càng nhiều.

Nhưng ngay giây tiếp theo...

Bỗng nhiên, ngón tay Trần Phong chạm vào trong đất, tựa hồ cảm giác được một khối đồ vật khá cứng.

Sát giác dị thường, Trần Phong lập tức giảm tốc độ. "Sao thế Lão Trần?!" Thấy Trần Phong dừng tay, Bàn Tử vội vàng sốt ruột ghé lại gần.

Nhưng Trần Phong không trả lời, chậm rãi dùng ngón tay gạt một lớp mộ thổ ra.

Tiếp đó, phía dưới lớp mộ thổ lộ ra hai khối ngói lưu ly màu xanh biếc. "Ực!" Nhìn một màn này, Trần Phong nuốt nước miếng.

Ngay sau đó, hắn và Ngô Bát Nhất liếc nhau, hai người một câu cũng không nói, liền rón rén bò lên trên.

Đến khi trở lại mặt đất, hai người Trần Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này, Bàn Tử có chút nhịn không được, vội vàng tiến lên hỏi: "Sao hai người lại leo lên rồi?" "Suỵt~ Bàn Tử đừng hoảng...

Chúng ta không thể vào mộ từ chỗ này." "Hả?" Nghe Ngô Bát Nhất nói, Bàn Tử có chút kinh ngạc.

Hắn không hiểu, đang tìm ngon lành, mắt thấy có thể xuống mộ táng, bỗng nhiên lại muốn bỏ cuộc?

Lúc này, Ngô Bát Nhất lắc đầu giải thích: "Bên dưới là 'Thiên bảo long hỏa lưu ly đỉnh', tôi từng đọc trong sách.

Loại mộ táng này bên trong đều rỗng ruột, sau khi mộ chủ nhân

xuống mộ, phía trên sẽ đậy một lớp ngói lưu ly.

Sau đó, ở giữa đổ mấy trăm cân Tây Vực Hỏa Long Du, phía trên lại lát một lớp ngói lưu ly tương tự." "Ngói lưu ly dễ vỡ, chỉ cần hơi dùng lực sẽ vỡ vụn, Hỏa Long Du bên trong sẽ trực tiếp bốc cháy, thiêu rụi toàn bộ mộ huyệt thành tro." "Hít!" Nghe đến đây, Bàn Tử mới có chút cảm giác sợ hãi.

Nhưng mắt thấy mộ táng ngay trước mắt lại không thể đi xuống, hắn ôm tia hy vọng nhìn về phía Trần Phong.

Nhưng đối với việc này Trần Phong cũng không có cách nào.

Bởi vì hắn cũng biết, đây là cửa ải đệ nhất trong mộ táng.

Trần Phong chỉ đành lắc đầu nói: "Lão Ngô nói không sai, quý tộc Hậu Kim và Đại Liêu đều thích dùng loại cơ quan này phong bế mộ huyệt." "Do lúc trước tiếp giáp với nước Đại Thực, cho nên những thứ Hỏa Long Du này là dầu mỏ đã qua gia công đặc thù.

Không chỉ ngàn năm không hỏng, điểm bốc cháy cực thấp, có chút ma sát nhỏ bé đều có thể bị đốt lên.

Vừa rồi tôi mà động tác hơi mạnh một chút, phỏng chừng sẽ dẫn bạo dầu mỏ trong mộ thất." Nói đến đây, Trần Phong rốt cuộc xác định bọn họ tìm đúng chỗ rồi.

Tuy nhiên, vẫn chưa thể xác định đây có phải tòa mộ thất trong nguyên tác hay không.

Dù sao phàm là quý tộc Hậu Kim và Liêu Quốc, hơn một nửa đều sẽ lắp đặt loại cơ quan này trong mộ táng.

Bàn Tử nghe xong Trần Phong và Ngô Bát Nhất giải thích, rốt cuộc cũng bình tĩnh lại. "Đồng quy vu tận sao...

ác độc vậy?" Nuốt nước miếng, lần này hắn rốt cuộc không dám

nhắc lại chuyện vào mộ từ chỗ này.

Nhưng một bên Anh Tử vẫn luôn không mở miệng lại nhịn không được nói: "Vậy Trần đại ca... chúng ta không vào được nữa à, hay là trực tiếp rời đi thôi?" "Rời đi thì không đến mức đó." Trần Phong lắc đầu đứng dậy, quan sát bốn phía rồi phân tích: "Trộm mộ tặc Bắc phái đều không am hiểu đào đạo động, đó là bản lĩnh của Tả Lĩnh và Bàn Sơn.

Bất quá, trộm mộ tặc Bắc phái chúng ta lại am hiểu kham dư đổ đấu, gọi là kham dư thông qua điều kiện hiện có, dùng phương thức nhanh nhất tiến vào mộ huyệt." "Căn cứ theo tôi biết, mộ táng cổ đại nếu không phải mộ giả, thông thường đều sẽ dùng người sống làm vật tuẫn táng.

Đặc biệt là những dân tộc du mục này thích nhất dùng người sống tế tự.

Người xây dựng lăng mộ vì để không bị tuẫn táng sau khi hoàn công, thông thường đều sẽ tự mình xây một con đường chạy trốn, dùng để đào thoát khỏi mộ huyệt." "Nếu tôi đoán không sai, phụ cận hẳn là cũng có một cái 'đào sinh khẩu' (lối thoát hiểm), tìm thử xem sẽ biết." Nghe xong Trần Phong giải thích, đám người Ngô Bát Nhất cũng gật đầu.

Bàn Tử lập tức đứng dậy, hưng phấn nói: "Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta mau tìm đi!" Hắn vừa định động thân, Ngô Bát Nhất đã ngăn lại phân tích: "Nhưng Lão Trần này, phiến Phủng Nguyệt Câu lớn như vậy, đào sinh khẩu không thể nào dễ tìm, có thể cụ thể hơn chút không?" Trần Phong âm thầm tính toán một phen, mới phân tích: "Trong lịch sử có ghi chép tương tự, đào sinh khẩu hẳn là sẽ không cách quá xa.

Phiến mộ táng này tôi phỏng chừng tối đa chỉ có một gian mộ thất,

đào sinh khẩu chắc ở phạm vi vài chục mét quanh đây.

Còn về phương hướng, đào sinh khẩu có khả năng sẽ ở vị trí Sinh môn.

Sinh môn đối ứng Cấn vị, hẳn là ở hướng Tây Nam..." Trần Phong chỉ về phía sườn núi sau lưng mấy người.

Bàn Tử không nói hai lời, lập tức hưng phấn vọt tới đó.

Thấy thế, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng cười khổ một tiếng rồi đi theo. "Lão Ngô!

Trần đại ca, nhanh lên!" Đúng lúc này, tiếng Anh Tử hô hoán truyền đến.

Nghe tiếng gọi, hai người Trần Phong vội vàng chạy tới. "Lão Trần, hai người mau nhìn xem!

Chương 61

Dưới gốc cây kia có cái động!" Thấy Trần Phong tới, Bàn Tử vội vàng gạt đám cỏ khô dưới chân ra.

Trần Phong định thần nhìn lại...

Quả nhiên!

Chỉ thấy dưới gốc cây cổ thụ sần sùi có một cái cửa hang rộng khoảng năm mươi phân.

Thuận theo cửa hang nhìn xuống, có thể thấy cửa hang đại khái nghiêng nghiêng kéo dài xuống phía dưới.

Trần Phong trong lòng đã có suy đoán, mở miệng nói: "Không sai rồi, xem ra là đào sinh khẩu do người xây lăng mộ để lại.

Hoặc là do trộm mộ tặc đời trước đả thông đạo động.

Bất quá, tôi phỏng chừng khả năng vế trước lớn hơn.

Nếu không thì cửa đạo động thông thường đều sẽ bị trộm mộ tặc lấp lại, không thể nào để lại như vậy." Nghe Trần Phong phân tích, mắt Bàn Tử sáng lên.

Đúng rồi...

Nếu không thì vất vả lắm mới tìm được một tòa mộ táng, chưa kịp vào thì đồ tốt bên trong đã bị lấy sạch rồi sao.

Nghĩ vậy, Bàn Tử vội vàng giục: "Vậy còn chờ gì nữa, mau vào đi thôi?" Nói xong, hắn định dẫn đầu đi xuống.

Nhưng Trần Phong lại ngăn cản, an bài: "Khoan đã đừng vội, phàm là đại mộ cổ đại, cửa vào mộ táng đều có thể có cơ quan.

Nơi này tuy là đào sinh khẩu, nhưng ngàn năm qua không ai tiến

vào, ai cũng không chuẩn bị bên trong sẽ có tình huống gì.

Như vậy đi, lát nữa tôi và Lão Ngô, ba chúng ta đi vào, Anh Tử cứ ở lại bên ngoài trước." Trần Phong cảm thấy dù sao Anh Tử cũng là con gái, đồ vật bên trong có thể sẽ nguy hiểm.

Hơn nữa Bắc Địa Huyền Châu trên người Trần Phong chỉ có ba viên, chia không đủ cho bốn người.

Đối với đề nghị của Trần Phong, hai người Ngô Bát Nhất cũng tán đồng.

Anh Tử vốn dĩ tính cách hiếu thắng, theo lý hẳn là sẽ không lùi bước.

Nhưng lần này nghe Trần Phong nói, cô lại trực tiếp gật đầu đáp ứng.

Chờ sắp xếp xong xuôi hết thảy, Trần Phong cảm thấy cũng nên xuống mộ.

Nhưng ngay lúc này... "Đinh!

Phát bố nhiệm vụ chính tuyến: Tìm kiếm quan đông quân yếu tắc!" "Nhiệm vụ yêu cầu: Túc chủ phải trong vòng hai ngày, tìm được cứ điểm vật tư mà Nhật quân từng lưu lại tại khu vực Đại Hưng An Lĩnh.

Đồng thời thuận lợi rời đi." "Nhiệm vụ khen thưởng: Ba lần rút thưởng ngẫu nhiên!

Nếu túc chủ vận thế hanh thông, có thể rút được kỹ năng cao cấp!" Hả?

Trong đầu Trần Phong bỗng nhiên vang lên tiếng nhắc nhở của Hệ thống.

Nghe nhiệm vụ lần này, Trần Phong xác định Hệ thống đã quay

lại.

Dường như lần trước phát bố nhiệm vụ cũng là lúc sắp tiến vào mộ huyệt.

Chỉ là, Trần Phong không ngờ nhiệm vụ lần này lại là tìm kiếm cứ điểm quan đông quân lưu lại.

Đã như vậy, sau khi vào mộ xem ra không thể quá gấp gáp rời đi rồi.

Còn về việc yếu tắc ở đâu...

Ngưu Tâm Sơn nằm ở khu vực Đại Hưng An Lĩnh, quan đông quân yếu tắc hẳn là cũng ở gần đây.

Bởi vì năm đó bọn Quỷ Tử trước khi binh bại, quan đông quân ở chỗ này tìm khắp các mộ táng, mới đem một ít quốc bảo và minh khí vận chuyển về nước.

Chỉ là, phần thưởng nhiệm vụ lần này là rút thưởng?

Vạn nhất rút phải đồ không tốt, vậy thì cũng quá đáng tiếc.

Nhưng nghĩ lại, Trần Phong cũng thoải mái.

Dù sao lần trước rút được Tầm Long Quyết, lần này có thể liên tục rút thưởng ba lần, không tin không rút được kỹ năng tốt.

Nghĩ tới đây, Trần Phong định thần lại, hô một tiếng rồi dẫn đầu chui vào cửa hang.

Ngô Bát Nhất theo sát phía sau, Bàn Tử đi đoạn hậu.

Đào sinh khẩu hẹp hơn Trần Phong tưởng tượng, chỉ có thể bò rạp người đi về phía trước.

Cũng may hai người Trần Phong đều từng đi lính, không làm khó được bọn họ.

Nhưng lại khổ cho Bàn Tử, thân hình to béo của hắn gần như bị vách động ép dẹp lép. "Ai!

Lão Ngô, hai người chờ tôi một chút...

Bụng tôi to quá!" Nghe Bàn Tử nói, Ngô Bát Nhất tức giận: "Ai bảo bình thường cậu ăn nhiều như thế...

Mau đuổi theo đi." "Được rồi, hai người bớt tranh cãi đi.

Bên trong toàn mùi mộ thổ, phỏng chừng có thể đi thẳng đến trung tâm mộ thất, không chừng trong không khí sẽ mang theo khí độc.

Có chuyện gì chờ vào mộ thất hãy nói..." Trần Phong mở miệng cảnh báo.

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất lập tức ngậm miệng, bắt đầu tận khả năng nín thở.

Dù sao thủ đoạn của Trần Phong cao minh hơn hắn, nghiễm nhiên trở thành người lãnh đạo trong lòng mấy người.

Dưới sự cảnh báo của Trần Phong, một nhóm ba người bò khoảng năm phút mới đến tận cùng đào sinh khẩu.

Chờ Trần Phong cẩn thận đi xuống, phát hiện dưới chân có mấy bậc thềm đá.

Quả nhiên!

Xem ra đường hầm này xác thực là đào sinh khẩu do người xây lăng mộ để lại, từ nơi này đi vào, phía trước chính là mộ thất của chủ nhân! "Hai người chú ý chút, bên dưới có cái bậc thang." Ý thức dưới chân khác thường, Trần Phong cũng không quay đầu lại dặn dò một câu, sau đó cẩn thận men theo bậc thang đi xuống.

Ở phía sau, hai người Ngô Bát Nhất cũng rốt cuộc bò ra khỏi đường hầm.

Tiếp đó, Trần Phong đi xuống hai bước, bỗng nhiên phát hiện mặt đất dưới chân trở nên bằng phẳng.

Bậc thang chỉ có bốn năm bậc, tựa hồ đã tiến vào mộ thất. "Hai người chờ tôi với, hình như vừa rồi tôi bị trẹo chân!" Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng Bàn Tử.

Ngay sau đó, thấy hai người Ngô Bát Nhất đi đến trước mặt Trần Phong, rồi từ trong túi lấy ra đèn pin. "Lão Trần, cầm lấy..." Ngô Bát Nhất đưa đèn pin cho Trần Phong.

Trần Phong cũng không cự tuyệt, trực tiếp chiếu về phía bốn phía.

Không còn cách nào khác!

Lần này sở dĩ không dùng đuốc, là vì trên đỉnh mộ huyệt có 'Thiên bảo long hỏa lưu ly đỉnh', trên đó ít nhất có mấy trăm cân Tây Vực Hỏa Long Du.

Vạn nhất vì chịu nhiệt mà bốc cháy, ba người ai cũng đừng hòng sống sót rời đi.

Cũng tại lúc này... "Hít!

Mẹ kiếp!

Lão Ngô, mau nhìn kìa!" Bàn Tử tựa hồ phát hiện cái gì, lập tức chỉ về phía trước.

Thuận theo chỉ dẫn nhìn lại, Trần Phong cũng hiểu hắn đang la cái gì.

Chương 62

Chỉ thấy theo ánh đèn chiếu tới, Trần Phong phát hiện nơi này xác thực là một gian mộ thất.

Cả tòa mộ thất xây dựng ngay bên dưới Phủng Nguyệt Câu, độ cao đại khái khoảng ba mét, chỉnh thể kết cấu hình vuông, đường kính ít nhất mười mét trở lên.

Loại mộ huyệt này tuy rằng không có xây dựng địa cung, nhưng mộ thất cách cục xác thực không nhỏ hẹp.

Đã mộ thất hùng vĩ như thế, tất nhiên bồi táng phẩm của mộ chủ nhân cũng không ít. "Xem ra chúng ta xác thực đã tiến vào mộ thất..." Nghĩ tới đây, Trần Phong cũng không khỏi cảm khái.

Nghe Trần Phong khẳng định, Bàn Tử hưng phấn đến mức mắt phát sáng, thậm chí Ngô Bát Nhất cũng có chút mừng rỡ. "Vậy còn chờ gì nữa?

Chúng ta mau tìm bảo bối đi!" Đến chỗ mấu chốt, Bàn Tử lập tức hối thúc.

Hắn còn nhớ rõ, cái mặt nạ Trần Phong mang về trực tiếp bán được mười vạn đô la Mỹ.

Nhưng lần này nghe hối thúc, Ngô Bát Nhất lại không để ý tới hắn mà nhìn về phía Trần Phong: "Lão Trần...

Tiếp theo làm sao bây giờ?" Dù sao Ngô Bát Nhất cũng là lần đầu tiên xuống mộ.

Nhưng Trần Phong trước đó lại thành công khai quật một tòa Miêu cương mộ.

Cho nên Ngô Bát Nhất cho rằng, phàm là nghe lời Trần Phong,

tuyệt đối an toàn hơn so với hành động mù quáng.

Trần Phong nhìn ý tứ của Ngô Bát Nhất, quan sát kỹ tòa mộ thất trống trải, cũng có chút lo lắng dặn dò: "Tôi phỏng chừng tòa mộ thất này khẳng định không đơn giản như chúng ta nhìn thấy.

Cho nên lát nữa ba người chúng ta đều phải chú ý một chút, đừng tùy tiện chạm vào bất cứ vị trí nào.

Nếu không, vạn nhất kích hoạt cơ quan, có thể chết lúc nào không biết." "Ngoài ra, trên đỉnh đầu chúng ta là mấy trăm cân Hỏa Long Du, cho nên lát nữa mọi người tận lượng phóng nhẹ động tác.

Tôi hiện tại cũng không có cách nào thắp đuốc, cho nên trong không khí vạn nhất có độc khí thì thảm rồi." "Nói đúng..." Ngô Bát Nhất gật đầu, quay sang cảnh cáo Bàn Tử: "Bàn Tử, nghe cho rõ chưa, lát nữa cẩn thận chút, đừng có tay chân táy máy." "Ai da tôi biết rồi!" Bàn Tử rõ ràng có chút không kiên nhẫn.

Lúc này, Trần Phong lại từ trong ngực lấy ra ba viên dược hoàn như viên bùn, chia cho hai người dặn dò: "Bắc Địa Huyền Châu, dùng mấy chục loại dược liệu ngao chế thành.

Dược lực ôn hòa, lát nữa ngậm ở trong miệng, có thể kịp thời giải độc.

Nhớ kỹ, trước khi ra ngoài, ngàn vạn lần đừng nhổ ra." Giám vu việc không thể thắp đuốc, Trần Phong chỉ có thể nhịn đau đem Bắc Địa Huyền Châu lấy ra.

Nghe Trần Phong nói huyền diệu như vậy, hai người Bàn Tử cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Về phần Ngô Bát Nhất...

đã xác nhận thân phận Trần Phong là Phát Khâu Thiên Quan, lấy ra một ít công cụ trộm mộ cũng là hợp tình hợp lý.

Chia xong Bắc Địa Huyền Châu, Trần Phong cũng ngậm một viên trong miệng.

Dù sao cũng không xác định trong tòa mộ thất này có cơ quan hay không, vạn nhất phóng thích độc khí, e rằng hắn cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Trần Phong cùng hai người cẩn thận kiểm tra mặt đất.

Sau khi xác định trên mặt đất không có cơ quan ám đạo, ba người mới bước vào phạm vi mộ thất.

Chờ rốt cuộc tiến vào bên trong, Trần Phong bỗng nhiên phát hiện tòa mộ thất này hùng vĩ hơn so với nhìn từ ngoài.

Tuy rằng tạm thời chưa thấy quan quách, nhưng bốn phía mộ thất lại bày biện rất nhiều đồ gốm.

Quan trọng hơn là trên vách tường bốn phía khắc họa lượng lớn hoa văn cổ đại. "Lão Ngô, Lão Trần!

Mau nhìn xem, mấy cái này là gì đây?" Tiếng Bàn Tử hô hoán vang lên.

Thuận theo chỉ dẫn nhìn lại, Trần Phong phát hiện tên béo này đang đứng dưới một bức bích họa, nhìn dáng vẻ như có ý định cạy bích họa xuống. "Bàn Tử, đừng quậy." Mắng một câu, Ngô Bát Nhất dùng đèn pin chiếu lên trên, quan sát kỹ: "Mấy bích họa này có lượng lớn đặc trưng của dân tộc phương Bắc.

Tôi đoán phía trên khắc họa hẳn là sinh bình của mộ chủ nhân.

Nếu tôi đoán không sai, mộ chủ nhân này khi còn sống hẳn là một vị tướng quân..." "Nhìn xem, phía trên khắc họa đều là một ít hình ảnh đánh giặc, còn có một ít bích họa tàn sát tù binh." Ngô Bát Nhất chỉ vào bích họa chậm rãi phân tích.

Nghe vậy, Bàn Tử kinh hỉ nhìn Trần Phong hỏi: "Thế nghĩa là mộ chủ nhân khi còn sống giàu đến chảy mỡ rồi?

Vậy trong mộ táng này chắc phải có bao nhiêu là bồi táng phẩm!" Trần Phong gật đầu.

Bất quá, khi nhìn về phía chữ khắc trên bích họa, hắn bỗng nhiên nhíu mày.

Chữ viết phía trên, ký không giống Mãn văn, lại không phải Mông ngữ.

Ngược lại, nhìn qua cùng chữ Triện có chút tương tự, nhưng nhìn kỹ lại không cách nào tìm ra chữ Hán đối ứng...

Hà Tây văn?

Nghĩ tới đây, đồng tử Trần Phong co rụt lại.

Vốn tưởng rằng tòa mộ táng này có thể là mộ tướng quân Hậu Kim hoặc Đại Nguyên nào đó.

Nhưng không ngờ, tòa mộ này lại là của người Liêu Khế Đan?

Không sai!

Trần Phong được Hệ thống truyền thụ tri thức, cho nên dám đoán chắc tuyệt đối không nhìn lầm.

Chữ khắc trên bích họa, thậm chí hắn đều có thể xem hiểu.

Bất quá, thực tế tòa mộ thất này thuộc về nước nào quan hệ cũng không lớn.

Chuyện thực sự làm cho Trần Phong để ý là hắn phát hiện tòa mộ thất này tựa hồ cùng nguyên tác hắn từng đọc đã phát sinh biến hóa.

Nói cách khác, kinh nghiệm đọc truyện trộm mộ trước kia cũng không thể giúp hắn tránh đi hết thảy cơ quan.

Trong những mộ huyệt này, có thể sẽ có một ít nguy hiểm mà ngay cả hắn cũng không cách nào xác nhận.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng sát giác Trần Phong dị thường, liền hỏi: "Lão Trần, cậu nhìn ra cái gì thế?" Nghe vậy, Trần Phong mới kinh tỉnh.

Hắn nuốt nước miếng nói: "Vừa rồi tôi đoán sai rồi, tòa mộ táng này xác thực là mộ tướng quân, nhưng hắn là không phải Hậu Kim, mà là mộ táng của người Liêu Khế Đan." "Khế Đan nhân?" Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử liếc nhau.

Cuối cùng, Ngô Bát Nhất nhịn không được hỏi: "Lão Trần, mộ táng người Khế Đan sao lại xuất hiện trong biên giới Đại Kim quốc?" Ngô Bát Nhất cảm giác ẩn ẩn có chút không ổn.

Nhưng Trần Phong ngắt lời hắn suy đoán, trực tiếp giải thích: "Lúc trước dân tộc du mục phương Bắc không tiền khoáng hậu cường đại, giữa các nước phân tranh không nghỉ, xuất hiện loại quần thể mộ táng này cũng không có gì kỳ quái.

Chỉ là điều làm tôi chân chính để ý là trên những khắc chữ này ghi chép mộ chủ nhân là ai?" "Nhìn xem, những chữ này đều là người Liêu Khế Đan sử dụng Hà Tây văn tự...

Loại văn tự này dưới bối cảnh thời Tống mạt kỳ hấp thu Giai thư và Đãi thư, cho nên tự thể cùng chữ Hán có chút tương tự." Trần Phong thân thủ chỉ hướng chữ khắc phía trên.

Nhìn theo, hai người Ngô Bát Nhất cũng gật đầu xác nhận. "Vậy Lão Trần, cậu có thể xem hiểu mấy cái bùa vẽ quỷ này không?" Bàn Tử hỏi.

Trần Phong gật đầu, vừa nhìn vừa giải thích: "Tôi cũng xem hiểu được, nhưng phía trên cũng không ghi chép quá nhiều.

Ghi chép nhiều nhất là sự anh dũng đánh giặc khi còn sống của mộ chủ nhân, còn có cuối cùng lấy thân tuẫn quốc, bị làm thành thây khô hạ táng, để cầu sau khi chết được vĩnh sinh." "Cũng không kỳ quái, người Khế Đan tín ngưỡng văn hóa Hà Tây, tin tưởng con người sau khi chết có thể vĩnh sinh..." Nghĩ tới đây, Trần Phong cũng có chút kỳ quái.

Có lẽ bởi vì cái mộ dưới nước ở Miêu cương kia, Trần Phong hiện tại ẩn ẩn cảm thấy những mộ chủ nhân này tựa hồ đều có tâm tư theo đuổi vĩnh sinh. "Thù hận cũ kỹ gì đó tính sau, trong mộ táng này có ghi chép thân phận mộ chủ nhân không?" Ngô Bát Nhất bỗng nhiên mở miệng.

Trần Phong nhìn kỹ một lần khắc chữ rồi nhíu mày nói: "Phía trên không có ghi chép cụ thể quan chức và tước vị, nhưng bên trong có nhắc tới mộ chủ nhân họ Lý.

Phải biết rằng, ở Liêu quốc, người Khế Đan có Lý và Tiêu đều là đại tính hoàng tộc.

Tiêu là họ của hậu phi (nữ hệ), Lý là họ của vua (phụ hệ)." "Cho nên, nếu tôi đoán không sai, mộ chủ nhân này trừ thân phận tướng quân ra, còn có khả năng là một hoàng tộc." "Hoàng tộc?!" Nghe vậy, mắt Bàn Tử sáng rực lên.

Đơn giản!

Bởi vì hắn cảm thấy phàm là đại mộ hoàng tộc, vậy thì trong mộ táng tất nhiên sẽ có lượng lớn minh khí.

Chỉ cần lấy ra ngoài một hai kiện, cả đời cũng không lo ăn mặc.

Chương 63

Nhưng Trần Phong lại cười khổ phủ định: "Cũng đừng cao hứng quá sớm, bởi vì người Liêu Khế Đan sùng thượng võ lực, chiến công lúc còn sống mới là quan trọng nhất.

Tương phản, đối với vinh hoa phú quý sau khi chết bọn họ nhìn cũng không nặng, Khế Đan là dân tộc coi vinh dự lớn hơn trời." "Nói cách khác, đây là mộ võ tướng.

Võ tướng thông thường đều không có ham mê gì, cho nên trong mộ táng, đại đa số đều sẽ là những đao thương côn bổng kia." Trần Phong chỉ về một đống côn bổng trường mâu bày biện cách đó không xa.

Thấy cảnh này, Bàn Tử lập tức sốt ruột: "Vậy... vậy Lão Trần, chúng ta chẳng phải công cốc rồi sao?" Bàn Tử bỗng nhiên cầm cái hũ bên cạnh lên: "Lão Trần, cậu xem mấy cái hũ này đi!

Tôi nhớ Đại Kim nha (răng vàng) nói đồ sứ là đáng giá nhất đấy." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng hứng thú.

Nhưng tiếc nuối là, Trần Phong liếc mắt nhìn mấy cái hũ rồi tùy tiện ném xuống đất. "Ai da cái tên phá gia chi tử này!" Thấy cái hũ vỡ tan, thịt trên người Bàn Tử đều đau xót.

Nhưng Trần Phong lại dứt khoát nói cho hắn: "Đừng nhặt nữa, mấy cái hũ này đều là hũ sành thôi.

Lúc trước Đại Liêu và Hậu Kim thuộc về bán du mục dân tộc, không có công nghệ nung đồ sứ." "Về phần mấy cái hũ sành này, một là không có niên đại cụ thể, hai là không có lạc khoản quan lò, cầm ra ngoài cũng không đáng mấy đồng." "Tôi...!

Vậy chúng ta chẳng phải bằng không à?" Bàn Tử nhớ đến sắp khóc.

Phải biết rằng hắn tốn công sức lớn mới khuyên được hai người Trần Phong đi tìm mộ.

Vốn tưởng rằng tìm được mộ tướng quân sẽ mang về bao nhiêu đồ tốt.

Vạn nhất không ngờ trong mộ táng cái gì cũng không có?

Bàn Tử không cam lòng: "Lão Trần, cậu nhìn kỹ lại xem...

Lão Ngô, trước đó tôi đã đáp ứng Đại Kim nha rồi.

Lần này chúng ta mà tay không trở về, về đến nơi chắc bị người ta cười chết mất!" Bàn Tử lôi kéo hai người Trần Phong sốt ruột khuyên giải.

Ngô Bát Nhất lập tức mắng: "Được rồi Bàn Tử, chờ Lão Trần nói hết đã." "Hả?" Lúc này Bàn Tử mới phát hiện có chút không đúng.

Chỉ thấy Trần Phong từ vừa rồi nói xong vẫn luôn không rời đi, ngược lại dùng đèn pin không ngừng chiếu rọi bốn phía.

Trần Phong bỗng nhiên đổi giọng nói: "Bàn Tử tiên đừng vội...

Tuy rằng trong mộ thất không có minh khí đáng giá, nhưng đừng quên chúng ta còn có quan quách chưa mở ra.

Căn cứ tập tục tang táng cổ đại, vô luận là dân tộc nào, phàm là có bồi táng phẩm quý trọng, hẳn là đều ở bên trong quan quách, được mộ chủ nhân thiếp thân hạ táng." "Nhưng từ lúc tôi tiến vào mộ thất đến hiện tại cũng chưa nhìn thấy quan quách, cho nên mới luôn không nói." Không sai!

Trần Phong nhớ rõ trong nguyên tác, trong mộ thất xác thực có một cỗ quan quách.

Phàm là bồi táng phẩm quý trọng, đều sẽ cùng mộ chủ nhân táng nhập quan quách.

Chỉ là quan quách ở đâu?

Trần Phong đánh giá bốn phía nói: "Lão Ngô, chắc ông cũng phát hiện rồi chứ?

Nơi này khẳng định là mộ thất, nhưng mấu chốt là không có quan quách.

Cho nên tôi nói, quan quách hẳn là bị giấu trong cơ quan ám đạo, phải dùng thiết bị kích hoạt cơ quan mới có thể tìm được." "Hai người cũng tìm kỹ xem, nhưng ngàn vạn lần đừng chạm vào cơ quan, tìm được thì báo cho tôi biết ngay lập tức...

Đừng động thủ." Nói xong, Trần Phong cẩn thận đi đến trước vách tường, dùng đèn pin chiếu từng tấc tìm kiếm cơ quan có khả năng tồn tại.

Ngoài ra, bởi vì cơ quan trong mộ táng ai cũng không biết cái nào mở ra quan quách.

Vạn nhất làm sai, ba người có thể sẽ chết chùm. "Nói sớm chứ...

Dọa tôi tưởng anh em chúng ta đi tong rồi." Nghe xong Trần Phong nói, trong lòng Bàn Tử rốt cuộc cũng thoải mái.

Hắn và Ngô Bát Nhất đi đến vách tường đối diện Trần Phong, dùng đèn pin không ngừng quan sát bốn phía.

Trần Phong một bên dùng đèn pin nhìn kỹ, đồng thời cũng vươn tay cẩn thận sờ soạng vách tường.

Bởi vì không dám dùng lực, nếu không một khi ấn động cơ quan thì chết lúc nào không biết.

Trong tình huống này, Trần Phong gần như dốc hết mười hai phần

tinh thần.

Một lát sau, cổ họng hắn có chút khô khốc, ngón tay sờ soạng mỗi một tấc vách tường đều đang cẩn thận cảm tri động tĩnh bên trên.

Đại khái kiểm tra phạm vi hai mét, Trần Phong bỗng nhiên phát hiện ở vị trí dưới vách tường một mét có một tia dị thường.

Thấy chỗ kỳ quái, Trần Phong vội vàng ngồi xổm xuống.

Chờ dùng đèn pin chiếu kỹ, Trần Phong mới phát hiện ở vị trí phía dưới vách tường có một cái lỗ thủng to bằng ngón cái.

Nhìn qua tựa hồ giống một loại thiết bị kích hoạt cơ quan?

Tìm được rồi?

Mắt Trần Phong sáng lên.

Nhưng chờ nhìn kỹ, lại bỗng nhiên cảm thấy cơ quan nếu xuất hiện ở vị trí này có chút không quá thích hợp.

Lỗ thủng quá thấp, tựa hồ chỉ tới đầu gối.

Nếu độ cao này chỉ để ẩn tàng cơ quan thì chẳng phải có chút vẽ rắn thêm chân?

Nghĩ vậy, Trần Phong liền dùng đèn pin cẩn thận chiếu vào trong lỗ thủng.

Chờ nhìn thấy tình huống bên trong, Trần Phong mới giật mình.

Chỉ thấy bên trong thình lình có một mũi tên kim loại!

Mũi tên rúc ở bên trong, tựa hồ chỉ cần bị kích hoạt là tùy thời đều có dấu hiệu bắn ra.

Quan trọng hơn là trên mũi tên lấp lóe một tầng quang trạch màu lam.

Nhìn một cái là biết có tẩm kịch độc, chạm vào là chết!

Nghĩ tới đây, Trần Phong vội vàng tránh khỏi vị trí lỗ thủng, lập tức muốn quay người nhắc nhở hai người Ngô Bát Nhất.

Nhưng chưa đợi hắn mở miệng, phía sau đã truyền đến một tiếng kinh hô. "Lão Trần!

Lão Ngô!

Tôi tìm thấy cơ quan rồi!" Nghe tiếng hô hoán, Trần Phong lập tức quay đầu dùng đèn pin chiếu tới.

Chỉ thấy Bàn Tử đang ngồi xổm trên mặt đất.

Nhìn độ cao hắn ngồi xổm, tựa hồ giống hệt mình, cơ quan trước mắt hắn tìm được chính là đối diện với cái lỗ thủng bên này. "Đừng chạm vào!" Thấy cảnh này, Trần Phong không nói hai lời trực tiếp lớn tiếng chế chỉ.

Nhưng lúc này mở miệng đã muộn.

Chỉ thấy Bàn Tử vừa nghe tiếng Trần Phong, dưới chân tựa hồ đã đạp trúng cái gì. "Cạch~" Cùng với một tiếng động khẽ vang lên, Trần Phong mạnh mẽ phát hiện gạch dưới chân Bàn Tử tựa hồ lõm xuống một khối.

Trần Phong lập tức nhìn về phía Ngô Bát Nhất, bởi vì hắn ở khoảng cách gần Bàn Tử nhất.

Cũng ngay lúc này, Ngô Bát Nhất cảm giác được ánh mắt Trần Phong, gần như trong ngàn cân treo sợi tóc lao về phía sườn bên cạnh. "Bàn Tử!

Nằm xuống!" Ngô Bát Nhất trực tiếp đè Bàn Tử ngã xuống đất.

Giữa điện quang hỏa thạch, một mũi nỏ tiễn từ lỗ thủng bắn ra, gần như sát lưng Ngô Bát Nhất bay đi.

Đồng thời, lỗ thủng bên phía Trần Phong cũng bắn ra nỏ tiễn

tương tự.

Chương 64

Chỉ thấy hai mũi nỏ tiễn đối đầu nhau, thẳng tắp va vào nhau, nháy mắt tứ phân ngũ liệt! "Ực!" Không khí phảng phật đều ngưng kết lại.

Trần Phong cũng nuốt nước miếng, cẩn thận quay người nhìn thoáng qua lỗ thủng sau lưng, chờ xác định không còn thanh âm gì khác, mới chậm rãi đứng dậy.

Lại nhìn hai người Ngô Bát Nhất.

Chỉ thấy Ngô Bát Nhất không sao, nhưng Bàn Tử sợ tới mức sắc mặt cương cứng. "Bàn Tử!

Đã bảo cậu cẩn thận chút, nếu không có Lão Trần nhắc nhở, cậu chết tám lần rồi!" Bàn Tử hiển nhiên cũng bị dọa sợ, nghe Ngô Bát Nhất mắng, thậm chí còn chưa hoàn hồn, chỉ có thể mộc nột gật đầu đáp ứng.

Trần Phong cẩn thận đi tới trung tâm mộ thất, vẫy tay bảo hai người lại gần.

Chờ hai người nhìn thấy nỏ tiễn bị đâm nát trên mặt đất, Bàn Tử nhe răng muốn đưa tay kiểm tra. "Đừng chạm vào!" Trần Phong kịp thời phất tay cắt ngang, sau đó từ trong ngực lấy ra một cái bao tay.

Lúc trước rút thưởng rút được "Mạc Kim thủ sáo", chất địa phi thường kiên nhận, cũng có thể ngăn cách hữu hiệu đại bộ phận độc tố.

Chờ Trần Phong đeo bao tay vào, mới cẩn thận nhặt đầu mũi tên lên.

Tiếp đó, Trần Phong đưa nó ra trước mắt hai người: "Thấy không?

Bên trong mộ táng nguy cơ trùng trùng, tùy thời đều có khả năng kích hoạt cơ quan người trước để lại.

Mũi tên này rõ ràng có tẩm độc, sát phá chút da cũng có thể làm người tang mạng." "Bàn Tử... nghe thấy không hả?

Sau này nếu cậu lại không cẩn thận chút, ai cũng cứu không được cậu đâu!" Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất cũng nhịn không được mắng Bàn Tử một trận.

Không trách hắn, thật sự là quá bất cẩn.

Dù sao hiện tại làm cái nghề sờ vàng trộm mộ này, tùy thời đều có khả năng kích hoạt cơ quan.

Nếu Bàn Tử lại không cẩn thận một chút, vậy tùy thời đều có khả năng tang mạng. "Ách... biết rồi." Bàn Tử gian nan nuốt nước miếng.

Nghe xong Trần Phong giới thiệu, hắn cũng ý thức được vừa rồi nguy hiểm cỡ nào.

Xem ra thật sự phải học thông minh một chút rồi.

Nói vào chuyện chính...

Thấy hai người Bàn Tử từ trạng thái kinh khủng hồi thần, Trần Phong cũng không lại so đo chuyện này.

Nhưng hắn không vội vã hành động mà kiên nhẫn chờ đợi hai phút.

Chờ xác định trong mộ thất không có tiếng động lạ vang lên, Trần Phong mới mở miệng nói: "Được rồi, loại cơ quan này hẳn là kích hoạt một lần.

Chúng ta tiếp tục tìm kiếm, nếu thực sự không có cơ quan, vậy theo đường cũ trở về, ra ngoài rồi hãy tính cách khác.

Bất quá lần này đều phải cẩn thận chút..." Nghe Trần Phong nói

vậy, Ngô Bát Nhất cũng cảm thấy có lý.

Dù sao trước mắt tìm không thấy quan quách, tiếp tục ở lại chỉ có thể càng nguy hiểm, chi bằng ra ngoài rồi tính tiếp.

Bàn Tử hiển nhiên chưa tỉnh táo lại từ trạng thái vừa rồi, cho nên lập tức gật đầu.

Tiếp đó, ba người Trần Phong liền tiếp tục tìm kiếm ở bốn phía mộ thất, lần này càng thêm cẩn thận.

Chỉ là, Trần Phong tìm hai vị trí xong, bỗng nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Theo lý mà nói, nơi này xác thực là mộ thất.

Nhưng một cỗ quan quách lớn như vậy, sao có thể không để lại bất cứ manh mối nào.

Chẳng lẽ quan quách nơi này cũng giống như ở Miêu cương, chôn dưới đất?

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức quay đầu nhìn về phía sau lưng.

Định thần nhìn lại, chỉ thấy ở vị trí trung tâm mộ thất có một cái thạch đài (đài đá) vuông vức khoảng hai mét.

Thạch đài chiếm cứ đại khái một phần năm phạm vi mộ thất.

Chiều cao hẳn là khoảng một mét.

Nhìn thạch đài này, trong lòng Trần Phong có chút suy đoán.

Vừa rồi lực chú ý đều đặt ở trên bích họa, thế mà lại quên mất cái thạch đài này?

Nhìn kích thước thạch đài, hẳn là có thể chứa được quan quách... "Lão Ngô...

Bàn Tử!" Trần Phong gọi hai người một tiếng, sau đó cẩn thận

kiểm tra mặt đất, mới đi về phía mép thạch đài.

Chờ đi đến trước thạch đài, Trần Phong không có vươn tay sờ loạn mà cẩn thận dùng đèn pin chiếu tới, quan sát hoa văn điêu khắc trên đài.

Lúc này, hai người Ngô Bát Nhất cũng đi đến sau lưng Trần Phong.

Bàn Tử thì không sao cả, nhưng Ngô Bát Nhất nhìn cử động của Trần Phong, bỗng nhiên ánh mắt ngưng trọng, thấp giọng nói: "Lão Trần, chẳng lẽ cậu cảm thấy..." "Có khả năng quan quách nằm ở trong đài này." Trần Phong dứt khoát thừa nhận suy đoán của mình.

Bởi vì hắn cảm thấy nếu mộ chủ nhân thật sự là một vị tướng quân, vậy thì quan quách không thể nào quá hàn toan.

Hơn nữa cũng không thể nào trực tiếp chôn vào lòng đất, nếu không sẽ không phù hợp với thân phận của hắn.

Nhưng thạch đài lớn như vậy, hoa văn phía trên cũng chỉ bất quá ghi chép một ít sự tích sinh bình của mộ chủ nhân.

Muốn mở thạch đài ra thì cơ quan lại ở đâu?

Chỗ quái dị này khiến Trần Phong cẩn thận dùng đèn pin khom lưng nhìn xuống dưới.

Nhìn một cái, quả nhiên phát hiện dị thường.

Chỉ thấy phía dưới thạch đài tựa hồ có một khối lồi ra có thể hoạt động.

Nhìn một màn này, Trần Phong trong lòng đại khái đã có suy đoán.

Nhưng giám vu nguy cơ trước đó, cho nên lần này hắn cũng không dám khinh cử vọng động.

Trần Phong ra hiệu cho hai người Ngô Bát Nhất lui về phía sau,

mình thì dùng xẻng công binh đỉnh trụ khối lồi ra dưới thạch đài, sau đó hơi dùng sức ấn về phía trước. "Cạch~" Lại một tiếng cơ quan khởi động vang lên.

Nghe thanh âm này, Trần Phong nhớ lại tình huống trước đó, lập tức lùi lại mấy bước.

Chờ đến khoảng cách đại khái an toàn, ba người trực tiếp nằm rạp xuống đất, lẳng lặng chờ đợi. "Rắc rắc~ rắc rắc!" Quả nhiên!

Tại thời điểm cơ quan bị ấn xuống, Trần Phong bỗng nhiên nghe thấy trong mộ thất vang lên một trận thanh âm cơ quan câu liên.

Nghe kỹ, Trần Phong phát hiện ngọn nguồn thanh âm chính là thạch đài trước mắt.

Ý thức được điểm này, Bàn Tử lập tức kinh hãi.

Bởi vì tình huống vừa rồi gần như rõ mồn một trước mắt.

Chỉ là lần này theo sau lại không phải nguy hiểm.

Chờ mấy người Trần Phong định thần nhìn lại, liền thấy thạch đài kia bắt đầu từ trung tâm dần dần phân liệt thành mấy khối bản đá.

Đồng thời, những bản đá phân liệt này cao thấp phập phồng, cuối cùng ghép thành một hình tròn.

Chương 65

Tại vị trí trung tâm nhất của thạch đài nứt ra một cái hố động dài hai mét rộng một mét. "Két kẹt..." Thanh âm cơ quan câu liên vẫn chưa kết thúc.

Tại nháy mắt hố động xuất hiện, phía dưới thạch đài bỗng nhiên vang lên một trận tiếng xích sắt.

Cùng với thanh âm vang lên, một cỗ quan quách cỡ lớn phủ đầy bụi đất dần dần được nâng lên. "Cạch!" Ngay sau khi quan quách xuất hiện, hết thảy thanh âm cơ quan đều dừng lại.

Chỉ là Trần Phong vẫn như cũ không dám khinh cử vọng động.

Kiên nhẫn chờ đợi vài giây, mới chậm rãi từ dưới đất bò dậy. "Lão Ngô!

Lão Trần, nhìn kìa!" Lúc này, Bàn Tử tuy rằng cũng không dám mạo muội tiến lên, nhưng nhìn thấy quan quách thì kích động đến mức khó diễn tả bằng lời.

Nhưng Trần Phong và Ngô Bát Nhất lại không hưng phấn như vậy.

Bởi vì trải qua chuyện vừa rồi, bọn họ ý thức được càng tới gần quan quách thì càng phải giữ gìn tuyệt đối bình tĩnh.

Trần Phong cẩn thận ghé sát vào, đồng thời đầu cũng không quay lại dặn dò: "Bàn Tử, càng đến gần quan quách càng phải giữ tâm thái bình tĩnh.

Bởi vì quan quách là bảo hiểm cuối cùng của mộ chủ nhân, đại bộ phận cơ quan đều sẽ xuất hiện ở phụ cận quan quách.

Cái loại tâm thái này của cậu là kiểu chết nhanh nhất đấy..." "Tôi...

tôi ngậm miệng." Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử cũng chỉ đành hậm hực gật đầu, sau đó đi theo hai người chậm rãi bước đến trước quan quách. "Phù~" Hít sâu một hơi, Trần Phong mới cảm giác tâm thái tốt hơn một chút.

Chỉ là có chút kỳ quái chính là cỗ quan quách này tựa hồ không có gì đặc biệt.

Nhìn dáng vẻ thì quan quách rách nát, cũng không có điêu khắc.

Chẳng lẽ quan quách của một Đại tướng quân Hoàng tộc lại nghèo túng như vậy?

Khoan đã...

Nhưng chính lúc này, Trần Phong bỗng nhiên phát hiện không đúng.

Hắn cẩn thận dùng bàn tay đang đeo găng khẽ gạt nhẹ đỉnh quan quách.

Lập tức, một lớp bụi đất phía trên bị lau đi một khối.

Chờ bụi đất bị lau sạch, gỗ quan quách phía dưới lập tức lộ ra sắc trạch trơn bóng như dầu, dưới ánh đèn từ từ sinh huy. "...Kim Tơ Nam Mộc?!" Nhìn thấy chất liệu gỗ của quan tài, mắt Trần Phong lập tức sáng lên.

Hèn chi bên ngoài mộ thất không phát hiện được gì, thì ra những thứ quan trọng đều nằm bên trong quan quách.

Trước đó không chú ý, bộ quan quách tôn quý này lại được làm từ gỗ Kim tơ nam mộc. "Kim tơ nam?

Đáng tiền không?" Nghe Trần Phong lẩm bẩm, Bàn Tử cũng không nhịn được mà hỏi.

Lúc này, không đợi Trần Phong mở miệng, Ngô Bát Nhất đã trực

tiếp nói: "Theo tôi được biết, Kim tơ nam từ xưa đến nay đều là loại gỗ quý thượng hạng.

Từ thời Đường đã bắt đầu được coi là vật liệu tốt nhất để đóng quan tài.

Loại gỗ này nếu bảo quản tốt thì gần như có thể ngàn năm không mục.

Trải qua hàng trăm năm mưa gió, chỉ cần dùng vải lau một cái là lại bóng loáng như mới." "Không sai." Trần Phong cũng tiếp lời: "Theo sử liệu ghi chép, lăng mộ thời nhà Minh đều dùng loại gỗ này để xây dựng.

Năm xưa Càn Long hoàng đế muốn tu sửa cung điện, thậm chí lục tung cả nước cũng không tìm đủ gỗ, đành phải đi đào trộm lăng mộ triều trước." "Vì gỗ mà đến hoàng đế cũng đi trộm mộ, ông bảo có đáng tiền không?

Chỉ là tôi không ngờ, quan tài của người Khế Đan cũng dùng Kim tơ nam để đóng." Nghe những lời này, mắt Bàn Tử sáng rực lên.

Nhìn quan quách trước mặt, hắn không nhịn được mà nuốt nước miếng ừng ực.

Thấy bộ dạng này, Trần Phong cũng không khỏi cười khổ lắc đầu.

Biết Bàn Tử tham tiền, Trần Phong liền nói toạc ra: "Được rồi, đừng có đánh chủ ý lên cái quan quách này.

Khiêng cả cái hòm to này ra ngoài thì bán cho ai?" "Thế... thế tôi cưa đại hai miếng, mang ra ngoài bán cũng được mà!" Bàn Tử rõ ràng có chút không cam lòng.

Nhưng lúc này, Ngô Bát Nhất cũng đứng về phía Trần Phong: "Thôi đi Bàn Tử.

Phá quan tài trộm xác là việc làm của đám trộm mộ hạ lưu, thất đức nhất.

Làm như vậy là cực kỳ bất kính với chủ mộ." Nghe vậy, Bàn Tử mới chịu thành thật một chút.

Tiếp đó, Trần Phong quan sát kỹ lưỡng xung quanh quan quách rồi nói: "Được rồi, quan quách không quan trọng.

Tuy nhiên, từ cái quan quách này tôi đại khái cũng nhìn ra chúng ta tìm đúng chỗ rồi.

Quan quách tôn quý làm bằng Kim tơ nam mộc, vậy thì đồ bồi táng bên trong chắc chắn sẽ không quá tệ.

Những thứ thật sự quan trọng hẳn là được chủ mộ mang theo bên người..." Nghe đến đây, Bàn Tử lập tức hưng phấn: "Vậy chúng ta phải mở quan tài ra?" Phải biết rằng hắn vẫn luôn mong chờ được mở nắp quan tài.

Bởi vì chỉ có mở ra mới có khả năng tìm thấy đồ bồi táng quý trọng thật sự.

Lại nhìn Ngô Bát Nhất, nghe Trần Phong muốn mở quan tài, hắn cũng vội vàng quan sát bốn phía, đồng thời nói: "Lão Trần, dùng la bàn ở đây không dễ xác định hướng Đông Nam, cậu có cách nào không?" Tuy nhiên, nghe vậy Trần Phong lại xua tay. "Ủa?

Không phải muốn mở quan tài sao?" Ngô Bát Nhất ngớ người, chẳng lẽ dòng dõi Phát Khâu có phương pháp đặc thù, có thể không cần thắp nến mà vẫn mở được quan tài?

Nhưng điều khiến hắn không ngờ tới là Trần Phong bỗng nhiên ngồi xổm xuống kiểm tra bốn cạnh dưới đáy quan quách, đồng thời giải thích: "Trong quan quách mai táng hoàng tộc đại tướng quân, tôi cũng không thể xác định bên trong thi thể có dấu hiệu thi biến hay

không.

Hơn nữa, thắp nến mở quan tài cũng là bất kính với chủ mộ.

Cho nên, Phát Khâu nhất mạch đều có một loại thủ đoạn độc môn, có thể trong tình huống không mở nắp quan tài mà vẫn lấy được minh khí bên trong." Đang nói, Trần Phong bỗng nhiên dừng lại.

Dùng đèn pin chiếu vào, chỉ thấy ở góc dưới bên trái của bộ quan quách, hệt nhiên có một lỗ thủng to khoảng bốn cm.

Loại lỗ thủng này là cửa thông gió được đặc ý lưu lại khi chế tác quan quách.

Bởi vì y học cổ đại không cao, thường xuyên có tình huống người chưa chết hẳn đã bị hạ táng.

Những người đó sau khi tỉnh lại sẽ phát hiện mình bị chôn sống, nhưng do không thể mở nắp quan tài nên chỉ có thể chết ngạt bên trong.

Lỗ thủng này là để đề phòng tình huống giả chết đó.

Chính vì có loại lỗ thông gió này, lại khápxảo tạo thuận lợi cho việc đổ đấu của dòng dõi Phát Khâu. "...Song chỉ tham động?!" Cũng chính lúc này, Ngô Bát Nhất nhìn thấy cái lỗ Trần Phong tìm được, bỗng nhiên không nhịn được kinh hô một tiếng.

Không sai!

Trần Phong muốn dùng thủ đoạn 'Song chỉ tham động' (Hai ngón tay dò động), phần thưởng hắn nhận được từ sau vụ Mộ Bình Sơn.

Kỹ năng này là tuyệt kỹ độc môn của Phát Khâu nhất mạch, hôm nay đúng lúc có cơ hội thích hợp nhất để dùng.

Bàn Tử có chút ngơ ngác, nhịn không được hỏi: "Song chỉ tham động...

Lão Ngô, ý là gì?" Ngô Bát Nhất nuốt nước bọt giải thích: "Tôi từng đọc trong cuốn Thập Lục Tự Phong Thủy Thiên Thư của ông nội tôi, nghe nói mỗi môn phái trộm mộ đều có tuyệt kỹ độc môn.

Phát Khâu nhất mạch chính là Song chỉ tham động.

Theo ghi chép, nếu luyện tốt, Phát Khâu Thiên Quan thậm chí có thể dùng hai ngón tay, trong tình huống không mở nắp quan tài, nhanh chóng lấy minh khí bên trong ra, còn có thể thăm dò xem chủ mộ có khả năng thi biến hay không..." "Ực!" Nghe vậy, Bàn Tử lập tức nuốt nước miếng.

Đừng nói là Bàn Tử kinh ngạc, ngay cả Ngô Bát Nhất cũng không ngờ Trần Phong lại hiểu Song chỉ tham động.

Phải biết rằng từ trong sách viết, ngay cả một số tay lão luyện Phát Khâu cũng không học được kỹ năng này.

Chương 66

Thủ đoạn này càng thông thạo thì một lần lấy được minh khí càng nhiều.

Chỉ không biết Trần Phong nắm chắc mấy thành...

Trong lúc Ngô Bát Nhất hai người còn đang do dự, Trần Phong đã quan sát xong lỗ hổng.

Lỗ thông gió trên quan quách vừa khéo để hắn đưa tay vào.

Bất quá trước đó, Trần Phong lại đeo thêm một chiếc găng tay vào.

Dù sao trong quan quách không chừng sẽ có cơ quan tẩm độc, vạn nhất chạm phải thì khó tránh khỏi rắc rối.

Đeo găng tay xong, Trần Phong hít sâu một hơi, liền đưa tay từ từ luồn vào cái lỗ rộng một tấc kia...

Giờ khắc này, thời gian phảng phất như ngưng đọng, trong mộ thất yên tĩnh cực kỳ.

Nhóm người Ngô Bát Nhất ai cũng không dám mở miệng, thậm chí ngay cả thở cũng nín lại.

Trần Phong thì chậm rãi đưa tay vào sâu trong quan quách, dùng ngón tay tỉ mỉ cảm nhận hết thảy những gì có thể tồn tại bên trong.

Cũng may, găng tay Mạc Kim chất địa cực mỏng, gần như không gây trở ngại xúc giác.

Cho nên Trần Phong vừa đưa tay vào liền lập tức cảm giác được tình huống bên trong.

Thông qua cảm tri, Trần Phong phát hiện trong quan quách có vẻ khá trống trải, không có kiểu đồ bồi táng chất thành đống.

Cũng đúng...

Chủ mộ là một võ tướng, tất nhiên không thể giống như quan văn hoặc nữ tính hoàng tộc mà bồi táng lượng lớn minh khí trong quan tài.

Nhưng dù sao cũng phải có chút gì đó chứ...

Vừa nghĩ, Trần Phong vừa tiếp tục mò vào trong.

Lúc này, hắn bỗng nhiên phát hiện dường như chạm phải một khối vật thể khá cứng ngạnh.

Tiếp đó, hơi dùng lực ấn xuống, phát hiện vật thể này và da thịt giống nhau, trong cứng có mềm.

Hơn nữa, sờ kỹ thì dường như chia thành mấy ngón... "Lão Trần!

Mò thấy gì rồi?" Bàn Tử nhịn không được lên tiếng hỏi.

Ngô Bát Nhất lập tức kéo hắn lại, ra dấu im lặng.

Bởi vì hắn phát hiện sắc mặt Trần Phong bỗng nhiên trở nên cứng ngắc.

Không sai!

Bởi vì thứ Trần Phong sờ được, nếu không có gì bất ngờ, hẳn là tay trái của chủ mộ!

Hơn nữa, bàn tay này phi thường to lớn...

Xem ra thân hình chủ mộ hẳn là cực kỳ cao lớn mới đúng.

Bất quá những cái đó đều không quan trọng, ngay sau đó Trần Phong tiếp tục lần theo bàn tay, trong tình huống không cởi bỏ y phục mà mò vào trong.

Đợi tách ngón tay chủ mộ ra, Trần Phong quả nhiên sờ được đồ vật.

Có vẻ như thứ nằm trong tay là hai khối vật thể kiên cứng, hình

tròn.

Ý thức được điểm này, Trần Phong không nói hai lời, lập tức nắm chặt hai khối đó, sau đó nhanh chóng rút tay ra khỏi quan quách. "Sao rồi?!

Có đồ không!" Thấy cảnh này, Bàn Tử là người đầu tiên sấn tới.

Ngô Bát Nhất cũng vội vàng cầm đèn pin, ra hiệu Trần Phong lấy đồ trong tay ra.

Trần Phong cũng không úp mở, trực tiếp xòe tay...

Chỉ thấy trong tay hệt nhiên là hai khối ngọc bội điêu văn vàng pha trắng.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, ngọc bội dường như tản ra quang trạch màu sữa. "...Ngọc bội à?

Phát tài rồi!" Nhìn thấy ngọc bội, Bàn Tử lập tức cầm lấy, đặt trong tay ngắm nghía không ngừng.

Ngô Bát Nhất thì nghi hoặc nhìn Trần Phong, mới mở miệng hỏi: "Lão Trần, là đồ tốt không?" Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong không vội trả lời, lấy lại hai khối ngọc bội từ tay Bàn Tử, sau đó đặt dưới đèn pin quan sát tỉ mỉ.

Lần này, ngay cả Bàn Tử cũng chọn im lặng.

Bởi vì trong ba người, chỉ có Trần Phong là hiểu giám định đồ cổ.

Tuy nhiên, đợi Trần Phong xem xét kỹ xong, sắc mặt hắn lại có chút khó coi. "Sao thế?

Đồ không thể lấy à?" Nhìn sắc mặt Trần Phong, Ngô Bát Nhất có chút lo lắng.

Trần Phong không nói gì, đem hai khối ngọc bội chồng lên nhau, móc nối bên trên vừa vặn khớp lại thành một khối.

Nhìn qua, dường như giống một con bướm hồ điệp. "Haizz~" Nhìn đến đây, Trần Phong rốt cuộc nhịn không được thở dài một hơi, sau đó giải thích: "Thứ này gọi là Phi Nga Ngọc Bội (Ngọc bội hình con thiêu thân).

Chất địa của nó chỉ là ngọc thường, không phải Bạch ngọc Hòa Điền, nếu tính theo giá trị thị trường thì tối đa được một ngàn tệ.

Điểm tốt duy nhất là loại ngọc bội này có chút giá trị lịch sử." Nghe vậy, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, vội vàng ra hiệu cho Trần Phong nói tiếp.

Trần Phong chỉ vào ngọc bội giải thích: "Các cậu nhìn xem, hai khối ngọc bội này phân biệt là hai cánh bướm hồ điệp, nối lại với nhau giống như một con bướm hoàn chỉnh.

Nhưng thực tế, nó hẳn là một con thiêu thân (phi nga)...

Theo tôi được biết, bắt đầu từ thời nhà Đường, hoàng đế có tập tục ban thưởng Lý Ngư Ngọc Bội (Ngọc bội cá chép) tượng trưng cho hoàng tộc cho văn thần võ tướng.

Về sau các dân tộc du mục càng đua nhau bắt chước nhà Đường." "Còn đối với dân tộc du mục phương Bắc, họ sùng bái nhất là tinh thần đại vô úy của loài thiêu thân lao đầu vào lửa.

Trên chiến trường dũng cảm tiến tới, biết rõ là chết cũng sẽ lấy thân tuẫn quốc.

Cho nên, loại Phi Nga Ngọc Bội này hẳn là vinh dự tối cao của nước Đại Liêu dành cho võ tướng lúc bấy giờ." Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất hai người đều vô cùng hưng phấn.

Bởi vì nếu như vậy thì ngọc bội này hẳn là rất đáng tiền.

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của Trần Phong lại khiến bọn họ trong nháy mắt thất vọng.

Chỉ nghe Trần Phong phân tích tiếp: "Ngoài ra, căn cứ vào khối ngọc bội này, tôi cũng xác định ngôi mộ này xác thực là mộ táng của người Khế Đan nước Liêu.

Bởi vì tiền thân của tộc Nữ Chân Hậu Kim, nếu là đại mộ Hậu Kim thì điêu văn trên ngọc bội hẳn phải là Hải Đông Thanh (Chim ưng)." "Chỉ có điều, thứ này tuy rằng không đáng mấy đồng, nhưng tôi cũng không thể lấy đi.

Phi Nga Ngọc Bội của Đại Liêu là tượng trưng cho vinh dự tối cao của một võ tướng.

Nếu tôi đem nó đi, là đại bất kính với chủ mộ, có khả năng sẽ chọc giận chủ mộ...

Cho nên..." Nói đến đây, ý tứ của Trần Phong rất rõ ràng.

Đồ vật không thể lấy đi, nhất định phải trả về.

Nguyên nhân quan trọng không phải là nó không đáng tiền, mà Trần Phong nhớ trong nguyên tác, Ngô Bát Nhất hai người vì lấy đi Phi Nga Ngọc Bội nên chủ mộ mới trá thi (xác chết vùng dậy).

Tuy rằng không xác định mộ táng này có giống hệt như trong phim ảnh hay không, nhưng Phi Nga Ngọc Bội xác thực là tượng trưng cho vinh dự.

Cứ thế lấy đi là không hợp quy củ...

Hơn nữa, thực tế nó cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền.

Nhưng thực tế, Trần Phong cũng không định cứ thế trực tiếp trả về.

Chương 67

Hắn không những không thể cứ thế đi đường cũ trở ra, mà còn có tâm tư mở quan tài ra nhìn một cái.

Bởi vì khi nãy lúc dùng Song chỉ tham động, Trần Phong đã chạm vào tay chủ mộ.

Kết quả Trần Phong phát hiện, da thịt chủ mộ dường như vô cùng khô ráo, cũng không giống như trong nguyên tác ghi chép là tùy thời có khả năng trá thi.

Phải biết rằng Trần Phong có tri thức do Hệ thống truyền thụ.

Cho nên hắn rõ ràng, phàm là thi thể có thể hóa cương thi, đều là do hấp thu âm khí mộ táng, sau đó kinh qua sinh khí của người sống dẫn động mới có thể thi biến.

Nhưng, cỗ thi thể này dường như không có thi khí? "...Lão Trần!

Đồ vật phải trả về sao?

Mới có một ngàn tệ..." Bàn Tử lập tức có chút không vui.

Dù sao tốn công tốn sức lớn như vậy mới tìm được hai miếng ngọc, lại phải trả về thì chẳng phải là công cốc sao? "Lão Ngô... nói câu công đạo đi!" Nhưng nghe Bàn Tử nói, Ngô Bát Nhất lần này lại lắc đầu: "Bàn Tử, nghe lời trả về đi.

Thứ này chúng ta không thể lấy..." Ngô Bát Nhất tuy rằng cũng là lần đầu trộm mộ, nhưng nghe tổ phụ kể chuyện bánh tông nhiều, cho nên cũng không dám mạo hiểm.

Sau đó hắn lại bổ sung: "Không chỉ phải trả về, quan quách này chúng ta cũng không thể mở nữa, phải theo đường cũ trực tiếp rời đi." "...Ái chà!" Nghe vậy, mặt Bàn Tử nhăn nhúm cả lại.

Nhưng lúc này, lại nghe Trần Phong bỗng nhiên đổi giọng, nói: "Lão Ngô, hai miếng ngọc này phải trả về, bất quá chúng ta không thể cứ thế rời đi, phải mở quan tài ra." "...Cái gì?" Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất sững sờ.

Chuyện gì xảy ra?

Vừa rồi Trần Phong nói không thể lấy minh khí, giờ lại đổi ý?

Hắn đâu biết tâm tư của Trần Phong.

Trần Phong xác thực muốn mở quan tài, nguyên nhân có ba.

Đầu tiên, mục đích chủ yếu của Trần Phong là tìm cứ điểm Quan Đông Quân.

Vào mộ táng lâu như vậy vẫn chưa tìm được manh mối gì về cái cứ điểm kia.

Cho nên chỉ có thể căn cứ theo tình tiết nguyên tác mà mở quan tài...

Thứ hai, hai miếng ngọc bội tuy không đáng tiền nhưng lại đại biểu cho vinh dự vô thượng.

Cho nên Trần Phong nhất định phải mở quan tài, sau đó trịnh trọng đem ngọc bội trả về.

Cuối cùng, cũng là điểm quan trọng nhất, Trần Phong vừa rồi thò tay vào quan tài, rõ ràng cảm giác thi thể chủ mộ tịnh không có dấu hiệu thi biến.

Không đúng...

Hắn nhớ mang máng trong nguyên tác chủ mộ này có thể hóa cương thi cơ mà?

Cho nên Trần Phong luôn cảm thấy bên trong có cổ quái, vì để làm rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, hắn cũng muốn mở quan tài.

Còn về khả năng thi biến...

Trần Phong đeo Phát Khâu Ấn bên người, cũng có phương pháp phòng ngừa thi biến.

Nghĩ đến đây, Trần Phong trực tiếp nói: "Nghe tôi, hai miếng ngọc bội này nhất định phải sau khi mở nắp quan tài, trịnh trọng trả lại cho chủ mộ.

Nếu bên trong có đồ bồi táng khác, hoặc giả tôi có thể lấy đi một hai món." "...Được thôi." Thấy Trần Phong trịnh trọng như vậy, Ngô Bát Nhất cũng đáp ứng.

Dù sao chuyện này Trần Phong khẳng định hiểu biết nhiều hơn hắn.

Bàn Tử thì trong nháy mắt hưng phấn: "Đúng rồi mà!

Lão Trần hiểu tôi!" Nhưng lúc này Trần Phong lại lắc đầu nghiêm túc: "Được rồi Bàn Tử, mở quan tài thì được.

Nhưng tôi nói trước, một khi mở ra, sau đó hết thảy hành động đều phải nghe tôi.

Tôi bảo làm sao thì làm vậy, ngàn vạn lần đừng thấy tiền sáng mắt." Thật tình Trần Phong có chút sợ cái tên tham tiền này.

Vạn nhất vì kích động mà phá hoại bố cục trừ sát thì thảm.

Quả nhiên!

Nghe Trần Phong nói vậy, Bàn Tử lập tức im re.

Sau đó Trần Phong liền tiến lên quan sát bốn phía quan quách, chờ nhìn thấy một lớp sáp trắng ở biên, trong lòng đại khái đã có định số.

Loại quan quách cổ đại này vì để bảo đảm gỗ được nguyên vẹn, thông thường sẽ không dùng đinh thép đóng chết nắp quan tài, mà ở khe hở sẽ tưới một lớp sáp nến.

Như vậy chỉ cần dùng dao găm cắt một đường dọc theo khe hở nắp quan tài là có thể mở ra.

Ngô Bát Nhất lập tức lấy nến sáp ra, xoay người hỏi: "Lão Trần, góc Đông Nam ở đâu?

Ở trong mộ thất tôi không tiện dùng la bàn đo vị trí." Trần Phong nhìn kỹ vị trí đặt quan quách rồi nói: "Lăng mộ đế vương cổ đại thông thường quan quách đều tọa Bắc triều Nam, mộ tướng quân không thể dùng cách cục Cửu Ngũ, cho nên hẳn là từ Đông hướng Tây.

Cách cục như vậy tượng trưng cho phúc lộc kéo dài vạn đại.

Tôi xem bộ quan quách này, trải qua ngàn năm trầm tích vị trí dường như cũng không xê dịch.

Như vậy, góc Đông Nam của mộ thất hẳn là ở vị trí bên trái đầu quan quách." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất trong lòng cũng thầm kinh hãi kiến thức của Trần Phong.

Hắn không do dự đi về phía Đông Nam, lấy diêm ra. "Lão Ngô, hai người lại làm gì thế?" Bàn Tử thấy hai người lại nói chuyện hắn không hiểu, nhịn không được hỏi.

Ngô Bát Nhất vừa châm nến vừa nghiêm túc nói: "Gọi là nhân điểm chúc, quỷ xuy đăng (người thắp nến, ma thổi đèn).

Đây là quy củ Mạc Kim và Phát Khâu từ tổ tông truyền lại.

Nếu đèn tắt thì phải đem đồ bồi táng hoàn trả nguyên số, đồng thời lập tức rời khỏi mộ thất.

Nếu nến tiếp tục cháy sáng, chứng tỏ chủ mộ đồng ý cho lấy minh khí.

Điều quy củ này là khế ước giữa người sống và người chết.

Ngàn năm truyền thừa, không được phá lệ...

Tôi nói này Bàn Tử, hiện tại cậu cũng là trộm mộ, có thể hay không học thêm chút kiến thức?" Ngô Bát Nhất cố định cây nến xong, châm diêm đưa tới.

Nhưng đúng lúc này, Ngô Bát Nhất bỗng nhiên nhận ra điều không ổn.

Một que diêm tắt ngúm... nhưng nến lại không cháy.

Ngô Bát Nhất lại không tin tà liên tục châm hai lần, nhưng ngọn lửa trên bấc nến lại không cách nào bùng lên. "Lão Ngô, nến ông mua ở đâu thế?" Thấy cảnh này, Bàn Tử nhịn không được cũng thử, nhưng kỳ quái là dùng liên tục mấy que diêm, ai cũng không cách nào thắp sáng ngọn nến.

Ý thức được tình huống này, trong lòng Bàn Tử cũng có chút chột dạ.

Đồng thời, Trần Phong nhìn tình huống trước mắt, cũng liếc mắt nhìn Ngô Bát Nhất.

Sau đó Trần Phong nhíu mày nói: "Khoan hẵng thắp nến, trực tiếp mở quan tài." Nói đoạn, Trần Phong cũng không màng đến hai người kia, liền trực tiếp đi tới trước quan quách.

Lần này Trần Phong rõ ràng gia tăng tốc độ, dường như có chút không kịp chờ đợi.

Không vì cái gì khác!

Bởi vì Trần Phong trong lòng thầm đoán, có khả năng chủ mộ đang trách hắn lấy đi Phi Nga Ngọc Bội.

Cho nên cần phải nhanh chóng mở nắp quan tài, sau đó cung kính đem ngọc bội trả lại vào tay chủ mộ.

Đối với tình huống nến không thể thắp sáng...

Chương 68

Trần Phong quan sát kỹ cây nến, kết quả phát hiện sáp nến không có bất kỳ dị thường nào.

Nhưng cũng đã thử rồi, kết quả không thể cháy.

Trong cõi u minh dường như có một yếu tố đặc thù nào đó đang ngăn cản việc thắp nến.

Ý thức được điểm này, Trần Phong không chọn xoay người rời đi, mà càng thêm gấp gáp muốn mở quan quách.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể ngăn cản chủ mộ nổi giận.

Hơn nữa, Trần Phong luôn cảm thấy trong quan quách này có chuyện gì đó hắn cần phải biết.

Không sai!

Từ sau vụ Mộ Bình Sơn, Trần Phong trước sau đều không quên quái sự phát sinh trên người mình.

Cho nên hắn bức thiết muốn tìm hiểu nguyên lý thi biến, mới muốn mở quan tài.

Đối với nguy hiểm chủ mộ hóa cương thi, hắn cũng đã sớm làm tốt biện pháp dự phòng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức cắm dao găm vào dưới nắp quan tài, sau đó dọc theo khe hở cẩn thận đẩy ngang.

Cùng với lượng lớn bột phấn trắng bong ra, Trần Phong phát hiện nắp quan tài quả nhiên lỏng lẻo.

Tuy nhiên, bộ quan quách này quá trầm trọng, phải mấy người hợp lực mới có thể mở ra. "Lão Ngô, hai người lại đây giúp tôi..." Nghe

Trần Phong gọi, Ngô Bát Nhất hai người cũng vội vàng chạy lại.

Sau đó ba người đưa tay ấn vào mép nắp quan tài, dùng sức đẩy về phía trước.

Két~ Lập tức, theo nắp quan tài bị mở ra, một cỗ mùi trần thổ nồng nặc nháy mắt từ trong quan tài phun ra.

Lúc này Trần Phong vội vàng hô hai người ngồi xổm xuống, tránh đi đầu hướng gió.

Dù sao tuy rằng ngậm Bắc Địa Huyền Châu, nhưng ai cũng không thể xác định khí thể trong quan quách có độc hay không.

Đợi khoảng hai phút sau, Trần Phong cẩn thận đem một que diêm đang cháy đến gần quan quách đã mở.

Lần này ngọn lửa cháy bình thường. "Phù~" Thấy không có nguy hiểm, Trần Phong rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, ba người cẩn thận đứng dậy, mới dùng đèn pin chiếu vào bên trong quan quách.

Nhìn một cái không sao, ba người Trần Phong lập tức ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy bên trong quan quách quả nhiên có một thi thể bị bụi phong ngàn năm.

Thi thể chủ mộ cũng xác thực to lớn, nằm trong quan quách gần như chiếm hết chỗ, đứng lên ít nhất phải cao hai mét. "Ực!" Nuốt nước bọt, Trần Phong nhịn không được nhìn về phía binh khí phía sau.

Hiện tại hắn rốt cuộc biết tướng quân Khế Đan năm xưa cường hoành cỡ nào.

Một gã cự hán cao hai mét, nếu huy vũ cây Mã Sóc nặng mấy chục cân, trên chiến trường chính là một cỗ máy giết người hình người!

"Được rồi...

Bàn Tử, mau đưa miếng ngọc bội kia cho tôi." Không dám chờ đợi thêm, Trần Phong lập tức đưa tay đòi ngọc bội từ Bàn Tử.

Bàn Tử tuy rằng trong lòng không nỡ, nhưng vẫn khổ sở đưa ngọc bội cho Trần Phong.

Sau đó, Trần Phong cũng không có bất kỳ do dự nào, cung cung kính kính đem hai miếng ngọc bội phân biệt đặt vào trong hai tay trái phải của chủ mộ.

Đợi làm xong hết thảy, Trần Phong mới phân phó Ngô Bát Nhất: "Lão Ngô, hiện tại đi thắp nến thử xem..." "Được!" Lần này Ngô Bát Nhất vội vàng chạy ra góc Đông Nam, dùng diêm châm nến.

Kỳ quái là cây nến lần này thuận lợi bị thắp sáng. "..." Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất nhịn không được quay đầu nhìn về phía Trần Phong hai người.

Ba người lần này ai cũng không nói gì, trong mộ thất phảng phất yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Dù sao chuyện này ai cũng không cách nào giải thích...

Nhưng nến xác thực đã bị dễ dàng thắp sáng, ai có thể xác định trên thế giới thật sự không có sự kiện linh dị? "Được rồi Lão Ngô, mặc kệ nói thế nào cũng là chuyện tốt.

Chủ mộ chắc là bớt giận rồi nhỉ?

Lão Trần, hay là chúng ta tranh thủ tìm xem có bảo bối gì khác có thể lấy đi không?" Cuối cùng Bàn Tử nhịn không được đánh vỡ bình tĩnh.

Nhưng Trần Phong lại không vội trả lời, lập tức cúi người xuống, dùng tay phải đeo găng thò vào trong quan quách.

Hắn không tìm kiếm đồ bồi táng mà cách lớp y phục, cẩn thận ấn hai cái vào cánh tay chủ mộ. "Lão Trần?" Thấy cảnh này Bàn Tử có chút khó hiểu.

Nhưng Ngô Bát Nhất lập tức ra hiệu im lặng với hắn, sau đó nói nhỏ: "Cậu ấy đang kiểm tra thi thể chủ mộ..." Không sai!

Trần Phong xác thực đang kiểm tra thi thể, xem da thịt thi thể có mềm mại hay không.

Bởi vì nếu thi thể ngàn năm vẫn giữ được sự mềm mại thì cái xác khô này cực có khả năng thi biến.

Tuy nhiên thi thể mặc trọng giáp, Trần Phong cũng không cách nào ấn xuống được.

Ý thức được điểm này, Trần Phong cũng không dám thả lỏng cảnh giác.

Dù sao tuy có Phát Khâu Ấn trong tay, nhưng cũng không nhất định có thể ngăn cản chủ mộ thi biến.

Cho tới bây giờ hắn cũng chưa làm rõ cỗ thi thể này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Vì thế, Trần Phong liền cẩn thận đứng dậy, xoay người nói: "Lão Ngô, lấy cái túi vải màu trắng trong ba lô tôi ra." Nghe Trần Phong phân phó, Ngô Bát Nhất không nói hai lời liền lấy ba lô của hắn tới.

Sau đó Trần Phong từ bên trong tìm ra một cái túi vải, mở ra đổ ra một nắm tiền đồng. "Lão Trần... làm gì thế?" Thấy cảnh này Bàn Tử nhịn không được hỏi.

Ngô Bát Nhất nhìn dạng mạo những đồng tiền kia, bỗng nhiên ánh mắt co rụt lại, kinh ngạc nói: "...Bát Quái tiền?

Cậu kiếm đâu ra thế?" Nghe hai người hỏi, Trần Phong gật đầu

nói: "Mấy đồng Bát Quái tiền này tôi thuận tay đào được ở Phan Gia Viên, đều là hàng thật.

Loại tiền đồng này mặt chính khắc Bát Quái, mặt sau khắc dòng chữ 'Sơn Khôi Xá Lệnh'...

Thuộc về tiền tệ do đạo quán tư đúc thời nhà Minh.

Cũng là loại tiền duy nhất được quan phương xác định có thể thay thế tiền đồng sử dụng." "Tiền đồng làm bằng gì?" Nghe vậy Bàn Tử vẫn y nguyên không hiểu.

Lúc này Ngô Bát Nhất mới mất kiên nhẫn nói: "Loại tiền đồng này Đạo giáo dùng để đánh quái, nghe nói có thể khu tà đáng sát.

Tuy rằng không đáng mấy đồng nhưng nghe nói là tín vật cũng không tệ.

Bảo cậu bình thường đọc nhiều sách chút, đừng có chỉ lo ăn thịt..." Không sai!

Ngô Bát Nhất nói đúng, Bát Quái tiền tuy rằng không trân quý, nhưng xác thực là tín vật của Đạo giáo.

Tuy nhiên người khác chỉ biết một mà không biết hai.

Thực tế tác dụng khác của Bát Quái tiền là có thể tiêu trừ oán khí của người chết, có tác dụng trấn thi.

Thông thường khi người chết hạ táng đều sẽ bãi mười đồng Bát Quái tiền ở hai bên trái phải quan quách.

Sở dĩ là mười đồng Bát Quái tiền, phân biệt cũng đều có quy củ bài trí.

Tả tam hữu thất (Trái ba phải bảy), chỉ là hai vai trái phải của con người.

Căn cứ vào thuật số này, Trần Phong muốn ở hai bên trái phải chủ

mộ phân biệt đặt ba và bảy đồng tiền tệ.

Chương 69

Cách làm này là vì Bát Quái tiền có nghi thức khai quang của Đạo giáo, lại có công năng lưu thông.

Cho nên ngàn năm kinh qua hương hỏa vạn người truyền lại, loại tiền tệ này có tác dụng dẫn động âm khí, đặt ở hai bên quan quách có thể đem âm khí của chủ mộ dẫn ra ngoài, phòng chỉ thi biến.

Thủ đoạn này Trần Phong hoạch đắc được từ trong tri thức Hệ thống truyền thụ.

Cũng chính vì có loại lo lắng này cho nên Trần Phong mới dám mở nắp quan tài.

Nếu không thì quang bằng vào một phương Phát Khâu Ấn hắn cũng không dám mạo hiểm như vậy.

Trần Phong đem Bát Quái tiền phân biệt dựa theo quy luật 'Tả tam hữu thất' đặt ở hai vai thi thể.

Đợi làm xong hết thảy, Trần Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

Mười đồng Bát Quái tiền này đều là trân phẩm được tinh thiêu tế tuyển.

Cho nên chủ mộ nếu thật sự có thể hóa cương thi, tất nhiên đồng tiền cũng sẽ có hiệu quả.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền xoay người nói: "Được rồi, như vậy là vạn vô nhất thất.

Tiếp theo chúng ta xem trong quan quách có đồ gì khác không..." "Vậy còn chờ gì nữa?

Mau động thủ thôi!" Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử lập tức hưng

phấn.

Nhưng vừa muốn vồ tới lại bị Ngô Bát Nhất tử tử ngăn lại.

Bởi vì hắn nhớ kỹ lời Trần Phong, trộm mộ Mạc Kim nhất định phải đối với chủ mộ phá lệ tôn trọng.

Trong tình huống này hắn cũng không dám mạo nhiên hành động.

Nhìn ánh mắt Ngô Bát Nhất, Trần Phong trong lòng cũng hiểu rõ.

Không sai!

Trộm mộ giảng cứu 'Kê minh đăng diệt bất mạc kim' (Gà gáy đèn tắt không sờ vàng), Phát Khâu lại càng thủ tài bất bạo thi (lấy của không phơi xác).

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không nói gì.

Hắn cúi người xuống lần nữa, dùng hai tay ấn lên thân thể chủ mộ, từ hai bên vai bắt đầu dần dần mò mẫm xuống dưới.

Cách làm này là để trong tình huống không bộc lộ thi thể mà lấy ra minh khí có khả năng bồi táng.

Nhưng tiếp đó Trần Phong lại dần dần nhíu mày.

Bởi vì chủ mộ trên người mặc áo giáp hậu trọng, sờ xuống căn bản không cách nào xúc bính vào da thịt bên trong. "Lão Trần... không có sao?" Cảm giác Trần Phong dị thường, Ngô Bát Nhất nhịn không được mở miệng hỏi.

Trần Phong dứt khoát đứng dậy lắc đầu nói: "Trên người mặc áo giáp, căn bản không sờ ra bất cứ thứ gì.

Tôi phán đoán chủ mộ sinh tiền là một võ tướng, hẳn là sẽ không tùy thân mang theo mấy loại châu ngọc bảo khí." "Thế... thế phải làm sao?

Chẳng lẽ trong quan tài cái gì cũng không có?" Lúc này Bàn Tử rốt cuộc nhịn không được tiêu cấp mở miệng.

Đang nói, trên mặt mồ hôi cũng vã ra.

Phải biết rằng hắn đã bán hết gia sản, lịch tẫn tân khổ mới tìm được ngôi mộ táng này.

Nếu cái gì cũng không mang về được thì quay lại Phan Gia Viên lăn lộn kiểu gì?

Nghe hắn nói, Trần Phong cũng nhịn không được thở dài một hơi.

Sau đó mới nói: "Được rồi, tuy rằng trong quan quách không thấy đồ bồi táng trân quý, nhưng nếu muốn so đo thì cũng có thể có đồ lấy đi." Nghe vậy Bàn Tử lập tức hứng thú.

Tiếp đó, Trần Phong dẫn đạo hai người đi tới đỉnh quan quách, sau đó dùng đèn pin chiếu vào đầu chủ mộ. "Lão Trần...

Mặt nạ này?" Nhìn thấy, Bàn Tử nhịn không được mở miệng, ngay cả thanh âm cũng đè thấp xuống.

Đối với việc này, Trần Phong gật gật đầu, liền từ trong túi lấy ra dao găm, sau đó ấn lên cái mặt nạ kia cẩn thận cạo động.

Nhất thời, Bàn Tử hai người ngay cả thở cũng nín lại.

Bởi vì bọn họ còn nhớ rõ cái mặt nạ Trần Phong lần trước mang về là chế tạo bằng vàng ròng.

Đồng thời, Trần Phong vừa cạo vừa mở miệng giải thích: "Tôi nói cho các cậu biết, Mạc Kim cần phải có một đôi mắt giỏi phát hiện.

Lão Ngô cũng thế, sau này đọc nhiều sách giám bảo chút.

Ví dụ như mặt nạ này là độc hữu của dân tộc du mục phương Bắc.

Thời đó người Khế Đan và Hậu Kim, phàm là tướng lãnh đánh giặc, trên mặt đều sẽ bị lạc ấn dấu vết.

Mấy cái mặt nạ này là để che chắn lạc ấn, mong cầu sau khi hạ táng thi thể được hoàn chỉnh." Trong khi nói, theo một ít rỉ sét tróc ra, mặt nạ kia quả nhiên trán phóng quang trạch.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, hiển đến từ từ sinh huy.

Vì thế Trần Phong liền trực tiếp gỡ mặt nạ xuống, đưa cho Ngô Bát Nhất hai người.

Nhận lấy mặt nạ, Bàn Tử tỏ ra dị thường hưng phấn, lập tức dùng đèn pin quan sát tỉ mỉ chất liệu mặt nạ.

Nhưng kỳ quái là quang trạch dưới mặt nạ này không phải màu vàng mà lại hơi phát lục. "Bằng đồng à..." Thấy thế, Bàn Tử sắc mặt phát khổ nhìn về phía Trần Phong.

Nhưng Trần Phong lại trực tiếp lấy lại mặt nạ, trịnh trọng nói: "Khối mặt nạ này có niên hiệu và lạc khoản cụ thể.

Cho nên tuy rằng là đồng, nhưng giá trị lịch sử của nó tuyệt đối sẽ không ít hơn khối vàng lần trước của tôi đâu." "Thật á!" Nghe đến đây, sắc mặt Bàn Tử trong nháy mắt hưng phấn.

Nhưng Trần Phong lại không cho hắn cơ hội, trực tiếp đem mặt nạ đưa cho Ngô Bát Nhất bảo cất đi.

Đợi cất xong mặt nạ, Ngô Bát Nhất lần này liền cẩn thận thúc giục Trần Phong. "Được rồi Bàn Tử, biết đủ là được.

Lão Trần, lần này chúng ta cũng không tay không trở về, vậy mau đi thôi." Nghe vậy Bàn Tử tuy rằng có chút không tình nguyện nhưng cũng biết thấy tốt thì thu.

Trần Phong tuy rằng cũng gật đầu, nhưng ánh mắt lại tiếc nuối

nhìn về tòa mộ thất.

Hắn nhớ rõ trong nguyên tác cứ điểm Quan Đông Quân là ở phụ cận mộ huyệt.

Nhưng trước đó lúc tìm hoa quan quách cũng đã tỉ mỉ kiểm tra cả tòa mộ thất, kỳ quái là không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào.

Khó làm rồi...

Nếu từ đây không tìm thấy thì chỉ có thể rời đi trước, sau đó tìm Phủng Nguyệt Câu bên ngoài, lại tìm cơ hội từ địa phương khác tiến vào cứ điểm. "Lão Trần, nghĩ gì thế?

Mau đi thôi..." Lúc này Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong đang quan sát mộ thất, nhịn không được nhắc nhở một câu.

Nhưng lời còn chưa dứt, hắn bỗng nhiên im bặt.

Bởi vì lúc này, trong tòa mộ thất hoàn toàn phong kín bỗng nhiên thổi tới một luồng gió nhẹ.

Ngay sau đó, ba người gần như bản năng nhìn về phía góc Đông Nam.

Chỉ thấy ngọn nến dưới làn gió nhẹ đang không ngừng lay động... "Ực!" Nuốt nước miếng, nhóm Trần Phong trong nháy mắt nhìn nhau.

Ngay sau đó, ba người nhìn ngọn nến trước mắt đều không dám hành động nữa.

Bởi vì mộ thất là hoàn toàn phong bế.

Chương 70

Trong không gian kín mít như thế này sao có thể có gió thổi vào?

Nhưng vừa rồi luồng gió nhẹ kia xác thực tồn tại.

Dưới luồng gió đó, ngọn nến ở góc Đông Nam đang không ngừng lay động, dường như tùy thời đều có khả năng tắt ngúm.

Phù~ Cũng chính lúc này, luồng gió nhẹ bỗng nhiên gia cường.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt phỉ di sở tư của ba người Trần Phong, ngọn nến ở góc Đông Nam trong nháy mắt tắt ngúm.

Nhất thời ai cũng không nói gì.

Giờ khắc này mộ thất gần như yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng nghe thấy, dù sao ai cũng chưa từng thấy sự tình quỷ dị như vậy. "...Lão Ngô, Lão Trần!

Chuyện gì thế này?!" Cuối cùng Bàn Tử nhịn không được kinh hô, phá vỡ sự bình tĩnh.

Hoàn hồn lại, Trần Phong lập tức nhìn về phía Ngô Bát Nhất.

Ngô Bát Nhất là ai?

Nhìn ánh mắt Trần Phong liền lập tức hiểu rõ, vội vàng từ trong ba lô tìm cái mặt nạ kia ra.

Sau đó Trần Phong cũng không nói hai lời, cầm mặt nạ đi tới trước quan tài.

Hiện giờ sự tình quỷ dị như vậy xuất hiện, Trần Phong cũng không thể thả lỏng cảnh giác.

Dù sao hắn cũng là lần đầu tiên gặp phải Quỷ xuy đăng!

Không cần nói cũng biết, khẳng định chủ mộ trong quan quách không hy vọng bọn họ lấy đi khối mặt nạ này.

Dù sao có khả năng đây cũng là tấm vải che thẹn cuối cùng của chủ mộ.

Nghĩ vậy, Trần Phong cung cung kính kính ngồi xổm xuống trước quan quách, sau đó đem khối mặt nạ nguyên phong bất động đeo lại lên mặt chủ mộ. "Phù~" Đợi làm xong hết thảy, Trần Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó vội vàng ra hiệu Ngô Bát Nhất một lần nữa thắp nến, xem thử thái độ của chủ mộ.

Ngô Bát Nhất cũng không nói hai lời, vội vàng lấy diêm đi về phía góc Đông Nam.

Đồng thời, Bàn Tử gan to hơn, cũng nhịn không được nói: "Lão Trần... cái chủ mộ này là tướng quân gì chứ?

Cái gì cũng không cho lấy, một khối đồng nát sắt vụn cũng coi trọng như vậy, quả thực là hẹp hòi." "Suỵt!" Nhưng nghe hắn nói, Trần Phong lập tức trừng mắt.

Bởi vì sau khi trải qua sự kiện ở Mộ Bình Sơn, Trần Phong biết trên thế giới này thật sự có một số việc không thể dùng khoa học giải thích.

Lời này nói ra xác thực có khả năng bị chủ mộ nghe thấy.

Cũng may hắn đã trả mặt nạ về rồi...

Thế nhưng thường ngôn nói, thiên bất toại nhân nguyện!

Ngay một khắc sau, thanh âm kinh khủng của Ngô Bát Nhất bỗng nhiên vang lên ở góc Đông Nam mộ thất. "Lão Trần, mau lại đây!" Lúc này nghe tiếng Ngô Bát Nhất, Trần Phong hai người không nói hai

lời xông tới.

Nhưng đợi Trần Phong định thần nhìn lại thì thấy một màn tất sinh nan vong.

Chỉ thấy Ngô Bát Nhất vô luận dùng diêm dẫn lửa thế nào, ngọn nến kia vẫn y nguyên không cách nào thắp sáng.

Tình huống y hệt như trước đó!

Nhưng phải biết rằng Trần Phong đã đem mặt nạ trả lại rồi, trên người không mang theo bất kỳ đồ bồi táng nào.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không tin tà, dùng diêm châm mấy cái, kết quả phát hiện nến thật sự không cách nào thắp sáng.

Lập tức Trần Phong nhìn về phía Bàn Tử, trực tiếp nhíu mày: "Bàn Tử, cậu lấy cái gì rồi?

Mau trả về!" "Tôi... tôi cũng có lấy gì đâu?!" Nghe vậy Bàn Tử cũng mờ mịt.

Hắn thậm chí lộn hết túi áo túi quần ra, chứng minh không lấy đồ.

Ngô Bát Nhất thấy thế cũng biết tính cách Bàn Tử, dứt khoát chạy tới lục soát người hắn: "Bàn Tử, lấy cái gì thì mau trả về!" Nhưng kỳ quái là lục soát một lượt xong lại phát hiện Bàn Tử thật sự cái gì cũng không lấy. "Tôi đã bảo rồi, tôi có lấy gì đâu!" Giờ khắc này Bàn Tử cũng dị thường sốt ruột.

Bởi vì xác thực minh khí đều không lấy, nhưng nếu không lấy đi bất kỳ thứ gì thì tại sao nến lại không thể thắp sáng?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trần Phong lần đầu tiên trở nên lo lắng.

Hắn nhịn không được nhìn về phía quan quách sau lưng...

Không lấy bất cứ thứ gì!

Nhưng chủ mộ vẫn y nguyên nổi giận, nến không thể thắp sáng chính là chứng cứ.

Chẳng lẽ...

Trong đầu Trần Phong bỗng nhiên nảy ra một phỏng đoán phỉ di sở tư.

Hắn lập tức dùng ánh mắt kinh khủng nhìn về phía Ngô Bát Nhất, hạ thấp giọng nói: "Chủ mộ muốn không phải là đồ bồi táng... mà là mạng của chúng ta!" Câu nói này thốt ra, sắc mặt Ngô Bát Nhất hai người cũng trong nháy mắt đại biến.

Ngay một khắc sau, Trần Phong cũng không nói hai lời, trực tiếp cắm đầu chạy về phía trước. "Chạy mau!" Giờ khắc này Trần Phong đầu cũng không ngoảnh lại hô hoán hai người.

Bởi vì đồ vật đều không lấy mà nến vẫn tắt, chứng tỏ chủ mộ chỉ muốn mạng bọn họ.

Đã như vậy thì vô luận biện pháp gì cũng không thể bình tức phẫn nộ được nữa.

Hiện giờ chỉ có tẩu vi thượng kế.

Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất cũng lập tức phản ứng, trực tiếp kéo Bàn Tử chạy theo.

Trong nhất thời ba người gần như lao về phía cửa vào lúc nãy.

Nhưng ba người ai cũng không chú ý, ngay khi vừa dứt lời, trong quan quách sau lưng bỗng nhiên vươn ra một cánh tay.

Chỉ thấy cánh tay kia dị thường thảm bại, da thịt khô khốc dính sát vào xương cốt.

Nhưng cánh tay kia vẫn y nguyên thô tráng, nhìn qua vô cùng hữu lực.

Đợi cánh tay vươn ra, bỗng nhiên tử tử chộp lấy nắp quan tài trước mặt.

Một khắc sau, khối nắp quan tài kia trực tiếp bị một cái tát đánh bay ra ngoài! "Rầm!" Cùng với một tiếng động lớn, nắp quan tài hệt như đạn pháo gầm rú lao về phía lưng ba người Trần Phong!

Giờ khắc này, ba người Trần Phong đang chạy trên bậc thang.

Nhưng đúng lúc này, Trần Phong bỗng nhiên mẫn cảm thấy sau lưng truyền đến một trận tiếng gió rít.

Hắn gần như theo hạ ý thức quay đầu nhìn lại phía sau.

Chỉ một cái liếc mắt khiến đồng tử Trần Phong trong nháy mắt co rút.

Chỉ thấy khối nắp quan quách kia gần như giống hệt đạn pháo tập kích ba người.

Trần Phong gần như bản năng tung một cước đá vào thắt lưng Bàn Tử.

Lập tức đạp hắn lăn quay ra đất, Trần Phong cũng lập tức nằm rạp xuống.

Chương 71

"Lão Ngô!" Sát na gian, Trần Phong không nói hai lời hét lớn một tiếng.

Nghe Trần Phong hô hoán, Ngô Bát Nhất cũng mạnh mẽ khom lưng xuống, một khắc sau nắp quan tài kia gần như sát sạt lưng ba người bay ra ngoài. "Oanh!" Lập tức cùng với một tiếng chấn động đinh tai nhức óc, ba người Trần Phong gần như đồng thời nằm rạp trên mặt đất.

Ngay sau đó, một trận rung lắc kịch liệt trong nháy mắt xuất hiện.

Ba người Trần Phong không có ngẩng đầu, nếu định thần nhìn lại có thể thấy khối quan mộc kia gần như trực tiếp găm vào trên vách tường.

Một khắc sau, khối nắp quan tài trực tiếp lõm vào, đem toàn bộ cửa cầu thang bịt kín mít.

Giờ khắc này, ba người Trần Phong ai cũng không dám ngẩng đầu trước.

Đại khái một phút đồng hồ trôi qua, Trần Phong mới cẩn thận thẳng lưng, đợi ngẩng đầu nhìn về phía trước thì đồng tử trong nháy mắt co rút lại.

Chỉ thấy ở phía trước hệt nhiên là khối nắp quan tài vừa bị đẩy ra kia.

Hiện giờ nó trực tiếp đem toàn bộ cửa thông đạo hoàn toàn bịt kín, gần như khảm vào bên trong. "...Lão Trần!

Lão Ngô!" Thấy cảnh này Bàn Tử là người đầu tiên nhịn không được kinh hô.

Nghe tiếng hô, Trần Phong hai người cũng trong nháy mắt bừng tỉnh.

Tiêu rồi!

Lập tức Trần Phong trong lòng thầm kêu không ổn.

Bởi vì ngẩng đầu nhìn lại, nắp quan quách kia đem cửa hang vào trực tiếp bịt kín, ba người muốn đi ra ngoài thì hoàn toàn không còn đường lui.

Phải làm sao đây?! "Bàn Tử!" Thời điểm then chốt, Ngô Bát Nhất lập tức hét lớn một tiếng, sau đó không nói hai lời cầm xẻng công binh xông lên.

Ngay sau đó Bàn Tử cũng theo sát phía sau, trực tiếp đến trước nắp quan tài, hai người liều mạng bắt đầu đập phá khối gỗ đó.

Nhưng phải biết rằng nắp quan tài này chế tạo bằng Kim tơ nam mộc, chất địa phi thường kiên cố.

Hơn nữa xẻng công binh cũng không sắc bén, nhất thời bán hội căn bản không cách nào phá ra.

Ý thức được điểm này, Ngô Bát Nhất cũng lập tức hướng về phía Trần Phong hét: "Lão Trần, giúp một tay!" Nhưng đợi quay đầu lại, hắn bỗng nhiên phát hiện Trần Phong không có động tĩnh, ngược lại đang nhìn chằm chằm quan quách ở trung tâm mộ thất, dường như có chút xuất thần.

Không sai!

Trần Phong trong lòng gần như rối như tơ vò!

Bởi vì vừa rồi nếu không phải cơ quan trong mộ thất khởi động, vậy thì sức mạnh nào khiến khối nắp quan tài này bay ra?

Quả nhiên!

Cũng chính lúc này... "Keng!" Bỗng nhiên cùng với một tiếng động trầm đục, quan tài cách đó không xa mạnh mẽ có động tĩnh.

Ba người Trần Phong đỉnh thần nhìn lại, chỉ thấy từ trong quan quách trực tiếp vươn ra một cánh tay màu xám trắng.

Cánh tay kia dị thường thô tráng, chộp lấy mép quan quách, dường như phi thường có lực đạo! "...?!" Nhìn thấy cảnh này, ba người tại trường không ai không kinh ngạc đến lông tóc dựng đứng.

Tuy nhiên vô luận sợ hãi như thế nào, cánh tay kia vẫn y nguyên không có buông xuống. "Bàn Tử!

Mau đào!" Ý thức đại sự không ổn, Ngô Bát Nhất càng mã bất đình đề thúc giục.

Nhưng hiện giờ đã không kịp nữa rồi.

Ngay sau đó, ba người kinh khủng nhìn thấy cùng với cánh tay kia xuất hiện, cỗ xác khô trong quan quách chậm rãi từ trong ngồi dậy. "Xoạt xoạt xoạt~" Nhất thời, các lá giáp trên người chủ mộ đều đang rào rào rung động.

Theo hắn ngồi dậy, ba người Trần Phong chỉ cảm thấy có một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu. "Lão Trần!

Chuyện gì xảy ra, không phải tiền đồng có thể trấn thi sao?!" Giờ khắc này Bàn Tử kinh khủng hét lên.

Nghe vậy Trần Phong cũng tê cả da đầu.

Hắn làm sao biết chuyện gì xảy ra?!

Rõ ràng nhớ kỹ Bát Quái tiền có thể dẫn xuất âm khí thi thể, phòng chỉ chủ mộ thi biến.

Nhưng tình huống hiện giờ lại hoàn toàn đảo lộn dự liệu của hắn.

Chuyện gì xảy ra?!

Giờ khắc này Trần Phong lần đầu tiên cảm giác được hoảng hốt.

Tri thức Hệ thống truyền thụ vô dụng?

Nhưng hiện giờ vô luận nói gì cũng không kịp nữa.

Chỉ thấy thi thể chủ mộ kia từ trong quan quách sau khi ngồi dậy, hệt như người sống trực tiếp bước ra khỏi quan quách. "Thình ~ Thình!" Thân hình hắn dị thường cao lớn, mỗi một bước đi trên mặt đất gần như đều có thể làm chấn động nền mộ thất.

Loại thanh âm này hệt như tiếng chuông tang vang lên trong lòng ba người Trần Phong.

Làm sao bây giờ?!

Làm sao bây giờ!

Giờ khắc này Trần Phong trong lòng đang lặp đi lặp lại thúc giục.

Nhưng đôi chân hắn hệt như đeo chì không cách nào động đậy.

Lúc này chỉ thấy thi thể chủ mộ kia sải bước đi tới, nhìn dáng vẻ kia là nhất định phải giết hắn cho bằng được.

Động đi!

Mau động đi!

Giờ khắc này Trần Phong không ngừng thúc giục bản thân, ngay sau đó mạnh mẽ dùng răng cắn đầu lưỡi một cái.

Cảm giác kịch thống trong nháy mắt khiến thân thể hắn quên đi sợ hãi.

Một khắc sau, Trần Phong trực tiếp lao mạnh sang bên cạnh, tránh thoát đòn đánh ngay đầu của chủ mộ. "Lão Ngô!

Khuyên nhủ hắn đi, tôi đem đồ bồi táng đều trả về rồi, bảo hắn mau chóng trở về an nghỉ a!" Lúc này thấy xác khô mạnh mẽ xông tới,

Bàn Tử nhịn không được hét lớn.

Nghe tiếng hô, Ngô Bát Nhất cũng tức đến hộc máu hét lại: "Muốn đi thì cậu đi!

Cậu xem hắn giống người không?

Có thể nghe tôi khuyên sao?!" Quát to câu này, Ngô Bát Nhất cũng lập tức bay người sang một bên.

Mất đi hai mục tiêu, xác khô kia trực tiếp sải bước về phía Bàn Tử.

Giờ khắc này chỉ thấy Bàn Tử và xác khô kia hình thành sự đối lập tiên minh, một cao một thấp lập tức phân cao hạ.

Nhìn qua xác khô kia chỉ cần một cái tát là Bàn Tử sẽ đầu một nơi thân một nẻo.

Nhưng nghe Ngô Bát Nhất nói xong, Bàn Tử cũng không biết lấy đâu ra khí lực, trực tiếp bay người vồ lên xác khô kia.

Chương 72

Trần Phong định thần nhìn lại, chỉ thấy trong tay hắn hệt nhiên nắm chặt con dao găm vừa nãy vứt bỏ!

Giờ khắc này Trần Phong hoàn toàn mất đi phương hướng.

Bởi vì vô luận như thế nào hắn cũng nghĩ không thông, dùng Bát Quái tiền trấn thi, nhưng tại sao chủ mộ vẫn có thể thi biến?

Nhưng như nay cũng không có thời gian cho hắn suy nghĩ nhiều.

Chỉ thấy Bàn Tử gần như vi phạm nguyên lý cơ học thân thể, bay người vồ hướng xác khô kia.

Một khắc sau, khi tay hắn sắp chạm vào xác khô, Bàn Tử mạnh mẽ rút ra một đạo hàn quang từ cổ tay.

Trần Phong nhìn kỹ, trong tay hắn hệt nhiên là con dao găm vứt đi trước đó. "Phập!" Không có bất kỳ ngoại lệ nào, dao găm trong tay Bàn Tử thật sâu cắm vào ngực xác khô.

Theo lực đạo của hắn, con dao găm gần như ngập đến tận cán.

Thấy cảnh này Bàn Tử và Ngô Bát Nhất cũng nhịn không được mắt sáng lên.

Nhưng ngay một khắc sau, Trần Phong mạnh mẽ phát hiện xác khô kia không có bất kỳ đau đớn nào.

Hắn lập tức lớn tiếng nhắc nhở: "Bàn Tử, mau tránh ra!" Bởi vì Ngô Bát Nhất kinh khủng nhìn thấy tay phải của xác khô kia như cái quạt hương bồ vung về phía Bàn Tử.

Nhưng hiện tại nhắc nhở đã không kịp.

Chỉ thấy Bàn Tử treo trên người xác khô, một khắc sau bàn tay xác

khô hệt như côn sắt trực tiếp đập vào vai hắn. "Bốp!" Cùng với một tiếng trầm đục, Bàn Tử hệt như hồ lô lăn trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Một khắc sau trực tiếp lăn xuống trước mặt Ngô Bát Nhất. "Bàn Tử!

Sao rồi?!" Thấy cảnh này Ngô Bát Nhất vội vàng đỡ hắn dậy.

May mắn là Bàn Tử da dày thịt béo, vừa rồi cái tát của xác khô trực tiếp đập vào ba lô sau lưng cho nên chỉ chịu chút thương tổn ngoài da. "Khụ khụ...

Tôi không sao!

Lão Ngô, mau tránh ra!" Trong khi nói, Trần Phong đều phát hiện trên lợi Bàn Tử có vết máu.

Nhìn qua liền hiểu Bàn Tử khẳng định phế phủ bị chấn thương.

Thấy cảnh này Trần Phong trong lòng cũng lo lắng vô cùng.

Nhưng hiện giờ cũng không có biện pháp...

Quan trọng hơn là Trần Phong vô luận như thế nào cũng nghĩ không thông, xác khô bị Bát Quái tiền trấn áp sao có thể thi biến?

Rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Trong đó rốt cuộc là khâu nào xảy ra sai sót?! "Lão Ngô!" Nhưng lúc này một tiếng kinh hô của Bàn Tử mạnh mẽ cắt đứt suy nghĩ của Trần Phong.

Ngay sau đó thấy Bàn Tử lập tức lôi từ túi eo ra một vật màu đen.

Trần Phong định thần nhìn lại, chỉ thấy đó hệt nhiên là một cái móng lừa đen (Hắc lư đề tử).

Nhìn đến đây Trần Phong mới biết thì ra Ngô Bát Nhất hai người

đã sớm chuẩn bị trộm mộ.

Lúc này Ngô Bát Nhất tiếp nhận móng lừa đen cũng có chút không biết làm sao.

Nhưng Bàn Tử lúc này lại cơ linh kinh người, lập tức hét lớn: "Lão Ngô, sững sờ cái gì!

Không giết chết thứ này thì chúng ta một người cũng đừng hòng sống sót đi ra!" Nghe Vương Bàn Tử nói, Ngô Bát Nhất cũng ráng giữ tinh thần, trực tiếp đứng dậy.

Một khắc sau hắn dẫm một cước lên vai Bàn Tử, người sau thì nỗ lực thẳng lưng lên.

Mượn cỗ lực đạo này, thân thể Ngô Bát Nhất bay lên cao hơn một mét.

Lúc này hắn và cỗ xác khô giữ được thăng bằng.

Trần Phong định thần nhìn lại, chỉ thấy xác khô kia mạnh mẽ há to mồm, Ngô Bát Nhất hoàn toàn nhắm mắt lại, đem móng lừa đen nhắm đại mà cắm vào. "Phập!" Cùng với một tiếng trầm đục, Ngô Bát Nhất trực tiếp rơi xuống đất.

Lập tức tràng diện dường như triệt để yên tĩnh lại, Trần Phong hai người định thần nhìn lại, chỉ thấy móng lừa đen kia trực tiếp cắm vào trong miệng xác khô, mọi động tác của nó đều dừng lại.

Im lặng!

Im lặng như chết!

Bất quá cuối cùng Ngô Bát Nhất dẫn đầu phá vỡ bình tĩnh, trực tiếp kéo Bàn Tử chạy tới trước cửa cầu thang, sau đó liều mạng dùng xẻng công binh gõ vào nắp quan tài. "Keng ~ Keng!" Cùng với từng đạo thanh âm vang lên, nắp quan tài dần dần rạn nứt.

Tuy nhiên Trần Phong sau khi nhìn thấy cảnh này lại không có đi theo cùng phá nắp quan tài, mà cẩn thận đi tới trước mặt cỗ xác khô. "Lão Trần!

Làm gì thế?!" Giờ khắc này nhìn hành động của Trần Phong, Ngô Bát Nhất trong nháy mắt đồng tử co rút.

Nhưng Trần Phong lại không để ý đến tiếng gọi, trực tiếp từ trong ba lô lấy ra Phát Khâu Ấn.

Vừa đi về phía trước, lực đạo trong tay Trần Phong cũng càng lúc càng chặt.

Bởi vì Trần Phong rõ ràng nhớ kỹ, xác khô trong mộ táng không sợ móng lừa đen.

Tuy rằng không biết nguyên nhân nhưng Trần Phong tuyệt đối không thể thả lỏng cảnh giác.

Móng lừa đen tối đa chỉ trấn áp một chút thời gian, hiện tại chi bằng nhân lúc này trực tiếp dùng Phát Khâu Ấn kết liễu nó.

Nghĩ đến đây, Trần Phong trực tiếp lao tới xác khô, Phát Khâu Ấn trong tay cũng trực tiếp nhắm ngay đầu lâu xác khô.

Nhưng ngay một khắc sau, Ngô Bát Nhất hai người rõ ràng nhìn thấy tay xác khô động đậy.

Ngay sau đó, xác khô trực tiếp giật cái móng lừa đen trong miệng ra. "Lão Trần!" Thấy cảnh này Ngô Bát Nhất gần như điên cuồng lao về phía này.

Trần Phong thấy thế trong lòng cũng dị thường kinh khủng.

Xong rồi!

Nhưng hắn cũng biết sự đã đến nước này không có đường quay lại.

Cho nên Trần Phong chỉ có thể kiên trì, đem Phát Khâu Ấn hung hăng đập vào mặt xác khô.

Một khắc sau chỉ nghe một tiếng trầm đục, Phát Khâu Ấn trực tiếp đập lên mặt xác khô. "Bốp!" Trong nháy mắt Trần Phong cảm thấy tay khựng lại.

Ngay sau đó hắn cảm thấy thân thể mình phảng phất bị một chiếc mô tô đâm trúng, trực tiếp bay ngược về một bên.

Nhưng trong ngàn cân treo sợi tóc, Trần Phong cũng vô ý thức đưa tay túm lấy cổ áo xác khô.

Một khắc sau Trần Phong hệt như hồ lô lăn ngã xuống đất.

Ngô Bát Nhất hai người vội vàng đỡ dậy, ba người lập tức định thần nhìn về phía xác khô.

Nhưng chỉ liếc mắt một cái, Trần Phong đã thấy một tình huống khiến hắn kinh hãi vô cùng.

Chỉ thấy cổ áo xác khô bị kéo ra, bên dưới lập tức lộ ra da thịt dưới lớp giáp trụ.

Trần Phong nương theo ánh đèn pin nhìn lại, thấy da thịt dưới cổ áo xác khô mọc một lớp lông tơ màu trắng?!

Chương 73

Hơn nữa dưới lớp lông tơ kia dường như có một ít vảy! ...

Mẹ nó đây không phải xác khô!

Bạch Mao Thi Hống?!

Thấy cảnh này Trần Phong chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Bởi vì từ đám lông trắng kia hắn nhận ra cỗ xác khô này căn bản không phải thi thể thi biến, mà là một loại quái vật sống chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Hắn cũng chỉ từng thấy trong tri thức Hệ thống, nhưng không ngờ nó thật sự tồn tại?!

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Trần Phong trong nháy mắt trừng lớn mắt.

Một khắc sau hắn gần như bản năng một phen bịt miệng lại, sau đó ra hiệu Ngô Bát Nhất hai người tắt đèn pin đi.

Bởi vì Thi Hống loại này và xác khô bất đồng, nó không thông qua mùi vị phán đoán phương hướng mà ngược lại giống như người sống, thông qua thanh âm và ánh sáng.

Giờ khắc này Trần Phong cẩn thận định thần nhìn lại, gần như có thể thấy trong hốc mắt Thi Hống có hai đạo tinh quang nhỏ xíu tán phát ra. "Lão Trần!

Mẹ nó là bánh tông à?!" Nhìn thấy chỗ quan trọng, Ngô Bát Nhất ở bên cạnh cũng nhịn không được hạ thấp giọng hỏi.

Bởi vì trong lòng hắn cũng loạn cào cào, căn bản không cách nào

biện nhận thứ quỷ này.

Đừng nói cảm giác tê da đầu, Trần Phong hiện tại ngay cả lưng cũng toát một mảng mồ hôi lạnh.

Hắn cũng là thông qua khối da thịt dưới lớp lông tơ kia mới ý thức được nguyên ủy sự tình.

Trong mộ táng, xác khô nếu thi biến thì hành động sẽ phi thường cứng ngắc, chỉ có thể thông qua khứu giác phân biệt phương vị.

Nhưng Thi Hống lại bất đồng.

Cái gọi là Thi Hống tuy rằng cũng do thi thể thi biến diễn biến thành, nhưng lại mạnh hơn nhiều.

Sơn Hải Kinh và Duyệt Vi Thảo Đường Bút Ký đều có ghi chép: "Nhân tử bất cương giả, bách niên sinh lân.

Hựu bách niên, lân sinh bạch mao, vi thi hống" (Người chết không cứng, trăm năm sinh vảy.

Lại trăm năm, vảy sinh lông trắng, là Thi Hống).

Thi Hống ngàn năm thành tinh, lông trắng biến đen, từ đó về sau mỗi trăm năm do đen chuyển đỏ.

Bước cuối cùng là Kim Mao Hống!

Cho nên Thi Hống loại này và bánh tông hoàn toàn bất đồng, bởi vì nó là đồ sống!

Hèn chi trước đó dùng Song chỉ tham động kiểm tra quan quách lại không cách nào cảm tri ra âm khí trong quan.

Sau dùng Bát Quái tiền trấn thi cũng không có tác dụng.

Bởi vì thứ này áp căn không phải bánh tông.

Thậm chí ngay cả móng lừa đen cũng không quản dụng...

Nghĩ đến đây Trần Phong cảm giác toàn thân đều đang toát ra hàn khí.

Điều duy nhất khiến hắn nghĩ không thông là bánh tông thi biến đã là chuyện cực kỳ hiếm thấy, Thi Hống càng là trăm năm khó gặp.

Không ngờ hôm nay lại đụng phải? "Suỵt!" Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức ra dấu im lặng với Ngô Bát Nhất hai người.

Sau đó mới cẩn thận hạ thấp giọng nói: "Hai người cẩn thận một chút, ai cũng đừng phát ra thanh âm...

Thứ này là Thi Hống, có thể thông qua ánh sáng và thanh âm để phán đoán vị trí..." Thi Hống?!

Mạnh mẽ nghe Trần Phong nói, đồng tử Ngô Bát Nhất đều trong nháy mắt co rút.

Hèn chi móng lừa đen vô dụng!

Cũng chính lúc này Ngô Bát Nhất cũng một phen bịt miệng Bàn Tử.

Sau đó hai người dưới sự ra hiệu của Trần Phong chậm rãi di động về hai phía Thi Hống, muốn lặng lẽ đi đến hướng cầu thang.

Nhưng đúng lúc này... "Lão Trần!" Bỗng nhiên Ngô Bát Nhất mạnh mẽ co rụt đồng tử.

Bởi vì hắn phát hiện tiếng bước chân của mình bị Thi Hống nghe thấy.

Ngay một khắc sau, Trần Phong mạnh mẽ xoay người nhìn lại, thấy cánh tay như côn sắt của Thi Hống trực tiếp luân tạp xuống. "Bốp!" Lập tức Trần Phong cảm giác phảng phất bị một chiếc mô tô cao tốc đâm trúng, thân thể hệt như diều đứt dây trực tiếp bay về phía sau mộ thất. "Rầm" một tiếng đập vào vách tường phía sau, Trần

Phong chỉ cảm thấy phảng phất có một ngụm khí không thở nổi, trước mắt từng trận biến đen. "Lão Trần!" Thấy cảnh này Ngô Bát Nhất cũng kinh hãi đan xen.

Một khắc sau, Thi Hống kia sải bước đi về phía Trần Phong, dường như hoàn toàn không để ý tới thanh âm của hai người kia...

Chuyện gì xảy ra?!

Thấy cảnh này Ngô Bát Nhất cũng không kịp suy nghĩ nhiều, bậc thang phía sau cũng bị bịt kín, nhất thời bán hội căn bản mở không ra.

Nhưng Trần Phong hiện giờ nằm liệt trên mặt đất...

Thi Hống sải bước đi tới, mắt thấy Trần Phong hẳn phải chết không nghi ngờ. "Bàn Tử!

Giúp một tay!" Nghĩ đến đây Ngô Bát Nhất hệt như hạ quyết tâm, lập tức xông về phía Trần Phong.

Bàn Tử cũng tâm lĩnh thần hội, lập tức phát ngoan nhặt dao găm dưới chân lên, sau đó hai người một trái một phải trực tiếp xông tới.

Bàn Tử từ sau lưng Thi Hống mạnh mẽ nhảy lên, dao găm không nói hai lời "Phập" một tiếng đâm vào gáy Thi Hống.

Ngô Bát Nhất thì nhân thời gian này trực tiếp từ bên trái Thi Hống xông tới, lập tức đến trước mặt Trần Phong.

Nhưng khiến hai người kỳ quái là dường như sau khi công kích Trần Phong một lần, Thi Hống kia căn bản không thèm đáp lý hai người bọn họ.

Ngay cả Bàn Tử đâm một dao lên, Thi Hống cũng chỉ hất hắn ra một cái.

Sau đó tiếp tục sải bước đi về phía Trần Phong. "Lão Trần!" Thấy cảnh này Ngô Bát Nhất cũng lập tức đỡ Trần Phong dậy.

Trần Phong lúc này cũng hơi khôi phục thần trí, lập tức đứng dậy.

Nhưng tình huống hiện giờ căn bản không kịp để hắn làm bất cứ suy tính gì.

Thân thể Thi Hống dị thường to lớn, đứng ở trung ương mộ thất gần như chặn kín đường đi.

Trong tình huống này đầu óc Trần Phong cũng rối như tơ vò.

Làm sao bây giờ?

Hiện giờ không còn lựa chọn nào khác.

Nếu ngồi chờ chết thì chỉ có chết, nếu muốn đào tẩu thì nhất thời bán hội cũng không mở được đạo động bị bịt kín.

Quan trọng hơn là Trần Phong cũng phát hiện Thi Hống dường như chỉ có hứng thú với hắn?!

Tuy rằng không biết vì sao nhưng Trần Phong biết vô lộ khả thối! "Lão Trần!" Cũng chính lúc này Ngô Bát Nhất bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Chương 74

Trần Phong định thần nhìn lại, chỉ thấy Thi Hống đã đến trước mặt, mắt thấy sắp chộp được hắn.

Trong tình huống này Trần Phong gần như bản năng lùi lại phía sau.

Nhưng sau lưng là tường mộ thất, lui không thể lui!

Mẹ kiếp!

Biết không còn đường lui, trong lòng Trần Phong cũng thoán lên một cỗ tà hỏa, sau đó lập tức ôm lấy một cây Mã Sóc trên giá binh khí bên cạnh.

Cây Mã Sóc này hẳn là binh khí lúc sinh tiền của chủ mộ, dài hơn hai mét dị thường trầm trọng, đỉnh là đầu thương sắc bén.

Thấy hành động của Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng biết hắn muốn làm gì.

Vì thế hai người gần như phí hết sức lực hợp sức ôm lấy nó, sau đó nhắm ngay đầu lâu Thi Hống kia, hung hăng đâm tới.

Mã Sóc uy lực cự đại, chỉ cần quản dụng thì một đao có thể đâm xuyên đầu lâu Thi Hống.

Giờ khắc này, niềm tin của hai người Trần Phong bùng nổ, mục tiêu trực chỉ đầu lâu con Thi hống.

Có đôi khi là như vậy, con người ta ở trong tuyệt cảnh, thường thường sẽ bộc phát ra ý chí cầu sinh mãnh liệt.

Cỗ khí thế này tuy rằng không lấy bất cứ hình thức nào xuất hiện tại trong mắt người thường, nhưng lại chân thực tồn tại.

Đốn thời, dục vọng cầu sinh mãnh liệt đã chiến thắng nỗi sợ hãi, hai người Trần Phong cùng nâng thanh mã tắc lên, đâm tới với tốc độ cực nhanh.

Vút!

Mắt thấy đầu lâu Thi hống sắp bị đâm xuyên.

Thế nhưng, Trần Phong lại xem nhẹ một sự kiện.

Đó là, con Thi hống này còn sống!

Ngay giây tiếp theo, khi thanh mã tắc sắp đâm trúng, hai người Trần Phong đã chứng kiến một màn tất sinh khó quên.

Chỉ thấy con Thi hống kia mạnh mẽ vươn tay ra, một tay túm chặt lấy mũi thương.

Rầm!

Lực đạo của con Thi hống cực lớn, hai người Trần Phong dùng hết toàn lực đâm tới trước, lại căn bản không thể tiến thêm nửa tấc. "Bàn Tử!

Giúp một tay!" Ý thức được sức mạnh không đủ, Trần Phong trực tiếp hướng về phía trong mộ thất hét lớn một tiếng.

Nghe tiếng Trần Phong hô hoán, Bàn Tử cũng không màng cánh tay đang bị thương, trực tiếp liều mạng lao tới.

Một khắc sau, ba người hợp lực ôm lấy thanh mã tắc, sau đó cắn răng đẩy mạnh về phía trước.

Phập!

Có thêm khí lực của Bàn Tử, ba người hợp lực rốt cuộc cũng đẩy được thanh mã tắc tới trước.

Mũi thương trực tiếp đâm vào hốc mắt Thi hống, thâm nhập vào

trong, gần như muốn xuyên thấu ra từ sau gáy. "Gào!" Lúc này, con Thi hống kia ở trong tình huống kịch đau cũng cuồng tính đại phát.

Ngay sau đó, chỉ thấy hai tay nó mạnh mẽ túm lấy cán thương, rồi trực tiếp đẩy ngược về phía trước.

Chứng kiến cảnh này, ba người Trần Phong trong lòng nhất thời thầm kêu không ổn.

Tiêu rồi!

Giờ khắc này, trong lòng Trần Phong lộp bộp một tiếng.

Sức lực của con người làm sao là đối thủ của quái vật, một giây sau liền cảm giác được có một cỗ sức mạnh không thể chống lại, trực tiếp thuận theo thanh mã tắc truyền tới.

Bàn Tử và Ngô Bát Nhất trực tiếp bị chấn văng ra đất.

Còn Trần Phong càng không có chỗ trốn tránh.

Đuôi thanh mã tắc trực tiếp nhắm ngay ngực trái, hung hăng đập vào trên người, thậm chí trực tiếp đem Trần Phong đóng đinh lên vách tường phía sau.

Oanh!

Nhất thời, Trần Phong bị hai mặt giáp kích.

Do sau lưng có vách tường chặn lại, đuôi thanh mã tắc gần như nện thẳng vào lồng ngực.

Trong nháy mắt, Trần Phong cảm giác xương sườn của mình trực tiếp bị chọc gãy. "Oa!" Giờ khắc này, Trần Phong cảm giác không khí đều không thể hít vào, một ngụm máu nóng không cầm được phun ra khỏi cổ họng.

Nhưng công kích của Thi hống vẫn chưa kết thúc, nó tóm lấy mũi thương tiếp tục đẩy về phía trước.

Oanh!

Lại một cú va chạm mạnh lên người Trần Phong, lần này Trần Phong bắt đầu cảm thấy trước mắt tối sầm, vách tường sau lưng càng bị đụng ra một đạo vết rạn, mạnh mẽ lõm vào trong. "Lão Trần!" Lúc này, Ngô Bát Nhất vừa bò dậy từ dưới đất nhìn thấy cảnh này, hốc mắt đều đỏ lên.

Bàn Tử càng giống như phát điên, cầm xẻng quân dụng trực tiếp lao về phía Thi hống.

Nhưng công kích của hắn làm sao có thể hiệu quả, liền bị Thi hống vung một tát bay ra ngoài.

Nhưng lúc này, hắn cũng tranh thủ được thời gian cho Ngô Bát Nhất.

Lão Ngô lập tức vọt tới trước mặt Trần Phong, mới kinh khủng phát hiện, đuôi thanh mã tắc kia đều đã găm vào trong lồng ngực Trần Phong.

Cũng không kịp nghĩ nhiều, hắn lập tức đem thanh mã tắc rút ra.

Lúc này, Trần Phong ít nhiều còn chút ý thức, hai người quay đầu nhìn lại, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy trên vách tường sau lưng, bị Trần Phong vừa rồi đụng ra một cái lỗ hổng rộng nửa mét.

Phía sau vách tường kia, tựa hồ có không gian càng lớn hơn.

Pháo đài Quan Đông Quân?!

Nhìn thấy cái lỗ hổng trong nháy mắt, trong đầu Trần Phong lập tức nhớ tới nhiệm vụ lần này.

Nhưng hiện tại không có thời gian cho hắn suy nghĩ nhiều, miệng vết thương ở lồng ngực bắt đầu trào máu ra ngoài. "Đi!

Mau...

Chui vào!" Dùng hết chút khí lực cuối cùng, Trần Phong thúc giục Ngô Bát Nhất một tiếng.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng mạnh mẽ phản ứng lại, lập tức hướng về phía sau hét lên: "Bàn Tử, mau!" Nghe tiếng Ngô Bát Nhất hô hoán, Bàn Tử cũng giãy dụa đứng dậy, nhanh chóng chạy tới trước người Trần Phong.

Nhìn vết thương xuyên ngực của Trần Phong, hắn cũng cảm giác da đầu tê dại.

Bất quá, hiện tại ai cũng biết không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Ngay lập tức, hai người chia ra hai bên trái phải dìu lấy Trần Phong, sau đó đem hắn dẫn đầu nhét vào trong lỗ hổng.

Ngay sau đó, Bàn Tử cũng vội vàng đi theo phía sau.

Ngô Bát Nhất đoạn hậu ở cuối cùng, trong lúc hoảng loạn chui vào lỗ hổng, con Thi hống kia cũng đã đuổi tới.

Giờ khắc này, thật sự là ngàn cân treo sợi tóc, chân trái Ngô Bát Nhất bị con Thi hống túm được, suýt chút nữa bị lôi ngược trở về.

May mắn hắn trực tiếp đạp rơi chiếc giày, mới nhanh chân chui được ra ngoài.

Nhưng không có thời gian cảm khái nhiều, sau khi vọt ra khỏi miệng động, hắn vội vàng cùng Bàn Tử dìu Trần Phong, sau đó sải bước chạy về phía đường hầm phía trước.

Ai cũng không ngờ tới, sau khi ra khỏi ngôi mộ cổ, đối diện lại là một đường hầm nhân tạo, hơn nữa còn phi thường hiện đại hóa?

Chương 75

Nhưng hiện tại không có thời gian nghĩ nhiều nữa.

Bởi vì ngay khi bọn họ chạy đi, vách tường phía sau lưng kia bỗng truyền đến một trận rung chuyển.

Rầm!

Rầm!

Nương theo tiếng va chạm kịch liệt, cuối cùng vách tường kia trực tiếp ầm ầm sụp đổ.

Ngay sau đó, con Thi hống cao hai mét kia trực tiếp từ trong vách tường đi ra, sải bước đuổi theo hướng Trần Phong đào tẩu. "Tiêu rồi!

Con quái vật kia đuổi theo rồi!" Nghe được thanh âm phía sau, Bàn Tử sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Thế nhưng Ngô Bát Nhất lại không trả lời, hướng về phía Trần Phong nôn nóng hét: "Lão Trần!

Kiên trì thêm một chút, ngàn vạn lần đừng ngủ!

Trong ba lô tôi có đồ cấp cứu, tìm được chỗ an toàn tôi lập tức cầm máu cho cậu!" Lúc này, vừa chạy vừa nói, trên mặt hai người Ngô Bát Nhất tràn đầy thần sắc hoảng loạn.

Kỳ thật bọn họ cũng không biết, Trần Phong có thể kiên trì nổi hay không.

Bởi vì nhìn vết thương trước đó, lồng ngực Trần Phong đều bị xuyên thủng, xương sườn ít nhất gãy ba cái.

Hiện tại lôi kéo Trần Phong chạy một mạch về phía trước, máu tươi của Trần Phong thuận theo mũi chân, nhỏ giọt dọc theo đường

đi.

Nhìn qua, hiển nhiên là sống không được bao lâu. "Lão Ngô, nhìn phía trước!" Đúng lúc này, Bàn Tử bỗng nhiên chỉ về phía trước.

Ngô Bát Nhất vội vàng dùng đèn pin chiếu tới, chỉ thấy tại cửa đường hầm phía trước, có một cánh cửa sắt phòng không cực lớn.

Nhìn thấy cửa phòng không trong nháy mắt, ánh mắt hai người Ngô Bát Nhất sáng bừng lên.

Không vì cái gì khác!

Phải biết rằng, cửa phòng không là thứ có thể ngăn cản được pháo đạn oanh kích.

Nếu như đi vào đóng cửa sắt lại, con Thi hống kia tuyệt đối không thể đuổi theo. "Đi!

Bàn Tử!" Nghĩ tới đây, Ngô Bát Nhất không nói hai lời, lập tức gia tăng tốc độ.

Hai người một đường dìu Trần Phong, gần như bỏ chạy thục mạng, nhanh chóng vọt vào trong cửa sắt.

Sau đó, hai người nhẹ chân nhẹ tay đặt Trần Phong xuống, mới xoay người đi tới trước cửa sắt. "Bàn Tử, cửa sắt này sử dụng bàn quay để đóng, từ bên trong một khi đóng lại, bên ngoài tuyệt đối không có biện pháp mở ra.

Chờ một chút hai ta cùng nhau đóng cửa..." Trong lúc nói chuyện, hai người Ngô Bát Nhất đi tới trước cửa sắt, sau đó dùng hết toàn lực đẩy về phía trước. "A a ~" Nhưng tiếc nuối là, cửa sắt tựa hồ nhiều năm không dùng, cơ quan bên trong có chút rỉ sét.

Dưới tình huống này, hai người dùng cả sức bú sữa, cửa sắt mới hơi hơi di động.

Rầm rầm ~ Nhưng đúng lúc này, một trận trầm vang bỗng nhiên từ mặt đất truyền đến.

Nghe được thanh âm này, hai người nhìn nhau một cái, lập tức biết con Thi hống kia sắp đuổi tới rồi.

Ý thức được điểm này, hai người Ngô Bát Nhất gấp đến độ huyết quán đồng nhân.

Một khắc sau, rốt cuộc không dám lãng phí thời gian, liều mạng đi đẩy cửa.

Két két ~ Cuối cùng, cửa phòng không rốt cục khép lại.

Ngô Bát Nhất không có lãng phí thời gian, vội vàng xoay tay quay trước mặt, dùng hết toàn lực xoay về bên phải.

Cạch ~ Cạch!

Cuối cùng, cửa sắt rốt cục bị khóa lại.

Làm xong một khắc này, hai người Ngô Bát Nhất gần như thoát lực, trực tiếp tê liệt ngã xuống đất. "Lão Ngô, đây là đâu a?!" Đúng lúc này, Bàn Tử rốt cục nhịn không được dò hỏi.

Ngô Bát Nhất nhìn thoáng qua tình huống bốn phía, chỉ thấy dưới chân đường hầm đều là gạch nhân tạo, phía trên thì là trần đúc bằng thép.

Nhìn đến đây, Ngô Bát Nhất mới thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: "Theo tôi được biết, lúc trước lính Nhật Quan Đông Quân tại khu vực Đại Hưng An Lĩnh, có chế tạo mấy cái pháo đài ngầm dưới lòng đất.

Tôi nếu đoán không sai, chúng ta hẳn là đánh bậy đánh bạ, xông vào bên trong pháo đài rồi." "Về phần cửa phòng không này, nhất thời nửa khắc con quái vật kia hẳn là đụng không khai.

Cửa này lúc trước dùng để phòng máy bay pháo kích, ngay cả

thuốc nổ đều tạc không ra..." Trong lúc nói chuyện, Ngô Bát Nhất đứng dậy, muốn lập tức xem xét thương thế Trần Phong.

Thế nhưng, chưa đợi hắn đứng dậy, cửa sắt sau lưng hai người truyền đến một trận va chạm kịch liệt.

Oanh ~ Oanh!

Nương theo sự va chạm kịch liệt, cửa đường hầm đều đang rơi xuống bụi đất.

Ý thức được điểm này, Ngô Bát Nhất rốt cục biết, mình xem thường sức mạnh con Thi hống kia rồi. "Bàn Tử!

Cõng Lão Trần lên, chúng ta mau rời khỏi đây!" Trong lúc nói chuyện, Bàn Tử vội vàng ngồi xổm xuống, Ngô Bát Nhất đem Trần Phong đưa lên lưng hắn.

Xong xuôi, hai người cũng không nói hai lời, vội vàng sải bước chạy về phía trước.

Nói thật, Ngô Bát Nhất cũng không xác định, cửa phòng không này có thể ngăn cản Thi hống bao lâu.

Dưới tình huống này, cần phải tìm được một chỗ an toàn trước, mới có thể cấp cứu khẩn cấp cho Trần Phong.

Ngay lập tức, hai người liều mạng chạy về phía trước, Trần Phong thì đã lâm vào hôn mê.

Dù sao, loại vết thương trí mạng này quá kinh khủng.

Không chỉ tổn thương phổi, thậm chí ngay cả xương sườn đều gãy mấy cái, có thể còn sống đã là một kỳ tích!

Nhất thời, hai người Ngô Bát Nhất ai cũng không có mở miệng nữa.

Theo máu Trần Phong chảy càng ngày càng nhiều, tâm tình hai

người cũng càng phát ra trầm trọng.

Hai người đại khái đi về phía trước khoảng năm phút đồng hồ, Ngô Bát Nhất nhìn thoáng qua tình huống bốn phía, rốt cục ra hiệu Bàn Tử tạm thời dừng lại.

Một khắc sau, Ngô Bát Nhất dùng đèn pin chiếu về bốn phía, chỉ thấy bố cục nơi này càng ngày càng rộng rãi.

Định thần nhìn về phía trước, đối diện chính là một cánh cửa không biết thông về nơi nào.

Nhìn đến đây, Ngô Bát Nhất mới tự lẩm bẩm phân tích: "Bàn Tử...

Chúng ta hẳn là đã đến nơi sâu nhất của hầm phòng không.

Dừng lại trước đã, thứ quỷ quái kia tạm thời hẳn là đuổi không kịp." Trong lúc nói chuyện, Ngô Bát Nhất rón ra rón rén đi đến trước cánh cửa kia, sau đó dùng đèn pin chiếu vào.

Chờ nhìn thấy rõ tình huống bên trong, Ngô Bát Nhất trong nháy mắt nhịn không được kinh hô. "Bàn Tử!

Mau tới đây!" Nghe tiếng Ngô Bát Nhất gọi, Bàn Tử vội vàng đi tới gần.

Chờ hai người định thần nhìn lại, chỉ thấy trong phòng phi thường rộng rãi, nhưng quan trọng nhất là, trong phòng bày đầy các loại rương hòm.

Nhìn phù hiệu bên trên, là súng đạn quân dụng?!

Nhìn một màn này, hai người vội vàng đi vào trong phòng, sau đó cẩn thận từng li từng tí đem Trần Phong đặt ở trên một đống cỏ khô.

Tiếp theo, hai người không nói hai lời, hợp lực mở một cái rương ra.

Chương 76

Quả nhiên!

Chỉ thấy trong rương thình lình có hơn mười khẩu súng trường Tam Bát (Type 38), bên cạnh còn có đạn dược đóng hộp, nhìn qua ít nhất cũng có vài trăm viên. "Ực!" Nhìn một màn này, hai người Bàn Tử đều riêng phần mình cầm một khẩu súng, dù sao dưới tình huống này, hỏa lực hiển nhiên dị thường quan trọng.

Ngay sau đó, hai người lại mở một cái rương khác ra...

Lần này, thứ đặt trong rương là từng bó lựu đạn.

Nhìn một màn này, Bàn Tử trong nháy mắt hưng phấn. "Lão Ngô!

Có mớ hỏa lực này, chúng ta còn sợ cái rắm con đại tống tử kia a!

Quay lại xử đẹp nó!" Càng nói càng hưng phấn, Bàn Tử gần như dược dược dục thí.

Thế nhưng, Ngô Bát Nhất lại lắc đầu ngăn cản nói: "Được rồi, người sống đi so đo với người chết làm gì?

Có số súng đạn này, cũng không cần thiết phải đi sống mái với thứ quỷ quái kia chứ?

Huống chi, số đạn dược này chôn dưới đất mấy chục năm, lựu đạn còn có thể nổ hay không đều không nhất định." Nghe vậy, Bàn Tử cũng gật gật đầu.

Thế nhưng, khi dùng đèn pin chiếu về phía sâu hơn trong phòng, đồng tử của hắn lại trong nháy mắt co rút lại. "Lão Ngô, mau nhìn!" Nghe tiếng hô hoán, Ngô Bát Nhất lập tức nhìn theo.

Thế nhưng, chờ nhìn rõ tình huống bên trong phòng, Ngô Bát Nhất

cũng há to miệng, một câu cũng nói không nên lời.

Chỉ thấy nội bộ căn phòng chất đống lượng lớn quan quách, nhìn số lượng ít nhất cũng có mấy chục cỗ.

Chuyện gì xảy ra?!

Trong nháy mắt nhìn thấy đầy phòng quan quách, sắc mặt Ngô Bát Nhất kinh biến.

Ngay lập tức, hai người vội vàng rảo bước tiến lên, dùng đèn pin chiếu về phía những quan quách kia.

Nương theo lượng quang đèn pin, chỉ thấy phía sau căn phòng xác thực tích tụ lượng lớn quan tài.

Hơn nữa, những quan quách này và quan quách hiện đại bất đồng, phía trên đại đa số đều chạm rồng khắc phượng, nhìn qua dị thường hoa mỹ.

Nhìn bộ dáng, những quan quách này ngược lại giống như là từ dưới đất đào lên? "Lão Ngô...

Chuyện gì xảy ra a?!" Lúc này, Bàn Tử nhịn không được dò hỏi.

Nghe hắn nói, Ngô Bát Nhất lại không có vội vã mở miệng, ngược lại nhìn chằm chằm những quan quách kia, cẩn thận suy tư.

Chờ nhìn rõ hoa văn trên quan quách, lại kết hợp với tòa pháo đài Quan Đông Quân này, Ngô Bát Nhất đại khái đã hiểu.

Vì vậy, liền lẩm bẩm tự nói: "Tôi nếu đoán không sai, những quan quách này hẳn là đều từ trong Ngưu Tâm Sơn đào ra.

Tôi hiện tại mới hiểu được, pháo đài Quan Đông Quân của Nhật, vì sao lại muốn kiến tạo ở trong Ngưu Tâm Sơn." "Từng nghe nói, quân Nhật trước khi chiến tranh sắp thất bại, từng vơ vét lượng lớn cổ đổng của nước ta, muốn vận chuyển về bản quốc.

Tại trong đó, Quan Đông Quân là một chi trong số đó..." Nghĩ tới đây, Ngô Bát Nhất tiếp tục phân tích nói: "Tôi đoán không sai, pháo đài Quan Đông Quân kiến tạo tại Ngưu Tâm Sơn, là vì để khai quật mộ táng quần trong này.

Những quan quách này, hẳn là năm đó bọn chúng tìm khắp Ngưu Tâm Sơn, từ trong đó đào ra." "Ở đây nhiều quan tài như vậy, cũng không biết năm đó bọn chúng đã mang đi bao nhiêu đồ bồi táng trân quý.

Những quan tài này lưu lại đây, e là cũng bởi vì lúc trước rút lui quá khẩn cấp, cho nên mới không mang đi được." Nghe đến đó, Bàn Tử nhất thời sắc mặt biến đổi.

Chờ nhìn thoáng qua quan quách bốn phía, mới buồn bực mắng: "Thao!

Lũ Nhật này cũng thật đáng giận, đều sắp chiến bại rồi, còn muốn mang đi nhiều đồ tốt của chúng ta như vậy.

Mẹ nó, ngay cả quan tài cũng không buông tha?" Nghĩ tới đây, Bàn Tử dị thường phẫn nộ.

Nhưng đúng lúc này, Ngô Bát Nhất lại không để ý tới, vội vàng xoay người đi tới trước mặt Trần Phong.

Sau đó, đầu cũng không ngoảnh lại phân phó nói: "Bàn Tử, mau chóng đưa ba lô của tôi tới đây!" "Được!" Nghe vậy, Bàn Tử mới nhớ tới Trần Phong đang trọng thương.

Tiếp theo, Ngô Bát Nhất rón ra rón rén quan sát Trần Phong vài giây.

Chỉ thấy Trần Phong hiện tại lâm vào chiều sâu hôn mê, nhưng kỳ quái là, vết thương xuyên thấu trên ngực lại không còn chảy máu.

Tình huống gì?

Nhìn một màn này, trong lòng Ngô Bát Nhất dị thường kỳ quái.

Không đợi bao lâu, Bàn Tử đã đưa ba lô tới.

Ngô Bát Nhất cũng không lãng phí thời gian, vội vàng từ bên trong lấy ra hộp cấp cứu.

Sau đó, dùng kéo cẩn thận đem áo trên của Trần Phong cắt bỏ, rồi dùng đèn pin chiếu xuống.

Quả nhiên!

Chỉ thấy vết thương của Trần Phong phi thường nặng, chỗ lồng ngực gần như một đoàn máu thịt be bét.

Nhìn một màn này, Bàn Tử cũng nhịn không được nôn nóng dò hỏi: "Lão Ngô, Lão Trần có thể chịu đựng nổi không?!" Đối với việc này, Ngô Bát Nhất lắc đầu.

Hắn cũng không thể xác định, dưới thương thế nặng như vậy, Trần Phong hay không có thể chịu đựng được.

Ngay lập tức, liền cẩn thận từng li từng tí lấy ra cồn và gạc, chuẩn bị cầm máu cho Trần Phong trước.

Khả không nhìn thì thôi, chờ dùng cồn thanh lý vết máu của Trần Phong xong, lại bỗng nhiên phát hiện sự tình quái dị.

Phải biết rằng, Trần Phong bị thanh mã tắc trực tiếp xuyên thủng lồng ngực.

Dưới loại lực đạo này, nội tạng của hắn khẳng định sớm đã vỡ nát mới đúng.

Nhưng kỳ quái là, sau khi thanh lý miệng vết thương lại phát hiện, nội tạng bên trong vết thương của Trần Phong không có bất kỳ thương thế gì.

Hơn nữa, da thịt trên lồng ngực, đã bắt đầu kết vảy?

Nhìn bộ dáng này, chỉ cần đem xương sườn nắn lại cho thẳng, Trần Phong là có thể an tâm dưỡng thương rồi.

Nhưng mà...

Tình huống gì đây?

Nghĩ tới đây, đồng tử Ngô Bát Nhất đều đang co rút.

Sau đó, hắn cẩn thận từng li từng tí dùng vải bông, đem máu đen trên người Trần Phong lau đi.

Nhưng, lại phát hiện sự tình quái dị.

Trần Phong máu đã kết vảy, chờ lúc lau đi vết máu, Ngô Bát Nhất bỗng nhiên phát hiện, những vết máu này dị thường dính nhớp, ngửi vào mùi máu tươi cũng không nồng nặc. "Ực!" Cảm thấy kỳ quái, Ngô Bát Nhất nhịn không được dùng tay chấm một chút vết máu, sau đó đặt ở đầu lưỡi cẩn thận nhấm nháp.

Nhưng mới nếm một chút, Ngô Bát Nhất lại bỗng nhiên cảm giác, trong vết máu có một cỗ nồng nặc mùi hôi thối chui vào khoang miệng.

Ngay lập tức, hắn trực tiếp nhổ ra. "Lão Ngô, chuyện gì xảy ra!?" Nhìn cử động cổ quái của Ngô Bát Nhất, Bàn Tử nhịn không được dò hỏi.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng mới từ trạng thái kinh hãi hồi thần. "Không có gì..." Vừa nói, Ngô Bát Nhất bắt đầu chuẩn bị nắn xương sườn cho Trần Phong.

Nhưng trên thực tế trong lòng đã dâng lên sóng to gió lớn.

Hắn nghe tổ phụ nói qua, trong giới trộm mộ có một số dược liệu kỳ quái.

Nghe nói, sau khi ăn vào, có thể cải thiện cơ năng thân thể, thậm

chí bách độc bất xâm.

Nhưng mà, lại chưa từng nghe nói, có bất cứ chuyện gì có thể đạt tới loại tình huống này của Trần Phong.

Chương 77

Phải biết rằng, Trần Phong trước đó chính là chịu vết thương trí mạng.

Nhưng hiện tại ngắn ngủi mười mấy phút trôi qua, nội tạng của hắn lại khỏi hẳn, miệng vết thương đang nhanh chóng dũ hợp.

Nhưng nếu nói là chuyện tốt, thì máu của Trần Phong lại có vấn đề!

Bởi vì, Ngô Bát Nhất cẩn thận nhấm nháp sau phát hiện, máu Trần Phong tất cả đều là máu bầm?

Không đúng...

Phải biết rằng, máu bầm (ứ huyết) là thứ người chết mới có, nhưng Trần Phong rõ ràng là cái người sống sờ sờ a?!

Dưới tình huống này, đầu óc Ngô Bát Nhất hoàn toàn loạn.

Giờ khắc này, hắn cảm thấy mê đoàn trên người Trần Phong càng ngày càng nhiều.

Trừ bỏ những vết máu bầm và khả năng nhanh chóng khôi phục thương thế ra, điều làm hắn để ý nhất là, con Thi hống trước đó, vì sao cứ luôn đối với Trần Phong cùng truy không buông?

Trên người Trần Phong, rốt cuộc có bí mật gì! "Lão Ngô!

Mau chóng nối xương a!" Đúng lúc này, Bàn Tử bỗng nhiên nhịn không được thúc giục.

Một tiếng kinh hô, cũng rốt cục đem Ngô Bát Nhất kéo về hiện thực.

Không sai!

Trên người Trần Phong có mê đoàn, nhưng hiện tại hắn đang mang trọng thương.

Quan trọng nhất, mau chóng nối lại xương sườn, tìm biện pháp rời khỏi tòa pháo đài dưới đất này mới là chuyện khẩn yếu.

Bằng không mà nói, không chỉ có Trần Phong tùy thời có khả năng sẽ chết, bọn họ ở chỗ này cũng kiên trì không được quá lâu.

Nghĩ đến chỗ mấu chốt, Ngô Bát Nhất quyết định, trước tiên đem xương sườn tiếp lại cho Trần Phong.

Như vậy, chờ tìm biện pháp rời khỏi pháo đài Quan Đông Quân, Trần Phong mới sẽ không thống khổ như vậy.

Bằng không mà nói, vạn nhất lúc đang hoạt động, xương sườn bị gãy đâm vào lá phổi, Trần Phong hẳn phải chết không nghi ngờ.

Nghĩ tới đây, Ngô Bát Nhất liền phân phó nói: "Bàn Tử, chờ chút tôi muốn trước đem xương sườn Lão Trần nắn thẳng lại hết.

Cậu ấy hiện tại tuy rằng hôn mê, nhưng nối xương sườn phi thường đau, chờ chút giúp tôi giữ chặt cậu ấy.

Nếu không thì xương sườn có khả năng sẽ chọc vào phổi." "Giao cho tôi đi!" Nghe hắn nói, Bàn Tử cũng lập tức gật đầu.

Ngay sau đó, liền đem hai tay Trần Phong gắt gao giữ chặt.

Tiếp theo, Ngô Bát Nhất hít sâu một hơi, mới vươn tay ấn lên lồng ngực Trần Phong.

Tùy tức, hắn một bên hơi dùng sức ấn xuống, một bên cẩn thận cảm giác xương sườn bị gãy của Trần Phong ở đâu.

Nhưng xem xét thì không sao, lại phát hiện Trần Phong gãy tới ba cái xương sườn?

Tình huống này, tựa hồ so với dự liệu càng thêm nghiêm trọng.

Ý thức được điểm này, Ngô Bát Nhất biết thời gian càng cấp bách.

Ngay lập tức, hít sâu một hơi, mạnh mẽ túm lấy một cái xương sườn đứt gãy, cắn răng dùng sức bẻ lên.

Rắc ~ Nương theo một tiếng vang giòn, xương sườn gãy của Trần Phong trong nháy mắt bị nắn thẳng.

Loại kịch đau thấu cốt tủy khi nối xương gãy, cũng trong nháy mắt làm cho Trần Phong trực tiếp bừng tỉnh. "Hít!" Nhất thời, cơn kịch đau thấu tim làm hắn nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh.

Bàn Tử cũng thuận thế đè hắn xuống, gắt gao áp chặt hai tay, không cho hắn lay động.

Thừa dịp đoạn thời gian này, Ngô Bát Nhất cũng rèn sắt khi còn nóng. "Lão Trần!

Nhịn một chút, còn hai cái nữa!" Vừa nói, tay Ngô Bát Nhất không có chút nào dừng lại, tiếp liền đem hai cái xương gãy còn lại, nhao nhao nắn thẳng.

Dưới cỗ kịch đau thấu tim này, Trần Phong gần như toàn thân toát mồ hôi.

Chờ nối xương xong, Trần Phong hai mắt tối sầm, lại lần nữa lâm vào hôn mê.

Bất quá, chờ Ngô Bát Nhất thăm dò hơi thở của hắn xong, cũng đưa cho Bàn Tử một ánh mắt yên tâm.

Đồng thời an ủi nói: "Đừng lo lắng, Lão Trần chỉ bất quá ngất đi thôi.

Hô hấp của cậu ấy tuy rằng mỏng manh, nhưng tổng thể đã bình ổn lại.

Chúng ta mau chóng nghĩ biện pháp đi ra ngoài, không thì cậu ấy

có khả năng tùy thời đều sẽ chết ở đây." Nghe lời Ngô Bát Nhất, Bàn Tử cũng âm thầm gật gật đầu.

Tiếp theo, hai người hợp lực đem xương sườn Trần Phong nối lại, sau đó quấn cho hắn một vòng gạc thật chắc chắn.

Chờ làm xong hết thảy, hai người Ngô Bát Nhất mới một lần nữa đi tới trước đống quan quách kia.

Không vì cái gì khác!

Hiện giờ, bị nhốt tại trong hầm phòng không này, cũng không biết có biện pháp nào có thể đi ra ngoài hay không.

Duy nhất có thể gợi lên sự tò mò, đại khái chính là mấy cỗ quan quách này. "Từ từ..

Bàn Tử, đưa đèn pin cho tôi!" Đang nhìn, Ngô Bát Nhất bỗng nhiên mở miệng.

Cẩn thận nhìn lại, phát hiện bên trong một cỗ quan quách, tựa hồ có người trốn ở bên trong.

Nghĩ tới đây, Ngô Bát Nhất trong nháy mắt rợn cả tóc gáy.

Vì vậy, lập tức cầm đèn pin, sau đó cẩn thận từng li từng tí chiếu vào bên trong.

Nhất thời, trong phòng an tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Chờ dùng đèn pin chiếu vào, đồng tử Ngô Bát Nhất trong nháy mắt co rút lại.

Không vì cái gì khác!

Bởi vì hắn phát hiện, trong quan quách xác thực có hai người nhỏ bé.

Vì vậy, Ngô Bát Nhất cẩn thận từng li từng tí đem quan quách mở ra.

Kết quả hai người nhìn lại, trong cỗ quan quách, thình lình bày biện hai thi thể đồng nam đồng nữ.

Nhưng những thứ này đều không quan trọng...

Quan trọng là, trên người hai thi thể này đều bao phủ mảng lớn đốm trắng, tồn phóng nhiều năm không có chút dấu hiệu hư thối nào.

Nhìn qua, tựa hồ là được cố ý làm thành thây khô. "Lão Ngô!

Đây là thứ đồ chơi gì?!" Nhìn một màn này, đồng tử Bàn Tử trong nháy mắt co rút.

Tâm tình Ngô Bát Nhất cũng không tốt lắm, cẩn thận nhìn hai cỗ đồng thi xong, mới cắn răng nói: "Theo tôi được biết, thời cổ đại dân tộc du mục phương Bắc, xác thực có tập tục dùng đồng nam đồng nữ tuẫn táng.

Nhưng thông thường đều dùng người sống tuẫn táng, hai thi thể tiểu hài này, hẳn là tại lúc còn sống, bị người ta từ đỉnh đầu khoét lỗ nhỏ, sau đó đem thủy ngân rót vào trong thân thể." "Bởi vì chỉ có máu của người sống mới có thể lưu thông, mới có thể đem thủy ngân đái động toàn thân.

Cách làm như vậy, có thể đem người sống trực tiếp làm thành tiêu bản, để vào trong quan quách chí ít có thể ngàn năm bất hủ." Trong lúc nói chuyện, Ngô Bát Nhất chỉ chỉ mấy cái đốm trên người hai thi thể, kỳ thật chính là "thủy ngân ban".

Cũng đúng lúc này, nghe xong Ngô Bát Nhất giải thích, sắc mặt Bàn Tử trong nháy mắt trướng đến đỏ bừng.

Tại ngực, phảng phất có một cỗ nhiệt khí làm sao cũng vô pháp thổ ra. "Lão Ngô!

Chương 78

Có thuốc lá không, cho tôi một điếu!" Trong lúc nói chuyện, Bàn Tử vươn tay đòi thuốc.

Tâm tình Ngô Bát Nhất cũng không ra sao, lấy ra thuốc lá tùy thân mang theo, hai người liền dựa lưng vào trên quan quách, một câu cũng không nói mà thôn vân thổ vụ. "Mẹ nó!

Chúng ta lần này làm cái gì thế?!" Hung hăng hút một hơi thuốc, Bàn Tử nhịn không được phá khẩu đại mạ.

Bởi vì, tao ngộ của hai đứa bé kia, chính là cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Dọc theo con đường này tao ngộ đủ thứ, Bàn Tử gần như tâm lực tiều tụy.

Ngay sau đó, hắn liền hốc mắt thông hồng nói: "Chúng ta lần này, chẳng những bồi thường hết toàn bộ gia đương, cũng không cầm được cái gì, lại đánh bậy đánh bạ xông vào chỗ này, thành ba ba trong rọ!" "Không nói cái khác, không chừng ngay cả cái mạng Lão Trần đều muốn đáp vào, mẹ tôi hiện tại cũng không gấp bằng một cái tát này!" Nghe hắn nói, sắc mặt Ngô Bát Nhất cũng có chút thiết thanh, quay đầu nhìn thoáng qua hai cỗ thi thể kia, mới răn dạy nói: "Còn không phải do cậu, một lòng một dạ cứ một hai đòi đi trộm mộ!" "Được!

Tôi là tên khốn nạn, tôi con mẹ nó có lỗi với Lão Trần!" Nghe vậy, Bàn Tử cũng là ruột ngựa, trực tiếp tự cho mình một cái tát hung hăng.

Tiếp theo, Ngô Bát Nhất đem đầu thuốc lá dập tắt, mới lắc đầu nói: "Được rồi, cậu cũng đừng tự trách nữa.

Chờ chút chúng ta mau chóng tìm biện pháp đi ra ngoài, thuận tiện đem hai đứa bé này cũng mang theo.

Chờ sau khi ra ngoài, nhanh chóng đưa Lão Trần đi bệnh viện, bằng không thời gian kéo dài liền không kịp nữa." Nghe vậy, Bàn Tử cũng gật gật đầu.

Chờ dụi tắt thuốc lá, lập tức từ sau lưng đeo lên một khẩu súng trường Tam Bát, một bên lắp đạn đồng thời phát ngoan nói: "Được!

Lần này, chúng ta dù sao cũng không có đường lui.

Chờ chút trở về, Bàn gia tôi mang đủ đạn dược cùng lựu đạn, nếu đụng phải con yêu quái kia, Bàn gia tôi hòa liều mạng với nó!

Nhiều lựu đạn như vậy, tôi không tin nổ không chết nó!" "Nếu Bàn gia tôi cũng bất hạnh hy sinh, nói với Lão Trần một tiếng, mạng tôi coi như đền cho hắn!" "Cút xéo!

Mẹ nó chó miệng không khạc ra ngà voi!" Nghe lời Bàn Tử nói, Ngô Bát Nhất cũng răn dạy một tiếng, tiếp theo liền trực tiếp nói: "Chúng ta đi thôi, một người cũng không thể rớt lại, tất cả đều phải sống sót đi ra ngoài!

Đừng quên, Anh Tử còn đang ở bên trên chờ chúng ta, cậu nghĩ một chút, đi ra hai người, còn có một người trọng thương, là chuyện gì xảy ra?!" Nghĩ tới đây, Ngô Bát Nhất liền đem mấy quả lựu đạn và đạn dược, hết sức khả năng nhét vào ba lô.

May mắn, Ngô Bát Nhất cũng làm lính bảy năm, cho nên đối với súng trường Tam Bát cũng biết sử dụng.

Về phần hai cỗ đồng thi kia, hai người từ đầu đến cuối, lại đều không có nhìn lại một cái.

Tựa hồ, nhìn nhiều một cái đều sẽ cảm thấy trong lòng biệt khuất.

Nhưng tại lúc này... "Ách a..." Bỗng nhiên, trong phòng yên tĩnh, mạnh mẽ vang lên một đạo rên rỉ.

Nghe được thanh âm này, Bàn Tử cùng Ngô Bát Nhất hai người giống như gặp quỷ, trong nháy mắt đình chỉ động tác trên tay.

Ngay sau đó, hai người lập tức dùng ánh mắt không thể tin nổi, nhìn về phía ngọn nguồn thanh âm.

Trần Phong?!

Không sai!

Ngô Bát Nhất kinh khủng phát hiện, Trần Phong du du chuyển tỉnh.

Chờ định thần nhìn lại, kết quả phát hiện Trần Phong chẳng những thức tỉnh, còn chậm rãi từ dưới đất ngồi dậy.

Chuyện gì xảy ra?!

Gặp quỷ rồi?

Giờ khắc này, ánh mắt Ngô Bát Nhất chưa từng có kinh khủng như vậy, trong đó lại mang theo một tia tia hưng phấn.

Ngay lập tức, Ngô Bát Nhất cùng Bàn Tử không nói hai lời, lập tức vọt tới trước mặt Trần Phong. "Lão Trần!" Đem hắn từ trên đống cỏ khô đỡ dậy, Bàn Tử vội vàng hô: "Lão Trần, khoan hãy lộn xộn, xương sườn gãy mấy cái, ngàn vạn lần đừng đụng tới." Lúc này, trong lòng Bàn Tử cũng dị thường kích động.

Thân thủ ấn ấn lồng ngực Trần Phong xong phát hiện, xương sườn Trần Phong tuy rằng bẻ gãy, nhưng may mắn chính là cũng không có làm bị thương nội tạng.

Như vậy, tâm lý tội lỗi cảm thiếu đi rất nhiều.

Không vì cái gì khác!

Bởi vì, cùng Trần Phong nhận biết thời gian tuy rằng ngắn, nhưng Ngô Bát Nhất nói đúng, bọn họ là bạn bè, là huynh đệ.

Bởi vì tham tiền, cứ muốn tìm cái mộ táng tử tế, làm hại huynh đệ của mình suýt chút nữa chết ở chỗ này.

Nếu như Trần Phong thật sự có ngoài ý muốn, hắn cả một đời này đều khó từ chối trách nhiệm.

Hiện tại tốt rồi, Trần Phong không có việc gì!

Lại nói Ngô Bát Nhất.

Bàn Tử hưng phấn, nhưng Ngô Bát Nhất sau khi kích động, trong lòng càng phát ra khó hiểu.

Bởi vì, hắn chính là người tự mình cấp cứu cho Trần Phong, cho nên biết Trần Phong bị thương rốt cuộc có bao nhiêu nghiêm trọng.

Không khoa trương mà nói, có thể sống sót đã là kỳ tích, làm sao Trần Phong hiện tại lại nhanh như vậy chuyển biến tốt đẹp?

Không chỉ có như thế, quan trọng hơn là, Trần Phong trước đó mất máu quá nhiều, hiện tại sắc mặt lại càng ngày càng hồng hào?

Không có khả năng!

Nghĩ tới đây, Ngô Bát Nhất lập tức dùng thần sắc không thể tin nổi, nhìn về phía Trần Phong.

Nhưng đừng nói hắn, ngay cả Trần Phong, đều không biết chuyện gì xảy ra.

Hiện tại vừa thức tỉnh, trong đầu còn loạn.

Nỗ lực hồi tưởng về sau, Trần Phong nhớ được chính mình bị con Thi hống kia trực tiếp xuyên thủng lồng ngực, về sau liền hôn mê bất tỉnh.

Nghĩ đến chỗ mấu chốt, Trần Phong lập tức vén quần áo lên, cẩn thận nhìn lại.

Nhưng xem xét thì không sao, đồng tử Trần Phong đều trong nháy mắt co rút.

Chỉ thấy, chỗ xương sườn hắn bao vây lấy hai tầng băng vải, phía trên tẩm nhiễm máu tươi.

Tuy rằng nhìn không thấy tình huống dưới băng vải, nhưng Trần Phong lại có thể cảm giác được, xương sườn của mình trên thực tế không có đáng ngại.

Không chỉ có như thế, Trần Phong cảm giác được, miệng vết thương ngứa ngáy, thậm chí bắt đầu dũ hợp.

Hơn nữa, Trần Phong rõ ràng nhớ được, lá phổi của mình bị xuyên thủng.

Thế nhưng, hiện tại hô hấp thuận sướng!

Chẳng lẽ, nội tạng bị xuyên thủng trí mệnh thương, ngủ một giấc liền khỏi hẳn?!

Không có khả năng!

Nghĩ tới đây, Trần Phong không tin tà giống như từ trên đống cỏ khô đứng dậy, sau đó ngăn cản Bàn Tử dìu đỡ.

Sau đó, tại dưới ánh mắt không thể tin nổi của hai người, tại chỗ nhảy nhót hai cái.

Không có đáng ngại...

Trần Phong kinh khủng phát hiện, trừ bỏ chỗ lồng ngực có chút đau đớn ra, cũng không có nghiêm trọng như vậy.

Nhưng, chuyện này tại Trần Phong xem ra lại không phải chuyện tốt.

Bởi vì mãnh nhiên nhớ lại, lúc từ Miêu Lĩnh trở về, tình huống lần trước cũng giống như vậy.

Lần kia, hắn cũng thân chịu trọng thương, nhưng ngủ một giấc tỉnh dậy liền tốt.

Nhưng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trần Phong từng không muốn đi nghĩ nhiều về nó, nhưng liên tục hai lần xuất hiện sự tình khủng bố như thế, cũng do không được hắn không suy nghĩ lung tung.

Thế giới này sẽ có chuyện khủng bố như vậy sao?

Trần Phong hỏi Hệ thống, cũng không phải công lao của nó.

Chương 79

Hắn nhớ được lúc trước khi đi Miêu Lĩnh, thân thể cũng không có biến thái như vậy.

Cho nên, hết thảy ngọn nguồn, kỳ thật đều là do chuyến đi Miêu Lĩnh lần đó?

Nhưng, rốt cuộc hắn tại Miêu Lĩnh đã làm cái gì đây?

Trần Phong nhớ được, mình chỉ bất quá xuống mộ táng, nhưng cũng không có ăn cái gì, cũng không có bất luận kỳ ngộ gì a?

Nghĩ tới đây, Trần Phong cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Nhưng, hiện giờ căn bản không nhớ được, lúc trước tại dưới Miêu Lĩnh đã phát sinh cái gì.

Hoặc là, tại lúc trước hắn hôn mê, có ai đối với hắn làm chuyện gì.

Hết thảy, chỉ có thể chờ rời khỏi nơi này xong, mới có thể từ từ đi tìm kiếm đáp án.

Nghĩ tới đây, Trần Phong cũng đối với hai người Ngô Bát Nhất nói: "Lão Ngô...

Trước tiên đừng nhìn tôi như vậy, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra đâu.

Chuyện này, chờ chúng ta rời khỏi đây phản hồi kinh thành, đến lúc đó lại cùng tôi cùng nhau tìm đáp án.

Hiện tại, việc cấp bách của chúng ta, là tẫn nhanh rời khỏi đây." Nghe Trần Phong nói như vậy, Ngô Bát Nhất cũng thở dài một hơi.

Tuy rằng hắn cũng kinh kỳ thân thể Trần Phong rốt cuộc xảy ra

chuyện gì, nhưng bây giờ mau chóng rời đi mới là quan trọng nhất. "Hai người đang nói cái gì a?

Tôi lại nghe không hiểu!" Lúc này, Bàn Tử lại cảm giác mình bị hai người Trần Phong coi thường.

Nghe hắn nói, Ngô Bát Nhất liền trực tiếp nói sang chuyện khác: "Được rồi Bàn Tử, không có việc của cậu.

Lão Trần, con Thi hống trước đó bị tôi nhốt tại bên ngoài cửa phòng không, tôi trước đó kiểm tra một lần, nơi này chỉ có kia một con đường.

Muốn đi ra ngoài, chúng ta chỉ có thể cùng nó mặt đối mặt." Nghe Ngô Bát Nhất nói như vậy, Bàn Tử cũng mới hồi thần.

Sau đó, làm như hạ quyết tâm, lập tức nói: "Được rồi Lão Ngô, không cần nói nhiều.

Chúng ta ở đây có nhiều súng đạn như vậy, còn có lựu đạn, Bàn gia tôi không tin nổ không chết con chó kia.

Chờ chút Bàn gia tôi đi đầu, coi như bồi tội cho Lão Trần." Vừa nói, Bàn Tử đem hai bó lựu đạn, trực tiếp nhét vào bên hông, dùng dây lưng lặc chặt.

Nhìn những vũ khí đạn dược này, Trần Phong cũng mới ý thức được, bọn họ vô ý gian xông vào kho quân hỏa của pháo đài.

Chỉ bất quá, những súng ống đạn được này niên đại cũng quá lâu.

Nghĩ tới đây, Trần Phong đem một quả lựu đạn cầm lấy, sau đó cẩn thận từng li từng tí đem nó tháo ra.

May mắn, Trần Phong lúc trước làm công binh, đối với quân giới đều phi thường hiểu rõ.

Vì nghiệm chứng suy đoán của mình, Trần Phong đem thuốc nổ

đen trong lựu đạn đều đổ ra.

Sau đó, cẩn thận dùng tay bóp một cái, nhất thời cười khổ một tiếng.

Quả nhiên để hắn đoán đúng rồi, thuốc nổ bên trong sớm đã bị ẩm.

Nghĩ tới đây, Trần Phong liền trực tiếp dặn dò nói: "Được rồi Bàn Tử, lựu đạn chày đừng lấy, mang thêm mấy phát đạn đi.

Những quả lựu đạn này đều là chất địa thô ráp, tại nơi này chôn giấu lâu như vậy, thời gian dài không khí cùng nước đều thuận theo cán gỗ ngấm vào rồi.

Những lựu đạn này, mười cái có tám cái đều là đạn xịt.

Vạn nhất thời điểm mấu chốt không nổ, chết như thế nào cũng không biết đâu." "...Thật á?" Nghe vậy, Bàn Tử nhất thời có chút cảm giác lực bất tòng tâm.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng thuận theo Trần Phong nói: "Bàn Tử, lựu đạn chày đừng dùng, nghe Lão Trần.

Chúng ta lại tìm xem, xem có quân hỏa nào khác hay không." Nghe đến đó, Bàn Tử cũng chỉ có thể ngượng ngùng buông lựu đạn xuống.

Sau đó, hai người lại chia nhau hành động, tìm cây nậy đem mấy cái rương khác mở ra, phân biệt tìm kiếm.

Lúc này, Trần Phong cũng từ trạng thái kinh hãi trước đó khôi phục lại, sau đó quay đầu nhìn về phía cái phòng này.

Chờ nhìn thấy quan quách trong phòng, Trần Phong cũng đồng tử co rụt lại.

Xem ra, bọn họ thật sự tìm được pháo đài Quan Đông Quân rồi.

Nơi này cùng trong nguyên tác giống nhau, là vì trộm mộ quần thể lăng mộ Ngưu Tâm Sơn mà kiến tạo.

Nhìn hai cỗ thủy ngân đồng thi kia, Trần Phong cũng thở dài ra một hơi.

Xem ra, chỉ cần từ nơi này an toàn rời đi, nhiệm vụ của hắn coi như hoàn thành.

Từ từ...

Đúng lúc này, Trần Phong bỗng nhiên phát hiện, bên cạnh thủy ngân đồng thi, tựa hồ để một quyển đồ vật.

Cảm giác dị thường, Trần Phong cẩn thận đem cuốn sách kia cầm lấy, sau đó đặt dưới đèn pin cẩn thận quan khán.

Nhìn xem xét thì không sao, Trần Phong quả nhiên phát hiện chỗ kỳ quái.

Chỉ thấy, vật này tựa hồ là cái sổ cái...

Phía trên đều dùng tiếng Nhật ghi lại, Trần Phong đại khái có thể xem hiểu.

Lật về phía sau, mỗi một trang phía sau đều có đối chiếu một số lộ tuyến đồ hình, bên cạnh còn có chú giải. "Lão Ngô!

Lão Trần!

Mau nhìn!" Nhưng đúng lúc này, ngay khi Trần Phong xem nhập thần, Bàn Tử bỗng nhiên đại hô tiểu khiếu.

Nghe thanh âm của hắn, Ngô Bát Nhất vội vàng chạy qua, cúi đầu xem xét cũng nhịn không được hai mắt tỏa sáng.

Chỉ thấy, rương quân hỏa cuối cùng, bên trong là mấy chục quả lựu đạn hình củ khoai.

Ngô Bát Nhất cầm lấy một quả, cẩn thận xem xét gật gật đầu.

Loại lựu đạn "củ khoai" này và lựu đạn chày bất đồng, là lựu đạn

lính Nhật thuận tay nhất (Type 97).

Loại quân hỏa này, cấu tạo phi thường tinh mật, chống nước chống ẩm làm cũng phi thường tốt.

Tại nơi này trần phong mấy chục năm, thuốc nổ bên trong đoán chừng cũng sẽ không bị ẩm.

Ý thức được điểm này, Ngô Bát Nhất nhịn không được tán thưởng một tiếng nói: "Được a Bàn Tử, lần này lập đầu công một kiện, không có phụ lòng Đảng và nhân dân đối với cậu kỳ vọng.

Loại lựu đạn này, phóng tới hiện tại cũng là hàng hot." Trong lúc nói chuyện, Ngô Bát Nhất cầm hai quả lựu đạn bỏ vào túi.

Bàn Tử cũng có chút đắc ý quên hình, cầm nhiều mấy quả lựu đạn nói: "Đó là, Bàn gia tôi năm đó cũng là thanh niên xung kích đội." Nhưng hai người đang nói chuyện, Ngô Bát Nhất bỗng nhiên phát hiện, Trần Phong vẫn luôn không có động tĩnh.

Ngay lập tức, liền đi đến sau lưng Trần Phong nhỏ giọng hỏi: "Lão Trần, làm sao vậy?" Nghe lời Ngô Bát Nhất, Trần Phong đem cuốn sổ trong tay đưa cho hắn.

Đón lấy, Ngô Bát Nhất cẩn thận xem xét, lông mày của hắn cũng nhíu lại. "Lão Trần...?" Nghe hắn dò hỏi, Trần Phong gật đầu thừa nhận nói: "Không sai, đây là sổ sách mộ táng quân Nhật năm đó lưu lại, mặt trên ghi chép toàn bộ mộ táng bị bọn chúng tìm được ở Ngưu Tâm Sơn.

Trừ cái đó ra, còn có một số mộ táng bị truyền ra tin tức, nhưng chưa bị người trộm qua.

Trên đó, gần như ghi lại lộ tuyến đồ của mười mấy cái mộ táng lớn nhỏ, xa nhất là mộ táng Tương Tây Vũ Lăng Sơn cũng có." Hít!

Nghe đến đó, hai người Ngô Bát Nhất, cũng hiểu ý tứ Trần Phong.

"Mẹ nó...

Lũ chó này sao mà đáng hận thế, sớm đã nhớ thương đồ vật của lão tổ tông chúng ta rồi.

Người đều đi rồi, còn làm ra một quyển sổ sách như vậy?" Nghĩ tới đây, Bàn Tử đều nhịn không được giật lấy quyển sổ kia, nói xong muốn đem nó xé nát.

Thế nhưng, Trần Phong lại một phen đem nó đoạt lại, sau đó thu vào.

Chương 80

"Thứ này chúng ta cứ giữ lại trước, sau này không chừng sẽ hữu dụng." Nghe Trần Phong nói như vậy, hai người Ngô Bát Nhất cũng trong nháy mắt hiểu được.

Bàn Tử càng là hai mắt tỏa sáng, bởi vì ý tứ của Trần Phong là, sau này còn có thể đi trộm mộ.

Nghĩ tới đây, Bàn Tử cũng hưng phấn nói: "Được rồi!

Hiện tại chúng ta vạn sự đã chuẩn bị, tiếp theo làm sao bây giờ?" Nghe Bàn Tử nói, Ngô Bát Nhất suy tư hai giây sau nói: "Không có biện pháp nào khác, tôi trước đó xem xét tình huống nơi này, trong pháo đài ngay cả ống thông gió cũng không có.

Muốn đi ra ngoài, chúng ta chỉ có thể thuận theo đường cũ rời đi." "Như vậy...

Chúng ta xác định muốn quay đầu xử con đại yêu quái kia?" Nghe hắn nói, Bàn Tử cũng ánh mắt ngưng lại.

Tiếp theo, ba người nhìn nhau một cái, đều phân biệt từ trong ánh mắt đối phương, nhìn ra quyết tâm.

Không có biện pháp nào khác!

Hiện tại muốn sống sót đi ra ngoài, chỉ có thể đi chính diện cùng Thi hống ngạnh bính.

Bất quá duy nhất đáng được ăn mừng là, tìm được những quân hỏa này, hẳn là có thể nảy sinh tác dụng lớn.

Nghĩ tới đây, Trần Phong cũng không nói hai lời, lập tức cầm một khẩu súng, bắt đầu điền trang đạn dược. "Bàn Tử...

Chuẩn bị xong chưa?" Lúc này, ba người Trần Phong đều toàn bộ võ trang, đứng ở trong phòng.

Từ trên xuống dưới, ba người đều mỗi người đeo một khẩu súng trường Tam Bát, ngoài ra còn mang theo hơn mười quả lựu đạn.

Loại hỏa lực này, tất nhiên đủ cho con Thi hống kia uống một bình.

Nghe lời Trần Phong, hai người Bàn Tử cũng gật gật đầu.

Ngay lập tức, ba người không nói hai lời, liền trực tiếp hướng về phía đường cũ sải bước đi tới.

Thời gian cấp bách, tiến vào mộ táng đã được một ngày rồi, cho nên cần phải mau chóng rời đi.

Huống chi, cửa ra còn có một con Thi hống.

Cho nên, kéo càng lâu, chỉ sợ đêm dài lắm mộng!

Vừa đi về phía trước, tâm ba người Trần Phong cũng càng phát ra kiên định, khí thế dần dần leo thang.

Dưới tình huống này, bọn họ muốn làm xong dự tính xấu nhất.

Bởi vì, con Thi hống kia là đồ sống, có khả năng có trí tuệ.

Hy vọng tốt nhất, là thứ kia đụng không khai cửa phòng không, cho nên sẽ rời đi.

Bọn họ cũng có thể thừa dịp thời gian này, nhanh chóng trở lại mộ thất, tạc khai nắp quan tài.

Nhưng nếu như Thi hống còn ở đó, vậy chỉ có thể ngạnh bính một trận!

Vừa nói, ba người nhanh chóng tiếp cận phạm vi cửa phòng không.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng lập tức nhắc nhở nói: "Lão Trần, chờ chút tôi đi lên trước đem cửa mở ra, sau đó ba người chúng ta lập tức tránh xa một chút.

Bàn Tử, chuẩn bị sẵn sàng chi viện tôi, nếu như con quỷ kia tốc độ quá nhanh, trực tiếp đem lựu đạn ném..." Đang nói, Ngô Bát Nhất lại bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Ngay sau đó, không chỉ hắn, ba người Trần Phong cũng trừng lớn mắt, không thể tin nổi nhìn về phía chính phía trước thông đạo.

Bởi vì bọn họ rõ ràng nhớ được, tại lúc đào tẩu cửa phòng không đã bị đóng lại.

Hiện như thế nào, cánh cửa kia lại mở rộng ra một cái khe hở? "Lão Ngô...

Tôi nhìn lầm rồi hả?" Lúc này, Bàn Tử đều tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác.

Thế nhưng, Ngô Bát Nhất cũng lắc đầu, chứng minh trong mắt bọn họ nhìn thấy cùng một cái hình ảnh.

Nhưng mà, con Thi hống kia chẳng lẽ có trí tuệ, có thể từ bên ngoài mở ra cửa phòng không hay sao?

Nhưng đúng lúc này, Trần Phong lặng lẽ đi tới trước cửa sắt.

Cẩn thận nhìn lại, Trần Phong đại khái đã hiểu.

Trên cửa có dấu vết va chạm rõ ràng, then cài bên cạnh đã cong vẹo.

Điều này chứng minh, cửa phòng không là từ bên ngoài, trực tiếp bị man lực đụng ra.

Ý thức được khả năng này, ba người Trần Phong đều nhịn không được kinh khủng nhìn nhau một cái. "Mau đi!

Về mộ thất!" Một giây sau, Trần Phong không nói hai lời, trực tiếp thúc giục.

Ngay lập tức, ba người không có một câu lời thừa, từ trong cửa chen ra ngoài, trực tiếp hướng về phía mộ thất đường cũ nhanh chóng chạy tới.

Nguyên nhân rất đơn giản...

Bọn họ xem thường khí lực Thi hống, ngay cả bom đều tạc không khai cửa phòng không, thế mà có thể bị nó trực tiếp đụng ra?

Càng kinh khủng hơn là, Thi hống đã đụng ra cửa, như vậy khẳng định còn bồi hồi ở phụ cận, không chừng đang ở sau lưng bọn họ.

Dưới tình huống này, cần phải lập tức trở lại mộ thất.

Nếu không, vạn nhất bị vây ở chỗ này, chỉ có thể cùng Thi hống chính diện vật lộn.

Ý thức được điểm này, ba người Trần Phong làm sao dám ở chỗ này tiếp tục dừng lại? "Bàn Tử!

Nhanh lên một chút!" Lúc này, trong ba người Bàn Tử chạy chậm nhất, Ngô Bát Nhất dìu đỡ Trần Phong đều so với hắn nhanh hơn một chút. "Hai người chờ tôi với..." Nhất thời, Bàn Tử mệt đến thở hồng hộc.

Nhưng đúng lúc này, Trần Phong lại bỗng nhiên đồng tử co rụt lại, vội vàng nhắc nhở nói: "Lão Ngô, nghe thấy thanh âm không?" Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất mới tĩnh tâm đi nghe.

Nhưng ngay sau đó, chờ hắn nghe được động tĩnh, sắc mặt Ngô Bát Nhất cũng trong nháy mắt sợ tới mức trắng bệch.

Rầm rầm ~ Đúng lúc này, bỗng nhiên nghe được, trên mặt đất tựa hồ truyền đến một trận thanh âm, phảng phất như chiến cổ lôi kích

mặt đất.

Tại một khắc sau, khi hắn dùng đèn pin chiếu về sau lưng Bàn Tử, trái tim hắn như muốn nhảy ra ngoài. "Bàn Tử!

Chạy mau!!" Đốn thời, hắn lập tức nhịn không được hét lớn một tiếng.

Nghe hắn nói, Bàn Tử mạnh mẽ quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một màn làm hắn tất sinh khó quên.

Chỉ thấy, con Thi hống kia không biết xuất hiện ở sau lưng lúc nào, cánh tay như gậy sắt trực tiếp hướng về phía hắn bổ xuống.

Đoàng!

Nhưng đúng lúc này, một tiếng súng thanh thúy bỗng nhiên tại trong đường hầm nổ vang.

Hai người Ngô Bát Nhất định thần nhìn lại, mới phát hiện Trần Phong trong tay cầm súng, chỉ thẳng vào mặt Thi hống.

Một khắc sau, viên đạn chuẩn xác mệnh trung trán Thi hống, đánh đầu nó lệch ra sau.

Thừa dịp thời gian này, Bàn Tử cũng vội vàng hướng hai người Trần Phong chạy tới.

Ngay sau đó, hắn lại từ trong túi móc ra một quả lựu đạn, kéo ra kíp nổ sau gõ xuống mặt đất, sau đó dùng sức hướng phía sau đường hầm ném tới. "Đại tống tử!

Nếm thử lựu đạn củ khoai của Bàn gia này!" "Bàn Tử!

Nằm xuống!" Nương theo tiếng Bàn Tử gầm thét, Ngô Bát Nhất duệ lấy hắn lập tức vọt tới trước.

Chương 81

Ba người Trần Phong vọt tới trước mấy bước, lập tức trực tiếp nằm rạp trên mặt đất.

Oanh!

Lời nói chưa dứt, sau lưng ba người lập tức truyền đến một tiếng nổ kịch liệt, cả con đường hầm đều chấn động.

Cỗ sóng xung kích kia, càng trực tiếp thổi đến trên mặt đất bụi đất tung bay.

Nhưng ba người Trần Phong căn bản không kịp nghĩ nhiều, thậm chí ngay cả quay đầu nhìn lại cũng không có thời gian, bò dậy hướng về phía mộ thất nhanh chóng chạy tới.

Không vì cái gì khác!

Lúc trước tại trong mộ thất, Trần Phong đã cùng Thi hống bính sát một lần.

Cho nên, Trần Phong đoán định quả lựu đạn kia uy lực tuy rằng lớn, nhưng tuyệt đối không có khả năng một lần liền đem nó nổ chết.

Thi hống cùng thây khô bất đồng, có lẽ đầu bị nổ rớt, đều sẽ không chết.

Dưới tình huống này, ba người Trần Phong ai cũng không dám lãng phí thời gian, gần như chạy trối chết vọt ra ngoài.

Quả nhiên!

Cũng tại sau khi vọt tới trước vài chục mét, Trần Phong bỗng nhiên mẫn cảm nghe được, một trận tiếng gào thét từ phía sau đường hầm truyền đến.

Nghe được thanh âm này, Trần Phong toàn thân trên dưới máu đều lạnh.

Thứ quỷ quái này rốt cuộc có bao nhiêu kinh khủng, ngay cả lựu đạn đều nổ không chết?!

Nghĩ tới đây, hy vọng đi ra ngoài của Trần Phong càng thêm bức thiết.

Ngay lập tức, ba người chạy về tới vách tường trước đó, xuyên qua vách tường trở lại mộ thất.

Mắt thấy sắp tới cửa ra, ba người Trần Phong nhất thời cảm giác nhìn thấy hy vọng.

Bức tường trước mắt cùng trước đó bất đồng, lỗ hổng phía trên biến mất, thay vào đó là trực tiếp bị Thi hống đụng sụp đổ.

Tại lúc khiếp sợ sự khủng bố của Thi hống, nơi này cũng vừa vặn thuận tiện cho Trần Phong đào tẩu về mộ thất.

Nghĩ tới đây, ba người không nói hai lời, lập tức vọt ra ngoài.

Chờ rời khỏi đường hầm, quả nhiên một lần nữa tiến vào tòa mộ thất kia. "Nhanh!

Hai người đi đem nắp quan tài nổ tung!" Vừa mới tiến vào mộ thất, Trần Phong nhịn không được hét lớn một tiếng.

Sau đó, liền trực tiếp xoay người, dùng súng chỉ vào vách tường kia, thúc giục hai người Ngô Bát Nhất.

Không vì cái gì khác!

Bởi vì Trần Phong dám đoán định, con Thi hống kia khẳng định cùng truy không buông sẽ giết tới đây.

Nếu như không có người hấp dẫn lực chú ý của nó, như vậy Ngô Bát Nhất căn bản không có dư thừa thời gian, đi đem nắp quan tài tạc

khai.

Vừa vặn, Trần Phong mơ hồ nhớ được, Thi hống tựa hồ đối với hắn tình hữu độc chung.

Tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng mạo tựa hồ chỉ có hắn mới có thể hấp dẫn lực chú ý của Thi hống.

Phát giác được ý đồ của Trần Phong, hai người Ngô Bát Nhất cũng lập tức gật gật đầu, trực tiếp hướng về cửa ra phía trước vọt tới.

Quả nhiên!

Cũng tại lúc này, Trần Phong lập tức nghe được một trận tiếng bước chân trầm trọng.

Rầm ~ Rầm!

Tiếng bước chân kia thật giống như tiếng sấm giữa trời quang, Trần Phong lập tức dùng súng chỉ hướng vách tường sụp đổ.

Ngay sau đó, lập tức nhìn thấy cỗ Thi hống kia, trực tiếp từ phía sau vách tường xông vào.

Đoàng!

Đốn thời, Trần Phong không nói hai lời, lập tức hướng về phía Thi hống trực tiếp nổ súng.

Sau đó, hắn cũng không có bất luận cái gì đình đốn, một bên lui về phía sau, một bên nhanh chóng thay đạn, trực tiếp liên tục nổ súng.

Đoàng!

Đoàng!

Nhất thời, Trần Phong liên tục bắn mạnh mấy phát, đồng thời cũng gần như lui về tới vị trí trung tâm mộ thất.

Thế nhưng, làm cho người ta cảm giác rợn cả tóc gáy chính là, đạn đối với Thi hống lại không có chút nào tác dụng.

Thậm chí, mỗi một phát súng đều chỉ có thể làm cho nó lui lại một chút mà thôi.

Mắt thấy, Trần Phong sắp bị đuổi kịp. "Thế nào rồi, xong chưa!" Ý thức được đạn không quản dụng, Trần Phong đầu cũng không ngoảnh lại hô to.

Lại nói Ngô Bát Nhất, do lối vào bị nắp quan tài phong kín, bọn họ chỉ có thể hiện tại trên nắp đập ra một cái lỗ hổng, mới có thể đem lựu đạn thả vào.

Bằng không mà nói, uy lực của lựu đạn e là không đủ tạc khai nắp quan tài. "Sắp rồi!" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất lập tức hét lớn một tiếng, sau đó trực tiếp đem lựu đạn rút chốt.

Đồng thời, Bàn Tử cũng rốt cục dùng chủy thủ, tại trên nắp quan tài khoét ra một cái lỗ thủng.

Ngô Bát Nhất đem lựu đạn gõ trên mặt đất, trực tiếp ném vào.

Một khắc sau, hai người không nói hai lời, trực tiếp hướng về phía Trần Phong chạy tới, đồng thời hô to nói: "Lão Trần!

Nằm xuống!!" Lời nói vừa dứt, hai người lập tức nằm rạp trên mặt đất.

Oanh!

Cùng lúc đó, nương theo một đạo thanh âm cực lớn, lựu đạn hình củ khoai trực tiếp bạo tạc.

Hai người lập tức quay đầu nhìn lại, nhìn thấy nắp quan tài trực tiếp bị nổ nát, cầu thang chỗ lối vào cũng bị nổ thất linh bát lạc.

Nhưng may mắn chính là, lối vào đã có thể cho người thông qua.

Ý thức được điểm này, Ngô Bát Nhất trực tiếp thúc giục Bàn Tử.

Sau đó, hai người lập tức vọt trở về, dĩ tốc độ nhanh nhất đem cửa hang thanh lý ra, Bàn Tử trực tiếp chui vào.

Một khắc sau, Ngô Bát Nhất mới xoay người đối với hướng Trần Phong hô: "Lão Trần, đón lấy!!" Nghe được thanh âm của hắn, Trần Phong mạnh mẽ quay đầu nhìn lại, thấy hai quả lựu đạn trực tiếp bị ném tới.

Nhìn một màn này, Trần Phong cũng trong nháy mắt hai mắt tỏa sáng.

Đạo động đã được mở ra, cần phải mau chóng đi ra ngoài.

Nhưng, Thi hống luôn đối với hắn cùng truy không buông, đạn đối với nó tác dụng lại không lớn.

Nhưng mà, nếu như không nghĩ biện pháp, cửa hang kia chật hẹp như vậy, bò vào đều cần một chút thời gian.

Đến lúc đó, Thi hống khẳng định sẽ đuổi kịp.

Hiện tại tốt rồi, lựu đạn tuy rằng cũng vô pháp giết chết nó, nhưng chí ít có thể ngăn cản một chút thời gian.

Nghĩ tới đây, Trần Phong lập tức xoay người nhặt hai quả lựu đạn lên.

Sau đó, một bên hướng về phía Ngô Bát Nhất chạy tới, một bên dùng răng đem chốt an toàn cắn đứt.

Sau đó, mạnh mẽ tại trên mặt đất khái hai cái, trực tiếp hướng sau lưng ném đi. "Mau vào đi!" Sát na ném ra lựu đạn, Trần Phong lập tức đối với Ngô Bát Nhất hét lớn một tiếng.

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng chui vào đạo động, Trần Phong càng là đầu cũng không ngoảnh lại nằm rạp trên mặt đất.

Chương 82

Một khắc sau, nương theo hai tiếng nổ điếc tai nhức óc, con Thi hống kia trực tiếp bị nổ bay ra ngoài.

Sau khi rơi trên mặt đất, da thịt nửa thân trên của Thi hống, gần như đều bị nổ nát.

Nhưng làm cho người ta da đầu tê dại là, con Thi hống còn chưa chết?

Không riêng chưa chết, nó còn giống như phát cuồng, hướng về phía Trần Phong lao tới.

Nhìn một màn này, đồng tử Trần Phong đều ngây dại.

Làm sao bây giờ?!

Ngay cả lựu đạn đều nổ không chết, vậy thì làm gì còn thời gian đào tẩu ra ngoài?! "Lão Trần!

Nhanh lên một chút!" Cũng tại lúc này, trong đạo động bỗng nhiên truyền đến tiếng Ngô Bát Nhất hô hoán.

Nghe được thanh âm này, Trần Phong mới từ trạng thái ngây dại bừng tỉnh.

Cần phải đi ra ngoài!

Nghĩ tới đây, Trần Phong vừa ngẩng đầu, bỗng nhiên liếc thấy đỉnh động mộ huyệt.

Chờ nhìn thấy đỉnh động, trong mắt Trần Phong trong nháy mắt xuất hiện thần sắc cầu sinh.

Đỉnh động có Đỉnh Lưu Ly Long Hỏa, gặp lửa sẽ cháy, chạm vào là nổ!

Có lẽ, đây là cơ hội duy nhất đào tẩu khỏi mộ huyệt! "Chơi khô máu với mày!" Nghĩ tới đây, Trần Phong cắn răng một cái, trực tiếp đem họng súng nhắm ngay phía trên đỉnh động.

Một giây sau, hắn không chút do dự bóp cò.

Đoàng!

Nương theo viên đạn oanh xuất, ngói lưu ly trên đỉnh động thuận thế vỡ vụn.

Diện tích vỡ vụn phi thường lớn, Dầu Hỏa Long Tây Vực giống như xả lũ, tựa như thiên hàng đại vũ (mưa to từ trời) trút xuống.

Trong nháy mắt, Dầu Hỏa Long kia trực tiếp rơi vào trên người Thi hống, cũng đem toàn bộ mộ thất bao phủ.

Nhưng chưa xong, Dầu Hỏa Long tại nháy mắt rơi xuống liền bị đốt cháy, trực tiếp bùng lên lửa lớn hừng hực.

Con Thi hống rốt cục vô pháp đuổi theo, trong nháy mắt bị ngập trời biển lửa bao vây. "Gào!" Giờ khắc này, nương theo tiếng Thi hống kêu thảm thiết, thế lửa càng lúc càng lớn, gần như đem trọn cái mộ thất đều thiêu đốt, đồng thời Dầu Hỏa Long còn đang không ngừng nổ tung.

Hai cái cộng lại, chủ mộ thất thậm chí đều chịu không nổi cỗ trùng kích này, bắt đầu không ngừng sụp đổ.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong biết cơ hội đã đến.

Mặc kệ cơn đau như xé rách lồng ngực, hắn khom lưng chui tọt vào đạo động.

Phía sau, biển lửa bắt đầu nuốt chửng cả mộ huyệt. "Nhanh lên... nhanh lên!" Ý thức được điều này, Trần Phong điên cuồng bò lên trên.

Đợi bò được khoảng bảy tám mét, bỗng nhiên thấy trên đầu có ánh

sáng tỏa ra.

Đồng thời, bên trên vọng xuống một trận hô hoán! "Lão Trần!" "Trần đại ca, lên nhanh!" Nghe thấy tiếng gọi, Trần Phong biết ngay cửa ra ở trước mắt.

Hắn càng nỗ lực bò lên, khi vừa đến miệng hang, trước mặt bỗng xuất hiện một cánh tay.

Trần Phong không nói hai lời, nắm lấy cánh tay đó, lập tức được kéo ra khỏi miệng hang. "Phù..." Vừa bò ra khỏi động, Trần Phong liền há miệng thở dốc.

Định thần nhìn lại, chỉ thấy bên ngoài trời đang sáng, Anh Tử và Ngô Bát Nhất cả ba người đều đang ở ngay trước mặt.

Nhưng Trần Phong không dám dừng lại, kéo ba người tiếp tục chạy về phía trước. "Chạy mau!" Ba người kia không ai hỏi nhiều, dù sao Trần Phong vừa từ dưới lên, khẳng định nhìn thấy rất rõ ràng.

Sau đó, ba người lập tức chạy thục mạng ra xa hơn mười mét.

Cũng đúng lúc này, nhóm Trần Phong bỗng nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng chấn động long trời lở đất. "Ầm ầm ầm..." Theo tiếng chấn động, Trần Phong quay lại nhìn, cái hang động ban nãy đã trực tiếp sụp xuống.

Đồng thời, cách đó không xa, tại cái hố bị đào ra trước đó cũng mãnh liệt phun lên ngọn lửa ngút trời.

Chứng kiến cảnh này, ba người không ai nói lời nào, chỉ không ngừng nuốt nước bọt.

Phải mất mười mấy giây sau, đợi tiếng chấn động dừng lại, Ngô Bát Nhất mới nhìn Trần Phong, không dám tin hỏi: "Lão Trần... cậu đập vỡ Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh rồi hả?" Đối với câu hỏi này, Trần Phong không nói gì, chỉ gật đầu.

Nhưng hành động này lại khiến Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đều không nhịn được dùng ánh mắt kinh khủng nhìn xuống phía dưới.

Mấy giây sau, Bàn Tử càng thêm đau lòng nhức óc. "Ối giời ơi!

Biết bao nhiêu đồ tốt đều hóa thành tro bụi rồi!" Nói không sai!

Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh vốn là cơ quan để cùng đạo mộ tặc đồng quy vu tận.

Hiện giờ đỉnh bị vỡ, hàng trăm cân dầu hỏa rồng phát nổ, hình thành biển lửa đủ để nuốt chửng cả mộ huyệt.

Như vậy, ngôi mộ tướng quân trầm tịch ngàn năm sẽ hủy hoại trong chốc lát.

Cũng giống như những chiến công nhung mã lúc sinh tiền của chủ nhân ngôi mộ, cũng sẽ bị hậu nhân toàn bộ lãng quên.

Thấy Bàn Tử tiếc của, nghĩ đến nguy cơ vừa gặp phải trong mộ, Trần Phong cũng nhịn không được mắng: "Được rồi Bàn Tử, đừng có than khóc nữa.

Lần này chúng ta có thể sống sót đi ra đã là không tệ rồi." Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử cũng chỉ đành hậm hực gật đầu.

Nhưng nói thì nói vậy, quả thực bọn họ đều không cầm được gì ra.

Đã đem đồ đạc trong nhà bán sạch sành sanh, giờ tay không trở về, đừng nói ăn lẩu dê nhúng, cái gì cũng chẳng có mà ăn. "Được rồi Bàn Tử, tôi còn chút tiền riêng, tạm thời không đói chết ông đâu." Lúc này, dường như nhìn ra suy nghĩ của Bàn Tử, Ngô Bát Nhất cũng nhịn không được an ủi hai câu.

Còn Anh Tử thì căn bản nghe không hiểu ba người đang nói gì.

Vì cô bé cũng không biết trong mộ táng sẽ có một con Thi Hống

truy sát.

Nhóm Trần Phong tự nhiên cũng không cần thiết phải giải thích chuyện này cho cô bé.

Việc cấp bách hiện tại là khẩn trương rời khỏi nơi này, sau đó nhanh chóng trở về Kinh thành. "Đúng rồi Bàn Tử, xác hai đứa trẻ kia đâu?" Đang lúc này, Ngô Bát Nhất bỗng hỏi một câu.

Nghe vậy, Bàn Tử mới nhớ ra, vội vàng cởi ba lô, từ bên trong cung kính lấy ra hai thi thể trẻ em kia. "...?" Nhìn thấy hai thi thể nhỏ bé, Anh Tử rốt cuộc nhịn không được kinh hô.

Để tránh hiểu lầm, Ngô Bát Nhất vội vàng giải thích: "Anh Tử đừng sợ, cái này là bọn anh lấy từ trong pháo đài Quan Đông quân ra.

Em không biết đâu, phía dưới mộ táng vừa khéo nối liền với pháo đài ngầm của Quan Đông quân năm xưa ở Ngưu Tâm Sơn." "Hai đứa trẻ này là người tuẫn táng cho quý tộc Hậu Kim, bọn anh đưa chúng ra để nhập thổ vi an." Nghe đến đây, Anh Tử mới yên tâm gật đầu.

Tiếp theo, hai người Ngô Bát Nhất cũng không lải nhải nữa, trực tiếp đào hai cái hố nhỏ tại chỗ, sau đó đem hai cỗ thi thể trẻ em cung cung kính kính chôn cất tử tế.

Đợi làm xong tất cả, nhìn hai nấm mồ nhỏ, Trần Phong cũng không khỏi có chút cảm khái.

Chương 83

Thật không thông, người xưa hạ táng vì sao cứ phải dùng người sống làm vật hy sinh tế phẩm? "Haizz..." Thở dài một hơi, Trần Phong lấy thuốc lá từ trong ngực ra.

Thế nhưng, đợi khi tay vừa thò vào trong túi áo, Trần Phong phát hiện không ổn, sắc mặt nháy mắt cứng đờ.

Thấy sắc mặt hắn, hai người Ngô Bát Nhất cũng vội vàng hỏi han. "Lão Trần, sao vậy?" "Không phải vết thương bị rách rồi chứ?" Cảm giác Trần Phong không ổn, hai người lập tức nhớ tới vết thương hắn chịu trước đó.

Thế nhưng, Trần Phong lại không trả lời, cứng ngắc quay đầu nói: "Lão Ngô, hai người sờ kỹ trên người xem, có thừa ra thứ gì không?" "Đồ vật?" Nghe vậy, hai người Bàn Tử đều ngây ra.

Phải biết rằng, bọn họ đều không cầm gì ra cả.

Thế nhưng, đợi khi tay Bàn Tử thò vào túi quần, sắc mặt hắn cũng nháy mắt cứng đờ. "Bàn Tử!" "Vương đại ca, sao thế?!" Chứng kiến cảnh này, Anh Tử và Ngô Bát Nhất đều có chút hoảng.

Thế nhưng, ở giây tiếp theo, Bàn Tử lại với sắc mặt quỷ dị, từ trong túi quần lấy ra hai khối ngọc bội màu trắng. "Bàn Tử!

Ông lấy ra lúc nào?!" Nhìn thấy ngọc bội, Ngô Bát Nhất tức giận gầm lên.

Bởi vì hắn cho rằng thứ này là do Bàn Tử không tiếng động lấy trộm ra, nếu không thì chủ nhân ngôi mộ kia sao lại đuổi cùng giết tận bọn họ như vậy?

Dựa vào tính cách tham tài của Bàn Tử, thật không chừng hắn làm

ra được chuyện này.

Nhưng trong lòng Bàn Tử lại dị thường rõ ràng, hắn căn bản đều không cầm.

Hắn lập tức lo lắng biện giải: "Tôi đều không lấy mà! ...Đừng nhìn tôi như vậy, tôi thật sự không lấy!

Lúc trước mọi người cũng đều thấy rồi, Lão Trần đã trả ngọc bội về chỗ cũ, tôi căn bản cũng không có thời gian lấy a!" "Hơn nữa, Lão Trần đều bị thứ quỷ kia thương tổn thành như vậy.

Tôi mà lấy thật, tôi đã sớm lấy ra rồi!" Giờ khắc này, lời nói của Bàn Tử dị thường chân thiết.

Bởi vì chỉ có hắn biết, hắn xác thực đều không cầm.

Thấy Ngô Bát Nhất không tin, Bàn Tử càng thêm lo lắng nói: "Lão Ngô, Lão Trần!

Tin tôi đi, tôi đều không lấy!

Tôi cũng không biết vì sao hai khối ngọc bội này lại xuất hiện trong túi tôi, hơn nữa sao tôi có thể dùng mạng Lão Trần đi đổi đồ vật chứ?" "Tôi lấy danh dự thanh niên xung kích... không!

Lấy danh hiệu 'tay súng thiện xạ tam bát hồng kỳ' của mẹ tôi ra thề, tôi tuyệt đối không lấy!" Vừa nói, Bàn Tử lo lắng đến đỏ bừng mặt.

Ngô Bát Nhất nhìn hắn, vẫn cứ có chút không tin.

Nhưng đúng lúc này, Trần Phong vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng. "Được rồi Lão Ngô, đừng trách cậu ấy.

Cậu ấy xác thực đều không lấy..." "Đúng!

Lão Trần nói đúng!" Nghe Trần Phong nói đỡ, Bàn Tử cũng lập tức phụ họa.

Thế nhưng, Ngô Bát Nhất nhìn sắc mặt Trần Phong, lại ẩn ẩn cảm giác có chút không thích hợp.

Quả nhiên!

Ngay khi Trần Phong vừa dứt lời, hắn bỗng nhiên từ trong ngực lấy ra một món đồ.

Nhìn thấy món đồ này, vô luận là Ngô Bát Nhất hay Bàn Tử, sắc mặt hai người đều cứng đờ.

Chỉ thấy, Trần Phong từ trong ngực lấy ra, chính là chiếc mặt nạ thanh đồng đeo trên mặt con Thi Hống kia! "...Lão Trần?!" "Chuyện gì thế này!" Nhìn chiếc mặt nạ thanh đồng, hai người Ngô Bát Nhất đều nhịn không được ngây ngẩn tại chỗ.

Sau khi trải qua kinh hãi ban đầu, Ngô Bát Nhất vội vàng nhận lấy mặt nạ, đặt ở trong tay xem xét, quả nhiên là khối ngọc trước đó.

Lạc khoản và hoa văn trên mặt nạ, thậm chí đều giống nhau như đúc.

Nhưng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!

Chẳng lẽ...

Nghĩ tới điểm mấu chốt, Ngô Bát Nhất nhịn không được nhìn về phía hai ngôi mộ nhỏ bên cạnh.

Đợi khi quay đầu lại, Trần Phong liền đối với hắn nghiêm túc gật đầu. "Lão Ngô...

Lão Trần!

Rốt cuộc là sao a?" Lúc này, Bàn Tử hiển nhiên chưa phản ứng kịp.

Nhưng Trần Phong lại chỉ vào hai nấm mồ trước mắt, mới nói: "Thường ngôn nói, người tốt có hảo báo, không chừng chuyện này là

thật." Nghe hắn nói vậy, Bàn Tử cũng hiểu ra.

Nhưng hắn cũng không thể lý giải, trên thế giới lại có chuyện quỷ dị như vậy?

Nhưng Trần Phong lại không giải thích thêm nữa.

Bởi vì hắn đại khái đã đoán được.

Dù sao trước đó ở trong mộ huyệt, ngay cả Thi Hống cũng đã gặp rồi.

Trong tình huống này, xuất hiện chuyện gì hắn cũng sẽ không cảm thấy quá kỳ quái.

Cho nên, trên thế giới này có những chuyện khoa học căn bản không thể giải thích được.

Nhưng mặc kệ thế nào, ít nhất lần này xuống mộ không uổng công.

Không chỉ lấy được hai món bảo vật hiếm thấy, Trần Phong cũng cảm giác được thân thể dị thường.

Đợi sau khi về Kinh thành, nhất định phải đi bệnh viện làm kiểm tra.

Rốt cuộc phải xem xem, trên người mình cứu cánh đã phát sinh chuyện quỷ dị gì.

Nghĩ tới đây, Trần Phong cũng trực tiếp chuyển đề tài nói: "Được rồi, hiện tại thời gian cũng không còn sớm, chúng ta mau chóng chạy về trong thôn, sớm một chút trở về." Nghe Trần Phong nói, hai người Ngô Bát Nhất cũng gật gật đầu.

Đợi thu dọn xong ba lô, liền trực tiếp theo đường cũ trở về, hướng về thôn Ngưu Tâm Sơn mà đi...

Chuyện tiếp theo thuận lợi hơn nhiều.

Sau khi về tới trong thôn, Trần Phong trước tiên tìm trạm y tế thôn, xử lý vết thương ở ngực.

Điều làm hắn cảm giác càng thêm quỷ dị là, từ lúc rời đi Ngưu Tâm Sơn trở lại thôn, tổng cộng mới mất hai giờ.

Nhưng sau hai giờ, xương sườn ở ngực đều sắp lành lại rồi.

Thậm chí, vết thương da thịt cũng đều đã đóng vảy.

Đơn giản mà nói, bác sĩ chỉ cần tiêu độc xử lý qua loa, còn lại chỉ là vết thương ngoài da mà thôi.

Trong tình huống này, mấy người Trần Phong cũng không ở lại trong thôn quá lâu.

Sau khi cáo biệt Anh Tử và Lão bí thư, ngày hôm sau liền mua vé tàu hỏa rời khỏi Đại Hưng An Lĩnh.

Trưa ngày hôm sau, Trần Phong về tới Kinh thành.

Bất quá, đợi khi từ ga tàu hỏa đi ra, Ngô Bát Nhất lại bảo Bàn Tử về nhà trước.

Còn hắn thì cùng Trần Phong đi thẳng đến một bệnh viện ở Hải Điến.

Bởi vì Ngô Bát Nhất cũng biết chuyện của Trần Phong, hắn cũng phi thường lo lắng.

Chương 84

Đối với việc này, hai người không tìm phòng khám nhỏ mà đi thẳng tới Hải Điến, tìm một bệnh viện lớn.

Sau khi trải qua một loạt thủ tục xếp hàng lấy số phiền toái, Trần Phong rốt cuộc đợi được cơ hội kiểm tra.

Đầu tiên, không tiếc tiền bạc, trực tiếp chụp X-quang trước.

Nhưng kỳ quái là, sau khi chụp chiếu kiểm tra, bác sĩ lại nói thân thể hắn không có bất kỳ vấn đề gì, ngay cả xương sườn ở ngực đều đã lành gần như xong rồi.

Nhưng như vậy, Trần Phong mới càng thêm cảm thấy quỷ dị.

Dù sao có ai gãy xương mà không phải mất ba tháng mới khỏi?

Thế nhưng, từ đầu đến đuôi mới hơn hai ngày, xương gãy đã lành?

Đối với việc này, Trần Phong không trực tiếp trở về, tiếp tục làm các kiểm tra khác.

Nhưng kỳ quái là, những kiểm tra có thể lấy kết quả ngay đều không có bất kỳ dị thường nào.

Đợi đến mục cuối cùng là xét nghiệm máu, Trần Phong được thông báo cần đợi ngày hôm sau mới lấy được kết quả.

Đối với điểm này, Trần Phong không sốt ruột.

Dù sao đã đợi lâu như vậy, không kém gì một chốc một lát.

Sau đó, Trần Phong liền cùng Ngô Bát Nhất về thẳng chỗ ở của Bàn Tử.

Bất quá, cũng không nói chuyện nhiều.

Dù sao mọi người đều mới trở về, sau khi trải qua một loạt sự tình như vậy, đều thân tâm mệt mỏi.

Trước tiên ngủ một giấc, có chuyện gì sáng mai lại nói.

Nhưng Trần Phong rõ ràng đã xem thường tinh lực của Bàn Tử.

Hoặc là do tiền bạc làm mờ tâm trí, sáng sớm ngày hôm sau, hai người Trần Phong chưa ngủ tỉnh đã bị lay dậy. "Lão Trần!

Lão Ngô!

Khẩn trương lên, mang theo đồ vật đi chỗ Đại Kim Nha nào, đi muộn lại phải đợi hắn nửa ngày." Nghe Bàn Tử nói, hai người Trần Phong đều bất đắc dĩ rửa mặt một phen.

Sau đó, ba người mang theo chiếc mặt nạ và ngọc bội, đi thẳng tới chợ đồ cổ Phan Gia Viên.

Hơn nữa, Trần Phong đối với lần đi Phan Gia Viên này có chút mong đợi.

Bởi vì hắn nhớ rõ, trong nguyên tác lần này, Đại Kim Nha sẽ giới thiệu đội khảo cổ đi Tinh Tuyệt cổ thành cho Ngô Bát Nhất.

Nghĩ đến Tinh Tuyệt cổ thành, trong lòng Trần Phong càng thêm hưng phấn.

Mười giờ sáng.

Ba người Trần Phong đi một mạch, rốt cuộc lại tới chợ Phan Gia Viên.

Ba người không nói nhảm, trực tiếp tìm tới cửa hàng đồ cổ của Kim Đại Nha.

May mắn là lần này đến khá sớm, Kim Đại Nha không có khách nào khác.

Vừa thấy ba người Trần Phong vào cửa, Kim Đại Nha nhiệt tình nghênh đón. "Ái chà~ Ba vị gia, tới rồi đấy à!" Nhìn thấy ba người Trần Phong, Kim Đại Nha lần này biểu hiện nhiệt tình hơn hẳn dĩ vãng.

Nhìn sắc mặt hắn, trong lòng Trần Phong đại khái đã có suy đoán.

Xem ra, hắn đã tiếp xúc với Shirley Dương, và định tiến cử bọn họ cho đội khảo cổ kia.

Ý thức được điều này, trong lòng Trần Phong cũng hơi buông lỏng.

Sau đó, ba người cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống sô pha, rồi mắt to trừng mắt nhỏ.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua...

Khoảng hai phút sau, Bàn Tử kìm nén không được mở miệng nói: "Tôi bảo này Kim gia, chúng ta người sáng mắt không nói chuyện mờ ám.

Lần này tới tìm ông, có món đồ muốn cho ông xem thử." Nghe Bàn Tử nói, Kim Đại Nha tức thì hai mắt tỏa sáng.

Trong lòng hắn đại khái đã có suy đoán...

Xem ra, ba người Trần Phong thật sự là Mạc Kim Hiệu Úy?

Cũng tại lúc này, nhận được ánh mắt của Trần Phong, Ngô Bát Nhất trực tiếp từ trong ba lô lấy ra một cái bọc.

Kim Đại Nha ra hiệu đặt ở trên bàn, rồi mới động thủ cầm.

Quy củ giám định bảo vật, người bán đem đồ vật buông xuống, người mua mới có thể động thủ đi cầm.

Nếu không, trong tình huống tay trao tay, vạn nhất làm vỡ đồ vật, hai bên dễ dàng phát sinh tranh chấp.

Kim Đại Nha dường như tuân thủ quy tắc này, đợi đồ vật rơi xuống bàn, mới đưa tay đi cầm.

Tiếp theo, hắn cẩn thận từng li từng tí mở bọc ra.

Đợi khi nhìn thấy hai món đồ bên trong, Kim Đại Nha tức thì hai mắt tỏa sáng.

Chỉ thấy trong bọc thình lình là hai khối ngọc bội hình bướm đêm (phi nga), và một chiếc mặt nạ thanh đồng.

Nhưng kinh hỉ không chỉ bởi nguyên nhân này, mấy thứ này không có khả năng xuất hiện trên thị trường, ngược lại rất giống đồ lấy ra từ trong mộ.

Nghĩ tới đây, Kim Đại Nha liền nhịn không được thăm dò: "Nhìn hai món đồ này, xem ra ba vị gia vừa làm một chuyến buôn bán lớn rồi nhỉ?

Sao nào, còn có đồ vật khác không?" Nghe Kim Đại Nha hỏi, Bàn Tử tức thì nhịn không được tự hào nói: "Kim gia thật biết nhìn hàng, ông không biết đâu, chúng tôi ở Đại Hưng An Lĩnh kia chính là cửu tử nhất sinh, tôi một mình..." "Bàn Tử!" Nhưng lời còn chưa nói hết, đã bị Ngô Bát Nhất trực tiếp quát lớn một tiếng.

Nhưng cho dù như thế, Kim Đại Nha cũng từ trong đối thoại nghe ra, ba người Trần Phong lần này xác thực đã xuống mộ.

Cũng tại lúc này, Trần Phong bỗng nhiên mở miệng chuyển đề tài nói: "Được rồi Kim gia, chúng ta đều coi như nửa cái đồng hành, cũng không cần khách sáo.

Tôi đã dám đem đồ vật mang đến đây, tất nhiên cũng biết ông tin được.

Hiện tại ra giá đi, hai món minh khí này có thể bán được bao nhiêu?" Nghe Trần Phong nói, Kim Đại Nha tức thì đồng tử co rụt lại.

Bởi vì Trần Phong nói toàn là tiếng lóng trong nghề đạo mộ tặc.

Nghe những lời này hắn mới hiểu, thì ra lần trước nhìn lầm, Trần Phong mới là người lãnh đạo của ba người này.

Nghĩ tới đây, Kim Đại Nha cũng hồi thần, sau đó cẩn thận nhìn ngọc bội trong tay, mới nói: "Nói thật, hai khối ngọc bội này hẳn là của dân tộc du mục phương Bắc thời xưa, dùng để khen thưởng công thần.

Đồ đằng hình phi nga (bướm đêm), tượng trưng cho việc biết rõ phía trước là lửa, vẫn cứ dũng cảm tiến tới.

Tôi nếu nhớ không lầm, hẳn là vinh dự lúc đó thưởng cho võ tướng.

Bất quá, chất địa ngọc bội thực sự không tốt lắm, là ngọc Hòa Điền bình thường.

Nhưng đồ đằng và lịch sử có chút giá trị, giá thị trường khoảng chừng ba vạn đồng." Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nhìn Trần Phong.

Không sai!

Những gì Kim Đại Nha nói và Trần Phong lần trước nói cơ hồ giống nhau như đúc, giá thị trường cũng không sai biệt lắm.

Cũng tại lúc này, Kim Đại Nha bỗng nhiên nói: "Được rồi!

Như vậy đi, ba vị gia nếu tin được lời tôi, ngọc này tôi thu.

Vừa khéo, chỗ tôi có bốn vạn đồng, ba vạn mua ngọc bội, một vạn còn lại coi như chúng ta giao cái bằng hữu." "Thành a!

Kim gia, đủ ý tứ!" Nghe vậy, Bàn Tử nháy mắt hai mắt tỏa sáng.

Bốn vạn đồng, cũng không uổng phí tân khổ đi một chuyến Ngưu Tâm Sơn.

Lúc này, Trần Phong trực tiếp gật gật đầu nói: "Cảm ơn Kim gia, bất quá, khối mặt nạ này tính sao?" Cảm giác được ý tứ của Trần Phong, Kim Đại Nha lại nhìn mặt nạ trong tay.

Chương 85

Lần này, ánh mắt hắn có chút kinh ngạc.

Ngay sau đó, vội vàng lấy đèn pin và kính lúp, đối chiếu mặt nạ quan sát tỉ mỉ.

Đợi khi nhìn thấy hoa văn và lạc khoản trên mặt nạ, Kim Đại Nha gật gật đầu.

Tiếp đó, hắn thở ra một hơi dài, mới nói: "Nói thật, ba vị gia, chiếc mặt nạ các ngài mang đến hắn là vật tùy thân của tướng quân phương Bắc.

Lạc khoản bên trên có một chữ Tiêu, vừa khéo là họ lớn của hoàng tộc người Khiết Đan.

Tôi nếu không đoán sai, hắn là thuộc về Hoàng đế ngự ban, dùng để che chắn vết sẹo trên mặt.

Tuy rằng khối mặt nạ này chất địa đồng, nhưng giá trị lịch sử phi thường cao.

Lạc khoản phi thường rõ ràng, thật muốn tính giá trị, hắn là không sai biệt lắm so với cái lần trước các ngài mang đến, ít nhất mười vạn đô la Mỹ không chạy đi đâu được!" Nghe đến đây, ba người Trần Phong cũng âm thầm gật đầu.

Xem ra, Kim Đại Nha xác thực không có ý lừa gạt.

Cũng tại lúc này, Kim Đại Nha từ phía sau lấy ra một cái bọc, sau đó đưa cho Trần Phong nói: "Ngài nếu yên tâm, khối mặt nạ này cũng cứ để ở chỗ tôi, có người mua tôi sẽ bán giúp.

Còn về chiếc mặt nạ lần trước, trùng hợp mấy ngày trước có một đội khảo cổ tìm tôi, trả mười hai vạn đô la Mỹ, tôi cảm thấy giá cả

phù hợp nên đã bán rồi." Nghe vậy, Trần Phong nhận lấy cái bọc.

Không mở ra, ngược lại trực tiếp đưa cho Ngô Bát Nhất.

Tiếp theo, hai người Ngô Bát Nhất cẩn thận mở bọc ra, mới nhìn thấy đồ vật bên trong.

Chỉ thấy, thình lình là những xấp đô la Mỹ xếp thành chồng, tổng cộng mười hai cọc.

Chứng kiến cảnh này, ngay cả Ngô Bát Nhất cũng nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh, còn Bàn Tử càng kinh ngạc đến mức không khép được miệng. "Phát tài rồi!" Phải biết rằng, đây chính là mười hai vạn đô la, đủ để người ta cả đời không cần lo nghĩ.

Nhưng đúng lúc này, Kim Đại Nha lại bỗng nhiên chen lời nói: "Vừa khéo, nhân lúc ba vị gia đang cao hứng, tôi xin chen một câu.

Đội khảo cổ mua chiếc mặt nạ kia là do một nữ Hoa kiều tài trợ, mục đích của họ là đi Tân Cương khảo cổ.

Nghe nói, cả gia đình nữ Hoa kiều kia đều phi thường si mê văn hóa Tây Vực.

Mấy năm trước, cha của cô ấy đi một chuyến Tân Cương tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành, kết quả một đi không trở lại.

Cho nên, cô gái đó mới tổ chức đội khảo cổ, đi tìm tung tích cha mình.

Hiện tại, họ đang thiếu một người tài ba có khả năng quan sát thiên tượng phong thủy để tìm kiếm di tích.

Tôi vì lo chuyện bao đồng, nên đã tiến cử ba vị với họ." Nhất thời, Kim Đại Nha có chút thấp thỏm.

Không chú ý là, sau khi nghe xong lời hắn, ánh mắt Trần Phong lại nháy mắt sáng lên.

Đến rồi...

Tinh Tuyệt cổ thành!

Nghe tin tức về đội khảo cổ, Trần Phong lập tức đoán định, kịch bản Tinh Tuyệt cổ thành sắp bắt đầu.

Cũng vào lúc này, Trần Phong lập tức thấy hứng thú.

Phải biết rằng, Tinh Tuyệt cổ thành chính là di tích Tây Vực trong truyền thuyết.

Trần Phong đối với tòa cổ thành sớm đã biến mất này càng có hứng thú cực kỳ nồng hậu.

Không phải là Trần Phong nhớ thương vàng bạc châu báu của Tinh Tuyệt nữ vương.

Thực tế, Trần Phong có hứng thú với truyền thuyết về Tinh Tuyệt cổ thành hơn.

Bởi vì sớm biết đây là thế giới *Quỷ Xuy Đăng*, cho nên mấy năm nay Trần Phong vẫn luôn sưu tập tin tức liên quan đến kho báu này.

Nhưng tiếc nuối là, Trần Phong không tìm được bất kỳ lộ trình đồ nào liên quan đến Tinh Tuyệt cổ thành.

Tuy nhiên, Trần Phong lại ngoài ý muốn lúc đi lính tại Côn Luân, nghe ngóng được một manh mối quan trọng.

Đó là, Tinh Tuyệt nữ vương dường như nắm giữ năng lực cải tử hồi sinh.

Loại năng lực này, nghe nói có thể thượng đạt thiên thính, nghịch thiên cải mệnh, thậm chí có thể làm cho người ta trường sinh.

Nhưng hết thảy lại chỉ là nghe đồn, cái gọi là năng lực thần kỳ, cũng đã sớm đi theo Tinh Tuyệt cổ thành cùng táng thân đại mạc.

Lúc này, Kim Đại Nha thao thao bất tuyệt khuyên giải: "Ba vị gia, mấy vị đều có bản lĩnh xem phong thủy, nếu không có việc gì làm, chi bằng đi theo đội khảo cổ này một chuyến tới Tân Cương.

Địa chỉ của giáo sư kia đây, các ngài cầm lấy.

Tôi nghe nói rồi, chỉ cần mấy vị nguyện ý giúp đỡ, mặc kệ có tìm được kho báu hay không, đều sẽ trả trước mỗi người hai vạn đô la tiền thù lao." Vừa nói, Kim Đại Nha đưa một tờ địa chỉ cho Trần Phong.

Lúc này, Ngô Bát Nhất lại lắc đầu nói: "Kim gia, cảm ơn trước nhé.

Bất quá, tôi hiện tại tiền đã đủ tiêu, chuyện này tôi về thương lượng lại đã." "Ấy...

Lão Ngô!" Nghe vậy, Bàn Tử tức thì có chút lo lắng.

Phải biết rằng, kia chính là mỗi người hai vạn, là sáu vạn đô la a!

Thế nhưng, Ngô Bát Nhất tạm thời không muốn đi mạo hiểm nữa, hắn cũng chỉ đành đuổi theo ra ngoài.

Còn Trần Phong, không biểu hiện kích động như vậy, nhưng đã thu địa chỉ kia lại.

Tiếp đó, Trần Phong từ cái túi vừa nãy, lấy ra hai xấp đô la, trực tiếp ném cho Kim Đại Nha nói: "Kim gia, đây là thù lao của ông, mau chóng giúp tôi bán cái mặt nạ thanh đồng kia đi nhé." Nói xong, Trần Phong cũng không đợi Kim Đại Nha từ chối, trực tiếp đeo ba lô rời đi.

Sau khi hắn đi, Kim Đại Nha cẩn thận đem hai xấp tiền thu lại, mới hưng phấn nói: "Thật không hổ danh truyền nhân của lão tướng quân...

Giảng nghĩa khí, đủ bài bản!" ...

Lại nói ba người Trần Phong.

Giờ khắc này, Bàn Tử giống như hoàn toàn bị thù lao của đội khảo cổ hấp dẫn, suốt dọc đường đều đuổi theo Ngô Bát Nhất lải nhải không ngừng. "Lão Ngô...

Cậu suy nghĩ lại cho kỹ đi.

Không phải cậu không nghe thấy, mỗi người hai vạn, là sáu vạn đô la đấy!

Dù sao chúng ta cũng không có việc gì làm, không lấy thì phí a!" Nhưng Ngô Bát Nhất căn bản không nghe hắn nói.

Mắt thấy khuyên không được Ngô Bát Nhất, Bàn Tử lại quay sang Trần Phong: "Lão Trần, nói một câu công đạo đi, kia chính là sáu vạn đó!" "Được rồi Bàn Tử..." Lúc này, chịu không nổi Bàn Tử lải nhải, Trần Phong liếc mắt nhìn hắn, dứt khoát đem ba lô trực tiếp ném cho hắn nói: "Trong này là mười vạn đô la, còn chưa đủ tiêu sao?" "Tôi..." Giờ khắc này, Bàn Tử á khẩu, nhưng vừa nhìn thấy đô la trong túi, cũng nháy mắt câm miệng.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng do dự mở miệng nói: "Bàn Tử, tôi nói trước với cậu, tiền này đưa cho cậu nhưng không được tiêu lung tung.

Ngoài ra, Lão Trần tôi có cái dự tính, xem có được hay không." "Lần này chúng ta đi Ngưu Tâm Sơn, chỗ Lão bí thư cư nhiên ngay cả điện cũng chưa thông.

Hơn nữa Anh Tử cũng bồi chúng ta đi Phụng Nguyệt Câu, tôi tính đem bốn vạn tiền bán ngọc bội, đều gửi cho Anh Tử." Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong chút nào cũng không để ý.

Hắn cũng biết, hai người này tuy rằng nhìn không đáng tin cậy, nhưng thực tế lại là người trọng tình trọng nghĩa.

Làm nghề đạo mộ, thực tế thượng căn bản không thiếu tiền.

Nghĩ tới đây, Trần Phong cũng trực tiếp vô sự nói: "Việc này hai người cứ xem mà làm, dù sao Anh Tử cũng theo chúng ta lên núi một lần, cứ gửi cho em ấy đi.

Còn mười vạn đô la kia, giữ lại làm kinh phí hoạt động của chúng ta." "Nghe cậu!" Thấy Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất cũng cảm kích nhìn hắn một cái.

Tiếp theo, hai người Ngô Bát Nhất trực tiếp mang theo bốn vạn tiền mặt, đi bưu điện.

Trần Phong lại tách khỏi bọn họ, đi một mình về nhà.

Bởi vì buổi kiểm tra sức khỏe sáng nay khiến trong lòng Trần Phong luôn cảm thấy lo lắng.

Cho nên, trước khi báo cáo xét nghiệm máu có kết quả, hắn không có tâm tư làm việc khác.

Bất quá, chuyện này không quan trọng, quan trọng là Trần Phong còn một việc khác phải làm.

Sau đó, đợi khi về đến nhà, Trần Phong liền khóa trái cửa, rồi mới ở trong lòng mặc niệm.

Chương 86

"Hệ thống, điều xuất phần thưởng nhiệm vụ lần trước." Không sai!

Trần Phong lần trước từ Ngưu Tâm Sơn rời đi, thực tế nhiệm vụ tìm kiếm pháo đài Quan Đông quân đã kết thúc.

Thế nhưng, lúc ấy Trần Phong thân chịu trọng thương, lại vội vã trở về, cho nên chưa nhận thưởng...

Quả nhiên, cũng tại lúc này, theo tiếng nói của Trần Phong vừa dứt, âm thanh điện tử của hệ thống cũng đúng hẹn mà tới. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, tìm kiếm pháo đài Quan Đông quân." "Đinh!

Bắt đầu phát phóng phần thưởng nhiệm vụ!

Lần này nhiệm vụ đánh giá hoàn tất, hệ thống thưởng cho túc chủ ba lần cơ hội rút thưởng ngẫu nhiên, có bắt đầu rút thưởng hay không?" "Phù...

Bắt đầu đi." Nghe vậy, Trần Phong hít sâu một hơi.

Theo tiếng nói vừa dứt, trong đầu lập tức xuất hiện một cái bàn quay khổng lồ.

Theo bàn quay trục dần dần đình chỉ, Trần Phong nhìn kim chỉ nam dừng ở khu vực màu vàng.

Kỹ năng?!

Thấy thế, Trần Phong tức thì hai mắt tỏa sáng.

Ngay sau đó, trong đầu vang lên một trận âm thanh điện tử. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ, rút trúng võ thuật kỹ năng Bàn Sơn phái: Thất

Tinh Cầm Nã Thủ!" Thất Tinh Cầm Nã Thủ?

Võ thuật?

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng nhắc nhở, Trần Phong nhất thời đều chưa phản ứng kịp.

Bởi vì trong ý thức của hắn, hệ thống có thể rút trúng phần thưởng đều là thủ đoạn đạo mộ của tứ đại môn phái.

Thế nhưng, thật không nghĩ tới, lại có thể rút trúng võ thuật.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, Trần Phong liền hiểu ra.

Bàn Sơn đạo nhân đa số dựa vào thuật pháp và thân thủ để trộm mộ, năng lực vật lộn võ thuật tất nhiên cũng nằm trong các thủ đoạn đạo mộ.

Nghĩ tới đây, Trần Phong cũng có chút kích động.

Hắn sớm mong chờ thân thủ của mình có thể được tăng cường.

Chỉ có như vậy mới không cần giống như hai lần trước, mỗi lần xuống mộ đều sẽ bị làm cho thân chịu trọng thương.

Chỉ không biết, võ thuật Bàn Sơn phái so với kỹ năng chém giết trong quân đội thì mạnh hơn bao nhiêu?

Oanh!

Cũng tại lúc này, Trần Phong bỗng nhiên cảm giác trong đầu mãnh liệt bị rót vào một luồng dữ liệu.

Trong luồng dữ liệu đó, bao quát lượng lớn kỹ năng chém giết, đồng thời có một dòng nước ấm rót vào tứ chi bách hài của Trần Phong.

Giờ khắc này, Trần Phong cảm giác phảng phất bị ngâm trong một vũng nước ấm.

Tại dòng nước ấm bao bọc, cơ bắp xương cốt toàn thân dường như đều đang nhanh chóng phát sinh chuyển biến, theo xu thế cường hóa mà đi.

Tất nhiên là như vậy...

Bởi vì Bàn Sơn phái khi trộm mộ cổ, đa số đều sẽ dùng một ít võ thuật.

Hơn nữa, cước lực trèo đèo lội suối cũng mạnh hơn người khác.

Cái gọi là khinh thân công phu cũng bao hàm trong Cầm Nã Thủ.

Luồng nước ấm này có tác dụng nhanh chóng cường hóa, cải thiện thể chất Trần Phong, tận khả năng đem thể chất của hắn cải thiện đến trình độ có thể sử dụng Thất Tinh Cầm Nã Thủ.

Đồng thời, khi dòng nước ấm xuất hiện, Trần Phong cũng cảm giác dòng dữ liệu trong đầu đang nhanh chóng rót vào ý thức.

Trong đó bao quát lượng lớn chiêu số cầm nã, bao quát thượng tam lộ, hạ tam lộ.

Thủ pháp song tí có Ô Long Bàn Ti..., cước pháp hạ bàn càng tinh diệu, bao hàm Bàn Ti Thối, Nghênh Môn Cước các loại, tổng cộng mười tám đường cước kỹ.

Thậm chí còn có cả pháp môn khinh thân!

Nhất thời, những chiêu số này giống như bẩm sinh đã có, khắc sâu vào trong đầu Trần Phong.

Những chiêu thức đó càng hóa thành vô số người tí hon, ở trong đầu giáo dục hắn nhanh chóng học tập.

Thời gian từng chút trôi qua...

Lần này thời gian khá dài, khoảng chừng nửa giờ sau, Trần Phong rốt cuộc đem những chiêu số này đều dung nhập vào phản xạ cơ bắp.

Đồng thời, luồng nước ấm kia cũng thuận thế kết thúc. "Tê...

Phù..." Mãnh liệt mở mắt ra, Trần Phong nhịn không được thở ra một hơi dài.

Đợi khi vừa đứng dậy, tứ chi và eo lưng Trần Phong vang lên một trận tiếng răng rắc.

Ý thức được điều này, Trần Phong phá lệ hưng phấn!

Bởi vì, vừa rồi luồng nước ấm kia không chỉ chữa khỏi một thân ám thương lúc làm công binh năm xưa, hơn nữa còn đem thể chất hắn nhanh chóng cải thiện.

Hiện tại hắn không nói trèo đèo lội suối như đi trên đất bằng, nhưng khí lực và tốc độ phản ứng đều mạnh hơn trước kia không chỉ gấp đôi.

Quan trọng hơn là, Trần Phong sau khi tiếp nhận tất cả tri thức chiêu số, mới rốt cuộc biết Thất Tinh Cầm Nã Thuật có bao nhiêu cường hãn.

Khó trách, thật không hổ là độc môn tuyệt kỹ của Bàn Sơn đạo nhân!

Bởi vì loại cầm nã thuật này căn bản không phải võ thuật biểu diễn, mà hẳn là quốc thuật, một loại công phu sơn lâm thuần túy, thuộc về kỹ năng giết chóc.

Tất cả chiêu số đều không phức tạp như vậy, tận lượng đơn giản lưu loát, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất đem địch nhân một kích tất sát.

Loại chiêu số này đều là do Bàn Sơn phái trong quá trình đạo mộ không ngừng diễn hóa ra.

Ý thức được sự biến hóa, Trần Phong phá lệ hưng phấn.

Nếu lúc trước khi tiến vào mộ tướng quân mà có loại năng lực này, đâu cần bị Thi Hống đuổi cho không còn đường chạy?

Trực tiếp đánh diện đối diện a!

Bất quá, Trần Phong tuy rằng có chút dược dược dục thí, nhưng vẫn tận lượng để mình bình tĩnh lại, chuẩn bị đem hai lần rút thưởng còn lại dùng hết. "Bắt đầu rút thưởng!" Lúc này, theo tâm niệm Trần Phong vừa động, bàn quay lần thứ hai xoay tròn.

Lần này không may mắn như vừa rồi, Trần Phong quay vào khu vực màu đỏ. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ, hoạch đắc năm viên Bắc Địa Huyền Châu!" Thấy vậy, trong lòng Trần Phong có chút tiếc nuối.

Bắc Địa Huyền Châu tuy rằng trân quý, nhưng kém xa các kỹ năng khác về độ hấp dẫn.

Thế nhưng, Trần Phong cũng không nghĩ nhiều, dù sao vừa rồi đạt được võ thuật Bàn Sơn, không có khả năng mỗi lần đều vận may như vậy. "Bắt đầu lần thứ ba rút thưởng!" Tiếp theo, Trần Phong hào không do dự bắt đầu lần thứ ba.

Lần này, Trần Phong tuy nói không lo lắng, nhưng trong lòng nhịn không được rối rắm.

Dù sao, ba lần cơ hội rút thưởng này cơ hồ là dùng mạng đổi lấy.

Nếu chỉ rút được một loại kỹ năng, vậy không khỏi quá tiếc nuối.

Chương 87

"Màu vàng... màu vàng!" Nghĩ tới đây, Trần Phong đều nhịn không được lẩm bẩm.

Lần này rút thưởng quả nhiên không phụ sự mong đợi, dưới ánh mắt kích động của Trần Phong, kim chỉ nam dừng ở khu vực màu vàng.

Tức thì, Trần Phong lập tức hai mắt tỏa sáng. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ, hoạch đắc kỹ năng Tả Lĩnh môn phái: Thường Thổ Biện Mộ!" ực!

Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, Trần Phong nhịn không được nuốt nước bọt.

Cẩn thận nghĩ lại, kỳ thực hắn cũng không rõ lắm, kỹ năng của Tả Lĩnh Lực Sĩ?

Bởi vì căn cứ ghi chép, Tả Lĩnh là một đám lục lâm hảo hán tụ tập nơi rừng núi, đạo mộ cơ bản đều là mấy vạn đạo chúng cùng nhau xuống mộ.

Cho nên, ấn tượng cho người ta là bạo lực đạo mộ, cũng có kỹ năng sao?

Nhưng ngay sau đó, một luồng dữ liệu mới trực tiếp quán nhập vào đầu Trần Phong.

Trong đó, bao quát lượng lớn tri thức phân biệt thủy thổ.

Đợi năm phút đồng hồ kết thúc, Trần Phong chậm rãi mở mắt ra.

Cũng thẳng đến giờ khắc này, hắn mới rốt cuộc ý thức được suy nghĩ trước kia của mình là sai lầm.

Mỗi môn phái đạo mộ có thể truyền thừa ngàn năm không đoạn tuyệt, tất nhiên có chỗ hơn người.

Tả Lĩnh Lực Sĩ cũng như thế!

Tuy rằng đều là hảo hán tụ tập nơi rừng núi, nhưng khi tìm mộ tìm rồng cũng có phương pháp độc đáo.

Nói trắng ra là dựa vào cái mũi, còn có một đôi mắt.

Đơn giản mà nói, Tả Lĩnh Lực Sĩ tìm mộ, chủ yếu dùng mũi ngửi, dùng miệng nếm mùi vị thổ chất.

Cách làm của bọn họ thông thường là dùng Lạc Dương sạn đánh vào lòng đất, sau đó đem đất được đưa lên nếm thử, có thể từ các loại mùi vị trong bùn đất mà tìm ra phương hướng hoặc phạm vi mộ táng.

Nhưng người chân chính luyện kỹ năng Thường Thổ Biện Mộ đến mức thượng thừa, căn bản đối với Lạc Dương sạn khinh thường một cố.

Bởi vì thổ nhưỡng dưới lòng đất nếu không đủ khô ráo, như vậy hiệu quả của Lạc Dương sạn sẽ giảm đi rất nhiều.

Đặc biệt là những nơi như vùng sông nước Giang Nam, nơi đó lượng mưa lớn, cổ mộ đều bị nước mưa thẩm thấu, thổ nhưỡng dưới lòng đất bị trùng kích phi thường nghiêm trọng.

Trong tình huống này, Lạc Dương sạn vô dụng.

Nhưng nếu là người luyện thành kỹ năng này, cơ bản không cần dùng Lạc Dương sạn, chỉ dựa vào mũi ngửi mùi vị trong bùn đất, là có thể biết khoảng cách đến mộ táng bao xa.

Thậm chí, thông qua mắt quan sát tình huống thảo mộc sinh trưởng, có thể phán đoán ra trong phạm vi nhất định, vị trí khả năng tồn tại mộ táng.

Đây chính là Thường Thổ Biện Mộ!

Ý thức được sự cường đại của Thường Thổ Biện Mộ, sự buồn bực trong lòng Trần Phong cơ hồ quét sạch sành sanh.

Xem ra, năng lực hệ thống xác thực nghịch thiên.

Như vậy, Trần Phong tin tưởng chỉ cần kiên trì, dùng không được bao lâu sẽ trở thành Phát Khâu Thiên Quan chân chính.

Nghĩ tới đây, Trần Phong càng không nói hai lời, trực tiếp đi ra khỏi cửa.

Rời khỏi chỗ ở, Trần Phong tìm một rừng cây yên tĩnh ngoài vòng ba.

Thấy bốn bề vắng lặng, Trần Phong liền dứt khoát hít sâu một hơi, sau đó lập tức diễn luyện Thất Tinh Cầm Nã Thủ.

Thất Tinh Cầm Nã Thủ chủ yếu lấy đá, đánh và cầm nã làm chủ.

Đơn giản mà nói, lấy phản quan tiết và yếu hại cơ thể người làm mục tiêu công kích, bức bách địch nhân sản sinh đau đớn kịch liệt, từ đó đạt tới tác dụng một kích tất sát.

Trong loại võ thuật này, không có chỗ nào là không thể đánh.

Các đại huyệt vị cơ thể người, thậm chí dạ dày, tim, yết hầu, hai mắt và hạ bộ, toàn bộ đều là mục tiêu công kích.

Luyện đến chỗ cao thâm, thông thường ra tay không chết thì cũng bị thương.

Nói trắng ra, loại kỹ năng này căn bản không dùng để biểu diễn, là dùng để giết người.

Nếu không, Bàn Sơn đạo nhân luyện làm cái gì?

Ta luyện là để lấy mạng!

Nghĩ tới đây, Trần Phong cũng không nói hai lời, trực tiếp đem mấy cây to bằng bắp tay trước mắt làm giả định địch nhân.

Nhất thời, do gân cốt Trần Phong được cường hóa, cho nên mỗi cú đánh lên thân cây, đều sẽ chấn động cây cối vang lên phanh phanh.

Một chiêu Ô Long Bàn Ti Trụ, trực tiếp vặn gãy cây to bằng bắp tay người lớn.

Dưới tác dụng của cỗ xảo lực, tố chất thân thể Trần Phong được phát huy đến cực hạn.

Nhưng hắn không có ý dừng tay, ngược lại càng đánh càng hưng phấn.

Cuối cùng, một chiêu Bàn Ti Thối đá chéo xuống, cây nhỏ bị đá gãy cả gốc!

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong không chỉ không có chút nào mệt mỏi, ngược lại cảm thấy càng thêm hưng phấn.

Thế nhưng, đợi khi nhìn thấy bốn phía dần dần có người đi lại, Trần Phong biết không thể dừng lại ở đây nữa.

Nếu không thì, ước chừng mấy bác gái đeo băng đỏ quản lý khu phố sẽ bắt bồi thường tiền phạt.

Nghĩ tới đây, Trần Phong vội vàng chạy một mạch rời khỏi rừng cây nhỏ, theo đường cũ về nhà.

Trên đường đi, Trần Phong cũng nhịn không được tán thán hệ thống và Cầm Nã Thủ cường hãn.

Với thực lực hiện tại, nếu đối mặt với con Thi Hống trước đó, ước chừng đều có thể chính diện chém giết.

Quan trọng hơn là, năng lực hệ thống trực tiếp truyền thụ, ngắn ngủn nửa giờ còn hơn người khác khổ luyện mười mấy năm.

Vừa nghĩ, Trần Phong nhanh chóng trở về nhà.

Chỉ bất quá, Trần Phong hiện tại quá hưng phấn.

Nếu hắn có thể tĩnh tâm lại, sẽ phát hiện một sự tình cực kỳ quỷ dị.

Đó là, ở trong rừng cây nhỏ lăn lộn lâu như vậy, trên người hắn lại không có một tia cảm giác khô nóng nào!

Dường như, thân nhiệt của hắn thủy chung đều duy trì ở một mức độ cố định...

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau.

Đêm hôm đó sau khi trở về, ba người Trần Phong tạm thời ai cũng không nhắc tới chuyện đội khảo cổ.

Thế nhưng, trong lòng Trần Phong lại luôn nhớ thương Tinh Tuyệt cổ thành.

Mặc kệ thế nào, hắn nhất định phải đi đại mạc một chuyến.

Nhưng trước đó, Trần Phong phải tra rõ ràng sự tình quái dị trên người mình.

Thế là, sau khi tỉnh dậy, Trần Phong không thông báo cho hai người Ngô Bát Nhất, liền một mình đi tới bệnh viện ở vòng ba kia.

Do hôm qua đã lấy số, hôm nay chỉ việc lấy báo cáo.

Cho nên, Trần Phong thuận lợi tìm được phòng xét nghiệm máu. "Xin hỏi một chút, tôi tên là Trần Phong, đến lấy báo cáo xét nghiệm máu hôm qua, đây là phiếu lấy số của tôi..." Tìm được y tá hôm qua, Trần Phong đưa phiếu lấy số.

Sau đó, cô y tá dựa theo số phiếu, tìm ra báo cáo xét nghiệm máu.

Nhưng ngay sau đó, sự tình kỳ quái đã xảy ra.

Chương 88

Chỉ thấy, y tá cẩn thận nhìn báo cáo xét nghiệm của Trần Phong xong, bỗng nhiên nói: "Ngại quá Trần tiên sinh...

Mẫu máu hôm qua của ngài dường như bị chúng tôi làm sai rồi.

Hay là, ngài lấy máu lại một lần nữa?" Làm sai rồi?

Tình huống gì?

Nghe y tá nói, trong lòng Trần Phong có chút khó hiểu, mẫu máu chính mắt hắn nhìn đưa vào, sao có thể làm sai?

Nghĩ tới đây, Trần Phong liền trực tiếp hỏi: "Cái đó...

Cô giúp tôi tra kỹ lại xem, chắc không sai đâu chứ?

Tôi nhóm máu O, trên đó không sai chứ?" Nghe Trần Phong nói, cô y tá kia cũng cúi đầu nhìn, sau đó mới nhíu mày nói: "Số phiếu và nhóm máu trên này đều không sai, nhưng..." Nói đến đây, y tá có chút muốn nói lại thôi.

Tại ánh mắt ra hiệu của Trần Phong, cô mới nhíu mày nói: "Nhưng, trên mẫu máu này đánh dấu tỷ lệ sống sót của hồng cầu và bạch cầu gần như bằng không.

Đây hẳn là huyết tương chúng tôi lưu trữ quá hạn mới có tình huống này.

Ngài nhớ kỹ lại xem, có phải hôm qua ngài vội đi nên bị nhầm lẫn không?" Cái gì?!

Bỗng nhiên nghe thấy câu này, trong lòng Trần Phong tức thì lộp bộp một tiếng.

Sau đó, hắn có chút kinh sợ nhận lấy báo cáo xét nghiệm, tự mình

xem xét.

Nhưng vừa nhìn thì không sao, Trần Phong quả nhiên phát hiện dị thường.

Nhóm máu và số phiếu trên đó đều đúng, nhưng tỷ lệ sống sót của hồng cầu và bạch cầu phía sau lại gần như bằng không.

Rời khỏi cơ thể người, thời gian dài không xử lý bảo quản, mới có dạng mẫu máu này...

Đơn giản mà nói, đây là máu chỉ có trên người người chết!

Nhưng tình huống gì đây?

Trần Phong nhớ rõ ràng, hôm qua không nhìn sót bất kỳ bước nào, tận mắt nhìn thấy mẫu máu của mình đưa vào máy kiểm tra.

Vậy cũng có nghĩa là, đây tuyệt đối là máu được rút ra lúc đó!

Chẳng lẽ...

Chờ một chút?!

Ngay lúc này, Trần Phong bỗng nhiên hồi ức lại, lúc ở pháo đài Quan Đông quân, khi lờ mờ hôn mê nghe thấy Ngô Bát Nhất lẩm bẩm trong miệng, nói máu của hắn là máu ứ?

ực!

Nghĩ tới đây, Trần Phong nhịn không được nuốt nước bọt.

Càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng phát lạnh, tiếp theo hắn lại nhớ lại, lúc ở Miêu Lĩnh, dường như sau khi chém giết với cỗ nữ thi kia thì biến thành như vậy.

Từ lúc đó bắt đầu, năng lực hồi phục trở nên càng ngày càng nhanh!

Hơn nữa, lần ở Ngưu Tâm Sơn này, dường như còn nhanh hơn so

với lúc trước ở Miêu Lĩnh.

Nguyên bản, Trần Phong cho rằng mặc kệ thế nào, năng lực hồi phục tăng nhanh cũng là chuyện tốt.

Thế nhưng, đợi lần này cầm báo cáo xét nghiệm, Trần Phong trong lòng ẩn ẩn cảm thấy sự tình khả năng không đơn giản như vậy.

Nếu thật sự là chuyện tốt, vậy thì máu trong cơ thể sao lại là máu người chết?!

Vừa nghĩ, Trần Phong đi ra khỏi bệnh viện, gần như đi một bước hoảng ba bước, giống như mất hồn.

Vừa đi ra ngoài, trong lòng vừa suy nghĩ rốt cuộc trên người mình đã xảy ra chuyện gì.

Nói thật, Trần Phong lúc đầu đối với hết thảy phát sinh trên người mình, vốn dĩ cho rằng là chuyện tốt.

Nhưng gần đây, càng ngày càng nhiều chỗ quái dị, không cho phép hắn nghĩ theo hướng tốt nữa.

Càng nghĩ về hướng xấu, trong lòng Trần Phong cũng càng thấp thỏm.

Hy vọng tốt nhất là cơ thể hắn thật sự trong vô ý đã phát sinh biến cố, trở nên có năng lực hồi phục cực mạnh.

Nhưng, máu người chết giống như một gậy giáng xuống đầu, khiến hắn lập tức tỉnh táo lại.

Trần Phong xác định, mẫu máu hôm qua tuyệt đối không lấy nhầm.

Vậy đã như thế, nói rõ máu trong cơ thể hắn hiện tại đều là máu người chết.

Như vậy, Trần Phong nghĩ tới khả năng xấu nhất.

Có lẽ, lúc ở Miêu Lĩnh, kỳ thực hắn đã chết một lần rồi?

Nhưng, không biết nguyên nhân gì, lại làm cho hắn sống lại.

Có khả năng là cỗ nữ thi kia, hoặc là ở trong mộ táng đã xúc phạm thứ gì không nên đụng vào, làm cho hắn tử nhi phục sinh.

Nhưng vô luận là nguyên nhân nào, hậu quả tuyệt đối không đơn giản chỉ là gia tốc chữa lành.

Như hôm nay xuất hiện máu người chết, chính là chứng minh tốt nhất.

Trần Phong thậm chí cảm thấy, khả năng mình giống như nữ thi kia, bị gieo Thi cổ.

Thế nhưng, có khả năng lúc ấy chưa chết hẳn, cho nên quá trình thi biến không nhanh như vậy.

Nhưng nếu loại suy đoán này là thật, vậy thì thi biến khẳng định là chuyện sớm hay muộn.

Thời gian cụ thể, chờ đợi bao lâu hắn không biết!

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Phong làm sao có thể không lo lắng?

Nhưng, phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ... "Đúng rồi!" Ngay lúc này, Trần Phong bỗng nhiên nghĩ tới Tinh Tuyệt cổ thành.

Nếu suy đoán của hắn là thật, vậy thì có khả năng hắn bị người ta gieo Thi cổ.

Trong tình huống này, mỗi ngày đều phải nơm nớp lo sợ mà sống.

Có lẽ, hiện tại năng lực hồi phục nhanh là chuyện tốt.

Nhưng không chừng đến lúc nào đó, tốc độ thi biến gia tăng, có khả năng hắn sẽ trở nên người không ra người quỷ không ra quỷ.

Đợi đến lúc đó, hết thảy đều đã muộn...

Cho nên, nhất định phải tìm một biện pháp có thể khiến người ta cải tử hồi sinh.

Loại biện pháp này, nếu trong tình huống không biết Tinh Tuyệt cổ thành, Trần Phong có lẽ không có manh mối.

Nhưng, lúc đi lính ở Côn Luân Sơn, hắn từng nghe ngóng được một ít tin tức.

Nghe nói, Tinh Tuyệt nữ vương trời sinh có dị năng, có thể làm cho người ta thông tiền, hiểu hậu, biện âm dương, thậm chí có thể làm cho người ta khô mộc phùng xuân, cải tử hồi sinh!

Nghĩ tới đây, Trần Phong lần đầu tiên đối với Tinh Tuyệt cổ thành bức thiết như thế!

Bất kể thật giả, vì nghiệm chứng suy đoán của mình, Trần Phong cũng phải đi Tinh Tuyệt cổ thành một chuyến!

Nghĩ vậy, Trần Phong đem báo cáo xét nghiệm ném vào thùng rác.

Sau đó, đầu cũng không ngoảnh lại, đi thẳng về hướng nhà...

Thời gian nháy mắt trôi qua.

Ban ngày, Trần Phong đối với chuyện ở bệnh viện một chữ cũng không nói.

Ngô Bát Nhất cũng tương đối hiểu Trần Phong, thấy Trần Phong không nói, hắn cũng không hỏi.

Chương 89

Buổi tối tám giờ, ba người vì chúc mừng mang được bảo tàng từ Ngưu Tâm Sơn trở về, liền tới Đại Sách Lan Nhi, tìm một quán ăn chuẩn bị ăn một bữa lẩu dê nhúng. "Bàn Tử, ăn chậm một chút, không ai tranh với ông đâu." Nhìn Bàn Tử ăn thịt dê nhúng ngấu nghiến, Ngô Bát Nhất nhịn không được mắng một tiếng.

Sau đó mới nhỏ giọng nói: "Chỉ biết ăn, tôi thấy đồ rừng ăn trong núi trước đó cũng có mùi vị lắm mà, ông đều ăn uổng phí cả rồi." Nhưng lời còn chưa dứt, Bàn Tử lại nhét một miếng vào miệng, mới lúng búng nói: "Cái đó sao có thể giống nhau?

Đồ rừng là đồ rừng, thịt dê nhúng là thịt dê nhúng.

Hơn nữa, ai cả đời có thể chê ăn thịt là đủ chứ?" Vừa nói, Bàn Tử càng giống như chưa từng được ăn, nhét đến miệng đầy mỡ.

Nhưng kỳ quái là, nhìn hắn ăn như vậy, Trần Phong lại luôn ngậm miệng không nói.

Ngược lại, từng ly từng ly rượu rót vào trong bụng...

Rượu qua ba tuần, đồ ăn đã vơi.

Cuối cùng, Bàn Tử lại không thắng tửu lực, uống đến có chút ngất ngây con gà tây.

Lúc này, Ngô Bát Nhất rốt cuộc nhịn không được, tìm cơ hội hỏi: "Được rồi Lão Trần, Bàn Tử uống nhiều rồi.

Hiện tại có lời gì, cứ nói thẳng đi." Dường như nhìn ra Trần Phong có tâm sự, cho nên hắn mới nhịn không được hỏi thăm.

Nghe vậy, Trần Phong lại đem một ly Nhị Oa Đầu rót vào miệng, mới mở miệng hỏi ngược lại: "Lão Ngô, đối với chuyện Tinh Tuyệt

cổ thành, ông thấy thế nào?

Tôi nhìn ra được, ông hình như không muốn đi..." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng nhíu nhíu mày, mới mở miệng nói: "Không phải...

Chỉ là, chúng ta vừa làm một vụ buôn bán, suýt chút nữa tổn binh hao tướng.

Hơn nữa, chúng ta hiện tại không thiếu tiền, tôi cảm thấy không cần thiết vì mấy vạn đô la mà đem mạng vứt tại đại mạc." Nhưng nghe đến đây, Trần Phong lại bỗng nhiên cắt ngang nói: "Nhưng, nếu tôi nhất định phải đi thì sao?" Nghe vậy, phản đảo là Ngô Bát Nhất không hiểu.

Nhưng Trần Phong lại không để ý tới, rót ly rượu, tiếp tục lẩm bẩm một mình: "Lúc tôi đi lính ở sông băng, cũng từng nghe chuyện về Tinh Tuyệt cổ thành.

Nghe nói, Tinh Tuyệt nữ vương thiên phú dị bẩm, có thể làm cho người ta biện âm dương, biết trước, hiểu sau, có thể làm cho người chết sống lại, dương phùng xuân." Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất không khỏi nhíu mày.

Hắn biết, Trần Phong hứng thú không lớn đối với tiền bạc, nhưng hắn càng hiểu rõ, Trần Phong không phải người nghe gió là mưa.

Không có khả năng vì vài câu phong ngôn phong ngữ mà cảm thấy trên thế giới thật sự có chuyện làm cho người chết sống lại.

Nghĩ tới đây, Ngô Bát Nhất mới hỏi: "Vậy, chuyện này có quan hệ gì với cậu?" Nhưng ngay khi lời vừa dứt, Trần Phong lại dùng một loại ánh mắt chưa từng có nhìn về phía hắn.

Nhìn thấy ánh mắt này, Ngô Bát Nhất tức thì kinh hãi.

Ánh mắt gì thế này?

Tràn ngập khát vọng đối với sự sống, thậm chí còn có một chút sợ hãi...

Cũng tại lúc này, Trần Phong mới hạ thấp giọng, bỗng nhiên mở miệng nói: "Tôi nói thật với ông, trước đây tôi có đi một chuyến Miêu Cương.

Ở nơi đó, tôi tìm được mộ của Viên Sùng Hoán..." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất gật đầu.

Ngay sau đó, Trần Phong mới bỗng nhiên chuyển đề tài nói: "Thế nhưng, trong mộ kia ghi chép rằng, Viên Sùng Hoán có phương pháp làm cho người chết sống lại, nhưng lại sẽ gây ra thi biến." "Có loại chuyện này?!" Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất cơ hồ nhịn không được kinh hô thành tiếng.

Thế nhưng, đợi khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng một lần nữa an tĩnh lại.

Bởi vì, tuy rằng hắn không tin trên thế giới có phương pháp làm cho người chết sống lại, nhưng hắn lại phi thường rõ ràng, Trần Phong tuyệt đối không có khả năng lấy loại chuyện này lừa gạt hắn.

Huống hồ, sau khi trải qua sự tình ở Ngưu Tâm Sơn, hắn xác định trên thế giới thật sự có đại tống tử (bánh tông lớn).

Chẳng lẽ, Trần Phong gặp phải rồi?

Nhưng Trần Phong lại không đem chuyện nữ thi nói cho hắn biết, hạ thấp giọng, đi thẳng vào vấn đề nói: "Sau khi trải qua chuyện ở Miêu Lĩnh, tôi cảm giác thân thể mình vẫn luôn phi thường quái dị.

Hơn nữa, hôm nay tôi đi lấy báo cáo xét nghiệm máu, kết quả kiểm tra bên trong cho thấy, máu của tôi đều là máu người chết..." Cái gì?!

Bỗng nhiên nghe đến đây, Ngô Bát Nhất tức thì kinh ngạc đến

đồng tử phóng đại.

Cái lúc này, hắn cũng rốt cuộc nhớ ra, Trần Phong lúc trước xác thực khôi phục đặc biệt nhanh.

Hơn nữa, lúc cấp cứu cho Trần Phong hắn cũng phát hiện, máu Trần Phong là máu ứ!

Cũng tại lúc này, Trần Phong bỗng nhiên ghé sát lại một chút, sau đó nhỏ giọng nói: "Tôi cảm giác, tôi khả năng bị gieo Thi cổ...

Cho nên, chuyến đại mạc lần này tôi nhất định phải đi.

Mặc kệ thế nào, tôi phải tìm được Tinh Tuyệt cổ thành..." Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất kinh hãi như bị sét đánh, ngồi tại chỗ không thể động đậy.

Nhưng Trần Phong cũng không giải thích nhiều nữa, bởi vì hắn tin tưởng, nếu Ngô Bát Nhất tin hắn, lần này đi Tinh Tuyệt cổ thành nhất định sẽ đi.

Nghĩ tới đây, Trần Phong cũng không nói nữa, đem ly Nhị Oa Đầu uống một hơi cạn sạch, liền trực tiếp nâng Bàn Tử dậy, xoay người đi ra ngoài cửa.

Còn Ngô Bát Nhất, lúc này mới mãnh liệt bừng tỉnh, vội vàng thanh toán tiền rồi đuổi theo...

Một đêm không nói chuyện.

Đêm nay, đối với Ngô Bát Nhất, chú định là một đêm khó ngủ.

Đợi sáng sớm hôm sau, trời vừa sáng hắn bỗng nhiên tìm tới Trần Phong. "Lão Trần...

Tôi chuẩn bị xong rồi, lần này chúng ta đi tìm Tinh Tuyệt cổ thành." Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong tức thì hai mắt tỏa sáng.

Hắn biết rõ, Ngô Bát Nhất vốn dĩ không muốn chuốc rắc rối, lần

này hẳn là nể mặt mũi hắn mới đáp ứng.

Cũng tại lúc này, Bàn Tử cũng giống như mãnh liệt bừng tỉnh, quấn chăn trực tiếp xông ra nói: "Lão Ngô!

Tốt lắm, đây chính là cơ hội ngàn năm có một a!" Vừa nói, Bàn Tử đều nhịn không được ôm Trần Phong hôn một cái, mới hưng phấn nói: "Lão Trần, tối hôm qua ông nhân lúc tôi uống say, rót mê hồn thang gì cho cậu ta mà cậu ta đáp ứng thế?!" Nhưng Trần Phong lại không để ý tới, trực tiếp ăn mặc chỉnh tề, sau đó chuẩn bị đi tìm đội khảo cổ.

Hắn cũng hâm mộ Bàn Tử...

Nếu ai cũng có thể ăn rồi ngủ như hắn, thì tốt biết bao nhiêu?

Tiếp theo, ba người chỉnh trang xuất phát, dựa theo địa chỉ Đại Kim Nha lưu lại, đi thẳng tới một tứ hợp viện trong vòng hai.

Vừa mới đi vào, ba người Trần Phong nhìn thấy, một nam một nữ hai người trẻ tuổi, đang ở trong sân tưới hoa.

Thấy vậy, Ngô Bát Nhất nhịn không được hỏi: "Xin chào, xin hỏi Trần giáo sư có nhà không?" "A...

Giáo sư ở bên trong." Nghe vậy, ba người Trần Phong nhìn nhau một cái, liền trực tiếp đi vào trong phòng.

Đợi khi vừa vào nhà, nghe thấy một trận tiếng giới thiệu truyền đến. "Xin chào, tôi phi thường yêu thích khảo cổ, luận văn tôi phát biểu..." Theo âm thanh này, ba người Trần Phong không vào quấy rầy.

Cẩn thận nghe, hẳn là có người khác nhanh chân đến trước, nhìn trúng mấy vạn đô la tiền thù lao kia, đến đây thử vận may rồi.

Quả nhiên!

Trần Phong định thần nhìn vào trong phòng, thấy được vị giáo sư

Hách Ái Quốc trong nguyên tác đội khảo cổ.

Thấy vậy, ba người Trần Phong không vội vào.

Thế là, ba người liền dừng lại ở cửa, tùy ý quan sát bốn phía.

Ngô Bát Nhất đang xem bố cục xung quanh, nhưng Trần Phong lại nhìn về phía hai người trong phòng.

Chỉ thấy, một người là lão giáo sư tóc bạc hói đầu, hẳn là Trần giáo sư của đội khảo cổ.

Còn người kia, là một người phụ nữ mặc áo khoác màu đỏ.

Nhìn dáng vẻ, người này hẳn là người bỏ vốn cho hành động lần này, cũng là cháu gái của Bàn Sơn đạo nhân, Shirley Dương (Tuyết Lê).

Cũng ngay lúc này, vị giáo sư Hách Ái Quốc kia vừa khéo tiễn hai người trước đó đi ra.

Sau đó, mới đi tới trước mặt ba người Trần Phong nói: "Ba vị, chắc là tới ứng tuyển tham gia đội khảo cổ của chúng tôi phải không?" Nghe vậy, Bàn Tử lập tức gật đầu.

Nhưng, vị giáo sư Hách kia lại dường như có chút bài xích ba người, liền trực tiếp sinh lãnh trả lời: "Vậy được, chắc ba vị cũng rõ ràng.

Chỉ bất quá, chúng tôi lần này tuy phá cách trúng tuyển, nhưng năng lực cũng cực kỳ quan trọng.

Chương 90

Không biết, ba vị có năng lực sinh tồn trong sa mạc, hay có kinh nghiệm khảo cổ phong phú không?

Nếu không có, vậy chúng tôi thứ cho không tiễn xa." Cái tên giáo sư Hách này, dường như phi thường không kiên nhẫn.

Nghe lời nói rõ ràng là đuổi khách, Bàn Tử tức thì có chút không vui, liền trực tiếp mở miệng nói: "Ăn nói kiểu gì đấy?

Tôi lại tát cho một cái bây giờ..." Nhưng lời của hắn chưa nói xong, hai người trong phòng dường như cũng nghe thấy âm thanh bên ngoài.

Ngay sau đó, thấy vị lão giả kia đi ra, hòa nhã vui vẻ nói: "Ba vị là do đồng chí Kim giới thiệu phải không?

Bỉ nhân là Trần Cửu Nhân..." "Cửu ngưỡng..." "Xin chào, tôi tên là Vương Thắng Lợi." Nghe Trần giáo sư nói, trong lòng Bàn Tử lập tức thoải mái hơn một chút.

Sau đó, liền trừng mắt liếc Hách Ái Quốc một cái nói: "Thấy chưa, người già người ta mới biết nói chuyện." Đang nói chuyện, mấy người phân biệt ngồi xuống.

Lúc này, Trần giáo sư mới cười nói: "Tình huống của ba vị, đồng chí Kim đã giải thích rõ ràng với tôi rồi.

Ấn tượng rất sâu sắc, từng đi lính, có kinh nghiệm chiến đấu, mấy vị đều đã đi qua sa mạc và sông băng.

Ba vị, làm lĩnh đội cho mấy tên mọt sách chúng tôi, vậy là dư dả a." "Nhưng mà, chúng tôi lần này chiêu mộ lĩnh đội, trừ bỏ những kinh nghiệm kia ra, còn có một yêu cầu quan trọng nhất, là phải hiểu

biết thuật Thiên Tinh Phong Thủy." Nghe đến đây, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau một cái.

Xem ra, nhóm khảo cổ xác thực muốn đi đại mạc, tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành.

Chỉ bất quá, họ chỉ hiểu biết khảo cổ, lại không hiểu phong thủy học, cho nên cần gấp người hiểu phong thủy, dẫn đường tìm kiếm di chỉ mộ táng.

Nghĩ tới đây, Ngô Bát Nhất cũng tiếp lời nói: "Trần giáo sư, Thiên Tinh Phong Thủy mà ngài nói, nại là Thiên Tự Quyển trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Còn có tên là Thiên Khung Thanh Nang Thuật, càng là quyển tối nghĩa khó hiểu nhất, tôi ước chừng cũng chỉ biết sơ lược một hai." Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng chẳng thèm khiêm tốn nữa.

Tuy nhiên, chưa đợi hắn mở lời, Hách Ái Quốc đứng bên cạnh bỗng nhiên đứng dậy xin lỗi: "Nếu ba vị đã không hiểu, vậy tôi cũng không giữ ba vị làm gì..." Nghe vậy, Bàn Tử càng thêm khó chịu.

Nhưng chưa đợi hắn phát tác, Giáo sư Trần đã trực tiếp khiển trách: "Ái Quốc, cậu để khách người ta nói hết đã!

Ba vị, xin hãy chỉ giáo cho chúng tôi đôi điều...

Ngoài ra, Giáo sư Hách Ái Quốc không có ý nhắm vào các cậu đâu, mấy ngày nay cứ có mấy kẻ bất tài trà trộn vào lừa gạt, khiến tôi cũng có chút phiền lòng." Nghe vậy, ba người Trần Phong mới thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Tiếp đó, Ngô Bát Nhất hắng giọng một cái rồi mới giảng giải: "Được thôi, tôi nói nhé.

Cái gọi là phong thủy, thực tế còn được gọi là cái học về Địa.

Đất phong thủy có thể khái quát trực tiếp là nơi tàng phong, đắc thủy.

Hậu thế lại đem thuật phong thủy dần dần dẫn thân thành thuật Kham dư.

Nói đơn giản là phân tích mối quan hệ giữa Thiên, Địa và Nhân." "Hôm nay chúng ta chỉ bàn về Thiên Tinh Phong Thủy.

Kỳ thực vương hầu khanh tướng thời cổ đại đều cực kỳ coi trọng âm trạch.

Họ cảm thấy vinh hoa phú quý khi còn sống thì sau khi chết cũng nên mang theo.

Đồng thời, họ cho rằng khí vận của quốc gia thực chất đều phát nguyên từ long mạch.

Cho nên, phàm là nơi đặt đại mộ, nhất định phải thiết lập tại phong thủy bảo địa." Nghe đến đây, mấy người có mặt đều nhìn Ngô Bát Nhất bằng con mắt khác.

Hách Ái Quốc vừa rồi còn hằm hè, nay sắc mặt đã chuyển sang kích động dị thường.

Bởi vì rốt cuộc bọn họ cũng tìm được người hiểu phong thủy, có thể dẫn đường tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành.

Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất lại tiếp tục thao thao bất tuyệt: "Căn cứ theo lịch sử ghi chép nhé, năm xưa Ung Chính đế nhận được tấu chương, nói lăng mộ được chọn ở nơi âm dương hội tụ, long sa thủy huyệt, đẹp không sao tả xiết.

Hình thế và khí lý đều kiêm bị, gia kỵ (điềm lành) đều có đủ.

Ung Chính hoàng đế phê duyệt tấu chương xong, càng cảm thấy sơn mạch thủy pháp, điều lý rõ ràng, nãi là đất phong thủy cực tốt."

"Nhưng mà, Ung Chính đế tuy nói đúng, nhưng lại quên mất cái gọi là cảnh giới 'Thiên Nhân Hợp Nhất'.

Không chỉ cần long sa thủy huyệt, mà đồng thời cần phải có nhật nguyệt tinh bàn cực tốt để tương hỗ đối chiếu." Ngô Bát Nhất hồi ức lại một chút rồi phân tích tiếp: "Cái gọi là Nhật Nguyệt Tinh Bàn, từ thời thượng cổ đã bắt đầu được người ta quan trắc.

Khi tìm kiếm phong thủy bảo địa, việc quan trắc tinh bàn cũng vô cùng quan trọng.

Chính cái gọi là: Thiên địa chi tướng khứ, bát vạn tứ thiên lý, nhân chi tâm thận tương khứ, bát thốn tứ phân (Trời đất cách nhau tám vạn bốn ngàn dặm, tâm và thận của người cách nhau tám tấc bốn phân).

Người có ngũ hành, đối chiếu với ngũ thiên tinh nguyên, lại có hai mươi bốn ngôi sao đối chiếu với sơn xuyên địa lý trong thiên hạ." Nói đến đây, kiến thức trong bụng Ngô Bát Nhất cũng vơi đi kha khá.

Trong lúc mọi người vẫn đang bán tín bán nghi, Trần Phong nãy giờ vẫn im lặng bỗng nhiên bổ sung: "Cái gọi là hai mươi bốn ngôi sao và ngũ hành bát tác, thực tế là ứng với Thiên can Địa chi trên la bàn.

Phân kim khắc độ trên la bàn chia làm hai trăm bốn mươi phần, chính là đối ứng với hai mươi bốn cát tinh." "Cho nên, khi tìm kiếm di tích mộ huyệt, chỉ cần tìm được nơi phong thủy cực tốt, thượng thương tất có tinh bàn cực tốt ứng chiếu.

Sau đó, lại căn cứ vào tinh bàn phong thủy, tham chiếu với phân kim khắc độ của la bàn, là có thể phân kim định huyệt, đo lường chính xác vị trí tồn tại của mộ táng." Nghe xong những lời này, hai mắt những người có mặt đều sáng rực lên vì kinh ngạc.

Đặc biệt là Giáo sư Trần, ông trực tiếp nắm lấy tay hai người

Trần Phong, nói: "Hai vị nói hay quá!

Sa mạc Taklamakan ở Tân Cương, thời gian cách biệt ngàn năm, những thành thị trên con đường tơ lụa năm xưa sớm đã bị mai táng trong biển cát." "Đừng nói là những di tích cổ đại đó, nếu người xưa đã căn cứ vào phong thủy và tinh bàn để định huyệt, vậy việc tìm Tinh Tuyệt cổ thành của tôi nhất định phải nhờ cậy vào mấy vị rồi!" Nói đoạn, Giáo sư Trần hưng phấn đứng dậy: "Cảm tạ thượng đế đã phái cho tôi mấy ngôi cát tinh!

Không biết quý danh của vị tiểu đồng chí này là gì?" Nghe Giáo sư Trần hỏi, Trần Phong gật đầu đáp: "Tôi tên Trần Phong...

Nhưng thưa Giáo sư Trần, tuy rằng phong thủy học có thể dùng để tìm kiếm cổ mộ, nhưng thực tế các đại mộ cổ đại trải qua nhiều năm biến thiên, phong thủy và tinh bàn có khả năng đã bị dịch chuyển.

Cho nên, việc tìm kiếm vị trí mộ táng không thể chỉ thiên về một phía." "Vì vậy, những chiêu số như 'thống thanh biện vị' (nghe âm thanh đoán vị trí), tham tra thủy huyệt, cũng có thể dùng đến." Nghe đến đây, Giáo sư Trần kinh ngạc đến mức không khép được miệng.

Sau đó, ông mới kích động nói: "Thì ra là thế, xem ra đồng chí Trần Phong còn am hiểu những phương pháp kỳ lạ kia hơn.

Không ngờ chuyến đi này của tôi lại 'nhất tiễn song điêu'!" Giáo sư Trần càng lúc càng kích động.

Bởi vì ông vốn dĩ chỉ định tìm một người hiểu phong thủy làm hướng đạo, không ngờ lại tìm được một người như Trần Phong, một kỳ nhân dị sĩ có thể thông qua mùi đất và hướng gió để phân biệt vị trí đại mộ.

Nghĩ vậy, ông liền kích động tuyên bố: "Đã như vậy, tôi tuyên bố, đội khảo cổ đi Tây Vực tìm kiếm văn hóa Tinh Tuyệt lần này chính

thức thành lập!" "Ba vị, để tôi giới thiệu...

Đây là Tát Đế Bằng...

Tiểu Sở, còn có cô gái này tên là Diệp Diệc Tâm, nữ sinh viên hiếm hoi đấy nhé." Nói đoạn, Giáo sư Trần lại kéo Hách Ái Quốc lại, giới thiệu: "Cuối cùng, đây là học trò của tôi, Hách Ái Quốc, Giáo sư Hách." Lúc này, Hách Ái Quốc cũng thay đổi thái độ, nhiệt tình nói với ba người Trần Phong: "Ba vị, đừng chấp nhặt với tôi.

Đám trí thức chúng tôi đều là 'xú lão cửu', hồi đi cải tạo đều bị nhốt đến mụ mẫm cả người rồi." Nghe thế, tâm tình Bàn Tử cũng dễ chịu hơn nhiều.

Tiếp đó, hắn kéo Ngô Bát Nhất sang một bên, nhỏ giọng tán thưởng: "Lão Ngô, được đấy nhỉ..." Nhưng Ngô Bát Nhất lại lắc đầu: "Tôi cũng chỉ biết đến thế thôi, nói sâu nữa là tôi lòi đuôi ngay.

Lần này phải xem Lão Trần, những lời cậu ấy nói phía sau mới là điểm mấu chốt." Nghe vậy, Bàn Tử âm thầm giơ ngón tay cái lên với Trần Phong.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nữ bỗng nhiên chen vào: "Hai vị thật có bản lĩnh a..." Nghe tiếng nói, mọi người quay đầu lại, chỉ thấy người phụ nữ mặc áo khoác da màu đỏ ban nãy đã đi tới.

Lúc này, Giáo sư Trần giới thiệu: "Giới thiệu với mọi người, đây là cô Hà, tên thật là Shirley Dương.

Đừng thấy là nữ đồng chí mà coi thường, cô ấy là nhiếp ảnh gia của tạp chí Địa lý Quốc gia đấy." "À, cô ấy cũng là nhà tài trợ cho chuyến đi này của chúng ta, cũng muốn đi cùng để tìm kiếm văn hóa Tinh Tuyệt." Nghe những lời này, ba người Trần Phong mới nghiêm túc nhìn về phía Shirley Dương.

Nhìn một cái, Trần Phong thật sự có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy Shirley Dương quả nhiên giống hệt trong nguyên tác, dung mạo xinh đẹp diễm lệ.

Hơn nữa, do chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa hải ngoại, cách ăn mặc cũng rất Tây.

Nhìn qua mang lại cho người ta cảm giác rất biết hưởng thụ.

Lúc này, ba người Trần Phong cũng hoàn hồn, tự giới thiệu bản thân.

Chỉ là, Shirley Dương lại nhìn về phía Bàn Tử, hỏi: "Vương tiên sinh, anh đi cùng hai vị này sao?

Nhưng không biết Vương tiên sinh có kỹ năng đặc thù gì không, chuyến khảo cổ này của chúng tôi quan hệ trọng đại, không cần những người không có năng lực." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất vội vàng nói đỡ: "Bạn tôi ấy hả, thương pháp (tài bắn súng) tốt lắm..." "Không sai!" Bàn Tử trực tiếp tiếp lời: "Sa mạc hả?

Năm xưa tôi đi tiễu phỉ ở Tân Cương, tại ốc đảo Ni Á tôi giết đám thổ phỉ đến mức 'đít lăn đái chảy' (thí cổn niệu lưu), thậm chí tôi còn tự tay bắn chết tên tướng cướp!" Trong lúc nhất thời, Bàn Tử càng chém gió càng hăng.

Nghe hắn chém quá đà, Hách Ái Quốc cũng nhịn không được hỏi: "Tôi nhớ việc tiễu phỉ ở Tân Cương là tầm năm 49, đại khái là trước sau ngày thành lập nước mà.

Tiểu Vương đồng chí, cậu đi lính năm nào thế?" "Tôi đi lính á?

Thế thì còn sớm chán..." Nhưng lúc này, Shirley Dương bỗng nhiên xua tay cắt ngang lời hai người.

Sau đó, cô nhìn chằm chằm vào Trần Phong nãy giờ vẫn chưa mở miệng, nhịn không được hỏi: "Mấy cái khác không nói...

Nhưng tôi muốn hỏi tình huống của Trần tiên sinh...

Dám hỏi, tiên sinh là Nguyên lương trên đỉnh của nhà nào?" (Tiếng lóng trong giới trộm mộ: Hỏi thuộc môn phái nào, thủ lĩnh là ai).

Chương 91

Nghe câu này, những người khác không có phản ứng gì, nhưng Ngô Bát Nhất và Bàn Tử thì kinh ngạc ngẩng phắt đầu lên.

Phải biết rằng, trước đó bọn họ đã đối ám hiệu với Trần Phong.

Đây chẳng phải là tiếng lóng thất truyền của giới trộm mộ sao?

Shirley Dương, một Hoa kiều từ nước ngoài trở về, sao cũng biết?

Nhưng không đợi hai người kia kịp phản ứng, Trần Phong vẫn giữ nguyên sắc mặt bình thản.

Sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của mấy người, hắn hỏi lại Shirley Dương: "Vô hữu nguyên lương...

Ngã gia tướng quân bàn sài, ngã thiêu hỏa.

Sở vị Chá Cô phân sơn giáp, Diêu Tử giải khâu môn.

Thùy đăng bảo điện, hà nhân mịch long môn a?" (Không có nguyên lương...

Tướng quân nhà tôi chẻ củi, tôi nhóm lửa.

Vốn là Chá Cô chia núi đi giáp, Diều Hâu cởi áo qua cửa.

Ai lên bảo điện, người nào tìm cửa rồng?) Nghe xong, trên mặt Shirley Dương lóe lên một tia hoài nghi.

Sau đó, cô mới chắp tay nói: "Thất kính rồi...

Không biết tiên sinh đây là tướng quân vị nào.

Còn về phần tôi...

Tiền hữu Chá Cô phân sơn giáp, hậu học Diêu Tử giải khâu môn, tiền nhân tài thụ, ngã thừa lương...

Bất tằng phân sơn giáp, vô xử mịch long môn." "...Chuyện gì thế?

Cô Hà, hai người đang nói gì vậy?" "A!

Đồng chí Trần Phong, tôi nghe không hiểu lắm?" Hách Ái Quốc bỗng nhiên hỏi.

Lúc này, Bàn Tử cũng kéo Ngô Bát Nhất sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "Lão Ngô, hai người bọn họ đang nói cái quái gì thế?" Ngô Bát Nhất cũng hạ thấp giọng: "Cô gái này cũng biết tiếng lóng ám ngữ của giới đổ đấu (trộm mộ), Lão Trần đang bàn đạo (nói chuyện trong nghề) với cô ta, hai người vừa rồi đều tự báo gia môn.

Nhưng mà cái đoạn cô ta nói về thân phận phía sau thì tôi cũng nghe không hiểu.

Đạo hạnh của cô này còn thâm sâu hơn tôi, tôi đoán cũng chỉ có Lão Trần mới 'kẻ tám lạng người nửa cân' với cô ta." Đúng lúc này, Trần Phong và Shirley Dương cũng đã nói chuyện xong.

Shirley Dương dường như có chút muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng dứt khoát bảo: "Nếu đã như vậy, lần này Vương tiên sinh cũng có thể gia nhập.

Chỉ có điều, yêu cầu của tôi là lĩnh đội lần này nhất định phải là tiên sinh Trần Phong." Nghe vậy, những người có mặt tuy không hiểu đầu đuôi câu chuyện, nhưng bản lĩnh trước đó của Trần Phong thì ai cũng đã thấy tận mắt.

Cho nên mọi người đều không có dị nghị gì.

Tiếp đó, Shirley Dương nói thẳng: "Đã như vậy, tôi nói rõ với mọi người, hành động lần này, ba vị mỗi người có thể ứng trước một vạn đô la Mỹ tiền thù lao.

Đợi tìm được Tinh Tuyệt cổ thành, sau khi sự việc kết thúc sẽ trả gấp đôi, mỗi người hai vạn.

Mấy vị không có ý kiến gì chứ?" Nghe đến tiền, Bàn Tử nhìn nhau một cái, làm gì có chuyện không đồng ý? "Không ý kiến, không ý kiến!" Thấy Bàn Tử đáp ứng sảng khoái, Shirley Dương cũng trực tiếp tiễn khách: "Vậy được, mấy vị về chuẩn bị đi.

Thời gian xuất phát định vào sáng mai, lúc đó chúng ta tập hợp ở ga tàu hỏa." Nói xong, Shirley Dương liền rời đi.

Ba người Trần Phong nhìn nhau, cũng không nói hai lời mà rời khỏi tứ hợp viện.

Đợi đi xa rồi, ba người tìm một quán trà bát lớn ngồi xuống, vừa uống trà Bàn Tử vừa nhịn không được hỏi: "Lão Trần, vừa rồi cậu nói cái gì với cô em gái ngoại quốc kia thế?" Trần Phong hồi ức lại một chút rồi mới nói: "Cô gái này cũng hiểu tiếng lóng ám ngữ trộm mộ, đạo hạnh không cạn đâu.

Tôi vừa rồi cùng cô ta tự báo gia môn.

Nhưng mà tôi không nói thật, chỉ nói tổ tiên có người làm Bàn Sơn Đạo Nhân, sau lại sư thừa Bắc phái trộm mộ, làm Mạc Kim Hiệu Úy." "Nhưng tôi cảm thấy cô ta chắc chắn không đơn giản, bởi vì cô ta nghe ra môn phái của tôi, biết tôi là Phát Khâu Thiên Quan.

Trộm mộ bình thường đạo hạnh không sâu đến thế..." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất gật đầu phân tích: "Ý cậu là, tổ tiên cô ta có khả năng cũng giống như hai ta, xuất thân từ trộm mộ?" Đối với việc này, Trần Phong gật đầu.

Tuy rằng chưa sờ thấu được tẩy tủy của đối phương, nhưng Trần Phong nhớ trong nguyên tác, Shirley Dương xác thực là cháu ngoại của Bàn Sơn đạo nhân Chá Cô Tiêu.

Về sau, Chá Cô Tiêu học phong thủy tinh tượng rồi mới viễn độn ra nước ngoài.

Chỉ là thời gian trôi qua quá lâu, hắn cũng không nhớ rõ lai lịch cụ thể của Shirley Dương.

Nhưng lúc này, Bàn Tử lại bĩu môi: "Thôi đi, một người nước ngoài sao có thể là Mạc Kim Hiệu Úy được?

Tôi thấy cô ta tám phần là gián điệp nước ngoài phái tới..." "Đúng rồi Lão Trần, đối với việc tìm cái Tinh Tuyệt cổ thành lần này, cậu nắm chắc mấy thành?" Nghe Bàn Tử hỏi, Trần Phong chưa kịp nói gì thì Ngô Bát Nhất đã mắng: "Nắm chắc cái rắm ấy...

Con đường tơ lụa rộng lớn như vậy, lại trải qua mấy trăm năm phong cát.

Mấy tên trí thức kia thân thể gầy yếu, tìm được mới là lạ.

Thôi kệ... chúng ta cứ coi như đi du lịch bằng công quỹ, lại còn kiếm không được ba vạn đô la Mỹ?" Nghe vậy, Bàn Tử cười tít mắt. "Cứ trộm vui đi..." Trong lúc nói chuyện, Ngô Bát Nhất liếc nhìn Trần Phong một cái.

Nhưng kỳ quái là, hắn lại phát hiện ánh mắt Trần Phong kiên định, dường như không hề có bất kỳ cảm giác cầu may nào.

Chẳng lẽ, Trần Phong đã tính toán kỹ, nhất định phải tìm được Tinh Tuyệt cổ thành?!

Bất luận Ngô Bát Nhất nghĩ gì, Trần Phong quả thực đã chuẩn bị sẵn sàng, lần này nhất định phải tìm ra Tinh Tuyệt cổ thành.

Bởi vì sự tình về báo cáo xét nghiệm máu, Trần Phong đối với những mê đoàn phát sinh trên người mình càng lúc càng cảm thấy cổ quái.

Chỉ cần tìm được Tinh Tuyệt cổ thành, cho dù không tìm được biện pháp cải tử hồi sinh, ít nhất cũng có thể làm rõ rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra trên người mình.

Trong tình huống này, Trần Phong không nói thêm câu nào nữa, ba người rời quán trà rồi đi chuẩn bị. ...

Sáng sớm hôm sau.

Ba người Trần Phong chuẩn bị xong hành lý, liền đi theo đội khảo cổ bước lên xe lửa đi Tân Cương.

Shirley Dương ra tay hào phóng, chuyên môn bao trọn một toa xe trên tàu làm toa giường nằm cho đội khảo cổ.

Giờ phút này, ba người Trần Phong đang đánh bài cùng Tát Đế Bằng và mấy thanh niên khác.

Còn Giáo sư Trần thì đang thảo luận lộ tuyến với Shirley Dương trong một toa xe riêng.

Nếu Trần Phong ở đó, nhất định sẽ nghe được một số chuyện đặc thù. "Cô Hà, tôi xin hỏi nhiều một câu, vì sao cô nhất quyết phải để đồng chí Trần Phong kia làm lĩnh đội lần này vậy?" Giáo sư Trần nhịn không được hỏi.

Phải biết rằng ông cảm thấy để Ngô Bát Nhất làm lĩnh đội mới tốt hơn, dù sao Ngô Bát Nhất cũng từng đi sa mạc hai lần.

Tuy nhiên, ông đâu biết rằng cái mà Shirley Dương nhắm trúng thực tế là bối cảnh của Trần Phong.

Căn cứ vào những lời lươn lẹo ám ngữ trước đó, Trần Phong dường như là truyền nhân của Phát Khâu nhất mạch.

Nghe ông ngoại kể, trộm mộ từ xưa đã chia làm tứ đại môn phái, Nam phái có Tả Lĩnh, Bàn Sơn; Bắc phái thì đa phần lấy kham dư tinh tượng làm chủ.

Ông ngoại cô cũng là Mạc Kim Hiệu Úy, nhưng lại chưa từng gặp qua Phát Khâu Thiên Quan.

Nghe nói, Phát Khâu nhất mạch là thần bí nhất trong các môn phái trộm mộ.

Thủ đoạn kết hợp sở trường của trăm nhà, trong các phi vụ trộm mộ thông thường đều giữ địa vị chủ đạo.

Nếu Trần Phong thật sự là truyền nhân Phát Khâu, vậy thì tất nhiên hắn là người có thủ đoạn cao minh nhất trong mấy người này.

Lần này đi tìm Tinh Tuyệt cổ thành chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Chỉ có được Trần Phong giúp đỡ mới có khả năng tìm được chút manh mối.

Nhưng chuyện này tự nhiên không thể nói cho Giáo sư Trần biết.

Chương 92

Thế là, Shirley Dương liền chuyển chủ đề: "Giáo sư Trần lo xa rồi, cái anh Trần Phong đó phỏng chừng hiểu biết còn nhiều hơn Ngô Bát Nhất đấy.

À đúng rồi...

Tôi có chuyện muốn nói, lần này chúng ta đi Tân Cương, nửa đường hẳn là sẽ đi qua vùng núi phía Tây đúng không?" "Sao vậy cô Hà?" Giáo sư Trần gật đầu.

Shirley Dương bỗng nhiên mở miệng nói: "Tôi có một dự định, lúc đi được nửa đường, tôi muốn đổi hướng đi Côn Luân Băng Xuyên (Sông băng Côn Luân) một chuyến trước.

Năm xưa đội thám hiểm của cha tôi đi núi Côn Luân, kết quả toàn bộ gặp nạn ở đó.

Nếu như có thể tìm được di thể cha tôi..." "Cô Hà...

Nhật ký thám hiểm?" Nghe đến đây, mắt Giáo sư Trần sáng lên.

Bởi vì ông biết rõ, năm xưa đội thám hiểm của cha Shirley Dương lập chí tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành.

Nếu tìm được cuốn nhật ký thám hiểm cha cô để lại, rất có khả năng sẽ tìm ra lộ tuyến thông tới Tinh Tuyệt cổ thành.

Ý thức được điểm này, Giáo sư Trần lập tức đứng dậy: "Vậy được...

Tôi đi gọi Tiểu Ngô và Tiểu Trần tới thương lượng." Dứt lời, Giáo sư Trần liền rời khỏi toa xe.

Lúc này, Trần Phong đang nhìn cảnh sắc lướt nhanh ngoài cửa sổ.

Giáo sư Trần bỗng ghé lại gần, nhỏ giọng nói: "Đồng chí Trần Phong, đồng chí Tiểu Ngô, tôi có chút việc muốn nói." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhìn nhau, hai người im lặng đứng dậy đi theo Giáo sư Trần.

Bàn Tử trong lòng cũng có suy đoán, lập tức mượn cớ đi vệ sinh, bám theo hai người Trần Phong sang toa xe khác.

Vừa vào toa xe, Trần Phong thấy Shirley Dương đang loay hoay với một tấm bản đồ.

Liếc mắt một cái là nhận ra đó là bản đồ Côn Luân Băng Xuyên.

Lúc này, Giáo sư Trần mới mở lời: "Đồng chí Trần Phong...

Kỳ thực tôi vừa thương lượng xong, lần này đi Tân Cương sẽ đi qua vùng núi phía Tây.

Nếu không có ý kiến gì, chúng ta đổi hướng đi núi Côn Luân một chuyến trước." Cái gì?!

Nghe xong câu này, Trần Phong không có cảm giác gì, nhưng Ngô Bát Nhất ở bên cạnh lại lộ ra thần sắc kinh hãi dị thường.

Ngay sau đó, hắn cũng chẳng đợi Giáo sư Trần nói thêm, lập tức phản bác: "Không được!

Muốn đổi hướng đi Côn Luân Băng Xuyên, sao không nói sớm với tôi?" Nói đoạn, Ngô Bát Nhất cũng chẳng đợi người khác giải thích, trực tiếp xoay người rời khỏi toa xe.

Thấy cảnh này, Trần Phong nhược hữu sở tư (có chút suy nghĩ) nhìn tấm bản đồ trên bàn, rồi cũng xoay người đi theo ra ngoài. "Lão Ngô..." Bàn Tử vội vàng đuổi theo, hỏi Ngô Bát Nhất xem có chuyện gì.

Ngô Bát Nhất không nói gì, đi đến cuối toa xe châm một điếu

thuốc, rồi cứ thế cúi đầu im lặng.

Thấy vậy, Bàn Tử nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Cuối cùng, Trần Phong nhịn không được hỏi: "Cậu không đồng ý đi Côn Luân Băng Xuyên, là vì năm xưa từng gặp chuyện ở đó đúng không?" Không sai!

Trần Phong năm xưa ở cùng một đơn vị bộ đội với Ngô Bát Nhất, hai người tuy không thuộc cùng một trung đội nhưng đều làm công binh ở núi Côn Luân.

Thậm chí, rất nhiều chuyện Ngô Bát Nhất lo lắng, hắn đều từng gặp phải.

Ngô Bát Nhất lần này phản thường thái (khác thường), kiên quyết không đồng ý đi núi Côn Luân, tất nhiên là đã từng tao ngộ nguy hiểm không lường được.

Quả nhiên!

Ngô Bát Nhất thở dài một hơi nói: "Lão Trần, năm xưa hai ta ở cùng một sư đoàn, trung đoàn của tôi lại bị cải biên toàn thể thành công binh, chui vào núi Côn Luân làm vận tải.

Những chuyện gặp phải hồi đó, giờ tôi nghĩ lại vẫn không dám đi, cậu chắc chắn cũng từng gặp rồi." Nghe vậy, Bàn Tử càng thêm mù mờ.

Hắn chưa từng đi lính, tự nhiên không hiểu được những gì Trần Phong và Ngô Bát Nhất đã trải qua.

Lúc này, Ngô Bát Nhất tiếp tục nói: "Tháng ba năm 78, tôi cùng một chiến hữu vận chuyển vật tư tại sông băng, kết quả nửa đường gặp quái sự.

Đầu tiên là xe chết máy, sau đó chiến hữu của tôi bắt được một

con bọ màu xanh lam." "Con bọ đó trông giống bọ rùa bảy chấm (thất tinh biều trùng), nhưng to bằng nắm tay, toàn thân tỏa ánh sáng xanh.

Sau đó, tôi đi tìm chiến hữu khác để kéo xe, nhưng khi tôi quay lại..." Nói đến đây, sắc mặt Ngô Bát Nhất có chút tái nhợt, dường như đang hồi ức lại hiện tượng khủng bố không thể lý giải nổi.

Nghe thế, tim Bàn Tử thót lại. "Hỏa Biều Trùng..." Nhưng đúng lúc này, Trần Phong vẫn luôn im lặng bỗng nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, hai người Ngô Bát Nhất lập tức quay đầu nhìn lại.

Trần Phong nói tiếp: "Là Hỏa Biều Trùng đúng không...

Loại côn trùng này đơn vị tôi năm xưa cũng từng gặp, đó là một loại côn trùng thần bí toàn thân tỏa ánh sáng xanh, sống ở nơi băng thiên tuyết địa." "Năm đó, chiến hữu của tôi cũng có lời đồn bị thiêu chết, nhưng bộ đội cuối cùng đều xử lý thành liệt sĩ.

Sau khi phục viên, tôi cũng chuyên môn đi tra cứu tư liệu, trên thế giới xác thực có loại côn trùng đó." Không sai!

Trần Phong nghe xong lời giải thích của Ngô Bát Nhất, liền lục lại trong ký ức và nhận ra loại côn trùng đó.

Trong nguyên tác, Ngô Bát Nhất quả thực đã gặp Hỏa Biều Trùng.

Năm xưa khi phục dịch ở núi Côn Luân, Trần Phong cũng nghe nói nhiều về loại côn trùng này.

Chỉ có điều, cái gọi là "tra tư liệu" của hắn thực ra là lấy từ kho kiến thức của Hệ thống truyền thụ.

Loại côn trùng này, theo tư liệu ghi chép, là một loại quái trùng trời sinh thể nhiệt (cơ thể nóng), chỉ có thể sinh sôi nảy nở trong môi trường nhiệt độ thấp.

Tuy nhiên, giới khoa học đến nay vẫn chưa có lời giải thích chi

tiết nào.

Côn Luân Băng Xuyên là nơi duy nhất ở khu vực châu Á có khả năng là nơi cư trú của loại côn trùng này.

Quả nhiên!

Ngô Bát Nhất nghe xong lời Trần Phong cũng gật đầu: "Không sai, cảnh tượng khi tôi dẫn người quay lại đó cả đời này tôi cũng không quên được.

Chiến hữu kia của tôi trực tiếp bị thiêu thành một đống tro cốt...

Nhưng mà, đó không phải là quái sự duy nhất tôi gặp phải." "Về sau, chiến hữu đó của tôi được bộ đội truy nhận là liệt sĩ..." Nghe đến đây, Bàn Tử cũng cảm thấy sởn gai ốc, sắc mặt cứng ngắc nói: "Thế nghĩa là... sau đó cậu lại gặp thứ đồ chơi kia nữa à..." Trần Phong trong lòng cũng có chút không muốn hồi ức lại.

Bất quá, trong lòng hắn lờ mờ cảm giác, chuyến đi Côn Luân Băng Xuyên lần này có liên quan đến việc tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành.

Nhưng thời gian đã quá lâu, hắn cũng không nhớ rõ ngọn nguồn.

Nhưng đúng lúc này...

Suỵt!

Bỗng nhiên, Trần Phong ra hiệu im lặng cho Ngô Bát Nhất.

Sau đó, hắn mới xoay người nói: "Cô Hà, lẳng lặng đứng nghe trộm sau lưng người khác không phải là hành vi tốt đâu nhỉ?" Nghe câu này, hai người Ngô Bát Nhất lập tức nhìn chăm chú.

Ngay sau đó mới thấy Shirley Dương từ sau cánh cửa xấu hổ bước ra.

Tuy nhiên, hiển nhiên cô có việc muốn nói, nên rất nhanh khôi phục bình tĩnh: "Tiên sinh Trần Phong, ba vị có thể theo tôi một

chuyến không?

Tôi có chút việc muốn nói với các anh..." Ba người nhìn nhau một cái, rồi im lặng đi theo.

Đợi vào trong toa xe, Giáo sư Trần dường như đã đợi mấy người từ lâu, vội vàng nhường chỗ cho ba người ngồi xuống, rồi lấy từ trong sách ra hai tấm ảnh vẽ tay, hỏi: "Tiểu Ngô...

Đồng chí Trần Phong, hai cậu từng nhìn thấy loại côn trùng này chưa?" Ngô Bát Nhất nhận lấy ảnh, âm thầm quan sát.

Vừa nhìn một cái, hắn phát hiện con bọ này giống hệt trong ký ức.

Sau đó, Ngô Bát Nhất mới thận trọng gật đầu: "Không sai... chính là nó." Nghe vậy, Giáo sư Trần lại như bắt được chí bảo, hưng phấn nói: "Loại côn trùng này gọi là Hỏa Biều Trùng, trước mắt chỉ được nhìn thấy trong ảnh chụp của các nhà khảo cổ học trên khắp thế giới." Giờ phút này, Giáo sư Trần đang thao thao bất tuyệt, nhưng cái Trần Phong chú ý lại là, Shirley Dương khi nghe Ngô Bát Nhất xác nhận từng thấy Hỏa Biều Trùng thì mắt cô nháy mắt đỏ lên một chút.

Có chuyện gì thế nhỉ...

Chương 93

Đúng rồi!

Đột nhiên, Trần Phong nhớ lại một vài phân đoạn.

Cha của Shirley Dương đi tìm Tinh Tuyệt cổ thành, trạm cuối cùng chính là Côn Luân Băng Xuyên.

Nếu là thật, vậy thì Shirley Dương khẳng định đã đọc được sự việc tao ngộ Hỏa Biểu Trùng trong sách của cha cô.

Nếu Ngô Bát Nhất thực sự từng thấy Hỏa Biểu Trùng ở núi Côn Luân, vậy thì Shirley Dương coi như đoán chắc cha mình tất nhiên đã gặp nạn ở Côn Luân Băng Xuyên.

Cũng tại thời điểm này...

Ngô Bát Nhất hồi ức vài giây rồi nói: "Không sai, chuyện lúc đó tôi đều không muốn nhớ lại.

Về sau, cả tiểu đội của tôi đi làm nhiệm vụ, một chiến hữu khác của tôi sẩy chân ngã vào khe nứt sông băng.

Khi tôi chạy tới thì cậu ấy đã bị một con Hỏa Biểu Trùng thiêu chết." "Sau đó, tôi trong lúc kinh hãi đã nổ súng, kết quả lại dẫn tới càng nhiều Hỏa Biểu Trùng lao tới vây giết.

Tôi nghi ngờ chỗ đó là sào huyệt của Hỏa Biểu Trùng, lúc tôi bỏ chạy đã gây ra tuyết lở, ngoại trừ tôi ra tất cả mọi người đều gặp nạn." Nói đến đây, sắc mặt Ngô Bát Nhất kích động dị thường, sau đó hắn ngưng trọng chất vấn hai người Giáo sư Trần: "Cho nên tôi mới hỏi, vì sao nhất định phải đổi hướng đi Côn Luân Băng Xuyên?

Nếu không có một lời giải thích hợp lý, chuyến đi này tôi không phụng bồi nữa." Ngữ khí Ngô Bát Nhất dị thường kiên quyết.

Nghe vậy, Giáo sư Trần bỗng tiếp lời: "Kỳ thực, tôi cũng đọc được trên một cuốn tạp chí nội bộ.

Trận tuyết lở năm đó các cậu gặp phải, thực ra là do một trận động đất gây ra, lần đó đã chấn động làm núi Côn Luân lộ ra một khe nứt lớn." "Nhưng chuyện đó thì có quan hệ gì với việc chúng ta đổi hướng đi Côn Luân Băng Xuyên?" Ngô Bát Nhất càng thêm khó hiểu.

Lúc này, Shirley Dương thở dài một hơi nói: "Để tôi nói cho, năm xưa có một đoàn khảo sát liên doanh Trung - Ngoại đi Tân Cương tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành.

Tuy nhiên, không biết vì sao trên đường đi đột nhiên thay đổi lộ tuyến đi tới Côn Luân Băng Xuyên.

Kết quả, đội khảo sát đó lại biến mất thần bí tại núi Côn Luân, đến nay cũng không có tung tích." "Cho nên mục đích của tôi là muốn đi Côn Luân Băng Xuyên tìm kiếm khe nứt kia, tôi đoán có lẽ đội khảo sát đã gặp nạn ở đó.

Lúc đầu họ đi tìm Tinh Tuyệt cổ thành, cho nên trong nhật ký thám hiểm có khả năng sẽ có thông tin về lộ tuyến tới Tinh Tuyệt cổ thành." "Còn về lĩnh đội của đội khảo sát đó... chính là cha tôi..." Nói đến đây, Shirley Dương có chút cảm khái.

Nghe xong những lời này, Ngô Bát Nhất mới rốt cuộc hiểu rõ vì sao Shirley Dương nhất định phải đổi hướng đi Côn Luân Băng Xuyên.

Còn về phần Trần Phong, hắn nghĩ thực ra còn nhiều hơn thế.

Không có gì khác!

Bởi vì thế giới này đã quá lâu, tình tiết trong nguyên tác hắn đã quên đi quá nhiều.

Hắn y hi nhớ rằng, đội thám hiểm liên doanh Trung - Ngoại kia đi

Côn Luân Băng Xuyên dường như là để tìm kiếm manh mối liên quan đến Tinh Tuyệt cổ thành.

Nhưng mà, lần này nhất định phải đi Côn Luân Băng Xuyên sao?

Hơn nữa, đội khảo sát kia đi núi Côn Luân rốt cuộc là để tìm cái gì?

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Phong cũng có chút do dự.

Bởi vì hắn nhớ mang máng là tìm Tinh Tuyệt cổ thành phải đi thẳng tới đại mạc.

Tuy nhiên, Shirley Dương lại nói trong nhật ký của cha cô có ghi chép lộ tuyến đi tới cổ thành.

Nhưng đúng lúc này... "Đinh!

Nhiệm vụ phát bố: Tìm kiếm Cửu Tầng Yêu Lâu!" "Yêu cầu nhiệm vụ: Mời Túc chủ trong vòng ba ngày tìm được Cửu Tầng Yêu Lâu và toàn thân rút lui." "Khen thưởng nhiệm vụ: Kỹ năng Tá Lĩnh - Thần Đả Thuật!" Bỗng nhiên, trong đầu Trần Phong vang lên âm thanh nhắc nhở của Hệ thống.

Nghe thấy thanh âm này, cái đầu tiên Trần Phong nghĩ đến không phải là khen thưởng, mà là yêu cầu nhiệm vụ.

Cửu Tầng Yêu Lâu?

Nghe được từ khóa này, ký ức tựa như nước lũ ùa về trong lòng.

Lúc này, Trần Phong rốt cuộc cũng hiểu vì sao nhất định phải đi Côn Luân Băng Xuyên.

Bởi vì có kiến thức Hệ thống, Trần Phong rõ ràng biết Cửu Tầng Yêu Lâu và Tinh Tuyệt cổ thành có mối liên hệ không thể chia cắt.

Xem ra, đội khảo sát liên doanh năm xưa đi tìm chính là Cửu Tầng Yêu Lâu.

Còn về phần khen thưởng nhiệm vụ...

Trần Phong nhìn thoáng qua, cảm thấy rất hài lòng.

Trong truyền thuyết, Tá Lĩnh Lực Sĩ có nguồn gốc từ lục lâm quán phỉ (trộm cướp rừng xanh), đám quán phỉ này được cao nhân truyền thụ, sở hữu phương pháp làm cho khí lực con người tăng mạnh, không sợ đau đớn.

Không ngờ cái phương pháp không biết tên đó chính là Thần Đả Thuật?

Xem ra lần này thật sự không đi Côn Luân Băng Xuyên một chuyến là không được rồi.

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng bỗng nhiên mở miệng nói: "Bọn họ là muốn đi tìm Cửu Tầng Yêu Lâu..." Cửu Tầng Yêu Lâu?!

Nghe được lời của Trần Phong, mắt Ngô Bát Nhất lập tức sáng lên.

Bởi vì khi phục dịch ở núi Côn Luân, hắn nghe người địa phương nhắc tới danh từ này nhiều lần.

Hai người Shirley Dương nghe Trần Phong nói cũng lập tức định thần nhìn sang.

Trần Phong tuy không thường nói chuyện, nhưng mỗi lần mở miệng đều đi thẳng vào chủ đề.

Trần Phong suy tư vài giây rồi mới giải thích: "Cửu Tầng Yêu Lâu là phương thức mộ huyệt trong tín ngưỡng của người Tây Tạng, núi Côn Luân tiếp giáp với Tây Tạng, tiền thân nơi đó lại là Thổ Cốc Hồn.

Trong văn hóa đã mất đi, Thổ Cốc Hồn nghe nói cũng có đại lượng văn hóa Tinh Tuyệt." "Cho nên tôi cảm thấy, năm xưa Thổ Cốc Hồn có khả năng có liên hệ mật thiết với Tinh Tuyệt cổ thành.

Đội khảo sát của cha cô Hà hẳn là đã hiểu rõ điểm này, cho nên mới lâm thời đổi hướng đi Côn Luân Băng Xuyên, là muốn đi tìm Cửu Tầng Yêu Lâu." Nghe đến đây, đa số mọi người đều đã hiểu.

Đặc biệt là Shirley Dương, cô càng thêm kinh hỉ nói: "Thế nghĩa là, tôi chỉ cần tìm được Cửu Tầng Yêu Lâu là có thể tìm được di thể cha tôi?" Trần Phong gật đầu: "Không sai, căn cứ theo những gì tôi biết thì nghi thức mộ táng của người Thổ Cốc Hồn vô cùng phức tạp.

Cái gọi là Cửu Tầng Yêu Lâu, có khả năng bọn họ đã đào thông cả bên trong Côn Luân Băng Xuyên, xây dựng một tòa mộ táng quần (quần thể mộ) ở bên trong." "Cho nên, trận tuyết lở năm xưa Lão Ngô gặp phải chấn ra khe nứt kia, khả năng là lộ tuyến duy nhất đi vào sông băng, trực thông tới mộ táng quần." Nghe xong, hai người Shirley Dương dị thường hưng phấn.

Giáo sư Trần càng nắm chặt tay Trần Phong, hưng phấn cảm tạ: "Đồng chí Trần Phong, tôi biết năm xưa mời cậu gia nhập tuyệt đối không sai, cảm tạ cậu đã cống hiến cho nền khảo cổ nước nhà!" Nghe những lời này, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng nhịn không được nhìn về phía Trần Phong.

Ngô Bát Nhất tuy rằng không muốn hồi ức lại chuyện năm xưa, nhưng Trần Phong đã mở miệng rồi thì hắn cũng không tiện phản bác.

Sau đó, Trần Phong dường như cũng nhìn ra nỗi lo âu của Ngô Bát Nhất, lập tức đổi giọng nói: "Lão Ngô...

Có một số việc không thể trốn tránh được, đâu thể sống nơm nớp lo sợ cả nửa đời người.

Nếu muốn bù đắp nỗi day dứt trong lòng, cậu phải dũng cảm đối mặt với những chiến hữu đã chết ở nơi đó.

Tìm ra chân tướng năm xưa mới có thể thật sự báo thù cho bọn

họ." Nghe vậy, hốc mắt Ngô Bát Nhất có chút ươn ướt, nhưng cuối cùng hắn gật đầu.

Xác thực...

Nhiều năm qua, hắn vẫn luôn cảm thấy cái mạng của mình là do những chiến hữu kia dùng sinh mạng đổi về.

Trần Phong nói đúng, đã muốn vấn tâm vô quý (lương tâm không thẹn), chỉ có dũng cảm đi đối mặt.

Tìm ra chân tướng năm xưa mới có thể thật sự báo thù cho chiến hữu.

Thế là Ngô Bát Nhất cũng gật đầu đáp ứng.

Lúc này, Bàn Tử lại bỗng nhiên hưng phấn nói: "Quá tốt rồi Lão Ngô, lời Lão Trần nói thật quản dụng (có tác dụng).

Nhưng mà chúng ta phải nói trước nhé, núi Côn Luân là cái nơi 'chim không thèm ỉa', bảo tôi đi thì nhất định phải thêm tiền." Tiền đối với Shirley Dương không thành vấn đề, cô dứt khoát nói: "Cái này dễ thôi, chỉ cần tôi tìm được Cửu Tầng Yêu Lâu, tôi sẽ trả thêm cho mỗi người một vạn đô la Mỹ nữa." Nghe thế, Bàn Tử tự nhiên hân hỉ không thôi.

Thấy sự tình đã chốt xong, Giáo sư Trần mới hưng phấn nói: "Đã như vậy, tôi đi sắp xếp, bảo Ái Quốc mau chóng đi mua vé đổi hướng đi núi Côn Luân." Bàn xong, Giáo sư Trần lập tức đi lo liệu, đổi vé xe sang đi núi Côn Luân.

Do nơi này cự ly núi Côn Luân rất gần, lần này không mất quá nhiều thời gian.

Đại khái chỉ dùng nửa ngày thời gian, nhóm người Trần Phong đã tới dãy núi Côn Luân.

Tiếp đó, ba người Trần Phong tìm tới đơn vị bộ đội năm xưa.

Giáo sư Trần dùng văn kiện quốc gia cấp và tiến hành giao tiếp với bộ đội, đơn vị trực tiếp phê chuẩn cho phép đi vào sông băng.

Chương 94

Thậm chí, họ còn chuyên môn cấp cho các vật tư thám hiểm tuyết sơn như giày leo núi...

Đồng thời, họ còn cử một chiến sĩ dẫn đường.

Người này Trần Phong cũng quen, chính là một cậu tân binh đản tử (lính mới tò te) dưới trướng Ngô Bát Nhất năm xưa.

Bất quá, sau hai năm tôi luyện, cậu lính tên Ca Oa này giờ đã là một tiểu đội trưởng công binh hợp cách rồi.

Thế là, dưới sự dẫn đường của Ca Oa, cả đoàn người một đường tiến phát về phía Côn Luân Băng Xuyên.

Tuy nhiên, ngoại trừ mấy người Trần Phong ra, đám người đội khảo cổ lại căn bản kiên trì không nổi.

Thể lực của họ không theo kịp, không cách nào ứng đối với hoàn cảnh gian khổ của sông băng.

Cho nên, sau khi tiến lên đại khái nửa ngày, ai nấy đều mệt đến đau lưng mỏi eo.

Lúc này, Ngô Bát Nhất quan sát tình huống tứ phía.

Chỉ thấy nơi này phi thường gần với địa phương chiến hữu gặp nạn năm xưa.

Thế là Ngô Bát Nhất liền tìm Trần Phong. "Lão Trần...

Cậu xem chúng ta cũng đi lâu như vậy rồi, Giáo sư Trần đều là phần tử trí thức, thể lực không theo kịp.

Hay là chúng ta dừng lại đây, cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một chút đi." Ngô Bát Nhất kéo Trần Phong sang một bên, chỉ chỉ Giáo

sư Trần.

Tuy nhiên, Trần Phong nhìn thoáng qua hoàn cảnh tứ phía rồi lắc đầu: "Không được...

Phụ cận không có chỗ nào tránh gió, chúng ta đang ở ngay vị trí đầu gió của sườn núi.

Nếu lưu lại đây thời gian dài thì thể lực của họ sẽ tụt càng nhanh, tuyệt đối không thể nghỉ ngơi ở đây.

Bằng không, vạn nhất ai ngủ thiếp đi, bị gió lạnh thổi một cái là không tỉnh lại được đâu." "Hơn nữa, ở đây lâu quá cũng dễ bị chứng mù tuyết.

Chúng ta tiếp tục đi về phía trước, đợi tìm được khe nứt sơn cốc rồi nghỉ ngơi cũng chưa muộn." Trần Phong nói như vậy không chỉ vì nơi này ở đầu gió, mà còn vì thời gian Hệ thống cho chỉ có ba ngày, thêm một giờ cũng không thể trễ nải.

Nói đoạn, Trần Phong đi đến trước mặt Giáo sư Trần, dặn dò: "Giáo sư Trần, chúng ta đừng nghỉ ở đây.

Nơi này là vị trí đầu gió, vạn nhất bị gió lạnh thổi thời gian dài thì có muốn đi nữa cũng không kịp đâu." "Ai da đồng chí Trần Phong, cậu đừng làm khó đám trí thức chúng tôi..." Hách Ái Quốc ở bên cạnh cũng có chút thể lực bất chi (kiệt sức) nói.

Nhưng Giáo sư Trần lại đổi giọng khiển trách: "Ái Quốc!

Đồng chí Trần Phong nói đúng, chúng ta nên nhân lúc còn thể lực, tìm được khe nứt sông băng trước mới phải.

Huống hồ khảo cổ vốn dĩ khó khăn trùng trùng, chúng ta thân là nhân viên khảo cổ phải khắc phục hết thảy khó khăn hiểm trở." Giáo sư Trần vừa nói vừa dẫn đầu, mấy người kia cũng bất tình nguyện đứng dậy.

Tuy nhiên, không ai chú ý tới việc Ngô Bát Nhất bỗng nhiên nhìn chằm chằm một tảng đá cách đó không xa, rồi chậm rãi đi tới.

Tiếp đó, hắn đào bới vài cái trong tuyết, bỗng nhiên nhặt lên một tấm huy chương hình cái búa liềm từ bên dưới.

Nhìn thấy tấm huy chương bị chôn vùi, sắc mặt Ngô Bát Nhất lập tức biến đổi.

Lúc này, Trần Phong cũng đi tới, nhìn thấy huy chương trong tay hắn, Trần Phong lập tức hỏi: "Sao thế?" Ngô Bát Nhất gật đầu: "Là di vật chiến hữu của tôi năm xưa để lại, chỗ này hẳn là nơi tôi gặp tuyết lở năm xưa rồi." Nói đoạn, Ngô Bát Nhất ngẩng đầu nhìn sườn núi phía trên, nghiêm túc nói: "Tôi tìm đúng chỗ rồi, sườn núi phía trên kia y nguyên là nơi tôi gặp Hỏa Biều Trùng năm xưa.

Khe nứt sông băng chấn ra hẳn là ở ngay kia." Nghe đến đây, trong lòng Trần Phong cũng có định số (sự chắc chắn).

Thế là hắn lập tức gọi Bàn Tử và Ca Oa tới, phân phó: "Mau chóng bảo mọi người xốc lại tinh thần, sườn núi phía trên chính là mục đích địa." Nói xong, Trần Phong và Ngô Bát Nhất dẫn đầu đi về phía sườn núi.

Nghe Bàn Tử giải thích xong, Giáo sư Trần cũng cố lấy lại tinh thần, hưng phấn đi theo.

Quả nhiên!

Sau khi gian nan bò lên sườn núi, cả đoàn người lập tức định thần nhìn về phía trước.

Ngay sau đó, khi nhìn rõ tình huống phía trước, tất cả mọi người có mặt đều nhịn không được hưng phấn.

Chỉ thấy dưới sườn núi ngay phía trước hách nhiên có một cái đoạn nhai (vách núi gãy).

Từ xa nhìn lại, có thể thấy bên dưới Côn Luân Băng Xuyên miên diên bất đoạn (kéo dài không dứt) bị chấn ra một khe nứt hẹp dài.

Thấy cảnh này, Giáo sư Trần lập tức không kìm được hưng phấn. "Ái Quốc!

Mau ghi chép lại, đây là khe nứt của Côn Luân Băng Xuyên a!" "A!

Được!" Lập tức, đám người Giáo sư Hách bắt đầu chụp ảnh.

Còn về phần mấy người Trần Phong, họ nhìn nhau một cái, trong lòng đại khái cũng đều có suy đoán.

Xem ra chỉ có thâm nhập vào bên trong khe nứt, sau đó thuận theo khe nứt đi vào sông băng thì mới có khả năng tìm thấy Cửu Tầng Yêu Lâu.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền trực tiếp phân phó đám Bàn Tử đem dây thừng dùng neo leo núi cố định bên vách núi, rồi thả dây thừng xuống dưới.

Đợi làm xong hết thảy, Trần Phong phân phó Ngô Bát Nhất: "Lão Ngô, lát nữa tôi xuống trước dò đường.

Ông ở trên này đoạn hậu, đợi đưa mọi người xuống hết rồi ông với Bàn Tử hẵng xuống." Nói xong, Trần Phong đi tới trước dây thừng.

Khiến người ta có chút ý ngoại là Shirley Dương cũng đi theo.

Nhưng Trần Phong không quản, dẫn đầu trượt xuống.

Tinh huống tiếp theo khiến Trần Phong cũng có chút giật mình.

Đừng nhìn Shirley Dương khinh trang thượng trận (ăn mặc gọn nhẹ), nhưng động tác lại vô cùng mẫn tiệp, hiển nhiên là đã luyện qua leo núi đá.

Thấy vậy, Trần Phong cũng không khỏi cảm thấy có chút kinh

ngạc đối với trình độ chuyên nghiệp của cô ta.

Xem ra, Shirley Dương tàng (giấu nghề) sâu hơn hắn tưởng tượng nhiều, không thể nào đơn thuần chỉ vì tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành, khẳng định nhất định có mục đích khác.

Vừa nghĩ, Trần Phong cũng rốt cục tiếp đất.

Hắn lập tức ra hiệu an toàn cho phía trên, ý bảo đội khảo cổ lần lượt xuống.

Nhân lúc này, Trần Phong cũng quan sát tứ phía.

Chỉ thấy ngay phía trước hách nhiên là một đường hầm sâu không thấy đáy, dường như có thể trực tiếp thông vào lòng đất dưới sông băng.

Thấy vậy, Trần Phong cũng ý thức được, xem ra đây chính là con đường tìm Cửu Tầng Yêu Lâu.

Đúng lúc này, đám người Giáo sư Trần và Ngô Bát Nhất cũng lần lượt xuống tới đáy khe nứt.

Giáo sư Trần quan sát tứ phía, cũng không cấm có chút cảm thán. "Hít...

Đợi đã...

Đó là cái gì?!" Đúng lúc này, Giáo sư Trần bỗng chỉ vào phía trước đường hầm, lớn tiếng kinh hô.

Nghe tiếng, mọi người lập tức nhìn theo, chỉ thấy hai con bọ màu xanh lam đang bay về phía này.

Là Hỏa Biều Trùng?!

Nhìn thấy con bọ, đồng tử Ngô Bát Nhất và Trần Phong lập tức co rút lại.

Ngay sau đó, Trần Phong trực tiếp giương súng săn, nhắm ngay phía trước không nói hai lời bóp cò. "Lão Trần!

Đừng nổ súng!" Đoàng!

Ngô Bát Nhất mở miệng ngăn cản, nhưng lời còn chưa dứt thì đã muộn.

Đạn ghém từ súng săn bắn ra, trực tiếp đánh nát con Hỏa Biều Trùng.

Đợi giải trừ nguy cơ, Trần Phong mới quay lại vỗ vỗ vai hắn nói: "Được rồi Lão Ngô, chỗ này chưa phải bên trong sông băng, tiếng súng không dẫn dụ được nhiều Hỏa Biều Trùng đâu.

Chương 95

Bất quá... bảo mọi người đợi lát nữa vào bên trong sông băng, nhất thiết phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng lớn tiếng ồn ào." "Tôi cảm giác sào huyệt Hỏa Biểu Trùng nằm ở bên trong sông băng..." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng ngẩn người hoàn hồn.

Hắn cũng nghe ra tầng ý tứ khác, Trần Phong nói đường hầm này xác thực là con đường thông vào bên trong sông băng rồi.

Nơi này đã có Hỏa Biểu Trùng xuất hiện, vậy thì phía trước khẳng định là sào huyệt của loại quái trùng đó.

Khe nứt này trực thông vào bên trong sông băng, có khả năng là con đường duy nhất.

Ý thức được điểm này, đội khảo cổ cũng không lãng phí thời gian nữa, lập tức tiến phát vào bên trong đường hầm.

Chỉ là, theo bước chân đi về phía trước, Trần Phong nhịn không được nhìn tình huống trên đỉnh đầu.

Chỉ thấy hiện tại đỉnh đầu vẫn lộ thiên.

Tuy nhiên, nếu tiếp tục đi sâu vào trong, thông qua một cái Nhất Tuyến Hạp (khe núi hẹp chỉ thấy một đường trời), sẽ trực tiếp tiến vào bên trong sông băng.

Đến lúc đó, khẳng định sẽ có rất nhiều sự tình không thể dự liệu phát sinh.

Thế là Trần Phong nhìn thoáng qua mấy người phía sau, nhịn không được nói với Ngô Bát Nhất: "Lão Ngô, ông và Bàn Tử đi đoạn hậu phía sau, bảo Giáo sư Trần bọn họ đều cẩn thận một chút.

Tiếp tục đi vào trong sẽ rất nhanh tiến vào bên trong sông băng, lúc

đó nguy hiểm tùy thời có khả năng phát sinh." "Với cái thân thể của đám trí thức này, đến lúc đó có nguy hiểm thì ngay cả chạy trốn cũng không kịp đâu." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng tán đồng gật đầu.

Tuy nhiên, ngay khi vừa chuẩn bị tiến vào Nhất Tuyến Hạp, Trần Phong lại bỗng nhiên dừng bước.

Chỉ thấy ở vị trí cách đó vài mét, hách nhiên có một cỗ thi thể đông cứng, dựa vào ven tường vách đá. "...Có người chết!" Ca Oa lập tức kinh hô.

Mọi người nhìn theo, cũng đều bị dọa giật mình.

Chỉ thấy cỗ thi thể kia mặc một bộ đồ leo núi bằng da kiểu cũ.

Bên cạnh cũng có một thiết bị tín hiệu giống cái hộp đen. "Lão Ngô, là chiến hữu của ông à?!" Nghe Bàn Tử hỏi, Ngô Bát Nhất lắc đầu: "Không phải, nhưng khẳng định không phải do Hỏa Biểu Trùng tập kích, bằng không lưu lại đáng lẽ là một đống tro cốt." Nghe vậy, Trần Phong cũng gật đầu thuận thế nói: "Không sai, cho nên mọi người phải cẩn thận hơn một chút.

Chúng ta sắp tiến vào bên trong sông băng rồi, trong núi Côn Luân cũng giống như Thần Nông Giá, đều là khu vực chưa khai phá, bên trong có thứ gì ai cũng không nói chắc được." "Còn về cỗ thi thể này, hẳn là người của đội khảo sát năm xưa..." Nói rồi, Trần Phong nhìn về phía Shirley Dương.

Cô gái cẩn thận ngồi xổm xuống, quan sát kỹ vài giây, xác định không phải cha mình mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, cô lại nhặt cái hộp đen dưới đất lên nói: "Giáo sư Trần, thầy xem, đây hình như là thiết bị tín hiệu năm xưa." Giáo sư Trần quan sát kỹ rồi cũng xác định: "Không sai, tín hiệu cuối cùng năm xưa tôi nhận được hẳn là phát ra từ đây." "Đồng chí Ca Oa, mấy học

sinh của tôi đang đợi bên ngoài...

Dù sao cũng đã vào sông băng rồi, hay là cậu mang thiết bị tín hiệu này về, cũng vừa vặn báo cáo tình huống cho họ." Nghe vậy, Ca Oa nhìn Ngô Bát Nhất: "Tiểu đội trưởng..." "Đi đi...

Trong này có tôi với Lão Trần rồi." Được Ngô Bát Nhất ra lệnh, Ca Oa lập tức xoay người đi về phía sau.

Tiếp đó, cả đoàn người tiếp tục tiến về phía trước.

Bất quá, do vừa rồi mọi người được Trần Phong dặn dò, nên tốc độ hành tiến lần này chậm hơn nhiều.

Mỗi người đều mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, thời khắc chú ý tình huống tứ phía.

Sau khoảng mười mấy phút, họ tiến vào bên trong sông băng.

Nhìn cách cục tứ phía, Trần Phong cảm giác nơi này phảng phất như một hang động thạch nhũ...

Đúng lúc này, hắn bỗng phát hiện xung quanh xuất hiện rất nhiều thứ giống như thủy tinh.

Thấy vậy, Hách Ái Quốc giải thích: "Đồng chí Trần Phong, không cần đại kinh tiểu quái.

Mấy cái này đều là vân mẫu (mica), thông thường đều sinh trưởng trong hang động thạch nhũ sâu vài trăm mét dưới lòng đất." "Chúng ta có thể nhìn thấy vân mẫu ở nơi có độ cao so với mặt nước biển cao thế này, chứng minh nơi này đã từng trải qua biến động địa chất mấy trăm năm." Nghe thế, Trần Phong cũng âm thầm gật đầu.

Xem ra xác thực là như vậy, bởi vì cũng chỉ có cách giải thích này mới nói thông được việc tại sao người Thổ Cốc Hồn lại xây dựng Cửu Tầng Yêu Lâu trong sông băng dưới lòng đất.

Thế là, Trần Phong liền đi đầu tiếp tục tiến lên...

Chỉ có điều, tốc độ hành tiến lần này càng lúc càng chậm chạp.

Bởi vì sự xuất hiện của vân mẫu chứng minh họ đã hoàn toàn tiến vào bên trong núi Côn Luân.

Tại loại đường hầm sâu trong lòng đất này, có khả năng sẽ xuất hiện những mối đe dọa mà người thường không thể dự liệu.

Đáng sợ nhất chính là sào huyệt Hỏa Biểu Trùng...

Ào ào ào...

Chính lúc này, Trần Phong bỗng nhiên mẫn cảm nghe thấy phía trước vang lên một trận tiếng nước chảy.

Hắn vội vàng ngăn cản mọi người, sau đó nghiêng tai lắng nghe kỹ.

Ào ào ào~ Quả nhiên!

Tiếng nước chảy tuy rằng phi thường vi nhược, nhưng trong đường hầm lòng đất tĩnh mịch lại có vẻ rõ ràng có thể nghe thấy.

Ý thức được tình huống này, Trần Phong xoay người nói với mọi người: "Mọi người cẩn thận một chút, phía trước có khả năng có một con sông ngầm dưới lòng đất.

Loại sông ngầm này thông thường đều tiềm tàng dòng chảy ngầm, phi thường xiết, mọi người đừng đi nhầm vào." Nói xong, Trần Phong mới tiếp tục đi về phía trước, mọi người phía sau cũng càng thêm cẩn thận bám theo.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Sau khi đi thêm khoảng mười mấy phút, Trần Phong phát hiện tiếng nước chảy càng lúc càng lớn.

Đợi đến khi rốt cuộc rời khỏi đường hầm vân mẫu, xuất hiện trước mặt mọi người hách nhiên là một hẻm núi lớn dưới lòng đất.

Trần Phong cẩn thận dùng đèn pin chiếu đi, chỉ thấy ngay phía trước quả nhiên có một con sông ngầm chảy ngang qua cả sông băng dưới lòng đất.

Nước ở đây dường như rất bình tĩnh, nhưng nhất thời bán hội (trong chốc lát) lại không nhìn ra độ sâu.

Trần Phong rời khỏi đường hầm, vừa vặn đứng bên bờ sông. "Quả nhiên là sông ngầm..." Thấy cảnh này, Giáo sư Hách bên cạnh nhịn không được kinh hô.

Trần Phong nhìn chiều rộng con sông, trong lòng thở dài nói: "Giáo sư Trần, chiều dài và chiều rộng con sông này đều rất lớn, cả con sông đủ để vắt ngang qua toàn bộ sông băng dưới lòng đất.

Tôi thấy chúng ta muốn qua thì chỉ có thể lội nước thôi." "Bất quá, nước sông ngầm cũng không biết sâu hay cạn, cứ đo lường trước thì tốt hơn..." Nghe vậy, mọi người đều tán đồng.

Sau đó, Trần Phong trực tiếp tìm một tảng đá to bằng đầu người, dùng sức ném về phía mặt sông xa xa.

Ùm!

Lập tức, nương theo một tiếng vang thật lớn, bọt nước khuếch tán ra.

Thấy cảnh này, Bàn Tử vội vàng hỏi: "Lão Trần, nước sông có sâu không?" Trần Phong không vội trả lời, nhìn kỹ bọt nước rồi mới phân tích: "Hẳn là không sâu...

Nếu sâu thì tảng đá lẽ ra phải lập tức biến mất.

Nhìn độ lớn của bọt nước, chắc tối đa ngập đến eo hoặc bụng tôi

là cùng." Nghĩ vậy, trong lòng Trần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, không ai chú ý tới, sau khi Trần Phong ném tảng đá xuống sông, trong vùng nước sâu có một bóng đen tựa như một khúc gỗ khô bỗng nhiên động đậy.

Cái bóng đó dài đến hơn bốn mét...

Nhưng trong lòng sông đen kịt, nhất thời bán hội ai cũng không phát hiện ra.

Sau khi xác nhận độ sâu nước sông, Trần Phong cuối cùng cũng yên tâm.

Hắn dặn dò mọi người một phen, bảo tất cả bám sát phía sau.

Đồng thời, bảo Ngô Bát Nhất dùng một sợi dây thừng quân dụng buộc tất cả mọi người lại với nhau.

Trần Phong đi đầu, Ngô Bát Nhất ở giữa, Bàn Tử đoạn hậu.

Cách làm này là để phòng ngừa có người tụt lại phía sau.

Hoặc có người không cẩn thận bị nước cuốn trôi, những người khác hợp lực cũng có thể kéo người đó về. "Hô~" Đợi chuẩn bị đầy đủ, Trần Phong cầm lấy cái xẻng công binh, dẫn đầu bước xuống lòng sông.

Chương 96

Ngay sau đó, những người khác cũng lần lượt đi theo, hướng về phía giữa sông.

Vừa đi, Trần Phong cảm giác nước ngập đến eo, bèn để cái xẻng Lạc Dương ở phía trước không ngừng gõ xuống đáy sông.

Miệng hắn cũng tiếp tục dặn dò: "Mọi người đều cẩn thận chút, tận lượng dẫm lên vết chân tôi mà đi.

Mực nước sông tuy không cao, nhưng địa hình sông ngầm phức tạp, tùy thời có thể xuất hiện xoáy nước và hố sụt." "Vạn nhất không cẩn thận bước một chân vào dòng nước xiết, lập tức sẽ bị cuốn vào vùng nước sâu đấy." "Nghe lời Lão Trần, mọi người cẩn thận chút..." Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng bồi thêm một câu.

Tiếp đó, mọi người tuân theo lời dặn của Trần Phong, chậm rãi đi về phía trước.

Khoảng năm phút sau, Trần Phong rốt cục cũng chạm đến bờ bên kia, hắn lập tức cởi dây thừng, kéo từng người lên.

Đợi lên bờ, Trần Phong lại không cho mọi người nghỉ ngơi.

Dù sao nơi này tùy thời có khả năng xuất hiện Hỏa Biêu Trùng, cho nên cần phải tranh thủ hết thảy thời gian, tận khả năng đi sâu vào trong.

Thế là, dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, mọi người thay ủng khô ráo rồi tiếp tục đi.

Rời khỏi bờ sông, ngay phía trước là một hang động thâm nhập vào lòng đất.

Trần Phong không do dự, dẫn mọi người cẩn thận từng li từng tí

đi vào.

Chỉ có điều, không ai chú ý tới, ngay khi bọn họ vừa rời khỏi bờ sông hai phút, một cái bóng đen khổng lồ bỗng nhiên hiện lên càng lúc càng rõ ràng dưới mặt nước.

Dần dần, một thứ tựa như khúc gỗ khô khổng lồ từ mặt sông nổi lên.

Chỉ là thân thể thứ đó chìm dưới nước không nhìn rõ, nhưng đôi mắt lộ ra khỏi mặt nước lại giống như hai cái bóng đèn màu nâu.

Nhìn qua một cái khiến người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy...

Lại nói Trần Phong.

Ngay khi vừa tiến vào hang động này, nhóm người Trần Phong đã phát hiện không ổn.

Vừa vào, mọi người phát hiện hang động này không giống hình thành từ thiên nhiên.

Ngược lại nhìn kỹ thì giống như trải qua nhân công khai tạc mà kiến tạo ra một cái hang động.

Ý thức được điểm này, đám người Giáo sư Trần lập tức dừng bước.

Nhìn kỹ lại, Giáo sư Trần mới nói: "Ái Quốc à...

Cậu xem, tòa hang động này nhìn là biết, khẳng định là do nhân công khai tạc ra.

Thật khó tưởng tượng, năm xưa người Thổ Cốc Hồn làm thế nào dưới tình huống thủ đoạn khoa học hoàn toàn không đạt được như ngày nay, lại có thể dùng nhân công đục rỗng cả bên trong núi Côn Luân." "Không cần nói cũng biết, nơi này tuyệt đối là văn hóa bảo địa dung hợp vô số máu tươi và tri thức của tiền hiền cổ đại a." Nghe

vậy, Trần Phong lại không cho là đúng.

Bởi vì hắn dám đoán chắc, năm xưa người Thổ Cốc Hồn khi đục rỗng núi Côn Luân, tất nhiên đã hao phí hải lượng nhân lực vật lực.

Dưới tình huống đó, dân phu chết ở trong này không biết bao nhiêu mà kể. "Khoan đã...

Ái Quốc!" Đúng lúc này, Giáo sư Trần bỗng nhiên lại phát hiện không đúng.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy trên vách động tứ phía khắc họa rất nhiều khắc tự (chữ khắc) có đồ văn cổ quái.

Hách Ái Quốc lấy tư liệu ra, Giáo sư Trần đối chiếu xem một lúc mới kinh hỉ suy đoán: "Tôi tìm đúng chỗ rồi, khắc tự ở đây và Quỷ Động văn trong văn hóa Tinh Tuyệt giống hệt nhau.

Tôi dám đoán chắc, Cửu Tầng Yêu Lâu ở nơi này và Tinh Tuyệt cổ thành tất nhiên có mối liên hệ tuyệt diệu." Nói đến đây, Giáo sư Trần càng vội vàng thúc giục: "Đồng chí Trần Phong, chúng ta mau chóng đi vào trong đi.

Phía trước khẳng định có càng nhiều Quỷ Động văn..." Nghe vậy, mọi người đều có chút hy vọng.

Tuy nhiên, thường ngôn đạo (người xưa có câu) thiên bất toại nhân nguyện...

Ngay một khắc sau, Trần Phong bỗng nhiên ra hiệu im lặng.

Mọi người nhìn theo ánh mắt hắn, mới phát hiện trên đường đi phía trước có mấy con Hỏa Biểu Trùng dường như đang bay về phía trước.

Thấy cảnh này, không ai dám khinh cử vọng động.

Còn về Bàn Tử, hắn vừa định nổ súng thì bị Trần Phong ngăn lại.

Dù sao nơi này cực kỳ gần Cửu Tầng Yêu Lâu, vạn nhất phía trước là sào huyệt Hỏa Biều Trùng, vừa nổ súng khẳng định sẽ đại nạn lâm đầu.

Thế là Trần Phong đè thấp giọng nói: "Mọi người cẩn thận một chút, chúng ta đi theo mấy con Hỏa Biều Trùng này.

Tôi ước chừng sâu trong đường hầm sẽ xuất hiện càng nhiều Hỏa Biều Trùng, Cửu Tầng Yêu Lâu có khả năng ở ngay đó." Vừa nói, Trần Phong âm thầm tăng nhanh bước chân.

Nghe hắn nói, mọi người cũng nuốt nước bọt, nơm nớp lo sợ đi theo.

Một đường đi tới, tình huống phía trước quả nhiên giống hệt Trần Phong dự liệu.

Đi khoảng hai phút, trên đường phía trước xuất hiện càng nhiều Hỏa Biều Trùng.

Kỳ quái là đám Hỏa Biều Trùng này dường như đều bám vào hai bên vách động, giống như đang ngủ đông.

Trong tình huống này, Trần Phong cũng không dám manh động.

Cho nên hắn gần như rón ra rón rén đi về phía trước.

Đợi đi xuyên qua đường hầm, xuất hiện trước mắt hách nhiên là một hang động lớn dưới lòng đất.

Nhưng mà, tiếp theo khi mọi người nhìn về phía trước, một màn tất sinh nan vong (suốt đời khó quên) đã xuất hiện.

Chỉ thấy trong hang động căn bản không cần dùng đèn pin.

Bởi vì xuất hiện ngay trước mặt hách nhiên là một tòa tháp lầu cũ nát tản ra ánh sáng xanh u u.

Càng làm cho người ta kinh ngạc là, phía dưới tòa tháp lầu khổng

lồ kia la liệt hải lượng xương trắng sâm sâm.

Càng khủng bố hơn là, nguồn gốc của thứ ánh sáng xanh kia chính là hàng vạn con Hỏa Biểu Trùng! "...Sao có thể?!" Thấy cảnh này, Giáo sư Trần đầu tiên nhịn không được kinh hô.

Trần Phong lại vội vàng thúc giục những người khác, mau chóng tắt đèn pin đi.

Bởi vì, loại côn trùng này không mẫn cảm với âm thanh, nhưng đối với nguồn sáng lại dị thường mẫn duệ.

Nói chuyện thì không sợ, nhưng vạn nhất để đèn pin làm kinh động Hỏa Biểu Trùng thì thảm.

Nhưng đúng lúc này, sau khi tận mắt nhìn thấy Cửu Tầng Yêu Lâu, Giáo sư Trần lại sớm hóa thân thành phần tử trí thức cuồng nhiệt, hoàn toàn quên mất bản thân đang ở chốn hiểm địa.

Đám trí thức này là vậy, khi đối diện với thứ học vấn mà mình cả đời nhiệt huyết theo đuổi thì sẽ bất chấp tất cả.

Thấy vậy, Hách Ái Quốc lập tức lấy tài liệu văn hiến ra, sau đó cùng Trần giáo thụ tiến hành so sánh từng chút một.

Đợi sau khi so sánh vài lần, Trần giáo thụ lập tức hưng phấn nói: "Không sai...

Đây là Cửu Tầng Yêu Lâu!

Trong quá khứ, là nghi thức an táng của các đời quân vương nước Lý Thổ Cốc Hồn.

Bọn họ thừa kế văn hóa Tây Vực Tinh Tuyệt, cho rằng con người sau khi chết có thể đạt được vĩnh sinh, sinh mệnh sẽ tồn tại dưới một hình thức khác." "Cho nên, các đời quân vương đều sẽ mai táng tại cùng một địa điểm, để cầu mong đem sinh mệnh của mình giá tiếp lên

thân thể hậu đại.

Lâu dần, hình thành nên loại Cửu Tầng Yêu Lâu cỡ lớn này." "Đồ bên trong có đáng tiền không?" Nghe vậy, Bàn Tử lắm miệng hỏi một câu.

Nhưng Trần giáo thụ lại dường như đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình, không hề tức giận, ngược lại còn phân tích: "Loại Cửu Tầng Yêu Lâu này, đặt ở toàn thế giới cũng là độc nhất vô nhị.

Nếu nói về giá trị lịch sử của nó thì có thể coi là vô giá chi bảo." "Ực!" Nghe đến đó, Bàn Tử không nhịn được nuốt nước miếng.

Nhưng đúng lúc này, Ngô Bát Nhất lại không để ý đến ánh mắt cuồng nhiệt của mấy người kia, hắn nhanh chóng đi đến bên cạnh Trần Phong nói: "Lão Trần, đừng có úp úp mở mở nữa, rốt cuộc là có chuyện gì?

Tôi thấy chỗ này tà môn lắm!" Trong lúc nói chuyện, Ngô Bát Nhất chỉ chỉ vào những con Hỏa biều trùng bên dưới Cửu Tầng Yêu Lâu.

Lúc này, Trần Phong cũng toát một vốc mồ hôi lạnh, mới giải thích: "Nếu tôi đoán không sai, Hỏa biều trùng hẳn là lấy thi thể làm sào huyệt.

Cho nên, chúng tương Cửu Tầng Yêu Lâu này trực tiếp coi thành nơi tê tức để phồn diễn sinh tức." "Chúng ta muốn tìm Cửu Tầng Yêu Lâu, mới xông vào hang ổ của Hỏa biều trùng...

Đi theo tôi, không thể nán lại nơi này nữa." Nói đến đây, Trần Phong bỗng nhiên chuyển đề tài: "Dù sao cũng đã tìm thấy Cửu Tầng Yêu Lâu, đi ra ngoài là có thể hoàn thành nhiệm vụ." Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng gật gật đầu, lập tức khuyên nhủ: "Trần giáo thụ, nơi này không nên ở lâu.

Chương 97

Đây là sào huyệt của Hỏa biều trùng, vạn nhất chúng ta kinh động đến chúng nó, đến lúc đó chết cũng không biết chết như thế nào đâu.

Chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây..." Thế nhưng, Trần giáo thụ hoàn toàn lâm vào cuồng nhiệt, làm sao nghe lọt tai lời của hai người. "Tiểu Ngô à...

Cơ hội khảo cổ ngàn năm có một, quá trân quý rồi!" "Đúng vậy Trần Phong đồng chí, ít nhất hãy để chúng tôi chụp vài tấm ảnh rồi hãy đi chứ?" Giờ khắc này, Hách Ái Quốc và Trần giáo thụ hai người đều không nguyện ý buông tha cơ hội đến không dễ dàng này.

Nghe vậy, Trần Phong cũng biết khuyên can vô quả.

Vì thế, hắn chỉ có thể lùi một bước cầu toàn: "Vậy nhớ kỹ đèn flash nhất định phải tắt đi, nếu không sẽ làm chúng kinh tỉnh..." Nghe vậy, hai người nháy mắt hưng phấn hẳn lên.

Thấy Trần Phong không ngăn cản mọi người, Bàn Tử cũng cảm giác có chút vui mừng.

Dù sao đã tìm được Cửu Tầng Yêu Lâu, không chừng bên trong có đồ bồi táng.

Quả nhiên!

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên phát hiện trên người một cỗ thi thể dưới chân yêu lâu dường như có đeo một cái ba lô.

Thấy thế, Bàn Tử lập tức hai mắt sáng ngời, cẩn thận từng li từng tí sáp lại gần.

Hắn liếc mắt nhìn Trần Phong, phát hiện hắn ta đang nói chuyện với Ngô Bát Nhất.

Thấy không ai phát hiện, Bàn Tử cẩn thận mở ba lô ra...

Nhưng đúng lúc này... "Đưa cái ba lô cho tôi!" Bỗng nhiên, một tiếng kinh hô từ phía sau truyền đến.

Nghe thấy thanh âm này, mọi người cũng đều lập tức quay đầu nhìn lại, một khắc sau, liền thấy Tuyết Lê Dương đang cầm súng chỉ vào Bàn Tử. "Tiểu Vương đồng chí, cậu đang làm gì vậy?" "Dương tiểu thư, mau bỏ súng xuống!" Lúc này, Hách Ái Quốc hai người cũng kinh tỉnh.

Bàn Tử quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện Tuyết Lê Dương đang cầm súng chỉ vào mình, tính khí nóng nảy nháy mắt bùng nổ. "Cô dựa vào cái gì mà cầm súng chỉ vào tôi...

Ông đây cầm súng là để bảo vệ mọi người, cô điên cái gì mà điên?" Nhưng Tuyết Lê Dương vẫn lạnh lùng, trở tay dùng súng dí vào đầu Bàn Tử.

Thế nhưng, nàng không chú ý tới, Trần Phong đã lặng lẽ đi tới sau lưng nàng.

Đồng thời, một họng súng săn băng lãnh cũng đỉnh tại trên ót nàng. "Dương tiểu thư...

Tiên bỏ súng xuống đã." Nhìn thấy một màn này, Ngô Bát Nhất lập tức kinh hô: "Lão Trần...

Cậu làm cái gì vậy?" Nhưng Trần Phong lại không có chút phản ứng nào.

Chờ Tuyết Lê Dương quay đầu, mới thấy trong ánh mắt Trần Phong nhìn nàng tràn đầy sự mạc thị tuyệt đối. "Ực!" Nhìn thấy ánh mắt này, Tuyết Lê Dương nuốt một ngụm nước bọt.

Nàng rốt cuộc chỉ là con gái, chịu không nổi ánh mắt của Trần Phong.

Sau đó, chỉ có thể thu súng lục lại.

Lúc này, Trần Phong mới hạ thấp giọng nói: "Dương tiểu thư, tôi đã nói chúng ta là một nhóm hành động, không cho phép tùy hứng, cô tốt nhất là nghe cho kỹ.

Tự đại cũng phải có giới hạn, nếu không tôi vừa rồi đã một súng bắn nát đầu cô rồi." "Bàn Tử, đưa cái ba lô cho cô ta." Trong lúc nói chuyện, Trần Phong thu súng lại.

Kỳ thật hắn biết, Tuyết Lê Dương muốn quyển nhật ký trong ba lô kia.

Nhưng một nhóm người cùng hành động, quan trọng nhất là phục tùng mệnh lệnh, tối kỵ húy nhất là có người tùy hứng tư tự hành động.

Hắn cũng muốn giáo dục Tuyết Lê Dương một chút, bên ngoài không phải ai cũng là cha ruột của cô ta.

Nếu không, cả nhóm người sớm muộn gì cũng bị hại chết.

Lúc này, Tuyết Lê Dương vội vàng cầm lấy ba lô, quả nhiên từ bên trong tìm ra một cuốn sổ nhật ký.

Trần giáo thụ nhìn hai mắt, lập tức xác định đây là cuốn nhật ký mà phụ thân của Tuyết Lê Dương lưu lại năm đó.

Trần Phong lần nữa nhấn mạnh: "Trần giáo thụ, tôi hy vọng từ nơi này đi ra ngoài, mọi người đều có thể quy củ một chút, nghe lời tôi nói.

Nếu không có kỷ luật nghiêm minh, chúng ta căn bản đừng hòng sống sót mà tìm được Tinh Tuyệt cổ thành." "Nếu các người đáp ứng thì tốt, còn nếu có lần sau, tôi và các anh em lập tức quay đầu bỏ về." "..." Nghe vậy, Trần giáo thụ cũng vội vàng xin lỗi: "Trần Phong đồng chí, tôi thay mặt Tuyết Lê xin lỗi vì hành vi vừa rồi, sau này sẽ không

phát sinh chuyện như vậy nữa." Giờ khắc này, Tuyết Lê Dương cũng cúi đầu không dám nói lại.

Dù sao, Trần Phong tuy rằng ít nói, nhưng xác thực là nhân vật trung tâm.

Nếu chọc giận Trần Phong, chuyến đi đại mạc lần này coi như hỏng bét.

Trần Phong nhìn thoáng qua Cửu Tầng Yêu Lâu sau lưng, cũng hít sâu một hơi nói: "Được rồi, nhật ký cũng lấy rồi.

Không có việc gì thì chúng ta rời khỏi đây ngay bây giờ..." Nói xong, Trần Phong lập tức rón rén, xoay người chuẩn bị theo đường cũ trở về.

Thế nhưng, ngay khi vừa chuẩn bị rời đi, Hách Ái Quốc ở cuối hàng ngũ lại bỗng nhiên lấy máy ảnh ra, chuẩn bị chụp tấm ảnh cuối cùng.

Nhưng do vừa rồi tình huống khẩn cấp, hắn lại quên mất lời dặn dò của Trần Phong, không tắt đèn flash.

Nương theo tiếng "tách" vang lên, ánh sáng trắng thảm khốc nháy mắt chiếu rọi ra ngoài. "Tiêu rồi!" Ý thức được đại sự không ổn, trong lòng Trần Phong lập tức "lộp bộp" một tiếng.

Ngay sau đó, mọi người quay đầu nhìn lại, liền thấy toàn bộ tòa yêu lâu đều bị lam quang âm sâm chiếu sáng.

Trong nhất thời, hàng vạn con Hỏa biểu trùng chậm rãi từ trong trạng thái ngủ đông thức tỉnh.

Nhìn thấy cảnh này, những người có mặt đều nháy mắt nín thở!

Giờ khắc này, chỉ thấy những con Hỏa biểu trùng kia giống như đang từ trong đông miên phục tô, ánh sáng màu lam đem toàn bộ Cửu

Tầng Yêu Lâu chiếu sáng rực rỡ.

Nhưng ngay tại một khắc này... "Còn ngơ ngẩn ra đó làm gì!

Chạy mau a!" Trần Phong là người đầu tiên kinh tỉnh, không nói hai lời kéo Ngô Bát Nhất chạy về hướng cửa ra.

Hắn biết rất rõ ràng, đám Hỏa biều trùng này một khi thức tỉnh thì tuyệt đối không có khả năng ngủ lại.

Dù cho đại bộ phận ngủ lại, chỉ cần có vài con thức tỉnh thì bọn họ cũng chịu không nổi.

Trần Phong hầu như dùng tốc độ nhanh nhất, trực tiếp cuồng bôn ra ngoài.

Nghe thấy Trần Phong nhắc nhở, đội khảo cổ phía sau cũng đều sôi nổi kinh tỉnh. "Chạy!" "Nghe lời Lão Trần, chạy mau!" Bàn Tử phản ứng đầu tiên, mạnh mẽ đẩy Hách Ái Quốc một cái, trực tiếp thúc giục mọi người lập tức xông ra ngoài.

Chỉ thấy một hàng mấy người đều như phát điên mà chạy về phía trước.

Chờ vừa chạy ra khỏi hang động, nhìn về hướng cửa đường hầm, có hàng ngàn hàng vạn con Hỏa biều trùng giống như núi lửa phun trào mà tuôn ra.

Nhìn thấy cảnh này, đồng tử của Trần Phong và những người khác đều co rút lại.

Bọn họ hầu như chạy như một trận gió.

Lúc này, ngay cả Trần giáo thụ thể chất suy nhược cũng chạy nhanh hơn cả thỏ.

Thế nhưng, làm sao có thể chạy nhanh hơn Hỏa biều trùng?

Mọi người chạy trối chết được hai phút sau, Hách Ái Quốc là

người đầu tiên không chịu nổi, "bịch" một tiếng ngã sấp xuống đất.

Mắt thấy không thể đỡ hắn dậy, Bàn Tử gấp đến độ đầy mặt mồ hôi lạnh. "Lão Trần!

Lão Ngô, giúp một tay!" Nghe tiếng gọi, Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhìn nhau một cái, cắn răng quay trở lại.

Nhìn thấy Hách Ái Quốc không đứng dậy nổi, Bàn Tử càng dứt khoát mắng to: "Mấy tên trí thức các người, bình thường sao lại thích gây rối thế hả?!" "Được rồi, Bàn Tử!" Ngô Bát Nhất quát một tiếng.

Chương 98

Đúng lúc này, phía sau bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng ong ong.

Mọi người quay lại nhìn, một màn khiến người ta sởn tóc gáy hiện ra.

Chỉ thấy thành từng mảnh Hỏa biều trùng giống như hồng thủy đang cuộn trào tới.

Ánh sáng tỏa ra đem toàn bộ đường hầm nháy mắt chiếu sáng. "Đừng đứng đó nữa, chạy đi!" Ngô Bát Nhất chỉ cảm thấy có một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Hắn lập tức cùng Bàn Tử dìu Hách Ái Quốc, trực tiếp xông về phía trước.

Nhưng đi được hai bước, lại kinh khủng phát hiện Trần Phong không đi theo.

Quay đầu lại nhìn mới phát hiện, Trần Phong đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đám Hỏa biều trùng đang đuổi theo.

Ngô Bát Nhất càng kinh khủng hô hoán: "Lão Trần, cậu điên rồi à!" Nhưng lời còn chưa dứt, lại thấy Trần Phong bỗng nhiên xoay người nhìn hắn, trấn định nói: "Lão Ngô, đưa thứ lần trước mang ra từ Ngưu Tâm Sơn cho tôi.

Đừng ngẩn ra đó, tôi biết cậu có mang theo!" Cái gì?!

Bỗng nhiên nghe thấy câu này, Ngô Bát Nhất vừa định phản bác, nhưng lại phát hiện biểu tình của Trần Phong lãnh tĩnh chưa từng có, cũng không phải là lựa chọn trong lúc phẫn nộ.

Ý thức được điểm này, Ngô Bát Nhất cũng chỉ có thể lựa chọn tin

tưởng Trần Phong.

Dù sao hai người ở cùng một chỗ đi lính nhiều năm như vậy, hắn biết Trần Phong tuyệt đối không phải là người làm chuyện không nắm chắc.

Ngô Bát Nhất trực tiếp mở ba lô, từ bên trong lấy ra hai vật hình tròn.

Bàn Tử định thần nhìn lại, phát hiện đó là lựu đạn tìm thấy ở pháo đài Quan Đông quân. "Lão Ngô, ông còn giấu hàng nóng hả?!" Ngô Bát Nhất không để ý tới hắn, trực tiếp ném lựu đạn cho Trần Phong: "Lão Trần, cho cậu hai quả!" Thấy lựu đạn, Trần Phong không nói hai lời, trực tiếp giật chốt, sau đó dùng sức gõ hai cái xuống đất.

Ngay sau đó, hắn lập tức xoay người nhìn về phía trùng triều đang bay tới.

Không sai!

Trần Phong xác thực có biện pháp, nhưng biện pháp này phi thường nguy hiểm.

Nhưng hiện giờ hắn biết, nếu không chặn đám Hỏa biêu trùng này ở trong hang động thì ai cũng không thoát được.

Tốc độ của con người mãi mãi không nhanh bằng phi trùng.

Cho nên, Trần Phong không vội vã ném lựu đạn ra ngoài, sau khi rút chốt thì kiên nhẫn chờ đợi.

Nhìn thấy cảnh này, đám người Ngô Bát Nhất đều kinh khủng đến sắc mặt trắng bệch. "Lão Trần, mau ném đi!

Mẹ nó cậu điên rồi sao?!" "Trần Phong đồng chí!" "Tiểu Trần đồng chí, mau ném ra ngoài!" Giờ khắc này, mọi người đều lo lắng đến hai chân như nhũn ra.

Thế nhưng Trần Phong vẫn đang chờ đợi, bởi vì hắn biết lựu đạn có thời gian nổ chậm, hắn muốn chờ Hỏa biều trùng bay lên hết, rồi ném lựu đạn lên cao, tận khả năng để lựu đạn nổ tung ở trần hang.

Chỉ có như vậy mới có khả năng trực tiếp làm sập trần đường hầm. "3... 2... 1...

Hiện tại!" Đợi thời gian nổ chậm đến giây cuối cùng, Trần Phong trực tiếp ném lựu đạn về phía trùng triều trên trần hang.

Dưới ánh mắt cầu nguyện của mọi người, lựu đạn vẽ ra một đường parabol bay vào giữa bầy trùng, cực độ tiếp cận vách đá trên đỉnh động.

Oanh!

Oanh!

Giây tiếp theo, hai tiếng nổ khủng bố vang lên trong đường hầm.

Mọi người chỉ thấy đám Hỏa biều trùng kia dưới uy lực của vụ nổ trực tiếp bị oanh nát một nửa.

Nhưng chưa hết, trung tâm vụ nổ hầu như dán sát vào trần hang.

Cho nên ngay nháy mắt tiếng nổ vang lên, sóng xung kích khủng bố đem nham thạch trên trần hang tận số tạc vỡ.

Khắc sau, hàng tấn đá lớn thi nhau rơi xuống. "Nằm xuống!" Thấy thế, Trần Phong không nói hai lời xoay người nằm sấp xuống.

Ngô Bát Nhất hai người cũng đè toàn bộ đội khảo cổ xuống dưới thân.

Một luồng khí lãng kẹp theo đá vụn tuôn ra, bắn vào lưng Trần Phong đau rát.

Chờ đợi vài giây sau, chấn động kết thúc.

Trần Phong vội vàng dùng đèn pin chiếu về phía sau, ngay sau đó nhìn thấy một màn suốt đời khó quên.

Chỉ thấy vách đá trần hang bị nổ sập, hàng tấn đá rơi xuống, đem cửa đường hầm triệt để lấp kín.

Những con Hỏa biểu trùng kia cũng bị chôn vùi toàn bộ trong hang động, không một con nào thoát ra được. "Phù..." Nhìn thấy cảnh này, Trần Phong rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, hai chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Đám người đội khảo cổ phía sau cũng giống như kiếp hậu dư sinh mà nhỏ giọng cầu nguyện. "Cũng may lần này có Trần Phong đồng chí a..." "Đúng vậy, nếu không chúng ta thật sự chết ở đây rồi." Hách Ái Quốc cũng cười khổ nói.

Thế nhưng không ai chú ý, Bàn Tử cắn răng đứng lên từ dưới đất, trực tiếp đi nhanh về phía Hách Ái Quốc. "Trần Phong đồng chí, cảm ơn nha..." Giờ khắc này, Hách Ái Quốc đang hồi tưởng lại một màn kinh hiểm vừa rồi.

Nhưng đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm giác bị người ta đạp một cước vào lưng, sau đó ngã sấp xuống đất.

Giây tiếp theo, hắn xoay người thấy Bàn Tử nộ khí đằng đằng đứng trước mặt, một tay túm lấy cổ áo hắn, xách hắn lên khỏi mặt đất. "Tiểu Vương...

Mau buông Hách giáo thụ ra!" Trần giáo thụ vội vàng kinh hô.

Nhưng trong đôi mắt Bàn Tử lại chứa đầy lửa giận, căn bản không để ý tới, trực tiếp túm lấy Hách Ái Quốc gầm lên: "Mấy tên trí thức thối tha các ngươi, một lũ ăn hại!

Thành sự thì ít bại sự có thừa, vừa rồi nếu không phải Lão Trần xả thân cứu giúp, chúng ta toàn bộ đều phải chết ở đây!" "Ai cho phép

ông không tắt đèn flash, ông coi mạng người như trò đùa hả?!" Bàn Tử càng nói càng phẫn nộ, lực đạo trong tay cũng càng lúc càng lớn, Hách Ái Quốc bị dọa đến sắc mặt vặn vẹo.

Nghe vậy, Hách Ái Quốc cũng nhịn không được phản bác: "Tôi...

Tôi chỉ là bất cẩn quên tắt đèn flash thôi, tôi cũng chẳng phải vì nóng lòng khảo cổ, muốn cống hiến cho quốc gia sao?!" Trần giáo thụ cũng vội vàng khuyên giải: "Đúng vậy Tiểu Vương, mau buông Hách giáo thụ xuống..." Nhưng Bàn Tử hiện tại làm sao nghe lọt tai?

Vừa rồi hắn tận mắt nhìn thấy Trần Phong hầu như dùng tính mạng để đánh cược mới cứu được bọn họ trong gang tấc.

Đến nước này rồi mà mấy tên hủ nho này còn không biết sai ở đâu? "Bỏ Hách giáo thụ xuống!" Cũng đúng lúc này, bỗng nhiên một thanh âm băng lãnh từ phía sau vang lên.

Bàn Tử quay lại nhìn, phát hiện Tuyết Lê Dương đang cầm súng chỉ vào mình.

Lửa giận của Bàn Tử càng bốc lên, chỉ vào Tuyết Lê Dương trừng mắt: "Cái cô nàng điệp viên ngoại quốc này, có gan thì bắn chết Bàn gia đi!

Tưởng ông đây sợ à?" Mắt thấy càng nháo càng to, mọi người nhất thời đều có chút luống cuống tay chân.

Tuyết Lê Dương lúc này cũng có chút tiến thoái lưỡng nan, không ngờ Bàn Tử lại cứng đầu như vậy.

Vút ~ Bốp!

Đúng lúc này, một hòn đá to bằng nắm tay bỗng nhiên từ bên cạnh bay ra, chuẩn xác nện trúng tay cầm súng của Tuyết Lê Dương, làm nàng đau điếng.

Mu bàn tay bị trúng đòn, súng lục trực tiếp rơi xuống đất.

Lúc này, thanh âm bình tĩnh của Trần Phong mới từ phía sau truyền đến.

Chương 99

"Dương tiểu thư, tôi đã nói với cô rồi đúng không?

Đừng có cầm súng chỉ vào người mình..." Nghe vậy, Tuyết Lê Dương lập tức rụt người lại.

Không biết vì sao, nàng duy độc có chút sợ Trần Phong.

Cũng vào lúc này, Trần Phong bước tới, nhìn chằm chằm Hách Ái Quốc và Tuyết Lê Dương, nói: "Trần giáo thụ, cũng đừng trách tôi.

Tôi đã nói trước rồi, tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành không phải trò đùa, đừng đem cái thói khảo cổ kia vào đây." "Tôi đã sớm dặn dò, kết quả các người không coi là chuyện to tát.

Lần này là cửu tử nhất sinh, lần sau không chừng sẽ toàn quân bị diệt.

Nếu còn không hấp thụ giáo huấn, tôi lập tức về nhà, các người cứ việc ai nấy về văn phòng mà tra tài liệu tiếp đi." "..." Nghe vậy, Trần giáo thụ nhịn không được nhìn về phía Ngô Bát Nhất.

Nhưng lần này Ngô Bát Nhất căn bản không nhìn ông, bước lên phụ họa: "Lần này tôi nghe Lão Trần, Trần giáo thụ nếu còn không cẩn thận một chút, lần sau không ai cứu nổi đâu." Trần giáo thụ cũng tả hữu vi nan.

Nhưng sự si mê đối với văn hóa Tinh Tuyệt cuối cùng khiến ông gật đầu, sau đó răn dạy Hách Ái Quốc: "Ái Quốc, mau xin lỗi Trần Phong đồng chí." "Thầy...

Em..." "Xin lỗi!" Nghe ra ngữ khí của Trần giáo thụ, Hách Ái Quốc cũng chỉ có thể gật gật đầu, ủy khuất nói: "Trần Phong đồng chí, Tiểu Ngô đồng chí, xin lỗi.

Tôi là tên hủ nho, đầu óc đều đọc sách đến ngu rồi, sau này tôi đều nghe các cậu, sẽ không lỗ mãng nữa." "Được rồi Bàn Tử, buông tay đi." Nghe vậy, Trần Phong cũng thầm gật đầu, bảo Bàn Tử buông người ra.

Lúc này, Bàn Tử mới giơ ngón tay cái với Trần Phong, nhỏ giọng nói: "Thời khắc mấu chốt, vẫn là anh em ruột thịt của ta hiểu chuyện..." Trần Phong không có tâm tình nghe hắn nói nhảm, liền trực tiếp bảo mọi người: "Được rồi, mọi người điểm lại quân số, chúng ta phải tranh thủ thời gian ra ngoài." May mắn là lần này ngoại trừ có một đài camera bị rơi lại bên trong, nhân viên không có bất kỳ thương vong nào.

Tiếp theo, cả đội khảo cổ dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, theo đường cũ trở về.

Đội ngũ do Trần Phong đi đầu, Ngô Bát Nhất đi giữa, Bàn Tử phụ trách đoạn hậu.

Cách làm này là để ba người bọn họ có thể tùy thời kiểm tra dị thường trong cả đội ngũ.

Bất quá may mắn là lần này không gặp lại quái sự gì nữa.

Khoảng năm phút sau, mọi người một lần nữa trở lại con sông ngầm dưới lòng đất.

Lần này, mọi người vẫn chuẩn bị qua sông theo hình thức cũ.

Nhưng Trần Phong lại không vội cho mọi người xuống nước, mà đi đến bờ sông kiểm tra kỹ lưỡng.

Dù sao con sông ngầm này ngàn năm không xuất hiện trước mắt người đời, có khả năng sẽ ẩn tàng huyền cơ.

Đợi khi Trần Phong đi tới bờ sông, cẩn thận dùng đèn pin chiếu rọi, sắc mặt hắn liền biến đổi. "Sao vậy Lão Trần?" Nhìn thấy Trần

Phong dị thường, Ngô Bát Nhất nhịn không được tiến lên dò hỏi.

Nhưng chờ thuận theo ngón tay Trần Phong nhìn lại, đồng tử Ngô Bát Nhất cũng nháy mắt co rút.

Bởi vì hắn định thần nhìn lại mới phát hiện, bên bờ sông không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một dấu chân.

Nhưng dấu chân này rõ ràng không phải do con người để lại.

Trái lại, một cái dấu chân khổng lồ, nhìn qua giống như dấu chân cá sấu hoặc thằn lằn, căn bản không phải người giẫm ra.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều từ trong ánh mắt đối phương nhìn ra thần sắc kinh khủng.

Thực sự là tao ngộ linh dị sự kiện rồi.

Bọn họ biết rõ ở nơi như sông băng Côn Luân này, tuyệt đối sẽ có một số sự tình khoa học không thể giải thích.

Còn về cái dấu chân này...

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức nhìn về phía mặt sông bình tĩnh.

Sau đó, hắn không nói hai lời, trực tiếp chạy về phía sau.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc vừa xoay người, một bóng đen khổng lồ bỗng nhiên từ dưới nước cấp tốc trồi lên.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi la hét của mọi người, mặt sông như vỡ tung, một thân ảnh giống như gỗ khô trực tiếp nổi lên mặt nước.

Nhưng thân ảnh này không phải là gỗ khô, ngược lại là một con Kỳ Nhông (Salamander) khổng lồ, nhìn qua giống như cá sấu nhưng lại to hơn cá sấu gấp hai lần!

Giờ khắc này, tất cả âm thanh phảng phất đều biến mất.

Trần Phong sau khi nhìn thấy hai tròng mắt của thứ kia, cả người phảng phất như đeo chì, căn bản không thể động đậy.

Hắn biết, đây là cảm giác khi bị kẻ săn mồi đỉnh cấp thực sự nhìn chằm chằm.

Cũng vào lúc này, Trần Phong cắn răng, hung hăng cắn nát đầu lưỡi. "Hừ!" Cơn đau thấu tim lập tức đánh thức dũng khí.

Trần Phong một phen kéo lấy Ngô Bát Nhất, xoay người chạy về phía hang động phía sau.

Cùng lúc đó, thứ dưới nước kia cảm giác được Trần Phong bỏ chạy, cũng lập tức xông lên mặt nước.

Nương theo tiếng nước ào ào, toàn bộ thân thể nó cũng rốt cuộc bại lộ trước mắt mọi người.

Chỉ thấy thứ này nhìn giống cá sấu, nhưng hai bên lại có vài cái vây tai.

Thân thể to lớn bằng ba con trâu nước, miệng đầy răng nhọn hoắt.

Bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ không nghi ngờ, nó tuyệt đối có năng lực một ngụm nuốt chửng một người trưởng thành.

Giây tiếp theo, thứ kia từ dưới nước uốn éo thân thể bò lên bờ.

Chờ nhìn rõ chân diện mục của nó, những người có mặt đều sợ đến toàn thân phát run. "...Sử tiền Bá Vương Long Kỳ Nhông?!" Lúc này, Trần giáo thụ hoàn toàn quên mất nhiệt tình khảo cổ, phát điên giống như kinh hô.

Sau đó, sắc mặt sợ hãi hô: "Nhưng loại sinh vật này không phải đã sớm tuyệt chủng rồi sao?!" Nghe vậy, Trần Phong thật muốn đạp cho ông ta một cước.

Sông băng Côn Luân và Thiên Trì Trường Bạch Sơn đều là những

vùng đất thần bí, ngàn năm không ai đặt chân đến.

Truyền thuyết nói Thiên Trì Trường Bạch Sơn có thủy quái, ở đây có Bá Vương Long Kỳ Nhông thì có gì lạ?!

Nhưng hiện tại không kịp giải thích nhiều. "Chạy mau!

Bàn Tử, đưa bọn họ vào trong!" Nghĩ đến đây, Trần Phong không nói hai lời, trực tiếp hô to với Bàn Tử.

Khắc sau, Bàn Tử cũng lập tức kinh tỉnh, cùng Tuyết Lê Dương luống cuống tay chân kéo Trần giáo thụ hai người chạy đi.

Lúc này, hai lão học giả mới bừng tỉnh, điên cuồng đi theo Bàn Tử chạy vào trong động.

Đúng lúc này, con Kỳ Nhông khổng lồ kia cũng uốn éo thân thể đuổi theo.

Thấy thế, Trần Phong tay mắt lanh lẹ đoạt lấy súng săn, nhắm ngay một con mắt của Kỳ Nhông mạnh mẽ nổ súng.

Đoàng!

Viên đạn bắn ra, một con mắt của Kỳ Nhông trực tiếp nổ tung huyết tương.

Đau đớn làm con quái vật há cái miệng đỏ lòm như chậu máu, phát ra tiếng khóc nỉ non giống như trẻ con.

Oa a ~ Oa a...

Thật sự là Kỳ Nhông?!

Nghe thấy thanh âm này, Trần Phong hầu như cảm giác máu toàn thân đều lạnh đi. "Lão Ngô, chạy!" Trần Phong không nói hai lời, hét lớn với Ngô Bát Nhất.

Sau đó, hai người như phát điên lao vào hang động, men theo

đường hầm chạy ngược trở lại.

Trần Phong hiện tại trong lòng rối như tơ vò!

Hắn đoán chừng Bá Vương Long Kỳ Nhông tê tức trong sông ngầm dưới lòng đất để sinh sản.

Loại sinh vật này là kẻ săn mồi đỉnh cấp thời tiền sử, chỉ hy vọng nó sẽ không rời khỏi lãnh địa sông ngầm mà đuổi theo.

Chương 100

Nhưng thường ngôn đạo sự dữ nguyện vi...

Trần Phong hai người vừa chạy vào đường hầm không bao lâu, phía sau bỗng nhiên lại vang lên tiếng khóc của Kỳ Nhông.

Oa a ~ Nghe thấy thanh âm này, Trần Phong cảm giác da đầu đều tê dại.

Bởi vì hắn phát hiện, khoảng cách tiếng kêu của Kỳ Nhông càng ngày càng gần, tịnh ý thức được con quái vật này không có khái niệm lãnh địa.

Một khi đã đuổi, con quỷ này sẽ truy cùng diệt tận. "Lão Trần!

Tránh ra!" Bỗng nhiên, Trần Phong nghe thấy tiếng Ngô Bát Nhất hét lên từ phía trước.

Hắn định thần nhìn lại phía sau, thấy được một tình huống làm người ta sởn tóc gáy.

Chỉ thấy con Kỳ Nhông kia giống như sự kết hợp giữa rắn và thằn lằn, vặn vẹo thân thể nhanh chóng đuổi tới.

Bằng cách di chuyển này, tứ chi của nó có thể bám vào vách đá, nhìn qua chen vào đường hầm không tốn chút sức lực nào.

Vút!

Đúng lúc này, một màn càng thêm khủng bố xuất hiện.

Chỉ thấy con Kỳ Nhông kia sau khi nhìn thấy thân ảnh của hắn, cái lưỡi của nó giống như thằn lằn, trực tiếp bắn ra.

Cái lưỡi dài tới bảy tám mét, dính chặt vào vách đá sau lưng Trần Phong.

Trần Phong tận mắt nhìn thấy, lực đạo của cái lưỡi kia cực lớn, độ dính cũng rất mạnh.

Chỉ nhẹ nhàng kéo một cái, vách đá đều bị kéo bong ra từng mảng...

Nhưng tình huống này không thể chạy thoát được.

Trần Phong vừa kinh ngạc nhìn thoáng qua, đợt tấn công thứ hai của Kỳ Nhông đã ập đến.

Trong sát na, Trần Phong cảm giác chân trái nóng lên, cúi đầu mới phát hiện lưỡi của Kỳ Nhông đã dính vào chân trái mình. "Lão Trần!" Ngô Bát Nhất nhịn không được kinh hô.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi muốn tuyệt vọng, hắn thấy Trần Phong trực tiếp bị một luồng cự lực kéo bay về phía con Kỳ Nhông.

Lúc này, Trần Phong cũng lo lắng đến cực điểm.

Làm sao bây giờ?!

Nếu không nghĩ cách, chắc chắn phải chết.

Định thần nhìn lại, chỉ thấy con Kỳ Nhông thậm chí đã há to cái miệng như chậu máu, đang chờ đợi con mồi.

Mẹ kiếp, liều mạng với mày!

Người sống sờ sờ lại để cho một con súc sinh nuốt sống sao?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng quên mất sợ hãi cái chết.

Trong lúc nguy cấp, hắn lập tức rút dao găm từ trong túi ra, cầm ngược cán dao, lưỡi dao trong chớp mắt chém vào cái lưỡi đang quấn dưới chân.

Ô Long Bàn Ti Trụ!

Cầm nã pháp của Trần Phong cũng không phải luyện không, dưới tốc độ tay cực nhanh, một dao cắt đứt lưỡi Kỳ Nhông.

Khắc sau, Trần Phong dưới quán tính của cự lực, bay thẳng về phía đỉnh đầu Kỳ Nhông.

Lúc này, con Kỳ Nhông vì lưỡi bị cắt đứt đau đớn kịch liệt, theo bản năng ngậm miệng lại.

Trần Phong cũng mượn cơ hội này, một dao đâm thẳng vào mắt phải của nó.

Phập!

Bạch đao tử tiến, hồng đao tử xuất!

Một dao này, Trần Phong đâm ngập đến tận cán, dao găm càng đem con mắt phải còn lại của Kỳ Nhông bạo toái.

Dưới lực đạo này, con Kỳ Nhông giãy dụa như điên, Trần Phong giống như bao tải rách bị ném văng ra ngoài. "Bịch" một tiếng đập xuống đất, Ngô Bát Nhất vội vàng xông tới. "Lão Trần...

Không sao chứ?!" Nhìn thấy cảnh này, hắn vội vàng đỡ Trần Phong dậy, nhìn thân ảnh đang giãy dụa kịch liệt của con Kỳ Nhông, lại phỉ di sở tư nhìn về phía Trần Phong. "Cậu làm thế nào hay vậy?" Ngô Bát Nhất không hiểu nổi, thân thủ của Trần Phong sao lại khủng bố như vậy.

Nhưng Trần Phong hiện tại không có tâm tư giải thích, vừa rồi bị va đập, lưng đau rát.

Hiện tại không kịp nói nhiều, Trần Phong lập tức đứng dậy, kéo Ngô Bát Nhất chạy sâu vào trong đường hầm.

Trần Phong dám đoán chắc, Bá Vương Kỳ Nhông tuyệt đối không đơn giản bị đánh lui như vậy.

Vừa rồi làm mù hai mắt nó, ngược lại có khả năng triệt để chọc giận nó.

Ý thức được điểm này, Trần Phong làm sao dám ở lại nơi này, kéo Ngô Bát Nhất xoay người bỏ chạy.

Nhưng chạy không được bao lâu, trong lòng Trần Phong bỗng nhiên trầm xuống.

Vừa rồi quá khẩn cấp, không để ý tình huống.

Hiện tại sắp đến cuối hang động, Trần Phong mới nhớ ra đường hầm phía trước đã bị nổ sập.

Nói cách khác, phía trước là đường cùng.

Quả nhiên!

Cũng vào lúc này, Trần Phong hai người chạy đến cuối đường hầm.

Ngay sau đó, thấy Bàn Tử đang lo lắng dọn dẹp những tảng đá lớn bị sập. "Bàn Tử!

Đừng dọn nữa!" Thấy thế, Ngô Bát Nhất lập tức lên tiếng ngăn lại.

Bởi vì phía bên kia hang động là sào huyệt của Hỏa biểu trùng.

Nếu dọn đá ra thì chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Nhưng ý thức được điểm này xong, những người có mặt đều sôi nổi tuyệt vọng.

Hết cách rồi!

Nếu dọn đá ở cửa hang, Hỏa biểu trùng sẽ ùa ra.

Nếu ngồi chờ chết ở đây, không chừng lát nữa Bá Vương Long Kỳ Nhông sẽ đuổi tới.

Lúc đó chỉ có nước chết! "Làm sao bây giờ hả Lão Trần?" "Đúng vậy Trần Phong đồng chí, chúng ta không thể cứ ngồi chờ chết ở đây chứ?" Bàn Tử và Trần giáo thụ đều nhịn không được lo lắng.

Nghe vậy, Trần Phong hiện tại cũng hào vô biện pháp...

Oa a ~ Bỗng nhiên, tiếng kêu của Bá Vương Long Kỳ Nhông lại vang lên.

Nghe thấy thanh âm này, lông tóc toàn thân Trần Phong đều dựng đứng.

Bởi vì lần này tiếng kêu của nó dường như phi thường gần. "Lão Trần!" Ý thức được điểm này, Bàn Tử lập tức lớn tiếng kinh hô.

Nghe thấy tiếng bước chân, Trần Phong cũng lo lắng đến đỏ mặt.

Chương 101

Làm sao bây giờ?!

Phải làm sao đây!

Dựa vào Cầm Nã Thủ đã luyện, nếu đối phó với đồ vật hình người thì còn hữu dụng.

Nhưng Bá Vương Long Kỳ Nhông là kẻ săn mồi đỉnh cấp, căn bản không có tác dụng gì lớn.

Nhưng nếu ngồi chờ chết thì chỉ có nước chết.

Khoan đã...

Ngay lúc này, Trần Phong bỗng nhiên linh quang nhất thiểm.

Nếu nhân lực không đủ, vậy thì vũ khí hiện đại hóa thì sao?

Nghĩ đến đây, Trần Phong trực tiếp xoay người hét với Ngô Bát Nhất: "Lão Ngô, lựu đạn còn mấy quả!" "Hai quả!" Ngô Bát Nhất lập tức trả lời.

Nhưng hắn biết hiện tại lựu đạn cũng vô dụng, hắn nhìn thoáng qua đường hầm phía sau nói: "Cần lựu đạn làm gì?

Hiện tại nổ thông đường hầm, đến lúc đó Hỏa biểu trùng cũng sẽ làm chúng ta toàn quân bị diệt!" Nhưng Trần Phong đâu có nghe, liền trực tiếp hô: "Đừng nói nhảm, có tin tôi không?!" "Tin!" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng không nói hai lời, trực tiếp đem một quả lựu đạn đưa cho Trần Phong.

Nhận lấy lựu đạn, Trần Phong mới hô: "Tin thì nghe đây, đợi lát nữa làm theo tôi!

Lát nữa Bá Vương Long Kỳ Nhông tới, tôi sẽ tìm cơ hội để nó há

mồm, cậu ném lựu đạn vào miệng nó, sau đó nghe khẩu lệnh của tôi!" Nghe đến đó, Ngô Bát Nhất mới mạnh mẽ ý thức được Trần Phong muốn làm gì.

Mọi người lập tức đều dùng ánh mắt phỉ di sở tư nhìn hắn.

Trần Phong lại không trả lời bất luận kẻ nào, trực tiếp ném lựu đạn lại cho Ngô Bát Nhất, sau đó lên đạn cho khẩu súng săn.

Giây tiếp theo, mấy người đều ý thức được tầm quan trọng của tình huống, ai nấy đều không nói gì, cưỡng ép trấn định chờ đợi.

Giờ khắc này, không khí phảng phất đều ngưng cố, trong đường hầm yên tĩnh đến đáng sợ.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đều tập trung mười hai phần tinh thần.

Trần giáo thụ thì dứt khoát nhắm mắt lại, trong lòng yên lặng cầu nguyện.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Lúc này, trong đường hầm chỉ có tiếng Bá Vương Long Kỳ Nhông lao tới.

Theo thanh âm càng ngày càng gần, lòng bàn tay Trần Phong đều đầy mồ hôi lạnh.

Nhưng hắn biết, tuyệt đối không thể lâm thời rớt xích.

Nếu không, tất cả mọi người đều phải chết ở đây!

Nghĩ đến đây, Trần Phong dứt khoát hung hăng cắn đầu lưỡi một cái.

Cơn đau thấu tim trực tiếp làm hắn khắc phục nỗi sợ hãi, lấy lại tinh thần chờ đợi.

Thịch ~ Thịch!

Tiếng bước chân của Bá Vương Long Kỳ Nhông càng lúc càng gần, ngay sau đó, mọi người vội vàng dùng đèn pin chiếu tới, thấy con Kỳ Nhông đang nhanh chóng cuồng bôn tới.

Lúc này, Trần Phong thấy hai mắt Kỳ Nhông đã mù, dường như nó đang dựa vào mùi để truy tung.

Bất quá, Trần Phong lại không vội vã động thủ. "Lão Trần...

Nhanh lên!" "Lão Trần!" Ngô Bát Nhất nhịn không được.

Nhưng Trần Phong vẫn bất động, hắn đang đếm khoảng cách giữa Kỳ Nhông và bọn họ.

Hai mươi mét...

Mười mét...

Năm mét...

Hiện tại!

Đến khắc này, Trần Phong không nói hai lời, trực tiếp một súng oanh vào mồm Kỳ Nhông.

Nương theo tiếng nổ vang, đạn ghém trực tiếp bắn trúng hàm dưới Kỳ Nhông, con quái vật cũng theo bản năng há to cái miệng như chậu máu. "Lão Ngô, ném!" Ngay khắc này, Ngô Bát Nhất nghe thấy tiếng Trần Phong, trực tiếp ném lựu đạn về phía cái miệng đỏ lòm của Kỳ Nhông.

Vẽ nên một đường vòng cung, lựu đạn nháy mắt rơi vào trong miệng quái vật.

Giây tiếp theo, Trần Phong gần như bản năng bóp cò, một súng bắn vào quả lựu đạn trong miệng Kỳ Nhông.

Đoàng!

Nương theo tiếng súng, đạn ghém trực tiếp kích trúng lựu đạn.

Ngay sau đó, lựu đạn lập tức phát nổ, tạo ra sóng xung kích ngay trong miệng Kỳ Nhông.

Oanh!

Một tiếng chấn động kịch liệt vang lên, con Kỳ Nhông phát ra tiếng thảm thiết như điên cuồng.

Đại phiến huyết nhục trực tiếp bắn tung tóe lên người bọn Trần Phong.

Chờ dư chấn vụ nổ tan đi, Trần Phong định thần nhìn lại, lập tức thấy một cảnh tượng suốt đời khó quên.

Chỉ thấy con Kỳ Nhông ngoẹo đầu ngã gục trong đường hầm.

Đầu của nó hầu như bị nổ đến tứ phân ngũ liệt, đặc biệt là cái miệng hầu như đều biến hình.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Phong rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người giống như đại nạn không chết, trực tiếp ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

Giờ khắc này, tất cả mọi người phảng phất đều mệt mỏi đến cực điểm.

Trần Phong càng dứt khoát nằm vật ra đất, há to mồm hít thở không khí.

Phải mất đến năm phút sau, mọi người mới hơi hoàn hồn. "Trần Phong đồng chí a, lần này thật sự cảm ơn cậu!" Lúc này, Trần giáo thụ hai người cũng vội vàng đi tới trước mặt Trần Phong.

Hách Ái Quốc càng dứt khoát nghiêm túc nói với Trần Phong: "Trần Phong đồng chí, trước đó tôi đã sai, mấy tên hủ nho chúng tôi đều đọc sách đến ngu rồi.

Lần này nếu không có cậu, chúng tôi chết cũng không toàn thây a!" Vừa nói, mọi người vừa nhịn không được nhìn về phía thi thể con Bá Vương Long Kỳ Nhông, trong lòng từng trận phát hàn.

Đến lúc này, bọn họ mới rốt cuộc ý thức được, nếu không có Trần Phong dẫn dắt, đừng nói đi tìm Tinh Tuyệt cổ thành, e là chết sạch trên đường rồi.

Thậm chí, lúc này ngay cả Tuyết Lê Dương cũng đi tới trước mặt Trần Phong, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Trần Phong...

Cảm ơn." Nghe vậy, Trần Phong không có cảm xúc gì.

Lúc này, Bàn Tử thì hồ giả hổ uy đứng trước mặt mọi người, hưng phấn nói: "Đã bảo rồi mà, có huynh đệ của tôi ở đây thì sẽ không có nguy hiểm.

Các người cũng nghe rõ rồi đấy, sau này phải nghe lời cậu ấy, ai còn độc đoán độc hành, chết rồi đừng trách Bàn gia tôi không báo trước a." "Được rồi Bàn Tử, mọi người đều sợ hãi rồi, đừng nói nữa." Ngô Bát Nhất quát một câu, sau đó mới đi đến trước mặt Trần Phong. "Lão Trần, tiếp theo làm sao bây giờ?" Trần Phong nhìn thi thể Bá Vương Long Kỳ Nhông, sau đó mới phân tích: "Theo tôi được biết, loại Kỳ Nhông và cá cóc lớn này thông thường đều sống độc cư.

Cho nên trong con sông ngầm này hẳn là sẽ không còn con Kỳ Nhông nào khác." "Hiện tại chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây, nơi này là sông băng Côn Luân, không chừng lát nữa sẽ có chuyện khác phát sinh, đi sớm an toàn sớm." Nghe Trần Phong nói, mọi người cũng gật gật đầu.

Tiếp theo, mọi người kiểm kê vật phẩm, liền dưới sự dẫn dắt của Trần Phong lập tức xuất phát theo đường cũ.

Lần này, cước trình của mọi người không tự giác nhanh hơn rất

nhiều.

Ngay cả mấy trí thức như Hách Ái Quốc cũng không kêu ca gì, chỉ cắm đầu đi theo Trần Phong.

Khoảng hai phút sau, mọi người trở lại bờ sông ngầm.

Chương 102

Lần này, Trần Phong không nói hai lời, sau khi kiểm tra tình huống bờ sông một lượt, dẫn mọi người men theo đường cũ trở về.

Dù sao lúc này cái gọi là dòng nước ngầm không còn quan trọng nữa.

Quan trọng nhất là nhân lúc không có tình huống khác, mau chóng rời khỏi sông băng Côn Luân.

Nếu không, vạn nhất ở đây phát sinh thêm điều gì ngoài ý muốn, Trần Phong cũng không nắm chắc bảo trụ được người khác.

Bất quá may mắn là chuyến đi qua sông ngầm lần này cũng không phát sinh thêm điều gì.

Chờ men theo động thạch nhũ trước đó, rốt cuộc rời khỏi sông băng dưới lòng đất, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. "Mọi người đừng thả lỏng cảnh giác, tuy rằng ra khỏi đường hầm là thấy cửa ra phía trước rồi, nhưng ai cũng không biết trước phía trước sẽ có cái gì." Khi sắp đến cửa ra, Trần Phong nhịn không được nhắc nhở mọi người hai câu.

Do tình huống gặp phải trước đó, lần này Hách giáo thụ ai cũng không dám phản bác lời Trần Phong nữa.

Dù sao sông băng Côn Luân nguy hiểm vô cùng, ai cũng không biết sẽ có tai nạn gì.

Cứ như vậy, Trần Phong cách cửa ra càng ngày càng gần.

Đợi đến khi sắp ra khỏi cửa hang, Trần Phong quả nhiên lại phát hiện không đúng.

Lắng tai nghe một lúc, kết quả phát hiện bên ngoài dường như có

tiếng gào thét rất lớn.

Nghe thấy vậy, Trần Phong lập tức biến sắc.

Không nghi ngờ gì nữa, trong khoảng thời gian bọn họ đi vào sông băng Côn Luân, bên ngoài đã nổi bão tuyết?

Ý thức được điểm này, Trần Phong lập tức hét lớn với mọi người: "Mọi người bám sát tôi, bên ngoài đang có bão tuyết.

Lão Ngô, cùng Bàn Tử trông chừng Trần giáo thụ, đi theo tôi mau chóng chạy ra ngoài!" Nghe lời Trần Phong, mọi người cũng đều sôi nổi sắc mặt đại biến.

Bởi vì ai cũng biết, tại khu vực núi Côn Luân nếu có bão tuyết thì đó không nghi ngờ gì là tượng trưng cho tai nạn.

Trong bão tuyết, tuyết lở có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Cho dù không có tuyết lở, cơn bão tuyết lẫm liệt kia cũng có thể làm cho bọn họ không thể leo lên vách đá.

Đến lúc đó, bị nhốt ở chỗ này chỉ có một con đường chết.

Thế là mọi người lập tức đi theo Trần Phong, trực tiếp xông ra ngoài.

Đến bên ngoài, bọn họ phát hiện quả nhiên đang có bão tuyết, cơn bão hầu như làm cho mọi người không thể nhìn rõ đường đi.

Nguy to, con đường này là đường một chiều.

Cho nên, Trần Phong dẫn mọi người dùng tốc độ nhanh nhất, lập tức chạy về phía vách núi lúc trước.

Sau đó, hắn vội vàng thúc giục Bàn Tử và Tuyết Lê Dương, mang theo Trần giáo thụ bọn người leo lên dây thừng.

Còn hắn thì cùng Ngô Bát Nhất ở lại đoạn hậu.

Giờ khắc này tình huống dị thường khẩn cấp, Trần giáo thụ cũng không còn kiêu khí nữa, hầu như liều mạng bắt đầu leo lên trên.

Khoảng năm phút sau, Trần Phong nhìn thấy bọn họ sắp lên đến đỉnh.

Vì thế, hắn cùng Ngô Bát Nhất nhìn nhau một cái, cũng vội vàng leo lên dây thừng. "Lão Trần!

Lão Ngô!

Mau lên!" Ngay lúc này, Trần Phong bỗng nhiên nghe thấy tiếng Bàn Tử ở phía trên.

Nghe thấy thanh âm này, Trần Phong hầu như theo bản năng quay đầu nhìn về phía sau.

Ngay sau đó, một màn khiến người ta sởn tóc gáy xuất hiện.

Tuyết lở?!

Không sai!

Trần Phong định thần nhìn lại, chỉ thấy ngay phía trên đường hầm vừa đi ra, bỗng nhiên xuất hiện tuyết lở diện rộng.

Những khối tuyết lớn hầu như trút xuống, trong nháy mắt đem toàn bộ cửa đường hầm yêm một.

Ý thức được điểm này, trong lòng Trần Phong hai người đều lo lắng muốn chết.

Phải mau chóng leo lên trên!

Nếu không, tuyết lở tùy thời có khả năng đem bọn họ chôn vùi dưới vết nứt này.

Ý thức được điểm này, Trần Phong không nói nhảm nữa, hầu như dùng hết toàn lực leo lên trên.

Nhưng ở giây tiếp theo... "Lão Trần!" Bỗng nhiên, tiếng kinh hô của Ngô Bát Nhất vang lên.

Nghe tiếng, Trần Phong vội vàng quay đầu nhìn lại.

Nhưng ngay sau đó, lại thấy có vài con bọ màu xanh đang bay về phía lưng hắn.

Nhìn thấy cảnh này, tim Trần Phong đều nhảy lên tận cổ họng.

Hỏa biều trùng?!

Trần Phong nằm mơ cũng không ngờ, bên ngoài lại có Hỏa biều trùng lạc đàn.

Mắt thấy đám bọ bay tới, Trần Phong lập tức nín thở, ngay cả động cũng không dám động.

Nhưng ở giây tiếp theo, một màn làm người ta kinh ngạc xuất hiện.

Chỉ thấy mấy con Hỏa biều trùng kia bồi hồi bên người Trần Phong một lúc, rồi trực tiếp bay đi, tịnh không có thương hại Trần Phong? "...?" Nhìn thấy cảnh này, ngay cả Trần Phong cũng cảm giác phỉ di sở tư.

Thật sự không hiểu nổi vì sao mấy con Hỏa biều trùng này không làm hại hắn.

Bất quá hiện tại không phải lúc để nghĩ ngợi, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau một cái, hai người liều mạng leo lên trên.

May là hai người đều từng đi lính nên thể lực không tệ.

Ngay khi leo đến đỉnh vách núi, hai người trực tiếp nắm lấy tay Bàn Tử và những người khác, lập tức được kéo lên.

Giờ khắc này, những người vừa thoát chết sau khi lên tới đỉnh núi, lập tức ngồi bệt xuống đất.

Trần Phong định thần nhìn lại mới phát hiện, Tát Đế Bằng và hai danh học sinh khác đang ở cửa núi tiếp ứng.

Vừa mới lên, Trần Phong được chiến sĩ giải phóng quân khoác lên người chiếc áo khoác quân dụng dày cộp, sau đó mọi người vội vàng lùi về phía sau mười mấy mét mới dừng bước.

Oanh!

Đúng lúc này, một tiếng chấn động cực lớn bỗng nhiên vang lên từ dưới vách núi.

Mọi người cũng không kịp hàn huyên, liền lập tức nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chờ nhìn rõ chuyện xảy ra dưới vách núi, mọi người đều không còn tâm trạng nói chuyện nữa.

Chỉ thấy tại khe nứt sông băng bọn họ vừa đi ra, đã bùng nổ một trận tuyết lở quy mô không nhỏ.

Khe nứt sông băng hùng vĩ ban đầu, trong nháy mắt bị bão tuyết bao phủ.

Trần Phong định thần nhìn lại, lập tức thấy núi tuyết trực tiếp chôn vùi toàn bộ Côn Luân địa cung thần bí.

Giống như tòa Cửu Tầng Yêu Lâu kia, lịch sử ngàn năm triệt để bị chôn vùi, không bao giờ còn có thể hiện ra màu sắc thần bí trước thế nhân.

Nhìn thấy cảnh này, mấy người Hách Ái Quốc đều có chút thống tâm tật thủ.

Một cái Côn Luân địa cung hoàn hảo, ẩn chứa văn hóa Tinh Tuyệt cùng Cửu Tầng Yêu Tháp, cứ thế triệt để bị chôn vùi dưới tòa núi tuyết này.

Chương 103

Chưa kịp nghiên cứu kỹ lưỡng, thực sự là quá đáng tiếc.

Bất quá, Trần giáo thụ dù sao cũng là người hiểu chuyện.

Thấy sắc mặt đồi phế của mọi người, ông vội vàng chuyển đề tài: "Lần này đa tạ Trần Phong và Tiểu Ngô đồng chí, nếu không chúng tôi ở trong địa cung mấy lần suýt chết, sớm đã bị chôn vùi ở bên dưới rồi." Nghe vậy, Hách Ái Quốc cũng tỉnh lại, đối với bọn Trần Phong thật lòng cảm tạ: "Đúng vậy, lần này thật sự phải cảm ơn Trần Phong đồng chí." Nhưng nghe lời cảm ơn, Trần Phong lại không hồi thần.

Bởi vì lúc này hắn đang chìm trong hồi ức... "Lão Trần, sao vậy?" Nhìn thấy thế, Ngô Bát Nhất nhịn không được dò hỏi.

Nhưng Trần Phong không trả lời, hắn hiện tại đang tự hỏi, vì sao những con Hỏa biều trùng kia lại không tấn công hắn?

Tình huống này làm hắn không tự giác nhớ tới Thi Hống ở Ngưu Tâm Sơn trước đó, lúc ấy con Thi Hống kia cũng đuổi theo hắn không buông.

Hiện giờ Hỏa biều trùng lại duy độc không tấn công hắn?

Tất cả mọi chuyện dường như quá thần bí. "Không có gì, chúng ta mau chóng rời khỏi đây đi." Nghĩ đến đây, Trần Phong vội vàng chuyển đề tài.

Nghe lời hắn, mọi người cũng biết nơi này không nên ở lâu, liền lập tức đi theo giải phóng quân men theo đường cũ trở về.

Trận bão tuyết này không biết sẽ kéo dài bao lâu, nán lại thêm một phút e rằng đều sẽ có nguy hiểm...

Thời gian vội vã trôi qua.

Khoảng nửa ngày sau, Trần Phong rốt cuộc trở lại doanh trại giải phóng quân.

Trần Phong cũng không lựa chọn dùng bữa cùng mọi người, mà một mình trở về phòng.

Bởi vì ngay khoảnh khắc trở lại doanh trại, trong đầu Trần Phong vang lên tiếng nhắc nhở của Hệ thống.

Trần Phong biết rõ, tiếp theo phải đi tìm Tinh Tuyệt cổ thành.

Tòa cổ thành kia phi thường thần bí, trên đường lại không biết sẽ có bao nhiêu nguy hiểm.

Cho nên không thể chờ đợi được nữa, hiện tại thêm một loại thủ đoạn bảo mệnh, không chừng sẽ có tác dụng lớn.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức mặc niệm trong lòng: "Hệ thống, bắt đầu phát phóng khen thưởng." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, bắt đầu phát phóng nhiệm vụ khen thưởng: Tả Lĩnh kỹ năng - Thần Đả Thuật!" Lập tức, thanh âm điện tử của hệ thống như ước hẹn mà đến.

Ngay sau đó, trong đầu Trần Phong cũng lập tức truyền nhập một luồng dữ liệu, làm đầu óc hắn trầm xuống.

Trong luồng dữ liệu đó bao quát lượng lớn kỹ xảo thôi miên và phương thức vẽ bùa.

Những kiến thức này giống như bẩm sinh đã có, khắc sâu vào trong đầu óc Trần Phong.

Khoảng năm phút sau, Trần Phong chậm rãi mở mắt.

Chỉ là, chờ triệt để tiếp nhận xong kỹ năng hệ thống truyền thụ, Trần Phong lúc này mới hiểu được cái gọi là "Thần Đả Thuật".

Trước kia xem phim hay kịch, Trần Phong thấy Thần Đả Thuật

đều là lấy "thỉnh thần thượng thân" làm chủ.

Hiện tại mới hiểu được, cái gọi là Thần Đả Thuật kỳ thật cũng không huyền ảo như vậy.

Thực tế, đây là một loại thuật pháp chuyên môn của Tả Lĩnh lực sĩ.

Nói trắng ra là dùng phương thức tự thôi miên, trong thời gian ngắn nâng cao thể lực và sức chịu đựng của cá nhân.

Chỉ là, dưới ám thị tinh thần, người bị ám thị thông thường có thể không sợ đau đớn, lực đại vô cùng.

Luyện đến chỗ cao thâm, thậm chí có thể không sợ đao thương côn bổng, sức mạnh tăng gấp bội.

Nhưng phương pháp này rốt cuộc cũng chỉ là tự mình thôi miên, cũng không tồn tại hiện tượng khoa học không thể giải thích.

Cho nên tuy rằng có thể làm cho người ta không sợ thủy hỏa, sức mạnh tăng gấp bội, nhưng một khi sử dụng ra, lại không thể thật sự làm cho người ta đao thương bất nhập, thương hại vẫn tồn tại.

Vì thế, sau khi hết cơn đó, người bị ám thị cơ bản nhẹ thì tổn hao tâm thần, nặng thì bị thương hôn mê, nghiêm trọng nhất thậm chí tử vong.

Nhưng cho dù như vậy, trong thời gian ngắn có thể dẫn đạo ra tiềm lực con người, vào thời khắc mấu chốt cũng là kỹ năng cứu mạng!

Quan trọng hơn là, Trần Phong tiếp nhận Thần Đả Thuật không chỉ có thể tự mình sử dụng, thậm chí còn có thể thi triển lên người khác.

Hơn nữa, hiệu quả hầu như tương đồng.

Vậy thử nghĩ xem, nếu trong tình huống tao ngộ mộ chủ nhân thi biến, Trần Phong thi triển Thần Đả Thuật lên cả hắn và Bàn Tử.

Như vậy, ba người hợp lực thì có ngôi mộ nào không thể bình định?

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức nhịn không được hưng phấn.

Hắn tin tưởng, có loại kỹ năng của Tả Lĩnh lực sĩ này, từ nay về sau nếu gặp lại nguy cơ, đoán chừng đều có thể trực tiếp cứng đối cứng.

Nghĩ vậy, Trần Phong đối với chuyến đi tìm Tinh Tuyệt cổ thành lần này càng có thêm tin tưởng.

Vì thế hắn cũng không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp đi ra ngoài hội hợp với mọi người, chuẩn bị thương lượng chuyện lên đường đi Tân Cương.

Dù sao Tân Cương cách nơi này lộ trình xa xôi.

Hơn nữa, phải đi tới sa mạc lớn thứ hai thế giới là Taklamakan, cho nên có việc cần chuẩn bị trước cho tốt.

Cuối cùng, nhóm người Trần Phong thương nghị xong và quyết định: Đợi trận bão tuyết này kết thúc, lập tức lên đường đi đại mạc Tân Cương.

May mắn là trận bão tuyết này đến gấp mà đi cũng nhanh.

Sáng sớm ngày hôm sau, nhóm người Trần Phong liền một lần nữa bước lên xe lửa đi Tân Cương.

Trên đường đi, lần này ai cũng không gây ra chuyện gì nữa.

Có lẽ vì vừa trải qua sự tình ở sông băng Côn Luân, đám trí thức đều đã ngoan ngoãn rồi.

Đi khoảng hai ngày, đến sáng sớm ngày thứ ba, xe lửa rốt cuộc

dừng lại ở Y Lê, Tân Cương.

Lúc này, Tuyết Lê Dương vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên tìm đến Trần Phong.

Kéo hắn sang một bên, Tuyết Lê Dương có chút dục ngôn hựu chỉ hỏi: "Có câu này tôi không biết có nên hỏi hay không, nhưng tôi vẫn phải hỏi, anh rốt cuộc có nắm chắc đưa tôi vào sa mạc rồi lại an toàn đưa trở về không?" Nói xong, Tuyết Lê Dương lấy quyển nhật ký trước đó ra.

Bởi vì trong vài ngày qua, thông qua quyển nhật ký nàng đã phá giải được lộ tuyến đi đến Tinh Tuyệt cổ thành.

Nhưng con đường tơ lụa cổ đại này đã trải qua quá nhiều năm biến hóa, đoán chừng địa hình đã sớm thay đổi.

Muốn tìm được, trừ phi có người cực kỳ quen thuộc sa mạc dẫn đường.

Nghe vậy, Trần Phong cũng dứt khoát nói: "Muốn sinh tồn trong hoàn cảnh cực đoan, có bản lĩnh xem thiên văn phong thủy thì tôi và Lão Ngô đều có.

Nhưng con đường tơ lụa cổ đại này đoán chừng đã sớm biến hình, muốn tìm được nơi đó nhất định phải có một người quanh năm lăn lộn ở sa mạc, không cần nhìn địa hình cũng có thể nhớ kỹ lộ tuyến đưa chúng ta đi vào." "Cho nên tôi cảm thấy, chúng ta nên đi đến thị trấn Y Lê trước, sau đó tìm một hướng đạo viên người địa phương quen thuộc sa mạc, rồi hãy thương lượng xem có vào sa mạc Taklamakan hay không." Nói xong, Trần Phong cũng không bàn bạc thêm với Tuyết Lê Dương, trực tiếp lên xe du lịch.

Lúc này, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng sáp lại. "Lão Trần, nữ gián điệp nước ngoài kia nói gì với cậu thế?" Nghe Bàn Tử hỏi, Trần

Phong qua loa nói: "Không có gì, hỏi tôi có quen thuộc sa mạc hay không thôi.

Đừng nói nhảm nữa, chúng ta đi đến thị trấn gần nhất trước, tìm một hướng đạo viên có thể đưa chúng ta vào sa mạc." Nói xong, Trần Phong trực tiếp xuất phát.

Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng tán đồng gật gật đầu.

Tuy rằng bọn họ cũng từng vào sa mạc, nhưng sa mạc luôn luôn đa biến.

Trong tình huống này, bất cứ ai cũng không hiểu rõ mảnh sa mạc chết chóc này bằng người địa phương.

Vì thế, dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, đội khảo cổ trực tiếp xuất phát.

Khoảng giữa trưa hôm đó, mọi người rốt cuộc đến được một thị trấn nhỏ gần sa mạc nhất.

Vừa vào thị trấn, Trần giáo thụ đã không thể chờ đợi được mà tìm đến cục cảnh sát địa phương.

Sau một loạt giao thiệp, cảnh cục rốt cuộc cũng tin tưởng thân phận của đội khảo cổ.

Sau đó, thông qua giới thiệu của cảnh cục địa phương, Trần Phong biết được người quen thuộc sa mạc nhất ở đây là một gã hướng đạo viên tên là An Lực Mãn.

Chương 104

Gã hướng đạo viên này cũng có chút lai lịch.

Nghe nói mười mấy năm trước hắn ta bị lạc trong sa mạc, lúc lâm vào tuyệt cảnh thì được lạc đà cứu sống.

Sau đó liền định cư ở Y Lê, rồi bắt đầu nuôi lạc đà, lấy nghề đưa người vào sa mạc du ngoạn để kiếm sống.

Sau khi tìm hiểu tình huống, Trần Phong quyết định đi tìm cái gã An Lực Mãn này.

Dù sao nghe người địa phương nói hiện tại là mùa gió, bão cát đen (Hắc sa bạo) sắp tới rồi.

Muốn vào sa mạc lúc này, đoán chừng chỉ có tìm An Lực Mãn để thử vận may.

Chỉ có điều, An Lực Mãn mấy hôm trước dẫn một nhóm cố chủ vào sa mạc, kết quả lại bỏ mặc đám người nước ngoài kia trong sa mạc mà chạy về một mình.

Cho nên cảnh cục địa phương trực tiếp bắt giam hắn.

Vì thế, Trần Phong dưới sự dẫn dắt của cảnh sát, trực tiếp đi đến trại tạm giam, cũng như nguyện gặp được tấm "bản đồ sống" của sa mạc - An Lực Mãn.

Khi Trần Phong vừa nhìn thấy người này, liền cảm giác hắn ta có chút thần thần đạo đạo.

Chỉ thấy An Lực Mãn mặc một bộ trang phục dân tộc Duy Ngô Nhĩ, thấy người vào cũng không chào hỏi, ngược lại đang lẩm bẩm cầu nguyện.

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử nhịn không được hỏi: "...Người Duy Ngô Nhĩ à?" Nghe vậy, cảnh sát trực tiếp nói: "Không phải... là người Hán.

Này An Lực Mãn, hiện tại cho ông một cơ hội cống hiến cho quốc gia, bọn họ đều là giáo thụ đến từ Bắc Kinh, nếu ông giúp được bọn họ, án của ông có thể được xóa bỏ đấy." Nghe vậy, An Lực Mãn dường như có chút lo lắng lẩm bẩm tự nói: "Ai da ~ Tôi đã nói là tôi cái gì cũng không biết mà.

Nếu biết là người Bắc Kinh thì đánh chết tôi cũng không dám đưa vào sa mạc đâu." "Hơn nữa, đám người kia không phải do tôi bỏ lại, là người ta không cần tôi nữa mà." "Ai da được rồi, tôi đi với các người được chưa?" Cảnh sát trực tiếp cắt ngang, nguyên lai An Lực Mãn tưởng Trần Phong bọn họ là người đến điều tra vụ án bỏ rơi người nước ngoài.

Lúc này, Trần giáo thụ tiến lên nói: "Lão ca ca...

Tôi không phải cảnh sát, là nhà khảo cổ học.

Tôi lần này đến đây hy vọng ông có thể đưa chúng tôi vào sa mạc, làm hướng đạo viên cho chúng tôi." "Không sai, chỉ cần ông có thể đưa chúng tôi tìm được nơi cần tìm, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề.

Nhưng điều kiện tiên quyết là ông có thể đưa chúng tôi vào đó trong mùa gió này không?" Tuyết Lê Dương cũng nhịn không được mở miệng.

An Lực Mãn dường như là kẻ thấy tiền sáng mắt, nghe vậy liền lập tức nói: "Tôi quanh năm ở trong sa mạc, tôi không biết mùa gió là cái gì...

Bất quá... các người muốn tôi đưa vào sa mạc, có thể trả lại lạc đà

cho tôi không?" "Đương nhiên rồi!

Không có lạc đà thì sao đưa người vào sa mạc?" Cảnh sát lập tức lên tiếng.

Cùng lúc đó, Tuyết Lê Dương thấy An Lực Mãn chí tại tất đắc, cũng đều tăng thêm tin tưởng.

Duy độc Trần Phong, khi An Lực Mãn xoay người, ánh mắt hắn lại bỗng nhiên liếc thấy mặt dây chuyền trên cổ An Lực Mãn.

Nhìn thấy mặt dây chuyền kia, trong lòng Trần Phong lập tức có chút suy đoán.

Tiếp theo, An Lực Mãn được tạm thời bảo lãnh.

Tuy nhiên, hắn lại chưa vội đưa Trần Phong bọn họ vào sa mạc, mà chạy đến bên cạnh lạc đà, bắt đầu cho lạc đà ăn.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Tuyết Lê Dương bọn họ đều chờ ở bên ngoài, chờ đến khi mặt trời sắp xuống núi, mọi người rốt cuộc có chút nóng nảy.

Vì thế, Bàn Tử trực tiếp đi về phía An Lực Mãn, nói: "Này lão già, ông không lừa chúng tôi đấy chứ?

Lâu như vậy rồi mà không thấy hành động gì cả..." "Hây...

Hiện tại là mùa gió, vào sa mạc là chết người đấy a..." Lúc này, An Lực Mãn lại bỗng nhiên đổi giọng.

Giờ khắc này, nghe hai người tranh cãi, Ngô Bát Nhất lại có chút thất thần.

Bởi vì hắn bỗng nhiên phát hiện, Trần Phong vẫn luôn nhìn chằm chằm vào ngực An Lực Mãn, dường như có chút xuất thần. "Lão Trần, sao thế?" Nghe Ngô Bát Nhất dò hỏi, Trần Phong đầu cũng không quay lại nói: "Có chút không thích hợp...

Nhìn mặt dây chuyền trước ngực lão già kia xem, tôi nhớ hình như đã từng thấy loại đồ đằng này trên vách động ở sông băng Côn Luân..." Nghe Trần Phong nói vậy, đồng tử của Ngô Bát Nhất cũng không khỏi co rụt lại.

Đúng lúc này, giáo sư Trần và những người khác đã lâu không lên tiếng cũng vội vàng bước tới.

Tiếp đó, giáo sư Trần không nhịn được hỏi Trần Phong: "Đồng chí Trần Phong, chuyện này là thật sao?" Nghe hỏi, Trần Phong gật đầu xác nhận, sau đó dặn dò giáo sư Trần: "Giáo sư Trần, ông qua đó xem thử, xác nhận xem mặt dây chuyền trong lòng lão già kia có phải là văn tự Quỷ động không?" Nghe yêu cầu của Trần Phong, giáo sư Trần cũng thấy hứng thú.

Ngay lập tức, ông bước đến bên cạnh An Lực Mãn, rồi mượn cớ bắt chuyện để nhìn kỹ mặt dây chuyền trên cổ lão.

Quả nhiên!

Sau khi thấy rõ văn tự được khắc trên đó, giáo sư Trần lập tức xác nhận đó là văn tự Quỷ động.

Tiếp theo, ông quay lại chỗ Trần Phong và mọi người xác nhận: "Đồng chí Trần Phong nói không sai, đúng là văn tự Quỷ động." Nghe vậy, Trần Phong càng nhíu mày chặt hơn.

Cũng lúc này, Ngô Bát Nhất không nhịn được hỏi: "Lão Trần, rốt cuộc là sao?" Thế nhưng, Trần Phong lại tạm thời không trả lời, anh suy nghĩ kỹ lưỡng hai phút rồi mới nhíu mày phân tích: "Các ông có cảm thấy hơi kỳ lạ không?

Lão già này là người Hán, nghe nói trước đây gặp phải bão cát đen trong sa mạc nên mới định cư ở đây.

Vậy thì tại sao trên cổ lại có mặt dây chuyền văn tự Quỷ động?"

“Người Duy Ngô Nhĩ ở Y Lê, tiền thân là tộc Đảng Hạng của Tây Hạ.

Trên con đường tơ lụa cổ, họ cũng có liên quan lớn đến văn hóa Tinh Tuyệt.

Nếu là người bản địa có thứ đó thì tôi tin, nhưng lại là người Hán...” Nghe Trần Phong chậm rãi giải thích, mọi người mới cảnh giác nhận ra, trên người An Lực Mãn quả thực tồn tại nhiều điều bí ẩn.

Cũng lúc này, Ngô Bát Nhất dường như đã hiểu ra, bèn hỏi Trần Phong: “Lão Trần...

ý của ông là...” “Đúng vậy!” Không đợi anh nói hết, Trần Phong đã trực tiếp suy đoán: “Lão già này, nghe nói từng gặp nạn trong sa mạc.

Nhưng, một người Hán bình thường, sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở sâu trong sa mạc?

Lại còn có mặt dây chuyền khắc văn tự Quỷ động trên người?” “Vừa rồi tôi cũng liếc qua một chút, thứ đó không giống mặt dây chuyền, mà ngược lại giống đồ lấy từ trong mộ ra hơn.

Tôi đoán, lão già này là một đời Thổ phu tử...” Nghe đến đây, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ trợn tròn mắt.

Đặc biệt là Ngô Bát Nhất, nếu không phải Trần Phong nói ra, anh thật sự không liên tưởng được chút nào.

Nhưng khi kết hợp với lời của Trần Phong mà suy nghĩ kỹ lại, anh lại phát hiện quả đúng là có chuyện như vậy.

Đầu tiên, thứ trên người lão già kia, người có mắt nhìn đều biết là minh khí.

Thứ hai, một người Hán, sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở sâu trong sa mạc Karamay?

Quan trọng hơn là, sa mạc Karamay nghèo đói cùng cực, lão có cam tâm tình nguyện ở lại đây nhiều năm như vậy không?

Nếu giải thích cặn kẽ, có lẽ chỉ có một nguyên nhân.

Đó là, năm đó lão xuất hiện ở sâu trong sa mạc là để tìm mộ!

Thứ nữa, An Lực Mãn quanh năm ở lại đây, nhưng lại không dám vào sa mạc tìm mộ nữa.

Bởi vì lão lúc nào cũng canh cánh trong lòng những ngôi mộ trên con đường tơ lụa cổ, nhưng lại không còn can đảm để vào trong nữa.

Vậy rốt cuộc trong sa mạc có thứ gì, mà lại khiến một "tấm bản đồ sống" cũng không dám đi tìm mộ nữa?

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất cũng thấy hơi bực bội, những bí ẩn trong đó quá nhiều.

Đúng lúc này!

Bỗng nhiên, Bàn Tử sau một hồi đàm phán với lão già kia cũng quay lại, tức giận nói: "Cái lão già lươn lẹo này, đúng là dầu muối không ăn.

Lúc trước bảo tôi không biết đang là mùa gió, bây giờ lại nói mùa gió không thể vào sa mạc?" "Cầm tiền của tôi rồi mà không làm việc, tôi thấy lão ta định lừa tôi moi hết bảo bối ra đây mà.

Thật muốn cho lão một phát!" Nghe những lời này, mọi người đều trầm ngâm suy nghĩ, nhưng không ai lên tiếng.

Thấy vẻ mặt của mọi người như vậy, Bàn Tử cũng không nhịn được hỏi: "Sao cả rồi?" Nghe Bàn Tử hỏi, Ngô Bát Nhất mới đem suy đoán vừa rồi kể lại đơn giản một lần.

"Là trộm mộ à..." Nghe vậy, Bàn Tử cũng không biết nên nói gì cho phải.

Chương 105

Đúng lúc này, Hách Ái Quốc ở bên cạnh bỗng nhiên bước tới đề nghị: "Đồng chí Trần Phong, mọi người nghe tôi nói vài câu.

Vừa rồi tôi cũng đã tìm hiểu ở cục cảnh sát, An Lực Mãn này tuy thông thạo sa mạc, nhưng nhân phẩm lại có vấn đề.

Cộng thêm phân tích vừa rồi, tôi cảm thấy ông ta rất có thể là một tên trộm mộ." "Cho nên, tôi phản đối việc để ông ta làm người dẫn đường cho chúng ta, chúng ta tuyệt đối không thể giao tính mạng của mình vào tay một người có vấn đề như vậy được." Những lời này, giáo sư Hách nói rất đanh thép.

Nghe vậy, Trần Phong lại tạm thời không lên tiếng.

Dù sao, tuy nhân phẩm của An Lực Mãn có vấn đề... nhưng, ít nhất lão thật sự rất thông thạo sa mạc.

Hơn nữa, hiện tại đang là mùa gió, nếu không có người dẫn đường, không ai có thể bước vào Karamay được.

Vì vậy, một lúc sau, cuối cùng giáo sư Trần đứng ra khuyên giải: "Ái Quốc, cậu đừng kích động như vậy.

Chúng ta dù sao cũng là được đặc cách, hiện tại lại là mùa gió, nếu không tìm một tấm bản đồ sống làm người dẫn đường, e là chúng ta đừng nói đến sa mạc Karamay, có lẽ đến bãi Gobi cũng không vào được." "Cho nên, lần này chúng ta chỉ xem năng lực, không xem nhân phẩm..." Nghe vậy, Hách Ái Quốc lại nhíu mày nói: "Nhưng, lỡ như ông ta bỏ chúng ta lại trong sa mạc thì sao..." "Có gì mà phải sợ?

Tài bắn súng của Bàn gia đây rất tốt, lão già lươn lẹo đó mà dám chạy trốn, tôi bắn một phát vào chân lão, xem lão chạy thế nào!" Lúc

này, Bàn Tử lại huênh hoang.

Chỉ là, mọi người căn bản không để tâm đến lời của hắn.

“Lão Trần...

ông có cách nào không?” Lúc này, Ngô Bát Nhất không nhịn được hỏi.

Lập tức, mọi người đều dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Trần Phong, anh nghiễm nhiên đã trở thành trụ cột của đội khảo cổ này.

Nhìn ánh mắt của mọi người, Trần Phong cũng suy nghĩ vài giây.

Cuối cùng, anh mới lên tiếng: “Nếu thật sự muốn ông ta làm người dẫn đường, tôi đúng là có cách...” “Tốt quá rồi!” “Đồng chí Trần Phong, nhờ cả vào cậu!” Lúc này, hy vọng duy nhất của mọi người đều đặt lên người Trần Phong.

Dù sao ngoài anh ra, không ai có cách nào trị được lão già lươn lẹo An Lực Mãn này.

Thấy ánh mắt của mọi người, Trần Phong cũng hít sâu một hơi, sau đó bước về phía An Lực Mãn.

Lúc này, lão già lươn lẹo đang cho lạc đà ăn, thấy Trần Phong bỗng nhiên đến gần, An Lực Mãn vội vàng làm ra vẻ mặt khó xử: “Ai da... tôi đã nói rồi mà, bây giờ là mùa gió, vào sa mạc khó mà ra được lắm.

Lỡ như lại gặp phải bão cát đen, thần linh cũng không cứu nổi tôi đâu.” Trong phút chốc, An Lực Mãn dùng hết khả năng để khuyên Trần Phong quay về.

Thế nhưng, Trần Phong lại không đáp lời lão, bỗng nhiên chuyển chủ đề: “Trảo câu thích can tử, đảo đấu quán đại đỉnh nguyên lương...

Dám hỏi tiên sinh, là nhà nào lò nào vậy?” “Hả?!” Bất ngờ nghe

Trần Phong nói vậy, An Lực Mãn như thể gặp phải quỷ sống, lập tức trợn tròn mắt nhìn Trần Phong.

Tuy không nói gì, nhưng nhìn ánh mắt của lão, Trần Phong trong lòng đã có suy đoán.

Xem ra đoán đúng rồi.

An Lực Mãn này nào phải bản đồ sống, căn bản là một tên trộm mộ chiếm cứ ở sa mạc Karamay.

Điều duy nhất khiến Trần Phong băn khoăn là không biết lão thuộc môn phái nào.

Quan trọng hơn, nếu lão già này thật sự là trộm mộ, tại sao nhiều năm như vậy vẫn chưa ra tay?

Dường như để kiểm chứng suy đoán của mình, Trần Phong nhìn chằm chằm vào mặt dây chuyền trên cổ lão, sau đó lên tiếng: "Món minh khí này là nhà nào, tiên sinh đã đổ đấu lớn ở ngọn núi nào vậy?" Lại một lần nữa nghe Trần Phong nói tiếng lóng trong nghề, An Lực Mãn cuối cùng cũng không nhịn được nữa, lắp bắp nói: "Không có nguyên lương... không phân sơn giáp, không có khâu môn, dựa núi ăn núi, dựa sông ăn sông..." Nghe đến đây, Trần Phong lập tức nheo mắt lại.

Thật sự đoán đúng rồi.

An Lực Mãn đúng là một tên trộm mộ, nhưng không phải thuộc tứ đại môn phái đạo mộ, mà là loại Thổ phu tử hạ cửu lưu thấp kém nhất.

Thổ phu tử, thực tế là những người nhiều thế hệ chiếm cứ ở một quần thể lăng mộ, đời đời sống bằng minh khí trong quần thể lăng mộ đó.

Xem ra, An Lực Mãn hẳn là Thổ phu tử trên con đường tơ lụa cổ.

Chỉ là, năm đó có lẽ đã gặp phải chuyện kinh khủng, cuối cùng quyết định ở lại Y Lê.

Tuy vẫn canh cánh trong lòng những ngôi mộ trong sa mạc, nhưng lại không còn can đảm để tự mình đi lấy nữa.

Đúng lúc này, An Lực Mãn bỗng nhiên lên tiếng.

"...

Anh cũng là người trộm mộ phải không?" Thế nhưng nghe lão hỏi, Trần Phong lại như giả vờ không biết, hỏi ngược lại: "Lão tiên sinh nói gì vậy, tôi là người của một đội khảo cổ.

Những câu ám hiệu trong nghề này, đều là tôi đọc được từ sách vở...

Bây giờ không biết, ông có thể dẫn chúng tôi vào sa mạc được không?" Nhưng nghe Trần Phong nói vậy, An Lực Mãn vẫn vội vàng lắc đầu: "Ai... tôi không cần biết anh làm gì, tóm lại bây giờ thật sự không thể vào sa mạc đen đâu.

Vàng bạc châu báu trong thành cổ Tinh Tuyệt, căn bản không ai tìm được đâu.

Đồ vật trong sa mạc đen, không ai có thể mang ra ngoài được." "Lỡ như lại gặp phải bão cát đen..." Nói đến đây, An Lực Mãn dường như muốn nói lại thôi.

Nhưng, Trần Phong không nói nhảm với lão nữa, trực tiếp xoay người hét lên: "Bàn Tử, qua đây!" Nghe gọi, Bàn Tử vội vàng bước tới.

Sau đó, nghe Trần Phong không nói một lời liền ra lệnh: "Banh miệng lão ra!" "Được thôi!" Bàn Tử đã sớm muốn dạy dỗ An Lực Mãn, bây giờ nhận được mệnh lệnh của Trần Phong, không nói hai lời liền khống chế An Lực Mãn.

Sau đó, từ phía sau banh miệng lão ra.

"...

Các người muốn làm gì!" Lúc này, An Lực Mãn đang giãy giụa, Trần Phong lại không nói nhiều, trực tiếp từ trong lòng lấy ra một viên thuốc, sau đó nhét vào miệng An Lực Mãn.

Ngay sau đó, anh vuốt nhẹ cổ họng lão, An Lực Mãn liền nuốt viên thuốc vào bụng.

Ực!

Lập tức, đồng tử của An Lực Mãn co rụt lại, sau đó kinh hãi hét lên: "Ngươi cho ta ăn cái gì?!

A!" Lúc này, An Lực Mãn vô cùng sợ hãi.

Bởi vì, sau khi nghe xong những câu ám hiệu trong nghề của Trần Phong, lão đã hoàn toàn tò mò về thân phận của anh.

Phải biết rằng, những kẻ trộm mộ thường có những thủ đoạn phi thường.

Huống hồ, viên thuốc kia gần như tan ngay trong miệng, lão muốn nhổ ra cũng không có cơ hội.

Nhưng lúc này, Trần Phong lại bảo Bàn Tử thả lão ra, sau đó nói thẳng: "Ăn thứ này vào rồi, bây giờ ông không giúp tôi vào sa mạc cũng không được nữa.

Mau cho lạc đà ăn no đi, tối nay chúng ta xuất phát luôn." Nói xong, Trần Phong cũng không để ý đến sự dây dưa của An Lực Mãn, trực tiếp dẫn Bàn Tử quay về.

Khi đến chỗ đội khảo cổ, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được nhíu mày hỏi Trần Phong: "Lão Trần, ông cho lão ăn cái gì vậy?" Nghe vậy, Trần Phong thầm cười một tiếng.

Xem ra, thứ dọa được An Lực Mãn, cũng dọa được cả bọn họ.

Nhưng, đối với Ngô Bát Nhất thì không có gì phải giấu giếm, Trần Phong liền hạ giọng nói: "Bắc Địa Huyền Châu." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, cả hai đều nín cười.

Bắc Địa Huyền Châu ăn vào không phải là thuốc độc, ngược lại còn là thuốc tốt có thể giải độc.

Nhưng, thứ này vừa vào bụng, An Lực Mãn làm sao biết được?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng nói thẳng với giáo sư Trần và những người khác: "Được rồi, lão già đã đồng ý dẫn chúng ta vào sa mạc.

Đợi lão cho lạc đà ăn no xong, tối nay chúng ta sẽ xuất phát, sáng mai là có thể băng qua bãi Gobi rồi." "Tốt quá rồi, đồng chí Trần Phong!" "Cậu thật có tài!" Lúc này, mọi người đều không nhịn được kinh hô.

Đúng lúc này, lại thấy An Lực Mãn như thể đã nhìn thấy chuyện gì kinh khủng, vội vàng chạy đến bên cạnh mọi người.

"Lão ca ca, có chuyện gì sao?" Lúc này, giáo sư Trần không nhịn được hỏi.

Nhưng, An Lực Mãn lại như thể đã nhìn thấy chuyện kinh khủng, nói: "Không thể vào sa mạc đen được đâu, đồ vật trong thành cổ Tinh Tuyệt không ai lấy đi được.

Lỡ như gặp phải bão cát đen, tôi chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ!" "Ở chỗ chúng tôi có một truyền thuyết, trong bão cát đen có Nhục long, một khi gặp phải chắc chắn sẽ chết.

Những người quanh năm đi lại trong sa mạc ở chỗ chúng tôi, ai cũng biết cả!

Chương 106

Không thể vào sa mạc...” Nhục long?

Nghe lời của An Lực Mãn, Trần Phong và những người khác đều không tự chủ được nhìn nhau.

Mọi người lập tức nhìn về phía Trần Phong, muốn để anh hỏi thử.

Lúc này, Trần Phong mới hoàn hồn, sau đó hỏi: “Lão gia tử, Nhục long là thứ gì?” Nghe Trần Phong hỏi, An Lực Mãn như thể tìm được người để nói chuyện, vội vàng đáp: “Nhục long à, là thứ xuất hiện trong bão cát đen.

Không ai nhìn thấy hình dạng thật của nó, bởi vì những người nhìn thấy đều đã chết cả rồi.” “Nhưng ở chỗ chúng tôi có truyền thuyết, một khi có bão cát đen xuất hiện, Nhục long sẽ xuất hiện trong bão cát đen.

Nhân lúc bão cát, nó sẽ nuốt chửng tất cả lữ khách trên đường.

Cho nên, nhiều năm qua một khi gặp phải bão cát đen, không ai có thể sống sót trở về!” Nghe những lời này, Trần Phong và những người khác đều không tự chủ được nhíu mày.

Thật ra, nghe đến đây, Trần Phong cũng có chút do dự.

Bởi vì đã trải qua hai lần hành động đổ đấu, nên anh rất chắc chắn rằng, trong lăng mộ quả thực tồn tại một số chuyện mà khoa học không thể giải thích được.

Nhưng, Nhục long là thứ gì?

Trần Phong biết, cái gọi là bão cát đen chính là bão bụi cát thổi trong sa mạc Karamay.

Loại bão bụi cát này có diện tích rộng lớn, một khi thổi lên thì gần như cây cỏ đều bị cuốn bay.

Nhưng, Nhục long lại là gì?

Rốt cuộc có thứ gì, chỉ xuất hiện trong bão cát đen?

Trần Phong không tin, trong bão cát lại có thể xuất hiện cái gọi là rồng!

Nhưng, vẻ mặt của An Lực Mãn lại nghiêm túc chưa từng thấy.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cảm thấy Nhục long đó chắc chắn tồn tại, nhưng lại không biết nó là thứ gì.

"Lão Trần... làm sao bây giờ?" Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được hỏi.

Ngay sau đó, giáo sư Trần cũng hỏi: "Đồng chí Trần Phong, chúng ta tiếp theo phải làm sao?" Nghe mọi người hỏi, trong lòng Trần Phong cũng không có chút chắc chắn nào.

Nhưng, nếu suy nghĩ kỹ, Nhục long trong sa mạc kia rất có thể là một loại hiện tượng tự nhiên nào đó.

Hơn nữa, dù có nguy hiểm, cũng phải đi một chuyến.

Dù sao, thành cổ Tinh Tuyệt là mục tiêu phải đạt được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền thầm gật đầu nói: "Lão gia tử, đừng nói đến Nhục long nữa, lần này tôi bắt buộc phải đi.

Nếu thật sự có nguy hiểm, tôi tin rằng mình cũng có thể bình an vượt qua." Nghe Trần Phong nói vậy, giáo sư Trần cũng gật đầu.

Đúng vậy!

Khảo cổ tất nhiên đi kèm với nguy hiểm, gặp khó khăn, cũng phải nghênh nan nhi thượng.

Nghe những lời này, An Lực Mãn cũng biết không thể thay đổi được gì.

Vì vậy, lão chỉ có thể lẩm bẩm vài câu, sau đó nói: "Nửa giờ sau xuất phát." Nói xong, liền tiếp tục đi cho lạc đà ăn... ...

Tình hình tiếp theo diễn ra thuận lợi.

Sau khi An Lực Mãn cho lạc đà ăn xong, mọi người liền cưỡi lạc đà trực tiếp xuất phát.

Đón ánh hoàng hôn, họ nhanh chóng tiến vào bãi Gobi.

Điều này là tất nhiên.

Trong sa mạc, ban đêm mới là thời điểm tốt nhất để di chuyển.

Bởi vì, ban ngày mặt trời rất gay gắt, nhiệt độ chênh lệch cực lớn.

Cho nên, phải tranh thủ lúc ban đêm, đi càng nhanh càng tốt.

Trong tình hình đó, khoảng lúc rạng sáng ngày hôm sau, Trần Phong đã đến rìa bãi Gobi.

"Ây~ Phía trước là sa mạc đen, qua khỏi bãi Gobi này, mọi người đều phải cẩn thận một chút!" Lúc này, An Lực Mãn không nhịn được nhắc nhở.

Nghe lão nói, Trần Phong ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy chân trời đã hửng sáng.

Xem ra, đã dùng cả một đêm để băng qua toàn bộ bãi Gobi.

Như vậy, khoảng trưa hôm nay, có thể tiến vào vùng trung tâm sa mạc.

Nghĩ đến đây, mọi người đều rất tán thành quyết định để An Lực Mãn làm người dẫn đường.

Cũng chỉ có lão, mới có thể dẫn họ vào sa mạc trong mùa gió.

Nếu là người khác, có lẽ bây giờ còn chưa ra khỏi làng.

Nghĩ đến đây, giáo sư Trần cũng không nhịn được nói: "Chúng ta đi đúng đường rồi, từ Y Lê xuất phát, men theo dòng sông Khổng Tước đi về phía đông.

Sông Khổng Tước, là con sông nội địa trên con đường tơ lụa cổ, chúng ta đi không sai đâu." Nghe vậy, Bàn Tử không nhịn được nói với hai người Trần Phong: "Lão giáo sư, cũng biết tâng bốc ghê.

Tôi thấy nhé, lão già kia cũng chỉ là ăn may thôi, con lạc đà còn nhận đường giỏi hơn lão nhiều." Nghe vậy, Trần Phong lập tức cười mắng: "Thôi đi Bàn Tử, ông biết cái quái gì.

Chúng ta đi dọc đường, gặp bao nhiêu di tích cổ, còn có những cây hồ dương kia, thực ra đều là đi theo một tuyến đường cả.

Ông tưởng, sa mạc chỗ nào cũng có hồ dương à?" "Trước đây, phàm là nơi có hồ dương, tuyệt đối có thành cổ người ở." Nghe vậy, Bàn Tử mới hiểu ra.

Ngay sau đó, lại chuyển chủ đề: "Vậy là, chúng ta tìm đúng người dẫn đường rồi?

Mà nói đi cũng phải nói lại, tôi cảm thấy trong thành cổ Tinh Tuyệt kia, chắc chắn có bảo vật..." "Thôi đi, nói nhảm nhiều quá." Nghe hắn nói, Trần Phong chưa kịp lên tiếng, Ngô Bát Nhất đã trực tiếp mắng: "Ra đằng sau đi, trông chừng lão già kia.

Chuyện phía trước, tôi lo được." "Được thôi!" Nghe Ngô Bát Nhất nói, Bàn Tử cũng không nói hai lời, lập tức đi ra phía sau.

Tiếp theo, Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người đi ở phía trước, một bên nhìn chằm chằm Tuyết Lê, một bên đi về phía trước.

Bàn Tử thì ở phía sau chặn đường, theo sát An Lực Mãn.

Cả đoàn người đi thẳng về phía trước, khoảng đến trưa, cuối cùng đã băng qua toàn bộ bãi Gobi, đến khu vực sa mạc.

Lúc này, giáo sư Trần đã có chút đuối sức.

Vì vậy, dưới sự đề nghị của mọi người, họ quyết định nghỉ ngơi tại chỗ một lúc.

Lúc này, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng có chút đuối sức, liền nghỉ ngơi tại chỗ.

Nhìn giáo sư Trần đang uống nước ừng ực, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng có chút lo lắng cho chuyến đi thành cổ Tinh Tuyệt lần này.

Những trí thức này, căn bản không có thể lực đó.

"Ây~ Thật ra, bây giờ vẫn là lúc kiên trì được lâu nhất.

Hay là, tranh thủ bây giờ chụp vài tấm ảnh, rồi mau chóng quay về đi." Đúng lúc này, An Lực Mãn lại khuyên họ quay về.

Thế nhưng, hai người Trần Phong nhìn nhau, lại chỉ vào giáo sư Trần nói: "Ông xem, không tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt, ông ấy có chịu quay về không?

Hả..." Đang nói, Trần Phong bỗng nhiên sững người.

Ngô Bát Nhất nhìn theo ánh mắt của anh, ngay sau đó thấy chân trời bỗng nhiên dâng lên những đám mây màu đỏ rực.

Trông giống như mây cháy, nhưng bây giờ mới chỉ là giữa trưa.

Lúc này, sao lại có mây cháy?

Hơn nữa, Ngô Bát Nhất vội vàng nhìn về phía Trần Phong.

Ngay sau đó, lại phát hiện ánh mắt của Trần Phong, đã trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Chương 107

Không có gì khác!

Bởi vì trong môi trường sa mạc, một khi xuất hiện dị tượng này ở chân trời, có nghĩa là sắp nổi gió rồi!

Bão cát đen?!

Ý thức được khả năng này, Trần Phong lập tức nhìn về phía An Lực Mãn.

Nhưng, điều khiến anh càng thêm bất ngờ là, chỉ thấy An Lực Mãn sau khi nhìn thấy đám mây cháy ở chân trời, liền trực tiếp phủ phục xuống đất lạy.

Một bên lạy, miệng lẩm bẩm.

Thấy cảnh này, Bàn Tử cũng không nhịn được mà sáp lại gần, vội vàng hỏi: "Lão già, chuyện gì vậy?

Đừng lạy nữa, tình hình thế nào?" Thế nhưng, nghe Bàn Tử hỏi, An Lực Mãn lại lo lắng nói: "Xong rồi!

Trong sa mạc nổi gió rồi, nổi gió rồi!

Tôi đã nói mùa gió không cho vào, các người không nghe!

Bây giờ chỉ có thể cầu nguyện thần linh, đừng thổi bão cát đen thôi!" Bất ngờ nghe câu này, đồng tử của Trần Phong lập tức co rụt lại.

Không nghi ngờ gì nữa, An Lực Mãn ở sa mạc nhiều năm như vậy, chắc chắn biết mọi thứ trong sa mạc.

Bây giờ có mây cháy, là điềm báo của gió cát.

Nhưng, thay vì cầu nguyện thần linh đừng thổi bão cát đen, chi

bằng lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức hét về phía Ngô Bát Nhất: "Lão Ngô, cùng Bàn Tử mau chuẩn bị!

Đi thông báo cho mọi người, lập tức lên lạc đà, chuẩn bị chạy về, bão cát đen đến rồi!" "Được!" Nghe vậy, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất cũng không nói hai lời, lập tức chạy về phía giáo sư Trần.

Thấy có mây cháy, giáo sư Trần cũng biết không thể ở lại lâu.

Vì vậy, mọi người lập tức lên lạc đà, bắt đầu chạy nhanh về hướng bãi Gobi.

Thế nhưng, thường nói họa vô đơn chí.

Tuy đã lên lạc đà, nhưng lạc đà chạy nhanh thế nào cũng không thể nhanh bằng gió cát.

Ngay sau đó, mọi người lập tức quay đầu nhìn lại, thấy một cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Chỉ thấy, dưới đám mây cháy ở phía sau, bỗng nhiên thổi lên một mảng gió cát lớn.

Hơn nữa, tốc độ hình thành của gió cát cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã thành hình.

Mọi người nhìn theo, chỉ thấy trong phạm vi mấy nghìn mét phía sau, đều bị cát đen cuồng nộ bao phủ.

Hơn nữa, trong gió cát còn có mấy cột lốc xoáy!

Trông như vậy, nơi gió cát đi qua gần như không một ngọn cỏ nào sống sót.

Nếu bị cuốn vào đó, mọi người gần như không có cách nào sống sót.

Thấy cảnh này, mọi người làm sao có thể tiếp tục dừng lại?

Giây tiếp theo, gần như thúc lạc đà đến cực điểm, mọi người như phát điên chạy nhanh về hướng ngược lại là bãi Gobi.

Nhưng, cơn bão cát kia hình thành cực nhanh, đến còn nhanh hơn!

Mọi người gần như chưa chạy được mấy chục mét, cuồng phong đã ập đến.

Ngay sau đó, là một mảng gió cát lớn, nhanh chóng bao phủ mọi người.

Dưới cơn gió cát này, lạc đà cũng không dám di chuyển nữa.

Bởi vì, lạc đà là loài vật cực kỳ có linh tính, vào khoảnh khắc gió cát ập đến, những con lạc đà này lần lượt quỳ xuống đất, nhắm mắt lại cuộn thành một cục.

Còn Trần Phong, dù có đánh lạc đà thế nào, nó vẫn không có chút động tĩnh nào.

Không nghi ngờ gì nữa, những con lạc đà này chuẩn bị ở đây chống chọi với bão cát đen.

Nhưng, lạc đà có lẽ có thể sống sót trong bão cát, nhưng họ thì không có cách nào.

Sau một trận bão cát, dù không bị chôn vùi trong sa mạc, cũng sẽ chết vì đường hô hấp bị cát bụi làm tắc nghẽn.

"Làm sao bây giờ?!" Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức lo lắng không thôi.

Lúc này, mọi người cũng không có chút biện pháp nào, ngay cả An Lực Mãn cũng quỳ xuống đất không ngừng cầu nguyện.

Ầm!

Cũng trong khoảnh khắc đó, bão cát đen đột nhiên ập đến.

Giây tiếp theo, Trần Phong còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, đã bị cát bụi cuồng bạo bao phủ.

Trong chốc lát, Trần Phong lập tức dùng quần áo che miệng mũi, đợi đến khi khó khăn ngẩng đầu lên nhìn, thấy dưới sự bao phủ của bão cát đen, trong phạm vi năm mét gần như không thấy rõ năm ngón tay.

Hơn nữa, chỉ có thể bò sát trên mặt đất, mới không bị lốc xoáy thổi bay.

"Lão Ngô!

Bảo mọi người nằm xuống đất, tuyệt đối đừng để bão cát đen thổi bay!" Vào lúc then chốt, Trần Phong không nhịn được hét lớn với Ngô Bát Nhất.

Nhưng, vừa dứt lời, Trần Phong bỗng nhiên phát hiện, dưới vùng cát mà anh đang ở, dường như có dị động.

Trần Phong nhạy bén nhìn thấy, phía sau giáo sư Trần cách đó không xa, bỗng nhiên có một cồn cát bắt đầu nhanh chóng nhô lên.

Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất!

Trần Phong đột nhiên phát hiện, cồn cát đó ngày càng cao, và đang di chuyển nhanh chóng.

Thấy cảnh này, máu trong người Trần Phong như đông lại.

"Giáo sư Trần!

Mau chạy!" Vào lúc then chốt, Trần Phong lập tức không nhịn được hét lớn.

Cùng với tiếng hét, anh đột nhiên thấy cồn cát kia bỗng nhiên nổ tung, giây tiếp theo từ dưới sa mạc đột nhiên chui ra một con vật màu

hồng thịt.

Chỉ thấy, con vật thịt kia to bằng một mét, thân thể khổng lồ như con giun đất, nhưng trên đỉnh đầu lại mọc ra những chiếc răng nanh khổng lồ như miệng.

Trong phút chốc, sau khi thấy cảnh này, Trần Phong và những người khác không khỏi sợ hãi dựng tóc gáy.

Nhưng, bây giờ sợ hãi cũng không kịp nữa rồi.

Chỉ thấy, con vật thịt kia trực tiếp tấn công về phía giáo sư Trần, cái miệng máu khổng lồ gần như có thể nuốt chửng ông.

Đoàng!

Trong lúc nguy cấp, cuối cùng Trần Phong đột nhiên tỉnh táo lại, một phát súng trực tiếp bắn vào miệng con vật thịt kia.

Bị đau, con vật thịt kia đột nhiên di chuyển vị trí.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng lập tức tỉnh táo lại, trực tiếp đẩy giáo sư Trần ngã xuống đất.

Giây tiếp theo, lập tức bịt miệng giáo sư Trần lại, không để ông phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Lúc này, mọi người có mặt đều vô cùng kinh ngạc!

Nhưng đồng thời, qua cảnh tượng vừa rồi, họ cũng cuối cùng biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Con sâu thịt chui ra từ dưới sa mạc, dựa vào động tĩnh phía trên sa mạc để phân biệt vị trí.

Một khi có bất kỳ hành động nào, đều sẽ bị cảm nhận được.

Trong tình hình đó, mọi người đều im lặng.

Lúc này, thấy những người này đều bò sát trên mặt đất, thậm chí

cả hơi thở cũng nín lại.

Chương 108

Còn Trần Phong, lúc này cũng cuối cùng biết được những con vật thịt kia là gì.

Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là Nhục long sa mạc mà An Lực Mãn đã nói.

Thân phận thật sự của những con sâu thịt này, hẳn là Trùng Tử Thần sa mạc.

Đúng vậy!

Trần Phong trong kiến thức do hệ thống truyền thụ, đã từng thấy loại sâu này.

Nói trắng ra, loại sâu này trong thế giới khoa học cũng có truyền thuyết.

Nghe nói, đội khảo cổ của Cộng hòa Séc từng ba lần vào sa mạc tìm kiếm loại sâu mềm này.

Nhưng, không ngoại lệ đều không có kết quả.

Nhưng, giới khoa học vẫn lưu lại bằng chứng về loại sâu này, nghe nói nó rộng hơn một mét, toàn thân màu đỏ máu, thậm chí có thể nuốt sống cả một con bò.

Loại Trùng Tử Thần sa mạc này, Trần Phong cũng chỉ thấy trong kiến thức do hệ thống truyền thụ.

Nhưng, anh không ngờ, thứ quái quỷ này thật sự tồn tại.

Hơn nữa, Nhục long mà An Lực Mãn nói, chính là nó?!

Ý thức được khả năng này, máu trong người Trần Phong như đông lại.

Tuy chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy Trùng Tử Thần, nhưng dựa vào khả năng vừa rồi, anh cũng suy đoán ra được loại sâu này chắc chắn dựa vào động tĩnh trên sa mạc, để phục kích lữ khách.

Hơn nữa, một khi có bão cát đen, chính là thời kỳ săn mồi của chúng.

Chẳng trách, những người gặp phải bão cát đen, chưa từng có ai có thể sống sót trở về.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không nói hai lời, ngay cả hơi thở cũng nín lại.

Nhưng, tuy đã nín thở, nằm yên trên mặt đất.

Nhưng, bầy lạc đà kia lại không thể dưới sự uy hiếp của Trùng Tử Thần, mà vẫn không có chút động tĩnh nào.

Trong giây tiếp theo, thấy những con lạc đà kia bỗng nhiên bắt đầu náo loạn.

"Hí hí~" Lập tức, thấy những con lạc đà kia bỗng nhiên đứng dậy, vừa chạy vừa hí.

Nghe âm thanh này, Trần Phong không nói hai lời, lập tức nhìn qua.

Nhưng trong giây tiếp theo, anh đã thấy một cảnh tượng khó quên cả đời.

Chỉ thấy, trên con đường mà con lạc đà kia đang chạy như điên, dưới chân nó bỗng nhiên nhô lên một cồn cát.

Trong giây tiếp theo, chỉ thấy cồn cát kia đột nhiên nổ tung, từ phía dưới lập tức lao ra một con vật thịt to bằng một mét.

Hí hí~ Trong khoảnh khắc, dưới ánh mắt kinh hãi của Trần Phong, anh thấy con vật thịt kia trực tiếp mở miệng máu khổng lồ, cắn một

phát vào con lạc đà to hơn con ngựa kia.

Giây tiếp theo, trên cổ con lạc đà kia lập tức phun ra máu tươi nóng hổi.

Trong tiếng hí thảm thiết của nó, con sâu kia như con trăn bắt đầu nuốt, chỉ trong hai ba giây, đã nuốt chửng cả con lạc đà.

Trong phút chốc, Trần Phong ngây người nhìn, thấy toàn thân con sâu thịt kia phình to, sau đó nhanh chóng lặn vào trong sa mạc, như thể chưa từng xuất hiện.

Thấy cảnh này, cả trái tim Trần Phong đều treo lơ lửng.

Bởi vì anh đột nhiên ý thức được, Trùng Tử Thần ở đây không chỉ có một con?

Đúng vậy!

Nếu chỉ có một con, tuyệt đối không thể di chuyển nhanh như vậy.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức dùng ánh mắt khó tin, nhìn ra sa mạc xung quanh.

Rõ ràng, dưới vùng sa mạc này, chắc chắn ẩn giấu một lượng lớn Trùng Tử Thần sa mạc.

Khi bão cát đen ập đến, chúng sẽ được mang đến.

"Lạc đà của tôi!" Cũng đúng lúc này, khi Trần Phong đang nghĩ, bỗng nhiên thấy An Lực Mãn đang cầu nguyện, hét lên.

Cùng với tiếng hét của lão, thấy mấy thanh niên trong đội khảo cổ cũng không nhịn được nữa.

Đặc biệt là cô gái kia, đã sợ hãi hét lên.

"Đừng hét!" Nghe tiếng hét của cô, Trần Phong không nhịn được nữa, trực tiếp gầm lên.

Vừa nói ra, Trần Phong cũng cảm thấy trong lòng hẫng một nhịp.

Thôi rồi!

Một khi lên tiếng, chẳng khác nào cho những con sâu thịt kia cơ hội phân biệt vị trí.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không nói hai lời, dứt khoát chạy như điên về phía cô gái kia.

"Mau chạy!" Vừa chạy, Trần Phong cũng không nhịn được nhắc nhở.

Cùng với tiếng nói, Trần Phong mắt tinh lập tức nhìn thấy, phía sau cô gái kia đột nhiên nhô lên một cồn cát.

Thấy cảnh này, cả trái tim Trần Phong đều lạnh ngắt.

Lúc này, anh cũng không quan tâm đến âm thanh lớn nhỏ nữa, trực tiếp hét lớn về phía Ngô Bát Nhất: "Lão Ngô, lựu đạn!" Mạnh mẽ nghe thấy tiếng Trần Phong, Ngô Bát Nhất lập tức ngẩng đầu.

Giây tiếp theo, anh kinh hãi nhìn thấy, trong cồn cát phía sau cô gái kia, trực tiếp chui ra một con Trùng Tử Thần sa mạc khổng lồ.

Con sau mở miệng máu khổng lồ, nhắm thẳng vào cô gái kia mà nuốt xuống.

Trong phút chốc, cô gái kia gần như bị dọa ngốc.

Ngây người đứng tại chỗ, không dám cử động.

Lúc này, mắt thấy sắp bị nuốt vào bụng, một quả lựu đạn bỗng nhiên ném về phía con sâu kia.

Giây tiếp theo, quả lựu đạn kia trực tiếp bị ném vào miệng con sâu.

Cùng với lựu đạn, Trần Phong cũng không nói hai lời, trực tiếp

giơ súng săn lên.

Đoàng!

Cùng với một tiếng súng, đạn ghém nóng rực trực tiếp bắn trúng quả lựu đạn kia.

Ngay sau đó, lựu đạn trực tiếp nổ tung trong miệng con sâu thịt, gây ra một chấn động lớn.

Tê tê!

Lập tức, con sâu thịt kia trực tiếp rít lên, máu tươi đỏ lòm rào rào như mưa.

Lúc này, cô gái kia bị dọa đến ngây người tại chỗ.

Nhưng, Trần Phong không hề dừng lại.

Một phát súng giết chết một con sâu thịt xong, anh trực tiếp đến bên cạnh An Lực Mãn.

Bởi vì, Ngô Bát Nhất cũng chỉ còn lại một quả lựu đạn, mà không biết có bao nhiêu con sâu ở đây.

Nghĩ đến đây, anh chỉ có thể đặt hy vọng vào An Lực Mãn.

Thế nhưng, An Lực Mãn lại không có cách nào.

Sau khi thấy Trần Phong, lão chỉ có thể chán nản quỳ trên mặt đất, một bên đấm xuống đất, một bên hét lớn: "Không chạy được đâu, dưới bão cát đen không ai có thể sống sót ra ngoài được!

Tôi đã sớm nói rồi, mùa gió không thể vào sa mạc, các người không nghe.

Bây giờ thì hay rồi, không bằng ở đây chờ chết đi!" Nghe những lời này, Trần Phong gần như muốn cho lão một bạt tai.

Nhưng, bây giờ hành động theo cảm tính, ngược lại mới có thể

sống sót ra ngoài.

Chương 109

Nhưng, hiện tại bão cát đen không biết sẽ kéo dài bao lâu, nếu hành động quá lớn sẽ bất cứ lúc nào cũng thu hút sự dòm ngó của Trùng Tử Thần.

Đợi đã...

Đúng lúc này, Trần Phong bỗng nhiên nhạy bén liếc thấy, ở hướng cách đó mấy trăm mét, bỗng nhiên lờ mờ xuất hiện một tòa pháo đài cổ đứng sừng sững trong sa mạc.

Trông như vậy, tòa pháo đài kia dường như đã sớm bị chôn vùi trong sa mạc.

Dưới sự thổi của bão cát đen, cát lại bị cuốn đi, xuất hiện trước mắt anh.

Nhìn thấy tòa pháo đài này, trong lòng Trần Phong lại một lần nữa dấy lên hy vọng sống.

Tòa pháo đài tuy đã cũ nát, nhưng có khả năng chống lại bão cát đen.

Thay vì ở lại đây chờ chết, chi bằng liều mạng một phen.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức kéo Ngô Bát Nhất chỉ về phía sa mạc bên phải.

Sau đó, lập tức hét lên: "Đi!

Đưa cả giáo sư Trần đi, chúng ta mau qua đó!" Lời vừa dứt, Trần Phong không nói hai lời, liền trực tiếp lao về phía An Lực Mãn.

Sau đó, một tay kéo An Lực Mãn, liền xông về hướng pháo đài cổ.

"Lạc đà của tôi!

Tôi không thể bỏ lại lạc đà của tôi!" "Đừng nói nhảm nữa, mau đi!" Lúc này, An Lực Mãn không nỡ bỏ lại lạc đà.

Nhưng, Trần Phong lại trực tiếp gầm lên một tiếng, căn bản không nghe.

Dù sao, bây giờ người còn không sống nổi, ai còn lo được cho lạc đà?

Tiếp theo, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng lập tức kéo giáo sư Trần, chạy về phía pháo đài ở phía trước bão cát đen.

Bây giờ, họ cũng không quan tâm nữa.

Tòa pháo đài kia có thể là một trạm dịch nào đó trên con đường tơ lụa cổ, có thể đã lâu năm không được tu sửa.

Nhưng, họ chỉ có thể đặt hy vọng vào nó.

Nếu không, chỉ có thể ở lại trong bão cát đen chờ chết.

Quan trọng hơn, Trùng Tử Thần không chừng sẽ nuốt chửng họ lúc nào.

Nghĩ đến đây, mọi người càng liều mạng chạy trốn, gần như trong nháy mắt đã xông qua.

Khoảng cách mấy trăm mét không xa, mọi người chạy như điên đã đến trước di tích thành cổ kia.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, mọi người một cước đá văng cánh cửa cũ nát, trực tiếp xông vào pháo đài.

Vừa xông vào, Trần Phong vội vàng chỉ huy Ngô Bát Nhất hai người, dùng tấm cửa vừa rồi chặn chặt cửa lại.

Như vậy, tạm thời đã an toàn.

Đợi đến khi không còn tiếng gió cát thổi, Trần Phong mới nhìn lại

mọi người trước mắt.

Chỉ thấy, đội khảo cổ vốn không tệ này, bây giờ gần như đã tan nát.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Tuyết Lê, đều tinh thần uể oải.

Hách Ái Quốc và giáo sư Trần, càng không còn vẻ hưng phấn như trước.

Đặc biệt là cô gái tên Diệp Diệc Tâm, vừa rồi suýt bị Trùng Tử Thần nuốt chửng, bị dọa đến bây giờ vẫn chưa hồi phục.

Nhìn sắc mặt cô trắng bệch như vậy, trong lòng Trần Phong cũng có chút cảm xúc.

Xem ra, thể chất của những trí thức này, quả thực không thích hợp để tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt trong sa mạc.

Cứ như thế này, trước khi tìm thấy di tích thành cổ, không biết có thể sống sót được mấy người.

Hơn nữa, Trần Phong cũng có ý định quay về.

Nhưng, nghĩ đến nữ vương Tinh Tuyệt có khả năng khiến người ta khô mộc phùng xuân, Trần Phong cũng chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Bất kể thế nào, tranh đoạt chuyến đi thành cổ Tinh Tuyệt, bắt buộc phải đến được đích.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong cũng có chút không nỡ.

Ngay sau đó, liền lấy ra một viên Bắc Địa Huyền Châu, đưa cho Diệp Diệc Tâm nói: "Bắc Địa Huyền Châu, dược tính ôn hòa, có thể giúp người ta ngưng thần an tâm." Nghe vậy, giáo sư Hách ở bên cạnh bán tín bán nghi nhận lấy.

Đợi đến khi nhìn vào mắt giáo sư Trần, ông cũng yên tâm cho Diệp Diệc Tâm uống Bắc Địa Huyền Châu.

Nhưng, không ai chú ý, khi nhìn thấy Bắc Địa Huyền Châu, Tuyết Lê ở bên cạnh vẫn chưa lên tiếng lại trầm ngâm nhìn về phía Trần Phong.

“Lão Trần!

Mau nhìn!” Nhưng bỗng nhiên lúc này, giọng của Bàn Tử bỗng nhiên cắt ngang suy đoán của mọi người.

Ngay sau đó, mọi người vội vàng nhìn theo, ngay sau đó thấy một cảnh tượng khó tin.

Chỉ thấy, dưới đống cát ở góc tường phía sau, lộ ra một hộp sọ trắng hếu.

Thấy cảnh này, mọi người lập tức kinh hãi thất sắc.

Nhưng, Trần Phong lại an ủi mọi người, sau đó nhìn vào bộ xương khô trước mắt nói: “Bàn Tử, đào ra xem thử.” Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử cũng không dám phản bác, ngay sau đó liền cẩn thận đào.

Đợi đến khi đào hết cát ở đó, liền phát hiện bộ xương trắng dưới đó không chỉ có một hộp sọ.

Ngược lại, là một bộ xương khô hoàn chỉnh, và bên cạnh bộ xương khô còn có hai bộ hài cốt khác đã mục nát ở mức độ khác nhau.

Thấy vậy, mọi người đều có những suy nghĩ khác nhau.

Nhưng, Trần Phong nhìn mức độ mục nát của bộ xương khô, liền thở dài một hơi nói: “Mọi người đừng sợ, không sao đâu.

Nếu tôi không đoán sai, những hài cốt này hẳn là do lữ khách từng ở lại đây để lại.” Nghe vậy, giáo sư Trần cũng tiếp lời: “Không sai... con đường chúng ta đang đi, tương truyền là lưu vực sông Khổng Tước.

Mấy chục năm trước, khi dòng sông chưa thay đổi, nơi này hẳn là nơi lữ khách nghỉ chân giữa đường." "Chỉ là, ba bộ hài cốt này lúc đầu có lẽ cũng gặp phải khó khăn như bão cát đen, cho nên bị kẹt ở đây chết." Nghe những lời này, mọi người không những không dịu đi, ngược lại càng thêm trầm mặc.

Bởi vì, nhìn ba bộ hài cốt này, phảng phất như nhìn thấy kết cục của mình.

Cơn bão cát đen bên ngoài kia, không biết sẽ kéo dài đến khi nào mới dừng lại.

Nếu cứ không ngừng, chỉ có thể bị kẹt ở đây.

Nhưng, lương khô cũng không nhiều... nếu cứ ở lại đây, không chừng sẽ chết đói chết khát.

Phải biết rằng, người ta trong tình trạng không ăn cơm có thể sống được một tuần.

Nếu lâu không uống nước, nhiều nhất năm ngày sẽ chết.

Đặc biệt là trong sa mạc có nhiệt độ chênh lệch cực lớn, thời gian có thể kiên trì càng ít.

Nếu không có nước, một ngày cũng có thể chết người.

Nghĩ đến đây, An Lực Mãn lại chán nản nói: "Tôi đã nói rồi, đừng vào sa mạc đen.

Sa mạc đen là ma quỷ ăn thịt người, nếu có kẻ nào muốn mang đi tài bảo, thần linh nhất định sẽ trừng phạt." "Bây giờ bị trừng phạt rồi, bão cát đen không đi, chúng ta chỉ có thể ở đây chờ chết." Nói xong, An Lực Mãn còn trực tiếp phủ phục xuống đất, bắt đầu không ngừng cầu nguyện.

Nghe lão nói, tâm tư chán nản của mọi người càng thêm nặng nề.

Thậm chí, ngay cả Vương Bàn Tử, người luôn lạc quan cũng không vui nổi.

Lúc này, Trần Phong là người đầu tiên tỉnh táo lại, sau đó an ủi mọi người: “Thôi được rồi, chú An Lực Mãn, chú cũng không cần phải khuyên chúng tôi quay về nữa.

Sự đã đến nước này, chúng tôi quay về theo đường cũ, cũng chưa chắc có thể tìm được đường về, một trận bão cát đen địa hình cũng sẽ thay đổi.” “Hiện tại, cách tốt nhất của chúng ta là đợi bão cát qua đi, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Chương 110

Thay vì quay về theo đường cũ, chi bằng thử một lần, xem có thể tìm được nguồn nước trong sa mạc không." Nghe vậy, mọi người cũng đều dấy lên hy vọng sống.

Lúc này, giáo sư Trần còn thẳng thắn nói: "Đồng chí Trần Phong nói không sai, chúng ta là nhân viên khảo cổ, phải đi kèm với nguy hiểm.

Mạng sống của chúng ta, đều đã sớm hiến dâng cho khảo cổ học rồi, không có gì phải sợ." "Không sai!

Giáo sư Trần nói đúng, chúng tôi cũng không sợ!" "Đúng vậy!

Chúng tôi theo giáo sư Trần!" Lúc này, cùng với lời của giáo sư Trần, bao gồm cả Hách Ái Quốc và Diệp Diệc Tâm, mấy người cũng đều phân phân kích động phụ họa.

Thấy cảnh này, Trần Phong cũng không khỏi có chút cười khổ.

Những trí thức này, tuy vào lúc then chốt luôn làm hỏng việc.

Nhưng, sự nhiệt tình đối với khảo cổ, quả thực cũng là động lực để anh kiên trì.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không nói nhiều nữa, chuẩn bị chôn cất mấy bộ thi cốt.

Dù sao, gặp nhau là có duyên, không để họ phơi thây nơi hoang dã cũng là một loại công đức.

Hơn nữa, mấy người Trần Phong liền bắt tay vào hành động.

Nhưng đúng lúc này...

Bỗng nhiên, sau khi Trần Phong chôn cất ba bộ thi cốt xong, tay

Trần Phong cắm vào trong cát, nhạy bén cảm giác được bên dưới dường như có một tảng đá khá cứng.

Phát hiện dị thường, Trần Phong vội vàng bình tĩnh lại.

Mọi người phát hiện sắc mặt của Trần Phong, cũng đều phân phân im lặng.

"Lão Ngô, đưa cho tôi xẻng công binh..." Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất đưa xẻng công binh cho anh.

Sau đó, Trần Phong cẩn thận dùng xẻng vạch ra đống cát dưới chân, sau đó dùng tay cẩn thận đào ra.

Quả nhiên!

Đợi đến khi đào xuống mười mấy centimet, dưới chân anh lập tức xuất hiện một tảng đá đen sì.

Thấy vậy, mọi người vội vàng lại gần, cẩn thận quan sát.

Ngay sau đó, dưới sự giúp đỡ của giáo sư Trần và những người khác, mọi người hợp sức đào thêm cát ra.

Đợi đến khi tảng đá kia cuối cùng lộ ra diện mạo thật, giáo sư Trần lập tức bảo mọi người dừng tay.

Chỉ thấy, diện mạo thật của tảng đá đen này, là một cái đầu Phật được điêu khắc từ đá đen.

Thấy cảnh này, mọi người lập tức dùng ánh mắt khó tin, nhìn nhau.

Đặc biệt là Ngô Bát Nhất và Trần Phong, trí nhớ của hai người không tệ.

Trần Phong còn một mắt nhìn ra, hoa văn và chữ khắc trên đầu Phật, có rất nhiều đều giống như đã thấy ở Côn Lôn băng xuyên.

Lại là văn tự Quỷ động?

Thấy cảnh này, giáo sư Trần cũng gật đầu nói: "Không có gì phải kinh ngạc, con đường này là con đường tơ lụa cổ, những thành bang từng tồn tại đều có liên quan đến thành cổ Tinh Tuyệt.

Cho nên, ở đây xuất hiện một cái đầu Phật tương tự văn hóa Tinh Tuyệt, không có gì kỳ lạ." "Nhưng, ở đây đã xuất hiện một pho tượng Phật như vậy, có nghĩa là con đường chúng ta đi quả thực không sai.

Nếu cứ đi theo tuyến đường này, có lẽ chúng ta sẽ có cơ hội lớn, tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt." Nghe những lời này, mọi người đều phấn khởi.

Lúc này, giáo sư Trần cũng vội vàng thúc giục Hách Ái Quốc: "Ái Quốc à, mau ghi chép lại văn tự, đợi sau này về nghiên cứu." Nghe vậy, mọi người lập tức bắt đầu ghi chép văn tự.

Nhưng, đúng lúc này, Trần Phong lại nhìn Tuyết Lê đã lâu không lên tiếng.

Thấy cô dường như có tâm sự, Trần Phong liền trầm ngâm tiến lại gần.

"Cô Hà, mạo muội hỏi một câu, cô si mê văn hóa Tinh Tuyệt, không chỉ là để tìm lại con đường mà cha cô đã đi chứ?", cuối cùng Trần Phong cũng hỏi ra.

Bởi vì, tuy anh không nhớ rõ một số tình tiết chi tiết.

Nhưng, anh lại lờ mờ nhớ rằng, Tuyết Lê và thành cổ Tinh Tuyệt có mối quan hệ mật thiết.

Người phụ nữ này, không chỉ là Mạc Kim Hiệu úy, mà ông nội của cô còn là Bàn Sơn Đạo nhân.

Theo như anh biết, Bàn Sơn Đạo nhân xuất thân từ một nhánh của

thành cổ Tinh Tuyệt.

Nếu Tuyết Lê cũng biết một số bí mật của thành cổ Tinh Tuyệt, vậy thì sẽ có sự giúp đỡ lớn trong việc tìm kiếm bí mật của nữ vương Tinh Tuyệt.

Dù sao, những người khác ở đây là để tìm bảo vật.

Nhưng, Trần Phong là để cứu mạng!

Thế nhưng, sau khi nghe Trần Phong nói, Tuyết Lê lại cười lạnh một tiếng: "Vậy tôi hỏi lại một câu, chẳng phải anh Trần đây cũng không đơn thuần chỉ vì tiền mới dẫn chúng tôi đi tìm thành cổ Tinh Tuyệt chứ?" Nghe vậy, Trần Phong nhíu mày.

Người phụ nữ này cảnh giác rất cao, nhưng cũng đúng, rốt cuộc có nên nói hết mọi chuyện ra không?

Nhưng, nếu suy nghĩ kỹ, nói ra, người khác cũng sẽ không tin.

Thay vì như vậy, chi bằng thử một chút, xem có thể tìm được manh mối hữu dụng không.

Theo như anh biết, nữ vương Tinh Tuyệt tương truyền có phép làm cho người chết sống lại.

Loại năng lực này, nghe nói giống như bảo vật trời ban của tộc Quỷ động.

Bàn Sơn Đạo nhân đời đời tìm kiếm Mộc Trần Châu, nhưng lại không ai thấy Mộc Trần Châu là gì.

Manh mối duy nhất, Mộc Trần Châu cũng xuất phát từ thành cổ Tinh Tuyệt!

Vậy thì, Mộc Trần Châu có liên quan đến pháp lực của nữ vương Tinh Tuyệt không.

Mỗi khi nghĩ đến đây, Trần Phong thậm chí còn hoài nghi, thứ có

thể làm cho người chết sống lại, chính là Mộc Trần Châu.

Hơn nữa, Trần Phong cũng biết nên thử Tuyết Lê thế nào...

Vì vậy, không nói nhiều, trực tiếp nhỏ giọng thốt ra hai chữ.

"Mộc Trần Châu..." Quả nhiên!

Cũng ngay khi Trần Phong vừa dứt lời, đồng tử của Tuyết Lê lập tức co lại.

Nhìn thấy ánh mắt này, trong lòng Trần Phong lập tức có suy đoán.

Xem ra, mục đích của người phụ nữ này đến thành cổ Tinh Tuyệt cũng không đơn thuần, không phải là để tìm lại con đường của cha cô.

Giấc mơ thường thấy kia, càng là chuyện vô căn cứ.

Mục đích thực sự, là đến thành cổ Tinh Tuyệt, tìm kiếm Mộc Trần Châu!

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong đã có quyết định!

Xem ra, chuyến đi thành cổ Tinh Tuyệt lần này, quả thực phải kiên trì đến cùng.

Đợi đến khi tìm thấy thành cổ, phải đi theo Tuyết Lê, để tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Chỉ là, anh chỉ biết Mộc Trần Châu có thể giải trừ lời nguyền của Bàn Sơn Đạo nhân.

Mục đích của Tuyết Lê tìm nó, chắc chắn cũng là để giải trừ số mệnh này.

Nhưng, điều duy nhất Trần Phong có chút lo lắng bây giờ, là Mộc Trần Châu rốt cuộc có thể làm cho người chết sống lại không.

"Ai~" Lúc này, Tuyết Lê cũng thở dài một hơi, sau đó bỗng nhiên lên tiếng: "Thực ra mục đích của tôi đơn giản, từ sau khi cha tôi mất

tích, tôi luôn mơ thấy một cỗ quan tài khắc đầy văn tự Quỷ động và một hố đen, cho nên tôi mới...” Nhưng, vừa nói đến đây, Trần Phong lại trực tiếp rời đi, không nghe cô tiếp tục nói.

Những gì Tuyết Lê nói có thể là sự thật, nhưng không có chút liên quan nào đến Mộc Trần Châu.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng biết người phụ nữ này hiện tại, không có ý định nói thật.

Tuyết Lê không định nói thật, Trần Phong cũng không cần thiết phải nghe tiếp.

Sau đó, anh đến trước mặt mọi người, rồi từ trong ba lô lấy ra một miếng đá lửa.

Chương 111

“Bàn Tử, nhặt mấy cành cây hồ dương xung quanh đây.

Đêm trong sa mạc nhiệt độ chênh lệch rất lớn, không đốt lửa chúng ta không ai chịu nổi đâu.” Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, hai người lập tức tìm kiếm xung quanh ngôi miếu cổ.

Trần Phong nói không sai!

Sa mạc là nơi ăn thịt người, nhiệt độ ban ngày có thể nướng khô người, đến tối lại nhanh chóng hạ xuống điểm đóng băng.

Trong tình hình nhiệt độ chênh lệch cực lớn như vậy, không có chút thủ đoạn bảo mệnh thật sự không sống nổi.

Nhưng may mắn là, xung quanh pháo đài cổ có cây hồ dương khô héo.

Vì vậy, sau một hồi tìm kiếm của hai người, họ nhanh chóng dựng lên một đống củi.

Trần Phong cũng không nói hai lời, lấy một ít nhiên liệu, lập tức nhóm lửa lên.

Nhìn đống lửa bùng lên, ánh lửa chiếu rọi lên khuôn mặt của mọi người, Trần Phong ngẩng mắt nhìn, thấy trong mắt mọi người đều có chút ảm đạm.

Vì vậy, anh liền từ trong ba lô lấy ra lương khô và thịt khô trước đó, lần lượt phân phát cho mọi người, và điều tiết không khí: “Mọi người cũng không cần chán nản, chúng ta dù sao cũng không có thương vong nhân viên thực chất.

Hơn nữa, bây giờ tổng thể đã vào được sa mạc rồi...” “Bàn Tử,

ông cũng ăn một chút đi.

Nước của chúng ta không nhiều, cũng đừng ăn nhiều, lúc đó sẽ khát." Nói xong, Trần Phong đưa một miếng thịt khô cho giáo sư Trần.

Ông nhận lấy thịt khô, cắn một miếng rồi mới phụ họa: "Đồng chí Trần Phong nói đúng, chúng ta là nhân viên khảo cổ, phải đi kèm với nguy hiểm.

Bất kể lần này, quả thực không có thương vong nhân viên, chúng tôi phải chân thành cảm ơn đồng chí Trần Phong." "Lão ca ca, cũng cảm ơn ông." Nói xong, giáo sư Trần cũng nói một tiếng với An Lực Mãn.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đưa bình rượu cho Trần Phong để giải khát, nhưng Trần Phong lại không nhận.

Bây giờ, anh có thủ đoạn thường thổ biện mộ, cho nên phải kiêng rượu.

Lúc này, nếu vào mộ, cần phải có khứu giác nhạy bén...

"Trần Phong..." Nhưng đúng lúc này, khi mọi người ăn một chút đồ rồi chuẩn bị nghỉ ngơi.

Tuyết Lê bỗng nhiên đến bên cạnh Trần Phong, sau đó cũng không ngần ngại ngồi xuống bên cạnh.

"Cô Hà, có chuyện gì sao?" Lúc này, Trần Phong không quay đầu lại hỏi.

Nhưng, Tuyết Lê lại không nói gì, trực tiếp đưa cho anh một cuốn sổ tay bìa da.

Trần Phong nhận lấy xem, mới phát hiện đó là cuốn sổ lấy được từ Cửu Tầng Yêu Lâu.

Lúc này, anh cẩn thận lật ra xem, thấy trong sổ tay đều là tiếng Anh, bên cạnh có rất nhiều bản đồ lộ trình.

Lúc này, Tuyết Lê cũng trực tiếp lên tiếng: "Tôi đã nói trước đó, trong sổ tay quả thực ghi lại cách đến thành cổ Tinh Tuyệt.

Chúng ta từ Y Lê xuất phát, men theo dòng sông Khổng Tước băng qua con đường tơ lụa, chỉ cần chúng ta có thể vượt qua sa mạc đen này, đến được lưu vực từng là của ốc đảo Niya, là có thể tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt." "Chỉ là, nghe nói Tinh Tuyệt là một di tích chôn vùi dưới sa mạc, không phải lúc nào cũng có thể thấy được..." Nghe những lời này, trong lòng Trần Phong đại khái đã có suy đoán.

Xem ra, con đường họ đi quả thực không sai, chỉ là ốc đảo Niya từng tồn tại bây giờ đã sớm biến thành biển cát vạn dặm.

Trong tình hình đó, thành cổ Tinh Tuyệt có lẽ đã sớm bị chôn vùi trong sa mạc.

Nhưng, một cung điện dưới lòng đất như vậy, làm thế nào mới có thể nhìn thấy diện mạo thật của nó?

Trong nguyên tác, họ đã nhìn thấy thành cổ Tinh Tuyệt như thế nào?

Đúng rồi...

"Mùa gió!" Nghe Trần Phong nói, Tuyết Lê bỗng nhiên khó tin nhìn về phía anh.

Trần Phong suy nghĩ hai giây, mới giải thích: "Mùa gió sẽ thổi bão bụi cát, địa hình trong sa mạc cũng sẽ thay đổi.

Trong tình hình đó, một số ngôi chùa cổ nghìn năm bị chôn vùi trong sa mạc, đa số sẽ xuất hiện trở lại trong thời gian ngắn." "Cho nên, chúng ta lựa chọn vào sa mạc trong mùa gió là đúng, cũng chỉ có lúc này mới có một chút xác suất, được chiêm ngưỡng thành cổ Tinh

Tuyệt.” Nghe đến đây, Tuyết Lê cũng nghiêm túc gật đầu.

Sau đó, hai người không nói một lời nào nữa, vội vàng ngồi quanh đống lửa bắt đầu chợp mắt.

Đã đoán ra được cách tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt, vậy thì phải tranh thủ bây giờ bổ sung thể lực, lúc đó mới có sức đi tìm di chỉ... ...

Một đêm không có gì để nói, rạng sáng ngày hôm sau.

Khi chân trời vừa hửng sáng, Trần Phong đã chỉnh trang sẵn sàng.

Lúc này, An Lực Mãn cũng cuối cùng từ bên ngoài trở về, sau đó phấn khởi nói với mọi người: “Tin tốt đây, bão cát đen đã dừng rồi...

Các bạn, chúng ta có thể lên đường lại rồi.” Nghe đến đây, mọi người đều lập tức phấn khởi.

Giáo sư Trần còn vội vàng bảo mọi người thu dọn hành lý, sau đó chuẩn bị lập tức xuất phát, thoát khỏi nơi quỷ quái này.

Lúc này, Hách Ái Quốc cũng nhân cơ hội muốn chụp thêm mấy tấm ảnh đầu Phật, để về nghiên cứu.

Nhưng đúng lúc này...

Đợi đã, không đúng?

Trần Phong nhìn xuống đất, bỗng nhiên nghĩ đến mấy bộ hài cốt bị chôn trước đó.

Lúc này, lại nhìn những cồn cát nhỏ nhô lên dưới chân, bỗng nhiên cảm thấy có chút không ổn.

Hơn nữa, Trần Phong vội vàng thúc giục mọi người: “Mọi người đừng lãng phí thời gian nữa, mau đi.

Nơi này có chút tà ma, giáo sư Hách cũng đừng chụp ảnh nữa, mọi người mau ra ngoài.” Nghe Trần Phong nói, mọi người tuy không hiểu

chuyện gì, nhưng mấy lần trước đều may mắn có Trần Phong quyết đoán, mới thoát chết trong gang tấc.

Vì vậy, mọi người cũng không lãng phí thời gian nữa, vội vàng xông ra khỏi tòa pháo đài.

Ngay sau đó, mọi người không nói hai lời, lập tức chạy xa khỏi tòa pháo đài.

Giây tiếp theo, khi mọi người vừa chạy ra, một cảnh tượng khó tin xuất hiện.

Chỉ thấy, trong tòa pháo đài họ ở lại trước đó, bỗng nhiên tràn ra một số con kiến màu đỏ rực.

Những con kiến này, ít nhất cũng to bằng ngón tay út, và xu hướng lan rộng ngày càng khoa trương.

Nhìn từ xa, gần như bao phủ cả mặt đất trong phạm vi mười mấy mét xung quanh pháo đài.

Thấy cảnh này, mọi người đều có chút sắc mặt tái nhợt.

Mấy thành viên đội khảo cổ trẻ tuổi kia, còn sắc mặt khó coi hỏi.

“Giáo sư!

Kiến gì vậy?” “To hơn cả viên đạn?

Nếu bị nó cắn một phát, có thể xé xuống một miếng thịt mất!” “Kiến hành quân sa mạc...” Cũng đúng lúc này, Tuyết Lê vẫn chưa lên tiếng bỗng nhiên tiếp lời.

Nghe cô nói, mọi người lập tức nhìn theo, ngay sau đó nghe cô nghiêm túc nói: “Tôi cũng đọc được từ sổ tay, năm đó cha tôi tìm ốc đảo Niya, đã gặp phải kiến hành quân ở đây.

Lần đó, gần như toàn quân bị tiêu diệt...” Nghe vậy, mọi người không ai không sắc mặt tái nhợt.

Lúc này, Trần Phong cũng cuối cùng tỉnh táo lại, gật đầu nói: "Không sai, hôm qua tôi đã thấy kỳ lạ, tại sao mấy bộ hài cốt kia lại bị gió khô sạch sẽ như vậy?

Phải biết rằng, sa mạc thiếu nước, dễ hình thành xác khô nhất, người ta một khi chết trong sa mạc, thường sẽ biến thành xác khô, không phải xương trắng." "Bây giờ xem ra, tòa pháo đài kia là tổ của kiến hành quân, mấy người kia bị chúng gặm sống thành xương trắng.

Đêm qua bão cát đen thổi cả đêm, nên những con kiến hành quân đó mới không ra.

Sáng sớm bão cát dừng, chúng sẽ dốc toàn bộ lực lượng ra ngoài, may mà chúng ta đi nhanh." Nghe những lời này, mọi người nào dám tiếp tục dừng lại?

Lỡ như kiến hành quân lan rộng, tất cả mọi người đều sẽ trở thành thức ăn của chúng.

Nghĩ đến đây, An Lực Mãn còn vội vàng thúc giục mọi người: "Nhanh lên... mau lên lạc đà!" Nghe vậy, mọi người không lãng phí thời gian nữa, lập tức lên lạc đà.

Giây tiếp theo, bầy lạc đà trực tiếp men theo cồn cát, đi về phía đông.

May mắn là, sau trận bão cát đen đêm qua, nhiệt độ trong sa mạc đã giảm đi rất nhiều.

Chương 112

Cho nên, dưới nhiệt độ tạm thời mát mẻ, tốc độ của lạc đà cũng nhanh hơn rất nhiều.

Khoảng đến trưa, họ đã đi được khoảng mấy chục km.

Cùng lúc đó, nhiệt độ trong sa mạc cũng cuối cùng tăng lên, nóng bức đến mức người ta không thể tập trung tinh thần.

"Mọi người nghỉ ngơi đi..." Nhìn hoàn cảnh xung quanh, An Lực Mãn phát hiện đã vào sâu trong vùng trung tâm sa mạc đen.

Đến đây, mọi thứ đều trở nên hoang vắng.

Nghe lão nói, mọi người cũng biết phải xuống nghỉ ngơi rồi.

Không chỉ người cần nghỉ ngơi, lạc đà cũng cần.

Nếu không cứ đi dưới nắng lớn, sẽ nhanh chóng bị say nắng.

Say nắng trong sa mạc, gần như là kết cục chắc chắn chết.

Nghĩ đến đây, mọi người lập tức xuống lạc đà.

Đợi đến khi sắp xếp lạc đà xong, mọi người cũng bắt đầu nghỉ ngơi.

Lương khô không dám ăn nữa, mọi người chỉ có thể dùng chút nước còn lại để thấm giọng.

"Giáo sư Trần, ông uống một chút đi." Đưa bình nước cho giáo sư Trần uống một chút xong, Ngô Bát Nhất mới đến trước mặt Trần Phong, đưa bình nước cho anh.

Trần Phong cũng không dám uống nhiều, cẩn thận thấm giọng.

Dù sao, trong sa mạc nguồn nước cực kỳ quý giá.

Trước đó khi tránh bão cát đen, bình nước cũng rơi mất mấy cái, bây giờ chỉ còn lại một chút nước.

Cứ như thế này, nhiều nhất cũng không kiên trì được đến trưa mai.

Nghĩ đến đây, Trần Phong ra hiệu cho Ngô Bát Nhất, nhỏ giọng nói: "Anh đừng nói chuyện thiếu nước cho mọi người biết, cho họ một chút hy vọng.

Nếu để họ biết không còn nước nữa, lúc đó lòng người chỉ tan rã nhanh hơn.

Tôi đi tìm cách..." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng hiểu.

Trần Phong nói đúng, trong môi trường cực đoan như sa mạc, nguồn nước cố nhiên quý giá.

Nhưng, điều quan trọng nhất trong môi trường này, là phải duy trì hy vọng cho mọi người.

Nếu không còn hy vọng, vậy thì trong tình huống tuyệt vọng, mọi chuyện chỉ ngày càng tồi tệ.

Hơn nữa, Ngô Bát Nhất trực tiếp ném bình nước còn lại cho đội khảo cổ.

Đồng thời, Trần Phong cũng đi về phía An Lực Mãn.

Lúc này, chỉ thấy An Lực Mãn đứng trên cồn cát cách đó không xa, nhưng lại không cầu nguyện, mà đang quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Thấy vậy, Trần Phong không làm phiền.

Bởi vì, đối với những người sống quanh năm ở sa mạc như lão, sa mạc trong mắt người khác có lẽ không thay đổi, nhưng lão lại có thể dựa vào cồn cát để phán đoán hoàn cảnh.

Dù địa hình thay đổi thế nào, cũng không thoát khỏi mắt lão.

Đợi hai phút, đợi An Lực Mãn hoàn hồn, Trần Phong mới hạ giọng nói: “Lão gia tử, bây giờ có một tình huống.

Trước đó chúng tôi chạy trốn, bình nước rơi mất mấy cái, bây giờ nước có thể uống không còn nhiều nữa.

Cho nên, bây giờ chúng tôi phải cố gắng trong vòng một ngày, tìm đủ nguồn nước bổ sung.” “Nếu không, chúng tôi khó mà kiên trì được nữa...

Ở gần đây, có khả năng tìm được ốc đảo không?” Nghe Trần Phong nói vậy, An Lực Mãn cũng cắn răng, sau đó lắc đầu: “Trong sa mạc quả thực có nguồn nước, tôi cũng nhớ trên con đường đi về phía trước, có một dòng sông.

Nhưng, bây giờ là mùa gió mà.

Mùa gió, cồn cát di chuyển quá nhanh, một số nguồn nước cũng di chuyển rồi.” “Năm ngoái dòng sông còn ở đó, có thể năm nay dòng sông đã chạy đến nơi cách đó mấy trăm km rồi.

Nếu muốn tìm nguồn nước, tôi chỉ có thể cầu nguyện thần linh thôi...” Nghe những lời này, sắc mặt của Trần Phong cũng nghiêm trọng chưa từng thấy.

Sau đó, anh thử dò hỏi: “Vậy... chỉ có thể dựa vào vận may thôi à?” Nghe vậy, An Lực Mãn gật đầu.

Lập tức, Trần Phong ôm trán, cảm giác hốc mắt đau nhói.

Đợi đến khi nhìn lên mặt trời chói chang trên trời, Trần Phong cảm thấy nếu không tìm được nước nữa, có lẽ ngay cả một ngày cũng không thể kiên trì.

Nhưng, đợi Trần Phong quay đầu nhìn những thành viên đội khảo cổ mệt mỏi kia, lại cắn răng một cách tàn nhẫn.

Hiện tại, cho họ hy vọng sống sót, mới là quan trọng nhất.

Có lúc, vọng mai chỉ khát cũng là một thủ đoạn sinh tồn.

"Lão gia tử, lát nữa phối hợp với tôi một chút, tôi đi tìm con sông kia thử vận may." Nghĩ đến đây, Trần Phong ra hiệu cho An Lực Mãn.

Tiếp theo, anh liền xoa xoa má, sau đó thay đổi một vẻ mặt khác, phấn khởi hét lên với mọi người: "Mọi người mau lên, lão gia tử An Lực Mãn nói, đi qua cồn cát phía trước, là có thể tìm được nguồn nước rồi!

Phía trước có một dòng sông, đúng lúc nằm trên con đường chúng ta phải đi." "Chúng ta tranh thủ lúc còn nước, mau đi!" Nghe Trần Phong nói, mọi người lập tức sáng mắt lên, sau đó gượng gạo tinh thần phân phân chạy tới.

Lúc này, giáo sư Trần cũng phấn khởi hỏi: "Lão ca ca, thật sự có nguồn nước sao?" An Lực Mãn nhìn Trần Phong một cái, mới nói: "Đúng là có mà, tôi nhớ phía trước có một dòng sông... chúng ta đi, có lẽ trước khi trời tối là đến được." Nghe những lời này, mọi người trong đội khảo cổ cũng lập tức gượng gạo tinh thần, sau đó đi về phía lạc đà.

Lúc này, Ngô Bát Nhất lại trầm ngâm nhìn Trần Phong một cái, hạ giọng nói: "Lão Trần, thật sự có nguồn nước à?" Trần Phong không nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Đành nghe theo số trời vậy..." Dứt lời, Trần Phong cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp leo lên lạc đà đuổi theo mọi người.

Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất cũng dùng ánh mắt khó tin nhìn sang.

Nhất thời, hắn đã hiểu ý của Trần Phong.

Nhưng Ngô Bát Nhất cũng biết, hiện giờ chỉ có thể dùng phương

pháp "vọng mai giải khát" này để mọi người vực dậy tinh thần.

Bằng không, đừng nói là tìm nguồn nước, ngay cả động lực đi tiếp cũng chẳng còn.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Lại tiếp tục tiến về phía trước thêm mấy tiếng đồng hồ, Trần Phong không biết đã vượt qua bao nhiêu cồn cát.

Trong hoàn cảnh cực đoan này, chẳng ai còn tâm trí đâu mà tính toán lộ trình nữa.

Nhưng sự thực chứng minh, cách làm của Trần Phong là đúng.

Đi được khoảng mấy chục dặm, sự mệt mỏi của mọi người đã lộ rõ mồn một.

Tuy nhiên, nhờ hy vọng mà Trần Phong gieo rắc trước đó, cả đoàn vẫn cắn răng kiên trì.

Họ tin rằng, chỉ cần đi thêm một đoạn nữa, chắc chắn sẽ nhìn thấy ốc đảo.

Quan sát một hồi, Trần Phong cũng có chút cảm xúc về cách làm trước đó của mình.

Xem ra làm đúng rồi!

Nếu không làm như vậy, cả đám sẽ kẹt lại giữa sa mạc mênh mông kia chờ chết.

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại.

Tuy đã đi được xa như vậy, nhưng mãi vẫn chưa thấy nguồn nước đâu.

Trong tình huống này, Trần Phong biết việc cần làm đều đã làm rồi, cũng chỉ có thể phó mặc tính mạng cho thiên ý.

Nếu ông trời không muốn bọn họ chết, nguồn nước nhất định sẽ xuất hiện!

Lúc này, ngay cả Trần Phong cũng bắt đầu tự ám thị tâm lý cho chính mình.

Cũng vào lúc đó, Trần Phong lại âm thầm quan sát những người khác.

Kết quả phát hiện, ngoại trừ hai người Ngô Bát Nhất và Bàn Tử có thể lực tốt hơn một chút, các thành viên còn lại trong đội khảo cổ đều đã mệt mỏi đến cực điểm.

Chương 113

"Ngô đại ca... còn bao lâu nữa ạ!" Giờ phút này, Diệp Diệc Tâm dứt khoát nằm rạp trên lưng lạc đà, căn bản không thể cử động.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong biết cô bé đã bắt đầu xuất hiện triệu chứng mất nước, cứ đà này sẽ bị say nắng (trúng thử).

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ chết!

Nhưng hiện tại không có nước...

Không chỉ bọn họ, ngay cả Trần Phong cũng cảm thấy cơ thể khô khốc dị thường.

Trong cổ họng phảng phất như đang bốc cháy, trên người thậm chí khô đến mức không còn giọt mồ hôi nào.

Mân mê đôi môi nứt nẻ, Trần Phong cảm thấy nếu cứ tiếp tục thế này, chắc phải giết lạc đà để uống máu giữ mạng.

Không được... làm như vậy thì tất cả mọi người đều sẽ chết ở đây.

Nghĩ đến đây, Trần Phong bỗng nhiên nhìn về phía An Lực Mãn ở phía sau.

Vừa quay đầu lại, hắn bỗng thấy một màn khó tin.

Chỉ thấy An Lực Mãn không biết từ lúc nào đã leo xuống khỏi lưng lạc đà.

Hơn nữa, lão đang quan sát bốn phía.

Thấy điểm quái dị, Trần Phong vội vàng nhảy xuống lạc đà, đi tới hỏi: "Lão gia tử, ông nhìn ra cái gì rồi?" Chỉ thấy An Lực Mãn kích động quan sát xung quanh, sau đó định thần nói: "Ngườicủa tôi... tôi

nhìn chỗ này thấy quen mắt lắm, nơi này hình như là chỗ tôi từng được bạch lạc đà cứu mạng.

Ở gần đây, chắc chắn phải có một nguồn nước!" Nghe được câu này, Trần Phong lập tức tỉnh cả người.

Hắn vội vàng hỏi dồn: "Ông chắc chứ?

Gần đây thật sự có nguồn nước?!" An Lực Mãn vội vàng nhìn quanh, sau đó lại ra hiệu với con lạc đà vài cái.

Một lát sau, lão mới kích động nói: "Không sai!

Lạc đà của tôi cũng bảo tôi rằng, nơi này là chỗ chúng tôi từng tới, nơi này tuyệt đối có nguồn nước!" Nghe vậy, Trần Phong càng thêm kích động, hỏi tiếp: "Vậy cách đây bao xa?" An Lực Mãn nhìn ánh mặt trời đang lặn, sau đó mới nói: "Nhìn kìa, phía trước có tòa cồn cát.

Vượt qua cồn cát kia, đi thêm không xa nữa chắc chắn sẽ có một di tích, bên trong có cái giếng nước.

Năm đó tôi tìm được nguồn nước ở nơi đó mới giữ được cái mạng này đấy!

Nếu tính lộ trình, từ đây đi tới đó, tối đa là trước khi trời tối, chúng ta có thể tìm thấy nước rồi!" Giờ khắc này, Trần Phong vô cùng hưng phấn!

Bởi vì hắn biết rất rõ, trong sa mạc này tuyệt đối không ai có nhiều kinh nghiệm hơn An Lực Mãn.

Đã lão nói phía trước có nước, vậy thì nhất định là có.

Bằng không, lão cũng chẳng sống nổi!

Nghĩ vậy, Trần Phong lập tức hét lớn với đội khảo cổ đang ủ rũ: "Mọi người quay đầu lại, An Lực Mãn lão gia tử tìm được nguồn nước rồi!

Đi thêm không xa nữa, trước khi trời tối là sẽ có nước!" Nghe thấy lời Trần Phong, Trần giáo sư cũng như nhìn thấy hy vọng sống sót.

Mọi người vội vàng tụ tập lại, nghe An Lực Mãn kể chuyện năm xưa.

Chỉ nghe An Lực Mãn hoài niệm nói: "Đó là chuyện của nhiều năm trước rồi, khi đó tôi và huynh đệ đi trong sa mạc...

Dù sao thì, chúng tôi cũng gặp bão cát đen.

Chỉ có mình tôi may mắn thoát ra, nhưng tôi không tìm được đường ra.

Tôi và lạc đà đi trong sa mạc mấy ngày, ngay lúc tôi sắp chết, tôi đột nhiên nhìn thấy một con bạch lạc đà.

Nó đứng trên cồn cát phía trước, sau đó tôi tìm được giếng nước, sống sót trở về." Nghe xong, mọi người mới hiểu vì sao An Lực Mãn lại coi trọng lạc đà như vậy.

Trần Phong nhìn về phía cồn cát trước mặt, quả nhiên phát hiện dưới dư huy của ánh hoàng hôn, nắng chiếu lên cồn cát dường như khúc xạ ra hình dáng một con lạc đà.

Trông cứ như một con bạch lạc đà thật sự...

Trần Phong cũng không nói hai lời, lập tức lựa chọn tin tưởng An Lực Mãn.

Hắn hối thúc mọi người quay đầu, đi về phía cồn cát kia.

Suốt dọc đường, ai nấy đều mang tâm trạng thấp thỏm không yên.

Khi mặt trời càng xuống thấp, mức độ mệt mỏi của mọi người càng nghiêm trọng.

Trần Phong quan sát thấy đã có người bắt đầu nôn mửa.

Thấy cảnh này, Trần Phong biết bắt buộc phải tìm thấy nước!

Bằng không, hôm nay chính là ngày giỗ của tất cả mọi người.

Hắn vừa giục tăng tốc độ, vừa nhìn chằm chằm mặt trời trên cao.

Chờ đến khi mặt trời dần lặn xuống sau cồn cát, chân trời xuất hiện ráng mây đỏ rực (hỏa thiêu vân).

Cũng đúng lúc này, nhóm Trần Phong cuối cùng cũng vượt qua cồn cát.

Đợi khi nhìn kỹ lại, đồng tử mọi người đều co rút trong nháy mắt.

Trần Phong thậm chí còn dụi dụi mắt, tưởng mình bị ảo giác.

Nhưng xuất hiện trước mắt hắn, hách nhiên là một cái lò nung đất lớn hơn ngôi nhà đất một chút.

Ở ngay phía trước lò nung kia, quả nhiên có một cái cửa động.

Trần Phong lập tức dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía An Lực Mãn.

Lão già hưng phấn hét lớn: "Chính là chỗ đó!

Tôi sống lại được là nhờ chỗ đó đấy!

Thiên thần phù hộ!" Ngay khoảnh khắc nhìn thấy lò nung, An Lực Mãn trực tiếp nằm rạp xuống đất, không nói hai lời liền dập đầu cầu khấn.

Thấy thần tình kích động như vậy, Trần Phong biết chắc chắn đã tìm đúng chỗ rồi.

Được quay lại nơi từng cứu mạng mình, An Lực Mãn kích động là phải.

Trần Phong nhìn thoáng qua trạng thái uể oải của mọi người, liền hét lớn với Ngô Bát Nhất: "Lão Ngô, hai ta vào đó thám thính!

Mau lên!" Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất cũng cầm lấy bi đông nước rỗng và súng săn, vội vàng đi theo.

Hai người một trước một sau, lập tức chui vào trong lò nung.

Đợi hai người vào trong, còn chưa kịp cảm nhận không khí mát mẻ, đã lập tức dùng đèn pin chiếu vào bên trong.

Quả nhiên!

Ngay khắc tiếp theo, Trần Phong nhìn thấy ở sâu bên trong lò nung có một cái miệng giếng được xây bằng đá.

Nhìn thấy miệng giếng, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau một cái, lập tức cẩn thận đi tới.

Hai người ghé sát miệng giếng, dùng đèn pin chiếu xuống.

Chỉ thấy ánh đèn lập tức bị phản xạ lại.

Bên dưới miệng giếng, hách nhiên là một vũng nước suối trong veo! "Có nước!" Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất lập tức hưng phấn hét lên.

Trần Phong càng không đợi kịp, trực tiếp buộc bi đông rỗng vào dây thừng, sau đó ném xuống giếng nước.

Ùng ục ùng ục ~ Sau khi múc đầy bi đông, Trần Phong kéo lên.

Chương 114

Hắn cũng không nói nhiều, lập tức ngửa cổ uống ừng ực.

Tức thì, nước giếng thanh lương trôi xuống cổ họng, Trần Phong cảm giác toàn thân đều thư thái hơn nhiều.

Uống xong, hắn không dám một hơi uống quá nhiều, đưa bi đông cho Ngô Bát Nhất.

Tiếp đó, trong lúc Ngô Bát Nhất uống nước, Trần Phong lại múc đầy hai cái bi đông còn lại.

Làm xong hết thảy, hai người mới xoay người đi ra ngoài.

Vừa thấy hai người đi ra, mọi người đều kích động hét lên: "Thế nào?

Có nước không?!" Trần Phong gật đầu thật mạnh, lập tức an ủi mọi người: "Có nước, nước ngọt!

Mau uống một chút, sau đó lập tức đi chuẩn bị múc đầy các bình nước, tối nay chúng ta cắm trại ở đây." "Tốt quá rồi!" "An Lực Mãn đại thúc, thần thánh thật!" Lúc này, những người có mặt đều vui mừng đến suýt khóc.

Bàn Tử càng không nói hai lời, xách bình nước lao về phía lò nung. "Tốt quá rồi, thiên thần phù hộ!" An Lực Mãn cũng đi tới.

Nhìn Trần Phong và Ngô Bát Nhất, lão vui mừng nói: "Thế nào, người của tôi nói không sai chứ.

Tôi đã nói có nước là nhất định có.

Quay lại cũng khuyên nhủ cái người bạn béo kia, đừng có hễ không có nước là đòi giết lạc đà của tôi." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất

nhịn không được bật cười.

Nhưng An Lực Mãn lại cười cười, chuyển chủ đề: "Ây... từ hôm nay trở đi, chúng ta là bạn bè rồi.

Đánh gãy xương còn dính liền gân mà..." "...Bạn bè mà..." Lúc này, Trần Phong cũng cười và ôm lấy lão.

Con người là như vậy, khi vượt qua tuyệt cảnh, bất kỳ chuyện nhỏ nào cũng có thể khiến người ta vui vẻ.

Hiện tại đã có nước, tình huống tiếp theo tốt hơn nhiều.

Khi trời dần tối, mọi người dựng xong lều bạt.

Lương khô mang theo lần này cũng nhiều, liền trực tiếp dùng nước nấu canh.

Riêng Bàn Tử càng không làm Trần Phong mất mặt.

Tên này đúng là kháng hóa (hàng xịn), ở trong lò nung bắt được một con thỏ hoang để cải thiện bữa ăn cho mọi người.

Một nhóm người ăn uống no say xong, liền lập tức chui vào lều của mình nghỉ ngơi.

Không còn cách nào khác!

Sau một ngày bôn ba, đội khảo cổ ai nấy đều kiệt sức.

Hiện tại có nước và nơi trú ẩn, gần như vừa nằm xuống là ngủ ngay.

Nhưng Trần Phong và Ngô Bát Nhất lại không thể ngủ được.

Bởi vì người khác ôm tâm thái khảo cổ tiến vào sa mạc, nhưng chỉ có họ biết, lần này đi tìm Tinh Tuyệt cổ thành thực tế là có mục đích khác.

Lần này tiến vào sa mạc khó khăn trùng trùng, không chừng phía

trước sẽ còn nhiều nan đề hơn nữa. "Lão Trần... nói thật đi, cậu nắm chắc mấy phần tìm được Tinh Tuyệt cổ thành?" Đến chỗ mấu chốt, Ngô Bát Nhất nhịn không được hỏi.

Nhưng đối mặt với câu hỏi, Trần Phong lại âm thầm lắc đầu. "Không biết..." Nói thật, hắn cũng không nắm chắc lắm.

Cũng giống như lần tìm nguồn nước này, địa hình trong sa mạc biến hóa quá nhanh, ở đây gần như khó tìm được phong thủy.

Quan trọng nhất là, sa mạc đất đỏ ngàn dặm, ngay cả thuật xem đất tìm mộ thông thường cũng không dùng được.

Tất cả, chỉ có thể ký thác vào thiên ý mà thôi.

Nghĩ vậy, Trần Phong nói: "Tôi cũng nói thật với ông, những gì tôi có thể làm hiện tại là chuẩn bị mọi thứ tốt nhất.

Hy vọng vào điều tốt nhất, nhưng cũng chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Tất cả còn lại, chỉ có thể giao cho thiên ý..." "Ây, Lão Trần, hai người đang nói gì đấy?" Chính lúc này, giọng của Bàn Tử bỗng nhiên vang lên từ phía sau.

Hóa ra tên này cũng nửa đêm không ngủ được, thấy Trần Phong và Ngô Bát Nhất đang hút thuốc nên sán lại gần.

Tới bên cạnh Trần Phong, hắn có chút sốt ruột nói: "Hai ông cũng không gọi tôi.

Tôi nói cho mà biết, hiện tại tôi cực kỳ ngứa mắt cái cô Hoa kiều kia, con nhóc đó bị sao ấy nhỉ?" "Thôi đi, người xuất tiền là đại gia.

Chúng ta là hai Mạc Kim Hiệu Úy cộng thêm một Phát Khâu Thiên Quan cơ mà?

Cơ mà này, cô ta sống chết đòi tìm Tinh Tuyệt cổ thành, ông không

hoài nghi mục đích của cô ta à?

Tôi hiện tại cảm thấy, có khả năng cô ta là đặc vụ KGB do đế quốc Mỹ phái tới!" "Thôi đi Bàn Tử, KGB là của Liên Xô." Lúc này, Ngô Bát Nhất có chút không kiên nhẫn, trực tiếp mắng một câu.

Cũng ngay lúc đó, Trần Phong bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bầu trời đêm nay đẹp lạ thường, có khả năng do cơn bão cát vừa qua nên gần như vạn dặm không mây, tinh tượng đều rất rõ ràng.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thêm vài lần, sắc mặt Trần Phong cứng đờ. "Lão Trần, nhìn cái gì đấy?" Lúc này, Ngô Bát Nhất sát giác được điều bất thường, vội vàng nhìn theo ánh mắt Trần Phong.

Đợi khi nhìn thấy sao đêm trên bầu trời, sắc mặt của hắn cũng cứng lại. ...Cục diện Tử Vi Tinh Đấu?

Nhìn thấy tinh bàn này, Ngô Bát Nhất lập tức nhìn sang Trần Phong.

Người sau cũng gật đầu, hai người đều nhìn thấy thần sắc khó tin trong mắt đối phương.

Nhưng kỳ quái là, loại tinh tượng này sao lại xuất hiện ở đây?

Phải biết rằng, dưới loại tinh bàn này tất có đại mộ mai táng.

Nghĩ kỹ lại, chẳng lẽ gần lò nung này có cổ mộ Tây Vực hay sao? "Hai người trúng tà à?

Nhìn cái gì đấy?" Bàn Tử không nhịn được nữa, trực tiếp hỏi.

Nhưng Ngô Bát Nhất lại trực tiếp ra dấu im lặng, sau đó hạ thấp giọng nói: "Bàn Tử... có chút không đúng lắm.

Nhìn quái tượng do các chòm sao trên trời bài liệt thành mệnh bàn kia, hình như tôi từng thấy trong cuốn Thập Lục Tự Âm Dương

Phong Thủy Bí Thuật mà ông nội để lại.

Đây không phải nơi bình thường, mà là phong thủy bảo địa hiếm có." Khi nói câu này, ánh mắt Ngô Bát Nhất cực kỳ nghiêm túc.

Nghe xong, Trần Phong cũng gật đầu, sau đó nhỏ giọng giải thích: "Lão Ngô nói không sai, quái tượng tinh bàn này hẳn là xuất phát từ Tử Vi Đấu Số.

Tinh tú trên trời chia làm hai mươi tám chòm, chỉ cần ba ngôi sao cùng tụ hội là có thể trở thành mệnh bàn." "Nhìn số lượng tinh bàn này, ít nhất cũng có bảy ngôi sao, Thất Tinh Mệnh Bàn chính đối với cục diện Tử Vi Tinh Đấu trong Tử Vi Đấu Số.

Phàm là loại tinh tú mệnh bàn này, thì tuyệt đối tương ứng với cách cục phong thủy cực tốt.

Hiện tại phong thủy nơi này đã thay đổi, nhìn không ra nữa, nhưng tinh tú mệnh bàn thì tuyệt đối sẽ không sai." "Ý của các ông là... có việc để làm rồi?" Đến lúc này, Bàn Tử cũng cuối cùng nghe ra ý tứ của hai người Trần Phong.

Không sai!

Trần Phong tuyệt đối không nhìn lầm, cục diện Tử Vi Tinh Đấu này đừng nói là mai táng mộ táng thông thường, ngay cả quốc vương của tiểu quốc Tây Vực cũng đủ tư cách.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng nghiêm túc xác nhận: "Không sai được, phàm là cách cục tinh tú này, bên dưới tất có đại mộ." Nói đến đây, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau một cái, hai người lập tức đi từ sườn dốc xuống, hướng về phía doanh trại.

Chương 115

Lúc này, Bàn Tử cũng hưng phấn đi theo. "Hai ông chờ tôi với... hắc hắc, có việc làm rồi!" Trong lúc nói chuyện, ba người đã tới gần lều bạt.

Ngô Bát Nhất không nói hai lời, lập tức lấy la bàn từ trong ba lô ra, sau đó đối chiếu với tinh đấu trên trời bắt đầu tính toán nhanh chóng.

Còn Trần Phong, trừ khi định huyệt thì bình thường hắn không dùng la bàn.

Thế là Trần Phong trực tiếp nhìn sao đêm, sau đó dựa vào bát quái cách cục trong lòng bắt đầu đo đạc.

Một lát sau, Ngô Bát Nhất nghiêm túc nói: "Không sai rồi, chỗ này khẳng định có một cái đại mộ.

Giống hệt như Lão Trần nói, nơi này thất tinh lấp lánh, cùng nhau tạo thành cục diện Tử Vi Tinh Đấu.

Ở gần đây, vị trí không quá hai trăm mét, khẳng định có một cái đại mộ.

Nhưng vị trí cụ thể thì tạm thời tôi chưa đo ra được..." Nghe vậy, Bàn Tử theo bản năng nhìn về phía Trần Phong.

Lúc này, Trần Phong cũng thuận thế mở mắt, sau đó lẩm bẩm: "Không sai, nơi này là một chỗ tinh bàn cách cục cực tốt.

Trên trời Cự Môn Tinh, Tả Phụ Tinh, Hữu Bật Tinh, ba sao lấp lánh, tạo thành một hình tam giác đều.

Trung tâm là Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh tịnh liệt, vừa vặn khớp với Càn Giáp Kim Môn Tinh Cục trong Tử Vi Tinh Đấu.

Ở phía trên ngũ tinh, Thiếu Dương Tinh cùng Thiếu Âm Tinh quán xuyên tinh bàn, chính đối ứng với hai cửa Sinh - Tử trong bát quái cách cục." "Nếu tôi đoán không sai, cửa Sinh chính đối phương vị mộ thất, cửa Tử thì là vị trí hạ táng của mộ chủ nhân." "Lão Trần... nói điểm chính cho tôi nghe với." Nghe vậy, Bàn Tử càng thêm sốt ruột.

Nhưng Trần Phong lại không để ý, trực tiếp nhìn Ngô Bát Nhất: "La bàn chỉ hướng nào?" Nghe câu hỏi này, trong lòng Ngô Bát Nhất có chút kinh ngạc.

Hắn tự nhận mình học được phong thủy bí thuật của gia gia thì đã là vô cùng lợi hại.

Nhưng không ngờ, Trần Phong không cần dùng la bàn cũng có thể đo ra vị trí mộ táng.

Xem ra, hắn vẫn không bằng Trần Phong.

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất có chút thất vọng.

Tuy nhiên, hiện tại không phải lúc để so bì, hắn lập tức làm theo phân phó của Trần Phong, điều chỉnh la bàn cho tốt.

Ngay sau đó, ba người lập tức nhìn vào la bàn.

Chỉ thấy kim vàng trên la bàn chậm rãi chuyển động, cuối cùng chỉ về phương vị của cái lò nung đất kia. "Ở chỗ đó?" Thấy thế, Bàn Tử nhịn không được mở miệng.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, cũng không nói hai lời, trực tiếp lặng lẽ đi về phía lò nung.

Rất nhanh, ba người một lần nữa chui vào bên trong.

Sau khi đi một vòng quanh lò nung, cuối cùng ánh mắt cả ba đều đổ dồn về phía cái miệng giếng duy nhất.

Ba người ghé sát miệng giếng... sau khi nhìn kỹ xuống dưới, Bàn

Tử nhịn không được nói: "Mẹ nó, mộ táng nằm trong miệng giếng à?" Nghe hắn nói, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, sau đó mới nghe Trần Phong nói: "Căn cứ theo suy đoán của tôi, nếu không sai thì lối vào mộ táng tám phần mười là nằm dưới miệng giếng này.

Nơi này thuộc về Tây Vực, phương thức táng mộ có sự khác biệt lớn so với người Hán (Trung Nguyên).

Tại khu vực Tây Vực thường có hố tuẫn táng...

Chỗ này có khả năng là một trong số đó." Nghe vậy, Bàn Tử lập tức hưng phấn: "Vậy thì chuyến này chúng ta không đi công cốc rồi?" "Trộm vui đi..." Nghe Bàn Tử nói, Ngô Bát Nhất mắng một câu.

Ngay sau đó, hắn định xoay người đi gọi Trần giáo sư dậy, nhưng đúng lúc này Trần Phong lại kéo hắn lại. "Lão Trần...

ý gì đây?" Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong quay đầu hạ thấp giọng: "Phát hiện ra một cái mộ táng, nói cho bọn họ thì cậu có thể lấy được cái gì từ bên trong không?

Huống hồ, có cái lão An Lực Mãn kia ở đây, cậu xác định có thể an nhiên xuống mộ à?

Hơn nữa, không nói cho bọn họ thì ba người chúng ta cũng có thể trực tiếp đi vào." Nghe những lời này, Ngô Bát Nhất tạm thời không động đậy.

Bàn Tử lập tức giơ ngón tay cái lên: "Lão Trần nói đúng, nói cho bọn họ thì chúng ta làm ăn được cái quái gì nữa?

Lão Trần, tôi nghe ông!" Không để ý đến tên Bàn Tử lợi ích hun đúc tâm can này, dự tính của Trần Phong thực ra rất đơn giản.

Tất cả mọi thứ ở đây đều có khả năng liên quan đến Tinh Tuyệt cổ thành.

Cho nên, hắn nhất định phải nhanh hơn bất kỳ ai một bước, mới có khả năng là người đầu tiên tìm được Tinh Tuyệt cổ thành.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền trực tiếp nói nhỏ: "Hai người chuẩn bị đi, đi lấy dây thừng lại đây.

Lát nữa ba anh em mình từng người một xuống dưới, tranh thủ trước nửa đêm đả thông mộ táng, làm sao để trước khi trời sáng mai có thể leo lên.

Đến lúc đó, chúng ta lại tiếp tục xuất phát tìm Tinh Tuyệt cổ thành, hết thảy đều thần không biết quỷ không hay, không ai biết cả." Nghe Trần Phong nói, hai người Ngô Bát Nhất cũng âm thầm gật đầu.

Sau đó, bọn họ rón rén rời đi, hai phút sau liền mang theo dây thừng quay lại lò nung.

Đợi chuẩn bị xong xuôi, ba người Trần Phong nhìn nhau một cái, liền quyết định do Trần Phong xuống mộ trước.

Dự tính của Trần Phong rất đơn giản!

Nếu nơi này thật sự thuộc về Con đường tơ lụa cổ đại, vậy thì bất kỳ di tích nào xuất hiện gần đây đều có khả năng liên quan đến Tinh Tuyệt cổ thành. "Hô ~" Nghĩ vậy, Trần Phong hít sâu một hơi, sau đó tiên phong móc dây thừng, tung mình nhảy vào miệng giếng.

Thấy cảnh này, hai người Ngô Bát Nhất ở trên vội vàng bật đèn pin.

Nhưng lúc này ai cũng không dám hô hoán, dù sao cũng sợ đánh thức người khác.

Vạn hạnh là nước giếng bên dưới có thể khúc xạ ánh sáng rất hiệu quả.

Trong tình huống này, Trần Phong gần như có thể nhìn thấy toàn

bộ bố cục dưới cổ giếng.

Đợi khi xuống tới đáy giếng, Trần Phong định thần nhìn lại, thấy phía dưới cổ giếng quả nhiên có một không gian cực lớn.

Ngoại trừ vách đá bốn phía, Trần Phong nhìn về phía trước, đồng tử cũng nháy mắt co rút lại.

Quả nhiên!

Chỉ thấy ở ngay phía trước hách nhiên là một bãi đất bằng phẳng.

Trước bãi đất có một bậc thang đi xuống, nơi đó có một cánh cửa lớn điêu khắc hoa văn phức tạp.

Thấy thế, Trần Phong vẫy vẫy tay lên phía trên, ra hiệu cho họ xuống.

Tiếp đó, Trần Phong dùng sức đu người về phía trước, cả người liền trực tiếp đáp xuống bãi đất bằng.

Lúc này, hai người Ngô Bát Nhất cũng lần lượt xuống tới nơi.

Chỉ có điều, lúc đỡ Bàn Tử thì tốn sức hơn một chút. "Ai bảo bình thường ăn lắm vào... béo như lợn ấy." Nghe Ngô Bát Nhất rầy la, Bàn Tử có chút ủy khuất.

Trần Phong lúc này ra hiệu im lặng, sau đó ba người mới cẩn thận đi tới trước cửa đá.

Quả nhiên!

Ba người định thần nhìn lại, chỉ thấy trên cửa đá điêu khắc rất nhiều đồ đằng (totem) mang đậm văn hóa Tây Vực.

Thấy thế, tuy chưa xác định đây là mộ táng gì, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không đơn giản.

Nghĩ vậy, ba người kiểm tra kỹ lưỡng khu vực gần cửa đá một

lượt, đợi xác nhận không có cơ quan, ba người mới hợp lực đẩy cửa ra.

Két ~ Cùng với một tiếng động vang lên, cửa đá nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Chương 116

Sát giác được điểm này, Trần Phong xác định cửa này hẳn là thuộc về Cơ Quan Môn, bên trong có thiết bị trợ lực đẩy.

Hơn nữa, cửa đá dị thường kiên cố, xem ra người xưa dùng để cách tuyệt hơi nước, phòng ngừa nước ngấm vào bên trong.

Như vậy, bên trong tất nhiên là mộ thất.

Nghĩ thế, họ tạm thời chưa đi vào ngay mà ném một cái đèn pin vào trước.

Theo ánh sáng chiếu rọi, ba người nhìn vào trong.

Phát hiện không gian bên trong dường như rất lớn.

Kỳ quái là, bên trong tựa hồ ẩn ẩn tản phát ra một cỗ mùi hôi thối.

Sát giác được điểm này, ba người Trần Phong nín thở.

Tiếp đó, đợi khi ba người cẩn thận bước vào mộ thất, mấy người rốt cuộc cũng hiểu ra nguồn gốc của mùi hôi thối kia.

Định thần nhìn lại, mấy người phát hiện dưới ánh đèn, hai bên mộ thất bày biện rất nhiều cột đá.

Trên cột đá trói rất nhiều thi thể đã hong khô. "Vãi...

Ọe!" Thấy cảnh này, Bàn Tử nhịn không được nôn khan.

Trần Phong thì suy tư vài giây rồi giải thích: "Bàn Tử, không cần sợ.

Trên con đường tơ lụa cổ đại, có rất nhiều quốc gia Tây Vực đều có tập tục dùng người sống làm vật tế hoặc tuẫn táng (chôn theo).

Tôi đoán không sai thì những thi thể này khi còn sống hẳn là nô lệ

hoặc tội phạm.

Đây hẳn không phải chủ mộ thất, thạch thất này có khả năng là nơi tế tự của người Tây Vực cổ đại, dùng để tế tự thần linh." Nghe vậy, Bàn Tử gian nan gật đầu, mới mở miệng nói: "May mà Bàn gia tôi sinh ra dưới lá cờ đỏ, lớn lên tại đất nước mới.

Chứ nếu không thì không khéo cũng làm nô lệ rồi." "Nhiều chuyện...

Muốn làm nô lệ thì cũng không có ai béo như ông đâu." Lúc này, Ngô Bát Nhất mắng một câu.

Sau đó, hắn mới chằm chằm nhìn vào cách cục bốn phía, nghi hoặc nói: "Lão Trần, đây không phải mộ thất thì tôi tin.

Nhưng nếu chỉ là một nơi tế tự, thì bên trên không thể nào lại chọn một tinh bàn cách cục tốt như vậy chứ?" Nghĩ đến đây, ba người đều có chút nghi hoặc.

Ý của Ngô Bát Nhất là, nơi này nếu thật sự có mộ táng, vậy thì tại sao lại không nhìn thấy quan quách?

Không sai!

Ba người nhìn kỹ một lượt cũng phát hiện, xác thực là không có quan quách?

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng âm thầm lấy la bàn từ sau lưng ra.

Sau đó, định vị xong xuôi, hắn quan trắc tỉ mỉ.

Ngay sau đó, dưới sự đo đạc, kim la bàn dần dần chuyển dời về vị trí trung tâm.

Thấy thế, trong lòng Trần Phong đã có định số.

Hắn mở miệng phân tích: "Tôi hẳn là không tìm sai vị trí, chỉ có điều đây không phải chủ mộ thất.

Có khả năng, đây chỉ là tầng bậc thang đầu tiên thông tới chủ mộ thất.

Nếu tôi đoán không sai, đường thông tới chủ mộ thất hẳn là ở gần đây, chúng ta cẩn thận tìm một chút..." Phát hiện ra đây là hố tuẫn táng, Trần Phong liền cảm thấy chủ mộ thất khả năng ở ngay gần đây.

Nếu không thì nơi này sẽ không xuất hiện nhiều người tuẫn táng như vậy.

Những người bị tuẫn táng này, hẳn là đều bồi táng cho mộ chủ nhân.

Nghĩ vậy, ba người Trần Phong cũng âm thầm hành động.

Có kinh nghiệm lần trước, Bàn Tử lần này cũng không dám khinh cử vọng động nữa.

Nhưng kỳ quái là, kiểm tra kỹ mộ thất một lượt, lại không tìm thấy bất kỳ cơ quan nào.

Sát giác được điểm này, trong lòng Trần Phong càng thêm nghi hoặc...

Không đúng à?

Theo tinh tượng cách cục tối qua, nơi này nếu không có lăng mộ đế vương thì tuyệt đối không hợp lý.

Chờ đã...

Đột nhiên, Trần Phong cảm giác dưới chân có thứ gì đó cồm cộm.

Cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện, dưới chân hắn giẫm trúng một cái vòng sắt hình tròn.

Hơn nữa, dùng đèn pin chiếu qua thì phát hiện bên kia cũng có một cái vòng sắt tương tự.

Chẳng lẽ... "Lão Ngô, hai người lại đây!" Sát giác dị thường, Trần Phong lập tức gọi hai người Ngô Bát Nhất.

Hai người lại gần xem xét, cũng ý thức được phát hiện của Trần Phong.

Nham thạch xung quanh hai cái vòng sắt đều rất nhỏ, duy độc gần đây là một tảng đá xanh (thanh thạch bản) nguyên khối.

Xem ra, ngôi mộ thất này nằm ngay dưới hố tuẫn táng.

Đây là mộ táng kiểu "mộ trong mộ" (mộ trung mộ)?

Nhìn thấy tảng đá xanh, ba người Trần Phong trong lòng đều đã có suy đoán.

Sau đó, Trần Phong cũng không nói nhảm nữa, ra hiệu cho hai người, liền dùng xẻng công binh cạy lỏng bốn phía tảng đá.

Tiếp đó, ba người mỗi người đứng một vị trí, hít sâu một hơi, cùng nhau kéo lên.

Hô hô ~ Tức thì, dưới sự hợp lực của ba người, tảng đá kia có chút nới lỏng.

Sau đó, Trần Phong liếc mắt ra hiệu cho hai người, liền gia tăng sức lực nỗ lực kéo lên trên.

Két ~ Tức thì, tảng đá bị ba người hợp lực kéo ra.

Mấy người không buông tay, nỗ lực đặt tảng đá sang một vị trí khác mới thở phào nhẹ nhõm.

Tức thì, ba người vội vàng lùi ra một khoảng.

Tiếp đó, Trần Phong kiên nhẫn chờ đợi vài giây, mới cẩn thận đi tới trước cái miệng hang dưới tảng đá.

Dùng đèn pin chiếu xuống, Trần Phong chỉ có thể nhìn thấy phía

dưới là một nền đất bằng phẳng.

Xa hơn nữa thì không nhìn rõ. "Tôi xuống trước, hai người đoạn hậu..." Nói xong, Trần Phong gật đầu.

May mắn là mộ thất tầng thứ hai cách bên trên không cao, đại khái khoảng hai mét, tung người nhảy xuống là có thể tiếp đất nhẹ nhàng.

Tiếp đó, hai người Ngô Bát Nhất cũng vội vàng nhảy xuống tiếp ứng.

Nhưng ngay khi vừa xuống, một tình huống khiến người ta khó tin đã xảy ra.

Bùng!

Chỉ thấy cùng với một tiếng động, hai bên mộ thất bỗng nhiên sáng lên mười mấy ánh lửa.

Ba người định thần nhìn lại, mới phát hiện đèn trong mộ thất không có gió mà tự nhiên bốc cháy. "...Chuyện gì vậy?

Không phải là 'quỷ thổi đèn' (quỷ xuy đăng) sao, lại biến thành 'quỷ thắp đèn' (quỷ điểm đăng) rồi?" Thấy cảnh này, Bàn Tử là người đầu tiên nhịn không được lên tiếng hỏi.

Trần Phong nhìn kỹ bốn phía, sau đó mới yên tâm nói: "Được rồi, bỏ đèn pin xuống đi.

Chương 117

Đây hẳn là một loại thủ đoạn của khu vực Tây Vực, trên dầu đèn bôi một tầng bạch lân (phốt pho trắng).

Bạch lân có điểm cháy cực thấp, gần như gặp không khí sẽ bốc cháy.

Tôi mở mộ thất ra, đám bạch lân này gặp không khí lưu thông liền tự nhiên bốc cháy, mới thắp sáng đèn dầu." Nghe vậy, Bàn Tử mới hơi yên tâm.

Ba người cũng không vội hành động, cẩn thận quan sát cách cục ngôi mộ thất này.

Chỉ thấy bốn phía mộ thất khắc đầy bích họa.

Nhưng khác với bên trên, ngôi mộ thất này lại cực kỳ hoa lệ.

Trung tâm mộ thất có một bệ đá, bên trên đặt một cỗ quan quách bằng đá nham thạch dài khoảng hai mét. "Lão Trần, Lão Ngô!

Nhìn kìa!" Thấy cảnh này, Bàn Tử lập tức hưng phấn.

Nhưng Trần Phong lại túm chặt lấy hắn, cảnh cáo: "Cẩn thận chút, đây là chủ mộ thất, cơ quan trùng trùng.

Vạn nhất dính cơ quan, hai bọn tôi cũng không cứu nổi ông đâu." Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử thành thật hơn một chút.

Tiếp đó, ba người kiểm tra kỹ mặt đất mộ thất một lượt, đợi xác nhận không có nguy hiểm mới cẩn thận đi tới trước quan quách.

Định thần nhìn lại, Trần Phong dùng đèn pin chiếu kỹ, kết quả phát hiện quan quách này xác thực là một khối đá được điêu khắc mà thành.

Thấy thế, hắn cũng nhịn không được nói: "Xem ra không sai rồi, cỗ quan quách này dùng một khối nham thạch nguyên vẹn, đem nội bộ lũa rỗng điêu khắc thành.

Đặt ở các tiểu quốc Tây Vực thời đó, có thể có quan quách tôn quý như thế này, sinh tiền không phải quốc vương thì cũng tất nhiên là vương công quý tộc nào đó." Nghe vậy, Bàn Tử càng thêm hưng phấn.

Hắn vuốt ve quan quách cười nói: "Vậy nghe đâu, bên trong kim ngân tài bảo khẳng định không thiếu được.

Cỗ quan quách lớn thế này, bên trong phải có bao nhiêu bảo tàng a?!" Trong lúc nói, Bàn Tử liền hối thúc Ngô Bát Nhất: "Lão Ngô, mau lấy cái la bàn rách kia ra, tìm vị trí đông nam giác (góc đông nam)." Vừa nói, hắn vừa bắt đầu tìm nến...

Nhưng Trần Phong lại lắc đầu, khuyên giải hai người: "Khoan hẵng vội mở quan quách, phàm là tiến vào một ngôi mộ táng, khi chưa hiểu rõ tình huống thì tốt nhất đừng khinh cử vọng động.

Trước khi mở quan quách, chúng ta mau tìm xem thân phận mộ chủ nhân đã.

Tìm được thân phận mộ chủ nhân, đối với chúng ta đều có lợi..." "Tôi đồng ý, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng tán đồng đề nghị của Trần Phong.

Tiếp đó, hai người mặc kệ Bàn Tử đang sốt ruột, trực tiếp dùng đèn pin chiếu về phía bốn vách tường mộ thất, ý đồ tìm ra chút manh mối trên bích họa.

Quả nhiên!

Sau khi nhìn kỹ, Trần Phong xác thực phát hiện một số thông tin. "Lão Trần, trên đó ghi gì vậy?" Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong

nhìn chằm chằm bích họa phân tích: "Trên đó ghi chép, nơi này tựa hồ từng là một quốc gia ở lưu vực sông Khổng Tước, tên là Cô Mặc quốc.

Chờ đã... trên đó ghi, nơi này từng là một quốc gia phụ thuộc của Tinh Tuyệt cổ thành.

Bên trong còn ghi chép, quốc vương Cô Mặc quốc từng cầu kiến Tinh Tuyệt nữ vương.

Tuy nhiên, nữ vương lại không thèm để ý, sau đó quốc vương trở về quốc gia của mình mới nghênh cưới vương hậu.

Nhưng cuối cùng, quốc vương và vương hậu chết trong dịch bệnh, cuối cùng quốc gia cũng không còn tồn tại nữa." "Tinh Tuyệt cổ thành?" Nghe Trần Phong nói, hai người Ngô Bát Nhất đều ngẩn ra.

Không ngờ, tiến vào ngôi mộ táng này lại cũng có liên quan đến Tinh Tuyệt cổ thành.

Phân tích đến đây, Trần Phong cũng âm thầm gật đầu.

Xem ra suy đoán của hắn quả thực không sai.

Chỉ cần thuận theo sông Khổng Tước, tìm được ốc đảo Ni Á, cuối cùng hắn là có thể thấy Tinh Tuyệt cổ thành.

Còn về thân phận mộ chủ nhân nơi này...

Nghĩ đến đây, Trần Phong tiếp tục nhìn xuống.

Đợi khi nhìn thấy vương miện của mộ chủ nhân trên bích họa, trong lòng Trần Phong đã có suy đoán.

Hắn liền nói trực tiếp: "Xem ra, mộ chủ nhân nơi này hẳn là quốc vương Cô Mặc.

Nhìn bích họa ghi chép, hắn chết trong một trận dịch bệnh, vương hậu cũng hạ táng cùng một chỗ với hắn.

Nếu tôi đoán không sai, trong cỗ quan quách này, hẳn là có hai người.

Nói đơn giản, đây là một ngôi mộ đế hậu hợp táng." Hít!

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đều nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh.

Bàn Tử càng hưng phấn nói: "Á đù, đây là một lăng mộ đế vương à?

Đã là mộ quốc vương, vậy trong này phải có bao nhiêu bồi táng phẩm?" "Quốc vương cái búa, suốt ngày chỉ nhớ thương bồi táng phẩm.

Còn tham tài như thế nữa, tôi đem ông chôn luôn vào trong quan tài đấy." Thấy Bàn Tử nói vậy, Ngô Bát Nhất nhịn không được mắng một trận.

Dù sao thì, qua bao lâu rồi mà Bàn Tử vẫn chứng nào tật nấy, không sửa được cái thói tham tiền.

Cứ thế này, không chừng sẽ gặp phải bao nhiêu nguy hiểm.

Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong cũng gật đầu: "Lão Ngô nói đúng, Bàn Tử ông cũng đừng quá kích động.

Nói là mộ quốc vương, nhưng Cô Mặc quốc trước kia cũng chỉ là một tiểu quốc biên thùy ở lưu vực sông Khổng Tước.

Bồi táng phẩm bên trong chưa chắc đã có bao nhiêu đâu." Nghe vậy, sắc mặt Bàn Tử cũng có chút thất vọng.

Tuy nhiên, cũng chẳng cản trở việc Trần Phong mở quan quách, dù sao tìm được một cỗ quan quách như vậy cũng không dễ dàng.

Còn về thủ pháp "Song chỉ tham động" (hai ngón tay dò động)...

Trần Phong quan sát kỹ quan quách một lượt, kết quả không phát

hiện bốn phía quan quách có bất kỳ lỗ thông gió nào.

Xem ra, nghi thức táng lễ Tây Vực khác với người Hán, nơi này không có tập tục để lại lỗ thông gió.

Đã vậy thì chỉ có thể khai quan kiến thi (mở quan tài nhìn xác).

Nghĩ vậy, Trần Phong liếc mắt ra hiệu cho Ngô Bát Nhất, sau đó chỉ chỉ mặt nghiêng bên phải quan quách, ra ý đó là góc đông nam của mộ thất.

Thấy thế, Ngô Bát Nhất vội vàng lấy nến ra, châm lửa ở góc đông nam.

Lần này thuận lợi, nến lập tức cháy sáng trong mộ thất.

Thấy vậy, Trần Phong nhìn nhau, biết lần này mộ chủ nhân tựa hồ không có dị nghị gì. "Hai người qua đối diện tôi, lát nữa kéo về phía sau, tôi đẩy về phía trước..." Vừa nói, Trần Phong hít sâu một hơi, bày xong tư thế.

Đợi hai người Ngô Bát Nhất cũng đứng vững, ba người mới cùng dùng sức, ra sức đẩy nắp quan quách về phía sau.

Hô ~ Tức thì, quan quách bị mở ra một khe hở, một ít bụi đất lập tức từ bên trong bay ra.

Mấy người Trần Phong vội vàng nín thở, mượn cớ kính tiếp tục đẩy về phía sau.

Cuối cùng, nắp quan tài dày nặng bị đẩy ra, trên quan quách mở ra một cái miệng rộng sáu mươi phân.

Sát giác được điểm này, Trần Phong vội vàng vẫy tay, ra hiệu cho hai người ngồi xổm xuống.

Kiên nhẫn chờ đợi hai phút, Trần Phong mới rốt cuộc yên tâm. "Lão Ngô, ông đi canh chừng cây nến, có động tĩnh mau chóng gọi

tôi." Có kinh nghiệm hai lần trước, Trần Phong thực sự không dám thả lỏng cảnh giác nữa.

Cho nên, bắt buộc phải tìm người canh chừng cây nến, nhiệm vụ này tự nhiên không thể để Bàn Tử đảm nhiệm.

Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu, không nói hai lời nhìn chằm chằm cây nến.

Sau đó, Trần Phong và Bàn Tử mới rốt cuộc ghé sát mép quan quách, dùng đèn pin cẩn thận chiếu vào bên trong.

Hít!

Chương 118

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái, hai người Trần Phong lập tức hít ngược một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trong quan quách quả nhiên có hai thi thể, một nam một nữ.

Nhìn bộ dạng, hai cỗ thi thể này hiển nhiên đã bị hong khô nhiều năm, giống hệt như xác ướp (mộc nãi y) trong kim tự tháp, thành xác khô (tịch nhục). "Lão Trần...

đây là quốc vương và vương hậu Cô Mặc quốc hả?" Thấy thế, Bàn Tử nhịn không được hỏi.

Trần Phong nhìn kỹ rồi gật đầu xác nhận: "Hẳn là không sai rồi, y phục trên người hai cỗ thi thể này tuy đã phong hóa, nhưng từ một số biên giác (góc cạnh) vẫn ẩn ước có thể nhìn ra, lúc hạ táng khẳng định là phong quang đại táng." "Thế à...

Hắc hắc!" Nghe vậy, Bàn Tử lập tức nhịn không được dùng đèn pin chiếu vào.

Tham tài tâm thiết (lòng tham nóng vội), quả nhiên nhìn thấy một màn dị thường hưng phấn.

Chỉ thấy xung quanh hai cỗ xác khô, tán loạn rất nhiều vụn kim loại.

Nhìn kỹ mới phát hiện, những vụn này đều vàng óng ánh.

Hoàng kim?! "Lão Trần!

Lão Ngô!

Tôi phát tài rồi!" Sát giác được điểm này, Bàn Tử tức thì nhịn

không được vốc một nắm cát vàng lên.

Nhưng Trần Phong bốc một nhúm, dùng đèn pin quan sát kỹ vài giây, lại cười khổ lắc đầu. "Bàn Tử, bỏ xuống đi, đều là sa kim (vàng sa khoáng)..." Sa kim?

Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử tức thì có chút ngây người.

Nhìn ra sự nghi hoặc của hắn, Trần Phong mới giải thích: "Sở dĩ gọi là sa kim, là loại trực tiếp đào từ trong đá ra, qua rèn đúc ngắn hạn, là quặng vàng chưa qua tinh luyện (đề thuần).

Năm đó Cô Mặc quốc nằm ở lưu vực sông Khổng Tước, nơi này thuộc về phạm vi Ba Tư, có sa kim cũng không kỳ quái.

Hơn nữa, vàng ròng (thuần kim) sẽ không bị phong hóa.

Đống kim sa này, tất cả đều là trang sức mộ chủ nhân mang theo lúc hạ táng, khẳng định là sa kim không nghi ngờ gì nữa." "Vậy... vậy thì cũng là hoàng kim mà?" Lúc này, Bàn Tử rõ ràng không định buông tay.

Nhưng Trần Phong lại lắc đầu nói: "Hàm lượng vàng trong sa kim cực thấp, giá trị quý trọng không bằng hoàng đồng (đồng thau).

Ông đem hết đống kim sa này đi, về nhà cũng chẳng đánh được một cái nhẫn vàng đâu." "..." Nghe vậy, Bàn Tử tuy cũng biết Trần Phong nói sự thật, nhưng vẫn cảm thấy đáng tiếc.

Khó khăn lắm mới tìm được một cái mộ táng, không tìm được bồi táng phẩm, thế chẳng phải là chơi không công à?

Lúc này, Trần Phong cũng nhìn ra suy nghĩ của hắn.

Hắn lắc đầu nói: "Bàn Tử, lần trước tôi cũng bảo ông rồi, bảo ông về nhà chịu khó đi theo Đại Kim Nha học hỏi chút ít đi.

Nói cho ông biết, phàm là bồi táng phẩm trân quý, thông thường

đều sẽ được đặt ở nơi mộ chủ nhân tùy thân mang theo.

Ví dụ như Cửu Khiếu..." Vừa nói, Trần Phong chỉ vào xương hàm dưới của mộ chủ nhân.

Sau đó tiếp tục: "Tây Vực cũng thường niên chịu sự hun đúc của văn hóa người Hán, cũng tin tưởng thuyết pháp con người có cửu khiếu (chín lỗ trên cơ thể).

Cho nên, trong cửu khiếu, thông thường cũng sẽ đặt vào một số bồi táng phẩm trân quý.

Xem thử đi..." Nghe vậy, Bàn Tử cúi đầu nhìn, mới phát hiện xương hàm dưới của nam thi quả nhiên phồng lên một chút.

Nữ thi thì lõm vào, nhìn qua là biết trong miệng có ngậm đồ vật.

Thấy thế, Trần Phong cũng không nói hai lời, trực tiếp bảo Bàn Tử lùi lại hai bước, sau đó cẩn thận cạy miệng xác khô ra.

Tiếp đó, hắn vươn hai ngón tay, cho vào trong miệng xác khô kẹp lấy.

Quả nhiên!

Trần Phong sờ được một vật có đường kính khoảng hai centimet, sau đó liền cẩn thận lấy ra ngoài.

Lúc này, hắn cũng thời khắc lắng nghe động tĩnh phía sau.

Chỉ là, Ngô Bát Nhất không có bất kỳ âm thanh nào.

Thế là Trần Phong hít sâu một hơi, trực tiếp lấy vật kia ra.

Đặt dưới đèn pin nhìn, Trần Phong lập tức thấy thứ lấy ra hách nhiên là một viên dạ minh châu màu xanh lục. "Ây ~ Lão Trần, là Dạ Minh Châu!" Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử là người đầu tiên nhịn không được kinh hô.

Hắn vội vàng giật lấy viên dạ minh châu, đặt trong tay hưng phấn đến mức cười tít mắt.

Nhưng đúng lúc này, từ phía sau bỗng nhiên mạnh mẽ thò ra một bàn tay, đánh rơi viên dạ minh châu. "Lão Ngô... làm cái gì thế?!" Thấy Ngô Bát Nhất đánh rơi dạ minh châu, Bàn Tử tức thì nhịn không được có chút nổi nóng.

Nhưng lúc này Ngô Bát Nhất lại nghiêm túc nói: "Bàn Tử, muốn sống lâu thêm một chút thì bỏ thứ đó xuống.

Dạ minh châu loại này, từ xưa đã là vật không rõ (bất tường chi vật), ông xem kỹ lịch triều lịch đại những người sở hữu dạ minh châu, có ai được chết già (thiện chung) đâu?" Nghe Ngô Bát Nhất nói, Bàn Tử mới sực nhớ ra, trước đó đặc địa làm bài tập (nghiên cứu), xác thực có chuyện như vậy.

Đại Kim Nha bảo hắn, dạ minh châu loại này không thể tùy tiện lấy.

Bởi vì, từ cổ chí kim không có ai lấy thứ này mà có kết cục tốt.

Tuy nhiên, tuy không biết nguyên nhân, nhưng lại là sự thật không thể chối cãi.

Nhưng ngay lúc này... "Được rồi, Lão Ngô đừng dọa ông ấy." Lúc này, tiếng Trần Phong bỗng nhiên truyền đến.

Sau đó, hai người thấy Trần Phong không nghe khuyến cáo, nhặt dạ minh châu lên, rồi nói: "Dạ minh châu loại này, nói trắng ra là đá huỳnh thạch (fluorite).

Người cổ đại coi nó là dạ minh châu, nhưng thân phận thực sự của nó là tinh thể vật chất có tính phóng xạ mạnh.

Quanh năm cầm vật chất phóng xạ, không bị bệnh mới là lạ.

Lý Cương đời Đường...

Nhan Chi Thôi, còn có Tào Tháo cuối đời Hán, toàn bộ đều cầm cái của nợ này nên mới bị u não (thũng lựu).

Nhưng, thứ này chỉ cần không chơi mười bữa nửa tháng, tiếp xúc thời gian ngắn sẽ không có nguy hiểm." Nghe vậy, hai người mới yên tâm một chút.

Nhưng Bàn Tử ngay sau đó lại kinh ngạc nói: "Thế, chúng ta lại công cốc à..." Nhưng đúng lúc này, Trần Phong lại bỗng nhiên có dị động.

Không đúng...

Trần Phong cầm dạ minh châu, đặt trong tay quan sát kỹ.

Đợi nhìn hai phút sau, hắn bỗng nhiên ra hiệu cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử tắt đèn pin đi.

Tức thì, trong một không gian tương đối tối tăm, Trần Phong nâng viên dạ minh châu lên.

Ngay sau đó, ba người nhìn thấy, viên châu vốn tản phát lục quang, trong bóng tối lại sáng lên một loại quang trạch màu trắng sữa (nãi bạch sắc).

Thấy thế, hai người Ngô Bát Nhất không hiểu.

Nhưng Trần Phong lại âm thầm nhíu mày...

Bởi vì, có tri thức hệ thống truyền thụ, cho nên hắn biết phàm là huỳnh thạch, thì toàn bộ đều là màu xanh lục hoặc màu đỏ.

Tuy nhiên, chưa từng có một loại huỳnh thạch nào có thể tản phát ra loại màu sắc ánh sáng này.

Chẳng lẽ, đây không phải huỳnh thạch?

Chương 119

"Lão Trần, sao thế?" Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong tựa hồ nghĩ ra gì đó.

Hắn vội vàng đi tới trước vách đá, đồng thời nói với hai người: "Hai ông cũng nhìn xem, trên vách đá có khắc họa bức tranh nào có hạt châu không." Không sai!

Bởi vì, Trần Phong nhớ lại lúc mới ý thức được mình tiến vào thế giới Đạo Mộ, đã nghe ngóng manh mối về Tinh Tuyệt cổ thành ở Côn Luân Sơn rất nhiều nơi.

Ngoại trừ năng lực của Tinh Tuyệt nữ vương, thứ nghe được nhiều nhất trong văn hóa Tinh Tuyệt, là có hai hòn đá thần kỳ.

Trong đó một hòn đến từ Quỷ Động, Trần Phong hoài nghi đó là Mộc Trần Châu.

Còn hòn đá kia, nghe nói là vật ngoài thiên thạch... cũng chính là vẫn thạch (thiên thạch)!

Nhưng, hai loại đồ vật này đều được truyền tụng là đã mất tích.

Đồng thời, sau khi nghe lời Trần Phong, hai người Ngô Bát Nhất cũng nhanh chóng tìm kiếm.

Trần Phong không đoán sai, khoảng hai phút sau, Ngô Bát Nhất là người đầu tiên nhìn thấy loại bích họa này. "Lão Trần, mau nhìn này!" Nghe tiếng gọi, Trần Phong vội vàng đi tới.

Định thần nhìn lại, quả nhiên phát hiện trên bích họa có một bức tranh khắc hình hạt châu.

Trên đó minh xác ghi chép, Tinh Tuyệt nữ vương đem một viên hạt châu, tặng cho Cô Mặc quốc.

Thấy thế, trong lòng Trần Phong đã có suy đoán.

Hắn nghiêm túc nói: "Xem ra tôi đoán không sai, trên đó cũng ghi chép, viên hạt châu này là do Tinh Tuyệt nữ vương tặng cho Cô Mặc quốc.

Viên hạt châu này, nghe nói là một khối vẫn thạch rơi xuống lưu vực sông Khổng Tước, sau đó bị Tinh Tuyệt quốc chế tạo thành hạt châu.

Xem ra, những gì ghi trên vách đá là thật, viên dạ minh châu này bị Cô Mặc quốc vương mang vào quan quách, làm thành minh khí." Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng mới hiểu ra.

Hắn cũng y hệt nhớ được, trong nguyên tác xác thực có đề cập, Cô Mặc quốc từng hướng Tinh Tuyệt nữ vương cầu xin một vật ngoài thiên thạch.

Nhưng kỳ quái là, Trần Phong nhớ trong nguyên tác Tinh Tuyệt nữ vương không đồng ý.

Chẳng lẽ, thời gian quá lâu, nhớ không rõ nữa sao?

Cũng tại lúc này, không đợi Trần Phong làm rõ tình huống trong ký ức, Vương Bàn Tử vội vàng đón lấy dạ minh châu, sau đó sắc mặt hưng phấn nói: "Lão Trần, thứ này rốt cuộc là cái gì?" Nghe câu hỏi, Trần Phong lại không vội trả lời.

Nghĩ kỹ, có khả năng thế giới Đạo Mộ mà hắn tiến vào có chút sai lệch với ký ức.

Như vậy, mỗi một bước đi sau này đều không thể lơ là được nữa.

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng hồi thần, sau đó mới mở miệng: "Chúng ta biết thông thường, bất kỳ chất liệu đá quý nào cũng là tinh thể năm phương (ngũ phương tinh thể).

Duy độc một loại tinh thể, là tinh thể sáu phương (lục phương tinh thể)...

Đem cho Đại Kim Nha đi kiểm tra, cũng không tìm thấy bất kỳ chất liệu nào giống cái này." "Vậy... rốt cuộc là cái gì?" Nghe vậy, Bàn Tử không hiểu.

Lúc này, Ngô Bát Nhất nhịn không được, trực tiếp mở miệng vẻ không kiên nhẫn: "Vẫn thạch!" "Vẫn thạch!

Vậy cái này trị giá bao nhiêu tiền?" Nghe vậy, mắt Bàn Tử tức thì sáng lên.

Hắn quan tâm nhất vẫn là giá trị của minh khí.

Lúc này, Trần Phong cũng cầm lấy dạ minh châu, sau đó cẩn thận nhớ lại: "Vật ngoài thiên thạch, vô giá chi bảo.

Ông nói xem cái của nợ này trị giá bao nhiêu tiền?" Ực!

Nghe vậy, Bàn Tử đều ngây người tại chỗ.

Nhưng lúc này Trần Phong lại tiếp lời: "Không, loại đồ vật này thông thường có giá nhưng không có thị trường (hữu giá vô thị).

Chúng ta mang về, không có một năm nửa tháng, cũng đừng mong tìm được cái giá hợp lý mà ra tay (bán), Đại Kim Nha cũng không có cửa này.

Nhưng mặc kệ thế nào, tổng quy chúng ta không về tay không..." Nghe những lời này, Vương Bàn Tử và Ngô Bát Nhất đều nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy sự hưng phấn.

Tuy nhiên, Trần Phong thực tế còn một câu chưa nói.

Đó là, hắn luôn cảm thấy viên dạ minh châu này có quan hệ rất lớn với Tinh Tuyệt cổ thành.

Thậm chí, Trần Phong còn cảm thấy thứ này có khả năng giải khai

bí mật của Mộc Trần Châu.

Hoặc có lẽ, là thiên ý để hắn tìm được viên dạ minh châu này...

Ý thức được điểm này, trong lòng Trần Phong ẩn ẩn có chút cảm giác.

Hoặc có lẽ, khoảng cách tới Tinh Tuyệt cổ thành xác thực không còn xa nữa.

Nghĩ vậy, Trần Phong không khỏi lại một lần nữa nhìn về phía bích họa trước mắt, lần này quả nhiên lại phát hiện thêm một số dị thường.

Chỉ thấy ở cuối bức bích họa trước mắt, tựa hồ khắc họa một dãy núi lớn miên diên vạn mét.

Nhìn qua, dãy núi tựa như một con hắc long miên diên vạn mét, chỉ có điều lại bị người ta chém đứt ngang lưng từ đoạn giữa.

Nhìn kỹ, tựa như một chỗ phong thủy cách cục cực giai (cực tốt). "Lão Ngô... nhìn cái này xem, có giống bản đồ vẽ trên cuốn sổ tay không?" Thấy thế, Trần Phong gọi Ngô Bát Nhất.

Nghe lời Trần Phong, hắn cũng âm thầm quan sát.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái, hắn cũng phát hiện chỗ quái dị.

Dãy núi trên bức bích họa này, thật sự từng thấy trên cuốn sổ tay của Shirley Dương.

Cẩn thận suy nghĩ vài giây, Ngô Bát Nhất nhớ lại: "Tôi nhìn... hình như, nơi đó là lối vào Tinh Tuyệt cổ thành..." "Không sai!" Nghe vậy, Trần Phong cũng xác nhận: "Nơi đó gọi là dãy núi Trát Cách Lạp Mã, nằm ở lưu vực sông Khổng Tước, từng là phạm vi của ốc đảo Ni Á.

Sông ngầm Tư Độc (Tư Độc ám hà) càng từ dưới lòng đất dãy núi

chảy qua, một tĩnh một động cùng dãy núi hình thành nên phong thủy hỗ tương hô ứng (tương hỗ).

Dãy núi tựa như một con hắc long, nhìn qua lại bị người ta dùng nhân công khai thác chia làm hai.

Giết rồng lấy ngọc, để hắc long vĩnh viễn ở lại sông ngầm Tư Độc, thủ hộ Tinh Tuyệt cổ thành.

Nơi này, cũng thành một chỗ phong thủy cách cục có diện tướng đế vương." Phân tích đến đây, Trần Phong nhận định: "Tôi đoán không sai thì di tích Tinh Tuyệt cổ thành và lăng mộ nữ vương, tám phần mười là ở dãy núi Trát Cách Lạp Mã.

Chỉ cần chúng ta tìm được nơi đó, là có thể tiến vào Tinh Tuyệt cổ thành!" Ý thức được điểm này, Trần Phong hưng phấn lạ thường.

Đồng thời, hai người Ngô Bát Nhất cũng đều phân phân nhìn nhau một cái, đối với lần tìm kiếm di tích này, niềm tin càng thêm kiên định.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền hít sâu một hơi, quay đầu nói: "Lão Ngô, cất kỹ dạ minh châu.

Bàn Tử, mau chóng phục nguyên (khôi phục nguyên trạng) quan quách, nhân lúc bây giờ còn sớm, chúng ta mau chóng trở về, đừng để người khác nhìn ra." Nghe Trần Phong nói, hai người gật đầu, mau chóng thu dọn dạ minh châu.

Sau đó, ba người hợp lực phục nguyên quan quách, cuối cùng nhìn thoáng qua cây nến đang từ từ cháy, xoay người leo lên trên.

Đợi khi quay lại tầng thứ nhất, ba người lại đưa tảng đá về vị trí cũ.

Tiếp đó, ba người thuận theo dây thừng, từ trong giếng nước bò ra ngoài.

Đợi khi quay lại trong lò nung, ba người Trần Phong ai nấy tự thu dọn trên người, điều chỉnh tốt biểu tình sau đó liền lặng lẽ đi ra ngoài.

May mắn là, ban ngày mọi người đều mệt lả rồi, không ai tỉnh giấc giữa chừng.

Thế là, ba người ai cũng không nói gì, trực tiếp chui về lều của mình, chuẩn bị sáng mai lại đi tìm Tinh Tuyệt cổ thành.

Chỉ có điều, khi Trần Phong vừa mới nằm xuống... "Đinh!

Nhiệm vụ chính tuyến phát bố: Tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành!" "Yêu cầu nhiệm vụ: Mời túc chủ trong vòng bảy ngày tìm được mộ táng của Tinh Tuyệt nữ vương, và quay trở về an toàn." "Phần thưởng nhiệm vụ: Kỹ năng Phát Khâu Thiên Quan - Tư Mã Thiên Tinh Phong Thủy Thuật!" "Nhắc nhở nhiệm vụ: Độ hoàn thành nhiệm vụ lần này càng cao, phần thưởng nhiệm vụ càng phong hậu, túc chủ có thể nhận thêm một số cơ hội rút thưởng miễn phí." Đúng lúc này, trong đầu Trần Phong bỗng nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Chương 120

Nghe thấy thanh âm này, Trần Phong không những không kinh ngạc, ngược lại còn phi thường thích ứng.

Bởi vì, từ khi bước vào sa mạc đen (Hắc sa mạc) đến nay, hắn thời khắc đều đang chờ đợi nhiệm vụ hệ thống.

Chỉ có điều, thời gian dài không có nhắc nhở, Trần Phong đều sắp quên mất rồi.

Nhưng không ngờ, sau khi tìm được manh mối về Tinh Tuyệt cổ thành, nhiệm vụ hệ thống mới rốt cuộc phát bố.

Xem ra, hệ thống xác thực căn cứ vào manh mối hắn tìm được, mới có thể phát bố nhiệm vụ.

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng định tâm, bắt đầu kiểm tra nội dung nhiệm vụ.

Tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành, hạn giờ bảy ngày.

Nhìn thấy cái này, Trần Phong có chút khó xử...

Dù sao thì, Tinh Tuyệt cổ thành mai táng tại di tích sâu trong đại mạc.

Trong tình huống này, thời gian ngắn không tìm thấy Tinh Tuyệt cổ thành cũng thuộc về bình thường.

Nhưng không sao, nếu dễ dàng như vậy thì cũng không phải nhiệm vụ chính tuyến.

Còn về phần thưởng nhiệm vụ phía sau.

Có kinh nghiệm lần trước, Trần Phong biết chỉ cần làm đủ tốt, ngoại trừ phần thưởng ra sẽ có thêm cơ hội rút thưởng.

Duy nhất làm hắn để ý, là Tư Mã Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Nói thật, Trần Phong tuy rằng có tri thức hệ thống truyền thụ, cùng với kỹ năng Tầm Long Quyết.

Nhưng hắn lại không được học Phong Thủy học chính thống...

Chỉ có thể căn cứ tinh tượng phong thủy, phân biệt một số đại mộ.

Tuy nhiên, muốn giống như Ngô Bát Nhất, dựa vào bí thuật Thập Lục Tự Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, thấy núi biết núi cao, nhìn nước biết nước sâu, thì hắn làm không được.

Nói đơn giản, Trần Phong chỉ có thể ở nơi có phong thủy, nhìn ra vị trí mộ táng.

Nhưng Ngô Bát Nhất lại có thể căn cứ vào sự giảng cứu của phong thủy học, suy ra ngọn núi nào có khả năng giấu mộ táng, thậm chí là những biến hóa ở một số nơi nhỏ nhặt.

Nói trắng ra là, bởi vì Trần Phong không được học kỹ năng hệ thống!

Nhưng không sao, lần này tốt rồi.

Không ngờ, Phát Khâu Thiên Quan cũng có một môn thủ đoạn phong thủy bí thuật.

Nghĩ kỹ lại, Trần Phong đại khái cũng đoán ra được thủ đoạn này xuất xứ từ đâu.

Phát Khâu và Mạc Kim cùng thuộc Bắc phái đạo mộ, năm xưa đều xuất thân từ trướng hạ (dưới trướng) của Tào Tháo.

Năm xưa, Thục quốc có Võ Hầu Gia Cát!

Còn Tào công trướng hạ, thì có Tư Mã Ý.

Trong Tam Quốc, Tư Mã Ý tuy không bằng Võ Hầu, nhưng trên

lịch sử chân chính, nghiên cứu đối với Thiên Tinh Phong Thủy lại là tiền cổ vô nhân (xưa nay chưa từng có).

Năm xưa, Võ Hầu mộ táng nhập Ngũ Trượng Nguyên, Gia Cát Lượng đều vì sợ bị Tư Mã Ý đo ra vị trí mộ táng.

Có thể thấy được, Thiên Tinh Phong Thủy của Tư Mã Ý kinh khủng đến mức nào!

Cho nên, Trần Phong suy đoán, Thiên Tinh Phong Thủy Thuật của một mạch Phát Khâu Thiên Quan, hẳn là kế thừa từ Tư Mã gia.

Nghĩ đến đây, Trần Phong đối với nhiệm vụ lần này càng thêm bức thiết.

Vừa suy nghĩ miên man, hắn từ từ chìm vào giấc ngủ.

Thời gian từng chút trôi qua, chờ ngày mai sáng sớm khởi hành, mọi người sẽ đi tìm dãy núi Trát Cách Lạp Mã.

Sáng sớm, khi chân trời phía đông vừa hửng sáng, Trần Phong tỉnh giấc.

Vừa mở lều ra xem, anh phát hiện mọi người bên ngoài đều đã dậy cả rồi.

Hiển nhiên, ai nấy đều vô cùng mê mẩn thành cổ Tinh Tuyệt.

Sau một đêm nghỉ ngơi chỉnh đốn, mọi người đều hừng hực khí thế.

Thấy tình hình này, Trần Phong cũng dốc hết sức mình.

Anh dùng cát lau mặt qua loa rồi đi thẳng ra ngoài, đến trước mặt giáo sư Trần và những người khác nói: "Giáo sư Trần, tối qua mọi người nghỉ ngơi tốt chứ ạ?" "Tốt... tốt." Lúc này, giáo sư Trần cũng mặt mày hồng hào đáp: "Đồng chí Trần Phong à, tôi vừa mới bàn bạc xong.

Hiện tại chúng tôi đã mang đủ nước, tối qua lại được nghỉ ngơi cả đêm, tinh thần ai cũng tốt cả." "Chỉ là, bây giờ thấy sắp đến nơi rồi, ai cũng có chút không đợi được nữa.

Nếu không có chuyện gì khác, chúng ta tranh thủ thời gian, mau chóng xuất phát thôi." Nghe vậy, Trần Phong cũng gật đầu.

Anh nhìn kỹ, quả thật tinh thần và diện mạo của mọi người đều rất tốt, khác hẳn so với hôm qua.

Xem ra, nghỉ ngơi cả một đêm là việc hết sức cần thiết.

Cứ như thế này, đoạn đường tiếp theo cũng sẽ không quá khó khăn.

Nếu không, giống như trong nguyên tác, cả nhóm chưa tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt đã đổ bệnh hết cả, vậy thì thảm rồi.

Nghĩ vậy, Trần Phong bèn nói thẳng: "Nếu đã thế, vậy bây giờ chúng ta xuất phát thôi.

Mọi người thu dọn lều và bình nước, chúng ta lên đường ngay lập tức." Trong lúc nói chuyện, Trần Phong tìm đến Tuyết Lê rồi hỏi: "Cô Tuyết Lê, xem qua ghi chép rồi chứ?

Tiếp theo, ngoài thành cổ Tinh Tuyệt ra còn có di tích nào không, chúng ta nên đi đường nào?" Nghe hỏi, Tuyết Lê suy nghĩ rồi đáp: "Tối qua tôi cũng đã xem lại ghi chép, trên đó có nhắc đến, ở cuối ốc đảo Niya có một dãy núi tên là Zagrama.

Nơi đó có một ngọn núi từ tính khổng lồ, và một con sông ngầm tên là Tư Độc chảy qua dưới chân núi.

Thành cổ Tinh Tuyệt khi xưa được xây dựng dựa vào nguồn nước của con sông ngầm Tư Độc này." "Cho nên, tiếp theo chúng ta chỉ cần đi về phía đông, tìm được dãy núi Zagrama thì có lẽ sẽ tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt." Nghe những lời này, Trần Phong sáng mắt lên.

Xem ra, bức bích họa tìm thấy tối qua không sai, dãy núi Zagrama chính là lối vào của thành cổ Tinh Tuyệt.

Nếu đã vậy, viên dạ minh châu lấy được tối qua chắc chắn cũng có liên quan đến Tinh Tuyệt nữ vương.

Nghĩ đến đây, Trần Phong không nói thêm gì nữa, trực tiếp leo lên lạc đà.

Cùng với tiếng hô của An Lực Mãn, đoàn lạc đà bắt đầu chậm rãi tiến về phía trước.

Thời gian trôi đi từng chút một, từ sáng sớm dần đến giữa trưa.

Trong khoảng thời gian này, Trần Phong phát hiện tinh thần của mọi người quả nhiên đã tốt hơn rất nhiều.

Cứ tình hình này, rất có hy vọng tìm được thành cổ Tinh Tuyệt.

Nhưng sự thật chứng minh Trần Phong đã sai...

Con người trong điều kiện nắng nóng, tinh thần sẽ bị tiêu hao rất nhanh.

Đặc biệt là ở nơi tuyệt địa như sa mạc đen, lượng nước uống tiêu tốn lại càng nhanh hơn.

Đội khảo cổ cũng vậy, buổi trưa còn đỡ.

Nhưng theo thời gian trôi dần, đến chiều, họ bắt đầu xuất hiện tình trạng kiệt sức.

Thậm chí, Diệp Diệc Tâm còn có triệu chứng mất nước.

Trần Phong vội cho cô ấy uống một ít thuốc hạ sốt, nhưng trong điều kiện sa mạc thế này gần như chẳng có tác dụng gì mấy.

“Lão Trần, để mọi người nghỉ ngơi đi.

Tôi thấy giáo sư Trần họ sắp không trụ nổi nữa rồi...” Lúc này,

Ngô Bát Nhất tìm đến Trần Phong thương lượng.

Trần Phong nhìn lướt qua tình trạng của đội khảo cổ, cũng gật đầu đồng ý nghỉ ngơi.

Dù sao thì cả người và lạc đà đều sắp không chịu nổi nữa rồi.

Chương 121

Hơn nữa, bình nước của họ cũng không còn nhiều, tính toán kỹ lắm cũng chỉ còn bốn bình, nhiều nhất là không đủ uống trong hai ngày.

Nếu cứ đi tiếp, e rằng Diệp Diệc Tâm sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

"Lão ca ca... chúng ta còn phải đi bao xa nữa ạ?" Đúng lúc này, sau khi uống một ngụm nước, giáo sư Trần không nhịn được hỏi.

Nghe vậy, An Lực Mãn nhìn cồn cát phía trước, cũng chán nản nói: "Trong sa mạc địa hình thay đổi quá nhanh, năm ngoái vốn còn thấy được sông ngầm Tư Độc.

Nhưng năm nay đến đây, dòng sông đã đổi hướng, không còn nhìn ra phương hướng nữa rồi." "Nếu cứ đi tiếp, tôi chắc chắn có thể đến được ốc đảo Niya, nhưng không biết đường còn bao xa.

Vận may tốt thì một hai ngày, vận may không tốt thì có lẽ vĩnh viễn cũng không đến được." Nghe những lời này, sắc mặt của những người có mặt đều có chút khó coi.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng đến trước mặt mấy người, phân tích: "Giáo sư Trần, tiếp theo mọi người bàn bạc đi.

Theo tôi tính, ba bình nước còn lại, e là không đủ cho chúng ta uống.

Nếu tiếp tục đi về phía trước, đó là một con đường mạo hiểm, có khả năng tìm thấy núi Zagrama, nhưng cũng có khả năng chúng ta không cầm cự được đến đó." "Nếu quay về, nước của chúng ta đủ để trở lại cái giếng kia..." Nghe những lời này, những người có mặt đều

muốn nói lại thôi, nhưng chẳng ai mở lời.

Dù sao, tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt là mục tiêu theo đuổi cả đời của họ.

Nhưng hiện giờ nếu không quay về theo đường cũ, rất có thể sẽ có người mất mạng.

Nhưng nếu quay về, đó sẽ là nỗi hối tiếc cả đời.

"Giáo sư Trần, mọi người không cần lo cho tôi.

Tôi khỏe rồi, đợi tìm được thành cổ Tinh Tuyệt, tôi nghỉ ngơi nửa ngày là được." Lúc này, Diệp Diệc Tâm là người đầu tiên đứng ra giải thích.

Nhưng mọi người nhìn sắc mặt của cô, đều lắc đầu.

Cũng vào lúc này, Ngô Bát Nhất tìm đến Trần Phong, rồi hỏi: "Lão Trần... la bàn của tôi hình như hỏng rồi, vừa nãy tôi tìm xem gần đây có tinh tượng phong thủy nào không, kết quả la bàn không hoạt động.

Ông lấy cái của ông ra xem thử đi..." Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Ngô Bát Nhất chỉ nói bâng quơ, nhưng những lời này lọt vào tai Trần Phong lại khiến anh lập tức ngẩng đầu lên.

Ngay sau đó, Trần Phong lập tức lấy la bàn ra.

Giây tiếp theo, sắc mặt anh đông cứng lại.

"Lão Trần, sao vậy?" Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất có chút ngạc nhiên.

Nhưng khi thuận theo ánh mắt của Trần Phong nhìn vào chiếc la bàn trong tay anh, ông cũng sững sờ tại chỗ.

Bởi vì, la bàn của Trần Phong cũng mất tác dụng!

“Lão Ngô, lấy đồng hồ và kim chỉ nam của ông ra đây!” Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất vội vàng làm theo.

Tiếp theo, hai người lập tức chứng kiến một sự thật khó tin.

Đó là, tất cả la bàn và đồng hồ, thậm chí cả kim chỉ nam có từ tính mạnh, đều mất tác dụng!

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong sáng mắt lên.

Bởi vì, anh nghe Tuyết Lê nói, núi Zagrama là một dãy núi có từ tính khổng lồ.

Nếu đã là núi từ tính, vậy thì gần dãy núi sẽ có một từ trường mạnh.

Trong tình huống này, la bàn và kim chỉ nam mất tác dụng, chính là điềm báo tốt nhất.

“Cô Tuyết Lê!

Giáo sư Trần!” Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức hét lên với mọi người.

Nghe tiếng hét kinh ngạc, mọi người vội vàng nhìn theo, hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Trần Phong không trả lời, trực tiếp dặn dò: “Kiểm tra kim chỉ nam và đồng hồ trên người mọi người xem, xem có dùng được không?” “Kiểm tra đồng hồ?” “Tình hình gì vậy?” Nghe vậy, Tát Đế Bằng không hiểu chuyện gì.

Nhưng giáo sư Dương lại lập tức hiểu ra, rồi vội vàng thúc giục mọi người lấy đồng hồ và kim chỉ nam ra.

Quả nhiên!

Khi mọi người đặt đồng hồ lại gần nhau, họ phát hiện tất cả đồng hồ và kim chỉ nam của mọi người đều mất tác dụng.

Đặc biệt là Tuyết Lê, kim chỉ nam của cô là loại chuyên dụng cho đội thám hiểm quốc gia.

Nhưng trong tình huống này, nó vẫn mất đi tác dụng.

Thấy vậy, Tuyết Lê lập tức nói: "Tốt quá rồi, chúng ta đã tìm đúng hướng!" Nghe đến đây, mọi người lập tức nhìn theo.

Lúc này, Trần Phong tiếp lời: "Không sai!

Trước đây tôi đọc trong ghi chép, núi Zagrama là một ngọn núi từ tính khổng lồ.

Vậy thì, nếu đã là núi từ tính, trong phạm vi một diện tích nhất định, chắc chắn sẽ được bao phủ bởi một từ trường tự nhiên khổng lồ." "Đến đây, la bàn và kim chỉ nam của chúng ta đều mất tác dụng, chứng tỏ chúng ta chắc chắn đang ở trong một từ trường tự nhiên.

Đây là một điềm báo tốt, chứng tỏ chúng ta ngày càng gần núi từ tính." "Thật sao?!

Tốt quá rồi!" "Đồng chí Trần Phong, chắc chắn không sai chứ?" Lúc này, Hách Ái Quốc và những người khác đều không nhịn được kích động hỏi.

Lúc này, giáo sư Trần cũng vội vàng nói: "Đồng chí Trần Phong nói không sai, núi Zagrama quả thực là một ngọn núi từ tính.

Xem ra, chúng ta thực sự không còn xa nơi đó nữa, mọi người hãy sốc lại tinh thần lên." "An Lực Mãn lão ca ca, làm phiền ông rồi." Nói đến đây, giáo sư Trần và những người khác đều hưng phấn leo lên lạc đà.

Phải biết rằng, nhóm nhà khảo cổ học này đã cống hiến cả đời cho văn hóa Tinh Tuyệt.

Bây giờ, sắp tìm được thành cổ Tinh Tuyệt, sự cuồng nhiệt này

lập tức xua tan đi sự mệt mỏi.

Tiếp theo, cả đoàn tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ có điều, trên đường đi chỉ có An Lực Mãn cúi đầu không nói, dường như có dự cảm chuyện gì đó sắp xảy ra.

Không sai!

Không chỉ ông ta, ngay cả Trần Phong cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Bởi vì, nước của họ đã tiêu hao gần hết.

Hơn nữa, nếu núi Zagrama thực sự tồn tại, đó chắc chắn là một dãy núi khổng lồ.

Một ngọn núi từ tính lớn như vậy, từ trường hình thành không biết sẽ bao phủ phạm vi lớn đến mức nào.

Vận may tốt thì có lẽ một lát nữa sẽ tìm thấy.

Nhưng nếu phạm vi bao phủ quá lớn, có thể mười ngày nửa tháng cũng không đến được.

Trong tình huống này, sự nhiệt tình của mọi người dễ dàng bị bào mòn.

Cũng vào lúc tiếp tục đi được hơn ba tiếng đồng hồ, giáo sư Trần lại một lần nữa cảm thấy kiệt sức.

Sau đó, giáo sư Trần đột nhiên hét lên với Trần Phong: "Đồng chí Trần Phong, tôi thấy tiểu Diệp sắp không chịu nổi nữa rồi, chúng ta dù sao cũng sắp đến thành cổ Tinh Tuyệt, hay là ở đây nghỉ một lát?" Nghe vậy, Trần Phong cũng đi về phía An Lực Mãn.

Vừa đi, anh vừa thầm tính toán.

Thành cổ Tinh Tuyệt, rốt cuộc núi Zagrama ở đâu?

Bởi vì, bây giờ họ sắp đi xuyên qua cả sa mạc đen, nhưng lại hoàn toàn không thấy dấu vết của dãy núi nào trong sa mạc.

Điều khiến anh lo lắng hơn là la bàn vẫn không dùng được.

Thời gian càng dài, tin tức càng xấu.

Bởi vì, từ trường của núi Zagrama có thể thực sự bao phủ mấy trăm cây số.

Nếu là tình huống này, vậy thì tất cả mọi người đều sẽ chết trong sa mạc.

Chương 122

Vừa nghĩ, Trần Phong vừa đến trước mặt An Lực Mãn hỏi: "Lão gia tử, mọi người đều có chút không chịu nổi nữa rồi, hay là ở đây nghỉ ngơi?" Nhưng lời vừa dứt, anh đột nhiên phát hiện sắc mặt An Lực Mãn không đúng.

Chỉ thấy, An Lực Mãn đang nhìn về phía sa mạc phía trước, dường như đang ngóng trông gì đó.

Ngay sau đó, Trần Phong lập tức nhìn theo ánh mắt của ông ta, nhưng giây tiếp theo anh sững sờ.

Chỉ thấy, không biết từ lúc nào, chân trời phía trước xuất hiện những đám mây cháy.

Không đúng... trong sa mạc tuy trời tối nhanh, nhưng theo thời gian, bây giờ nhiều nhất cũng chỉ khoảng ba rưỡi chiều.

Vào lúc này xuất hiện mây cháy, chỉ có thể là một tình huống.

"Lão Ngô, Bàn Tử, mau!

Bảo mọi người lên lạc đà, chạy mau!

Bão cát đen sắp đến rồi!" Với kinh nghiệm từ trước, Trần Phong lập tức nhận ra đây là dấu hiệu của một trận bão cát sắp ập đến.

Nhìn khoảng cách của đám mây cháy kia, nhiều nhất là năm phút nữa bão cát sẽ bao phủ tới nơi.

Quả nhiên!

Cũng vào lúc này, nghe lời Trần Phong, mọi người nhìn theo, thấy phía dưới đám mây cháy ở xa xa xuất hiện một trận bão cát bụi với diện tích cực lớn.

Ý thức được điều này, mọi người đều như phát điên leo lên lạc đà.

Ngay sau đó, An Lực Mãn lập tức thúc lạc đà, phi nước đại về một hướng khác.

Nhưng, con người làm sao có thể nhanh hơn bão cát?

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, trận bão cát hung dữ ập đến, bao trùm lấy họ trong nháy mắt.

Trần Phong trong tình thế tuyệt vọng, thoáng thấy cùng với cơn bão cát bụi kinh hoàng, những cồn cát trong sa mạc cũng đang nhanh chóng biến dạng.

Rõ ràng, một lượng lớn cát cuồng đã bị lốc xoáy cuốn đi.

"Giáo sư!

Làm sao bây giờ!" "Trần đại ca!" Trong khoảnh khắc, những người trong đội khảo cổ cũng lần lượt kinh hãi kêu lên.

Trong tình huống này, Trần Phong lần đầu tiên cảm thấy hoảng loạn.

Lần trước gặp bão cát đen, có thể thoát ra đã là may mắn.

Nhưng lần này, xung quanh không có nơi trú ẩn, chạy trốn cũng không có đường mà đi.

Nhưng, có thể làm gì bây giờ?

Hiện tại, đừng nói là tìm núi Zagrama, có thể sống sót hay không còn là hai chuyện.

Còn về thành cổ Tinh Tuyệt, càng không biết tìm ở đâu!

Đợi đã...?

Trong lúc hoảng loạn, khóe mắt Trần Phong đột nhiên lướt qua, ở bên ngoài cơn bão cát, cách đó vài cây số trong sa mạc, dường như

xuất hiện một dãy núi đen kịt trải dài vài cây số...

Núi Zagrama?

Thấy cảnh này!

Trần Phong không nói hai lời, lập tức hét lên với Ngô Bát Nhất.

“Lão Ngô!

Mau nhìn bên phải!” Bất ngờ nghe lời của Trần Phong, mọi người lập tức nhìn theo.

Khi thấy tình hình bên đó, những người có mặt đều kinh ngạc hô lên.

“Núi Zagrama!” “Không sai được!

Chính là ngọn núi đó!” “Tôi thấy rồi!” Ngay lập tức, nghe tiếng kinh hô của mọi người, Trần Phong kích động đến mức không nhịn được muốn gầm lên một tiếng.

Bởi vì, mọi người đều đã thấy, chứng tỏ dãy núi kia không phải là ảo giác.

Nhìn kỹ, lúc này Trần Phong cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao trước giờ vẫn không tìm thấy ngọn núi này.

Bởi vì, sự thay đổi trong sa mạc quá lớn, một trận bão cát đen sẽ cuốn đi hàng ngàn tấn cát.

Trong tình huống này, núi Zagrama cũng không cao, cho nên có thể đã bị chôn vùi dưới lớp cát vàng.

Nhưng, vào mùa gió hàng năm, bão cát đen sẽ cuốn đi một lượng lớn cát trên mặt đất.

Cứ như vậy, núi Zagrama sẽ xuất hiện trong tầm mắt con người trong một thời gian ngắn vào mùa gió hàng năm.

Chẳng trách, ngọn núi này luôn lúc ẩn lúc hiện...

“Mau đi!

Đến núi Zagrama!” Ý thức được điều này, Trần Phong không nói hai lời, lập tức hét lớn với mọi người.

Cùng với tiếng hét, dưới sự dẫn dắt của An Lực Mãn và Ngô Bát Nhất, mọi người lập tức cưỡi lạc đà lao ra khỏi cơn bão cát đen.

Sau một loạt vật lộn, cuối cùng mọi người cũng lao ra được.

Càng đến gần dãy núi, sức gió của bão cát đen cũng càng giảm dần.

Điều này chứng tỏ ngọn núi kia càng gần, càng đến gần đó, bão cát sẽ càng bị cản lại.

Nghĩ vậy, mọi người càng không dám thả lỏng bước chân.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, mọi người một mạch đi về phía trước, khoảng nửa tiếng sau thì tiến vào phạm vi dãy núi.

Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy dãy núi này quả thực không cao, nhưng đã thực sự xuất hiện trước mắt.

Chứng kiến cảnh này, ai nấy đều vô cùng phấn khích.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trận bão cát đen kia đã đi xa, xem ra sẽ không còn nguy hiểm nữa.

“A!

Thần sơn!

Thực sự là thần sơn Zagrama!” Cũng vào lúc này, An Lực Mãn đột nhiên phủ phục trên mặt đất, sau đó vẻ mặt kích động quỳ lạy, miệng hô lớn: “Trời thần phù hộ!” Nhưng vào lúc này, giáo sư Trần lại hưng phấn nói: “Lão ca ca, người thực sự nên cảm ơn, là trận bão cát đen

kia kìa!" "Giáo sư, núi Zagrama đã khiến chúng ta gặp bão cát đen, chúng ta cảm ơn nó làm gì?" Lúc này, nghe lời của giáo sư Trần, Diệp Diệc Tâm không nhịn được hỏi.

Lúc này, Trần Phong cười khổ một tiếng giải thích: "Núi Zagrama không cao, cho nên chắc chắn đã bị chôn vùi dưới lòng đất nhiều năm.

Bây giờ là mùa gió, một trận bão cát đen sẽ cuốn đi hàng ngàn tấn cát.

Cho nên, mỗi năm chỉ có vào mùa gió nó mới xuất hiện." "Cũng chính vì lý do này, trong sa mạc mới thường có lời đồn về ngọn núi này, nhưng không ai thực sự tận mắt nhìn thấy.

Bởi vì những người nhìn thấy, đều đã chết trong bão cát đen rồi." Nghe vậy, Diệp Diệc Tâm ngây thơ nói: "Ra là vậy... chẳng trách, vậy thì thực sự nên cảm ơn trận bão cát đó." Nhưng lúc này, An Lực Mãn lại lắc đầu đứng dậy nói: "Ai~ tôi không biết tại sao, dù sao tôi cảm ơn trời thần..." Nghe An Lực Mãn nói vậy, Trần Phong cũng không có hứng thú tranh cãi với ông ta.

Anh liền lập tức mở miệng nói: "Được rồi, vạn lý trường chinh mới bắt đầu bước đầu tiên.

Chúng ta vừa mới vào dãy núi, mau chóng vào trong tìm xem, xem có thể tìm được nguồn nước bên trong không.

Chúng ta sắp cạn nước rồi, từ đây vào thung lũng, ước chừng phải mất hai tiếng đồng hồ." "Không sai, nếu không tìm được nước nữa, tiểu Diệp thực sự nguy hiểm rồi." Lúc này, xuất phát từ sự quan tâm đối với học sinh, Hách Ái Quốc cũng vội vàng phụ họa.

Thế là, mọi người không dám nán lại đây, liền trực tiếp đi về phía thung lũng.

Trần Phong đoán không sai.

Khoảng cách đến thung lũng cũng không xa, đi về phía trước khoảng hơn hai tiếng đồng hồ, mới thực sự tiến vào thung lũng núi Zagrama.

Nhưng, vào lúc này, trời cũng dần tối sầm lại.

Chương 123

Trần Phong nhẩm tính trong lòng, bây giờ đã gần sáu rưỡi.

Trong sa mạc trời tối rất nhanh, anh ý thức được nếu không tìm được nguồn nước nữa, e rằng thực sự nguy hiểm rồi.

"Lão Trần!" Đúng lúc này, Bàn Tử, người nãy giờ không nói gì, đột nhiên kinh hô một tiếng.

Mọi người nhìn theo hướng anh ta chỉ, chỉ thấy phía trước có một người đeo mặt nạ.

Chỉ thấy, người đó dựa vào vách núi, dường như đã chết...

Thấy vậy, Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhìn nhau một cái.

Ngay sau đó, hai người cầm súng săn, chậm rãi đi về phía người đó.

Quả nhiên!

Khi hai người đến gần xem, kết quả phát hiện người đó đã sớm không còn động tĩnh, xem ra đã chết từ lâu.

Chỉ có điều, nhìn trang phục trên người hắn...

"An Lực Mãn lão gia tử, đây có phải là những người nước ngoài mà ông từng dẫn vào sa mạc không?" Nghe lời Trần Phong, An Lực Mãn gật đầu.

Lúc này, Trần Phong cũng cười nói: "Vậy ông có biết, đây là một đám trộm mộ không?" "Hả?

Đừng nói bậy, tôi cũng không biết!" Nghe lời Trần Phong, An Lực Mãn lập tức phản bác.

Đồng thời, những người khác cũng lần lượt nhìn về phía thi thể

đó.

Lúc này, giáo sư Trần gật đầu khẳng định: "Không sai, nhìn trang phục trên người hắn, hẳn là trộm mộ.

Mọi người nhất định phải nhớ kỹ, trộm mộ và nhà khảo cổ học chúng ta là hai mặt đối lập.

Chúng ta nghiên cứu và bảo vệ, còn chúng thì đào trộm và buôn bán." "Đục khoét tường thành của quốc gia, là việc làm đáng khinh bỉ!" "Giáo sư Trần, lời không thể nói như vậy được..." Lúc này, Bàn Tử cảm thấy những lời này có chút khó nghe, liền không nhịn được mở miệng phản bác.

Nhưng lời chưa nói xong, đã thấy Hách Ái Quốc đột nhiên đến bên cạnh thi thể, sau đó vừa lục lọi vừa nói: "Bọn trộm mộ này, thật đáng ghét!

Để tôi xem, trên người có nước không..." Vừa nói, ông ta không nhịn được lục lọi.

Đúng lúc này, khóe mắt Trần Phong đột nhiên liếc thấy, da trên tay thi thể đó, dường như có màu đen tím.

Rõ ràng không phải là cái chết bình thường, hẳn là chết vì trúng độc.

Hơn nữa, là kịch độc!

"Đừng lục lọi lung tung!" Nhận thấy sự bất thường, Trần Phong lập tức hét lớn.

Đúng lúc này, Hách Ái Quốc cũng đột nhiên phát hiện, từ trong ống quần của thi thể đột nhiên vọt ra một con rắn độc màu đen đỏ.

"Tránh ra!" Chứng kiến cảnh này, những người có mặt đều kinh hãi thất sắc.

Trần Phong càng không nói hai lời, trực tiếp vung dao chém thẳng về phía con rắn máu đó.

Nhưng, đã muộn một bước.

Chỉ thấy, con rắn đó một ngụm cắn vào cánh tay Hách Ái Quốc, răng độc xuyên qua quần áo găm vào da thịt.

Trần Phong thấy cảnh này, càng vội vàng giật phăng đầu rắn ra, hung hăng đập chết nó trên tảng đá.

Nhưng, đã muộn rồi.

Chỉ thấy, sắc mặt Hách Ái Quốc trong nháy mắt trắng bệch.

Thấy vậy, những người xung quanh cũng lập tức đuổi theo.

"Ái Quốc!" "Thầy!" Trong khoảnh khắc, giáo sư Trần đều sợ đến hoảng hốt.

Trần Phong thì lâm nguy không loạn, một tay xé toạc tay áo của Hách Ái Quốc, sau đó đầu cũng không ngoảnh lại hét lên với Ngô Bát Nhất: "Mau lấy nước!" Trong lúc nói chuyện, Trần Phong dùng đèn pin chiếu vào.

Lúc này, anh mới nhìn rõ bờ vai của Hách Ái Quốc.

Chỉ thấy, nơi bị răng độc cắn, nhanh chóng đen kịt biến thành màu tím, nọc độc đang nhanh chóng lan rộng.

Mẹ kiếp?!

Thấy cảnh này, Trần Phong trong lòng kinh hãi thất sắc.

Rắn độc này?

Theo anh biết, rắn biển độc nhất thế giới, nhiều nhất cũng chỉ có thể lấy mạng người trong vòng mười phút.

Xem ra, độc tố của con rắn độc này, đủ để khiến người ta chết

trong vòng vài chục giây.

Nhưng, may mà độc tố lan rộng không lớn, răng độc cũng không sâu.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không quản được nhiều, trực tiếp một ngụm cắn vào bờ vai của Hách Ái Quốc, dùng sức hút máu độc ra.

Khi nhổ ra ngoài, một ngụm máu đen kịt hôi thối lập tức phun ra.

Tiếp theo, Trần Phong cũng không e dè, hút từng ngụm một.

Đợi đến khi máu nhổ ra biến thành màu đỏ, Trần Phong mới dùng nước sạch giúp ông ta rửa sạch vết thương.

Một loạt hành động, đều không quá vài chục giây.

Tiếp theo, Trần Phong càng không do dự, trực tiếp từ trong lòng lấy ra một viên thuốc bùn, bóp nát rồi nhét vào miệng Hách Ái Quốc.

"Lão Trần!" Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất không nhịn được kêu lên một tiếng, ông nhận ra thứ đó.

Không sai!

Bắc Địa Huyền Châu!

Bắc Địa Huyền Châu là linh dược không thể thiếu của Mạc Kim Hiệu úy khi xuống mộ, có công năng giải độc cực mạnh.

Nhiều nhất có thể hóa giải hơn ba mươi loại kịch độc.

Hiện giờ, không biết độc của loại rắn này, Trần Phong cũng chỉ có thể đánh cược một phen.

Nếu vận may tốt, có lẽ có thể giải độc...

Tiếp theo, sau khi xử lý xong mọi việc, anh đặt Hách Ái Quốc xuống, sau đó xoay người nói: "Hãy chăm sóc ông ấy cho tốt, tôi đã

cho ông ấy uống thuốc giải độc rồi.

Nhưng, tôi cũng không biết loại độc này, bất cứ lúc nào cũng có thể phát tác...” Nói xong, Trần Phong xoay người không nhìn nữa.

Ngay sau đó, giáo sư Trần vây quanh Hách Ái Quốc, bắt đầu chăm sóc cẩn thận.

Còn Trần Phong, thì thở dài một hơi.

Xem ra, loại rắn độc này vô cùng kinh khủng, tên trộm mộ kia hẳn là chết như vậy.

Đang nghĩ, Trần Phong đột nhiên cảm thấy ngón tay có chút đau.

Cúi đầu xuống mới phát hiện, trên ngón tay của mình, đang găm một chiếc răng độc.

Thấy vậy, Trần Phong lập tức đồng tử co rút.

Xem ra, vừa nãy khi giật con rắn độc đi, đã không cẩn thận bị cắn một miếng.

Vừa nãy tâm trạng quá kích động, đều không phát hiện ra.

“Lão Trần!” Đúng lúc này, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng của Ngô Bát Nhất.

Nhìn kỹ, chỉ thấy Ngô Bát Nhất chỉ vào ngón tay của anh.

Ý thức được điều này, Trần Phong cũng vội vàng hút máu độc của mình ra.

Sau đó, cũng không quản lãng phí, trực tiếp nhai nát một viên Bắc Địa Huyền Châu nuốt vào bụng.

“Đừng đi ra ngoài...” Sau khi dặn dò Ngô Bát Nhất một tiếng, Trần Phong đột nhiên thấy Tuyết Lê đi tới.

Chương 124

Đến bên cạnh hai người, cô mới vẻ mặt lo lắng nói: "Tôi vừa tra tài liệu, loại rắn đó là rắn máu sa mạc, một loại rắn độc hiện chưa được giới khoa học công nhận.

Độc tính cực mạnh, là tử thần trong sa mạc." "Nhưng, loại rắn này sợ ánh sáng mạnh... nếu tôi không đoán sai, mấy tên trộm mộ nước ngoài kia, đều bị những con rắn độc này cắn chết." Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất không nhịn được nói: "Thế này, chúng ta phải mau chóng rời đi rồi?" Trong khoảnh khắc, ba người đều biết tại sao.

Bởi vì, những tên trộm mộ kia có thể bị cắn chết ở đây, chứng tỏ gần đây chắc chắn không chỉ có một con rắn máu sa mạc.

Nghĩ đến đây, ba người đều gật đầu...

"Thầy!" "Ái Quốc!" Nhưng đột nhiên, vào lúc này, sau lưng ba người đột nhiên truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết.

Ba người vội vàng chạy tới, chỉ thấy Hách Ái Quốc đang sùi bọt mép, toàn thân co giật dữ dội.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong lập tức kinh ngạc.

Ngay sau đó, thấy Hách Ái Quốc co giật vài giây, liền lập tức tắt thở, chết ngay tại chỗ.

"..." Thấy cảnh này, tim Trần Phong như treo ngược cành cây.

Lúc này, giáo sư Trần càng như phát điên, bắt đầu lay động thi thể của Hách Ái Quốc.

"Ái Quốc!" "Thầy!" Lúc này, Trần Phong chứng kiến cảnh này, lại không thể nhìn tiếp được nữa, xoay người rời đi.

Đồng thời, Ngô Bát Nhất cũng đi theo Trần Phong, xoay người đến một nơi không người.

Tiếp theo, Trần Phong giơ ngón tay bị cắn lên, dùng đèn pin cúi đầu nhìn.

Chỉ thấy, ngón tay Trần Phong không có bất kỳ dị thường nào.

Không có dấu hiệu đen đi, cũng không có bất kỳ sưng tấy nào.

Thậm chí, Trần Phong còn không cảm thấy bất kỳ khó chịu nào trong cơ thể, vẫn cảm thấy vô cùng thoải mái.

"...Lão Trần!" Chứng kiến cảnh này, Ngô Bát Nhất không nhịn được nhìn về phía Trần Phong.

Trần Phong cũng lắc đầu, tỏ ý không có chút khó chịu nào.

Nhưng, chuyện gì thế này?

Trong lòng Trần Phong bây giờ như có trăm con kiến bò, không hiểu rốt cuộc trên người mình đã xảy ra chuyện gì?

Nếu, thực sự giống như người thường, chỉ là tốc độ hồi phục nhanh hơn.

Vậy thì, kịch độc đủ để giết người trong vài chục giây, tại sao lại không có chút tác dụng nào với anh.

Phải biết rằng, cái chết của Hách Ái Quốc, chứng tỏ Bắc Địa Huyền Châu không có tác dụng với nọc rắn này.

Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên nghĩ đến báo cáo kiểm tra của mình.

Máu người chết!

Chẳng lẽ, mình đã trở thành một người chết rồi sao?

Người chết sống?!

Nghĩ đến đây, cả trái tim Trần Phong đều rung động.

Anh suy nghĩ một lát, lập tức hạ thấp giọng nói với Ngô Bát Nhất: "Đừng nói ra ngoài, giúp tôi giữ bí mật..." Lúc này, trong lòng Trần Phong ngũ vị tạp trần!

Thậm chí, có khả năng anh đã biến thành một người chết sống.

Bởi vì, tình huống gặp phải ở Miêu Lĩnh khi đó, cho đến nay vẫn không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Kết quả kiểm tra trước đó, máu người chết?

Bây giờ, nọc rắn đủ để khiến người ta mất mạng trong vài chục giây, đối với anh lại không hề có tác dụng.

Tất cả những điều này, đều khiến Trần Phong cảm thấy sự việc ngày càng trở nên quỷ dị.

Nghĩ vậy, chấp niệm của Trần Phong đối với thành cổ Tinh Tuyệt càng sâu hơn.

Lần này nếu không tìm được phương pháp khiến người chết sống lại, cũng phải làm rõ rốt cuộc trên người mình đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến đây, Trần Phong ra hiệu cho Ngô Bát Nhất, sau đó hai người quay lại trước thi thể của Hách Ái Quốc.

Lúc này, chỉ thấy giáo sư Trần đã tỉnh lại từ cú sốc ban đầu.

Sau đó, mọi người nhìn thi thể của Hách Ái Quốc, chìm vào nỗi bi thương vô hạn.

Đặc biệt là giáo sư Trần, dường như đã phát điên, ngồi trên đất không ngừng kể lể với thi thể trước mặt.

"Ái Quốc à... tuy chúng ta là thầy trò, nhưng thực tế lại tình như

cha con.

Hai mươi mấy năm qua, chúng ta cùng nhau nghiên cứu văn hóa Tây Vực, ngoài cậu ra không còn ai có thể hiểu được tình yêu của tôi đối với thành cổ Tinh Tuyệt." "Cậu cứ thế ra đi, tôi biết cùng ai thảo luận học thuật đây..." Nói đến đây, giáo sư Trần không nhịn được khóc nấc lên.

Tát Đế Bằng và mấy người bên cạnh, cũng đều cảm thông sâu sắc, mặc niệm.

Trong khoảnh khắc, không khí bi thương bắt đầu lan tỏa trong mọi người.

Lúc này, Trần Phong thực sự không thể nhìn tiếp được nữa, liền đến trước mặt An Lực Mãn hỏi: "Lão gia tử, đi tiếp về phía trước hẳn là có thể tìm thấy sông ngầm Tư Độc, chúng ta tranh thủ thời gian xuất phát thôi?" Nhưng, nghe lời Trần Phong, An Lực Mãn lại lắc đầu, kiên định nói: "Tôi không đi nữa, các vị đi đi.

Những con rắn đen đó là biểu tượng của cái chết, là sứ giả của ma quỷ.

Chết mất đồng bạn trong sa mạc, là điềm báo xấu nhất." Nghe những lời này, Trần Phong cũng biết, An Lực Mãn tuyệt đối sẽ không đi tiếp nữa.

Nhưng, cũng sắp tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt rồi, ở đây không có người dẫn đường cũng không sao.

Thế là, Trần Phong liền xoay người nói với mọi người: "Giáo sư Trần, Lão Ngô.

Đi tiếp về phía trước, chúng ta hẳn là có thể tìm thấy sông ngầm Tư Độc, nhưng An Lực Mãn lão gia tử không chịu đi tiếp nữa." "Tiếp theo, chỉ có thể dựa vào chúng ta, mọi người thấy thế nào?" Nghe lời

Trần Phong, giáo sư Trần vẫn chưa hồi phục.

Bàn Tử và Ngô Bát Nhất hai người, lại cảm thấy có chút tức giận.

"Cái lão già này, định bỏ chúng ta ở đây à?

Lỡ như chúng ta về sau ông ta chạy mất, chúng ta đều phải chết đói trong sa mạc!" Nhưng lời chưa nói xong, Ngô Bát Nhất liền kéo ông ta lại, sau đó nhỏ giọng nói: "Được rồi, cô gái Tây kia chưa trả tiền đâu.

Lão già này tham tiền như vậy, sẽ không đi đâu." Nói xong, Ngô Bát Nhất nhìn về phía sau Tuyết Lê.

Sau đó, ông ta đến trước mặt An Lực Mãn nói: "Lão gia tử, tôi nghe nói, những kẻ bội tín bội nghĩa và bỏ rơi đồng bạn, sẽ bị trừng phạt độc ác nhất, phải xuống địa ngục." Nghe đến đây, An Lực Mãn cũng gật đầu, sau đó nhìn Trần Phong hai người nói: "Không sai, cho nên tôi sẽ không chạy đâu.

Chúng ta là bạn bè, là anh em mà..." Nghe những lời này, Trần Phong hai người nhìn nhau một cái, không nói thêm gì nữa.

Ngay sau đó, hai người quay lại trước mặt giáo sư Trần, sau đó khuyên giải: "Giáo sư Trần, nơi này không nên ở lâu, chúng ta phải tranh thủ thời gian rời đi." Nghe lời Trần Phong, giáo sư Trần cũng gật đầu.

Sau đó, ông khẩn cầu: "Mang cả Ái Quốc đi cùng đi, đợi đến cửa núi Zagrama, đặt cậu ấy xuống, để cậu ấy cũng được nhìn thành cổ Tinh Tuyệt một lần có được không?" Nghe lời của giáo sư Trần, Trần Phong hai người cũng không từ chối.

Sau đó, mọi người cùng nhau đặt thi thể lên lạc đà, do Bàn Tử dắt đi.

Tiếp theo, mọi người đều không nói một lời, bắt đầu men theo

thung lũng đi về phía trước.

Người chết đã mất, nhưng người sống phải tiếp tục tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt.

Hơn nữa, bây giờ cấp bách cần tìm nguồn nước sông ngầm Tư Độc để cứu mạng.

Nếu không, Diệp Diệc Tâm sẽ là người hy sinh tiếp theo.

Với tâm trạng này, tốc độ của Trần Phong và những người khác đều nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng, họ đã xem thường độ dài của dãy núi Zagrama này.

Mọi người từ lúc trời vừa tối đã vào cửa núi, nhưng mãi đến lúc bình minh vẫn chưa đến được vị trí lối ra.

Trong tình huống này, tâm trạng của mọi người cũng vô cùng tồi tệ.

Chương 125

Đợi đã...

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời.

Kết quả phát hiện, trong tình huống không có đồng hồ để tính giờ, họ đã đi cả một đêm mà không hay biết.

Ngẩng đầu lên, Trần Phong phát hiện chân trời phía đông đã hửng sáng, mặt trời vừa mọc đang từ một khe núi không xa chậm rãi nhô lên.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong trong lòng lập tức vui mừng.

Nhìn dáng vẻ của khe núi kia, dường như đó là lối ra.

Ý thức được điều này, Trần Phong dẫn đầu xông tới, sau đó hét lên với mọi người: "Mọi người theo kịp, lối ra của dãy núi!" Nghe lời Trần Phong, mọi người cũng vội vàng theo sau.

Khi Trần Phong đến vị trí cửa núi, anh lập tức quan sát môi trường xung quanh.

"Lão Trần, tìm thấy gì vậy?" Thấy Trần Phong bất thường, Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Lúc này, Ngô Bát Nhất thì nhỏ giọng giải thích: "Anh ấy đang tìm xem gần đây có thế cục phong thủy nào không.

Luận về xem núi cao nhìn nước sâu, Lão Trần không bằng tôi.

Nhưng, luận về quan sát thế cục phong thủy gần mộ táng, mười tôi cũng không chơi lại." Ngô Bát Nhất nói không sai!

Kiến thức của Trần Phong là do hệ thống truyền thụ, cho nên gần đây có phong thủy hay không, anh liếc mắt là có thể nhìn ra.

Hơn nữa, bất kỳ ngôi mộ lớn thời cổ đại nào, chắc chắn đều được xây dựng trên một nơi có phong thủy bảo địa cực tốt.

Chỉ cần tìm được phong thủy gần đó, là có thể suy ra vị trí cụ thể của mộ Tinh Tuyệt nữ vương.

Quả nhiên!

Cũng vào lúc này, Trần Phong đột nhiên thấy, dãy núi mà họ đã đi qua, dường như là một thế cục phong thủy cực tốt.

Thấy vậy, Trần Phong vội vàng hét lên với Ngô Bát Nhất: "Lão Ngô, nhìn bên kia." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất và những người khác vội vàng nhìn theo.

Sau đó, chỉ nghe Trần Phong giải thích: "Nhìn xem, dãy núi Zagrama mà chúng ta đã đi qua, giống như một con rồng đen hung dữ, uốn lượn trên toàn bộ lưu vực sông Khổng Tước." "Nếu mạch nước ngầm của sông Tư Độc thực sự ở gần đây, vậy thì nó có thể tương ứng với con rồng này, hình thành thế cục phong thủy song long đoạt nhật." Lúc này, sau khi nghe những lời của Trần Phong, mọi người đều mừng rỡ khôn xiết.

Đặc biệt là Ngô Bát Nhất, cũng vội vàng thúc giục Tuyết Lê, bảo cô lấy cuốn ghi chép ra.

Sau khi lật vài trang, Ngô Bát Nhất cũng đối chiếu nó với hình vẽ trong ghi chép.

Sau đó, ông mới hài lòng gật đầu phụ họa: "Không sai, dãy núi ở đây và hình khắc trong ghi chép giống hệt nhau.

Tôi cho rằng, Tinh Tuyệt nữ vương này hẳn cũng là một cao thủ trong lĩnh vực này, tinh thông phong thủy tinh tượng." "Chắc chắn bà ta biết, con rồng đen này là biểu tượng của tai họa, nên đã phát động sức mạnh của cả nước chia đôi dãy núi Zagrama.

Trong tình huống này, con rồng đen chỉ có thể vĩnh viễn ở lại đây, bảo vệ mảnh đất này.

Tương đối, nơi đây cũng đã trở thành một bảo địa phong thủy do con người tạo ra!" Vừa nói, sắc mặt Ngô Bát Nhất càng thêm hưng phấn.

Nhưng, giáo sư Trần nghe vậy, lại mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

"Đồng chí Trần Phong, có sai không vậy?

Thành cổ Tinh Tuyệt chỉ là một di tích, sao có thể có phong thủy mộ huyệt được?" Nghe Tát Đế Bằng hỏi, Trần Phong cười cười không giải thích.

Nhưng, lúc này Tuyết Lê, người nãy giờ không nói gì, lại đột nhiên cười nói: "Tôi nghĩ, thứ các anh tìm hẳn là mộ huyệt của Tinh Tuyệt nữ vương.

Thành cổ Tinh Tuyệt trước khi trở thành di tích, Tinh Tuyệt nữ vương đã chết rồi." Nghe đến đây, mọi người mới tỉnh ngộ.

Giáo sư Trần cũng gật đầu phân tích: "Không sai!

Các vị vua của Tây Vực thời cổ đại, thường bắt đầu xây dựng lăng mộ cho mình trong vòng mười năm trước khi chết.

Vậy thì, gần di tích của thành cổ Tinh Tuyệt, chắc chắn là nơi chôn cất của Tinh Tuyệt nữ vương." Nói đến đây, mọi người vội vàng từ sườn núi đi xuống, để tìm di tích của thành cổ Tinh Tuyệt.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên trượt chân, nhanh chóng trượt từ trên xuống.

"Vương đại ca!

Có sao không!" Thấy Bàn Tử ngã xuống, Tát Đế Bằng vội vàng

hỏi.

Lúc này, Bàn Tử cũng khó khăn đứng dậy từ mặt đất, sau đó vẻ mặt đau đớn xua tay nói: “Tôi không sao, vừa nãy không biết bị cái gì cấn vào mông.” “Ai u~ cái gì vậy?” Nói xong, Bàn Tử đứng dậy, cúi xuống dùng xẻng đào lớp cát vàng dưới chân lên.

Nhưng, sau khi đào lên, sắc mặt anh ta lập tức thay đổi.

“Lão Trần!

Mau lại đây!” Nghe tiếng kinh hô, mọi người vội vàng chạy tới.

Sau đó, khi cúi đầu xuống mới phát hiện, thứ Bàn Tử giẫm phải, là một đoạn bậc thang.

Mọi người vội vàng hợp sức đào nó lên, ngay sau đó phát hiện bậc thang này còn kéo dài.

Từ sườn núi phía trên, kéo dài mãi đến tận thung lũng bên dưới.

Chứng kiến cảnh này, mọi người vội vàng đến khu vực bằng phẳng dưới sườn núi.

Nhìn xung quanh, kết quả phát hiện xung quanh được bao bọc bởi một vòng tường đá.

Xem ra, nơi đây từng giống như một tế đàn.

Thấy vậy, Tuyết Lê vội vàng hưng phấn nói: “Giáo sư, nơi đây có phải từng là di chỉ của thành cổ không?” Nghe vậy, giáo sư Trần cũng gật đầu nói: “Tôi nghĩ, nơi đây hẳn là vị trí trung tâm của thành cổ ngày xưa.

Nếu tôi không đoán sai, nơi đây từng là thần điện của thành cổ Tinh Tuyệt, là nơi dùng để tế tự.” Nói đến đây, trên mặt giáo sư Trần và những người khác đều lộ vẻ vui mừng.

Thậm chí, ngay cả nỗi bi thương về cái chết của Hách Ái Quốc,

cũng bị xua tan.

Cũng lúc này, giáo sư Trần mới nhìn thi thể của Hách Ái Quốc, sau đó nói với mọi người: "Các vị, chúng ta hẳn đã tìm đúng chỗ rồi.

Đến đây, chúng ta cũng đã tìm được di chỉ của thành cổ Tinh Tuyệt, Ái Quốc của tôi hẳn cũng có thể yên nghỉ rồi." "Nếu mọi người không ngại phiền phức, xin hãy giúp tôi chôn cất Ái Quốc ở đây.

Để cậu ấy ở gần thần điện, để cậu ấy bảo vệ mảnh đất này, mảnh đất mà cậu ấy từng mơ ước." Nghe những lời này, mọi người cũng không từ chối.

Sau đó, Vương Bàn Tử cõng thi thể, rồi mọi người đồng lòng đào một cái hố dưới thần điện.

Sau khi chôn cất Hách Ái Quốc, giáo sư Trần cũng cảm khái nói: "Ngày xưa, Ái Quốc vô cùng khao khát di tích này, bây giờ cuối cùng cũng có thể ở bên cạnh nó mãi mãi.

Không cần khuyên tôi, tôi biết khảo cổ phải đi kèm với nguy hiểm..." "Được rồi, đồng chí Trần Phong, đồng chí tiểu Ngô.

Nếu đã đến đây, chúng ta nên xem xét, tiếp theo tìm lối vào thần điện, tiến vào mộ Tinh Tuyệt nữ vương, tôi bó tay rồi." Nói đến đây, giáo sư Trần cũng đã hồi phục.

Nghe lời của ông, mọi người cũng đều hiểu, nếu đã tìm được di chỉ thành cổ, vậy thì khoảng cách đến lối vào thần điện cũng không xa nữa.

Chỉ là không ai hiểu, làm thế nào để từ góc độ phong thủy, đo lường vị trí mộ táng.

"Tôi không được... nơi đây là một ngọn núi từ tính, la bàn không dùng được nữa.

Cho nên, tôi không có cách nào dùng la bàn để tìm mộ, phải xem Lão Trần.” Lúc này, Ngô Bát Nhất là người đầu tiên lắc đầu.

Nghe đến đây, Trần Phong cũng hiểu ý của ông.

Trong tình huống không có la bàn, quả thực không thể định vị mộ.

Nhưng may mắn, không có la bàn, Trần Phong vẫn có thể dựa vào Bát Quái để cắt phân phong thủy, dùng Tầm Long Quyết để phân biệt phương vị của Cửa Tử.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng gật đầu nói: “Không sai, không có la bàn không thể định vị mộ.

Nhưng, theo tôi biết, bất kỳ thế cục phong thủy mộ táng nào, đều có thể dùng Bát Quái để phân chia.

Sau đó, lại dựa vào đoạn khẩu quyết phân kim của Tầm Long Quyết, để tìm ra vị trí cụ thể của mộ táng.” “Cái gọi là, tầm long phân kim khán triền sơn...” Nói xong, Trần Phong bắt đầu tính toán trong đầu tất cả các thế cục phong thủy, sau đó lại dùng Bát Quái để phân chia chúng.

Lúc này, tất cả mọi người đều không nhịn được nín thở. ...Hai phút sau...

Lúc này, Trần Phong đột nhiên mở mắt ra.

Chương 126

Sau đó, dưới ánh mắt hy vọng của mọi người, Trần Phong chậm rãi phân tích: “Theo tôi đo lường, phong thủy ở đây quả thực có thể tiến hành phân chia.

Rồng đen tương ứng với hai vị Càn Khảm, tế đàn ở đây tương ứng với Chấn Tốn, nếu có mạch nước ngầm, thì tương ứng với hai vị Ly Đoài.” “Sau khi phong thủy phân chia xong, tinh tượng trên trời chia thành nhật nguyệt.

Trong phong thủy, Nhật tương ứng với Cấn, cũng là vị trí Cửa Sinh trong ám bát môn.

Khôn thì tương ứng với mặt trăng, chính là vị trí Cửa Tử trong ám bát môn.

Cửa Tử này, thường là lối vào của bất kỳ mộ táng nào, cũng là con đường mà chủ nhân mộ đi khi hạ táng.” “Cái gọi là người chết vào, người sống ra.

Nếu tôi không đoán sai, buổi tối mặt trăng hẳn là mọc từ bên kia...” Trần Phong suy luận có lý có cứ, khiến mọi người đều chìm vào sự cuồng nhiệt.

Còn về vị trí mà anh suy luận, đều là đo lường dựa trên thế cục Bát Quái.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền đưa tay chỉ về hướng đối diện với mặt trời, cũng là sườn núi bên phải.

Nếu không sai, Cửa Tử ở đó.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền trực tiếp mở miệng nói: “Chính là ở đó, nếu đó là vị trí Cửa Tử, vậy thì lối vào thần điện tám phần là ở đó.”

Nghe những lời này, ai nấy đều kích động đến mức mặt mày hưng phấn.

Đặc biệt là Bàn Tử, thấy mộ cổ Tinh Tuyệt ở ngay trước mắt, lập tức chạy về hướng Trần Phong chỉ.

“Còn đợi gì nữa!

Mau lên!” “Bàn Tử, chậm thôi!” Trong khoảnh khắc, mọi người đều men theo hướng Trần Phong chỉ, lập tức lao về phía cồn cát bên đó.

Khi cuối cùng cũng leo lên cồn cát, mọi người lập tức thấy, phía dưới có một cánh cửa đá rộng hơn bốn mét, phần dưới bị chôn vùi dưới cồn cát.

Chứng kiến cảnh này, giáo sư Trần kích động vô cùng.

Trần Phong hai người cũng nhìn nhau một cái, sau đó bước về phía dưới.

Nơi đây cơ bản đã bị cát vàng chôn vùi, nhất thời chắc sẽ không có cơ quan nào bị kích hoạt.

Nghĩ đến đây, Trần Phong men theo cồn cát đi vào.

Sau khi vào cửa đá, Trần Phong phát hiện tầm nhìn trước mắt trở nên rộng rãi.

Quả nhiên!

Chỉ thấy bên trong cửa đá, là một không gian rộng lớn.

Xem ra, không gian do con người xây dựng này rộng đến mấy chục mét.

Hơn nữa, xung quanh đều đặt rất nhiều tượng điêu khắc bằng đá, nhiều cái đã bị chôn vùi trong cát vàng.

Thấy vậy, giáo sư Trần kích động khẳng định: “Không sai rồi!

Nhìn những đồ đằng điêu khắc này, nơi đây hẳn là lối vào thần điện của mộ cổ Tinh Tuyệt.

Nơi đây quanh năm bị chôn vùi dưới cát vàng, bây giờ vì bão cát đen mới hiện ra trở lại.” Nói xong, giáo sư Trần kéo Trần Phong lại, chỉ vào kết cấu của thần điện nói: “Nhìn xem, thần điện này đều làm bằng chất liệu đá.

Chứng tỏ, khi xưa tộc Quỷ Động đã trực tiếp dùng sức người khoét rỗng lối vào của dãy núi Zagrama, sau đó nối vào lòng đất và thông với dòng sông.

Cuối cùng, mới hình thành một quần thể mộ táng vô cùng khổng lồ!” “Khó tưởng tượng, tộc Quỷ Động khi xưa thông minh đến mức nào.

Có thể trong tình huống không có công cụ hiện đại, dùng sức người khoét rỗng một ngọn núi.” Giáo sư Trần rất hưng phấn, nhưng Trần Phong lại biết có một câu ông không nói.

Đó là, khi xưa vào thời điểm khoa học kỹ thuật chưa phát triển, tộc Quỷ Động hai ngàn năm trước, chắc chắn đã dùng sức người để khai thác núi Zagrama.

Nói cách khác, mỗi một tác phẩm điêu khắc này đều là máu và mồ hôi!

Trong hang động này, không biết đã chết bao nhiêu lao động trai tráng.

Cũng vào lúc này, giáo sư Trần đến trước những tác phẩm điêu khắc đó, sau đó chậm rãi phân tích: “Xem ra không sai rồi, nơi đây hẳn là lối vào thần điện.

Những tượng đá ở đây, đều là biểu tượng tượng trưng cho địa vị

của nước Tinh Tuyệt.” “Từ thấp nhất là gia súc.

Cao hơn nữa, là nô lệ người Hồ ở Tây Vực, địa vị chỉ cao hơn gia súc một chút.

Phía trên có những người bình thường có quyền lợi bình đẳng, cao hơn nữa, là một số vị thần.” “Còn về...” Giáo sư Trần vừa nói, vừa dẫn mọi người đi lên phía trên bậc thang.

Khi đến vị trí cao nhất, ông lại đột nhiên dừng lại.

Bởi vì, những bức tượng phía trước rất dễ giải thích.

Nhưng, tầng tượng cuối cùng, lại là một cây cột đá, trên đó đặt một con mắt bằng ngọc trắng nguyên khối.

Nhìn thấy con mắt này, mọi người đều có chút ngạc nhiên.

“Giáo sư Trần, là ngọc phải không?

Đáng giá bao nhiêu tiền vậy ạ?” Nhìn con mắt bằng ngọc lớn hơn quả dưa hấu, Bàn Tử không nhịn được hưng phấn.

Giáo sư Trần thì quở trách: “Đồng chí tiểu Vương, quả thực là ngọc.

Khó tưởng tượng, người thợ khi xưa lại có thể tạc ra nó một cách hoàn mỹ như vậy.

Nhưng đây là văn hóa, là bảo vật vô giá, sao có thể dùng tiền bạc để đo lường?” “Chỉ có điều, phát hiện ra con mắt này, cũng đã chứng minh một suy đoán trước đây của tôi.

Xem ra, nước Tinh Tuyệt quả thực lấy con mắt làm biểu tượng đồ đẳng cao nhất...” Nghe những lời này, trong lòng mọi người đều có chút suy đoán.

Đúng lúc này, Trần Phong lại đột nhiên phát hiện, bên dưới cây cột đá đặt con mắt, dường như có khắc một số bức bích họa.

Thấy vậy, Trần Phong lập tức chỉ cho mọi người xem.

Lúc này, giáo sư Trần cũng vội vàng hưng phấn nói: "Ái Quốc, mau ghi chép lại..." Nhưng vừa nói ra, giáo sư Trần mới đột nhiên phản ứng lại, Hách Ái Quốc đã chết rồi.

Thế là, ông mới lắc đầu nói: "Tiểu Tát, ghi chép cho tốt.

Đối với văn hiến khảo cổ, có giá trị lịch sử vô cùng quan trọng.

Nhìn những đồ đằng này, tôi tin chúng ta đã tìm đúng chỗ rồi.

Phía dưới thần điện này, nhất định có sông ngầm và địa cung mộ táng." "Nói cách khác, mộ táng của Tinh Tuyệt nữ vương, có khả năng ở bên dưới thần điện." Trong khoảnh khắc, giáo sư Trần thao thao bất tuyệt.

Trần Phong lại không nghe ông nói, mà kéo Ngô Bát Nhất hai người lại, sau đó phân tích: "Lão Ngô, ông nhìn kỹ xem, những gì ghi chép trên bích họa, có phải hơi giống với viên dạ minh châu mà chúng ta lấy được không?" Nghe lời Trần Phong, hai người lập tức nhìn tới.

Nhìn một cái không sao, quả nhiên cũng phát hiện ra sự bất thường.

Bởi vì, trên bích họa có nhiều chi tiết, đều giống hệt như những gì họ thấy trong mộ táng của nước Cô Mặc.

Đặc biệt là hình vẽ cuối cùng, khắc họa Tinh Tuyệt nữ vương ngồi trên vương vị, phía dưới các nước chư hầu đang cầu xin thứ gì đó từ bà ta.

Còn trong lòng Tinh Tuyệt nữ vương đang ôm một cái khay, trên đó dường như có khảm một vật hình tròn.

Vật đó, xem kích thước giống như viên dạ minh châu mà họ lấy được.

Hơn nữa, bức họa này và bức họa họ thấy trong mộ táng nước Cô Mặc, gần như giống hệt nhau!

Thấy vậy, Ngô Bát Nhất hai người cũng gật đầu.

Nghĩ đến đây, Trần Phong suy đoán, viên dạ minh châu này chắc chắn có quan hệ không thể tách rời với Tinh Tuyệt nữ vương.

Nhưng, bây giờ nhìn kỹ, điều quan trọng nhất là mau chóng tìm được lối vào địa cung.

Nhưng, lối vào ở đâu chứ?

"Giáo sư Trần!

Cẩn thận!" Cũng vào lúc này, đột nhiên Ngô Bát Nhất kinh hô một tiếng.

Ngay sau đó, mọi người nhìn theo, lập tức thấy từ phía sau cây cột đá đó, vọt ra một con rắn máu sa mạc.

Con rắn máu đó lè lưỡi, trực tiếp lao về phía giáo sư Trần.

Trong khoảnh khắc, giáo sư Trần gần như sợ đến ngã ngồi trên đất.

Nhưng đúng lúc này...

Chương 127

Bằng!

Đột nhiên, Ngô Bát Nhất mạnh mẽ bắn một phát, trực tiếp bắn nát con rắn đó.

Viên đạn của súng shotgun, cũng thuận thế bắn vỡ luôn con mắt bằng ngọc trắng.

“Giáo sư!

Ngài không sao chứ?” Chứng kiến cảnh này, Tát Đế Bằng mấy người vội vàng đỡ giáo sư Trần dậy.

Bàn Tử thấy con mắt bị vỡ, thì níu lấy Ngô Bát Nhất hét lên: “Lão Ngô, ông mẹ nó quá phá của rồi!

Bảo vật giá trị liên thành...

đau chết tôi rồi...” “Được rồi!

Mạng người quan trọng hay tiền quan trọng?” Nhưng lúc này, Ngô Bát Nhất lại quở trách một tiếng.

Giáo sư Trần vì vừa nãy được Ngô Bát Nhất cứu một mạng, cũng cảm kích nhìn Ngô Bát Nhất một cái.

Tiếp theo, mọi người lại cẩn thận lùi xuống bậc thang.

Dù sao, ở đây xuất hiện một con rắn, chứng tỏ chắc chắn sẽ có một ổ rắn.

Nghĩ đến đây, mọi người dù bất đắc dĩ thế nào, cũng chỉ có thể lùi xuống trước.

Nhưng vào lúc này...

Đợi đã, không đúng!

Đột nhiên, khóe mắt Trần Phong liếc thấy, trên cây cột đá vừa rồi, dường như đã xảy ra một số biến đổi.

Do con mắt bị bắn vỡ, tách rời khỏi toàn bộ cây cột.

Trần Phong nhìn kỹ, phát hiện cây cột đó dường như cao hơn trước một chút.

Thấy vậy, Trần Phong không lùi lại, mà sờ lên.

“Lão Trần!

Về đây!” Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất vội vàng kinh hô.

Nhưng, Trần Phong lại đầu cũng không ngoảnh lại ra hiệu im lặng, sau đó đến gần cây cột cẩn thận quan sát.

Quả nhiên!

Dùng đèn pin chiếu xuống, Trần Phong phát hiện sau khi không còn áp lực của con mắt, cây cột đá quả nhiên đã nhô lên một chút.

Ở phía dưới cây cột, dường như đã tách rời khỏi mặt đất.

Nhận thấy điều này, Trần Phong vội vàng vẫy tay về phía sau: “Lão Ngô!

Lại đây!!” Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất lập tức sáng mắt lên, sau đó nhỏ giọng nói: “Lão Trần hình như tìm thấy cơ quan rồi!” Hả?

Nghe lời của ông, giáo sư Trần đều hưng phấn sáng mắt lên.

Sau đó, mọi người vội vàng đến gần cây cột đá, sau đó cũng thấy cảnh tượng tương tự.

Thấy vậy, Ngô Bát Nhất không nhịn được hỏi: “Lão Trần, cây cột đá này hẳn là bộ kích hoạt cơ quan mở đường hầm.

Nhưng, bất kỳ cơ quan nào như vậy, đều có phương thức tương ứng, ông biết cách mở không?" Nghe lời của ông, Trần Phong cũng gật đầu.

Chỉ có điều, phương thức mở cơ quan, đều sẽ có gợi ý ở bên ngoài mộ thất.

Nghĩ vậy, Trần Phong cẩn thận nhìn xung quanh.

Khi nhìn kỹ, Trần Phong mới gật đầu nói: "Quả thực có cơ quan, Lão Ngô nhìn những tượng đá kia, được sắp xếp theo số của mười sáu cột, chính là tương ứng với số Cự Môn trong phong thủy." "Tôi nhớ, một số phương thức sắp xếp của các đại mộ Thăng Long, cũng có thế cục này.

Nếu tôi không nhớ nhầm, phương thức mở cơ quan, là theo số của mười sáu cột, lần lượt xoay cây cột đá sang trái phải." "Nhưng, một vị trí cũng không được sai..." Nghe đến đây, mọi người cũng đều hiểu.

Hiểu rồi, nguyên lý của loại cơ quan này, cũng gần giống như két sắt hiện đại.

Nhưng, phương thức sắp xếp số lại được giấu trong các tượng đá, ngoài Trần Phong hai người ra không ai xem hiểu.

Cho nên, mọi người đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhường vị trí cho Trần Phong hai người.

"Hù~" Hít một hơi, Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người đứng đối mặt.

Sau đó, cùng với cái gật đầu của Trần Phong, hai người dẫn đầu xoay cây cột đá về bên trái ba phần.

Nhưng, hai người lại không dừng lại, xoay theo chiều kim đồng hồ liên tục năm lần.

Chính cái gọi là, thuận dương năm bước âm theo một, cũng là xoay theo chiều kim đồng hồ năm lần, ngược chiều kim đồng hồ một lần.

Ngay sau đó, hai người lại xoay sang một bên khác, xoay hai lần.

Mỗi lần xoay, phía dưới cây cột đá đều truyền đến tiếng cơ quan liên động.

Nhận thấy điều này, Trần Phong hai người đều sáng mắt lên.

Sau đó, Trần Phong mới mở miệng nói: "Xem ra, cây cột đá này quả thực được sắp xếp theo số Cự Môn của Thấu Địa Thập Lục Long.

Còn lại hai lần cuối, Bàn Tử dẫn mọi người trốn trước, có vấn đề thì mau chóng tránh ra." "Ai!" Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử cũng không nói hai lời.

Tiếp theo, Ngô Bát Nhất và Trần Phong hai người lại tiếp tục động thủ, xoay xong hai lần cuối cùng.

Quả nhiên!

Cũng vào lúc này, trong thần điện đột nhiên truyền đến một trận tiếng cơ quan liên động.

Nghe những âm thanh này, dường như vang lên từ phía dưới cây cột đá, nối liền mãi đến tận bên dưới thần điện.

Nhận thấy cơ quan bị kích hoạt, Trần Phong hai người không nói hai lời, lập tức trốn đi.

Ngay sau đó, đợi tiếng cơ quan biến mất, giây tiếp theo là một cảnh tượng khó tin.

Chỉ thấy, trên mặt đất trung tâm thần điện, sụp xuống một khối gạch đá khổng lồ.

Cùng với sự biến mất của viên gạch, một cái hố hình vuông rộng hơn bốn mét, xuất hiện trước mắt mọi người.

"Lối vào, lối vào của mộ táng Tinh Tuyệt nữ vương!" Chứng kiến cảnh này, giáo sư Trần lập tức hưng phấn.

Đợi mọi người đến bên mép lối vào, giáo sư Trần cũng không nhịn được hưng phấn nói: "Thật cảm ơn hai vị, nếu không có hai vị, chúng tôi dù tìm được thành cổ Tinh Tuyệt, cũng chỉ có thể đứng nhìn mà không vào được!" Nghe vậy, Trần Phong hai người nhìn nhau một cái.

Không sai!

Thấu Địa Thập Lục Long và số Cự Môn, là phương pháp Lạc Thư đã thất truyền từ thời Hán.

Nếu không phải cả anh và Ngô Bát Nhất đều hiểu phong thủy, vậy thì cũng đừng hòng tìm ra manh mối trong đó.

Còn về những người trong đội khảo cổ, càng một đời cũng không tìm được cơ quan ở đâu.

"Được rồi, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa.

Mau chóng xuống tìm nước, nếu sông ngầm Tư Độc thực sự chảy qua thành cổ Tinh Tuyệt, chúng ta cũng được cứu rồi." Nói đến đây, Trần Phong không lãng phí thời gian nữa.

Ngay sau đó, liền trực tiếp thúc giục mọi người.

Nghe lời Trần Phong, giáo sư Trần cũng lập tức đồng ý.

Sau đó, mọi người cũng lần lượt xếp hàng, sau đó chuẩn bị từ đây đi xuống.

Lần này Trần Phong đi đầu, Ngô Bát Nhất ở giữa.

Bàn Tử thì ở cuối đội, phụ trách bọc hậu.

Đợi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Trần Phong hít một hơi thật sâu, bật đèn pin lên, sau đó dẫn đầu đi xuống.

Bên dưới cái hố vuông có một chiếc cầu thang, vừa vặn để đi xuống.

Chương 128

Sau khi quan sát rõ địa hình, Trần Phong nghiến răng dẫn đầu, bước xuống cầu thang.

Những người phía sau cũng nhanh chóng bám theo.

Đợi mọi người xuống hết, Trần Phong hít sâu một hơi, quay lại dặn dò: "Mọi người cẩn thận dưới chân, tôi ước tính cầu thang này khá dài, có thể thông thẳng xuống mạch sông ngầm dưới lòng đất.

Trong đường hầm nhân tạo này, bất cứ lúc nào cũng có thể ẩn chứa cơ quan." Trần Phong buộc phải nhắc nhở, bởi đây là công trình nhân tạo, rất dễ có bẫy rập chết người.

Nếu lỡ dẫm phải lẫy kích hoạt, trong không gian chật hẹp thế này, mọi người thậm chí còn không có chỗ để né tránh.

Nghe Trần Phong nói, Giáo sư Trần cũng gật đầu.

Tuy nhiên, sự hưng phấn khi tìm thấy Tinh Tuyệt cổ thành khiến ông không thể nào bình tĩnh nổi.

Nhìn những viên gạch lát và bích họa trong đường hầm, Giáo sư Trần rốt cuộc không kìm được, hào hứng nói: "Tiểu Tát, Tiểu Diệp, hai em phải ghi chép thật kỹ, hoa văn và bích họa trên đường đi đều là vật tổ của tộc Quỷ Động nước Tinh Tuyệt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chúng ta thực sự đã tiến vào khu mộ táng của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Tất cả những gì thấy trên đường đi sẽ là cống hiến to lớn cho nghiên cứu khảo cổ!" Vừa nói, hai mắt Giáo sư Trần vừa sáng rực lên.

Nhưng Trần Phong lại không dám lơi lỏng cảnh giác, mỗi bước đi

xuống đều chú ý động tĩnh tứ phía.

Dù sao đây cũng là cửa ải đầu tiên!

Nếu có vấn đề gì, hắn sẽ là người đầu tiên gặp họa.

Trong tình huống này, tốc độ của cả đoàn chậm đi thấy rõ.

Lộ trình đúng như Trần Phong dự đoán, cứ đi xuống mãi, khoảng mười phút sau vẫn chưa thấy điểm dừng.

Xem ra, cái cầu thang này quả thực thông thẳng xuống tầng đá ngầm dưới núi Trát Cách Lạp Mã.

Ý thức được điều này, dây thần kinh của Trần Phong càng căng thẳng hơn.

Khoảng năm phút sau, cầu thang bỗng nhiên biến mất.

Xuất hiện trước mặt là một đường hầm đi thẳng, vẫn là công trình nhân tạo.

Thấy vậy, mày Trần Phong nhíu lại.

Lúc này, Giáo sư Trần bỗng lên tiếng: "Đồng chí Trần Phong, không cần lo lắng.

Tôi giải thích một chút, nước Tinh Tuyệt là quốc gia lấy tộc Quỷ Động làm chủ, mà tộc Quỷ Động là dân tộc sinh sống trong lòng đất.

Thế nên cung điện, lầu các xuất hiện dưới lòng đất cũng không có gì lạ.

Theo nghiên cứu của tôi, tộc Quỷ Động đời đời canh giữ Quỷ Động, quốc gia của họ cư trú dưới đất nên mới có thể dùng sông ngầm Tư Độc làm nguồn nước để sinh sôi nảy nở." Nghe vậy, Trần Phong đã hiểu.

Xem ra tộc Quỷ Động chỉ lên mặt đất trong thời gian ngắn khi tế

tự.

Trong trường hợp này, đường hầm dưới đất dài như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Tuy nhiên, dù hiểu rõ, Trần Phong vẫn không buông lỏng cảnh giác.

Đường hầm có thể nối với bất cứ đâu, nguy hiểm luôn rình rập.

Một ngôi mộ bị phong kín hơn hai ngàn năm, ai biết bên trong có tích tụ khí độc hay không.

Trần Phong ra hiệu cho Ngô Bát Nhất.

Bàn Tử và Lão Ngô lập tức lấy đuốc ra, lần lượt châm lửa.

Phùng!

Ngọn lửa bùng lên.

Trần Phong quan sát màu sắc ngọn lửa rồi mới yên tâm nói: "Mọi người cẩn thận một chút, trong đường hầm không biết chừng sẽ có khí độc hoặc cơ quan chí mạng.

Đi theo tôi, tuyệt đối không được chạm lung tung vào bất cứ thứ gì.

Nếu không khí thay đổi, tôi dựa vào ngọn đuốc có thể phát hiện ngay, các vị chú ý nhé." Nói đoạn, Trần Phong chia đuốc cho Ngô Bát Nhất và Bàn Tử, sau đó cầm một cây, bắt đầu chậm rãi đi về phía trước.

Thấy hành động của Trần Phong, những người phía sau cũng lục tục bám theo.

Lần này, tốc độ của Trần Phong chậm hơn trước rất nhiều.

Bởi vì nơi này đã nằm trong phạm vi địa cung, cơ quan có thể xuất

hiện bất cứ lúc nào.

Trần Phong gần như quan sát kỹ càng mỗi bước đi, đồng thời mắt không rời ngọn đuốc trên tay.

Tí tách ~ Tí tách!

Đi được khoảng năm phút, Trần Phong bỗng nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt vọng lại từ phía cửa hầm trước mặt.

Âm thanh tuy không lớn nhưng trong đường hầm yên tĩnh lại đặc biệt rõ ràng.

"Sao vậy, đồng chí Trần Phong?" Thấy Trần Phong có biểu hiện lạ, Giáo sư Trần không nhịn được hỏi.

Trần Phong đưa tay quệt lên vách tường một cái, rồi khẳng định: "Tôi nghe thấy phía trước có tiếng nước chảy.

Càng đi tới trước, vách tường càng ẩm ướt, có nước rỉ ra.

Nếu tôi đoán không lầm, phía trước chắc chắn có nguồn nước, rất có thể là sông ngầm Tư Độc." Nghe Trần Phong nói vậy, ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Phải biết rằng họ đã thiếu nước hai ngày nay.

Trong hoàn cảnh sa mạc này, không có nước đồng nghĩa với cái chết.

Khát lâu như vậy, ai mà chẳng mong được uống một ngụm nước?

Đặc biệt là Diệp Diệc Tâm, nếu không tìm thấy nước thì cô bé chết chắc.

Mọi người lập tức hối thúc.

Tuy nhiên, Trần Phong vẫn không tăng tốc, cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước.

Bởi vì nghe được tiếng nước chứng tỏ nguồn nước không nhỏ, khoảng cách cũng rất gần.

Trong tình huống này, Trần Phong cố nén dục vọng trong lòng xuống.

Theo thời gian trôi qua, tiếng nước chảy ngày càng lớn.

Khi Trần Phong đi đến mép đường hầm, hắn dùng đèn pin chiếu ra ngoài.

Chỉ thấy phía trước sừng sững một hồ nước ngầm khổng lồ.

Ánh đèn pin chiếu vào, mặt nước phản xạ lại ánh sáng lấp lánh.

Chứng kiến cảnh này, Giáo sư Trần rốt cuộc không kìm nén được nữa, lao ra khỏi đường hầm.

Đợi Trần Phong cũng ra tới nơi, mới phát hiện nguồn nước này quá lớn.

Không sai!

Đây đâu phải là sông ngầm, rõ ràng là một hồ nước khổng lồ!

Phóng mắt nhìn ra, bên ngoài đường hầm là một thung lũng hình thành tự nhiên.

Phía dưới thung lũng, mặt sông tròn trịa bao phủ cả không gian, ngay chỗ cửa hầm này là mép nước.

Xem ra thung lũng dưới lòng đất này là một bể chứa nước tự nhiên.

Sông ngầm Tư Độc chảy qua đây, tụ lại thành cái hồ lớn.

Nhìn thấy hồ nước ngầm, các thành viên đội khảo cổ không còn giữ được bình tĩnh.

Đầu tiên là Tát Đế Bằng trực tiếp nhảy tòm xuống nước.

Dòng nước băng giá khiến nhiệt độ cơ thể cậu ta giảm xuống tức thì, sau khi uống ừng ực mấy ngụm lớn, cảm giác toàn thân sảng khoái.

Chương 129

Ngay sau đó, một thành viên khảo cổ khác cũng vội vàng chạy ra bờ sông múc đầy bi đông.

Sau khi vục nước uống mấy ngụm, cậu ta vội vàng mang nước về.

"Tiểu Diệp, Giáo sư Trần, mau uống nước đi!

Có nước rồi!" Tìm được nước chẳng khác nào tìm được sự sống.

Diệp Diệc Tâm và Giáo sư Trần uống xong mấy ngụm, tinh thần cũng phấn chấn hơn hẳn.

Nhưng lúc này Trần Phong lại vội vàng ngăn cản mọi người: "Mọi người lùi lại sau, đừng lại gần bờ sông.

Lão Ngô, theo tôi..." Thúc giục mọi người rời đi, Trần Phong gọi Ngô Bát Nhất.

Sau khi trải qua chuyện ở sông băng Côn Luân, Trần Phong biết rằng phàm là sông ngầm dưới lòng đất thì chắc chắn quanh năm đóng kín, không tiếp xúc với bên ngoài.

Trong những dòng sông ngầm ngàn năm phủ bụi này, rất có thể ẩn chứa những thứ khoa học không thể giải thích được.

Con cá rồng tiền sử lần trước là bằng chứng rõ nhất.

Vì thế, Trần Phong tuyệt đối không để ai lại gần nguồn nước.

Ngô Bát Nhất tự nhiên hiểu ý Trần Phong, liền cùng Bàn Tử vác súng giúp Trần Phong canh chừng mọi động tĩnh trên mặt sông.

Tiếp đó, Trần Phong gom hết bi đông lại, lần lượt múc đầy nước.

Làm xong tất cả, mấy người mới lùi lại vào trong đường hầm.

Chuyện tiếp theo đơn giản hơn nhiều, đã tìm thấy sông ngầm thì tất nhiên phải nghỉ ngơi tại chỗ một lát.

Thời gian dần trôi...

Mọi người nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng, uống nước, ăn chút lương khô, tinh thần mới vực dậy được.

Trước bờ sông, Giáo sư Trần không nhịn được nói: "Không sai đâu, đây chắc chắn là sông ngầm Tư Độc.

Con sông này chảy qua lòng đất Tinh Tuyệt cổ thành, xuyên qua cả dãy núi Trát Cách Lạp Mã.

Ở đây vừa khéo có một thung lũng tự nhiên, hình thành nên bể chứa nước này.

Còn về cửa nước vào và ra, chắc ở quanh đây thôi.

Hồ nước ngầm này là món quà của Mẹ thiên nhiên, hai ngàn năm trước không biết đã nuôi sống bao nhiêu người dân tộc Quỷ Động." Nghe vậy, mọi người đều cảm thấy hồ nước ngầm này vô cùng thần kỳ.

Nhưng điều Trần Phong thực sự quan tâm lúc này là làm sao đi qua cái hồ này.

"Lão Ngô, anh em mình tản ra tìm xem... xem ở đây có cơ quan nào không..." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử chia nhau ra bờ sông.

Ba người cẩn thận dùng đèn pin và đuốc soi rọi tứ phía mặt sông.

Nhưng kỳ lạ là, Trần Phong nhìn kỹ một lượt mà không phát hiện cơ quan nào...

"Lão Trần!" Đúng lúc này, giọng Bàn Tử vang lên.

Hai người kia vội nhìn sang, chỉ thấy Bàn Tử chỉ tay xuống mặt

nước: “Nhìn xem, bên dưới ấy?” Trần Phong dùng đèn pin soi kỹ xuống dưới.

Nhìn một cái hắn giật mình, phát hiện dưới mặt nước có một cây cầu đá ẩn mình.

Không sai!

Bên bờ có một tảng đá lớn nằm dưới lòng sông, cách mặt nước chỉ mười mấy phân.

Nhìn về phía trước, cứ cách nửa mét lại có một tảng đá tương tự, hàng trăm tảng đá nối liền nhau tạo thành một cây cầu đá.

Trần Phong cũng cảm thấy thần kỳ.

Không ngờ dưới hồ nước ngầm lại có một cây cầu đá ẩn mình nối liền hai bờ.

Xem ra hồ nước này đúng là nguồn nước của Tinh Tuyệt cổ thành.

Chỉ có cách giải thích này mới hiểu được tại sao tộc Quỷ Động lại xây dựng cây cầu đá như vậy dưới mặt nước.

Ý thức được điều này, Trần Phong biết đã đến lúc tiếp tục lên đường.

Hắn gọi Giáo sư Trần, rồi dặn dò: “Lát nữa mọi người dùng cách cũ, dùng dây thừng liên kết lại, đi theo tôi.” Nói đoạn, mọi người dùng dây thừng buộc vào nhau.

Trần Phong đi đầu, Bàn Tử đoạn hậu, tất cả nắm tay nhau bước xuống cầu đá qua sông.

Làm vậy là bởi vì cửa nước vào và ra của hồ chắc chắn ở gần đây, nên dòng chảy dưới mặt nước có thể rất xiết.

Nếu không đồng tâm hiệp lực, rất có thể sẽ bị cuốn xuống vùng nước sâu.

Quan trọng nhất là Trần Phong cũng không biết dưới nước có ẩn chứa quái vật gì không.

Trần Phong dẫn đầu bước lên cầu đá.

Mọi người theo bước chân hắn chậm rãi tiến lên, lần này tốc độ của Trần Phong nhanh hơn hẳn.

Bởi vì tuy nước chảy xiết, nhưng rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Trong bầu không khí căng thẳng, không ai nói lời nào.

Chỉ mất khoảng hai phút, Trần Phong đã đưa mọi người sang bờ đối diện.

Lên bờ, Trần Phong lập tức bảo mọi người cởi dây thừng, tránh xa phạm vi bờ sông.

Khi đến dưới vách đá đối diện, Trần Phong định thần nhìn kỹ, phát hiện có điều bất thường.

Chỉ thấy ngay phía trước sừng sững một cửa động cao hơn hai mét, rộng chừng bốn mét.

Bên trong tối om, dường như thông đến nơi sâu hơn.

Thấy vậy, mọi người đều có chút do dự.

Trần Phong cũng không dám manh động, cẩn thận tiến đến trước cửa động, dùng đèn pin soi xét vách đá xung quanh.

Vách đá tuy trơn nhẵn không có hoa văn, nhưng nơi này có thể là nơi ở của tộc Quỷ Động năm xưa, chắc chắn là nhân tạo.

Vì thế chỗ nào cũng có thể giấu cơ quan.

Quả nhiên!

Trần Phong bỗng phát hiện bên trái vách tường có một cái mặt nạ quỷ.

Nhìn qua thì giống miệng rồng, nhưng miệng lại mọc răng nanh.

Chất liệu dường như là gốm nung.

Mặt nạ Bí Hí?

Nhìn thấy chiếc mặt nạ, Trần Phong nhíu mày.

Như để kiểm chứng suy đoán của mình, hắn lập tức ngẩng đầu dùng đèn pin soi lên trần động.

Nhìn một cái, Trần Phong cảm thấy một luồng hàn khí chạy dọc sống lưng.

Bởi vì hắn phát hiện phía trên trần động có một tảng đá khổng lồ dày hơn ba mét, dài còn hơn thế nữa đang treo lơ lửng...

Đá Đoạn Long!

"Mọi người mau tránh ra!" Nhận ra vị trí cơ quan, Trần Phong vội vàng hô hoán mọi người tránh khỏi phạm vi đó.

Nghe tiếng Trần Phong, ai nấy đều hoảng hốt lùi lại.

"Sao vậy Lão Trần?" "Trần đại ca... rốt cuộc là cơ quan gì vậy?" Mọi người nhao nhao hỏi.

Chương 130

Chỉ có Ngô Bát Nhất sắc mặt ngưng trọng, bởi vì cơ quan khiến cả Trần Phong cũng phải kiêng dè chắc chắn vô cùng hung hiểm.

Dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, mọi người cẩn thận tiến lại gần một chút.

Khi ánh đèn pin chiếu lên, mặt ai nấy đều cắt không còn giọt máu.

"Hít!" Mọi người hít vào một ngơi khí lạnh, Giáo sư Trần run giọng hỏi: "Đồng chí Trần Phong, rốt cuộc là cơ quan gì thế?" "Trời ơi!

Tảng đá lớn thế kia treo trên đầu, ít nhất cũng phải vài tấn chứ?

Nếu rơi xuống thì không chết cũng bị thương nặng!" "Trần đại ca?" Nghe mọi người hỏi, Trần Phong nuốt nước bọt, nghiêm túc nói: "Loại cơ quan này gọi là Đoạn Long Áp (Đá Chặn Rồng), tôi từng đọc trong cổ thư.

Nó xuất hiện sớm nhất từ thời Tùy, thường chỉ có trong lăng mộ các bậc đế vương.

Tảng đá phía trên đừng nói vài tấn, tôi đoán phải mấy chục tấn là ít.

Loại cự thạch này thường dùng cơ quan để treo ngay cửa mộ, cố định bằng một thủ thuật nào đó.

Nói trắng ra là để phòng ngừa mộ táng bị người ta đào bới.

Còn về lẫy kích hoạt, chính là ở đây..." Trần Phong chỉ tay vào chiếc mặt nạ trên tường: "Thứ này gọi là Bí Hí, tục ngữ có câu 'Bí Hí cõng núi'.

Chiếc mặt nạ này chính là bộ phận kích hoạt Đá Đoạn Long, một khi mặt nạ vỡ, tảng đá sẽ rơi xuống.

Thông thường, cơ quan này sẽ được kích hoạt ngay sau khi chủ nhân ngôi mộ hạ táng.

Đập vỡ mặt nạ Bí Hí, Đá Đoạn Long rơi xuống, mộ thất sẽ bị bịt kín hoàn toàn.

Đến lúc đó, dùng đại bác cũng không bắn thủng!" Nói đến đây, Trần Phong trầm ngâm một chút rồi mới nêu vấn đề: "Chỉ có điều, Đá Đoạn Long thường được đóng lại sau khi hạ táng.

Tảng đá này chưa rơi xuống, chứng tỏ Nữ vương Tinh Tuyệt có thể chết rất ly kỳ, chưa đợi mộ thất xây xong đã chết rồi." Nghe Trần Phong nói, mọi người đều cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nếu Đá Đoạn Long rơi xuống, không ai có thể sống sót rời khỏi đây.

Nhưng may mắn là nó chưa đóng, nếu không thì cũng chẳng mở ra được, chỉ có nước quay về.

Giáo sư Trần lo lắng: "Vậy đồng chí Trần Phong, cậu có cách nào đảm bảo Đá Đoạn Long tuyệt đối không rơi xuống không?

Nếu không thì chúng ta đi vào trong quá nguy hiểm..." Trần Phong lắc đầu: "Không được, tảng đá mấy chục tấn đủ để bịt kín cả mộ thất, sức người căn bản không chống đỡ nổi.

Nhưng mà, phát hiện ra Đá Đoạn Long cũng là tin tốt.

Vì nó thường được đặt ngay bên ngoài chủ mộ thất, hiện tại đá nằm đây, tôi đoán sau khi đi qua đường hầm này, bên trong rất có thể thông thẳng đến mộ thất của Nữ vương Tinh Tuyệt." Nghe vậy, tâm trạng mọi người mới khá hơn một chút.

Nhưng nghĩ đến tảng đá treo lơ lửng trên đầu, ai cũng không dám bước tới.

Đi vào đó chẳng khác nào tự cắt đứt đường lui.

Lỡ như Đá Đoạn Long đột nhiên rơi xuống, tất cả đừng hòng sống sót đi ra.

Nhưng quan quách Nữ vương Tinh Tuyệt có thể đang ở ngay trước mắt...

"Tiểu Tát, các cậu còn trẻ.

Tôi già rồi, tôi si mê văn hóa Tinh Tuyệt, hay là để tôi đi trước..." Giáo sư Trần bỗng lên tiếng.

Nhưng chưa dứt lời thì bị Shirley Dương cắt ngang.

"Giáo sư Trần, để tôi vào trước cho.

Tôi mới là người khởi xướng hành động lần này..." Nói đoạn, Shirley Dương bỗng nhìn về phía Trần Phong.

Qua ánh mắt của cô, Trần Phong hiểu được suy nghĩ trong lòng cô ta.

Trong đội khảo cổ, người thì vì tiền, người thì vì nghiên cứu.

Nhưng chỉ có hai người bọn họ là có mục đích riêng bắt buộc phải vào.

Trần Phong vì tìm kiếm thuật trường sinh (Dương chi pháp), còn mục đích thực sự của Shirley Dương tuy chưa rõ ràng, nhưng chắc chắn không trần tục như tiền bạc.

Trần Phong gật đầu, quay sang bảo Ngô Bát Nhất: "Ông với Bàn Tử ở ngoài này, trông chừng Giáo sư Trần trước.

Tôi vào trong xem sao, nhớ kỹ tuyệt đối không để ai chạm vào mặt

nạ, cũng đừng đi lại lung tung, tránh trường hợp gần đó có cơ quan kép." "Yên tâm đi!" Ngô Bát Nhất đáp.

Trần Phong gật đầu, cầm súng săn, cẩn thận bước vào đường hầm.

Vừa đi vừa chú ý kỹ dưới chân.

Shirley Dương cũng bám sát phía sau.

Trong tình huống này, Trần Phong không dám đi quá nhanh.

May mắn là hành lang có vẻ không dài, chỉ khoảng hơn ba mét.

Trần Phong bước ra khỏi đó, lập tức tiến vào một không gian rộng lớn.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy gần đó dường như là một vùng trũng hình thành tự nhiên.

Dùng đèn pin chiếu về phía trước, bên dưới có vẻ là một vách đứt gãy.

Nếu ở đây có đường thông tới chủ mộ thất, thì hẳn là phải ở dưới vách gãy đó.

Trần Phong và Shirley Dương cẩn thận đi tới.

Khi hai người đến bên mép vách, dùng đèn pin soi xuống, cả hai đều nhìn thấy vẻ chấn kinh trong mắt đối phương.

Không gì khác!

Bởi vì vách đá này chỉ cao hơn bốn mét, nhưng bên dưới lại chất đống những đồng tiền vàng và đủ loại trang sức kim ngân như núi.

"...Kho báu của Nữ vương Tinh Tuyệt?" Shirley Dương lẩm bẩm tự hỏi.

Trần Phong cũng ngẩn người gật đầu...

Ai sống trên đời mà thấy tiền không sáng mắt?

Nói trắng ra, người không yêu tiền chỉ là do số tiền chưa đủ lớn.

Nhìn đống châu báu chất thành núi này, ngay cả Trần Phong cũng thấy tim đập nhanh.

Nhưng hắn biết rõ mục đích của mình ở đây.

Trần Phong gian nan dời mắt khỏi đống kho báu, dùng đèn pin chiếu về phía trước bên dưới vách đá.

Nhìn kỹ thì thấy đối diện quả thực có một cửa hang đi tiếp.

Nhìn cửa hang phía xa, Trần Phong cố nén sự kích động trong lòng.

Tiền tài chỉ là thứ yếu, cái hắn cần nhất là nhanh chóng tìm thấy Nữ vương Tinh Tuyệt, làm rõ chuyện quái quỷ gì đang xảy ra trên người mình.

"Lão Trần... anh thấy sao?" Shirley Dương bỗng lên tiếng.

Trần Phong thu hồi ánh mắt, giải thích nhạt nhòa: "Tôi cũng nghĩ giống cô...

Chỗ kia chắc là lối vào chủ mộ thất, chỉ cần đi qua đó là có thể tìm thấy Nữ vương Tinh Tuyệt." Shirley Dương cười lạnh một tiếng: "Anh biết tôi không hỏi cái đó..." Cô chỉ tay xuống đống kho báu dưới đất.

Trần Phong thừa biết cô ta muốn hỏi gì, chẳng qua là mục đích thực sự khi tìm đến cổ thành.

Nhưng Trần Phong sẽ không dễ dàng tiết lộ.

Hắn không nhìn thêm vào kho báu, nói thẳng: "Tôi thật sự không biết cô hỏi gì, nên đi thôi, mọi người đang đợi bên ngoài." Trần Phong định quay người đi về, nhưng Shirley Dương truy vấn từ phía sau:

“Lão Trần, nói thật với tôi đi, anh tìm Tinh Tuyệt cổ thành rốt cuộc là vì cái gì?

Anh thật sự là truyền nhân Phát Khâu, không thể nào không cầu kim ngân tài bảo, đúng không?” Nghe vậy, Trần Phong biết cô nàng người Mỹ này rốt cuộc cũng không nhịn được nữa.

Mấy ngày nay, hai người bọn họ đều có toan tính riêng.

Trần Phong không dám chắc cô ta có phải đến để tìm Mộc Trần Châu giải trừ lời nguyền cho dòng họ Bàn Sơn hay không.

Chương 131

Ngược lại, Shirley Dương cũng rất kiêng dè hắn.

Hiện giờ sắp tìm thấy chủ mộ thất, cô ta đành phải ngả bài.

Nhưng mục đích của Trần Phong quá kinh thế hãi tục.

Suy đoán về "người sống" mà nói ra cũng sẽ rước họa vào thân.

Vì thế, trong tình huống chưa rõ địch ta, Trần Phong chỉ có thể hỏi ngược lại: “Cô Dương, câu này phải là tôi hỏi cô mới đúng chứ?

Cô nói đi tìm tung tích của cha mình, ở núi Côn Luân tôi đã giúp cô tìm rồi.

Nhưng nếu cô muốn tìm kho báu, ở đây đầy rẫy ra đấy, còn muốn tìm gì nữa?” Nói xong, Trần Phong không thèm để ý nữa, trực tiếp rời đi.

Shirley Dương nhìn theo bóng lưng Trần Phong, nghiến răng nói: “Lão Trần, nếu chúng ta đều có mục đích riêng, vậy thì hợp tác chân thành đi.

Tôi hy vọng lát nữa trong đội ngũ sẽ không xảy ra chuyện huynh đệ tương tàn...” Với câu nói của cô ta, Trần Phong chẳng thèm bận tâm.

Nếu thực sự lo lắng, thì nên lo cho cô nương họ Dương nhà cô ấy.

Trần Phong dẫn Shirley Dương quay lại chỗ Đá Đoạn Long.

Đợi hai người ra khỏi hang, về tới bờ sông, cả hai mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử vội kéo Trần Phong sang một bên, còn Shirley Dương thì đi báo cáo tình hình với Giáo sư Trần.

“Lão Trần...

Ông đoán xem tôi nhặt được cái gì dưới sông?” Bàn Tử nôn nóng mở lời, vừa cười vừa lén lút móc trong túi ra một thứ.

Trần Phong nhìn qua, đó là một đồng tiền vàng.

Trần Phong không hề có chút cảm xúc nào, ngược lại nghiêm giọng nói với hai người: “Hai ông nghe cho kỹ đây, lát nữa vào trong tuyệt đối không được đại kinh tiểu quái.” Thấy Trần Phong không vui khi thấy vàng, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, cảm thấy có gì đó không ổn.

Bàn Tử nhíu mày: “Lão Trần, ông nhìn thấy tiền vàng mà chẳng vui chút nào thế?

Nói thật đi, bên trong rốt cuộc có thấy không?

Có phải là kho báu không?” Trần Phong không nói gì, chỉ âm thầm gật đầu.

Bàn Tử lập tức hưng phấn: “Tôi biết ngay mà, bên trong chắc chắn có kho báu.

Tôi nói cho hai ông biết, sau này phải nghe ý kiến của tôi nhiều vào, không sai đâu!

Khoan đã... kho báu có nhiều không?” Thấy Bàn Tử bị tiền làm mờ mắt, Trần Phong biết cần phải dội gáo nước lạnh.

Hắn nói thẳng: “Kho báu thì có, nhiều hơn tất cả những gì chúng ta tưởng tượng...

Nhưng Bàn Tử, ông phải khôn ra một chút, Lão Ngô cũng để ý giúp tôi.

Nơi này cực kỳ gần chủ mộ thất, bên trong chắc chắn vô cùng hung hiểm, kho báu chỉ là thứ yếu thôi.” Ngô Bát Nhất gật đầu đồng

ý.

Bàn Tử thì chẳng lọt tai chữ nào, mặt đỏ bừng vì kích động.

Nhưng lúc này, Bàn Tử bỗng nhìn ra sau, rồi nghiêm túc nói: "Lão Ngô, tôi nhắc nhở ông một câu.

Tôi cảm giác con bé người Mỹ kia để ý ông rồi đấy.

Giáo dục nước ngoài nó thế, càng không cho nó mặt mũi, nó càng coi trọng ông.

Nhưng ông phải kiên định, đừng để trúng mỹ nhân kế của đế quốc Mỹ, phải xứng đáng với sự tín nhiệm của Đảng và nhân dân." Vừa dứt lời, Bàn Tử lại ngoái đầu nhìn.

Trần Phong mắng ngay: "Thôi đi, đừng có nâng cao quan điểm.

Tôi nói cho hai người biết, cô nàng họ Dương kia không đơn giản đâu, hai ông cẩn thận chút..." Trần Phong kéo hai người lại, hạ thấp giọng: "Vừa nãy ở trong đó cô ta lại định thăm dò tôi một lần nữa...

Nhưng tôi nhận ra thân thế cô gái này rất bí ẩn.

Trước khi xuất phát, cô ta biết chúng ta là trộm mộ, nhưng thà mạo hiểm để trộm mộ dẫn đường cũng nhất quyết phải tìm cho ra Tinh Tuyệt cổ thành, chuyện này rất không bình thường.

Hơn nữa, cô ta nhìn thấy kho báu mà chẳng hề động lòng, thứ cô ta muốn tìm chắc chắn không phải những thứ đó." Ngô Bát Nhất nhíu mày: "Vậy Lão Trần, ông đoán cô ta tìm gì?" Trần Phong suy nghĩ vài giây rồi nói ra suy đoán: "Tôi có tra tài liệu, phái Bàn Sơn và văn hóa Tinh Tuyệt có mối liên hệ lớn.

Nếu tổ tiên cô ta thực sự có người là Bàn Sơn Đạo Nhân, thì chắc chắn cô ta đến Tinh Tuyệt cổ thành để tìm một thứ gì đó..." "Được rồi, đừng nói nữa, họ tới kìa." Thấy Shirley Dương và Giáo sư Trần

đã nói chuyện xong và đang đi tới, Trần Phong cắt ngang cuộc đối thoại.

Giáo sư Trần kích động hỏi: "Đồng chí Trần Phong, tôi nghe nói bên trong có thể là nơi đặt mộ huyệt của Nữ vương Tinh Tuyệt phải không?" Giáo sư Trần kích động đến mức quên hết tất cả.

Trần Phong nhận ra ông ấy dường như chẳng màng đến kho báu, trong đầu chỉ toàn là việc tìm mộ Nữ vương.

Nhìn thấu suy nghĩ của Giáo sư Trần, Trần Phong cũng thấy đau đầu.

Những trí thức này đơn thuần đến mức đáng sợ, ở trong mộ thì đây không phải chuyện tốt.

Lỡ vì sự cuồng nhiệt mà kích hoạt cơ quan nào đó thì tất cả sẽ bị liên lụy mà chết.

Vì vậy, Trần Phong dặn dò thẳng thừng: "Giáo sư Trần, hiện tại chúng ta sắp tiến vào chủ mộ thất.

Nhưng ông phải nhớ, càng gần chủ mộ, nguy hiểm càng nhiều.

Vừa nãy vào trong, đó chỉ là suy đoán của tôi, chưa ai chứng minh được mộ thất nằm ở trỏng.

Vì thế, mọi người phải kiểm soát cảm xúc, cố gắng giữ bình tĩnh tuyệt đối.

Nếu không, lỡ xảy ra nguy hiểm bên trong, tôi cũng không cứu được mọi người đâu." Thái độ Trần Phong rất nghiêm túc, nhưng Giáo sư Trần rõ ràng không nghe lọt.

Cảm xúc cuồng nhiệt khiến ông ta cắt ngang lời Trần Phong: "Không được...

Cổ mộ Nữ vương Tinh Tuyệt tôi đã mong mỏi cả đời rồi, Shirley

à, mau đưa tôi vào...” Nhưng vừa dứt lời, Trần Phong đã trực tiếp chặn đường mọi người.

Hắn quát lên với giọng điệu giận dữ chưa từng thấy: “Không được!

Phải nghe tôi!” Biểu cảm của Trần Phong cực kỳ nghiêm túc, ngữ khí thô bạo khiến mọi người im bặt.

Đặc biệt là Giáo sư Trần, lần đầu tiên thấy Trần Phong nghiêm túc như vậy.

Trần Phong tiếp lời: “Tất cả nghe đây, thám hiểm cổ mộ không phải chuyện đùa.

Không phải như ngồi trong văn phòng tra cứu tài liệu là có thể đi lại tự do đâu.

Cũng đừng trách tôi nói lời khó nghe, tôi làm vậy là để nhiều người được sống sót đi ra hơn.

Giáo sư Trần, ông cũng đừng trách tôi không tôn trọng người già, nếu ông không khôn ra một chút thì kết cục sẽ giống như Giáo sư Hách đấy.” “Lão Trần...” Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong nặng lời quá cũng hơi khó chịu.

Nhưng Trần Phong không cho ai sắc mặt tốt.

Bởi vì mấy vị trí thức này gặp chuyện là không nghe ai khuyên can.

Đến lúc chết người thì hắn lại phải gánh trách nhiệm.

“Lão Trần nói đúng đấy...” Shirley Dương cũng phụ họa một câu.

Nghe vậy, Giáo sư Trần mới dần tỉnh táo lại từ trạng thái cuồng nhiệt.

Nghĩ đến cái chết của Hách Ái Quốc, ông cuối cùng cũng gật đầu.

Trần Phong để Shirley Dương dẫn mấy người vào cửa hang trước.

Hắn quay lại dặn Ngô Bát Nhất và Bàn Tử: "Hai ông cũng vậy, mang theo Móng lừa đen và bùa Mạc Kim cho kỹ vào..." Dặn xong, Trần Phong vượt lên dẫn đầu, đưa mọi người cẩn thận đi qua dưới tảng Đá Đoạn Long, đến trước vách đá đứt gãy.

Tới nơi, Trần Phong bảo mọi người lấy đèn pin soi xuống dưới.

Vừa nhìn thấy tình cảnh bên dưới, ai nấy đều không kìm được sự hưng phấn.

Dưới ánh đèn pin, dưới chân vách đá là đống tiền vàng và châu báu chất cao như núi.

Đủ loại trang sức khiến người ta hoa cả mắt.

"Oa!

Chương 132

Nhiều quá!" Bàn Tử hét lên.

Những người khác cũng nuốt nước bọt ừng ực, cảm giác máu nóng dồn lên não.

Giáo sư Trần là người tỉnh lại đầu tiên, phân tích: "Tốt quá rồi, chỗ này nhất định là đồ bồi táng của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Những vật bồi táng này xuất hiện ở đây chứng tỏ bên dưới nhất định là chủ mộ thất của Nữ vương." "Vậy còn đợi gì nữa?

Chúng ta xuống thôi!" Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn được.

Nhưng Ngô Bát Nhất liếc nhìn Trần Phong, rồi bảo Bàn Tử: "Thôi đi, ra phía sau mà đứng.

Quy tắc cũ, Lão Trần đi đầu, tôi ở giữa, ông đoạn hậu." Bàn Tử lần này không chịu nổi nữa.

Thấy bao nhiêu kho báu bên dưới, hắn muốn xuống trước để tranh thủ vơ vét một ít lúc mọi người không để ý.

Hắn mếu máo: "Lại là tôi đoạn hậu à?

Nhà tôi ba đời đơn truyền, nhỡ tôi tuyệt tự thì các ông không áy náy sao?" Bàn Tử gấp đến độ mồ hôi đầy mặt.

Nhưng Trần Phong mặc kệ, vội lấy thang dây từ ba lô ra, cố định trước vách đá rồi thả xuống.

"Phù ~" Thở ra một hơi trọc khí, Trần Phong leo xuống thang dây trước tiên.

Các thành viên khảo cổ cũng bám sát theo sau.

Cuối cùng, Bàn Tử vừa tuột xuống khỏi thang dây là lao ngay vào

đống tiền vàng.

“Oa a...” Nhìn kho báu trước mắt, hắn kêu lên một tiếng rồi vội vàng vơ một nắm nhét vào ngực áo.

“Tiểu Vương!” Đột nhiên Giáo sư Trần hét lớn.

Mọi người quay lại, thấy Bàn Tử đang nhét vàng vào người.

“Bàn Tử!

Bỏ ra!” Ngô Bát Nhất quát lên.

Bàn Tử đành miễn cưỡng trả lại số vàng.

Giáo sư Trần khổ tâm khuyên bảo: “Đồng chí Tiểu Vương, hồi tôi mới đi khảo cổ cũng giống cậu, cũng động lòng tư tâm.

Không sao, đó là thường tình của con người, thấy nhiều rồi sẽ có sức đề kháng thôi.” “Haizz... tôi biết rồi.” Bàn Tử méo xệch mặt, lôi hết đồ ra.

Đợi xong xuôi, Giáo sư Trần mới tha cho hắn, mọi người tiếp tục đi tới.

Trần Phong đi đến bên cạnh, hạ giọng nói với Bàn Tử: “Bàn Tử...

đừng có gấp.

Lần này chúng ta ưu tiên tìm mộ Nữ vương Tinh Tuyệt trước, đồ đạc ở đây chạy đi đâu được...

Hiểu ý tôi không?” Nghe lời Trần Phong, ánh mắt ảm đạm của Bàn Tử sáng rực lên.

Hắn thì thầm hưng phấn: “...Ý là sau này anh em mình bao trọn gói hả?

Hề hề!” "Suỵt!" Trần Phong ra hiệu im lặng, rồi quay lên trước nói: “Mọi người bám sát tôi, phía trước có thể là chủ mộ thất, cũng có

thể là cơ quan.

Nhưng dù là gì thì tuyệt đối không an toàn đâu.

Chuẩn bị xong chưa, chúng ta vào...” Trần Phong dẫn mọi người bước vào hang động.

Vừa vào, hắn đã thấy có gì đó sai sai.

Gió thổi ngược chiều?

Không sai!

Vừa vào đường hầm, Trần Phong cảm nhận được một luồng gió nhẹ thổi vào mặt.

Ngọn lửa trên đuốc bị gió thổi nghiêng về phía sau.

Trần Phong cảnh giác ngay lập tức.

Trong không gian kín mít thế này làm sao có không khí lưu thông?

Trừ phi phía trước là một không gian ngầm cực lớn, lại nối với sông ngầm ở đâu đó, tạo ra sự đối lưu không khí.

Hắn không quay đầu lại, dặn dò: “Mọi người cẩn thận, phía trước có gió thổi ngược.

Nếu tôi đoán không lầm, phía trước có thể là một vách đứt gãy ngầm hoặc hẻm núi dưới lòng đất.” Nghe vậy, đội khảo cổ phía sau đều cảnh giác.

Chỉ có Giáo sư Trần là tỏ ra vô cùng kích động, dường như ông biết điều gì đó?

Trong tình huống này, mọi người đều căng thẳng tiến bước.

Càng đi sâu, gió thổi ngược càng mạnh.

Tình huống gì đây?

Cảm giác bất an trong lòng Trần Phong càng mãnh liệt.

Dưới luồng gió mạnh thế này, hẻm núi đối diện chắc chắn vô cùng hùng vĩ.

Trần Phong bước ra khỏi đường hầm.

Khi dùng đèn pin chiếu về phía trước, đồng tử mọi người co rút lại ngay lập tức.

Chỉ thấy ngay dưới chân là một vách núi đen ngòm.

Bên dưới vách núi là vực sâu thăm thẳm không thấy đáy.

"Lùi lại!" Trần Phong lập tức hối thúc mọi người lùi lại hai bước.

Vừa rồi nếu không cẩn thận bước hụt là rơi thẳng xuống vực thẳm vạn trượng rồi.

Đợi lùi lại an toàn, Trần Phong mới lau mồ hôi lạnh.

Hắn soi đèn pin ra bốn phía, thấy đây là một thung lũng khổng lồ, xung quanh đều là vách núi dựng đứng, không có chỗ nào để leo trèo.

Còn dưới chân là một cái động không đáy rộng hàng trăm mét.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong nuốt nước bọt.

Lúc này, Giáo sư Trần bỗng hưng phấn nói: "Không sai rồi, đây chính là Quỷ Động đời đời tương truyền trong văn hóa Tinh Tuyệt cổ thành." "Quỷ Động?

Là cái gì thế?" Bàn Tử hỏi.

Giáo sư Trần nhìn cái động không đáy trước mắt, giải thích: "Trong truyền thuyết, Tinh Tuyệt cổ thành chủ yếu do người tộc Quỷ Động cấu thành.

Sở dĩ gọi là tộc Quỷ Động vì trong nước Tinh Tuyệt có một cái vực sâu không đáy mà họ đời đời canh giữ.

Không sai đâu, đây chính là Quỷ Động trong truyền thuyết.

Chỉ có điều đến nay vẫn chưa ai biết đáy của Quỷ Động nối đến đâu...

Từng có lời đồn rằng, Quỷ Động mà nước Tinh Tuyệt canh giữ là một 'Hư số không gian'!" Càng nói càng hưng phấn, sắc mặt Giáo sư Trần hồng hào hẳn lên.

Ngô Bát Nhất cũng nhìn xuống dưới với vẻ khó tin.

Quả nhiên!

Đèn pin soi xuống chỉ thấy được một ít vách núi, còn lại là hun hút không đáy.

Shirley Dương cũng ngạc nhiên: "Hư số không gian?

Đó chẳng phải là dị giới trong truyền thuyết sao?" Mọi người đều kinh ngạc.

Chương 133

Dị giới?

Một danh từ chỉ xuất hiện trong văn học.

Chẳng lẽ nơi này thần bí đến thế?

Trần Phong quan sát kỹ Quỷ Động rồi lên tiếng: "Giáo sư Trần nói có lẽ không sai, trên thế giới quả thực tồn tại nhiều thứ chúng ta không giải thích được.

Nhưng nói là dị giới thì có phần nói quá.

Cái gọi là 'Hư số không gian', thực tế chỉ những nơi mà khoa học kỹ thuật hiện tại chưa thể thăm dò được.

Năm xưa khi tôi làm lính công binh đi khảo sát ở núi Trường Bạch, nơi đó đồn có thủy quái Thiên Trì.

Đơn vị tôi đã đo đạc độ sâu của Thiên Trì.

Kết quả phát hiện một chuyện khó tin..." Mọi người đều bị câu chuyện của Trần Phong thu hút.

Hắn tiếp tục: "Thiên Trì không rộng, nếu có thủy quái thì không thể nào không bắt được.

Tuy nhiên, khi tôi thăm dò đến độ sâu hai ngàn mét thì thước đo không đủ nữa.

Nhưng vẫn chưa chạm đáy Thiên Trì...

Mà ngọn núi đó cao chưa đến hai ngàn mét...

Cho nên đơn vị kết luận Thiên Trì không đáy... hoặc thông thẳng xuống tầng đá ngầm." Câu chuyện của Trần Phong nghe huyền bí khiến mọi người mơ hồ.

Nhưng Giáo sư Trần lại gật đầu tán thưởng: “Đồng chí Trần Phong nói rất đúng, trong khảo cổ học tuy có nhiều chuyện khoa học chưa giải thích được, nhưng dù gặp chuyện gì cũng phải nhìn nhận dưới con mắt khoa học.” Vừa nói, Giáo sư Trần vừa nhìn về phía trước.

Bỗng nhiên ông hét lên: “Phía trên có cái gì đó!” Trần Phong vội kéo Giáo sư Trần lại.

Mọi người cũng nhìn theo hướng ông chỉ.

“Giáo sư, ông nhìn thấy gì vậy?” Giáo sư Trần lắc đầu không rõ.

Mọi người có chút khó xử.

Quỷ Động sâu không thấy đáy, rơi xuống là vạn kiếp bất phục.

Lúc này Trần Phong nhanh trí lấy ra một chiếc gương từ trong ngực áo.

Hắn cẩn thận đưa gương ra khỏi miệng hang, dùng đèn pin chiếu vào để phản xạ ánh sáng nhìn lên trên.

“Lão Trần!

Có thật kìa!” Bàn Tử khen ngợi.

Trần Phong không đáp, chăm chú nhìn vào trong gương.

“Lão Trần, thấy gì thế?” Ngô Bát Nhất hỏi.

Trần Phong lắc đầu: “Xa quá không nhìn rõ.

Nhưng lờ mờ thấy phía trên có một mỏm đá nhô ra, trông như cái đôn đá.

Trên mỏm đá hình như có thứ gì đó, nhưng xa quá...” Nghe vậy, mọi người đều tỉnh cả người.

Vào mộ lâu như vậy, tuy tìm thấy Quỷ Động nhưng vẫn chưa ai

giải khai được bí mật thực sự của ngôi cổ mộ này.

Trần Phong suy nghĩ vài giây rồi nói: "Tôi quyết định rồi, tôi sẽ lên đó xem sao..." Mọi người đều thất kinh.

Quỷ Động sâu thăm thẳm, xung quanh không có dây thừng hay cầu treo, lỡ sảy chân là chết chắc.

Nhưng mọi người đâu biết Trần Phong có suy đoán riêng.

Hắn nhớ mang máng Nữ vương Tinh Tuyệt được táng gần Quỷ Động.

Nếu không có gì bất ngờ, mỏm đá phía trên có thể là nơi đặt quan tài Nữ vương.

Trần Phong quan sát kỹ lưỡng, quả nhiên phát hiện bên trái Quỷ Động có một con đường sạn đạo hiểm trở.

Con đường này rộng chưa đến một mét, xoắn ốc men theo vách núi đi lên.

Nhìn thấy nó, Trần Phong đã có tính toán.

"Mọi người đừng lo, tôi sẽ không leo lên một cách mù quáng đâu, nhìn kìa..." Trần Phong chỉ về phía con đường sạn đạo cheo leo bên trái.

Mọi người lập tức hiểu ý định của hắn, nhao nhao can ngăn.

"Đồng chí Trần Phong, chuyện này không phải trò đùa đâu!" "Đúng đấy Trần đại ca, không thể manh động được!" "Lão Trần, mẹ kiếp tôi sợ độ cao!" Bàn Tử kéo áo Trần Phong, hai chân run cầm cập.

Nhưng nghĩ kỹ lại, đây dường như là cách duy nhất.

Ngoài con đường sạn đạo này ra thì không còn lối nào khác.

Hơn nữa, đã đến tận đây, nếu vì không tìm thấy đường mà phải

quay về thì mới là điều hối hận nhất.

Giáo sư Trần hạ quyết tâm: "Đồng chí Trần Phong nói đúng, có khả năng đây là lần tôi đến gần cổ mộ Tinh Tuyệt nhất.

Nếu cứ thế quay về, tôi sẽ hối hận cả đời.

Quyết định vậy đi, mấy người chúng tôi sẽ lên, Tiểu Tát ở dưới này đợi... nếu có ai không lên được thì ở lại đây cho an toàn." Tát Đế Bằng cũng đành gật đầu đồng ý.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, cả hai cũng quyết tâm.

Tuy Bàn Tử sợ độ cao, nhưng Trần Phong đã lên thì hắn cũng không thể làm hèn.

Lần này do Trần Phong dẫn đường, những người khác bám theo sau.

Tuy nhiên họ không dám buộc dây thừng vào nhau nữa, vì trên con đường hẹp thế này, nếu một người ngã xuống rất có thể sẽ kéo cả đám chết chùm.

Dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, mọi người chậm rãi bước lên con đường sạn đạo cheo leo.

Trên con đường chật hẹp, ai cũng không dám quay đầu, càng không dám nhìn xuống dưới.

Nhìn một cái là bủn rủn tay chân ngay!

Trần Phong nhắc nhở: "Mọi người cẩn thận, tuyệt đối đừng nhìn xuống.

Đi theo tôi, tay bám vào vách đá, đi chậm thôi..." Vừa nói, Trần Phong vừa dùng xẻng công binh gõ nhẹ xuống mặt đường phía trước kiểm tra.

Gõ vài cái mới dám bước tiếp.

Con đường này không biết đã bỏ hoang bao lâu, có thể xuất hiện vết nứt, chịu không nổi trọng lượng là rơi xuống ngay.

Rào rào!

Quả nhiên, tảng đá trước mặt Trần Phong bỗng vỡ vụn khi bị hắn ấn xẻng vào.

Thấy cảnh này, Trần Phong đứng khựng lại.

Tác dụng của việc dùng xẻng dò đường đã phát huy.

Trần Phong trấn tĩnh lại, tiếp tục dẫn mọi người đi lên.

Tốc độ di chuyển càng chậm hơn.

Khoảng mười mấy phút sau, họ mới vòng sang phía đối diện Quỷ Động.

Mọi người định thần nhìn lại, thấy phía trước là một con dốc đi lên.

Trên dốc là một khoảng đất rộng rãi bằng phẳng.

Từ chỗ đất bằng nhìn lên, nhóm Trần Phong rốt cuộc cũng thấy rõ thứ treo lơ lửng trên Quỷ Động.

Chương 134

Đó quả thực là một mỏm đá nhô ra từ vách núi.

Ở đầu mỏm đá, ngay phía trên Quỷ Động, dường như có một khúc thân cây thô to được đặt nằm ngang.

Nhìn qua thì to cỡ hai người ôm!

Bàn Tử kinh hô: "Chuyện gì thế này?

Sao trên đó lại treo một khúc gỗ to đùng?" Ngô Bát Nhất suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi đoán đó chính là Gỗ Thần Côn Luân phải không?" "Gỗ Thần Côn Luân?

Là cái gì?" Giáo sư Trần hỏi.

Ông cũng từng nghe thấy cái tên này trong văn hiến, nhưng đó chỉ là truyền thuyết, liệu có thật không?

Trần Phong quan sát kỹ rồi giải thích: "Mọi người đừng hiểu lầm, Gỗ Thần Côn Luân không thần kỳ như sách ghi chép đâu.

Nói trắng ra, đó là rễ cây Âm Trầm Mộc.

Gọi là Âm Trầm Mộc thực chất chỉ gỗ Kim Tơ Nam Mộc có tuổi đời ít nhất trăm năm bị chôn sâu dưới đất.

Loại gỗ này do chỉ còn rễ lại là Kim Tơ Nam Mộc, nên dù chỉ còn một khúc nhỏ, rời khỏi nước và ánh nắng vẫn có thể tự mọc rễ tại chỗ, không bị khô chết." "Trên đời lại có loại gỗ thần kỳ như vậy sao?" Giáo sư Trần dường như đã đoán ra.

Trần Phong khẳng định: "Không sai... còn có thứ tà môn hơn nữa.

Theo Hán Thư Tả Truyện ghi chép, Gỗ Thần Côn Luân thích hợp nhất để làm quan tài và dược liệu.

Nếu đem thi thể đã được xử lý phòng rữa an táng trong đó, không những có thể giữ cho thi thể không phân hủy mà còn đảm bảo đủ độ ẩm.

Sách ghi rằng thi thể trong đó thậm chí ngàn năm không nát, người chết nhiều năm vẫn sống động như thật...” Nghe vậy, không chỉ Giáo sư Trần mà ai nấy đều đoán ra lai lịch khúc gỗ đó.

Giáo sư Trần hưng phấn: “Vậy thì có khả năng đó là quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt, thi thể bà ấy nằm trong đó?” Trần Phong gật đầu: “Ít nhất tám phần là vậy...” “Vậy còn chờ gì nữa?!” Nghe đến đây, Bàn Tử dường như quên luôn chứng sợ độ cao.

Nhưng Trần Phong không dám lơi lỏng, vội ra hiệu mọi người đừng manh động.

Hắn đi trước tiên phong.

Chậm rãi leo lên, Trần Phong rốt cuộc cũng đến được chỗ mỏm đá nhô ra.

Nhưng mọi người chưa dám bước tới, chỉ dùng đèn pin soi cẩn thận.

Vừa nhìn, đồng tử ai nấy đều co rút.

“Trên khúc gỗ có cái gì thế kia?

Trông như củ khoai sọ khổng lồ?” Bàn Tử mắt tinh nhất, liếc cái là thấy trên Gỗ Thần Côn Luân mọc một bông hoa lớn màu xanh lam đầy yêu dị.

Hình dáng bông hoa y hệt như nụ hoa khoai sọ.

Giáo sư Trần nhìn vài giây rồi hét lên: “...Lẽ nào là Hoa Thi Hương Ma Dụ trong truyền thuyết?

Trên đời thực sự có thứ này sao?” “...Ma Dụ?” Bàn Tử và những

người khác ngơ ngác.

Giáo sư Trần kích động: “Tương truyền, Thi Hương Ma Dụ sinh trưởng ở sâu trong cổ mộ.

Không những giữ cho thi thể không phân hủy mà điều thần kỳ nhất là làm cho thi thể tỏa ra mùi hương.

Tôi cũng chỉ đọc trong cổ tịch, không ngờ nó có thật.

Hôm nay được thấy tận mắt, đúng là mở rộng tầm mắt!” Vừa nói, Giáo sư Trần vừa định chụp ảnh.

Nhưng Trần Phong ngăn lại, bổ sung: “Giáo sư Trần nói đúng, nhưng chưa đủ.

Tôi cũng từng tra tài liệu, Thi Hương Ma Dụ đúng là mọc trong cổ mộ.

Nhưng tác dụng của nó không phải để giữ xác không thối, mà là để canh giữ thi thể, truyền thuyết nói nó là loài hoa đến từ địa ngục.

Bởi vì mùi hương nó tỏa ra không phải từ thi thể, mà người ngửi phải mùi hương này đều sẽ sinh ra ảo giác, vĩnh viễn không thoát ra được khỏi cổ mộ.

Cuối cùng, dù có bao nhiêu kẻ trộm mộ thì cũng đều phải bỏ mạng lại đây bồi táng cùng chủ nhân ngôi mộ.” Nói ra những lời này, Trần Phong cũng thấy hơi sợ!

May mà chưa trực tiếp xông lên...

Về tư liệu Thi Hương Ma Dụ, hắn cũng được hệ thống truyền thụ kiến thức.

Những gì hắn nói chỉ là phiến diện, uy lực thực sự của loài hoa này đủ khiến người ta gặp ảo giác "quỷ dựng tường".

Nghe Trần Phong nói, mọi người cảm thấy khó tin.

Nhưng nghĩ kỹ lại, dọc đường đã gặp bao chuyện quái dị rồi, Thi Hương Ma Dụ thực ra còn có vẻ bình thường chán.

Giáo sư Trần vội hỏi: "Vậy phải làm sao?

Nếu không lên được thì không mở được quan tài.

Hiện tại quan tài Nữ vương Tinh Tuyệt đang ở ngay trước mắt...

Tiếc quá." "Lão Trần... có cách nào không?" Ngô Bát Nhất cũng sốt ruột.

Trần Phong suy nghĩ vài giây rồi gật đầu.

Đương nhiên là có cách...

Mùi hương của Thi Hương Ma Dụ gây ảo giác, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một loại chất gây ảo giác, không sánh được với độc tố của rắn độc sa mạc.

Cho nên Bắc Địa Huyền Châu chắc chắn có tác dụng.

May mà còn dư ba viên...

Trần Phong lấy Bắc Địa Huyền Châu ra, bẻ thành hai nửa, đưa cho mọi người: "Giáo sư Trần, đây là Bắc Địa Huyền Châu do tôi điều chế.

Thuốc này có tính ôn lương giải độc, khắc chế được hơn ba mươi loại khí độc.

Mọi người mỗi người ngậm một ít trong miệng, chắc chắn sẽ khắc chế được mùi của Thi Hương Ma Dụ, nhớ kỹ tuyệt đối không được nhổ ra..." Giáo sư Trần mừng rỡ nhận lấy, thậm chí còn khuyên giải những người khác: "Ăn đi...

Đồng chí Trần Phong đã có thủ đoạn này thì mọi người cứ tin tưởng." Ông làm gương, bỏ ngay Bắc Địa Huyền Châu vào miệng.

Bàn Tử và Ngô Bát Nhất thấy vậy cũng làm theo.

Cuối cùng Shirley Dương cũng gật đầu ngậm thuốc.

Trần Phong cũng ngậm một viên, rồi hô hào mọi người cẩn thận đi theo hắn.

Không ai để ý rằng, ngay khi vừa ngậm Bắc Địa Huyền Châu, tinh thần dường như minh mẫn hơn một chút.

Đồng thời, nếu lúc này Trần Phong quay đầu lại, chắc chắn sẽ kinh ngạc phát hiện ba người Tát Đế Bằng được phân công ở lại phía dưới đã biến mất từ lúc nào không hay.

Nhưng Trần Phong tất nhiên không nhìn thấy.

Lúc này sự chú ý của hắn dồn cả vào Gỗ Thần Côn Luân và Thi Hương Ma Dụ.

Đợi mấy người cẩn thận tiến đến trước Gỗ Thần Côn Luân mới nhìn rõ chân diện mục của loài hoa này.

Chỉ thấy vẻ ngoài của Thi Hương Ma Dụ đẹp lạ lùng, Trần Phong hít sâu một hơi, có thể ngửi thấy mùi hương dị biệt trong không khí.

Xem ra Thi Hương Ma Dụ quả nhiên thần kỳ!

Nếu không có Bắc Địa Huyền Châu thì Trần Phong cũng không dám manh động tiến lên.

Tê ~ Tê!

Đúng lúc này, Thi Hương Ma Dụ bỗng nhiên cử động.

Trần Phong định thần nhìn kỹ, quỷ tha ma bắt, nó còn sống sao?

Xem ra Thi Hương Ma Dụ cũng giống như hoa ăn thịt người hay cây bắt ruồi, là loài thực vật có thể di động.

Chương 135

Nhất thời mấy người không dám manh động.

Chỉ thấy Thi Hương Ma Dụ đung đưa trong không trung, dường như muốn chọn người mà nuốt chửng...

Đoàng!

Bỗng nhiên một tiếng súng vang lên.

Ngay sau đó, đạn ria bắn trúng vào rễ của Thi Hương Ma Dụ, lập tức đánh bay nó khỏi Gỗ Thần Côn Luân, rơi xuống đất, nhựa xanh văng tung tóe khắp nơi.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong mới quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Bàn Tử không biết từ lúc nào đã giơ súng săn lên, hai tay đang run rẩy.

Thấy ánh mắt của Trần Phong, Bàn Tử mới nói: "Cái đó... tôi thấy thứ này hơi đáng sợ, không sao chứ?" "Làm tốt lắm, Bàn Tử." Trần Phong không những không trách mà còn khen ngợi.

Bất kể thế nào, thứ bọn họ cần tìm là Nữ vương Tinh Tuyệt.

Thi Hương Ma Dụ bám trên đó luôn là mối họa trong lòng.

Giờ thì tốt rồi, bị Bàn Tử bắn một phát tiêu đời, coi như không còn nỗi lo về sau.

"Mọi người cẩn thận một chút.

Lão Ngô...

ông xem trước cái quan quách đi." Dù biết Thi hương ma dụ đã bị loại bỏ, Trần Phong vẫn không hề lơi lỏng cảnh giác, anh gọi Ngô Bát Nhất, muốn kiểm tra tình hình xung quanh quan quách trước.

Dù sao đây cũng là quan quách của Nữ vương Tinh Tuyệt, tuy đã trừ được Thi hương ma dụ nhưng vẫn không thể khiến người ta yên tâm.

Quan quách là lớp phòng vệ cuối cùng của chủ mộ... không có gì bất ngờ thì chắc chắn sẽ có cơ quan cạm bẫy ở gần đây.

Ngô Bát Nhất hiển nhiên cũng hiểu điều này, lập tức cùng Trần Phong tiến đến trước quan quách, hai người cẩn thận xem xét.

Cùng lúc đó, Bàn Tử cũng kéo giáo sư Trần cẩn thận lùi lại vài bước.

Dù gì cũng đã theo Trần Phong xuống hai cái mộ, dĩ nhiên hắn biết lúc này là lúc cực kỳ nguy hiểm.

Ực!

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mọi người đều không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Nhưng Trần Phong không nói một lời nào, tiếp tục xem xét.

Dưới ánh mắt chăm chú, anh phát hiện ra chiếc quan quách này dường như được đẽo gọt từ một khối Côn Luân thần mộc nguyên vẹn.

Nắp quan và thân quan là một thể thống nhất, chỉ cần mở nắp quan là có thể thấy thi thể chủ mộ bên trong...

Thật khó tưởng tượng, Nữ vương Tinh Tuyệt năm xưa thần kỳ đến mức nào!

Có thể ở một nơi khỉ ho cò gáy thế này mà tìm được một khối Côn Luân thần mộc hoàn chỉnh như vậy để làm quan quách.

Khoảng chừng năm phút sau, Trần Phong đột nhiên xoay người.

“Mọi người đừng sợ, tạm thời chưa phát hiện cơ quan.

Tôi đoán, nếu có cơ quan thì chắc cũng nằm bên trong quan quách chứ không phải bên ngoài." Nói vậy nhưng trong lòng Trần Phong cũng có chút không chắc chắn.

Có lẽ Nữ vương Tinh Tuyệt cho rằng, không ai có thể thực sự tiến vào lăng mộ của bà ta và an toàn đến được đây.

Nhưng vẫn không thể lơi lỏng cảnh giác.

Dù sao thì, cẩn tắc vô ưu.

Nghĩ vậy, Trần Phong và Ngô Bát Nhất liếc nhau một cái, sau đó bắt đầu tính toán trong đầu.

Vì la bàn ở đây đã mất tác dụng do từ trường, nên muốn tìm vị trí góc Đông Nam, chỉ có thể dựa vào bản thân chiếc quan quách.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền cẩn thận phân tích: "Theo suy đoán của tôi, Nữ vương Tinh Tuyệt là người Tây Vực, chắc sẽ không đặt quan quách theo hướng mặt Nam lưng Bắc.

Nhưng tôi nhớ mình đã đi vào từ hướng mặt trời mọc, sau khi đi một mạch vào trong thì tổng cộng đã rẽ trái hai lần, rẽ phải một lần.

Cho nên, bây giờ phía bên trái của tôi hẳn là hướng mặt trời mọc..." "Cứ cho là vậy đi, mặt trời mọc ở hướng Đông, vị trí tôi đang đứng xoay một vòng sẽ lại về điểm cũ.

Cho nên, bên trái tôi hẳn là hướng Đông, vậy vị trí góc Đông Nam tám phần là ở phía sau lệch sang trái một chút." Nghe lời Trần Phong nói, giáo sư Trần có chút khó hiểu.

"Đồng chí Trần Phong, cậu đang nói gì vậy?" Nhưng Ngô Bát Nhất lại không để ý, trực tiếp nhận lấy nến từ tay Bàn Tử, sau đó thắp lên ở góc Đông Nam.

Đợi sau khi cố định ngọn nến, Trần Phong và những người khác

liếc nhau một cái rồi hít một hơi thật sâu.

Sau đó, Trần Phong mới quay người nói với mọi người: "Bàn Tử, ba chúng ta cùng nhau mở quan quách ra.

Giáo sư Trần, ông và Tuyết Lê lùi ra sau một chút, lỡ có cơ quan còn có thể né kịp." Nghe lời Trần Phong, hai người vội vàng lùi lại.

Tiếp đó, ba người Trần Phong đứng vững trước quan quách, sau đó dùng sức nắm lấy nắp quan, bắt đầu đẩy về phía sau.

Vù~ Ngay lập tức, kèm theo một tiếng động, nắp quan bị ba người hợp lực đẩy ra.

Lúc này, cả ba người Trần Phong đều không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, kiên nhẫn cúi đầu chờ đợi.

Ngay sau đó, khoảng hai phút trôi qua, sau khi xác định không có cơ quan nào được kích hoạt, Trần Phong mới lập tức ngẩng đầu.

Anh cẩn thận dùng đèn pin rọi vào bên trong quan quách.

Thế nhưng, khi nhìn rõ tình hình bên trong, cả ba người đều cứng đờ tại chỗ, không ai có thể cử động được.

"Chuyện gì thế?" "Lão Trần!" Lúc này, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất đều dùng ánh mắt kinh hãi nhìn về phía Trần Phong.

Trần Phong tuy khá hơn một chút, nhưng trong lòng cũng đã dậy sóng kinh hoàng.

"Đồng chí Trần Phong?" Cũng vào lúc này, giáo sư Trần không nhịn được mà bước lên.

Tuy nhiên, chưa kịp đi được mấy bước, Bàn Tử đã trực tiếp quay người, dùng súng săn chĩa thẳng vào đầu Tuyết Lê.

"Bàn Tử, anh chĩa súng vào tôi làm gì?!" Tuyết Lê không hiểu Bàn Tử bị làm sao.

Nhưng Bàn Tử không hề lùi bước, trực tiếp mở chốt an toàn, sau đó kinh hãi hét lên: "Nói, cô theo chúng tôi đến thành cổ Tinh Tuyệt rốt cuộc là để làm gì?" "Để khảo cổ chứ sao?" Lúc này, Tuyết Lê có chút không hiểu.

Nhưng Bàn Tử lại trực tiếp gầm lên: "Đừng có lảm nhảm, nếu thật sự là để khảo cổ, vậy tại sao Nữ vương Tinh Tuyệt lại trông giống hệt cô?!" Cái gì?!

Nghe thấy lời này, không chỉ Tuyết Lê mà cả giáo sư Trần cũng sững sờ tại chỗ.

Ngay sau đó, hai người cũng chẳng còn để ý đến họng súng của Bàn Tử, vội vàng chạy đến bên quan quách.

Khi cúi đầu nhìn xuống, sắc mặt cả hai cũng trở nên trắng bệch trong nháy mắt.

Chỉ thấy, bên trong quan quách quả thật có một thi thể, đang mặc trang phục của nữ vương Tây Vực, vô cùng lộng lẫy!

Nhưng điều khiến người ta khó tin là, thi thể sau hơn hai nghìn năm vẫn còn nguyên vẹn như lúc sống.

Không giống như khô thi, nhục thân không mục nát, hoàn toàn giống hệt người sống.

Chỉ có điều, sắc mặt trắng bệch!

Nhưng đó đều không phải là mấu chốt, điều thực sự khiến người ta sởn gai ốc chính là, dung mạo của Nữ vương Tinh Tuyệt, giống hệt như Tuyết Lê!

Chứng kiến cảnh này, giáo sư Trần đột ngột quay đầu nhìn về phía Tuyết Lê, cũng với vẻ mặt kinh hoàng hỏi: "Khó tin quá... quả thực là không thể tin nổi!

Tuyết Lê, rốt cuộc là chuyện gì, tại sao cô lại giống hệt Nữ vương Tinh Tuyệt?!" Giờ phút này, giáo sư Trần thực sự cảm thấy sởn gai ốc từ tận đáy lòng!

Ông nhận ra trang phục của người Tây Vực, kết hợp với tầm quan trọng của lăng mộ này, nên vô cùng chắc chắn đây là thi thể của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Nhưng ông cũng không hiểu, tại sao Tuyết Lê và Nữ vương lại giống nhau đến thế?

Chương 136

Lẽ nào, gặp quỷ giữa ban ngày?

"...Giáo sư Trần!" Lúc này, trong lòng Tuyết Lê cũng cảm thấy vô cùng kinh hãi, mặt mày sợ hãi đến trắng bệch.

Bởi vì cô cũng không hiểu, tại sao dung mạo của Nữ vương Tinh Tuyệt lại giống mình đến vậy?

Nhưng dù thế nào đi nữa, đó là sự thật!

Nghĩ đến đây, cô cũng chỉ có thể dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Trần Phong.

Thế nhưng, Trần Phong lại lắc đầu nói: "Không thể nào là ảo giác do mùi hương của Thi hương ma dụ gây ra, Bắc địa huyền châu chắc chắn có thể giải trừ độc tính của mùi hương đó." Đúng vậy!

Trần Phong dám khẳng định, tuyệt đối không thể là do Thi hương ma dụ.

Nếu Bắc địa huyền châu không có tác dụng, thì bây giờ đến nọc độc của rắn máu sa mạc anh còn không sợ, lẽ nào lại trúng phải thuốc gây ảo giác?

Huống hồ, hình ảnh mà mọi người đang thấy đều giống nhau.

Điều này cho thấy, trong quan quách đúng là thi thể của Nữ vương Tinh Tuyệt, và dung mạo của bà ta giống hệt Tuyết Lê.

"Dương bà tử, bây giờ không còn gì để nói nữa chứ!

Nói, rốt cuộc cô đến đây làm gì?!" Đúng lúc này, Bàn Tử dứt khoát dí thẳng họng súng vào đầu Tuyết Lê.

Lúc này, ngay cả Ngô Bát Nhất cũng không nói lời nào, căn bản

không giúp cô biện giải.

Không vì lý do gì khác!

Phải biết rằng, bây giờ tính mạng của tất cả mọi người đều treo trên một sợi dây.

Nếu Tuyết Lê bây giờ còn không chịu nói thật, vậy thì lúc đó tất cả mọi người đều phải chết.

Trong tình huống này, tình cảm nam nữ hay nghĩa khí bạn bè đều là giả dối.

Anh phải chịu trách nhiệm, phải làm cho mọi người có thể sống sót ra ngoài nhiều nhất có thể!

Lúc này, Tuyết Lê cuối cùng cũng ý thức được, nếu không nói thật thì thật sự không còn cách nào khác.

Trần Phong cũng đúng lúc nói: "Cô Hà, đến lúc này rồi, cô vẫn không chịu nói thật sao?

Đến thành cổ Tinh Tuyệt, rốt cuộc là vì cái gì?" "Tuyết Lê à!" Lúc này, ngay cả giáo sư Trần cũng sốt ruột thúc giục.

Không vì gì khác!

Trần Phong chỉ có một nghi vấn!

Anh sớm đã nghi ngờ, Tuyết Lê đến đây là để tìm Mộc Trần Châu.

Bây giờ, dù thế nào cũng phải bắt cô ta nói ra, việc tìm kiếm Mộc Trần Châu là chuyện gì.

Cũng vào lúc này...

"Được... tôi nói!" Đột nhiên, Tuyết Lê nghiến răng, sau đó đau đớn nói: "Ông nội tôi là đạo nhân Bàn Sơn, theo lời ông tôi kể, dòng dõi Bàn Sơn xuất thân từ thành cổ Tinh Tuyệt.

Dòng dõi Bàn Sơn từ xưa đến nay có một lời nguyền, người trưởng thành đều không sống quá năm mươi tuổi, máu sẽ biến thành màu vàng rồi chết." "Tôi tuy không phải người của dòng dõi Bàn Sơn, nhưng trên người tôi cũng có thể có lời nguyền đó.

Tôi đến thành cổ Tinh Tuyệt là để hoàn thành di nguyện của ông nội, tìm kiếm Mộc Trần Châu trong văn hóa Tinh Tuyệt, để giải trừ lời nguyền của dòng dõi Bàn Sơn!" Cái gì?!

Đột nhiên nghe thấy những lời này, câu chuyện gần như đã lật đổ nhận thức của mọi người.

Lúc này, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn về phía Trần Phong.

Còn Trần Phong, thì dùng ánh mắt dò xét nhìn về phía Tuyết Lê.

Không vì gì khác!

Trần Phong sớm đã đoán được, cô ta có thể là cháu gái của Liễu Trần Tiếu.

Dòng dõi Bàn Sơn quả thực xuất thân từ thành cổ Tinh Tuyệt, đời đời tìm kiếm Mộc Trần Châu, là để giải trừ lời nguyền đó.

Chỉ có điều, anh không ngờ rằng, Tuyết Lê cũng có lời nguyền đó.

"Chứng minh đi!" Nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên lên tiếng.

Nghe lời anh, Tuyết Lê nghiến răng, đột nhiên kéo cổ áo xuống, sau đó để lộ ra sau lưng của mình.

Vừa nhìn một cái, mọi người kinh hãi phát hiện, trên lưng cô ta có một vết bớt hình con mắt!

Chứng kiến cảnh này, mọi người lập tức kinh hãi.

Đặc biệt là giáo sư Trần, chỉ vào vết bớt đó kinh hãi nói: "...Đây không phải là đồ đằng được tín ngưỡng cao nhất trong văn hóa Tinh

Tuyệt sao?!" Lúc này, tất cả mọi người nhìn vào vết bớt sau lưng Tuyết Lê, đều rơi vào trầm tư.

Sau hai phút, Ngô Bát Nhất mới đột nhiên nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, bỏ súng xuống đi?" "Lão Ngô!

Con mụ này lai lịch không rõ ràng, sao có thể?" Lúc này Bàn Tử rõ ràng không tin.

Nhưng vào lúc này, Trần Phong, người nãy giờ vẫn im lặng, lại đột nhiên phân phó: "Bàn Tử, nghe lời Lão Ngô, bỏ súng xuống đi.

Nếu có gì bất trắc, tôi cũng có thể ngăn cản ngay lập tức." "...Thôi được rồi!" Lời của Trần Phong có tác dụng, Bàn Tử dù trong lòng không cam tâm, cũng chỉ có thể bỏ súng săn xuống.

Không vì gì khác!

Trần Phong bây giờ cơ bản đã xác định, Tuyết Lê là hậu duệ của đạo nhân Bàn Sơn.

Đến thành cổ Tinh Tuyệt là để tìm Mộc Trần Châu, giải trừ lời nguyền của dòng dõi Bàn Sơn.

Chỉ có điều, anh đến đây cũng là để tìm Mộc Trần Châu, tìm cách khiến người chết sống lại.

Vậy thì, chỉ cần Tuyết Lê không ảnh hưởng đến anh, thì không sao cả.

Lúc này, khi Bàn Tử bỏ súng xuống, mọi người cũng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, mấy người Trần Phong cẩn thận tiến đến gần quan quách, sau đó dùng đèn pin rọi vào bên trong, cẩn thận xem xét.

"Bàn Tử, đi xem ngọn nến đi..." Sau khi phân phó một tiếng, Trần Phong lại lần nữa nhìn vào bên trong quan quách.

Lúc này, giáo sư Trần nhìn vào trang phục trên người Nữ vương Tinh Tuyệt, cũng không nhịn được mà tán thưởng: "Không sai rồi, đây là trang phục đế vương trong văn hóa Tinh Tuyệt.

Xem ra, trang phục trên người bà ta không giống với người Hồ ở Tây Vực, mà lại có văn hóa của dân tộc Hán." "Điều này cho thấy, năm xưa nước Tinh Tuyệt đã tiếp thu rất nhiều văn hóa của triều Hán, có sự khác biệt so với người Hồ địa phương.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng bộ trang phục trên người bà ta đã là bảo vật vô giá, đối với ngành khảo cổ học của tôi, sẽ có cống hiến cực lớn đấy!" Nghĩ đến đây, giáo sư Trần vô cùng kích động.

Tuy nhiên, lúc này Trần Phong lại không để ý đến quần áo trên người bà ta, hai tay anh ấn lên hai cánh tay của Nữ vương Tinh Tuyệt, sau đó thuận thế ấn xuống.

Không vì gì khác!

Mục đích duy nhất của Trần Phong trong chuyến đi này không phải vì kho báu, mà là để tìm kiếm bí mật có thể khiến người chết sống lại của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Suốt quãng đường đi, Trần Phong đã có những suy đoán.

Anh cảm thấy, loại năng lực này có lẽ đến từ cái gọi là Mộc Trần Châu, nhưng chẳng ai biết Mộc Trần Châu là gì.

Nghĩ đến đây, Trần Phong chỉ có thể thuận tay mò mẫm xuống dưới.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là trên người Nữ vương Tinh Tuyệt, không có bất kỳ thứ gì giống như viên châu.

Thậm chí, Trần Phong còn bóp cả xương hàm dưới của nữ thi, nhưng phát hiện trong miệng Nữ vương Tinh Tuyệt, cũng không có

bất kỳ viên châu nào.

Kỳ lạ thật... theo lý mà nói, nếu có vật gì giống như viên châu, thông thường sẽ được đặt trong cửu khiếu của chủ mộ.

Bây giờ, lại không tìm thấy.

Lẽ nào, cái gọi là Mộc Trần Châu, không phải là hình dạng của một viên châu?

Khoan đã...

Chương 137

Cũng vào lúc này, Trần Phong đột nhiên phát hiện, trong hai tay của Nữ vương Tinh Tuyệt, đang ôm một khối đá hình tròn.

Trung tâm của khối đá đó bị khoét rỗng, trông giống như một đồng tiền được phóng to.

Lẽ nào, đây là Mộc Trần Châu?

Nhìn thấy chiếc đĩa tròn này, Trần Phong lập tức có suy đoán trong đầu.

Sau đó, anh lại vội vàng chỉ cho giáo sư Trần, chỉ vào chiếc đĩa tròn đó hỏi.

"Giáo sư Trần, ông xem thử?" Trần Phong cho rằng, giáo sư Trần quanh năm nghiên cứu văn hóa Tinh Tuyệt, có thể sẽ nhận ra thứ này.

Theo sự chỉ dẫn của Trần Phong, giáo sư Trần cũng nhìn thấy chiếc đĩa đó.

Quả nhiên!

Lúc này, giáo sư Trần lập tức bị chiếc đĩa thu hút sự chú ý.

Điều kỳ lạ là, sau khi quan sát kỹ vài phút, ông lại lắc đầu.

"Xin lỗi đồng chí Trần Phong, thật hổ thẹn khi tôi tự nhận mình cả đời nghiên cứu văn hóa Tinh Tuyệt, nhưng tôi thực sự không nhận ra thứ này." Nghe đến đây, Trần Phong cũng nhíu mày.

"Giáo sư Trần, ngài xem lại lần nữa đi." Lúc này, Tuyết Lê cũng không nhịn được hỏi.

Tuy nhiên, giáo sư Trần vẫn lắc đầu nói: "Tuyết Lê, xin lỗi nhé.

Thứ này, trong tất cả những ghi chép về tộc Quỷ Động mà tôi đã

xem, đều không hề có một chút manh mối nào.

Hơn nữa, thứ này cũng không giống với bất kỳ đồ đằng nào trong văn hóa Tinh Tuyệt...” Nghe đến đây, Tuyết Lê có chút không cam lòng, lập tức cũng vội vàng đến gần Nữ vương Tinh Tuyệt.

Sau đó, cô dùng đèn pin rọi lên trên, cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy, chiếc đĩa tròn có màu đen sẫm, trông như có rất nhiều đường vân nhỏ như gân mạch, phảng phất không phải do con người tạo ra, mà là một vật tự nhiên.

Chuyện gì thế này?

Nhìn thấy thứ này, Tuyết Lê luôn cảm thấy đã thấy ở đâu đó, nhưng chỉ cần suy nghĩ kỹ, lại không nhớ ra rốt cuộc nó là gì.

“Lão Trần, ông có nhận ra không?” Lúc này, Tuyết Lê cũng không nhịn được hỏi Trần Phong.

Tuy nhiên, Trần Phong cũng lắc đầu...

Sau đó, anh lại kéo Tuyết Lê sang một bên, rồi nhỏ giọng hỏi: “Cô thấy sao, thứ này có phải là Mộc Trần Châu không?” Cái gì?!

Nghe Trần Phong hỏi, Tuyết Lê lập tức kinh ngạc ngẩng đầu.

Cô cẩn thận nhìn chiếc đĩa tròn, sau đó lại cẩn thận phân tích: “Đúng là có khả năng này, bởi vì theo lời kể của ông nội tôi, dòng dõi Bàn Sơn đời đời đều tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Cho nên, cái gọi là Mộc Trần Châu, tất nhiên phải xuất phát từ văn hóa Tinh Tuyệt.” “Nhưng đáng tiếc là, Mộc Trần Châu cụ thể trông như thế nào, không ai từng thấy.

Hơn nữa, bất kỳ văn hiến nào có liên quan đến văn hóa Tinh Tuyệt, cũng đều không có ghi chép về Mộc Trần Châu.” Nghe đến đây, Trần Phong đã hiểu ý của cô.

Cái gọi là Mộc Trần Châu, chưa ai từng thấy.

Thậm chí, Mộc Trần Châu rốt cuộc có phải là một vật hình viên châu hay không, cũng không ai có thể chứng minh.

Có thể nó là một viên châu... nhưng cũng có thể là một khối rubik... thậm chí là một cái búa!

Bây giờ, nếu Mộc Trần Châu là một cái đĩa hình thù kỳ lạ như thế này, cũng có thể hiểu được.

Quan trọng hơn là, một vật hiếm có và kỳ lạ như vậy lại được Nữ vương Tinh Tuyệt ôm trong tay.

Ngay cả khi chôn cất cũng phải mang theo bên mình, tuyệt đối không thể là vật tầm thường.

Nhưng, rốt cuộc nó là gì?

Nghĩ đến đây, Trần Phong rơi vào trầm tư.

Trong một lúc, anh cũng không thể chứng minh được suy đoán của mình.

Nếu thứ này thật sự là Mộc Trần Châu, vậy thì làm thế nào mới có thể khiến nó phát huy tác dụng?

Theo lời của Tuyết Lê, Mộc Trần Châu có khả năng giúp dòng dõi Bàn Sơn giải trừ lời nguyền.

Cho nên, Trần Phong cũng suy đoán, cái gọi là năng lực khiến người chết sống lại của Nữ vương Tinh Tuyệt, cũng đến từ viên Mộc Trần Châu đó.

Nhưng, Nữ vương Tinh Tuyệt đã chết hai nghìn năm, không ai biết cách sử dụng nó nữa.

"Lão Trần...

ông xem thử, ông có thấy thứ này quen mắt không?" Đúng lúc này, giọng của Ngô Bát Nhất vang lên.

Nghe lời anh ta, Trần Phong cũng vội vàng đi qua, thuận theo hướng chỉ của Ngô Bát Nhất cẩn thận nhìn.

Thật... không nhìn thì thôi, nhưng khi Ngô Bát Nhất nhắc nhở, Trần Phong nhìn từ góc nghiêng, phát hiện khối đĩa này thật sự có chút quen mắt.

Nhưng, đã thấy thứ này ở đâu nhỉ?

Khoan đã...

Nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên nhớ ra.

Lập tức, để kiểm chứng suy đoán của mình, anh liền quay đầu hạ giọng nói với Ngô Bát Nhất: "Lão Ngô, ông cũng nhớ ra từ đâu rồi à?" Ngô Bát Nhất gật đầu, tỏ ý xác nhận.

Nghe đến đây, mắt Trần Phong lập tức sáng lên.

Cũng vào lúc này, Tuyết Lê cũng vội vàng hỏi: "Hai người đang nói gì vậy?

Đã thấy thứ này ở đâu?" Nhưng Trần Phong sẽ không nói cho cô biết.

Bởi vì, lần trước anh thấy thứ này, là trên bức bích họa trong lăng mộ của vua Cô Mặc.

Nghĩ vậy, Trần Phong nhắm mắt lại cẩn thận hồi tưởng.

May mắn là trí nhớ của anh không tồi, Trần Phong có thể nhớ rõ, trên bức bích họa đó anh đã thấy một hình ảnh như thế nào.

Khi đó, vua Cô Mặc quỳ gối trước Nữ vương Tinh Tuyệt, lúc đó Nữ vương Tinh Tuyệt ngồi trên vương tọa, thứ bà ta ôm trong lòng, chính là khối đĩa này.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cuối cùng cũng liên kết được khối đĩa và bức bích họa.

Nhưng, suy nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy có chút không đúng... nếu khối đĩa này thật sự quan trọng như vậy, thì rất có thể nó chính là Mộc Trần Châu.

Tuy nhiên, nếu là Mộc Trần Châu, vậy thì làm thế nào mới có thể khiến nó phát huy tác dụng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong không nhịn được cúi đầu nhìn lại khối đĩa đó.

Lần này, nhìn từ một góc độ khác, Trần Phong lại phát hiện ra một điều kỳ lạ.

Khối đĩa này trông giống như một bản vẽ phẳng của nhãn cầu người.

Đúng vậy!

Nhìn kỹ, những đường gân nhỏ trên khối đĩa, giống như những mạch máu trong mắt.

Nếu là mắt, vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Bởi vì, đồ đằng của thành cổ Tinh Tuyệt, chính là mắt.

Chỉ có điều, con mắt này dường như không hoàn chỉnh, bởi vì vị trí trung tâm của khối đĩa bị khoét rỗng, đường kính khoảng hai centimet.

Trông giống như một đồng tiền.

Chương 138

Nhìn như vậy, giống như con ngươi trong mắt, đã bị khoét ra...

Khoan đã!

Nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên nhớ lại, trong bức bích họa ở ngôi mộ cổ, có khắc họa cảnh vua Cô Mặc cầu xin Nữ vương Tinh Tuyệt một thứ gì đó.

Và thứ anh tìm thấy trong ngôi mộ cổ, là một viên Dạ Minh Châu...

Điều này cho thấy, viên Dạ Minh Châu đó tám phần là do Nữ vương Tinh Tuyệt ban cho nước Cô Mặc.

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì viên Dạ Minh Châu đó, có phải là con ngươi bị lấy đi hay không?

"Lão Trần!

Anh phát hiện ra gì rồi?!" Vào lúc này, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được hỏi.

Lúc này, Trần Phong mới đột ngột tỉnh lại từ trong suy tư.

Trong một lúc, anh nhìn giáo sư Trần, không biết nên nói thế nào cho phải.

Bước tiếp theo, để chứng thực suy đoán của mình, anh cũng sẽ lấy viên Dạ Minh Châu ra.

Tuy nhiên, nếu một khi lấy ra, sẽ đồng nghĩa với việc thừa nhận trước đó đã tự ý vào ngôi mộ cổ.

Nhưng, chuyện này liên quan đến những gì đã xảy ra với anh...

Nghĩ vậy, Trần Phong dứt khoát nghiến răng, sau đó nói với giáo

sư Trần: “Giáo sư Trần, ngài tinh thông văn hóa Tây Vực, ngài xem kỹ xem, cái đĩa trong tay Nữ vương Tinh Tuyệt, có giống với đồ đằng tối cao của tộc Quỷ Động không?” Nghe lời Trần Phong, giáo sư Trần mới tỉnh lại.

Sau đó, ông nhìn kỹ mới phát hiện, thứ này thật sự giống với con mắt trong văn hóa Tinh Tuyệt.

Thế là, giáo sư Trần liền gật đầu, hưng phấn nói: “Không sai, đồng chí Trần Phong nói đúng.

Thứ này, quả thực nên là đồ đằng con mắt trong văn hóa Tinh Tuyệt.

Ồ đúng rồi...” Nghĩ đến đây, giáo sư Trần dường như nhớ ra điều gì đó.

Lập tức, ông hưng phấn bổ sung: “Trước đây tôi đã nghiên cứu rất nhiều về văn hóa Tinh Tuyệt, tất cả các tài liệu đều cho thấy, người có thể sử dụng đồ đằng con mắt, chỉ có một mình Nữ vương Tinh Tuyệt.

Thậm chí có tài liệu còn đề cập, Nữ vương Tinh Tuyệt có một con mắt khổng lồ, to bằng quả dưa hấu.” “Tương truyền, đó là con mắt thứ ba của Nữ vương Tinh Tuyệt, có thể nhìn bao quát toàn bộ nước Tinh Tuyệt.

Trong văn hóa của tộc Quỷ Động, con mắt này càng được tôn sùng, là biểu tượng thống trị toàn bộ tộc Quỷ Động.” “Tôi không hiểu, sao người lại có ba mắt.

Hơn nữa, con mắt thứ ba lại to hơn cả đầu... bây giờ tôi đã hiểu rồi, con mắt đó không phải là con mắt thật, mà là thần vật mà Nữ vương Tinh Tuyệt sở hữu!” Nghĩ đến đây, giáo sư Trần chỉ vào cái đĩa đó, sau đó biểu cảm càng lúc càng hưng phấn.

“Giáo sư Trần, ý ngài là, đó là con mắt thứ ba?” Lúc này, Tuyết Lê dường như cũng đoán ra được.

Trong một lúc, sắc mặt mọi người đều khác nhau, dường như cũng đã hiểu ra nguyên do trong đó.

Vào lúc này, Trần Phong lại đột nhiên tiếp lời nhắc nhở: “Không, giáo sư Trần xem kỹ lại xem, trong con mắt đó thiếu cái gì?” Thiếu cái gì?

Nghe lời Trần Phong, giáo sư Trần lập tức nhìn theo.

Vừa nhìn, giáo sư Trần quả nhiên phát hiện, ở trung tâm của cái đĩa, dường như có dấu vết bị khoét rỗng.

Trông như, chỗ đó ban đầu đáng lẽ phải được khảm vào...

“Con ngươi?!” Nghĩ đến đây, giáo sư Trần lập tức không nhịn được kinh hô một tiếng.

Sau đó, Trần Phong cũng thuận thế gật đầu, rồi ra lệnh cho Bàn Tử: “Bàn Tử, lấy ra đi.” “Lão Trần!” Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử lập tức có chút không tình nguyện, càng cẩn thận liếc nhìn giáo sư Trần một cái.

Nhưng vào lúc này, Trần Phong lại tiếp tục hét lên: “Mau lên!” “...Được rồi, tôi lấy!” Nghe vậy, Bàn Tử nghiến răng cũng mở ba lô ra, sau đó từ bên trong mò ra một thứ.

Dưới ánh sáng đèn pin, giáo sư Trần nhìn kỹ thì lập tức kinh ngạc.

Chỉ thấy, trong tay hắn, là một viên Dạ Minh Châu đang phát sáng lấp lánh!

Nhìn thấy viên Dạ Minh Châu, giáo sư Trần không nhịn được kích động.

Tuyết Lê càng cẩn thận nhìn về phía Trần Phong, sau đó hỏi: “Lão

Trần, anh lấy thứ này từ đâu ra vậy?" Nhưng Trần Phong tạm thời không trả lời, dưới ánh mắt kinh ngạc của giáo sư Trần và những người khác, anh từ từ tiến đến trước quan quách, định đặt viên Dạ Minh Châu trở lại.

Thành công hay không, cứ xem thử...

Trần Phong suy đoán, cái đĩa này có khả năng là Mộc Trần Châu.

Hiện tại, cách duy nhất để chứng minh là đặt viên Dạ Minh Châu này trở lại, hoàn bích quy triệu.

Nếu Mộc Trần Châu thật sự có khả năng khiến người chết sống lại, vậy thì tiếp theo hẳn là có thể thể hiện ra.

Vừa nghĩ, Trần Phong vừa đặt viên Dạ Minh Châu trở lại.

Cạch~ Khi viên Dạ Minh Châu được đặt xuống, mọi người vội vàng nhìn kỹ, chỉ thấy kích thước của viên Dạ Minh Châu thật sự khớp với vị trí trung tâm của cái đĩa.

Vừa đặt lên, cái đĩa lập tức trở nên hoàn chỉnh, trông như một con mắt màu đen!

"...Thật sao?" Chứng kiến cảnh này, giáo sư Trần không nhịn được kinh hô thành tiếng.

Tuy nhiên, Trần Phong không để ý đến mọi người, chỉ chăm chú nhìn vào con mắt đó kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng kỳ lạ là, hai phút trôi qua, con mắt vẫn không có động tĩnh gì.

Năm phút trôi qua...

đến lúc này, Trần Phong cũng không nhịn được tự giễu thở dài một hơi.

Xem ra, truyền thuyết chung quy vẫn là truyền thuyết, trên đời

không thể tồn tại siêu năng lực khiến người chết sống lại.

Nhưng vào lúc này...

"Đồng chí Trần Phong!

Rốt cuộc anh lấy viên Dạ Minh Châu này từ đâu ra?" Lúc này, giáo sư Trần cuối cùng cũng không nhịn được sự dày vò trong lòng.

Đồng thời, Tuyết Lê cũng lập tức dùng ánh mắt cảnh giác, nhìn chằm chằm vào ba người Trần Phong.

"Lão Trần, chúng ta có thể làm vậy sao?" Lúc này, Bàn Tử bắt đầu lo lắng.

Tuy nhiên, Trần Phong không cam lòng nhìn lại cái đĩa đó, sau khi xác nhận không có gì bất thường, cuối cùng mới đành lòng nói: "Giáo sư Trần... chuyện là thế này.

Trước đó tôi ở gần cái giếng nước kia, đã phát hiện ra lăng mộ của vua Cô Mặc.

Cho nên, ba chúng tôi đã thức đêm đào thông mộ đạo, sau khi vào trong mới tìm thấy viên Dạ Minh Châu này." Cái gì?!

Nghe đến đây, giáo sư Trần gần như nổ cả tròng mắt.

Sau đó, ông càng kích động nói: "Phát hiện ra lăng mộ của nước Cô Mặc, sao không nói cho tôi biết?!

Anh có biết không, điều đó có ý nghĩa lớn như thế nào đối với nghiên cứu khảo cổ?

Anh đang trộm mộ đấy!" "Ngoài ra, anh có phá hoại thứ gì trong lăng mộ không, anh đã thấy những gì?!" Lúc này, giáo sư Trần chỉ quan tâm đến việc anh có phá hoại lăng mộ hay không, tạm thời quên cả chuyện anh đã lấy đi thứ gì.

Nhưng vào lúc này, Tuyết Lê lại tức giận nói: "Lão Trần, tôi đã

nhìn lầm anh!

Mấy người các anh, toàn là những kẻ tham lam!

Anh có biết không, phát hiện ra lăng mộ của nước Cô Mặc, quan trọng như thế nào đối với việc tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt?" Trong một lúc, Tuyết Lê cũng hoàn toàn thất vọng về Trần Phong.

Tuy nhiên, lúc này giáo sư Trần lại tức giận ngắt lời: "Được rồi Tuyết Lê, đừng nói nhiều như vậy nữa.

Đồng chí Trần Phong, mau nói đi, trong lăng mộ anh đã thấy những gì, mau nói cho tôi biết!" Nghe lời giáo sư Trần, sắc mặt Tuyết Lê mới tốt hơn một chút.

Lúc này, Trần Phong cũng nghiến răng, dứt khoát nói: "Tôi đã thấy một số ghi chép trên bức bích họa trong mộ thất.

Trên đó vừa hay, có hình ảnh vua Cô Mặc cầu xin Nữ vương Tinh Tuyệt viên Dạ Minh Châu này.

Cho nên, tôi mới liên tưởng, viên Dạ Minh Châu này có thể là con ngươi của con mắt." "Ngoài ra, trong lăng mộ không còn gì cả..." Nghe Trần Phong nói vậy, giọng điệu của giáo sư Trần cũng dịu đi.

Chương 139

Lập tức, sau khi suy nghĩ vài giây, ông phân tích: "Đồng chí Trần Phong, anh đã nhìn nhầm rồi.

Viên Dạ Minh Châu này, đáng lẽ không phải Nữ vương Tinh Tuyệt tặng cho nước Cô Mặc, mà là bị trộm đi." Trộm đi?

Nghe vậy, Trần Phong có chút khó hiểu.

Nhưng vào lúc này, giáo sư Trần lại khẳng định: "Không sai, nhất định là bị trộm đi.

Tôi đã tra cứu các tài liệu liên quan, tương truyền Nữ vương Tinh Tuyệt sinh ra đã biết dị thuật, có thể triệu hồi ma quỷ từ địa ngục, khiến sa mạc xuất hiện ốc đảo, có thể giải phóng ôn dịch mang đến cái chết.

Sau đó, bà ta có được một con mắt, con mắt này càng giúp củng cố năng lực của bà ta, dùng nó để thống trị toàn bộ Tây Vực." "Nếu tôi không đoán sai, cái đĩa này chính là con mắt đó.

Năm xưa, tương truyền sự thống trị của Nữ vương Tinh Tuyệt vô cùng tàn bạo, khiến các quốc gia xung quanh lầm than.

Nước Cô Mặc đáng lẽ đã trộm đi viên Dạ Minh Châu trên con mắt, như vậy mới hợp lý." "Bởi vì trên văn hiến có ghi chép, Nữ vương Tinh Tuyệt sau đó đã mất đi con mắt, đã giải phóng ôn dịch triệu hồi cái chết, nước Cô Mặc mới bị diệt vong trong một đêm.

Sau đó, Nữ vương Tinh Tuyệt do mất đi con mắt, thần lực suy thoái, cũng dẫn đến sự diệt vong của nước Tinh Tuyệt." Nghe đến đây, Trần Phong cuối cùng cũng hiểu ra, những gì khắc trên bức bích họa rốt cuộc là gì.

Hóa ra, viên Dạ Minh Châu bị nước Cô Mặc trộm đi, là để kết thúc sự thống trị của nữ vương.

Nhưng không ngờ, viên Dạ Minh Châu đó lại mang đến tai họa diệt vong cho toàn bộ nước Cô Mặc.

Nghĩ đến đây, Trần Phong có chút đăm chiêu.

Nếu, Nữ vương Tinh Tuyệt thật sự có năng lực khiến người chết sống lại, tại sao sau khi viên Dạ Minh Châu được khảm trở lại, vẫn không có tác dụng?

Vừa nghĩ, Trần Phong và những người khác lại lần nữa đến bên mép quan quách, sau đó dùng đèn pin rọi xuống xem.

Nhưng, nhìn một lúc, mấy người phát hiện có gì đó không đúng.

Dưới ánh mắt của Trần Phong và những người khác, chỉ thấy thi thể của Nữ vương Tinh Tuyệt, không biết từ lúc nào đã mở mắt.

Giây tiếp theo, Trần Phong thấy Nữ vương Tinh Tuyệt từ từ ngồi dậy từ trong quan quách...

Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người và Nữ vương Tinh Tuyệt mặt đối mặt.

Ực!

Chứng kiến cảnh này, mồ hôi lạnh của Trần Phong túa ra.

Cùng lúc đó, những người xung quanh cũng kinh hãi hét lớn.

"Chuyện gì thế?!" "Giáo sư Trần, mau lùi lại!" Bàn Tử vội vàng kéo giáo sư Trần lùi lại, càng vội vàng giơ súng, nhắm vào Nữ vương Tinh Tuyệt.

Trong một lúc, ngay cả Trần Phong cũng sợ đến hồn bay phách tán!

Chuyện gì thế này?

Nữ vương Tinh Tuyệt đã chết hai nghìn năm, vừa rồi không có một chút dấu hiệu nào mà bây giờ lại từ người chết biến thành bánh tông lớn?!

"Lão Ngô!" Thấy vậy, Trần Phong lập tức quay đầu hét Ngô Bát Nhất.

Hai người nhìn kỹ, lại phát hiện ngọn nến ở góc Đông Nam, vẫn đang từ từ cháy, căn bản không hề tắt.

Thấy vậy, trong lòng Trần Phong lập tức kinh ngạc.

Chuyện gì thế này?

Lẽ nào là ảo giác?

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức nhìn về phía Thi hương ma dụ.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là Thi hương ma dụ đã chết từ lâu, căn bản không thể nào còn khống chế được.

Lẽ nào...

Nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên không thể tin nổi nhìn về phía cái đĩa mà Nữ vương Tinh Tuyệt đang ôm trong lòng.

Lẽ nào thật sự là Mộc Trần Châu?

Nếu là thật, vậy thì Mộc Trần Châu thật sự có năng lực khiến người chết sống lại.

Bây giờ, Nữ vương Tinh Tuyệt đã sống lại?

Sống lại, hay là thi biến!

Đến lúc mấu chốt, Trần Phong lập tức đưa ra quyết định.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cái đĩa này tất nhiên không thể tách rời quan hệ với Mộc Trần Châu, nhưng không nhất định là Mộc Trần

Châu.

Cái đĩa này cũng quả thực có năng lực thần kỳ...

Nghĩ đến đây, Trần Phong một tay kéo Ngô Bát Nhất, hai người trực tiếp cảnh giác lùi lại.

Tuy nhiên, dưới ánh mắt không thể tin nổi, họ thấy Nữ vương Tinh Tuyệt đã ngồi dậy, từ từ bước ra khỏi quan quách.

Giây tiếp theo, bà ta từng bước một đi về phía họ...

Đoàng!

Nghĩ đến đây, Trần Phong không nói một lời, trực tiếp một phát súng bắn về phía Nữ vương Tinh Tuyệt, đạn ghém càng chính xác trúng vào cái đĩa trong lòng nữ vương.

Bởi vì Trần Phong cho rằng, nếu thật sự là cái đĩa khiến xác chết sống lại, vậy thì bắn vỡ nó là được.

Nhưng điều khiến người ta không thể tin nổi là, sau khi đạn ghém bắn lên, lại không có bất kỳ tác dụng nào.

Chứng kiến cảnh này, hai người Trần Phong cũng chẳng còn để ý được gì, liền trực tiếp quay người chạy về phía sạn đạo.

Khi hai người lên lại sạn đạo, Trần Phong cũng lập tức hét về phía Bàn Tử.

"Bàn Tử, mau đưa mọi người đi!" "Biết rồi!" Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử một tay kéo giáo sư Trần đang lảm nhảm không ngớt, sau đó cùng Tuyết Lê chạy đến trước mặt hai người Trần Phong.

Lúc này, giáo sư Trần vẫn đang kinh hãi hét lớn.

"Chuyện gì thế này?

Sao có thể có chuyện như vậy... người chết hai nghìn năm có thể

sống lại?" Lúc này, cảnh tượng trước mắt đã dọa giáo sư Trần đến hồn bay phách lạc.

Dù sao ông cũng là một nhà khảo cổ học, nhưng chưa từng thấy chuyện như vậy.

Tình huống khó tin này, càng khiến cho chủ nghĩa vô thần mà ông kiên định mấy chục năm, trong nháy mắt sụp đổ.

Nhưng, ba người Trần Phong thì sớm đã quen với cảnh thi hống.

Cho nên, ba người căn bản không nghĩ nhiều, một tay kéo giáo sư Trần đi dọc theo sạn đạo lên trên.

"Tuyết Lê!

Cô ở phía sau đẩy giáo sư Trần, mau lên!" Lúc này, Trần Phong cũng không nhịn được sốt ruột.

Dù sao, có hai lần kinh nghiệm, nên anh biết một khi thi thể thi biến, với năng lực của người sống hoàn toàn không đủ để đối kháng.

Huống hồ, bây giờ anh có năng lực Thất tinh cầm nã thủ, cũng tuyệt đối không chủ động đi tìm Nữ vương Tinh Tuyệt đối đầu.

Đó là con đường tự tìm cái chết!

Người sống, không cần phải so đo với người chết!

Trong tình huống này, tốc độ của Trần Phong gần như nhanh hơn trước gấp mười mấy lần, nhanh chóng đi lên trên.

Tuy nhiên, khi vừa rời khỏi phạm vi của Nữ vương Tinh Tuyệt mười mấy mét, chuyện càng khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng đã xảy ra.

"Lão Trần!

Nhìn kìa!" "Bàn Tử, mau chạy!" Lúc này, đồng tử của Bàn Tử và

Ngô Bát Nhất gần như co rút dữ dội.

Theo tiếng của họ, Trần Phong lập tức nhìn về phía trước.

Chương 140

Nhưng khi nhìn thấy phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cả người Trần Phong đều lập tức cứng đờ.

Chỉ thấy, trên vách đá phía trước động quỷ, có hàng trăm sinh vật hình người từ trên vách đá bò lên.

Trần Phong dùng đèn pin rọi qua, chỉ thấy những thứ đó căn bản không phải là người!

"Người tộc Quỷ Động!" Lúc này, giáo sư Trần đột nhiên kinh hãi hét lớn.

Trần Phong nhìn kỹ, chỉ thấy những thứ đó đều mặc một bộ trang phục Tây Vực, nhưng lại rách nát.

Quan trọng hơn là, da thịt của những "người" đó đều khô quắt, rõ ràng không phải người sống!

Chuyện gì thế này?!

Nhận ra điều này, Trần Phong lập tức sững sờ tại chỗ.

Khoan đã...

Nhưng khi quay đầu nhìn lại, Trần Phong lại hiểu ra.

Lẽ nào... là tác dụng của Mộc Trần Châu?

Ý thức được điều này, cả trái tim Trần Phong đều treo lơ lửng.

Anh có chết cũng không ngờ, cái gọi là "Mộc Trần Châu" lại có tác dụng như vậy, trong phạm vi nhất định của động quỷ, có thể khiến tất cả những người đã chết đều sống lại?

Không... nên là thi biến!

Ý thức được điều này, Trần Phong không nói một lời, trực tiếp kéo Tuyết Lê, hét với Ngô Bát Nhất: "Lão Ngô, mau đưa mọi người chạy lên trên!" Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng không dám dừng lại nữa.

Nhưng, thời gian bây giờ không còn nhiều nữa.

Bởi vì trong giây tiếp theo, chuyện càng khiến người ta sợ hãi hơn đã xuất hiện.

Trần Phong vừa định đi lên, đột nhiên phát hiện ở dưới sạn đạo cheo leo ngay phía trước, cũng có rất nhiều khô thi bò lên.

Những khô thi đó đều là người tộc Quỷ Động từ hai nghìn năm trước, sau khi bị "Mộc Trần Châu" thi biến, đã dùng cả tứ chi bò lên sạn đạo cheo leo, chặn đứng đường đi của Trần Phong.

"Lão Trần!

Làm sao bây giờ!" Chứng kiến cảnh này, Bàn Tử không nhịn được nữa mà hét lớn.

Sau đó, hắn càng nổ một phát súng về phía trước, trực tiếp bắn nổ đầu một khô thi.

Nhưng, đạn có hạn, mà số lượng khô thi lại vô cùng đông đảo.

Giết chết một con căn bản không có tác dụng, sau đó ngày càng nhiều khô thi từ dưới động quỷ bò lên, nhe nanh múa vuốt lao tới.

Đoàng!

Đoàng!

Lúc này, tất cả mọi người đều bị đẩy lùi lại, mọi người chỉ có thể dựa lưng vào nhau.

Bàn Tử và Ngô Bát Nhất, càng chỉ có thể dùng súng săn không ngừng bắn vào những khô thi phía trước.

Nhưng, có thể làm gì được đây?

Lúc này, ngay cả Tuyết Lê cũng bị dọa đến mặt mày trắng bệch, cô vốn là người gan dạ mà giờ cũng khổ sở không nói nên lời.

Còn giáo sư Trần, càng thảm hại hơn!

Có thể nói, tất cả những gì đang xảy ra, đã lật đổ nhận thức của ông.

Trong lòng ông, bây giờ càng rối như tơ vò.

Ông cũng không ngờ, những thứ này có thể thi biến?

Hơn nữa, nhìn số lượng khô thi, phải đến hàng nghìn hàng vạn.

Nếu những thứ này dốc toàn bộ lực lượng ra ngoài, cả con đường tơ lụa Tây Vực đều sẽ sinh linh đồ thán.

Nhưng, bây giờ làm gì có thời gian để ông suy nghĩ?

"Mọi người đừng sợ... những thứ này đều là giả!

Tôi không sợ, tôi là người kiên định theo chủ nghĩa vô thần!" Lúc này, Trần Phong phát hiện sắc mặt giáo sư Trần có chút méo mó.

Một bên kinh hãi hét lớn theo chủ nghĩa vô thần, nhưng nỗi sợ hãi trong mắt lại không thể giả được.

Đây là sự điên cuồng nảy sinh trong lòng khi con người đến lúc sợ hãi nhất.

Giáo sư Trần vì Hách Ái Quốc mà sợ hãi, thực ra nội tâm sớm đã tan nát.

Chỉ vì quá đam mê khảo cổ, trước đó mới không biểu hiện ra.

Nhưng bây giờ, dưới nỗi sợ hãi này, sự điên cuồng của ông như lũ vỡ đê.

Ý thức được điều này, vẻ lo lắng trên mặt Trần Phong càng

nghiêm trọng hơn.

Bởi vì trong tình huống này, chỉ có bình tĩnh mới có thể tìm ra cách giải quyết.

Điên cuồng, chỉ làm tăng nhanh nguy cơ...

Nhưng Trần Phong đâu biết, hình ảnh mà giáo sư Trần nhìn thấy, còn kinh khủng hơn anh nhiều.

Trong mắt giáo sư Trần, ông đột nhiên thấy dưới chân mình, có một thi thể vô cùng quen thuộc bò lên.

Sắc mặt thi thể đó đen tím, khuôn mặt chính là Hách Ái Quốc đã chết trước đó?!

Chỉ thấy, "Hách Ái Quốc" đó sau khi bò lên, một tay nắm lấy cổ chân giáo sư Trần, miệng lẩm bẩm hét lên: "Thầy ơi... em là người hiểu rõ nhất sự nhiệt tình của thầy đối với văn hóa Tây Vực, tại sao thầy lại bỏ rơi em!

Em cũng muốn theo thầy vào xem thành cổ Tinh Tuyệt một chút..." Chứng kiến cảnh này, bên tai vang vọng lời của Hách Ái Quốc, mặt giáo sư Trần đều méo mó!

Thế là, miệng ông lập tức hét lớn: "Không...

Ái Quốc!

Thầy không có bỏ rơi em... thầy không có!

Không đúng... là giả...

đều là giả!

Yêu quái, ta là sứ giả của thiên thần, ta không sợ ngươi!" Vừa hét, giáo sư Trần vừa nhảy cẫng lên.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong lập tức quay đầu lại, khi thấy

sắc mặt giáo sư Trần, trong lòng Trần Phong lập tức kêu lên một tiếng.

Toi rồi!

Ông ta điên rồi!

Nghĩ đến đây, Trần Phong trực tiếp quay đầu hét lên: "Bàn Tử, giáo sư Trần tinh thần sụp đổ rồi!

Đánh ngất ông ta đi, không thì chúng ta không ai chạy thoát được!" "Được!" Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử trực tiếp quay người, dùng báng súng đập vào đầu giáo sư Trần, lập tức đánh ngất ông ta.

Nhưng, sau khi đánh ngất giáo sư Trần, tình hình lại không có chút tiến triển nào.

Chương 141

Trần Phong nhìn kỹ, chỉ thấy những khô thi đó vẫn đang bò về phía họ.

Chứng kiến cảnh này, tim Trần Phong đều treo lơ lửng.

Làm sao bây giờ?

Bây giờ không có cách nào khác, lối thoát duy nhất là giết ra ngoài!

Nhưng, những khô thi phía trước quá nhiều, phải đến hàng trăm.

Phía sau khá hơn một chút, nhiều nhất chỉ có Nữ vương Tinh Tuyệt, cộng thêm mười mấy khô thi.

Nhưng chỉ với mấy thứ này, cũng chưa chắc đã giết ra ngoài được...

Đúng rồi!

Nghĩ vậy, Trần Phong đột nhiên hét với hai người Bàn Tử: "Lão Ngô, Bàn Tử!

Quay người lại, cởi áo ra!" Lúc này, Trần Phong không còn cách nào khác.

Lối thoát trước mắt chỉ có một, là giết ra từ phía sau, đi dọc theo sạn đạo cheo leo, có lẽ sẽ có lối ra khác.

Trong tình huống này, thứ có thể dùng chỉ có kỹ năng Thần đả đã rút được trước đó.

Chỉ hy vọng, kỹ năng này không quá cùi bắp, có thể giúp anh mở một con đường máu!

Cùng lúc đó, hai người Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong thần bí, cũng không nói một lời, lập tức làm theo.

Sau đó, hai người cởi áo, quay lưng về phía Trần Phong.

“Lão Trần!

Anh định làm gì?” Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong cũng không kịp giải thích nhiều, liền trực tiếp nói: “Hai người nghe cho kỹ, Tả Lĩnh có phương pháp khiến người ta tăng sức lực, dòng dõi Phát Khâu chúng tôi vừa hay học được.

Tôi bây giờ thử một chút, lát nữa chúng ta lập tức quay người, chạy trốn từ phía Nữ vương Tinh Tuyệt, đi dọc theo sạn đạo cheo leo lên trên!” “Nếu ở đó có lối ra, chúng ta có thể sống.

Nếu không, sẽ phải quay lại đối mặt với hàng trăm khô thi!

Nghe hiểu chưa?” Cái gì?!

Nghe đến đây, trong lòng mọi người lập tức kinh hãi thất sắc.

Không ngờ, Trần Phong chuẩn bị đối đầu trực diện?

Nhưng nghĩ kỹ lại cũng đúng... nếu cứ ngồi chờ chết ở đây, vậy thì chỉ có một con đường chết.

Điều duy nhất khiến cô kinh ngạc, là Tuyết Lê, không ngờ Trần Phong ngay cả thủ pháp của Tả Lĩnh cũng biết.

Đúng là một kỳ nhân...

“Lão Trần!

Anh làm thế nào mà biết?” Nhưng Trần Phong bây giờ làm gì có thời gian rảnh rỗi để quan tâm đến người khác, việc trước mắt còn chưa cứu được.

Thế là, Trần Phong cũng dứt khoát không để ý, trực tiếp dùng dao găm rạch đứt lòng bàn tay của mình.

Sau đó, không đợi máu tươi chảy xuống, liền lập tức ấn lên lưng

hai người Bàn Tử.

“Nghe cho kỹ!

Lát nữa nghe lệnh của tôi, trực tiếp xông về phía sau!” Dứt lời, Trần Phong trực tiếp bắt đầu dùng lòng bàn tay trượt xuống.

Khi lòng bàn tay trượt, hai vệt máu trực tiếp lan ra trên lưng hai người Ngô Bát Nhất.

Giây tiếp theo, Tuyết Lê kinh ngạc phát hiện, thủ pháp của Trần Phong dường như đang khắc một loại văn tự nào đó.

Đúng vậy!

Thần đả thuật, là kỹ năng đạo mộ của lực sĩ Tả Lĩnh.

Phương pháp này, dùng đồ đằng để kích phát tiềm năng của cơ thể người, đạt được hiệu quả tự thôi miên trong thời gian ngắn.

Lúc này, cảm giác đau đớn sẽ giảm đi đáng kể, sức lực cũng sẽ tăng lên một chút.

Chỉ cần đồng tâm hiệp lực, hẳn là có bảy phần chắc chắn sống sót ra ngoài!

Cũng vào lúc này, đồ đằng trong tay Trần Phong đã vẽ xong.

Lúc này, hai người Ngô Bát Nhất và Bàn Tử, đột nhiên cũng cảm thấy cơ thể mình dường như ngày càng nóng lên.

Vốn có thể giữ được sự bình tĩnh tuyệt đối, nhưng bây giờ trong đầu lại phảng phất có một luồng hơi nóng, khiến họ dù thế nào cũng không thể bình tĩnh lại được.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong cũng vô cùng kích động.

Bởi vì, căn bản của Thần đả thuật, thực ra là cần có niềm tin tuyệt đối.

Hai người Ngô Bát Nhất tin tưởng anh vô điều kiện, cho nên mới có thể tạo ra hiệu quả tự thôi miên.

Xem ra, vị trí của anh trong lòng hai người quả thực không thấp.

Trong tình huống này, Trần Phong lập tức hét lên: "Bàn Tử, cõng giáo sư Trần lên!

Nghe lệnh của tôi, xông về phía sau!" "Được thôi!" Giờ khắc này, Bàn Tử cũng cảm nhận được sự mạnh mẽ của Thần đả thuật.

Vốn phải rất vất vả mới có thể cõng giáo sư Trần, lần này lại chỉ cần một vai vác lên.

Vác một người, mà có thể đi nhanh như bay.

"Đi!" Cũng vào lúc này, Trần Phong không nói một lời, đi đầu quay người xông về phía sau.

Lúc này, hai người Ngô Bát Nhất cũng bảo vệ Tuyết Lê ở phía sau, theo sau Trần Phong trực tiếp xông lên.

Giờ khắc này, ba người phảng phất cùng nhau trải qua sinh tử...

Suốt đường xông về phía sau, gặp phải một khô thi, Trần Phong không nói một lời, tay phải vung mạnh.

Một chiêu Ô long bàn ti, trực tiếp bẻ gãy đầu khô thi.

Giây tiếp theo, ba người tiếp tục đi về phía trước, những khô thi trên đường căn bản không thể ngăn cản ba người.

Cuối cùng, khi sắp xông trở lại bệ đá, Trần Phong nhìn kỹ phát hiện, Nữ vương Tinh Tuyệt đang đứng trên sạn đạo cheo leo chặn đường.

"...Làm sao bây giờ?" Trần Phong kiêng kỵ nhìn vào "Mộc Trần Châu" trong tay bà ta, sau đó cũng có chút do dự.

Tuy nhiên, trong giây tiếp theo, anh lại đột nhiên thấy một bóng người, trực tiếp từ phía sau bay ra đâm về phía Nữ vương Tinh Tuyệt.

"Bàn Tử!

Cẩn thận!" Thấy Bàn Tử lao tới, Trần Phong cũng kinh ngạc.

Lần này, chỉ thấy sức mạnh của Bàn Tử dường như đã có tác dụng, Nữ vương Tinh Tuyệt bị trực tiếp húc văng ra.

Giây tiếp theo, ba người Trần Phong mặt mày vui mừng, không nói một lời xông ra sạn đạo cheo leo.

Lúc này, nếu có ai dám quay đầu lại, có thể thấy sau lưng họ là vô số khô thi đang ồ ạt kéo ra.

Ba người Trần Phong một mạch chạy về phía trước, may mắn là tốc độ của họ nhanh hơn những khô thi đó rất nhiều.

Dưới nỗi sợ hãi tuyệt đối này, đặc biệt là Bàn Tử, ngay cả chứng sợ độ cao cũng quên mất.

Mấy người chạy như bay trên sạn đạo cheo leo, gần hai phút sau, đột nhiên thấy một cửa động.

Lập tức, mấy người không nói một lời, trực tiếp xông vào.

Vừa xông vào, Trần Phong đột nhiên vui mừng phát hiện, trong động có một cánh cửa đá, trông giống như một mật thất.

"Đóng cửa lại!" Nghe tiếng Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử lập tức quay người, đóng cánh cửa đá ở cửa động.

Chương 142

Đợi sau khi hoàn toàn phong kín cửa mật thất, mấy người mới như kiệt sức ngã ngồi trong mật thất.

Lúc này, mấy người có mặt dường như đều đã hoàn toàn kiệt sức.

Đợi vài giây sau, Trần Phong cũng trực tiếp ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

Trong một lúc, không ai có tâm trí để xem xét tình hình bên trong mật thất.

Mãi năm phút sau, mọi người mới hơi hồi phục thể lực.

Lúc này, hiệu quả thôi miên của hai người Ngô Bát Nhất và Bàn Tử kết thúc, tình trạng thể lực không đủ cũng hiện ra.

"Ây da!

Đau chết tôi rồi!" Lúc này, Bàn Tử không nhịn được ôm vai đến bên cạnh Trần Phong.

Trần Phong kéo áo anh ta ra xem một lát, mới an ủi: "Không sao, chỉ là tụ máu thôi, nghỉ ngơi hai ngày là khỏi." Xem ra, đây là kết quả của việc Bàn Tử húc văng Nữ vương Tinh Tuyệt.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được hỏi: "Lão Trần, vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Nhưng, nghe hỏi, Trần Phong cũng không thể trả lời.

Dù sao, chân tướng của cái gọi là "Mộc Trần Châu" anh còn chưa làm rõ, càng đừng nói đến chuyện Nữ vương Tinh Tuyệt sống lại.

Nhưng may là, bây giờ đã đến nơi an toàn, bây giờ hẳn là có thể ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng thở ra một hơi dài, mới nói: "Được rồi, đừng nói nhiều nữa, xem có thể rời khỏi đây không." Vừa nói, Trần Phong dùng đèn pin rọi xung quanh.

Nghe lời anh, mấy người bên cạnh cũng đồng loạt gật đầu.

Tiếp theo, Trần Phong phát hiện mật thất dường như là một nơi khá rộng rãi, giống như được xây dựng nhân tạo.

Trong mộ thất này, phảng phất là một nơi cách biệt với thế giới bên ngoài.

Khoan đã...

đó là gì?

Thấy có điều bất thường, Trần Phong vội vàng dùng đèn pin rọi qua.

Mấy người nhìn kỹ mới phát hiện, bên cạnh có hai bộ xương khô đang ngồi xếp bằng trên bệ đá.

Nhìn thấy xương khô, trong lòng mọi người lập tức tê dại.

Bởi vì, sau những gì đã trải qua trước đó, họ đều có cảm giác sợ hãi đối với thi thể.

Tuy nhiên, nhìn kỹ lại phát hiện, hai bộ xương khô này đã biến thành xương trắng.

Thấy vậy, mọi người cũng yên tâm.

Tiếp theo, Trần Phong lại nhìn về phía mật thất, kết quả nhanh chóng phát hiện trong mật thất có một bệ đá không lớn.

Trên bệ đá, dường như có một cơ quan bí mật.

Thấy vậy, mọi người cẩn thận tiến lại gần.

Nhìn kỹ, Trần Phong phát hiện cơ quan bí mật dường như có thể

mở ra, bên dưới có khắc một số bức bích họa.

"Lão Trần, trên đó có phải có cách rời khỏi đây không?" Nhìn thấy cơ quan bí mật, Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Nghe đến đây, Tuyết Lê cũng đột nhiên đi tới, cô rất tự tin vào khả năng đoán bích họa của mình.

Thế là, cô liền tiếp lời: "Bích họa trên đó, có lẽ là do thành cổ Tinh Tuyệt năm xưa để lại, tôi có thể hiểu được một chút." Nghe vậy, Trần Phong ra hiệu cho cô tiếp tục.

Nhưng, sau khi tỉnh lại, trong lòng Trần Phong lại đột nhiên có chút nghi ngờ về những gì đã trải qua trước đó, dường như luôn có một ý nghĩ nào đó hiện lên trong đầu.

Nhưng, lại không có manh mối quan trọng nào, khiến anh không thể suy nghĩ tiếp.

Cũng vào lúc này, Tuyết Lê liền nghiêm túc phân tích: "Trên bích họa, từng có một nhà tiên tri ở nước Tinh Tuyệt... hẳn là thi thể phía sau, bên cạnh hẳn là người hầu của nhà tiên tri..." Nói rồi, cô nhìn về phía bộ xương phía sau.

Sau đó, Tuyết Lê tiếp tục phân tích: "Nhà tiên tri, đã tiên đoán hai nghìn năm sau, sẽ có bốn người ngồi trong mật thất... nhưng chúng ta có năm người?" "Hả?

Bốn người?

Lẽ nào giáo sư Trần ngất rồi, không được tính là người?" Lúc này, Bàn Tử cũng không nhịn được hỏi.

Tiếp theo, Tuyết Lê tiếp tục đoán: "Lời tiên tri từ hai nghìn năm trước, chắc chắn không chính xác.

Nhưng không sao, trên đó có ghi, trong bốn người sẽ có người mở

được cửa mật thất...” Nghe đến đây, mắt mọi người đều sáng lên.

Bởi vì, nếu trên bích họa có ghi, ở đây có cửa, vậy thì có thể ra ngoài được rồi.

Nhưng, làm sao mở cửa...

Nhưng vào lúc này...

“Ta không sợ!

Ta là sứ giả của thiên thần, Hách Ái Quốc, là giả!

Ái Quốc thật đã chết rồi, là giả!” Đột nhiên vào lúc này, giáo sư Trần đang hôn mê bỗng tỉnh lại.

Sau đó, ông điên điên khùng khùng bắt đầu nhảy nhót trong mật thất, trong ánh mắt của mọi người, lập tức xông tới định đuổi đánh ba người Trần Phong.

Nhưng vào lúc này, Bàn Tử lại lập tức dùng báng súng đập vào sau gáy ông, giáo sư Trần lập tức ngất đi.

Lúc này, chứng kiến cảnh này, những người có mặt đều im lặng.

Dù sao, vừa mới thấy được một chút hy vọng sống, giáo sư Trần lại đột nhiên phát điên, chẳng khác nào dập tắt hy vọng cuối cùng.

Đặc biệt là Tuyết Lê, thậm chí còn ngồi trên đất, khóc không thành tiếng.

“Đều là lỗi của tôi... nếu không phải tôi nhất quyết đòi tìm thành cổ Tinh Tuyệt, cũng sẽ không có người chết, giáo sư Trần cũng sẽ không phát điên...” Trong một lúc, Tuyết Lê không nhịn được khóc nức nở.

Nghe tiếng khóc của cô, lúc này ngay cả Bàn Tử, người luôn đối xử lạnh nhạt với cô, cũng có chút không biết phải làm sao.

Dù sao, nước mắt của phụ nữ là độc dược không lời...

đặc biệt là một người phụ nữ mạnh mẽ như vậy lại khóc trước mặt, dù là thánh nhân cũng không thể bình tĩnh được.

"Cô Hà... bây giờ khóc cũng không giải quyết được gì đâu?" Lúc này, Ngô Bát Nhất thực sự không thể nhìn nổi nữa, khuyên giải.

Bàn Tử cũng liên tục nói: "Đúng vậy, bây giờ cô khóc như vậy, cũng vô ích, việc quan trọng nhất của chúng ta là mau chóng tìm cách ra ngoài..." Trong một lúc, ba người đều một lời tôi một lời.

Chỉ có Trần Phong, lại rơi vào trầm tư.

Đúng vậy!

Bởi vì, Trần Phong đột nhiên nghĩ ra một số chuyện không hiểu.

Đó là, tại sao khi anh vừa đặt viên Dạ Minh Châu trở lại, lại xảy ra chuyện tộc Quỷ Động tập thể sống lại.

Trước đó anh đã ăn Bắc địa huyền châu, không thể nào bị Thi hương ma dụ khống chế được nữa.

Lẽ nào...

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong đột nhiên có một suy đoán.

Lẽ nào, thứ khống chế tất cả không phải là Thi hương ma dụ, mà là cái gọi là "Mộc Trần Châu"?

Đúng là có khả năng này... bởi vì, anh cũng đã nghe ngóng tin tức, tương truyền Nữ vương Tinh Tuyệt có năng lực khiến người chết sống lại.

Chương 143

Bây giờ xem ra, loại năng lực này giống như những gì anh thấy ở Miêu Lĩnh, thực tế không phải là sống lại, mà là khiến người chết thi biến.

Nếu là như vậy, vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Nguyên nhân ăn Bắc địa huyền châu mà không có tác dụng, là vì viên Dạ Minh Châu đó là chìa khóa khởi động "Mộc Trần Châu".

Một khi chìa khóa về vị trí, năng lực của Nữ vương Tinh Tuyệt sẽ tái hiện.

Lúc đó, tất cả thi thể trong mộ thất, đều sẽ trực tiếp thi biến!

Cũng chỉ có giải thích như vậy, mới có thể hiểu được tại sao vua Cô Mặc lại trộm đi viên Dạ Minh Châu, là để kiềm chế loại năng lực này của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Nhưng, trên đời thật sự có chuyện thần kỳ như vậy sao?

Nếu, cuốn binh thư ở Miêu Lĩnh có thể khiến người chết thi biến, có lẽ anh còn tin.

Dù sao, nó chỉ có thể khiến một người chết thi... nhưng, thi biến trên diện rộng như vậy, quá khó tin!

Nhưng, nếu không phải thi biến, vậy thì là gì?

Lẽ nào, tất cả chỉ là ảo giác của anh thôi sao?

Nghĩ vậy, Trần Phong đột nhiên mở bừng mắt.

Sau đó, anh không nhịn được nhìn về phía giáo sư Trần đang nằm bên cạnh.

Trần Phong nhớ rõ, giáo sư Trần trước và sau khi phát điên đều

lẩm bẩm một cái tên...

Hách Ái Quốc!

Lẽ nào, hình ảnh mà họ thấy, không giống nhau?

Giáo sư Trần thấy Hách Ái Quốc?

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức nhìn kỹ giáo sư Trần.

Suy nghĩ kỹ lại, giáo sư Trần lúc phát điên, quả thực đã mấy lần gọi tên Hách Ái Quốc.

Vừa rồi, thậm chí còn gọi một tiếng.

Lẽ nào, hình ảnh mà họ thấy, thật sự khác nhau?

Vậy thì, tại sao lại xuất hiện chuyện khó tin như vậy, trừ phi...

Nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên nghĩ ra một khả năng.

Trừ phi, tất cả những gì họ đã trải qua trước đó, đều là ảo giác, không phải là chuyện thực sự xảy ra.

Bao gồm thi biến, Nữ vương Tinh Tuyệt, thậm chí có khả năng tất cả mọi thứ trong mật thất, đều có thể là ảo giác do họ tạo ra.

Ý thức được khả năng này, Trần Phong lập tức hét lớn với Ngô Bát Nhất: "Mọi người bình tĩnh, tôi biết chuyện gì xảy ra rồi!" Nghe tiếng Trần Phong, mấy người có mặt đều lập tức im lặng, sau đó nhìn về phía anh.

Nghe xong lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được hỏi: "Lão Trần, anh hiểu ra chuyện gì rồi?" "Đúng vậy lão Trần, ý anh là sao?" Lúc này, Bàn Tử cũng lập tức hỏi.

Cũng vào lúc này, Trần Phong mới thở dài một hơi, sau đó gật đầu nói: "Nếu tôi không đoán sai, tất cả những gì chúng ta vừa trải qua trên sạn đạo cheo leo, đều là ảo giác mà chúng ta thấy!" "Ảo giác?

Không đúng chứ, Thi hương ma dụ không phải đã chết rồi sao?" "Đúng vậy lão Trần, tôi cũng đã ăn Bắc địa huyền châu rồi!" Nhưng, lời Trần Phong vừa dứt, hai người lập tức phản bác.

Tuy nhiên, Trần Phong lại lắc đầu nói: "Thứ tôi nói không phải là Thi hương ma dụ, mà là "Mộc Trần Châu" trong lòng Nữ vương Tinh Tuyệt!" Mộc Trần Châu?

Nghe thấy từ này, Tuyết Lê cũng đột nhiên ngẩng đầu.

Lúc này, Trần Phong mới gật đầu khẳng định: "Không sai!

Trước đây tôi vẫn không hiểu, tại sao vua Cô Mặc lại trộm đi viên Dạ Minh Châu đó, khi tôi đặt viên Dạ Minh Châu trở lại, tôi mới hiểu.

Hóa ra, viên Dạ Minh Châu đó là chìa khóa cần thiết để khởi động "Mộc Trần Châu".

Nước Cô Mặc trộm đi, là để kiềm chế năng lực của Nữ vương Tinh Tuyệt." "Bây giờ tôi mới hiểu, cái gọi là "Mộc Trần Châu" đó, có khả năng không phải là Mộc Trần Châu thật sự, mà là cái gọi là năng lực của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Tôi trước đây đã nghe ngóng nhiều nơi, tương truyền Nữ vương Tinh Tuyệt có năng lực khiến người chết sống lại, vừa rồi tôi đoán loại năng lực đó không phải là sống lại, mà là khiến người chết thi biến." "Nhưng, cho đến khi tôi thấy giáo sư Trần phát điên..." Nghĩ đến đây, Trần Phong quét mắt nhìn mọi người.

Nghe lời anh, mọi người đều nuốt nước bọt, chỉ có Tuyết Lê đột nhiên kinh hô: "Tôi nhớ rồi, giáo sư Trần đã gọi tên giáo sư Hách!" "Không sai!" Lúc này, Trần Phong trực tiếp khẳng định trả lời: "Đúng vậy.

Tôi cũng nghe thấy ông ấy gọi, mới có suy đoán này.

Tôi đoán, hình ảnh mà chúng ta thấy, thực ra đều không phải là

thật, mà là ảo giác.

Hơn nữa, loại ảo giác này không phải Nữ vương Tinh Tuyệt cho chúng ta thấy, mà là chúng ta muốn thấy." "Nghĩ kỹ lại đi, sau khi chúng ta vào động quỷ, điều lo lắng nhất không phải là người tộc Quỷ Động sống lại sao?" Nghe vậy, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất liếc nhau một cái, hai người mới gật đầu.

Cũng vào giây tiếp theo, Trần Phong mới tiếp tục phân tích: "Cho nên đúng rồi, trong lòng chúng ta càng sợ hãi, càng dễ thấy.

Giáo sư Trần từ trước đến nay đều cảm thấy áy náy về cái chết của giáo sư Hách, trước đó bị sự nhiệt tình khảo cổ đè nén." "Cho nên, khi năng lực của "Mộc Trần Châu" được khởi động, chuyện lo lắng nhất trong lòng ông ấy sẽ xuất hiện.

Tôi nghĩ kỹ lại, ông ấy hẳn là đã thấy giáo sư Hách thi biến, cho nên mới tinh thần sụp đổ phát điên." Nghĩ đến đây, Trần Phong cẩn thận suy nghĩ vài giây, sau đó suy đoán: "Cho nên, nếu tôi không đoán sai, thực tế năng lực của Nữ vương Tinh Tuyệt không phải là khiến người ta thi biến, mà là tạo ra hình ảnh khiến người sống có thể thấy người họ muốn thấy nhất sống lại!" "Nói trắng ra, cái đĩa đó, có thể tạo ra ảo giác khiến người chết sống lại.

Ngoài ra, tôi thậm chí còn đoán rằng, ngoài những gì chúng ta thấy ở động quỷ, bao gồm cả những thứ chúng ta thấy trong mật thất này, đều có khả năng là giả!" Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất lập tức rơi vào trầm tư.

Bàn Tử càng nuốt nước bọt, lắp bắp nói: "Lão Trần, ý của anh là... chúng ta bây giờ đang ở trong ảo giác?" Nghe vậy, Trần Phong gật đầu khẳng định: "Ừm... hiện tại không loại trừ khả năng này..." Nghĩ đến đây, Trần Phong lại nhìn về phía Tuyết Lê, sau đó nghiêm túc nói: "Cô Hà, xem ra chúng ta đều đã thất vọng rồi.

Mộc Trần Châu tất nhiên có liên quan đến nước Tinh Tuyệt, nhưng cái đĩa đó hiển nhiên không phải, tuyệt đối không phải là Mộc Trần Châu thật sự." "Cái đĩa đó, có lẽ chỉ là một công cụ thao túng ảo giác của Nữ vương Tinh Tuyệt..." Nghe những lời này, Tuyết Lê gần như trực tiếp ngã ngồi trên đất.

Lúc này, Trần Phong tuy trong lòng cũng vô cùng tự giễu, nhưng cũng không thể không thừa nhận có lẽ đây là lời giải thích duy nhất.

Mộc Trần Châu không tìm thấy!

Cũng có nghĩa là, anh không thể làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với mình.

Nhưng, Trần Phong bây giờ cũng biết, việc quan trọng nhất hiện tại là sống sót ra ngoài.

Nếu không giải trừ được ảo giác này, vậy thì cũng không tìm được đường ra.

"Lão Trần, làm sao bây giờ?!" Cũng vào lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên không nhịn được hỏi.

Nghe lời anh ta, Trần Phong cũng cảm thấy lòng như lửa đốt.

Không vì gì khác!

Bây giờ, việc cấp bách nhất là giải trừ ảo giác.

Tuy Trần Phong cũng không chắc chắn có phải đang ở trong ảo giác hay không, nhưng chuyện này thà tin là có còn hơn không.

Huống hồ, bây giờ họ đều không chắc chắn, tất cả mọi thứ trong mật thất có phải là thật không.

Nếu cũng là giả, vậy thì nếu hành động thiếu suy nghĩ, có khả năng sẽ kích hoạt cơ quan, lúc đó đừng nói là rời khỏi đây, chết cũng không biết chết như thế nào.

Nhưng, làm thế nào mới có thể giải trừ ảo giác?

Bắc địa huyền châu chỉ có thể giải trừ độc tố, nếu ảo giác là do khối đĩa đó tạo ra, dùng thuốc men căn bản không có tác dụng.

Trừ phi...

đúng rồi, đau đớn!

Nghĩ đến đây, trong đầu Trần Phong đột nhiên nảy ra một ý nghĩ điên rồ.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, đã như cỏ dại nhanh chóng bén rễ trong đầu anh.

Trong phút chốc, mật thất trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, không một ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong tình huống này, Trần Phong cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Thế là, dưới ánh mắt của Ngô Bát Nhất và mấy người còn lại, Trần Phong đột nhiên mở mắt, rồi nghiến răng nói: "Tôi có cách, nhưng không biết các ông có dám làm không…" "Cách gì?" Nghe vậy, Tuyết Lê vội vàng hỏi.

Chương 144

Trần Phong nghiến chặt răng, nói thẳng: "Đau!" "Đau?" Nhất thời, mọi người đều có chút ngơ ngác.

Nhưng Trần Phong lại nghiêm túc nói: "Không sai!

Chỉ có cơn đau thấu tim mới có thể khiến con người ta tỉnh lại từ ảo giác!

Nếu tôi đoán không lầm, chúng ta đã rơi vào ảo giác, thuốc men chắc chắn không có tác dụng.

Cách duy nhất chính là cơn đau buốt óc, như vậy mới có thể giúp tôi tỉnh lại ngay lập tức!" Nghe những lời này, tất cả mọi người có mặt đều bất giác rùng mình.

Dưới ánh nhìn khó tin, Trần Phong đột nhiên rút con dao găm mang theo bên người từ trong bốt ra.

"Lão Trần… thật sự phải làm vậy sao?!" Lúc này, Bàn Tử không nhịn được nữa.

Thế nhưng, Trần Phong lại dùng hành động thực tế để trả lời.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, Trần Phong dí dao găm vào ngón út, rồi dùng sức cắt mạnh xuống.

"Ự!" Cơn đau thấu tim khiến Trần Phong gần như ngất đi ngay lập tức.

Phải biết rằng, người ta thường nói "mười ngón tay liền tim".

Ngón tay là nơi tập trung nhiều dây thần kinh cảm giác đau nhất, cũng không thể cắt vào chỗ khác, nếu không sẽ ảnh hưởng đến hành động tiếp theo.

Vì vậy, dưới nhát cắt mạnh đó, một miếng da thịt trên ngón út của Trần Phong bị cắt phăng đi, thậm chí anh còn có thể nhìn thấy cả xương trắng bên trong.

Trong khoảnh khắc, cơn đau dữ dội ập đến, Trần Phong cảm giác như có một luồng khí lạnh, tựa như lưỡi dao đang cứa vào tim mình.

Lúc này, anh cũng chẳng buồn nhìn mật thất nữa, vội vàng ngậm lấy ngón tay để cầm máu.

Thấy Trần Phong hung hãn như vậy, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất cũng sợ đến trắng cả mặt.

Có cần phải làm đến mức này không?

Ra tay tàn nhẫn với người khác thì thôi đi, Trần Phong đến cả bản thân mình cũng hạ thủ được?

"Lão Ngô… chúng ta thật sự phải làm vậy sao?" Trong lòng, Bàn Tử không nhịn được hỏi Ngô Bát Nhất.

Nhưng, câu trả lời của Ngô Bát Nhất lại dứt khoát hơn bất cứ điều gì.

Chỉ thấy ông ta gật đầu lia lịa, sau đó cũng rút con dao găm từ trong bốt ra, đặt lên ngón tay rồi dùng sức cắt mạnh xuống.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất cũng ôm lấy ngón tay, toàn thân run rẩy.

Còn về phần Tuyết Lê… Bàn Tử vừa nhìn sang, Tuyết Lê đã trực tiếp lấy dao găm của Trần Phong, đặt lên ngón tay cái của mình rồi dùng sức cắt đi một miếng thịt.

Lúc này, Bàn Tử nhìn ai cũng vô dụng rồi.

Chỉ cảm thấy da đầu mình đang tê dại.

Nhưng ngay cả Trần Phong còn dám làm, mình đã là một phần của

đội thì tự nhiên không thể tụt lại phía sau.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lập tức cầm lấy dao găm, nghiến răng nói: "Được!

Bàn gia ta cũng không thể để các người xem thường được, không phải chỉ là lấy dao cắt thịt thôi sao?!" Vừa tự cổ vũ mình, Bàn Tử vừa đặt ngón tay cái lên lưỡi dao, sau đó nghiến răng cắt mạnh một phát.

"Ự!" Ngay lập tức, Bàn Tử chỉ cảm thấy ngón tay mình sắp rụng rời.

Cơn đau thấu tim khiến gã đau đến mức toàn thân không ngừng run rẩy.

Gã vội ôm lấy miệng, suýt nữa thì hét toáng lên.

Trong phút chốc, mật thất yên tĩnh đến đáng sợ.

Chỉ có tiếng mấy người ôm tay, toàn thân run bần bật.

Đợi đủ ba phút, Trần Phong cuối cùng cũng cảm thấy cơn đau đã thuyên giảm phần nào, mới run rẩy mở mắt, nhìn ra bốn phía.

Nhưng không nhìn thì thôi, vừa nhìn Trần Phong đã lập tức phát hiện sự thay đổi của mật thất.

Quả nhiên bị mình đoán đúng rồi!

Từ lúc khởi động cơ quan, tất cả đã rơi vào ảo giác.

Kể cả cái mật thất này, thực chất cũng chỉ là một phần của ảo giác.

Trần Phong định thần nhìn lại, chỉ thấy mật thất làm gì có cửa đá như trước, hoàn toàn là một hang đá hình thành tự nhiên.

Hai bộ xương cốt bên cạnh, vốn cũng là do hy vọng tìm được đường sống mà ảo tưởng ra.

Bây giờ vì cơn đau dữ dội khiến ảo giác tan biến, hai bộ xương kia cũng không còn nữa.

Còn về cái bệ đá giữa mật thất, hoàn toàn chỉ là mấy tảng đá lớn mà thôi… "Chuyện gì thế này?!

Lão Trần!" "Thật sự bị Lão Trần đoán đúng rồi sao?" Lúc này, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất hai người cũng đều đứng dậy.

Định thần nhìn lại, họ cuối cùng cũng phát hiện ra sự thay đổi bên trong mật thất.

Bấy giờ, Trần Phong cũng đứng dậy, khẳng định: "Xem ra, quả thực đã bị tôi đoán trúng.

Từ sau khi cơ quan trên 'Mộc Trần Châu' được khởi động, chúng ta đã rơi vào ảo giác của riêng mình.

Mật thất chúng ta thấy lúc trước, chẳng qua là vì chúng ta đều hy vọng có thể sống sót thoát ra ngoài, cho nên mới ảo tưởng ra thôi." Nghe Trần Phong nói vậy, mấy người có mặt lại càng thêm im lặng.

Bởi vì, nếu đã xác định mật thất này là do ảo giác tạo ra, vậy thì nơi này không thể nào có đường cho họ sống sót thoát ra ngoài được.

Nếu đã như vậy, chẳng khác nào họ đã bị nhốt chết ở đây rồi.

"Lão Trần… tiếp theo phải làm sao?" Lúc này, Tuyết Lê là người đầu tiên không nhịn được hỏi.

Nghe lời cô, hai người Ngô Bát Nhất cũng vây quanh Trần Phong, hy vọng anh có thể nghĩ ra cách gì đó.

Hiển nhiên, Trần Phong bây giờ đã là trụ cột tinh thần trong lòng mọi người… Nhưng, đối mặt với tình huống nghiêm trọng như vậy, Trần Phong lại có thể có cách gì đây?

Trừ phi… Nghĩ đến đây, trong đầu Trần Phong đột nhiên nảy ra

một ý tưởng liều mạng.

Ý tưởng này vừa xuất hiện, đã lập tức được xác định là lối thoát duy nhất.

Đó chính là, quay lại đường cũ, từ con đường hiểm trở ven vách đá kia thoát ra ngoài.

Nếu những gì họ thấy trước đây toàn bộ đều là ảo giác, vậy thì con đường quay về sẽ an toàn.

Nhưng nếu những đám thi biến của tộc Quỷ Động kia thực sự tồn tại, vậy đó chính là con đường chết.

Nói trắng ra, tiếp theo chính là cược mạng!

Nhưng, ngoài cách này ra cũng chẳng còn cách nào khác.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền dứt khoát, sau đó nói với ba người: "Bây giờ không còn cách nào khác, lối thoát duy nhất là quay lại đường cũ, men theo con đường hiểm trở ven vách đá kia quay về." Trần Phong thật sự không ngờ, Bàn Tử lại lấy được viên Dạ Minh Châu trong thành cổ Tinh Tuyệt ra.

Nhưng, thứ này tuyệt đối không thể đưa cho Kim Đại Nha.

Không phải Trần Phong không tin gã, mà là thứ này không thể bán ra ngoài được.

Lỡ như rước phải phiền phức gì, thì đúng là được không bù mất.

Hơn nữa, giữ thứ này lại, Trần Phong có dụng ý khác.

Anh luôn cảm thấy, viên châu này không đơn giản như vậy.

Biết đâu, duyên phận giữa anh và thành cổ Tinh Tuyệt vẫn chưa kết thúc… Nghĩ đến đây, Trần Phong liền trực tiếp giật lấy viên Dạ Minh Châu, rồi đưa cho Ngô Bát Nhất nói: "Lão Ngô, thứ này tạm thời do ông giữ, đừng để Bàn Tử đem đi bán." "Lão Trần… thứ này là

do tôi lấy được mà…” Lúc này, Bàn Tử còn muốn biện giải, dù sao gã cũng là kẻ mê tiền.

Nhưng, lời còn chưa nói xong, Ngô Bát Nhất đã trực tiếp mắng: “Thôi đi Bàn Tử, lần này chúng ta nghe Lão Trần.

Cậu phải nhớ kỹ, chúng ta tuy là trộm mộ, nhưng bán cho Kim Đại Nha vài món khác thì được.

Nhưng viên Dạ Minh Châu này là bảo vật vô giá, thật sự bán đi mà rước phải phiền phức thì không ai cứu được cậu đâu.” “Nghe hiểu chưa?” Cuối cùng, Ngô Bát Nhất vẫn có chút không yên tâm.

Ngay sau đó, ông trực tiếp cất viên Dạ Minh Châu vào người.

Chương 145

Lúc này, quay đầu nhìn lại mới phát hiện, Trần Phong dường như có chút tâm sự.

Chỉ thấy, Trần Phong tựa vào bên cửa sổ, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Thế là, Ngô Bát Nhất liền sáp lại gần, đưa cho anh một điếu thuốc rồi nói: "Lão Trần, nói thật với tôi đi… sao lại không cho Bàn Tử bán viên Dạ Minh Châu này?

Có phải cậu biết chuyện gì khác không?" Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong cũng rít một hơi thuốc thật mạnh, rồi mới mở miệng nói: "Không có… chỉ là tôi cảm thấy, viên Dạ Minh Châu này và thành cổ Tinh Tuyệt có mối quan hệ sâu sắc.

Hơn nữa, tôi luôn cảm thấy, viên Dạ Minh Châu này mới là thứ quan trọng nhất, có thể bí mật của Nữ vương Tinh Tuyệt được giấu bên trong." "Chỉ là, hiện tại không ai trong chúng ta có thể đoán ra được bí mật bên trong… Ngoài ra, tôi từng nghe An Lực Mãn nói, đồ vật trong thành cổ Tinh Tuyệt đều không thể mang đi.

Nếu có ai mang đồ ra ngoài, Nữ vương Tinh Tuyệt nhất định sẽ trừng phạt…" Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng chìm vào suy tư.

Nhưng khi nghe đến câu cuối cùng, ông lại trực tiếp cười nói: "Thôi đi, mấy lời lừa Bàn Tử thì đừng đem ra trêu tôi.

Cậu biết là được rồi, thứ này ba chúng ta không ai được động vào, lỡ một ngày nào đó xảy ra chuyện, lúc đó sẽ phiền phức hơn." Nghe câu này, Trần Phong biết Ngô Bát Nhất sẽ không còn nhòm ngó viên Dạ Minh Châu nữa.

Nhưng đúng lúc này… Cốc cốc cốc!

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng gõ cửa dồn dập.

Nghe thấy tiếng động này, Bàn Tử là người đầu tiên vừa chửi bới om sòm vừa ra mở cửa.

“Ai đấy!

Đêm hôm khuya khoắt gõ cửa làm gì, không biết gõ ba tiếng là báo tang sao?…” Vừa mắng, Bàn Tử vừa mở cửa ra.

Nhưng, lời của gã còn chưa nói hết, đã trực tiếp đứng sững tại chỗ.

Bởi vì, vừa mở cửa ra nhìn, không phải là Tuyết Lê đã mấy ngày không gặp sao?

Cũng vào lúc đó, Bàn Tử trực tiếp quay đầu, bực bội nói: “Lão Trần, người tìm ông này.” Bàn Tử không cho Tuyết Lê sắc mặt tốt, lời vừa dứt đã quay lưng đi.

Trần Phong nghe ra là ai, mới cùng Ngô Bát Nhất đi ra cửa.

Nhìn ra ngoài, không phải đúng là Tuyết Lê sao?

“Muộn thế này, cô Hà có chuyện gì sao?

Chuyện của đội khảo cổ đều đã lo xong rồi à?” Suy nghĩ vài giây, lần này Trần Phong là người mở lời trước.

Nghe lời anh, Tuyết Lê lại cười khổ một tiếng nói: “Đều lo xong cả rồi, mọi người cũng đã được tôi sắp xếp ổn thỏa, chuyện bên Tân Cương cũng đã giải quyết xong.

Tôi đến lần này, là để đưa tiền thù lao.” Nói rồi, Tuyết Lê đưa một cái túi lớn đầy tiền cho Trần Phong, nói: “Số đô la Mỹ đã hứa trước đây, mỗi người ba vạn cộng với số tiền sau này.

Các anh quả thực đã giúp tôi tìm được thành cổ Tinh Tuyệt, trong này tổng cộng là sáu vạn đô la Mỹ." Nghe thấy tiền, Bàn Tử lập tức sáp lại gần.

Lấy túi tiền ra xem, phát hiện bên trong quả nhiên là sáu vạn đô la Mỹ… Thấy tiền, sắc mặt của Bàn Tử thay đổi nhanh như chong chóng.

Ngay sau đó, gã liền mở miệng nói: "Cảm ơn cô Hà nhiều nhé… Đúng rồi, muộn thế này cô cũng không có chỗ ở, hay là tôi ra ngoài ở nhé?

Tối nay cô cứ ở lại đây…" Lúc này, Bàn Tử nhiệt tình chưa từng có.

Nghe lời gã, Ngô Bát Nhất lại mắng: "Thôi đi, đồ hám tiền, qua một bên mà đếm tiền của cậu đi." Lúc này, nhìn hai người đấu khẩu, Tuyết Lê cũng có chút hoài niệm nói: "Ở thì không cần đâu, tôi bây giờ phải vội về đại sứ quán.

Sáng mai, tôi sẽ đưa giáo sư Trần bay về nước ngoài, tìm bác sĩ giỏi nhất để chữa trị cho ông ấy…" Sau khi khéo léo từ chối, Tuyết Lê nhìn gương mặt Trần Phong, đột nhiên mỉm cười.

Ngay sau đó, cô mới mở miệng nói: "À đúng rồi… Trước khi đi tôi muốn khuyên anh một câu.

Lão Trần… Đảo đấu quán đỉnh Tá Sơn môn, âm đức tất tổn mệnh càn khôn.

Hữu triêu nhất nhật đốn minh ngộ, tá giáp quy điền biệt sơn môn…" "Thôi, tôi đi đây." Cuối cùng lúc chia tay, Tuyết Lê đột nhiên đọc cho Trần Phong mấy câu ám ngữ thần bí.

Nghe những lời này, trong lòng Trần Phong cũng có chút suy tư, không đi ngăn cản.

“Lão Trần, cô nàng ngoại quốc kia nói gì với ông vậy?” lúc này, Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Nghe câu hỏi, Trần Phong cũng cười nói: “Không có gì, cô ấy bảo tôi trộm mộ là tổn âm đức, bảo ba chúng ta sau này nên tém tém lại, không có việc gì thì đừng cứ nghĩ đến chuyện trộm mộ, bảo ba chúng ta cầm mấy vạn đồng tiền này, làm ăn gì đó đàng hoàng.” “Thôi đi, ngành nào kiếm tiền nhanh bằng trộm mộ chứ?” Nghe vậy, Bàn Tử không nhịn được trêu chọc một câu.

Cuối cùng, Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong, nghiêm túc nói: “Lão Trần… cậu để cô ấy đi như vậy, không cảm thấy tiếc sao?” Nghe vậy, Trần Phong ngẩng đầu nhìn Ngô Bát Nhất.

Hình như, ông ta đã nhìn ra điều gì đó.

Nhưng, Trần Phong lại cười lắc đầu.

Bàn Tử nói đúng, không thể không đi trộm mộ.

Bởi vì ngoài tiền bạc ra, quan trọng nhất là phải làm rõ rốt cuộc trên người mình đã xảy ra biến hóa gì.

Còn về Tuyết Lê, nói thật Trần Phong cũng có chút cảm thấy đáng tiếc.

Nhưng, anh tin hậu duệ của Bàn Sơn đạo nhân, không thể nào sẽ chấp nhận số phận.

Cho nên, chỉ cần tiếp tục tìm kiếm phương pháp trường sinh, Tuyết Lê một ngày nào đó sẽ lại xuất hiện, và gia nhập đội ngũ của mình.

Mang theo tâm tư này, Trần Phong liền trực tiếp đóng cửa lại.

Sau đó, cùng Ngô Bát Nhất quay lại phòng khách… Vừa mới quay về phòng, hai người Trần Phong đột nhiên sững sờ.

Bởi vì, theo lý mà nói Bàn Tử là kẻ hám tiền, vừa mới cầm được mấy vạn đô la Mỹ, chắc chắn đang đếm tiền.

Nhưng, gã lại vứt túi tiền sang một bên, ngồi trên ghế gãi lưng.

Hơn nữa, trông có vẻ rất ngứa… "Lão Trần, Lão Ngô!

Hai ông mau lại xem giúp tôi, trên lưng tôi sao lại ngứa thế này?!" Thấy hai người Trần Phong vào, Bàn Tử vội vàng kéo áo lên cho hai người xem.

Ngô Bát Nhất lại trực tiếp đẩy ra nói: "Cút đi, cả tháng không tắm lần nào.

Mau cút sang một bên, lấy nước nóng lau lau là hết thôi." Nghe vậy, Bàn Tử cũng có chút bất đắc dĩ, liền đi ra ngoài lấy nước đi tắm.

Nhưng, vừa mới đi khỏi, Ngô Bát Nhất cũng đột nhiên gãi gãi vị trí vai sau lưng, sau đó lẩm bẩm nói: "Chuyện gì thế này?

Bị tên Bàn Tử kia nói, lưng tôi cũng có chút ngứa…" Vừa nói, Ngô Bát Nhất dứt khoát cởi áo trên ra, rồi bảo Trần Phong bật đèn xem thử.

Nhưng, khi Trần Phong vừa nhìn thấy tình hình sau lưng Ngô Bát Nhất, đồng tử của anh lập tức co rút lại.

Chỉ thấy, ở vị trí vai sau lưng Ngô Bát Nhất, xuất hiện thêm một hình xăm con mắt.

Hình xăm đó như một vết bớt mọc trên người, giống hệt như cái mà Tuyết Lê đã cho họ xem trước đây!

Chuyện gì thế này?!

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong lập tức kinh ngạc.

Cũng vào lúc này, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng ra trước gương.

Đợi đến khi nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra trên vai mình, ông ta cũng sợ đến mức mặt mày tái nhợt!

Phải biết rằng, sau lưng ông ta vốn không có gì cả, sao bây giờ đột nhiên lại có thêm một thứ như vậy?

"Lão Ngô!

Lão Trần!" Đột nhiên lúc này, giọng của Bàn Tử cũng lập tức truyền đến.

Sau đó, thấy gã hoảng hốt xông vào, không mặc áo trên.

Thấy hai người Trần Phong, Bàn Tử cũng vội vàng đưa lưng ra, kinh hãi hét lên: "Xem này, sau lưng tôi đột nhiên có thêm một vết bớt!" Lúc này, hai người Trần Phong định thần nhìn lại, phát hiện trên lưng Bàn Tử cũng xuất hiện một hình xăm y hệt… Chuyện gì thế này?!

Chứng kiến cảnh này, Ngô Bát Nhất cũng kinh hãi biến sắc, sau đó lại đột nhiên hiểu ra, vội nói: "Lão Trần có nhớ không, trên lưng cô gái ngoại quốc kia, cũng có một vết bớt như vậy?" "Tôi nhớ… nhưng tôi nhớ, tôi không có hình xăm này mà?!" lúc này, không đợi Trần Phong mở lời, Bàn Tử đã không nhịn được kinh hô.

Trong phút chốc, sắc mặt của mấy người đều không được tốt… Chỉ có Trần Phong, sau khi suy nghĩ kỹ, mới trầm giọng nói: "Lão Ngô, ông có nhớ, lời nguyền Bàn Sơn đạo nhân mà Tuyết Lê nói trước đây không?" Nghe lời Trần Phong, hai người ngơ ngác gật đầu.

Lúc này, Trần Phong mới tiếp tục hồi tưởng: "Tôi nhớ, tổ phụ của cô ấy là Bàn Sơn đạo nhân, mà phái Bàn Sơn cũng có nguồn gốc từ thành cổ Tinh Tuyệt.

Cho nên, mục đích của các thế hệ Bàn Sơn đạo nhân, đều là để tìm kiếm cái gọi là 'Mộc Trần Châu' để giải trừ lời nguyền." "Bây giờ tôi

nhớ lại, chắc các ông còn nhớ lời của An Lực Mãn chứ?

Bất kỳ ai mang đi bảo vật của Nữ vương Tinh Tuyệt, đều sẽ bị nguyền rủa?" Nghe Trần Phong nói vậy, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, sau đó Ngô Bát Nhất đột nhiên kinh hô: "…Là viên Dạ Minh Châu kia?!" Trần Phong dứt khoát gật đầu, sau đó mới tiếp tục nói: "Nếu tôi đoán không lầm, năm xưa phái Bàn Sơn, cũng đã lấy đi thứ gì đó từ thành cổ Tinh Tuyệt, cho nên mới bị nguyền rủa.

Chúng ta mang viên Dạ Minh Châu ra, bây giờ lời nguyền đã giáng xuống đầu chúng ta rồi." Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử hai người đều lâu không thể bình tĩnh lại.

Chương 146

Phải biết rằng, có đánh chết họ cũng không ngờ, trên người mình lại xảy ra chuyện như vậy.

Ngô Bát Nhất càng trực tiếp mắng: "Bàn Tử, đã bảo cậu đừng tham tiền…" Nhưng, Bàn Tử cũng không thể tin sự thật này, sau đó liền kinh hô: "…Trên đời thật sự có chuyện như vậy sao?" Nghe đến đây, Trần Phong gật đầu, phân tích: "Trên thế giới này, quả thực có những chuyện chúng ta không thể lý giải được.

Chuyện này trước tiên không nói thật giả, nhưng hình xăm con mắt sau lưng tuyệt đối không thể sai được." "Bây giờ chúng ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau này phải tranh thủ thời gian tìm ra nguyên nhân…" Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử cũng chỉ có thể chấp nhận số phận.

Trần Phong cũng không nói nhiều thêm, liền bảo hai người nghỉ ngơi sớm, còn mình thì lập tức quay về phòng ngủ.

Không vì gì khác!

Bởi vì, Trần Phong cảm thấy rất kỳ lạ.

Trên người Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đều xuất hiện vết bớt hình con mắt, nhưng sau lưng mình lại không có bất kỳ cảm giác ngứa ngáy nào.

Chẳng lẽ… Để nghiệm chứng suy đoán của mình, Trần Phong vội vàng lấy gương ra.

Sau khi quan sát kỹ mấy lần, Trần Phong phát hiện sau lưng mình quả thực không có bất kỳ biến hóa nào.

Nhưng, phát hiện này lại không thể khiến anh thật sự yên tâm.

Bởi vì, trên người Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đều mọc vết bớt.

Chỉ có mình không có, liệu có phải là một chuyện đáng sợ hơn không?

Nếu như, Nữ vương Tinh Tuyệt căn cứ vào người sống và người chết, để phán đoán có nên hạ lời nguyền không thì sao?

Trên người mình không có vết bớt, liệu có phải… trong mắt Nữ vương Tinh Tuyệt, mình đã không còn là người sống?

Không sai!

Trần Phong sớm đã có suy đoán này, bởi vì từ sau lần đi đến Miêu Lĩnh đó, trên người anh đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Đặc biệt là báo cáo xét nghiệm máu lần đó… máu người chết!

Chuyện này, khiến Trần Phong trước sau cũng không thể nào yên lòng.

Đợi đã… Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên cảm thấy, trong cổ họng có chút khô rát ngứa ngáy, dường như có gì đó không ổn.

Ngay sau đó, anh vội vàng bật đèn, rồi dùng gương chiếu vào miệng mình.

Nhưng, điều kỳ lạ là trong miệng Trần Phong, không có bất kỳ triệu chứng ngứa ngáy nào… Nhưng ở giây tiếp theo, Trần Phong tiếp tục nhìn vào sâu trong cổ họng, một cảnh tượng khó tin hiện ra.

Trần Phong kinh hãi phát hiện, sâu trong cổ họng mình, không biết từ lúc nào đã mọc ra hai chiếc răng?!

Không sai!

Trần Phong nhìn rất rõ, trong cổ họng mình quả thực có hai chiếc răng.

Vị trí này, người bình thường tuyệt đối không thể mọc răng khôn.

Hơn nữa, trước đây anh cũng không có hai chiếc răng này!

Trong khoảnh khắc, cả trái tim Trần Phong như treo ngược cành cây.

Chuyện gì thế này?

Tại sao trong miệng lại vô duyên vô cớ mọc ra hai cái răng?

Sau khi nhìn rõ tình hình trong miệng, tâm trạng Trần Phong rối bời.

Trong một thoáng, suy nghĩ của anh đã bay xa vạn dặm, quay trở về ngôi miếu cổ trong Miêu Trại năm xưa.

Anh nhớ rất rõ, lúc đó trong ngôi mộ dưới lòng Hoàng Hà, anh đã phát hiện ra một xác nữ, trong miệng có hàng răng thứ hai.

Ban đầu, Trần Phong cứ ngỡ đó chỉ là một trường hợp ngoại lệ, sau này khi đọc xong binh thư của Viên Sùng Hoán mới nhận ra, tất cả những điều đó đều là sự thật.

Binh thư có ghi chép, bên trên có phương pháp khiến người chết sống lại.

Nhưng trên thực tế, đó là một loại cổ trùng được cấy vào thi thể, khiến thi thể đã chết bị thi biến, biến thành một loại quái vật không sống không chết.

Từ đó đạt được sự bất tử… cái gọi là, bí ẩn trường sinh!

Nhưng, Trần Phong dù thế nào cũng không ngờ, trên người mình lại xảy ra biến hóa quỷ dị như vậy?

Bởi vì, Trần Phong chắc chắn mình chưa từng xem qua bộ binh thư đó, cũng không có tiếp xúc nhiều hơn với người trông mộ.

Nhưng, sau lần đồng quy vu tận với xác nữ đó, cơ thể anh ngày càng trở nên không ổn.

Chẳng lẽ… bị xác nữ cắn cũng sẽ bị thi biến sao?

Trần Phong có kiến thức được hệ thống truyền thụ, cho nên rất chắc chắn, cái gọi là thi biến không có cái gọi là thi độc.

Vì vậy, sau khi Trần Phong từ Miêu Trại trở về, hoàn toàn không nghĩ đến phương diện đó.

Nhưng, bây giờ thì sao?

Không chỉ trong miệng mọc ra hai chiếc răng, mà trước đây mỗi lần bị thương đều sẽ hồi phục rất nhanh, chẳng khác nào đã đạt được hiệu quả trường sinh.

Quan trọng nhất… là máu người chết!

Trần Phong bây giờ hoàn toàn chắc chắn, máu trong cơ thể mình đã hoàn toàn biến thành máu ứ của người chết.

Nhận ra điểm này, Trần Phong cuối cùng cũng có suy đoán sâu hơn về những biến hóa trên người mình.

Đúng vậy!

Sau khi nhìn thấy hai chiếc răng đó, trong lòng Trần Phong đột nhiên nảy ra một ý nghĩ điên rồ… Nếu anh đoán không sai, rất có thể sau chuyến đi Miêu Lĩnh lần đó, thực tế anh đã bị người ta âm thầm cấy phương pháp thi biến.

Nếu không, lần đó anh không thể nào vô duyên vô cớ sống lại được.

Thậm chí, có khả năng anh đã chết một lần rồi!

Phương pháp thi biến giúp anh được nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa, nhưng hậu quả duy nhất là, phương pháp thi biến không thể

khiến người ta thật sự trường sinh.

Cho nên, bây giờ thực tế anh rất có thể là một "người sống mà như chết!" Bởi vì là người sống mà như chết, nên vừa không bị thi biến trực tiếp, vừa không thể đạt được sự trường sinh thực sự.

Nhưng, vì từng có khả năng đã chết một lần, nên thi biến chỉ là vấn đề thời gian.

Ví dụ như bây giờ… Lúc mới tỉnh lại, khả năng hồi phục sẽ tăng tốc.

Một thời gian sau, máu trong cơ thể bắt đầu chuyển thành máu ứ của người chết, đến nay đã hơn một tháng.

Trong cổ họng bắt đầu từ từ mọc ra răng.

Nói trắng ra, đây là một quá trình thi biến!

Nếu không nhanh chóng làm rõ rốt cuộc trên người mình đã xảy ra chuyện gì, và có phương pháp giải quyết hay không, vậy thì không biết bao lâu sau, cơ thể anh sẽ hoàn toàn bắt đầu phát triển theo hướng thi biến.

Thời gian này có thể là mười năm… nhưng cũng có thể là vài tháng!

Nhưng, Trần Phong dám chắc chắn, một khi cơ thể anh hoàn toàn thi biến xong, vậy thì tuyệt đối không thể cứu vãn.

Đến lúc đó, e rằng anh sẽ biến thành một con đại bánh tông!

Ực!

Nhận ra khả năng này, Trần Phong không nhịn được nuốt nước bọt một cách khó khăn.

Không được, không thể tiếp tục trì hoãn nữa!

Chuông nào buộc phải người nấy cởi!

Muốn điều tra rõ ràng rốt cuộc trên người mình đã xảy ra chuyện gì, phải nhanh chóng quay về quê nhà ở Miêu Lĩnh, đến đó tìm người trông mộ, làm rõ ngọn ngành sự việc.

Nếu không, thời gian không đợi ai!

Sau khi đã rõ ràng mọi chuyện, Trần Phong không nói hai lời, lập tức chuẩn bị ra ngoài đến ga tàu hỏa trong đêm.

Không kịp lo những chuyện khác nữa, phải nhanh chóng trở về Miêu Trại.

Chương 147

Nhưng đáng tiếc, thời gian Trần Phong ra ngoài quá muộn.

Ga tàu hỏa những năm tám mươi, không phải ngày nào cũng có tàu xuất phát.

Sau khi Trần Phong đến ga, mua được vé tàu chuyến sớm nhất, kết quả lại được thông báo là phải hai ngày sau mới có xe.

Với tâm trạng mệt mỏi, Trần Phong chỉ có thể quay về nơi ở trước, đợi hai ngày sau mới chuẩn bị quay về Miêu Trại.

Khi Trần Phong vừa vào cửa, một giọng nói đã gọi anh lại.

"Lão Trần!" Nghe giọng Ngô Bát Nhất, Trần Phong quay đầu lại, phát hiện Ngô Bát Nhất đang ngồi trong phòng khách, dường như đang đợi mình.

"Sao vậy, muộn thế này rồi không nghỉ ngơi?" Nghe Trần Phong hỏi, Ngô Bát Nhất lắc đầu.

Sau đó, mới thở dài nói: "Tôi không ngủ được, cứ nghĩ mãi chuyện vết bớt trên lưng.

Ngược lại là cậu, muộn thế này rồi đến ga tàu hỏa làm gì?" Nghe vậy, Trần Phong nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Dù sao, chuyện lời nguyền người sống mà như chết này quá kinh thế hãi tục, nói ra cũng chưa chắc có người tin.

Nhưng, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đều đã từng chứng kiến chuyện thi biến.

Hơn nữa, trên người hai người bây giờ, cũng đang mang lời nguyền của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng không định giấu giếm, liền trực tiếp hỏi: "Ông còn nhớ… kết quả xét nghiệm máu lần trước của tôi không?" Nghe câu này của Trần Phong, đồng tử Ngô Bát Nhất co rụt lại trong nháy mắt.

Dĩ nhiên là ông ta nhớ, kết quả kiểm tra lần trước của Trần Phong… là máu người chết!

Chẳng lẽ… Dường như đã nhìn ra suy nghĩ của Ngô Bát Nhất, Trần Phong cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp nói ra suy đoán của mình.

Sau khi nghe Trần Phong kể lại cẩn thận, Ngô Bát Nhất chìm vào suy tư.

Sau đủ năm phút, ông ta mới hạ thấp giọng hỏi: "Ý của cậu là… bây giờ cậu có khả năng là một người sống mà như chết, nếu không tìm cách cứu vãn, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ thi biến?" Đối với câu hỏi này, Trần Phong trực tiếp gật đầu thừa nhận.

Thấy Trần Phong gật đầu, trong mắt Ngô Bát Nhất tràn đầy vẻ giằng xé.

Một lúc lâu sau, ông ta đột nhiên mở miệng nói: "Lão Trần… nếu cậu tin tưởng tôi, lần này tôi đi Miêu Lĩnh cùng cậu.

Để Bàn Tử ở nhà trông nhà, lần này hai chúng ta đi… Có cơ hội, tôi cũng vừa hay làm rõ chuyện vết bớt trên người mình." Nghe đến đây, Trần Phong không từ chối.

Dù sao, Ngô Bát Nhất cũng là một phen hảo ý, ông ta lại biết phân kim định huyệt, không chừng có thể giúp được gì đó.

Hơn nữa, anh cũng không có quyền tước đoạt suy nghĩ đi tìm chân tướng của Ngô Bát Nhất.

Ngô Bát Nhất đã quay về nghỉ ngơi, nhưng Trần Phong lại không

thể nào chợp mắt.

Nằm trên chiếu trúc, lòng Trần Phong như có trăm con mèo cào… Anh dám chắc chắn, cơ thể mình đang thay đổi, và tuyệt đối không phải theo chiều hướng tốt.

Nhưng, nếu không quay về Miêu Lĩnh, anh căn bản không thể tìm ra nguyên nhân.

Quan trọng hơn là, dù tìm được, làm sao để moi được lời từ miệng bà lão đó?

Hơn nữa, trong lòng Trần Phong vẫn luôn có một điều lo lắng.

Đó là, thi biến có thể đảo ngược được không?

"Ting!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính, tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt!" "Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được kỹ năng Phát Khâu Thiên Quan - Tư Mã Thiên Tinh Phong Thủy Thuật!" "Ting!

Độ hoàn thành nhiệm vụ lần này là 80%, Túc chủ có thể nhận thêm hai cơ hội rút thưởng miễn phí." Trong lúc Trần Phong đang suy nghĩ miên man, một loạt âm thanh thông báo của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu.

Nghe thấy âm thanh này, Trần Phong mới khó khăn hoàn hồn.

Thôi vậy… tạm thời chưa thể đến Miêu Lĩnh được, suy nghĩ nhiều cũng chỉ tự làm khổ mình.

Bây giờ, điều duy nhất có thể làm là chuẩn bị cho tình huống xấu nhất và hy vọng vào điều tốt nhất.

Trước đó, quan trọng nhất là phải nâng cao thực lực.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền trực tiếp tiếp nhận kỹ năng mà hệ thống truyền thụ.

Theo một luồng dữ liệu khổng lồ tràn vào não bộ, Trần Phong cảm giác như được đả thông kinh mạch.

Trong luồng dữ liệu đó, bao gồm lượng lớn kiến thức về phong thủy tinh tượng, thiên can địa chi, số lượng kiến thức này, so với kiến thức phong thủy huyệt cơ bản mà hệ thống truyền thụ lúc đầu, ít nhất cũng mạnh hơn gấp mấy lần.

Hơn nữa, trong đó có vô số cách cục phong thủy và phương pháp tìm mộ định bàn.

Thậm chí, còn bao gồm cả một ít về Kỳ Môn Độn Giáp.

Đợi đến khi những dữ liệu này đều được Trần Phong dung hợp hoàn toàn, anh mới từ từ mở mắt.

"Hù ~" Thở ra một luồng trọc khí, hai mắt Trần Phong cũng không nhịn được lóe lên ánh sáng.

Bởi vì, sau khi hoàn toàn tiếp nhận kỹ năng, anh mới biết cái gọi là Tư Mã Thiên Tinh Phong Thủy Thuật rốt cuộc kinh thế hãi tục đến mức nào.

Nói đơn giản, kiến thức phong thủy mà Trần Phong dung hợp trước đây chỉ là một số kiến thức cơ bản.

Những kiến thức cơ bản đó, phối hợp với Tầm Long Quyết sử dụng, có thể giúp anh nhận ra đại bộ phận các cách cục phong thủy.

Nhưng, sau khi có thuật phong thủy chính thống của Phát Khâu, Trần Phong có thể nhìn núi biết núi cao, ngắm nước biết nước sâu.

Núi non sông nước, không cần đến gần mộ táng để khảo sát thực địa, chỉ cần nhìn từ xa một cái là có thể phân tích ra được số liệu cụ

thể về độ cao của núi và độ sâu của nước.

Hơn nữa, còn có thể phân tích ra mộ táng có khả năng nằm ở khu vực nào, trong phạm vi nào.

Lấy một ví dụ đơn giản nhất!

Trong thần điển đảo đấu có câu, Giang Nam có thiếu nữ, Hà Bắc có sói, đều chôn dưới hoàng thổ.

Nói trắng ra, khu vực Quan Trung là kinh đô của sáu triều đại, cách cục phong thủy nở rộ khắp nơi.

Ở đó, gần như mười dặm một ngôi mộ, trăm dặm một lăng mộ đế vương.

Những kẻ trộm mộ khác đến đó, chỉ có thể dựa vào văn hiến cổ tịch để tìm ra phong thủy cụ thể, sau đó lại dựa vào phong thủy để đo vị trí mộ huyệt.

Nhưng, Trần Phong chỉ cần nhìn từ xa một cái, là có thể biết được có bao nhiêu ngôi mộ.

Quan trọng hơn, phải biết rằng phàm là đại mộ cổ đại, có rất nhiều ngôi mộ ẩn giấu phong thủy, ví dụ như mộ Hoàng Hà trước đây.

Nhiều hơn nữa, là phong thủy nhân tạo… Loại phong thủy này nếu không có cát tinh đối chiếu ở trên, thông thường rất khó bị phát hiện.

Nhưng, Trần Phong bây giờ lại có thể nhìn ra manh mối trong phong thủy.

Hơn nữa, đối với sự biến hóa của các vì sao, anh cũng biết rất nhiều.

Phải biết rằng, năm xưa Tư Mã Ý và Gia Cát Võ Hầu có thể ngang

tài ngang sức, thậm chí có phần hơn.

Cho nên, Gia Cát Võ Hầu trước khi chết mới hạ lệnh, mộ táng phải được người ta khiêng đi về phía nam, quan tài rơi ở đâu thì chôn ở đó.

Trong lịch sử đối với cách làm này, có nhiều suy đoán.

Nhưng nổi tiếng nhất là, Gia Cát Lượng sợ mộ táng sẽ bị Tư Mã Ý tìm thấy.

Cho nên, không dám có bất kỳ phong thủy nào, cũng không dám tiết lộ bất kỳ manh mối nào.

Nhận ra sự mạnh mẽ của kỹ năng này, Trần Phong cảm thấy tự hào từ tận đáy lòng.

Có kỹ năng này, sau này tìm mộ phân kim sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Hơn nữa, trong đại đa số trường hợp, thậm chí còn không cần dùng đến la bàn.

Nghĩ vậy, Trần Phong chuẩn bị thừa thắng xông lên.

Thế là, anh liền trực tiếp gọi ra vòng quay hệ thống, sau đó thầm niệm rút thưởng trong lòng.

Nhất thời, cùng với việc bắt đầu rút thưởng, vòng quay trong đầu nhanh chóng chuyển động.

Chương 148

Khi vòng quay dừng lại, Trần Phong nhìn vào vật phẩm rút được lần này.

“Ting!

Chúc mừng Túc chủ rút được ba viên Xích Đan!” Nghe hệ thống thông báo, Trần Phong đột nhiên phát hiện trong tay mình có thêm ba viên đan hoàn màu đỏ như máu.

Hít sâu một hơi, một luồng mùi thuốc nồng nặc xộc vào mũi.

Không tệ… mặc dù lần này rút được chỉ là vật phẩm, nhưng Trần Phong biết Xích Đan thực ra cũng là một thứ tốt hiếm có.

Xích Đan còn được gọi là Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn, được cho là trang bị tiêu chuẩn của Phát Khâu Thiên Quan, giống như Bắc Địa Huyền Châu vậy.

Nhưng, công hiệu của Xích Đan, lại càng thần kỳ hơn.

Theo lời đồn, phương thuốc của loại đan hoàn này sớm đã thất truyền, công hiệu không chỉ có thể hóa giải gần mấy chục loại kịch độc.

Hơn nữa, Xích Đan còn có một năng lực thần kỳ nhất, đó là hóa giải âm khí.

Khi trộm mộ mở quan tài, thi thể sẽ vì được chôn dưới mộ huyệt nhiều năm, thi thể sẽ trở nên cứng ngắc, không thuận lợi cho kẻ trộm mộ mò kim.

Chỉ cần dùng Xích Đan lăn một vòng trên thi thể, trong thời gian ngắn có thể làm mềm thi thể ngàn năm không mục.

Không chỉ vậy, ngoài việc có thể xông ra âm khí trên thi thể, Xích Đan còn có thể cứu mạng người sống.

Chỉ cần ở trong mộ táng bị trúng độc hoặc bị thương, thậm chí là người bị âm khí xâm nhập không chịu nổi.

Chỉ cần chưa chết, Xích Đan cơ bản đều có thể cứu sống người đó.

Nhận được ba viên Xích Đan, Trần Phong cảm thấy lần rút thưởng này không lỗ, đúng là viên thuốc kéo dài mạng sống chuyên dụng cho việc trộm mộ!

Nghĩ vậy, Trần Phong thừa thắng xông lên.

Nhưng, vận may lần này hiển nhiên không tốt như vậy, Trần Phong cuối cùng chỉ rút được năm viên Bắc Địa Huyền Châu.

Nhưng cũng không tệ rồi… Bắc Địa Huyền Châu lần trước đã dùng hết, nếu sau này cần phải vào mộ, vậy thì Bắc Địa Huyền Châu là vật phẩm tiêu hao không thể thiếu.

Nghĩ vậy, tâm trạng của Trần Phong cuối cùng cũng tốt hơn một chút.

Anh chuẩn bị tối nay ngủ một giấc trước, sáng mai cùng Ngô Bát Nhất đi làm một số chuẩn bị, ngày kia thẳng tiến Miêu Trại.

Một đêm không có gì xảy ra, ngày hôm sau trời sáng.

Sau buổi sáng, Trần Phong và Ngô Bát Nhất rửa mặt qua loa, chuẩn bị đi đến cửa hàng đồ bảo hộ lao động để mua một số dụng cụ leo núi.

Dù sao, Miêu Trại cũng không phải là nơi bình thường, Trần Phong càng nhớ rõ núi Ô Quỷ đầy rẫy nguy cơ.

Cho nên, một số trang bị cần thiết là bắt buộc.

Lúc này, Bàn Tử thấy hai người định đi, liền không nhịn được hỏi: "Lão Trần, hai người đi đâu vậy…" Nghe Bàn Tử hỏi, Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhìn nhau.

Sau khi hai người trao đổi ý kiến, Ngô Bát Nhất không nhịn được tiến lên nói: "Bàn Tử, nói thật với cậu.

Tôi và Lão Trần định đến cửa hàng đồ bảo hộ lao động mua ít đồ, ngày mai hai chúng tôi sẽ đến Miêu Trại ở Tứ Xuyên." Nghe lời Ngô Bát Nhất, Bàn Tử lập tức sáng mắt lên.

"Lại có mối à?!" Sau mấy lần hành động trước, Bàn Tử gần như lập tức đoán ra, lần này lại đi trộm mộ.

Cũng vào lúc này, Trần Phong cũng gật đầu.

Nhất thời, Bàn Tử hưng phấn nói: "He he… được!

Hai người đợi tôi, tôi đi mặc cái áo đã, chúng ta mau chuẩn bị, sáng mai xuất phát!" Nói rồi, Bàn Tử định quay về mặc áo.

Nhưng, lần này Ngô Bát Nhất lại kéo gã lại, sau đó do dự nói: "Bàn Tử… cậu không hiểu rõ, ý của tôi là, lần này hai chúng tôi đi… cậu ở nhà trông nhà cho tốt." Nghe đến đây, Bàn Tử nhất thời có chút không hiểu.

Sau đó, cười gượng nói: "Lão Ngô, ông đùa à?

Không có tôi bọc hậu, hai người nguy hiểm lắm đấy.

Đừng nói nhảm nữa, đợi tôi đi thay cái áo đã…" "Bàn Tử!" lúc này, Ngô Bát Nhất lại trực tiếp nghiêm giọng cao giọng, sau đó nghiêm túc lắc đầu.

Cũng vào lúc này, Bàn Tử lại quay đầu nhìn Trần Phong một cái.

Đợi đến khi thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trần Phong, Bàn Tử cuối cùng cũng ý thức được, hai người Ngô Bát Nhất chuẩn bị bỏ rơi

mình.

Nhất thời, Bàn Tử liền kích động, sau đó trực tiếp túm lấy áo Ngô Bát Nhất giận dữ nói: "Lão Ngô, hai người có ý gì?

Ba chúng ta cùng nhau vào sinh ra tử bao nhiêu lần rồi, hai người nói bỏ là bỏ tôi sao?!" Nhưng nghe vậy, Ngô Bát Nhất lại vội vàng an ủi: "Bàn Tử cậu nghe tôi nói… lần này không giống những lần khác, chúng ta không đi trộm mộ, không lấy được đồ tốt đâu.

Hơn nữa, không chừng sẽ có nguy hiểm…" Trong mắt Ngô Bát Nhất, Bàn Tử là người không có lợi không làm.

Nói cho gã biết không có bảo tàng, chắc chắn gã sẽ từ bỏ.

Hơn nữa, mấy lần trước Bàn Tử đều vì tham tiền, suýt nữa mất mạng.

Cho nên, lần này không cho gã đi mới là tốt nhất.

Nhưng, thực ra ông đã nhìn lầm Vương Bàn Tử.

Cùng với lời nói, Bàn Tử liền trực tiếp giận dữ nói: "Nói bậy!

Tôi Vương Thắng Lợi là người tham tiền như vậy sao?

Tôi là người tham sống sợ chết sao?!

Tôi nói cho các người biết, lần này, hai người đều nhìn lầm tôi rồi!

Tôi tham tiền, nhưng không có tiền tôi cũng sẵn lòng đi làm!

Vì sao, không phải vì mẹ nó ông Ngô Bát Nhất này khiến người ta lo lắng sao!" "Còn nữa, Trần Phong!

Tôi và cậu quen nhau chưa lâu, nhưng chúng ta cũng đã vào sinh ra tử, hai người thấy tôi là người tham sống sợ chết sao?!" Bàn Tử càng nói càng tức, cuối cùng mắt cũng đỏ ngầu, càng trực tiếp túm lấy Ngô

Bát Nhất hét lên: “Tôi nói cho hai người biết, tôi Bàn Tử không tham sống sợ chết!

Ngô Bát Nhất, mẹ nó ông có biết năm xưa từ sau khi ông rời Cương Cương Doanh đi nhập ngũ, tôi đã lo lắng cho ông biết bao nhiêu không?

Còn Trần Phong nữa, hai người quay về kinh thành, tại sao mỗi lần tôi đều đi trộm mộ cùng các người?” “Tôi nói cho các người biết, năm xưa ông đi nhập ngũ, đặc biệt là Lão Ngô, mẹ nó tôi năm xưa sợ ông chết ở núi Côn Luân không về được!

Cho nên, lần này hai người dù thế nào cũng đừng bỏ tôi lại, muốn chết thì cùng chết!” Cuối cùng, Bàn Tử mắt đỏ như máu, sắc mặt càng kích động đến cực điểm.

Cũng vào lúc này, Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy vẻ kinh ngạc và vui mừng.

Không vì gì khác!

Bởi vì, ban đầu họ cứ ngỡ, Bàn Tử nhiều nhất chỉ là tham tiền.

Nhưng sau khi nghe xong những lời này, hai người mới cuối cùng ý thức được, Bàn Tử sau khi trải qua mấy lần hành động trước, đã là một thành viên không thể thiếu trong đội.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong cũng đã có quyết định.

Thế là, anh ra hiệu cho Ngô Bát Nhất một cái, sau đó trực tiếp nói: “Thôi được rồi Lão Ngô, cũng đừng làm khó gã nữa, Bàn Tử lúc quan trọng cũng có tác dụng lớn.

Bàn Tử, mau đi dọn dẹp đi, đừng mẹ nó ở trần đi cùng tôi đến cửa hàng đồ bảo hộ lao động.” Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng cười khổ một tiếng, cười mắng: “Thôi được rồi Bàn Tử, khóc lóc sướt mướt

làm gì.

Mau đi mặc quần vào đi, tôi còn đang đợi cậu tiếp tục bọc hậu đây này.” Nghe những lời này, Bàn Tử lập tức ngẩng đầu, dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn hai người.

Sau đó, vẻ mặt phẫn nộ lập tức chuyển thành vui sướng tột độ, sau đó hưng phấn nói: “Được rồi, mẹ nó tôi đi tìm quần đây, hai người đợi tôi một lát!” Lời vừa dứt, Bàn Tử lập tức xông vào phòng ngủ.

Hai phút sau, ba người không nói hai lời, thẳng tiến đến cửa hàng đồ bảo hộ lao động ở Đại Sách Lan… Trần Phong ba người, từ cửa hàng đồ bảo hộ lao động đã mua được một số ba lô leo núi và đèn pin, cũng như nhiên liệu rắn.

Những thứ này, đều là vật phẩm cần thiết khi đi trộm mộ.

Dù sao, mặc dù Trần Phong có bản lĩnh phân kim định huyệt và trộm mộ, nhưng một số ngôi mộ cổ hung hiểm dị thường, cần phải có trang bị hiện đại mới có thể tiến vào.

Thế là, sau khi chuẩn bị xong những thứ này, ba người cũng trực tiếp đến ga tàu hỏa, tiện thể để Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng mua vé tàu đi Miêu Lĩnh.

Lần này, ba người không quay về nghỉ ngơi, tìm một quán ăn ven đường ăn một bữa thịt cừu xiên.

Sau đó, trực tiếp ở lại ga tàu hỏa qua đêm.

Họ mua vé tàu lúc rạng sáng, đêm đó rạng sáng trực tiếp lên xe, tức tốc đến Tứ Xuyên.

Chương 149

Hai ngày sau, Trần Phong ba người từ Tứ Xuyên xuống tàu.

Nhưng, họ không nghỉ ngơi, mà không ngừng nghỉ lên xe khách đường dài, thẳng tiến khu tự trị dân tộc Miêu.

Khoảng nửa ngày sau, vào lúc chạng vạng ngày thứ ba, Trần Phong ba người cuối cùng cũng xuống xe ở gần Miêu Trại.

"Hù ~" Vừa xuống xe, Trần Phong hít sâu một hơi, liền quay người nói với hai người Bàn Tử: "Tối nay chúng ta đến Miêu Trại ở một đêm trước, tôi có một ngôi nhà cũ ở đó.

Mục đích của chúng ta lần này là núi Ô Quỷ, muốn đến đó phải đi xuyên qua Miêu Lĩnh và Hoàng Hà… Buổi tối ở đó có thể sẽ có dã thú, ba chúng ta tốt nhất nên ở lại một đêm, đợi trời sáng rồi xuất phát." Ý định của Trần Phong rất đơn giản.

Bởi vì, hiện tại đang là thời điểm sau lập xuân, động vật trong rừng núi đều vừa mới trải qua kỳ ngủ đông.

Chưa nói đến gấu, những con gấu người sau khi trải qua cơn đói của kỳ ngủ đông, hiện tại đang là lúc điên cuồng nhất.

Trong Miêu Lĩnh là rừng sâu núi thẳm, có thể sẽ có tung tích của gấu người.

Nếu tranh thủ đêm tối tiến vào Miêu Lĩnh, vậy thì sẽ có khả năng rất lớn gặp phải một số dã thú.

Không phải gấu người, thì tám phần cũng sẽ khó đối phó.

Trong tình huống này, Trần Phong không thể không trì hoãn một chút thời gian.

Sau đó, ba người liền tranh thủ lúc trời chưa tối, trực tiếp tiến vào Miêu Trại.

May mắn là, người trong Miêu Trại đều chất phác.

Trần Phong mặc dù đã lâu không về, nhưng ngôi nhà cũ do ông nội để lại vẫn được chăm sóc tốt.

Cho nên, sau khi Trần Phong ba người quay về nhà sàn, chỉ cần dọn dẹp qua loa, là có thể nghỉ ngơi rồi… Một đêm không có gì xảy ra, ngày hôm sau trời sáng.

Khi mặt trời đã lên ba sào, Trần Phong ba người mới từ từ mở mắt.

Vì đã trải qua hai ngày đi đường mệt mỏi, ba người cơ bản đã kiệt sức.

Cho nên, một giấc ngủ thẳng đến hơn mười tiếng.

Nhưng may mắn là, sau một đêm nghỉ ngơi, tinh thần của ba người đều đã hồi phục đến trạng thái tốt nhất.

Thế là, dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, ba người trực tiếp ra khỏi Miêu Trại, sau đó thẳng tiến về hướng Miêu Lĩnh.

Khoảng mười mấy phút sau, ba người cuối cùng cũng đến gần rừng Miêu.

Nhìn khu rừng gần trong gang tấc, Trần Phong quay người nói với Ngô Bát Nhất: "Lão Ngô, tìm ba sợi dây thừng ra đây…" Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất lập tức hiểu ý.

Bàn Tử thì có chút không hiểu, dù sao gã cũng chưa từng phục vụ trong quân đội.

"Ý gì vậy?" Nghe câu hỏi, Trần Phong vừa nhận dây thừng, vừa nói: "Bàn Tử nhớ kỹ, trong rừng sâu núi thẳm như Miêu Lĩnh này rất

dễ bị lạc đường.

Cho nên, lúc tôi ở trong quân đội đã học được phương pháp này, buộc một sợi dây thừng như vậy vào eo, phía sau để lại một đoạn dài năm mét." "Như vậy, chỉ cần lúc đi về phía trước quay lại nhìn một cái, một khi dây thừng bị lệch chứng tỏ tôi đã đi sai đường…" Nói rồi, Trần Phong đã buộc xong dây thừng.

Sau đó, hai người Ngô Bát Nhất cũng vội vàng làm theo, ba người chia thành trước, giữa, sau liền trực tiếp đi vào trong Miêu Lĩnh.

Vừa mới vào, Trần Phong đã cảm thấy có chút không ổn.

Thời điểm họ đến không đúng, bây giờ đang là sau lập xuân, cây cối đều bắt đầu mọc mầm trở lại.

Lá của một số cây dương đã xòe ra, gần như che kín cả bên trong Miêu Lĩnh.

Trong môi trường như vậy, dù là ban ngày ánh nắng trong rừng cũng không đủ.

Nghĩ vậy, Trần Phong không nhịn được nhắc nhở: "Hai người cẩn thận một chút… trong Miêu Lĩnh ánh nắng không đủ, ở đây thường có bẫy thú do thợ săn để lại, lỡ như bị kẹp phải thì phiền phức." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất vội vàng cẩn thận học theo, lấy một cành cây làm gậy dò đường, vừa gõ xuống đất vừa đi về phía trước.

Trong phút chốc, trong tình huống này, ba người đều đi chậm lại.

Dù sao, vào lúc này, đi càng nhanh có thể càng nguy hiểm.

Nếu muốn bình an vô sự đi xuyên qua Miêu Lĩnh, quan trọng nhất là phải luôn đề cao cảnh giác.

Cũng với tâm trạng này, ba người đi về phía trước được khoảng nửa tiếng, Trần Phong đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn.

Khi cành cây của anh gõ về phía trước, đột nhiên bị thứ gì đó dưới lớp lá khô dính lại.

Phát hiện điều bất thường, Trần Phong vội vàng cúi xuống xem.

Không xem thì thôi, vừa xem Trần Phong đã nhíu mày.

"Lão Trần, thứ gì vậy?" Nghe Bàn Tử hỏi, Ngô Bát Nhất cũng nhìn một cái rồi trả lời: "Phân…" Đúng vậy!

Trần Phong định thần nhìn lại, chỉ thấy đống phân khá lớn, còn bốc hơi ấm, nhìn kỹ bên trong có một số xương cá và mảnh vụn quả dại.

Nhìn đến đây, Trần Phong như gặp phải đại địch, nói: "Phân gấu… dựa vào độ ấm của phân mà xem, gần đây chắc chắn có một con gấu người đang kiếm ăn." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất lập tức co rút đồng tử.

Lúc này, Bàn Tử cũng kinh ngạc hỏi: "Có đáng sợ vậy không?" Dĩ nhiên là đáng sợ!

Trần Phong vội vàng đứng dậy, vừa quan sát xung quanh, đồng thời nói: "Gấu người, hay còn gọi là gấu chó, con vật này có thể cao đến 1,8 mét, tốc độ chạy mỗi giờ là 56 km!

Nếu gặp phải, giả chết cũng vô dụng!" "Con vật này được mệnh danh là da sắt bọc thịt, toàn thân đều là bùn và mật ong, súng săn bắn vào nó cũng chẳng ăn thua.

Bây giờ lại đúng vào sau lập xuân, gấu người đều đã ra khỏi hang, vừa trải qua kỳ ngủ đông, bây giờ ba chúng ta cũng không đủ cho nó nhét kẽ răng." Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi!

Lúc còn là thanh niên trí thức ở Cương Cương Doanh, gã cũng từng nghe nói về gấu người, nhưng chưa bao giờ thấy.

Nhưng nghe nói, con vật gấu người này đến cả thợ săn già cũng không dám động thủ.

Lỡ như gặp phải, ba người họ có lẽ không ai chạy thoát được.

"Chúng ta mau đi thôi!" Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng thúc giục hai người, sau đó ba người lập tức tăng tốc đi về phía trước.

Dù sao đây cũng là vùng sâu trong Miêu Lĩnh, bẫy của thợ săn cũng không thể nào đặt ở nơi sâu như vậy.

Ngay sau đó, ba người cũng không còn để ý đến nhiều thứ nữa, vội vàng tăng tốc.

Nhưng khi đi về phía trước được mười mấy phút… Rắc ~ Đột nhiên, tai Trần Phong nhạy bén nghe thấy tiếng lá khô bị giẫm nát.

Nghe thấy tiếng động này, Trần Phong gần như theo phản xạ dừng bước, sau đó ra hiệu im lặng cho hai người Ngô Bát Nhất.

Không vì gì khác!

Trong rừng sâu núi thẳm như thế này, không thể không cẩn thận.

Họ tổng cộng mang theo hai khẩu súng săn và một khẩu súng ngắn, là súng lắp ráp mà trước đây lấy được từ tay bọn trộm mộ nước ngoài.

Loại vũ khí này, hoàn toàn không thể đối phó được với dã thú trong Miêu Lĩnh.

Đặc biệt là gấu người… con vật này không chỉ có sức chịu đựng cực mạnh, khả năng truy đuổi cũng thuộc hàng khủng bố.

Lỡ như bị nó để ý, con quỷ này có thể đuổi theo đến tận khi vượt qua Hoàng Hà!

Nhưng, người ta thường nói họa vô đơn chí.

Ngay khi ba người Trần Phong vừa dừng bước, đột nhiên định thần nhìn lại, ở phía trước cách đó hơn hai mươi mét, sau một cái cây lớn, đột nhiên lăn ra một thứ gì đó lông lá.

Thứ đó đứng bằng hai chân sau, đứng thẳng cao đến ba mét.

Thân hình khổng lồ đó, ít nhất cũng to hơn một cái cây cổ thụ mà hai người ôm không xuể.

Chính là gấu người!

Gấu người?!

Sau khi nhìn thấy thứ ở xa, ba người Trần Phong trực tiếp cứng đờ tại chỗ.

Sau sự im lặng ban đầu, Bàn Tử không nói hai lời liền lập tức chuẩn bị quay đầu bỏ chạy.

Nhưng, Trần Phong lại trực tiếp kéo gã lại!

Bởi vì, Trần Phong biết tốc độ chạy của gấu người, lên đến 56 km/h.

Nếu quay đầu bỏ chạy, cả ba người không ai thoát được.

Chương 150

Nhận ra điểm này, Trần Phong liền ra hiệu bằng mắt cho Ngô Bát Nhất.

Sau đó, hai người lập tức ưỡn người, dang rộng hai tay hết mức có thể, để trông to lớn hơn.

Cách làm này, là để uy hiếp gấu người!

Bởi vì, loài gấu người này thực ra rất thông minh, tốc độ chạy lại cực nhanh.

Cho nên, trong nhận thức của chúng, giả chết, bỏ chạy và trèo cây đều vô dụng, gấu người thậm chí còn ăn cả thịt thối.

Cách duy nhất, là cố gắng hết sức để mình trông có vẻ mạnh mẽ hơn nó.

Như vậy, gấu người có thể sẽ biết khó mà lui.

Nghĩ vậy, ba người không nói hai lời, lập tức cảnh giác.

Nhưng, khi Trần Phong chĩa khẩu súng săn trong tay vào con gấu người, một chuyện đáng tiếc đã xảy ra.

Chỉ thấy, trong khoảnh khắc nhìn thấy họng súng, con gấu người đó trực tiếp lùi lại một bước.

Nhưng, đây không phải là tin tốt.

Bởi vì, tình huống này cho thấy con gấu người này có thể đã từng bị thợ săn tấn công trong rừng.

Trong tình huống này, gấu người có khả năng ăn thịt người.

Cho nên, về cơ bản gặp phải loại gấu người này, gần như là ác mộng của thợ săn!

Nhận ra điểm này, trong lòng Trần Phong lập tức thầm kêu không ổn.

Quả nhiên!

Ngay ở khoảnh khắc tiếp theo, Trần Phong đột nhiên phát hiện, con gấu người đó đột nhiên hạ móng trước xuống đất, sau đó nhẹ nhàng dùng móng cào đất.

Chứng kiến cảnh này, tim Trần Phong như treo ngược cành cây.

Bởi vì, đây là điềm báo trước khi dã thú phát động tấn công.

Tình huống này, cho thấy con gấu người đã nhận ra ba người không đáng một đòn, chuẩn bị xông lên ăn thịt người.

Nhận ra điểm này, tim Trần Phong như treo ngược cành cây.

Mặc dù gấu người sau khi trải qua kỳ ngủ đông, lớp mỡ dưới da sẽ giảm đi đáng kể.

Nhưng, cũng không thể giảm quá nhiều, lớp da thịt trên người thường được gọi là da sắt bọc thịt, đạn cũng không bắn xuyên qua được.

Kinh khủng hơn là, sau một thời gian dài ngủ đông, gấu người bây giờ đều đã đói điên rồi.

Dưới cơn đói cực độ, gấu người không còn lý trí, chỉ còn lại bản năng săn mồi nguyên thủy nhất.

Nhận ra điểm này, Trần Phong không nói hai lời, trực tiếp giật lấy súng săn từ tay Ngô Bát Nhất, chĩa thẳng vào con gấu người.

Nhưng điều khiến người ta dựng tóc gáy là, con gấu người đó thấy súng săn không những không sợ hãi, ngược lại trong mắt còn hiện lên vẻ hưng phấn.

Giây tiếp theo, thấy con gấu người đó trực tiếp như một chiếc xe

tăng, lao về phía họ.

"Chạy đi!

Lão Ngô!" Chứng kiến cảnh này, Bàn Tử không nói hai lời, cùng Ngô Bát Nhất trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

Nhưng, vừa chạy được hai bước, quay đầu lại thấy Trần Phong vẫn đứng yên tại chỗ.

Trông có vẻ, như muốn liều mạng với con gấu đó?

"Lão Trần!" Phát hiện điều bất thường, Ngô Bát Nhất lập tức hét lên.

Lúc này, Trần Phong lại không động… Bởi vì anh biết, lúc này bỏ chạy vô dụng, giải pháp duy nhất là một phát súng hạ gục con gấu người.

Con gấu người đó tuy toàn thân đều là da sắt bọc thịt, nhưng duy chỉ có vị trí vầng trăng khuyết ở ngực là tử huyệt.

Chỉ cần một phát bắn trúng yếu hại, là có cơ hội phản sát!

"Lão Trần!" "Lão Ngô!

Mau kéo cậu ấy về!" Lúc này, hai người Bàn Tử đều lo lắng đến mức mắt đỏ ngầu.

Nhưng, Trần Phong lại không hề động đậy, một đôi mắt chăm chú nhìn con gấu người đang điên cuồng lao tới, thậm chí có thể nhìn thấy nước dãi nhỏ giọt từ miệng nó.

Cơ hội chỉ có một lần, phải làm được một đòn tất sát!

Thế là, Trần Phong gần như cố nén đứng yên tại chỗ.

Con gấu người điên cuồng lao tới, khoảng cách giữa nó và Trần Phong ngày càng gần… Mười lăm mét… Mười mét!

“Lão Trần!” Thấy Trần Phong ngây người tại chỗ, Ngô Bát Nhất trực tiếp không nhịn được lao lên.

Nhưng, ngay khi sắp túm được vai Trần Phong, lại thấy Trần Phong đột nhiên bóp cò.

Chính là lúc này!

Pằng!

Ngay lập tức, cùng với một tiếng súng chói tai, họng súng ở khoảng cách chưa đầy năm mét, nhắm thẳng vào vầng trăng khuyết ở ngực con gấu người mà bắn mạnh lên.

Trong phút chốc, thuốc súng trong nòng súng phát nổ, tạo ra lực đẩy mạnh mẽ phun ra một lượng lớn đạn, trúng ngay vào vị trí vầng trăng khuyết ở ngực con gấu người.

Lúc này, thấy con gấu người đó gần như bị bắn đến mức dừng lại giữa không trung, vị trí vầng trăng khuyết ở ngực trực tiếp bị đạn xé rách, nổ ra một cái lỗ máu to bằng nắm đấm.

Trong phút chốc, máu tươi và ruột bị nổ đứt gần như đồng thời phun ra, con gấu người cũng vì lực giật mạnh mẽ mà bị bắn ngã xuống đất.

Cảnh tượng này, khiến hai người Ngô Bát Nhất gần như xem đến ngây người.

Nhưng, Trần Phong lại không vì thế mà lơi lỏng cảnh giác, bởi vì anh biết súng săn không thể bắn chết được con vật này.

Quả nhiên!

Ngay ở khoảnh khắc tiếp theo, Trần Phong định thần nhìn lại thấy con gấu người đó lồm cồm bò dậy từ dưới đất.

Con gấu người bị thương đó, ngược lại bị kích thích cuồng tính

đại phát.

Chỉ thấy, nó trực tiếp nhét ruột đang lòi ra ngoài vào lại trong bụng, khoảnh khắc tiếp theo đứng thẳng người gầm lên như sấm.

"GÀO!" Ngay lập tức, con gấu người đó gầm xong, trực tiếp lao về phía Trần Phong.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong biết không thể lùi lại, nếu không chỉ có chết thảm hơn.

Bây giờ, chỉ có tử chiến đến cùng, liều một phen!

"Mẹ kiếp!

Người sống sao có thể để một con chó chết này giết được?!" Trần Phong chửi một tiếng, thuận tay lấy khẩu súng ngắn mà trước đây lấy được ở sa mạc từ bên hông ra.

Sau đó, nhắm thẳng vào đầu con gấu người, trực tiếp bóp cò.

Con gấu người đầu sắt lưng đồng, đầu đến đạn cũng không bắn xuyên qua được, nhưng duy chỉ có mắt là vị trí chí mạng.

Pằng pằng pằng!

Ngay lập tức, Trần Phong liên tục bóp cò, đạn lần lượt xuyên vào hai mắt con gấu người, làm nát nhãn cầu.

Dưới cơn đau dữ dội này, con gấu người cũng mất phương hướng.

Trần Phong càng được đằng chân lân đằng đầu, chĩa súng ngắn vào cái miệng máu đang há to của con gấu người, dùng sức bóp cò.

Pằng pằng!

Hai phát súng liên tiếp, đạn phun ra lửa như rắn ở khoảng cách gần, xuyên vào miệng con gấu người.

Sau đó, lại từ sau gáy xuyên ra.

Chương 151

Ngay sau đó, Trần Phong lồm cồm né sang một bên, con gấu người như một đoàn tàu mất phanh, thẳng tắp lao về phía một cái cây lớn ở phía trước.

Rầm!

Ngay lập tức, một cái cây to bằng một người ôm, đều bị con gấu người húc đến rung chuyển không ngừng.

Con gấu người lúc này, cũng cuối cùng gào thét thảm thiết ngã xuống dưới gốc cây, không thể bò dậy được nữa.

Nhân Hùng đã chết, nhưng Trần Phong vẫn không dám lơi là cảnh giác.

Dù sao thì, sinh mệnh của thứ này cực kỳ ngoan cường, chẳng ai biết nó đã chết hẳn hay chưa.

Ba người nín thở, đợi khoảng năm phút mới dám thả lỏng.

“Lão Trần!

Giỏi thật đấy!” Lúc này, Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn được, nhào tới ôm chầm lấy Trần Phong.

Ngô Bát Nhất cũng vội vàng kiểm tra xem Nhân Hùng đã chết thật chưa, sau khi xác định không còn dấu hiệu sự sống mới đến bên Trần Phong.

“Lão Trần, không sao chứ?!” Nghe hỏi, Trần Phong lắc đầu.

Bàn Tử lúc này cũng mừng không tả xiết, phấn khích đến mức suýt đấm cho Trần Phong vài cái.

Bởi vì, trước đó ai cũng lo muốn chết.

Họ cứ tưởng Trần Phong bị Nhân Hùng dọa cho không thể động đậy, Ngô Bát Nhất thậm chí đã định xông lên giúp đỡ.

Thế nhưng, chẳng ai ngờ được, trong tình thế tuyệt vọng như vậy, Trần Phong lại có thể đưa ra phán đoán lý trí và ra tay nhanh gọn đến thế.

Xem ra, họ đã quá xem thường Trần Phong rồi.

Lúc này, Trần Phong cũng dứt khoát ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

Đợi hai phút, sau khi thể lực hồi phục đôi chút, anh mới nói với hai người: "Được rồi, đừng có làm trò buồn nôn nữa.

Mau đi thôi, không ở lại đây lâu được đâu." Vừa nói, Trần Phong vừa đứng dậy định rời đi.

Nói cũng không sai!

Dù sao thì, trong khu rừng già ở Miêu Lĩnh này, ai mà biết được Nhân Hùng chỉ có một con đực một con cái.

Nếu chỉ có một con Nhân Hùng, thì trong rừng chưa chắc đã không có những thứ khác.

Nếu tiếp tục ở lại sẽ rất nguy hiểm, mùi máu của Nhân Hùng sẽ nhanh chóng dẫn dụ những con thú khác đến.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng nhận ra vấn đề, liền giục Bàn Tử một tiếng rồi vội vàng đi theo Trần Phong.

Lần này, tốc độ của họ rõ ràng nhanh hơn trước rất nhiều.

Cứ thế vừa đi vừa chạy, ba người mất chưa đến hai mươi phút đã đến được lối ra của Miêu Lĩnh.

Nhìn về phía trước, Trần Phong phát hiện có ánh nắng chiếu vào.

Hít một hơi thật sâu, anh có thể ngửi thấy mùi tanh trong không khí.

Nhận ra điều này, Trần Phong vừa tăng tốc, vừa nói: "Đi mau, phía trước là bờ sông Hoàng Hà." Vừa nói, Trần Phong vừa đi ra khỏi lối ra.

Cuối cùng khi ra khỏi khu rừng, ba người nhìn kỹ, thấy trước mặt quả nhiên là cảnh sắc của bờ sông Hoàng Hà.

Lưu vực sông Hoàng Hà trải dài vô tận, đầu nguồn và cuối nguồn của nó chạy ngang qua toàn bộ khu vực Xuyên Tương.

Cố gắng nhìn về phía trước, con sông Hoàng Hà này dường như đang trong kỳ triều cường, chiều rộng của con sông khoảng chừng ba cây số.

Thấy tình hình này, Trần Phong che mắt nhìn mặt trời trên đầu, sau đó quay lại nói: "Lão Ngô, Bàn Tử.

Bây giờ vừa đúng lúc triều cường, là ngày tốt.

Giờ cũng sắp trưa rồi, chúng ta làm một cái bè đi, ước tính chiều tối nay là có thể lên núi." "Bàn Tử, đi chuẩn bị dây thừng, tôi đi chặt cây." Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất lập tức phân công, sau đó cùng Trần Phong quay lại khu rừng.

Xẻng công binh sắc bén, hai người lại là lính công binh nên hành động rất nhanh.

Khoảng một tiếng sau, Trần Phong và Ngô Bát Nhất kéo hơn chục cây gỗ dương khô to bằng bắp tay ra bờ sông.

Sau đó, ba người hợp sức xử lý những khúc gỗ, rồi dùng dây thừng buộc chặt lại với nhau.

Cứ như vậy, một chiếc bè đơn giản đủ để chịu được trọng lượng

của ba người đã được làm xong.

Tiếp theo, ba người không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp kéo chiếc bè ném xuống sông.

May mắn là, bây giờ đang là lúc triều cường, nước sông không chảy xiết lắm.

Thế là, Trần Phong trực tiếp cầm lái, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử phụ trách chèo, chiếc bè nhanh chóng hướng ra giữa sông.

Nhưng, cho dù bây giờ không phải là kỳ triều cường, Trần Phong cũng không dám lơi là cảnh giác, ai biết được trong nước sông có xoáy nước hay không.

Trong tình huống này, ba người chỉ có thể cố gắng chèo về phía trước.

Khoảng mười phút sau, họ đã đến vị trí trung tâm, nơi nước chảy xiết nhất.

"Bàn Tử!

Cố lên, lúc này tuyệt đối không được dừng lại!" Ý thức được đã ra giữa sông, Trần Phong lập tức thúc giục.

Bàn Tử và Ngô Bát Nhất cũng dùng hết sức, nhanh chóng vượt qua đoạn này.

Đợi đến khi Trần Phong cảm thấy tốc độ dòng chảy dần chậm lại, anh biết sắp đến bờ rồi.

Thế là, Trần Phong càng thúc giục hai người cố gắng hơn.

Khoảng hơn mười phút sau, chiếc bè gỗ từ từ cập vào bờ, ba người tranh nhau cuối cùng cũng lên được bờ.

"Mệt chết Bàn gia ta rồi!

Lão Trần, về kinh thành ông phải mời tôi ăn ba bữa thịt xiên cừu!" Nằm dài trên bờ sông, Bàn Tử thở hổn hển như con chó mệt lử.

Trần Phong thì không để ý, quay đầu im lặng nhìn về ngọn núi Ô Quỷ trước mặt.

Nói thật, Trần Phong đối với ngọn núi này đầy sự sợ hãi.

Bởi vì, lần trước đến đây, anh đã gặp phải quá nhiều chuyện kỳ lạ.

Đặc biệt là lão già kia, Trần Phong luôn cảm thấy có liên quan đến tình trạng thi biến.

Chỉ không biết, lần này gặp lại, sẽ là tình huống gì.

"Bàn Tử, hai người lên núi rồi thì cẩn thận một chút...

Lão già đó không dễ đối phó đâu." Lúc này, nghe Trần Phong nói, Bàn Tử lại cười nói: "Sợ cái gì?

Lão Trần cứ chờ xem, nếu lão già đó không nghe lời, ông đối phó An Lực Mãn thế nào, tôi sẽ đối phó lão như thế." "Được rồi Bàn Tử, đừng nói nhảm nữa, tranh thủ thời gian lên núi." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất mắng một tiếng.

Giây tiếp theo, ba người điều chỉnh lại nhịp thở, rồi dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, bắt đầu đi lên con đường nhỏ lên núi.

Khi đi trên con đường này, lòng Trần Phong càng thêm thấp thỏm.

Không vì gì khác!

Trần Phong trên đường đi đều suy nghĩ về chuyện này, càng đến gần đây càng nghi ngờ, chuyện xảy ra với mình có tám phần khả năng liên quan đến lão già kia.

Đặc biệt khi đến đây, Trần Phong thậm chí còn nghi ngờ lão già đó có khả năng không phải là người...

Nhưng, tình hình cụ thể, phải đợi lên núi, thực sự gặp được lão già đó mới có thể biết được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cố nén sự thấp thỏm trong lòng, rồi bất giác tăng tốc.

Càng đến gần đỉnh núi, Trần Phong càng nóng lòng.

Anh có cảm giác...

Chương 152

tất cả những gì xảy ra với mình, lão già đó tuyệt đối là người biết chuyện.

Hôm nay, nếu không có gì bất ngờ, mọi bí ẩn đều sẽ được vén màn.

Trong lòng nghĩ vậy, tốc độ dưới chân Trần Phong cũng không chậm lại.

Vì đã đến núi Ô Quỷ một lần trước đó, nên Trần Phong chắc chắn trên ngọn núi này không có dã thú lớn.

Trong tình huống này, không cần phải quá để ý.

"Lão Ngô, hai người đi theo tôi... cố gắng lên núi trước chiều tối." Vừa nói, Trần Phong không nhịn được mà quay lại thúc giục một tiếng.

Nghe anh nói, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng vội vàng tăng tốc, bám sát theo sau.

Trong một lúc, tốc độ của ba người không hề giảm.

Dù sao cũng đều là những thanh niên hai mươi mấy tuổi, tuy là leo núi hoang, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến thể lực của họ.

Thời gian dần trôi...

Ba người từ lúc trưa chiều lên núi, dần dần đã qua ba tiếng đồng hồ, khoảng năm giờ chiều, Trần Phong không nhịn được ngẩng đầu nhìn trời.

Chỉ thấy, bầu trời không biết từ lúc nào đã đầy mây cháy.

Chứng kiến cảnh này, trong lòng Trần Phong có chút sốt ruột.

Bởi vì, trong núi trời tối rất nhanh.

Xem tình hình này, nhiều nhất không quá nửa tiếng, trời sẽ tối hẳn.

Ban ngày có thể không sợ, nhưng đến tối ai mà biết được sẽ có chuyện gì bất ngờ xảy ra.

Lỡ như buổi tối không cẩn thận lăn xuống núi, lúc đó sẽ rất nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, bước chân của Trần Phong lại nhanh hơn vài phần.

Cứ tiếp tục tiến về phía trước, khoảng mười phút sau, Trần Phong phát hiện độ dốc đã giảm đi rất nhiều.

Nhận ra điều này, Trần Phong quay đầu nói: "Cố lên, sắp đến đỉnh núi rồi." Vừa nói, Trần Phong không nhịn được ngẩng đầu nhìn lên.

Lập tức, chỉ thấy ở vị trí vài chục mét phía trên, quả nhiên là lối ra của khu rừng rậm.

Đi tiếp lên trên nữa, sẽ là con dốc trên đỉnh núi.

Thế là, Trần Phong càng tăng tốc, ba người nhanh chóng ra khỏi khu rừng rậm.

"Lão Trần, lão già ông nói, không phải ở đó chứ?" Vừa ra khỏi khu rừng, Bàn Tử nhìn lên phát hiện, trên đỉnh núi quả thật có một căn nhà cũ.

Nhưng căn nhà đó quá cũ nát, như thể có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nhưng, nhìn thấy căn nhà cũ đó, Trần Phong lại gật đầu.

Sau đó, lập tức ra hiệu cho hai người theo kịp bước chân của mình, rồi đi về phía căn nhà cũ.

Khi sắp vào căn nhà cũ, Trần Phong bất giác đi chậm lại.

Bởi vì, anh đối với lão già đó có phần kiêng kỵ.

Lần trước đến đây, Trần Phong đã mơ hồ cảm thấy không ổn.

Lần này đến gần đây, Trần Phong càng cảm thấy lòng mình thấp thỏm.

Thế là, anh đi chậm lại, rồi cẩn thận đến gần cửa.

Két~ Cùng với tiếng cửa bị đẩy ra, Trần Phong nhìn vào trong.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn Trần Phong đột nhiên phát hiện trong nhà cũ dường như phủ đầy bụi.

Ghế và bàn thờ bên trong, tất cả đều như đã lâu không được quét dọn?

Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ, lão già đó đã đi rồi?

Đợi đã...

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên nhạy bén ngửi thấy, trong phòng có một mùi thối rữa khó ngửi.

Lập tức, anh vội nói: "Lão Ngô, ông có ngửi thấy mùi hôi không?" "Có ngửi thấy một chút, nhưng không quá nồng..." Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất gật đầu.

Nghe vậy, Trần Phong lại bất giác nhíu mày.

Không nồng?

Không, suy nghĩ kỹ một chút Trần Phong đã hiểu ra.

Anh có khả năng Thường Thổ Biện Mộ, khứu giác vô cùng nhạy bén.

Những mùi mà người thường không ngửi thấy, anh về cơ bản đều

có thể cảm nhận được.

Nhưng, nhận ra điều này, lòng Trần Phong cũng treo lơ lửng.

Chuyện gì vậy?

Trong căn nhà cũ, trông như đã lâu không có người ở, tại sao lại có một mùi thịt thối rữa?

"Lão Trần, lão già ông nói có khi nào dọn nhà rồi không?" Cũng lúc đó, Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Nghe vậy, Trần Phong cũng gật đầu nói: "Có khả năng này, dù sao lão già đó cũng ở gần Miêu Lĩnh, có khả năng..." "Nhưng, trong phòng có thể còn sót lại chút gì đó... có mùi hôi, chúng ta tìm xem." Vừa nói, Trần Phong vừa bật đèn pin, cẩn thận tìm kiếm trong căn phòng tối tăm.

Không tìm thì thôi, đột nhiên men theo mùi hôi đó, anh phát hiện dưới bàn thờ không xa, có một cuộn chiếu lau.

Nhìn thấy cuộn chiếu lau, trong lòng Trần Phong đột nhiên dấy lên một dự cảm không lành.

Thế là, anh cẩn thận đến gần, rồi đưa tay lật chiếc chiếu lên.

Đợi đến khi nhìn rõ thứ được cuộn trong chiếu, cả người Trần Phong đều cứng đờ tại chỗ.

"Lão Trần, thấy gì vậy?" "Vãi!" Lúc này, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng ghé lại.

Nhưng khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử thậm chí còn chửi thầm một tiếng.

Chỉ thấy, bên trong chiếu lau, là một thi thể đang phân hủy nặng.

Nhìn thời gian phân hủy của thi thể, ít nhất cũng phải hơn một tháng.

Phì!

Nhìn thấy cảnh này, Trần Phong không nhịn được nhổ một bãi nước bọt.

Anh lúc này mới ý thức được, mùi hôi ban nãy là từ thi thể này mà ra.

Nhìn kỹ, chỉ thấy da thịt của thi thể đã sớm hóa thành mủ, bên dưới cơ thể chảy ra một lượng lớn dịch xác.

Xem ra, đã chết được một thời gian dài rồi.

Hơn nữa, quần áo của thi thể...

Nhìn đến đây, Trần Phong đột nhiên phát hiện ra điều kỳ lạ.

Nhìn kỹ, chỉ thấy quần áo trên người thi thể rất quen mắt, suy nghĩ kỹ vài giây, Trần Phong ngây người.

“Lão Trần... không lẽ?” Lúc này, Ngô Bát Nhất không nhịn được hỏi.

Chương 153

Nghe vậy, Trần Phong cũng ngây ngốc gật đầu nói: "Đúng vậy... là lão già đó..." Nói đến đây, trong lòng Trần Phong gần như ngũ vị tạp trần.

Anh cũng không ngờ, lão già này lại chết ở đây.

Xem thời gian tử vong, ít nhất cũng phải hơn một tháng.

Chẳng lẽ, sau khi mình rời khỏi Miêu Lĩnh, lão già này đã chết?

Nhưng tại sao?

Nhận ra điểm kỳ lạ, Trần Phong muốn xem kỹ hơn.

Dù sao, lão già này có thể là người duy nhất biết chuyện gì đã xảy ra với mình.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cẩn thận cúi đầu nhìn, vừa nhìn đã phát hiện ra điều kỳ lạ.

Chỉ thấy, ở cổ của thi thể lão già, dường như có một khoảng trống...

Trông như, đầu của lão đã lìa khỏi thân?

Chuyện gì vậy?

Nhận ra điểm kỳ lạ của thi thể, Trần Phong không nhịn được mà ngồi xổm xuống, đưa tay sờ vào đầu của lão già.

"Lão Trần!" Lúc này, Ngô Bát Nhất vội vàng hét lên.

Nhưng, đã không kịp nữa rồi.

Tay Trần Phong vừa chạm vào thi thể lão già, đột nhiên phát hiện đầu của lão dường như động đậy.

Anh dùng sức đẩy một cái, đầu của lão già trực tiếp lăn ra ngoài....

Chứng kiến cảnh này, ba người Trần Phong đều không nhịn được mà kinh hô.

Chỉ thấy, đầu của lão già bị người ta cắt xuống?!

"Giết... giết người!" Cũng lúc đó, Bàn Tử cũng không nhịn được mà kinh hô.

Sau đó, vội vàng giơ súng nhìn xung quanh, nhưng kỳ lạ là trong căn nhà cũ không có một bóng người.

"Bàn Tử, đừng có làm ầm lên..." Lúc này, Trần Phong đột nhiên mắng một tiếng.

Theo tiếng của Trần Phong nhìn sang, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử thấy, trong tay thi thể của lão già, đang nắm chặt một con dao phay.

Trần Phong cẩn thận lấy con dao phay ra, đặt dưới đèn pin quan sát kỹ.

Chỉ thấy, con dao phay vô cùng sắc bén, trên đó dính đầy máu tươi, rất khớp với vết cắt trên cổ của lão già.

Chứng kiến cảnh này, ba người Trần Phong đều không nhịn được mà nuốt nước bọt.

"Lão Trần...?" Cũng lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên không nhịn được hỏi.

Trần Phong nhìn kỹ bàn tay cầm dao của lão, sau đó mới bình tĩnh phân tích: "Đây là núi hoang, lão già cũng không có gì đáng để người khác nhắm vào, không thể là cướp của giết người." "Ý của ông là... lão gia tử tự sát?" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng vô cùng kinh hãi.

Trong một lúc, cả ba người có mặt đều không nhịn được mà nuốt nước bọt, trong lòng một vạn lần không tin.

Dù sao, trên đời này có ai có thể trong tình trạng còn sống, dùng dao tự cắt đứt đầu của mình?

Đây là chuyện con người có thể làm được sao?

Nhưng, dù không tin thế nào đi nữa, sự thật bày ra trước mắt, không thể có suy đoán nào khác.

Đợi đã...

Đúng lúc này, Trần Phong cũng đột nhiên phát hiện ra điều không ổn.

Anh phát hiện, trong tay kia của lão già, dường như đang nắm thứ gì đó.

Lập tức, anh bèn gỡ tay kia của lão già ra, nhìn kỹ mới phát hiện, trong tay là một mảnh giấy.

Trần Phong cẩn thận mở mảnh giấy ra, rồi dùng ánh sáng đèn pin để xem.

Nhưng không xem thì thôi, đợi đến khi Trần Phong nhìn rõ trên đó viết gì, sắc mặt anh trực tiếp cứng đờ tại chỗ.

"Di thư của lão già..." Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất không nhịn được mà nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Bởi vì, câu nói của Trần Phong, không nghi ngờ gì đã chứng minh lão già này thực sự đã tự sát.

Nhưng nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong cũng cảm thấy kỳ lạ.

Chuyện gì vậy?

Nghi điểm quá nhiều!

Trên đời này, thật sự có người có thể sống sót mà cắt đứt đầu của

mình sao?

Hơn nữa, điều càng khiến người ta không hiểu, tại sao lão già lại phải tự sát?

Hơn nữa, lại ra tay tàn nhẫn như vậy, thậm chí không tiếc cắt đứt đầu của mình, đối với bản thân có thù hận lớn đến mức nào?

Chẳng lẽ, là vì đã đào ngôi mộ dưới nước đó sao?

Trần Phong chợt nhớ ra, mức độ phân hủy của thi thể lão già, trông như đã chết sau khi mình rời khỏi Miêu Lĩnh.

Nghĩ đến đây, Trần Phong vội vàng dùng ánh sáng đèn pin đọc tiếp.

Vừa đọc, miệng cũng không nhịn được mà lẩm bẩm.

"Ta tự mình mang di thể của tướng quân trở về, ngày ngày tự trách...

Bèn nghiên cứu binh thư của tướng quân, tình cờ đắc được pháp trường sinh, tìm một nữ thi.

Nhưng, giữa đường xảy ra biến cố, nữ thi hóa thi...

Bèn biết pháp trường sinh, hóa ra là thuật Chủng thi vậy.

Không còn cách nào khác, bèn nhốt nữ thi trong mộ đạo Hoàng Hà, ta tự mình sống lay lắt đến tận bây giờ, phụng sự bên cạnh tướng quân." Đọc đến đây, đồng tử của Trần Phong co rụt lại trong nháy mắt.

Bởi vì anh cũng không ngờ, trong này lại đề cập đến thân phận thật sự của lão già này?

Trần Phong từng có một suy đoán, cuối cùng cảm thấy lão già có thể là hậu duệ của người giữ mộ.

Nhưng, bây giờ đọc được bức di thư này, cuối cùng mới biết, lão già này chính là lão binh năm xưa đã trộm thủ cấp của Viên Sùng Hoán!

Cũng ý thức được điều này, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử, cả hai đều ngây người tại chỗ.

Đặc biệt là Ngô Bát Nhất, anh đã nghe Trần Phong kể về đầu đuôi câu chuyện.

Nghe tình hình được miêu tả trong di thư, lão già này từ cuối thời Minh sống đến thời cải cách mở cửa?

Có thể sao?!

"Lão Trần...

ông không nhìn nhầm chứ?!" Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất lập tức kinh hô với Trần Phong.

Nghe vậy, Trần Phong cũng trực tiếp đưa bức di thư cho Ngô Bát Nhất xem.

Nhưng không xem thì thôi, vừa xem Ngô Bát Nhất cũng không thể không thừa nhận sự thật này.

Nhưng, có thể sao?

Trên đời này, có thể có người sống được nhiều năm như vậy?

Chương 154

Lúc này, Trần Phong cũng cảm thấy chuyện này không thể.

Suy nghĩ kỹ, Trần Phong cảm thấy có thể là một loại ví von, hoặc là một loại ám ngữ nào đó.

Thế là, anh bèn đọc tiếp...

"Thời thế thay đổi, hậu nhân Thiên Quan tình cờ gặp được kỳ ngộ, tìm được mộ đạo Hoàng Hà.

Bèn dùng bảo ấn Thiên Quan hỏa táng nữ thi, ta rất vui mừng.

Nhưng, hậu nhân Thiên Quan mệnh treo ngàn cân, lang thang giữa ranh giới sinh tử, ta tự ý quyết định, Chủng thi vào thân, bèn hỏa táng nữ thi." Đọc đến đây, Trần Phong ngây người.

Lúc này, cho dù Ngô Bát Nhất có thúc giục, Trần Phong cũng không cảm giác được gì nữa.

Bởi vì, nửa sau của di thư, trên đó thực sự viết về những chuyện anh đã gặp phải.

Nhưng, Trần Phong dù thế nào cũng không ngờ, hóa ra sau khi anh và nữ thi kia đồng quy vu tận, lão già này đã tìm thấy anh.

Hơn nữa, trong lúc anh không biết, đã dùng pháp trường sinh trong binh thư, áp dụng lên người anh một lần...

Hóa ra, đây mới là nguyên nhân cơ thể anh dị biến!

Nhưng, Trần Phong không hiểu, tại sao trong miệng lại mọc thêm răng, máu cũng biến thành máu người chết.

Nếu, pháp trường sinh có thể khiến người sống trường sinh, tại sao lại biến dị?

Chẳng lẽ, lúc đó anh đã chết?

Nếu như vậy, tình hình của anh chẳng phải giống như nữ thi kia, không bao lâu nữa sẽ thi biến sao?!

Không kịp nghĩ nhiều, Trần Phong vội vàng đọc tiếp...

"Khi tuổi già, ta tự biết thiên mệnh, bèn dùng pháp trường sinh lên chính mình.

Nhưng, không ngờ pháp trường sinh thực ra là thi biến, mấy tháng sau ta miệng mọc hai hàm răng, cũng là người sống chết...

Nhưng, ta sống ngày nào thì không thể thi biến, bèn ở lại Miêu Cương giữ mộ cho tướng quân trăm năm.

Hôm nay, nữ thi bị thiêu hủy, ta tự biết ở lại trên đời vô ích, để tránh sau khi ta chết thi biến, gây họa một phương, ta tự mình cắt đầu..." "Nếu có hậu nhân đến đây, thấy thư của ta, mong hậu sinh hỏa táng thi thể ta, để trừ hậu họa..." Đọc đến đây, Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Lúc này, Trần Phong cũng cuối cùng biết được thân phận thật sự của lão già này.

Hóa ra, ông ta thực sự là lão binh sống từ thời Minh đến bây giờ.

Quan trọng hơn là, ông ta thực sự đã tự sát sau khi mình rời khỏi Miêu Lĩnh!

Nhưng, đầu đuôi câu chuyện quá kỳ lạ...

Trần Phong bây giờ mới hiểu, hóa ra lão già năm xưa nghiên cứu binh thư, là để tìm cách hồi sinh Viên Sùng Hoán.

Nhưng, lần đầu tiên dùng nữ thi làm thí nghiệm, đã thất bại.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể trấn áp nữ thi trong mộ đạo Hoàng Hà.

Tiếp theo, khi tuổi già sức yếu, để một lần nữa chứng minh pháp trường sinh, ông ta đã dùng cơ thể sống của mình làm thí nghiệm một lần nữa.

Nhưng, lần thứ hai cũng thất bại.

Điều duy nhất khác biệt là, lão già đã dùng phương pháp này khi còn sống, nên trong miệng mọc thêm răng, nhưng vẫn có thể giữ được lý trí của mình.

Nhưng, không thể xác định, sau khi chết thi thể có thi biến hay không.

Cho nên, ông ta mới sống lay lắt đến giờ, một mặt là để trông chừng nữ thi dưới sông, đồng thời cũng là để mình không bị biến thành xác chết.

Nhưng, lần đó Trần Phong vô tình đả thông mộ đạo, thả ra nữ thi.

Tiếp đó, còn dùng Phát Khâu Ấn, tình cờ giết chết nữ thi đã thi biến.

Lão già thấy nữ thi bị hủy, bèn hỏa táng nó.

Đồng thời, cũng không còn lý do để sống tiếp.

Thế là, sau khi Trần Phong rời khỏi Miêu Lĩnh, lão già đã tự sát.

Nhưng để sau khi chết không thi biến, bèn trực tiếp cắt đứt đầu của mình.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng cảm thấy vô cùng kinh khủng!

Chẳng trách, anh luôn cảm thấy lão già này không ổn, hóa ra là người sống từ thời Minh đến bây giờ.

Chẳng trách ông ta lại cắt đứt đầu của mình.

Hóa ra, cũng là sợ sau khi chết gây họa một phương!

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được hỏi Trần Phong: "Lão Trần, trên đó có đề cập đến chuyện của cậu không?" Nghe vậy, Trần Phong lại lắc đầu.

Đúng vậy!

Di thư do lão già để lại, nhưng trên đó lại không ghi chép chuyện liên quan đến anh.

Nhưng, dựa vào những manh mối hiện có, anh đã có ba suy đoán về cái gọi là pháp thi biến này!

Thứ nhất, nữ thi kia!

Dùng binh thư để hồi sinh xác chết, thi thể chắc chắn sẽ trực tiếp thi biến.

Thứ hai, lão già này!

Nếu Trần Phong không đoán sai, tuyệt đối là ông ta đã dùng phương pháp này khi còn sống, nên mới có thể sống hàng trăm năm không chết.

Nhưng, một khi cơ thể ông ta tử vong, thi thể có khả năng sẽ thi biến thành quái vật!

Còn loại thứ ba, chính là mình!

Trần Phong cảm thấy, trước đó khi sắp chết, anh đã được hệ thống giữ lại thể chất sinh mệnh cơ bản nhất.

Còn sống, nhưng thực tế đã chết.

Trong tình trạng lơ lửng giữa hai cực sinh tử, lão già kia đã dùng pháp trường sinh lên anh.

Cho nên, sau khi Trần Phong tỉnh lại, vừa không phải người sống, cũng không phải người chết!

Trở thành một quái vật bất tử!

Nhưng, do không phải trong tình trạng thực sự còn sống mà bị Chủng thi, nên không thể giống như lão già, không thi biến mà sống được lâu như vậy.

Máu người chết của anh, là bằng chứng tốt nhất!

Cho nên, Trần Phong cho rằng, việc hồi sinh của mình có giới hạn thời gian.

Không biết bao lâu, có thể là mười ngày nửa tháng, hoặc là mười mấy năm sau, anh nhất định sẽ dần dần đi đến thi biến, trở thành một cái bánh tông thực sự.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong cũng ngũ vị tạp trần, như thể bị tuyên án tử hình!

Để nghiệm chứng suy đoán của mình, Trần Phong cũng vội vàng bạnh miệng lão già ra, rồi dùng đèn pin chiếu vào trong.

Trong một lúc, Trần Phong bất giác nín thở.

“Lão Trần... sao vậy?” Lúc này, Ngô Bát Nhất không nhịn được hỏi.

Trần Phong không trả lời, im lặng chỉ vào miệng lão già, bảo Ngô Bát Nhất nhìn vào trong.

Nhưng không nhìn thì thôi, vừa nhìn Ngô Bát Nhất lập tức phát hiện, trong miệng lão già, mọc hai tầng răng?! ...Chẳng phải giống hệt Trần Phong sao?!

“Lão Trần...!” Trần Phong nghe vậy, trực tiếp gật đầu thừa nhận.

Chương 155

Đúng vậy!

Anh đoán đúng rồi!

Chỉ cần dùng pháp trường sinh, dù là người chết hay người sống, trong miệng đều sẽ xuất hiện hai tầng răng.

Nói trắng ra, phương pháp này là cấy một loại cổ trùng vào cơ thể người.

Cổ trùng đó còn sống, chủ nhân của cơ thể cũng sẽ còn sống!

Nhưng, khi chủ nhân của cơ thể tử vong, cổ trùng đó sẽ trực tiếp khiến cơ thể thi biến!

"Lão Trần?

Lão Ngô... hai người làm sao vậy?

Tôi nghe không hiểu một câu nào cả!" Cũng lúc đó, tiếng kinh hô của Bàn Tử, đã kéo Trần Phong và Ngô Bát Nhất trở về thực tại.

Nghe Bàn Tử nói, lúc này Trần Phong cũng không biết nên trả lời thế nào.

Dù sao, chuyện thi biến quá kinh thế hãi tục...

Nhưng, nghĩ lại câu nói trước đó của Bàn Tử, Trần Phong cũng biết chuyện này không thể giấu mãi được.

Hơn nữa, Bàn Tử cũng đã thấy mấy lần bánh tông lớn, đối với những chuyện kỳ lạ này, trong lòng chắc cũng có chừng mực.

Thế là, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, rồi quay sang nói với Bàn Tử: "Bàn Tử... nghe cho kỹ, chuyện này phải bắt đầu từ lần trước tôi về Miêu Lĩnh.

Một tháng trước...” Tiếp theo, Trần Phong kể lại một loạt những gì đã gặp phải, cố gắng rõ ràng nhất có thể cho Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nghe.

Nhưng, đợi hai người nghe xong...

Ngô Bát Nhất thì không sao, Bàn Tử lại là lần đầu tiên nghe Trần Phong kể chuyện này.

Thế là, cậu ta lập tức nhìn Trần Phong, rồi lại nhìn thi thể trên đất, sau đó kinh ngạc nói: “Lão Trần...

ý ông là, ông cũng giống tôi, đều bị trúng lời nguyền rồi?” Nghe vậy, Trần Phong gật đầu.

Mặc dù lời nguyền của ba người không giống nhau, nhưng thân phận người sống chết này, cũng có thể nói như vậy.

Chỉ là, phiền phức trên người anh, rõ ràng còn kinh khủng hơn Ngô Bát Nhất và Bàn Tử rất nhiều!

“Hít!

Lão Trần... cũng đáng sợ quá?!” Để Bàn Tử tin, Trần Phong dứt khoát cho cậu ta xem hàm răng trong cổ họng mình.

Đợi đến khi nhìn thấy sự thay đổi trên người Trần Phong, Bàn Tử không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

Trong một lúc, cả ba người đều rơi vào im lặng.

Dù sao, với tình hình hiện tại, trên người ba người ít nhiều đều xảy ra một số chuyện kỳ lạ.

Nhưng, lần này đến Miêu Lĩnh, ngoài việc Trần Phong xác nhận được tình hình của mình, lại không tìm thấy bất kỳ giải pháp nào.

“Lão Trần, bước tiếp theo tính sao?” Cuối cùng, Ngô Bát Nhất im lặng vài phút, không nhịn được hỏi.

Nghe vậy, Trần Phong suy nghĩ vài giây, mới quyết định nói: "Tối nay không làm gì khác, chúng ta ở lại trên núi một đêm, sáng mai chuẩn bị vượt sông Hoàng Hà, trước tiên về lại miếu trại.

Chuyện sau này, lúc đó tính sau..." Đúng vậy!

Trần Phong bây giờ cũng không có cách nào khác...

Nhưng, anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Lần này cũng không phải là không có thu hoạch gì, ít nhất Trần Phong đã biết được tình hình của mình.

Vậy thì, tiếp theo trước tiên về lại miếu trại rồi tính.

Dù gì, trên tay anh ít nhất cũng có một cuốn sổ ghi chép lăng mộ do quân Quan Đông để lại.

Trong cuốn sổ đó, ghi chép rất nhiều ngôi mộ cổ chưa bị khai quật.

Trần Phong lờ mờ nhớ, trong đó có không ít lăng mộ cực kỳ nổi tiếng trong lịch sử.

Anh không tin, sau khi tìm hết các ngôi mộ cổ, lại không tìm được giải pháp.

Nhưng, trước khi rời khỏi đây..., Trần Phong quay đầu nhìn thi thể trên đất, sau đó trực tiếp nói: "Bàn Tử, Lão Ngô.

Trước tiên tìm chút đồ, thiêu thi thể của lão gia tử đi..." Trần Phong nói như vậy, là vì trên di thư của lão già có viết, nếu có người phát hiện thi thể của ông ta, phải hỏa táng.

Bất kể là hỏa táng hay không, để tránh thi thể giữa đường xảy ra biến cố, đều phải làm theo.

Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng gật đầu.

Thế là, ba người vội vàng hợp sức tìm một ít củi khô, dựng tạm một đống lửa bên ngoài căn nhà cũ.

Sau đó, ba người hợp sức khiêng thi thể của lão già ra ngoài.

Đợi đến khi đặt thi thể lên đống củi, Trần Phong lại lấy ra bình xăng, rồi đều đều rắc lên đó.

"Hù~" Hít một hơi thật sâu, Trần Phong ném que diêm đang cháy lên.

BÙM!

Lập tức, xăng bị que diêm đốt cháy, trực tiếp hóa thành ngọn lửa hừng hực, đốt cháy toàn bộ đống củi.

Ngay sau đó, ngọn lửa càng ngày càng lớn, bao trùm cả thi thể kia.

Nhìn thi thể đang bị đốt cháy trước mắt, trong lòng Trần Phong cũng không nhịn được mà có chút cảm khái.

Tất cả những gì của anh, có thể nói đều bắt đầu từ Miêu Lĩnh, hôm nay lại như thể khiến anh chạm đến một tầng lớp mới, ngọn lửa này dường như muốn kết thúc tất cả mọi thứ ở Miêu Lĩnh.

Từ nay về sau, anh phải bước lên hành trình tìm kiếm phương pháp giải quyết.

Khoảng một tiếng sau, ngọn lửa dần yếu đi.

Trần Phong kiểm tra kỹ một lần, xác nhận thi thể kia đã bị thiêu thành một đống tro tàn, mới cuối cùng yên tâm.

Tiếp theo, ba người Trần Phong ở lại trên núi một đêm.

Trước bình minh ngày hôm sau, ba người mang theo hành lý xuống núi, trời vừa sáng đã trực tiếp vượt sông Hoàng Hà.

Chuyện sau đó dường như đơn giản hơn rất nhiều...

Ba người Trần Phong trực tiếp đi xuyên qua Miêu Lĩnh, rồi vào lúc trưa đã trở về căn nhà cũ ở miếu trại.

Đợi ba người ăn qua loa một ít lương khô, Trần Phong bèn lấy ra cuốn sổ tay tìm được ở pháo đài quân Quan Đông trước đó.

Nhìn Bàn Tử và Ngô Bát Nhất đang nghỉ ngơi, Trần Phong mở cuốn sổ ra xem kỹ.

Trên cuốn sổ này, ghi chép rất nhiều manh mối về lăng mộ.

Trong đó đa số là quần thể lăng mộ ở núi Ngưu Tâm, phía sau là một số lăng mộ nổi tiếng thời cổ đại.

Ngoài mộ Vũ Hầu, Càn Lăng ở Thiểm Tây, thậm chí còn bao gồm cả lăng Tần Thủy Hoàng.

Chỉ là, những lăng mộ này đã sớm bị nhà nước phát hiện, và được bảo vệ hoàn chỉnh.

Cho nên, Trần Phong không có ý định động vào chúng, thứ anh muốn xem là những lăng mộ chưa bị phát hiện.

Hơn nữa, Trần Phong vừa lật xem cuốn sổ, trong lòng cũng đang nghĩ về chuyện của mình.

Nói thật, Trần Phong bây giờ hoàn toàn chắc chắn, mình nhất định đã bắt đầu dần dần thi biến.

Chương 156

Nhưng, vắt óc suy nghĩ một hồi, cũng không tìm được giải pháp.

Lời nguyền của Ngô Bát Nhất thì không sao, chỉ cần tìm được Mộc Trần Châu là được.

Nhưng, của mình thì sao?

Phương pháp có thể ngăn chặn thi biến, khiến mình sống lại, dường như chỉ có một loại.

Đó là... pháp trường sinh thực sự!

Nhưng, trong lịch sử tuy đại bộ phận đế vương tướng quân đều tìm kiếm phương pháp trường sinh, nhưng thực sự có thể trường sinh bất tử lại có ai?

Trần Phong suy nghĩ kỹ, có lẽ cũng chỉ có Tần Thủy Hoàng và trường sinh có một chút liên quan.

Đợi đã...

Lúc này, Trần Phong đột nhiên thấy, trên cuốn sổ ghi chép một ngôi mộ mà anh chưa từng nghe qua.

Mộ Quý phi ở Tương Tây?!

Đúng vậy!

Trên cuốn sổ ghi chép rằng, ở khu vực núi Vũ Lăng, Tương Tây, có một ngôi mộ Quý phi.

Chỉ là, thông tin ghi chép trên cuốn sổ quá ít, căn bản không biết chủ nhân của ngôi mộ này là ai trong lịch sử.

Nhưng, Trần Phong lại có kiến thức do hệ thống truyền thụ, nên tinh thông lịch sử văn hiến.

Dựa vào kiến thức mà Trần Phong nắm được, trong lịch sử dường như thực sự có một vị quý phi nổi tiếng, ở núi Vũ Lăng, Tương Tây.

Người này chính là, Quý phi Dương Ngọc Hoàn nổi tiếng lừng lẫy trong lịch sử!

Đúng vậy!

Trần Phong nhớ, trong 《Cựu Đường Thư - Lý Long Cơ truyện》 có ghi chép trong 《Hoàng đế khởi cư chú》 do nhà sử học Nhan Tử Thiện cuối thời Đường ghi lại.

Khi loạn An Sử bùng nổ, Lý Long Cơ mang quân chạy trốn khỏi thần đô Lạc Dương, luôn mang theo Dương Ngọc Hoàn.

Chỉ là, trong biến cố Mã Ngôi Pha, Dương Ngọc Hoàn bị gán tội danh họa loạn triều cương, trực tiếp bị Lý Long Cơ dùng dải lụa trắng dài ba trượng ban cho cái chết.

Cái gọi là Mã Ngôi Pha, thực tế địa điểm cực kỳ gần Tương Tây.

Ngoài ra, cái gọi là Quý phi say rượu trong lịch sử, say chính là rượu hùng hoàng Tương Tây!

Nếu như vậy, mộ Quý phi ở khu vực núi Vũ Lăng, Tương Tây, là của Dương Ngọc Hoàn?

Nghĩ đến đây, Trần Phong gật đầu.

Bởi vì theo ghi chép trong Cựu Đường Thư, sau khi Lý Long Cơ trở về thần đô Lạc Dương, không mang theo thi thể của Dương Ngọc Hoàn.

Thi thể của bà, nghe nói được chôn cất gần khu vực Tương Tây.

Vậy thì, nếu như vậy, ngôi mộ Quý phi kia chín phần mười là có tồn tại.

Nhưng, biết được những điều này, thực ra không phải là nguyên

nhân thu hút Trần Phong.

Điều thực sự khiến Trần Phong chú ý, là một phần ghi chép trong《Cựu Đường Thư - Dương Ngọc Hoàn truyện》.

Trên đó ghi chép "Phản hồn hương, tư linh vật dã, tử thi tại địa văn khí nãi hoạt..." Đúng vậy!

Trần Phong vắt óc suy nghĩ một hồi, xác tín trong lịch sử thực sự có ghi chép về thứ này.

Dựa theo ghi chép trong sử ký, Phản hồn hương nghe nói được sản xuất ở nước Đại Thực, vào thời Kinh Vũ Đế, nước Đại Thực đã tiến cống cho Kinh Vũ Đế bốn viên Phản hồn hương.

Nghe nói, Phản hồn hương lớn như viên đan, hình như hạt đậu tằm.

Mùi hương cực kỳ nồng đậm, đốt lên có thể bay xa mấy trăm dặm, khử mùi hôi thối sinh ra sinh khí, khiến người chết sống lại.

Cổ ngữ có câu: "Phản hồn hương, tư linh vật dã, hương khí phiêu bách lý. tử thi tại địa, văn khí nãi hoạt." (Phản hồn hương, là linh vật, hương khí bay trăm dặm.

Xác chết dưới đất, ngửi thấy mùi hương liền sống lại.) Lịch sử văn hiến đều từng ghi chép về Phản hồn hương, nghe nói viên Phản hồn hương sớm nhất, đã được Kinh Vũ Đế sử dụng.

Viên tiếp theo, được Đường Thái Tông Lý Long Cơ có được, nhưng trong lịch sử lại chưa từng có ghi chép ông ta đã dùng Phản hồn hương.

Viên thứ ba, nghe nói bị Vĩnh Lạc Đại Đế Chu Lệ tìm được...

Viên Phản hồn hương cuối cùng, cũng là lần cuối cùng trong lịch sử đề cập đến thứ này.

Nghe nói, đã được sứ giả Trung Cẩu của nhà Minh mang về Phù Tang, do Minh Nhân Thiên Hoàng có được.

Khi Phản hồn hương được đốt lên, mùi hương bay xa trăm dặm, trong kinh đô hàng trăm dặm xác chết đều sống lại.

Do đó, cũng đã tạo nên thời kỳ đen tối lớn của thời đại Giang Hộ!

Những điều kể trên, đều là Trần Phong đọc được trong các văn hiến lịch sử và một số dã sử do hệ thống truyền thụ.

Trần Phong cho rằng, nếu hệ thống đều đã truyền thụ những kiến thức này, vậy thì trong lịch sử có khả năng đã xảy ra những chuyện tương tự.

Chỉ là, so với các văn hiến lịch sử lưu lại hiện nay, ít nhiều sẽ có một số khác biệt.

Có thể không hoang đường như vậy, nhưng tuyệt đối không phải là không có căn cứ.

Nghĩ đến đây, Trần Phong dường như có suy đoán...

Nếu trong lịch sử thực sự có thứ gọi là Phản hồn hương, vậy thì trong lịch sử có đề cập đến Lý Long Cơ từng có được một viên Phản hồn hương, vậy thì chín phần mười sẽ ở trong mộ Quý phi.

Bởi vì, Lý Long Cơ độc sủng Dương Ngọc Hoàn, cái chết của Dương Ngọc Hoàn càng là nỗi đau vĩnh viễn của ông ta.

Vậy thì, Phản hồn hương có thể nào đã được dùng làm đồ bồi táng, cùng chôn vào mộ Quý phi không?

Suy nghĩ kỹ, thực sự có khả năng này...

Phản hồn hương được đốt lên, dùng để cứu chữa Dương Ngọc Hoàn.

Trần Phong lại cảm thấy, vẫn có lý do để đến Tương Tây một

chuyến.

Dù sao, bất kể Phản hồn hương có thật hay không, nhưng lời nguyền người sống chết trên người anh là thật.

Cho nên, cho dù chỉ có một chút hy vọng, cũng phải thử.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong đại khái đã có quyết định.

Anh chuẩn bị không về kinh thành nữa, đổi hướng đi Tương Tây.

Hơn nữa, chuyến đi Tương Tây lần này, anh cũng không định đi một mình.

Bởi vì, cái gọi là núi Vũ Lăng, Tương Tây, thực tế là một ngọn núi khổng lồ.

Trong dãy núi này, phía bắc giáp núi Vân Vụ, phía nam giáp núi Thạch Duẩn, dãy núi kéo dài hàng trăm dặm.

Nếu muốn đến núi Vũ Lăng, nhất định phải hỏi thăm người dân địa phương, mới có khả năng tìm được phạm vi đại khái của lăng mộ.

Hơn nữa, dựa vào ký ức của Trần Phong về nguyên tác... anh lờ mờ nhớ, năm xưa phái Bàn Sơn đã đến núi Vũ Lăng tìm một ngôi mộ lớn.

Ở đó, có khả năng chôn cất những thứ liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Có khả năng là "Mộc Trần Châu!" Cho nên, Trần Phong cảm thấy nếu không tìm được Phản hồn hương, nếu có thể tìm được manh mối liên quan đến Mộc Trần Châu, cũng không uổng công đi một chuyến.

Dù sao, lời nguyền trên người Ngô Bát Nhất và Bàn Tử, cũng là một phiền phức nan giải.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền trực tiếp gọi Ngô Bát Nhất và Bàn Tử dậy.

Sau đó, trực tiếp nói với hai người: “Lão Ngô, chuẩn bị đi, chúng ta lập tức mua vé, đổi hướng đi Tương Tây.” “Hả?!” Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử có chút ngây người.

Chương 157

Dù sao, không tìm thấy thứ gì có giá trị ở Miêu Lĩnh, vốn dĩ nên lập tức lên đường trở về kinh thành mới đúng.

Nhưng, Trần Phong đột nhiên đổi ý, muốn đi Tương Tây?

Nhưng, Trần Phong không giấu diếm hai người, bèn trực tiếp đưa cuốn sổ tay kia cho Ngô Bát Nhất, đồng thời nói cho hai người biết suy nghĩ của mình.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua...

Khoảng mười phút sau, đợi đến khi xem xong cuốn sổ, đồng thời cũng nghe xong Trần Phong kể, Ngô Bát Nhất mới hoàn hồn.

"Lão Trần...

ý của ông là, chúng ta đổi hướng đi Tương Tây, cũng không chắc có thể tìm được Phản hồn hương?" Nghe ra sự lo lắng trong lời nói của Ngô Bát Nhất, Trần Phong lại trực tiếp nói: "Đúng vậy... nhưng, chỉ cần có một chút hy vọng, tôi cảm thấy đều nên thử." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất do dự.

Dù sao, tất cả những gì Trần Phong nói chỉ là một loại suy đoán, hiện tại không ai có thể khẳng định núi Vũ Lăng có thực sự có Phản hồn hương hay không, thậm chí cả mộ Quý phi cũng chỉ là một suy đoán.

Nhưng, trạng thái người sống chết của Trần Phong hiện tại tuyệt đối không phải là giả.

Cho nên, Ngô Bát Nhất cũng do dự...

Suy nghĩ kỹ, ngay cả tình huống người sống chết còn có thể tồn tại, vậy thì tại sao Phản hồn hương lại không thể là thật?

“Aiya Lão Ngô~ sao lại lề mề thế?

Chúng ta đi chuyến này, không tìm được mộ Quý phi, trong các lăng mộ khác cũng có khả năng giấu viên châu đó, quên vết bớt trên người chúng ta rồi à?” Nhưng lúc này, Bàn Tử lại đột nhiên lên tiếng, kéo Ngô Bát Nhất trở về thực tại.

Sau đó, lại nghe Bàn Tử nói tiếp: “Hơn nữa, không tìm được thứ đó, chúng ta cũng có thể lấy một ít đồ bồi táng, không uổng công đi một chuyến chứ?” Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất cũng thừa nhận sự thật này.

Nghe Bàn Tử nói, quả thực là như vậy...

Nếu đã như vậy, Ngô Bát Nhất cũng đột nhiên gật đầu nói: “Vậy được...

Lão Trần định thế nào?” Nghe vậy, Trần Phong gật đầu quyết định nói: “Chúng ta cũng đừng nghỉ ngơi nữa, bây giờ lập tức xuất phát đến ga xe lửa, cố gắng đến Tương Tây sớm một chút.

Lúc đó, chúng ta phải hỏi thăm người dân địa phương về manh mối lăng mộ ở núi Vũ Lăng...” Nghe vậy, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng không lãng phí thời gian nữa.

Thế là, ba người vội vàng thu dọn hành lý, rồi lập tức xuất phát rời khỏi miếu trại.

Đợi đến chiều, ba người trực tiếp mua vé xe, chuẩn bị đổi hướng đi Tương Tây.

Cũng may, Tương Tây cách đây không xa, khoảng nửa ngày đường là có thể đến.

Trong tình huống này, Trần Phong đối với chuyến đi Tương Tây, càng thêm nóng lòng.

Một đêm không có gì để nói, ngày hôm sau trời sáng.

Ba người Trần Phong lên xe lửa đi Tương Tây, sau một ngày hành trình, liền xuống xe ở gần Tương Tây.

Nhưng, Trần Phong lại không trực tiếp đến núi Vũ Lăng, mà chỉ tìm một nhà trọ để ở.

Không vì gì khác!

Ba người xuống xe vừa đúng lúc trời gần hoàng hôn, lúc này đi đến núi Vũ Lăng, ít nhất cũng phải mất mấy tiếng đồng hồ.

Ba người nếu lúc này đi, e là tối phải ngủ lại trong núi.

Núi Vũ Lăng tuy cũng có một số trại cũ, nhưng đa số đều là khu vực chưa được khai thác.

Nếu thực sự ngủ lại ở đó, e là buổi tối có chuyện gì xảy ra cũng có khả năng.

Quan trọng hơn là, Trần Phong chuẩn bị trước khi đến núi Vũ Lăng, hỏi thăm manh mối về lăng mộ ở núi Vũ Lăng.

Thế là, sau khi ăn tối xong, Trần Phong xuống lầu.

Đơn giản... bởi vì, theo suy đoán của Trần Phong, chủ nhà trọ thường sẽ tiếp đãi rất nhiều du khách.

Bất cứ ai nghe ngóng nhiều chuyện, đều có khả năng biết một số chuyện bát quái.

Vừa nghĩ, Trần Phong vừa xuống lầu...

Chủ quán là một người đàn ông trung niên bốn mươi mấy tuổi, có lẽ vì mở quán nên bản thân rất nhiệt tình.

Lúc này, chủ quán đang ngủ gật trước quầy.

Nghe có người xuống cầu thang, thấy Trần Phong liền nhiệt tình

chào hỏi: “Khách...

ăn tối có ngon miệng không?

Sao, không tắm rửa, có chút không quen à?” Tương Tây thuộc khu vực mùa mưa dầm, đối với người phương Bắc, mới đến quả thực không quen.

Thế là, Trần Phong cũng thuận thế nói: “Không sao, một ngày không tắm cũng không sao.

Đúng rồi chủ quán, tôi hỏi ông chút chuyện...” Chủ quán có vẻ nhiệt tình, nghe Trần Phong có vấn đề, liền trực tiếp nói: “Có chuyện gì cứ hỏi, khách có gì muốn hỏi?” Trần Phong nghe ra, chủ quán dường như cũng là người Hán, bèn trực tiếp nói: “Chủ quán tôi hỏi chút, gần núi Vũ Lăng, có đội khảo cổ nào không?

Tôi trước đây từng làm việc trong đội khảo cổ quốc gia, đối với cái này khá hứng thú.” Trần Phong nói cũng không phải là lời nói dối, dù sao anh cũng đã đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Thế là, vừa nói, Trần Phong cũng lấy ra giấy tờ trước đây.

Nhưng, ai ngờ chủ quán lại căn bản không nhìn, nhìn Trần Phong một cái rồi nói: “Khách... cũng tìm ngôi mộ cổ gần núi Vũ Lăng à?” “Hả?” Nghe vậy, Trần Phong có chút cảnh giác.

Thế là, anh bèn trực tiếp hỏi: “Sao, có người khác cũng tìm?” Nhưng ai ngờ, chủ quán lại trực tiếp cười nói: “À... gần núi Vũ Lăng của chúng tôi, quanh năm đều có lời đồn có một ngôi mộ lớn thời Nguyên ở đó, cũng có đội khảo cổ đến, nhưng thực ra cũng không tìm thấy.

Đến nay, mỗi năm đều có một số người yêu thích khảo cổ đến...” “Nhưng mà thôi... gần đây quanh năm đều có lời đồn có mộ lớn, nhưng không ai tìm thấy, lâu dần người dân địa phương cũng không ai

để tâm.” Nghe vậy, Trần Phong yên tâm.

Nhưng có chút tiếc nuối, ngay cả đội khảo cổ cũng không tìm thấy quần thể lăng mộ, chứng tỏ khu vực núi Vũ Lăng hoặc là không có mộ lớn, hoặc là lăng mộ ẩn giấu khó tìm.

Nghĩ đến đây, Trần Phong chuẩn bị quay người về.

Nhưng, khi vừa quay người, khóe mắt Trần Phong lại đột nhiên liếc thấy, trên quầy phía sau chủ quán, dường như có đặt một chiếc bát sứ có nắp.

“Chủ quán... cái đó có thể cho tôi xem được không?” Nghe Trần Phong nói, chủ quán có chút tò mò, nhưng vẫn đưa chiếc bát có nắp cho Trần Phong.

Sau đó, Trần Phong quan sát kỹ hai mắt, ánh mắt anh lập tức ngưng đọng.

Đúng vậy!

Chiếc bát có nắp này là đồ độc nhất của thời Nguyên... tuy không phải là đồ gốm quan diêu, trên đó không có lạc khoản, nhưng lại rất dễ nhận biết.

Bởi vì, đồ sứ thời Nguyên vừa hấp thu sự thô kệch của các dân tộc du mục phương Bắc, đồng thời lại có công nghệ nung của triều Tống, đối với người trong nghề cũng có thể nhận ra.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong bèn giả vờ vô tình hỏi: “Chủ quán, đồ này là đồ gia truyền của ông à?” Nhưng, ai ngờ chủ quán lại trực tiếp nói: “Không phải... một thanh niên ở trại Miêu cũ trọ lại, không có tiền trả nên lấy thứ này ra thế chấp.

Tôi thấy cậu ta đáng thương, cũng đồng ý.” “Nhưng đồ này không đáng tiền, tôi đã cho người giám định, chỉ là đồ sứ bình thường.

Mấy thứ này, nhà nào ở đây cơ bản cũng có vài cái, không đáng một xu.” Nghe vậy, Trần Phong có chút suy đoán.

Đồ này anh không nhìn nhầm, tuyệt đối là đồ dân diêu thời Nguyên.

Những chuyên gia kia không nhìn ra, là vì trên đồ vật không có lạc khoản của quan diêu.

Nhưng, nhà nào cũng có, có thể sao?

Nghĩ đến đây, Trần Phong bèn đáp lời: “Nhà nào cũng có, đều từ đâu mà có vậy?” Nghe Trần Phong hỏi, chủ quán cũng như mở cờ trong bụng, bèn trực tiếp nói: “Là trại Miêu cũ trong núi...

Chương 158

núi Vũ Lăng của chúng tôi tuy chủ yếu là người Hán, nhưng trong núi thực ra có một số trại Miêu cũ chưa bị Hán hóa, trong Bình Sơn có một cái.

Mấy thứ này đều là người của những trại Miêu cũ đó, mang ra đổi với chúng tôi." "Những người này không biết tiếng phổ thông, ngày thường cũng sống bằng nghề săn bắn và nung gốm... có lẽ mấy thứ này là do tổ tiên để lại.

Người dân ở đây của chúng tôi cũng tốt bụng, họ mang đồ ra chỉ cần không đòi giá cao, chúng tôi cũng mua...

À đúng rồi, ngọn núi ở đây của chúng tôi tiếp giáp với núi Vũ Lăng, nhưng người dân ở đây cơ bản đều gọi đó là Bình Sơn." Nghe một tràng này, trong lòng Trần Phong như có điều suy nghĩ.

Bình Sơn?

Cái tên này, dường như đã nghe ở đâu đó?

À đúng rồi, trong nguyên tác dường như có nghe qua, Bình Sơn là một dãy núi gần Tương Tây, vừa đúng là địa phận của núi Vũ Lăng.

Còn về cái gọi là trại Miêu cũ...

Trần Phong biết, dân tộc Miêu phân bố rộng khắp, khu vực Tương Tây cũng có một số người Miêu cũ chưa bị Hán hóa.

Chỉ là, một trại Miêu cũ sao lại có những đồ sứ dân diêu thời Nguyên này?

Có thể xuất hiện một lượng lớn đồ sứ thời Nguyên như vậy, chỉ có một khả năng!

Chỉ có thể là, trong Bình Sơn có một, thậm chí là một quần thể lăng mộ thời Nguyên.

Người của trại Miêu cũ đó, quanh năm sống trên núi, ít nhiều sẽ nhặt được một số minh khí từ những ngôi mộ bị mưa lớn cuốn trôi.

Chỉ có giải thích này, mới có thể thông suốt...

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức suy đoán ra một khả năng.

Bởi vì, nếu thực sự giống như anh suy đoán, vậy thì đủ để chứng minh, trong Bình Sơn quả thực có một quần thể lăng mộ lớn thời Nguyên.

Hơn nữa, có khả năng mộ Quý phi cũng ở gần đó.

Bởi vì, phong thủy thời cổ đại rất hiếm, đặc biệt là loại phong thủy có thể chôn cất cấp bậc Quý phi, đó gần như là ba năm tìm rồng cũng không tìm thấy.

Cho nên, khu vực núi Vũ Lăng nếu có một quần thể lăng mộ, vậy thì có khả năng sẽ chôn cất cả những lăng mộ khác!

Còn về trại Miêu cũ đó, có khả năng sống gần lăng mộ, quanh năm sống ở đó, có khả năng biết một số manh mối về lăng mộ.

Nếu như vậy, trước khi tìm mộ Quý phi, nhất định phải đến cái gọi là trại Miêu cũ đó một chuyến.

Nghĩ đến đây, Trần Phong bèn trực tiếp nói qua loa với chủ quán: "Cảm ơn chủ quán, sáng mai tôi đi." Nói xong, Trần Phong liền không hỏi thêm nữa, trực tiếp lên lầu.

Đợi đến khi về phòng, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử lập tức ghé lại.

Sau đó, Bàn Tử vội vàng hỏi: "Lão Trần, hỏi được tin gì chưa?" Nghe vậy, Trần Phong lập tức gật đầu nói: "Chủ quán dường như không biết, trong núi thực sự có quần thể lăng mộ.

Nhưng, tôi thấy trên bàn của ông ta có đặt một số đồ sứ dân diêu thời Nguyên...

Ông chủ quán nói, là của người trại Miêu cũ trong núi, dùng để đổi muối." Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất như có điều suy nghĩ: "Ý của ông là, trong ngọn núi đó có thể có một quần thể lăng mộ, cho nên những người trại Miêu đó mới có thể nhặt được những thứ đó?" Nghe vậy, Trần Phong gật đầu, sau đó nói: "Bất kể thế nào, những thứ đó không thể là sản phẩm hiện đại.

Cho nên, sáng mai chúng ta xuất phát, đến trại Miêu cũ hỏi thăm tin tức...

Tôi cảm thấy, trại Miêu cũ đó có thể không đơn giản như lời chủ quán nói, người ở đó chắc chắn biết gì đó." "Thế à... lại có việc rồi?" Nghe vậy, Bàn Tử lập tức sáng mắt lên.

Trần Phong liếc cậu ta một cái, sau đó mắng: "Cứ mà mừng đi, không tìm được mộ Quý phi, tùy tiện lấy vài món đồ sứ, cũng đủ cho cậu ăn uống nửa đời không lo.

Mau ngủ đi..." Giọng nói vừa dứt, Trần Phong cũng không nói thêm nữa.

Lập tức, trực tiếp quay người nằm xuống...

Nhưng, sau khi nằm trên giường, tâm trạng của Trần Phong lại lâu lâu cũng không thể bình tĩnh.

Không vì gì khác!

Bởi vì theo suy đoán của anh, nếu những thứ đó thực sự đều được lấy từ trại Miêu cũ ra, vậy thì khu vực Bình Sơn chắc chắn có một ngôi mộ lớn.

Hơn nữa, có khả năng đã bị đủ loại đạo mộ tặc ghé thăm.

Nếu không, những đồ bồi táng đó không thể bị mang ra nhiều như vậy.

Nhưng, bất kể thế nào, ngày mai phải đến trại Miêu cũ một chuyến, rồi cố gắng hết sức hỏi thăm tin tức về lăng mộ từ người dân địa phương.

Chỉ có như vậy, mới có thể tìm được vị trí có thể tồn tại của lăng mộ...

Vừa nghĩ, Trần Phong từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đợi đến sáng sớm ngày hôm sau, khoảng trời vừa sáng, Trần Phong lại mở mắt.

Trong một lúc, cả ba người không ai nói nhiều, sau khi trang bị chỉnh tề liền xuất phát về phía Bình Sơn.

Cái gọi là Bình Sơn, thực ra là một ngọn núi ở khu vực núi Vũ Lăng.

Ngọn núi này tiếp giáp với dãy núi, vì nhìn tổng thể giống như một cái bình bị lật úp, nên mới có tên là Bình Sơn.

Nơi này, Trần Phong cảm thấy có khả năng tồn tại lăng mộ nhất.

Bởi vì, toàn bộ dãy núi Vũ Lăng quá lớn, nếu muốn tìm kiếm một lượt, không có mấy năm thời gian thì đừng mong hoàn thành.

Cho nên, chỉ có thể từ một số lời nói rời rạc, trước tiên hỏi thăm một số thông tin.

Sau đó, đợi đến khu vực núi Vũ Lăng, lại đi tìm phong thủy gần đó.

Trong lòng vừa nghĩ, ba người Trần Phong từ từ tiến vào khu vực Bình Sơn...

Bắt đầu xuất phát từ sáng sớm, đi trong núi khoảng hơn ba tiếng

đồng hồ.

Vì đi trên núi khá tốn sức, nên cái lạnh của buổi sáng sớm cũng không khiến họ cảm thấy không thích ứng.

Chỉ là, Bàn Tử có chút chịu không nổi...

"Này Lão Trần, hai người đợi tôi với... trên người tôi còn mang thêm hơn một trăm cân mỡ đấy!" Nghe Bàn Tử nói, Ngô Bát Nhất không nhịn được mà trêu chọc: "Ai bảo ông ngày thường ăn nhiều thế, không giảm béo nữa, sau này ngay cả hang trộm cũng không chui vào được." "Tôi dễ dàng lắm sao?" Lúc này, nghe Bàn Tử nói, Trần Phong cũng nghiêm túc nói: "Được rồi, hai người đừng cãi nữa.

Bàn Tử cố gắng thêm một chút, tôi đoán chúng ta đã vào đến thung lũng của Bình Sơn, đi tiếp về phía trước là có thể thấy trại rồi..." Vừa nói, Trần Phong không nhịn được mà nhìn về phía trước.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn Trần Phong quả nhiên phát hiện, sau một sườn núi không xa phía trước, xuất hiện bóng dáng của một số nhà sàn tre.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong lập tức ra hiệu cho hai người tăng tốc.

Đợi đến khi vượt qua sườn núi, Trần Phong lập tức thấy, ở vị trí vài trăm mét phía trước, quả thực là một trại Miêu cũ.

Đúng vậy!

Chỉ thấy, khu trại Miêu này có khoảng vài chục ngôi nhà sàn tre.

Những ngôi nhà sàn tre đó đều được dựng bằng tay, một số con đường nhỏ được nén bằng đất, chằng chịt nối liền các ngôi nhà sàn tre trong trại.

Trần Phong lúc nhỏ sống ở miếu trại, nên liếc mắt đã nhận ra, đây

là một trại Miêu cũ không tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Nhìn đến đây, Trần Phong dẫn hai người đi vào trong làng, đồng thời giới thiệu: "Bàn Tử, hai người lát nữa vào với tôi, nhớ kỹ tuyệt đối không được nói lung tung, cũng đừng làm chuyện kỳ quái.

Những người ở trại Miêu cũ này đa số đều không tiếp xúc với bên ngoài, đều có một bộ thói quen sinh hoạt riêng." "Ngoài ra, đa số người ở đây không biết tiếng phổ thông, nhưng có một số người có thể nghe hiểu.

Cho nên tuyệt đối không được nói lung tung, lỡ như chọc giận người khác, đây không phải là địa bàn của chúng ta." Nghe vậy, Bàn Tử không để ý nói: "Sợ gì, chúng ta ba người trong tay có súng..." Nhưng giọng nói vừa dứt, Ngô Bát Nhất trực tiếp mắng: "Được rồi Bàn Tử, nghe Lão Trần đi, dân tộc Miêu cũng là một trong năm mươi sáu dân tộc của chúng ta, ông định nổ súng vào quần chúng nhân dân à?" Nghe vậy, Bàn Tử cũng chỉ có thể hậm hực gật đầu.

Tiếp theo, ba người liền đi vào trong trại Miêu.

Trần Phong nhìn kỹ, chỉ thấy người trong trại dường như đều đã dậy sớm, thấy Trần Phong vào, lập tức dùng một số ánh mắt không thiện cảm, nhìn chằm chằm ba người.

Mặc dù không đuổi Trần Phong đi, nhưng ánh mắt không thiện cảm của những người này, khiến Trần Phong cảm thấy có chút không quen.

Nhưng, anh cũng không nói nhiều.

Chương 159

Dù sao, loại trại Miêu cũ này quanh năm không tiếp xúc với bên ngoài, bài xích người Hán cũng là chuyện có thể hiểu được.

Nhưng, sau khi nhìn kỹ một lượt, Trần Phong lại phát hiện ra điều không ổn.

Quá kỳ lạ...

Trong trại Miêu cũ này, dường như tỷ lệ nam nữ có sự chênh lệch lớn, nam giới chiếm đại đa số, trong khi nữ giới lại gần như rất ít.

Thấy cảnh này, trong lòng Trần Phong có chút kỳ lạ.

Do đã từng sống ở làng Miêu mấy năm nên anh rất rõ tập tục ở đây.

Thông thường, đàn ông lo cày cấy săn bắn, đàn bà thì phụ trách chăn nuôi và nhuộm vải.

Nhìn thời gian hiện tại, đáng lẽ những người phụ nữ đó phải đang làm việc đồng áng mới đúng.

Thế nhưng, Trần Phong nhìn kỹ lại thì phát hiện những người đang ngồi trong trại cắt cỏ cho lợn phần lớn đều là đàn ông trai tráng.

Về phần phụ nữ, Trần Phong chỉ thấy được hai ba người qua cửa sổ nhà sàn.

Lạ thật?

Một làng Miêu sao có thể có tỷ lệ nam nữ chênh lệch lớn như vậy?

Dù vậy, Trần Phong cũng thức thời không hỏi nhiều.

Dù sao cũng mới đến, còn chưa tìm được người có thể giao tiếp,

cũng không tiện hỏi han.

Làng Miêu cổ xưa khác với những làng Miêu đã bị Hán hóa, vì vậy Trần Phong cũng không dám quả quyết về tập tục của họ.

Nghĩ vậy, Trần Phong tạm thời đè nén nghi ngờ trong lòng.

Ngay sau đó, anh đi về phía mấy người đàn ông đang cắt cỏ cho lợn rồi dùng phương ngữ của dân tộc Miêu hỏi vài câu.

Nhưng mấy người dân làng Miêu đó dường như không muốn trả lời.

Họ chỉ liếc Trần Phong hai cái rồi không nói gì thêm.

"Lão Trần, hỏi được gì chưa?" Nghe Bàn Tử hỏi, Trần Phong đáp: "Tôi hỏi xem trong làng có ai biết tiếng phổ thông không, định tìm một người dẫn đường.

Nhưng xem ra người ở đây không chào đón chúng ta lắm…" Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng gật đầu.

Rõ ràng là người ở đây đều coi họ như không khí, chẳng có ai đứng ra chào hỏi.

Hơn nữa, những người đó từ đầu đến cuối đều dùng ánh mắt như nhìn trộm để dò xét họ.

Thấy vậy, Bàn Tử có chút không quen, nói: "Nói nhảm với họ làm gì?

Để tôi đi tìm một người, không được thì đưa cho ít tiền…" Nhưng lời vừa dứt, Ngô Bát Nhất đã mắng: "Được rồi Bàn Tử, đừng lỗ mãng, ông tưởng đây là núi Ngưu Tâm à?" Nghe Ngô Bát Nhất nói, Bàn Tử cũng đành im lặng.

Nhưng tình hình hiện tại thật khó xử.

Mấy người dân làng Miêu này không thèm để ý, nếu không tìm

được một người có thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài thì cũng không cách nào moi được manh mối về lăng mộ Bình Sơn từ họ.

Nhưng đúng lúc này… "Ba vị đến đây có việc gì?" Đúng lúc này, một giọng đàn ông chuẩn tiếng phổ thông vang lên.

Nghe thấy tiếng phổ thông chuẩn, ba người Trần Phong lập tức quay đầu lại, ngay sau đó thấy một thanh niên mặc trang phục người Miêu đang đứng sau lưng.

Trần Phong đánh giá, chỉ thấy thanh niên này khoảng hơn hai mươi tuổi, da ngăm đen, trông khỏe mạnh.

Xem ra, hắn là người vừa lên tiếng.

Ý thức được điều này, Trần Phong lập tức bước lên thân thiện nói: "Chúng tôi là người được cử đến từ Kinh thành để khảo sát, đều đang công tác tại đội khảo cổ quốc gia, lần này hy vọng có thể thu thập một số thứ liên quan đến văn hóa cổ Bình Sơn." Vừa nói, Trần Phong vừa lấy hai tập tài liệu ra, mặc kệ thanh niên có đọc hiểu hay không.

Xem ra, tài liệu mà Tuyết Lê để lại lúc trước quả thực hữu dụng, có thể tránh được không ít phiền phức.

Nhưng thanh niên xem qua tài liệu rồi nói thẳng: "Lại là người đến khảo sát… Lần này định ở lại bao lâu?" Ở lại bao lâu?

Nghe câu này, ba người Trần Phong nhìn nhau.

Xem ra, ý trong lời nói của anh ta là làng Miêu cổ này thường có du khách đến?

Dù vậy, Trần Phong cũng không nghĩ nhiều, liền thuận theo nói: "Chúng tôi ở lại hai ngày, chụp vài tấm ảnh rồi đi.

Nếu tiện, có thể giúp chúng tôi sắp xếp chỗ ở được không, chúng

tôi có thể trả phí dịch vụ.” Nghe vậy, Trần Phong thấy rõ thanh niên này có vẻ không chào đón họ lắm.

Tuy nhiên, thấy giọng điệu của anh kiên quyết như vậy, thanh niên cũng không tiện từ chối.

Thế là, anh ta liền nói: “Vậy thì ở lại một đêm đi… Nếu không có việc gì thì ngày mai đi thẳng, chỗ chúng tôi lâu rồi không tiếp đãi du khách.” Nghe vậy, ba người Trần Phong gật đầu.

Dù sao thì, ít nhất cũng có thể ở lại đây trước, những chuyện sau này cũng có một khởi đầu tốt đẹp.

Thế là, ba người Trần Phong được thanh niên dẫn đến một ngôi nhà sàn cũ kỹ, đặt hết đồ đạc xuống.

Sau đó, Trần Phong lại được thanh niên dẫn đi tìm hiểu trong làng.

Mệt mỏi cả nửa ngày, Trần Phong cũng có chút rã rời.

Nhưng may là, những người dân làng Miêu này tuy không giỏi ăn nói nhưng đối với du khách lại rất hào phóng.

Có lẽ vì Trần Phong đã hứa sẽ trả tiền, nên đến giờ cơm tối, ba người Trần Phong được dẫn xuống nhà sàn.

Người thanh niên kia cũng đã chuẩn bị cho họ một số món ăn địa phương.

Có thể thấy, cơm nước ở đây không được tốt lắm.

Trần Phong nhìn kỹ, trên bàn chỉ có một con gà quay, còn lại là một ít dưa muối.

Tuy nhiên, chỉ bấy nhiêu thứ cũng đã lấy của Trần Phong hơn ba mươi đồng.

Nhưng mục đích của Trần Phong không phải ở đây, anh liền nói thẳng với thanh niên kia: “Tự giới thiệu một chút… Tôi tên Trần

Phong, đây là Lão Ngô… còn kia là Bàn Tử…" "Tôi tên Lưu Kim Bảo, đây là tên lấy theo tiếng Hán… Tên của dân tộc Miêu không dễ phiên dịch, nên thôi không nói nữa." Nghe vậy, thanh niên kia cũng trả lời thẳng thắn.

Lúc này, Ngô Bát Nhất dường như đã tìm được chủ đề, đột nhiên xen vào: "Lão Lưu, tôi hỏi nhiều một câu nhé… Người ở đây hình như không chào đón du khách lắm?

Còn nữa… phụ nữ ở đây đâu cả rồi?" Nghe vậy, Trần Phong lập tức siết chặt nắm đấm.

Ngay sau đó, anh dùng khóe mắt nhìn về phía Lưu Kim Bảo, lại nghe Lưu Kim Bảo đột nhiên thản nhiên nói: "Không có gì… Chỗ chúng tôi vốn không đông người, sau này lại có nhiều du khách đến.

Lâu dần, một số phụ nữ và đàn ông trẻ tuổi đều ra ngoài mưu sinh, trong trại chỉ còn lại một số người già… Cho nên, có thể niềm nở với khách du lịch được không?" "Ngay cả một câu tiếng phổ thông của tôi cũng là học được lúc làm hướng dẫn viên đấy…" Nghe vậy, ba người Trần Phong đều âm thầm gật đầu.

Tuy nhiên, Trần Phong không tin ngay, trong lòng vẫn luôn nghi ngờ.

Bởi vì, Trần Phong nhìn kỹ, phát hiện những người đàn ông trong trại tuổi tác dường như không lớn lắm, già nhất cũng chỉ hơn bốn mươi.

Xem ra, lời nói của Lưu Kim Bảo không đúng với sự thật.

Nhưng tại sao lại nói dối?

Phát hiện ra lỗ hổng trong lời nói của thanh niên, Trần Phong thầm tính toán trong lòng.

Dùng khóe mắt nhìn qua, anh phát hiện cả làng này cũng chỉ có

khoảng hơn bốn mươi người.

Không đúng… Nếu là một làng Miêu cổ đủ để sinh sôi nảy nở, sao có thể chỉ có bấy nhiêu người?

Hơn nữa, nếu phụ nữ trong làng đều đã ra ngoài, vậy tại sao những người đàn ông này lại ở lại đây, chẳng phải càng nên rời đi sao?

Lẽ nào, gần ngôi làng này có thứ gì đáng để họ để mắt đến?

Càng nghĩ càng thấy không ổn, Trần Phong luôn cảm thấy ngôi làng này chỗ nào cũng toát ra vẻ kỳ quái.

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng không định hỏi thêm manh mối gì trong làng này nữa.

Bởi vì, trong lòng anh đã gần như chắc chắn rằng khu vực Bình Sơn chắc chắn có một quần thể lăng mộ quy mô lớn.

Nếu không, những món đồ tùy táng từ thời nhà Nguyên kia không thể nào bị nhặt được nhiều như vậy.

Chỉ là, điều duy nhất không chắc chắn, là phong thủy của quần thể lăng mộ đó nằm ở đâu.

Nghĩ vậy, Trần Phong chuẩn bị cùng Ngô Bát Nhất nghỉ ngơi, sau đó nhân hôm nay rời khỏi ngôi làng này luôn.

Chương 160

Tuy nhiên, chưa đợi Trần Phong mở miệng, Bàn Tử đã không nhịn được nữa.

“Này huynh đệ, tôi hỏi nhiều một câu… Nghe nói gần đây có lăng mộ lớn phải không?

Tôi đang định làm một chuyên đề…” Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên nhanh miệng hỏi.

Nghe vậy, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, hai người vội vàng chuyển chủ đề.

“À… Đừng để bụng, huynh đệ của tôi chỉ hỏi bừa thôi…” Trần Phong vội vàng giảng hòa.

Bàn Tử định nói tiếp, nhưng bị Ngô Bát Nhất lườm một cái sắc lẹm ngăn lại.

Nhưng lời đã nói ra không thể rút lại.

Quả nhiên!

Trần Phong nhìn kỹ, lập tức phát hiện ánh mắt của Lưu Kim Bảo sau khi nghe Bàn Tử nói đã thay đổi rõ rệt.

Nhưng cuối cùng, anh ta lại trở về vẻ bình tĩnh, nói: “Tôi có nghe nói có di chỉ thời nhà Nguyên, nhưng khách du lịch quá nhiều, cũng chẳng ai để ý nữa.” “Mọi người cứ ăn một bữa no, ở lại một đêm rồi về đi.

Trong núi có dã thú, đừng tự ý lên núi chạy lung tung…” Vừa nói, Lưu Kim Bảo vừa ra hiệu cho người dân làng Miêu sau lưng.

Ngay sau đó, có người bưng lên hai vò rượu.

Nhìn thấy thứ đó, Trần Phong cách vò rượu đã ngửi thấy mùi cồn nồng nặc.

Rượu trắng… Cũng đúng lúc này, người thanh niên đột nhiên mở lớp niêm phong bằng bùn ra, nói: "Đây là rượu nhà tự nấu trong làng chúng tôi, không bằng Ngũ Lương Dịch bên ngoài, nhưng uống không đau đầu, mọi người nếm thử đi." Vừa nói, người thanh niên trực tiếp rót đầy một bát, uống cạn một hơi.

Cảnh tượng này khiến ba người Trần Phong có chút kinh ngạc!

Đặc biệt là Trần Phong, anh biết người làng Miêu đều uống rượu giỏi, nhưng không ngờ người thanh niên này lại dùng rượu trắng để đãi khách?

Đúng lúc này, Lưu Kim Bảo cũng rót đầy rượu trắng cho cả ba người.

Thấy cảnh này, Trần Phong từ nhỏ sống ở làng Miêu nên biết quy củ ở đây.

Trong mắt người làng Miêu, uống rượu là thể hiện sự tôn trọng.

Nếu không uống, là coi thường người ta.

Nếu có thể uống cho cả bàn đều gục, đó là làm vẻ vang cho chủ nhà.

Nghĩ vậy, Trần Phong đi đầu nâng bát rượu lên.

Tuy nhiên, anh lặng lẽ lấy ra một viên đan dược từ trong tay áo… Bắc Địa Huyền Châu!

Đúng vậy!

Trần Phong luôn cảm thấy ngôi làng này không đơn giản, ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, nếu bị hãm hại, thì mười phần hết chín không ai biết.

Trần Phong cũng không dám chắc chắn ý đồ của họ, nhưng bây giờ đã chui vào hang cọp, muốn thoát thân không đơn giản như vậy.

Nhưng, lòng phòng người không thể không có… Nghĩ vậy, Trần Phong nghiền nát Bắc Địa Huyền Châu, lặng lẽ rắc một ít bột vào bát.

Sau đó, anh cũng uống cạn một hơi.

Thấy tửu lượng của Trần Phong, Lưu Kim Bảo cũng giơ ngón tay cái lên.

Tuy nhiên, khi nhìn về phía Ngô Bát Nhất và Bàn Tử, anh ta lại nói: "Này, hai vị không uống à?" "Ồ… hai chúng tôi không biết uống rượu…" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất vội vàng từ chối.

Nhưng lời vừa dứt, Lưu Kim Bảo đã nổi giận nói: "Uống thì uống, đừng nói tôi không nể mặt, coi thường người ta à?" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng có chút bất đắc dĩ.

Bàn Tử lại là một tửu quỷ, làm sao chịu được lời này?

Lập tức, Bàn Tử nâng bát rượu lên nói: "Ai nói tôi không uống được?

Nhị Oa Đầu 56 độ tôi có thể uống ba cân, hôm nay Bàn gia đây tiếp!" Vừa nói, Bàn Tử định uống cạn một hơi.

Nhưng lúc này, Trần Phong vội vàng đè tay anh ta lại, sau đó nói: "Bàn Tử, không uống được để tôi…" Vừa nói, Trần Phong lặng lẽ thả lỏng ngón tay, bột thuốc giữa kẽ tay cũng rơi vào bát.

Lúc này, Trần Phong cũng giả vờ không cản được Bàn Tử, buông tay ra.

Ngay khoảnh khắc thu tay về, anh lại rắc một ít vào bát của Ngô Bát Nhất.

Tiếp theo, Trần Phong ngầm gật đầu với Ngô Bát Nhất.

Thấy ánh mắt của Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng yên tâm.

Ngay sau đó, anh ta cũng nâng bát lên nói: "Xin lỗi huynh đệ, tôi không hiểu quy củ của làng Miêu, tự phạt một bát!" Nói rồi, anh ta và Bàn Tử cũng uống cạn một hơi.

Bàn Tử còn nhe răng nhếch mép nói: "Chà!

Rượu nhà của làng Miêu còn gắt hơn cả Nhị Oa Đầu?" Lúc này, thấy hai người uống xong, Lưu Kim Bảo mới gật đầu, vui vẻ nói: "Uống là tốt rồi, chúng ta uống tiếp!" Vừa nói, anh ta tự mình rót đầy bát rượu cho mấy người, rồi cũng uống cạn.

Thấy cảnh này, Bàn Tử và những người khác đành bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục uống cùng.

Nhưng không sao, chỉ cần uống Bắc Địa Huyền Châu vào là được.

Nếu trong rượu thật sự có độc, Bắc Địa Huyền Châu chắc chắn có thể hóa giải độc tính.

Thế là, Trần Phong cũng không cản hai người nữa.

Nếu uống nhiều quá, cùng lắm là để hai người họ nằm xuống, rồi đi nôn rượu ra.

Nhưng điều khiến Trần Phong không ngờ là tửu lượng của Lưu Kim Bảo quả thực đáng sợ.

Bốn người uống hết hai vò rượu trắng, ít nhất cũng phải hơn bốn cân.

Nhưng cuối cùng, Lưu Kim Bảo chỉ mặt đỏ bừng, Trần Phong cũng không khá hơn là bao.

Còn Bàn Tử, say đến mức lơ mơ, được Ngô Bát Nhất dìu mà còn đứng không vững.

Cũng lúc này, Lưu Kim Bảo nhiệt tình nói với Trần Phong: "Được

rồi, uống rượu rồi thì tối nay đừng đi lung tung, ở lại một đêm cho tỉnh rượu.

Sáng mai, mau chóng về đi." "Trong núi có dã thú, buổi tối nguy hiểm, đừng chạy lung tung." Nghe lời của Lưu Kim Bảo, Trần Phong luôn cảm thấy anh ta dường như đang cố ý che giấu điều gì đó.

Nhưng lúc này men say đã ngấm, dù trong lòng suy nghĩ muôn vàn, cũng không đấu lại được đám người làng Miêu này.

Nghĩ vậy, Trần Phong chỉ có thể để mặc cho mấy người kia dìu mình, sau đó trở về ngôi nhà sàn tạm trú.

Rượu nhà của làng Miêu quả thực có nồng độ cao, Trần Phong vừa nằm xuống giường tre đã không chịu nổi cảm giác trời đất quay cuồng.

Trong tình huống này, dù biết không thể ngủ, anh cũng không thể chống cự được nữa. … Đêm khuya như nước.

Ba người Trần Phong cứ thế ngủ thiếp đi, đến khi có ý thức trở lại thì trời đã dần tối.

Trần Phong gần như dựa vào ý chí của mình, gắng gượng mở mắt ra khỏi giấc ngủ.

Cố nén cảm giác buồn nôn, anh lấy đồng hồ ra xem, phát hiện đã là tám giờ tối.

Đêm ở trong núi đến rất nhanh.

Trần Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy bên ngoài tối đen như mực, vầng trăng khuyết treo cao.

Lúc này cũng không thể ngủ tiếp được, dù sao cũng không ai biết đám người làng Miêu kia rốt cuộc có ý đồ gì.

Hơn nữa, trong lòng Trần Phong bây giờ đã có một vài phỏng

đoán.

Hiện tại anh chắc chắn, trong rượu không có độc.

Tuy nhiên, Lưu Kim Bảo lại chuốc cho cả ba người say mèm, rõ ràng là muốn họ ngủ li bì một đêm trong tình trạng bất tỉnh.

Lẽ nào, đám người làng Miêu này thật sự có mục đích không thể cho ai biết?

Nhưng nghĩ kỹ lại, có lẽ họ chỉ không muốn để anh đi vào núi, hoặc dò hỏi nhiều chuyện.

Nếu không, muốn hãm hại, có lẽ đã sớm ra tay rồi.

Chương 161

Nhưng lúc này Trần Phong cũng không thể ngồi chờ chết, nếu không bất cứ lúc nào trong lúc ngủ cũng có thể xảy ra chuyện.

May mà lúc trước khi phục vụ trong quân đội, anh đã học được cách móc họng để nôn.

Nghĩ vậy, Trần Phong vịn vào nhà sàn đi xuống dưới.

Đợi đến một góc khuất không người, anh liền vận đủ khí bắt đầu nôn thốc nôn tháo ra ngoài.

Oẹ ~ Lập tức, rượu đục ngầu lẫn với dịch vị bị Trần Phong nôn ra từ trong dạ dày.

Tiếp đó, Trần Phong lại cố nén vị chua trong miệng, dùng nước sạch súc miệng hai lần.

Đợi đến khi rượu trắng trong dạ dày đều được rửa sạch, đầu óc Trần Phong cuối cùng cũng tỉnh táo lại phần nào.

Nhưng đúng lúc này… Bất chợt, tai Trần Phong nhạy bén nghe thấy một tiếng động kỳ lạ.

Cảm nhận được âm thanh kỳ quái, men say của Trần Phong lập tức tan đi quá nửa.

Thế là, anh cẩn thận nép vào góc tường, sau đó lắng nghe kỹ theo hướng âm thanh… Lắng nghe kỹ, âm thanh đó dường như là tiếng bước chân dồn dập.

Tình huống gì đây?

Buổi tối có nhiều người hoạt động như vậy sao?

Đám người Miêu đó có hoạt động gì, tối muộn còn định đi đâu làm

gì?

Nhưng ngay khi Trần Phong chuẩn bị ló đầu ra… Đột nhiên, một bóng người chợt xuất hiện, rồi chặn ngay tầm mắt của anh.

“Ai đó?!” Lập tức, Trần Phong lùi lại một bước.

Nhìn kỹ lại, mới phát hiện người xuất hiện chính là Lưu Kim Bảo ban ngày.

Thấy anh ta, Trần Phong không những không thả lỏng, ngược lại càng thêm cảnh giác.

Bởi vì anh phát hiện, Lưu Kim Bảo không hề có chút men say nào?

Sao có thể?

Lẽ nào tửu lượng của người Miêu thật sự lớn đến vậy, ban ngày uống hai cân rượu trắng mà không hề có chút men say nào?

Lúc này, Lưu Kim Bảo cũng đang đánh giá Trần Phong.

Sau khi nhìn vài giây, anh ta mới đột nhiên mở miệng hỏi: “Trần huynh đệ muộn thế này ra ngoài… làm gì vậy?”.

Nghe vậy, Trần Phong nhất thời không phản ứng kịp.

Sau đó, suy nghĩ hai giây, anh mới che giấu nói: “Tôi tửu lượng kém, ban ngày uống nhiều quá khó chịu, tối ra ngoài nôn.” Nói rồi, Trần Phong lại chỉ chỉ, sau đó hỏi ngược lại: “Các anh có hoạt động gì à?

Tối rồi không ngủ?” Nghe lời của Trần Phong, Lưu Kim Bảo cũng thuận thế nói: “Tôi cũng ra ngoài nôn buổi tối… không uống được như ba vị.” Vừa nói, anh ta chỉ chỉ xuống đất.

Trần Phong lúc này mới thấy, ở góc tường có một vũng chất nôn sền sệt.

Cũng đúng lúc này, Lưu Kim Bảo tiếp lời: "Còn về buổi tối… người làng Miêu chúng tôi có thói quen nhuộm vải vào ban đêm… Trần huynh đệ nếu không có việc gì, tối đừng ra ngoài.

Cứ về ngủ một giấc cho ngon, sáng mai mau chóng đi." Vừa nói, Lưu Kim Bảo chỉ chỉ về phía sau lưng Trần Phong, dường như đang ra hiệu cho anh lên lầu ngủ.

Nghe đến đây, người ta ở dưới mái hiên, Trần Phong cũng chỉ có thể quay đầu trở về.

Nhưng trong lòng lại ngổn ngang trăm mối… Lưu Kim Bảo này quá quỷ dị, từ ban ngày đã bắt đầu, dường như có ý vô ý khuyên anh trở về.

Bây giờ, ban ngày chuốc rượu cho họ cũng là vì khuyên không đi được, mới phải dùng hạ sách này.

Lúc này, Trần Phong biết không thể dò hỏi thêm, thế là lập tức chuẩn bị lên lầu gọi Ngô Bát Nhất dậy.

Nhưng ngay khi chuẩn bị lên lầu, Trần Phong lại đột nhiên nghe thấy một tiếng nói từ xa vọng lại.

"Nhanh tay lên…" Tiếng nói tuy không lớn, và khoảng cách khá xa.

Tuy nhiên, nghe thấy âm thanh này, men say của Trần Phong lại lập tức tỉnh táo hoàn toàn.

Bởi vì, câu nói đó không phải nói bằng tiếng Miêu, mà là tiếng phổ thông?

Hơn nữa, người nói cũng không phải Lưu Kim Bảo!

Ý thức được điều này, Trần Phong không nói hai lời, lập tức chạy nhanh lên lầu.

Sau đó, vội vàng đóng cửa lại, đi về phía Ngô Bát Nhất.

Bởi vì, Trần Phong nhớ rất rõ, ban ngày Lưu Kim Bảo đã nói, trong làng Miêu này ngoài anh ta ra, không ai biết tiếng Hán.

Nhưng anh lại có thể nghe ra tiếng phổ thông đó, cực kỳ chuẩn!

Không sai!

Trần Phong dám chắc chắn, tuyệt đối không phải mình nghe nhầm.

Như vậy, chỉ có một khả năng, đó là Lưu Kim Bảo đã nói dối anh.

Nhưng tại sao lại nói dối thì Trần Phong không biết… nhưng một câu tiếng phổ thông này, lại có thể đại biểu cho quá nhiều chuyện!

Hơn nữa, bây giờ đầu óc Trần Phong đã tỉnh táo.

Trong phút chốc, những điểm nghi ngờ nhiều không đếm xuể.

Ban ngày anh đã nghi ngờ, tại sao trong làng không có phụ nữ… hơn nữa, những người này không thèm để ý đến họ.

So với người làng Miêu thực sự thì khác biệt quá lớn, người làng Miêu không thể nào lạnh lùng như vậy.

Điều khiến Trần Phong nghi ngờ nhất, là tại sao Lưu Kim Bảo lại phải nôn rượu ra?

Người làng Miêu đều tự hào về tửu lượng của mình, không thể nào làm chuyện như vậy!

Như vậy, chỉ có hai khả năng!

Hoặc là Lưu Kim Bảo không phải người làng Miêu, hoặc là buổi tối có chuyện quan trọng phải làm, bắt buộc phải giữ đầu óc tuyệt đối tỉnh táo.

“Lão Ngô!” Sau khi trở về phòng, Trần Phong không nói hai lời liền lay tỉnh Ngô Bát Nhất.

Điều khiến anh có chút kỳ lạ là, Ngô Bát Nhất có vẻ tỉnh táo hơn

một chút.

Nhưng nghĩ lại, Ngô Bát Nhất cũng thuộc loại người lý trí, nên Trần Phong cũng không nghĩ nhiều.

Chắc là Ngô Bát Nhất cũng giống mình, đã sớm tìm chỗ nôn hết rượu ra rồi.

Còn Bàn Tử, Trần Phong không quan tâm nổi.

Gã bợm rượu này, e là không ngủ đến sáng mai thì không tỉnh được.

Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng hạ giọng hỏi Trần Phong: "Sao rồi?" Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong vội ra hiệu cho anh ta cúi thấp xuống, sau đó cố hết sức hạ giọng nói: "Không ổn rồi… Bây giờ tôi mới phản ứng lại, lúc chúng ta đến ban ngày, người trong làng nhiều nhất cũng chỉ có vài chục người… trông hoàn toàn không giống một ngôi làng.

Hơn nữa, người ở đây đối với chúng ta đều không thân thiện, từ đầu đến cuối chỉ có Lưu Kim Bảo nói chuyện với chúng ta…" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cau mày nói: "Nhưng chẳng phải những người đó không biết tiếng phổ thông sao?" Ý của Ngô Bát Nhất là, những người đó không biết tiếng phổ thông, tự nhiên không thể giao tiếp với họ.

Tuy nhiên, Trần Phong lại lắc đầu nói: "Tôi vừa mới ở dưới lầu, nghe thấy có người nói một câu tiếng phổ thông… Tôi nghi ngờ, thực ra họ đều biết tiếng phổ thông.

Hoặc là, họ vốn là người Hán, không phải người Miêu…" "Hơn nữa, tôi vừa gặp Lưu Kim Bảo, anh ta cũng đang nôn ở dưới… người làng Miêu tửu lượng đều rất tốt, nếu thật sự là người làng Miêu, không thể nào lại nôn rượu ra.

Với lại, tôi vừa nghe thấy tiếng bước chân ở dưới, dường như cả đêm họ đều không nghỉ ngơi…" "Nếu tôi không đoán sai, đám người này tối nay chắc chắn có hoạt động…" Giờ phút này, sau khi nghe lời Trần Phong, đồng tử của Ngô Bát Nhất không ngừng co rút.

Thực ra, anh cũng có nhiều nghi ngờ về ngôi làng Miêu này.

Tuy nhiên, điều anh không ngờ là Trần Phong lại gặp phải chuyện như vậy?

Nếu kết hợp những gì Trần Phong nói… vậy thì, trong lòng Ngô Bát Nhất nảy ra một phỏng đoán không thể tin nổi.

"Ý của ông là… đám người này…" "Suỵt!" Ngô Bát Nhất chưa kịp nói xong đã bị Trần Phong ra hiệu im lặng.

Sau đó, anh gật đầu hạ giọng nói: "Hiện tại chưa thể xác định, cụ thể phải đợi đến ngày mai mới biết.

Nhưng nếu đám người này là người Hán, lại giả trang thành người làng Miêu ở lại đây, e là mục đích chắc chắn có liên quan đến quần thể lăng mộ Bình Sơn." "Nhưng là thổ phu tử trộm cướp thông thường, hay là đạo phỉ, hiện tại tôi cũng không chắc…" "Vậy làm sao bây giờ?

Chương 162

Hay là, tôi gọi Bàn Tử dậy, chúng ta đi ngay trong đêm?" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất vội vàng lên tiếng.

Nhưng Trần Phong lại lắc đầu nói: "Bây giờ đi không kịp, đám người đó không muốn để chúng ta biết họ đang làm gì.

Ban ngày dùng cách chuốc rượu chúng ta, chắc là không muốn để chúng ta thấy những thứ không nên thấy vào ban đêm.

Cho nên, lúc này chúng ta không thể ra ngoài, phải đợi đến sáng mai." "Nếu không, một người trong chúng ta cũng không đi được.

Hơn nữa, Bàn Tử say thật rồi, không đến sáng mai thì không ai đưa đi nổi…" Vừa nói, Trần Phong vừa có ý vô ý chỉ vào mũi mình với Ngô Bát Nhất.

Sau đó, anh nghiêm túc nói: "Tôi biết cách nếm đất phân biệt mộ… Tối nay chúng ta đừng hành động, đợi sáng mai rồi tính.

Nếu đám người đó thật sự là trộm mộ, vậy tôi đoán Bình Sơn chắc chắn có lăng mộ lớn." "Đến lúc đó, chúng ta men theo con đường họ đi để tìm, chỉ cần nhìn thấy phong thủy… với nhãn lực của hai chúng ta, không lo không tìm được vị trí cụ thể của lăng mộ." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất đã hiểu.

Hóa ra, Trần Phong dựa vào những gì đám người này che giấu để xác định Bình Sơn quả thực có lăng mộ quy mô lớn.

Chính vì lý do này, Trần Phong chuẩn bị làm một màn bọ ngựa rình ve.

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu.

Sau đó, anh nằm trên giường âm thầm cảnh giác.

Còn Trần Phong, anh không nghỉ ngơi, mà trực tiếp dùng một bình nước rỗng, bắt đầu hứng nước tiểu nóng.

Sáng mai, nước tiểu có tác dụng lớn… … Thời gian trôi nhanh… Nửa đêm Trần Phong không ngủ nữa, mở mắt chờ trời sáng.

Đến rạng sáng hôm sau, khi ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, Bàn Tử cuối cùng cũng đau đớn mở mắt.

"Ai da ~ Gã đó uống khỏe thật… làm tôi buồn nôn chết mất!" Vừa vùng vẫy, Bàn Tử vừa từ từ ngồi dậy.

Lúc này, nhân lúc anh ta chưa tỉnh táo hẳn, Trần Phong trực tiếp đưa bình nước qua nói: "Bàn Tử, uống đi." Người ta trong tình trạng say rượu, khứu giác gần như không hoạt động.

Lúc này, là lúc khát nhất, đưa cho cái gì uống, đều sẽ trực tiếp uống hết.

Ực ực!

Sau khi uống ừng ực mấy ngụm lớn, Bàn Tử mới cảm thấy có mùi lạ.

Ngay sau đó, anh ta cau mày nói: "Lão Trần, ông cho tôi uống cái gì vậy?" "Nước tiểu~" Hả?!

Đột nhiên nghe lời Trần Phong, Bàn Tử gần như lập tức bịt miệng, chất nôn trong dạ dày không ngừng trào lên.

Lúc này, anh ta mới hét lớn: "Lão Trần, ông cho tôi uống nước tiểu làm gì?" Vừa giận dữ hét lên, Bàn Tử lập tức lao ra ngoài.

Trần Phong trực tiếp ném một bình nước đầy lên, đồng thời hét: "Nôn xong thì dùng nước sạch súc miệng hai lần cho tỉnh rượu." Giây tiếp theo, Bàn Tử lập tức lao xuống nhà sàn, bên ngoài truyền đến tiếng nôn ọe.

Không sai!

Trần Phong cho anh ta uống nước tiểu, nhưng không phải cố ý chơi khăm.

Thời gian của họ không còn nhiều, phải áp dụng một số biện pháp cực đoan.

Người say rượu sau một đêm vẫn chưa tỉnh táo, hành động tiếp theo phải giữ đầu óc tỉnh táo!

Bàn Tử cũng không biết cách móc họng, chỉ có thể kích thích… Cũng lúc này, Ngô Bát Nhất cũng lại gần, hai người chờ Bàn Tử nôn xong.

Tuy nhiên, khi họ nghĩ rằng Bàn Tử sẽ tức giận xông vào, bên ngoài lại truyền đến tiếng kinh hô của anh ta.

"Lão Trần!

Lão Ngô!

Mau ra đây!" Hỏng rồi!

Nghe tiếng của Bàn Tử, hai người Trần Phong không nói hai lời liền xông ra ngoài.

Vừa xông ra, lại phát hiện Bàn Tử không hề có chuyện gì.

Nhưng khi Trần Phong còn đang không hiểu, Bàn Tử lại chỉ vào trong làng Miêu hét lớn: "Lão Trần… người đi hết rồi!" "Người đi hết rồi?!" "Người trong làng đều đi hết rồi!

Tất cả đều biến mất rồi!" Hả?!

Đột nhiên nghe câu này, Trần Phong lập tức nhìn theo hướng Bàn Tử.

Quả nhiên, không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã phát hiện ngôi làng

hôm qua còn đông người, giờ đã không còn một bóng người.

Nhìn vào các ngôi nhà sàn xung quanh, cũng phát hiện bên trong không có ai đi lại!

"Mau!

Lão Ngô, đi xem thử!" Nhận ra điều kỳ lạ, Trần Phong lập tức đến trước một ngôi nhà chính khác.

Đẩy cửa nhìn vào, phát hiện quả nhiên đã không còn ai, xem thêm hai nhà nữa cũng vậy.

Dường như, sau đêm qua, cả ngôi làng Miêu không lớn này, mấy chục người đều bốc hơi khỏi thế gian!

Điều khiến người ta khó tin hơn là, Trần Phong nhạy bén phát hiện, những ngôi nhà chính này dường như đã bị bỏ hoang từ lâu, bên trong rất nhiều chỗ không giống có người ở.

"Lão Ngô!" Phát hiện ra điều kỳ lạ, Trần Phong lập tức quay người lao xuống nhà sàn.

Sau khi hội họp với Ngô Bát Nhất, Ngô Bát Nhất cũng lập tức lắc đầu.

"Lão Trần, không có ai!

Mọi người đi hết rồi!" Nghe lời Ngô Bát Nhất, sắc mặt Trần Phong lập tức thay đổi, trong lòng cũng ngay sau đó nảy ra một phỏng đoán không hay.

Hỏng rồi!

"Lão Ngô, mau đi thôi!

Cùng tôi ra khỏi làng!" Vừa nói, Trần Phong lập tức lao ra ngoài làng.

Thấy hành động của Trần Phong, Ngô Bát Nhất lập tức đoán ra, Trần Phong hiển nhiên đã nghĩ ra điều gì đó.

"Sao vậy Lão Trần?!", Ngô Bát Nhất lập tức hỏi.

Tuy nhiên, Trần Phong không trả lời, chỉ hét lên: "Đừng nói nhảm nữa, đi theo tôi, ra khỏi làng tôi sẽ nói cho!" Thời gian không còn nhiều… Đám người làng Miêu đó, có thể đã xuất phát từ đêm qua.

Bây giờ, đã đi lâu như vậy.

Nếu là trộm mộ, vậy chắc chắn có cách che giấu dấu chân, thứ duy nhất sẽ để lại là mùi của một nhóm người.

Nhưng, mùi của người sống nhiều nhất chỉ có thể lưu lại trên đường nửa ngày, nếu không tranh thủ thời gian, căn bản không thể truy tìm được hướng đi của họ.

Cũng đúng lúc này, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng lập tức chạy theo Trần Phong.

Cả nhóm vừa ra khỏi làng, Trần Phong không nói hai lời, lập tức tĩnh tâm ngửi kỹ.

Quả nhiên!

Trong không khí còn sót lại một ít mùi mồ hôi, Trần Phong cẩn thận phân biệt phương hướng, phát hiện gió thổi từ nam sang bắc, nhưng mùi đó lại từ phía tây thoang thoảng bay tới.

Điều này cho thấy, đám người đó đi ngược chiều gió, rời đi từ hướng tây nam.

Nhận ra điều này, Trần Phong lập tức xác định vị trí, sau đó ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và Bàn Tử theo sau.

Cả nhóm tăng tốc bước chân, gần như chạy bộ.

Quả nhiên!

Cứ thế đi về phía trước khoảng nửa giờ, Trần Phong đã xa làng Miêu, sau đó rẽ vào một con đường nhỏ bên cạnh rừng cây.

Trần Phong nhìn xa xa, chỉ thấy cuối con đường đó, chính là một hẻm núi dẫn lên núi.

Không sai rồi!

Xem ra mình đoán đúng, đám người làng Miêu đó đã nhân đêm qua lên núi.

Đi theo hướng này, có thể trực tiếp vào hẻm núi, tìm ra dãy núi có thể ẩn chứa lăng mộ.

Chương 163

Cũng lúc này… Giờ phút này, ba người chạy về phía trước khoảng một giờ đồng hồ.

Do cồn trong cơ thể chưa được hấp thụ triệt để, chạy một mạch như vậy, nhiệt lượng đã biến cồn thành mồ hôi chảy ra.

Trong tình huống này, ba người mồ hôi nhễ nhại, cảm giác say rượu cũng đã giảm đi quá nửa.

“Lão Trần… đợi đã, rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Lúc này, Bàn Tử cảm thấy men say đã tan, cuối cùng không nhịn được dừng lại, vừa thở hổn hển vừa hỏi.

Lúc này, ngay cả Ngô Bát Nhất cũng gật đầu.

Trần Phong thấy hai người không hiểu, mới nhanh chóng giải thích: “Tối qua tôi đã phát hiện không ổn rồi, đám người đó chắc chắn định làm gì đó.

Kết quả sáng nay, tất cả đều biến mất, lúc này mới nối liền được tất cả những gì tôi nghĩ.” “Nhớ lại xem, người trong làng không đông, nhưng lại toàn là đàn ông, khoảng ba bốn mươi người.

Điều này hoàn toàn không khớp với lời của Lưu Kim Bảo.

Họ không để ý đến chúng ta, nói là không biết tiếng Hán, nhưng tối qua tôi lại nghe thấy có người nói tiếng phổ thông.

Điều này cho thấy, không phải họ không biết, mà là sợ lộ tẩy, nên mới giả vờ không thân thiện, không để ý đến chúng ta.” “Còn nữa, từ hôm qua, Lưu Kim Bảo đã liên tục khuyên chúng ta rời đi.

Sau đó chúng ta không đi, anh ta lại chuốc rượu chúng ta.

Các ông nói xem, rốt cuộc có chuyện gì?" Nghe đến đây, Bàn Tử đột nhiên nói lớn: "Trộm mộ?!" Đúng!

Trần Phong chắc chắn gật đầu, sau đó mới khẳng định: "Ban đầu tôi đã cảm thấy không ổn, đến sáng nay mới nối liền được tất cả.

Họ không để ý đến chúng ta, chứng tỏ đều là người Hán, giả làm người Miêu.

Hơn nữa, ngôi làng đó cũng đã bỏ hoang từ lâu, chứng tỏ họ cũng mới đến… từ nơi khác đến." "Dùng người làng Miêu làm vỏ bọc, để tránh sự chú ý của người ngoài.

Khuyên chúng ta đi, là không muốn chúng ta phát hiện ra chuyện họ là trộm mộ.

Chuốc rượu cho chúng ta, là để không cho chúng ta biết họ sẽ hành động ngay trong đêm." "Còn về việc trong làng không có phụ nữ, đàn ông cũng chỉ có vài chục người… bởi vì đây là một nhóm trộm mộ tụ tập trong núi rừng!" Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đều không khỏi trợn tròn mắt.

Ngô Bát Nhất còn vội vàng hỏi: "Vậy Lão Trần, họ thuộc môn phái nào?" Trần Phong lắc đầu nói: "Cái này tôi tạm thời chưa nhìn ra… họ ngụy trang quá kỹ, không hề để lộ sơ hở.

Nhưng tôi đoán, chắc chắn không phải là thổ phu tử bình thường, nếu là thổ phu tử bình thường, không thể nào có nhiều người cùng hành động như vậy.

Tình huống này, hẳn là đồ chúng của một môn phái nào đó… có khả năng là đồ chúng Tả Lĩnh phái nam." Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc!

Thật không ngờ, ở đây lại có thể gặp được đồ chúng Tả Lĩnh?

Nói kỹ ra, Trần Phong thực ra cũng không phải Phát Khâu Thiên

Quan chính thống, hiện tại những tên trộm mộ duy nhất anh từng gặp, cũng chỉ có Ngô Bát Nhất và Bàn Tử, hai kẻ nửa vời.

Cho nên, tối qua Trần Phong mới không hành động thiếu suy nghĩ.

Bởi vì, anh cũng không chắc chắn trộm mộ phái nam thực sự, rốt cuộc có thủ đoạn gì.

"Lão Trần… vậy ý của ông là, chúng ta bây giờ đuổi theo họ, có thể tìm được lăng mộ?" Lúc này, Bàn Tử đột nhiên nảy ra ý.

Trần Phong cũng gật đầu xác nhận: "Không sai, chuyện này có tốt có xấu.

Tối qua họ chuốc rượu chúng ta, tôi tin rằng họ không có ác ý với chúng ta, nếu không đã không thể không ra tay.

Mục đích của họ, chỉ là không muốn để chúng ta phát hiện ra tung tích của họ." "Cho nên, việc chúng ta đến đã phá vỡ kế hoạch của họ, đám người đó tối qua xuất phát ngay trong đêm, hẳn đã vào núi.

Chúng ta đi theo, có lẽ có thể tìm được nơi lăng mộ tọa lạc." Nghe những lời này, Bàn Tử lập tức phấn khích.

Trần Phong cũng lập tức tiếp lời: "Có thể các ông không biết… Tả Lĩnh phái có một quy tắc khi trộm mộ, thông thường sẽ tụ tập đồ chúng, sau khi tìm được lăng mộ, sẽ đợi một thời gian để đào thông một đường hầm thẳng đến mộ đạo.

Sau đó, một nhóm người ùa vào, có thể giảm thiểu nguy hiểm đến mức thấp nhất." "Cho nên, nếu thật sự là đồ chúng Tả Lĩnh, họ hẳn đã sớm tìm được vị trí lăng mộ, có khả năng ngay cả đường hầm cũng đã đào thông rồi." Sau khi hiểu được lời của Trần Phong, Bàn Tử lập tức phấn khích.

"Hay quá… Lần này chúng ta được hưởng lợi không công à?" Trần Phong liếc anh ta một cái, nói thẳng: "Được rồi, đừng nói nhảm

nữa.

Mau đi thôi, mùi người nhiều nhất chỉ có thể giữ được nửa ngày, muộn nữa là không tìm được đâu." Lời vừa dứt, Trần Phong cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp đuổi theo mùi hương đi về phía trước.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, cũng lập tức đi theo.

Giờ phút này, Bàn Tử đã hoàn toàn quên mất chuyện Trần Phong cho mình uống nước tiểu.

Ba người men theo mùi hương đi về phía trước, sau khi xuyên qua một khu rừng, Trần Phong và hai người nữa lại tiếp tục đi lên núi.

Lúc này, đã qua khoảng bốn giờ đồng hồ.

Sau một thời gian dài như vậy, Trần Phong ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

Theo thời gian trôi đi, mùi hương đã biến mất.

Không sai!

Mùi của người sống nhiều nhất có thể giữ được sáu tiếng, bây giờ đã lâu như vậy, sau khi đi một mạch về phía trước, Trần Phong không còn truy tìm được mùi hương đó nữa.

Nhận ra điều này, Trần Phong không khỏi nói: "Lão Ngô… tình hình có chút không ổn.

Bây giờ thời gian đã quá lâu, tối qua tôi uống rượu, khứu giác không được tốt lắm." Vừa nói, Trần Phong vừa nhìn lên đỉnh núi trên đầu.

Giờ phút này, chỉ thấy dưới chân núi, đi lên nữa là con dốc lên núi.

Thấy vậy, Trần Phong gật đầu nói: "Xem ra, đám người đó hẳn đã theo đường này lên núi.

Nơi này hẳn là một khu vực của núi Vũ Lăng, trông có vẻ…" Nói đến đây, Trần Phong đột nhiên ngẩn ra.

Bởi vì anh phát hiện, đỉnh núi nhìn từ góc nghiêng, dường như giống như một cái miệng bình.

Thấy vậy, trong lòng Trần Phong đã có phỏng đoán.

Xem ra, đây chính là nơi được gọi là Bình Sơn.

Như vậy, đám người đó có khả năng đã từ đây lên núi.

Nếu không có gì bất ngờ, lăng mộ họ tìm kiếm, có khả năng ở đây.

Nếu đã như vậy, vậy chỉ cần lên núi, đến đỉnh núi, với nhãn lực của Trần Phong và Ngô Bát Nhất, hẳn có thể nhìn ra có phong thủy hay không.

Nghĩ vậy, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, hai người không nói hai lời liền đi lên.

Ý định của Trần Phong cũng đơn giản… Sau khi lên trên, chỉ cần có thể xác định có phong thủy, vậy lăng mộ chắc chắn ở gần đây.

Chỉ cần tìm được mùi hương mà đám người đó để lại, hẳn là không xa lăng mộ nữa.

Vừa nghĩ, ba người Trần Phong vừa kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh.

Quả nhiên!

Trần Phong kinh ngạc phát hiện, ở đây quả thực có một con đường nhỏ lên núi.

Trông có vẻ như mới được giẫm đạp không lâu, có khả năng là do đám người đó giẫm ra khi tìm mộ.

Nghĩ vậy, Trần Phong men theo con đường nhỏ bắt đầu đi lên…

Nhưng, Trần Phong rõ ràng đã xem nhẹ độ cao của Bình Sơn.

Mãi đến khoảng hơn một giờ chiều, họ mới leo đến vị trí sườn núi.

Nhưng may mà thể lực của cả ba đều không tồi, nên vẫn luôn cắn răng kiên trì leo lên.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây… Khoảng hơn bốn giờ chiều, Trần Phong cuối cùng cũng leo lên đến đỉnh Bình Sơn.

Lúc này, Bàn Tử cũng lại gần nói: "Lão Trần… đám chó chết này thể lực tốt thật, mệt chết tôi rồi!" "Được rồi Bàn Tử, người ta là đồ chúng Tả Lĩnh, chuyên làm việc trèo non lội suối… đừng làm phiền Lão Trần." Lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên mắng một câu.

Bởi vì anh đã nhận ra, Trần Phong đang tìm kiếm mùi hương mà đám người đó để lại.

Không sai!

Trần Phong ngửi kỹ, nhưng kỳ lạ là, có thể do trên đỉnh núi gió thổi tốt, nên căn bản không ngửi thấy mùi gì.

Hơn nữa, đám người đó không để lại dấu chân… Ý thức được điều này, Trần Phong cũng nói thẳng: "Lão Ngô, mau tìm phong thủy… gần đây không tìm thấy mùi, đám người đó cũng không để lại dấu chân…" Lời của Trần Phong có hai ý, một là không tìm thấy dấu chân, chứng tỏ đám người đó đã cố ý xóa dấu chân đi.

Điều này cho thấy, đám người đó tám phần là trộm mộ!

Ý thứ hai, là bảo Ngô Bát Nhất mau đi tìm phong thủy gần đây.

Chương 164

Không tìm được đám người đó, chỉ cần gần đây có phong thủy, tám phần có thể đoán được vị trí lăng mộ.

Ý thức được điều này, Trần Phong và Ngô Bát Nhất lập tức quan sát trên đỉnh núi gần đó.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn Ngô Bát Nhất lập tức phát hiện ra điều bất thường.

"Lão Trần!" Lập tức, anh vội gọi Trần Phong, sau đó chỉ xuống chân núi nói: "Lão Trần xem kìa, ngọn núi này nhìn từ đỉnh xuống, có phải là một con lạc đà đang quỳ không?" Nghe lời Ngô Bát Nhất, Trần Phong vội nhìn theo.

Không nhìn thì thôi, quả nhiên cũng phát hiện, ngọn núi dưới chân, nếu nhìn từ trên xuống, thật sự giống một con lạc đà đang quỳ.

Hơn nữa, con lạc đà đang ngẩng đầu, dường như đang trong tư thế kêu trăng!

Còn vị trí họ đang đứng, chính là trên đỉnh đầu của con lạc đà!

"Lão Trần!

Phát hiện ra rồi à?" Lúc này, Bàn Tử cũng đột nhiên lại gần hỏi.

Nghe tiếng anh ta, Ngô Bát Nhất mới giải thích: "Xem kìa, ngọn núi dưới chân chúng ta, nhìn từ trên xuống, giống như một con lạc đà trắng đang quỳ trên đất, khóc than với trời xanh…" "Lạc đà trắng kêu trăng?" Lúc này, Trần Phong cũng trực tiếp đáp lời.

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất gật đầu.

Tuy nhiên, khi nhìn vào ánh mắt Trần Phong, anh cũng đột nhiên

phát hiện ra điều không ổn.

Không sai!

Cả hai đều học thuật phong thủy tinh tượng, nên chỉ cần một cái nhìn là có thể nhận ra chỗ quỷ dị của phong thủy.

Lúc này, Trần Phong mới trực tiếp tiếp lời: "Không ổn… phong thủy này không giống điềm lành.

Nhưng phàm là lăng mộ có thể chôn cất vương công quý tộc, phong thủy gần đó tất nhiên đại cát đại lợi.

Nhưng phong thủy lạc đà trắng kêu trăng này, tôi nhớ trong phong thủy tinh tượng, hình như là một thế cục phong thủy không tốt." "Phong thủy thế này, lạc đà trắng quỳ trên đất khóc than với trời, dường như đang than khóc cho sự bất công của thiên hạ." Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu.

Sau đó, anh hạ giọng nói: "Lão Trần… phong thủy ở đây, hình như là một tuyệt địa phong thủy… không thể nào có lăng mộ chôn ở đây được?" "Thế à, ở đây không thể có lăng mộ?" Lúc này, Bàn Tử cũng không nhịn được lên tiếng.

Ngô Bát Nhất âm thầm gật đầu, sau đó vẻ mặt nghiêm túc khẳng định: "Ai mà chôn mồ mả tổ tiên ở đây, đó là nguyền rủa con cháu đoạn tử tuyệt tôn…" Nghe đến đây, Bàn Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đùa à?

Ai lại đi chôn mồ mả tổ tiên nhà mình ở nơi như vậy, lẽ nào Trần Phong nhìn nhầm?

Nghĩ vậy, Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Lão Trần, có phải ông nhìn nhầm không…" Nhưng, Trần Phong lại nghiêm túc lắc đầu!

Không thể nào!

Anh học thuật phong thủy Tư Mã Thiên, nên tuyệt đối không thể nhìn nhầm.

Nhìn kỹ lại, ngọn núi này quả thực giống như một con lạc đà trắng đang quỳ trên đất, than khóc với trời xanh về nỗi khổ cả đời.

Thế cục phong thủy này, dù không thảm đến mức tuyệt nhân hoàn, ít nhất cũng là phong thủy tuyệt tự.

Nếu có người chôn mồ mả tổ tiên ở đây, con cháu sau này chắc chắn đoạn tử tuyệt tôn!

Nghĩ vậy, Trần Phong lập tức xác nhận suy đoán của mình.

Bởi vì, vương công quý tộc thời cổ đại cực kỳ coi trọng thế cục phong thủy, yêu cầu đối với âm trạch thậm chí còn vượt qua nhu cầu lúc sinh thời.

Cho nên, phàm là lăng mộ của vương công quý tộc, tất nhiên phải được xây dựng ở nơi có phong thủy bảo địa.

Phong thủy như thế này… không thể nào!

Nghĩ vậy, Trần Phong lắc đầu nói: "Không thể nào, long mạch phong thủy thời cổ đại đều là nguồn gốc của mộ táng.

Nơi này nếu không phải là lăng mộ lớn thời nhà Nguyên, cũng có khả năng là vị trí mộ của quý phi.

Nếu thật sự có lăng mộ chôn ở đây, vậy tuyệt đối có đại thù với chủ nhân của lăng mộ…" Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất gật đầu.

Bàn Tử trong lòng không cam tâm, cũng không có cách nào phản bác.

Nhưng, nghĩ kỹ lại, Trần Phong lại cảm thấy hoàn toàn không ổn.

Chuyện gì vậy?

Theo lý, nếu đám người làng Miêu đó thật sự là đồ chúng Tả Lĩnh, vậy dù không biết xem phong thủy, cũng không thể nào chọn một nơi trời tru đất diệt như vậy.

Nhưng, căn cứ theo manh mối Trần Phong tìm được trên đường, quả thực đã đến đây rồi mà?

Vừa nghĩ, Trần Phong không khỏi ngồi xổm xuống đất, rơi vào trầm tư.

Thực ra, nghĩ kỹ lại, Trần Phong cũng cảm thấy những chuyện này có chút khuất tất… nhưng, rốt cuộc là chuyện gì?

Nếu đám người đó thật sự là đồ chúng Tả Lĩnh, vậy tuyệt đối không thể nào tìm một lăng mộ giả.

Tuy nhiên, nếu không phải lăng mộ giả, thế cục phong thủy ở đây sao lại là loại phong thủy đoạn tử tuyệt tôn?

Vừa nghĩ, Trần Phong không khỏi nhắm mắt suy nghĩ kỹ.

Lúc này, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, hai người cũng không dám làm phiền Trần Phong, ngồi xổm xuống bên cạnh.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây… Khoảng năm phút sau, Trần Phong đột nhiên mở mắt.

Cảm giác không ổn… Bởi vì, nếu đám người đó thật sự là đồ chúng Tả Lĩnh, vậy tuyệt đối không thể nào tìm một thế cục phong thủy đoạn tử tuyệt tôn như vậy.

Nhưng, phong thủy Bình Sơn hiện nay, quả thực vô cùng quỷ dị.

Trừ phi, nơi này giống như lăng mộ dưới nước Hoàng Hà mà anh tìm được lúc trước, phong thủy thay đổi theo thời gian.

Nghĩ vậy, Trần Phong không khỏi ngẩng đầu nhìn lên trời, nhưng

không nhìn thì thôi, đồng tử của anh lập tức co rút lại.

Không đúng!

Trần Phong quan sát kỹ vài giây, chỉ thấy mặt trời trên đầu, không biết từ lúc nào đã sắp lặn về phía tây.

Điều này không quan trọng… bởi vì, đêm ở trong núi đến rất nhanh.

Hiện tại đúng lúc khoảng năm giờ, khoảng thời gian mặt trời lặn.

Nhưng, cùng với việc mặt trời sắp lặn, chân trời lại dần xuất hiện những đám mây rực lửa.

Thấy cảnh này, Trần Phong lập tức chỉ lên trời hét lớn: "Lão Ngô, mau nhìn kìa!" Thấy Trần Phong chỉ dẫn, Ngô Bát Nhất vội nhìn lên trời.

Ngay sau đó, ngay cả ánh mắt của anh, cũng lập tức xuất hiện sự thay đổi.

Lúc này, Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Hai người nhìn thấy gì rồi?!" Nghe Bàn Tử hỏi, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được nói: "Lão Trần!

Phong thủy thay đổi rồi sao?!" Không sai!

Nghe Ngô Bát Nhất nghi vấn, Trần Phong gật đầu nói: "Không sai, phong thủy ở đây tương tự như nơi tôi thấy ở lăng mộ Hoàng Hà lần trước!" Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử mới đột nhiên quay đầu lại.

Lúc này, Trần Phong mới giải thích: "Tôi đã đọc trong sách phong thủy, có một số thế cục phong thủy sẽ bị ảnh hưởng bởi sự thay đổi của thời gian.

Ban đầu tôi tưởng rằng, phong thủy ở đây không tốt, nhưng bây

giờ xem ra… Lão Ngô nhìn kìa.” Vừa nói, Trần Phong chỉ về phía mặt trời trên đầu.

Nghe lời anh, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử lập tức ngẩng đầu nhìn.

Lúc này, Trần Phong lập tức nói: “Ban ngày thì không sao cả, nhưng mặt trời ở đây khi lặn về phía tây sẽ lặn xuống, vị trí ở ngay đối diện với đỉnh đầu của con lạc đà.

Đồng thời, cùng với việc mặt trời lặn, những đám mây rực lửa bắt đầu lan tỏa…” “Lúc này, chân trời sẽ bị ráng chiều nhuốm màu máu, đúng lúc báo hiệu thiên hạ quy về một mối.

Con lạc đà trắng bên dưới, cũng đúng lúc đối diện với phía dưới mặt trời.

Đây không phải là lạc đà trắng kêu trăng, mà là long mạch phong thủy đế vương tướng tướng.

Nếu có người chôn mồ mả tổ tiên ở đây, con cháu sau này tuyệt đối không thể bình thường, kém nhất cũng sẽ là một đế vương tướng tướng!” Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy vẻ hưng phấn trong mắt đối phương.

“Thế à, chúng ta tìm đúng chỗ rồi?

Nơi này có khả năng là lăng mộ của đại tướng quân thời nhà Nguyên?” Nghe đến đây, Bàn Tử càng không nhịn được phấn khích.

Chương 165

Nhưng, Ngô Bát Nhất nhìn mặt trời một cái rồi lắc đầu nói: "Lão Trần, ông không cảm thấy phong thủy ở đây, sát khí quá nặng sao?" Nghe đến đây, Trần Phong cũng đột nhiên hoàn hồn nhìn kỹ.

Nhưng không nhìn thì thôi, cũng đột nhiên phát hiện ra điều không ổn.

Quả thực, phong thủy ở đây trông có vẻ tốt, nếu tiền nhân chôn lăng mộ ở đây, con cháu sau này tất nhiên phi phú tức quý.

Tuy nhiên, những đám mây rực lửa ở chân trời lại nhuốm màu máu, mỗi khi mặt trời lặn đều tượng trưng cho máu nhuộm nửa bầu trời.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là biểu tượng của sự máu tanh.

Nếu ai chôn mồ mả tổ tiên ở đây, con cháu sau này cố nhiên có thể thống nhất thiên hạ, nhưng đồng thời cũng là một tướng công thành vạn cốt khô, trên con đường xưng vương sẽ có núi thây biển máu chất đống.

Quan trọng hơn, sau khi Trần Phong nhìn kỹ, đột nhiên phát hiện ngọn núi này có địa vị cao chót vót, phía trước là rừng rậm, vách đá lại dị thường dốc đứng.

Nói trắng ra, ngọn núi này dễ thủ khó công.

Nếu dùng nơi này làm chiến trường thời đại vũ khí lạnh, vậy đây là vị trí địa lý tốt nhất để phục kích quân địch!

Như vậy, nơi này chẳng lẽ từng là một chiến trường vũ khí lạnh thời cổ đại?

Thấy cảnh này, sắc mặt Trần Phong lập tức âm trầm.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng đã nhận ra điều gì đó, sau đó hỏi thẳng: "Lão Trần, ông nhìn ra rồi à?" Nghe anh ta hỏi, Trần Phong nuốt nước bọt nói: "Phong thủy ở đây rất tốt… trước đó chúng ta đều nhìn nhầm.

Nếu có người chôn lăng mộ ở đây, con cháu sau này tất nhiên sẽ được phong hầu bái tướng!" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu.

Lúc này, Bàn Tử càng phấn khích nói: "Thế à, chúng ta tìm đúng vị trí rồi?!" Nhưng lúc này, Trần Phong lại lắc đầu nói: "Cũng không thể nói như vậy… bởi vì ráng chiều ở đây nhuốm màu máu, chứng tỏ tiên nhân chôn ở đây, con cháu sau này tuy có thể được phong hầu bái tướng, nhưng tuyệt đối sẽ gây ra cảnh thây chất đầy đồng." Nhưng lúc này, Bàn Tử lại đột nhiên thờ ơ nói: "Lão Trần, ông nghĩ nhiều quá rồi?

Thời cổ đại, vị vương hầu nào công thành danh toại mà không phải là một tướng công thành vạn cốt khô?" Nghe vậy, Trần Phong đột nhiên cũng như tỉnh mộng.

Đúng vậy?

Bàn Tử thật sự có lúc hữu dụng!

Trước đó không nghĩ ra, các vị vương hầu thời cổ đại khi công thành danh toại, quả thực không có ai mà tay không nhuốm máu tươi.

Cho nên, trong mắt người xưa, thây chất đầy đồng, cũng không bằng con cháu sau này có thể công thành danh toại.

Cho nên, tuy không thể quả quyết nơi này là mộ của quý phi.

Nhưng nếu nơi này là lăng mộ của đại tướng quân thời nhà Nguyên, phong thủy ở đây lại quá đủ.

Ý thức được khả năng này, Trần Phong cũng gật đầu nói: "Bàn Tử nói đúng, nơi này rất có khả năng là lăng mộ của đại tướng quân thời

nhà Nguyên.

Lão Ngô, mau ra tay…" Vừa nói, Trần Phong đột nhiên bắt đầu quan sát xung quanh.

Bởi vì, chỉ cần xác nhận nơi này có khả năng chôn cất lăng mộ của tướng quân thời nhà Nguyên, vậy nhóm trộm mộ trước đó tuyệt đối có khả năng đã đến đây.

Về phần vị trí có thể tồn tại, Trần Phong đại khái cũng có phỏng đoán.

Bởi vì, chỉ cần tìm được thế cục phong thủy này, vậy có thể căn cứ vào vị trí mà bát quái hiển thị, dùng Tầm Long quyết phân biệt ra phạm vi của lăng mộ.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền lập tức ngồi xổm xuống, vẽ đồ hình bát quái trên đất, đồng thời phân tích: "Thời nhà Nguyên tuy do người Mông Cổ cầm quyền, nhưng thực tế cũng tuân theo thế cục mộ táng của triều Tống.

Căn cứ vào đồ hình bát quái để đo lường, phong thủy còn lại của khu vực Bình Sơn này, lần lượt đối ứng với các phương vị Càn, Khảm, Chấn, Khôn." "Còn về hai phương vị cuối cùng, lối vào khi chúng ta lên đối ứng với vị Cấn, hướng sinh môn.

Vị Khôn thì đối ứng với hướng mặt trời lặn.

Nếu không có gì bất ngờ, vị trí tôi đang đứng, trong phạm vi năm mươi mét là vị trí tử môn." "Cho nên, tôi phán đoán không có gì bất ngờ, lối vào của lăng mộ ở trong phạm vi năm mươi mét gần đây…" Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất lập tức hiểu ra.

Ngay sau đó, hai người không nói hai lời, trực tiếp bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Ý của Trần Phong rất đơn giản!

Nói cách khác, vị trí tử môn là lối vào lăng mộ, phạm vi năm mươi mét ở trên đỉnh núi.

Nếu muốn tìm lối vào mộ huyệt, vậy phải tìm trong phạm vi này.

Quan trọng hơn, nếu nhóm người đó là đồ chúng Tả Lĩnh, gần đây chắc chắn sẽ có đường hầm bị đào thông.

Như vậy, Trần Phong ngay cả việc tìm mộ và đào đường hầm cũng không cần nữa.

Nhưng ngay giây tiếp theo, chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

"Lão Trần!" Bất chợt, giọng của Bàn Tử vang lên.

Ngay sau đó, Trần Phong đi qua xem, trong phạm vi xung quanh đỉnh núi, trong phạm vi hơn hai mươi mét có ba đường hầm lớn nhỏ không đều.

Thấy vậy, Bàn Tử và Trần Phong đều rơi vào trầm tư.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng lại gần, sau đó nghiêm túc nói: "Lão Trần, đối diện cũng vậy… tôi thấy trong phạm vi năm mươi mét trên sườn núi, ít nhất có hơn mười cái đường hầm." Nghe vậy, Trần Phong cuối cùng cũng hiểu ra.

Đồ chúng Tả Lĩnh có nhân lực đông nhất, cho nên đào thông mộ đạo dựa vào lượng lớn nhân lực.

Trong tình huống này, phàm là vị trí có khả năng đào thông đường hầm, đều sẽ tiến hành thử.

Như vậy, trên đỉnh núi mới xuất hiện nhiều đường hầm như vậy.

Nhưng chỉ có một đường hầm duy nhất, mới có khả năng thông đến địa cung và chủ mộ thất… Ý thức được điều này, Trần Phong cũng có chút khó xử.

Nhưng may mắn là lần trước đã nhận được kỹ xảo nếm đất phân

biệt mộ.

Ngay sau đó, Trần Phong cũng không ngại phiền phức, trực tiếp bốc một nắm đất trước cửa hang ngửi thử.

“Lão Trần đang làm gì vậy?” Lúc này, Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Tuy nhiên, Ngô Bát Nhất lại trực tiếp ngắt lời anh ta, bảo anh ta yên tĩnh một chút.

Giây tiếp theo, Trần Phong mới lắc đầu nói: “Không đúng… đất ở đây cũ kỹ, hiển nhiên đã khô lâu rồi.

Hơn nữa, bên dưới là hoàng thổ, không có mùi hôi thối của đất mộ.” Nghe vậy, Ngô Bát Nhất gật đầu.

Ngay sau đó, Trần Phong lại tiếp tục ngửi ở cửa hang tiếp theo… Không sai!

Nếm đất phân biệt mộ!

Điều Trần Phong muốn làm, là ngửi từng mùi vị trong các cửa hang.

Nếu là đường hầm mới, đất tuyệt đối sẽ ẩm ướt, nếu là đường hầm nối liền địa cung, bên trong tuyệt đối sẽ có mùi đất mộ.

Tiếp theo, Trần Phong liên tiếp thử bảy tám cửa hang… Cuối cùng, sau khi mặt trời sắp lặn, Trần Phong đột nhiên dừng lại trước một cửa hang rộng hơn một mét.

Sau đó, sau khi ngửi mùi đất, Trần Phong lập tức sáng mắt lên.

Ngay sau đó, anh lập tức chỉ vào đó nói: “Đất ở đây ẩm ướt, hiển nhiên vừa mới mở không lâu.

Hơn nữa, đất bên trong đều có màu xám đen, chứng tỏ được chôn dưới lòng đất nhiều năm, là đất mộ sinh ra khi nối liền địa cung.”

Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy vẻ hưng phấn trong mắt đối phương.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đường hầm này là mộ đạo mà đám đồ chúng Tả Lĩnh đã đào thông.

"Còn chờ gì nữa?!

Mau vào thôi!" Lúc này, Bàn Tử lập tức không nhịn được nữa.

Tuy nhiên, Ngô Bát Nhất lại kéo anh ta lại, quay sang hỏi Trần Phong: "Lão Trần, theo ý của ông, đám đồ chúng Tả Lĩnh đó hẳn cũng ở bên trong.

Lỡ chúng ta đụng mặt họ, thì làm sao?" Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong cũng suy nghĩ vài giây.

Cuối cùng, anh trực tiếp cắn răng nói: "Hai người lên đạn súng săn, chuẩn bị sẵn dao găm.

Lỡ có đụng mặt, có thể nói chuyện thì nói… không nói chuyện được thì chỉ có thể nghe theo mệnh trời." Ý thức được điều này, Trần Phong đi đầu giấu dao găm vào trong tay áo.

Cách làm này, có thể đảm bảo khi gặp kẻ địch, có thể rút vũ khí ra trong thời gian nhanh nhất.

Trần Phong hiểu rất rõ!

Nếu đám người đó thật sự là Tả Lĩnh đạo chúng thì họ chính là một đám trộm mộ thực thụ.

Giữa chốn hiểm nguy này, lỡ có chạm mặt thì Trần Phong cũng không thể đoán chắc được họ sẽ làm ra chuyện gì.

Chương 166

Vì vậy, trước khi mọi chuyện ngã ngũ, anh chỉ có thể tạm thời xem họ là kẻ địch.

Lúc này, nghe xong lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng dứt khoát gật đầu, lên đạn súng săn.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Trần Phong hít một hơi thật sâu, đi đầu khom lưng chui vào trong đường hầm.

Miệng hầm mộ này khác với cái đã đào trước đó...

Có lẽ do đám người Tả Lĩnh đông đảo nên đường hầm chúng đào ra vô cùng rộng rãi.

Lối vào cao hơn một mét, chiều rộng cũng phải đến hai mét.

Toàn bộ phần đỉnh của lối vào, trong phạm vi năm mét đều được chống bằng cột gỗ để tránh hầm bị sập.

Trông nó không giống một đường hầm trộm mộ, mà càng giống một chiến hào kiên cố.

Nhận ra điểm này, Trần Phong chẳng những không vui mừng mà ngược lại còn siết chặt con dao trong tay hơn.

Bởi vì, không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là do Tả Lĩnh đạo chúng đào ra.

Một đường hầm kiên cố như vậy đủ để cho mấy chục người thuận lợi tiến vào.

Trong lòng, Trần Phong chỉ có thể cầu nguyện, vạn lần đừng chạm mặt đám người đó.

Nếu không, họ sẽ rơi vào thế yếu ngay lập tức...

Tuy nhiên, điều duy nhất khiến Trần Phong có chút an tâm là trong tay họ có súng săn.

Đường hầm được đào thuận lợi như vậy, nên cả nhóm đi lại cũng dễ dàng.

Sau khi đi về phía trước khoảng mười mấy mét, Trần Phong liền phát hiện con đường không còn bằng phẳng nữa mà đã biến thành một lối đi dốc xuống.

Cảm nhận được điều này, Trần Phong vội ngăn hai người lại, nói: "Khoan đã, đừng đi vội, chỗ này đã chính thức tiến vào mộ huyệt rồi.

Xem ra chúng ta đoán không sai, đám người kia tám phần là Tả Lĩnh đạo chúng.

Cũng chỉ có bọn họ mới có thể tìm được vị trí tử môn để đào đường hầm, sau đó nối thẳng với địa cung trong mộ huyệt." "Tuy nhiên, đi tiếp nữa là phạm vi của mộ huyệt, không chừng sẽ có..." Nói rồi, Trần Phong lấy từ trong túi ra ba viên Bắc Địa Huyền Châu, chia cho hai người kia.

Vì trước đó đã từng ăn Bắc Địa Huyền Châu nên Bàn Tử và Ngô Bát Nhất cũng không thắc mắc gì.

Trong lăng mộ không chừng sẽ có cơ quan và khí độc chết người, lúc này Bắc Địa Huyền Châu trở nên vô cùng quan trọng.

Thế là, Trần Phong cũng không dặn dò hai người nhiều, cũng ngậm một viên Bắc Địa Huyền Châu vào miệng.

Ngay sau đó, anh ra hiệu cho hai người theo sau, rồi chậm rãi tiến về phía trước đường hầm.

Đường hầm này dường như không phải do con người đào đẽo mà là một khu vực dưới lòng đất hình thành tự nhiên.

Đương nhiên, trong tình huống này, Trần Phong càng không thể yên tâm.

Bởi vì, đường hầm tự nhiên càng chứng tỏ thủ đoạn của người xây mộ năm xưa!

Thật khó tưởng tượng, người xưa trong điều kiện không phát triển, làm sao tìm được một đường hầm dưới lòng đất như vậy.

Sau đó, lại dùng sức người đào ra địa cung, nối liền với con đường hầm này.

Vì thế, vừa đi về phía trước, bước chân của Trần Phong bất giác chậm lại.

Anh chỉ có thể vừa cẩn thận quan sát mọi thứ xung quanh, vừa dè dặt tiến lên.

Trong tình huống này, bất kỳ âm thanh nhỏ nào cũng khiến ba người Trần Phong một phen tim đập chân run.

Càng đi về phía trước, trong lòng Trần Phong càng thấy bất an...

Sau khoảng mười mấy phút, ba người đã đi được hơn một trăm mét.

Trần Phong cũng thầm tính toán quãng đường đã đi, chắc là sắp vào đến địa cung rồi.

Nhận ra điểm này, Trần Phong không nhịn được nhắc nhở: "Lão Ngô, hai người chú ý một chút.

Chúng ta đã đi chéo xuống khoảng hơn một trăm mét, chỗ này hẳn là sắp tiến vào đường hầm nối với địa cung rồi." "Lăng mộ thời Nguyên nếu lấy núi làm lăng thì thường sẽ xây mộ thất ở vị trí sườn núi.

Đi tiếp nữa, chúng ta sẽ sớm vào địa cung nhân tạo, nên hệ số

nguy hiểm sẽ tăng vọt...” Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất cũng lập tức cảnh giác.

Suy cho cùng, trong ngôi mộ cổ này, càng đến gần phạm vi địa cung thì càng có khả năng gặp nguy hiểm.

Hơn nữa, trước đó đám người Tả Lĩnh cũng đã vào, càng phải cẩn thận gấp bội.

Nghĩ đến đây, ba người Trần Phong nuốt nước bọt, nâng cao cảnh giác lên mức cao nhất.

Nhưng người ta thường nói, sợ cái gì cái đó đến...

Đúng lúc này...

Phụt!

Đột nhiên, Trần Phong cảm thấy dưới chân mình khựng lại, dường như đã giẫm phải thứ gì đó.

Hơn nữa, thứ đó hình như còn cử động được?

Nhận ra điểm này, trái tim Trần Phong lập tức treo lên.

Bởi vì, nếu ở bên ngoài, Trần Phong tuyệt đối sẽ không để tâm.

Nhưng đây là ngôi mộ cổ cả ngàn năm không có ai vào, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Vì vậy, Trần Phong lập tức ra hiệu cho hai người dừng lại, rồi cẩn thận dùng đèn pin rọi xuống.

Cũng may, dường như Trần Phong chỉ quá căng thẳng mà thôi.

Sau khi dùng đèn pin rọi xuống, anh phát hiện thứ mình giẫm phải thực chất là một con chuột to bằng lòng bàn tay.

Vì bị giẫm trúng nên nó mới giãy giụa.

Nhìn rõ bộ mặt thật của con chuột, Trần Phong cuối cùng cũng

thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này...

“Lão Trần, mau nhìn bên cạnh kìa!” Đột nhiên, tiếng hét kinh hãi của Bàn Tử vang lên.

Nghe tiếng hét, Trần Phong cũng lập tức cảnh giác, cẩn thận dùng đèn pin rọi sang bên cạnh.

Nhưng không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái, sắc mặt Trần Phong lập tức cứng đờ.

Người chết!

Hai người chết!

Chỉ thấy, dưới bức tường hầm bên cạnh, có hai xác chết đang dựa vào tường.

Hơn nữa, hai xác chết này không phải ai khác, chính là đám người Tả Lĩnh đạo chúng mà họ đã thấy ở trại Miêu trước đó.

Trần Phong định thần nhìn kỹ, chỉ thấy hai người đều mặc quần áo của trại Miêu, nên tuyệt đối không thể nhìn nhầm.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng đến gần hai thi thể, rồi cẩn thận dùng một tấm gương nhỏ đặt dưới mũi họ, đợi hai giây rồi lấy ra xem, quả thực đã không còn hơi thở.

“Lão Trần...

đều chết cả rồi.” Nghe lời Ngô Bát Nhất, sắc mặt Trần Phong cũng trở nên nghiêm trọng.

Sau đó, anh không dám manh động với hai thi thể, dù sao cũng không ai biết họ chết như thế nào.

Vì vậy, Trần Phong chỉ có thể cố gắng đến gần một chút, cẩn thận

quan sát.

Nhưng kỳ lạ là, sau khi Trần Phong nhìn kỹ, lại phát hiện hai thi thể không có gì bất thường?

Chỉ thấy, sắc mặt của hai thi thể đều bình thường, không giống như bị trúng độc hay bị thương nặng.

Chỉ có da mặt trông hơi tím tái, có vẻ như mới chết không lâu.

Chương 167

Chuyện gì thế này?

Nhận ra điểm kỳ lạ, Trần Phong không nhịn được đứng thẳng người dậy, tạm thời không dám đến gần nữa.

Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất không nhịn được hỏi: "Lão Trần...

ông có nhìn ra gì không?" Trần Phong lắc đầu, sau đó nói ra suy nghĩ của mình: "Không... nhưng chính điều này mới là bất thường.

Hai thi thể này rõ ràng mới chết không lâu, hiển nhiên nguyên nhân cái chết nằm ở phía trước đường hầm.

Hơn nữa, sắc mặt hai người này đều không giống trúng độc hay bị thương nặng." "Vì vậy tôi cho rằng, có khả năng họ đã trúng chiêu trong vô thức, sau đó quay lại đường cũ để thoát ra ngoài.

Nhưng, hiển nhiên thứ giết họ đã không cho họ thời gian để thoát ra, nên mới chết ở đây." Nói đến đây, Trần Phong chỉ vào tư thế của hai người.

Theo sự chỉ dẫn của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử mới phát hiện ra tư thế chết của hai thi thể có chút kỳ lạ?

Chỉ thấy, họ dựa vào tường, nhưng cơ thể lại nghiêng về phía lối ra.

"Chuyện gì vậy?

Ông nhìn ra gì rồi à?" Lúc này, Bàn Tử vẫn còn mù tịt.

Ngô Bát Nhất liền giải thích: "Ý của Lão Trần là, nếu hai người này chết ở đây, đáng lẽ phải hướng mặt vào trong mộ huyệt.

Hai người này lại quay lưng về phía mộ huyệt, rõ ràng là đã gặp

phải thứ gì đó bên trong, sau đó chuẩn bị quay lại đường cũ." "Kết quả, chưa kịp thoát ra đã chết trong đường hầm rồi." Nghe đến đây, Bàn Tử mới bừng tỉnh ngộ.

Sau đó, anh ta có chút do dự nói với Trần Phong: "Lão Trần... vậy chúng ta có vào nữa không?" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất lại có chút ngạc nhiên.

Theo lý mà nói, Bàn Tử tham tiền như vậy, đây là lần đầu tiên chủ động muốn quay về.

Trần Phong nghe lời Bàn Tử, cũng không nhịn được liếc nhìn anh ta một cái.

Không sai, Bàn Tử có suy nghĩ này là đúng!

Lời của Bàn Tử không phải không có lý, dù sao đám người này có khả năng là Tả Lĩnh đạo chúng, cũng là những tay trộm mộ thực thụ.

Nếu bàn về thủ đoạn của hai phái Nam Bắc, có lẽ đám Tả Lĩnh đạo chúng này còn thần kỳ hơn.

Nhưng dù vậy, họ cũng không thể đối phó được với thứ trong đường hầm, ngược lại còn chết ở đây.

So sánh như vậy, Trần Phong nên quay về mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng, Trần Phong không cam tâm!

Dù sao anh đang mang trong mình lời nguyền người sống chết, nơi này có thể giấu Phản Hồn Hương và Mộc Trần Châu, có lẽ là mấu chốt để anh sống lại.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền lắc đầu: "Lão Ngô... nếu ông muốn quay về thì cứ cùng Bàn Tử về bây giờ đi.

Không cần lo cho tôi, cơ thể tôi đã xảy ra biến dị, có lẽ sẽ không

có nguy hiểm quá lớn.

Hơn nữa, nơi này rất có khả năng thông đến mộ Quý phi, có thể tìm được Mộc Trần Châu." "Hơn nữa, ở đây chỉ có hai người chết, mà đám Tả Lĩnh đạo chúng kia có rất nhiều người.

Vì vậy, tôi cảm thấy có khả năng họ đã dọn dẹp nguy hiểm phía trước rồi, tôi vào thử xem sao..." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau.

Sau đó, như đã quyết định, Ngô Bát Nhất trực tiếp nói: "Lão Trần, ông yên tâm, hai chúng tôi cũng biết tình hình rồi, thôi chúng ta tiếp tục đi xuống đi." "Đúng vậy!

Có nguy hiểm thì đám trộm mộ kia cũng gặp trước chúng ta rồi..." Lúc này, Bàn Tử cũng gật đầu phụ họa.

Thấy quyết định của hai người, Trần Phong không nhịn được nhìn họ.

Không ngờ, hai người họ lại sẵn sàng cùng mình lội vũng nước đục này?

Tuy nhiên, sau mấy lần xuống mộ trước đó, họ đã sớm có sự ăn ý ngầm.

Nếu đã vậy, thì mẹ nó, chơi tới cùng!

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng trịnh trọng gật đầu nói: "Vậy được, nếu đã vậy thì chúng ta phải vạch ra kế hoạch.

Phía trước có đám Tả Lĩnh đạo chúng kia cản đường cho chúng ta, nhưng cũng không loại trừ khả năng nguy hiểm vẫn chưa được giải quyết." "Tôi cảm thấy, phía trước chắc sẽ có tình huống khác...

Vì vậy, chúng ta phải luôn nâng cao cảnh giác, nghe rõ chưa?" Nói rồi, Trần Phong lập tức lấy đuốc từ trong ba lô ra.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng nhanh chóng hành động, tay chân lanh lẹ đổ đầy nhiên liệu vào đuốc.

Hừng!

Lập tức, cùng với ba ngọn đuốc được châm lên, ánh lửa màu cam rực rỡ chiếu sáng cả đường hầm.

Cùng với ánh lửa này, ba người Trần Phong cuối cùng cũng có chút tự tin.

Suy cho cùng, tuy hai người kia trông không giống chết vì trúng độc.

Nhưng, có một số độc tố có thể giết người trong im lặng.

Vì vậy, không thể không đề phòng, Bắc Địa Huyền Châu cũng chưa chắc đã có tác dụng.

Vì vậy, đuốc là vật dụng cần thiết...

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng lấy lại tinh thần.

Sau đó, dưới ánh mắt ra hiệu của Trần Phong, ba người lại một lần nữa tiến về phía sâu trong đường hầm.

Nhưng, sau khi đi về phía trước một đoạn, Trần Phong đột nhiên phát hiện, tình hình phía trước không những không khá hơn mà còn nghiêm trọng hơn.

Bởi vì, vừa đi về phía trước được mười mấy mét, ba người Trần Phong đột nhiên phát hiện, ở góc tường lại xuất hiện một thi thể nữa.

Đúng vậy!

Trần Phong vội vàng dùng đèn pin rọi tới, chỉ thấy đó vẫn là một thi thể của Tả Lĩnh đạo chúng.

Nhìn tình trạng cái chết, gần như giống hệt hai người vừa rồi!

Nhận ra điểm này, Trần Phong nhíu mày càng sâu.

Dường như, mọi chuyện nghiêm trọng hơn anh tưởng, số người chết có lẽ sẽ còn nhiều hơn, xem ra số người trúng chiêu không ít.

Nhận ra khả năng này, lòng Trần Phong gần như chùng xuống ngay lập tức.

Hỏng rồi...

Mọi chuyện nghiêm trọng hơn dự liệu, nếu vậy thì, rốt cuộc thứ gì ở phía trước đường hầm?

Nếu là cơ quan, không thể một lúc giết nhiều người như vậy.

Nhưng nếu là khí độc, ngọn đuốc đáng lẽ phải có thay đổi chứ?

Nhưng, Trần Phong suốt đường đi đều chú ý đến ngọn đuốc, lại phát hiện ngọn lửa không có chút thay đổi nào.

Không chỉ không đổi màu, mà cả mức độ cháy cũng không hề thay đổi.

Lẽ nào, thứ ở phía trước là một loại vũ khí có tính sát thương trên diện rộng?

Con người đối với những thứ chưa biết, mới có cảm giác sợ hãi nguyên thủy nhất.

Lúc này, ba người Trần Phong cũng vậy...

Trong một lúc, Trần Phong cũng không thể đoán được, rốt cuộc thứ gì ở trong đường hầm phía trước.

Suy cho cùng, càng đi về phía trước, đường hầm càng trở nên quỷ dị.

Điều khiến Trần Phong khó hiểu nhất là, nếu phía trước không phải là khí độc hay cơ quan kịch độc, thì làm sao có thể một lúc giết

chết nhiều người như vậy?

"Chúng ta cẩn thận một chút..." Nói rồi, Trần Phong cũng hạ thấp giọng, sau đó cẩn thận đi về phía trước.

Chương 168

Dù sao, thứ ở phía trước có thể vô cùng đáng sợ.

Đương nhiên, càng có nguy cơ này, càng chứng tỏ họ đã tìm đúng chỗ, phía trước có thể giấu chủ mộ thất.

Nếu không phải là lăng mộ của vương hầu tướng tương, bên trong không thể có thứ quỷ dị như vậy.

Nhưng, Trần Phong vừa đi về phía trước được mấy bước, chuyện khiến người ta tê dại da đầu hơn đã xuất hiện.

Chỉ thấy, vừa đi về phía trước chưa được hai bước, trên mặt đất đột nhiên lại xuất hiện một thi thể nữa.

Thi thể này nằm sấp trên đất, dường như đang cố gắng chạy ra ngoài.

Nhưng, chưa kịp thoát ra đã chết ở đây.

Trần Phong lật thi thể đó lại, càng kinh hãi hơn khi phát hiện, thi thể này vẫn giống như những người trước, không nhìn ra nguyên nhân cái chết cụ thể.

Nhận ra điểm này, Trần Phong cảm thấy da đầu mình đang tê dại?

Càng lúc càng lo lắng, không biết phía trước đường hầm rốt cuộc giấu thứ gì?

“Lão Trần!

Mau nhìn kìa!” Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên chỉ về phía trước đường hầm.

Khi Trần Phong nhìn theo hướng chỉ, anh chỉ cảm thấy như có một luồng khí lạnh từ dưới chân xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Bởi vì anh kinh hãi nhìn thấy, trong phạm vi mười mấy mét phía trước đường hầm, la liệt lộn xộn mười mấy thi thể.

Hơn nữa, những thi thể này như đúc từ một khuôn, toàn bộ đều là những người của Tả Lĩnh đạo chúng!

Ba người từ xa nhìn lại, chỉ thấy những thi thể này đều nằm ngổn ngang trên đất, nhưng không ngoại lệ đều hướng mặt về phía lối ra.

Trông có vẻ như họ đang chuẩn bị chạy từ trong ra.

Nhìn đến đây, mồ hôi lạnh trên trán ba người không ngừng chảy xuống.

"Lão Trần..." Lúc này, Bàn Tử định mở miệng nói, nhưng vừa há miệng, giọng đã nghẹn lại.

Lúc này, Trần Phong cũng căng thẳng nuốt nước bọt, không biết nên lựa chọn thế nào.

Nhìn tình hình hiện tại, phải lập tức quay về!

Nếu không, e rằng kết cục thảm hại nhất cũng giống như đám đạo chúng này, đến cơ hội chạy cũng không có.

Nhưng, Trần Phong tuy muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng trong lòng luôn có một giọng nói thúc giục, đi thêm một chút nữa... có lẽ sẽ tìm ra nguyên nhân cái chết của những người này.

"Lão Trần, phía trước rốt cuộc có gì?

Thật sự có thứ gì có thể một lúc giết chết nhiều đạo chúng như vậy sao?" Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên không nhịn được mở miệng hỏi.

Nghe lời anh ta, Trần Phong cũng ngây người gật đầu, sau đó khẳng định: "Không sai, chúng ta cũng gặp phải chuyện này mấy lần rồi...

Vì vậy, trên thế giới này quả thực tồn tại một số chuyện khoa học không thể giải thích được." "Vậy chúng ta quay về đi..." Lúc này, Bàn Tử cũng không nhịn được nói.

Nghe lời anh ta, Trần Phong cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hết cách rồi!

Hiện tại, lựa chọn tốt nhất là quay về.

Đương nhiên, nếu cứ thế quay về, mộ Quý phi cả đời cũng không tìm được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cắn răng quyết định: "Tôi vào xem sao, lỡ có thứ gì, tôi nghĩ tôi có thể đối phó được.

Nhưng nếu cứ thế quay về, tôi e rằng cả đời này cũng không có cơ hội tìm được mộ Quý phi." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng phụ họa: "Lão Trần nói đúng, chúng ta cũng mang lời nguyền của thành cổ Tinh Tuyệt, Bàn Tử thấy sao?" Nghe quyết định của hai người, Bàn Tử tuy trong lòng sợ hãi, nhưng cũng có chút cốt khí!

"Hai người quên tôi trước đây nói gì rồi sao?

Núi đao biển lửa, tôi Vương Bàn Tử này cũng cùng hai người xông pha!" Nghe đến đây, Trần Phong cũng gật đầu.

Ngay sau đó, dưới niềm tin mãnh liệt, một luồng khí thế bắt đầu lan tỏa từ ba người.

Cái gọi là khí thế, tuy không xuất hiện dưới bất kỳ hình thức nào trước mắt người ta, nhưng lại thực sự tồn tại.

Nghĩ đến đây, Trần Phong không nói hai lời, trực tiếp dẫn hai người tiếp tục đi vào sâu trong đường hầm.

Chỉ có điều khác là, lần này Trần Phong cảnh giác hơn, gần như mỗi bước đi đều quan sát xung quanh.

Nhưng quãng đường tiếp theo, cũng bị Trần Phong đoán đúng!

Chỉ thấy, cùng với việc không ngừng đi về phía trước, thi thể xuất hiện trong đường hầm cũng ngày càng nhiều.

Khi đi thêm được mấy chục mét nữa, thi thể trên đường đã có đến hơn hai mươi người.

Cứ như vậy, một nửa số người của Tả Lĩnh đạo chúng, gần như đều chết ở đây.

Nhận ra điểm này, trong lòng Trần Phong càng thêm lo lắng.

Mồ hôi trên mặt cũng bất giác chảy xuống.

Bởi vì, tình huống càng như vậy, càng chứng tỏ thứ bên trong có sức sát thương càng cao.

Nhận ra khả năng này, Trần Phong gần như lúc nào cũng để ý đến sự thay đổi của ngọn đuốc.

Nhưng đúng lúc này...

Đột nhiên, sau khi đi thêm được năm phút nữa, Trần Phong nhạy bén ngửi thấy trong không khí dường như có một mùi hôi thối kỳ lạ.

Nhận ra điểm này, Trần Phong lập tức bịt mũi miệng lại.

Bởi vì anh phát hiện, mùi hôi thối kỳ lạ này phát ra từ phía trước đường hầm, chứng tỏ phía trước thực sự có thứ gì đó.

"Lão Trần!

Sao vậy?" Thấy Trần Phong khác thường, Ngô Bát Nhất không nhịn được hỏi.

Nghe vậy, Trần Phong liền hạ thấp giọng nói: "Ông không ngửi thấy sao, trong đường hầm phía trước có một mùi hôi thối.

Tuy rất nhẹ, nhưng thực sự tồn tại..." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất và

Bàn Tử không nhịn được hít một hơi.

Khứu giác của họ tuy không nhạy bén bằng Trần Phong, nhưng hai người cũng thực sự ngửi thấy mùi hôi thối thoang thoảng đó.

Lập tức, Ngô Bát Nhất bịt mũi miệng, nhỏ giọng hỏi: "Có nguy hiểm không?!" Trần Phong lắc đầu, sau đó nói: "Không rõ... nhưng mùi hôi này, chắc không liên quan đến những thi thể này.

Những thi thể này mới chết mấy tiếng, không thể có mùi tử thi.

Tuy nhiên, mùi hôi đã phát ra từ phía trước đường hầm, vậy thì tôi dám chắc phía trước tuyệt đối có thứ gì đó." Quá quỷ dị!

Nhận ra tình huống có mùi hôi, Trần Phong không thể không tăng cường cảnh giác.

Thế là, Trần Phong vừa nói vừa nhìn ngọn lửa trên đuốc, sau khi xác nhận ngọn lửa không có thay đổi, mới tiếp tục nói: "Nhưng, tuy không biết nguồn gốc của mùi hôi này, nhưng chúng ta cũng không thể lơ là.

Trong đường hầm đột nhiên xuất hiện một mùi lạ như vậy, tuyệt đối có điều kỳ quặc!" "Tôi nhớ, có một số mùi hôi có độc, một phần nhỏ độc tố cũng không thể bị đuốc phát hiện.

Vì vậy, chúng ta không thể không cẩn thận một chút...

Bàn Tử, có mặt nạ phòng độc không?" Đúng vậy!

Trần Phong cảm thấy có điều không ổn!

Dù sao, trong đường hầm tối tăm không thấy mặt trời, đột nhiên xuất hiện một mùi lạ như vậy, ai cũng không chắc được.

Hơn nữa, mùi lạ đột ngột như vậy, khẳng định không đơn giản.

Những thi thể đã chết kia cũng đủ để chứng minh điều này.

Chương 169

Vì vậy, dù có Bắc Địa Huyền Châu, Trần Phong cũng không dám lơ là.

Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử cũng vội vàng lục trong ba lô ra ba chiếc mặt nạ, sau đó nói: "Mặt nạ chúng ta mua ở cửa hàng đồ bảo hộ lao động trước đây, chắc cũng có chút tác dụng." Nói rồi, Bàn Tử đưa mặt nạ phòng độc cho Trần Phong và Ngô Bát Nhất.

Mặt nạ này thực chất là do Trần Phong mua ở Kinh thành, mục đích chính là để dùng trong lúc này.

Chỉ không ngờ, lại thực sự dùng đến?

Nghĩ đến đây, ba người Trần Phong thành thạo đeo mặt nạ lên, sau đó lại bắt đầu cẩn thận dò dẫm tiến về phía trước.

Có sự chuẩn bị tâm lý từ trước, lần này Trần Phong không còn quá kinh ngạc nữa.

Nhưng, cùng với việc càng đi sâu vào trong, trong lòng Trần Phong lại mơ hồ nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ.

Tại sao không thấy Lưu Kim Bảo?

Đúng vậy!

Trần Phong dám chắc, những người anh gặp trên đường đi đều là những tay trộm mộ kia.

Đương nhiên, suốt đường đi anh cũng quan sát mặt của mỗi người, nhưng Trần Phong lại rất chắc chắn, trong những người chết này không có Lưu Kim Bảo?

Chuyện gì vậy?

Lẽ nào, Lưu Kim Bảo không vào?

Khả năng này, Trần Phong không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Dù sao, nếu Lưu Kim Bảo là tổng chỉ huy của đám Tả Lĩnh đạo chúng này, vậy thì khẳng định sẽ phải đi đầu làm gương mới đúng.

Lẽ nào, anh ta không chết trên đường, đã phát hiện ra điều kỳ quặc trong lăng mộ?

Một bên nghĩ, Trần Phong đã đi sâu hơn vào trong.

Càng kỳ lạ hơn là, thi thể gặp trên đường cũng ngày càng nhiều, Trần Phong nhẩm tính trong lòng, kinh hoàng phát hiện đã có hơn bốn mươi người.

Không còn nghi ngờ gì nữa, gần như toàn bộ đám Tả Lĩnh đạo chúng.

Lẽ nào, đám Tả Lĩnh đạo chúng không một ai sống sót, toàn bộ đều chết ở đây?

Nhưng, tại sao không thấy Lưu Kim Bảo?

Hơn nữa, thứ giấu trong lăng mộ lại mê hoặc người ta đến vậy, dù cho đạo chúng đều chết trên đường, Lưu Kim Bảo vẫn muốn vào mộ huyệt hay sao?

Nghĩ đến đây, Trần Phong chuẩn bị đi sâu vào mộ huyệt, cũng muốn tìm hiểu cho rõ.

Nhưng ngay sau đó...

Đột nhiên, Trần Phong nhạy bén phát hiện, ở sâu trong đường hầm phía trước, dường như có một bóng đen.

Ngay sau đó, Trần Phong vội vàng ra hiệu cho hai người dừng lại, rồi cẩn thận dùng đèn pin rọi tới.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái, Trần Phong lập tức ngây người.

Bởi vì anh nhìn thấy, ở phạm vi mười mấy mét phía trước, cái gọi là bóng đen đó, thực chất là một cửa hang hình thành tự nhiên.

Trông có vẻ như, con đường hầm họ đang đi, dường như đã đến cuối.

Cửa hang phía trước có hình vòm, dường như sau khi đi qua đó, sẽ vào một khu vực hoàn toàn mới.

Nhìn đến đây, Trần Phong không nhịn được nuốt nước bọt.

Ngay sau đó, anh hạ thấp giọng nói với Ngô Bát Nhất và Bàn Tử: "Lão Ngô... chúng ta cẩn thận một chút.

Cửa hang phía trước, có khả năng là con đường thông đến địa cung, nhưng cũng có khả năng lớn hơn là giấu bí mật." "Đám Tả Lĩnh đạo chúng trên đường không thể vô duyên vô cớ chết ở đó, vì vậy tôi cảm thấy phía trước có thể giấu thứ gì đó, có lẽ là bí mật đã giết chết những người đó." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử thầm cảnh giác.

Sau đó, Trần Phong hít một hơi thật sâu, sau khi chuẩn bị đầy đủ, liền dẫn Ngô Bát Nhất và Bàn Tử chậm rãi đến gần.

Suốt đường đi về phía trước, Trần Phong lúc nào cũng để ý tình hình dưới chân.

Sau khi xác nhận không có nguy hiểm, Trần Phong mới cẩn thận đến gần cửa vòm.

Đương nhiên, khi vừa đến đây, Trần Phong đột nhiên nhạy bén nghe thấy, bên trong cửa hang dường như có tiếng động.

Chi chi~ Âm thanh đó tuy rất nhỏ, nhưng trong đường hầm yên

tĩnh lại nghe rất rõ.

Trần Phong lắng nghe kỹ, phát hiện âm thanh đó dường như giống tiếng chuột kêu.

Chuyện gì vậy?

Lẽ nào, bên trong là một ổ chuột?

Cảm thấy kỳ lạ, Trần Phong không nhịn được cẩn thận thò người vào, chui nửa người vào.

Sau đó, giơ đèn pin cảnh giác rọi lên phía trên đỉnh hang.

Nhưng, không nhìn thì thôi, khi Trần Phong nhìn thấy thứ trên đỉnh hang, máu toàn thân anh gần như lạnh toát.

Chỉ thấy, ở phía sau hang động, là một hang động tự nhiên có diện tích khoảng hơn hai mươi mét vuông.

Đương nhiên, đó không phải là mấu chốt, quan trọng là trên đỉnh hang, có đến hàng vạn con dơi lớn nhỏ?!

Đúng vậy!

Trần Phong liếc mắt một cái đã thấy, trên đỉnh hang có đến hàng vạn con dơi.

Hiện tại chúng đang treo ngược trên đỉnh hang, dường như đang trong trạng thái ngủ đông.

Trong nháy mắt, Trần Phong chỉ cảm thấy trong lồng ngực như có một luồng khí nóng không thể thoát ra!

Dơi không đáng sợ, nhưng đáng sợ nhất lại là phân của chúng!

Người khác không biết, nhưng có kiến thức do hệ thống truyền thụ, Trần Phong lại biết phân dơi chính là nguyên liệu tạo ra khí amoniac.

Cái gọi là khí amoniac chính là một loại khí độc có tính sát thương cực lớn đối với cơ thể người.

Một người trưởng thành chỉ cần hít phải 0.3 gram khí amoniac, trong vòng mười phút sẽ xuất hiện triệu chứng hoại tử đường hô hấp, mười phút đủ để gây tử vong.

Trong hang này có hàng vạn con dơi, sống ở đây quanh năm, lượng khí amoniac tạo ra chắc chắn là một con số khổng lồ.

Lượng khí amoniac do phân của những con dơi này tạo ra, đủ để giết người trong vòng vài phút.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức định thần nhìn xuống.

Quả nhiên!

Chỉ thấy, trong phạm vi hơn hai mươi mét của hang động, chất đống một lớp phân dơi dày cộp.

Nhìn rõ cảnh này, Trần Phong cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Nhận ra điểm này, Trần Phong cũng nuốt nước bọt.

Bởi vì, lúc này anh cuối cùng cũng hiểu, tại sao đám Tả Lĩnh đạo chúng kia lại chết trên đường.

Bởi vì, hàng ngàn vạn con dơi, phân của chúng chất đống lại đủ để tạo ra một lượng khí amoniac khủng khiếp.

Lượng khí amoniac này tích tụ, gần như tràn ngập cả đường hầm.

Trong tình huống này, khi mới vào đường hầm có thể không ngửi thấy, nhưng thực chất đã bắt đầu hít phải khí amoniac rồi.

Cứ thế tiếp tục đi vào trong, cùng với việc càng đi sâu vào đường hầm, lượng khí amoniac hít vào cũng càng nhiều.

Đến khi cuối cùng nhìn thấy phân dơi, biết mình đã trúng chiêu thì cũng đã sắp chết rồi.

Vì vậy, đám người đó mới chạy ngược ra ngoài, nhưng trên đường đã bắt đầu ngạt thở.

Cũng chính tình huống này mới khiến họ đều chết trên đường!

Chương 170

Nhận ra điểm này, Trần Phong cũng cuối cùng biết tại sao ngọn đuốc không có thay đổi.

Bởi vì, khí amoniac thuộc về độc tố hóa học, trên ngọn lửa sẽ không gây ra hiện tượng trợ cháy.

Cũng chính vì lý do này, e rằng mới khiến đám Tả Lĩnh đạo chúng kia trúng chiêu.

Nhận ra điểm này, trong lòng Trần Phong cũng vô cùng may mắn.

Vạn hạnh, trước đó anh đã nhạy bén cảm nhận được một chút, nên đã đeo mặt nạ phòng độc trước, và cả ba người đều đã ăn Bắc Địa Huyền Châu.

"Lão Trần... chuyện gì vậy?!" Đúng lúc này, giọng của Ngô Bát Nhất đột nhiên truyền đến.

Nghe thấy giọng anh ta, Trần Phong cẩn thận lùi ra khỏi hang động, sau đó ra hiệu cho hai người im lặng, bảo họ từ từ nhìn vào trong.

Cảm nhận được sự thận trọng của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cẩn thận tiến đến.

Khi họ cũng nhìn rõ tình hình trong hang động, đồng tử của hai người đều co rút lại ngay lập tức.

"Vãi chưởng!!" Lúc này, Bàn Tử trực tiếp kinh hãi thốt lên.

Đương nhiên, Trần Phong lại một tay bịt miệng anh ta lại, ra hiệu tuyệt đối đừng hét lên.

Bởi vì, bên trong có hàng ngàn vạn con dơi, nếu đánh thức chúng

dậy, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Bàn Tử vội vàng gật đầu, ra hiệu sẽ không hét nữa.

Thế là, Trần Phong mới buông tay ra.

Lúc này, Bàn Tử cũng vội vàng hạ thấp giọng nói: "Lão Trần... bên trong là chuyện gì vậy?" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng nhìn sang.

Lúc này, Trần Phong mới giải thích: "Nếu tôi không đoán sai, lăng mộ này vì quanh năm không có hơi người, nên bên trong mới bị đám dơi này chiếm cứ.

Cả đường hầm đã bị dơi biến thành hang ổ sinh sôi nảy nở." "Có lẽ các ông không biết, phân dơi sẽ tạo ra khí amoniac nồng độ cao.

Loại khí này dưới ngọn lửa sẽ không trợ cháy, cũng không có xu hướng dập tắt ngọn lửa... nên chúng ta mới không phát hiện điều bất thường.

Nhưng, loại khí này lại là một loại độc tố hóa học nồng độ cao có hại cho cơ thể người, người trưởng thành hít phải 0.3 gram sẽ chết ngay lập tức." "Nếu tôi không đoán sai, đám Tả Lĩnh đạo chúng phía trước chính là vì nguyên nhân này... họ không có Bắc Địa Huyền Châu, nên đã hít phải một lượng lớn trong vô thức, đến khi vào đây, nhận ra chuyện không ổn chuẩn bị quay về, nhưng đã không còn cơ hội nữa." Nói đến đây, Trần Phong cũng lau mồ hôi lạnh.

Sau đó, mới nghiêm túc nói: "Cũng không trách, đám Tả Lĩnh đạo chúng kia sẽ toàn bộ chết ở đây.

Đây không phải là cơ quan, mà là một sát cục hình thành tự nhiên... nếu ba chúng ta không có Bắc Địa Huyền Châu, chỉ dựa vào cái mặt nạ phòng độc này, e rằng cũng sớm trúng chiêu rồi!" Nói đến đây, Trần Phong đều cảm thấy có một cảm giác sống sót sau tai nạn.

Bàn Tử và Ngô Bát Nhất, càng không nhịn được nhìn nhau, nuốt

nước bọt.

May mắn, Trần Phong đã cho họ Bắc Địa Huyền Châu.

Nếu không, e rằng cả ba người không ai thoát được, toàn bộ đều phải chết ở đây.

Lúc này, ba người cũng cuối cùng yên tâm về chuyện trước đó.

Dù sao cũng không ai ngờ, thứ có thể giết chết nhiều Tả Lĩnh đạo chúng như vậy, lại là những con dơi thường ngày không thấy ánh sáng này.

Đương nhiên, nếu nghĩ kỹ lại, cũng thấy hợp lý.

Dù sao, cũng không ai nghi ngờ những thứ như dơi.

Nhưng, thực tế phân dơi, thực sự là thứ giết người vô hình.

Một lượng lớn phân dơi tụ tập như vậy, đó là một con số khủng khiếp.

Lượng khí amoniac đó, càng không thể dùng đuốc để phát hiện, nếu không có Bắc Địa Huyền Châu, e rằng cũng phải chết ở đây.

Cứ như vậy, đám đạo chúng kia chết ở đây, cũng không có gì lạ.

"Lão Trần!

Mau nhìn kìa!" Đột nhiên, đúng lúc này, Bàn Tử hét lên kinh hãi.

Nghe thấy giọng anh ta, Trần Phong vội vàng định thần nhìn lại, chỉ thấy ở không xa, trong hang ổ của dơi, kinh ngạc có một thi thể.

Trần Phong định thần nhìn kỹ, chỉ thấy người đó nằm ngửa trên mặt đất, là Lưu Kim Bảo?!

Nhìn thấy cảnh này, Trần Phong và Ngô Bát Nhất gật đầu... hiểu rồi!

Xem ra, Lưu Kim Bảo cũng không thoát khỏi khí amoniac do phân

dơi tạo ra, đến đây cũng chết ở đây.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cẩn thận tiến đến.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử theo sau, ba người gần như đi từng bước một, sợ đánh thức những con dơi trên đỉnh hang.

Trong tình huống này, ba người mất khoảng ba phút mới đến gần Lưu Kim Bảo.

Trần Phong đưa tay xuống thăm dò, sắc mặt lại đột nhiên thay đổi.

"Sao vậy, Lão Trần?" Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong gật đầu, hạ thấp giọng nói: "Còn sống... chưa chết!" Nghe lời Trần Phong, đồng tử của Ngô Bát Nhất và Bàn Tử lập tức co rút.

Ai cũng không ngờ, Lưu Kim Bảo ở trong hang dơi có nồng độ khí amoniac cao nhất, lại còn sống?

Chuyện gì vậy?

Nhận ra điểm này, Trần Phong cũng không nhịn được cúi đầu nhìn.

Khi nhìn thấy trên mặt Lưu Kim Bảo, treo một chiếc khăn ướt, Trần Phong đã hiểu.

Xem ra, anh ta đã dùng khăn làm mặt nạ, thấm ướt bằng nước, mới thoát chết.

Tuy nhiên, nhìn bộ dạng của anh ta, độc đã vào phổi, dường như không sống được bao lâu nữa.

Nhưng, Lưu Kim Bảo chắc chắn rất hiểu rõ về lăng mộ này, nếu có thể cung cấp một số thông tin...

Nghĩ đến đây, Trần Phong ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và Bàn Tử.

Sau đó, ba người vội vàng hợp lực khiêng Lưu Kim Bảo lên, rồi

cẩn thận bước ra ngoài.

Khi cuối cùng rời khỏi hang động, tránh xa những con dơi đó, ba người mới vội vàng tăng tốc.

Lúc này, ba người Trần Phong khiêng Lưu Kim Bảo đi ngược lại hướng lúc đến.

Dù sao cũng không ai biết, ở lại trong hang dơi đó lâu có bị ảnh hưởng gì không.

Sau khi đi ngược lại một mạch, khoảng hơn hai mươi phút sau, Trần Phong mới dừng lại.

Tiếp theo, Trần Phong tháo mặt nạ ra, cẩn thận ngửi một hơi, sau khi xác định ở đây không còn mùi khí amoniac nữa, mới gật đầu.

"Lão Ngô, cởi áo anh ta ra, xem còn tim đập không." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất gật đầu.

Sau đó, lập tức cởi áo Lưu Kim Bảo, bắt đầu dùng phương pháp học được trong quân đội để kiểm tra nhịp tim.

Nhưng lúc này, Bàn Tử lại đột nhiên nói: "Lão Trần... thằng chó này trước đây suýt nữa chuốc say chúng ta, cứu nó làm gì?" Nghe Bàn Tử hỏi, Trần Phong còn chưa kịp nói, Ngô Bát Nhất đã trực tiếp nói: "Bàn Tử... cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp.

Hơn nữa, anh em này có khả năng là tổng chỉ huy của Tả Lĩnh đạo chúng, cũng là đồng nghiệp của chúng ta rồi.

Chương 171

Cứu anh ta, chúng ta có thể biết được từ miệng anh ta, lăng mộ này rốt cuộc là của ai." Nghe vậy, Trần Phong cũng gật đầu nói: "Bàn Tử, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Nói thật, tôi bây giờ đối với lăng mộ này, cũng không có mấy phần chắc chắn, nếu có thể có được chút thông tin từ miệng anh ta, sẽ có ích lớn cho chúng ta." Nghe vậy, Bàn Tử mới hậm hực quay đi.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu nói: "Lão Trần, còn tim đập.

Nhưng, e rằng anh ta cũng hít phải một lượng lớn khí amoniac, cấp cứu hô hấp nhân tạo e rằng không có tác dụng." Nghe đến đây, Trần Phong nhíu mày.

Bởi vì, nếu hít phải một lượng lớn khí amoniac, khiến người ta không thể tỉnh lại, vậy thì căn bản không có cách cứu.

Lượng khí amoniac đó, đủ để khiến người ta ngạt thở chết trong vòng vài phút.

Hiện tại, cách cứu duy nhất là lập tức cho thở oxy.

Nhưng, đây là trong mộ cổ, lấy đâu ra bình oxy?

Trừ phi...

Nghĩ đến đây, Trần Phong cẩn thận đỡ Lưu Kim Bảo dậy.

Sau đó, từ trong lòng lấy ra một viên đan hoàn màu đỏ tươi, rồi cẩn thận nghiền nát.

Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất không nhịn được hỏi: "Lão Trần, đây là..." "Xích Đan..." Trần Phong không quay đầu lại giải thích: "Thứ của Phát Khâu Thiên Quan dùng, có thể nhanh chóng làm mềm

thi thể, có thể khắc chế ít nhất mấy chục loại độc tố.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng thứ này thử một lần...” Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đều có chút bất lực.

Ngay sau đó, Trần Phong trực tiếp rắc Xích Đan đã nghiền nát vào bình nước, sau đó lắc đều.

Sau khi thuốc tan hết, Trần Phong mới đưa bình nước cho Lưu Kim Bảo, từ từ đổ vào.

Lúc này, may mắn là, Lưu Kim Bảo còn có bản năng nuốt.

Sau khi thuốc được nuốt vào, Trần Phong và mọi người kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút... khoảng mười mấy phút sau, Trần Phong phát hiện lồng ngực của Lưu Kim Bảo càng lúc càng phập phồng gấp gáp.

Chưa đầy hai giây, anh ta đột nhiên mở mắt ra, phun ra một ngụm chất nôn.

Thấy cảnh này, Trần Phong lập tức kinh ngạc.

Sau đó, ba người vội vàng lùi lại, kiên nhẫn chờ đợi.

“Khụ khụ!” Lúc này, Lưu Kim Bảo cố gắng nôn hết những thứ trong cổ họng ra.

Sau khi cuối cùng thích ứng được một chút, mới mở mắt ra quan sát xung quanh.

“Tôi đang ở đâu...?” Nghe thấy giọng nói yếu ớt, Trần Phong trực tiếp nói: “Trong đường hầm mộ thời Nguyên, trước đó vì hít phải khí amoniac nên ngất đi.

Nhưng, may là anh khá thông minh, dùng khăn ướt bịt mũi miệng, nếu không bây giờ đã sớm chết rồi.” Nghe lời Trần Phong, Lưu Kim

Bảo nhắm mắt lại cố gắng nhớ lại vài giây.

Sau đó, như đã nhớ ra điều gì, lập tức bật dậy, từ sau lưng rút ra một con dao găm chỉ vào ba người Trần Phong nói: "Ba người các người làm gì?

Không phải đội khảo cổ quốc gia sao?!" Nghe lời anh ta, Bàn Tử lập tức giơ súng săn lên, tức giận nói: "Mẹ nó, mày nói gì vậy?

Lão gia cứu mày, không cảm ơn thì thôi, còn muốn giết lão gia nữa à?" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất đột nhiên ra hiệu cho Bàn Tử hạ súng xuống.

Sau đó, mới nghiêm túc nói: "Không sai... chúng tôi cũng giống anh, quả thực không phải đội khảo cổ quốc gia, trước tiên xin lỗi anh.

Tối hôm qua anh không nhân cơ hội ra tay với chúng tôi, cũng coi như trả ơn.

Nhưng, chúng tôi đã cứu anh, bây giờ anh phải nói cho chúng tôi biết tình hình của anh.

Còn nữa, lăng mộ thời Nguyên này rốt cuộc là chuyện gì?" Nghe lời Ngô Bát Nhất, Lưu Kim Bảo dường như cuối cùng cũng nhớ ra chuyện gì.

Sau đó, mới hạ dao găm xuống, chán nản ngồi xuống đất nói: "Có thể là chuyện gì?

Cũng giống như các anh... tôi là một tay trộm mộ phái Nam, trước đó đã nhắm vào lăng mộ này, tổ tiên cũng có ghi chép, nên mới đến đây.

Trước đó chuốc say các anh, cũng là sợ làm phiền hành động của tôi.

Chỉ không ngờ, các anh lại theo kịp nhanh như vậy." "Gọi là làm

phiền?

Nếu không có lão gia, mày đã sớm chết toi rồi!" Lúc này, Bàn Tử rõ ràng vẫn còn tức giận.

Nhưng đúng lúc này, Lưu Kim Bảo lại đột nhiên mở miệng nói: "Chá Cô phân sơn giáp, Diêu tử Gỡ Đồi Môn.

Từng lên điện báu nhiều lần, có từng tìm đến Long Môn chăng là?" Ám hiệu trong nghề?

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất nhìn về phía Trần Phong.

Lúc này, Trần Phong cũng nheo mắt lại, sau đó đối đáp nhưu: "Hai gã Diêu tử, một vị Tướng quân.

Trên đầu nào có nguyên lương, Miêu Lĩnh Gỡ Đồi Môn.

Dám hỏi, vị trên đầu nguyên lương, phân sơn giáp ở nơi đâu, quan bái sư phụ nhà nào?" Nghe Trần Phong hỏi, Lưu Kim Bảo đột nhiên sáng mắt lên.

Sau khi nhìn Trần Phong mấy người một lượt, mới nói: "Không ngờ... tôi hôm nay lại gặp được Mạc Kim và Phát Khâu của phái Bắc, một lúc gặp cả ba vị.

Lại không biết, vị Tướng quân này đến Miêu Cương của tôi có việc gì." Nói đến đây, anh ta nhìn về phía Trần Phong.

Đương nhiên, Trần Phong lại không trả lời, dường như đang chờ đợi lời của anh ta.

Lúc này, Lưu Kim Bảo mới nuốt nước bọt nói: "Phát Khâu tìm long, Mạc Kim dò mộ...

Bàn Sơn có thuật, Lực bối đào động..." Tả Lĩnh Lực Sĩ?

Nghe câu nói này, trong lòng Trần Phong lập tức có suy đoán.

Không sai, Lưu Kim Bảo thực sự là một Tả Lĩnh Lực Sĩ.

Nếu đã vậy, vậy thì những người kia, chính là Tả Lĩnh đạo chúng?

Nhận ra khả năng này, Trần Phong cũng sáng mắt lên.

Không ngờ, lần này đến Tương Tây, lại thực sự gặp được Tả Lĩnh Lực Sĩ của phái Nam.

Nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên không nhịn được hỏi: "Dám hỏi vị tổng chỉ huy này, Trần Hạt Tử là người như thế nào?" Không có gì khác!

Bởi vì, Trần Phong mơ hồ nhớ, trong nguyên tác Trần Ngọc Lâu là thủ lĩnh của Tả Lĩnh Lực Sĩ phái Nam.

Sau này Trần Ngọc Lâu hai mắt bị mù, được hậu nhân gọi là Trần Hạt Tử, danh tiếng lẫy lừng một thời.

Nếu trộm mộ đều có truyền thừa, vậy thì Lưu Kim Bảo có khả năng có quan hệ với Trần Ngọc Lâu...

Nghe đến đây, ngược lại Lưu Kim Bảo lại kinh ngạc nhìn Trần Phong một cái.

Sau đó, mới suy nghĩ nói: "Tổ phụ tôi sư thừa Tả Lĩnh phái Nam...

Trần tiên sinh là tiên sư của nhà tôi." Nghe vậy, Trần Phong cũng thầm gật đầu.

Đoán đúng rồi!

Xem ra, trộm mộ quả thực đều có truyền thừa.

Tả Lĩnh Lực Sĩ phái Nam, chắc đều xuất thân từ một mạch của Trần Ngọc Lâu.

Đúng lúc này, Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Lão Trần, hai người nói gì vậy?

Trần Hạt Tử là ai?" Nghe đến đây, Trần Phong liếc nhìn Lưu Kim Bảo, sau đó cũng không giấu giếm nói: "Trần Ngọc Lâu, tổng chỉ huy Tả Lĩnh phái Nam.

Thời kỳ kháng chiến năm đó, từng trộm lăng mộ thời Nguyên ở Bình Sơn...

Chương 172

tôi cũng nghe lão gia nhà tôi nói, nghe nói Trần Hạt Tử năm đó có thể tập hợp mười vạn đạo chúng, danh tiếng lẫy lừng một thời." Mười vạn đạo chúng?!

Ực!

Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Mười vạn người?

Đây không phải là trộm mộ, đây là một quân đội rồi chứ?

Quy mô người đi trộm mộ như vậy, về cơ bản là san bằng.

Đương nhiên, điều khiến người ta khó hiểu là, lăng mộ đó không bị trộm hết?

Xem ra, lăng mộ Bình Sơn, còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng.

Đúng lúc này, Lưu Kim Bảo cố ý hay vô ý liếc nhìn Trần Phong một cái, sau đó mới hỏi: "Không ngờ, Trần huynh lại biết Tả Lĩnh phái Nam của tôi.

Lại không biết, vị trên đầu nguyên lương, bái sư phụ nhà nào ạ?" Nghe hỏi, Trần Phong thầm tính toán một phen, sau đó trực tiếp báo danh: "Lão gia nhà tôi trên giang hồ không có tên tuổi, biệt hiệu là Lão Tướng Quân." Trần Phong không nói nhiều, nhưng không ngờ, cùng với tiếng nói vừa dứt, thái độ của Lưu Kim Bảo đối với anh lập tức thay đổi.

Sau đó, cung kính nói: "Nguyên là hậu nhân của lão tiền bối... thất kính!" Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhìn nhau, nhỏ giọng hỏi: "Lão Trần, lão gia nhà ông rốt cuộc là ai vậy?" Nhưng,

Trần Phong làm sao mà biết được?

Điều duy nhất anh biết là, cha anh cũng là Phát Khâu Thiên Quan, nhưng từ trước đến nay trên giang hồ không có sức hiệu triệu lớn như vậy?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không còn bận tâm về điều này nữa, lập tức chuyển chủ đề: "Lưu huynh đệ, bây giờ trước mắt anh có hai con đường để đi.

Anh cũng biết tình hình bên trong rồi, đó là một hang dơi khổng lồ.

Nếu không phải chúng tôi cứu anh, e rằng anh đã chết ở trong đó rồi.

Tôi thì nhất định phải vào trộm lăng mộ thời Nguyên đó, nếu anh cùng tôi vào, phải nói cho tôi biết tất cả những gì anh biết.

Nếu anh chọn quay về tôi cũng không cản, nhưng ít nhất phải cung cấp cho tôi những thông tin anh biết." Nghe Trần Phong cuối cùng cũng vào vấn đề chính, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử mới hoàn hồn.

Lúc này, Lưu Kim Bảo dường như mới nhớ ra chuyện của mình, sau đó đột nhiên trịnh trọng nói với Trần Phong: "Trước tiên cảm ơn ba vị... nói thật, đám đạo chúng đó tuy chỉ là người cùng làng với tôi, nhưng đều là do tôi triệu tập.

Vì tôi chỉ huy không đúng, toàn bộ đều chết ở đây.

Nếu không có các anh, có lẽ tôi cũng không sống được..." "Biết là tốt rồi..." Lúc này, Bàn Tử cũng không nhịn được nói.

Nhưng Ngô Bát Nhất lại trực tiếp mắng: "Câm miệng Bàn Tử, nghe người ta nói!" Lúc này, Lưu Kim Bảo mới tiếp tục nói: "Những anh em đạo chúng của tôi, vì tôi mới chết ở đây.

Nói thật, tôi cảm thấy tôi có nghĩa vụ giúp họ mai táng, nhưng bây

giờ lại không thực tế.

Vì vậy, tôi chỉ có thể lui một bước, đi đến chủ mộ thất của lăng mộ này, làm nốt nguyện vọng chưa hoàn thành của họ.

Dù sao, tôi cũng nên làm gì đó cho họ... vì vậy tôi sẽ cùng các anh vào trong." Nghe vậy, Trần Phong và Ngô Bát Nhất gật đầu.

Sau đó, Trần Phong mới hạ thấp giọng nói: "Nếu đã vậy, vậy anh hãy nói cho tôi biết tất cả những thông tin anh biết..." Tiếp theo, Lưu Kim Bảo mới đem những chuyện anh ta biết, toàn bộ nói ra.

Bất kể Trần Phong có tin hay không, ít nhất anh ta cũng đã nói.

Nguyên lai, lăng mộ thời Nguyên này, thực chất là lăng mộ mà Trần Hạt Tử năm xưa đã trộm.

Cũng chính vì nghe được tin tức này, mới biết có một lăng mộ lớn như vậy.

Cụ thể, bên trong có đồ bồi táng gì cũng không rõ.

Điều duy nhất biết được là, chủ nhân của lăng mộ này, là một vị đại tướng quân thời Nguyên!

Về vị trí mộ huyệt... lăng mộ ở đây thực ra không sâu, từ đây vào, qua hang dơi là có thể nhanh chóng đến thẳng địa cung và chủ mộ thất.

Sau khi nghe xong những điều này, Trần Phong và Ngô Bát Nhất bàn bạc, hai người quyết định vào mộ lần nữa.

Sau đó, Trần Phong liền nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, tiếp tục đi sau.

Tôi đi đầu, Lão Ngô ở sau tôi, còn ông và Lưu huynh đệ ở cuối cùng... nếu có nguy hiểm, chúng ta lập tức quay đầu!" Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử tuy không tình nguyện, nhưng chỉ có thể làm theo.

Tiếp theo, một nhóm bốn người lại một lần nữa hướng về phía

hang dơi, bắt đầu quay lại đường cũ.

Lần này, Trần Phong thực sự không ngờ, lại có thể gặp được một tay trộm mộ phái Nam.

Cứ như vậy, tứ đại môn phái trộm mộ đã tụ tập được ba!

Nhưng, Bàn Tử rõ ràng không yên tâm...

Bốn người đi về phía trước được mấy phút, liền lẻn đến trước mặt Trần Phong, sau đó nhỏ giọng nói: "Lão Trần, không phải tôi không tin thằng họ Lưu.

Nói thật, chúng ta không ai biết rõ lai lịch của nó, sao lại để nó theo vào mộ?" Nghe vậy, Trần Phong cũng nhỏ giọng nói: "Ông không yên tâm, ông nghĩ tôi yên tâm sao?

Nói thật với ông, tôi bây giờ còn không chắc nó có phải là Tả Lĩnh phái Nam không.

Nhưng, chúng ta muốn vào mộ, nó chung quy vẫn là một nhân vật quan trọng.

Hơn nữa, nếu bây giờ để nó đi, ông có chắc nó sẽ không làm gì ở bên ngoài không?" "Tôi để nó ở sau cùng, là để ông trông chừng nó... lỡ nó có hành động gì, ông sẽ biết ngay lập tức.

Hơn nữa, cùng chúng ta vào, tôi e rằng nó cũng không dám làm gì, nếu không nó cũng không thoát được." Đúng vậy!

Trần Phong thực tế cũng không tin tưởng Lưu Kim Bảo, dù sao trong nghề trộm mộ, ai có thể vừa gặp đã móc tim móc phổi với người khác?

Nhưng, nếu cứ thế để anh ta rời đi, Trần Phong lại càng không yên tâm.

Vì vậy, Trần Phong muốn đặt Lưu Kim Bảo dưới mí mắt để trông

chừng.

Với mức độ nguy hiểm trong lăng mộ, lượng anh ta cũng không dám manh động.

Đúng lúc này, sau khi nghe Trần Phong giải thích, Bàn Tử cũng đột nhiên sáng mắt lên, sau đó lập tức im lặng gật đầu, đi về phía cuối đội ngũ.

Sau khi đến sau lưng Lưu Kim Bảo, Bàn Tử thầm giơ súng săn lên, lúc nào cũng cố ý hay vô ý dùng ánh mắt nhìn chằm chằm anh ta.

Cứ như vậy, đội ngũ bốn người tạm thời không cần Trần Phong lo lắng nữa.

Đồng thời, Trần Phong cũng chia cho Lưu Kim Bảo một viên Bắc Địa Huyền Châu.

Sau đó, một nhóm người lại tiếp tục hướng về phía hang dơi trước đó, xuất phát lần nữa.

Suốt đường đi về phía trước, trên đường lại gặp mấy thi thể của Tả Lĩnh đạo chúng.

Lần này, Lưu Kim Bảo nhìn những thi thể này, cũng cảm thấy vô cùng đau buồn.

Đương nhiên, hiện tại người đã chết, điều duy nhất anh ta có thể làm là tìm ra bí mật của lăng mộ.

Chỉ có như vậy, mới có thể xứng đáng với những đạo chúng đã chết.

Tiếp theo, sau khi mấy người đã kiên định niềm tin, Trần Phong lại ra hiệu cho Bàn Tử cũng chia cho Lưu Kim Bảo một chiếc mặt nạ.

Bởi vì, căn cứ vào quãng đường đã tính, họ sắp quay lại vị trí hang dơi rồi.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, Trần Phong lần này đi về phía trước, bất giác đã đi chậm lại.

Bởi vì, cũng không ai chắc chắn, sau khi đánh thức những con dơi đó dậy, sẽ có vấn đề gì.

Một bên nghĩ, mấy người lại quay lại trước hang động đó.

Trần Phong lúc này vội vàng ra hiệu dừng lại, sau đó cẩn thận thò đầu vào trong nhìn.

Chỉ thấy, những con dơi đó vẫn treo ngược trên đỉnh hang, dày đặc che kín cả đỉnh hang.

Chương 173

Ực!

Trần Phong bất giác nuốt nước bọt, sau đó hạ thấp giọng dặn dò: "Lát nữa ba chúng ta từ từ vào, tuyệt đối chú ý dưới chân, đừng giẫm phải bất kỳ thứ gì.

Nếu không, lượng dơi này mà tỉnh dậy, không biết sẽ có nguy hiểm gì." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất và ba người cũng gật đầu.

Tiếp theo, lấy Trần Phong làm đầu, liền đi đầu vào trong hang động.

Sau khi xác định dơi không phát hiện, Trần Phong mới vẫy tay ra sau, ra hiệu cho ba người theo sau.

Trong chốc lát, không khí như ngưng đọng lại, trong hang động yên tĩnh một cách quỷ dị, chỉ có tiếng kêu chi chi của những con dơi.

Ba người Trần Phong càng thêm cảnh giác, gần như mỗi lần bước đi, đều cẩn thận nhìn tình hình dưới chân.

Trần Phong phát hiện, dưới lớp phân dơi đó, dường như có một số xương cốt của dơi.

Xem ra, hang động này đã tồn tại rất lâu.

Cạch~ Nhưng đúng lúc này, khi ba người đang đi đến giữa hang động, Bàn Tử dưới chân đột nhiên giẫm phải thứ gì đó, phát ra một tiếng kêu giòn tan.

Trần Phong định thần nhìn lại, phát hiện Bàn Tử đã giẫm phải một mẩu xương dơi.

Thấy cảnh này, Trần Phong mấy người theo bản năng ngẩng đầu,

ngay sau đó thấy những con dơi đó đột nhiên đều xao động, dần dần mở mắt ra.

"Đừng nói nhảm nữa, chạy!" Nhận ra điểm này, Trần Phong gần như không nói hai lời, lập tức hét lớn.

Ngay sau đó, anh đi đầu lao về phía trong hang động.

"Bàn Tử!

Chạy đi!" Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất cũng lập tức tỉnh táo lại, một tay nắm lấy Bàn Tử chạy về phía trước.

Ngay sau đó, Lưu Kim Bảo cũng vội vàng tiến lên, theo kịp bước chân của ba người.

Cùng lúc đó, những con dơi đó cuối cùng cũng toàn bộ tỉnh dậy.

Ngay sau đó, chỉ thấy những con dơi đó như một cơn bão đen kịt, toàn bộ từ đỉnh hang rơi xuống, giang rộng cánh lao về phía Trần Phong.

Hít!

Thấy cảnh này, Trần Phong gần như theo bản năng hít một hơi khí lạnh.

Tốc độ của người không thể nhanh bằng dơi, chỉ có thể đột ngột nằm sấp xuống đất.

"Lão Ngô!

Bảo họ nằm xuống!" Lập tức, nghe thấy giọng Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng một tay đè Bàn Tử và Lưu Kim Bảo xuống đất, giữ chặt không cho đứng dậy.

Lúc này, mấy người cảm thấy trên đầu như có một chiếc xe tải, một đàn dơi lớn "vù vù" lướt qua đầu.

Trong đó, có một số con dơi va vào người họ.

Nhận ra điểm này, Trần Phong càng không dám ngẩng đầu, nếu không tất nhiên sẽ vô cùng nguy hiểm.

Thế là, bốn người đều cố gắng ép sát người xuống đất, cắn răng chịu đựng đàn dơi đi qua.

Sau khoảng hai phút, những con dơi lác đác cuối cùng cũng toàn bộ rời đi.

Nhận ra điểm này, Trần Phong mới hơi ngẩng đầu.

Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy những con dơi đó toàn bộ đã đi, chỉ còn lại mấy con trên mặt đất.

Thấy cảnh này, trong lòng Trần Phong cuối cùng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cẩn thận đứng dậy, nói với Ngô Bát Nhất: "Được rồi, đều dậy đi." Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử mấy người mới từ từ đứng dậy.

Khi thấy dơi đã đi, Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

"Lão Trần...

đúng là quyết định sáng suốt..." "Được rồi!" Đương nhiên, chưa nói xong, Ngô Bát Nhất không nhịn được quay đầu mắng: "Bảo ông bình thường phải cẩn thận hơn, đây là dơi thì không sao, lỡ mà kích hoạt cơ quan... không ai cứu được ông đâu." Nghe vậy, Bàn Tử cũng không thể không thừa nhận, quả thực mình đã không để tâm.

Thế là, Bàn Tử cũng chỉ có thể cúi đầu không nói.

Tiếp theo, bốn người nghỉ ngơi khoảng mấy phút, Trần Phong mới vịn vào tường đứng dậy nói: "Được rồi, đều nghỉ ngơi gần đủ

rồi, tranh thủ thời gian đi vào trong.” Nói rồi, Trần Phong đi đầu vào trong.

Khi mấy người theo sau, Trần Phong cũng không quay đầu lại nói: “Lão Ngô...

đến đây rồi đi tiếp nữa, có thể sẽ vào địa cung.

Nhắc nhở mọi người, con đường tiếp theo phải hết sức cẩn thận.” “Tuy nhiên, tôi đoán những con dơi đó có thể bay vào trong hang, chứng tỏ phía trước có thể có một lối ra thông ra ngoài, lát nữa để ý nhiều hơn, đó có thể là lối thoát hiểm.” Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu.

Đương nhiên, ngay khi Trần Phong vừa dứt lời, anh đột nhiên dừng bước.

“Sao vậy, Lão Trần?” Thấy anh khác thường, Ngô Bát Nhất vội vàng hỏi.

Khi nhìn theo hướng Trần Phong chỉ, bước chân của anh ta cũng dừng lại.

Chỉ thấy, ở phía trước đường hầm cách mười mấy mét, có một vũng nước tù.

Trần Phong dùng đèn pin rọi tới, phát hiện vũng nước đó đang phản chiếu ánh sáng?

Tình huống gì đây?

Trong đường hầm lại có một vũng nước cạn như vậy?

Thấy cảnh này, Trần Phong vội vàng ngăn mấy người đi về phía trước.

Cũng cẩn thận dùng đèn pin rọi xung quanh, tìm kiếm cơ quan có thể tồn tại.

Dù sao, đây là sâu trong đường hầm mộ Bình Sơn, không thể tự nhiên lại xuất hiện một vũng nước.

Sự việc bất thường tất có điều kỳ lạ...

Nhưng kỳ lạ là, sau khi Trần Phong cẩn thận kiểm tra một lượt các bức tường đá xung quanh, lại không phát hiện bất kỳ chỗ lồi lõm hay ngăn tối nào.

Lẽ nào, thực sự chỉ là một vũng nước đọng?

Một bên nghĩ, Trần Phong dẫn mấy người cẩn thận tiến đến.

Cùng với việc không ngừng đến gần, khi Trần Phong nhìn thấy tình hình gần vũng nước đó, mới cuối cùng yên tâm.

Chỉ thấy, vũng nước này là do tường hang trực tiếp nứt ra, mặt đất dường như đã lún xuống.

Vũng nước lớn nhỏ, dường như chỉ rộng hơn hai mét, độ sâu tạm thời không nhìn ra, vì nước quá đục.

Nhưng, Trần Phong lại nhìn thấy Dạ Minh Sa và phân dơi để lại gần vũng nước.

Quan trọng hơn là, khi đến gần, Trần Phong phát hiện xung quanh vũng nước có chút ánh sáng, thậm chí không cần đèn pin cũng có thể nhìn rõ xung quanh.

Nhận ra điểm này, Trần Phong thuận theo ánh sáng nhìn lên đỉnh đầu.

Khi nhìn rõ nguồn sáng, Trần Phong mới bừng tỉnh ngộ.

Chỉ thấy, ở vị trí đỉnh hang phía trên vũng nước, đã sụp xuống một cái hố tròn đường kính hai mét.

Hiện tại đang là ban đêm, dưới ánh trăng treo cao, ánh trăng thuận theo cái hố chiếu vào, chiếu sáng cả xung quanh.

Thấy cảnh này, Trần Phong mới hiểu ra chuyện gì.

“Lão Trần... chúng ta có đi nhầm chỗ không?” Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên không nhịn được hỏi.

Trần Phong cũng gật đầu, sau đó định thần quan sát nói: “Xem ra, cái hố ở đỉnh hang, là do sạt lở núi và sự biến đổi địa chất lâu năm mà sụp xuống.

Cái hố bên dưới, cũng là vì nguyên nhân này mà nứt ra, do trong núi quanh năm mưa, cũng ở bên dưới hình thành một cái ao chứa nước.” “Xem ra tôi đoán đúng rồi, những con dơi đó là từ đỉnh hang ra ngoài, đây cũng là nơi những con dơi đó quanh năm lấy nước.” Nói rồi, Trần Phong so sánh đỉnh hang, phát hiện cái hố hoàn toàn đủ để những con dơi đó thông qua.

Chương 174

Cứ như vậy, xem ra đây là con đường những con dơi đó đi quanh năm rồi.

Mỗi ngày từ đây bay ra ngoài kiếm ăn, ban ngày quay về ngủ đông, ao chứa nước cũng cung cấp nguồn nước cho dơi.

Chẳng trách, trong một lăng mộ thời Nguyên lớn như vậy, lại xuất hiện một hang ổ dơi diện tích lớn như vậy.

Về phần đỉnh hang này...

"Lão Trần, đỉnh hang này chắc ở vị trí sườn núi nhỉ?" Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên không nhịn được nói, sau đó phân tích: "Xem ra chúng ta đi nhầm chỗ rồi, nếu lúc đầu vào từ đây, cũng không gặp phải những con dơi đó rồi nhỉ?" "Bàn Tử!" Nhưng chưa nói xong, Ngô Bát Nhất trực tiếp bịt miệng anh ta lại.

Sau đó, Ngô Bát Nhất còn dùng ánh mắt xin lỗi, nhìn về phía Lưu Kim Bảo đang ngây người ở bên cạnh.

Đúng vậy!

Lúc này, chỉ thấy Lưu Kim Bảo đang cúi đầu, im lặng không nói.

Trần Phong thấy cảnh này, trong lòng cũng hiểu.

Bởi vì, nếu Lưu Kim Bảo có thể tìm ra vị trí này từ trước, vậy thì đám Tả Lĩnh đạo chúng kia một người cũng không phải chết.

Hiện tại nhìn thấy lối thoát hiểm này, vô thức đang giày vò nội tâm của anh ta.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng trực tiếp nói: "Đừng tự trách, vị trí này tuy ở lưng chừng núi, nhưng Tả Lĩnh không giỏi quan sát phong

thủy và long mạch, không tìm ra bí mật của dơi, cũng không phải lỗi của anh." Nhưng, tuy nói vậy, Trần Phong lại biết ba lời hai câu không thể xóa bỏ sự tự trách của một người.

May mắn, Lưu Kim Bảo là một người có trách nhiệm.

Anh ta hít một hơi thật sâu liền nói: "Tôi biết... hại chết đạo chúng, chỉ có thể là do tôi học nghệ không tinh." Nghe vậy, Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người cũng gật đầu.

Đương nhiên, khi vừa hoàn hồn, cúi đầu nhìn về phía vũng nước dưới chân, ánh mắt Trần Phong lại thay đổi.

Không đúng...

đây có phong thủy?

Chỉ là, lại không phải là một thế cục phong thủy tốt lành.

Nghĩ đến đây, Trần Phong không nhịn được nhắc nhở: "Lão Ngô... nhìn vũng nước đi..." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng cúi đầu nhìn.

Khi nhìn thấy mặt trăng phản chiếu trong vũng nước, cũng không nhịn được kinh hãi thốt lên: "Nguyệt Âm Tụ Sát Cục?" Nghe lời Ngô Bát Nhất, Bàn Tử và Lưu Kim Bảo đều nhìn sang.

Tả Lĩnh không hiểu thiên tinh phong thủy thuật, Lưu Kim Bảo tự nhiên cũng không biết ý nghĩa.

"... cái gì gọi là Nguyệt Âm Tụ Sát?" Lưu Kim Bảo hỏi.

Ngô Bát Nhất liếc nhìn anh ta một cái, trực tiếp nói: "Một thế cục phong thủy trong lăng mộ." "Phong thủy?" Đột nhiên nghe thấy câu này, Bàn Tử lập tức hưng phấn nói: "Vậy là, chúng ta tìm được thế cục phong thủy rồi, cũng có thể xác định vị trí chủ mộ thất rồi?" Nhưng, khi Bàn Tử đang vô cùng hưng phấn, Trần Phong lại dội một

gáo nước lạnh, trực tiếp lắc đầu nói: “Đúng mà cũng không đúng...

Nguyệt Âm Tụ Sát Cục, thực tế không phải là phong thủy tốt, ngược lại là một vùng đất chết.

Người ta thường nói, thủy vi âm, năng tụ sát.

Nước chảy thì sát tan tụ tài, nhưng nước tù lại có thể tụ sát dưỡng âm...” Nói rồi, Trần Phong chỉ cho mấy người vũng nước trên mặt đất, sau đó tiếp tục nói: “Nước ở đây đục ngầu, vừa nhìn đã biết là một vũng nước tù, không có nguồn nước cũng không có dòng chảy.

Nếu đây là nước chảy, vậy thì là một thế cục phong thủy cực tốt, nhưng đây lại là một vũng nước tù.” “Hơn nữa, thủy vi âm, nguyệt vi sát... nhìn lên đỉnh đầu đi.” Mọi người theo Trần Phong ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy đỉnh hang mở ra, vừa vặn lộ ra mặt trăng trên bầu trời đêm.

Lúc này, Trần Phong tiếp tục cúi đầu nói: “Trong tinh bàn, mặt trăng là sát, cũng là biểu tượng vô cùng không tốt lành.

Mặt trăng vừa vặn có thể phản chiếu trong vũng nước, thủy nguyệt giao dung...

đem âm sát chi khí hoàn toàn hội tụ tại đây.” “Thế cục phong thủy này, là một điềm báo vô cùng không tốt, nếu có người chôn mộ tổ tiên ở đây, hậu đại tất nhiên sẽ đoạn tử tuyệt tôn.” Nghe đến đây, sắc mặt mấy người có mặt đều trở nên nghiêm nghị.

Bàn Tử càng không nhịn được hạ thấp giọng nói: “Vậy là, người chôn ở đây hậu đại sẽ không có kết cục tốt đẹp?

Vậy thì, người xây lăng mộ này, và chủ nhân lăng mộ phải có thù hận lớn đến mức nào?” Nhất thời, sau khi Bàn Tử nói xong, mấy người đều rơi vào trầm tư.

Rốt cuộc, một cục diện phong thủy quỷ dị như vậy sao có thể

xuất hiện trong lăng mộ của một đại tướng quân thời Nguyên?

Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều học qua Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, nên biết rằng phong thủy có tốt có xấu.

Dùng tốt thì phúc thọ vạn đời, nếu dùng để hại người thì cũng có phong thủy xấu.

Nhưng mà, thế này cũng quá bất thường rồi?

Trần Phong lắc đầu phân tích: "Không thể nào...

Vì vương hầu tướng tương thời xưa thường bắt đầu xây dựng lăng mộ từ trước khi chết.

Nếu có một đại sư phong thủy nào bày bố cục diện này một cách rùm beng, không thể nào không ai biết." "Cho nên tôi cảm thấy, phong thủy này có thể là do lăng mộ trải qua nhiều năm tháng mà tự nhiên hình thành.

Bao gồm cả việc đỉnh động mở ra, phía dưới mộ đạo tích nước thành ao, đều là do sườn núi lở mà tự nhiên tạo thành.

Cái gọi là cục diện phong thủy Nguyệt Âm Tụ Sát này, có lẽ không có mối liên hệ tất yếu nào với bản thân lăng mộ." Nghe Trần Phong phân tích, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu.

Nhận ra điều này, Bàn Tử và người kia cũng nuốt nước bọt, rồi nói: "Vậy thì chỗ này chẳng có tác dụng gì sao?" Nghe vậy, Trần Phong lắc đầu nói: "Cũng không phải vô dụng, ít nhất chúng ta đã phát hiện ra một lối thoát.

Nếu chúng ta gặp nguy hiểm bên trong, lúc ra ngoài có thể dùng tốc độ nhanh nhất để lên trên." "Lão Ngô, làm một ký hiệu đi, để lúc về còn tìm được..." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất liền dùng chủy thủ, khắc một ký hiệu X lên vách tường.

Làm vậy là để đảm bảo lúc quay về, có thể tìm thấy nơi này ngay lập tức.

Tiếp theo, ba người Trần Phong đều đã chuẩn bị xong xuôi, liền bước qua vũng nước, chuẩn bị tiếp tục tiến sâu vào trong đường hầm.

Nhưng đúng lúc này...

"[Keng!

Nhiệm vụ chính tuyến được ban hành: Tìm kiếm Quý phi mộ!]" "[Yêu cầu nhiệm vụ: Yêu cầu Túc chủ tìm thấy Quý phi mộ trong vòng ba ngày, và an toàn rút lui.]" "[Phần thưởng nhiệm vụ: Kỹ năng Quốc thuật Lâm Thanh Thập Nhị Lộ Đàm Thối!]" Ngay khi Trần Phong chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, trong đầu đột nhiên vang lên một giọng điện tử.

Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trần Phong lập tức sáng mắt lên.

Không vì gì khác!

Đầu tiên, Trần Phong thực ra cũng không chắc chắn liệu Quý phi mộ của Dương Ngọc Hoàn có ở núi Vũ Lăng, Tương Tây hay không.

Nhưng sau khi chờ đợi, hệ thống đột nhiên ban hành nhiệm vụ chính tuyến.

Thực ra, Trần Phong vẫn luôn chờ đợi tin tức này.

Nhưng vì đã lâu không có thông báo, Trần Phong đã nghĩ rằng Quý phi mộ không có ở đây.

Nhưng giờ đây, nhiệm vụ chính tuyến này đã chứng minh cho suy đoán của anh, Quý phi mộ chắc chắn ở đây.

Nếu không, hệ thống sẽ không ban hành nhiệm vụ một cách mù quáng.

Còn về thông tin phía sau...

Trần Phong cũng không ngờ lần này hệ thống lại thưởng kỹ năng Quốc thuật.

Sau khi có được Cầm Nã Thủ mấy ngày trước, Trần Phong đã vô cùng khao khát các kỹ năng về thân thủ.

Nếu có thêm Quốc thuật về cước pháp, sau này việc trèo non lội suối sẽ càng dễ dàng hơn.

Nghĩ đến đây, Trần Phong nhìn về phía trước mộ đạo tối đen, dường như Quý phi mộ đang ở nơi sâu nhất.

Thế là, Trần Phong vừa đi về phía trước, vừa không nhịn được nhắc nhở mấy người phía sau: "Lão Ngô, bảo mọi người chú ý một chút.

Đi tiếp về phía trước, chúng ta sắp tiến vào phạm vi địa cung.

Nếu đi tiếp nữa, có khả năng chúng ta sẽ vào một khu vực hoàn toàn mới." "Càng gần phạm vi mộ thất, cơ quan trên đường có thể sẽ càng nhiều.

Bây giờ tôi có thể khẳng định, Quý phi mộ nhất định có liên hệ tất yếu với lăng mộ này." Nghe đến đây, Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Quý phi mộ ở đây sao?

Lão Trần, ông chắc chắn chứ?" Nhưng đối với câu hỏi của Bàn Tử, lần này Trần Phong lại không trả lời.

Chương 175

Bởi vì sự tự tin của anh cũng đến từ nhiệm vụ mà hệ thống ban hành, tự nhiên sẽ không nói ra.

Thế là, Trần Phong chỉ có thể chuyển chủ đề: "Bất kỳ một ngôi mộ lớn nào, tất nhiên sẽ chọn một vị trí có phong thủy cực tốt.

Trước đó chúng ta cũng đã xem rồi, núi Bình Sơn là khu vực có phong thủy tốt nhất gần dãy núi Vũ Lăng.

Nếu muốn chọn nơi đặt mộ, hai ngôi mộ từ hai triều đại khác nhau có khả năng sẽ được đặt ở cùng một vị trí." "Lão Trần...

ý ông là, nơi này giống như căn cứ dưới lòng đất ở núi Ngưu Tâm?" Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất cũng lên tiếng.

Nhưng Trần Phong lại không trả lời, anh đi chậm lại, tiếp tục tiến về phía trước.

Lần này, Trần Phong cẩn thận hơn trước rất nhiều.

Bởi vì, sau khi đi qua hang dơi, có thể họ đã đi đến vị trí cực kỳ gần địa cung.

Trong vô thức, Trần Phong nhìn xung quanh, quả nhiên cũng phát hiện vách động đã trở nên bằng phẳng hơn rất nhiều.

Thấy vậy, Trần Phong không nhịn được quay đầu nói: "Lão Ngô... chúng ta đã vào phạm vi địa cung rồi.

Vách động ở đây trở nên bằng phẳng, chứng tỏ chúng ta đã từ đường hầm tự nhiên, nối vào mộ đạo do con người đào rồi." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất nhìn quanh bốn phía, cũng xác nhận suy đoán của Trần Phong.

Đúng vậy!

Đã tiến vào khu vực do con người đào, vậy thì chứng tỏ gần đây rất có khả năng ẩn giấu một số cơ quan chí mạng.

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất cũng hạ thấp giọng nói: "Bàn Tử, lát nữa cẩn thận một chút..." "Biết rồi, tôi bọc hậu!" Sau khi để mọi người nâng cao cảnh giác, Trần Phong cũng bắt đầu cẩn thận.

Đoạn đường tiếp theo, anh còn hạ thấp đuốc xuống, rồi cố gắng đưa về phía trước.

Cách làm này có thể đảm bảo anh nhìn thấy mọi vị trí trong phạm vi hai mét của đường hầm.

Nếu có cơ quan ở gần, anh có thể phát hiện ngay lập tức.

"Dừng lại!" Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên chặn mấy người lại.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất vội vàng nhìn kỹ, thấy Trần Phong đột nhiên từ từ ngồi xổm xuống, dùng đèn pin chiếu vào một viên gạch dưới chân.

"...Cơ quan kích hoạt?" Lúc này, Trần Phong thấy viên gạch kia dường như nhô lên một chút.

Sau đó, anh cẩn thận dùng một ngón tay ấn xuống, phát hiện viên gạch quả thực có thể bị ấn xuống.

Thấy vậy, Trần Phong mới đứng dậy nói: "Bàn Tử, Lão Ngô... hai người nhất định phải cẩn thận.

Nhìn viên gạch này, hẳn là cơ quan kích hoạt của lăng mộ thời Nguyên, nếu không cẩn thận giẫm phải, e là mấy người chúng ta không ai chạy thoát được." Nghe vậy, Bàn Tử và mấy người kia nhìn sang, sau khi thấy viên gạch có thể di chuyển, cũng lòng còn sợ hãi mà

gật đầu.

Trần Phong nói không sai!

Đặc biệt là khi có nhiều người vào mộ, càng dễ giẫm phải những cơ quan không nhìn thấy được.

Trong mộ đạo chật hẹp thế này, nếu kích hoạt cơ quan, e là đến không gian để né tránh cũng không đủ.

Nhưng đúng lúc này...

"Lão Trần!" Đột nhiên, Ngô Bát Nhất không nhịn được kinh hô một tiếng.

Sau đó, Trần Phong vội vàng thuận theo chỉ dẫn, dùng đèn pin chiếu về phía trước. *Hít!* Khi mấy người nhìn thấy thứ gì trong mộ đạo phía trước, đều không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy, ở vị trí cách đó hơn chục mét, có mười mấy cỗ thi thể.

Trên người những thi thể đó đều cắm những ngọn trường mâu sắc bén, thậm chí có người còn bị ghim thẳng vào vách tường.

Chứng kiến cảnh này, mấy người Trần Phong đều nhìn nhau.

Sau đó, Trần Phong lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, anh cẩn thận kiểm tra mặt đất xong, mới dẫn ba người kia lại gần.

Quả nhiên!

Sau khi đến gần những thi thể đó, Trần Phong cuối cùng cũng biết những người này chết như thế nào.

Trên người họ đều cắm những ngọn trường mâu sắc bén.

Lực của những ngọn trường mâu đó còn ghim thẳng họ lên trên, thậm chí vách động cũng nứt ra.

Nghĩ đến đây, Trần Phong quay đầu nhìn lại viên gạch lúc trước.

Xem ra, những ngọn trường mâu này chính là cơ quan được kích hoạt.

Một khi giẫm phải viên gạch, e là cũng sẽ bị ghim chết ở đây.

Chỉ có điều, những người này không phải là đạo mộ tặc gần đây.

Trần Phong nhìn kỹ, chỉ thấy những người này đã chết từ lâu, toàn bộ đã hóa thành một đống xương khô.

Nhưng trên xương khô vẫn còn dính một ít thứ màu vàng úa, trông giống như da thịt chưa bị phong hóa hoàn toàn.

Thấy vậy, Trần Phong xác nhận những đạo mộ tặc này, ít nhất đã chết ở đây hai ba mươi năm rồi.

"Lão Trần, đây là cơ quan sao?" Lúc này, Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Nghe hắn nói, Trần Phong cũng đờ đẫn gật đầu, sau đó mới lên tiếng: "Không sai... những thứ này hẳn là nỏ công thành, được bắn ra từ nỏ ba giường.

Loại cơ quan này có nguồn gốc từ thời Tùy, sau đó vào thời Đường được liệt vào hàng quốc chi trọng khí, khi đó là đại sát khí dùng trên chiến trường.

Vì phía trước có ba cung tên, nên uy lực cực lớn, thường được dùng làm vũ khí sát thương khi công thành chiếm đất, thậm chí còn có thể phá tung cổng thành.

Thứ này, khi đó được gọi là Bát Ngưu Nỗ." "Nhưng đến thời Nguyên và Tống, do hỏa pháo xuất hiện, tác dụng của nỏ giường dần dần biến mất.

Nhưng đến giai đoạn sau lại được vận dụng trong lăng mộ, vì không cần dùng thuốc súng, nên có thể chờ thời cơ hàng trăm hàng

nghìn năm." "Nếu lúc nãy chúng ta cũng đi vào đây, e là đã chết rồi.

Bởi vì, đạo mộ phương Nam chủ yếu là phái Tả Lĩnh, nên loại cơ quan này thường dùng để đối phó với quan đạo và đạo chúng, người càng nhiều đi càng nhanh..." Nghe những lời này, Bàn Tử và những người khác đều cảm thấy may mắn vì thoát chết trong gang tấc.

Ngô Bát Nhất bình tĩnh hơn, anh cẩn thận nhìn mấy cỗ thi thể, rồi nghiêm túc nói: "Lão Trần, những người này là ai?" Nghe vậy, Trần Phong cẩn thận xem xét trang phục trên người họ, may mà những người này tuy đã mục rữa, nhưng quần áo vẫn có thể nhìn ra niên đại.

Tiếp theo, Trần Phong cẩn thận phân tích: "Nhìn cách ăn mặc của những người này, hẳn là trang phục ngắn gọn thời Dân Quốc.

Nếu tôi không đoán sai, hẳn là đạo mộ tặc cuối thời Dân Quốc...

Chỉ có điều, hiện tại tôi cũng không nhìn ra là phái nào." "Nhưng, xem ra số lượng rất đông... lại vào được khu vực cực kỳ gần chủ mộ thất, những người này hẳn không phải là thổ phu tử bình thường.

Rất có khả năng, là đạo chúng Tả Lĩnh thời đó..." Nói đến đây, Trần Phong nhìn về phía Lưu Kim Bảo phía sau.

Người sau cũng cẩn thận hồi tưởng một lúc, sau đó mới lên tiếng: "Tôi nhớ tổ phụ tôi... hình như đã từng theo tiền bối Trần Ngọc Lâu, dẫn người vào Bình Sơn tìm mộ." Nghe những lời này, Trần Phong cũng bừng tỉnh ngộ.

Nếu là Trần Hạt Tử, vậy thì có thể giải thích được.

Trần Ngọc Lâu là tổng bả đầu Tả Lĩnh thời đó, càng là người một lời nói ra có thể triệu tập mười vạn đạo chúng.

Nếu là ông ta, thật sự có khả năng đã trộm lăng mộ Bình Sơn.

Nhưng, nếu thật sự là như vậy, vậy thì ngôi mộ này...

Nghĩ đến điểm mấu chốt, sắc mặt Trần Phong đột nhiên biến đổi: "Không ổn... thủ đoạn của những người này rõ ràng cao minh hơn chúng ta.

Lối vào đạo động chúng ta vào lúc trước, là do trước đó đã đào ra, vậy nên đạo chúng Tả Lĩnh năm đó tuyệt đối không thể nào đi vào từ tử môn.

Chương 176

Điều đó cũng có nghĩa là, năm đó họ đã tìm được sinh môn." "Những người này vào từ sinh môn, ra từ tử môn.

Họ đã tránh được phần lớn cơ quan, đi vào mộ đạo theo lộ trình tốt nhất.

Điều đó cũng có nghĩa là, rất có khả năng họ đã vào mộ thất, và trộm sạch bên trong rồi." Nghe những lời này, Ngô Bát Nhất và mấy người kia cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Bàn Tử càng hoảng hốt nói: "Vậy thì, lần này chúng ta đi công cốc rồi sao?" Lúc này, sắc mặt mấy người đều không tốt.

Mất bao công sức mới tìm được lăng mộ, kết quả là mấy chục năm trước, nơi này đã bị người ta trộm sạch rồi.

Nhưng, Trần Phong cẩn thận suy nghĩ vài giây, rồi lại lắc đầu nói: "Chắc là không thể nào... nếu nơi này đã bị trộm sạch, vậy thì bên ngoài không thể nào có nhiều đồ sứ bồi táng như vậy.

Hơn nữa, dù bên trong không có đồ bồi táng, chúng ta cũng không lỗ." "Lần này, chúng ta chủ yếu là tìm Quý phi mộ, nên quan trọng nhất là từ đây tìm manh mối để vào Quý phi mộ..." Nói đến đây, Trần Phong đã ổn định lại tinh thần.

Nghe anh nói, ba người Ngô Bát Nhất nhìn nhau, cũng cố nén lại sự tiếc nuối, gật đầu.

Tiếp theo, mấy người điều chỉnh lại tâm trạng, liền đi sâu vào trong đường hầm.

Lần này, do có kinh nghiệm vừa rồi, họ đã cẩn thận hơn trước rất nhiều.

Rốt cuộc, ngay cả đạo chúng Tả Lĩnh thời đó cũng trúng chiêu, nếu trong này có cơ quan khác, tuyệt đối không thể nào né tránh hết được.

Nếu không cẩn thận, e là cả bốn người đều phải ngủ lại đây mãi mãi.

Vừa nghĩ, bước chân của Trần Phong càng chậm hơn.

Vừa đi về phía trước, anh vừa dùng đuốc để ý tình hình dưới chân.

Chỉ cần có viên gạch nào nhô lên hoặc lõm xuống, Trần Phong đều sẽ dừng lại kiểm tra.

Nhưng, đoạn đường sau đó lại may mắn.

Có thể là do những cơ quan trước đó, đều đã bị đạo mộ tặc thời Dân Quốc phá hủy, nên Trần Phong đi suốt một đoạn đường mà không gặp nguy hiểm thực sự.

Trong tình huống này, sau khi đi về phía trước khoảng mười mấy phút, Trần Phong dừng bước.

Bởi vì, lúc này anh dùng đèn pin chiếu về phía trước, liền thấy ở phía trước mộ đạo, sừng sững một cánh cửa đá cao khoảng hai mét, rộng ba mét.

Nhìn thấy cánh cửa đá này, Trần Phong và mọi người lập tức dừng bước.

Sau đó, Trần Phong cẩn thận dùng đèn pin chiếu vào, liền thấy cánh cửa đá dường như trống rỗng ở giữa.

Đúng vậy!

Chỉ thấy, nó giống như một cánh cửa vòm, hai bên không có cửa, phần giữa hoàn toàn trống.

Nếu đi từ phía trước, dường như có thể trực tiếp vào một khu vực

hoàn toàn mới.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong có chút không nén được sự kích động.

Bởi vì, cấu trúc kiểu này, không còn nghi ngờ gì nữa chính là địa cung hoặc là chủ mộ thất!

Nhận ra điều này, Trần Phong lập tức hạ thấp giọng nhắc nhở: "Lão Ngô, Bàn Tử!

Cánh cửa đá phía trước có thể thông thẳng đến địa cung chủ mộ, hoặc là chủ mộ thất.

Nhưng chúng ta phải cẩn thận một chút, cánh cửa đá hoàn toàn mở, không giống như mộ thất bị phong kín từ bên trong." "Càng là tình huống này, càng phải tăng cường cảnh giác.

Chúng ta đi xem thử..." Lời của Trần Phong không sai!

Bởi vì, càng gần phạm vi chủ mộ thất, càng có khả năng ẩn giấu cơ quan chí mạng.

Trong tình huống này, Trần Phong phải kiểm tra tất cả những nơi có thể ẩn giấu nguy hiểm một lượt, mới có thể đi vào.

Tiếp theo, Trần Phong liền kiểm tra xung quanh một lượt, sau khi xác nhận không có cơ quan, mới dẫn Ngô Bát Nhất và mấy người kia cẩn thận đến gần cửa đá.

Sau khi cuối cùng đến gần cửa đá, Trần Phong lại không vội vào, mà cẩn thận quan sát xung quanh cửa vòm.

Nhưng kỳ lạ là, xung quanh cửa vòm lại không có bất kỳ văn bia hay chữ khắc nào.

"Lão Trần...

ở đây không có thụy hiệu à?", Bàn Tử đột nhiên hỏi.

Lần này chưa đợi Trần Phong lên tiếng, Ngô Bát Nhất đã nói thẳng: "Người thời Nguyên căn bản không tin những thứ này, người Mông Cổ không giống người Hán chúng ta, không có thụy hiệu hay văn bia chữ khắc cũng không có gì lạ." Đúng vậy!

Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong gật đầu.

Sau đó, vừa kiểm tra xung quanh vừa nói: "Lão Ngô nói đúng, người Mông Cổ quả thực không tin những thứ này.

Nhưng, dù vậy, chúng ta vẫn phải kiểm tra... rốt cuộc nếu bên trong là chủ mộ thất, vậy thì xung quanh có thể ẩn giấu cơ quan." Nghe Trần Phong nói, mấy người tạm thời đều không dám đến gần.

Trần Phong cũng cẩn thận đi về phía trước hai bước, rồi mới dùng đèn pin chiếu vào trong.

Nhưng kỳ lạ là, anh phát hiện xung quanh cửa mộ thất, dường như không có ngăn tối chứa cơ quan.

Trừ phi...

Nghĩ đến điểm mấu chốt, Trần Phong cẩn thận nhìn vào cấu trúc bên trong cửa đá.

Sau khi nhìn thấy vách tường của hành lang bên trong, Trần Phong đã hiểu ra.

Chỉ thấy, bên trong hành lang, sừng sững treo một chiếc mặt nạ Bí Hý.

Thấy vậy, Trần Phong đã hiểu ra.

Thế là, anh chiếu đèn pin vào, đồng thời nói: "Lão Ngô... bên trong có một cái Đoạn Long Áp.

Bên cạnh vách tường có một chiếc mặt nạ Bí Hý, thứ này là người thời Nguyên học được từ người Hán.

Một khi chiếc mặt nạ này vỡ, Đoạn Long Áp nặng mấy tấn phía trên sẽ rơi xuống, lúc đó chúng ta đều không ra được." Trong lúc nói, mấy người Trần Phong đều thuận theo ánh đèn pin nhìn lên.

Theo ánh đèn pin chiếu vào, quả nhiên cũng phát hiện, phía trên quả thực có một khối Đoạn Long Áp khổng lồ.

Thấy vậy, tất cả mọi người đều không nhịn được nuốt nước bọt.

"Lão Trần... sau khi chúng ta vào, lỡ như Đoạn Long Áp rơi xuống, ai cũng không ra được!" Lúc này, Ngô Bát Nhất không nhịn được lên tiếng.

Lúc này, Trần Phong cũng cẩn thận suy nghĩ hai giây, sau đó mới nói: "Vào thì chắc chắn phải vào... nhưng cũng không thể không để ý đến Đoạn Long Áp.

Lão Ngô, ông ở bên ngoài canh chừng, lỡ như có gió thổi cỏ lay, lập tức hét vào trong!" Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu.

Anh nói không sai!

Hiện giờ, Lưu Kim Bảo là địch hay bạn chưa rõ, Bàn Tử cũng không thể khiến người ta yên tâm.

Cho nên, hiện giờ để Ngô Bát Nhất đợi bên ngoài là lựa chọn tốt nhất.

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất liền đứng canh ở cửa.

Trần Phong hít sâu một hơi, sau khi kiểm tra xong xung quanh xác nhận không có cơ quan, liền dẫn Bàn Tử và người kia, cẩn thận đi vào.

Vừa đi vào, Trần Phong lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào Đoạn Long Áp trên đầu.

Khối đá lớn này, nếu một khi rơi xuống, tất cả mọi người đều phải chết!

Nhưng may mắn là, bên trong cửa dường như không có cơ quan, sau khi Trần Phong cẩn thận đi vào, phát hiện bên trong cửa dường như là một không gian dưới lòng đất vô cùng rộng lớn.

“Bàn Tử...

Chương 177

hai người đừng động vội!" Khi vừa vào một không gian mới, lựa chọn tốt nhất là không hành động thiếu suy nghĩ, trước tiên hãy kiểm tra tình hình xung quanh.

Ngay lập tức, Trần Phong liền dùng đuốc và đèn pin nhìn xung quanh.

Nhưng, sau khi nhìn rõ tình hình xung quanh, ngay cả Trần Phong cũng không nhịn được mà mắt trợn tròn, miệng há hốc.

Bởi vì, anh đột nhiên phát hiện bên trong cửa đá, là một không gian dưới lòng đất khổng lồ.

Dùng đèn pin chiếu vào, chỉ thấy xung quanh là một không gian rộng hơn bốn mươi mét, xung quanh không gian này có hơn mười cây cột đá khổng lồ điêu khắc rồng phượng.

Xem ra, đây hẳn là phạm vi địa cung rồi.

Nhận ra tình huống này, Trần Phong liền gật đầu với hai người kia: "Không sai rồi, xem ra đây hẳn là địa cung của lăng mộ thời Nguyên, nếu tìm kiếm ở đây, hẳn là có thể tìm được đường thông đến chủ mộ thất." Nói đến đây, Trần Phong liền trực tiếp tìm kiếm xung quanh.

Bàn Tử và Lưu Kim Bảo hai người, cũng bắt đầu không ngừng quan sát xung quanh.

Rốt cuộc, nếu là phạm vi địa cung, vậy thì tương đương với việc đã thực sự vào mộ thất.

Nhưng, khi đang tìm kiếm đường đến mộ thất, Trần Phong lại đột nhiên phát hiện có điều không ổn.

Chỉ thấy, ở vị trí không xa, dưới vách tường phía trước, dường như có một bệ đá dài hơn hai mét.

Trên bệ đá đó, có một vật thể hình dạng quan quách.

Lập tức, Trần Phong liền dùng đèn pin chiếu vào...

"Bàn Tử!" Giây tiếp theo, Trần Phong trực tiếp gọi.

Nghe thấy giọng anh, hai người kia vội vàng nhìn theo, nhưng khi nhìn rõ thứ trên bệ đá, cả ba đều im lặng không nói.

Bởi vì, thứ đặt trên bệ đá đó, thực sự là một chiếc quan quách phủ đầy bụi.

Đúng vậy!

Ngoài ra, sau khi Trần Phong cẩn thận quan sát xung quanh một lượt, càng phát hiện ra đây là nơi sâu nhất của mộ đạo địa cung, xung quanh căn bản không có đường hầm nào đi vào sâu hơn.

Nếu vậy, chiếc quan quách này chính là nơi chôn cất chủ nhân ngôi mộ!

Còn về địa cung này, thực tế cũng là nơi đặt chủ mộ thất của chủ nhân ngôi mộ.

Nhận ra điều này, Trần Phong cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Bởi vì, anh thực sự không ngờ, đây lại là chủ mộ thất?

Nói cách khác, cái gọi là mộ thất và địa cung, thực ra là cùng một nơi!

Nhận ra khả năng này, Trần Phong và Bàn Tử nhìn nhau.

Sau đó, ba người ngầm gật đầu, Trần Phong liền cẩn thận dùng đèn pin kiểm tra con đường dẫn lên trên vách đá.

Sau khi xác định dưới đất không có cơ quan, Trần Phong mới cẩn thận đi lên bậc thềm.

Lúc này, Bàn Tử và người kia cũng theo sát phía sau, ba người cuối cùng cũng bước đến dưới vách đá.

Khi Trần Phong đến dưới vách đá, cẩn thận dùng đèn pin chiếu vào, chỉ thấy một bệ đá rộng hơn hai mét.

Trên bệ đá, sừng sững một chiếc quan quách phủ đầy bụi.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong cẩn thận kiểm tra xung quanh bệ đá.

Sau khi xác nhận gần quan quách không có cơ quan, anh mới cẩn thận dùng tay lau chiếc quan quách trước mắt.

Nhưng, sau khi lau đi một phần bụi, nhìn thấy bộ mặt thật của chiếc quan quách, Trần Phong lại đột nhiên sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy, chiếc quan quách này không phải làm bằng gỗ Nam Mộc, cũng không phải Thần Mộc Côn Luân, mà là đúc bằng gang thép?

Đúng vậy!

Toàn bộ chiếc quan quách dưới ánh đèn phản chiếu một thứ ánh sáng màu xanh.

Trần Phong nhìn kỹ, chiếc quan quách còn có một ít rỉ sét màu xanh lục.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chiếc quan quách này được đúc bằng đồng thanh?!

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong không nhịn được nuốt nước bọt.

Sau đó, anh nhường chỗ cho hai người phía sau, để họ đều có thể

nhìn rõ chiếc quan quách. *Hít!* Cũng trong khoảnh khắc này, Bàn Tử chưa kịp phản ứng, nhưng Lưu Kim Bảo bên cạnh lại không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh.

"Lão Trần... chuyện gì vậy?

Quan tài đúc bằng đồng thanh?" Lúc này, Bàn Tử cũng không nhịn được hỏi.

Giây tiếp theo, chưa đợi Trần Phong lên tiếng, đã nghe Lưu Kim Bảo bên cạnh đột nhiên nói: "Ấm tử quan, thanh đồng quách, bát tự bất ngạnh vật cận tiền..." "Ý gì vậy?" Lúc này, sau khi nghe hắn nói, Bàn Tử vẫn còn mù tịt.

Nhưng tuy hắn không hiểu, Trần Phong lại đã tiếp thu kiến thức mà hệ thống truyền tải.

Cho nên, Trần Phong hiểu rõ cái gọi là quan quách bằng đồng thanh, rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Do đó, Trần Phong cũng trực tiếp trả lời: "Phát Khâu ấn, Mạc Kim phù, hộ thân khước bất hộ quỷ xuy đăng.

Ấm tử quan, thanh đồng quách, bát tự bất ngạnh vật cận tiền... chính là loại này.

Đồng quan quách, thường là một số người chết oan, sau khi hạ táng mới sử dụng quan quách này." "Những người này khi còn sống có oán hận lớn, sau khi chết có khả năng rất lớn sẽ trá thi.

Cho nên, khi chôn cất chủ nhân ngôi mộ, thường sẽ sử dụng quan quách bằng đồng thanh, để cho chủ nhân ngôi mộ dù có trá thi cũng không thể ra ngoài!" Nghe đến đây, Lưu Kim Bảo gật đầu xác nhận.

Lúc này, Bàn Tử cũng không biết phải làm sao, sững sờ tại chỗ không nói được câu nào.

Rốt cuộc ai cũng không ngờ, trong lăng mộ vất vả lắm mới tìm được, lại có quan quách bằng đồng thanh?

Làm sao bây giờ?

Lúc này, Trần Phong cũng có chút lo lắng.

Rốt cuộc, nhìn vào tình hình hiện tại, ngôi mộ này đâu đâu cũng toát lên vẻ quỷ dị.

Chiếc quan quách bằng đồng thanh trước mắt, rõ ràng không phải là thứ mà một ngôi mộ bình thường nên có.

"Lão Trần... có mở quan tài không?" Lúc này, Bàn Tử cũng không nhịn được hỏi.

Nghe hắn nói, Trần Phong cũng cắn răng suy nghĩ vài giây, sau đó cẩn thận phân tích: "Thắp nến lên... nếu sau khi chúng ta mở quan tài, có chuyện gì kỳ lạ, lập tức quay về theo đường cũ." Nghe Trần Phong nói, hai người Bàn Tử cũng gật đầu.

Quả thực, khó khăn lắm mới tìm được một chiếc quan quách như vậy, nếu ngay cả mở ra cũng không dám, vậy thì coi như công cốc.

Cho nên, hiện giờ thắp nến mở quan tài là lựa chọn tốt nhất.

Nếu có nguy hiểm, lập tức ra ngoài cũng kịp.

Hơn nữa, tuy trong giới đạo mộ có lời đồn về quan quách bằng đồng thanh, nhưng đó cũng chỉ là lời đồn mà thôi.

Cho đến nay, chưa ai từng thấy chuyện kỳ lạ như vậy.

Nghĩ đến đây, ba người đều hạ quyết tâm.

Ngay sau đó, Trần Phong liền trực tiếp đến trước quan quách cẩn thận xem xét, rồi phân tích: "Đối với lăng mộ thời xưa, nếu là lăng của đế vương, vậy thì quan quách nên đặt mặt nam lưng bắc.

Đây là lăng mộ của tướng quân, vị trí đặt hẳn là từ tây sang đông.

Cho nên, vị trí góc đông nam, hẳn là ở phía bên trái xiên của quan quách." "Bàn Tử, thắp nến!" Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử lập tức lấy nến từ ba lô ra, rồi thắp ở góc đông nam của mộ thất.

Chương 178

Khi nến được thắp lên, cả ba người đều lập tức nhìn về phía ngọn nến.

Đợi vài giây, sau khi Trần Phong xác nhận ngọn nến không có gì thay đổi, anh mới quay lại trước quan quách, rồi cẩn thận dùng chủy thủ đút vào khe hở của quan quách.

Lập tức, Trần Phong phát hiện ra điều bất thường.

Anh cảm thấy việc đút chủy thủ vào rất khó khăn, dường như khe hở của quan quách đã bị đổ sắt nóng chảy vào, phong kín hoàn toàn toàn bộ chiếc quan quách.

Phát hiện ra điều này, trong lòng Trần Phong càng thêm vài phần lo lắng.

Bởi vì, cách làm này có thể là để giữ cho thi thể không bị mục rữa.

Nhưng, trong lòng anh lại luôn cảm thấy có gì đó không ổn...

Nhưng, may mà sắt nóng chảy đã bị rỉ sét lâu năm.

Ngay sau đó, Trần Phong dùng chủy thủ sắc bén, men theo bốn phía của quan quách đút xiên vào, rồi gắng sức cắt một vòng.

Sau khi xác nhận đã cắt rời nắp quan tài, Trần Phong mới gật đầu với phía sau.

Lập tức, hai người Bàn Tử nhận được tín hiệu.

Ngay sau đó, ba người đứng trước quan quách, cẩn thận đặt tay lên nắp quan tài, rồi dùng sức đẩy về phía sau. *Vù ~* Lập tức, cùng với việc nắp quan tài bị đẩy ra, một luồng gió nhẹ đột nhiên thổi ra từ bên trong.

Lập tức, ba người Trần Phong vội vàng ngồi xổm xuống chờ đợi.

Sau vài giây, Trần Phong nhìn ngọn nến đang từ từ cháy, mới yên tâm.

Tiếp theo, ba người Trần Phong cẩn thận thò đầu vào xem, nhưng khi nhìn thấy tình hình bên trong quan quách, Trần Phong lại không nhịn được ngây người tại chỗ.

Chỉ thấy, bên trong quan quách quả thực có một xác khô, nhưng đó lại là một thi thể không đầu vô cùng quỷ dị!

Đúng vậy!

Trần Phong thuận theo ánh đèn pin nhìn kỹ, phát hiện thi thể trong quan quách, quả thực là một xác khô không có đầu.

Cẩn thận dùng đèn pin chiếu vào, anh phát hiện da thịt ở vị trí cánh tay của thi thể đã sớm khô quắt, phong hóa thành một chất giống như thịt lạp.

Những vị trí khác tuy không nhìn thấy, nhưng chắc chắn cũng là tình huống này.

Quan trọng hơn là, cỗ thi thể này không có đầu!

Trần Phong nhìn kỹ, phát hiện vị trí đầu của cỗ thi thể, dường như đã bị chặt đứt.

Chỗ cổ bị đứt, dường như có một ít mảnh vụn gỗ.

Trần Phong cẩn thận dùng tay nhón một nhúm, đặt dưới mũi ngửi.

Lập tức, một mùi gỗ xộc vào mũi.

Phát hiện ra điều này, Trần Phong liền không quay đầu lại mà nói: "Không sai được... hẳn là lăng mộ của một vị tướng quân nào đó thời Nguyên.

Chỉ có điều, chiếc quan quách này có lẽ năm đó không ai mở ra.

Cho nên, thi thể đã phong hóa thành chất liệu giống như thịt lạp." "Nhưng, thi thể trong chiếc quan quách này, hẳn là thi thể của một tội thần nào đó... không tin thì nhìn vị trí đầu đi..." Trong lúc nói, Trần Phong chỉ vào vị trí phía trên thi thể.

Hai người Bàn Tử nhìn kỹ, cũng thấy những mảnh vụn gỗ phía trên cổ thi thể.

Thấy vậy, Lưu Kim Bảo không nhịn được nói: "...Đây là mảnh vụn gỗ dùng để điêu khắc đầu người?" Nghe câu hỏi, Trần Phong gật đầu.

Lúc này, Bàn Tử lại không nhịn được hỏi: "Lão Trần, ý gì vậy?

Trên thi thể, sao lại có mảnh vụn gỗ?" Nghe câu hỏi, Trần Phong mới giải thích: "Đây là một hình thức tuẫn táng thời xưa... ví dụ như lăng mộ của Quan Vũ năm đó, còn có mộ của Lữ Bố Ôn Hầu.

Thời xưa, bất kỳ võ tướng nào bị chém đầu, sau khi chôn cất, người xây lăng mộ đều sẽ dùng gỗ dương để điêu khắc đầu người cho họ." "Làm như vậy, là để giữ cho thi thể được nguyên vẹn sau khi chôn cất.

Nhưng, gỗ dương rất dễ bị oxy hóa, cho nên sau hàng trăm nghìn năm lắng đọng, những thi thể này sẽ chỉ còn lại thân thể đã phong hóa, vị trí đầu vì gỗ bị phong hóa, sẽ hình thành những mảnh vụn gỗ này." Nói đến đây, Trần Phong vốc một nắm mảnh vụn gỗ trong quan quách.

Sau đó, anh quay đầu nói với Bàn Tử: "Chủ nhân ngôi mộ trong chiếc quan quách này, chắc chắn cũng là tình huống này.

Nhưng, nói thật tôi cũng không nhìn ra, rốt cuộc thời Nguyên năm đó có vị tướng lĩnh nào bị xử chém đầu, rồi lại chôn cất quan quách ở

núi Vũ Lăng, Tương Tây.” Nói đến đây, trong lòng Trần Phong cũng ngũ vị tạp trần.

Bởi vì, anh thực sự không nhìn ra, rốt cuộc mộ của ai vào thời Nguyên năm đó lại có quy cách như vậy?

Theo kiến thức mà hệ thống truyền tải, Trần Phong chắc chắn rằng thời Nguyên chỉ có hai triều, lúc đó dường như không có tướng lĩnh nào phải chịu tội chém đầu.

Huống hồ, còn là kiểu dùng gỗ làm đầu để chôn cất?

Trong lịch sử căn bản không có ghi chép...

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không khỏi có chút thắc mắc.

Đúng lúc này, Bàn Tử cũng đột nhiên thúc giục: “Lão Trần... nghĩ nhiều làm gì?

Tìm đồ bồi táng của chủ nhân ngôi mộ trước, vạn nhất có thứ gì đó tiết lộ thân phận của ông ta, lúc đó chúng ta sẽ biết.” Nghe hắn nói, Trần Phong cũng ngầm gật đầu.

Bàn Tử nói không sai!

Trên quan quách và bên ngoài lăng mộ, đều không có chữ.

Có thể là vì thời Nguyên không coi trọng những thứ này, nhưng nếu chủ nhân ngôi mộ mang theo đồ bồi táng, có lẽ có thể dựa vào những minh khí đó để tìm ra thân phận của ông ta.

Từ đó, quan trọng hơn là tìm ra manh mối liên quan đến Quý phi mộ...

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền cẩn thận nhìn vào trong quan quách.

Nhìn kỹ, anh mới phát hiện ra sự khác biệt trong thân phận của chủ nhân ngôi mộ.

Chỉ thấy, trên người chủ nhân ngôi mộ không đầu, sừng sững mặc một bộ áo giáp giống như vảy cá, bao bọc toàn bộ cơ thể.

Chứng kiến cảnh này, trong lòng Trần Phong kinh ngạc.

Anh nhận ra rồi, đây là áo giáp tỏa tử vảy cá thời Nguyên.

Loại áo giáp này sớm nhất có nguồn gốc từ thời Đường, sau đó lại hấp thu kỹ thuật của thời Minh.

Loại áo giáp này, vừa có sự chắc chắn của Minh Quang Khải, lại vừa có tính chất ôm sát cơ thể.

Nói trắng ra, loại áo giáp này về cơ bản là trang bị tiêu chuẩn của đại tướng quân thời Nguyên!

Thấy vậy, Trần Phong chắc chắn chủ nhân ngôi mộ chắc chắn là một vị tướng quân nào đó thời Nguyên.

Nhưng, có loại áo giáp này mặc trên người, lại cản trở việc kiểm tra tình hình thi thể.

Trần Phong cẩn thận dùng tay ấn lên người thi thể để kiểm tra, nhưng căn bản không thể cảm nhận được có thứ gì giấu dưới thi thể.

Do xúc giác bị cản trở, Trần Phong cũng cảm thấy đau đầu.

Thế là, anh cắn răng, dứt khoát luồn tay từ cổ áo của thi thể vào, rồi cẩn thận ấn vào trong.

Nhưng vừa chạm vào, Trần Phong đã phát hiện có điều không ổn.

Cẩn thận ấn xuống, anh đột nhiên phát hiện vị trí lồng ngực của thi thể, dường như rất cứng.

Chạm vào, giống như đang sờ vào một khối sắt vậy.

Tình huống gì đây?

Phát hiện ra điều kỳ lạ, Trần Phong nuốt nước bọt, dứt khoát cởi

áo giáp tỏa tử của thi thể ra.

Chương 179

Sau đó, anh dùng đèn pin cẩn thận soi vào, nhìn xuống.

Nhưng, sau khi nhìn rõ tình hình ở lồng ngực của thi thể, Trần Phong lại đột nhiên trợn to mắt.

Chỉ thấy, vị trí lồng ngực của thi thể, một mảng màu đen kịt.

Làn da đó giống như bị quét mực lên, trông bóng loáng và đen kịt.

Hơn nữa, dùng tay ấn xuống, làn da đó lại cứng một cách lạ thường!

Nhận ra điều này, Trần Phong đột nhiên hít vào một hơi khí lạnh.

Lúc này, phát hiện ra sự kỳ lạ của Trần Phong, Bàn Tử cũng không nhịn được hỏi: "Lão Trần... chuyện gì vậy?!" Nhưng, Trần Phong lại căn bản không có thời gian để ý, trực tiếp thúc giục: "Mau lên, đậy nắp quan tài lại!" Nghe Trần Phong nói, hai người kia không dám hỏi nhiều, vội vàng cùng Trần Phong đậy nắp quan tài bằng đồng lại.

Sau khi nắp quan tài được đóng lại, Trần Phong mới có thời gian giải thích cho hai người.

Tiếp đó, nghe Trần Phong nuốt nước bọt nói: "Thứ này gọi là Bán Tiệt Hang..." Bán Tiệt Hang?!

Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử không có cảm giác gì, nhưng Lưu Kim Bảo lại đột nhiên trợn to mắt.

Lúc này, Trần Phong cũng gật đầu nói: "Không sai... trong thuật ngữ đạo mộ của chúng ta, Bán Tiệt Hang cũng là một loại bánh tông, nhưng chỉ tồn tại trong truyền thuyết." "Cái gọi là nửa thân đen kịt tựa hắc hang, không đầu hung sát treo người tang, chính là thứ này.

Bán Tiệt Hang cũng là một loại xác khô, là thi thể không đầu, loại xác khô này nếu một khi thi biến, vậy thì chắc chắn đao thương bất nhập, sức mạnh vô cùng.

Nhưng, cho đến nay trong truyền thuyết đạo mộ, cũng chưa từng xuất hiện thứ này." "Tôi cũng thực sự không ngờ, thứ trong quan tài lại là Bán Tiệt Hang.

Chẳng trách, quan quách phải dùng đồng thanh chế tạo, và còn phải đổ sắt nóng chảy vào!" Bán Tiệt Hang?!

Cũng vào lúc này, nghe xong lời giải thích của Trần Phong, Lưu Kim Bảo và Bàn Tử đều nhìn nhau.

Lưu Kim Bảo còn đỡ hơn một chút, dù sao cũng đã từng nghe qua một số chuyện khó tin.

Nhưng, Bàn Tử lại không nhịn được nuốt nước bọt nói: "Lão Trần, thứ quái quỷ gì vậy?

Bán Tiệt Hang... trong lăng mộ thật sự có thứ này sao?" Nghe hắn nói, Trần Phong chưa kịp lên tiếng, Lưu Kim Bảo đã trực tiếp trả lời: "Tôi cũng từng nghe qua một chút... trước đây khi tôi đi đổ đấu ở Tương Tây, nghe người già trong núi nói, từng có người thấy trong núi có thi thể không đầu nửa thân người... thứ này toàn thân đen kịt, gặp phải chắc chắn không có chuyện tốt lành." Lúc này, Trần Phong cũng gật đầu nói: "Cái gọi là...

Bán Tiệt Hang, Bán Tiệt Hang, lê dân bá tính phải tai ương.

Tôi cũng chỉ xem trong cổ tịch, nghe nói thứ này thường xuất hiện trong một số lăng mộ của tướng quân thời xưa.

Bởi vì, thứ này tuy là bánh tông, nhưng thực tế lại thiên về cổ thuật hơn..." "Cho đến nay không ai biết Bán Tiệt Hang là gì, nhưng trong 'Duyệt Vi Thảo Đường Bút Ký' có một đoạn văn hiến ghi chép

lại, nghe nói thứ này là do con người tạo ra.” Nói đến đây, Trần Phong nhìn Bàn Tử rồi trịnh trọng nói: “Hơn nữa, chẳng phải trước đây chúng ta cũng đã thấy Bạch Mao Hống sao?

Trên thế giới có những thứ không thể giải thích được, cũng không phải chưa từng thấy.” Nói rồi, Trần Phong ra hiệu cho hai người mau chóng lùi khỏi bệ đá, sau đó tìm kiếm xung quanh xem có manh mối nào về Quý phi mộ hay không, hoặc là những đồ bồi táng khác.

Rốt cuộc, trong một địa cung quỷ dị như vậy, đột nhiên xuất hiện một chiếc quan quách bằng đồng chứa Bán Tiệt Hang, Trần Phong cũng không dám ở lại đây lâu.

Bất luận Bán Tiệt Hang đó là thật hay giả, lỡ như xảy ra chuyện quái dị, không ai sống nổi.

Cho nên, Trần Phong chỉ muốn mau chóng tìm ra thân phận của chủ nhân ngôi mộ, hoặc là manh mối liên quan đến Quý phi mộ, rồi nhanh chóng rời đi.

Nhưng, điều khiến Trần Phong không ngờ là, trong khoảnh khắc quay đầu lại. *Vù ~* Đột nhiên, Trần Phong cảm giác nhạy bén, trong địa cung kín mít, đột nhiên thổi một cơn gió nhẹ vào mặt.

Lập tức, cả ba người Trần Phong đều đứng sững tại chỗ.

Sau đó, càng nhìn chằm chằm vào ngọn nến ở góc đông nam của mộ thất, ngây người không chớp mắt.

Lúc này, chỉ thấy ngọn nến đó từ từ nghiêng ngả trong gió nhẹ, cuối cùng đột nhiên tắt ngấm.

“Lão Trần...

Quỷ xuy đăng?!” Chứng kiến cảnh này, Bàn Tử lập tức nhỏ giọng nhắc nhở.

Nghe câu hỏi, trong lòng Trần Phong cũng như có một luồng khí nóng dâng lên.

Không vì gì khác!

Bởi vì anh chắc chắn, trong một không gian kín mít như vậy, không thể nào tạo ra sức gió đủ để thổi tắt ngọn nến.

Nguyên nhân duy nhất để xảy ra tình huống này, là chủ nhân ngôi mộ đã nổi giận.

"Bàn Tử, ông lấy đồ rồi sao?!" Lúc này, Trần Phong lập tức lớn tiếng hỏi.

Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử lại càng lo lắng hơn mà hét lên: "Tôi cũng không lấy mà!

Tôi..." Đang nói, Bàn Tử đột nhiên dùng súng săn chỉ vào Lưu Kim Bảo rồi lớn tiếng quát: "Thằng họ Lưu kia, rốt cuộc mày đã lấy gì?!" "Tôi... tôi cũng không lấy mà!

Chuyện gì vậy?" Điều khiến người ta càng kỳ lạ hơn, Lưu Kim Bảo cũng lo lắng đến mức sắc mặt biến đổi.

Hắn càng không hiểu, tại sao ngọn nến lại tắt, mà Trần Phong lại có vẻ lo lắng như vậy?

Nhưng, lúc này Trần Phong cũng không thể giữ được bình tĩnh, sau đó lớn tiếng nói: "Quỷ xuy đăng!

Xảy ra chuyện rồi!" Cũng vào lúc này, Bàn Tử không nói hai lời, trực tiếp dùng súng săn dí vào vai Lưu Kim Bảo, sau đó lớn tiếng hét về phía Trần Phong: "Lão Trần!

Thằng này không đáng tin, nó hại chết chúng ta rồi!

Mày, rốt cuộc mày đã lấy thứ gì, mau trả lại đi!" "Được rồi!

Bàn Tử đừng làm loạn nữa!" Lúc này, Trần Phong lại trực tiếp

ngăn cản hai người.

Rốt cuộc, mối đe dọa hiện giờ đến từ mộ thất, chứ không thể tự giết hại lẫn nhau.

Nhưng, điều khiến Trần Phong càng khó hiểu hơn, Lưu Kim Bảo dường như để chứng minh, trực tiếp lộn hết túi ra.

"Tôi nói rồi, tôi cũng không lấy mà!

Tôi cũng không biết chuyện gì nữa!" Vừa lớn tiếng hét, Lưu Kim Bảo cũng lo lắng đến mức mặt đầy mồ hôi lạnh.

Bởi vì hắn quả thực cũng không lấy gì, càng không rõ tại sao trong mộ thất lại xảy ra chuyện khó tin như vậy.

Nghe những lời này, trong lòng Trần Phong cũng như có trăm con kiến bò.

Chuyện gì vậy?

Anh quả thực cũng không lấy gì!

Nhưng, hiện giờ ngọn nến lại tắt ngấm không có dấu hiệu gì.

Nhưng đã không lấy đi đồ bồi táng, vậy thì chủ nhân ngôi mộ muốn để lại thứ gì đây?

Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên đồng tử co rút lại, lớn tiếng hét: "Chủ nhân ngôi mộ muốn tôi để lại, là mạng!" "Ý gì vậy lão Trần?!" Lúc này, Bàn Tử cảm thấy đầu óc rối bời.

Nhưng, Lưu Kim Bảo lại trực tiếp lớn tiếng hét: "Chủ nhân ngôi mộ muốn chúng ta chết ở đây!" Đúng vậy!

Trần Phong bây giờ có thể khẳng định, đã không ai lấy gì từ trong quan quách, vậy thì thứ duy nhất có thể để lại chính là mạng sống.

Nghĩ đến đây, Trần Phong chuẩn bị co giò bỏ chạy.

Nhưng vào giây tiếp theo... *Ầm!* Đột nhiên một tiếng vang như sấm rền, đột ngột vang lên sau lưng ba người.

Nghe thấy âm thanh này, ba người Trần Phong lập tức cứng đờ tại chỗ, vô thức nhìn về phía quan quách.

Chương 180

Nhưng vừa nhìn, ai cũng không nói nên lời.

Bởi vì, ba người Trần Phong đột nhiên thấy, cùng với tiếng vang vừa rồi, nắp quan tài vốn đã bị đóng lại, lại rung lên. *Ầm!* Dường như vào lúc này, tiếng vang tiếp theo lại vang lên.

Cùng với tiếng rung động, nắp quan tài bằng đồng cũng bị va đập nghiêng lên vài phần.

Giây tiếp theo, những tiếng va đập liên tiếp không ngừng vang lên.

Trông có vẻ, dường như thứ trong quan quách, muốn chui ra từ bên trong!

"Bàn Tử... chạy!" Nhận ra điều này, làm sao Trần Phong có thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ngay lập tức, không nói hai lời, anh lớn tiếng hét lên rồi kéo Bàn Tử chạy về hướng Đoạn Long Áp.

Cùng lúc đó, Lưu Kim Bảo cũng lập tức theo sau!

Lúc này, tốc độ của ba người gần như đã đạt đến giới hạn, bay như điên ra ngoài.

Cảm giác như, chỉ cần chậm một bước, sẽ bị thứ đó kéo lại vào quan tài.

Nghĩ đến đây, ba người Trần Phong gần như phát điên mà chạy về phía trước.

Sau lưng họ, tiếng va đập như sấm rền vẫn đang gõ vào tim họ. *Ầm~Ầm!* Mỗi một tiếng va đập, đều khiến lòng Trần Phong càng thêm sốt ruột.

Tình huống này không còn nghi ngờ gì nữa, chủ nhân ngôi mộ sắp ra khỏi quan quách rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng vừa chạy đến gần Đoạn Long Áp, ngẩng đầu lên đã có thể thấy Ngô Bát Nhất.

Nhưng vào giây tiếp theo, Trần Phong lại thấy Ngô Bát Nhất đang chỉ về phía sau, sắc mặt dường như vô cùng lo lắng.

Sau đó, anh nghe thấy Ngô Bát Nhất hét lên: "Lão Trần... mau nằm xuống!" Nghe thấy âm thanh này, trong lòng Trần Phong lập tức chùng xuống.

Vô thức quay người lại nhìn, nhưng ngay sau đó anh đã thấy một cảnh tượng cả đời khó quên.

Chỉ thấy, cùng với một tiếng va đập cực lớn, nắp quan tài bằng đồng đó giống như một miếng sắt bay, nhắm thẳng hướng lối ra mà bay vút đi. *Vù ~* Lập tức, sau khi Trần Phong nghe thấy tiếng rít đó, lông tóc toàn thân đều dựng đứng.

Cũng vào lúc này, Bàn Tử và Lưu Kim Bảo cũng phát hiện ra điều bất thường.

Hai người quay đầu lại nhìn, phát hiện miếng nắp quan tài bằng đồng đó đang lao thẳng về phía lưng Trần Phong.

Xem ra, với lực đạo và trọng lượng của nắp quan tài, nếu va vào người Trần Phong, thậm chí có thể trực tiếp chém anh thành hai nửa!

"Lão Trần!" Lập tức, Bàn Tử không nhịn được mà hét lên.

Nhưng, lúc này lao tới đã không kịp nữa rồi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, gần như trong chớp mắt, Trần Phong dưới bản năng sinh tồn, đột nhiên vô thức đạp một chân lên vách tường, dùng lực đó nghiêng người lao về phía trước.

Ngay sau đó, Trần Phong vội vàng nằm rạp xuống đất...

Cũng trong khoảnh khắc nằm xuống, miếng nắp quan tài bằng đồng đó gần như sượt qua xương sống lưng Trần Phong mà bay ra ngoài.

Thậm chí, trong khoảnh khắc bay qua, má của Trần Phong cũng bị tiếng gió rít va vào đau rát.

Khi Trần Phong vừa nằm rạp xuống đất, miếng nắp quan tài đó giống như một viên đạn pháo va vào vách tường. *Choang!* Lập tức, cùng với một tiếng vang lớn, Trần Phong vội vàng ngẩng đầu.

Sau khi nhìn rõ tình hình phía trước, trong lòng Trần Phong cũng một trận sợ hãi.

Chỉ thấy, nắp quan tài đó trực tiếp găm vào trong vách tường.

Lún sâu ba phân!

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong có thể tưởng tượng, nếu lúc nãy không né kịp, bây giờ e là đã bị chém thành hai nửa.

Cũng nhận ra điều này, Trần Phong cuối cùng cũng biết Bán Tiệt Hang là thứ gì.

Thứ quỷ dị này, nói trắng ra là một con quái vật!

Toàn thân như gang như sắt, đao thương bất nhập, nhưng không ngờ sức mạnh của Bán Tiệt Hang lại kinh khủng như vậy?

Nhìn vào tình huống nắp quan tài bay ra, thậm chí nó có thể xé xác người sống!

Chẳng trách, quan quách phải dùng đồng thanh đúc, đổ sắt nóng chảy, bên ngoài còn có một cái Đoạn Long Áp.

Hóa ra, tất cả đều là để trấn áp thi thể, ngăn không cho Bán Tiệt Hang ra khỏi mộ!

“Lão Trần...

ông sao rồi!” Lúc này, Bàn Tử đột nhiên lao đến chỗ Trần Phong.

Nhưng, Trần Phong lại không dám chậm trễ một giây nào, trực tiếp kéo hai người rồi hét lên: “Mau đi thôi!

Đừng nói nhảm nữa!” Tiếng nói vừa dứt, Trần Phong không nói hai lời, trực tiếp kéo hai người lao ra ngoài.

Lúc này, anh không nhịn được quay đầu lại nhìn một cái, cả ba người đều sợ đến mức mặt mày tái mét.

Bởi vì, chỉ thấy cùng với việc nắp quan tài bay ra, cỗ thi thể trong quan quách đó thật sự đã ngồi dậy. *Xoạt xoạt xoạt ~* Cùng với việc thi thể bước ra khỏi quan quách, những mảnh giáp trên người cũng kêu lách cách.

Tiếng bước chân của nó giẫm trên mặt đất, càng giống như sấm sét giữa trời quang.

Thấy vậy, Trần Phong chỉ cảm thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Lúc nãy không nhìn ra, bây giờ mới phát hiện, thân hình của Bán Tiệt Hang này, dù không có đầu cũng cao hơn một mét tám.

Thân thể to lớn đó giống như gang thép, mặc áo giáp tỏa tử vảy đen càng thêm oai phong lạ thường!

Nhưng hiện giờ, Bán Tiệt Hang đang sải bước về phía họ, tim Trần Phong như muốn nhảy ra ngoài.

Nếu bị Bán Tiệt Hang chặn lại trong mộ thất, không ai sống nổi.

“Bàn Tử!

Mau ra ngoài!” Lúc này, Trần Phong không nhịn được lớn tiếng thúc giục.

Thấy Bàn Tử quay đầu định bắn, anh càng một tay ném hắn ra ngoài.

Thứ quỷ quái này đừng nói là súng, e là ngay cả lựu đạn cũng không nổ chết được!

Cũng vào lúc này, Bàn Tử bị Trần Phong ném ra khỏi mộ thất.

Ngay sau đó, Trần Phong ở phía sau cũng theo sát lao ra, chỉ còn lại Lưu Kim Bảo ở phía sau.

Còn về Trần Phong, vừa lao ra, Ngô Bát Nhất và người kia lập tức kéo anh định chạy về.

Nhưng, Trần Phong lại đẩy hai người ra, trực tiếp đứng nghiêng người bên cửa vòm, cắn răng chờ đợi.

Rốt cuộc, Bán Tiệt Hang là thứ gần như không thể giết được.

Nếu cứ thế chạy về, nhất định sẽ bị đuổi kịp.

Hơn nữa, nếu Bán Tiệt Hang thoát ra khỏi mộ thất, e là bên ngoài chắc chắn sẽ sinh linh đồ thán.

Cho nên, Đoạn Long Áp là cơ hội phản sát duy nhất!

Cơ quan do người xưa xây dựng trong mộ thất, bây giờ Trần Phong cuối cùng cũng hiểu tác dụng của nó.

Chương 181

Nghĩ đến đây, Trần Phong cầm ngược chủy thủ, trực tiếp nhắm vào mặt nạ Bí Hý.

Lúc này, Lưu Kim Bảo cũng thấy hành động của Trần Phong, lập tức tăng tốc lao tới.

"Nhanh lên... nhanh lên!" Lúc này, tay Trần Phong lo lắng đến mức đầy mồ hôi, miệng cũng không nhịn được mà hét lên.

Vào giây tiếp theo, Lưu Kim Bảo cuối cùng cũng lao ra.

Lúc này, Ngô Bát Nhất càng lớn tiếng thúc giục: "Lão Trần!

Mau!" Nhưng, tiếng nói vừa dứt, Trần Phong lại không có chút động tĩnh nào.

Trong ánh mắt kinh hãi của Ngô Bát Nhất và mọi người, anh vẫn đang cắn răng chờ đợi.

Lúc này, mắt thấy Bán Tiệt Hang sắp lao ra, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử gần như lo lắng đến phát điên.

Nhưng, làm sao họ biết được kế hoạch của Trần Phong?

Bán Tiệt Hang không thể để lại... lỡ như thứ này ngay cả Đoạn Long Áp cũng không ngăn được, vẫn là chắc chắn phải chết.

Dưới niềm tin này, mắt Trần Phong gần như đỏ ngầu.

Chờ thêm chút nữa... chờ thêm chút nữa là được!

Lúc này, Trần Phong không ngừng tự cổ vũ trong lòng.

Mắt thấy Bán Tiệt Hang lao ra khỏi mộ thất, Trần Phong càng lo lắng vô cùng.

Mười mét... năm mét... ba mét!

Lúc này, khi Bán Tiệt Hang lao tới, dưới Đoạn Long Áp, cách Trần Phong cũng chỉ còn hai mét, Trần Phong cuối cùng cũng ra tay.

"Chính là lúc này!" Lập tức, Trần Phong thậm chí có thể ngửi thấy mùi hôi của Bán Tiệt Hang.

Tay anh cũng không chậm, dùng hết sức bình sinh đập mạnh chủy thủ vào mặt nạ Bí Hý. *Xoảng!* Lập tức, cùng với một tiếng vỡ vụn, mặt nạ Bí Hý bị Trần Phong dùng sức đập vỡ.

Ngay sau đó, cơ cấu liên động trong vách tường lập tức khởi động. *Rắc rắc rắc!* Cùng với một trận âm thanh, trong vòng một giây ngắn ngủi, Trần Phong nghe thấy trên đỉnh cửa đá truyền đến một tiếng rít.

Ngay sau đó, anh thấy một bóng đen khổng lồ, từ trên đỉnh cửa đá lập tức rơi xuống.

Chỉ thấy, bóng đen đó sừng sững là một khối đá khổng lồ rộng hơn ba mét, cao hơn hai mét.

Khối đá nặng hàng tấn, vừa rơi xuống đã mang theo một luồng gió mạnh. *Vù ~* Trong khoảnh khắc, Trần Phong bị thổi lùi lại hai bước.

Anh cố gắng mở mắt nhìn về phía trước, ngay sau đó anh đã thấy một cảnh tượng cả đời khó quên.

Chỉ thấy, khối đá nặng mười mấy tấn đó, trực tiếp ầm ầm rơi xuống đất.

Bán Tiệt Hang đó không có chút xu hướng chống cự nào, bị đè bẹp xuống đất. *Ầm!* Giây tiếp theo, tiếng va đập cực lớn vang lên, một luồng gió không thể tưởng tượng được từ trong cửa đá tuôn ra, thổi cả bốn người Trần Phong ngã rạp xuống đất.

Trong chốc lát, bụi đất bay mù mịt.

Sau khi cơn chấn động qua đi, mấy người Trần Phong vội vàng bò dậy, dùng đèn pin chiếu vào dưới Đoạn Long Áp.

Nhưng khi nhìn rõ tình hình bên trong cửa đá, khung cảnh trở nên yên tĩnh.

Chỉ thấy, Đoạn Long Áp vừa rơi xuống, đã đập lõm cả mặt đất đá xuống vài phần.

Vị trí khối đá rơi xuống, càng không có chút khe hở nào.

Như vậy, đủ để chứng minh Bán Tiệt Hang đó e là trong khoảnh khắc Đoạn Long Áp rơi xuống, đã bị đè thành thịt vụn.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong và mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, trực tiếp ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

Cảnh tượng vừa rồi, đối với mỗi người, gần như đều là tình thế chắc chắn phải chết.

Nhưng, điều khiến người ta không ngờ là, Trần Phong có thể lâm nguy không loạn, lợi dụng cơ quan trong mộ thất để phản sát chủ nhân ngôi mộ.

Quá khó tin!

Uống một ngụm nước lớn, lúc này Bàn Tử mới phấn khích nói: "Lão Trần, ông thật là có tài!

Lúc nãy nếu không có ông, tôi e là chúng ta không ai chạy được." Nhưng nghe hắn nói, Trần Phong lại im lặng không trả lời.

Lúc nãy chỉ là, nếu không giết Bán Tiệt Hang, không ai có thể thoát ra khỏi mộ thất.

Ngay lập tức, trong tình huống nguy hiểm nhất, anh đã đưa ra lựa chọn tốt nhất.

Nhưng, nếu có thể bóp chết nó từ trong trứng nước, cũng sẽ không có tình huống sau đó.

Nghĩ đến đây, Trần Phong càng khao khát sức mạnh hơn.

Chẳng lẽ, mỗi lần đi đạo mộ, đều là nguy cơ cửu tử nhất sinh sao?

Cũng vào lúc này, Ngô Bát Nhất cũng đột nhiên nói với Bàn Tử: "Được rồi Bàn Tử, sau này thành thật một chút.

Tốt nhất là, sau này chúng ta đừng gặp phải chuyện này nữa." "Đúng rồi lão Trần...

đã tìm thấy manh mối liên quan đến Quý phi mộ chưa?" Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Lưu Kim Bảo cũng lập tức nhìn sang.

Nhưng, sau khi Trần Phong cẩn thận suy nghĩ vài giây, lại chán nản lắc đầu nói: "Không có... trong lăng mộ không có bất kỳ văn bia chữ khắc nào, đừng nói là manh mối liên quan đến Quý phi mộ, tôi ngay cả chủ nhân ngôi mộ là ai cũng không tìm ra.

Nhưng tôi đoán, chủ nhân ngôi mộ khi còn sống chắc cũng không nổi tiếng lắm, nếu không không thể nào bị người ta làm thành Bán Tiệt Hang." "Nhưng, manh mối về Quý phi mộ..." Nói đến đây, Trần Phong cẩn thận hồi tưởng lại những gì đã gặp ở núi Ngưu Tâm.

Anh nhớ, căn cứ của quân Quan Đông lúc đó, cũng liên kết chặt chẽ với lăng mộ của vị tướng quân kia.

Cho nên, trong lăng mộ có thể sẽ xuất hiện tình huống mộ trong mộ.

Nếu như vậy, vậy thì Quý phi mộ có khả năng ở trong Bình Sơn.

Chỉ có điều, phong thủy phía trên lăng mộ đã bị lăng mộ của vị tướng quân này chiếm giữ.

Chính vì nguyên nhân này, mới có khả năng hàng trăm nghìn năm qua không ai biết đến.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình cho mấy người: "Tôi cảm thấy... lăng mộ này có thể giống như ở núi Ngưu Tâm.

Phong thủy của Bình Sơn không tệ, nhưng Đường Tống Nguyên Minh Thanh... triều Nguyên sau triều Đường Tống.

Cho nên tôi cảm thấy, nếu Quý phi mộ cũng ở đây, chắc chắn là được chôn vào Bình Sơn trước..." Nghe đến đây, Lưu Kim Bảo đột nhiên trả lời: "Ý của ông là...

Quý phi mộ được chôn ở Bình Sơn trước, sau đó lăng mộ của tướng quân thời Nguyên lại dựa vào núi làm lăng, xây lăng mộ trên hoặc gần Quý phi mộ.

Vì nguyên nhân này, hàng trăm nghìn năm qua mới không ai tìm được Quý phi mộ?" "Ý gì vậy?" Lúc này, Bàn Tử càng nghe càng hồ đồ.

Cuối cùng, Ngô Bát Nhất dứt khoát nói: "Ý của lão Trần là, lăng mộ của vị tướng quân này giống như căn cứ của quân Quan Đông, được chôn gần Quý phi mộ, lợi dụng phong thủy của nó." Nghe vậy, Trần Phong gật đầu khẳng định: "Không sai...

Chương 182

hiện tại không loại trừ khả năng này.

Nếu không phải như vậy, nếu không thì hàng trăm nghìn năm qua, cũng không thể nào không ai tìm được Quý phi mộ.

Cho nên tôi cho rằng, nếu Quý phi mộ thật sự ở Bình Sơn, vậy thì bắt đầu từ lăng mộ của vị tướng quân này, chắc chắn có nơi nào đó có thể thông đến một lăng mộ khác." Nghe xong những lời này, mấy người có mặt đều im lặng, trong lòng bắt đầu suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.

Sau hai phút, Ngô Bát Nhất mới hỏi: "Vậy lão Trần, ông định thế nào?" Trần Phong cẩn thận suy nghĩ vài giây, rồi mới lên tiếng: "Tôi cảm thấy, chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn.

Tuy lăng mộ có khả năng ở gần đây, nhưng nói thật, không ai dám chắc con đường thông đến Quý phi mộ ở bên ngoài hay trong mộ." "Huống hồ, ở lại đây luôn không an toàn.

Tôi cảm thấy, chúng ta trước tiên hãy ra khỏi lăng mộ này, sau khi ra ngoài rồi hãy tìm cách tìm một số manh mối.

Thực sự không được, thì hỏi thăm người dân gần đây cũng được...

đợi vạn sự đã chuẩn bị xong, lại vào Bình Sơn tìm mộ cũng được." Nghe Trần Phong nói, mấy người có mặt đều tỏ vẻ đồng tình.

Rốt cuộc đã vào mộ một thời gian rồi, mọi người đều mệt mỏi rã rời.

Nếu tiếp tục ở lại, e là tạm thời cũng không tìm được manh mối về Quý phi mộ.

Nếu đã vậy, chi bằng ra ngoài trước, mọi chuyện đợi ra ngoài rồi

hãy bàn bạc kỹ hơn.

Nghĩ vậy, mấy người nghỉ ngơi một chút vài phút, liền không tiếp tục ở lại.

Họ đỡ nhau đứng dậy, rồi quay người đi về theo con đường lúc đến.

Thật ra, trong lòng Trần Phong cũng có chút không cam tâm.

Rốt cuộc, khác với Ngô Bát Nhất, Trần Phong biết rõ mộ Quý phi nằm gần Tọa Bình Sơn.

Hệ thống đã ban hành nhiệm vụ, vậy thì chắc chắn đã chứng minh một điều.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cơ bản có thể khẳng định mộ Quý phi nhất định ở gần đây.

Nhưng, rốt cuộc là ở đâu?

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong cũng có chút mông lung.

Nhưng Ngô Bát Nhất nói đúng, nếu hiện tại không tìm được manh mối, chi bằng ra ngoài trước rồi hãy bàn bạc kỹ hơn.

Chờ tìm được nhiều manh mối hơn rồi hãy phân tích tiếp.

Trần Phong tin rằng, mộ Quý phi ở ngay đây, chỉ là thông tin họ nắm được chưa đủ.

Vừa nói, bốn người Trần Phong vừa men theo con đường lúc đến để quay về.

Sau khi bước qua đống hài cốt của đám người Tả Lĩnh, Trần Phong không nhịn được nói: "Lão Ngô, chú ý một chút.

Lát nữa chúng ta trèo thẳng ra từ lối thoát hiểm, đừng đi qua động dơi nữa..." Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất lập tức bắt đầu nhìn

chằm chằm phía trước.

Trần Phong nói đúng... không biết đám dơi kia còn ở đó không, nên không thể mạo hiểm.

Lỡ như bị dơi cắn nhiễm bệnh dại, có lẽ còn không kịp ra ngoài chữa trị.

Trong tình huống này, đi ra từ lối thoát hiểm không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

Quả nhiên!

Sau khi mấy người đi ngược lại được hơn mười phút, Ngô Bát Nhất đột nhiên phát hiện phía trước xuất hiện một vùng sáng.

Dùng đèn pin chiếu qua, cũng phản xạ lại những điểm sáng lấp lánh.

Thấy vậy, Ngô Bát Nhất vội ra hiệu cho Trần Phong nhìn về phía trước.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là bể chứa nước và lối thoát hiểm lúc trước.

Nghĩ đến đây, mấy người vội vàng tăng tốc bước tới.

Cuối cùng khi đến trước bể chứa nước, Trần Phong ngước nhìn lên cửa động trên đỉnh đầu.

Chỉ thấy, bây giờ đang là lúc rạng sáng, thuộc về khoảng thời gian tăm tối nhất trong đêm.

Ánh trăng đã xế, không phản chiếu ánh sáng xuống bể nước.

Chỉ cần trèo ra từ trên đó, có lẽ có thể quay lại vị trí sườn núi.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền dặn dò: “Lát nữa chúng ta đều cẩn thận một chút, bên ngoài là sườn núi, nhưng không ai biết đó là khu

vực nào.

Lát nữa sau khi trèo ra, mọi người cẩn thận một chút, lỡ như là vách núi đứt đoạn thì mất nhiều hơn được." Nghe Trần Phong nói, mấy người đều gật đầu.

Tiếp theo, Trần Phong là người đi lên đầu tiên, dù sao cũng là người lãnh đạo của cả đội.

Sau khi Trần Phong đạp lên vai Bàn Tử trèo lên, anh lập tức dùng hai tay bám lấy mép cửa động.

Chờ ra ngoài rồi, thả dây thừng xuống, mấy người còn lại có thể thuận lợi leo lên.

Nhưng đúng lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên nói: "Lão Trần, cẩn thận một chút.

Bên dưới bể nước không ai biết có gì, lỡ như rơi xuống thì không hay đâu, bám cho chắc!" Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong bất giác nhìn xuống dưới chân mình.

Vốn dĩ Trần Phong không để ý, nhưng một câu nói của Ngô Bát Nhất lại khiến anh giật mình.

Không vì gì khác!

Trần Phong đột nhiên phát hiện, bên dưới bể nước, dường như có gì đó kỳ lạ?

Chuyện gì vậy?

Nhìn kỹ lại, Trần Phong mới vỡ lẽ, hóa ra mực nước đã dâng lên.

Khoan đã...

Đúng lúc này, đồng tử Trần Phong đột nhiên co rụt lại.

Nhìn kỹ, anh phát hiện mực nước thật sự đã dâng lên rất nhiều.

Lúc trước khi đi qua đây, nước chưa ngập đến mặt đất.

Nhưng bây giờ, qua mấy tiếng đồng hồ, mực nước đã sắp tràn ra khỏi bể.

Tình huống gì thế này?

Nhận ra điểm này, sắc mặt Trần Phong lập tức thay đổi.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng nhận ra điều bất thường, lập tức vội vàng hỏi: "Lão Ngô... chuyện gì thế?" Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong dứt khoát nhảy xuống.

Sau đó, dưới ánh mắt của mấy người, Trần Phong mới chỉ vào mực nước sắp tràn ra nói: "Lão Ngô...

ông xem, mực nước ở đây có phải cao hơn lúc chúng ta thấy ban đầu không?" Nghe Trần Phong nói, mấy người vội nhìn sang.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn mấy người thật sự phát hiện, mực nước ở đây dường như cao hơn trước ít nhất mười mấy centimet.

Tình huống gì thế này?

Ngô Bát Nhất là người đầu tiên ngẩng đầu, ngờ vực nhìn Trần Phong.

Bởi vì anh nhớ rất rõ, lúc đó phân tích, nước trong bể là nước không có nguồn, nói trắng ra là một vũng nước tù.

Nhưng, nếu là nước tù, sao mực nước lại dâng lên?

Lẽ nào...

đây là nước sống?

Nghĩ đến điểm mấu chốt, Ngô Bát Nhất lập tức nhìn về phía Trần Phong.

Chương 183

Tuy nhiên, ý nghĩ này vừa nảy ra, anh lại nhanh chóng lắc đầu dập tắt nó trong trứng nước.

Rốt cuộc, nước tù biến thành nước sống, có khả năng này sao?

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất không nhịn được nhìn về phía Trần Phong.

Trần Phong hiển nhiên cũng hiểu ý nghĩ của anh, sau đó cũng cẩn thận phân tích: "Thật sự có khả năng này... có lẽ ngay từ đầu tôi đã sai, vũng nước này không phải là nước tù." Lời nói của Trần Phong đã rất rõ ràng.

Đừng vì kích thước của vũng nước mà phán đoán nó không thể kết nối với nguồn nước.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên hỏi: "Chuyện gì vậy?

Hai ông lại lẩm bẩm gì đấy?" Nghe hắn hỏi, Trần Phong nói thẳng: "Lúc đầu chúng ta phán đoán, nước trong vũng này là nước tù, là nước mưa rơi xuống tích tụ lại.

Nhưng bây giờ mực nước đã dâng lên, mà bên ngoài cũng không mưa... nên tôi và lão Ngô cho rằng, nước trong vũng này có thể là nước sống... nhưng nơi này cũng không giống nơi có kết nối với nguồn nước." Nghe những lời này, Bàn Tử đột nhiên lóe lên một ý nghĩ: "Cũng không hoàn toàn đúng đâu...

Lão Trần lúc trước chẳng phải đã nói, trong các ngôi mộ lớn đều nối với mạch nước ngầm sao?" Khoan đã?!

Đúng là người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Bàn Tử chỉ vô tình nói một câu, nhưng Ngô Bát Nhất và Trần

Phong lại lập tức ngẩng đầu.

Đúng vậy!

Sao lúc trước lại không nghĩ đến điểm này?

Vũng nước này tuy nhỏ, nhưng ai dám chắc nó không nối với mạch nước ngầm?

Nghĩ đến đây, Trần Phong càng lập tức xem đồng hồ của mình.

Sau khi xác nhận thời gian trên đó, anh càng phấn khích mà gật đầu với Ngô Bát Nhất.

Bởi vì bây giờ đúng là năm giờ sáng, là thời điểm mực nước ở lưu vực sông Hoàng Hà và Trường Giang bắt đầu dâng lên!

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức đưa đồng hồ của mình cho Ngô Bát Nhất và những người khác xem.

Sau đó, anh nói thẳng: "Hàng năm nước sông Hoàng Hà bắt đầu từ mùa xuân, vào lúc rạng sáng mực nước sẽ bắt đầu dâng lên.

Ngày qua ngày, ngày nào cũng vậy.

Sông Hoàng Hà và Trường Giang thực tế đều nối liền với mạch nước ngầm..." "Cho nên, thời điểm nước sông Hoàng Hà dâng lên, cũng là lúc tất cả các mạch nước ngầm bắt đầu triều dâng.

Bây giờ vừa đúng năm giờ sáng, thuộc khoảng thời gian sông Hoàng Hà dâng nước.

Lúc này, mực nước ở đây dâng lên, điều đó nói lên điều gì?" Vừa nói, Trần Phong vừa nhìn về phía Ngô Bát Nhất và mấy người kia.

Nghe xong lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng đột nhiên đoán ra được, sau đó lập tức ngẩng đầu.

"Ý của ông là, trong ngôi mộ Tướng quân này cũng có mạch nước

ngầm... cái bể chứa nước này không phải nước tù, mà nối thẳng với mạch nước ngầm?

Mực nước bên ngoài dâng lên, thì nước ở đây cũng dâng theo?" Nghĩ đến điểm mấu chốt, Ngô Bát Nhất lập tức phấn khích.

Tiếp đó, Trần Phong cũng gật đầu, rồi ánh mắt sáng lên nói: "Không loại trừ khả năng này... nếu không tìm được nguyên nhân nào khác cho việc mực nước ở đây dâng lên, thì tám phần là bên dưới có mạch nước ngầm!" Nghe những lời này, hai người Trần Phong đều vô cùng phấn khích.

Bàn Tử và Lưu Kim Bảo thì có chút không hiểu.

Đúng lúc này, Lưu Kim Bảo không nhịn được hỏi: "Nếu bên dưới là mạch nước ngầm thì có liên quan gì đến chúng ta?" Nghe hắn hỏi, lần này Ngô Bát Nhất trả lời thẳng: "Lúc trước tôi đã nói, trong tinh tượng và phong thủy cách cục, nước tụ âm nguyệt là sát.

Nhưng, đó chỉ là đối với nước tù... nếu là nước sống, thì nó sẽ mang đi sát khí trong mộ táng, để lại phúc, lộc, thọ tam tinh!" "Nói cách khác, nếu vũng nước này nối với mạch nước ngầm, thì đây không phải là nước tù, mà là nước sống.

Nếu đã là nước sống, thì đây không phải là cách cục phong thủy xấu, mà là long mạch phong thủy cực tốt!" Cái gì?!

Đột nhiên nghe những lời này, Bàn Tử và Lưu Kim Bảo đều không nhịn được nhìn về phía Trần Phong.

Người sau cũng gật đầu thẳng, thừa nhận suy đoán của Ngô Bát Nhất.

Đúng vậy!

Ngô Bát Nhất nói không sai chút nào, chỉ cần đây thật sự là nước sống, thì nơi này chính là nơi khởi nguồn của long mạch Bình Sơn.

Nói cách khác, phong thủy ở đây cực kỳ tốt!

Chả trách!

Trần Phong bây giờ cuối cùng cũng hiểu, tại sao lúc trước hệ thống không hề ban hành nhiệm vụ, mà chỉ đến khi tìm thấy cái bể chứa nước này, nhiệm vụ của hệ thống lại đột nhiên xuất hiện.

Điều này chỉ có thể chứng minh một điều, bể chứa nước này chính là phong thủy ẩn giấu của mộ Quý phi.

Bên dưới có thể có một mạch nước ngầm khổng lồ, nếu đi xuống theo mạch nước này, có thể nối thẳng đến địa cung của mộ Quý phi.

Chả trách...

Đúng lúc này, mấy người Bàn Tử nhìn nhau.

Sau đó, đều từ trong ánh mắt của đối phương, nhìn thấy vẻ hy vọng.

Cuối cùng, Bàn Tử không nhịn được phấn khích hỏi: "Ý là, lối đi này có thể thông đến mộ Quý phi đúng không?!" Trần Phong gật đầu, hạ giọng nói: "Không loại trừ khả năng này... rốt cuộc nếu đây thật sự là nước sống, thì nơi này có khả năng là vị trí long đầu của mộ táng Bình Sơn.

Nếu đi xuống từ đây, sẽ có hai khả năng..." Lúc này, Ngô Bát Nhất dường như nghe ra được sự do dự của Trần Phong, sau đó nghiêm túc nói: "Là hai khả năng nào?" Nghe anh hỏi, Trần Phong nghiến răng nói: "Tình hình chia làm hai loại, bên dưới tám phần là mạch nước ngầm, điều này chắc chắn không sai.

Vậy thì, nếu chúng ta đi xuống, có thể sẽ theo mạch nước ngầm tiến vào một con sông ngầm, sau đó men theo sông ngầm có thể sẽ tìm thấy địa cung của mộ Quý phi." "Nhưng khả năng thứ hai, nếu chúng ta đi xuống từ đây, bên dưới thật sự chỉ có một con sông ngầm, mà

nước trong sông không ai biết có bao nhiêu, có thể sẽ nhấn chìm chúng ta hoàn toàn, và không có đường nào khác để đi.

Nếu thật sự như vậy, sau khi xuống đây, chúng ta sẽ bị chết đuối không lâu sau đó." "Và, không có bất kỳ khả năng sống sót nào..." Nghe Trần Phong nói vậy, ba người có mặt đều không nhịn được im lặng.

Một lúc lâu sau, Lưu Kim Bảo đột nhiên lên tiếng: "... là cược mạng đúng không?

Một nửa sống, một nửa chết?" Trần Phong dứt khoát gật đầu.

Nghe đến đây, mấy người càng thêm trầm ngâm.

Rốt cuộc, nếu có cách nào tốt hơn thì không nói, nhưng hiện tại không ai biết tình hình cụ thể bên dưới bể nước là thế nào.

Lỡ như bị Trần Phong đoán trúng một cách không may, thì không còn bất kỳ khả năng sống sót nào nữa.

Nghĩ đến đây, không ai trong mọi người có thể nói thêm gì.

Lúc này, Trần Phong là người đầu tiên lên tiếng: "Nếu đã như vậy, không ai trong chúng ta biết được tình hình bên dưới, vậy thì mỗi người hãy tự biểu quyết.

Ý kiến của ai bây giờ cũng quan trọng, chỉ cần có một người không đồng ý, chúng ta sẽ ra ngoài bàn bạc kỹ hơn." Nghe Trần Phong nói, mấy người đều gật đầu.

Rốt cuộc, đây là chuyện liên quan đến sinh tử!

Cuối cùng, Ngô Bát Nhất là người đầu tiên lên tiếng: "Tôi thấy... chúng ta nên xuống xem thử.

Dù sao ra ngoài rồi, chúng ta cũng không tìm được cách nào khác để vào mộ Quý phi.

Bàn Tử đừng quên, trên người chúng ta còn mang gánh nặng...” Lúc này, Ngô Bát Nhất trực tiếp chọn đi vào.

Dù sao anh cho rằng, đây có thể là cơ hội duy nhất.

Nếu không vào, có lẽ lời nguyền của thành cổ Tinh Tuyệt, cả đời cũng không thể giải được.

Chương 184

Lúc này, Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói, tự nhiên cũng không sợ chết.

Lập tức, hắn liền tỏ vẻ không quan tâm nói: "Không sao, dù sao trên người chúng ta còn mang gánh nặng, đi thì đi!

Nhưng lão Trần, nếu chúng ta sống sót trở về, ông phải mời tôi ăn ba bữa thịt dê xiên nướng!" Đối với điều này, Trần Phong trịnh trọng gật đầu.

Thế là, ba người đều nhìn về phía Lưu Kim Bảo.

Người sau cẩn thận suy nghĩ vài giây, cũng gật đầu thẳng: "Tôi thấy tôi cũng nên xuống... nếu không, không làm rõ được ngọn nguồn của ngôi mộ này, tôi có lỗi với các huynh đệ đạo chúng đã chết." Nghe đến đây, Trần Phong cũng gật đầu.

Xem ra, mấy người đều rất mong đợi vào mộ Quý phi, cũng phải thử một lần.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng quyết định thẳng: "Được!

Nếu đã như vậy, vậy chúng ta thử một lần, nhưng trước khi xuống nhất định phải chuẩn bị đầy đủ.

Nếu không, lỡ như gặp nguy hiểm ở dưới, e là chúng ta ngay cả thời gian chạy trốn cũng không có..." Nghe Trần Phong nói, mấy người có mặt đều kiên định niềm tin.

Sau đó, Trần Phong liền sắp xếp thẳng: "Bàn Tử, cậu và Lưu huynh đệ từ đây đi lên, lấy một ít cành dương khô xuống.

Đến lúc đó, nếu chúng ta đi xuống từ đây, có một ít gỗ khô có thể không bị dòng nước cuốn đi." "Lão Ngô, chuẩn bị áo phao... chúng ta

lên kế hoạch trước, mở con sông ngầm ra." "Được..." Nghe Trần Phong sắp xếp, Bàn Tử và Lưu Kim Bảo lập tức gật đầu.

Sau đó, hai người bắt đầu tìm cách trèo ra khỏi lối thoát hiểm.

Còn Trần Phong và Ngô Bát Nhất, thì ở lại trong đường hầm bắt đầu chuẩn bị áo phao.

Cái gọi là áo phao, thực tế cũng là hàng nhái mà Trần Phong mua ở cửa hàng bảo hộ lao động.

Nhưng, tuy chỉ là hàng nhái, nhưng tính năng chống nước và sức nổi cũng không tồi.

May mà đã chuẩn bị trước, mua thêm mấy cái, nên bốn người dùng cũng đủ.

Tiếp theo, sau khi Bàn Tử và hai người trèo lên, Ngô Bát Nhất liền lấy áo phao ra bắt đầu bơm hơi.

Sau khi bơm hơi xong, Ngô Bát Nhất đến trước mặt Trần Phong, sau đó chỉ vào bể chứa nước dưới chân nói: "Lão Trần, chuẩn bị mở cái bể chứa nước này.

Lỡ như bên dưới thật sự là mạch nước ngầm, chúng ta đào thẳng ra, chắc chắn sẽ có một lượng lớn nước ngầm phun ra.

Đến lúc đó, chúng ta lặn vào từ đây, e là hy vọng không lớn." Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, trong lòng Trần Phong cũng đã có ý tưởng.

Thật vậy, Ngô Bát Nhất nói không sai.

Nếu bên dưới là mạch nước ngầm, một khi đào ra, một lượng lớn nước ngầm sẽ phun ra.

Đến lúc đó, đừng nói là đi xuống, e là cả đường mộ cũng sẽ bị ngập.

Nhưng, nghĩ kỹ lại, nếu bên dưới nối với địa cung của mộ táng,

thì chắc chắn là một con sông ngầm.

Nếu đào ra ở đây, nước trong sông nhiều nhất cũng chỉ dâng lên một phần, tuyệt đối không thể quá nhiều.

Đến lúc đó, chờ dòng nước chậm lại rồi có thể lặn xuống.

Nếu dòng nước quá nhiều, cũng đủ chứng minh bên dưới sẽ không có cung điện ngầm.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền nói thẳng: "Không sao... lát nữa bảo Bàn Tử ở trên buộc một sợi dây thừng, nếu dòng nước ngập đường mộ, chúng ta lập tức ra ngoài từ lối thoát hiểm.

Nếu không có quá nhiều nước chảy ra, thì chứng tỏ suy đoán của tôi là đúng, bên dưới tuyệt đối có một cung điện ngầm lớn." Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất cũng hiểu ra.

Tiếp theo, hai người kiên nhẫn chờ đợi một lúc.

Một giờ sau, Bàn Tử và hai người cũng quay lại, và mang về một ít củi.

"Bàn Tử, khoan hãy vội xuống, tìm một cái cây ở trên, thả một sợi dây thừng xuống!" Lúc này, nghe Ngô Bát Nhất nói, Bàn Tử lập tức tìm một cái cây, thả một sợi dây thừng xuống.

Sau đó, hai người mới ôm những khúc gỗ khô đó, quay lại đường mộ.

"Lão Trần, những thứ này tôi chuẩn bị sẵn bốn khúc thân cây, đủ chưa?" Nghe Bàn Tử nói, Trần Phong nhìn những khúc gỗ khô, phát hiện quả thật là gỗ cây dương đã khô từ lâu.

Lập tức, anh liền gật đầu nói thẳng: "Được, lát nữa chúng ta đều mặc áo phao, mỗi người ôm một khúc gỗ.

Bây giờ đừng nói gì khác, mau chóng theo vị trí tôi vẽ, đào cái bể

chứa nước bên dưới ra.” Nghe Trần Phong nói, mấy người tập trung nhìn.

Chỉ thấy bên cạnh bể chứa nước, bị Trần Phong vẽ ra một khu vực rộng sáu mươi centimet.

Khu vực này, Trần Phong vẽ ra dựa trên tốc độ dâng của mực nước.

Nếu không có gì bất ngờ, bên dưới khu vực này có thể thông thẳng với mạch nước ngầm.

Chỉ cần đi xuống từ đây, có thể lặn thẳng vào sông ngầm.

Làm thôi!

Thế là, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử mấy người, lập tức bắt đầu phân công khai quật.

Bàn Tử là người khai quật chính, Ngô Bát Nhất thì đào một rãnh dẫn nước, dùng để dẫn nước ngầm phun ra đi nơi khác.

Dưới sự phân công này, họ nhanh chóng đào ra một cái hố rộng sáu mươi centimet, sâu hơn hai mét bên cạnh bể chứa nước.

Cũng vào lúc này...

“Ra nước rồi!

Mau tránh ra!” Đột nhiên, Bàn Tử lập tức đứng dậy.

Tiếp đó, Trần Phong nhìn thấy, trong cái hố đó lập tức phun ra một lượng lớn nước ngầm.

Tức thì, dưới sự ra hiệu của Trần Phong, mấy người vội vàng nép vào mép tường, kiên nhẫn chờ đợi.

Nếu nước ở đây ngập đường mộ, họ sẽ lập tức rời đi từ lối thoát hiểm.

Còn nếu không, cũng có nghĩa là nơi này có thể thông thẳng đến địa cung.

Tiếp theo, mấy người bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

May mắn là, suy đoán của Trần Phong dường như là đúng, tốc độ phun ra của nước ngầm ở đây sau hai phút bắt đầu giảm dần.

Năm phút sau, thậm chí còn dừng lại hoàn toàn.

Nhận ra điểm này, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau.

Sau đó, mấy người mới đến gần cái hố, chỉ nghe Trần Phong hít một hơi thật sâu nói: "Mọi người chuẩn bị sẵn sàng... thành hay bại là ở đây.

Đừng nín thở, lỡ như con sông ngầm này rất sâu, chúng ta có thể sẽ chết ngạt trước khi vào địa cung." "Chuẩn bị xong, tôi xuống trước..." Nói đến đây, Trần Phong cũng có chút do dự.

Rốt cuộc, tuy anh cũng rất háo hức với ngôi mộ dưới lòng đất, nhưng đối với khu vực chưa biết, không ai biết sẽ có chuyện gì.

Lỡ như cược thua, e là ngay cả cơ hội lên bờ cũng không có.

Nhưng, việc cần làm vẫn phải làm...

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng dồn hết sức lực.

Sau đó, anh liền mặc áo phao, rồi ôm một khúc gỗ khô cúi người chui vào hang động dưới lòng đất.

Tức thì, dòng nước sông lạnh buốt lập tức nhấn chìm Trần Phong.

Anh nín một hơi thật sâu, hai tay bám lấy mép hang, bắt đầu nhanh chóng lặn xuống.

Lúc này, vừa vào Trần Phong đã cảm thấy hối hận.

Bởi vì, trong hang động tối đen không thấy đáy, không ai biết nó

nối đến đâu.

Chương 185

Sau khi lặn xuống, Trần Phong thậm chí còn không thể mở mắt.

Lúc này, sau khi bình tĩnh lại, Trần Phong cảm thấy mình gần như đang tìm đường chết.

Nhưng, sự việc đã đến nước này, ngoài việc tiếp tục tiến lên thì không còn lựa chọn nào khác.

Nghĩ đến đây, Trần Phong chỉ có thể tăng tốc hơn nữa, bắt đầu lặn xuống.

Lúc này, Trần Phong cảm thấy hơi thở sắp cạn.

Nhưng anh biết không thể mở miệng, nếu không nước sông sẽ không ngừng tràn vào phổi.

Đến lúc đó, chết ở dưới này là không còn nghi ngờ gì nữa.

Chỉ hy vọng bên dưới có điểm cuối, Ngô Bát Nhất cũng có thể kiên trì được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền nghiến răng kiên trì.

Cũng không biết qua bao lâu, khoảng chừng sau khi lặn xuống khoảng bảy tám mét, Trần Phong đột nhiên cảm thấy vách động xung quanh trở nên vô cùng rộng rãi.

Cùng lúc đó, tốc độ dòng nước cũng đột ngột tăng vọt, khiến anh thậm chí không thể giữ vững tư thế, lập tức bị dòng nước hung bạo cuốn phăng đi.

Hỏng rồi!

Nhận ra điểm này, trong lòng Trần Phong lập tức thầm kêu không hay.

Nhưng, bây giờ anh cũng không thể mở mắt, không nhìn thấy tình hình bên ngoài rốt cuộc thế nào.

Điều duy nhất Trần Phong có thể cảm nhận được, đó là dòng nước hung bạo đang cuốn anh lao nhanh xuống dưới.

Lúc này, Trần Phong cảm thấy như bị cuốn vào một vòng xoáy nước sâu, vừa không thể giữ thăng bằng cơ thể, cũng không thể mở miệng thở.

Vì vậy, Trần Phong chỉ có thể dốc toàn lực ôm chặt khúc gỗ khô trong lòng.

Anh chỉ có thể chờ đợi, chờ dòng nước chậm lại, bị cuốn vào một khu vực có không khí.

Đến lúc đó, áo phao và khúc gỗ khô có thể đảm bảo anh nổi lên.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua...

Trần Phong không biết mình đã chịu đựng trong nước bao lâu, không khí trong phổi ngày càng cạn kiệt.

Trong tình huống này, Trần Phong bắt đầu cảm thấy trước mắt mình, vì cảm giác ngạt thở dữ dội mà từng cơn tối sầm lại.

Lá phổi của anh càng đau như bị lửa đốt.

Nhưng, Trần Phong chỉ có thể chịu đựng...

Dù đầu và vai anh, bị đá va đập đau điếng, cũng không thể buông tay.

Cứ như vậy, qua không biết bao nhiêu thời gian, Trần Phong đột nhiên cảm thấy dòng nước bắt đầu nhanh chóng chậm lại.

Tiếp đó, anh cảm thấy như thể đã vào một vùng nước tương đối phẳng lặng, khu vực xung quanh cũng đặc biệt rộng lớn.

Tiếp đó, do sức nổi của áo phao và khúc gỗ khô, Trần Phong cảm thấy cơ thể mình bắt đầu nhanh chóng được nâng lên theo một hướng.

Trần Phong biết, vị trí đó là ở phía trên.

Thế là, anh lập tức tăng tốc bơi về hướng đó, khả năng bơi của anh không tồi, nhanh chóng cảm thấy áp lực nước giảm dần.

"Phụt!

Hù ~ hù!" Cùng với một tiếng nước bắn tung tóe, Trần Phong lập tức ngoi lên khỏi mặt nước.

Sau đó, anh không còn để ý mình đang ở đâu, lập tức thở hổn hển.

Trong phút chốc, nước sông hòa cùng nước bọt, không ngừng phun ra từ miệng.

Dưới hơi thở dồn dập, phải mất đến năm phút, Trần Phong mới cảm thấy mình sống lại.

Nhưng, anh không dám lơ là cảnh giác, ôm khúc gỗ, ổn định thân hình trên mặt nước.

Sau đó, vội vàng lấy đèn pin trong túi ra, chiếu xung quanh.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn Trần Phong đã ngây người tại chỗ.

Chỉ thấy, sau khi bị dòng nước cuốn ra, anh đã đến một hồ nước ngầm có địa hình rộng lớn.

Trần Phong chiếu lên trên, phát hiện phía trên đỉnh động gần như không nhìn thấy gì, cũng không chạm tới được mép.

Còn những vị trí khác, Trần Phong cũng chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy, ở hướng cách vài trăm mét, có một vài ánh sáng phản quang yếu ớt.

Nơi đó dường như là vách đá, nhưng bên dưới lại hoàn toàn bị

mặt nước bao phủ.

Nhìn cảnh này, Trần Phong cảm thấy đây dường như là một hồ nước ngầm lớn.

Nói trắng ra, đây là một khu vực tự nhiên được hình thành dưới lòng đất núi Vũ Lăng.

Nơi này dường như là một hồ nước được tích tụ từ mạch nước ngầm, nhưng lại rộng lớn hơn nhiều so với hồ nước ở thành cổ Tinh Tuyệt.

Xem ra, nếu không nhanh chóng tìm được nơi lên bờ, e là sẽ bị nước cuốn đi đâu không biết.

Khoan đã... mọi người đâu?

Chính lúc này, Trần Phong đột nhiên nhớ lại, Ngô Bát Nhất cũng đi theo anh xuống.

Bây giờ, chỉ có một mình anh, chẳng lẽ Ngô Bát Nhất đã bị chết ngạt dưới lòng sông rồi sao?

"Lão Ngô!" "Bàn Tử!" Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức hét lớn hai tiếng.

Ngay khi tiếng nói vừa dứt, đột nhiên mấy tiếng nước bắn tung tóe gần đó.

Trần Phong tập trung nhìn, mới yên lòng.

Chỉ thấy, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất dìu nhau, cuối cùng cũng từ trong nước lao lên.

Tiếp đó, ngay cả Lưu Kim Bảo cũng theo sau, cùng lao lên khỏi mặt nước.

"Không sao chứ?" Thấy cảnh này, Trần Phong cẩn thận bơi qua.

Lúc này, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất mấy người cũng vội vàng ho sặc sụa, mấy phút sau, mới cuối cùng hồi phục thể lực.

"Đương nhiên không sao!

Tôi đây cũng lớn lên ở bờ biển Bắc Đới Hà, không chết đuối được đâu!" Nghe Bàn Tử khoác lác, Ngô Bát Nhất cũng biết hắn không sao rồi, liền hỏi thẳng Trần Phong: "Lão Trần, đây là chuyện gì?" Nghe hỏi, Trần Phong cẩn thận phân tích: "Bể chứa nước trên đường mộ, có lẽ nối với mạch nước ngầm.

Chúng ta vào từ đó, có lẽ đã bị dòng nước cuốn thẳng vào sông, rồi từ dưới lên, mới đến được đây." "Nếu tôi không nhìn nhầm, đây có lẽ là một hồ nước tự nhiên được hình thành do sông ngầm xói mòn.

Nhìn diện tích ở đây, có lẽ bao phủ toàn bộ lòng đất núi Vũ Lăng." Nghe những lời này, sắc mặt mấy người Ngô Bát Nhất cũng có chút cứng lại.

Ý của Trần Phong cũng rõ ràng, đây là một hồ nước ngầm khổng lồ, đến đây chẳng khác nào mất phương hướng.

Nhưng, tin tốt duy nhất là, nơi này thật sự có khả năng nối với cung điện ngầm.

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng nói: "Tin tốt là, sau khi chúng ta lên bờ từ đây, có khả năng sẽ mò được đến cung điện ngầm đúng không?" Trần Phong gật đầu nói: "Không sai... nhưng lên bờ từ đây cũng không đơn giản, gần đây đều là vách đá thẳng đứng, hoàn toàn không có bờ sông.

Hơn nữa, tốc độ dòng nước gần đây cũng nhanh, nếu chúng ta không nhanh chóng tìm cách lên bờ, không lâu sau sẽ bị cuốn đi.

Đến lúc đó, không biết sẽ bị cuốn đến đâu..." Nghe Trần Phong nói, mấy người có mặt đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bởi vì đây là khu vực chưa biết của hồ nước ngầm, nếu bơi đi, có thể sẽ gặp phải thứ gì đó kỳ lạ.

Trong tình huống này, chết chỉ là chuyện sớm muộn.

Nhưng, có thể làm gì?

Chương 186

Đi cũng không được, ở lại cũng không xong!

Nếu tiếp tục ở đây, đến lúc gặp nạn cũng chỉ là vấn đề thời gian...

“Khoan đã... lão Trần mau nhìn!

Có thuyền!” Cái gì?!

Đột nhiên nghe tiếng kinh hô của Bàn Tử, Trần Phong lập tức khó tin quay đầu lại.

Nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện ở vị trí chính phía trước, có một bóng đen khổng lồ đang từ từ tiến về phía họ.

Thấy cảnh này, mấy người Trần Phong không nói hai lời, lập tức giơ đèn pin lên, chiếu về phía bóng đen xa xa.

Trong phút chốc, cùng với ánh sáng đèn pin hòa vào nhau, Trần Phong cuối cùng cũng có thể nhìn rõ vị trí cách vài chục mét.

Tuy nhiên, sau khi nhìn rõ thứ gì ở phía trước, không ai có thể mở miệng nói được.

Quả nhiên!

Chỉ thấy bóng đen khổng lồ ở đó, là một chiếc thuyền lầu rộng hơn ba mươi mét.

Dưới ánh đèn, thân thuyền phát ra một loại ánh sáng đỏ.

Nhìn qua, dường như được sơn một lớp sơn đỏ...

Ực!

Nhìn rõ cảnh này, Trần Phong không nhịn được nuốt nước bọt.

Lúc này, Ngô Bát Nhất là người đầu tiên không nhịn được lên

tiếng.

“Lão Trần... thật sự là một chiếc thuyền...” “Tôi thấy rồi.” Không để ý đến anh ta, Trần Phong lẩm bẩm một tiếng, không nhịn được suy nghĩ lung tung trong lòng.

Không vì gì khác!

Phải biết rằng, đây là một hồ nước ngầm.

Trong một ngôi mộ Quý phi có thể đã bị phong bế hàng nghìn năm, sao có thể có một chiếc thuyền lầu sơn đỏ lớn như vậy?

Cái gọi là thuyền lầu, thực tế là thuyền quan đi trên Đại Vận Hà vào thời nhà Đường.

Loại thuyền này xây nhà trên thân thuyền, chỉ thích hợp cho quan lại đi lại, chứ không thích hợp cho việc hành quân đánh trận.

Nhưng dù vậy, việc một chiếc thuyền lầu như vậy xuất hiện ở đây, cũng không đúng?

Đây không phải là một ngôi mộ cổ nghìn năm sao, nơi này đã bị phong bế không biết bao nhiêu năm, có thuyền nào có thể ngâm trong nước này gần nghìn năm mà không mục nát?

“Lão Trần... lão Trần!” Lúc này, thấy Trần Phong chìm vào suy nghĩ của mình, Ngô Bát Nhất không nhịn được kéo anh về thực tại.

Lúc này, Trần Phong mới đột nhiên như tỉnh mộng.

Mọi việc đều không tuyệt đối, anh cũng từ chiếc thuyền này nhìn ra được tin tốt.

Cũng vào lúc này, Ngô Bát Nhất cuối cùng không nhịn được hỏi: “Lão Trần, chiếc thuyền này là sao?” Nghe hỏi, Trần Phong cũng nhíu mày phân tích: “Tôi cũng không biết... nhưng tôi thấy, chuyện này có lẽ đã bị tôi đoán đúng.

Có hai tin tốt và một tin xấu...” “Tin xấu là, chiếc thuyền này vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, không ai trong chúng ta nắm chắc được nguyên nhân.

Tin tốt, thứ nhất... chiếc thuyền này có thể ngâm trong nước gần nghìn năm mà không chìm, chứng tỏ dòng nước của hồ ngầm này không chảy xiết, chắc chắn không có dòng chảy ngầm hay thác nước.” “Thứ hai, trong một hồ nước ngầm không người, đột nhiên xuất hiện một chiếc thuyền lầu như vậy.

Chứng tỏ, chúng ta tuyệt đối đã tìm đúng vị trí, đây chính là mộ Tương Tây Quý phi!

Hoặc, cũng chắc chắn là một ngôi mộ lớn thời nhà Đường!” Hít!

Mấy người nghe những lời này, lập tức đều hít một hơi khí lạnh.

Ý của Trần Phong rõ ràng, hồ nước này sẽ không có nguy hiểm.

Hơn nữa, một chiếc thuyền lầu vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, điều đó đủ chứng minh đây là một ngôi mộ.

Nếu không, ở đây không thể xuất hiện thuyền lầu.

Còn có phải là mộ Quý phi không?

Khả năng này không lớn...

Nhưng, tuy phát hiện ra chiếc thuyền có thể chứng minh hai điều, nhưng mối đe dọa tương đối cũng vô cùng rõ ràng.

Rõ ràng, một chiếc thuyền lầu như vậy vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, tuyệt đối không bình thường.

Huống hồ, vào lúc họ sắp chết đuối, nó lại đột nhiên xuất hiện?

Sự việc bất thường ắt có yêu ma!

“Lão Trần, lão Ngô... vậy mấy chúng ta làm sao?

Có lên không?" Nghe Bàn Tử hỏi, Trần Phong cũng chìm vào suy tư.

Vài giây sau, lúc này Ngô Bát Nhất là người đầu tiên không nhịn được nói: "Tôi thấy, chúng ta nên lên.

Dù sao ngâm mình trong nước lâu cũng không phải là chuyện tốt, chúng ta cần một chiếc thuyền, nếu không không ai biết dưới nước sẽ có thứ gì." Nghe anh nói, Trần Phong cũng gật đầu.

Ngô Bát Nhất nói đúng... chiếc thuyền này quá lớn, có thể không lái đi được, nhưng trên boong có thể có những chiếc thuyền nhỏ khác có thể sử dụng.

Bây giờ điều cần nhất, là tìm một phương tiện di chuyển lớn.

Nếu không, ngâm mình trong nước lâu, lỡ như gặp nguy hiểm...

Trần Phong không dám nghĩ tiếp nữa.

Thế là, anh liền gật đầu, rồi nói với mấy người: "Lão Ngô nói đúng... chúng ta thật sự phải lên.

Hơn nữa, chiếc thuyền này có thể ở dưới nước nghìn năm không chìm, tôi đoán chắc chắn cũng có nguyên nhân... lên xem thử." Nghe Trần Phong nói, mấy người có mặt đều gật đầu.

Nhưng vừa quyết tâm, một vấn đề lại đặt ra trước mắt.

Dòng nước của hồ ngầm này phẳng lặng, thuyền lầu căn bản sẽ không trôi.

Hơn nữa, mạn thuyền của thuyền lầu cao đến hai mét, không có công cụ thì không thể lên được.

Trần Phong cũng so sánh hai lần, cũng cảm thấy không thể...

"Để tôi thử!" Nhưng đúng lúc này, Lưu Kim Bảo vẫn luôn im lặng đột nhiên nói.

Tiếng nói vừa dứt, anh ta đã bơi về phía thuyền lầu trước.

Thấy cảnh này, Trần Phong lập tức vỗ trán, sao lại quên mất người này?

Nếu Lưu Kim Bảo thật sự là người của Tả Lĩnh, thì chắc chắn có những cách phi thường.

Phải biết rằng, Tả Lĩnh phái nam lợi hại nhất không phải là đào đất tìm mộ, mà là thủ đoạn leo núi vượt đèo.

Chương 187

Nhận ra điểm này, Trần Phong cũng ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và hai người.

Sau đó, ba người theo sau Lưu Kim Bảo, nhanh chóng bơi về phía thuyền lầu.

Quả nhiên cao!

Đến gần thuyền lầu, Trần Phong cẩn thận nhìn lên, phát hiện mạn thuyền cao ít nhất hai mét, không có công cụ căn bản không lên được.

Khoan đã...

Nhưng đúng lúc này, Trần Phong lại đột nhiên phát hiện điều bất thường.

Anh đột nhiên phát hiện, thân thuyền của thuyền lầu dường như rất sáng, dùng đèn pin chiếu vào có thể phản xạ ánh sáng.

Lập tức, Trần Phong liền dùng móng tay cào vào thân thuyền, một nhúm bột màu trắng như sáp, rơi xuống.

Thấy cảnh này, Trần Phong đặt nó lên mũi hít mạnh một hơi.

Tức thì, một mùi amiăng đá, xộc vào mũi...

Sáp đá cộng với amiăng đá?

Ngửi mùi này, Trần Phong lập tức nhận ra đó là thứ gì.

Tuy nhiên, anh cũng không ngờ, trên chiếc thuyền này lại được quét một lớp sáp trắng.

Chả trách, thân thuyền có thể ở trong nước nghìn năm không mục, hóa ra đã làm các biện pháp chống thấm.

Xem ra, chiếc thuyền này cũng nên là một loại đồ bồi táng trong mộ Quý phi.

Nhận ra chiếc thuyền là đồ bồi táng, trong lòng Trần Phong yên tâm được phần nào.

Thật vậy, trong một số ngôi mộ lớn thời cổ đại, sẽ có một số đồ bồi táng đặc biệt.

Ví dụ như thi thể thơm ở Mã Vương Đôi, hay tám nỏ bò từng xuất hiện ở Càn Lăng.

Chỉ là Trần Phong không ngờ, trong mộ Quý phi lại xuất hiện thuyền lầu.

Xem ra, Lý Long Cơ thật sự rất yêu Dương Ngọc Hoàn, đến mức biến cả lòng đất Bình Sơn thành khu mộ táng.

Nhưng, làm sao để lên?

Nghĩ đến đây, Trần Phong nhìn về phía Lưu Kim Bảo.

Người sau hít một hơi thật sâu, tiếp đó đột nhiên vén tay áo lên, để lộ ra thứ bên trong.

Trần Phong nhìn kỹ, phát hiện trên cánh tay anh ta quấn một lớp dây mảnh màu trắng.

Sợi dây này chỉ to hơn dây trắng một chút, nhưng dường như rất chắc chắn.

Ở cuối sợi dây, buộc một cái móc câu giống như lưỡi câu cá bom.

Thấy vậy, mắt Trần Phong lập tức sáng lên.

Không sai, Lưu Kim Bảo thật sự là người của Tả Lĩnh, có thủ đoạn leo núi vượt đèo như vậy.

Quả nhiên!

Cũng vào giây tiếp theo, chỉ thấy Lưu Kim Bảo dồn hết sức lực, ném mạnh chiếc móc câu lên phía trên mạn thuyền.

Tiếp đó, chiếc móc câu dường như đã móc vào mặt sau của mạn thuyền bằng gỗ.

Tiếp theo, Lưu Kim Bảo tháo sợi dây trên cánh tay ra, giật mạnh.

Sau khi xác nhận mạn thuyền chắc chắn, anh ta mới quay đầu nhìn mấy người Trần Phong nói: "Tôi lên trước... lát nữa tôi thả dây thừng xuống, mọi người lần lượt lên." "Cẩn thận..." Nghe Trần Phong nói, Lưu Kim Bảo trịnh trọng gật đầu.

Sau đó, anh ta liền nắm chặt dây thừng, rồi từ dưới nước leo lên.

Trần Phong phát hiện, sợi dây tuy mảnh, nhưng quả thật đủ chắc chắn, đủ để chống đỡ trọng lượng cơ thể.

Trong tình huống này, giống như leo tường, có thể từ dưới mạn thuyền đi lên.

Cũng chỉ trong năm phút ngắn ngủi, Lưu Kim Bảo đã lật người lên mạn thuyền.

Tiếp theo, anh ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhìn xung quanh một lượt, lập tức lấy một cuộn dây thừng từ ba lô ra, rồi thả xuống.

"Hù ~" Hít một hơi thật sâu, Trần Phong ra hiệu cho Ngô Bát Nhất yên tâm, liền nắm dây thừng leo lên trước.

Sau khi lật người lên mạn thuyền, anh lại thả dây thừng xuống.

Trong lúc Ngô Bát Nhất và hai người leo lên, Trần Phong cũng đang dùng đèn pin quan sát tình hình trên boong thuyền.

Quả nhiên!

Nhìn qua, đây thật sự là một chiếc thuyền lầu.

Chỉ là, khác với tưởng tượng ban đầu, đây không phải là phong cách kiến trúc lớn.

Cả boong thuyền, chỉ có một căn nhà nhỏ, phía sau thuyền là một cánh buồm trắng đã mục nát.

Nhìn cảnh này, lòng Trần Phong lại chùng xuống.

Bởi vì, nếu trên thuyền mang theo đồ bồi táng lớn, thì đủ chứng tỏ đây là một vật bồi táng trước khi vào chủ mộ thất.

Hoặc, đây cũng có thể là nơi chôn cất của một người tuẫn táng nào đó.

Nhưng, ở đây không có bất kỳ vàng bạc châu báu nào, chỉ có một chiếc thuyền lầu, điều đó thật kỳ lạ.

Một chiếc thuyền lầu bình thường như vậy, tại sao lại được chế tạo tinh xảo đến thế?

"Lão Trần... sao thế?" Cũng vào lúc này, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất cũng đã lên.

Thấy Trần Phong im lặng không nói, Bàn Tử lập tức không nhịn được hỏi.

Nghe hắn hỏi, Trần Phong mới hoàn hồn, sau đó trịnh trọng nói: "Không ổn... lão Ngô, mọi người cẩn thận?" "Sao vậy?" Cảm thấy Trần Phong có điều bất thường, Ngô Bát Nhất cũng nhíu mày.

Lúc này, Trần Phong mới nói ra những suy nghĩ trong lòng: "Có chút không đúng... lúc mới lên, tôi phát hiện thân thuyền được quét một lớp sáp đá và amiăng.

Đây là một phương pháp chống thấm của nhà Đường, amiăng và sáp đá trộn lại, đủ để đảm bảo gỗ không thấm nước, để trong nước hàng trăm nghìn năm cũng không bị ăn mòn." "Vì vậy, tôi nghĩ chiếc

thuyền này có thể là đồ bồi táng được chế tạo đặc biệt.

Nhưng sau khi tôi lên...

ông xem, gần đây không có thứ gì quan trọng, chứng tỏ chiếc thuyền này không phải là một ngôi mộ nào đó, hoặc cất giữ thứ gì quý giá." "Nhưng kỳ lạ là, một chiếc thuyền vô duyên vô cớ, sao lại được chế tạo tinh xảo đến thế?" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất mới vỡ lẽ!

Đúng vậy!

Nếu chiếc thuyền không quan trọng đến thế, tại sao lại được làm chống thấm.

Đúng lúc này, Bàn Tử cũng đột nhiên hỏi: "Vậy lão Trần... làm sao bây giờ?" Trần Phong lắc đầu, sau đó nghiêm túc phân tích: "Tôi thấy nơi này không nên ở lâu... sự việc bất thường ắt có yêu ma.

Nhưng, đã là thuyền lầu, gần đây chắc chắn sẽ có một vài chiếc thuyền nhỏ dùng để thoát hiểm.

Chúng ta cẩn thận tìm xung quanh, tuyệt đối đừng chạm vào bất kỳ thứ gì đặc biệt." "Bàn Tử, đặc biệt là cậu, tuyệt đối đừng thấy tiền là sáng mắt!" Cuối cùng, Trần Phong đặc biệt chỉ vào Bàn Tử.

Lần này Bàn Tử cũng bất ngờ, không cãi lại Trần Phong.

Có lẽ cảm nhận được sự bất thường ở đây, mấy người Trần Phong tiếp theo đều vô cùng cẩn thận.

Chương 188

Cẩn thận tản ra, sau đó quan sát xung quanh.

Tuy nhiên, ngay khi Trần Phong chuẩn bị đi về phía đuôi thuyền, một tiếng kinh hô đột nhiên vang lên sau lưng.

“Lão Trần, có người ở đó!” Cái gì?!

Đột nhiên nghe Bàn Tử kinh hô, Trần Phong và mọi người lập tức quay đầu lại.

Tiếp đó, dùng đèn pin chiếu về hướng Bàn Tử chỉ, thấy ở vị trí đầu thuyền, quả thật có một thứ giống như bóng người đang ngồi.

“Người chết hay người sống?” Nghe Bàn Tử hỏi, Ngô Bát Nhất mắng thẳng: “Vớ vẩn, đương nhiên là chết...” Không vì gì khác!

Thứ trên thuyền cổ nghìn năm, chắc chắn là một loại người chết nào đó.

Tuy nhiên, càng trong tình huống này càng không thể hành động thiếu suy nghĩ...

Thế là, mấy người Trần Phong cẩn thận tiến lại gần, rồi dùng đèn pin chiếu vào.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, biểu cảm của Trần Phong đã lập tức cứng lại.

Chỉ thấy, ở vị trí đầu thuyền, có một thi thể khô đang ngồi.

Trên người thi thể mặc một bộ áo giáp đã mọc đầy rỉ sét đen, ngồi xếp bằng trên đất, vô cùng uy vũ.

Nhưng điều khiến người ta rợn tóc gáy là, trên mặt thi thể vị tướng quân mặc giáp vàng này dường như được khâu lại bằng chỉ

vàng.

Vị trí mắt và miệng, đều bị chỉ vàng khâu kín, rồi khóe miệng lại được kéo lên.

Nhìn một cái, Trần Phong cảm thấy thi thể đang cười?

Không sai!

Một thi thể mặt cười!

"...Lão Trần!

Thi thể đang cười?!" Lúc này, không chỉ Trần Phong nhìn rõ, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất mấy người cũng đều nhìn rõ biểu cảm trên mặt thi thể này.

Quá quỷ dị!

Phải biết rằng, cho đến nay họ cũng đã thấy mấy thi thể khô, nhưng có ai thấy thi thể quỷ dị như vậy?

Người chết thì thôi đi, thậm chí còn dùng chỉ vàng khâu mắt và miệng, ép biểu cảm trên mặt thành một nụ cười quỷ dị.

Cũng lúc này, Trần Phong cũng ngây ngốc gật đầu.

Nhưng, miệng anh lại không nói ra được lời nào.

Bởi vì, dựa trên kiến thức mà hệ thống truyền tải, từ dung mạo của thi thể, anh đã nhận ra loại thi thể này được gọi là gì.

Thi thể mặt cười?!

Không sai!

Trong kiến thức hệ thống truyền tải có ghi lại, loại thi thể này là một trong những phương thức tuẫn táng của thời kỳ Ngũ Hồ Loạn Hoa.

"Lão Trần... là người tuẫn táng trong mộ phải không?" Đúng lúc

này, Ngô Bát Nhất đột nhiên đoán.

Nghe anh nói, Trần Phong cũng im lặng gật đầu, sau đó mới khô khốc nói: "Chắc là vậy... nếu tôi không đoán sai, đây nên là một thi thể mặt cười.

Nhìn mặt ông ta, đều bị chỉ vàng khâu lại, cố ý làm thành một khuôn mặt cười như vậy." Thi thể mặt cười?

Nghe Trần Phong nói, mấy người Bàn Tử cũng đều nhìn nhau.

Dường như thấy họ không hiểu, Trần Phong mới nói tiếp: "Không sai, thi thể mặt cười.

Cái gọi là thi thể mặt cười, là một phương thức tuẫn táng của thời kỳ Ngũ Hồ Loạn Hoa, thuộc một trong cửu thi nghênh tân.

Loại thi thể mặt cười này, thường sử dụng một số tướng quân đã chết trận, sau khi được bào chế bằng chu sa đặc biệt, làm thành thi thể khô nghìn năm không mục." "Sau đó, lại dùng chỉ vàng khâu biểu cảm, cố ý làm thành như vậy... mục đích của nó là để người tuẫn táng trong mộ nghìn năm không mục, mãi mãi bồi táng. " Nghe những lời này, mấy người đều cảm thấy có chút rùng mình.

Rốt cuộc, tuy đã thấy mấy lần mộ táng, nhưng mấy người họ đều sống dưới lá cờ đỏ, là những thanh niên lớn lên ở đất nước mới.

Tuy nhiên, loại phương thức tuẫn táng thời cổ đại này, nghe thật quá tàn nhẫn.

"Lão Trần... những người đó không phải là người Hồ ở Tây Vực sao?

Người Hán cổ đại chúng ta có tập tục này sao?" Lúc này, Bàn Tử cũng không nhịn được lên tiếng.

Nghe hắn nói, Trần Phong lại lắc đầu nói: "Không có gì kỳ lạ...

dân tộc chúng ta khi đó cũng có một thời kỳ đen tối, thời đại Xuân Thu và Ngũ Hồ Loạn Hoa.

Tập tục tang lễ lúc đó, do bị người Hồ thống trị nhiều năm, nên đã hấp thụ một lượng lớn phương thức của người Hồ.

Theo tôi biết, tập tục tang lễ thời Xuân Thu, khi chủ mộ hạ táng, phải làm năm mươi bước một tỳ.

Tức là, khi chủ mộ đi vào mộ táng, cứ năm bước giết một nô lệ, cứ mười bước giết một tỳ nữ.

Cho đến khi quan tài của chủ mộ được đặt xuống, việc tuẫn táng mới dừng lại." "Còn loại cửu thi nghênh tân này, xuất phát từ một chiêu của thời kỳ Ngũ Hồ Loạn Hoa.

Phương thức tuẫn táng lúc đó vô cùng tàn nhẫn, đem chín người thân ruột thịt của chủ mộ, toàn bộ tuẫn táng, cuối cùng một thi thể chôn cùng chủ mộ.

Nếu không đủ người thân ruột thịt, thì dùng hàng xóm thay thế..." Nghe những lời này, Bàn Tử ngẩn người.

Còn Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo, sắc mặt cũng không khá hơn.

Dù sao tuy biết rằng phương thức tuẫn táng trong mộ phần lớn khá đặc biệt, nhưng ai có thể ngờ trong mộ táng nhà Đường, lại có phương thức tuẫn táng quỷ dị như vậy.

Đặc biệt là năm bước một phó, mười bước một tỳ... quả thật là diệt tuyệt nhân tính?

"Lão Trần... không đúng..." Nhưng đúng lúc này, Ngô Bát Nhất vẫn luôn im lặng đột nhiên mở mắt, sau đó hỏi: "Nhà Đường không phải đã sớm kết thúc Ngũ Hồ Loạn Hoa rồi sao?

Tại sao, cũng sẽ dùng phương thức tuẫn táng của Chiêu Võ Cửu

Tính?" Đúng lúc nghe đến đây, Trần Phong cũng lập tức sững sờ.

Đúng vậy... sao lại có chuyện lạ như vậy?

Nhưng nghĩ kỹ lại, Trần Phong lại hiểu ra.

Sau đó, anh nói thẳng: "Cũng có khả năng này... bởi vì Chiêu Võ Cửu Tính chỉ là cách gọi chung của Ngũ Hồ Loạn Hoa.

Bộ tộc Hồ thực sự làm loạn Thăng Long, thực tế lúc đó có tổng cộng năm bộ tộc.

Lần lượt là Hán Nô, Đường Ti, Yết, Khương và Để tộc." "Theo tôi biết, gia tộc Quan Lũng Lý và họ Trường Tôn thời nhà Đường, đều có huyết thống người Hồ, là hậu duệ của tộc Đường Ti Đại Yến.

Vì vậy, có tập tục người Hồ cũng không kỳ lạ..." "Có chuyện này sao?

Người Hán chúng ta, bị người Hồ thống trị nhiều năm như vậy?" Lúc này, Bàn Tử rõ ràng có chút bất ngờ.

Lúc này, Ngô Bát Nhất mắng: "Bảo cậu bình thường đọc nhiều sách không nghe... lão Trần nói đúng, tôi nhớ trong lịch sử có đề cập, mắt của Lý Uyên đều màu xanh lục." Nghe những lời này, mấy người có mặt đều im lặng.

Chương 189

Cuối cùng, Trần Phong đột nhiên nhíu mày nói: "Nói thì không sai... nhưng tôi cũng cảm thấy có chút không ổn.

Theo lý, tuy nhà Lý Đường là hậu duệ của Đường Ti, nhưng đã thông hôn với Thăng Long nhiều năm như vậy, đặc biệt là đời Lý Long Cơ, lẽ ra đã hoàn toàn từ bỏ truyền thống người Hồ rồi mới đúng." "Nếu vậy, sao lại vô duyên vô cớ, trong mộ táng của Dương Ngọc Hoàn lại làm ra một thi thể mặt cười?" "Trừ phi..." Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên nhìn vào búi tóc của thi thể mặt cười kia.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã phát hiện ra điều bất thường.

Chỉ thấy, búi tóc của thi thể không phải là búi tóc của võ tướng, mà là của một văn quan?

"Lão Trần, phát hiện gì rồi?" Nhận ra Trần Phong có điều bất thường, Ngô Bát Nhất vội vàng hỏi.

Trần Phong lại xua tay, sau đó chỉ vào búi tóc của thi thể nói: "Lão Ngô nhìn, búi tóc của thi thể là búi tóc của văn quan, không phải võ tướng." Đúng vậy?

Nhìn cảnh này, Ngô Bát Nhất cũng sững sờ.

Tiếp theo, dưới ánh mắt của anh, Trần Phong mới gật đầu phân tích: "Hóa ra là vậy... tôi nói mà.

Cửu thi nghênh tân tuy là tập tục của người Hồ, nhưng Lý Long Cơ lẽ ra sẽ không dùng.

Trừ phi...

để trừng phạt một tội đại nghịch bất đạo nào đó, thậm chí là tội họa quốc ương dân." "Ghi chép về loạn An Sử, Lý Long Cơ bị Cao

Lực Sĩ ép buộc, với tội danh họa quốc ép chết Dương Ngọc Hoàn.

Tuy có thể sẽ không trách Dương Ngọc Hoàn, nhưng anh chị em của Dương Ngọc Hoàn quả thật là họa quốc ương dân, kết bè kết cánh mưu lợi riêng." "Vì vậy, Lý Long Cơ có khả năng sau khi ép chết Dương Ngọc Hoàn, dưới sự thúc đẩy của Cao Lực Sĩ, đã xử lý đám gian thần đứng đầu là Dương Quốc Trung." Ực!

Sau khi nuốt nước bọt, mọi người đều im lặng.

Một phút sau, Ngô Bát Nhất không nhịn được hỏi: "Ý của ông là... thi thể mặt cười này có khả năng là anh trai ruột của Dương Quý phi, Dương Quốc Trung?" Trần Phong gật đầu, hạ giọng nói: "Không loại trừ khả năng này..." Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất mới vỡ lẽ.

Chả trách, trong mộ táng lại xuất hiện thi thể mặt cười.

Nghĩ kỹ lại, nếu muốn xử quyết Dương Quốc Trung, với hoàn cảnh của Lý Long Cơ lúc đó, quả thật có khả năng này.

"Thôi đi hai ông, toàn nói những chuyện tôi nghe không hiểu.

Dương Quốc Trung thì có liên quan gì đến mộ Quý phi?" Lúc này, Bàn Tử nghe hai người nói chuyện có chút mông lung, sau đó không nhịn được lên tiếng.

Chưa đợi Trần Phong nói, Lưu Kim Bảo ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

"Vương huynh đệ đừng nóng vội...

Tả Lĩnh phái nam chúng tôi cũng giống như phái bắc, đổ đấu quán đỉnh đều chú trọng một điều là biết người biết ta.

Tôi nghĩ, Trần huynh đệ cũng muốn làm rõ manh mối thông đến chủ mộ..." Không sai!

Nghe Lưu Kim Bảo nói, Trần Phong thầm gật đầu.

Xem ra, tên trộm mộ thật sự này, quả thật hiểu biết hơn nhiều so với kẻ tay ngang như Bàn Tử.

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng không làm khó Bàn Tử nữa, trực tiếp chuyển chủ đề: "Xem ra, tôi cũng chỉ có thể suy ra được bấy nhiêu.

Nhưng, muốn tìm manh mối thông đến chủ mộ, tôi đoán cũng không giấu ở đây..." "Chúng ta cẩn thận một chút, đừng quan tâm đến thi thể này, mau chóng tìm thuyền.

Đặc biệt, Bàn Tử phải cẩn thận, áo giáp trên thi thể là minh quang khải, tuy khá đáng tiền, nhưng đừng động vào." Nói rồi, Trần Phong đột nhiên cảnh cáo Bàn Tử.

Rốt cuộc thi thể mặt cười xuất hiện ở đây quá quỷ dị, không ai biết rốt cuộc có cơ quan gì.

Lỡ như chạm vào cơ quan...

Đúng lúc này, Bàn Tử trực tiếp xua tay nói: "Lão Ngô xem... lão Trần không thể tin tôi một lần sao?

Có người ngoài ở đây, cho tôi chút mặt mũi..." "Thôi, đi thôi." Trần Phong không để ý đến lời cằn nhằn, trực tiếp quay đầu, đi tìm xung quanh.

Rốt cuộc trong lòng anh biết rõ, so với Lưu Kim Bảo, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất mới là huynh đệ của mình.

Vì vậy, có thể mắng Bàn Tử, cũng sẽ không có ngăn cách.

Nhưng, không thể nói quá nhiều, nếu không có thể bị Lưu Kim Bảo nghe thấy...

Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất ra hiệu cho Bàn Tử một cái.

Sau đó, mấy người lập tức hành động, chuẩn bị tản ra, tìm kiếm xung quanh thuyền lầu.

Nhưng đúng lúc này...

Cạch!

Đột nhiên, một tiếng boong thuyền sụp xuống vang lên.

Nghe thấy âm thanh này, ba người lập tức quay đầu, nhìn về phía Bàn Tử sau lưng.

Lúc này, Bàn Tử lại lo đến toát mồ hôi, sau đó vội vàng giải thích: "Không liên quan đến tôi!

Đừng nhìn tôi, tôi cũng không chạm vào!" "Lão Trần... tôi đạp phải thứ gì rồi!" Nhưng đúng lúc này, lại không ai để ý đến Bàn Tử, Ngô Bát Nhất đột nhiên hét lớn về phía Trần Phong.

Tiếp đó, Trần Phong cúi đầu tập trung nhìn, mới phát hiện Ngô Bát Nhất dẫm phải một tấm ván trên boong, nó đã lún thẳng vào trong...

Cơ quan kích hoạt?!

Nhận ra điểm này, Trần Phong gần như theo bản năng nhìn về phía sau.

Giây tiếp theo, anh thấy miệng của thi thể mặt cười kia, đột nhiên há ra.

Vị trí bị chỉ vàng khâu lại trực tiếp nứt ra, miệng của thi thể khô trong nháy mắt há to, đủ để nhét nửa quả dưa hấu.

Nhưng đó không quan trọng, quan trọng là trong miệng của thi thể mặt cười, nhét đầy những cây kim thép dày đặc!

Nhìn qua, dường như sắp bắn ra ngay lập tức!

Mẹ kiếp!

Thấy cảnh này, Trần Phong mới hiểu, hóa ra cơ quan nằm trong miệng của thi thể mặt cười.

Không kịp nghĩ nhiều, Trần Phong một tay kéo hai người gần nhất, sau đó lao thẳng ra sau căn phòng trên thuyền lầu.

"Bàn Tử, chạy!" Đột nhiên nghe Trần Phong hét, Bàn Tử lập tức nắm lấy một cánh tay của Ngô Bát Nhất, rồi mấy người lao thẳng xuống boong thuyền phía sau căn phòng.

Cũng ngay lúc họ vừa né tránh, thi thể mặt cười kia dường như đã bị kích hoạt cơ quan, kim thép trong miệng tức thì bắn ra như vạn mũi tên.

Đùng đùng đùng!

Tức thì, những cây kim thép to bằng chiếc đũa, trong nháy mắt bao phủ vị trí bên hông căn phòng đó.

May mà Trần Phong né kịp thời, nếu không đã bị đâm thành con nhím.

Nhưng, sau khi kim thép bắn xong, Trần Phong lại giữ chặt mấy người, không để họ hành động thiếu suy nghĩ.

Rốt cuộc, chuyện quỷ dị như vậy, ai biết được không phải là cơ quan liên hoàn?

Lỡ như có lần thứ hai, bây giờ ra ngoài chắc chắn sẽ chết.

Thế là, mấy người nghiến răng, kiên nhẫn chờ đợi tại chỗ.

May mắn là, cơ quan dường như chỉ một lần, năm phút sau cũng không có âm thanh nào khác.

Nghĩ đến đây, mấy người Trần Phong mới cẩn thận thò đầu ra.

Sau khi tập trung nhìn, họ lập tức bị tình hình bên ngoài làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy, căn phòng phía sau, cửa và cửa sổ đều bị kim thép bao phủ.

Chương 190

Mấy trăm cây kim thép đó, thậm chí còn đâm sâu vào gỗ, cắm vào hai centimet.

Thấy cảnh này, ngay cả Bàn Tử cũng bị dọa đến mặt tái mét.

Còn Trần Phong, sau khi nhìn kỹ, đột nhiên phát hiện những cây kim thép đó có ánh sáng màu xanh lam.

Nhìn cảnh này, anh lập tức xác định, những cây kim thép này đều được tẩm độc.

Thấy cảnh này, Trần Phong cũng vội vàng nhắc nhở mấy người: "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta phải nhanh chóng rời đi.

Nhưng mọi người đều cẩn thận, tuyệt đối đừng hành động thiếu suy nghĩ nữa, những cây kim thép này đều tẩm kịch độc, làm xước da cũng có thể chết người." Nghe những lời này, lần này không ai dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Đặc biệt là Ngô Bát Nhất, lúc này mới hiểu, tại sao trên boong thuyền lại trống trải như vậy.

Hóa ra, tất cả đều là vì cái bẫy này.

Ai có thể ngờ, một thi thể tuẫn táng của thời kỳ Ngũ Hồ Loạn Hoa, lại bị cải tạo thành một cơ quan có sức sát thương lớn như vậy?

Mộ Quý phi này, chắc chắn còn đáng sợ hơn nhiều so với tất cả những ngôi mộ mà họ từng gặp.

Với tâm tư này, họ không dám đi lại tùy tiện nữa.

Thế là, Trần Phong ra hiệu cho mấy người đi về phía đuôi thuyền.

Bởi vì anh cho rằng, loại thuyền lầu này, lẽ ra đều sẽ có một chiếc

thuyền nhỏ ở đuôi.

Sự thật chứng minh, Trần Phong đoán quả thật không sai.

Mấy người đến đuôi thuyền, dùng đèn pin chiếu qua.

Chỉ thấy, ở vị trí đuôi thuyền có hai sợi cáp thép, bên dưới treo một chiếc thuyền nhỏ sơn mài đỏ, lơ lửng cách mặt nước khoảng một mét.

Thấy cảnh này, mấy người Trần Phong nhất thời sáng mắt lên.

Chỉ thấy, trên thuyền có mấy chiếc hòm gỗ.

Hơn nữa, bánh lái ở đầu và đuôi thuyền cũng đầy đủ cả, có chiếc thuyền nhỏ này là có thể thuận lợi vượt qua hồ ngầm, tìm được chỗ lên bờ rồi.

Về việc làm sao để hạ thuyền xuống?

Trần Phong quan sát kỹ, phát hiện bên cạnh đuôi thuyền có một cái cần nâng hạ.

Thấy vậy, Trần Phong liền cẩn thận đi tới, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng xem có cơ quan nào không, anh mới yên tâm.

"Mọi người đừng vội xuống, hạ thuyền xuống trước rồi hãy tháo dây xích…" Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử ở bên cạnh phụ giúp.

Sau đó, hai người hợp lực xoay cần nâng hạ, theo dây xích dần dần được thả xuống, chiếc thuyền gỗ cũng từ từ hạ xuống.

May mắn thay, chất liệu của cần nâng hạ không tồi, dù đã qua ngàn năm cũng không bị mục nát.

Cuối cùng, chiếc thuyền gỗ đã an toàn đáp xuống mặt nước.

Sau đó, mấy người Trần Phong buộc chặt dây thừng, rồi men theo dây thừng nhảy vào trong chiếc thuyền nhỏ.

Đợi mọi người đều lên thuyền, Trần Phong ra hiệu cho Bàn Tử tháo dây xích.

Sau đó, đợi chiếc thuyền nhỏ hoàn toàn tách khỏi con thuyền lầu, Ngô Bát Nhất không nhịn được lên tiếng.

"Lão Trần… tiếp theo đi thế nào?" Vừa nói, Ngô Bát Nhất vừa lấy la bàn ra nghịch mấy cái.

Nhưng đáng tiếc, hiện giờ họ đang ở trong một mạch nước ngầm dưới lòng Bình Sơn.

Ở đây đừng nói là tìm phương vị Bát Quái, ngay cả đông tây nam bắc cũng không phân biệt được.

Nói cách khác, muốn dựa vào la bàn ở đây để xác định vị trí có thể tồn tại của ngôi mộ, về cơ bản là không thể.

Nhưng, điều đó lại không làm khó được Trần Phong.

Sau khi có được kỹ năng Tinh Phong Thủy Thuật của Tư Mã Thiên lần trước, Trần Phong muốn xác định vị trí lăng mộ, không cần phải câu nệ vào la bàn và tinh tượng nữa.

Thường có câu, trông núi biết núi cao, nhìn nước biết nước sâu, bây giờ chính là lúc cần dùng đến.

Thế là, Trần Phong liền trực tiếp nói: "Cũng không phải là không có cách… Tuy ở đây không phân biệt được Bát Quái và phương hướng, nhưng tôi nhớ bất kỳ ngôi mộ lớn thời cổ đại nào cũng đều phải tuân theo cách cục phong thủy để xây dựng.

Mộ của vị quý phi này, chắc cũng không ngoại lệ." "Cho nên theo suy đoán của tôi, mạch nước ngầm này tự nó đã tạo thành một vùng phong thủy.

Nơi chúng ta xuống là đầu rồng, sau khi xuống thì phân ra đầu

nguồn và hướng chảy.

Căn cứ vào phương pháp phong thủy hoạt thủy tụ tài, bất luận là lăng mộ đế vương hay công hầu, đều không thể chôn ở cuối dòng nước, về cơ bản đều nằm ở đầu nguồn của mạch nước." "Vì vậy, chúng ta chỉ cần dựa vào hướng dòng chảy, tìm nơi phát nguyên của dòng nước, có lẽ sẽ tìm được chỗ lên bờ.

Hơn nữa, nơi đó tám phần chính là hướng của ngôi mộ." Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo đều gật đầu.

Tiếp theo, Trần Phong cẩn thận thò tay vào trong nước sông, sau đó dựa vào năng lực cảm nhận của bản thân để cảm nhận phương hướng và tốc độ dòng chảy.

Trần Phong cho rằng, nơi này đã có thể hình thành một cái hồ, vậy thì chắc chắn phải có nguồn nước chảy.

Cho nên, tuy mắt thường không nhìn ra, nhưng dòng chảy nhất định tồn tại!

Quả nhiên!

Trần Phong đoán đúng rồi, tốc độ dòng chảy ở đây tuy cực kỳ yếu ớt, nhưng đúng là có tồn tại.

Dựa vào năng lực cảm nhận vượt trội hơn người thường, anh đã cảm nhận được một luồng chảy cực kỳ nhỏ.

Nhất thời, Trần Phong lập tức mừng rỡ nói: "Cảm nhận được rồi, tốc độ dòng chảy ở đây tuy rất chậm, nhưng đúng là có tồn tại.

Lấy mũi thuyền của chúng ta làm mốc, dòng nước chảy từ mũi thuyền, sau đó hướng về phía đuôi thuyền." "Vậy cũng có nghĩa là, mạch nước ngầm ở đây chảy từ phía trước, còn phía sau là hướng đi của nó.

Cho nên, chúng ta chỉ cần xác định đúng phương hướng đi về phía trước, chắc là có thể vượt qua cái hồ ngầm này, tiến vào lòng sông ngầm có tốc độ dòng chảy nhanh hơn.

Đến lúc đó, tìm một cơ hội lên bờ, hẳn là có thể tìm được phương hướng của chủ mộ thất." Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất và những người khác đều vui mừng ra mặt.

Sau đó, Ngô Bát Nhất trực tiếp quay đầu nói: "Bàn Tử, còn đợi gì nữa?

Chèo thuyền, đi về phía trước!" "Lại là tôi à?" Nghe vậy, Bàn Tử nhất thời có chút buồn bực.

Nhưng tuy buồn bực, hắn cũng biết mình phải ở vị trí cuối cùng để tiện theo dõi Lưu Kim Bảo.

Ngay lập tức, Bàn Tử cũng hậm hực cầm mái chèo đến đuôi thuyền.

Tiếp đó, Lưu Kim Bảo cũng thức thời đi theo Bàn Tử cùng nhau chèo thuyền.

Về phần Ngô Bát Nhất, ông ở phía trước nhất đợi ở mũi thuyền để cầm lái.

Trần Phong ở vị trí trung tâm, theo dõi sự thay đổi của tốc độ và hướng dòng chảy bất cứ lúc nào, để đảm bảo không đi sai vị trí.

Tiếp theo, chiếc thuyền gỗ từ từ chuyển động, dần dần rời xa chiếc thuyền lầu sơn mài đỏ kia.

Chỉ có điều, trong hồ ngầm yên tĩnh và tối tăm, cả bốn người không ai để ý, khi họ vừa rời khỏi vùng nước đó, vị trí ban đầu của chiếc thuyền gỗ bỗng nhiên nổi lên một gợn sóng nhỏ.

Trông như thể có thứ gì đó sắp trồi lên từ dưới nước.

Đúng vậy!

Bởi vì, sau khi Trần Phong đi xa được vài chục mét, dưới gợn sóng đó bỗng nhiên từ từ nhô lên một vật tròn tròn bóng loáng.

Trông giống như đầu của một sinh vật nào đó.

Hơn nữa, phía trước cái đầu, có một đôi mắt nhỏ tí, dưới ánh sáng yếu ớt phản chiếu ra ánh sáng tàn nhẫn.

Rất nhanh… Điều khiến người ta sởn gai ốc hơn là, những cái đầu này ngày càng nhiều.

Sau mười mấy giây, xung quanh một vùng nước nhỏ, đã nhô lên mấy chục cái đầu như vậy.

Đợi mấy người Trần Phong từ từ đi xa, biến mất trong ánh sáng, những thứ đó lại lặng lẽ lặn xuống nước.

Dường như, trong vùng nước ngầm này, có tồn tại một thứ gì đó không tầm thường.

Nhưng, tất cả những điều này Trần Phong tự nhiên không thể thấy được.

Chương 191

Lúc này, mấy người Trần Phong đang men theo mặt sông, từ từ hướng về phía lòng sông.

Đáng tiếc, diện tích của lòng sông này vô cùng rộng lớn.

Đồng thời, Trần Phong lại làm mất đuốc, cho nên chỉ có thể dựa vào ánh sáng của một chiếc đèn pin để đi về phía trước.

Nếu không, lỡ như tất cả đèn pin đều hết pin, thì chẳng khác nào người mù trong đêm tối.

May mà, trên đường đi không xảy ra thêm sự cố bất ngờ nào.

Trần Phong cứ thế chèo thuyền về phía trước, dường như mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Dưới sự đo lường của Trần Phong, họ cũng không đi sai vị trí, vẫn luôn tiến về phía đầu nguồn của dòng nước.

Trong tình huống tối đen như mực này, Trần Phong không dám chèo thuyền quá nhanh.

Nếu không, có khả năng sẽ vì thế mà đo sai tốc độ dòng chảy, đi lạc đường.

Vì vậy, Trần Phong gần như lúc nào cũng thò tay vào nước để đo tốc độ dòng chảy.

Khoảng mười mấy phút sau… Đột nhiên, Trần Phong cảm giác tốc độ dòng chảy dường như đã nhanh hơn rất nhiều.

Nhận ra điều này, Trần Phong vội vàng nhắc nhở mấy người: "Bàn Tử, chèo chậm một chút, Lão Ngô giữ vững mũi thuyền.

Tốc độ dòng chảy bây giờ đã nhanh hơn, chứng tỏ chúng ta đã rời

khỏi vị trí trung tâm hồ ngầm, ngày càng tiến gần đến đầu nguồn." "Lối vào của đầu nguồn chắc chắn sẽ thu hẹp đột ngột, cho nên càng đi về phía trước tốc độ dòng chảy sẽ càng nhanh.

Đến lúc đó, tôi đoán khi chúng ta đến đầu nguồn, thân thuyền có thể sẽ bắt đầu chao đảo." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mấy người khác lập tức gật đầu.

Sau đó, trong khi tiếp tục đi về phía trước, họ đã cẩn thận hơn trước.

Làm như vậy là để đảm bảo rằng trong khi tốc độ dòng chảy tăng nhanh, họ tuyệt đối sẽ không đi sai đường.

Cũng may, Trần Phong phát hiện ra tương đối kịp thời.

Cho nên, xu thế đi về phía trước của mấy người ngày càng nhanh, nhưng tuyệt đối không đi sai đường.

Nhưng khi tiếp tục đi về phía trước được mười mấy phút… Bỗng nhiên, gần chiếc thuyền, vang lên một trận tiếng nước văng.

Soạt!

Nhất thời, Trần Phong vội vàng dùng đèn pin chiếu qua.

Nhưng kỳ lạ là, ngoài những gợn sóng lăn tăn, mặt sông cách đó không xa lại không có chút động tĩnh nào.

"Chuyện gì vậy?!" Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được hỏi.

Tuy nhiên, mấy người đều nhìn nhau, không ai nói ra được nguyên nhân.

Nuốt nước bọt, trong lòng Trần Phong cũng có chút bất an.

Chẳng lẽ, trong lòng sông ngầm có loài cá ngầm nào đó sao?

“Đi nhanh lên…” Không nói ra được nguyên do của sự việc, Trần Phong chỉ có thể thúc giục Bàn Tử nhanh chóng chèo thuyền.

Sau đó, Bàn Tử cũng lập tức gật đầu, vội vàng tăng tốc chèo về phía trước.

Nhưng kỳ lạ là, ngay lúc này… Soạt!

Bỗng nhiên, tiếng nước văng tương tự lại vang lên mạnh mẽ ở phía sau.

Nghe thấy âm thanh này, trong lòng Trần Phong không thể nhịn được nữa, trực tiếp bảo Bàn Tử dừng lại.

Bởi vì, tiếng nước văng lần này lớn hơn trước, và khoảng cách rất gần.

Nghe như thể, có thứ gì đó, đang theo sau họ?

“Có phải là thủy hầu tử không?” Lúc này, Bàn Tử bỗng không nhịn được đoán: “Tôi nghe người ta kể, trong sông hộ thành có thủy hầu tử.

Thứ đó không ai thấy, nhưng nghe nói là thủy quỷ, có thể kéo người xuống nước dìm chết!” Nghe vậy, Ngô Bát Nhất lập tức phủ định: “Bàn Tử đừng nói bậy!

Mấy thứ đó đều là mê tín phong kiến, sao có thể là thật được?” Nhưng lời vừa dứt, tiếng nước lúc nãy lại vang lên.

Soạt!

Nghe thấy âm thanh này, Trần Phong cũng lắc đầu với Ngô Bát Nhất nói: “Không ổn rồi… Thủy hầu tử tuy đều là mê tín phong kiến, nhưng cũng không thể không có lửa mà lại có khói.

Chúng ta đã gặp phải chuyện này nhiều lần rồi, không nhất định tất cả đều là giả.” “Nhưng tôi cảm thấy, dưới này có khả năng là một

loài cá ngầm, ăn thịt.

Nếu không, không thể cứ đuổi theo chúng ta mãi, mau đi thôi!" Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử và Lưu Kim Bảo lập tức chèo thuyền, nghe ra nơi này không nên ở lại lâu.

Chỉ có điều, trong lòng Trần Phong có một nghi vấn chưa giải đáp được… Đó là, phàm là cá ngầm, thông thường đều là loại cá yên chi có kích thước nhỏ.

Tuy nhiên, cá lớn hơn bàn tay, về cơ bản không thể sống trong mạch nước ngầm được.

Nhưng, tiếng nước văng đó lại giống như một người trưởng thành lật mình vậy.

Trong tình huống này, Trần Phong chỉ muốn nhanh chóng đến bờ, mau chóng lên bờ.

Nhưng, thường có câu trời không chiều lòng người… Ngay khi Trần Phong vừa đến gần bờ hồ, bỗng nhiên Trần Phong cảm giác có thứ gì đó, mạnh mẽ va vào đáy thuyền.

"Có thứ gì đó ở dưới chúng ta!" Nhất thời, Ngô Bát Nhất lập tức kinh hãi hô lên.

Nghe thấy tiếng của ông, Trần Phong gần như không nói hai lời, trực tiếp rút con dao găm ra, sau đó đâm mạnh xuống dòng nước bên mạn thuyền.

Không nhất định có thể giết được thứ đó, nhưng chỉ cần cho anh một chút thời gian, anh có thể lập tức lên bờ.

Nhưng kỳ lạ là, Trần Phong vừa thò tay vào nước, bỗng cảm giác tay mình như bị thứ gì đó cắn một phát.

Trong cơn đau, anh lập tức rụt tay lại, lại bất ngờ phát hiện mình

đã kéo theo một thứ gì đó từ dưới nước lên.

Chỉ thấy, thứ đó dài bằng cánh tay người lớn, chiều rộng thì như một con rắn nước.

Toàn thân mọc đầy lông mượt bóng loáng, một đôi mắt nhỏ đầy vẻ tàn nhẫn.

Rái cá?!

Nhất thời, Trần Phong lập tức từ khuôn mặt của thứ đó nhận ra thân phận của nó.

Tuy nhiên, điều khiến người ta khó tin là, con rái cá này sao lại to thế!

So với những con trong sở thú, nó to gấp ba lần!

"Lão Trần!" Cũng thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất lập tức lao tới, kéo con rái cá xuống ném vào nước.

Lúc này, Trần Phong mới từ trạng thái kinh hãi tỉnh lại.

Lúc này, Trần Phong cũng cuối cùng ý thức được bộ mặt thật của thủy hầu tử.

Hóa ra, là một bầy rái cá hoang dã sống tập trung trong mạch nước ngầm?!

Thì ra, cái gọi là thủy hầu tử chính là thứ này!

"Lão Trần!

Cái quái gì thế!

Không phải là thủy hầu tử chứ!" Cũng lúc này, Bàn Tử không nhịn được hét lớn.

Tuy nhiên, Trần Phong không trả lời, lập tức thúc giục họ nhanh chóng chèo thuyền đi về phía trước.

Về thân phận của thủy hầu tử, quả thực không sai!

Bởi vì, Trần Phong biết rõ tập tính của rái cá, những con vật này bề ngoài dễ thương, nhưng thực tế lại là một bầy sinh vật tính cách nhỏ nhen và cực kỳ tàn nhẫn.

Cái gọi là thủy hầu tử, sẽ kéo một số chó săn và thỏ bị đuối nước xuống nước dìm chết.

Cách làm này, và cái gọi là thủy hầu tử không khác gì nhau.

Hơn nữa, rái cá sẽ dùng bùn đất bịt mũi của nạn nhân, khiến họ không thể hô hấp bình thường.

Chương 192

Ý thức được điều này, Trần Phong biết rằng truyền thuyết về thủy hầu tử, chắc chắn là do chúng mà ra.

"Chèo nhanh lên!" Nói đến đây, Trần Phong không nói hai lời, lập tức thúc giục.

Nghe tiếng thúc giục, Bàn Tử và Lưu Kim Bảo cũng không nói hai lời, trực tiếp chèo thuyền bắt đầu đi về phía trước.

Dưới sự thúc giục của Trần Phong, Bàn Tử và Lưu Kim Bảo gần như liều mạng chèo thuyền.

Với tốc độ này, Trần Phong lập tức dùng đèn pin bắt đầu chiếu về phía trước.

Nhất thời, Trần Phong đã nhìn thấy hy vọng sống!

Chỉ thấy, ở phía trước cách mấy chục mét, chính là điểm cuối của hồ ngầm này.

Dùng đèn pin chiếu qua, có thể thấy phía trước là một vách tường phản chiếu ánh sáng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là vách đá cuối hồ ngầm, bên dưới là bờ sông.

Chỉ cần có thể vượt qua khoảng cách mấy chục mét, lên bờ là an toàn.

Nhưng đúng lúc này… Bụp!

Bỗng nhiên, một tiếng va chạm nhẹ vang lên dưới đáy thuyền.

Nghe thấy âm thanh này, Trần Phong gần như tê cả da đầu.

Bởi vì, sau khi tiếng va chạm đó kết thúc, một trận rung lắc dữ

dội, kèm theo những va chạm liên tục bắt đầu vang lên dưới khoang thuyền.

Không còn nghi ngờ gì nữa, một lượng lớn rái cá đã bắt đầu rung lắc chiếc thuyền nhỏ từ bên dưới, muốn hất họ từ trên thuyền xuống.

Ý thức được điều này, Trần Phong gần như liều mạng thúc giục Bàn Tử và Lưu Kim Bảo.

Nhưng, cho dù tốc độ chèo thuyền có nhanh đến đâu, cũng không thể bằng xu thế rung lắc của lũ rái cá kia.

Trong nháy mắt, chiếc thuyền nhỏ bắt đầu rung lắc dữ dội, mắt thấy sắp lật.

Ý thức được khả năng này, Bàn Tử trực tiếp vứt mái chèo xuống, đứng dậy dùng súng săn chỉ vào mặt nước ở đuôi thuyền.

Pằng!

Nhất thời, theo một tiếng súng vang lên, viên đạn nóng rực trực tiếp bắn vào dưới nước, mang theo một mảng lớn bọt nước.

Không lâu sau, một vệt màu đỏ tươi từ dưới nước lan ra.

Thấy cảnh này, Bàn Tử càng hưng phấn hét lên: "Mẹ kiếp, dám đối đầu với Bàn gia tao, ăn mấy viên đạn này!" Lời vừa dứt, Bàn Tử lại liên tục bắn thêm hai phát.

Nhưng, tốc độ bắn súng sao bì được với lũ rái cá kia.

Dưới hồ không biết có bao nhiêu con, một phát súng nhiều nhất giết được một con, nhưng lại khiến thuyền của họ lật nhanh hơn.

Trong nháy mắt, xu thế rung lắc của thuyền càng thêm khủng khiếp.

Nhận ra điều này, trong lòng Trần Phong gần như lo lắng đến tột độ.

Không được… không thể ngồi chờ chết như vậy!

Nếu không nghĩ cách nữa, đợi thuyền lật chỉ có thể chờ chết.

Nếu bây giờ từ đây nhảy xuống nước bơi đến bờ sông, có khả năng sẽ thoát khỏi lũ rái cá này.

Cơ hội ngàn vàng, không thể bỏ lỡ!

Ý thức được khả năng này, Trần Phong biết đây là cơ hội sống duy nhất.

Ngay lập tức, anh trực tiếp kéo Ngô Bát Nhất hét lên: "Lão Ngô, lát nữa nghe khẩu lệnh của tôi lập tức nhảy xuống!

Từ đây đến bờ sông không xa, chúng ta có thể bơi qua… nếu không ở lại, chúng ta đều sẽ bị lũ rái cá này kéo xuống!" "Nghe hiểu chưa?!" "Được… đi mau!" Lúc này, nghe Trần Phong quyết định, Ngô Bát Nhất cũng không nói hai lời.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất lập tức quay đầu nhìn Bàn Tử hét lớn: "Bàn Tử, nhanh lên!" "A!!" Nhưng, Bàn Tử dường như đã rơi vào trạng thái điên cuồng, cầm súng săn liên tục bắn vào đuôi thuyền.

Thấy cảnh này, Trần Phong dứt khoát hét lên: "Lưu huynh đệ, kéo cậu ta lại!" "Được!" Nghe lệnh Trần Phong, Lưu Kim Bảo vội vàng dùng cả hai tay kéo Bàn Tử, cũng không quản hắn có đang bắn xuống nước hay không, hai người trực tiếp nhảy xuống thuyền.

Ngay sau đó, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau một cái, cũng trực tiếp nhảy về phía trước thuyền.

Ùm!

Vừa xuống nước, dòng sông lạnh lẽo lập tức nhấn chìm đầu họ.

Nhưng, Trần Phong biết mấy người ở đây đều bơi giỏi.

Ngay lập tức, sau khi trồi lên từ dưới nước, anh trực tiếp hét về

phía sau: "Tranh thủ thời gian lên bờ, mau đi!" Lời vừa dứt, Trần Phong đi đầu bơi về phía trước.

Ngay sau đó, dưới sự dẫn dắt của Ngô Bát Nhất, Bàn Tử và Lưu Kim Bảo cũng theo sát phía sau.

Một nhóm bốn người trực tiếp vượt qua khoảng cách hơn ba mươi mét, nhanh chóng bơi về phía bờ sông.

Đợi chân vừa chạm vào bãi sông, Trần Phong không nói hai lời đứng dậy chạy lên.

Trên đường đi, gần như không dám quay đầu lại.

Cũng trong xu thế đó, bốn người gần như liều mạng đặt chân lên bờ sông.

Đợi vừa lên bờ, Trần Phong lập tức dùng đèn pin chiếu ngược lại.

Ngay sau đó, là một cảnh tượng khiến anh sởn gai ốc.

Chỉ thấy, chiếc thuyền nhỏ lúc nãy, gần như trong vòng mấy chục giây đã bị rung lắc lật úp.

Thấy cảnh này, mấy người có mặt đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Riêng Ngô Bát Nhất, gật đầu với Trần Phong, trong mắt đầy vẻ cảm kích.

Bởi vì, nếu không phải Trần Phong quyết đoán bỏ thuyền chạy thoát thân.

Vậy thì, bây giờ họ đã bị lũ rái cá đó kéo xuống nước, trực tiếp dìm chết rồi.

Cũng lúc này, khi chiếc thuyền nhỏ bị lật, Trần Phong bỗng phát hiện trên mặt sông cách đó không xa, bỗng có một con rái cá lộ đầu ra.

Ngay sau đó, ngày càng nhiều rái cá xuất hiện.

Mấy người Trần Phong nhìn kỹ, phát hiện trên mặt sông thò đầu ra có đến bốn năm mươi con rái cá.

Ực!

Thấy cảnh này, Trần Phong không nhịn được nuốt nước bọt.

Sau đó, mới nói với mấy người với vẻ sợ hãi: "May mà chúng ta đi nhanh, nếu không đã sớm bị lũ rái cá này kéo xuống dìm chết rồi.

Thật không ngờ, dưới mặt sông lại có nhiều rái cá đến vậy…" Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu.

Sau đó, xác nhận: "Không sai… nếu không có gì bất ngờ, lũ rái cá này chắc hẳn tụ tập ở đây, là nơi sinh sống của chúng trong lòng sông ngầm này…" Trong một lúc, mấy người có mặt đều không nói gì.

Họ ngồi phịch trên bờ sông thở hổn hển, nghỉ ngơi đủ mười mấy phút sau, Trần Phong mới ngồi dậy thúc giục: "Được rồi Lão Ngô, chúng ta mau thu dọn, nhanh chóng rời khỏi đây.

Nơi này quá tà môn, ở lại không an toàn." Vừa nói, Trần Phong vừa đứng dậy, cẩn thận quan sát.

Theo cách nhìn của anh, lòng sông này có khả năng là một phần của địa cung, ở lại đây một phút cũng có thể gặp nguy hiểm.

Cẩn thận mà nói, đã quay lại đất liền, vậy thì cũng không xa vị trí của địa cung nữa.

Chỉ có điều, rốt cuộc nó ở đâu?

Nghĩ đến đây, Trần Phong không nhịn được lại quay đầu nhìn mặt sông phía sau, phát hiện xu thế của dòng nước dường như chảy ra từ bờ sông bên cạnh.

Thấy vậy, trong lòng Trần Phong bỗng có một suy đoán táo bạo.

Chẳng lẽ, nguồn nước của con sông ngầm này, chảy từ hướng của mộ huyệt?

Nếu vậy, mạch nước hẳn là chảy từ dưới lớp đá của bờ sông.

Chương 193

Nếu có thể tìm được vị trí của dòng chảy, cứ đi theo nó về phía trước, có khả năng sẽ tìm được hướng của mộ huyệt.

Nghĩ đến khả năng này, Trần Phong lập tức cúi người nằm xuống, sau đó áp tai xuống đất lắng nghe cẩn thận.

Thấy hành động kỳ quái của Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng có chút kỳ lạ.

"Lão Trần, ông tìm gì vậy?" Lúc này, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất đều không hiểu Trần Phong đang làm gì.

Dù sao, tuy đã từng đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng chuyên môn của Ngô Bát Nhất là Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Nhưng đúng lúc này… "Anh ấy đang nghe hướng chảy của mạch nước ngầm…" Lúc này, Lưu Kim Bảo vẫn luôn im lặng bỗng lên tiếng.

Sau đó, dưới ánh mắt của Ngô Bát Nhất và Bàn Tử, anh ta giải thích: "Anh ấy đang dùng cách của phái Tá Lĩnh, dùng khứu giác và thính lực để phán đoán hướng dòng chảy và không khí.

Thông thường mạch nước ngầm trong các ngôi mộ lớn, đều bắt nguồn từ vị trí mộ táng, hoạt thủy tụ tài mà." "Cho nên, chỉ cần tìm được hướng dòng chảy, cứ đi theo nó về phía trước, là có thể trực tiếp tiến vào địa cung." Nghe đến đây, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất mới vỡ lẽ.

Lưu Kim Bảo nhìn Trần Phong đang cẩn thận lắng nghe, thì rơi vào trầm tư.

Trải qua những chuyện trên đường, anh ta không còn nghi ngờ

thân phận truyền nhân Phát Khâu của Trần Phong.

Nhưng, điều khiến anh ta cũng không hiểu là, Trần Phong ngoài thủ đoạn của Phát Khâu và Mạc Kim, sao ngay cả mánh khóe của Tá Lĩnh cũng tinh thông như vậy?

Chẳng lẽ, Phát Khâu thực sự là nhân vật lãnh đạo trong tứ đại môn phái?

Nhưng dù sao đi nữa, Trần Phong tự nhiên không biết.

Hiện tại, anh đang cẩn thận lắng nghe vị trí của mạch nước ngầm.

Quả nhiên!

Sau khi lắng nghe cẩn thận một lúc, Trần Phong phát hiện mạch nước ngầm quả nhiên chảy ra từ vị trí vách đá, sau đó từ đây bắt đầu hội tụ thành một con sông ngầm.

Nhận ra điều này, Trần Phong cũng đứng dậy nói với Ngô Bát Nhất và mấy người: "Tìm được vị trí rồi… Mạch nước chảy ra từ dưới vách đá ngay trước mặt chúng ta, từ đây bắt đầu hội tụ thành một lòng sông ngầm.

Nếu tôi không đoán sai, mạch nước này có thể thông thẳng đến địa cung." "Tiếp theo chúng ta cứ đi vào trong, chắc là sắp vào được địa cung rồi." Nghe lời Trần Phong, mấy người cẩn thận dùng đèn pin chiếu về phía trước.

Ngay sau đó, họ thấy ở vị trí cách đó mấy chục mét, có một vách đá thẳng đứng từ trên đỉnh động xuống.

Vách đá này giống như rìa của hang động, chặn hết mọi lối đi.

Thấy cảnh này, mấy người có chút thất vọng.

Nếu địa cung thật sự ở phía trước, thì vách đá này phải đi thế nào?

Nhưng, tình hình cụ thể có lẽ chỉ khi đến đó mới hiểu được.

Nghĩ đến đây, dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, mấy người cẩn thận đi về phía trước.

Khi càng tiến gần vách đá, dưới ánh đèn pin, họ bỗng mơ hồ phát hiện, ở vị trí của vách đá, dường như có một khe nứt.

Đúng là khe nứt!

Mấy người càng tiến gần, phát hiện khe nứt đó ngày càng rõ ràng.

Đợi đến trước vách đá, sau đó, Trần Phong thấy khe nứt này rộng đến hai mét, đủ cho ba người cùng đi qua.

Về phần chiều cao của khe nứt, thì từ dưới chân thẳng đứng lên, dường như có thể chia cả vách đá làm hai.

Thấy cảnh này, Trần Phong cũng không khỏi thầm cảm thán sự kỳ diệu của tạo hóa!

Khe nứt này, chắc chắn là do biến đổi địa chất, trực tiếp nứt ra từ vách đá, từ đây có thể đi thẳng qua.

Quan trọng hơn là, những người thợ của Lý Long Cơ năm đó, lại có thể làm được chuyện như vậy dưới lòng đất.

Tận dụng sự kỳ diệu của tự nhiên này, kết hợp với nhân công trực tiếp tạo ra một con đường dẫn đến địa cung.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng gật đầu nói: "Mọi người cẩn thận, khe nứt này có khả năng là lối vào duy nhất dẫn đến địa cung.

Nhưng, nơi này là nửa nhân tạo nửa tự nhiên hình thành, tôi cũng không chắc bên trong có nguy hiểm không.

Lỡ như gặp phải cơ quan ở đây, chúng ta không ai chạy thoát được." Nghe lời Trần Phong, mấy người đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao trên đường đi lúc nãy, họ đã thấy quá nhiều nguy hiểm.

Nếu không phải Trần Phong lâm nguy không loạn, có lẽ đã sớm chết trên đường rồi.

Tiếp theo, đợi mọi người đều chuẩn bị xong, Trần Phong cũng trực tiếp bước vào khe nứt.

Nhưng, lần này anh không chú ý dưới chân, mà ra hiệu cho mọi người để ý tình hình trên đầu bất cứ lúc nào.

Nếu có tiếng động gì ở trên, phải lập tức dừng lại.

Bởi vì, nếu khe nứt này thật sự là tự nhiên hình thành, thì cơ quan bên trong sẽ không quá nhiều.

Nhưng, trong loại đường hầm tự nhiên này, đá trên đầu lại không vững chắc.

Lỡ như có đá rơi xuống, với độ cao này trực tiếp có thể đập chết người.

Vừa nói, Trần Phong gần như giảm mọi âm thanh xuống mức thấp nhất, luôn chú ý tiếng động trên đầu.

Nhưng, may mắn là khe nứt này dường như đã hình thành từ lâu, Trần Phong đi vào năm phút cũng không có bất kỳ tảng đá nào từ trên rơi xuống.

Nhưng sau khi đi về phía trước một lúc lâu như vậy, Trần Phong bỗng phát hiện một chuyện lạ.

Ở phía trước, dường như có một cơn gió nhẹ đang từ từ thổi tới… Thế là, Trần Phong lập tức dùng ngón tay chấm chút nước bọt cẩn thận cảm nhận.

Đợi mở mắt ra lần nữa, quả nhiên phát hiện cơn gió nhẹ thổi từ phía trước.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền hạ thấp giọng nhắc nhở: “Mọi

người đi chậm lại… tôi cảm giác phía trước có gió thổi, chứng tỏ ở phía trước chúng ta, có lẽ có một không gian ngầm khổng lồ.

Dù sao, trong một cấu trúc ngầm kín, chỉ có không gian lớn mới có thể tạo ra sự lưu thông không khí." Nghe lời Trần Phong, mấy người đều âm thầm ghi nhớ lời này vào lòng.

Khi tiếp tục đi về phía trước, Trần Phong cũng cảm giác cơn gió nhẹ đó ngày càng rõ ràng.

Điều này chứng tỏ, họ đã rất gần cuối khe nứt.

Nếu đi tiếp, có lẽ sắp có thể thấy được không gian ngầm đó rồi.

Nghĩ đến đây, bước chân của Trần Phong bất giác chậm lại.

Làm như vậy là để khi vừa tiến vào một khu vực mới, có đủ thời gian phản ứng.

Nếu không, lỡ như chạm phải thứ gì nguy hiểm thì thảm rồi.

Vù ~ Cũng sau vài giây, Trần Phong bỗng cảm giác cơn gió nhẹ đó trở nên mạnh mẽ trực tiếp.

Ngay sau đó, anh vội ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và mấy người dừng lại, tiếp theo dùng đèn pin chiếu về phía trước.

Nhưng không nhìn thì thôi, vừa nhìn Trần Phong tim như muốn bay ra ngoài!

Chỉ thấy, trong lúc không hay biết, họ đã đi đến cuối khe nứt.

Ở phía đối diện, là một khe núi ngầm khổng lồ.

Đúng vậy!

Khe núi này giống như một hẻm núi khổng lồ, cắt ngang hoàn toàn lối đi.

Trên khe núi có một cây cầu treo, chiếu đèn pin về phía trước lại

gần như không thấy được điểm cuối.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chiều rộng của khe núi này ít nhất phải ngoài năm mươi mét, nhìn từ xa chỉ có thể lờ mờ thấy bóng và đường nét của vách đá đối diện.

Về phần vị trí hiện tại của họ.

Mấy người Trần Phong vừa bước ra khỏi khe nứt, đã đến rìa khe núi.

Cầu treo ở một bên khác, nếu Trần Phong đi thêm hai bước nữa, có lẽ sẽ trực tiếp rơi xuống vực sâu vạn trượng.

"Mau lùi lại!" Ý thức được điều này, Trần Phong vội thúc giục mấy người lập tức lùi lại.

Chương 194

Đợi cuối cùng đến phạm vi an toàn, Trần Phong càng không nhịn được một trận sợ hãi.

Thật sự để anh đoán đúng rồi… Vừa nãy nếu không cẩn thận, bây giờ có lẽ đã tan xương nát thịt.

Cũng lúc này, Ngô Bát Nhất và những người khác cũng ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc.

Bây giờ xem ra, ở đây quả thực phải hết sức cẩn thận.

Nơi này không phải là mộ thất và địa cung nhân tạo, nhưng cũng tuyệt đối không an toàn như vậy.

Mấy người nghỉ ngơi đủ năm phút sau, mới đi ra lần nữa nhìn khe núi trước mắt.

Sau đó, Trần Phong nhìn chằm chằm vào phía đối diện khe núi và cây cầu treo trước mắt phân tích: "Xem ra chúng ta đã tìm đúng vị trí rồi, khe núi này hẳn là do người xây dựng lăng mộ năm đó, dựa vào cấu trúc dưới lòng đất, tạo ra một nơi hiểm trở.

Cây cầu treo này, chắc chắn là con đường mà đội ngũ tuẫn táng đã đi khi Dương Ngọc Hoàn được hạ táng." "Đi từ đây qua, có khả năng sẽ trực tiếp tiến vào phạm vi địa cung.

Nhưng, cây cầu treo để ở đây nhiều năm như vậy, có lẽ đã lâu năm không được sửa chữa, e rằng không an toàn…" Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu phân tích: "Lão Trần nói đúng… Cây cầu treo đột ngột xuất hiện ở đây, tôi cảm thấy cũng không nên chỉ dùng làm đường đi khi hạ táng." "Ý của ông là, trên đó có thể có cơ quan?" Nghe lời Ngô Bát Nhất, Trần Phong hỏi một câu.

Ngô Bát Nhất gật đầu, sau đó cẩn thận tìm kiếm xung quanh.

Sau đó, ông tìm thấy một tảng đá tròn to bằng đầu người, dùng tay ước lượng, trọng lượng và lực đạo khi người ta đặt chân lên cũng tương đương.

Chiêu này là học được từ tay Trần Phong khi ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Làm như vậy, với lực rơi của tảng đá, có thể mô phỏng được trọng lượng cơ thể người.

Nếu trên cầu treo có cơ quan, hẳn là đều có thể cảm ứng được.

Nói là làm, Ngô Bát Nhất vội đến gần cầu treo, sau đó học theo cách làm trước đó của Trần Phong, dùng sức ném tảng đá ra ngoài.

Cộc cộc cộc ~ Nhất thời, tảng đá rơi trên cầu treo lăn về phía trước.

Thấy vậy, mấy người Trần Phong gật đầu, xác định cầu treo tuy lâu năm không được sửa chữa, nhưng chất liệu không tồi.

Xem ra, biện pháp chống mục đã làm rất tốt, qua ngàn năm cũng không bị mục nát.

Nghĩ đến đây, mấy người Trần Phong tiếp tục nhìn.

Chỉ thấy, tảng đá lăn về phía trước được mấy mét.

Trong giây tiếp theo, vị trí tiếp xúc giữa tảng đá và cầu treo, ma sát tạo ra một tia lửa, sau đó trên tảng đá lập tức bốc lên ngọn lửa màu xanh lam!

Nhất thời, chỉ thấy ngọn lửa đó vô cùng quỷ dị, màu xanh lam biếc khiến người ta bất giác nhíu mày.

“Lão Trần… chuyện gì vậy?

Cầu treo có thể bốc cháy sao?" Thấy cảnh này, Bàn Tử lập tức có chút kinh hãi.

Trần Phong cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đang cháy, nhíu mày suy nghĩ.

Vài giây sau, Trần Phong giãn mày ra.

Thế là, anh gật đầu phân tích: "Hẳn là cơ quan trên cầu treo… nhưng không cần sợ, ngọn lửa màu xanh lam đó là lân hỏa, là ngọn lửa lạnh cháy ở không độ, ngay cả bông gòn cũng không cháy được." "Lão Ngô cũng xem đi, trên cây cầu này có một lớp tinh thể sáng bóng… tôi vừa nãy không để ý, bây giờ xem ra hẳn là trên cầu treo đã được bôi một lớp lân trắng.

Loại lân trắng này có thể khiến cầu treo ngàn năm không mục, nhưng một khi chạm vào vật gì, sẽ tự bốc cháy mà không cần gió." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất nhìn kỹ, mới phát hiện trên cầu treo thật sự có một lớp tinh thể màu trắng.

Cũng lúc này, Bàn Tử lập tức hưng phấn nói: "Vậy là, không có nguy hiểm rồi à?

Vậy còn đợi gì, đi thôi?" Nhưng, lời vừa dứt, Trần Phong đã kéo hắn lại.

Sau đó, lắc đầu phân tích: "Nhưng tôi cảm thấy có chút không ổn, nếu thật sự là để chống mục, cầu treo hoàn toàn có thể dùng bột vôi quét là đủ rồi." "Thời đó đã có vôi… nhưng tại sao nhất định phải dùng lân trắng?

Chẳng lẽ, cây cầu treo này có thể tự bốc cháy không cần gió, chỉ để dọa chúng ta?" Nghe Trần Phong nói vậy, mấy người cũng mới ý thức được sự việc không ổn.

Cũng lúc này… Đột nhiên, họ bỗng thấy một cơn gió từ dưới khe

núi thổi lên, dường như đẩy khí thể lên trên.

Ngay sau đó, khi cơn gió nhẹ đó tiếp xúc với ngọn lửa đang cháy.

Nhất thời, trong ánh mắt kinh hãi của Trần Phong, anh phát hiện ngọn lửa màu xanh lam ban đầu, bỗng hóa thành ngọn lửa màu cam đỏ rực.

Nhiệt độ của ngọn lửa đó lập tức tăng cao, ngay cả tảng đá cũng bị hun đen.

Lúc này, cách đó bốn năm mét, Trần Phong cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cao của quả cầu lửa đó!

Trong một lúc, khung cảnh hoàn toàn yên tĩnh.

Sau đó, đợi ngọn lửa tan đi, mồ hôi lạnh của Trần Phong không ngừng chảy xuống.

"Lão Trần… vừa rồi là thứ gì vậy?!" Lúc này, Bàn Tử cũng sợ hãi kinh hô một tiếng.

Nghe câu hỏi, Trần Phong cũng từ cổ họng nặn ra mấy chữ.

"Chiểu khí… dưới khe núi toàn là chiểu khí…"?!

Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo trực tiếp trợn to mắt.

Tuy không tin, nhưng nhớ lại ngọn lửa cháy dữ dội vừa rồi, cũng không thể không thừa nhận sự thật của Trần Phong.

Nhưng, sao dưới khe núi lại có chiểu khí?

Trừ phi… đây là một đạo cơ quan?

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất lập tức không nhịn được hỏi: "Lão Trần, ý của ông là… dưới khe núi là một cái hố chiểu khí lớn?!" Trần Phong ngơ ngác gật đầu, sau đó sắp xếp lại suy nghĩ, mới vỡ lẽ nói:

“Xem ra đúng là như vậy… tôi ban đầu cảm thấy kỳ lạ, tại sao một cây cầu lân hỏa lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây?

Bây giờ xem ra, cầu treo thực tế chỉ là một phần của cơ quan.” Nghĩ đến đây, sắc mặt Trần Phong cũng không tốt.

Bởi vì, vừa nãy nếu không cẩn thận đi lên, có lẽ bây giờ đã bị thiêu thành tro.

Suy nghĩ kỹ lại, Trần Phong mới nghiêm túc nói: “Nếu tôi không đoán sai, trên cầu treo hẳn là toàn bột lân trắng.

Như vậy, vừa có thể giữ cho gỗ ngàn năm không mục, đồng thời chỉ cần có người đi lên, ma sát giữa đế giày và lân trắng, ma sát dưới không độ cũng có thể khiến lân trắng trực tiếp tự bốc cháy không cần gió.” “Nhưng, loại lân hỏa này là ngọn lửa lạnh không độ, căn bản không làm người bị thương… chính vì tình huống này, mới gây ra sự hiểu lầm về tâm lý cho người ta, khiến người ta cảm thấy đi lên cầu treo không sao cả.

Nhưng, ai có thể ngờ dưới khe núi, lại là một cái hố chiểu khí!” “Không khí lưu động sẽ thỉnh thoảng, đẩy chiểu khí từ dưới lên.

Một khi chiểu khí và lân hỏa tiếp xúc, sẽ xảy ra phản ứng hóa học mạnh.

Lân hỏa tuy là ngọn lửa lạnh, nhưng một khi hòa với chiểu khí, sẽ trực tiếp biến thành ngọn lửa nhiệt độ cao.

Nhiệt độ sinh ra trong khoảnh khắc đó, đủ để làm tan chảy thép trong thời gian ngắn.” Nghe Trần Phong nói vậy, sắc mặt của mấy người có mặt đều không tốt lắm.

Đặc biệt là Bàn Tử, vì vừa nãy nếu không phải Trần Phong kéo lại, e rằng bây giờ đã trúng chiêu rồi.

Cuối cùng, Bàn Tử mới nuốt nước bọt hỏi: “Lão Trần… dưới đó

thật sự nguy hiểm như ông nói sao?" Trần Phong gật đầu, dứt khoát xác nhận: "Không sai đâu… lân hỏa và chiểu khí hòa vào nhau, quả thực sẽ xảy ra phản ứng hóa học như vậy.

Tôi cũng thật không ngờ, người thời Đường ngàn năm trước lại có kiến thức cao như vậy.

Không chỉ có thể sử dụng phản ứng hóa học để tạo ra loại cơ quan này, mà còn tính cả tâm lý con người vào đó." "Cơ quan này, nếu là đạo mộ tặc bình thường vào, e rằng có bao nhiêu người cũng sẽ chết ở đây…" Nghe những lời này, Bàn Tử cũng á khẩu không nói nên lời.

Về phần Ngô Bát Nhất, ông cũng tin những gì Trần Phong nói.

Vì ông cũng đã đọc lịch sử, nên biết thời Đường có môn cách vật học, tương đương với hóa học và vật lý hiện đại.

Cho nên, trong mộ táng thời Đường xuất hiện loại cơ quan này, không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng, ông vẫn không hiểu, sao dưới khe núi lại có lượng lớn chiểu khí như vậy?

Phải biết, với phương tiện thời đó, không thể lưu trữ được lượng chiểu khí lớn như vậy.

Chẳng lẽ, dưới khe núi là một cái hố chiểu khí hình thành tự nhiên?

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất không nhịn được hỏi: "Lão Ngô… chiểu khí ở đây từ đâu ra?" Nghe vậy, Trần Phong cũng suy nghĩ kỹ một lúc.

Sau đó, cũng nói với giọng khô khốc: "Dưới đó có lẽ có một cái vạn nhân khanh…" Vạn nhân khanh?!

Nghe vậy, những người có mặt đều kinh ngạc.

Ngô Bát Nhất biết ý của Trần Phong, vì chỉ có một lượng lớn xác chết chất đống mục rữa, mới có thể tạo ra chiểu khí nồng độ cao ngàn năm không tan.

Nhưng, thời Đường không phải đã sớm không còn tục lệ cho người sống tuẫn táng rồi sao?

Chương 195

Hơn nữa, những người chết đi sao có thể chất thành một cái vạn nhân khanh có diện tích lớn như vậy?

Nhưng, Trần Phong lại lắc đầu nhớ lại: "Cũng không nhất định là không có… tôi nhớ trong 《Cựu Đường Thư - Lý Long Cơ Truyện》 có ghi chép, nghe nói sau biến cố An Sử chi loạn, Lý Long Cơ bị buộc phải tuần du về phía Tây mang theo bảy vạn binh sĩ.

Nhưng, trên đường vì bị An Lộc Sơn vây quét, đã chết đến hơn hai vạn người." "Lịch sử quả thực có ghi chép như vậy, nhưng sau sự biến ở Mã Ngôi Pha, Lý Long Cơ trở về thần đô Lạc Dương, lại không hề nhắc đến việc đã chết bao nhiêu người.

Cho nên, nếu sự việc ghi trong Cựu Đường Thư là thật, thì dưới đó hoàn toàn có khả năng là một cái vạn nhân khanh." Lúc này, nghe những lời này, Ngô Bát Nhất cũng kinh ngạc nói: "Ý của ông là, hai vạn người chết đó, đều bị chôn dưới khe núi?" Trần Phong gật đầu, không nói thêm gì.

Lúc này, khung cảnh trở nên im lặng lạ thường, không ai biết nên làm thế nào.

Cuối cùng, Bàn Tử lên tiếng đầu tiên: "Vậy làm sao bây giờ?

Nhìn ở đây cũng không có đường mòn nào để chúng ta đi vòng… không lẽ, chúng ta phải quay về đường cũ?" Nghe Bàn Tử nói vậy, Trần Phong lắc đầu phủ định đầu tiên.

Nếu quay về như vậy, thì chắc chắn không được.

Dù sao đã đến bước này, nếu cứ thế công cốc, sao xứng với những gì đã trải qua trước đó?

Nhưng, nếu không quay về đường cũ, thì đi đâu?

Trừ phi… Nghĩ đến đây, trong đầu Trần Phong bỗng nảy ra một ý tưởng điên rồ.

Ý tưởng này vừa xuất hiện, đã bị Trần Phong lập tức xác định.

Thế là, trong khi mấy người còn đang mù mờ, Trần Phong nuốt nước bọt nói: "Tôi cảm thấy, chủ nhân ngôi mộ đã từ đây đi qua để hạ táng, vậy thì nếu đi qua cầu treo, con đường dẫn đến chủ mộ thất có lẽ ở phía đối diện khe núi." "Cho nên tôi cảm thấy, đó có lẽ là con đường duy nhất của chúng ta…" Nghe những lời này, mấy người có mặt đều nhìn nhau.

Lúc này, Ngô Bát Nhất bỗng nhíu mày nói: "Lão Trần, chuyện này không phải đùa đâu.

Chúng ta nếu đi qua cầu treo, lỡ như chạm vào lân hỏa thì thôi.

Nhưng, chiểu khí dưới đó có thể sẽ trào lên bất cứ lúc nào." "Đến lúc đó, chúng ta lỡ như chạm phải chiểu khí… thì chết chắc!" Lời của Ngô Bát Nhất là sự thật, cho nên tuyệt đối không thể đi qua cầu treo.

Tuy nhiên, lúc này Trần Phong lại phủ định: "Cũng không nhất định… chúng ta tuy không thể ngăn chiểu khí trào lên, nhưng chỉ cần lân hỏa không cháy là được.

Không có lân trắng châm lửa, chiểu khí cũng không thành vấn đề." "Nhưng, lân trắng chỉ cần một chút ma sát là sẽ cháy mà?" Lúc này, Bàn Tử không nhịn được đáp lời.

Nhưng nghe lời hắn, Trần Phong lại trực tiếp lấy bình nước ra, sau đó cởi giày ra, treo trên vai.

Sau đó, trực tiếp đi chân trần, đổ nước đều lên chân.

Đợi làm xong mọi việc, Trần Phong mới giải thích: "Đây là

phương pháp duy nhất… chỉ cần đi đủ chậm, chắc chắn lân trắng cũng sẽ không cháy.

Nhưng tôi đi trước xem sao, nếu tôi có thể qua được an toàn, các ông hãy qua.” Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất và mấy người cuối cùng cũng hiểu ý của Trần Phong.

Hóa ra, anh muốn dùng nước làm ướt lòng bàn chân, cách làm này có thể triệt tiêu hoàn toàn lực ma sát.

Nếu đi chậm một chút, quả thực có khả năng sẽ không làm lân trắng bốc cháy.

Cách làm này, xem ra quả thực là cách duy nhất có tính khả thi.

Nói là làm, Trần Phong vì tìm mộ quý phi đã trả giá quá nhiều, không thể nào quay về đường cũ.

Cho nên, vượt qua cầu lân hỏa là lựa chọn duy nhất.

“Hù ~” Thở ra một hơi dài, Trần Phong đã chuẩn bị đầy đủ.

Ngay lập tức, anh liền dưới sự chứng kiến của mấy người, cẩn thận bước lên cầu treo.

Không sao… Thấy giẫm lên không làm lân hỏa bốc cháy, trong lòng Trần Phong nhất thời mừng rỡ.

Xem ra, phương pháp này quả thực có hiệu quả.

Nhưng, anh cũng không dám hành động quá nhanh, tiếp tục chậm rãi bước về phía trước, tay cũng không dám chạm vào bất kỳ vị trí nào khác của cầu treo.

Trong tình huống này, Trần Phong gần như cứ ba bốn giây mới bước một bước.

Trong tình huống này, muốn qua được cây cầu treo này, có lẽ phải mất hơn hai mươi phút.

Nhưng, mấy người phía sau không ai dám làm phiền.

Dù sao, cây cầu treo này thực sự quá quỷ dị.

Vừa nói, Trần Phong tiếp tục cẩn thận bước về phía trước.

Nếu nước dưới chân khô, anh liền dùng bình nước tiếp tục đổ xuống, luôn giữ cho lòng bàn chân ẩm ướt.

Vù ~ Cũng sau khi đi về phía trước được mười mấy mét, một cơn gió nhẹ bỗng từ dưới khe núi thổi lên.

Ngay sau đó, Trần Phong lập tức dừng bước, đợi cơn gió qua đi mới dám hành động tiếp.

Đồng thời, Trần Phong cũng từ cơn gió nhẹ đó, ngửi thấy một mùi hôi thối khó chịu.

Quả nhiên là chiểu khí… Lúc này, Trần Phong cuối cùng cũng biết, những khí chiểu đó làm sao bị đẩy lên.

Xem ra, dưới khe núi tràn ngập một lượng lớn chiểu khí.

Một khi dưới khe núi có luồng khí thổi, sẽ đẩy một luồng chiểu khí trực tiếp lên.

Lúc này, nếu có người kích hoạt lân hỏa, sẽ xảy ra một vụ nổ mạnh.

Cho nên, xu thế đi về phía trước của Trần Phong càng thêm chậm lại, không dám có bất kỳ hành động thừa thãi nào, sợ rằng dưới chân bốc lên ngọn lửa.

May mắn là, cách làm này quả thực có hiệu quả.

Trần Phong dưới sự chứng kiến của Ngô Bát Nhất, đi về phía trước được hơn ba mươi mét, bên cạnh thỉnh thoảng có chiểu khí thổi lên, nhưng cuối cùng cũng không kích hoạt lân hỏa.

Trong tình huống này, mắt thấy khoảng cách đến vách đá phía trước ngày càng gần.

Lúc này, Trần Phong cũng cuối cùng dựa vào ánh sáng đèn pin, nhìn rõ tình hình phía đối diện.

Hóa ra, dưới vách đá đối diện, thật sự có một hang động.

Xem ra, đi từ đó qua, có thể đến thẳng chủ mộ thất.

Nghĩ đến đây, Trần Phong đầu cũng không quay lại hét lớn về phía sau: "Lão Ngô!

Lát nữa từng người một qua, dưới vách đá có một cửa động, từ đó đi qua có lẽ có thể đến thẳng chủ mộ thất!" "Lão Trần, cẩn thận!" Nghe tiếng trả lời phía sau, Trần Phong cũng không phân tâm nữa, bắt đầu tiếp tục đi về phía trước.

Càng ngày càng gần… Đại khái lại qua năm phút, Trần Phong cách vách đá đối diện còn bốn năm mét.

Trong tình huống này, anh vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể chậm rãi đi về phía trước.

Nhưng thường có câu, nhà dột gặp mưa đêm.

Khi Trần Phong vừa đi đến vị trí chỉ còn cách mép vách đá hai mét, bỗng cảm giác miếng gỗ dưới chân mình, lõm vào.

Hỏng rồi!

Nhất thời, trong lòng Trần Phong kêu lên một tiếng.

Cuối cùng anh cũng không ngờ, cầu treo vẫn có vị trí bị mục nát.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Trần Phong bỗng cảm giác thân mình nghiêng xuống, trực tiếp lọt qua cầu treo.

Soạt!

Nhất thời, kèm theo những mảnh gỗ vỡ vụn, Trần Phong bỗng lọt xuống, mắt thấy sắp rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Trong một lúc, cảnh tượng này ngay cả Ngô Bát Nhất cũng không phản ứng kịp, huống chi là Trần Phong.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn thân mình rơi xuống, như vậy gần như chắc chắn sẽ chết.

Nhưng, mắt thấy vách đá ngay trước mắt… lúc này, Trần Phong không biết từ đâu ra sức lực.

Hoặc có lẽ là bản năng sinh tồn, tay phải của anh trực tiếp với một góc độ quỷ dị chộp lên đỉnh đầu.

Bụp!

Nhất thời, kèm theo một tiếng trầm đục, Trần Phong dùng một chiêu Ô Long Bàn Ti, dùng sức ấn ngón tay vào trong khe đá của vách đá.

Chương 196

Chết tiệt, Trần Phong vừa vặn giữ được thân hình.

Cùng lúc đó, Ngô Bát Nhất và những người khác phía sau cũng thấy tình hình của Trần Phong, lập tức không nhịn được hét lớn.

“Lão Trần!

Đừng hoảng, giữ vững cơ thể!” “Mau tranh thủ thời gian lên đi!” Lúc này, Bàn Tử thậm chí không nhịn được muốn xông qua cứu người.

Tuy nhiên, Ngô Bát Nhất lại một tay kéo hắn lại, dù sao lúc này nếu qua, không chỉ không cứu được người, mà còn tự mình gặp nguy.

Bây giờ, chỉ có thể xem ý chí của Trần Phong.

Đúng vậy!

Trần Phong cũng biết, bây giờ chỉ có thể dựa vào mình, trước tiên phải giữ vững cơ thể không rơi xuống, mới có thể nghĩ cách leo lên.

Thế là, Trần Phong trong lòng tự cổ vũ, mới bình tĩnh lại, tạm thời giữ được thân hình.

Nhưng, ngẩng đầu lên nhìn, lại phát hiện vị trí tay phải mình bám vào, cách đỉnh vách đá ít nhất phải sáu mươi centimet.

Với khoảng cách này, muốn leo lên về cơ bản là không thể.

Trừ phi, lúc này có thứ gì đó có thể cho anh mượn lực… nhưng, ở một nơi vách đá trơ trụi như vậy, có thứ gì có thể kéo anh một cái chứ?

Nghĩ đến đây, tim Trần Phong gần như rơi xuống đáy vực.

Xong rồi… chết chắc rồi!

Nếu tiếp tục ngồi chờ chết, chỉ có thể đợi sức lực cạn kiệt rơi xuống.

Nếu liều mạng một phen, chiều dài cánh tay cũng căn bản không với tới được phía trên.

Làm sao bây giờ?

Nghĩ đến đây, Trần Phong gần như lo lắng đến mức bứt rứt không yên.

Anh cố gắng nhìn lên, hy vọng có thể tìm được chỗ mượn lực ở mép vách đá.

Tuy nhiên, vị trí có thể mượn lực không tìm thấy, ngay sau đó Trần Phong lại thấy một cảnh tượng khiến anh sởn gai ốc.

Chỉ thấy, trên mép vách đá phía trên, bỗng thò ra một cánh tay?!

Đúng vậy!

Đúng là một cánh tay!

Chỉ thấy, cánh tay đó như có người đang nằm trên vách đá, thò tay xuống muốn kéo anh lên.

Nhưng, cánh tay đó tuyệt đối không phải của người sống, mà là một cánh tay của phụ nữ!

Vãi chưởng!

Thấy cảnh này, Trần Phong chỉ cảm thấy tim mình như muốn bay ra khỏi cổ họng.

Lúc này, mắt Trần Phong gần như lồi ra.

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy… vì anh biết rất rõ, ngôi mộ này là mộ quý phi ngàn năm không ai vào.

Tuy nhiên, lúc này lại từ trên vách đá, bỗng thò ra một cánh tay?

Dùng đầu gối để nghĩ, cũng biết là chuyện quái gở!

Nhưng, bây giờ thời gian để Trần Phong suy nghĩ lại không có mấy giây.

Giữa việc sống sót và đắn đo, Trần Phong chỉ có thể chọn sống sót.

Ngay lập tức, anh cũng không còn nghĩ được nhiều, trực tiếp một tay nắm lấy bàn tay đó.

Ngay sau đó, Trần Phong mượn lực của cánh tay đó leo lên, chủ nhân của cánh tay đó quả thực giống như Trần Phong đoán, đang kéo anh lên.

Nhưng, khi Trần Phong vừa leo lên được một mét, chưa kịp nhìn rõ cánh tay đó thò ra từ đâu, cánh tay đó lại bỗng nhiên mạnh mẽ rụt lại.

Ngay sau đó, Trần Phong nghe thấy một trận tiếng bước chân lập tức đi xa.

Nhưng, trong khoảng thời gian này, Trần Phong lại không có tâm tư nghĩ đến chuyện khác.

Mượn lực lúc nãy, anh khó khăn lắm mới bám được vào mép vách đá.

Tiếp theo, anh liền chịu đựng cơn đau cơ bắp như bị xé rách, dùng hết sức lực kéo nửa thân trên lên.

Đợi nửa thân trên nằm trên bệ đá của vách đá, Trần Phong tiếp theo trực tiếp xoay người lên.

Đợi cuối cùng bình an leo lên bệ đá, Trần Phong chỉ cảm thấy toàn thân đều bị mồ hôi lạnh thấm đẫm.

"Hù ~" Lúc này, anh thở hổn hển, đủ năm phút sau, Trần Phong

mới cảm thấy cơ bắp co giật đã hồi phục được một chút.

Cũng lúc này, Trần Phong mới hét về phía Ngô Bát Nhất: "Tôi không sao!

Mọi người đi chậm thôi!" Do khoảng cách quá xa, Ngô Bát Nhất không nhìn rõ tình hình bên này, nên mấy người đều lo lắng muốn chết.

Bây giờ cuối cùng nghe thấy tiếng của Trần Phong, mấy người mới yên tâm.

Ngay lập tức, Bàn Tử là người đầu tiên không kìm được sự lo lắng, lập tức dùng bình nước làm ướt hai chân, sau đó bước lên cầu treo.

Tiếp theo, do tình hình của Trần Phong trước đó, lần này ba người cùng hành động.

Cùng lúc lên cầu như vậy, tuy tăng thêm tính nguy hiểm.

Tuy nhiên, nếu có người không cẩn thận giẫm hụt, những người khác lại có thể kéo người đó lên, hoặc giữ vững thân hình.

Trong tình huống này, họ đã rút kinh nghiệm từ Trần Phong trước đó, nên tốc độ nhanh hơn lúc đó rất nhiều.

Đợi khoảng nửa giờ trôi qua, Ngô Bát Nhất đến gần nơi Trần Phong rơi xuống trước đó.

Lúc này, ông lập tức tránh vị trí đó, mới cẩn thận lên được phía đối diện.

Đợi vừa lên, Ngô Bát Nhất dựa lưng vào tường ngồi xuống đất, dường như vẫn chưa hồi phục sau nguy hiểm trước đó.

Thế là, ông liền dứt khoát lấy nước ra đưa cho Trần Phong: "Lão Trần, trong này có Nhị Oa Đầu, tôi mang theo trước khi xuất phát.

Vừa nãy chuyện gì vậy, sao lại lên được?" Ngô Bát Nhất tưởng rằng, Trần Phong chưa tỉnh táo lại, nên cho anh uống để trấn tĩnh.

Nhưng, điều ông không ngờ là, Trần Phong lại như đang hồi tưởng.

Qua một phút, Trần Phong bỗng ngẩng đầu, nói với Ngô Bát Nhất: "Lão Ngô… tôi cảm thấy, chúng ta có thể đã bị người ta theo dõi vào mộ." "?" Lúc này, nghe lời Trần Phong, Bàn Tử cũng lại gần.

Ngay sau đó, thấy mấy người đều đang mù mờ, Trần Phong mới giải thích: "Vừa nãy tôi suýt nữa rơi xuống… kết quả lúc tôi không leo lên được, trên đầu tôi… đúng, trên bệ đá đó, bỗng thò xuống một cánh tay.

Tôi vịn vào cánh tay đó, mới leo lên được." Ực!

Nghe lời Trần Phong, khung cảnh lập tức im lặng, chỉ có tiếng nuốt nước bọt.

Lúc này, Ngô Bát Nhất ngẩng đầu nhìn, phát hiện Bàn Tử và Lưu Kim Bảo cũng đều đầy vẻ không thể tin.

Thế là, ông mới hỏi: "Lão Trần, có phải lúc sinh tử, do quá kích động nên sinh ra ảo giác không?

Thực tế là, có phải ông tự lên được, kết quả nhìn nhầm không?" Ngô Bát Nhất chắc chắn, trong mộ không thể có người cứu giúp.

Tuy nhiên, lời vừa dứt, Trần Phong lại lắc đầu kiên định nói: "Không sai đâu, tôi tuyệt đối không nhìn nhầm, cũng không phải ảo giác.

Tôi nhìn rất rõ, đó là một cánh tay của phụ nữ, là người sống, có nhiệt độ cơ thể.

Hơn nữa, sau khi tôi được kéo lên, tuy không thấy người đã kéo

tôi một cái, nhưng tôi nghe thấy có tiếng bước chân rời đi.” “…Không phải là oan hồn trong mộ tác quái chứ?” Lúc này, nghe xong lời Trần Phong, Bàn Tử cảm thấy sau lưng có chút lạnh.

Nhưng, Ngô Bát Nhất lại trực tiếp lắc đầu nói: “Bàn Tử đừng suy nghĩ lung tung… Bánh tông tôi còn tin, sao có thể có oan hồn?” Nghe lời Ngô Bát Nhất, Bàn Tử cũng phân tích: “Nói thì nói vậy, nhưng cũng không đúng?

Nếu là bánh tông, sao lại cứu người?

Hơn nữa, người đó trong nháy mắt đã biến mất?” Trong một lúc, mọi người đều rơi vào trầm tư.

Chương 197

Không phải không tin lời Trần Phong, mà tình huống này quá khó tin.

Trong mộ có người khác sẽ cứu người, có thể sao?

Cuối cùng, Trần Phong không nhịn được lên tiếng: "Cho nên, tôi mới nói chúng ta có khả năng bị người ta theo dõi vào mộ.

Tuy không chắc là ai, nhưng tuyệt đối không thể là thứ trong mộ." Nghĩ đến đây, mấy người đều hiểu ý của Trần Phong.

Đúng là như vậy!

Bởi vì, nếu không có người khác theo vào mộ, thì bàn tay mà Trần Phong nắm được sẽ không có nhiệt độ cơ thể.

"Có thể đoán là ai không?" Lúc này, Bàn Tử cũng không nhịn được hỏi.

Trần Phong lại lắc đầu nói: "Không thể xác định… nhưng tôi đoán người này có thể không có ác ý với tôi, nếu không cũng sẽ không cứu tôi.

Nhưng đó cũng là suy đoán của tôi, dù sao có thể theo tôi vào mộ tuyệt đối không phải là hạng tầm thường." "Cho nên, tiếp theo chúng ta phải hết sức cẩn thận, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào." Nói đến đây, Trần Phong cũng cuối cùng nghỉ ngơi xong.

Ngay lập tức, anh liền đứng dậy, lấy dao găm ra cầm ngược trong tay, sau đó dặn dò mấy người: "Bàn Tử, ở lại phía sau bọc hậu.

Lão Ngô, đưa thêm cho Bàn Tử mấy viên đạn, chúng ta dùng dao găm và xẻng công binh.

Lỡ như gặp phải ở phía trước, mọi người tự phát huy nhé.” Nghe Trần Phong nói vậy, mấy người cũng cảm nhận được sự nghiêm trọng của tình hình.

Sau đó, cả nhóm lại sắp xếp đội hình như trước, do Trần Phong và Ngô Bát Nhất đi đầu, Bàn Tử bọc hậu cuối cùng.

Đợi sau khi đã chuẩn bị vẹn toàn, Trần Phong mới đi tới trước cửa động trên vách đá.

“Hít ~” Hít một hơi thật sâu, Trần Phong cẩn thận dùng đèn pin soi rọi khắp vách động.

Sau khi xác nhận gần đó không có cơ quan nhân tạo, anh mới bước vào.

Vừa bước vào đường hầm, Trần Phong cảm thấy tầm nhìn trước mắt trở nên chật hẹp hơn rất nhiều.

Xem ra anh đoán không sai… con đường hầm này không phải do con người tạo ra, mà là một khe nứt tự nhiên.

Hẳn là người xây dựng lăng mộ năm đó vì muốn tiết kiệm thời gian nên mới lợi dụng khe nứt tự nhiên này, trực tiếp xây dựng thành một con đường hầm thông suốt tứ phía.

Nhưng trong tình huống này, lại càng phải cẩn thận hơn.

Thế là, Trần Phong vừa đi về phía trước, vừa dặn dò những người theo sau: “Mọi người cẩn thận một chút, Lão Ngô để ý Bàn Tử.

Đường hầm này hình thành tự nhiên, người xây lăng mộ đã trực tiếp lợi dụng nó, nối liền thành một con đường trong địa cung.” “Mặc dù nó không phải do con người xây dựng, nhưng lại tương đối chật hẹp.

Nếu chúng ta gặp phải cơ quan, không gian để né tránh sẽ rất ít.”

Nghe lời Trần Phong, mấy người cũng đều gật đầu.

Tiếp đó, cả nhóm bắt đầu đi từng bước một về phía trước, nhưng tốc độ đã chậm đi rất nhiều.

Dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, gần như đi một bước lại ngoảnh đầu ba lần.

Không còn cách nào khác!

Đường hầm như thế này, trước đó họ cũng đã gặp phải Bát Ngưu Nỗ ở một nơi tương tự.

Nếu trong này cũng có cơ quan tương tự, e rằng cả bốn người đều phải chết ít nhất một mạng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cảnh giác hơn bao giờ hết.

Nhưng sự thật chứng minh, cho dù có cẩn thận đến đâu, một số cơ quan không thể tránh né vẫn sẽ gặp phải.

Quả nhiên!

Ngay khi Trần Phong đi về phía trước được hơn mười phút, tuy không gặp phải cơ quan thực thể, nhưng anh lại mơ hồ ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ trong không khí.

Mùi hương này rất nhạt, không giống thứ mùi lạ mà họ từng gặp.

Ngược lại, nó giống như mùi nước hoa thoang thoảng, cũng có chút tương tự mùi hương của một loài hoa nào đó.

Nhưng, có thể sao?

Trong lăng mộ quanh năm không thấy ánh mặt trời, không có ánh sáng và nguồn nước dư thừa, làm sao có thể mọc ra hoa được?

Sự việc bất thường ắt có yêu ma!

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức không ngoảnh đầu lại mà hỏi:

“Mùi hoa?” Nghe Trần Phong hỏi, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất đều kinh ngạc.

Họ cũng biết rõ, lăng mộ không thích hợp cho thực vật sinh trưởng, làm sao có thể có mùi hoa được?

Nhưng, tuy họ không ngửi thấy, nhưng Tả Lĩnh đạo chúng lại nổi tiếng với khứu giác nhạy bén.

Vì vậy, lời Trần Phong vừa dứt, Lưu Kim Bảo liền gật đầu khẳng định: “Trần huynh đệ nói không sai, quả thật có một mùi hoa, hai người cẩn thận một chút!” Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất dù không tin cũng không được.

Thế là, anh lập tức quay đầu nói: “Bàn Tử, lấy mặt nạ phòng độc ra…” Nhưng, Bàn Tử lúc này lại lắc đầu, mếu máo nói: “Lúc chúng ta xuống nước, ba lô đều bị cuốn trôi cả rồi, chẳng còn thứ gì nữa!” Nghe vậy, Trần Phong ở phía trước cũng biến sắc.

Bởi vì, Bắc Địa Huyền Châu chỉ có bốn viên, trước đó lúc vào mộ đã dùng hết rồi.

Bây giờ, dược lực của Bắc Địa Huyền Châu cũng sắp hết, nếu thật sự gặp phải độc khí, cũng không chắc có thể giải được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền dừng bước, sau đó trực tiếp xé một mảnh vải lớn từ trên quần áo của mình.

Sau đó, anh dùng nước trong bình thấm ướt nó, rồi trực tiếp dùng tay bịt lên mũi miệng.

Cách làm thô sơ này tuy không có tác dụng lớn, nhưng nếu mùi hoa thật sự có độc, ít nhất cũng có thể giúp ngăn cản một phần.

Thế là, Trần Phong cũng ra hiệu cho mấy người kia làm theo.

Đợi tất cả mọi người chuẩn bị xong, Trần Phong mới dẫn họ tiếp

tục đi về phía trước.

Tuy nhiên, lần này dù không gặp nguy hiểm nữa, nhưng trong lòng Trần Phong vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Mùi hương này rốt cuộc là gì?

Nếu thật sự là mùi hoa, ngược lại càng khiến anh cảm thấy có chút bất thường.

Rốt cuộc, đây là một lăng mộ dưới lòng đất, bây giờ họ đã đi sâu vào nơi sâu nhất của núi Vũ Lăng.

Ở độ sâu này, gần như không thể thấy một chút ánh sáng mặt trời nào.

Lẽ nào, thật sự có loài hoa có thể sinh trưởng dưới lòng đất sao?

Mang theo nghi vấn này, Trần Phong và những người khác tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ có điều, càng đi về phía trước, Trần Phong phát hiện mùi hương trong không khí càng lúc càng nồng nặc.

Đến cuối cùng, phảng phất như đang ở giữa một biển hoa.

Thật sự là mùi hoa sao?

"Lão Trần… nhìn phía trước kìa?!" Đúng lúc này, bỗng nhiên Ngô Bát Nhất không nhịn được kinh hô một tiếng.

Nghe tiếng của anh, mấy người vội vàng thuận theo chỉ dẫn, nhìn về phía xa nhất.

Nhưng không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì bao gồm cả Trần Phong, đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Chỉ thấy, ở phía cuối đường hầm, lờ mờ hiện ra một vầng sáng.

Nhìn dáng vẻ của vầng sáng phía trước, đi thêm mười mấy mét

nữa là đến cuối đường hầm rồi.

“Lão Trần… trong hầm mộ dưới lòng đất sao lại có ánh sáng được?” Lúc này, Bàn Tử cũng không nhịn được hỏi.

Nghe lời của cậu ta, Trần Phong cũng không đoán ra được nguyên nhân.

Lẽ nào, bất tri bất giác, họ đã đi ra khỏi lăng mộ, đến bên ngoài dưới chân núi rồi sao?

Không thể nào!

Nếu đã ra ngoài, có lẽ đã có gió thổi vào mặt từ lâu rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng lắc đầu, hạ thấp giọng nói: “Tôi cũng không chắc chắn tình hình… Nhưng, dựa vào độ dài của đường hầm hiện tại, chúng ta hẳn là đã đi đến cuối rồi.

Chương 198

Đi tiếp nữa, ra khỏi đây, hẳn là địa cung trong lăng mộ." "Nhưng… chúng ta cẩn thận thì hơn, trong lăng mộ xuất hiện mùi hoa và ánh sáng, trông đều không giống chuyện tốt!" Sự quỷ dị trong lăng mộ khiến Trần Phong cũng cảm thấy sau lưng phảng phất có một trận gió lạnh buốt.

Rốt cuộc, Quý Phi mộ gần như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, hàng nghìn năm qua cơ bản không có ai vào, xuất hiện thứ gì trong này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Thế là, Trần Phong cũng nuốt nước bọt, cổ vũ tinh thần cho mấy người, sau đó tiếp tục cẩn thận đi về phía trước.

Nhưng lần này anh không dám hành động thiếu suy nghĩ như trước, mà tỉ mỉ kiểm tra mọi thứ xung quanh, bất kỳ ngọn cỏ lay động nào cũng không thể rời khỏi tầm mắt của anh.

Trong tình huống này, quãng đường mười mấy mét mà Trần Phong đi mất gần năm phút.

Khi càng lúc càng đến gần cửa ra của đường hầm, Trần Phong cũng phát hiện ánh sáng trước mắt trở nên càng lúc càng sáng hơn.

Đợi đến khi cuối cùng cũng đến cửa ra của đường hầm, ánh sáng trước mắt Trần Phong đã có thể chiếu rọi mọi thứ bên ngoài.

Quả nhiên!

Ngay khi Trần Phong và mấy người vừa bước ra khỏi đường hầm, tầm mắt trước mặt lập tức trở nên quang đãng.

Đợi khi nhìn rõ tình hình trước mắt, tất cả mọi người có mặt đều không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh.

Hít!

Chỉ thấy, xuất hiện trước mặt họ, là một không gian dưới lòng đất rộng gần ngàn mét vuông.

Đứng ở cửa ra của đường hầm, có thể thấy vách động xung quanh vô cùng nhẵn nhụi.

Ai có thể ngờ rằng, dưới lòng đất Bình Sơn lại có một hang đá rộng lớn như vậy?

Nhưng, một hang đá như vậy không đủ để khiến Trần Phong lo lắng.

Điều thật sự khiến anh á khẩu không nói nên lời, chính là bố cục thực sự bên trong hang đá này.

Trần Phong và mấy người phóng tầm mắt ra xa, chỉ thấy trong hang đá gần ngàn mét, trồng hàng trăm, hàng nghìn cây cổ thụ cao lớn.

Chỉ thấy, mỗi một cây này đều cao hơn hai mét, trong lòng đất Bình Sơn tối tăm không thấy ánh mặt trời, lá cây xanh um tươi tốt, trông cực kỳ tràn đầy sức sống.

Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất, điều thu hút ánh mắt người ta nhất, chính là giữa những tán lá sum suê của những cây này, mọc ra vô số bông hoa màu đỏ trắng xen kẽ.

Nhìn qua, hàng trăm cây hoa gộp lại, phảng phất tạo thành một biển hoa? … Chốn bồng lai tiên cảnh?!

Chứng kiến cảnh này, trong lòng Trần Phong kinh hãi không nói nên lời.

So với biển hoa này, Thi hương ma dụ trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, quả thực là trò trẻ con so với người lớn.

Thử hỏi, trên thế gian này ngoài Lý Long Cơ ra, ai có thể vì một

người phụ nữ mà xây dựng một chốn bồng lai tiên cảnh dưới một ngọn núi?

Nhìn đến đây, trong lòng Trần Phong trực tiếp xác định, tuyệt đối không sai.

Có lẽ cũng chỉ có mấy vị trong lịch sử mới có được bút tích lớn như vậy.

"Lão Trần… đây là địa cung của lăng mộ rồi nhỉ!" Đúng lúc này, Bàn Tử lập tức hỏi.

Nghe lời của cậu ta, Trần Phong cũng gật đầu, sau đó khẳng định: "Không sai đâu, chúng ta hẳn là đã đến địa cung rồi.

Thật ra, trước đây tôi không nghĩ địa cung của Quý Phi mộ sẽ hoành tráng đến thế, nhưng tôi thật sự không ngờ, Lý Long Cơ lại không tiếc hao phí quốc khố, để xây dựng một chốn bồng lai tiên cảnh dưới lăng mộ Bình Sơn…" "Khó mà tưởng tượng được, chốn bồng lai tiên cảnh này đã phải dùng bao nhiêu quốc khố mới xây dựng được.

Tôi đoán ngoài Lý Long Cơ ra, hẳn là không có ai có được bút tích lớn như vậy.

Còn về mùi hoa mà tôi ngửi thấy trong đường hầm trước đó, có lẽ nguồn gốc là ở đây…" Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử vô cùng kích động.

Tuy nhiên, lúc này, Ngô Bát Nhất vẫn luôn chưa mở miệng, lại đột nhiên đưa tay ra cản lại.

Rốt cuộc Ngô Bát Nhất tương đối bình tĩnh, nên anh cẩn thận phân tích: "Lão Trần, sự việc dường như không đơn giản như vậy… loại cây này tên là gì?

Sao tôi chưa từng nghe nói, trong mộ cổ có thể trồng được thực

vật?" Nhưng lời vừa dứt, Trần Phong chưa kịp mở miệng, Lưu Kim Bảo ở bên cạnh đã đáp lời.

"Hoa mộc miên…" "Hoa mộc miên?" "Đúng vậy!" Thấy Ngô Bát Nhất không hiểu, Lưu Kim Bảo tiếp lời: "Hoa mộc miên còn gọi là cây hợp hoan, ở phương Bắc không thường thấy, nhưng ở chỗ chúng tôi thì tương đối nhiều.

Thứ này thường nở hoa vào mùa này, nhưng nếu chăm sóc tốt, có thể nở hoa quanh năm." "Ở chỗ chúng tôi, thứ này có thể chiết xuất xuân dược… nói không hay, nhưng loại hoa này rất đẹp, sức sống cực kỳ mãnh liệt.

Ở nơi không có nguồn nước, không thấy ánh sáng, chỉ cần có một chút hơi nước, cũng có thể sống được." Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất mới bừng tỉnh ngộ.

Lúc này, Trần Phong cũng gật đầu phụ họa: "Tôi cũng từng nghe nói… tôi cũng nghĩ chỉ có loại hoa mộc miên này mới có thể trồng được trong lăng mộ Bình Sơn." "Nhưng, để những cây hợp hoan này sống được, cần có một chút nguồn sáng… nhìn lên trên đi.", Trần Phong đột nhiên chuyển chủ đề.

Nghe lời của anh, mọi người vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới hiểu ra tình hình vừa nãy.

Vừa nãy mải mê nhìn biển hoa quá phấn khích, quên mất chuyện ánh sáng.

Bây giờ vào trong mới thấy, trong hang đá hơn một nghìn mét, tỏa ra rất nhiều nguồn sáng, chiếu rọi cả hang đá dưới lòng đất sáng như ban ngày!

Nguồn sáng từ đâu ra?

Điểm mấu chốt ở đây, mấy người lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Tuy nhiên, đợi khi thuận theo chỉ dẫn của Trần Phong, nhìn thấy tình hình trên đỉnh động, ngay cả Ngô Bát Nhất cũng ngây người ra.

Chỉ thấy, ở phía trên đầu, trên đỉnh động rộng cả nghìn mét vuông, khảm hàng ngàn vạn viên đá đang phát sáng.

Những viên đá này có viên to bằng quả trứng ngỗng, có viên to như đầu người!

Nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều đang tỏa ra ánh sáng đỏ hoặc xanh lục.

Hàng ngàn vạn nguồn sáng kết hợp lại, chiếu sáng rực cả hang đá dưới lòng đất này.

"…Lão Trần?!" Chứng kiến cảnh này, Bàn Tử là người kích động nhất.

Rốt cuộc đây là cung điện dưới lòng đất, ai ngờ được trong này lại có nhiều dạ minh châu như vậy?

Nếu tất cả đều là thật, vậy thì tùy tiện lấy đi vài viên cũng không uổng chuyến đi này.

Nhưng, lần này Trần Phong lại lắc đầu, dội một gáo nước lạnh: "Thôi đi Bàn Tử, đừng thấy tiền là sáng mắt lên.

Lúc tôi vào đã xem rồi, những thứ này không phải dạ minh châu, mà là loại đá huỳnh quang mà chúng ta hay chơi hồi nhỏ." Đá huỳnh quang?

Nghe vậy, Bàn Tử nhất thời có chút thất vọng.

Ngô Bát Nhất cũng gật đầu, xem ra Trần Phong nói không sai, hồi nhỏ họ cơ bản đều chơi thứ gọi là đá huỳnh quang.

Sau khi xác nhận thứ trên đỉnh đầu, Ngô Bát Nhất cũng không còn kích động như vậy nữa.

Đúng lúc này, Trần Phong tiếp tục phân tích: "Đá huỳnh quang chúng ta đều từng chơi, là loại dạ minh châu hồi nhỏ.

Thứ này không đáng tiền, cơ bản mấy hào một viên." "Nhưng, vào thời Đường khi khoa học kỹ thuật chưa phát triển, Lý Long Cơ có thể dùng hàng vạn viên đá huỳnh quang để tạo ra một mái vòm như vậy, cũng là một công trình lớn.", Trần Phong cũng có chút cảm thán.

Sau đó, anh mới tiếp tục nói: "Nếu tôi không đoán sai, những viên đá huỳnh quang này cũng giống như loại chúng ta chơi hồi nhỏ.

Ban ngày sẽ phát ra ánh sáng, đợi sau khi nguồn nhiệt cạn kiệt lại bắt đầu tích trữ nguồn nhiệt.

Sau đó, lại tiếp tục phát quang phát nhiệt, tuần hoàn như vậy." "Như vậy, địa cung này sẽ có nửa ngày là đêm tối, nửa ngày là ban ngày, một cách khéo léo đoạt công tạo hóa đã tạo ra một bố cục mặt trời nhân tạo.

Đồng thời, cũng khiến cho những cây hoa mộc miên này có thể sinh trưởng trong nhà kính…" Nghe xong lời của Trần Phong, mấy người có mặt cũng không khỏi cảm thán, những người thợ thủ công thời Đường quả thực tài trí hơn người, thủ đoạn khéo léo đoạt công tạo hóa.

Trong điều kiện khoa học kỹ thuật chưa phát triển, lại có thể làm được chuyện như vậy?

Nghĩ đến đây, Bàn Tử đột nhiên mở miệng nói: "Vậy Lão Trần, chúng ta còn đợi gì nữa?" Nói rồi, Bàn Tử có vẻ háo hức muốn thử.

Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong một cái, thấy Trần Phong không có ý ngăn cản, cũng không nói gì nữa.

"Bàn Tử, chậm thôi!" Dặn dò một tiếng, Ngô Bát Nhất cùng Trần Phong cũng chậm rãi bước vào trong biển hoa.

Vừa bước vào, Trần Phong nhìn kỹ mới phát hiện, biển hoa này dường như rộng lớn hơn so với tưởng tượng.

Xem ra, trong địa cung này hẳn không chỉ có biển hoa, có thể còn có thứ khác.

Thậm chí anh còn đoán rằng, có khả năng cả chủ mộ thất cũng nằm ở nơi sâu nhất của biển hoa.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng dặn dò mấy người: “Lão Ngô, Bàn Tử!

Chương 199

Mấy người cẩn thận một chút, đừng đi lạc!

Biển hoa quá rộng, chúng ta liều lĩnh bước vào có thể bị lạc.

Vạn nhất gặp phải cơ quan, ai cũng không thể lo cho ai được." "Cứ theo tôi đi vào trong… tôi đoán chủ mộ thất của Quý Phi mộ, hẳn là ở trong địa cung này." Nói rồi, Trần Phong cũng không khỏi nâng cao cảnh giác.

Rốt cuộc, biển hoa này tuy có thể khiến người ta sảng khoái tinh thần, nhưng một số nguy hiểm lại ẩn giấu dưới vẻ bề ngoài.

Hơn nữa, biển hoa này quá rậm rạp, sau khi đi vào, Trần Phong phát hiện vị trí cách xa mười mét cũng sẽ bị biển hoa che khuất, cơ bản không thể nhìn thấy tình hình ở xa.

Đợi đã… Lúc này, Trần Phong đột nhiên phát hiện, ở phía trước biển hoa, dường như lộ ra một góc mái cong của một tòa kiến trúc.

Nhưng, do cây hợp hoan quá cao lớn, dù có cố gắng nhìn xa, cũng không thể thấy rõ tòa kiến trúc đó rốt cuộc là gì.

Nhưng may mắn là, khoảng cách ở đây không xa, đại khái cũng chỉ một hai trăm mét.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức vẫy tay ra sau, sau đó ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và mấy người theo kịp, nhanh chóng đi về hướng đó.

Đi về phía trước được khoảng hơn hai mươi mét, Trần Phong không nhịn được nói với phía sau: "Lão Ngô, đưa cho tôi một khẩu súng săn…" Thật ra, Trần Phong cũng có chút sợ hãi!

Rốt cuộc không ai biết, trong biển hoa dưới lòng đất có nguy hiểm

gì, nên cũng cần có thứ gì đó để phòng thân.

Nhưng kỳ lạ là, Trần Phong vẫy tay ra sau, lại không bắt được gì.

"Lão Ngô… đưa cho tôi…" Trần Phong dứt khoát quay đầu lại đòi.

Tuy nhiên, khi vừa nhìn ra sau một cái, đồng tử của Trần Phong lại co rút lại trong nháy mắt.

Chỉ thấy, sau lưng anh làm gì có bóng người nào?

Ngô Bát Nhất và mấy người, không biết đã lạc nhau từ lúc nào?

Không… không phải lạc nhau, là mất tích?!

Nhận ra điều này, Trần Phong lập tức cúi đầu nhìn xuống, kết quả phát hiện trên mặt đất không có một dấu chân nào.

Rõ ràng, Ngô Bát Nhất đã biến mất không một tiếng động, không biết đi đâu… chuyện gì thế này?!

Nhận ra sự việc không ổn, Trần Phong gần như ngay lập tức nắm ngược con dao găm trong tay.

Sau đó, anh cũng cảnh giác nhìn xung quanh, lập tức hét lên: "Lão Ngô!

Bàn Tử!" Nhưng, Trần Phong tuy đã hét lên, nhưng lại không nhận được hồi âm.

Ý thức được điều này, Trần Phong cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Có lẽ Ngô Bát Nhất cũng lạc giống mình, đang tìm kiếm ở gần đây.

Tuy nhiên, ngay khi Trần Phong vừa có ý nghĩ này, sau lưng anh lại đột nhiên vang lên một tiếng động.

Vụt!

Ngay lập tức, Trần Phong vội vàng quay đầu nhìn ra sau, nhưng kỳ lạ là lại không thấy gì.

Nhưng, Trần Phong dám chắc chắn mình tuyệt đối không nghe nhầm.

Tiếng động vừa rồi là tiếng bước chân, có thứ gì đó đã nhanh chóng chạy qua sau lưng anh.

Không phải Ngô Bát Nhất… nếu là người, tuyệt đối không thể trốn tránh như vậy.

Ý thức được điều này, Trần Phong cũng lập tức có phản ứng, nắm ngược con dao găm, cẩn thận mò về phía nguồn gốc của âm thanh.

Bởi vì anh dám chắc chắn, kẻ có thể tách mấy người họ ra một cách lặng lẽ ở nơi này, chắc chắn không phải là kẻ lương thiện.

Địch ở trong tối ta ở ngoài sáng!

Nghĩ đến đây, Trần Phong gần như nín thở, sau đó nắm chặt con dao găm từ từ mò đến gần gốc cây lớn đó.

Dựa vào âm thanh vừa rồi, có thể suy đoán ra thứ vừa chạy qua, hẳn là đang trốn sau gốc cây này.

Nghĩ đến đây, lòng bàn tay đang cầm dao găm của Trần Phong cũng đổ mồ hôi, rốt cuộc con người sợ hãi nhất là những thứ chưa biết.

Trước khi tận mắt nhìn thấy, ai có thể chắc chắn thứ vừa rồi là "người"?

Quả nhiên!

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên nhìn thấy, dưới gốc cây lớn trước mặt có một cái bóng từ từ tiến lại gần.

Xem ra, thứ đối diện cũng đã phát hiện ra anh, hai người đang thăm dò lẫn nhau.

Nhưng, Trần Phong hiểu sâu sắc tầm quan trọng của việc ra tay bất ngờ!

Thế là, Trần Phong gần như không nói hai lời, trực tiếp dùng con dao găm đâm mạnh về phía thứ đằng sau gốc cây.

Bất kể đó là gì, dù sao thì tuyệt đối không phải người!

Nhưng đáng tiếc, Trần Phong một chiêu vồ hụt, con dao găm trực tiếp đâm vào vỏ cây.

Trong thời gian ngắn không thể rút con dao găm ra được, thứ đối diện lại đột nhiên dùng hai tay nắm chặt lấy anh.

Ngay lập tức, hai người trực tiếp vật lộn với nhau, đợi đến khi thứ đó xuất hiện, Trần Phong cũng cuối cùng nhìn rõ đó là gì!? … Một cái Bánh tông lớn?!

Không sai!

Trần Phong có thể nhìn thấy rõ ràng, một cái Bánh tông mặc áo choàng đen, da thịt khô héo trên mặt vô cùng đáng sợ!

Lúc này, cái Bánh tông đang dùng hai tay khống chế anh, miệng há to như chậu máu định cắn xé.

Vãi!

Trong chốc lát, Trần Phong thậm chí có thể ngửi thấy mùi tanh hôi trong miệng của xác khô.

Bây giờ con dao găm không lấy lại được, phải làm sao đây?

Nhưng thường có câu, nhà dột gặp mưa suốt đêm… ngay khi Trần Phong đang tìm cách giải quyết xác khô, sau lưng anh cũng đột nhiên vang lên một trận tiếng bước chân.

Trần Phong đột ngột quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một xác khô khác đang lao về phía mình.

Hơn nữa, trong tay xác khô đó còn cầm một con dao, trong lúc Trần Phong không thể xoay người, đã đâm mạnh một nhát vào vai anh.

"Ự!" Vai đau nhói, Trần Phong cũng không biết lấy sức từ đâu ra, trực tiếp vùng mạnh thoát khỏi sự trói buộc.

Sau đó, Thất Tinh Cầm Nã Thủ lập tức được sử dụng, một chiêu "Giao long trở mình" mạnh mẽ nắm lấy vai của xác khô, dùng sức kéo xuống, trực tiếp làm trật khớp vai của nó.

Ngay lập tức, sau khi cánh tay bị trật khớp, xác khô đó dường như không thể tấn công Trần Phong nữa.

Trần Phong cũng nhân cơ hội này, rút con dao găm trên cây ra, nhắm vào thái dương của xác khô phía sau và đâm ngược tay xuống.

Nhưng, xác khô đó dường như rất nhanh nhẹn!

Trong khoảnh khắc Trần Phong xoay người, nó lập tức lùi lại, con dao găm chỉ đâm vào cánh tay của nó.

Nhưng, Trần Phong đã dùng hết sức, chỉ đâm vào cánh tay, con dao găm cũng ngập đến tận cán, trực tiếp xuyên qua phía bên kia của cánh tay.

Trong nháy mắt, Trần Phong gần như đã hoàn thành phản kích, đây chính là sự lợi hại của quốc thuật.

Nhưng, bây giờ thời gian phản ứng còn lại không nhiều, Trần Phong phải chặt đầu hai cái Bánh tông này trước khi chúng kịp phản ứng.

Nhưng trong giây tiếp theo… Cạch ~ Bỗng nhiên, trong trạng thái lo lắng, Trần Phong đột nhiên nghe thấy tiếng lên đạn của cò súng.

Anh đột ngột quay đầu nhìn ra sau, lập tức nhìn thấy một cái Bánh tông, đang nhìn chằm chằm vào mình từ xa.

Và, trong tay cái Bánh tông đó đang cầm một khẩu súng săn!

Vãi?!

Lúc này, Trần Phong không kịp suy nghĩ nhiều, gần như theo bản năng nằm rạp xuống đất.

Chương 200

Kèm theo một tiếng súng "Bằng", viên đạn súng săn gần như sượt qua sau lưng anh và găm vào vỏ cây.

Trong chốc lát, Trần Phong lập tức lộn một vòng đứng dậy, sau đó trực tiếp chạy như điên về phía trước.

Đợi đến khi tìm được một gốc cây lớn, dựa lưng vào đó trốn đi, Trần Phong mới có thời gian để suy nghĩ xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Sao có thể?

Bánh tông biết dùng dao găm đã đành, mẹ nó còn biết bắn súng nữa à?

Và, Ngô Bát Nhất đâu?!

Đợi đã… đúng rồi, Trần Phong đột nhiên hiểu ra chuyện gì.

Vừa nãy có ba xác khô… ba người Ngô Bát Nhất cũng không biết đã biến mất từ lúc nào!

Và, Bánh tông biết dùng súng săn?

Mẹ kiếp, ba cái Bánh tông đó chính là ba người Ngô Bát Nhất!

Nhưng, trong mắt anh nhìn thấy, rõ ràng là ba xác khô?

Lẽ nào… đã xuất hiện ảo giác rồi?

Nhưng, mình đã trúng chiêu từ lúc nào, và làm thế nào để giải ảo giác?

Cơn đau chắc chắn không được, vai bị đâm một nhát, máu đang chảy, vẫn chưa thoát khỏi ảo giác.

Trừ khi… Xích đan!

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng có chút đau lòng.

Rốt cuộc, bây giờ phương pháp giải ảo giác tốt nhất là dùng Bắc Địa Huyền Châu.

Tuy nhiên, Bắc Địa Huyền Châu đã sớm dùng hết, thứ duy nhất có thể giải độc chỉ còn lại Xích đan.

Nhưng, Xích đan quý hơn Bắc Địa Huyền Châu rất nhiều!

"Chơi luôn!" Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng cắn răng, trực tiếp lấy Xích đan ra.

Xích đan tuy quý, nhưng bây giờ giải ảo giác mới là quan trọng nhất.

Nhưng, Xích đan cũng chỉ còn lại hai viên, nên không thể sử dụng bừa bãi.

Ngay sau đó, Trần Phong cũng chia hai viên Xích đan còn lại thành bốn phần.

Sau khi cắn nát một phần và nuốt xuống, Trần Phong hít một hơi thật sâu.

Đợi đến khi cảm nhận được vị thuốc tan ra trong miệng, Trần Phong lập tức từ sau gốc cây quay đầu nhìn ra.

Nhưng không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì đồng tử của Trần Phong cũng co rút lại trong nháy mắt.

Thật sự để anh đoán đúng rồi!

Lúc này, chỉ thấy ở chỗ vừa rồi làm gì có ba cái Bánh tông nào, chỉ còn lại ba người Ngô Bát Nhất.

Chỉ thấy, Ngô Bát Nhất đang ôm vai ngồi dưới gốc cây, rõ ràng

cánh tay của anh vừa rồi đã bị anh làm trật khớp.

Lưu Kim Bảo ở bên kia, thì đang ôm cánh tay chảy máu, trốn ra xa.

Còn Bàn Tử, thì đang cầm súng săn, từ từ lùi về sau.

Xem ra, ba người cũng đã rơi vào ảo giác của riêng mình, coi mỗi người đều là xác khô, đang suy tính cách giết chết những người còn lại.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong cuối cùng cũng biết tác dụng của ảo giác rồi.

Nguyên lai, ảo giác này khiến tất cả mọi người đều rơi vào ý thức của mình, ngoài bản thân ra, nhìn những người còn lại đều là kẻ thù.

Mục đích, là để họ tự tàn sát lẫn nhau đến khi chỉ còn lại một người.

Thật là một phương pháp độc ác… Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều về nguồn gốc của ảo giác, rốt cuộc giải ảo giác trước mới là quan trọng nhất.

Nếu không, Ngô Bát Nhất chắc chắn sẽ giống như vừa rồi, ra tay giết người.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức nắm chặt ba phần Xích đan còn lại trong tay, sau đó cẩn thận mò về phía ba người.

Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo không đáng lo ngại, hai người đều bị thương ở cánh tay, tạm thời không có nhiều uy hiếp.

Điều khiến anh lo lắng nhất là Bàn Tử… trong tay cậu ta có súng săn, cái tên cứng đầu này nhất thời nửa khắc, chắc chắn không nhìn ra được manh mối.

Nếu khoảng cách quá xa, tên này có lẽ nổ súng tuyệt đối sẽ không nương tay.

Vì vậy, Trần Phong quyết định trước tiên phải làm cho cậu ta tỉnh lại.

Thế là, Trần Phong từ phía sau biển hoa, lặng lẽ mò đến sau một gốc cây sau lưng Bàn Tử.

Đợi đến khi Bàn Tử dần dần đến gần, Trần Phong lập tức từ sau gốc cây lao ra, một tay đè cậu ta xuống đất.

Ngay lập tức, trong miệng Bàn Tử lập tức hét lớn: "Buông tôi ra… Lão Trần, Lão Ngô!

Cứu mạng!" Không quan tâm Bàn Tử giãy giụa thế nào, Trần Phong nắm chuẩn thời cơ cậu ta mở miệng hét lớn, trực tiếp nhét nửa viên Xích đan vào miệng, sau đó dùng sức cử động cằm của cậu ta.

Ngay lập tức, một vị thuốc tan ra trong miệng, Bàn Tử không nhịn được nuốt thẳng Xích đan xuống.

"Ngô!

Lão Trần, cứu mạng!" Lúc này, Bàn Tử vẫn không ngừng giãy giụa.

Tuy nhiên, Trần Phong lại không hề buông tay, ghì chặt cậu ta trên mặt đất, chờ đợi dược lực lan tỏa.

Cũng sau vài giây, khi mùi thuốc tan ra trong miệng Bàn Tử, cậu ta đột nhiên ngồi bật dậy.

"…Tôi?

Lão Trần?!" Trong chốc lát, Bàn Tử há miệng cũng không biết nên nói gì.

Cùng với vị thuốc tan ra trong miệng, Bàn Tử cũng lập tức phát hiện, xác khô trước mắt đã biến mất.

Thay vào đó, là Trần Phong và mấy người Ngô Bát Nhất?

Nhưng, Trần Phong bây giờ không có thời gian để giải thích cho cậu ta, liền trực tiếp phân phó: "Đừng cử động, có chuyện gì sau này hãy nói!" Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử muốn nói gì đó.

Nhưng, Trần Phong không cho cậu ta cơ hội, liền trực tiếp lặng lẽ mò về phía Ngô Bát Nhất.

Đợi đến sau lưng Lưu Kim Bảo, Trần Phong lặng lẽ từ phía sau, một tay siết chặt cổ anh ta.

Ngay lập tức, cảm giác bị khống chế, Lưu Kim Bảo lập tức giãy giụa.

Nhưng, Cầm Nã Thủ của Trần Phong không phải luyện không, một tay đủ để khiến anh ta không thể phản kháng.

Đồng thời, cảm giác nghẹt thở mãnh liệt cũng khiến Lưu Kim Bảo không nhịn được mở miệng, thở hổn hển.

Lúc này, Trần Phong nhân lúc anh ta mở miệng, nghiền nát Xích đan, lập tức nhét bột thuốc vào miệng anh ta.

Ngay lập tức, cùng với mùi bột thuốc lan tỏa, ánh mắt điên cuồng ban đầu của Lưu Kim Bảo, cũng dần dần bình tĩnh lại.

Cuối cùng, anh ta đột nhiên trợn to mắt, nhìn Trần Phong sau lưng một cái.

Nhưng, Trần Phong lại không nói gì, trực tiếp làm một thủ thế im lặng.

Thấy cử động của Trần Phong, Lưu Kim Bảo cũng lập tức theo bản năng gật đầu.

Tiếp theo, chỉ còn lại một mình Ngô Bát Nhất, mọi việc dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ thấy, Trần Phong cẩn thận từ phía sau tiếp cận, sau đó đợi đến

khi Ngô Bát Nhất đang ấn cánh tay, Trần Phong một tay nắm chặt cánh tay trái còn lành lặn của anh ta.

“A!!” Ngay lập tức, cơn đau dữ dội khiến Ngô Bát Nhất trực tiếp mở miệng hét lớn.

Ngay sau đó, Trần Phong vội vàng dùng tay trái nhét bột thuốc vào miệng anh ta, sau đó một tay bịt miệng mũi anh ta, phòng ngừa anh ta phun ra.

Chương 201

Đợi ba bốn giây sau, ánh mắt của Ngô Bát Nhất cũng dần dần trong sáng lại.

Đến lúc này, quay đầu nhìn xung quanh, ngay sau đó anh ta đã nhìn thấy một cảnh tượng khó quên cả đời.

Chỉ thấy, xác khô ban đầu đều không còn, thay vào đó là con người.

Điều khiến người ta rợn tóc gáy nhất, là vừa nãy nổ súng và dùng dao đâm, đã làm tổn thương ai?

"Lão Trần… rốt cuộc là chuyện gì vậy?!" Lúc này, Bàn Tử cuối cùng cũng không nhịn được kinh ngạc.

Nghe lời của cậu ta, Ngô Bát Nhất cũng ngẩng đầu, cổ họng khô khốc nói: "Chúng ta không phải là trúng ảo giác rồi chứ?" Nghe vậy, Trần Phong gật đầu, mới mở miệng giải thích: "Không sai… không biết từ lúc nào, mấy người chúng ta đều trúng chiêu rồi.

Vừa nãy các ông thấy hẳn là giống tôi… nếu tôi không đoán sai, cái cơ quan ảo giác này, hẳn là chuyên dùng để đối phó với Tả Lĩnh đạo chúng." "Bởi vì đạo mộ ở phương Nam đa số là Tả Lĩnh và Bàn Sơn, Tả Lĩnh đạo chúng số lượng đông đảo.

Loại ảo giác này một khi trúng chiêu, những thứ chúng ta thấy trừ bản thân ra, đều là kẻ thù.

Vì vậy, một khi trúng chiêu, nếu không có cách nào khôi phục lại sự tỉnh táo, người càng đông chết càng nhanh." Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng cảm thấy trong lòng một trận sợ hãi.

Sau đó, sau khi Trần Phong giải thích xong, Lưu Kim Bảo cũng gật

đầu nói: “Không sai, những lăng mộ lớn ở phương Nam, thông thường đều nhắm vào Tả Lĩnh đạo chúng.

Vừa nãy hình ảnh chúng ta thấy, hẳn là chỉ có bản thân, những người khác đều biến mất.” Nghe vậy, mấy người có mặt đều gật đầu.

Xem ra, ảo giác mà họ thấy đều giống nhau.

Đúng lúc này, Bàn Tử cũng không nhịn được nói: “May mà tài bắn súng của tôi không tốt… nếu không thì…” “Bàn Tử, tôi thật sự phải cảm ơn cậu đã nổ một phát súng đó!” Lúc này, Trần Phong đang nắn lại xương cho Ngô Bát Nhất, nghe lời của Bàn Tử, cũng nói một câu.

Nghe vậy, mọi người cũng đều hiểu ra.

Thật vậy, vừa nãy nếu không phải phát súng đó của Bàn Tử khiến Trần Phong nhận ra manh mối, có lẽ bây giờ cũng chỉ có một mình Trần Phong có thể sống sót.

Nhìn vết thương trên người là biết, ngoài Bàn Tử ra, ngay cả tay của Ngô Bát Nhất cũng bị gãy.

May mà, Trần Phong biết cách làm trật khớp vai cũng biết cách nối lại xương.

Sau đó, anh cẩn thận sờ sờ vai của Ngô Bát Nhất, sau đó vội vàng nói: “Chịu đựng một chút…” “Ừm!

Ngô ~!” Ngô Bát Nhất vừa gật đầu, Trần Phong trực tiếp nối lại khớp vai bị trật.

Cơn đau dữ dội khiến sắc mặt Ngô Bát Nhất trong nháy mắt đỏ bừng lên.

May mà, Trần Phong chỉ làm trật khớp, chứ không làm gãy xương.

Đợi sau khi khớp được nối lại, Ngô Bát Nhất thử cử động một chút, phát hiện đã có thể cử động tự nhiên.

Lúc này, Trần Phong cũng lấy một ít thuốc súng từ tay Bàn Tử, sau đó đặt lên vai của mình và cánh tay của Lưu Kim Bảo.

Rốt cuộc, bây giờ không có thuốc cầm máu, chỉ có thể dùng cách này.

Ngô!

Ngay lập tức, cơn đau dữ dội khiến hai người không nhịn được đều che miệng lại.

Đợi sau khi máu cầm lại, Trần Phong cũng quay đầu hỏi: "Lưu huynh đệ, có biết chuyện gì không?" Nghe Trần Phong hỏi, Lưu Kim Bảo đột nhiên nhìn về phía biển hoa xung quanh.

Sau đó, anh lắc đầu nói: "Cụ thể thì không rõ, nhưng tôi đoán không thể tách rời khỏi những cây hoa mộc miên này.

Bản thân cây hợp hoan là dược liệu chính của xuân dược, mùi hoa nồng nặc như vậy, có lẽ rất nhanh có thể khiến người ta sinh ra ảo giác." "Nhưng tôi đoán, những cây hoa mộc miên này hẳn là được nuôi trồng bằng phương pháp đặc biệt, cộng thêm đá huỳnh quang mà chúng ta thấy trên đỉnh động, có lẽ sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác." Nghe vậy, Trần Phong cũng gật đầu.

Không sai, cơ quan đã hết, nhưng cuối cùng lại trúng chiêu trong lúc không hay biết.

Xem ra, cho dù có cẩn thận đến đâu, cũng không thể tránh được cơ quan do tiền nhân để lại.

May mà, lần này có một ít Xích đan có thể dùng, nếu không lần này chết chắc rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Phong và mấy người đều nghỉ ngơi vài phút, sau đó cũng trực tiếp đứng dậy nói: "Được rồi, lần này Xích đan của tôi đều dùng hết rồi, có lẽ dược hiệu có thể giúp chúng ta kéo dài

được vài giờ.

Nhưng, nếu tiếp tục ở lại đây, tôi cũng không chắc sẽ xảy ra chuyện gì.” “Nhân lúc bây giờ chưa xảy ra chuyện gì lạ, chúng ta mau đi thôi!” Nghĩ đến đây, Trần Phong hít một hơi thật sâu, sau đó cẩn thận nhìn xung quanh.

Đợi sau khi xác nhận không có cơ quan, Trần Phong mới cẩn thận đứng dậy.

Tiếp theo, dưới sự dẫn dắt của anh, Trần Phong và mấy người liền cẩn thận đi về phía trước.

Vừa đi về phía trước, Trần Phong vừa luôn chú ý đến góc mái cong có thể nhìn thấy ở trên.

Thật ra, biển hoa rộng lớn hơn so với Trần Phong tưởng tượng, đi trong đó thậm chí còn có cảm giác như đang ở trong một mê cung.

Trong môi trường như vậy, không dám có chút nào thả lỏng.

Thế là, Trần Phong vừa đi về phía trước, vừa luôn chú ý đến những thay đổi xung quanh.

Sau khi đi về phía trước được vài phút, Trần Phong cảm giác mùi hoa mà anh có thể ngửi thấy, gần như đã đến mức xộc vào mũi.

Trong tình huống này, Trần Phong không thể không tăng tốc bước chân.

Bởi vì anh cũng không chắc chắn, đợi đến khi mùi hoa đạt đến mức độ nồng nặc hơn, sẽ xảy ra chuyện gì ở đây.

Thế là, trong lúc tăng tốc bước chân, Trần Phong cũng không nhịn được nín thở.

Càng đi về phía trước, Trần Phong phát hiện mùi hương đó càng lúc càng nồng nặc.

Trong chốc lát, Trần Phong đều cảm thấy có chút chóng mặt, rốt cuộc mùi hoa cũng quá mạnh.

Nhưng, nguyện vọng tìm được chủ mộ thất, cũng đang thôi thúc anh không ngừng đi về phía trước.

Cùng với việc Trần Phong không ngừng tiến về phía trước, đi về phía trước được khoảng hơn hai trăm mét, Xuân Phong đột nhiên phát hiện cây cối trước mắt đã biến mất.

Ngay lập tức, Trần Phong vội vàng tăng tốc bước chân dẫn mấy người rời khỏi khu rừng.

Tuy nhiên, ngay khi vừa bước ra khỏi biển hoa, Trần Phong nhìn thẳng về phía trước, đã nhìn thấy một cảnh tượng khó tin.

Chỉ thấy, sau khi vừa bước ra khỏi khu rừng, trước mắt anh đột nhiên xuất hiện một tòa cung điện rộng chừng trăm mét.

Cung điện cũng vô cùng hoa lệ, trông hoàn toàn không giống địa cung.

Lúc này, Trần Phong và mấy người nhìn kỹ, có thể thấy cung điện trước mắt là một kiến trúc có bốn mặt tường thành, Trần Phong và mấy người đứng ở đối diện, có thể thấy một dãy bậc thang đá xanh đi lên.

Bậc thang đó kéo dài thẳng lên trên các lầu, cả tòa cung điện đều được chiếu rọi dưới ánh sáng của đá huỳnh quang, trông lấp lánh rực rỡ.

Xem ra, phảng phất như đã đến một thế giới khác!

Lúc này, Trần Phong hoàn toàn ngây người.

Rốt cuộc, so với tòa cung điện này, chủ mộ thất mà anh vốn tưởng tượng trong đầu quả thực không đáng nhắc đến.

Ý thức được điều này, Trần Phong cũng cảm thấy vô cùng chấn động!

"Lão Trần! … một tòa cung điện dưới lòng đất?!" Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất cũng đột nhiên kinh hô.

Nghe lời của anh, Trần Phong cũng gật đầu.

Rốt cuộc, anh thật sự không ngờ, trong lăng mộ của Quý Phi mộ, lại xuất hiện một tòa cung điện?

Khó mà tưởng tượng được, năm đó Lý Long Cơ đã dùng bao nhiêu quốc khố, mới xây dựng được một tòa cung điện ở đây, để làm lăng tẩm cho Dương Ngọc Hoàn?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng có chút chấn động.

Sau đó, anh lập tức chuẩn bị đi lên từ bậc thang, rốt cuộc với tình hình của tòa cung điện này, không nghi ngờ gì nữa tuyệt đối có liên quan đến chủ mộ.

Nhưng, khi Trần Phong vừa đi về phía trước được hai bước, lại đột nhiên nhìn thấy tấm biển trên cung điện?!

Không sai!

Chỉ thấy, phía trên cung điện khắc một tấm biển sơn đỏ, trên đó có ba chữ lớn: Chiêu Dương Điện!

Chiêu Dương Điện?!

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong gần như ngay lập tức trợn to mắt.

Chương 202

Cùng lúc đó, Ngô Bát Nhất và mấy người cũng lập tức ngây người tại chỗ.

Bởi vì, Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều đã đọc sử liệu, nên biết ý nghĩa của Chiêu Dương Điện.

Cái gọi là Chiêu Dương Điện, đó là nơi ở mà Hán Thành Đế năm đó đã xây dựng để sủng ái Triệu Phi Yến.

Diện tích xây dựng năm đó, gần như có thể sánh ngang với cung A Phòng.

Bây giờ, Chiêu Dương Điện sao lại xuất hiện ở đây?

Và, nếu thật sự là Chiêu Dương Điện, diện tích này cũng quá khiêm tốn rồi nhỉ?

"Lão Trần, Chiêu Dương Điện có ý nghĩa gì?" Đúng lúc này, Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Nghe vậy, Trần Phong cũng nuốt nước bọt, mới phân tích: "Nơi này gọi là Chiêu Dương Điện… theo ghi chép trong lịch sử, Chiêu Dương Điện là nơi ở của sủng phi Triệu Phi Yến của Hán Thành Đế, hai bên chia thành hai gian đông tây, chiếm diện tích cả nghìn mét." "Nhưng, dựa vào cung điện này, nơi này hẳn là giả.

Chiêu Dương Điện thật sự, đã sớm bị đốt cháy vào thời kỳ Tây Kinh.

Tôi nhớ, trong Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị có một câu 'Chiêu Dương Điện lý ân ái tuyệt'.

Dựa theo ghi chép trong sử liệu, cái gọi là Chiêu Dương Điện, hẳn là một tòa cung điện mà Lý Long Cơ đã xây dựng ở thần đô Lạc

Dương vì Dương Ngọc Hoàn." "Mục đích của nó, là để so sánh Dương Ngọc Hoàn với Triệu Phi Yến.

Trong lịch sử, trong truyện Lý Long Cơ có ghi chép, vào năm Thiên Bảo thứ chín, Lý Long Cơ đã từng vì Dương Ngọc Hoàn, mà phỏng theo một cái Chiêu Dương Điện." Nghĩ đến đây, Trần Phong không nhịn được đoán: "Nếu tôi không đoán sai, cái gọi là Chiêu Dương Điện này, hẳn là lăng tẩm của Dương Ngọc Hoàn.

Rốt cuộc, với tình hình của Lý Long Cơ, cũng có khả năng sau khi Dương Ngọc Hoàn chết, đã xây dựng một cái Chiêu Dương Điện phỏng theo ở đây.

Nhưng, nơi này tuy là phỏng theo, nhưng cũng đủ tinh xảo." "Thật ra, tôi thật sự không ngờ, Lý Long Cơ lại vì Dương Ngọc Hoàn, mà xây dựng một cái Chiêu Dương Điện ở đây.

Để bà ấy sau khi chết, cũng có thể lấy cung điện làm lăng tẩm… chỉ riêng điểm này, Lý Long Cơ, với tư cách là một người đàn ông đã làm đủ rồi." Nghe một hồi, mấy người có mặt cũng đều gật đầu.

Rốt cuộc không ai ngờ, cái gọi là Quý Phi mộ, lại hoành tráng đến mức này.

Ngoài chốn bồng lai tiên cảnh như biển hoa, còn lấy cung điện làm lăng tẩm.

Đây nếu là lăng mộ của đế vương, cũng không có gì đáng ngạc nhiên!

Đặc biệt là Bàn Tử, lúc này càng vội vàng thúc giục: "Lão Trần, còn đợi gì nữa?!

Mau vào thôi!" Nói rồi, Bàn Tử lập tức muốn đi lên.

Nhưng, lúc này Trần Phong lại một tay kéo cậu ta lại.

Sau đó, Trần Phong càng nhìn chằm chằm xung quanh, quan sát kỹ lưỡng.

Rốt cuộc, một tòa cung điện dưới lòng đất hoành tráng như vậy, không thể chỉ để làm lăng tẩm được.

Trong này có rất nhiều đồ bồi táng, nhưng tương đối cơ quan chắc chắn sẽ càng nhiều hơn.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng, sau đó quan sát xung quanh.

Rốt cuộc, mục đích lần này của Trần Phong không phải là đồ bồi táng, mà là Phản Hồn Hương có thể tồn tại trong lăng mộ!

Trong lòng nghĩ vậy, Trần Phong cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Rốt cuộc, nếu một lăng mộ dưới lòng đất đều có thể lấy cung điện làm lăng tẩm, vậy thì tuyệt đối sẽ không keo kiệt trong việc cấu tạo cơ quan.

Vì vậy, nếu không làm rõ tình hình xung quanh, liều lĩnh bước vào chắc chắn sẽ được không bằng mất.

Nghĩ đến đây, Trần Phong ra hiệu cho Ngô Bát Nhất một cái.

Tiếp theo, mấy người mượn ánh sáng đèn pin, kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh cung điện, mới yên tâm.

Đợi sau khi xác nhận không có cơ quan, Trần Phong đi đầu bước lên bậc thang.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất và mấy người cũng vội vàng theo sau, bắt đầu đi lên.

Bậc thang này được xây bằng đá xanh, tuy đã trải qua nghìn năm nhưng vẫn vững chắc.

Trần Phong chắc chắn, đặc biệt là loại bậc thang có cấu tạo này, càng có khả năng ẩn giấu cơ quan.

Vì vậy, Trần Phong gần như mỗi khi đi lên một bước, đều sẽ chú ý đến những thay đổi xung quanh.

Đồng thời, vừa đi lên, anh cũng nắm ngược con dao găm trong tay.

Chỉ cần có tình huống nguy hiểm xuất hiện, anh có thể phản kích ngay lập tức.

Nhưng may mắn là, Trần Phong đi lên được hai phần ba quãng đường, vẫn chưa thấy có nguy hiểm nào.

Nhưng, Trần Phong vẫn không thả lỏng cảnh giác.

Sự thật chứng minh, thái độ cảnh giác này, quả thực không phải là vô ích.

Ngay khi Trần Phong sắp leo lên đỉnh của cầu thang, đột nhiên phát hiện trên bậc thang phía trước, có một vết tích mờ mờ.

Cảm giác bất thường, Trần Phong vội vàng chậm bước đi tới.

Nhưng, đợi khi cúi đầu nhìn rõ vết tích đó, đồng tử của Trần Phong lại co rút lại.

Chỉ thấy, xuất hiện trên bậc thang, là một dấu chân không lớn không nhỏ.

Dấu chân tuy trông có vẻ nông, nhưng lại đủ để nhìn ra là một dấu chân của "người".

Và, dấu chân này không phải là đi giày, mà giống như đi chân trần giẫm lên để lại…?!

Chứng kiến cảnh này, tim Trần Phong cũng thắt lại.

Bởi vì Trần Phong nhớ rõ, trước đó khi ở trên cầu gãy, có một

cánh tay đã cứu anh.

Lúc đó, Trần Phong tưởng là có người khác, cùng họ tiến vào đường hầm.

Nhưng, bây giờ xem ra lại không phải như vậy?

Nếu có người đi theo vào, sao có thể nhanh hơn họ?

Quan trọng hơn, có người khác cùng vào, nhưng người đó ít nhất cũng phải đi giày chứ?

Dấu chân này là do đi chân trần giẫm lên, sẽ là ai?!

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng kéo Ngô Bát Nhất lại, sau đó vội vàng chỉ vào dấu chân trên mặt đất.

Thấy cảnh này, mọi người đều im lặng.

Trong chốc lát, không khí trở nên vô cùng yên tĩnh, Trần Phong thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên không nhịn được hỏi: "Lão Trần, có người nhanh hơn chúng ta sao?" Trần Phong biết cậu ta đang hỏi gì, liền lắc đầu, sau đó nghiêm túc nói: "Không thể nào… nhìn dáng vẻ của dấu chân, hẳn không phải là do đạo mộ tặc giẫm lên.

Nhìn kỹ đi, dấu chân này là chân trần, không đi giày!" Nghe vậy, Bàn Tử cũng á khẩu không nói nên lời.

Rốt cuộc, dù là loại đạo mộ tặc nào vào đây, chắc chắn cũng sẽ đi giày chứ nhỉ?

Và, nếu dấu chân này là do chủ nhân của lăng mộ để lại khi hạ táng nghìn năm trước, hẳn đã sớm biến mất rồi.

Nhìn độ sâu của dấu chân, rõ ràng là mới để lại không lâu.

Chẳng lẽ, thật sự có loại đạo mộ tặc đặc biệt, vào mộ không đi

giày?

Nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên nhớ lại, khi được cánh tay đó cứu, anh cảm nhận được nhiệt độ của cánh tay đó.

Nếu là thứ giống như Bánh tông, chắc chắn không có thân nhiệt.

Nhưng, nếu không phải là thứ giống như Bánh tông, vậy thì trong lăng mộ sao lại có người?

Nghĩ đến đây, Trần Phong chỉ có thể quy kết bí ẩn này, là có người đã đi theo họ vào Quý Phi mộ.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng cắn răng nói với mấy người: "Sự việc đã đến bước này, chúng ta không vào cũng không còn cách nào khác.

Nhưng, lát nữa mọi người đều phải nâng cao cảnh giác, vạn nhất bên trong có cơ quan, tuyệt đối đừng chạm vào." "Ngoài ra, tôi cảm thấy chắc chắn có người hoặc thứ gì đó, đã đi theo chúng ta vào lăng mộ.

Hiện tại tôi không chắc chắn, nhưng tuyệt đối không bình thường… hiểu chưa?" Nghe lời Trần Phong, mấy người đều gật đầu.

Chương 203

Đặc biệt là Bàn Tử, lần này cũng không nói gì khác.

Rốt cuộc, tình hình trước mắt là do chính mắt họ nhìn thấy, quá ly kỳ rồi!

Trong tình huống này, Trần Phong và những người khác đã kiên định niềm tin, sau đó liền dưới sự dẫn dắt của anh tiếp tục đi lên.

Lần này, Trần Phong rõ ràng đã cẩn thận hơn trước.

Khoảng hai phút sau, Trần Phong và mấy người cuối cùng cũng đã đến đỉnh của bậc thang.

Xuất hiện trước mặt họ, là một cánh cửa gỗ sơn đỏ.

Thấy cảnh này, Trần Phong không vội vàng vào trong, mà quan sát kỹ lưỡng hai bên cửa gỗ một lúc.

Đợi sau khi xác nhận trên cửa không có cơ quan ẩn, anh mới lùi lại.

Nhưng, Trần Phong cũng không hành động thiếu suy nghĩ, mà cẩn thận nói: "Lão Ngô… mọi người cẩn thận.

Tôi cảm thấy, với thân phận địa vị của Lý Long Cơ, không thể nào xây dựng một cánh cửa lớn vô dụng như vậy.

Vì vậy tôi đoán, gần cánh cửa này hẳn là có cơ quan." "Bất kể thế nào, cẩn thận là trên hết…" Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mấy người cũng gật đầu.

Tiếp theo, bốn người đều lùi lại vài bước theo quy tắc, đợi đến khu vực an toàn, Trần Phong mới một mình đến gần cửa gỗ.

Tiếp theo, anh cẩn thận dùng dao găm rạch khe cửa gỗ, đợi sau khi

xác nhận không có then cài, mới đưa tay đẩy cửa ra.

Két ~ Cùng với một tiếng động của cửa gỗ, cánh cửa lớn trước mắt thuận thế mở ra.

Lúc này, Trần Phong vội vàng lùi lại vài bước, cùng Ngô Bát Nhất trốn sang một bên quan sát.

Yên tĩnh… yên tĩnh!

Sau khi cửa gỗ mở ra, Trần Phong không nghe thấy tiếng cơ quan liên động.

Sau đó, anh liền cùng Ngô Bát Nhất dùng đèn pin soi vào trong.

Ngay lập tức, cùng với ánh sáng của đèn pin, Trần Phong và mấy người mơ hồ nhìn thấy tình hình bên trong cung điện.

Chỉ thấy, bên trong cung điện này là một bố cục lớn, nhưng dưới ánh đèn pin chiếu rọi lại không có vẻ trống trải.

Xem ra, bên trong cung điện dường như cũng được chạm rồng khắc phượng, trông vô cùng hoa lệ.

Xem ra, bên trong cung điện này thật sự được thiết kế phỏng theo Chiêu Dương Điện?

Ực!

Nuốt nước bọt, Trần Phong cố gắng kìm nén suy nghĩ trong lòng.

Sau đó, anh ra hiệu cho Ngô Bát Nhất, mấy người mới cẩn thận tiến lại gần cửa gỗ.

Đợi đến khi cuối cùng cũng đến trước cửa gỗ, Trần Phong hít một hơi thật sâu nói: "Lão Ngô… tìm một viên đá." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất gật đầu, từ trong ba lô lấy ra một viên đá hình tròn đã giấu sẵn trước đó.

Sau đó, Trần Phong cẩn thận ném viên đá đó vào trong cửa.

Tiếp theo, viên đá vẽ một đường parabol, giống như một quả bóng bowling lăn vào trong.

Lúc này, ánh mắt của Trần Phong và mấy người đều nhìn chằm chằm vào viên đá, đợi đến khi viên đá đó hoàn toàn rơi xuống đất và không động đậy nữa, Trần Phong cũng không dám liều lĩnh bước vào.

Kiên nhẫn chờ đợi mười mấy giây, đợi sau khi xác nhận bên trong cửa không có cơ quan nào bị kích hoạt, Trần Phong và mấy người mới cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

"Vào thôi… mọi người chú ý dưới chân." Nói rồi, Trần Phong đi đầu bước vào.

Ngay sau đó, Bàn Tử và mấy người cũng vội vàng theo sau, không dám đi lung tung.

Đợi đến khi tất cả mọi người đều đã vào bên trong cung điện, Trần Phong vội vàng thúc giục mấy người lấy đèn pin ra, sau đó cùng nhau soi rọi vào bên trong cung điện.

Rốt cuộc, khi vừa mới vào một bố cục mới, không ai có thể chắc chắn có nguy hiểm hay không.

Trong tình huống này, trước tiên nhìn rõ tình hình xung quanh mới là quan trọng nhất.

Nhưng, đợi đến khi Trần Phong mượn ánh sáng của đèn pin, nhìn rõ tình hình xung quanh, dù là Trần Phong cũng không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh.

Hít!

"Lão Trần… tôi phát tài rồi!" "…đều là minh khí?!" Lúc này, không chỉ Bàn Tử và Ngô Bát Nhất, ngay cả Lưu Kim Bảo cũng đều

sững sờ.

Bàn Tử càng trực tiếp kéo lấy Trần Phong, hưng phấn chỉ về phía xung quanh.

Chỉ thấy, tình hình bên trong toàn bộ cung điện, hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của Trần Phong.

Nguyên bản anh nghĩ rằng, trong một tòa cung điện được xây dựng vội vàng như vậy, hẳn là bên trong rách nát.

Tuy nhiên, điều mà không ai ngờ tới, là toàn bộ mộ thất gần như đều được chạm rồng vẽ phượng.

Xung quanh các cột đều là cột rồng cuộn, điêu khắc vô cùng tinh xảo.

Ngay cả bậc thang trên mặt đất, cũng đều rắc bột vàng óng ánh.

Còn về những vị trí khác trong cung điện… Trần Phong và mấy người nhìn kỹ, một mắt nhìn thấy trên một cái bình phong ở phía trên cùng của cung điện, trên đó la liệt rất nhiều vàng bạc châu báu.

"Lão Trần… còn đợi gì nữa?!" Lúc này, Bàn Tử thấy tiền sáng mắt, không nhịn được nữa.

Nhưng Trần Phong lại nhanh hơn một bước cản cậu ta lại, sau đó cũng nhìn kỹ.

Nhìn kỹ một lúc, liền phát hiện những minh khí này quả nhiên đều là thật.

Trong đó, có san hô bích tỳ, mã não ngọc tủy, thành khối tú ngọc và dược ngọc, bốn người gần như không thể mang đi hết.

Tuy nhiên, kỳ lạ là, Trần Phong không phát hiện ra vàng.

Không sai… kỳ lạ quá, người xưa lấy vàng làm tôn quý, trong lăng mộ của Dương Quý Phi sao lại không có vàng làm đồ bồi táng?

Nhưng, sau khi suy nghĩ vài giây, Trần Phong cũng hiểu ra.

"Lão Trần, thế nào?" Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được hỏi.

Nghe lời của anh, Trần Phong mới hoàn hồn nói: "Lấy đi, những thứ này hẳn là không có nguy hiểm.

Nhưng không thể lấy nhiều, nếu không lúc chúng ta ra ngoài sẽ không tiện lặn…" Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất có chút không hiểu.

Bởi vì, minh khí thời cổ đại có quy củ, không làm rõ nguồn gốc của đồ bồi táng, đạo mộ tặc chính chuyên gần như không ai động thủ.

Nhưng lúc này, nhìn ra được sự nghi ngờ của Ngô Bát Nhất, Trần Phong liền trực tiếp nói: "Nếu tôi không đoán sai… những thứ này hẳn là vật phẩm cá nhân của Dương Quý Phi khi còn sống.

Bởi vì, vàng ở thời cổ đại là vật tư chiến lược, năm đó Lý Long Cơ bị buộc phải rời khỏi Lạc Dương, chắc chắn sẽ không lấy vàng làm đồ bồi táng." "Còn về những thứ này, có thể đều là tiền phấn son mà Dương Quý Phi để lại…" Hít!

Đột nhiên nghe đến đây, Bàn Tử không nhịn được ngây người nhìn Trần Phong.

Sau đó, không nhịn được hạ thấp giọng nói: "Lão Trần… không sai chứ?

Nhiều bảo bối như vậy, đều là do Lý Long Cơ ban cho phi tử?" Lúc này, đừng nói là Bàn Tử không tin, ngay cả Ngô Bát Nhất cũng cảm thấy khó tin.

Một lượng lớn bảo vật như vậy, vào thời đó cũng đủ để giàu có ngang bằng một quốc gia.

Trần Phong lại nói những thứ này đều là một ít tiền phấn son, quá kinh người rồi nhỉ?

Nhưng, Trần Phong lại nghiêm túc khẳng định: "Không sai đâu… Lão Ngô cũng không phải là không biết, Lý Long Cơ nổi tiếng là hôn quân vô đạo.

Trong lịch sử sủng ái phi tử, trọng dụng nịnh thần.

Dựa theo ghi chép trong Cựu Đường Thư, chỉ riêng tiền phấn son của chị em Dương Ngọc Hoàn, mỗi người một năm có mười vạn quan vàng." "Loại lệ phí này, vào thời đó gần như là nửa năm thuế nông nghiệp của cả nước…" Ực!

Nghe đến đây, Bàn Tử không nhịn được hưng phấn đến mức mắt sáng lên.

Sau đó, càng không nhịn được sự kích động trong lòng, trực tiếp mở ba lô ra nói: "Vậy còn đợi gì nữa?

Có thể lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu…" Lời vừa dứt, Bàn Tử liền nhét những khối san hô lớn vào trong túi.

Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng ngăn lại: "Thôi đi Bàn Tử, lấy ít thôi.

Chương 204

Lúc chúng ta ra ngoài phải đi đường thủy, lúc đó chết đuối không ai cứu được đâu… lấy ít thôi." Đối với cách làm của Bàn Tử, Trần Phong không ngăn cản.

Rốt cuộc khó khăn lắm mới vào được Quý Phi mộ, lấy một ít minh khí cũng không uổng chuyến đi này.

Nhưng, điều duy nhất anh quan tâm bây giờ, là Phản Hồn Hương rốt cuộc ở đâu?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không khỏi nhìn xung quanh mộ thất.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì đột nhiên phát hiện ở vị trí đối diện xa xa, cũng là trung tâm của cung điện, dường như có một bệ đá.

Trên bệ đá đó, là một cỗ quan quách dài hai mét.

Nhưng, Trần Phong nhìn từ xa, lại phát hiện quan quách dường như có chút không giống với những cái mà anh đã thấy trước đây.

Những quan quách khác đều được làm bằng gỗ nam mộc, hoặc được đúc bằng đồng xanh.

Tuy nhiên, cỗ quan quách này nhìn từ xa, lại phảng phất như có thể phản xạ ánh sáng, ẩn ẩn có chút màu xanh lam.

Lẽ nào, đây là một cỗ quan quách được điêu khắc từ ngọc bích tự nhiên?

Nếu thật sự là như vậy, Trần Phong cũng không khỏi cảm thán, Lý Long Cơ đối với Dương Ngọc Hoàn đã làm quá nhiều rồi.

Không chỉ lấy cung điện làm lăng mộ, còn lấy một khối ngọc bích

tự nhiên được đục rỗng thành quan quách.

Nhìn kích thước của quan quách, khối ngọc bích này ít nhất cũng phải rộng hai mét… quả thực là kinh thiên động địa!

Trời ạ... phải biết rằng, một khối ngọc thạch dài đến hai mét, giá trị của nó sẽ kinh khủng đến mức nào.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không nhịn được vỗ vỗ vai Ngô Bát Nhất, ra hiệu cho mọi người nhìn về phía sau.

Đúng lúc này, khi Ngô Bát Nhất nhìn thấy chiếc quan quách kia, cả hiện trường hoàn toàn chìm vào im lặng.

Mất tới năm giây... "Lão Trần!...

Quan tài ngọc?!" Bàn Tử đột nhiên kinh hô.

Cùng lúc đó, Ngô Bát Nhất và những người khác cũng cảm thấy như có một luồng khí nóng nghẹn ở lồng ngực, không thể nào thốt ra được.

Thế là, cả nhóm không nói hai lời, lập tức kiểm tra mặt đất xung quanh.

Sau khi xác nhận không có nguy hiểm, họ mới cẩn thận từng li từng tí tiến về phía bệ đá.

Khi cả nhóm đến gần bệ đá, Bàn Tử gần như muốn dán cả người lên quan quách, mắt trợn trừng như sắp lồi ra ngoài. "Lão Ngô... mau xem xem, có phải là ngọc không?!" Nghe Bàn Tử hỏi, Ngô Bát Nhất cũng nheo mắt nhìn kỹ.

Thấy quan quách trong suốt lấp lánh, ông cũng không nhịn được nói: "Không rõ lắm... nhưng tôi thấy, quan quách có thể xuất hiện trong một ngôi mộ cổ đời Đường thì không thể là hàng dỏm được.

Nếu thật sự là ngọc, thì đây chính là báu vật vô giá..." Đúng vậy!

Ngô Bát Nhất nói không sai, nếu đây là ngọc thật thì với kích thước thế này, nó chính là vô giá.

Hơn nữa, chiếc quan quách này được điêu khắc vô cùng tinh xảo, trông không có bất kỳ dấu vết cắt ghép nào, hoàn toàn là một khối ngọc lớn được đục rỗng từ bên trong.

Còn những hoa văn điêu khắc trên đó, quả thực là xảo đoạt thiên công!

Nghĩ đến đây, Bàn Tử thật sự lao đến ôm lấy quan quách, vừa vuốt ve nắp quách vừa nói: "Báu vật vô giá... thế cái quan tài này phải đáng giá bao nhiêu tiền chứ?!

Trên đời này có khối ngọc lớn như vậy thật sao?!" Nghe Bàn Tử nói, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu: "Đúng vậy... tôi nhớ trong lịch sử hình như có ghi lại.

Khi xưa thật sự có người dùng một khối ngọc thạch tự nhiên khổng lồ để chế tạo quan quách, người đó chính là Từ Hi Thái hậu." "Lịch sử ghi chép, bà ta đã huy động sức mạnh của cả quốc gia, mất mười ba năm để tìm thấy một khối hòa điền bạch ngọc vuông vức bốn mét ở Ngân Xuyên.

Bà ta muốn vận chuyển về kinh thành, điêu khắc thành một chiếc quan quách nguyên khối.

Nhưng lúc đó do nhân lực có hạn, lại thêm liên quân tám nước tiến vào kinh thành, Từ Hi buộc phải chạy về phía tây, nên chuyện này cũng đành gác lại." "Mấy năm trước tôi từng phục vụ quân ngũ ở Ngân Xuyên, nghe người dân địa phương nói, khối ngọc lớn đó bây giờ vẫn còn ở Ngân Xuyên, được nhà nước bảo vệ..." Nói đến đây, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Dù sao thì, tuy đã từng thấy thần tích ở Côn Luân, nhưng Trần

Phong lại lắc đầu. "Không đúng...

đây là dược ngọc." Nghe Trần Phong nghi ngờ, mọi người đều nhìn sang.

Lúc này, Trần Phong mới từ trạng thái hưng phấn ban nãy hoàn hồn, nhìn kỹ chiếc quan quách rồi cau mày thở dài.

Bởi vì chỉ khi đến gần mới nhìn ra, chiếc quan quách được điêu khắc từ một khối ngọc lớn này, thực chất là được nung từ dược ngọc. "Dược ngọc?" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất ngẩng đầu lên.

Trần Phong chỉ vào chiếc quan quách, lắc đầu nói: "Tôi cũng vừa mới nhìn ra... vốn dĩ đây là một khu mộ tạm thời, việc xuất hiện một chiếc quan quách bằng ngọc lớn như vậy là không bình thường.

Nhưng bây giờ tôi đã nhìn ra rồi, chiếc quan quách này là dược ngọc." "Thảo nào, nếu là dược ngọc thì có thể giải thích được rồi..." "Dược ngọc?" Bàn Tử có chút lo lắng.

Nghe hắn hỏi, Ngô Bát Nhất lập tức cau mày nói: "Chính là lưu ly, bây giờ còn gọi là thủy tinh." "Thủy... thủy tinh?!" Nghe vậy, Bàn Tử rõ ràng không thể tin vào sự thật mình vừa nghe.

Sau đó, hắn lập tức dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Trần Phong.

Trần Phong liền an ủi: "Cũng không có gì lạ... thứ gọi là dược ngọc, thời cổ đại chính là lưu ly.

Thời nhà Đường chưa có công nghệ nung lưu ly, nên về cơ bản đều là hàng tiến cống từ Ba Tư." "Một món đồ lưu ly tốt vào thời đó được gọi là dược ngọc, giá trị cơ bản là một lạng vàng đổi một lạng ngọc.

Các vương hầu tướng tương thời đó, ngay cả ngọc bội đeo bên người cũng dùng dược ngọc để chế tác." "Khi ấy, có thể sở hữu một

món đồ chế tác từ dược ngọc đã là người có thân phận phi thường.

Cho nên, chiếc quan quách này được nung từ dược ngọc, xét vào thời đó cũng hoàn toàn phù hợp với thân phận của Dương Ngọc Hoàn." Nghe xong lời giải thích của Trần Phong, cảm giác kích động ban nãy của Bàn Tử trong phút chốc biến thành thất vọng.

Lúc này, Trần Phong nhìn hắn một cái rồi nói: "Thôi được rồi, có được một chiếc quan quách bằng dược ngọc thế này cũng không lỗ.

Hơn nữa, nếu là quan tài ngọc thật thì chúng ta cũng không khiêng ra ngoài được." Nghe Trần Phong nói vậy, Bàn Tử mới gật gật đầu.

Sau đó, Trần Phong liền chuyển chủ đề: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, việc một chiếc quan quách bằng dược ngọc như thế này xuất hiện ở đây cũng đủ để chứng minh thân phận của chủ nhân ngôi mộ rồi.

Nếu không phải Dương Ngọc Hoàn, tôi không nghĩ ra còn ai có thể dùng quan quách bằng chất liệu này." "Lão Ngô..." Nghe Trần Phong gọi, Ngô Bát Nhất lập tức hiểu ý.

Không còn gì khác!Nếu bây giờ đã xác định được thân phận của chủ nhân ngôi mộ, vậy thì tiếp theo chính là mở quan quách.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng gật đầu nói: "Mọi người chuẩn bị đi... tranh thủ thời gian mở quan tài.

Những món đồ tùy táng tốt nhất, phần lớn đều được chủ nhân ngôi mộ mang theo bên người.

Hơn nữa, Phản Hồn Hương mà chúng ta cần tìm rất có thể cũng ở trong quan quách..." Vừa nói, Trần Phong bắt đầu quan sát xung quanh, chuẩn bị tìm góc đông nam.

Nhưng trong lòng anh cũng có chút thấp thỏm.

Dù sao thì, sự xuất hiện của chiếc quan quách này quá kỳ lạ, mà Phản Hồn Hương từ trước đến nay cũng chỉ là truyền thuyết, không ai có thể chứng minh nó thật sự tồn tại.

Nếu Phản Hồn Hương không ở đây, chuyến này coi như công cốc.

Nhưng phúc hay họa... cụ thể bên trong có Phản Hồn Hương hay không, phải đợi mở quan quách ra mới biết được.

Chương 205

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng lẩm bẩm phân tích: "Dựa vào tình hình của mộ thất này, vị trí của quan quách tuyệt đối không thay đổi.

Nhưng Dương Ngọc Hoàn không phải đế vương, quan quách của bà ta không thể đặt theo hướng nam bắc, mà nên là từ tây sang đông." "Về phần vị trí góc đông nam, hẳn là ở phía bên trái của tôi, lệch đi một chút...

Lão Ngô!" Nghe Trần Phong gọi, Ngô Bát Nhất lập tức gật đầu, lấy ra cây nến trắng duy nhất còn lại từ trong ba lô.

Sau đó, ông và Bàn Tử lập tức thắp nến lên, đặt cố định ở góc đông nam của mộ thất.

Đợi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Trần Phong mới ra hiệu cho mọi người cẩn thận từng li từng tí tiến đến trước quan quách.

Chiếc quan quách này là từ thời Đường, mà các lỗ thông khí cơ bản phải từ đời Tống trở về sau mới xuất hiện.

Vì vậy, kỹ năng Song Chỉ Tham Động trong những ngôi mộ thời này không có đất dụng võ.

Do đó, Trần Phong chỉ có thể dùng sức để mở quan quách.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền gật đầu với Ngô Bát Nhất và mọi người: "Lão Ngô... mọi người chuẩn bị.

Loại quan quách bằng dược ngọc này không thể dùng đinh thép để đóng, nên chắc chắn chỉ dùng sáp ong để niêm phong...

Lát nữa tôi sẽ rạch hết phần viền ra, mọi người chuẩn bị nhé." Vừa nói, Trần Phong lấy dao găm ra, sau đó cẩn thận từng li từng tí lách vào khe hở của quan quách.

Nhưng kỳ lạ là, khi lưỡi dao lách vào, bên trong lại không có bột sáp ong.

Trần Phong men theo khe hở đẩy tới, dường như cả vòng quan quách đều không dùng bất kỳ biện pháp niêm phong nào.

Lạ thật?

Nhưng Trần Phong cũng không nghĩ nhiều.

Sau khi rạch hết một vòng nắp quách, Trần Phong liền hạ giọng nói: "Mọi người cẩn thận... nắp quan quách tuy không dùng phương pháp niêm phong, nhưng tôi cũng không chắc bên trong có cơ quan hay không." "Hơn nữa, nếu quan quách không được niêm phong, vậy thì thi thể của Dương Ngọc Hoàn có khả năng đã phân hủy nặng, hoặc phong hóa thành xương trắng, cẩn thận một chút." Dặn dò Ngô Bát Nhất và mọi người vài câu, Trần Phong cũng không còn lo lắng sẽ làm hỏng đồ vật bên trong.

Sau đó, bốn người cẩn thận đứng trước quan quách, hợp lực đẩy nắp quách về phía sau.

Vù ~ Ngay lập tức, cùng với việc nắp quách từ từ được đẩy ra, một khe hở dài khoảng một mét lộ ra bên dưới.

Lúc này, không một ai trong nhóm Trần Phong dám nhìn vào trong, họ lập tức ngồi thụp xuống chờ đợi.

Dù sao thì, với loại quan quách được niêm phong cả ngàn năm này, không ai chắc chắn bên trong có giấu cơ quan hay không.

Vì vậy, phải đợi một lúc, để khí độc hoặc cơ quan được giải phóng hết, mới có thể cúi đầu nhìn vào.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút...

Khoảng năm phút sau, Trần Phong cuối cùng cũng xác định bên

trong không có cơ quan.

Sau đó, anh ra hiệu cho Ngô Bát Nhất, mọi người mới cẩn thận thò đầu ra. "Phù ~" Tiếp theo, Trần Phong thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận dùng đèn pin chiếu vào bên trong quan quách.

Thế nhưng, khi nhìn rõ tình hình bên trong, anh đột nhiên trợn trừng mắt.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng nhận thấy sự khác thường của anh, vội vàng cúi đầu nhìn xuống.

Quả nhiên, khi mọi người nhìn rõ cảnh tượng bên trong quan quách, không ai nói nên lời. "...

Đồ đâu?!

Thi thể của chủ nhân ngôi mộ đâu?!" Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn được kinh ngạc.

Sau đó, hắn còn trực tiếp thò tay vào trong quan quách quơ quơ, kết quả phát hiện bên trong trống không.

Đúng vậy!

Trần Phong nhìn rất rõ, chỉ thấy sau khi quan quách được mở ra, bên trong đừng nói là đồ tùy táng, ngay cả thi thể của chủ nhân ngôi mộ cũng không có. ...

Chuyện gì thế này?

Trong phút chốc, cả nhóm Trần Phong đều câm nín, ngây người tại chỗ không nói được câu nào.

Mãi hai phút sau, Bàn Tử mới là người phản ứng lại đầu tiên, sau đó kinh ngạc nói với Trần Phong và Ngô Bát Nhất: "Lão Trần...

Lão Ngô!

Chúng ta có nhầm chỗ không, đây không phải là mộ thất chính đúng không!?" Trần Phong hiểu ý của hắn, nhưng anh lập tức lắc đầu nói: "Không thể nào... nếu đây không phải mộ thất chính, thì không thể vô duyên vô cớ xuất hiện một chiếc quan quách như thế này được.

Hơn nữa, cái Chiêu Dương Điện này càng không thể giải thích nổi..." "Nhưng... vậy tại sao quan tài lại rỗng?" Nghe vậy, Bàn Tử càng thêm bối rối.

Tiếp đó, Trần Phong và Ngô Bát Nhất không nhịn được nhìn nhau, nhưng từ trong ánh mắt của đối phương, họ cũng chỉ thấy một mớ bòng bong.

Hả?

Chuyện gì thế này?

Nếu đây thật sự là mộ thất chính, vậy tại sao quan tài lại rỗng, thi thể của chủ nhân ngôi mộ đâu rồi? "Hay là... thi thể của Dương Ngọc Hoàn đã không cánh mà bay, Lý Long Cơ không tìm thấy?

Cho nên, ông ta đã làm một ngôi mộ giả?" Đúng lúc này, Lưu Kim Bảo vốn im lặng bỗng lên tiếng.

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu, rồi vội vàng phân tích: "Không loại trừ khả năng này... tôi nhớ trong dã sử cũng có nhắc đến, có người nói Dương Ngọc Hoàn không chết, mà theo sứ thần sang Nhật Bản." "Ngoài ra còn có một cách nói khác, là đã đến Cao Câu Ly..." Nghe Ngô Bát Nhất nói, mấy người có mặt đều ngây ngốc gật đầu.

Họ cũng đều từng nghe những lời đồn này, tuy chỉ là dã sử, nhưng đặt trong tình huống trước mắt, đây lại là lời giải thích duy nhất.

Dù sao thì, nếu thi thể của Dương Ngọc Hoàn thật sự đã được tìm thấy, thì trong quan quách không thể nào trống không.

Nhưng khi mọi người đang nói như vậy, Trần Phong lại lắc đầu: "Tôi thấy... liệu có phải Dương Ngọc Hoàn vốn không chết không?" ?!

Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất lập tức ngẩng đầu.

Lúc này, Trần Phong mới phân tích cặn kẽ: "Mọi người thử nghĩ xem, với thân phận địa vị của Lý Long Cơ, cùng với tình cảm ông ta dành cho Dương Ngọc Hoàn.

Lúc đó có thể không tìm thấy thi thể của bà ta, nhưng một khi trở về thần đô Lạc Dương, dù tốn kém quốc khố, e rằng ông ta cũng sẽ cho người lật tung cả Mã Ngôi Pha lên để tìm thi thể của Dương Ngọc Hoàn." "Nhưng, trong chiếc quan quách này lại trống không... hơn nữa với tình hình của Lý Long Cơ lúc đó, ông ta không có thời gian để xây dựng một cung điện dưới lòng đất như thế này ở đây." "Cho nên tôi nghĩ, liệu có phải Dương Ngọc Hoàn vốn không chết?

Lý Long Cơ không tìm thấy người, chỉ có thể sau khi trở về Lạc Dương, mới cho người xây dựng một Chiêu Dương Điện ở nơi Dương Ngọc Hoàn mất tích.

Tòa Chiêu Dương Điện và chiếc quan quách dược ngọc này, là để Lý Long Cơ dùng để tưởng nhớ ái phi của mình?" ...

Đột nhiên nghe Trần Phong phân tích, Ngô Bát Nhất và mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau.

Quả nhiên, khi suy nghĩ kỹ lại, họ lại cảm thấy tình huống này thật sự có khả năng tồn tại.

Nếu nói kỹ hơn, Ngô Bát Nhất cũng nhớ ra, dường như từng có một đoạn thơ, chuyên dùng để kỷ niệm tình cảnh Lý Long Cơ và Dương Ngọc Hoàn từ biệt.

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất cũng cảm thấy có chút manh mối.

Cẩn thận ngẫm lại, lời giải thích của Trần Phong tuy có phần gượng ép, nhưng lại thật sự có khả năng này.

Hơn nữa, những chuyện càng khó tin, ngược lại càng gần với sự thật.

Chương 206

Ngô Bát Nhất lờ mờ nhớ lại câu thơ đó, liền lẩm bẩm một mình. "Hàm tình ngưng tuý tạ quân vương, nhất biệt âm dung lưỡng diểu mang... mấy câu sau tôi không nhớ rõ, cũng quên là thơ của ai, nhưng tôi hình như nhớ có một câu thơ như vậy nhắc đến Lý Long Cơ và Dương Ngọc Hoàn." Ngô Bát Nhất không thể nhớ ra mấy câu thơ tiếp theo.

Quả nhiên, khi ông đang cúi đầu im lặng, Trần Phong lại bổ sung đầy đủ. "Nửa câu sau là, Chiêu Dương điện lý ân ái tuyệt, Bồng Lai cung trung nhật nguyệt trường..." Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất và mọi người lập tức ngẩng đầu.

Nào ngờ, Trần Phong có hệ thống truyền thụ kiến thức, nên đối với các tài liệu lịch sử gần như thuộc nằm lòng.

Đúng lúc này, Trần Phong liền bổ sung tiếp: "Câu thơ này là của Bạch Cư Dị trong 'Trường Hận Ca'... bên trong có miêu tả tình cảnh Lý Long Cơ từ biệt Dương Ngọc Hoàn." "Về phần câu sau, 'Chiêu Dương điện lý ân ái tuyệt'... tôi thấy rất có khả năng Lý Long Cơ thật sự không tìm thấy thi thể của Dương Ngọc Hoàn, cho nên mới xây dựng một tòa Chiêu Dương Điện dưới chân núi Bình Sơn này." Nghĩ đến đây, Trần Phong lại tiếp tục phân tích: "Ngoài ra tôi thấy, thực ra lịch sử mà chúng ta biết, và sự thật lịch sử thực sự chắc chắn có sự khác biệt.

Bạch Cư Dị tuy là người đời sau của nhà Đường, cách Lý Long Cơ cả trăm năm, nhưng những gì ông ta thấy chắc chắn phải chân thực hơn chúng ta." "Lịch sử lưu truyền đến nay, không ai biết nơi chôn cất thực sự của Dương Ngọc Hoàn, có lẽ người thời đó biết rõ

hơn chúng ta." Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất và mọi người suy nghĩ kỹ lại, phát hiện quả thật có mấy phần đạo lý.

Đúng là như vậy... những gì chúng ta tiếp xúc hôm nay, bất kể là chính sử hay dã sử, đều không thể suy diễn chính xác những chuyện đã xảy ra mấy ngàn năm trước.

Chính vì vậy, nếu trong lịch sử đều không ghi chép nơi chôn cất thực sự của Dương Ngọc Hoàn, vậy thì liệu Dương Ngọc Hoàn có phải vốn không chết không?

Tòa Chiêu Dương Điện này, liệu có khả năng là ngôi mộ giả mà Lý Long Cơ vội vàng xây dựng không?

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu xác nhận: "Nếu nói như vậy, tòa Chiêu Dương Điện này là một ngôi mộ rỗng, một ngôi mộ giả." ?!

Nghe vậy, Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt.

Vẻ mặt hắn vốn vô cảm, nghe xong lời của Trần Phong và Ngô Bát Nhất, lập tức không nhịn được hỏi: "Vậy thì, chuyến này chúng ta đi toi công rồi?" Thấy Bàn Tử không cam tâm, Ngô Bát Nhất mắng: "Thôi đi, những món đồ tùy táng ông lấy được cũng không ít, ai lỗ chứ ông không lỗ đâu." Nhưng Bàn Tử rõ ràng cảm thấy có chút xót ruột, liền buột miệng nói: "Vậy sao?

Mấy anh em mình liều mạng mới vào được đây, mạng của mấy anh em mình chỉ đáng giá bấy nhiêu tiền thôi à?...

Tôi phải đi lấy thêm chút nữa!" Dứt lời, hắn đứng dậy đi về phía đống đồ tùy táng.

Quả nhiên, Trần Phong không để ý đến cuộc tranh cãi của họ, mà nhắm mắt lại suy nghĩ cẩn thận.

Đúng vậy!

Trần Phong tuy tin rằng Dương Ngọc Hoàn năm đó có thể không chết, nhưng lại luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Bởi vì, nếu Lý Long Cơ năm đó thật sự có được Phản Hồn Hương, vậy thì nhất định sẽ dùng cho Dương Ngọc Hoàn.

Nhưng, nếu Dương Ngọc Hoàn không chết thì sao?

Trần Phong suy nghĩ kỹ, nếu Dương Ngọc Hoàn không chết, tại sao Lý Long Cơ lại phải hao tốn quốc khố để xây dựng một ngôi mộ giả ở đây.

Chẳng lẽ, chỉ để tưởng nhớ quý phi thôi sao?

Quan trọng hơn, nếu Phản Hồn Hương thật sự tồn tại, vậy Lý Long Cơ có đặt nó trong mộ của quý phi không?

Nhưng nếu Phản Hồn Hương thật sự ở đây, thì nó được giấu ở đâu?

Không được...

Nghĩ đến đây, Trần Phong càng cảm thấy không ổn, trải qua cửu tử nhất sinh vào được đây, nếu các bí ẩn đều không được giải đáp mà phải bỏ cuộc ra về, anh cũng cảm thấy vô cùng bực bội.

Vì vậy, Trần Phong không cam tâm quay người lại trước quan quách, cẩn thận dùng đèn pin chiếu vào, muốn kiểm tra lại một lần nữa, hy vọng có thể tìm ra chút manh mối.

Nhưng đáng tiếc, bên trong quan quách quả thật trống không, cũng không có gì cả.

Khoan đã...?

Đúng lúc này, tay của Trần Phong bỗng nhiên chạm vào thành trong của quan quách.

Dựa vào cảm giác siêu việt hơn người, anh bỗng nhạy bén nhận

ra, trên thành trong của quan quách dường như có khắc thứ gì đó.

Không phải bích họa, mà là một vài dòng chữ khắc. "Lão Ngô!

Mau lại đây!" Nhận ra điều bất thường, Trần Phong lập tức lên tiếng.

Nghe Trần Phong gọi, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng vội vàng chạy tới. "Lão Trần... trong quan quách có chữ khắc!" Quả nhiên!

Ngay giây tiếp theo, Bàn Tử ở phía đối diện lập tức nhìn thấy, trên thành trong của quan quách phía Trần Phong có một vài dòng chữ.

Ngô Bát Nhất cũng vội vàng nhìn kỹ...

Ông nhìn kỹ hơn Bàn Tử, phát hiện những chữ khắc này đều là chữ Khải nhỏ li ti, tuy đã lâu năm, nhưng khắc rất sâu, nét chữ vẫn rõ ràng.

Chỉ có điều, những chữ này hình như là chữ Khải thư?

Nhận ra điều này, Ngô Bát Nhất biết Trần Phong tinh thông các thể chữ kim cổ, liền nói thẳng: "Lão Trần, những chữ khắc này được viết bằng Khải thư thời Đường, tôi không nhận ra, cậu xem xem." Nghe vậy, Trần Phong cẩn thận bước tới, dùng đèn pin chiếu vào xem, phát hiện quả nhiên là được viết bằng Khải thư.

Không thể sai được...

Khải thư là thể chữ chính thức của nhà Đường, bất kể là thụy hiệu hay văn bia, đều sẽ dùng Khải thư để điêu khắc.

Chỉ có điều, những chữ khắc trên này không phải văn bia, cũng không phải mộ chí minh của Dương Ngọc Hoàn.

Trần Phong nhìn kỹ, kết quả phát hiện những chữ khắc trên đó, lại là hai câu thơ?

Thấy điểm mấu chốt, Trần Phong liền kiên nhẫn đọc những chữ

khắc trên đó ra: "Lâm biệt ân cần trọng ký từ, từ trung hữu thệ lưỡng tâm tri...

Thất nguyệt thất nhật Trường Sinh điện, dạ bán vô nhân tư ngữ thì?

Tại thiên nguyện tác tỉ dực điểu, tại địa nguyện vi liên lý chi...

Thiên trường địa cửu hữu thì tận, thử hận miên miên vô tuyệt kỳ." "Là 'Trường Hận Ca' của Bạch Cư Dị?!" Đúng vậy!

Trần Phong vừa đọc xong những câu thơ trên, lập tức nhận ra từ kiến thức trong đầu, đây là hai câu cuối trong 'Trường Hận Ca' của Bạch Cư Dị.

Nhưng, thơ của Bạch Cư Dị, tại sao lại xuất hiện trong ngôi mộ này?

Nhận ra điểm mấu chốt, Trần Phong lập tức không nhịn được ném ánh mắt nghi ngờ.

Cảm nhận được tâm trạng của Trần Phong, không chỉ anh, mà Ngô Bát Nhất và mọi người cũng vô cùng thắc mắc.

Bàn Tử không hiểu ý nghĩa của những câu thơ này.

Còn Ngô Bát Nhất, ông cũng từng nghe về 'Trường Hận Ca', nên càng không hiểu tại sao thơ của Bạch Cư Dị lại xuất hiện trong chiếc quan quách này?

Chuyện gì thế này?

Ngô Bát Nhất rất rõ, Bạch Cư Dị là người đời sau của nhà Đường, cách Lý Long Cơ cả trăm năm.

Nếu ông ta biết chuyện ở Mã Ngôi Pha thì không sao, nhưng Bạch Cư Dị cách Lý Long Cơ cả trăm năm, làm sao thơ của ông ta lại có thể ở đây?

Rõ ràng là không ổn...

Thấy điểm mấu chốt, Ngô Bát Nhất liền không nhịn được hỏi: "Lão Trần, có chút không đúng rồi?

Bạch Cư Dị là người đời sau của nhà Đường, sao thơ của ông ta lại xuất hiện ở đây?" Nghe vậy, Bàn Tử và những người khác cũng lập tức nhìn sang.

Ngô Bát Nhất nói đúng, trong đó có quá nhiều mâu thuẫn?

Chẳng lẽ, ngôi mộ này được xây dựng vào đời sau của nhà Đường?

Nói cách khác, đây có thật sự là mộ của quý phi không?

Nhưng, nghe xong câu hỏi của Ngô Bát Nhất, Trần Phong lại lắc đầu nói: "Không có gì lạ...

Chương 207

tôi nhớ trong 'Cựu Đường thư' có ghi chép, bài 'Trường Hận Ca' này của Bạch Cư Dị không phải là nguyên tác, trong đó có một phần trích lục từ thơ của Hoa Tư Chi Quốc, và có cả thơ của thi tiên Lý Bạch." "Cho đến nay, tuy không có bất kỳ một tài liệu lịch sử nào có thể chứng minh câu nào được trích lục, nhưng ít nhất là có trích lục.

Cho nên, hai câu này rất có thể được trích lục từ văn hiến của Hoa Tư." Nghe vậy, mọi người mới bừng tỉnh.

Đúng vậy...

Lý Bạch chính là người cùng thời với Lý Long Cơ, nếu thơ của Bạch Cư Dị có trích lục của Lý Bạch, vậy thì mọi chuyện đều hợp tình hợp lý.

Chỉ có điều, Trần Phong vừa nghĩ đến đây, lại bỗng nhiên cau mày.

Không có gì khác!

Bởi vì, Trần Phong tuy có hệ thống truyền thụ kiến thức, hiểu rằng việc những câu thơ này xuất hiện ở đây không phải là không thể.

Nhưng, anh lại không thể hiểu được, nguyên nhân hai câu thơ này xuất hiện ở đây.

Chuyện gì thế này?

Nếu quan quách này thật sự là của Dương Ngọc Hoàn, vậy thì chữ khắc bên trong lẽ ra phải là văn bia hoặc mộ chí minh của Dương Ngọc Hoàn mới đúng.

Nhưng, việc xuất hiện hai câu thơ như thế này có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, trong đầu Trần Phong bỗng nảy ra một suy đoán khó tin.

Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất bỗng nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của Trần Phong, liền lập tức hỏi: "Lão Trần, cậu có thấy có gì không ổn không?" Nghe hỏi, Trần Phong gật đầu nói: "Đúng vậy... những câu thơ này xuất hiện ở đây, niên đại tuy khớp.

Nhưng tôi thấy có chút không ổn, nếu có chữ khắc, thì cũng nên là mộ chí minh của Dương Ngọc Hoàn mới đúng." "Nhưng, hai câu thơ này xuất hiện ở đây, có ý nghĩa gì?

Trừ phi..." Nói đến đây, Trần Phong cũng cau mày.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất cũng cảm thấy sự việc dường như không ổn, rồi ông bỗng nhìn chăm chú nói: "Ý của cậu là, những câu thơ khắc này, có thể là một câu đố?" Đúng vậy!

Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong lập tức gật đầu, sau đó xác nhận: "Tôi thấy có khả năng này... nếu không, hai câu thơ như thế này, không thể vô duyên vô cớ xuất hiện trong quan tài được.

Cho nên tôi nghĩ, trong những câu thơ này, có thể ẩn giấu mật mã hoặc ám ngữ." "Nói cách khác, chỉ cần chúng ta có thể giải được mật mã trong câu thơ, rất có thể sẽ tìm ra bí mật ẩn giấu trong đó hoặc cơ quan, ngăn tối cần thiết." Nghe Trần Phong nói một tràng, mấy người có mặt đều rơi vào trầm tư.

Đúng vậy, quả thật có khả năng này!

Nếu không thì, trong chiếc quan quách này không thể xuất hiện những câu thơ kỳ lạ như vậy.

Nhưng, nếu trong câu thơ có ẩn giấu bí mật, thì rốt cuộc là gì?

Trong phút chốc, mọi người đều rơi vào trầm tư.

Đúng lúc này, Trần Phong bỗng suy đoán: "Tôi vừa có một ý nghĩ... tôi thấy, bí mật ẩn giấu trong câu thơ, có thể là Phản Hồn Hương?" Phản Hồn Hương?!

Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất lập tức ngẩng đầu.

Lúc này, Trần Phong càng dẫn dắt từng bước: "Mọi người nghĩ xem, nếu trong lịch sử thật sự có Phản Hồn Hương, lại bị Lý Long Cơ có được.

Vậy thì, ông ta có thể sẽ dùng Phản Hồn Hương cho ai?" "Đương nhiên là Dương Ngọc Hoàn!" Bàn Tử lập tức xen vào.

Ngay sau đó, Trần Phong lập tức gật đầu: "Đúng vậy... nhưng nếu Dương Ngọc Hoàn không chết, Lý Long Cơ sẽ đặt Phản Hồn Hương ở đâu?" Nghe Trần Phong nói vậy, mọi người dường như mới bừng tỉnh.

Ngay lập tức, Ngô Bát Nhất nói thẳng: "Hai khả năng... một là tự mình dùng, hoàng đế thời xưa đều cầu trường sinh.

Hai là, để lại cho Dương Ngọc Hoàn..." Nghe vậy, Trần Phong gật đầu, liền trực tiếp phán đoán: "Ông nói không sai, hoàng đế thời xưa đều một lòng cầu trường sinh.

Nhưng, nếu ông ta thật sự dùng rồi, vậy thì Lý Long Cơ tuyệt đối sẽ không chết dễ dàng như vậy.

Cho nên, nếu thật sự có Phản Hồn Hương, e rằng ông ta cũng không dùng đến." "Nhưng, Dương Ngọc Hoàn lại có khả năng không chết... vậy thì, Phản Hồn Hương, có thể được giấu trong ngôi mộ này không?" Nghe vậy, mọi người đều cảm thấy rất có khả năng này.

Nhưng, Phản Hồn Hương rốt cuộc ở đâu, bí mật ẩn giấu trong hai câu thơ lại là gì?

Nghĩ đến đây, ngay cả Trần Phong cũng rơi vào trầm tư.

Không được... phải bình tĩnh lại!

Đúng lúc này, Trần Phong bỗng cắn răng.

Bởi vì anh biết, chỉ có sự bình tĩnh tuyệt đối, mới có thể giúp mình tìm ra điểm mấu chốt trong lúc khó khăn.

Thế là, Trần Phong liền ép mình bình tĩnh lại.

Sau đó, suy nghĩ cẩn thận... câu trước... 'lâm biệt ân cần trọng ký từ, từ trung hữu thệ lưỡng tâm tri'.

Câu này, hẳn là tương ứng với câu sau, cho thấy trong câu thơ đã ký thác nỗi nhớ của hai người.

Nếu giải thích ở đây, cũng có thể là trong câu thơ ẩn giấu bí mật.

Nếu vậy, câu sau 'thất nguyệt thất nhật Trường Sinh điện, dạ bán vô nhân tư ngữ thì'... câu này, hẳn là nơi ẩn giấu câu đố?

Về phần hai câu cuối cùng, hẳn chỉ dùng để bộc lộ cảm xúc.

Điểm mấu chốt nằm ở 'dạ bán vô nhân tư ngữ thì'...

đêm khuya không người...

ánh sáng tắt hết?

Nghĩ đến đây, Trần Phong bỗng có một suy đoán mạnh mẽ.

Ngay lập tức, anh không nói hai lời liền tắt đèn pin, sau đó dặn Bàn Tử: "Bàn Tử, mau tắt đèn pin đi!" Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất lập tức nhìn nhau.

Sau đó, Ngô Bát Nhất vội vàng hỏi: "Lão Trần, cậu tìm ra nơi ẩn giấu câu đố rồi à?" Nghe vậy, Trần Phong không nói hai lời gật đầu.

Ý thức được điều này, Bàn Tử cũng vội vàng tắt đèn pin trong tay.

Trong phút chốc, ánh sáng trong cung điện tối sầm lại.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng nhỏ giọng hỏi: "Lão Trần... tiếp theo làm gì?" Nghe vậy, Trần Phong trực tiếp thốt ra một chữ. "Đợi..." Đợi?!

Đợi cái gì?

Thời gian sao?

Nghe vậy, mọi người đều có chút bối rối.

Lúc này, Trần Phong mới nói ra suy nghĩ của mình.

Chỉ nghe Trần Phong nuốt nước bọt nói: "Tôi cũng vừa mới nghĩ ra... theo suy đoán của tôi, câu trước 'lâm biệt ân cần trọng ký từ, từ trung hữu thệ lưỡng tâm tri', hẳn là trong câu thơ ẩn giấu bí mật mà Lý Long Cơ ký thác cho Dương Ngọc Hoàn, cũng chính là mật mã mà chúng ta đang tìm kiếm." "Về phần hai câu cuối, 'tại thiên nguyện tác tị dực điểu, tại địa nguyện vi liên lý chi', tôi thấy, hẳn chỉ là cách bộc lộ tình cảm.

Chương 208

Duy chỉ có điều khiến tôi hứng thú, là câu 'thất nguyệt thất nhật Trường Sinh điện, dạ bán vô nhân tư ngữ thì'.

Nếu tôi không đoán sai, câu đố hẳn là ẩn giấu trong đó." Nghe Trần Phong nói, mọi người đều suy tư.

Ngay sau đó, Trần Phong liền tiếp tục phân tích: "Phải biết rằng, tòa cung điện này tên là Chiêu Dương Điện, nhưng trong thơ lại nhắc đến Trường Sinh Điện.

Mọi người thử nghĩ xem, cái gì mới liên quan đến trường sinh?" "Phản Hồn Hương?!" Lúc này, không đợi Ngô Bát Nhất lên tiếng, Bàn Tử đã nói thẳng.

Ngay lập tức, nghe hắn nói, Trần Phong cũng gật đầu: "Đúng vậy, vương hầu tướng tương thời xưa tuy đều tìm kiếm phương pháp trường sinh, nhưng thật sự trường sinh lại có ai?

Tôi đoán, Lý Long Cơ cũng không chắc chắn Phản Hồn Hương có thể khiến người chết sống lại, cho nên mới đặt Phản Hồn Hương trong ngôi mộ giả này, ký thác nỗi nhớ." "Về phần 'dạ bán vô nhân tư ngữ thì'... trong truyền thuyết, sau khi Dương Ngọc Hoàn chết Lý Long Cơ mỗi đêm đều sẽ một mình tư lự trong Chiêu Dương Điện.

Chiêu Dương Điện ở đây, tuy không phải cái ở thần đô Lạc Dương, nhưng việc Chiêu Dương Điện xuất hiện ở đây tuyệt đối có nguyên nhân của nó." "Về phần nguyên nhân..." Nói đến đây, Trần Phong suy đoán: "Nếu tôi không đoán sai, câu đố trong cung điện này, hẳn là được viết bằng một loại mật mã nào đó.

Chỉ cần không có ánh sáng, rất có thể sẽ xuất hiện nơi ẩn giấu câu đố." "Đừng quên, trước đó tôi đã suy đoán, vòm đá huỳnh quang bên

ngoài sẽ tắt dần theo thời gian..." Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất và mọi người nhìn nhau một cái, cũng không thể không thừa nhận suy đoán của anh.

Đúng vậy!

Ý nghĩ của Trần Phong tuy có phần viển vông, nhưng lại có liên quan đến chuyện này.

Nếu suy đoán của Trần Phong là thật, vậy thì mật mã thật sự có thể là như vậy.

Nghĩ đến đây, mọi người cũng không nói gì thêm, ngồi tại chỗ kiên nhẫn chờ đợi.

Trần Phong nhìn đồng hồ, phát hiện đã năm giờ chiều.

Anh nhớ rõ, tối qua lúc vào từ mộ tướng quân là vào lúc bình minh.

Bây giờ thời gian đã trôi qua lâu như vậy, hẳn cũng là lúc hoàng hôn rồi.

Nói cách khác, chỉ cần đợi thêm một lúc nữa, đá huỳnh quang bên ngoài chắc sẽ tắt.

Lúc đó, suy đoán của Trần Phong rốt cuộc đúng hay không, cũng sẽ lập tức rõ ràng.

Vừa nghĩ, Trần Phong lấy lương khô trong túi ra ăn một chút, sau đó đưa cho Ngô Bát Nhất và mọi người.

Do con đường trước đó quá nguy hiểm, nên nước trong bình đã dùng hết trên cầu treo.

Thật là nực cười... vừa mới đi qua một hồ nước ngầm, bây giờ lại vì không có nước uống mà không thể nuốt trôi lương khô.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng Trần Phong và mọi người không nói

gì.

Cùng với thời gian trôi đi, khoảng nửa tiếng sau, Bàn Tử ở bên cạnh bỗng nhiên kinh hô. "Lão Trần, nhìn ra ngoài kìa!" Nghe hắn nói, Trần Phong và mọi người lập tức nhìn ra.

Nhìn một cái không sao, Trần Phong bỗng phát hiện, đá huỳnh quang bên ngoài dường như đã tắt đi rất nhiều, ánh sáng đã giảm bớt.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong lập tức khẳng định suy đoán của mình.

Xem ra không sai!

Đá huỳnh quang bên ngoài, sẽ tắt hoặc phát sáng theo thời gian.

Tiếp theo, chỉ cần kiên nhẫn đợi một lúc, đá huỳnh quang sẽ tắt hoàn toàn.

Trong tình huống này, khoảng mười mấy phút sau, Trần Phong nhìn ra ngoài, phát hiện đá huỳnh quang đã tắt gần hết.

Lúc này, trong tòa cung điện này ngoài ánh sáng đèn pin ra, thật sự có thể nói là tối đen như mực.

Nhận ra điều này, Trần Phong cũng trực tiếp dặn dò: "Bàn Tử, tắt đèn pin trong tay đi." "Được..." Ngay lập tức, Bàn Tử lập tức trả lời.

Ngay sau đó, Trần Phong lại phát hiện ánh sáng không tắt, liền trực tiếp mắng: "Bàn Tử, tắt đèn pin đi." Nhưng, điều khiến Trần Phong không thể tưởng tượng được là, Bàn Tử lại trả lời thẳng: "Tôi tắt rồi mà?" ?!

Đột nhiên nghe câu này, Ngô Bát Nhất và Trần Phong lập tức ý thức được.

Ngay sau đó, hai người lập tức theo tiếng nhìn lên đầu, nhìn về phía nguồn sáng.

Nhưng nhìn một cái không sao, đồng tử của Trần Phong và Ngô Bát Nhất trong phút chốc co lại.

Chỉ thấy, phía trên đầu họ, lại có một viên dạ minh châu lớn bằng nắm tay, đang tỏa ra ánh sáng trắng sữa.

Chứng kiến cảnh này, mắt của Trần Phong lập tức không thể rời đi được. "..." Trong phút chốc, mấy người có mặt đều câm nín.

Trước đó họ nhớ rõ, xung quanh cung điện, vốn không nhìn thấy viên dạ minh châu này.

Bây giờ, sau khi tất cả ánh sáng đã tắt, viên dạ minh châu này lại tỏa ra ánh sáng.

Rõ ràng?

Rõ ràng, viên dạ minh châu này vốn không có tác dụng gì.

Sau khi tắt tất cả ánh sáng, dạ minh châu mới xuất hiện trở lại.

Tương đương với việc, đã giải được câu đố trong chữ khắc?

Vậy thì, viên dạ minh châu này, có phải là Phản Hồn Hương không?

Nhận ra khả năng này, Ngô Bát Nhất là người phản ứng đầu tiên, sau đó không nhịn được hạ giọng nói: "Lão Trần... cậu thấy, đây là dạ minh châu?" Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong không nhịn được nuốt nước bọt, sau đó hạ giọng nói: "Tôi đoán chúng ta nghĩ giống nhau..." "Hai người đừng có úp mở nữa được không?

Tôi nghe không hiểu!" Đúng lúc này, Bàn Tử bỗng không nhịn được hỏi.

Nghe Trần Phong và Ngô Bát Nhất nói chuyện như đánh đố, trong lòng hắn đã sốt ruột như lửa đốt.

Đúng lúc này, Lưu Kim Bảo vốn im lặng bỗng nói: "Ý của Trần

huynh đệ là... viên dạ minh châu này, chính là Phản Hồn Hương.

Đúng không?" ?!

Đột nhiên nghe câu này, Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt.

Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất cũng không thể tưởng tượng được hỏi: "Lão Trần, có khi nào chúng ta tìm sai rồi không?

Phản Hồn Hương làm sao có thể là một viên dạ minh châu được?" Nhưng, nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong lại im lặng lắc đầu.

Không có gì khác, bởi vì anh cũng không nắm chắc.

Không chỉ là không nắm chắc, mà chính xác hơn, là trong lịch sử chưa từng có ghi chép, Phản Hồn Hương rốt cuộc là thứ gì.

Manh mối duy nhất biết được, là câu: "Tử thi tại địa, văn khí nãi hoạt!" (Thi thể chết trên đất, ngửi thấy khí liền sống lại!) Nhưng, điều đó cũng chứng minh rằng, không ai biết Phản Hồn Hương cụ thể là vật gì.

Hơn nữa, Phản Hồn Hương rốt cuộc có phải là một loại hương liệu hay không, cũng không ai có thể chứng minh.

Nếu đã không ai biết Phản Hồn Hương là gì, vậy tại sao nó không thể là một viên dạ minh châu chứ?

Nghĩ đến đây, Trần Phong mới quay người nói: "Không loại trừ khả năng này... nhưng tôi cũng không biết, Phản Hồn Hương rốt cuộc là thứ gì.

Cho nên, nó là dạ minh châu cũng có khả năng!" "Có khả năng?" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất lập tức kinh hô.

Nhưng, Trần Phong lại lắc đầu nói: "Vậy ông có thể xác định, Phản Hồn Hương là cái gì không?" "..." Thấy Ngô Bát Nhất câm nín, Trần Phong mới thuận thế nói: "Đúng vậy, trong lịch sử không có bất

kỳ một tài liệu nào ghi chép về Phản Hồn Hương.

Hơn nữa, ngay cả việc Phản Hồn Hương có tồn tại hay không, cũng là do chúng ta suy đoán.

Vậy tôi thấy, nếu đã không ai biết Phản Hồn Hương là gì, vậy tại sao nhất định phải nghĩ nó là hương liệu chứ?" "Giống như 'Mộc Trần Châu', Phản Hồn Hương có thể là một cái búa, có thể là một cây nến, thậm chí có thể là một cái xẻng sắt.

Nếu đã cái gì cũng có khả năng, tại sao Phản Hồn Hương không thể là một viên dạ minh châu chứ?" Nghe xong lời của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mọi người mới bừng tỉnh.

Đúng vậy?

Chương 209

Trong lịch sử không có bất kỳ một tài liệu nào ghi rõ, Phản Hồn Hương là một loại hương liệu.

Tương tự, cũng không có tài liệu nào có thể chứng minh Phản Hồn Hương tồn tại.

Hơn nữa, họ cũng đã không ngần ngại tiến vào mộ quý phi.

Vậy thì, nếu Phản Hồn Hương thật sự tồn tại, tại sao không thể là viên dạ minh châu này?

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người đều đã có quyết định.

Chỉ có điều, vị trí của viên dạ minh châu này, về cơ bản là không thể với tới được.

Nhưng đúng lúc này, Lưu Kim Bảo vốn im lặng bỗng đứng tấn trung bình, sau đó hai tay chắp lại hô lên: "Trần huynh đệ, đạp lên đi!" Thấy hành động này, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử lập tức ý thức được họ định làm gì.

Thế là, hai người cũng lập tức đến bên cạnh, giữ vững cơ thể của anh ta.

Giây tiếp theo, Trần Phong chứng kiến cảnh này, cũng trực tiếp lùi lại hai bước, sau đó lấy đà chuẩn bị lao về phía trước.

Bởi vì họ đều biết, trong số mấy người ở đây, Trần Phong là người có thân thủ tốt nhất.

Thế là, giây tiếp theo chỉ thấy Trần Phong trực tiếp lao về phía trước.

Khi đến gần Lưu Kim Bảo, sau đó, anh đột nhiên nhảy lên.

Khi nhảy cao hơn một mét, Trần Phong một chân đạp lên hai tay của Lưu Kim Bảo.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử giữ vững cơ thể của anh ta, hai tay của Lưu Kim Bảo dùng sức đẩy mạnh lên.

Ngay lập tức, Trần Phong ở trên không trung mượn lực lần thứ hai, cả người trực tiếp vọt lên cao ba mét.

Giây tiếp theo, Trần Phong đột nhiên giơ tay lên, dạ minh châu đã ở ngay trước mắt.

Anh cũng không tốn chút sức lực nào, một tay nắm chặt dạ minh châu, lấy xuống rồi trực tiếp đáp đất.

Bịch!

Cùng với việc Trần Phong đáp đất, mọi người đều có chút im lặng.

Ngay sau đó, Trần Phong lập tức lấy đèn pin chiếu vào viên dạ minh châu trong tay.

Tiếp đó phát hiện, viên dạ minh châu này không phải là chất liệu đá huỳnh quang như bên ngoài, mà là một loại vật chất không rõ tên.

Nhìn rõ cảnh này, Trần Phong cũng nuốt nước bọt nói: "Nếu không có gì bất ngờ, viên dạ minh châu này dù không phải Phản Hồn Hương, thì cũng ít nhất có liên quan lớn đến Phản Hồn Hương hoặc ngôi mộ này." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng âm thầm gật đầu.

Đúng vậy!

Không một ai có thể chứng minh, Phản Hồn Hương cụ thể là thứ gì.

Dạ minh châu nếu đã xuất phát từ gợi ý của chữ khắc trong quan quách, vậy thì chắc chắn có nguyên nhân của nó.

Đúng lúc này, Bàn Tử lập tức hưng phấn nói: "Vậy thì, chuyến này chúng ta thành công rồi?!" Nghe hắn nói, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, hai người đều im lặng gật đầu.

Đúng là như vậy... bây giờ đã tìm được dạ minh châu, đã hoàn thành kế hoạch.

Nếu đã như vậy, bây giờ không cần thiết phải ở lại đây nữa.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền trực tiếp nói: "Được rồi, mau thu dọn đồ đạc, chúng ta chuẩn bị bây giờ quay trở lại theo đường cũ.

Ở lại đây thêm một phút, tôi đều cảm thấy không an toàn!" Nghe Trần Phong nói, mọi người cũng đều gật đầu, thu dọn đồ đạc rồi trực tiếp theo Trần Phong đi ra ngoài.

Không có gì khác!

Bởi vì, bây giờ ở đây quả thật không an toàn, ở lại thêm một giây cũng có thể xảy ra nguy hiểm.

Ngay sau đó, dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, mọi người lập tức rời khỏi Chiêu Dương Điện, lại tiến vào biển hoa hợp hoan.

Chỉ có điều, khi Trần Phong và mọi người vừa tiến vào biển hoa, một bóng người lại từ sau cánh cửa gỗ bước ra.

Nếu Trần Phong ở đây, tuyệt đối sẽ phát hiện bóng người này, là một người phụ nữ?

Đúng vậy!

Chỉ thấy người phụ nữ da trắng như ngọc, một đôi tay ngọc ngà càng trắng nõn vô cùng.

Nhưng, kỳ lạ là, một người phụ nữ có đôi tay như vậy, trên người mặc lại cực kỳ cũ nát.

Nhưng đúng lúc này, người phụ nữ này đứng trên bậc thềm, nhìn

theo bóng lưng rời đi của Trần Phong và mọi người, trong miệng lại từ từ đọc ra mấy câu.

Lúc này, chỉ thấy người phụ nữ từ từ đọc: "Tại thiên nguyện tác tị dực điểu, tại địa nguyện vi liên lý chi.

Thiên trường địa cửu hữu thì tận, thử hận miên miên vô tuyệt kỳ..." Nếu Trần Phong ở đây, tuyệt đối sẽ nghe ra, người phụ nữ đọc chính là hai câu cuối của 'Trường Hận Ca'.

Ngay khoảnh khắc đọc xong, chỉ thấy người phụ nữ bỗng từ trong tay lấy ra một con dao.

Ngay sau đó, người phụ nữ dường như không cảm thấy đau đớn, đặt con dao lên cổ họng của mình.

Sau đó, từ từ xoay lưỡi dao, cắt đứt cổ họng.

Máu tươi đỏ thẫm văng tung tóe trên bậc thềm, một cỗ thi thể ngã xuống đó, hương tiêu ngọc tổn. ... ...

Về phần Trần Phong và mọi người, tự nhiên không nhìn thấy cảnh này.

Lúc này, Trần Phong và mọi người đang bịt mũi, nhanh chóng xuyên qua biển hoa.

Dù sao thì, xích đan đã không còn, Trần Phong cũng không chắc chắn dược hiệu của xích đan có thể duy trì được bao lâu.

Cho nên, phải nhanh chóng xuyên qua đây trước khi ảo giác xuất hiện.

Nhưng may là... do đã có kinh nghiệm từ trước, Trần Phong gần như suốt đường đều bịt mũi đi về phía trước.

Sau khi đi về phía trước khoảng mười mấy phút, họ đã đi ngang qua biển hoa, đến được cửa đường hầm lúc vào.

Nhìn cửa đường hầm một cái, Trần Phong không nói hai lời, một đầu lao vào.

Đợi tất cả đều vào trong đường hầm, Trần Phong và mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Trần Phong thúc giục mọi người, bắt đầu quay trở lại theo đường cũ lúc đến.

Nhưng, cho dù là quay trở lại theo đường cũ, mọi người cũng không hề thả lỏng cảnh giác.

Dù sao thì, lúc đến trên đường nguy hiểm vô cùng, lúc về cũng tương tự.

Cho nên, Trần Phong không dám chủ quan, suốt đường vẫn cẩn thận.

May mắn là, trên đường không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, bình an trở về nơi xuất phát.

Nhưng, cũng chính lúc mọi người vừa trở về gần cửa ra, Trần Phong liền trực tiếp dặn dò: "Lấy hết bình nước ra... chúng ta mau trở lại cầu treo lân tinh.

Nước không còn nữa, mau dùng bình nước hứng nước tiểu..." Nghe Trần Phong nói, mọi người đều biết tầm quan trọng của sự việc.

Lúc đến, họ đã dùng nước trong bình ngâm chân, mới an toàn qua được cầu treo.

Bây giờ, nước trong bình đã dùng hết, muốn sống sót chỉ có thể dùng nước tiểu.

May là, mọi người đều chưa đi tiểu.

Tiếp theo, sau khi bốn người trở về vị trí cầu treo lân tinh, liền

dùng nước tiểu hứng được ngâm chân, sau đó theo phương pháp trước đó, một đường bình yên đi qua.

Sau khi rời khỏi cầu treo lân tinh, mọi người vẫn không dám thả lỏng cảnh giác, trực tiếp tập trung tinh thần cẩn thận chui vào mộ đạo.

Chương 210

Nhưng, tiếp theo rõ ràng không gặp phải chuyện gì.

Khoảng hơn hai tiếng sau, họ đã đi ngang qua ngôi mộ lúc đến, trở lại cửa vào của hồ nước ngầm kia. "Phù ~" Đứng bên bờ sông, Trần Phong hít sâu một hơi.

Cảm nhận được độ ẩm trong không khí, Trần Phong lại không nhịn được lo lắng.

Bởi vì, lúc đến họ đã gặp phải những con rái cá kia.

Bây giờ quay trở lại theo đường cũ, nếu những con rái cá kia giở trò cũ, họ căn bản không thể trở về.

Trần Phong lúc này nhìn chăm chú, lờ mờ có thể thấy chiếc thuyền gỗ bị lật ở xa.

Nhìn chiếc thuyền đó, Trần Phong cũng không nhịn được nói với Ngô Bát Nhất và mọi người: "Lão Ngô... lát nữa chúng ta kéo thuyền lại, ngồi thuyền quay về, chỉ cần trở lại khu vực hồ nước ngầm trước đó, hẳn là có thể tìm được dòng nước để quay về." "Chỉ có điều..." Nói đến đây, Trần Phong bỗng không nói nữa.

Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất và mọi người quay đầu nhìn lại, cũng đều sững sờ tại chỗ.

Bởi vì trong khoảnh khắc quay đầu, họ bỗng thấy trên mặt nước không xa, liên tiếp trồi lên rất nhiều cái đầu bóng loáng.

Chính là những con rái cá trước đó!

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là nơi sinh sống của những con rái cá này.

Rái cá cực kỳ thù dai, chúng đã chờ ở đây để họ quay trở lại.

Ý thức được điều này, mấy người có mặt đều không nói nên lời.

Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất mới bỗng lên tiếng: "Lão Trần, không được rồi!

Những con rái cá này trốn trong nước, đợi chúng ta xuống nước sẽ tấn công.

Lúc đó, chúng ta có thể nhân lúc hỗn loạn lên thuyền, nhưng rái cá vẫn sẽ liên tục tấn công." "Đến lúc đó, chúng ta đừng nói là rời khỏi đây, những con rái cá đó có khả năng sẽ kéo chúng ta xuống nước dìm chết!" Nghe Ngô Bát Nhất phân tích, Trần Phong lúc này cũng rơi vào trầm tư.

Đúng vậy!

Ngô Bát Nhất nói đúng, nhưng bây giờ nếu không rời khỏi đây, thì cũng căn bản không có đường đi.

Tòa mộ huyệt dưới lòng đất này, căn bản không có nơi nào khác có thể thông ra thế giới bên ngoài.

Nhưng, nếu muốn từ đây quay trở lại theo đường cũ, những con rái cá này lại trở thành nguy hiểm tất yếu phải đối mặt. "Mẹ kiếp!

Chúng ta cùng nhau xuống nước, Bàn gia ta trong tay có súng đạn!" Đúng lúc này, Bàn Tử bỗng không nhịn được tức giận.

Lúc này, Trần Phong lại một tay ấn hắn lại, dù sao lúc này nổi giận cũng vô dụng.

Muốn an toàn rời khỏi đây, trừ khi có một cách có thể sống sót ra ngoài.

Nhưng, có cách nào, có thể khiến họ an toàn rời đi chứ?

Trừ phi...

Chính lúc này, trong đầu Trần Phong bỗng nảy ra một ý niệm điên rồ.

Theo như anh biết, đối phó với rái cá cũng không phải hoàn toàn không có cách.

Nếu có cách, có thể dẫn dòng nước ở đây ra, lúc đó một lượng lớn nước lũ trực tiếp xả ra, có thể cuốn trôi hết những con rái cá này.

Lúc đó, mấy người họ lại nhân lúc lũ lụt bùng phát, trực tiếp lên thuyền bị cuốn ra ngoài, có thể trực tiếp rời khỏi khu vực này.

Một công đôi việc, không chỉ có thể tránh được rái cá, mà còn có thể trực tiếp quay trở lại theo đường cũ.

Chỉ có điều, phải có cách làm nổ tung dòng nước phía sau?

Nghĩ đến đây, Trần Phong không nhịn được nhìn về phía mặt đất sau lưng.

Anh chắc chắn, dưới mặt đất là một con sông ngầm.

Nếu có thể làm nổ tung con sông ngầm trên diện rộng, lúc đó dòng nước sụp đổ sẽ tuôn ra, ngay sau đó nước lũ sẽ trực tiếp nhấn chìm toàn bộ mộ đạo.

Nhưng tương đối, việc xả lũ như một cơn sóng triều, cũng sẽ giúp họ quay trở lại theo đường cũ!

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức có quyết định.

Nhưng, làm sao để làm nổ tung địa mạch ở đây?

Nhìn sắc mặt của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mọi người bỗng ý thức được.

Sau đó, Ngô Bát Nhất liền lên tiếng hỏi: "Lão Trần, cậu có cách rồi à?" Nghe hỏi, Trần Phong âm thầm gật đầu.

Sau đó, dưới ánh mắt của Ngô Bát Nhất và mọi người, Trần Phong liền cẩn thận nói: "Cách của tôi rất đơn giản... hiện tại cách duy nhất để chúng ta an toàn rời đi, là gây ra một trận lũ lụt bùng phát.

Lúc đó, nước lũ tuôn ra sẽ cuốn trôi những con rái cá đó, chúng ta cũng có thể nhân lúc hỗn loạn lên thuyền.

Đến lúc đó, chỉ cần thuyền của chúng ta không lật, có thể nhân lúc sóng triều bị cuốn đi, rời khỏi đây!" Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất và mọi người đều không nhịn được sững sờ.

Đặc biệt là Ngô Bát Nhất, càng không hiểu Trần Phong.

Đúng vậy!

Cách của Trần Phong không sai, nếu có thể có một cơn sóng triều, họ có ít nhất năm phần chắc chắn rời khỏi đây.

Nếu không làm như vậy, chắc chắn sẽ bị rái cá kéo xuống nước dìm chết.

Nhưng, làm sao để làm được điều đó?

Có cách nào, có thể gây ra một trận lũ lụt... trừ phi...

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất bỗng có ý thức nhìn xuống chân mình.

Ngay sau đó, sau khi nhìn rõ tình hình dưới chân, Ngô Bát Nhất lập tức ngẩng đầu. "Lão Trần...

ý của cậu là, làm nổ tung dòng nước ngầm?!" Lúc này, Ngô Bát Nhất lập tức không nhịn được kinh hô.

Nghe ông nói, Bàn Tử và những người khác cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Nhưng, Trần Phong lại dưới ánh mắt của mọi người, trực tiếp gật đầu thừa nhận. "Đúng vậy!

Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta... dưới chân chúng ta là nguồn của dòng nước ngầm, nếu có cách làm nổ tung trực tiếp nguồn của dòng nước, vậy thì hàng trăm tấn nước lũ sẽ trực tiếp đổ ra." Nói đến đây, Trần Phong cũng không nhịn được nuốt nước bọt, nhưng ánh mắt của anh vẫn hưng phấn nói: "Nhưng hãy nhớ, chỉ cần chúng ta có cơ hội lên thuyền, rồi giữ vững thuyền.

Lúc đó, những con rái cá đó không cản được chúng ta, đồng thời chúng ta cũng có thể nhân lúc sóng triều trực tiếp bị cuốn đi, thậm chí có khả năng cưỡi sóng rẽ gió, một mạch trở về nơi lúc đến." "Cơ hội chỉ có một lần này... mọi người thấy thế nào?!" Nghe Trần Phong nói, mọi người đều rơi vào trầm tư.

Đúng vậy!

Trần Phong nói đúng, có lẽ đây là cách duy nhất rồi.

Nếu đã như vậy, thay vì ngồi chờ chết, chi bằng liều mạng một phen! "Được!

Cứ làm vậy đi!" Lúc này, Bàn Tử là người đầu tiên lên tiếng, sau đó Ngô Bát Nhất nói: "Lão Ngô... chúng ta ngay cả thành cổ Tinh Tuyệt cũng đã xông qua, không dễ chết như vậy đâu!" Nghe Bàn Tử nói, Ngô Bát Nhất chỉ có thể gật đầu.

Chương 211

Về phần Lưu Kim Bảo, anh ta cũng không có cách nào tốt hơn, cho nên sau khi nghe xong cuộc đối thoại của mọi người, cũng trực tiếp gật đầu đồng ý.

Nhưng, tuy mọi người đều đã đồng ý, nhưng lại không có cách.

Với nhân lực của họ, không thể nào một lần làm nổ tung trực tiếp địa mạch được?

Trừ phi...

Chính lúc này, Trần Phong bỗng sững người.

Bởi vì, anh ngẩng đầu lên bỗng phát hiện, Ngô Bát Nhất từ trong ba lô lấy ra hai quả lựu đạn củ khoai.

Chứng kiến cảnh này, mấy người có mặt bao gồm cả Trần Phong, toàn bộ đều sững sờ tại chỗ. "Lão Ngô, ông lấy đâu ra thứ này vậy?!" Nghe Trần Phong hỏi, Ngô Bát Nhất mới nghiến răng nói: "Lần trước chúng ta ở núi Ngưu Tâm, tôi đã cố ý giữ lại hai quả.

Lần trước đi thành cổ Tinh Tuyệt do đông người tôi không mang theo, nhưng lần này đi Miêu Lĩnh chỉ có mấy người chúng ta, tôi đã cố ý mang theo." "Tôi đoán lựu đạn vẫn dùng được..." Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong mới bừng tỉnh.

Cũng không ngờ, Ngô Bát Nhất ngay cả lựu đạn ở núi Ngưu Tâm cũng mang theo.

Đặc biệt là Bàn Tử, càng một tay giật lấy lựu đạn hưng phấn nói: "Lão Ngô, ông quả là có tài!" Vừa nói, Bàn Tử cũng vội vàng đưa lựu đạn cho Trần Phong.

Sau đó, Trần Phong nhận lấy lựu đạn kiểm tra cẩn thận một lượt,

phát hiện lựu đạn được bảo quản rất tốt, không hề bị rò rỉ.

Xem ra, hai quả lựu đạn này đều không bị ẩm!

Nếu đã như vậy, vậy thì tuyệt đối có thể dùng được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền trực tiếp dặn dò mọi người: "Lão Ngô, Bàn Tử!

Lưu huynh đệ!

Chuẩn bị, lát nữa chúng ta mặc áo phao vào, Lão Ngô cùng tôi mỗi người một quả lựu đạn chôn ở điểm nổ!" "Về phần Bàn Tử và anh, ở bờ sông chờ, đợi tôi đặt xong lựu đạn thì cùng chạy xuống sông.

Nhớ kỹ, bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng quay đầu lại, một lòng chạy lên thuyền.

Chỉ cần lên được thuyền, chúng ta an toàn rồi, mọi chuyện lúc đó hãy nói sau." "Được!" "Nghe lời cậu!" Nghe vậy, Bàn Tử lập tức lấy áo phao trong ba lô ra.

Sau khi bơm căng khí, hắn phân phát cho mọi người.

Tiếp theo, Bàn Tử và Lưu Kim Bảo lập tức ở bờ sông chờ đợi.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau một cái, hai người mỗi người cầm một quả lựu đạn, một trước một sau lần lượt đến đỉnh và trung tâm của bờ sông.

Đây là những nơi yếu nhất của dòng sông...

Chỉ cần hai vị trí này bị nổ sập, lúc đó hàng tấn nước lũ sẽ trực tiếp tuôn ra từ địa mạch.

Với lượng nước này, không đầy hai phút, toàn bộ mộ đạo sẽ trực tiếp bị nước lũ cuốn trôi.

Quan trọng hơn, ngay khi địa mạch bị nổ tung, một cơn sóng triều

sẽ trực tiếp ập xuống.

Lúc đó, đó là cơ hội duy nhất để thoát khỏi đây.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức lấy xẻng ra, đào hố trên mặt đất.

Sau khi đào ra một cái hố lớn bằng đầu người, Trần Phong đặt lựu đạn vào.

Tiếp theo, anh quay đầu nhìn về phía Ngô Bát Nhất, người sau cũng gật đầu với anh. "Phù ~" Hít sâu một hơi, Trần Phong trực tiếp gật đầu với Ngô Bát Nhất.

Giây tiếp theo, hai người đều trực tiếp rút chốt lựu đạn, đập kíp rồi ném vào trong hố. "Chạy!" "Bàn Tử!

Xuống nước!" Ngay lập tức, Trần Phong và Ngô Bát Nhất không nói hai lời, sau khi ném lựu đạn vào, hai người trực tiếp chạy như điên về phía bờ sông.

Ngay sau đó, nghe tiếng thúc giục của hai người, Bàn Tử và Lưu Kim Bảo cũng trực tiếp lao xuống nước.

Trong phút chốc, bốn người đều không để ý đến những thứ khác, tranh nhau lội nước như điên lao về phía chiếc thuyền nhỏ.

Phía sau họ, thời gian kích nổ của lựu đạn chỉ còn lại ba giây.

Lúc này, quả thực là tranh thủ từng giây từng phút!

Thời gian kích nổ của lựu đạn chỉ có ba giây, Trần Phong và Ngô Bát Nhất không còn để ý được nhiều, trực tiếp gầm lên như điên lao về phía bờ sông.

Giây tiếp theo, khi họ đột ngột lao xuống nước, mọi người lập tức tranh nhau lội nước bắt đầu lao về phía chiếc thuyền nhỏ.

Nhìn kỹ, mọi người có thể thấy rõ chiếc thuyền nhỏ đang ở trên

mặt nước cách đó mười mấy mét.

Xung quanh chiếc thuyền nhỏ đó, có rất nhiều cái đầu bóng loáng, chính là những con rái cá.

Nhưng, Trần Phong và mọi người lúc này không còn để ý được nhiều nữa.

Sau khi lao xuống nước vài giây, Trần Phong đột nhiên phát hiện chân trái dường như bị thứ gì đó quấn lấy.

Anh đột ngột dùng tay tóm lấy, một cơn đau buốt tim truyền đến từ ngón tay.

Nhưng Trần Phong cũng không để ý đến cơn đau bị cắn xé, tay kia nắm chặt dao găm trực tiếp nhấc thứ trong nước lên, một dao đâm chết. "Bàn Tử!

Nhanh lên!" Giơ tay giải quyết một con rái cá xong, Trần Phong đầu cũng không quay lại hét lớn một tiếng.

Giây tiếp theo, mọi người trực tiếp thoát khỏi những thứ trong nước, chiếc thuyền nhỏ chỉ còn cách đó vài mét.

Nhưng thường nói, trời không chiều lòng người...

Rầm!

Rầm!

Giây tiếp theo, hai tiếng nổ kinh thiên động địa, lập tức vang lên ở bờ sông phía sau.

Trần Phong gần như theo phản xạ quay đầu lại, một mắt nhìn thấy cảnh tượng khiến người ta dựng tóc gáy.

Chỉ thấy, hai quả lựu đạn đó nổ vang, mặt đất ven sông trong phạm vi bốn năm mét, trực tiếp bị nổ sập.

Trong phút chốc, Trần Phong nhìn rõ, do mặt đất bị nổ sập, lượng nước ra từ dòng nước ngầm như xả lũ tăng nhanh.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong biết thời gian của mình không còn nhiều.

Hiện tại dòng nước ngầm vừa sập, lượng nước ra có hạn.

Nhưng, một khi vài giây sau, do cửa ra của mặt đất không chịu nổi sự va đập của dòng nước, lúc đó hàng ngàn vạn tấn nước ngầm sẽ bùng nổ.

Thời gian cấp bách, không kịp nghĩ nhiều.

Ngay lập tức, Trần Phong không nói hai lời nhảy lên thuyền gỗ, sau đó trực tiếp hét về phía Bàn Tử và những người khác: "Mau lên!" Lúc này, cùng với tiếng của Trần Phong vừa dứt, Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo lập tức lật người lên thuyền.

Bàn Tử cũng theo sát phía sau, bốn người vội vàng bắt đầu giữ vững thân thuyền.

Nhưng đúng lúc này...

Bịch ~ Bịch ~ Đột nhiên, một loạt tiếng va đập dồn dập vang lên dưới khoang thuyền.

Nghe âm thanh này, Trần Phong không cần nhìn cũng biết, những con rái cá đó đang ở dưới bắt đầu va đập, muốn lật thuyền. "Lão Trần!

Làm sao bây giờ!" Lúc này, Bàn Tử trực tiếp cầm súng định bắn xuống nước.

Nhưng, Trần Phong lại một tay ấn hắn xuống, sau đó lên tiếng hét lớn: "Đừng quan tâm những thứ đó, Bàn Tử ở phía sau đè thuyền!

Lão Ngô, đưa đèn pin cho tôi, cùng Lưu huynh đệ phụ trách hai

bên mạn thuyền, tôi ở phía trước giữ phương hướng!" "Đây!" Ngô Bát Nhất biết, lời của Trần Phong rất rõ ràng.

Bàn Tử nặng nhất, phải ở phía sau đè thân thuyền, lúc đó sóng lớn ập lên, thân thuyền sẽ nghiêng, sau đó trực tiếp lao về phía trước.

Chương 212

Trong tình huống này, mỗi người đều phải phụ trách một hướng, dùng để ổn định vị trí của thân thuyền.

Nghĩ đến đây, ông lập tức đưa chiếc đèn pin duy nhất còn lại cho Trần Phong.

Nhận lấy đèn pin, Trần Phong cũng không để ý được nhiều, trực tiếp dùng răng cắn chặt đèn pin, sau đó hai tay nắm chặt mũi thuyền, chiếu sáng con đường phía trước.

Bịch bịch ~ Lúc này, tiếng va đập dồn dập dưới khoang thuyền vẫn tiếp tục, xem ra những con rái cá đó không có ý định từ bỏ.

Nhưng, Trần Phong lại không để ý được nhiều.

Bởi vì ngay giây tiếp theo...

Rầm!

Đột nhiên, một trận chấn động khiến người ta tê dại da đầu, đột ngột vang lên ở bờ sông.

Bàn Tử lập tức quay đầu lại, trực tiếp nhìn thấy cảnh tượng khiến hắn cả đời khó quên.

Chỉ thấy, cửa ra của dòng nước đó vì không chịu nổi sự va đập của dòng nước, giây tiếp theo hàng ngàn tấn nước ngầm, trực tiếp từ dưới dòng nước ngầm phun trào dữ dội.

Trong chốc lát, hàng ngàn tấn nước ngầm đột ngột lao vào mặt sông.

Mặt sông vốn yên ả lập tức bị kích lên những con sóng khổng lồ, những con sóng cao tới bảy tám mét, trực tiếp cuồn cuộn ập về phía

thuyền gỗ. "Bàn Tử!

Đè chặt đuôi thuyền!" "Biết rồi!" Ngay lập tức, cùng với một tiếng gầm giận dữ của Trần Phong, nỗi sợ hãi trong mắt Bàn Tử cũng bị trực tiếp đè xuống.

Ngay sau đó, hắn tận mắt chứng kiến hàng tấn sóng lớn ập tới.

Cũng chính trong khoảnh khắc con sóng lớn đó ập tới, Bàn Tử dùng hai tay nắm chặt mạn thuyền, cả cơ thể đều đè xuống.

Ngay lập tức, đuôi thuyền nghiêng xuống một chút.

Cùng lúc đó, trong khoảnh khắc con sóng lớn đó ập xuống, Trần Phong cảm giác cả thân thuyền trong phút chốc bị nước đẩy lên cao hai mét, cả chiếc thuyền đều bay lên không trung.

Nhưng, mấy người họ dưới sức mạnh khổng lồ đó, đều không buông tay, nghiến răng giữ vững thân thuyền.

Giây tiếp theo, dưới sự va đập của con sóng lớn đó, thân thuyền trực tiếp thuận theo dòng nước lao như điên về phía dòng sông ngầm.

Bàn Tử gần như theo phản xạ mở mắt nhìn về phía sau, ngay sau đó hắn nhìn thấy cảnh tượng khó tin.

Chỉ thấy, những con rái cá đáng chết đó, dưới con sóng lớn đó trong phút chốc bị cuốn trôi.

Hàng chục con rái cá đột ngột cuồn cuộn dưới con sóng lớn, có con bay lên không trung, có con bị dòng nước trực tiếp nghiền nát.

Chứng kiến cảnh này, tâm trạng của Bàn Tử vô cùng kích động. "Mẹ kiếp!

Sướng thật!" "Bàn Tử!

Đừng quan tâm chuyện khác, giữ vững đuôi thuyền!" Lúc này, Bàn Tử cảm giác một hơi uất ức cuối cùng cũng đã được giải tỏa.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng thúc giục một tiếng, mọi người vẫn liều mạng giữ vững thân thuyền.

Bởi vì, con sóng lớn đó còn lâu mới kết thúc.

Hàng ngàn tấn nước lũ từ trong dòng nước ngầm lao ra, không những không có xu hướng giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nhiều.

Dưới sự va đập của dòng nước này, mực nước của hồ nước ngầm đều đang dâng cao.

Đồng thời, cưỡi trên con sóng triều đầu tiên, Trần Phong cảm giác chiếc thuyền nhỏ dưới thân mình đang cưỡi sóng rẽ gió, thân thuyền kêu răng rắc, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ tan tành.

Nhưng, họ không thể buông tay, chỉ có thể liều mạng giữ vững thân thuyền, mượn sức của con sóng triều này với tốc độ nhanh nhất quay trở lại trung tâm hồ nước ngầm.

Giờ phút này, trong đầu Trần Phong chỉ có một suy nghĩ duy nhất.

Chỉ cần quay lại trung tâm hồ ngầm, với địa hình rộng lớn và thoáng đãng ở đó, sóng triều chắc chắn sẽ chậm lại trong một khoảng thời gian.

Chỉ cần trụ vững, đến được đó là có thể tận dụng thời gian tìm kiếm lối ra của mạch nước.

Đây là cách duy nhất và cũng là cơ hội sống sót duy nhất của Trần Phong.

Trần Phong không dám chắc, dưới tác động của hàng ngàn tấn nước lũ, mặt hồ sẽ biến đổi ra sao.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể thầm cầu nguyện trong lòng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong gần như dốc hết sức bình sinh, dùng hai

tay ghì chặt đầu thuyền, rồi ngậm đèn pin trong miệng, hét lên không rõ tiếng: "Lão Ngô, Bàn Tử!

Cố gắng lên, đợi chúng ta quay lại trung tâm hồ ngầm, đó là cơ hội sống duy nhất!

Tìm cơ hội lặn xuống nước vào trong, lúc đó sống được người nào hay người đó!" Giờ phút này, Trần Phong bắt đầu hạ lệnh cuối cùng cho mọi người.

Bởi vì Trần Phong biết rõ, với tốc độ dòng chảy của hồ ngầm hiện tại, cơ hội tìm thấy lối vào là cực kỳ mong manh.

Hơn nữa, khả năng cả bốn người cùng bơi ra ngoài sống sót gần như chưa tới ba thành!

Trong tình huống này, phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Vì vậy, sống được người nào hay người đó, đến lúc đó tuyệt đối không được vì cứu người mà làm liên lụy.

Nếu không, e rằng lúc đó một người cũng không sống nổi.

"Lão Trần!

Không được, chúng ta đã vào cùng nhau, thì phải cùng nhau ra ngoài!" Thế nhưng, Bàn Tử lại vô cùng kích động.

Nhưng, lời Bàn Tử vừa dứt, Ngô Bát Nhất đã quát một cách lý trí: "Đừng nói nhảm nữa!

Bàn Tử, nghe Lão Trần!

Lúc đó sống được người nào hay người đó, lỡ có ai không ra được, tuyệt đối đừng cứu người!" Hét lớn một câu như vậy, Ngô Bát Nhất cũng không nói hai lời, tiếp tục giữ vững thân thuyền.

Về phần Bàn Tử, dù không đồng tình với lời của Trần Phong và Ngô Bát Nhất, nhưng cũng biết hai người họ nói đúng sự thật.

Chỉ là, đôi mắt đỏ ngầu cho thấy trong lòng Bàn Tử vô cùng không cam tâm!

Nhưng, không còn cách nào khác!

Cũng đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên cảm thấy tốc độ dòng nước bỗng tăng nhanh hơn rất nhiều.

Vừa giữ vững thân thuyền, hắn đột nhiên cảm giác tốc độ con thuyền gỗ lao về phía trước nhanh như xe lao dốc vậy.

Chuyện gì thế này?!

Trần Phong vội dùng đèn pin chiếu xung quanh, phát hiện mấy người sắp quay lại vị trí trung tâm hồ ngầm.

Vì tốc độ dòng nước quá nhanh, quãng đường vốn cần hơn nửa tiếng, lần này chỉ mất vài phút đã quay lại.

Nhưng cũng không đúng?

Nếu sắp quay lại trung tâm hồ ngầm, tốc độ dòng chảy đáng lẽ phải chậm lại mới đúng.

Nhưng bây giờ không những không chậm lại, mà ngược lại còn nhanh hơn trước?

Trừ khi...

Nghĩ đến đây, trong đầu Trần Phong đột nhiên nảy ra một suy đoán kinh hoàng.

Ngay sau đó, hắn lập tức trợn to mắt, không quay đầu lại mà hét lớn: “Lão Ngô, chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào!” ?!

Nghe thấy lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất lập tức không nhịn được hét lên: “Chuyện gì vậy!” Nhưng, tiếp đó lại nghe Trần Phong đột nhiên hét: “Phía trước có một xoáy nước sâu!” ?!

Nghe câu này, không chỉ Ngô Bát Nhất, mà cả Lưu Kim Bảo và Bàn Tử đều cảm thấy da đầu tê dại.

Nhưng, Trần Phong lại dám chắc chắn, tuyệt đối không sai.

Bởi vì, khi đến gần hồ ngầm, dòng chảy vốn nên chậm lại, nhưng bây giờ lại đột ngột tăng tốc.

Chương 213

Chỉ có một khả năng!

Đó là, tại vị trí trung tâm hồ ngầm, do hàng ngàn tấn nước ngầm đổ vào, nên dưới sự va đập của dòng nước và sự khuấy động của đá ngầm, đã tạo ra một xoáy nước sâu!

Loại xoáy nước sâu này hình thành trong thời gian ngắn, nhưng một khi đã hình thành, uy lực sẽ vô cùng khủng khiếp.

Lúc đó, chỉ cần thuyền của họ đến gần, xoáy nước sâu có đường kính vài mét sẽ hút thẳng thuyền vào.

Đến lúc đó, nếu không kịp thời nhảy khỏi thuyền thoát thân, trong vài giây sẽ bị cuốn vào xoáy nước.

Hoặc là bị xoáy nước nghiền chết... hoặc là không ngoi lên được mặt nước, rồi chết đuối trong xoáy!

Nghĩ đến đây, Trần Phong gần như theo bản năng hét với Bàn Tử và mọi người: "Nghe thấy không!

Lát nữa nếu thật sự xuất hiện xoáy nước sâu, nghe khẩu lệnh của tôi lập tức nhảy khỏi thuyền!

Nếu không, tất cả đều phải chết!" Nghe những lời này của Trần Phong, lúc này dù Ngô Bát Nhất có không tin cũng không được.

Trong phút chốc, tâm trạng của mấy người trên thuyền càng lúc càng tồi tệ!

Nhưng, bây giờ không còn cách nào, vẫn chỉ có thể bị dòng nước cuốn đi, chờ đợi xoáy nước sâu xuất hiện.

Ngoài ra, trong lòng Trần Phong còn có một tia may mắn.

Nếu xoáy nước đó chỉ hình thành trong thời gian ngắn, liệu khi họ chưa đến gần trung tâm hồ, xoáy nước có biến mất không?

Lúc đó, sẽ không còn nguy hiểm nữa.

Nhưng, đây chỉ là ảo tưởng của Trần Phong!

Bởi vì, dòng nước chảy quá nhanh.

Sau khi tiếp tục lao đi hai phút, Trần Phong dùng đèn pin chiếu về phía trước, đột nhiên phát hiện trên mặt hồ cách đó vài chục mét, dường như có một bóng đen.

Lập tức, Trần Phong liền dùng đèn pin chiếu tới.

Đợi khi nhìn rõ bóng đen phía trước, bao gồm cả Trần Phong, mấy người đều bị dọa đến mặt mày trắng bệch.

Đoán đúng rồi... thật sự là xoáy nước sâu!

Giờ phút này, lòng Trần Phong chùng xuống.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy tại vị trí trung tâm hồ, quả thật xuất hiện một xoáy nước khổng lồ.

Hơn nữa, xoáy nước này còn khủng khiếp hơn trong tưởng tượng.

Đường kính mặt cắt ngang, ít nhất cũng phải ngoài mười mét.

Dưới xoáy nước khổng lồ, trung tâm hồ như biến thành một tảng nam châm có lực hút kinh hoàng.

Dù Trần Phong điều khiển đầu thuyền thế nào, con thuyền gỗ vẫn bị hút về phía xoáy nước sâu với tốc độ chóng mặt.

Xong rồi!

Chết chắc rồi!

Nhận ra điều này, mấy người có mặt đều mặt như tro tàn.

Nhưng đúng lúc này, Trần Phong quyết đoán tỉnh táo lại.

Sau đó, hắn cũng điên cuồng hét với Ngô Bát Nhất và mọi người: "Lão Ngô!

Chuẩn bị nhảy khỏi thuyền, đừng buộc dây thừng vào người, sau khi xuống dưới thì bơi về phía vách đá, sống được người nào hay người đó!" Đột nhiên nghe thấy lời của Trần Phong, mấy người có mặt đều mắt long lên sòng sọc.

Nhưng họ biết, lựa chọn của Trần Phong là con đường sống duy nhất và chính xác nhất.

Nếu không làm vậy, lúc đó chỉ có thể cùng con thuyền gỗ bị chôn vùi trong xoáy nước sâu.

Còn việc không buộc dây thừng vào người, là vì lực hút của xoáy nước quá lớn.

Lỡ có một người bị hút vào, những người khác bị dây thừng kéo theo, lúc đó một người cũng không sống nổi.

Lựa chọn của Trần Phong là không để mọi người đoàn kết với nhau, trong lúc này sống được một người cũng là lãi rồi!

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất quyết đoán, lập tức hét với Bàn Tử và những người khác: "Bàn Tử!

Nhảy!" "...Mẹ kiếp, nhảy!" Lúc này, nghe quyết định của Ngô Bát Nhất và Trần Phong, Bàn Tử cũng nghiến răng không quan tâm nhiều nữa.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp đứng dậy, lao mạnh về hướng xa xoáy nước sâu.

Ùm!

Lập tức, Bàn Tử lao xuống nước.

Lúc này, Lưu Kim Bảo và Ngô Bát Nhất cũng quyết đoán, trực

tiếp nhảy về hướng xa xoáy nước sâu.

Cùng lúc đó, Trần Phong thấy mấy người đều đã rời khỏi thuyền, cũng không nói hai lời, trực tiếp nhảy xuống nước, lập tức bơi về phía Ngô Bát Nhất.

Vừa bơi về phía trước, Trần Phong vừa hét không rõ tiếng: "Nhanh lên!

Bơi ngược lại!" Giờ phút này, trong đầu Trần Phong chỉ có một suy nghĩ.

Không có gì khác!

Chỉ cần có thể bơi ra xa xoáy nước sâu, bám được vào vách đá là có thể trụ vững.

Sau đó, đợi xoáy nước sâu dần dần biến mất là có thể an toàn.

Nhưng, Trần Phong lại tính sai một chuyện!

Đó là, xoáy nước sâu một khi đã hình thành, lực hút trong nước còn lớn hơn nhiều so với trên thuyền.

Ngay khoảnh khắc vừa nhảy xuống nước, Trần Phong cảm thấy cơ thể mình không còn bị khống chế nữa.

Giây tiếp theo, Trần Phong đột ngột quay đầu lại, phát hiện cơ thể mình đang bị một lực hút không thể chống cự, nhanh chóng kéo về phía xoáy nước sâu.

Cũng trong giây tiếp theo...

"Lão Trần!" Đột nhiên, tiếng kêu kinh hãi của Bàn Tử vang lên sau lưng.

Trần Phong theo phản xạ quay người lại, và nhìn thấy một cảnh tượng cả đời khó quên.

Chỉ thấy, không chỉ hắn, mà cả ba người Bàn Tử và Ngô Bát Nhất ở khoảng cách xa hơn một chút, cũng đều bị lực hút của xoáy nước kéo về phía đó với tốc độ chóng mặt!

Hỏng rồi!

Ý thức được điều này, trong lòng Trần Phong hoảng loạn chưa từng có.

Hắn thật sự không ngờ, lực của xoáy nước sâu lại khủng khiếp đến vậy, với tình hình hiện tại, đối mặt với sức mạnh kinh hoàng của tự nhiên, họ căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Rầm!

Cũng lúc này, mấy người Trần Phong đột nhiên nhìn thấy, con thuyền gỗ bị bỏ lại trước đó đột nhiên bị cuốn vào xoáy nước.

Giây tiếp theo, dưới sức mạnh cường đại của xoáy nước sâu, con thuyền gỗ vốn chắc chắn, trong khoảnh khắc đã vỡ tan tành.

Lập tức, vô số mảnh gỗ vỡ bay tứ tung, trông đến rợn người.

"Lão Trần!

Mau nghĩ cách đi!" Lúc này, Ngô Bát Nhất cuối cùng cũng không nhịn được mà kinh hãi hét lớn.

Nghe tiếng hét, Trần Phong cũng ép mình phải giữ bình tĩnh.

Không được...

Chương 214

phải nhanh chóng bình tĩnh lại!

Lúc này, Trần Phong gần như cắn vào đầu lưỡi, để mình tỉnh táo lại.

Dù sao, nếu lúc này còn không nghĩ ra cách, vậy thì kết cục của con thuyền gỗ kia chính là kết cục của họ, không ai sống sót được!

Nhưng, dưới cơn đau thấu tim, Trần Phong lại hiểu ra một đạo lý.

Khi con người thật sự đối mặt với tuyệt cảnh, không có cách nào có thể khiến người ta tỉnh táo lại.

Hiện giờ, Trần Phong thậm chí còn không nghĩ ra được một kế sách quái quỷ nào.

Có thể có cách gì chứ?

Trên người không có một thứ gì có thể mượn lực, chắc chắn sẽ bị cuốn vào!

Trừ khi...

Đột nhiên, trong đầu Trần Phong nảy ra một ý nghĩ điên rồ.

Ngay giây tiếp theo, hắn hét lớn với Ngô Bát Nhất và mọi người: "Không còn cách nào khác đâu!

Mọi người hít một hơi thật sâu, nín thở dưới nước!

Cố gắng chịu đựng, chỉ cần có thể cầm cự cho đến khi xoáy nước sâu tan biến, chúng ta mới có cơ hội sống!" ?!

Đột nhiên nghe thấy câu này của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mọi người đều mặt đầy tuyệt vọng.

Nhưng họ cũng hiểu, đây là đối sách duy nhất lúc này!

Nói trắng ra là đang cược mạng!

Không có cơ hội sống, chắc chắn sẽ bị cuốn vào xoáy nước sâu.

Nếu đã như vậy, thì sau khi bị cuốn vào xoáy nước có thể sống sót hay không là mấu chốt duy nhất.

Nếu có thể trụ được, có lẽ sẽ sống!

Nếu không trụ được, thì chắc chắn sẽ chết!

Vì vậy, chỉ cần trụ được đợt đầu tiên, không bị lực xé của xoáy nước giết chết là được!

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng lập tức kiên định niềm tin.

Ngay giây tiếp theo, Trần Phong ở gần xoáy nước nhất, cảm thấy lực xé đó sắp kéo thẳng mình xuống.

Lập tức, Trần Phong hít một hơi thật sâu, nín thở rồi trực tiếp nhắm mắt lại!

Ọc ọc ọc~ Lập tức, Trần Phong cảm thấy mũi và tai mình bắt đầu bị nước lạnh điên cuồng ùa vào.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy mọi thứ trước mắt đều tối sầm, cả người như rơi vào vực sâu đen kịt.

Trong phút chốc, Trần Phong cảm thấy toàn bộ cơ thể mình như đang ở trung tâm xoáy nước, bị một lực xé khổng lồ kéo đi.

Tay chân tứ chi của hắn gần như sắp bị xé thành năm mảnh.

Nhưng, Trần Phong đã cố chịu đựng!

Hắn ôm chặt cơ thể, nín một hơi, quyết không chịu thua!

Lúc này, theo thời gian trôi qua từng chút một, Trần Phong cảm

thấy lá phổi của mình như sắp bốc cháy.

Nhưng, cơn đau dữ dội không khiến hắn chịu thua, ngược lại còn nghiến răng chịu đựng.

Bởi vì Trần Phong biết, lúc này chỉ cần thở ra một chút thôi, chắc chắn sẽ chết!

Nhưng, có thể làm gì được đây?

Khoảng hai phút sau, Trần Phong cảm thấy như có người đang dùng dao cắt phổi mình.

Sau khi chịu đựng đến mức độ này, Trần Phong đột nhiên cảm thấy lực xoáy của xoáy nước đột ngột tăng lên.

Giây tiếp theo, Trần Phong như bị một lực kéo thẳng vào một không gian chật hẹp.

Tay chân tứ chi của hắn liên tục va đập vào bốn phía không gian đó, cơn đau dữ dội khiến toàn thân hắn tê dại.

Nhưng, Trần Phong vẫn không buông lơi, tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Khoảng ba phút sau, khi Trần Phong cảm thấy như đã trôi qua một thế kỷ, trước mắt vì ngạt thở mà từng cơn tối sầm lại, thì bên ngoài mí mắt hắn đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Lập tức, Trần Phong như tìm thấy cọng rơm cứu mạng, điên cuồng lao thẳng người về phía ánh sáng.

Hắn cảm thấy, tia sáng đó có thể là ánh sáng phản chiếu trong hồ ngầm.

Nếu ra khỏi đó, có thể sẽ bị văng ra khỏi xoáy nước, có lẽ đã qua một kiếp nạn.

Nghĩ đến đây, Trần Phong không nói hai lời, trực tiếp lao lên!

Sự thật chứng minh hắn đã đúng!

Phụt!

Cũng trong giây tiếp theo, Trần Phong đột nhiên lao ra khỏi mặt nước.

Sau đó, hắn bám vào mặt nước, lập tức thở hổn hển, trong cổ họng nước bọt lẫn với nước sông không ngừng phun ra ngoài!

"Tôi sống rồi!

Sống rồi!" Lúc này, sau khi Trần Phong ho sặc sụa vài tiếng, sức lực đã quay trở lại.

Vừa hét lên một tiếng, hắn đột nhiên phát hiện có điều không ổn.

Không đúng...

đây không phải là mặt hồ ngầm sao?

Bởi vì, thân thể Trần Phong đang bám trong nước, nhưng hai tay lại nắm lấy mặt đất.

Khi nhìn kỹ xung quanh, cả trái tim Trần Phong lập tức nhảy dựng lên.

Chỉ thấy, đây đâu phải là bên trong hồ ngầm, đây rõ ràng là một đường hầm trên cạn?

Không đúng, cũng không phải đường hầm!

Trần Phong nhìn kỹ, chỉ thấy xung quanh là một đường hầm sâu hun hút không thấy đáy ở phía trước và sau.

Hai bên trái phải là vách động, trên đỉnh đầu có một cái lỗ lớn, đang chiếu xuống ánh trăng trong trẻo.

Còn vị trí hắn đang bám vào, là một bể nước rộng ba mét! ...Lối thoát hiểm của lăng mộ Tướng quân Bình Sơn?!

Đột nhiên ý thức được điều này, tim Trần Phong như nhảy lên cổ họng.

Chưa kịp hoàn hồn, Trần Phong đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đang kéo chân mình.

Lập tức, Trần Phong ý thức được, không nói hai lời, bám vào mặt đất bò lên.

Khi cuối cùng kiệt sức bò lên được mặt đất, người đang kéo chân hắn dưới nước cũng cuối cùng lên được.

Ngô Bát Nhất?!

"Khụ khụ!" Lúc này, Ngô Bát Nhất vừa lên bờ, cũng lập tức ho sặc sụa.

Nhưng chưa xong, khi Trần Phong kéo Ngô Bát Nhất lên, Bàn Tử và Lưu Kim Bảo cũng lần lượt bò lên.

Lập tức, mấy người vừa lao ra khỏi mặt nước, liền kiệt sức ngã sõng soài trên đất, thở hổn hển.

Không khí của sự sống sau kiếp nạn, vào lúc này thật ngọt ngào!

Chương 215

Lúc này, ngay cả Trần Phong cũng không quan tâm nhiều nữa, không có thời gian để nghĩ xem mình đã sống sót như thế nào.

Sau đó, mấy người nằm trên đất, vừa thở hổn hển, vừa cười.

Không có gì khác!

Thật sự là từ cõi chết trở về...

Ban đầu, tất cả mọi người đều nghĩ rằng lần này chết chắc rồi.

Nhưng ai ngờ, sau khi bị cuốn vào xoáy nước sâu, lại là một thế giới khác.

Đơn giản là một sự đảo ngược kinh thiên!

Kết cục chắc chắn phải chết, lại khiến họ sống sót?!

"Lão Trần... tôi sống rồi!

Tôi không chết ở trong đó!" Khoảng mười mấy phút sau, Bàn Tử cuối cùng không nhịn được, lật người ngồi dậy, vừa khóc vừa cười hét lên.

Nghe lời hắn, Ngô Bát Nhất và mấy người khác cũng kinh ngạc gật đầu, dù sao cũng không ai ngờ được chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này, Trần Phong cuối cùng cũng có thời gian, để suy nghĩ lại về những gì đã trải qua.

Khoảng một phút sau, Trần Phong mới ôm mặt, vừa khóc vừa cười hét lên: "Tôi hiểu rồi!

Tôi hiểu rồi!" "Lão Trần?

Rốt cuộc là chuyện gì?!" Lúc này, nghe thấy lời của Trần Phong,

Ngô Bát Nhất lập tức hỏi.

Ngay sau đó, Trần Phong mới phấn khích nói: "Chúng ta trước đó đã nhìn nhầm một chuyện!

Xoáy nước sâu đó không phải hình thành do đá ngầm, mà là do động mạch nước mà chúng ta xuống!

Chúng ta phá hủy sông ngầm, hàng nghìn tấn nước sông lập tức đổ vào sông ngầm.

Trong tình huống đó, phía dưới địa cung của mạch nước tương đương với việc tạo ra một xoáy nước, hàng tấn nước lũ xoáy tròn ở đó, hình thành một xoáy nước sâu tự nhiên!" Nói đến đây, mắt Trần Phong cũng không khỏi rưng rưng.

Sau đó, hắn càng kích động hét lên: "Vì vậy, sau khi chúng ta lao vào xoáy nước sâu không những không chết, mà còn bị cuốn thẳng về mộ đạo của lăng mộ Bình Sơn!" "Từ cõi chết trở về!" Nghe xong lời giải thích của Trần Phong, mấy người có mặt đều không nhịn được vừa khóc vừa cười phấn khích.

Vài phút sau, họ mới bình tĩnh lại.

Không có gì khác!

Trải nghiệm lần này, thật sự khiến người ta cảm thấy như chín phần chết một phần sống!

Không chỉ những trải nghiệm kỳ lạ trong lăng mộ Quý phi, mà còn cả tình huống phá hủy mạch nước ngầm lần này, nếu không có Trần Phong quyết đoán, e rằng bây giờ họ đều đã chết ở trong đó.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không thể không nói: "Bàn Tử, Lão Ngô!

Sau này chúng ta đi trộm mộ, tuyệt đối đừng hành động lỗ mãng

nữa.

Lần này có thể sống sót ra ngoài, phần lớn là nhờ may mắn.” Nghe xong lời của Trần Phong, lần này ngay cả Bàn Tử cũng phải thừa nhận sự thật này.

Đúng là như vậy, nếu lần này không may mắn, e rằng sớm đã đầu lìa khỏi cổ ở trong đó rồi.

Đợi đã...

đúng rồi?!

Nghĩ đến đây, Bàn Tử như đột nhiên nhớ ra điều gì.

Sau đó, hắn lập tức lật người lấy ba lô ra, rồi mở ra kiểm tra đồ đạc bên trong.

Trong phút chốc, mấy người đều nhìn theo.

Ngay sau đó, thấy Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra một cây san hô đỏ cao bốn mươi centimet, thấy cây san hô đỏ dù bị va đập một chút, nhưng về cơ bản không sao, Bàn Tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, sau khi thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất lại lập tức mắng: “Bàn Tử, cậu mẹ nó muốn tiền không muốn mạng à?!” Nghe lời này, Bàn Tử tuy chột dạ, nhưng cũng phải thừa nhận Ngô Bát Nhất nói đúng.

Bởi vì lúc ở dưới nước, vì cây san hô quá nặng, hắn suýt chút nữa đã bị chết đuối ở dưới đó không lên được.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử cũng chỉ có thể cười gượng hai tiếng, rồi tiếp tục thò tay vào trong mò.

Nhưng không mò thì thôi, vừa mò sắc mặt Bàn Tử đã cứng đờ.

Lập tức, mấy người có mặt đều có chút lo lắng nhìn sang, đặc biệt

là Ngô Bát Nhất, càng vội vàng hỏi: "Bàn Tử, xảy ra chuyện gì rồi?

Đừng dọa tôi..." Không có gì khác!

Bởi vì, trước đó đã trải qua mấy chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Đôi khi những thứ mang ra từ lăng mộ, thật sự sẽ có một số thay đổi không thể giải thích được.

Nhìn biểu cảm hiện tại của Bàn Tử, dường như có gì đó không ổn.

"Bàn Tử!

Chuyện gì vậy!" Cũng lúc này, ngay cả Trần Phong cũng không nhịn được hỏi.

Nghe hai người hỏi, Bàn Tử cũng sắc mặt ngưng trọng lấy tay ra khỏi ba lô.

Ngay sau đó, mấy người nhìn kỹ, thấy thứ Bàn Tử cầm trong tay, chính là viên dạ minh châu lấy ra từ Chiêu Dương Điện trước đó.

Nhưng, không nhìn thì thôi, Trần Phong và mấy người phát hiện, trên viên dạ minh châu đó lại nứt ra một khe hở?

Không sai!

Trần Phong nhìn rất rõ, chỉ thấy trên viên dạ minh châu, nứt ra một khe hở rộng bằng ngón út.

Nhìn khe hở này, dường như là do va đập mà ra.

"...Lão Ngô... xin lỗi!

Tôi không biết!" Lúc này, Bàn Tử cũng không biết phải làm sao.

Nhưng, lúc này Trần Phong lại lắc đầu nói: "Không trách cậu... chắc là lúc chúng ta rời khỏi sông ngầm, va chạm dưới xoáy nước mà

tạo ra vết nứt." Nghe Trần Phong nói vậy, Bàn Tử tuy biết không trách mình, nhưng vẫn tự trách.

Lúc này, Trần Phong bình tĩnh lại nói: "Được rồi, tôi không trách cậu.

Thứ này nói thật, chúng ta đến giờ vẫn không biết nó có tác dụng gì cụ thể, có phải là Phản Hồn Hương hay không còn phải bàn lại.

Chúng ta lên trước đi, ra ngoài rồi tính..." Nghe Trần Phong nói vậy, trong lòng Bàn Tử mới khá hơn một chút.

Nói thật, quyết định của Trần Phong cũng đúng.

Vừa mới từ sông ngầm thoát chết, tuy đã rời khỏi nơi nguy hiểm nhất, nhưng ở lại trong mộ đạo không chừng lúc nào sẽ xảy ra nguy hiểm.

Vì vậy, hiện giờ quan trọng nhất là nhanh chóng rời khỏi đây ra ngoài.

Đợi đến bên ngoài lăng mộ Bình Sơn, có vấn đề gì tính sau cũng kịp.

Hiểu rõ những điều này, Trần Phong không nhường ai, lập tức đứng dậy nhìn về phía cửa động trên đỉnh đầu.

May mà, trước đó có hệ thống truyền thụ kỹ năng, nên khinh công của hắn không tệ.

Thế là, Trần Phong quyết đoán, lập tức quay đầu nói: "Tôi lên trước, lát nữa thả dây thừng xuống, các ông lại lên.

Lão Ngô, đưa dây thừng cho tôi..." Nhận dây thừng từ Ngô Bát Nhất, Trần Phong không nói hai lời, lập tức tung người nhảy lên.

Sau khi nhảy lên được một mét, hai tay Trần Phong trực tiếp bám vào mép cửa động.

Tiếp đó, Trần Phong tay chân phối hợp leo lên.

Chương 216

Khi cả người đã leo ra ngoài, Trần Phong lập tức xoay người, trực tiếp chui ra.

Khi trở lại thế giới bên ngoài, Trần Phong không vội hành động, quay đầu quan sát xung quanh.

Chỉ thấy, đây chính là khu vực Bình Sơn.

Trần Phong nhìn kỹ, phát hiện đây dường như là một con dốc xuống núi, xung quanh là một bãi đất phẳng không lớn.

Lúc này vừa đúng ban đêm, ánh trăng trên đỉnh đầu chiếu xuống, soi sáng cả khu vực này như ban ngày.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Phong biết đây là thời cơ tốt nhất.

Thế là, Trần Phong lập tức tìm một vị trí ngồi xuống, rồi tiện tay ném dây thừng vào cửa động.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất lập tức nắm lấy dây thừng leo lên.

Sau khi lên được, lại cùng Trần Phong kéo Bàn Tử lên.

Đợi Lưu Kim Bảo cũng lên, mấy người Trần Phong cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, bốn người nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, Trần Phong liền quay đầu nói: "Được rồi, từ đây xuống, chính là đường xuống núi.

Chúng ta có thể nhân lúc trời tối xuống núi, nghỉ ngơi một đêm ở trại Miêu, sáng mai trực tiếp về kinh thành." Vừa nói, Trần Phong vừa chìa tay về phía Bàn Tử.

Nhận ra ý đồ của Trần Phong, Bàn Tử cũng không nói hai lời, lập tức đưa viên dạ minh châu bị nứt trước đó cho hắn.

Lấy viên dạ minh châu, Trần Phong liền đi trước xuống núi.

Tiếp đó, mấy người vừa đi xuống núi, Trần Phong cũng cẩn thận xem xét viên dạ minh châu bị nứt.

Không xem thì thôi, Trần Phong đột nhiên phát hiện trong khe nứt, dường như có một vật nhỏ bằng hạt đậu tằm.

Thấy cảnh này, Trần Phong cẩn thận dùng dao găm cắm vào khe nứt, rồi dùng sức tách nó ra.

Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất và mấy người đều dừng bước, nín thở quan sát.

Chỉ thấy, sau khi Trần Phong cẩn thận tách viên dạ minh châu làm hai, quả nhiên phát hiện bên trong, thật sự có một vật nhỏ bằng hạt đậu tằm.

Vật này toàn thân trắng như tuyết, và dùng mũi ngửi, có một mùi vị không nói nên lời.

Dường như là mùi hương...

"...?" Nhận ra điều này, Ngô Bát Nhất lập tức không nhịn được ngẩng đầu, sau đó hỏi Trần Phong: "Lão Trần, ...đây không phải là Phản Hồn Hương chứ?!" Nghe lời của Ngô Bát Nhất, mấy người có mặt đều lập tức nhìn về phía Trần Phong.

Lại nhìn Trần Phong, hắn chăm chú nhìn hạt đậu trong tay, nhưng cũng lắc đầu một cách mơ hồ.

Tiếp đó, Trần Phong mới phân tích: "Không rõ... nhưng cũng không loại trừ khả năng này.

Chỉ là, không ai trong chúng ta có thể xác định cách dùng nó..." Không sai!

Trần Phong dám chắc, thứ này và Phản Hồn Hương chắc chắn có

liên quan.

Nhưng, đến nay bất kỳ tài liệu lịch sử nào cũng không ghi chép Phản Hồn Hương rốt cuộc là thứ gì.

Càng đừng nói, bây giờ đặt Phản Hồn Hương trước mặt, cũng không ai biết có phải là thật hay không.

Thậm chí, Phản Hồn Hương thật sự tồn tại, nhưng ai biết cách dùng?

Chỉ là, điều duy nhất Trần Phong không hiểu, là tại sao viên Phản Hồn Hương này lại được cất giữ trong dạ minh châu.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng cẩn thận nói: "Nói thật, không ai trong chúng ta nhận ra Phản Hồn Hương.

Nhưng tôi bây giờ có một thắc mắc, nếu thứ này thật sự là Phản Hồn Hương, tại sao lại được đặt trong dạ minh châu?

Và, thứ này dùng như thế nào?" Nghe lời của Trần Phong, mấy người có mặt cũng đều á khẩu không nói nên lời.

Dù sao Trần Phong nói đúng, ai biết Phản Hồn Hương dùng như thế nào?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không còn chắc chắn, chuẩn bị thu Phản Hồn Hương lại trước, đợi về kinh thành rồi tiếp tục tra cứu tài liệu liên quan, chắc sẽ tìm ra được một số manh mối.

Nhưng trong giây tiếp theo...

Đúng lúc Trần Phong vừa định thu lại Phản Hồn Hương, hắn đột nhiên cảm thấy trong tay có một cảm giác nóng rực.

Mấy người nhìn kỹ, mới phát hiện vật nhỏ như hạt đậu tằm kia, đột nhiên không có gió mà tự bốc cháy.

Lập tức, tay Trần Phong đau rát, vội vàng theo phản xạ buông tay

ra.

Ngay sau đó, thấy vật nhỏ bằng hạt đậu tằm, đột nhiên bùng cháy dữ dội, trong vài giây đã hóa thành một quả cầu lửa.

Giây tiếp theo, sau khi cháy vài giây, quả cầu lửa nhanh chóng tắt ngấm.

Mấy người lại nhìn kỹ, chỉ thấy hạt đậu tằm kia đã biến mất, hóa thành một đống tro tàn.

Khi tro tàn bay lả tả, Trần Phong nhạy bén ngửi thấy trong không khí, có một mùi hương kỳ dị.

Không sai!

Khứu giác của Trần Phong vô cùng nhạy bén, nên hắn rất chắc chắn, mùi hương kỳ dị đó thật sự có.

Tuy không nồng nặc, nhưng lại kéo dài dai dẳng.

"...Chuyện gì thế này!?" Cũng lúc này, Ngô Bát Nhất cũng đột nhiên không nhịn được kinh hô.

Bàn Tử nhìn hạt đậu tằm cháy thành tro, càng kinh ngạc hét lên: "Lão Trần, chuyện gì vậy?

Thứ chúng ta liều mạng mang từ trong mộ ra, lại là một cục phốt pho trắng à?!" Lúc này, không chỉ Bàn Tử kinh ngạc, ngay cả Trần Phong cũng có chút ngẩn người.

Đúng vậy!

Bởi vì, chỉ có phốt pho trắng, một loại hóa chất, mới có thể không cần gió mà tự bốc cháy trong không khí.

Nhưng, mùi hương tỏa ra sau khi hạt đậu tằm cháy, lại không giống phốt pho trắng.

Chẳng lẽ, thật sự là Phản Hồn Hương?

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền trực tiếp lắc đầu nói: "Không đúng... phốt pho trắng cháy không có mùi này.

Đợi đã...

Lão Ngô nhớ lại xem, vừa rồi có phải có một mùi hương không?" Nghe Trần Phong hỏi, Ngô Bát Nhất thầm gật đầu.

Lúc này, Trần Phong mới nhíu mày nói: "Tôi cảm thấy, thứ này có khả năng là Phản Hồn Hương..." Nghe lời của Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng nói: "Ý của cậu là, người xưa dùng dạ minh châu bọc hạt đậu tằm này lại, là vì sợ nó gặp không khí sẽ tự bốc cháy?" Nghe lời này, Trần Phong ngơ ngác gật đầu.

Lúc này, Bàn Tử cũng đột nhiên vỗ đùi nói: "Ây da!

Sớm biết vậy tôi đã không đặt thứ này trong ba lô, bây giờ khó khăn lắm mới mang ra được, kết quả chỉ còn lại một nắm tro, chẳng còn lại gì cả!

Tôi lỗ to rồi!" Nghe lời của Bàn Tử, thực ra Trần Phong mới là người đau lòng nhất.

Mất bao công sức muốn vào lăng mộ Quý phi, chẳng phải là để tìm Phản Hồn Hương cứu mạng sao.

Nhưng, hiện giờ chưa làm rõ được cách dùng Phản Hồn Hương, kết quả Phản Hồn Hương đã tự bốc cháy.

Hiện giờ, chỉ còn lại một nắm tro tàn này, cũng chẳng có tác dụng gì nữa?

"..." Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng cảm thấy rối bời.

Nhưng, hắn cũng biết hiện giờ hối hận cũng vô ích, chi bằng nhân lúc này nhanh chóng rời khỏi Bình Sơn.

Ở lại đây thêm một phút, có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền nghiến răng hối hận nói: "Được rồi, đừng nói nhảm nữa.

Đêm trong núi không an toàn, không chừng sẽ có thú dữ, nhanh chóng nhân lúc này xuống núi rời đi..." Vừa nói, Trần Phong nhấc chân định đi xuống núi.

Chương 217

Nhưng kỳ lạ là, khi vừa bước ra một bước, Trần Phong đột nhiên nhạy bén nghe thấy, ở sườn núi sau lưng, đột nhiên vang lên một tiếng động.

Hù hù~ Tiếng động nghe như có thứ gì đó đang cào đất.

Tình hình gì đây?

Đột nhiên nghe thấy âm thanh này, Trần Phong gần như theo phản xạ quay đầu nhìn về phía sau.

Ngay sau đó, mấy người mượn ánh trăng, thấy ở vị trí cách sau lưng mười mấy mét, dường như có thứ gì đó sắp chui ra từ lòng đất.

"Lão Trần!" Thấy cảnh này, Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn được kinh hô.

Nghe thấy tiếng của hắn, Trần Phong cũng căng thẳng nuốt nước bọt.

Không có gì khác!

Bởi vì, Bình Sơn cũng thuộc khu vực chưa được khai phá, ở đây nếu gặp thú dữ, cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng, khi mấy người Trần Phong cẩn thận mượn ánh trăng nhìn sang, dưới ánh trăng trong trẻo, lại thấy một cảnh tượng khiến người ta không thể tin nổi.

Chỉ thấy, thứ chui ra từ lòng đất không phải thú dữ, mà là một bàn tay!

Một bàn tay toàn xương trắng, thịt đã thối rữa!

Lúc này, chỉ thấy bàn tay đó đang bò ra từ trong đất, ngay sau đó

Trần Phong và mọi người thấy, một bộ xương hoàn chỉnh, chui ra từ lòng đất, lảo đảo về phía họ.

"Vãi chưởng!

Xương cốt cũng có thể biến thành bánh tông lớn à!" Lúc này, tận mắt chứng kiến cảnh này, Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn được kinh hô.

Nhưng, chưa kết thúc, ngay sau đó Trần Phong đột nhiên nghe thấy, ở những vị trí khác xung quanh, cũng lập tức vang lên những âm thanh tương tự.

Lập tức, mấy người vội vàng mượn ánh trăng nhìn xung quanh, giây tiếp theo đã thấy một cảnh tượng cả đời khó quên.

Chỉ thấy, trên sườn núi xung quanh, liên tiếp có những thi thể đã thối rữa thành xương trắng, từ dưới đất trên sườn núi bò ra.

Hơn nữa, những thứ này càng ngày càng nhiều, trong chớp mắt đã sắp bao vây họ!

"Lão Trần!

Chuyện gì thế này!" Ngay lúc này, Bàn Tử lập tức lấy súng săn ra hét lớn.

Nghe lời hắn, trong lòng Trần Phong cũng rối như tơ vò, không biết chuyện gì đang xảy ra!

Sao có thể như vậy được?

Đến nay gặp phải bánh tông, nhưng những bánh tông đó đều là xác khô!

Hắn có kiến thức hệ thống truyền thụ, nên biết nguyên nhân xác khô sống lại là do thi thể hấp thụ sinh khí của người sống.

Nhưng, những thi thể đã thối rữa thành một đống xương cốt, sao

có thể sống lại được?

Hơn nữa, trên núi sao lại có nhiều xương cốt như vậy?

Nhìn lướt qua số lượng, chỉ trong vài giây đã có mấy trăm bộ...

Hơn nữa, xem ra càng ngày càng nhiều?

Chẳng lẽ...

Đột nhiên lúc này, trong đầu Trần Phong đột nhiên nảy ra một phỏng đoán không thể tin nổi.

Ngay sau đó, hắn cũng không nhịn được lẩm bẩm: "Phản Hồn Hương, tư linh vật dã... hương vị nghênh phong phiêu bách lý, tử thi tại địa, văn khí nãi hoạt?!" ?!

Đột nhiên nghe thấy lời của Trần Phong, Ngô Bát Nhất lập tức không nhịn được quay đầu hét lên: "Lão Trần, cậu nói gì vậy?!" Nhưng lúc này, Trần Phong lại lẩm bẩm: "Tử thi tại địa, văn khí nãi hoạt!

Tử thi tại địa... văn khí nãi hoạt!" Lúc này, Trần Phong như rơi vào trạng thái điên cuồng.

Nghe Trần Phong lẩm bẩm không ngớt, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng túm lấy hắn hét lên: "Lão Trần, rốt cuộc cậu bị sao vậy?!" Giây tiếp theo, Trần Phong mới hoàn hồn, túm lấy Ngô Bát Nhất nói: "Tôi biết rồi... vừa rồi cháy là Phản Hồn Hương!

Thứ này căn bản không thể lấy ra, nếu không một khi lấy ra sẽ tự bốc cháy!

Trong văn hiến có ghi chép, mùi hương của Phản Hồn Hương có thể bay xa trăm dặm theo gió, tử thi ở dưới đất, ngửi thấy mùi hương sẽ sống lại!

Cũng có nghĩa là... hiện giờ chỉ cần mùi hương của Phản Hồn

Hương chưa tan, tất cả tử thi trong vòng trăm dặm đều sẽ sống lại!

Lúc đó, chúng ta chết chắc rồi!" ?!

Đột nhiên nghe thấy những lời này, Ngô Bát Nhất và mọi người gần như bị dọa đến hồn bay phách tán.

Giây tiếp theo, Ngô Bát Nhất mới đột nhiên hét lên: "Không đúng... trên Bình Sơn sao lại có nhiều người chết như vậy!" Vừa hét, Ngô Bát Nhất không nhịn được chỉ vào những bộ xương ngày càng nhiều xung quanh.

Thấy cảnh này, Trần Phong lại đột nhiên trợn to mắt.

Không có gì khác!

Bởi vì lúc này, Trần Phong mới đột nhiên nghĩ đến một khả năng không thể tin nổi.

Thế là, Trần Phong liền nuốt nước bọt nói: "Lão Ngô...

ông có nhớ, lúc chúng ta ở trên đỉnh Bình Sơn tôi đã suy đoán, dãy núi này dễ thủ khó công, đặt vào thời cổ đại là vị trí tốt nhất cho chiến trường phục kích?" Nghe lời của Trần Phong, Ngô Bát Nhất gật đầu.

Cũng trong giây tiếp theo, ánh mắt của Ngô Bát Nhất và mọi người cũng lập tức ngưng đọng, tràn đầy vẻ kinh hãi.

"Hai người các ông lại bị sao vậy!

Rốt cuộc là chuyện gì?!" Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên không nhịn được hét lớn.

Nghe lời hắn, Ngô Bát Nhất cũng điên cuồng gầm lên: "Đây là chiến trường cổ, không biết đã xảy ra bao nhiêu trận chiến loạn, chết bao nhiêu người!

Cậu nói xem là chuyện gì!" "Ặc...!" Đột nhiên nghe thấy câu này, Bàn Tử và Lưu Kim Bảo gần như bị dọa đến hồn bay phách tán!

Cũng lúc này, họ cuối cùng cũng hiểu những gì Trần Phong nói.

Nơi này từng là chiến trường cổ, vậy thì số người chết gần như có thể chất thành núi.

Nhưng, điều khiến người ta muốn chửi thề nhất là, mùi hương của Phản Hồn Hương có thể bay xa trăm dặm theo gió, vậy thì cũng có nghĩa là tất cả xương cốt trên dãy núi này đều sẽ sống lại.

Như vậy, quả thực là chết chắc rồi!

Mẹ nó, đây là thủy triều xác sống à!

Nghĩ đến khả năng này, tóc gáy của Bàn Tử và mọi người đều dựng đứng lên.

Ai có thể ngờ, khó khăn lắm mới lấy được Phản Hồn Hương từ trong lăng mộ ra, kết quả lại đốt cháy nó ở bên ngoài và gặp phải một di chỉ chiến trường cổ.

Hiện giờ Phản Hồn Hương đã đốt cháy, người chết trong chiến trường cổ sẽ sống lại, quả thực là tai họa trời giáng!

Nghĩ đến đây, mấy người có mặt không ai không toàn thân run rẩy.

Nhưng, hiện tại những bộ xương này ngày càng nhiều, mắt thấy sắp bao vây họ.

Trần Phong nhìn kỹ, chỉ thấy cả ngọn núi, trong thời gian ngắn gần như đã bị xương cốt bao phủ.

Càng kinh khủng hơn là, số lượng bò ra từ lòng đất đang tăng lên nhanh chóng!

Bằng!

Cũng lúc này, Bàn Tử đột nhiên một phát súng bắn nát một bộ xương khô gần đó.

Chương 218

Ngay sau đó, hắn mắt đỏ ngầu hét lớn: "Mẹ kiếp!

Lão tử không sợ, đến đây đi!" Lời vừa dứt, Bàn Tử càng tiếp tục bóp cò.

Cũng lúc này, tiếng súng cuối cùng cũng làm Trần Phong và mấy người tỉnh lại.

Trần Phong lật tay nắm chặt dao găm, đâm nát đầu một xác khô đang cắn vào bắp chân mình.

Sau đó, không nói hai lời, kéo Ngô Bát Nhất, quay người hét lớn: "Bàn Tử, đừng lãng phí thời gian!

Nhanh chạy đi, vào trong rừng!

Nhanh lên!" Lời vừa dứt, Trần Phong không nói hai lời, trực tiếp như phát điên chạy xuống núi.

Không có gì khác!

Trên núi là di chỉ chiến trường cổ, tử thi chắc chắn nhiều không đếm xuể.

Hiện giờ, nơi an toàn duy nhất có lẽ là khu rừng dưới núi, đó là khu vực an toàn.

Như vậy, chỉ cần nhân lúc những xác chết đó chưa hoàn toàn biến đổi thì chạy ra ngoài, là có khả năng sống sót.

Cũng lúc này, Ngô Bát Nhất cũng lập tức ý thức được điều này.

Ngay sau đó, liền lập tức theo bước chân của Trần Phong, như bay từ sườn núi bắt đầu chạy như điên xuống.

Bằng!

Suốt đường đi, xung quanh liên tục có những bộ xương biến thành xác sống bò ra từ lòng đất.

Khẩu súng săn trong tay Bàn Tử cũng bắn ra viên đạn cuối cùng, hắn dứt khoát ném thẳng súng săn đi.

Tiếp đó, Trần Phong một mạch chạy như điên xuống.

Đường núi vô cùng gập ghềnh, gần như không thể kiểm soát được chân mình, nhưng trong tình huống liều mạng, không có lựa chọn nào khác ngoài việc dốc hết sức chạy xuống.

Hỏng rồi!

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên trượt chân, sau đó cả người như xe lật, lao mạnh xuống núi.

"Lão Trần!" Thấy cảnh này, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất và mấy người lập tức kinh hãi hét lớn.

Ngay sau đó, mấy người cũng không nói hai lời, đuổi theo nơi Trần Phong trượt xuống, lập tức chạy như điên xuống.

Lúc này, Trần Phong như ngồi xe lao dốc, từ sườn núi cao mấy chục mét trượt thẳng xuống.

May mà, trước đó đã gần chân núi, nên Trần Phong ngoài việc lưng bị trầy xước, cũng không bị thương nặng.

Lập tức, Trần Phong được Ngô Bát Nhất và mấy người dìu dậy.

Sau đó, vội vàng hét lên: "Đừng nói nhảm, nhanh vào rừng!" Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất và mấy người lập tức gật đầu, sau đó trực tiếp chui vào trong rừng.

Trần Phong tính toán!

Bởi vì, trong rừng có thể không có nhiều người chết như vậy!

Hơn nữa, hắn không tin những xác khô đó có thể leo cây.

Trong rừng có rất nhiều cây cổ thụ, chỉ cần lên được cây, chờ thời gian trôi qua, những xác khô đó cuối cùng cũng sẽ có lúc chết đi.

Bây giờ, xem xem có thể trốn đến sau bình minh, những xác khô đó có tìm được họ không.

Nghĩ đến đây, mấy người lao vào trong rừng, Trần Phong chọn một cái cây, lập tức hét lên: "Tôi cây này!

Các ông cũng tự tìm, nhanh chóng lật người lên cây, trốn qua đêm nay rồi tính!" Lời vừa dứt, Trần Phong không nói hai lời, thân thủ như khỉ, bay lên.

Thân thủ của Ngô Bát Nhất cũng không tệ, lập tức lên được.

Về phần Lưu Kim Bảo, công phu leo trèo của hắn còn giỏi hơn Trần Phong, gần như trong khoảnh khắc đã vọt lên cao ba mét.

Chỉ còn lại, duy nhất là Bàn Tử.

"Lão Trần!

Đợi tôi với!" Lúc này, Bàn Tử thấy Trần Phong đã lên cây, trong lòng càng thêm gấp gáp.

Ngay giây tiếp theo, Trần Phong và Ngô Bát Nhất và mọi người đột nhiên thấy trên ngọn cây, xa xa ngoài rừng dường như có mấy bóng người, đang mò mẫm về phía này.

Mượn ánh trăng trong trẻo, họ nhìn rõ những bóng người đó lảo đảo, căn bản không giống người sống.

Xác khô?!

Thấy cảnh này, Trần Phong lập tức suýt cắn phải đầu lưỡi.

Hắn và Ngô Bát Nhất nhìn nhau một cái, hai người không nói hai

lời, trực tiếp từ trên cây nhảy xuống.

“Lão Trần!

Phía sau?!” Lúc này, Bàn Tử cũng mượn ánh trăng thấy được tình hình ngoài rừng.

Trần Phong lại không có thời gian để ý, sau khi nhìn Ngô Bát Nhất một cái, Trần Phong trực tiếp hai tay chồng lên nhau.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất trực tiếp để Bàn Tử đạp lên tay Trần Phong, sau đó mắng: “Đừng có mẹ nó nói nhảm nữa, nhanh lên đi!

Ai bảo bình thường ăn nhiều thế!” Lời vừa dứt, Ngô Bát Nhất hai tay đỡ mông Bàn Tử, dốc hết sức đẩy hắn lên.

Lúc này, Bàn Tử cũng ý thức được không có thời gian nói nhảm nữa.

Thế là, hắn cũng mượn lực của hai người, tay chân phối hợp leo lên cây.

May mắn là, Bàn Tử dù sao cũng từng đi làm thanh niên trí thức trên núi, tay chân không đến nỗi vụng về.

Mười mấy giây sau, cuối cùng cũng leo lên được một chạc cây, cách mặt đất khoảng hai mét, tổng thể đã an toàn hơn một chút.

Ngay sau đó, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng không dám chậm trễ, hai người mỗi người tìm một cái cây, trực tiếp leo lên.

Tiếp đó, bốn người không ai dám phát ra bất kỳ tiếng động nào nữa, thậm chí cả hơi thở cũng tự giác hạ thấp xuống.

Ực!

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Trần Phong cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Nhìn những bóng người sột soạt ngoài rừng, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống.

Ngay lúc này, trong lòng Trần Phong cũng ngũ vị tạp trần.

Bởi vì, ban đầu đi tìm Phản Hồn Hương trong lăng mộ Quý phi, vốn định dùng nó để người chết sống lại.

Nhưng, ai ngờ tác dụng thật sự của Phản Hồn Hương lại khủng khiếp đến vậy?

Không chỉ người vừa chết, mà ngay cả xương cốt đã chết nhiều năm, cũng có thể trực tiếp sống lại.

Càng kinh khủng hơn là, thung lũng bên ngoài Bình Sơn, lại là một di chỉ chiến trường cổ?

Tử thi tại địa, văn khí nãi hoạt!

Mùi hương của Phản Hồn Hương có thể bay xa trăm dặm theo gió, vậy thì cũng có nghĩa là tất cả tử thi trong vòng mấy trăm dặm, đều sẽ sống lại.

Huống hồ, mùi hương không bay được mấy trăm dặm, chỉ riêng thi thể gần Bình Sơn thôi, cũng không chịu nổi rồi!

Với tình hình hiện tại, căn bản không có cơ hội trốn thoát...

Vì vậy, chỉ có thể chờ đợi, chờ xem kỳ tích có xuất hiện không!

Nhưng, nghĩ đến khả năng này, Trần Phong lại cảm thấy rất nhỏ...

Bởi vì, Trần Phong ban đầu không tin những ghi chép trong sử sách Trung Cẩu.

Nhưng, tận mắt thấy tác dụng của Phản Hồn Hương, Trần Phong lập tức liên tưởng đến dã sử thời Chiến Quốc của Trung Cẩu.

Chương 219

Ghi chép lúc đó, viên cuối cùng bị mang về Trung Cẩu, Điểu Vũ Thiên Hoàng đã đốt nó ở kinh đô.

Tất cả tử thi trong vòng mấy trăm dặm kinh đô đều sống lại, vì vậy đã tạo thành thời đại đen tối của thời kỳ Chiến Quốc!

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Trần Phong nặng nề chưa từng có.

Bởi vì, nếu đoạn dã sử đó là thật, vậy thì đợi họ chết đói, công hiệu của Phản Hồn Hương cũng sẽ không biến mất, họ chết chắc rồi.

Nhưng, trên thế giới này thật sự có thứ thuốc có hiệu quả thần kỳ như vậy sao?

Nhưng nói cách khác, nếu Phản Hồn Hương thật sự mạnh mẽ như vậy, vậy thì tình trạng người sống như chết của hắn, có phải cũng đã được chữa khỏi rồi không?

Trong phút chốc, trong lòng Trần Phong có thể nói là muôn vàn suy nghĩ.

Nhưng, khi chưa rõ những chuyện này, hắn đột nhiên nghe thấy Bàn Tử ở không xa, đột nhiên hét nhỏ với hắn một câu.

"Lão Trần...!" Lập tức, nghe thấy giọng nói hạ thấp của Bàn Tử, Trần Phong vội vàng tỉnh lại từ trong suy nghĩ.

Ngẩng đầu nhìn, thấy Bàn Tử đang dùng ánh mắt kinh hãi, hất cằm về phía hắn.

Thấy cảnh này, Trần Phong thuận theo chỉ dẫn của Bàn Tử nhìn về phía trước, không nhìn thì thôi, Trần Phong cũng sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy, trong lúc hắn suy nghĩ miên man, những thứ quỷ quái từ

trên sườn núi xuống, đã lảo đảo tiến vào trong rừng.

Trần Phong nhìn kỹ, càng đột nhiên phát hiện, số lượng xác khô tập trung từ xung quanh rừng ngày càng nhiều.

Ban đầu chỉ có vài con, đợi khi mượn ánh trăng nhìn sang, liền thấy những xác khô đó ngày càng nhiều, cuối cùng thậm chí sắp bao vây cả bên ngoài khu rừng.

Nhìn sơ qua, số lượng ít nhất cũng phải có mấy trăm! ...Nhìn thấy cảnh này, tâm trạng của Trần Phong càng rơi xuống đáy vực.

Nhưng chưa xong, điều càng khiến Trần Phong dựng tóc gáy là, những xác khô đó lảo đảo mò vào trong rừng.

Mắt thấy, những bầy xác sống đó đã bao phủ dưới khu rừng.

Vị trí dưới chân Trần Phong, mỗi người gần đó ít nhất cũng có vài con xác khô lượn lờ.

Xem ra, gần như đã bị thủy triều xác sống bao vây.

Nhưng may mắn là, không biết chuyện gì xảy ra, mấy người Trần Phong phát hiện, những xác khô đó dường như chỉ lượn lờ gần đó, chứ không ngẩng đầu nhìn lên, cũng không tìm kiếm mùi của họ.

Nhận ra điều này, trong lòng Trần Phong đột nhiên có một phỏng đoán táo bạo.

Chẳng lẽ, những xác khô này không cảm nhận được họ?

Nghĩ kỹ lại, Trần Phong cảm thấy thật sự có khả năng này!

Bởi vì những thi thể này đã chết quá lâu, hiện giờ đã thối rữa thành một đống xương trắng.

Không có thị giác và khứu giác, đương nhiên không thể dễ dàng cảm nhận được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong không nhịn được ngẩng đầu nhìn mặt trăng trên đỉnh đầu.

Chỉ thấy, qua khe hở giữa ngọn cây, Trần Phong thấy mặt trăng đó dần dần lệch đi.

Dựa vào vị trí mặt trăng để phán đoán, bây giờ chắc đã hai giờ sáng rồi.

Như vậy, ước tính kiên trì thêm vài tiếng nữa, trời sẽ sáng.

Trần Phong cảm thấy, nếu trời sáng rồi, những xác khô này có phải vì sợ ánh nắng mặt trời mà sẽ dần dần tan đi không?

Nhưng dù sao, mấy lần gặp xác khô đều ở trong lăng mộ, nên Trần Phong cũng không chắc ánh nắng có tác dụng hay không.

Nhưng, chỉ cần có một tia hy vọng, thì đáng để thử.

Chỉ là...

Lại ngẩng đầu nhìn mặt trăng, Trần Phong biết trước bình minh, ban đêm sẽ xuất hiện một khoảng thời gian tối nhất.

Trong khoảng thời gian đó, mặt trăng và mọi ánh sáng khác đều sẽ biến mất.

Dưới bóng tối đen kịt không thấy năm ngón tay, thật sự không chắc sẽ xảy ra chuyện gì, lúc đó ở trong hồ ngầm, đèn pin của hắn cũng đã mất rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền ra hiệu cho Ngô Bát Nhất, rồi chỉ vào mặt trăng trên đỉnh đầu.

Thấy hành động của Trần Phong, Ngô Bát Nhất thông minh cỡ nào, lập tức đoán ra ý của Trần Phong.

Thế là, hắn ngẩng đầu nhìn, đợi khi thấy mặt trăng trên đỉnh đầu dần dần lệch đi, Ngô Bát Nhất hạ thấp giọng nói với Bàn Tử và hai

người gần nhất: “Bàn Tử...

Lục huynh đệ.

Đợi thêm một lát nữa, trời sắp sáng rồi, lúc đó những xác khô này có thể sẽ tự động rời đi.

Nhưng, khoảng một tiếng rưỡi nữa, sẽ là thời điểm tối nhất trước bình minh, mọi người đều chuẩn bị, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Nghe lời của Ngô Bát Nhất, Lưu Kim Bảo và mọi người nhìn nhau một cái.

Sau đó, đều im lặng gật đầu, kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng lời nói là vậy, nhưng lại có ai có thể trong tình huống này, vẫn giữ được nội tâm bình tĩnh.

Đặc biệt là dưới chân, có số lượng lớn thi cốt đang di chuyển.

Ngay cả Trần Phong, ngồi trên ngọn cây, nhìn những xác khô đang lượn lờ dưới chân, cũng cảm thấy trong lòng một trận rợn người.

Dù sao, những xác khô này tuy không cảm nhận được họ, nhưng khoảng cách quả thực quá gần.

Trần Phong ngồi trên cây cao hai mét, dưới chân gần như duỗi chân ra là có thể đạp lên đầu lâu của xác khô.

Trong tình huống này, lại không có chút biện pháp nào.

“Hù~” Lúc này, Trần Phong không nhịn được hít sâu một hơi, cố gắng nén nỗi sợ hãi trong lòng, định lau mồ hôi lạnh.

Nhưng trong giây tiếp theo, Trần Phong lại đột nhiên nhận ra điều không ổn.

Chuyện gì vậy?

Vết thương ở vai, không đau nữa?

Trần Phong nhớ rõ, lúc ở trong biển hoa Chiêu Dương Điện, vì sinh ra ảo giác mà bị Lưu Kim Bảo đâm một nhát vào vai.

Lúc đó, vết thương gần như sâu đến tận xương tủy.

Nhưng hiện giờ mới qua vài tiếng, Trần Phong lại không cảm thấy vết thương đau nữa?

Điểm mấu chốt là, Trần Phong cẩn thận dùng tay sờ thử.

Nhưng không sờ thì thôi, Trần Phong lại kinh ngạc phát hiện, vết thương trên vai không biết từ lúc nào đã lành lại.

Nhận ra điều này, trong lòng Trần Phong lập tức chùng xuống.

Không phải chuyện tốt, ngược lại là chuyện xấu!

Bởi vì, vết thương của hắn có thể nhanh chóng lành lại, là triệu chứng của người sống như chết.

Nếu Phản Hồn Hương thật sự có tác dụng, đáng lẽ cũng đã được chữa khỏi rồi.

Nhưng, hiện giờ triệu chứng người sống như chết vẫn còn, chứng tỏ Phản Hồn Hương không có tác dụng gì cả?

Điểm mấu chốt là, Trần Phong lại không nhịn được sờ vào miệng mình.

Ngay sau đó, hắn cũng xác nhận, hai chiếc răng nanh trong miệng vẫn còn.

Chuyện gì vậy?

Ý thức được mình không được hồi sinh, Trần Phong ngũ vị tạp trần.

Chẳng lẽ, Phản Hồn Hương không thể khiến người ta chết đi sống lại?

Tác dụng thật sự của nó, chỉ có thể khiến người chết sống lại?

Chương 220

Nghĩ đến đây, lòng Trần Phong càng thêm nặng nề.

Nhưng hắn cũng biết, bây giờ không phải là lúc tính toán những chuyện này, phải tìm cách sống sót rời đi.

Bởi vì, chỉ có an toàn rời đi, mới có khả năng đi tìm hiểu bí mật của người sống như chết.

Nếu đã như vậy, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Trong tình huống này, mấy người Trần Phong đều cố gắng đè nén những nghi vấn trong lòng, kiên nhẫn chờ đợi.

Theo thời gian dần trôi, mặt trăng trên bầu trời ngày càng lệch về phía tây.

Khoảng một tiếng sau, Trần Phong phát hiện mặt trăng sắp lặn.

Chứng tỏ, hiện giờ sắp bốn giờ.

Đêm trong núi đến nhanh, nhưng đi cũng nhanh.

Nếu không có gì bất ngờ, khoảng năm giờ, cũng tức là nửa tiếng nữa, trời sẽ sáng.

Điều đáng lo ngại là, thêm một chút thời gian nữa, ước tính sẽ rơi vào bóng tối tuyệt đối kéo dài mười mấy phút.

Trong khoảng thời gian đó, tình hình trong núi ước tính thật sự là không thấy năm ngón tay.

Chỉ hy vọng, trong khoảng thời gian này, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Trong lòng nghĩ vậy, mấy người Trần Phong gần như dùng mắt chăm chú nhìn mặt trăng dần dần biến mất.

Đợi khi mặt trăng cuối cùng lặn xuống, một trận bóng tối khiến người ta từ đáy lòng cảm thấy hoảng sợ, cuối cùng cũng ập đến.

Cú cú~ Cú cú!

Trong phút chốc, trong rừng chỉ còn tiếng bước chân của xác khô, và tiếng chim cu kêu.

Trần Phong gần như dùng tay bịt cả hơi thở, không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Không có gì khác!

Bởi vì, bây giờ cũng không nhìn thấy, mắt tốt như Trần Phong mà ngay cả một mét cũng không phân biệt được người hay quỷ.

Trong trạng thái tối đen như mực này, chỉ có thể cố gắng hết sức không phát ra tiếng động.

Sau đó, trong lòng không ngừng cầu nguyện, bóng tối này nhanh chóng qua đi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây...

Khoảng mười mấy phút sau, Trần Phong đột nhiên phát hiện, trên đỉnh đầu lại lần nữa tỏa ra một chút ánh sáng.

Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy mặt trăng ở chân trời đã biến mất, trên đỉnh đầu không biết từ lúc nào đã hửng sáng.

Chứng tỏ, thời gian tối nhất trước bình minh đã qua, trời sắp sáng rồi.

"Hù~", Trần Phong thở phào nhẹ nhõm.

Trong giây tiếp theo, Trần Phong lại đột nhiên nghe thấy, Bàn Tử ở không xa hét lên như điên với hắn.

"Lão Trần!

Nhìn dưới chân kìa!" ?!

Đột nhiên nghe thấy tiếng hét, Trần Phong lập tức cúi đầu nhìn.

Không nhìn thì thôi, đồng tử Trần Phong lập tức co lại!

Bởi vì, trong bóng tối vừa rồi, Trần Phong không phát hiện có một con xác khô đã leo lên.

Nhìn kỹ, thấy con xác khô đó đang bám vào thân cây, một miệng định cắn vào chân hắn.

"Vãi chưởng!" Nhận ra điều này, Trần Phong lập tức từ trên cây đứng dậy.

Nhưng, con xác khô đó vẫn không từ bỏ, tiếp tục leo lên.

Nhưng, Trần Phong muốn phản kích, lại phát hiện trên người không có gì để dùng.

Ngay cả dao găm, cũng đã mất rồi...

Chết chắc rồi?!

"Ngô!" Lúc này, Trần Phong đột nhiên đồng tử co lại.

Cúi đầu nhìn, thấy con xác khô đó một tay túm lấy mắt cá chân hắn, sau đó Trần Phong cảm thấy cơ thể mình, không bị khống chế mà bị kéo xuống.

Trong phút chốc, trong đầu Trần Phong gần như trống rỗng, chỉ có thể mặc cho con xác khô đó kéo mình rơi xuống.

"Lão Trần!" "Trần huynh đệ!" Giờ phút này, Bàn Tử và mọi người đều không nhịn được kinh hô.

Nhưng, có hét nữa cũng vô ích, Trần Phong gần như bị thứ đó túm lấy mắt cá chân, kéo thẳng xuống cây.

Bịch!

Lập tức, cùng với một tiếng động trầm đục, lưng Trần Phong trực tiếp ngã xuống đất.

Khoảng cách hai mét, lập tức khiến hắn ngã đến thất điên bát đảo.

Nhưng Trần Phong biết, lúc này không thể chậm trễ.

Nghĩ đến đây, Trần Phong gần như theo phản xạ lật người lại.

Nhưng, khi ngẩng đầu nhìn, phát hiện con xác khô vừa kéo hắn xuống, lập tức lao tới.

Nhưng chưa hết!

Bởi vì, những con xác khô xung quanh dường như đều đã cảm nhận được.

Ngay khoảnh khắc Trần Phong rơi xuống đất, tất cả xác khô xung quanh, đều tìm thấy mục tiêu.

Trong phút chốc, những con xác khô đó như phát điên, đột ngột vây lại, bao vây Trần Phong.

"Lão Trần!" Lúc này, Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo đều bị dọa đến hồn bay phách tán.

Bàn Tử càng kích động đến hai mắt trợn tròn, nhưng lại không có chút biện pháp nào.

Súng săn không còn!

Nếu muốn cứu người, chỉ có thể trực tiếp lao xuống!

Điểm mấu chốt là, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất nhìn nhau một cái, hai người không nói hai lời, trực tiếp nhảy xuống cây, lập tức lao về phía Trần Phong.

Hai người họ, là bạn sinh tử với Trần Phong.

Trong lúc mấu chốt có thể xả thân vì nghĩa là chuyện tất nhiên,

nhưng điều khiến người ta không ngờ là, Lưu Kim Bảo vốn tiếp xúc không nhiều với Trần Phong, lúc này cũng lập tức lao xuống.

Lập tức, ba người đột ngột lao về phía Trần Phong, trực tiếp chui vào trong bầy xác sống.

Nhưng, làm vậy thì có ích gì?

Lúc này, chỉ thấy bốn người Trần Phong bị bầy xác sống đó bao vây, lúc này muốn lên cây trốn tránh cũng không kịp nữa.

Số lượng xác khô quá lớn, trong chớp mắt đã vây kín không một kẽ hở!

Hỏng rồi... chết chắc rồi!

Lúc này, lòng Trần Phong chùng xuống.

Khi nhìn thấy Bàn Tử và Ngô Bát Nhất và mấy người, một luồng lửa giận cũng từ đáy lòng Trần Phong bùng lên.

Mẹ kiếp!

Chương 221

Người sống sao có thể để một đám bánh tông lớn giết chết được?

“Bàn Tử!

Dao găm đưa tôi!” “Lão Trần!

Liều mạng thôi!” Lúc này, mấy người Trần Phong đều đã chuẩn bị sẵn sàng để chết.

Họ đều hiểu, liều chết một trận rồi bị giết ở đây, cũng còn hơn là bị ăn đến xương cốt cũng không còn!

Hiểu rõ những điều này, mấy người đều lập tức chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể liều chết một trận.

Nhưng, ngay khi những con xác khô đó sắp lao tới, chuyện không ngờ đã xảy ra.

Rầm rầm~ Đột nhiên, liên tục có tiếng ngã vang lên.

Trần Phong nhìn kỹ, đột nhiên phát hiện những con xác khô sắp lao tới, tất cả đều lần lượt ngã xuống.

Giây tiếp theo, tình huống càng bất ngờ hơn xuất hiện.

Chỉ thấy, trong bầy xác sống xung quanh, như bị lây nhiễm virus.

Trong vòng chưa đầy vài giây, lấy họ làm trung tâm, những con xác khô đó đều đã ngã xuống.

Trông như hồng thủy lan ra, trong chớp mắt đã không còn uy hiếp.

Tình hình gì đây?

Thấy cảnh này, Trần Phong và Ngô Bát Nhất và mấy người, đều ngây người tại chỗ không nhúc nhích.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây...

Vù~ Một cơn gió nhẹ thổi qua, mồ hôi lạnh trên mặt Trần Phong không ngừng chảy xuống.

Lúc này, họ vẫn giữ nguyên tư thế chuẩn bị liều mạng, nhưng lại cảm thấy toàn thân như bị rút cạn sức lực.

Bịch!

Lập tức, Bàn Tử đột nhiên ngã ngồi xuống đất.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất và Trần Phong, cũng lần lượt nhìn nhau một cái, rồi từ từ ngồi xuống.

Lúc này, ngay cả Lưu Kim Bảo cũng ngồi phịch xuống đất.

Ực!

Nuốt nước bọt, Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn được, quay đầu lẩm bẩm: "Lão Trần...

Lão Ngô!

Mấy... mấy con xác khô này, đều chết hết rồi?

Không động đậy nữa?" Lúc này, nghe lời hắn, Lưu Kim Bảo cũng cẩn thận dùng tay chọc vào bộ xương dưới chân.

Điều khiến người ta không thể tin nổi là, hắn phát hiện những bộ xương này thật sự không động đậy nữa.

Chuyện gì vậy?

Dưới sự kỳ lạ này, mấy người không nhịn được trực tiếp nằm xuống đất, thở hổn hển.

Ngay sau đó, cùng với thể lực dần dần hồi phục, mấy người Trần Phong qua khe hở mờ ảo trong rừng, thấy bóng đêm trên bầu trời bị xua tan, vầng sáng trắng ở chân trời dần dần sáng lên.

Giây tiếp theo, một luồng ánh sáng đỏ, từ ngoài khu rừng không xa sáng lên.

Mấy người cẩn thận ngẩng đầu nhìn, thấy một vầng mặt trời màu vàng, từ chân trời từ từ nhô lên.

Thấy cảnh này, trong lòng mấy người không khỏi nảy ra một ý nghĩ.

Trời sáng rồi... trời cuối cùng cũng sáng rồi!

Đợi đã... lúc này, Trần Phong đột nhiên không nhịn được nhíu mày.

Hắn cẩn thận ngửi ngửi, đột nhiên phát hiện mùi hương thoang thoảng trong không khí, dường như đã biến mất?

Tình hình gì đây?

Ban đầu Trần Phong cho rằng, vì trời sáng, nên những con xác khô đó mới ngã xuống.

Nhưng, lúc này lại phát hiện, sự việc dường như không đơn giản như vậy.

Bởi vì, lúc đó ở trên đỉnh núi, do Phản Hồn Hương cháy, Trần Phong đã ngửi thấy một mùi hương kỳ dị.

Mùi vị kỳ lạ đó, trước đó ở trong rừng, cũng vẫn còn ngửi thấy một chút.

Nhưng kỳ lạ là, vào lúc này, dù cố gắng ngửi thế nào, cũng không ngửi thấy mùi hương kỳ lạ đó nữa.

Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ, vì mùi hương của Phản Hồn Hương, đã không biết từ lúc nào tan biến?

Hóa ra, Phản Hồn Hương cũng có giới hạn thời gian.

Nếu mùi hương tan đi, vậy thì những tử thi được hồi sinh sẽ ngã xuống lại.

Nghĩ đến khả năng này, Trần Phong không khỏi nhìn xung quanh, phát hiện rất có thể mình đã đoán đúng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong nằm trên đất, liền không nhịn được ôm mặt vừa khóc vừa cười.

"He he... tôi biết rồi!

Mùi hương của Phản Hồn Hương không còn nữa... tôi sống rồi!" Đột nhiên nghe thấy những lời này của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mấy người mới quay đầu lại.

Sau đó, Ngô Bát Nhất là người đầu tiên không nhịn được, hỏi Trần Phong: "Lão Trần...

ý cậu là sao?!" Lúc này, nghe lời của Ngô Bát Nhất, Bàn Tử và hai người kia cũng lập tức quay đầu nhìn về phía Trần Phong.

Dù sao, tình huống vừa rồi quá kỳ lạ, hiện tại vẫn không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Nghe lời hắn, Trần Phong cũng từ trên đất ngồi dậy.

Điều chỉnh lại biểu cảm, Trần Phong mới hoàn hồn.

"Hù..." Hít sâu một hơi, Trần Phong điều chỉnh lại tâm trạng rồi mới nói với Ngô Bát Nhất và mọi người: "Bây giờ tôi mới hiểu...

Tác dụng của Phản Hồn Hương không phải là làm người ta sống lại, mà là khiến xác chết thi biến.

Nhưng thời gian thi biến có giới hạn..." "Thời gian có giới hạn sao?" Nghe Trần Phong nói vậy, mấy người Ngô Bát Nhất đều nhíu mày.

Thấy vẻ mặt của họ, Trần Phong tiếp tục giải thích: “Đúng vậy...

Trước đây trong rừng, tôi có thể ngửi thấy mùi Phản Hồn Hương.

Nhưng bây giờ, trời vừa sáng thì không còn mùi gì nữa.

Nếu tôi không đoán sai, tác dụng của Phản Hồn Hương trong Dạ Minh Châu là để nó không thể bị đốt cháy.

Một khi Phản Hồn Hương được lấy ra, nó sẽ tự cháy dù không có gió, sau đó sẽ thúc đẩy xác chết thi biến.” “Nếu đúng là như vậy, thì chuyện Phản Hồn Hương được bọc trong Dạ Minh Châu cũng có thể giải thích được.

Hơn nữa, bây giờ tôi không ngửi thấy mùi đó nữa, chứng tỏ mùi của Phản Hồn Hương có giới hạn thời gian.

Chương 222

Hết thời gian, những xác chết kia sẽ biến trở lại thành xương cốt...” Nghe Trần Phong nói vậy, hai người Ngô Bát Nhất không khỏi nhìn sang Lưu Kim Bảo.

Bởi vì, Lưu Kim Bảo thuộc dòng dõi Tả Lĩnh đạo chúng, một mạch dựa vào khứu giác nhạy bén để tìm mộ.

Đúng lúc này... sau khi nghe xong lời của Trần Phong, Lưu Kim Bảo cũng hít sâu một hơi.

Ngay sau đó, mắt gã sáng lên, gật đầu một cách trịnh trọng với hai người Ngô Bát Nhất.

Nhận được sự xác nhận, hai người Ngô Bát Nhất có chút nhìn nhau không nói nên lời.

Rốt cuộc, sao họ cũng không thể hiểu nổi, trên đời lại có chuyện kỳ lạ đến vậy?

Nhưng lúc này, Trần Phong lại trực tiếp xác nhận: “Cũng đừng không tin, trước đây chúng ta đã gặp bao nhiêu chuyện kỳ quái rồi, nào là Thi Hương Ma Dụ, nào là Thi Miết, chẳng lẽ chuyện này không thể tồn tại sao?” “Nếu tôi không đoán sai, cái gọi là Phản Hồn Hương này, thực chất là một thứ có thể khiến xác chết thi biến.

Nhưng nó luôn có giới hạn thời gian...

Nói cách khác...” Nói đến đây, sắc mặt Trần Phong cũng u ám đi nhiều.

Sau đó, anh đột nhiên nói một cách nghiêm túc: “Tôi cảm thấy, trên thế giới này thực ra không hề có phương pháp nào khiến con người thật sự trường sinh bất tử.” “Cái gọi là Phản Hồn Hương, hay binh

thư tôi gặp ở Miêu Lĩnh, đều chỉ là phương pháp khiến người chết thi biến mà thôi.” Nói đến đây, ánh mắt Trần Phong cũng tối sầm lại.

Bởi vì anh cuối cùng cũng hiểu ra, trên đời này, vốn dĩ không có thuật trường sinh!

Vậy thì, nếu đã như vậy, có cách nào giải trừ lời nguyền người sống không?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trần Phong không được tốt cho lắm.

Nhưng đúng lúc này...

“Lão Trần...

Rồi sẽ có cách thôi!

Chỉ cần chúng ta nỗ lực đi tìm, cuối cùng cũng sẽ tìm được Mộc Trần Châu và những thứ chúng ta cần!” Đúng lúc này, người vẫn im lặng từ nãy đến giờ là Ngô Bát Nhất, đột nhiên lên tiếng nói với Trần Phong.

Nghe lời anh ta, Trần Phong cũng ngẩng đầu, âm thầm gật đầu.

Đúng vậy!

Ngô Bát Nhất nói đúng...

Nếu cứ suy sụp như vậy, người chết cũng không thể sống lại được.

Thế thượng vô nan sự, chỉ phạ hữu tâm nhân! (Trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ lòng người không bền!) Rốt cuộc, bất kể là chuyện gì, đều phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, và hy vọng vào điều tốt nhất!

Nghĩ đến đây, Trần Phong cuối cùng cũng lấy lại tinh thần.

Sau đó, anh quay người nói với mấy người kia: “Được rồi, chúng

ta nghỉ ngơi cũng đủ rồi, tranh thủ thời gian quay về thôi.

Trước tiên về nhà trọ gần đây, tìm chỗ nghỉ ngơi, xử lý vết thương, sáng mai chúng ta xem xét tình hình khác sau." Nghe lời Trần Phong, mấy người kia cũng đều gật đầu.

Thế là, họ không nói nhiều nữa, trực tiếp thu dọn đồ đạc, sau đó rời khỏi khu rừng, hướng về phía miêu trại gần đó.

Nhưng, Trần Phong không định quay lại miêu trại, mà dự định đi thẳng đến nhà trọ.

Rốt cuộc, Lưu Kim Bảo cũng không phải người của miêu trại, nên không cần thiết phải quay về đó.

Chỉ có điều, khi mấy người Trần Phong sắp rời khỏi Bình Sơn, anh không kìm được mà quay đầu lại nhìn thoáng qua ngọn núi phía sau.

Nhìn ngọn núi trước mắt, trong lòng Trần Phong trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Ngọn Bình Sơn này, ai có thể ngờ bên trong lại chôn cất mộ của Dương Ngọc Hoàn quý phi?

Con người trăm năm, cuối cùng cũng chỉ là một nắm đất vàng.

Ngọn Bình Sơn này, dường như cũng vậy, dù cho lúc sinh thời có huy hoàng đến đâu, sau khi chết cũng không ai biết đến.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lại củng cố thêm niềm tin đối với lời nguyền người sống.

Bất kể thế nào, nếu trên đời này ngay cả Bánh tông cũng tồn tại, thì nhất định sẽ có cách giải trừ lời nguyền, chỉ là hiện tại chưa tìm thấy mà thôi.

Trần Phong tin rằng, chỉ cần kiên trì, nhất định sẽ có cách để biến

trở lại thành người sống.

Vừa nghĩ, Trần Phong vừa băng qua khu rừng, sau đó nhân lúc trời còn sáng mà xuyên qua Miêu Lĩnh.

Khoảng chừng hoàng hôn, Trần Phong cuối cùng cũng đến được khu thành thị gần Tương Tây.

Đêm đó, Trần Phong tùy tiện tìm một nhà trọ rồi nghỉ lại.

Cả đêm, mấy người Trần Phong đều ngủ rất ngon, rốt cuộc ở trong mộ đã quá mệt mỏi rồi.

Một đêm trôi qua, gần như là ngủ một giấc đến sáng.

Sáng hôm sau, mấy người Trần Phong đến ga xe lửa Tương Tây.

Ba người Trần Phong trực tiếp mua vé tàu về Kinh thành, không chuẩn bị tiếp tục ở lại đây.

Về phần Lưu Kim Bảo, gã là người Tương Tây, không định theo Trần Phong về Kinh thành.

Trước ga tàu, Lưu Kim Bảo tiễn mấy người Trần Phong vào ga.

"Lưu huynh đệ, lần này tôi về, không biết khi nào mới quay lại Tương Tây." Nghe lời Trần Phong, Lưu Kim Bảo cũng cảm khái nói: "Tôi biết...

Lần này bất kể thế nào, các anh đã giúp tôi, tìm ra chân tướng cho đám huynh đệ đạo chúng của tôi.

Sau này nếu có việc gì cần đến, cứ gọi cho tôi một tiếng, dòng dõi Tả Lĩnh chúng tôi tuyệt đối tuân theo hiệu lệnh của Phát Khâu, đổ đấu Tả Lĩnh không dám không theo!" Vừa nói, vẻ mặt Lưu Kim Bảo vô cùng kích động.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên chen vào: "Thôi được rồi...

Lưu huynh đệ, nếu có thời gian thì đến Kinh thành tìm tôi.

Đến lúc đó, tôi mời ông ra Đại Sách Lan, thịt dê xiên nướng bao no!" "Thôi đi, hai cân thịt dê xiên nướng còn không đủ cho ông nhét kẽ răng." Lúc này, Ngô Bát Nhất lại cười mắng một câu.

Còn Trần Phong, nhìn mấy người trêu chọc nhau, lại đột nhiên nghiêm túc nói: "Lưu huynh đệ, có thời gian hãy đến Kinh thành tìm tôi." Không vì gì khác!

Trần Phong cảm thấy, Tả Lĩnh đạo chúng quả thực rất hiếm có, ở thời đại này, muốn tập hợp đủ bốn đại môn phái đạo mộ gần như là không thể.

Vì vậy, nếu sau này gặp phải ngôi mộ nào khó nhằn, có lẽ thật sự sẽ phải mời Nam phái Tả Lĩnh.

Lời vừa dứt, Trần Phong cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp dẫn Bàn Tử và Ngô Bát Nhất lên tàu.

Khoảnh khắc tiếp theo, cửa tàu đóng lại, người vào trong sắp rời khỏi Tương Tây, quay trở lại Kinh thành. *** Tương Tây cách Kinh thành không quá xa, khoảng chừng hai ngày đi tàu.

Sáng sớm hai ngày sau, một chuyến tàu từ Tương Tây từ từ cập bến ga xe lửa Kinh thành.

Ba người Trần Phong sau khi xuống tàu, gần như bị đám đông chen lấn ra khỏi sân ga.

Sau khi ra khỏi sân ga, họ cũng nhanh chóng len lỏi qua đám đông, chen ra khỏi ga xe lửa.

"Lão Trần...

Có dự định gì không?" Sau khi ra khỏi ga, Ngô Bát Nhất không kìm được hỏi Trần Phong.

Rốt cuộc, lần này trở về Kinh thành, hoàn toàn không có chút manh mối nào cho bước tiếp theo.

Nếu không tìm việc gì đó để làm, e rằng cũng không có gì để làm.

Nghe lời Ngô Bát Nhất, Trần Phong suy nghĩ hai giây rồi nói: "Không vội...

Cứ nghỉ ngơi trước đã, đợi nghỉ ngơi xong xuôi chúng ta đi tìm Đại Kim Nha, trước tiên đem món đồ lấy được từ Tương Tây đi 'hóa sương'.

Sau đó, chúng ta lại tìm xem, có manh mối nào về Mộc Trần Châu và những thứ khác không." "Thời gian này, chúng ta ai cũng đừng gây chuyện, cứ nghỉ ngơi trước đã." Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu.

Quả thực như Trần Phong nói, thời gian qua họ đã quá năng nổ rồi.

Chương 223

Nhưng đáng tiếc là, thứ cần tìm vẫn chưa có manh mối.

Chuyến đi Tương Tây lần này, gần như khiến họ chín chết một sống, nên nghỉ ngơi một thời gian.

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất cũng âm thầm gật đầu.

Nhưng, đúng lúc này, Bàn Tử vẫn im lặng từ nãy đến giờ đột nhiên nói: "Còn làm gì nữa?

Bàn gia đây sắp thèm chết món thịt dê xiên nướng rồi, chúng ta tìm một quán ăn no nê một bữa, có chuyện gì ăn xong rồi nói." Nhưng lời vừa dứt, Ngô Bát Nhất đã mắng: "Chỉ biết ăn, lúc ở Tương Tây thịt xá cũng ăn không ít, toàn ăn vào bụng chó hết rồi à?" "Thế sao mà giống được?

Thịt dê xiên nướng, là hương vị đặc trưng của Kinh thành chúng ta, sao có thể giống với những thứ khác được?" Nghe lời Ngô Bát Nhất, Bàn Tử lại chẳng thèm để ý.

Tiếp theo, mấy người không cãi lại được Bàn Tử, đành đi thẳng đến Đại Sách Lan.

Rốt cuộc, Ngô Bát Nhất và Trần Phong cũng đã lâu không về, nói thật cũng có chút thèm món thịt dê xiên nướng lẩu đồng.

Thế là, mấy người trực tiếp tìm một quán ăn trên phố Đại Sách Lan.

Sau đó, hào hứng gọi năm cân thịt dê tươi, lại gọi thêm mấy phần tạc quán tràng và đậu phụ thối.

"Ăn chậm thôi, không ai tranh với ông đâu!" Nhìn Bàn Tử ăn như hổ đói, Ngô Bát Nhất cảm thấy có chút đau đầu.

Bàn Tử lại vừa ăn vừa nói: “Không sao, ở quân doanh ba năm, heo nái cũng thành Điêu Thuyền.

Đừng nói nữa, mấy ngày nay tôi thật sự thèm chết đi được.” Vừa nói, Bàn Tử không ngừng nhét thịt dê vào miệng.

Chứng kiến cảnh này, Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhìn nhau, hai người cũng chỉ cười không nói.

Đúng vậy... lần này thoát chết trong gang tấc, tuy cuối cùng đã sống sót, nhưng có thể ăn lại món ăn quê nhà, cũng có cảm giác như sống sót sau kiếp nạn.

Thế là, hai người cũng không nói nhiều nữa, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị.

Đợi mấy người Trần Phong ăn gần xong, đã là hai giờ chiều.

Tiếp theo, mấy người nghỉ ngơi một lúc, Ngô Bát Nhất liền trực tiếp đứng dậy nói: “Lão Trần, cũng gần rồi, nên đi thôi.” Nhìn thoáng qua Bàn Tử, Trần Phong cũng gật đầu.

Thế là, ba người nghỉ ngơi xong, liền trực tiếp rời khỏi Đại Sách Lan, hướng về phía Phan Gia Viên.

Lòng vòng một hồi, ba người Trần Phong lại một lần nữa đến trước cửa tiệm của Đại Kim Nha.

Kỳ lạ là, cửa tiệm của Đại Kim Nha vẫn đóng chặt.

Chứng kiến cảnh này, mấy người Trần Phong không khỏi có chút kinh ngạc.

Bởi vì, ban ngày mà đóng cửa tiệm, khả năng duy nhất là chủ tiệm đang có khách riêng.

Nhưng kỳ lạ là, mấy người Trần Phong ghé tai nghe mấy giây, lại

phát hiện trong tiệm không có bất kỳ âm thanh nào.

Trong tình huống này, Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn được tiến lên gõ cửa.

“Đại Kim Nha!

Mở cửa!” Cạch!

Ngay sau đó, cửa tiệm mở ra, Đại Kim Nha thò đầu ra từ trong cửa.

Đợi đến khi nhìn thấy ba người Trần Phong, lập tức nhiệt tình mời mấy người vào trong.

Lần nữa vào trong tiệm của Đại Kim Nha, mấy người Trần Phong quan sát một lượt, chỉ thấy trong tiệm dường như không có gì thay đổi.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong cũng trực tiếp nói: “Kim gia... cái mặt nạ lần trước...” Nghe lời Trần Phong, Đại Kim Nha vội vàng nói: “Ây da, Trần gia, thật ngại quá.

Nói thật, cái mặt nạ lần trước ngài để ở chỗ tôi quý giá quá, tôi đã giới thiệu cho mấy vị khách hỏi giá, kết quả vừa nghe giá cả họ đều không bàn tiếp.

Đợi thêm một thời gian nữa, tôi đoán món đồ này có thể bán được giá cao hơn một chút.” Nghe vậy, mấy người Trần Phong cũng không để trong lòng.

Sau đó, Trần Phong cũng trực tiếp thẳng thắn nói: “Cái mặt nạ lần trước cứ để đó, lúc nào có người mua thì nói sau.

Lần này, tôi có món đồ khác cho ngài xem...” Nghe lời Trần Phong, Đại Kim Nha lập tức hứng thú.

Thế là, Trần Phong liếc mắt ra hiệu cho Bàn Tử, ngay sau đó Bàn

Tử liền lấy cây san hô đỏ lần trước từ trong ba lô ra.

Sau đó, Đại Kim Nha nhận lấy cây san hô cẩn thận quan sát, ánh mắt của gã cũng trở nên nghiêm túc chưa từng có.

Sau khoảng mười mấy phút, Đại Kim Nha mới hạ giọng nói: "...

Là đồ đời Đường phải không?

Các ngài đi về phía Nam à?" Nghe lời Đại Kim Nha, Trần Phong và những người khác nhìn nhau.

Sau đó, Ngô Bát Nhất trực tiếp hỏi: "Kim gia, ngài nhìn ra được sao?" Nghe lời Ngô Bát Nhất, Đại Kim Nha mới cười nói: "Phương Bắc chúng ta tuy là cố đô của sáu triều đại, nhưng đồ tùy táng trong mộ thường lấy vàng bạc làm chủ.

Giống như loại san hô, bích tỷ này, đa số đều chỉ có trong các ngôi mộ ở phương Nam." "Về phần cây san hô này, cao sáu mươi centimet...

Các ngôi mộ lớn sau thời nhà Minh về cơ bản sẽ không dùng đồ tùy táng quý giá như vậy.

Nếu tôi không nhìn nhầm, món đồ này tám chín phần là cuối đời Đường." Nghe lời Đại Kim Nha, Trần Phong cũng không khỏi cảm thán: "Mắt nhìn tốt lắm...

Vậy ngài xem, món đồ này trị giá bao nhiêu tiền?

Nếu giá cả hợp lý, cũng cứ để ở chỗ ngài." Nghe Trần Phong nói vậy, Đại Kim Nha cũng gật đầu, sau đó nói: "Nói thật, Trần gia, các ngài đã đến ngôi mộ nào, lời này tôi không nên hỏi.

Nhưng cứ yên tâm, Đại Kim Nha tôi cũng lăn lộn trong nghề này bao nhiêu năm rồi, quy củ tôi hiểu." "Xuất xứ tôi không hỏi, nếu các ngài yên tâm thì cứ để món đồ này ở chỗ tôi.

Nếu có người mua ra giá hợp lý, lúc nên bán thì ngài cũng đừng bận tâm, lúc đó tôi trực tiếp bán đi rồi báo lại cho ngài sau." *** Nghe lời Đại Kim Nha, mấy người Trần Phong nhìn nhau.

Đúng vậy!

Đại Kim Nha tuy không phải trộm mộ, nhưng trong ngành này cũng là tay lão luyện.

Hơn nữa, mấy người Trần Phong đã hợp tác với gã mấy lần, cũng biết gã quả thực là người giữ chữ tín.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền gật đầu trước.

Sau đó, trực tiếp nói với Đại Kim Nha: "Lời hứa của Kim gia tôi đều tin được, vậy món đồ này cứ để ở chỗ ngài, nếu có người thích hợp thì cứ tự nhiên bán.

Lúc đó, tiền chia thế nào trong lòng tôi cũng có tính toán." Nghe vậy, Đại Kim Nha lập tức vỗ tay.

Sau đó hưng phấn nói: "Được thôi...

Mấy vị tin tưởng Đại Kim Nha tôi, đó chính là lời hứa tốt nhất đối với tôi rồi.

Lúc đó, đợi món đồ bán được, tôi sẽ thông báo cho các vị ngay lập tức." Nghe vậy, mấy người Trần Phong cũng yên tâm.

Nhưng, đúng lúc này, khi Bàn Tử và Ngô Bát Nhất chuẩn bị rời đi, Trần Phong lại đột nhiên nói: "Kim gia...

Có một câu không biết có nên hỏi không.

Nhưng tôi vẫn muốn hỏi, cửa của ngài lúc nãy đóng, trong nhà không phải có khách khác sao?" Hỏi ra câu này, không phải Trần Phong đa nghi, mà chuyện này quả thực có chút kỳ lạ.

Rốt cuộc nhìn thấy cửa đóng, vào trong rồi lại không có ai.

Tình huống này, không thể không khiến Trần Phong suy nghĩ nhiều...

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng mới hoàn hồn, sau đó Bàn Tử càng trực tiếp nói: "Kim gia, ngài làm vậy không được tốt đâu nhé.

Tôi coi ngài là huynh đệ, có chuyện gì lại giấu tôi?" Lúc này, lại nhìn Đại Kim Nha.

Chỉ thấy, sau khi nghe xong lời Trần Phong, gã mới đột nhiên vỗ trán nói: "Xem tôi này... sao lại quên mất chứ?

Quả thực có khách, các vị cũng quen.

Chương 224

Nhưng, người đó nói với tôi, vốn định đợi các vị về rồi, mới đến cửa bái phỏng.” “Thôi được rồi...

Các vị đều nhìn ra rồi, vậy tôi cũng không giấu nữa.” Nói rồi, Đại Kim Nha hướng về phía sau vẫy vẫy tay.

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất và Trần Phong cũng nhìn nhau, hai người đều bất giác nhíu mày.

Tình huống gì đây?

Khách của Đại Kim Nha, họ đều quen?

Sẽ là ai nhỉ?

Nhưng vào khoảnh khắc tiếp theo...

“Lão Trần...

Lão Ngô, Bàn Tử!” Đột nhiên, một giọng nữ quen thuộc, mạnh mẽ vang lên từ sau cánh cửa.

Nghe giọng nói này gọi tên, ba người Trần Phong không khỏi trợn tròn mắt.

Giây tiếp theo, chỉ thấy theo tiếng gọi, một bóng dáng phụ nữ xinh đẹp đột nhiên bước ra từ sau cánh cửa.

Chỉ thấy, người phụ nữ này mặc một bộ đồ bó sát, dáng vẻ khá quen thuộc.

Tuyết Lê?

Nhìn dung mạo của người phụ nữ này, ba người Trần Phong lập tức dụi mắt.

Cũng đừng nói là Trần Phong, sao họ cũng không thể ngờ được, cô gái ngoại quốc này sao lại đột nhiên xuất hiện trong tiệm của Đại Kim Nha?

Nhưng bất kể thế nào, Tuyết Lê lúc này cũng đã đi tới, sau đó trực tiếp ngồi xuống đối diện Trần Phong.

Ngay sau đó, nghe thấy Đại Kim Nha đột nhiên cười gượng.

"Trần gia, Ngô gia...

Cô Hà hôm qua đã đến rồi, tôi nói với cô ấy là ba vị đã đi về phía Nam, cô ấy nhất quyết đòi ở đây đợi." "Tôi hỏi cô ấy có việc gì, cô ấy cũng không nói.

Nhưng...

Đợi các vị đến, tôi cũng mới dám nói chuyện..." Nghe lời Đại Kim Nha, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng không khỏi nhìn về phía Tuyết Lê.

Lúc này, Tuyết Lê cũng đang đánh giá ba người Trần Phong.

Chỉ thấy, người phụ nữ này bao nhiêu ngày không gặp, dường như không có chút thay đổi nào.

Chỉ là, Trần Phong cũng không hiểu, cô ấy không phải đã ra nước ngoài rồi sao?

Lần này, mới chưa đầy một tháng, đã về rồi?

Sự xuất phản thường tất hữu yêu (Chuyện bất thường ắt có yêu ma), người phụ nữ này quay lại tìm họ, tuyệt đối có nguyên nhân.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp hỏi: "Cô Hà, không phải cô đưa giáo sư Trần ra nước ngoài chữa bệnh rồi sao?

Sao vậy, lần này về nhanh thế?" Nghe lời Trần Phong, hai người

Bàn Tử cũng gật đầu.

Sau đó, mấy người cùng nhau nhìn về phía Tuyết Lê, chỉ thấy cô ấy đột nhiên mỉm cười, sau đó nghiêm túc nói: "Lão Trần...

Nói thật với anh, bệnh tình của giáo sư Trần đã có chuyển biến tốt.

Vì vậy, lần này tôi mới quay về Hoa Hạ, nhưng..." Nói đến đây, Tuyết Lê đột nhiên nhìn về phía Đại Kim Nha.

Nghe ra ý trong lời nói, Trần Phong lại gật đầu trực tiếp nói: "Không sao, cứ nói thẳng, Kim gia là người của chúng ta." "Cảm ơn Trần gia...

Nhưng, quy củ tôi hiểu, các vị cứ nói chuyện, tôi ra phía sau xem một chút." Nghe lời Trần Phong, Đại Kim Nha lập tức cảm ơn một câu.

Nhưng, gã vội vàng đứng dậy, trực tiếp ra hiệu mấy người cứ nói chuyện, còn mình thì đi ra phía sau.

Không vì gì khác!

Ngành này là như vậy...

Đại Kim Nha phụ trách "hóa sương", nếu không tiếp xúc với chuyện đổ đấu, vậy thì có một số tình huống không thể để gã nghe thấy.

Vì vậy, Đại Kim Nha cũng không làm khó mấy người.

Về phần Tuyết Lê, sau khi thấy Đại Kim Nha rời đi, mới cười nói: "Lần này tôi về là vì chuyện này...

Khi ở nước ngoài, tôi đã dò hỏi được một số thông tin.

Có một đội nhân viên khảo cổ, ở trong nước ta đã tìm thấy một ngôi mộ cổ cực kỳ hiếm có.

Sau đó, đội nhân viên khảo cổ đó đã đi thám hiểm, nhưng lại không tìm thấy vị trí cụ thể của ngôi mộ...” “Ngôi mộ nào?!” Nghe lời Tuyết Lê, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng lập tức hứng thú.

Không vì gì khác!

Lần này Tuyết Lê từ nước ngoài trở về, tất nhiên có chuyện lớn cần thương lượng.

Tương đối mà nói, ngôi mộ có thể khiến cô ấy hứng thú, tất nhiên cũng không phải tầm thường.

Hơn nữa, loại mộ này chắc chắn không liên quan đến tiền bạc, mà ngược lại có thể ẩn giấu bí mật.

Rốt cuộc, Tuyết Lê cũng giống như họ, đều mang trên mình lời nguyền của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Cũng đúng lúc này, nghe Ngô Bát Nhất và mọi người đã hứng thú, Tuyết Lê trực tiếp nói: “Các anh đã nghe nói về Mộ Miễn Huyện Võ Hầu chưa?” Mộ Võ Hầu?

Mộ Gia Cát Lượng!

Đột nhiên nghe thấy câu này, Bàn Tử còn chưa hiểu chuyện gì, Trần Phong và Ngô Bát Nhất đã lập tức trợn tròn mắt.

Không vì gì khác!

Bởi vì, hai người đều là chuyên gia đổ đấu, tự nhiên đã nghe nói về Mộ Miễn Huyện Võ Hầu này.

Trong truyền thuyết, theo ghi chép lịch sử, Mộ Võ Hầu chính là mộ của Gia Cát Khổng Minh.

Ngôi mộ này, trong truyền thuyết được chôn cất ở Miễn Huyện, Thiểm Tây.

Chỉ là, trong lịch sử ghi chép ngôi mộ này chỉ là một mộ y quan.

Hiện nay, đã sớm bị nhà nước biến thành khu du lịch, không ai biết thật giả của ngôi mộ.

Nhưng, đã từng có vô số nhà khảo cổ học phỏng đoán, Mộ Miễn Huyện Võ Hầu được tìm thấy hiện nay, thực tế chỉ là một ngôi mộ giả, dùng làm điểm tham quan mà thôi.

Mộ Võ Hầu thật sự, cho đến nay vẫn chưa ai tìm thấy. *** Đặc biệt là Trần Phong, có kiến thức do hệ thống truyền thụ, nên vô cùng am hiểu những ghi chép lịch sử và những dã sử đó.

Trần Phong biết rõ... trong lịch sử đã từng có ghi chép về Mộ Võ Hầu.

Theo đó, Gia Cát Lượng năm đó bệnh chết ở khu vực Ngũ Trượng Nguyên.

Nơi đó do là trung tâm chiến sự, lúc bấy giờ đang giao chiến với Tư Mã Ý.

Vì vậy, Gia Cát Lượng để mộ của mình sau khi chết không bị Tư Mã Ý tìm thấy, đã sử dụng một phương pháp không thể tưởng tượng nổi.

Theo ghi chép lịch sử, lúc đó Gia Cát Lượng hạ lệnh, sau khi chết phải để bốn binh lính khiêng quan tài đi thẳng về phía nam.

Đợi đến khi sợi dây khiêng quan tài bị đứt, nơi quan tài rơi xuống đất chính là nơi chôn cất.

Theo đó, sau khi bốn binh lính khiêng quan tài của Gia Cát Lượng chôn cất thi thể của ông xong, Hậu chủ Lưu Thiện lại trực tiếp chém đầu cả bốn binh lính.

Từ đó về sau, người thật sự biết nơi chôn cất Mộ Võ Hầu, không còn ai nữa.

Về phần Mộ Võ Hầu hiện nay, chỉ là một Võ Hầu Từ do người đời sau xây dựng.

Hiện nay, càng sớm trở thành điểm du lịch.

Chương 225

Thậm chí, còn có địa hình của khu vực Ngũ Trượng Nguyên!

Nơi đó do là trung tâm chiến sự, nên địa hình xung quanh vô cùng phức tạp.

Phía bắc giáp bờ Vị Thủy, phía tây là Thập Nhị Viên Tử Phong, lại vừa đúng là nơi có Võ Hầu Từ.

Phía đông, thì là nơi năm xưa Gia Cát Lượng xây dựng Đốc Quân Đài, bày bố Bát Trận Đồ.

Về phần phía nam càng kinh khủng hơn, nơi đó trực tiếp giáp với Tần Lĩnh!

Cái gọi là Tần Lĩnh, là khu rừng nguyên sinh lớn thứ hai trong nước, địa hình bên trong phức tạp, căn bản không thể có người đi vào.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không khỏi hỏi: "Cô Tuyết Lê...

Cô có bằng chứng nào, có thể chứng minh đội khảo cổ đó đã tìm thấy vị trí của Mộ Võ Hầu không?

Theo tôi được biết, Mộ Võ Hầu được chôn cất ở khu vực Ngũ Trượng Nguyên, nơi đó từng là trung tâm chiến sự, căn bản không thể có bất kỳ manh mối nào phải không?" "Hơn nữa, chúng ta đi tìm Mộ Võ Hầu có ích gì?

Đừng nói với tôi, Mộ Võ Hầu cũng có liên quan đến văn hóa của Tinh Tuyệt Cổ Thành?" Đúng vậy!

Trần Phong biết, Mộ Võ Hầu là ngôi mộ thời Hậu Hán.

Tinh Tuyệt Cổ Thành năm xưa, nhiều nhất là quốc gia Tây Vực từ nghìn năm trước, nơi đó không thể có bất kỳ liên quan nào đến Mộ Võ

Hầu.

Khi Mộ Võ Hầu được xây dựng, Tinh Tuyệt Cổ Thành e rằng còn chưa xuất hiện!

Nhưng vào khoảnh khắc tiếp theo, lại nghe Tuyết Lê đột nhiên nói: "Những gì anh nói tôi hiểu, nhưng cũng không hoàn toàn đúng.

Lần này tôi về từ nước ngoài, đã xem xét những manh mối mà ông nội tôi để lại...

Đoán xem tôi đã thấy gì?" "Gì?!" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất và Trần Phong cũng nhíu mày.

Lúc này, mới nghe Tuyết Lê đột nhiên nói: "Tôi tra được... năm xưa dòng dõi Bàn Sơn của ông nội tôi, đã từng đi điều tra manh mối về Mộ Võ Hầu...

Dòng dõi Bàn Sơn xuất thân từ Tinh Tuyệt Cổ Thành, đời đời chúng tôi lấy việc tìm kiếm Mộc Trần Châu làm nhiệm vụ của mình." "Vậy thì, nếu ông nội tôi đã đi điều tra manh mối về Mộ Võ Hầu, vì vậy tuy tôi không chắc chắn Mộ Võ Hầu có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng ít nhất sẽ có một số manh mối.

Ông nội đi tìm Mộ Võ Hầu, chứng tỏ ngôi mộ thời Hậu Hán này, hẳn là có liên quan đến bí mật trên người tôi..." Nghe vậy, Trần Phong và những người khác cũng đều nhìn nhau.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, Trần Phong lại cảm thấy quả thực có khả năng này?

Thậm chí, Trần Phong cảm thấy với tầm quan trọng của Mộ Võ Hầu, dù không có quan hệ với Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng liệu có thể giải được bí ẩn trường sinh không?

Theo như được biết, Gia Cát Lượng cả đời tinh thông y bốc tinh tượng, đời sau càng nghiên cứu thuật trường sinh.

Nếu Mộ Võ Hầu thật sự ẩn giấu bí mật, liệu có thể giải được bí ẩn trên người họ không?

Nhưng, Mộ Võ Hầu ở đâu?

Điểm mấu chốt là, Trần Phong có dự định đến Mộ Võ Hầu.

Nhưng, anh vẫn bình tĩnh hỏi: "Nói thì không sai, nhưng trong tay cô hiện tại có manh mối về Mộ Võ Hầu không?

Không phải tôi không tin, với phương tiện khoa học hiện nay, chỉ dựa vào những đội khảo cổ đó, e rằng căn bản không thể tìm thấy vị trí ngôi mộ." Nghe lời Trần Phong, hai người Ngô Bát Nhất cũng bình tĩnh lại.

Lúc này, Tuyết Lê mới lại nói: "Vậy chúng ta đi vào vấn đề chính...

Tôi nói thật cho các anh biết, đội khảo cổ mà tôi tìm thấy, quả thực cũng không tìm thấy vị trí của Mộ Võ Hầu." "Nhưng, những nhân viên khảo cổ đó sau khi đến Ngũ Trượng Nguyên, đột nhiên mất tích một cách kỳ lạ." Mất tích?

Nghe vậy, mấy người Trần Phong mới ngẩng đầu lên.

"Mất tích, là ý gì?" Cũng đúng lúc này, nghe Trần Phong nghi vấn, Tuyết Lê mới tiếp lời: "Ý là, họ cũng đã chuẩn bị đầy đủ để đến Ngũ Trượng Nguyên, nhưng trong quá trình khảo cổ tìm mộ, lại mất liên lạc với bên ngoài.

Cho đến hiện tại, người bên ngoài cũng không thể tìm thấy họ, về cơ bản là sống không thấy người, chết không thấy xác." "Về phần địa điểm cuối cùng phát ra tín hiệu, sau khi điều tra đã phát hiện, họ đã mất tích bên trong Tần Lĩnh..." Nghe xong những lời này của Tuyết Lê, mấy người Trần Phong nhìn nhau.

Bàn Tử tuy không hiểu, nhưng Trần Phong và Ngô Bát Nhất lại

âm thầm gật đầu.

Không vì gì khác!

Bởi vì họ biết rõ, việc tìm kiếm mộ táng quả thực là một hành động vô cùng nguy hiểm.

Về phần những nhân viên khảo cổ đó, nếu không tìm thấy manh mối liên quan đến mộ táng, vậy thì chắc chắn sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

Nhưng, những người này lại mất tích một cách kỳ lạ trong quá trình tìm mộ.

Như vậy, không thể không khiến người ta phải coi trọng.

Người ngoài ngành có thể không nhìn ra, nhưng Trần Phong lại mơ hồ cảm thấy, sự mất tích của những nhân viên khảo cổ này, có thể thật sự liên quan đến nguy hiểm trên đường tìm mộ.

Về phần nơi cuối cùng họ đến là Tần Lĩnh?

Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều biết, Tần Lĩnh là khu rừng nguyên sinh lớn thứ hai trong nước, bên trong là khu vực chưa được khai phá quanh năm, xuất hiện nguy hiểm gì ở đó cũng đều có khả năng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, liền trực tiếp nói với Tuyết Lê: "Cô Tuyết Lê...

Nói thật, tạm thời tôi không thể đồng ý.

Cô cũng biết, Tần Lĩnh còn nguy hiểm hơn Ngũ Trượng Nguyên, đó là khu rừng nguyên sinh chưa được khai phá.

Nói thật, những người của đội khảo cổ đó, gặp phải dã thú trong rừng nguyên sinh rồi chết ở đó, cũng không có gì lạ." "Vì vậy, đề nghị của cô tôi cũng không thể xác định, liệu ở đó có phải là Mộ Võ Hầu

không.

Hơn nữa, Ngũ Trượng Nguyên quá rộng lớn, chúng ta không nắm được nhiều manh mối mà đi đến đó, e rằng cũng sẽ không thu hoạch được gì." "Cho nên...

Đợi có thêm nhiều manh mối hơn, chúng ta hãy bàn tiếp..." *** Cuối cùng, Trần Phong nhìn Tuyết Lê một cái, sau đó cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp ra hiệu cho Ngô Bát Nhất.

Ngay sau đó, ba người không nói lời nào mà đứng dậy, trực tiếp đi ra ngoài.

"Kim gia...

Đồ đạc cứ để ở chỗ ngài, có rảnh tôi sẽ quay lại." Nói rồi, Trần Phong thấy Đại Kim Nha đi ra, liền trực tiếp nhắc nhở một tiếng.

Lúc này, Tuyết Lê lại đột nhiên nhắc nhở: "Lão Trần, về suy nghĩ lại đi.

Nếu có ý định, cứ gọi vào số điện thoại lần trước của tôi, tôi sẽ đến tìm anh ngay!" Nghe xong lời của Tuyết Lê, mấy người Trần Phong cũng gật đầu, sau đó trực tiếp rời đi.

Nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ chiều.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất đột nhiên hỏi: "Lão Trần, có dự định gì không?" Nghe câu hỏi, Trần Phong cũng suy nghĩ mấy giây.

Nhưng, ngay sau đó lại lắc đầu, rồi trực tiếp nói: "Không có việc gì làm, tôi hơi mệt, về trước đây." Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất nhìn nhau.

Có thể thấy được, Trần Phong đối với chuyện Mộ Võ Hầu thực ra có suy nghĩ.

Nhưng, e rằng vừa trải qua chuyện ở Tương Tây, khiến trong lòng

Trần Phong có chút bài xích đối với hành động đạo mộ nguy hiểm.

Nhưng, Ngô Bát Nhất tôn trọng lựa chọn của Trần Phong.

Trong lòng anh ta biết rõ, trên người Trần Phong và hai người họ đều mang theo một số thứ chí mạng.

Vì vậy, Trần Phong chỉ cần hiểu rõ mọi chuyện, tất nhiên sẽ có hành động.

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất liền trực tiếp nói: "Vậy cũng được, cậu về nghỉ ngơi trước đi, tôi với Bàn Tử đi dạo loanh quanh, tiện thể ăn cơm tối rồi về." Lời vừa dứt, Ngô Bát Nhất liền kéo Bàn Tử đi thẳng ra ngoài Phan Gia Viên.

Trần Phong cũng không nói nhiều, trực tiếp rời khỏi Phan Gia Viên rồi đi về nơi ở.

Không vì gì khác!

Trần Phong sở dĩ vội vàng như vậy, là vì cho đến bây giờ, anh mới nhận được phản hồi của hệ thống.

Phải biết, lần trước trước khi vào mộ quý phi, anh đã nhận nhiệm vụ chính tuyến.

Nhưng, trên đường về, hệ thống lại chậm chạp không có phản ứng.

Nếu nhiệm vụ chính tuyến không hoàn thành, Trần Phong sẽ phải nghi ngờ, lần trước họ tìm thấy không phải là mộ quý phi.

Nhưng may mắn là, lúc vừa ra khỏi chỗ Đại Kim Nha, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cuối cùng cũng đến.

Thế là, Trần Phong gần như không ngừng nghỉ mà chạy về nhà.

Chương 226

Đợi về đến nhà, Trần Phong lập tức khóa trái cửa lại.

Sau đó, vội vàng thầm niệm trong lòng: "Hệ thống, nhiệm vụ hoàn thành rồi, nên cho tôi phần thưởng chứ?" "Ting!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, bắt đầu phát phần thưởng!" "Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Lâm Thanh Đàm Thoái, bắt đầu truyền thụ kỹ năng!" Ầm!

Lập tức, cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống, trong đầu Trần Phong bị rót vào một luồng dữ liệu khổng lồ.

Trong luồng dữ liệu đó, bao gồm vô số chiêu thức võ học.

Trong khoảnh khắc, Trần Phong cảm giác trong đầu mình, phảng phất xuất hiện vô số người nhỏ, đang không ngừng diễn luyện.

Đồng thời, vào khoảnh khắc nhận được luồng dữ liệu, Trần Phong cảm giác có một luồng hơi ấm chảy vào tứ chi bách hài.

Dưới eo của anh, hai chân dường như đang ngâm trong nước ấm.

Lúc này, Trần Phong có thể cảm nhận rõ ràng, dưới eo của mình, vị trí hạ tam lộ, xương cốt cơ bắp đều đang được tăng cường nhanh chóng, gân cốt cũng đang dần được kéo dãn.

Phảng phất, công phu cơ bản hạ bàn mà người khác phải mất hàng chục năm rèn luyện, lại được tăng cường hoàn tất trong vòng năm phút ngắn ngủi.

Khoảng mười mấy phút sau, đợi luồng dữ liệu bị Trần Phong hấp thu hoàn toàn.

Sau đó, anh liền trực tiếp mở mắt, sự mơ hồ trong ánh mắt đã biến mất, thay vào đó là một sự tự tin mạnh mẽ.

Bởi vì, sau khi hoàn toàn tiếp nhận kỹ năng của hệ thống, Trần Phong mới biết Lâm Thanh Đàm Thoái mạnh đến mức nào!

Không hề khoa trương, đó cũng là một loại quốc thuật, so với Thất Tinh Cầm Nã Thủ, thì có hơn chứ không kém.

Cái gọi là Lâm Thanh Đàm Thoái, còn gọi là Bắc Phái Thập Nhị Lộ Đàm Thoái.

Nhưng, loại công phu này thực tế thuộc về quốc thuật, hoàn toàn khác với Đàm Thoái biểu diễn hiện nay.

Loại cước pháp này, là Thập Nhị Lộ Đàm Thoái xuất hiện sớm nhất, trong trường hợp bảo lưu lại lượng lớn sát chiêu, hoàn toàn không có những thế võ hoa mỹ vô dụng.

Không hề khoa trương, trong Lâm Thanh Đàm Thoái, mỗi một chiêu gần như đều dùng để lấy mạng người.

Ngoài ra, không có tác dụng gì khác!

Ý thức được điều này, Trần Phong vô cùng vui mừng vì thực lực tăng trưởng.

Sau đó, anh cũng không nói lời nào, lập tức xông ra khỏi phòng, sau đó chạy một mạch đến khu rừng nhỏ ở vành đai ba.

Nơi đó từng là nơi Trần Phong luyện công, ở đó không có người làm phiền, thử lần nào cũng thành công.

Đồng thời, do luồng hơi ấm lúc nãy, đã tăng cường xong hạ tam lộ của Trần Phong, nên bây giờ tố chất cơ thể hoàn toàn có thể thi triển được.

"Hù..." Đến nơi, Trần Phong từ từ thở ra một hơi trọc khí.

Sau đó, đột nhiên mở mắt, một chiêu Đạn Thoái hướng về phía cây cối trước mắt mạnh mẽ tung ra.

Đùng!

Lập tức, một cú đá trực diện tung ra, cây cối trước mắt Trần Phong to bằng bắp chân, đều bị đá nghiêng về phía sau hai phần.

Chứng kiến cảnh này, vẻ hưng phấn trong mắt Trần Phong càng thêm mãnh liệt.

Thế là, anh cũng không nương tay nữa, thi triển toàn bộ chiêu số của Lâm Thanh Đàm Thoái một cách mây bay nước chảy.

Lâm Thanh Đàm Thoái tổng cộng có mười hai lộ, mỗi một lộ đều có phương thức ra chân độc đáo hiểm hóc.

Trên mỗi một lộ, lại phân biệt thành hai ba loại biến hóa.

Vì vậy, một khi Trần Phong thi triển ra, cả khu rừng nhỏ gần như đều cát bay đá chạy.

Chính cái gọi là, đầu lộ xuất mã nhất điều tiên, nhị lộ thập tự quỷ xả toản.

Tam lộ phách tạp xa luân thế, tứ lộ tà thích xanh mạt lan.

Ngũ lộ sư tử song hí thủy, lục lộ câu phách nữu đan tiên.

Thất lộ phượng hoàng song triển sí, bát lộ chuyển kim đẳng triêu thiên.

Cửu lộ cầm long đoạt ngọc đái, thập lộ hỉ thước đăng mai tiêm.

Trong nháy mắt, mỗi một cú đá của Trần Phong tung ra, lực đạo gần như đều trên bốn trăm cân, tốc độ của anh không những không chậm lại, mà ngược lại càng lúc càng nhanh.

Trong vòng mấy phút ngắn ngủi, mặt đất xung quanh Trần Phong

đầy những hố sâu, cây cối cũng đều bị đá lồi lõm.

Về phần bóng dáng của Trần Phong, càng như hình với bóng, mỗi một cú đá tung ra gần như đều mang theo tiếng gió rít.

Đến cuối cùng, Trần Phong đột nhiên nhấc một chân lên đỉnh đầu, nghiêng người quét ngang về phía một cây cối to bằng cánh tay trước mắt.

Thập nhất lộ phong bãi hà diệp thối! (Lộ 11, cước gió lay lá sen!) Bụp!

Lập tức, cùng với một tiếng động trầm đục, cây cối đó bị Trần Phong đá cong mạnh.

Nhưng vẫn chưa xong, Trần Phong ngay sau đó lại lập tức xoay người, chân còn lại từ một hướng kỳ lạ, trực tiếp liên tục đá mạnh vào vị trí lúc nãy.

Thập nhị lộ uyên ương xảo liên hoàn! (Lộ 12, uyên ương liên hoàn khéo léo!) *** Lập tức, hai cú đá liên tiếp vào cùng một vị trí, cây cối đó cuối cùng cũng không chịu nổi, cuối cùng mạnh mẽ gãy đôi.

Lúc này, Trần Phong cũng mới từ từ thu chân lại.

Cũng lúc này, đợi anh từ từ quay đầu nhìn xung quanh, Trần Phong cũng bị những gì mình đã làm làm cho chấn động.

Chỉ thấy, trong khu rừng không lớn này, trong phạm vi bảy tám mét xung quanh, gần như đều bị anh phá hủy.

Mặt đất bùn lầy đầy những hố lõm do giẫm đạp, những cây con xung quanh cũng đều bị gãy hết.

Nhìn qua, đều là do một người phá hủy trong vòng năm phút vừa rồi.

Tê!

Lúc này, Trần Phong không kìm được hít một hơi khí lạnh.

Lúc này, đối với thực lực của bản thân, cuối cùng cũng có một nhận thức hoàn toàn mới.

Không hề khoa trương, thực lực hiện nay đã khác xưa rất nhiều, nếu lại gặp phải tình huống trong mộ quý phi, một mình anh có thể trực tiếp giết ra khỏi vòng vây.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không thể không cảm thán, năng lực mà hệ thống cho quả thực quá mạnh mẽ.

Tương đối mà nói, có được năng lực này, Trần Phong cũng có thêm chút tự tin cho hành động sau này.

Về phần Mộ Võ Hầu, Trần Phong cũng đã có mấy phần nắm chắc.

Chỉ là...

Vừa nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên nghe thấy một tiếng hét từ phía không xa.

"Ai ở đó!

Phá hoại cây xanh sẽ bị phạt tiền đấy!" Đột nhiên, Trần Phong mạnh mẽ nhìn kỹ lại, thấy một ông lão đeo băng tay đỏ đang chạy nhanh về phía này.

Ngay sau đó, Trần Phong lập tức hoàn hồn, không nói lời nào mà chạy về hướng ngược lại.

Ông lão kia sao mà đuổi kịp được Trần Phong, chỉ trong nháy mắt, Trần Phong đã trực tiếp chạy thoát... ...

Thời gian dần trôi qua.

Khoảng hơn tám giờ tối, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất hai người trở về.

“Lão Trần, mang cho cậu món lẩu lòng đây.” Đưa túi nilon cho Trần Phong xong, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất vây quanh lại.

Chương 227

Trần Phong lại không vội nói chuyện, vội vàng mở túi nilon ra chuẩn bị ăn chút gì đó.

Nói thật, cả buổi chiều không ăn gì, thật sự đói lắm rồi.

Thế là, Trần Phong cũng không nói lời nào, trực tiếp ăn ngấu nghiến.

Nhìn Trần Phong ăn ngon lành, Bàn Tử ra hiệu cho Ngô Bát Nhất, sau đó nghe Ngô Bát Nhất hạ giọng hỏi: "Lão Trần...

Nói thật với tôi, tại sao cậu không đồng ý đi Ngũ Trượng Nguyên tìm Mộ Võ Hầu?" Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong lập tức dừng đũa lại.

Suy nghĩ mấy giây, anh mới mở miệng nói: "Ai nói tôi không đồng ý đi?" Nghe Trần Phong nói vậy, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất lập tức ngây người.

Về phần Trần Phong, thì không nói nữa, tự mình tiếp tục ăn.

Đúng vậy!

Trần Phong lúc đầu không đồng ý...

Nhưng thực tế, trong lòng anh đối với Mộ Võ Hầu cũng vô cùng có ý định.

Bởi vì, Gia Cát Lượng là người duy nhất có thể sánh ngang với Tư Mã Ý, nếu có thể tìm thấy Mộ Võ Hầu, có lẽ thật sự có thể suy một ra ba, tìm ra phương pháp khiến người chết sống lại.

Chỉ là, trước đó Trần Phong do dự không quyết, là vì Mộ Võ Hầu quá khó tìm.

Cho đến nay, cũng không có bất kỳ tư liệu chi tiết nào, có thể chứng minh vị trí cụ thể của Mộ Võ Hầu.

Đồng thời, khu vực Ngũ Trượng Nguyên quá rộng lớn, không chắc những người của đội khảo cổ đó đã mất tích, trong trường hợp không có gì nắm chắc mà đi, quá nguy hiểm.

Nhưng, bây giờ có kỹ năng quốc thuật mới, sự tự tin của Trần Phong đã cao hơn trước rất nhiều.

Vì vậy, bây giờ nghĩ lại, anh cũng lại dấy lên hứng thú.

Cũng đúng lúc này, khi hai người Ngô Bát Nhất còn đang mơ hồ, Trần Phong liền nuốt xuống miếng lòng trong miệng, sau đó hạ giọng nói: "Trước đây tôi không phải không đồng ý...

Tôi cảm thấy, manh mối mà cô gái ngoại quốc kia đưa ra quá ít.

Nhưng nói thật, sau này tôi suy nghĩ kỹ lại, cũng cảm thấy chúng ta nên đi một chuyến." "Rốt cuộc, điểm thần kỳ của Mộ Võ Hầu ngoài việc không thể tìm thấy ra, còn là thân phận của chủ nhân ngôi mộ.

Nếu chúng ta thật sự có thể tìm thấy mộ của Gia Cát Lượng, không chừng thật sự có khả năng giải được lời nguyền trên người chúng ta." Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, hai người cũng đều âm thầm gật đầu.

Lúc này, Bàn Tử càng hưng phấn nói: "Thế nào, cậu đồng ý đi Ngũ Trượng Nguyên rồi?" Nghe lời Bàn Tử, Trần Phong cũng trực tiếp gật đầu thừa nhận.

Thấy Trần Phong đồng ý, Bàn Tử không nói lời nào, lập tức hưng phấn xông về phòng.

Một phút sau, Bàn Tử hưng phấn mang hai cái ba lô ra nói: "Tôi biết ngay cậu chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này, may mà tôi với Lão Ngô có tầm nhìn xa, thấy chưa?!" Vừa nói, Bàn Tử vừa mở ba lô

ra.

Nhìn những thứ bên trong, Trần Phong cũng có chút dở khóc dở cười.

Chỉ thấy, trong ba lô toàn là dây thừng, móc leo núi, còn có đèn pin và đuốc, những vật dụng bảo hộ lao động.

Những thứ này, rõ ràng là hai người Ngô Bát Nhất đi mua lúc chiều.

Lúc này Trần Phong mới hiểu, hóa ra hai người họ buổi chiều đi ra ngoài, là đi mua những thứ này.

Sau khi nhìn rõ những thứ này, Trần Phong cười khổ lắc đầu nói: "Được rồi, cất đồ đi.

Ngày mai chúng ta đi tìm cô gái ngoại quốc kia, lúc đó cùng nhau mua vé đi Thiểm Tây." "Được thôi!" Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử lập tức cất đồ, sau đó liền quay người về phòng.

Về phần Trần Phong, sau khi ăn thêm chút đồ, liền quay người ra ngoài.

Khoảng năm phút sau, Trần Phong từ bên ngoài trở về, nói với Ngô Bát Nhất: "Tôi vừa ở cửa hàng phúc lợi xã, dùng điện thoại liên lạc với Tuyết Lê rồi.

Nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai chúng ta đi tìm cô ấy, lúc đó cùng đi ga xe lửa." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất lại không quay về, mà đứng bên cửa sổ hạ giọng nói: "Lão Trần...

Nói thật với tôi, sao cậu lại đột nhiên muốn đi tìm Mộ Võ Hầu?" Nghe câu hỏi, Trần Phong mới ngạc nhiên nhìn Ngô Bát Nhất một cái.

Nhìn vào ánh mắt anh ta, Trần Phong cũng hiểu, xem ra anh ta vẫn chưa yên tâm.

Điều này cũng có thể hiểu được, rốt cuộc Mộ Võ Hầu hàng nghìn năm nay đều không ai tìm thấy.

Trong mắt Ngô Bát Nhất, thông thường không có sự nắm chắc tuyệt đối, họ sẽ không đi tìm mộ của người đã chết.

Lần này đột ngột đồng ý đi Ngũ Trượng Nguyên tìm mộ, Ngô Bát Nhất chắc chắn không yên tâm. *** Hiểu rõ những điều này, Trần Phong cảm thấy cũng phải làm cho Ngô Bát Nhất yên tâm một chút.

Nếu không, chuyện này e rằng Ngô Bát Nhất cũng sẽ không yên lòng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền trực tiếp nói: "Thực ra cũng không có gì...

Lão Ngô, tôi hỏi ông một câu.

Thuật phong thủy thiên tinh mà ông học được, gọi là gì?" "Hả?" Nghe Trần Phong hỏi, Ngô Bát Nhất ngẩn người.

Nhưng, không đợi anh ta trả lời, Trần Phong trực tiếp tự mình tiếp lời: "Ông học được Thập Lục Tự Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, tuy tôi không biết nó bắt nguồn từ đâu, nhưng chắc chắn không đơn giản.

Thuật phong thủy mà tôi học được, là Tư Mã Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, lưu truyền từ dòng dõi Phát Khâu.

Bí thuật này bắt nguồn từ Tư Mã Ý, lưu truyền đến nay vẫn là nền tảng của dòng dõi Phát Khâu." "Không sai...

Nhưng ông cũng học thuật phong thủy, nên hẳn biết sự tà môn của thuật phong thủy.

Trên thế giới này, ngay cả thuật phong thủy cũng có, tôi cảm thấy năm xưa có thể ngang tài ngang sức với Tư Mã Ý là Võ Hầu Gia Cát Lượng, không thể nào đơn giản như vậy phải không?" Nghe Trần

Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất lại càng thêm hồ đồ.

Không hiểu, những thuật phong thủy này và việc tìm kiếm Mộ Võ Hầu có liên quan gì.

Nhưng tiếp theo, Trần Phong lại giải thích: "Ông nghĩ kỹ xem, Tư Mã Ý hiểu thiên tinh phong thủy, nhưng Mộ Võ Hầu của Gia Cát Lượng lại ở khu vực Ngũ Trượng Nguyên, thế mà Tư Mã Ý biết rõ chuyện này lại căn bản không tìm thấy được nơi chôn cất." "Ông không cảm thấy, chuyện này không đơn giản như vậy sao?" Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất mới bừng tỉnh!

Hóa ra, ý của Trần Phong là như vậy!

Mộ của Gia Cát Lượng ngay cả Tư Mã Ý cũng không tìm thấy, vậy thì tất nhiên có điểm khác người.

Cũng đúng lúc này, Trần Phong liền tiếp lời: "Thời gian còn lại cho chúng ta không nhiều nữa...

Hình xăm sau lưng ông... cả những chiếc răng trong miệng tôi.

Nói thật, tôi không biết khi nào, những chiếc răng trong miệng tôi sẽ mọc đầy, Bàn Tử cũng bị trúng lời nguyền, không chừng sẽ đi theo vết xe đổ của dòng dõi Bàn Sơn." "Vì vậy, hành động lần này chỉ cần có một chút hy vọng, tôi đều cảm thấy nên thử một lần." Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất cũng mới thừa nhận quyết định của Trần Phong.

Sau đó, hai người cũng không nói nhiều nữa, lập tức về phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị sáng mai đi tìm Tuyết Lê. ...

Sáng sớm hôm sau.

Ba người Trần Phong dậy từ rất sớm, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, đã theo địa chỉ Tuyết Lê cho tối qua mà đến một tứ hợp viện ở vành đai hai.

Vừa vào cửa, Trần Phong đã thấy Tuyết Lê đã đợi từ lâu.

Thấy mấy người Trần Phong, Tuyết Lê cũng không nói lời nào, lập tức mời họ vào.

Sau khi hàn huyên vài câu, Tuyết Lê thẳng thắn nói với mấy người Trần Phong: "Lão Trần, Lão Ngô!

Nói thật với các anh, lần này đi Ngũ Trượng Nguyên là ý muốn cá nhân của tôi, không có nhân viên khảo cổ nào đi cùng." Nghe những lời này, mấy người Trần Phong đều đồng ý.

Lần trước có giáo sư Trần đi cùng, nói thật ai trong lòng cũng không thoải mái.

Không có cái bình vôi đó, mấy người họ lúc đó cũng không phải chịu liên lụy.

Lúc này, Ngô Bát Nhất là người đầu tiên hỏi: "Vậy địa điểm là ở đâu?

Có phương hướng đại khái không?" Nghe vậy, Tuyết Lê gật đầu nói: "Tôi cũng lấy được tài liệu trực tiếp từ đội khảo cổ quốc gia, lần trước đội thám hiểm đó, tín hiệu cuối cùng phát ra là ở sâu trong Tần Lĩnh.

Vì vậy tôi cảm thấy, lần này chúng ta nên đến Tần Lĩnh xem trước." Nhưng, lời của Tuyết Lê vừa dứt, Trần Phong lại lắc đầu nói: "Tôi không tán thành...

Tần Lĩnh là khu rừng nguyên sinh lớn thứ hai, dã thú và địa hình bên trong đều vô cùng phức tạp.

Hơn nữa, những người của đội khảo cổ đó gặp nạn ở đó, cũng không nhất định có thể chứng minh Mộ Võ Hầu ở trong Tần Lĩnh." "Vì vậy tôi cảm thấy, chúng ta nên đến Võ Hầu Từ ở núi Định Quân, Miễn Huyện trước, đến đó xem một chút.

Chương 228

Nếu mộ táng ở đó, tôi và Lão Ngô đều có thể cảm nhận được phong thủy.

Nếu mộ không ở đó, chúng ta cũng có thể dò hỏi thông tin ở gần đó, nhỡ đâu người dân địa phương biết một số manh mối cũng có khả năng." Nghe lời Trần Phong, mấy người đều gật đầu, cảm thấy như vậy mới là an toàn nhất.

Sau đó, Tuyết Lê cũng trực tiếp đồng ý: "Vậy được, chúng ta đến núi Định Quân, Miễn Huyện trước.

Việc không nên chậm trễ, chúng ta tranh thủ thời gian...

Lão Trần và tôi đi mua vé, Lão Ngô đi chuẩn bị công cụ cần thiết." "Buổi chiều, chúng ta tập trung ở ga xe lửa." Nghe vậy, mấy người đều không có ý kiến.

Sau đó, Trần Phong và Tuyết Lê cùng nhau, trực tiếp đi đến ga xe lửa.

Mọi người đều có kinh nghiệm, nên hành động tiếp theo nhanh hơn rất nhiều.

Khoảng ba giờ chiều, mấy người Trần Phong đều tập trung ở ga xe lửa.

Đợi lên chuyến tàu, liền trực tiếp đi đến Thiểm Tây. ...

Núi Định Quân, Miễn Huyện, nằm ở phía bắc Ngũ Trượng Nguyên, Thiểm Tây.

Nơi đây từng là một trung tâm chiến sự, hiện nay lại sớm đã trở thành điểm du lịch.

Vì vậy, chuyến đi của Trần Phong không mất quá nhiều công sức.

Sau khoảng hai ngày, họ xuống xe ở ga xe lửa Thiểm Tây, liền trực tiếp lên xe buýt chuẩn bị đi đến Miễn Huyện.

"Hành khách xin chú ý, phía trước là núi Định Quân, Miễn Huyện, trong lịch sử là Võ Hầu Từ của Gia Cát Khổng Minh...

Xin đừng đi lạc." Cùng với tiếng gọi của hướng dẫn viên, mấy người Trần Phong từ từ xuống xe buýt.

Sau đó, theo dòng người đi về phía trước, khoảng mười mấy phút sau, xa xa đã thấy được núi Định Quân phía trước.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong không kìm được quan sát xung quanh.

Chỉ thấy, xung quanh quả thực sớm đã biến thành điểm du lịch.

Ngoài những người bán hàng rong ra, mấy người Trần Phong ngẩng đầu nhìn lên, thấy ngay phía trước là một ngọn núi đất không lớn.

Ngọn núi đó nhìn qua chỉ cao khoảng mấy trăm mét, trước mắt họ là bậc thang lên núi, men theo bậc thang đi thẳng lên trên chính là bia mộ của Võ Hầu Từ.

"Lão Trần, tôi cảm thấy chúng ta không phải đi tìm mộ, mà là đi du lịch thì đúng hơn?" Lúc này, sau khi chứng kiến cảnh này, Bàn Tử không kìm được châm chọc.

Nghe lời cậu ta, Tuyết Lê liền trực tiếp mắng: "Được rồi Bàn Tử, đừng nói nhảm nữa.

Có những ngôi mộ không thể nhìn từ bên ngoài, phải xem phong thủy trên núi, chúng ta lên đó rồi nói." *** Lời vừa dứt, Tuyết Lê liền tự mình đi lên bậc thang.

Lúc này, Bàn Tử tức giận nói với Trần Phong và Ngô Bát Nhất: "Lão Ngô, cô gái ngoại quốc này tự nhiên quá nhỉ?" Không vì gì khác!

Ngày thường, Bàn Tử bị Trần Phong và Ngô Bát Nhất mắng đã đủ rồi.

Nhưng, hiện nay ngay cả Tuyết Lê, một "quỷ sứ ngoại quốc giả" cũng động một chút là mắng cậu ta hai câu?

"Người ta nói đúng, mau đi lên đi." Nhưng, lời của Bàn Tử vừa dứt, Ngô Bát Nhất trực tiếp cười phụ họa một câu.

Trần Phong càng không thèm để ý, trực tiếp ngẩng đầu đi lên núi.

"Ai...

Đợi tôi với!

Lão Trần, quản lý vợ cậu đi chứ!

Người nước ngoài cũng không thể động một chút là mắng em chồng được!" Trong tiếng kêu la như heo bị chọc tiết của Bàn Tử, ba người Trần Phong theo dòng người, nhanh chóng đi lên trên.

Men theo bậc thang đi lên, khoảng nửa giờ sau, Trần Phong mới cảm thấy mình đã xem thường ngọn núi này.

Có những ngọn núi như vậy, nhìn từ xa rất thấp bé, nhưng đợi đến khi leo lên, mới biết nó khó khăn đến mức nào.

"Lão Trần...

Đến chưa vậy!" Trong khoảnh khắc, Bàn Tử không kìm được hét lên.

Đối với thể hình của cậu ta, leo núi thật sự là quá sức.

Nhưng, mấy người Trần Phong lại không định dừng lại.

Đối với điều này, Bàn Tử cũng chỉ có thể nghiến răng đi theo.

Cứ như vậy, khoảng mười mấy phút nữa, mấy người Trần Phong cuối cùng cũng lên đến đỉnh núi.

Đợi dừng bước nhìn lại, chỉ thấy xuất hiện trước mắt họ, là một bức tường thành cao hơn ba mét.

Hai bên tường thành, có hơn mười bức tượng đá điêu khắc hình chim thú.

Đi tiếp về phía trước là một con đường hầm đi vào trong, men theo con đường hầm nhìn về phía trước, có thể thấy một tấm bia đá lớn ở sâu bên trong.

Nhìn thấy vậy, mấy người Trần Phong gật đầu.

Xem ra, đây hẳn là lăng thành của Võ Hầu Từ, tấm bia đá ở phía trước con đường hầm, hẳn là bia mộ dùng để kỷ niệm Gia Cát Lượng.

"Lão Trần...

Nơi này đã thành khu du lịch rồi, chắc chắn có mộ không?

Lại nữa, có mộ, cậu dám đào không?" Lúc này, sau khi nhìn một lượt, Bàn Tử không kìm được nhỏ giọng nhắc nhở.

Nhưng, Trần Phong lại lắc đầu, trực tiếp hạ giọng nói: "Ai nói với ông, mộ ở trong lăng thành?" Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử mới kinh ngạc quay đầu lại.

Lúc này, Trần Phong cũng thuận thế nói: "Lăng thành này là do đời sau xây dựng, thuộc về đồ hiện đại.

Chúng ta cần tìm, là xem gần đây có thế cục phong thủy nào phù hợp không, nếu có thì gần đây có khả năng ẩn giấu mộ táng." "Hơn nữa, nếu đây thật sự là Mộ Võ Hầu...

Võ Hầu Từ là nơi nổi tiếng như vậy, hẳn là cũng sẽ có đạo động.

Lúc đó, chúng ta tìm kỹ là biết." Nghe cách nói của Trần Phong, Bàn Tử và Tuyết Lê bừng tỉnh.

Sau đó, hai người Trần Phong và Ngô Bát Nhất, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng xung quanh.

Nhưng, sau khi quan sát một lúc, Ngô Bát Nhất lại nói với Trần Phong: "Lão Trần, không đúng..." "Sao vậy?" Tuyết Lê có chút nghi vấn.

Ngô Bát Nhất lắc đầu nói: "Không đúng...

Gần đây tuy là ngọn núi này, nằm ở khu vực Ngũ Trượng Nguyên, nhưng gần đây lại không có thế cục phong thủy nào phù hợp.

Nếu đây thật sự là Mộ Võ Hầu, không thể nào có tình huống này được?" "Hả?" Nghe đến đây, mấy người đều nhíu mày.

Ngay sau đó, Trần Phong cũng gật đầu xác nhận: "Lão Ngô nói đúng, lúc nãy trên đường lên núi tôi đã quan sát suốt rồi.

Vốn tưởng phong thủy ở trên núi, nhưng bây giờ xem ra ở đây căn bản không có." "Xa xa tuy có Thập Nhị Viên Tử Phong, nhưng nơi đó căn bản không liên quan.

Hơn nữa, Gia Cát Võ Hầu, tinh thông phong thủy tinh tượng, mộ táng không thể nào không có bất kỳ thế cục phong thủy nào." Nghe vậy, mấy người Ngô Bát Nhất cũng trầm mặc gật đầu.

Cuối cùng, Tuyết Lê đột nhiên hạ giọng nói: "Lão Trần, ý của anh là... nơi này căn bản không phải là Mộ Võ Hầu?" Nghe lời cô, Trần Phong gật đầu nói: "Không loại trừ khả năng này, có lẽ đây thật sự chỉ là một ngôi mộ giả do Gia Cát Lượng xây dựng, hoặc là một từ đường hiện đại.

Nhưng bây giờ tôi cũng không thể xác định...

Rốt cuộc khi Gia Cát Lượng hạ táng có văn hiến ghi lại, theo đó nơi mộ táng rơi xuống, không xây lăng thành cũng không cần phong thủy, là để sợ bị người khác đạo mộ." "Vì vậy, chúng ta cần phương pháp khác để xác nhận." "Phương pháp gì?" Nghe vậy, lần này ngay cả Ngô Bát Nhất cũng có chút kinh ngạc.

Lúc này, Trần Phong hoàn hồn nói: "Theo tôi được biết, nếu đây thật sự là Mộ Võ Hầu, vậy thì với tình hình nổi tiếng như vậy, chắc chắn sớm đã bị trộm mộ ghé thăm." "Không ngoài dự đoán, gần đây chắc chắn sẽ có rất nhiều đạo động.

Chỉ cần chúng ta tìm kỹ một chút, không khó tìm ra..." Nghe Trần Phong nói vậy, mấy người cũng đều ngầm thừa nhận phương pháp này.

Sau đó, Trần Phong cũng phân tích mấy giây rồi nói: "Theo thế cục bát quái mà xem, lăng thành này tuy là do đời sau xây dựng, nhưng cũng tham khảo bát quái." "Lối vào của lăng thành này là Tử môn, phía sau thì chính đối với phương vị của Sinh môn.

Cái gọi là, tử đối khai, kiến sinh môn...

Chương 229

Nếu tôi không nhìn nhầm, đạo động có khả năng ở gần lối vào." Nói rồi, Trần Phong chỉ vào hai bên lối vào cửa thành.

Nghe lời Trần Phong, mấy người cũng không lãng phí thời gian nữa, lập tức bắt đầu quan sát kỹ lưỡng xung quanh.

Khoảng nửa giờ sau, Bàn Tử đột nhiên chạy tới: "Lão Trần, bên kia có thứ gì đó!" Nghe lời Bàn Tử, Ngô Bát Nhất và mấy người Trần Phong vội vàng theo qua.

Đợi đến một nơi không xa cửa thành nhìn lại, mấy người Trần Phong phát hiện dưới góc tường có một cái hang thỏ khoảng ba mươi centimet.

Nhìn cái hang thỏ này, những người khác không nói gì, Trần Phong lại gật đầu.

"Lão Trần, đây là đạo động?" Thấy Trần Phong gật đầu, Tuyết Lê lập tức có chút kinh ngạc, rõ ràng đây là hang thỏ mà?

Nhưng, lúc này Trần Phong lại ngồi xổm xuống nói: "Không sai được, nếu là hang thỏ, đất gần đó sẽ rất cứng.

Nhưng nếu là đạo động, đất xung quanh sẽ chỉ có một lớp bề mặt nhẵn bóng, bên dưới toàn là đất xốp." Nói rồi, Trần Phong dùng tay ấn xuống.

Mấy người nhìn kỹ lại, phát hiện bên cạnh miệng hang quả thực giống như Trần Phong nói, chỉ có một lớp bề mặt nhẵn bóng, bên dưới vừa ấn xuống đã lõm ngay lập tức.

Nhìn đến đây, Trần Phong gật đầu nói: "Tình huống này, là do trộm mộ đi vội.

Miệng hang quanh năm bị nước mưa xói mòn, cuối cùng hình thành thế cục này." "Lão Ngô, đưa xẻng công binh cho tôi..." Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất lập tức lấy chiếc xẻng công binh ra.

Nhận lấy xẻng, Trần Phong cẩn thận đào xuống, một xẻng xúc lên cả đống đất.

Tiếp đó, Trần Phong không vội hành động mà dùng tay bốc một nắm đất, đưa lên mũi ngửi kỹ.

"Đang làm gì thế?" Lúc này, thấy hành động của Trần Phong, Tuyết Lê có chút khó hiểu.

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất lại ra hiệu im lặng, sau đó nói nhỏ: "Đang kiểm tra mùi của đất mộ...

Đây là thủ đoạn của đám Tả Lĩnh, Lão Trần cũng biết.

Bởi vì đất chôn dưới lòng đất quanh năm và thông với mộ đạo sẽ bị ám mùi.

Hầm mộ của bọn trộm mộ thông thường, sau khi đào ra đất mộ sẽ có màu đen kịt, mang theo mùi hôi thối." Nghe Ngô Bát Nhất giải thích, Tuyết Lê mới vỡ lẽ.

Trần Phong ngửi kỹ một lúc rồi đột nhiên lắc đầu nói: "Không đúng, đây không phải mộ của Võ Hầu!" Nghe Trần Phong nói vậy, Tuyết Lê vội hỏi: "Lão Trần, có chuyện gì thế?

Ông chắc chứ?" Trần Phong liếc nhìn cô một cái, sau đó lắc đầu quả quyết: "Không thể sai được, bởi vì đất mộ thông với địa cung quanh năm đều có màu đen.

Nhìn đám đất này xem, toàn là đất vàng.

Cho nên, đây căn bản không phải hầm mộ của bọn trộm mộ, hoặc là không hề có địa cung hay mộ đạo nào thông với nó cả." Nghe Trần

Phong nói một tràng, mấy người có mặt đều hiểu ý của anh.

Ý của Trần Phong rất đơn giản, đây không phải hầm mộ của bọn trộm mộ, đền thờ Võ Hầu này căn bản là một ngôi mộ giả, bên trong không hề có địa cung và mộ đạo.

Nhưng lúc này, Bàn Tử vẫn có chút không cam tâm nói: "Lão Trần, ông xem lại kỹ đi, liệu đào sâu xuống chút nữa có gì không?" Thế nhưng, Trần Phong lại trực tiếp lắc đầu: "Không thể nào...

Hầm mộ này vốn dĩ chưa được đào sâu bao nhiêu, bên trong toàn là đất cứng.

Điều này cho thấy ngôi mộ này thực chất là giả, cái gọi là hầm mộ có lẽ chỉ do bọn trộm mộ không có nghề ngẫu nhiên đào bới ở đây." "Nhưng tôi đoán sau khi đào một thời gian, bọn chúng cũng nhận ra ở đây không có mộ nên đã bỏ cuộc rồi." Nghe Trần Phong nói vậy, mấy người còn lại mới từ bỏ ý định mà gật đầu.

Lúc này, Trần Phong đột nhiên nhìn Ngô Bát Nhất một cái, người sau nhận được ý của Trần Phong, cũng lập tức hiểu ý.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất liền lấy la bàn từ trong ba lô ra, bắt đầu dùng la bàn đo đạc xung quanh.

Về phần Trần Phong, anh cũng lập tức ngồi xổm xuống, bắt đầu dùng ngón tay vẽ Bát Quái Đồ trên mặt đất, muốn từ trong cây cỏ núi đá gần đó tìm ra một chút manh mối phong thủy.

Dù sao thì, tất cả những gì vừa rồi cũng chỉ là phỏng đoán.

Quan trọng nhất là, có một số ngôi mộ thật sự được giấu rất sâu.

Cho nên, Trần Phong cảm thấy nên kết hợp cả hai để đo lường bằng phong thủy học.

Nếu có mộ táng, thì dù có ẩn giấu kỹ đến đâu cũng có thể tìm ra.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền âm thầm phân chia toàn bộ cảnh sắc gần đó trong đầu, sau đó đối chiếu theo Bát Quái Đồ.

Nhưng đáng tiếc là, sau khi Trần Phong phân tích kỹ lưỡng tất cả phong cảnh gần đó, cũng không tìm thấy gì.

"Không có...

Tôi vừa đối chiếu toàn bộ phong cảnh và núi đá gần đây theo Bát Quái.

Kết quả vô dụng, gần đây căn bản không có phong thủy nào có thể đối chiếu, nếu phân chia ra cũng không thể lấp đầy Bát Quái Đồ..." Nghe Trần Phong nói vậy, Tuyết Lê cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu nói: "Tôi cũng đã dùng la bàn đo rồi, cũng không có phản ứng..." Nhất thời, dưới đòn đả kích kép này, Bàn Tử và Tuyết Lê đều triệt để từ bỏ hy vọng.

Cuối cùng, Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Lão Trần, vậy tiếp theo chúng ta làm sao bây giờ?" Nghe vậy, Trần Phong cũng thoát khỏi tâm trạng tiếc nuối.

Sau đó, anh nhìn mặt trời trên cao rồi nói: "Về trước rồi tính...

Đã xác định đây là mộ giả, vậy thì không cần thiết phải lãng phí thời gian nữa.

Nhưng tôi cảm thấy, nếu trước đây đã có đội khảo cổ đến Ngũ Trượng Nguyên, vậy thì mộ Võ Hầu rất có thể thật sự ở gần đây." "Chỉ là, khu vực Ngũ Trượng Nguyên quá rộng lớn, phía nam giáp Tần Lĩnh, phía bắc giáp Định Quân Sơn, phía tây lại có Thập Nhị Viên Tử Phong và Đốc Quân Đài...

Địa hình ở đây quá bao la.

Nhưng đã đến rồi thì phải tìm cho ra mới được...” Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu nói: “Tôi đồng ý với quyết định của Lão Trần, chúng ta về trước rồi tính sau.” Lúc này, Tuyết Lê cũng quả quyết: “Được thôi...

Tối nay chúng ta tìm một chỗ ở lại, tiện thể tìm cơ hội hỏi thăm một chút tin tức cũng tốt.

Nếu không có tin tức gì, sáng mai chúng ta lại đến Đốc Quân Đài, hoặc là Thập Nhị Viên Tử Phong xem sao...” Ý của Tuyết Lê rất rõ ràng, ở đây không có phong thủy, nhưng nơi khác chưa chắc đã không có.

Với thủ đoạn và mắt nhìn của Trần Phong và Ngô Bát Nhất, chỉ cần lùng sục khắp các vị trí ở đây, nếu có phong thủy tồn tại, nhất định có thể tìm ra.

Lúc này, Trần Phong cũng gật đầu nói: “Vậy quyết định thế nhé, chúng ta về trước, tìm một nhà trọ ở lại.

Lão Ngô, chiều nay đi cùng tôi, hai chúng ta đi hỏi thăm tình hình người dân địa phương.” Nói xong, Trần Phong cũng không lãng phí thời gian nữa, quay người nhìn thoáng qua đường hầm rồi đi thẳng xuống núi.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất và những người khác cũng vội vàng theo sau.

Nói thật, trên đường đi xuống, tâm trạng của mấy người Trần Phong cũng không tốt chút nào.

Dù sao thì, lần này tuy mang tâm thái thử một lần, nhưng ai cũng không ngờ đền thờ Võ Hầu chỉ là một ngôi mộ giả.

Thật sự, đây là lần đầu tiên Trần Phong tìm mộ thất bại, đối với sự tự tin của mấy người quả thực là một đả kích không nhỏ.

Nhưng không sao cả...

Trần Phong biết, cái gọi là ba năm tầm long, mười năm mò kim.

Vào được mộ táng không đáng sợ, cái khó thực sự là tìm kiếm phong thủy và huyệt mộ, đó mới là việc tốn nhiều tâm tư nhất.

Muốn tìm một ngôi mộ lớn, thậm chí là mộ Võ Hầu mà ngàn năm không ai tìm thấy, đương nhiên không thể đơn giản như vậy.

Vừa nghĩ, Trần Phong vừa xuống núi.

Nhưng anh không vào thành phố mà tìm một nhà trọ ở khu du lịch gần huyện Miễn rồi ở lại.

Bởi vì, Trần Phong định tìm vài người dân địa phương gần đó để hỏi thăm một số thông tin.

Vì chỉ có người dân địa phương mới biết được một số chuyện đặc biệt.

Ví dụ như lần trước tìm mộ Quý phi, đã tìm thấy đồ sứ từ thời nhà Nguyên trong nhà một người dân làng.

Với sự kỳ vọng này, Trần Phong không chọn vào thành phố mà chỉ tìm một nhà trọ gần đó để ở.

Sau đó, mấy người Trần Phong cũng không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp nghỉ ngơi trong nhà trọ.

Buổi trưa ăn qua loa chút gì đó, mấy người Trần Phong chia phòng đi ngủ.

Dù sao thì, ba ngày liên tục đi đường mệt mỏi, khiến ai nấy đều thân tâm rã rời.

Lúc này, tranh thủ dưỡng sức là quan trọng nhất.

Nhưng, Trần Phong lại không thể tĩnh tâm được.

Bởi vì, anh luôn cảm thấy khu vực Ngũ Trượng Nguyên này, dường như không đơn giản như vậy...

Chương 230

Đầu tiên, toàn bộ khu vực Ngũ Trượng Nguyên vô cùng rộng lớn, ngày xưa thuộc khu vực bản lề chiến tranh.

Trong tình huống này, Trần Phong trước đó cũng đã quan sát kỹ bản đồ Ngũ Trượng Nguyên.

Dựa trên địa hình nhìn thấy trên bản đồ, Trần Phong thầm tính toán trong lòng, gần đây dường như không có thế cục phong thủy nào phù hợp cả.

Ngoài Định Quân Sơn ra, còn có Đốc Quân Đài, nơi Gia Cát Lượng từng bày Bát Trận Đồ để luyện binh.

Nơi đó, thuộc về thế cục nhân tạo!

Về phần Thập Nhị Viên Tử Phong, nơi đó vốn là di chỉ mộ táng của triều đại trước, Gia Cát Lượng thân là Võ Hầu không thể nào không biết một chút nào, lại đặt mộ của mình ở đó.

Trong tình huống này, toàn bộ Ngũ Trượng Nguyên tứ thông bát đạt, gần như không có phương vị phong thủy nào thích hợp.

Nhưng càng như vậy, Trần Phong càng cảm thấy không đúng.

Nếu không có thế cục phong thủy, lẽ nào mộ của Gia Cát Lượng Võ Hầu thật sự sẽ chọn một nơi không có phong thủy, tùy tiện hạ táng hay sao?

Không được, phải tìm người dân gần đây để thăm dò...

Đến lúc quan trọng, Trần Phong không thể tĩnh tâm được nữa, liền trực tiếp gọi Ngô Bát Nhất dậy: “Lão Ngô, đi với tôi một chuyến...” “Sao vậy?” “Đừng hỏi vội, xuống dưới xem có thể moi được chút tin tức gì từ miệng mấy người dân không.” Nghe Trần Phong nói vậy,

Ngô Bát Nhất cũng lập tức hiểu ý.

Sau đó, hai người lặng lẽ rời khỏi phòng, rồi từ lầu hai đi xuống chuẩn bị tìm người hỏi thăm.

Kết quả, vừa xuống dưới, Trần Phong đột nhiên thấy ông chủ quán đang ở quầy bar.

Lúc này, thấy hai người Trần Phong xuống lầu, ông ta rất nhiệt tình chào hỏi: "Hai vị khách ơi... sao thế, cơm trưa không hợp khẩu vị à?

Tôi nói này, đồ ăn Thiểm Tây của chúng tôi ngon lắm, có thể là do hai vị ăn chưa quen thôi." Ông chủ quán dường như cũng là người tự nhiên quen, thấy hai người Trần Phong liền vô cùng nhiệt tình.

Nghe vậy, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau một cái rồi cười đi đến quầy bar, sau đó nói với ông chủ: "Ông chủ hiểu lầm rồi... chúng tôi cũng là người phương Bắc, mì dầu cay ăn cũng quen." "Chẳng qua là, chúng tôi muốn hỏi thăm ông một chuyện..." Nghe vậy, ông chủ quán lập tức tỏ ra hứng thú: "Cứ hỏi đi, ở đây chỉ có tôi là người bản địa, mười dặm tám làng không có chuyện gì mà tôi không biết cả." Nhất thời, Trần Phong thầm gật đầu, sau đó hạ thấp giọng nói: "Chắc ông không biết, tôi đến từ kinh thành...

Đây là giấy chứng nhận khảo cổ của tôi.

Cách đây một thời gian, mấy người đồng nghiệp của tôi bị mất liên lạc ở gần Tần Lĩnh, tôi đến tìm người..." "Ông có biết, gần đây có đội khảo cổ nào không?" Trần Phong vốn chỉ định thử vận may, nhưng không ngờ, lời vừa dứt, ông chủ quán lại đột nhiên nghiêm mặt nói: "Ra là chuyên gia khảo cổ từ kinh thành à?

Đừng nói nữa, chuyện này tôi thật sự biết...

Mấy người đó, đã mất tích ở Tần Lĩnh rồi." "Cách đây một thời

gian công an cũng đã thông báo...

Nhưng hai vị đừng vào Tần Lĩnh nữa, khu rừng già núi sâu đó nguy hiểm lắm...” Nghe lời của ông chủ quán, Trần Phong nuốt nước bọt.

Sau khi suy nghĩ kỹ trong lòng vài giây, anh liền nhận ra ông chủ quán dường như biết tin tức.

Thế là, Trần Phong liền cẩn thận hỏi: “Tôi không vào...

Chỉ là cấp trên muốn có một câu trả lời, tôi cũng không còn cách nào khác.

Ông có biết tin tức gì không, nói cho tôi biết, để khi về kinh thành tôi còn có cái để báo cáo.” Trần Phong nói đến nước này, ông chủ quán dường như cũng là người nhiệt tình, liền nhỏ giọng nhắc nhở hai người: “Hai vị tuyệt đối đừng vào đó, nơi đó nguy hiểm lắm, trong rừng có thú dữ, ngay cả những người thợ săn già cũng không dám vào sâu trong rừng.” “Còn về những người mà hai vị đang tìm... có phải họ đã nghe được tin tức về con sông ngầm trong Tần Lĩnh mới vào đó không?” Sông ngầm Tần Lĩnh?

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất liền liếc nhìn Trần Phong một cái rồi nói: “Lão Trần, trong Tần Lĩnh có sông ngầm sao?” Không có gì khác!

Ngô Bát Nhất cũng đã tra cứu tư liệu, biết Tần Lĩnh là khu rừng nguyên sinh lớn thứ hai, nhưng phải biết rằng bên ngoài Tần Lĩnh được bao quanh bởi một con kênh đào.

Chính vì con kênh này nối liền các mạch nước, mới có những ngôi làng gần Ngũ Trượng Nguyên.

Về phần bên trong Tần Lĩnh, tuy rộng lớn, nhưng lại không có sông ngầm nào.

Nhưng lúc này, nghe xong lời của Ngô Bát Nhất, ông chủ quán lại

đột nhiên cười một cách bí ẩn: “Chuyện này thì hai vị không biết rồi...

Tôi cũng chưa từng thấy, nhưng về cơ bản những người già ở đây đều đã nghe nói.

Tương truyền, bên trong Tần Lĩnh có một con sông ngầm, từ con sông đó quanh năm có thể trôi ra một số thứ tốt.” “Nhưng mà, nơi đó cũng chỉ là một lời đồn, đến nay chưa ai tận mắt nhìn thấy.

Nhưng đội khảo cổ vừa rồi, có lẽ cũng đã nghe được lời đồn đó, mới đi vào trong Tần Lĩnh.” Nói đến đây, ông chủ quán dường như có chút thất vọng mà than thở: “Có bảo bối, có mộ lớn chôn trong Tần Lĩnh.

Thiểm Tây chúng ta quả thật nhân kiệt địa linh, ba bước một vương gia, năm bước một hoàng thượng...

Nhưng trong Tần Lĩnh rất có thể có mộ táng đấy.” “Mộ táng thì không có, nhưng sói hoang và gấu đen thì có cả đống.

Hai vị cũng đừng thấy tôi nói khó nghe...

Tôi đoán mấy người đồng nghiệp của hai vị, đã gặp phải gấu đen trong rừng, bị ăn thịt rồi.” Nói đến đây, ông chủ quán dường như có chút sợ hãi mà dặn dò hai người Trần Phong: “Hai vị đừng không nghe lời, tuyệt đối đừng vào khu rừng già Tần Lĩnh đó.

Trong đó nguy hiểm lắm, tranh thủ thời gian đi du lịch, chơi xong rồi về đi.” Nghe những lời này, hai người Trần Phong cũng ngơ ngác gật đầu.

Sau đó, chào tạm biệt ông chủ quán rồi trực tiếp quay về phòng trên lầu hai.

Trên đường về phòng, Ngô Bát Nhất không nói một lời, Trần Phong càng chìm sâu vào suy tư.

Không có gì khác!

Bởi vì, ông chủ quán tuy nói nhẹ nhàng, nhưng những lời đó lọt vào tai Trần Phong lại như thắp lên một ngọn đèn sáng.

Đầu tiên, từ miệng ông chủ quán biết được, đội khảo cổ kia thật sự đã vào Tần Lĩnh.

Vậy thì, trước tiên không bàn đến việc họ có chết trong Tần Lĩnh hay không, Trần Phong có thể xác định được rằng những người đó quả thực đã đến đó.

Và, rất có thể họ đã biết được manh mối quan trọng.

Nhưng, manh mối đó quan trọng đến mức nào?

Lẽ nào...

Nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên cảm thấy, có phải là con sông ngầm trong lời ông chủ quán không?

Nếu thật sự có khả năng này, vậy thì cái gọi là sông ngầm, rất có thể có liên quan đến mộ của Gia Cát Lượng Võ Hầu.

Lẽ nào, cái gọi là sông ngầm đó, là một nơi có phong thủy cực tốt?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cảm thấy khả năng này rất nhỏ, nhưng lại thật sự có thể xảy ra.

Nhưng, trong lịch sử có ghi chép không?

Chờ đã...

Đúng lúc này, trong đầu Trần Phong chợt lóe lên một tia sáng.

Anh đột nhiên nhớ ra, trong các tài liệu lịch sử quả thực có ghi chép liên quan.

Trần Phong nhớ, tài liệu lịch sử có đề cập, sau khi Gia Cát Lượng qua đời ở Ngũ Trượng Nguyên, đã để lại một bức thư, dặn rằng

không được tìm nơi có phong thủy tốt để chôn cất quan tài.

Ngược lại, phải để bốn binh sĩ khiêng quan tài đi thẳng về phía nam, khi nào dây thừng khiêng quan tài bị đứt, nơi quan tài rơi xuống chính là nơi chôn cất.

Nhưng, sau khi bốn binh sĩ đó trở về, lại bị Hậu chủ Lưu Thiện trực tiếp chém đầu.

Từ đó về sau, không còn ai biết vị trí mộ của Gia Cát Lượng nữa.

Nhưng, bây giờ Trần Phong suy nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy trong đó có điều khuất tất...

Đầu tiên, Gia Cát Lượng Võ Hầu tinh thông thiên văn, mộ của ông không thể nào lại chôn ở một nơi không có phong thủy được.

Quan trọng hơn là, tại sao lại cứ phải để người ta khiêng quan tài đi thẳng về phía nam?

Phía nam Ngũ Trượng Nguyên là nơi nào?

Tần Lĩnh!

Nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên ngẩng phắt đầu lên.

Sau đó, Trần Phong vội vàng lấy bản đồ ra.

Đối chiếu kỹ lưỡng, kết quả phát hiện từ khu vực Ngũ Trượng Nguyên xuất phát, Tần Lĩnh thật sự nằm ở chính nam Ngũ Trượng Nguyên.

Chương 231

Như vậy, đã khớp với ghi chép trong lịch sử rồi.

Sử sách ghi lại, Gia Cát Lượng cho người khiêng quan tài đi thẳng về phía nam.

Bây giờ, sông ngầm mà ông chủ quán nói cũng ở trong Tần Lĩnh.

Vậy thì, nếu con sông ngầm đó là nơi có phong thủy, liệu có phải đó là nơi chôn cất mộ của Gia Cát Lượng Võ Hầu không?

Suy nghĩ kỹ, Trần Phong cảm thấy thật sự có khả năng này!

Và, không chỉ là vấn đề phong thủy...

Theo như anh biết, Tần Lĩnh là khu rừng nguyên sinh lớn thứ hai, cũng là khu vực nguyên sinh lớn nhất của vùng Thiểm Tây.

Suy nghĩ kỹ một chút, nếu Gia Cát Lượng chôn mộ ở sâu trong Tần Lĩnh, thì đừng nói là Tư Mã Ý, e rằng ngay cả thiết bị hiện đại cũng không thể thăm dò được.

Nơi đó, có thể sánh ngang với Thần Nông Giá!

Thêm nữa, lúc đó Gia Cát Lượng đang đối đầu với Tư Mã Ý, chắc chắn không muốn mộ của mình bị Tư Mã Ý tìm thấy, vậy thì hoàn toàn có thể giải thích được rồi.

Mộ táng ở Tần Lĩnh... khả năng này chiếm tới năm phần!

Chờ đã...

Nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên lại nghĩ ra một tình huống kỳ lạ.

Ban đầu anh cảm thấy khu vực Ngũ Trượng Nguyên không đơn giản như vậy.

Bây giờ, nhìn vào bản đồ trước mắt, Trần Phong đột nhiên có một cảm giác kinh ngạc.

Nhìn vào, bản đồ khu vực Ngũ Trượng Nguyên, giống như một thế cục Bát Quái?

Không sai!

Trần Phong dám chắc chắn mình không nhìn nhầm, liền lập tức dùng bút vẽ lên bản đồ.

Vẽ xong nhìn lại thì không sao, nhưng Trần Phong lại đột nhiên sững sờ tại chỗ.

Bởi vì anh đột nhiên phát hiện, bản đồ khu vực Ngũ Trượng Nguyên, chính là một thế cục Bát Quái?!

Không sai!

Trần Phong đối chiếu kỹ, phát hiện khu vực Ngũ Trượng Nguyên không chỉ là thế cục Bát Quái, mà còn được phân chia rất rõ ràng.

Khu vực Thập Nhị Viên Tử Phong, là vị trí Càn trong thế cục Bát Quái.

Mộ Võ Hầu ở Định Quân Sơn, là vị trí Khảm, Bát Trận Đồ và Đốc Quân Đài, lần lượt đối ứng với vị trí Chấn và Tốn.

Về phần kênh đào, đầu và cuối lần lượt đối ứng với vị trí Ly và Đoài.

Cuối cùng, hướng của lúc đó, cũng là lối vào khu núi Ngũ Trượng Nguyên, là vị trí Cấn trong thế cục Bát Quái, ở đó vừa hay đối ứng với vị trí Sinh Môn trong Ám Bát Môn.

Về phần Tử Môn...

Cuối cùng là Tần Lĩnh, ở chính nam, trực tiếp hướng về vị trí Khôn trong thế cục Bát Quái.

Về phần vị trí này, trong Ám Bát Môn vừa hay là phương vị của Tử Môn!

Vị trí này, trong thế cục mộ táng, đối ứng với phương hướng tuyến đường mà chủ mộ đi khi hạ táng.

Nói cách khác, toàn bộ khu vực Ngũ Trượng Nguyên, thực chất là một Bát Quái Đồ cỡ lớn.

Tất cả các phương hướng được gọi là kỳ lạ, đều vừa hay đối ứng với các vị trí kỳ lạ trong thế cục Bát Quái.

Duy chỉ có Tần Lĩnh, vừa hay đối ứng với Tử Môn!

Nếu vậy, lúc Gia Cát Lượng hạ táng thật sự đi theo con đường này, thì ở đó vừa hay đối ứng với tuyến đường Tử Môn mà chủ mộ đi khi hạ táng.

Như vậy thì...

Nghĩ đến đây, trong đầu Trần Phong đột nhiên nảy ra một phỏng đoán không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng, càng nghĩ lại càng cảm thấy khả năng này vô cùng chính xác!

Đó là, huyệt mộ thật sự của Võ Hầu, thực chất nằm ở nơi sâu nhất của Tần Lĩnh!

Không chỉ vì địa thế Tần Lĩnh phức tạp, một khi hạ táng sẽ không thể tìm thấy.

Quan trọng hơn là, tất cả thông tin đều cho thấy Tần Lĩnh thực chất là phương vị Tử Môn của Ngũ Trượng Nguyên.

"Lão Ngô!" Nghĩ đến đây, Trần Phong không nói hai lời, trực tiếp lật người gọi Ngô Bát Nhất dậy.

Sau đó, lại vội vàng gọi cả Bàn Tử dậy.

“Sao vậy?!” Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng hỏi, không biết Trần Phong lại nghĩ ra điều gì.

Nhưng, Trần Phong lúc này lại không trả lời, trực tiếp thúc giục: “Đừng nói nữa, mau thu dọn đồ đạc, đi gọi cô Dương kia dậy, chúng ta mau xuất phát!

Muộn nữa là không kịp, mau đi thôi!” Lời vừa dứt, Trần Phong không nói hai lời, quay người chạy về phía Tuyết Lê.

Chỉ có một mục đích, mau chóng đến Tần Lĩnh!

Như vậy, có thể trước khi trời sáng ngày mai, sớm vào được sâu trong Tần Lĩnh!

Khả năng này, Trần Phong không dám lãng phí thêm chút thời gian nào nữa.

Sau đó, lập tức gọi Ngô Bát Nhất và Bàn Tử dậy, rồi cũng không đợi thêm, Trần Phong lập tức chạy đến trước cửa phòng Tuyết Lê.

“Tuyết Lê!

Cô Hà!” Nhất thời, Trần Phong không nói hai lời mà hét lớn.

Nghe tiếng động bên ngoài, trong phòng Tuyết Lê cũng lập tức vang lên tiếng bước chân, nhanh chóng mở cửa.

“Sao vậy?!” Vừa ra khỏi cửa, Tuyết Lê đã thấy Trần Phong đang lo lắng đứng ở cửa.

Trần Phong lúc này cũng không có thời gian để ý nhiều, trực tiếp thúc giục: “Mang giày vào, chúng ta mau đi, đến Tần Lĩnh!

Có chuyện gì, trên đường tôi sẽ giải thích!” Lời vừa dứt, Trần Phong vội vàng xuống lầu.

Lúc này, Tuyết Lê cũng đột nhiên thấy, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử hai người cũng đang nhanh chóng đi tới.

“Lão Ngô, chuyện gì vậy?

Lão Trần sao thế?” Nghe Tuyết Lê hỏi, Ngô Bát Nhất cũng lắc đầu, sau đó trịnh trọng nói: “Lão Trần có lẽ đã biết huyệt mộ của Võ Hầu ở đâu rồi, mau đi theo thôi!” ?!

Đột nhiên nghe câu này, Tuyết Lê nhất thời kinh ngạc ngẩng đầu.

Lúc này, hai người Ngô Bát Nhất không quan tâm nữa, trực tiếp đuổi theo xuống lầu.

Cùng lúc đó, Trần Phong vừa đi xuống lầu hai, đã thấy ông chủ quán đang đi ra từ quầy bar.

Thấy Trần Phong vội vã xuống lầu, ông chủ vội hỏi: “Quý khách ơi, có chuyện gì vậy?” Thấy ông chủ quán, Trần Phong nhất thời sáng mắt lên, sau đó vội hỏi: “Ông chủ, có phương tiện giao thông nào cho thuê không?” “Cho thuê?

Anh muốn đi đâu?” Nghe lời Trần Phong, ông chủ quán rõ ràng có chút ngạc nhiên.

Lúc này, Trần Phong cũng không nói hai lời, trực tiếp nói: “Tôi có việc gấp phải về...” Nghe vậy, ông chủ quán mới vỡ lẽ: “Lại có chuyện gì vậy...

Bên ngoài có một chiếc xe ba gác, nhưng chắc anh cũng không biết lái?

Hay là để tôi đưa đi, nếu không xe cũng không mang về được.” Nhưng, Trần Phong sao có thể để ông chủ quán đi cùng được.

Ngay sau đó, Trần Phong liền trực tiếp nói: “Không cần đưa đâu, tôi có thể lái đi, bao nhiêu tiền, tôi thuê.” “Nhưng...” Lúc này, ông chủ quán rõ ràng có chút không muốn, nhưng ngay giây tiếp theo, Tuyết Lê đột nhiên từ phía sau Trần Phong đi ra, sau đó ném một xấp tiền lên bàn nói: “Ông chủ, chúng tôi thật sự có việc gấp.

Xe của ông bao nhiêu tiền, tôi mua luôn.” !?

Đột nhiên thấy Tuyết Lê ra tay hào phóng, ông chủ cũng lập tức trợn tròn mắt.

Chương 232

Nhìn kỹ lại, phát hiện xấp tiền trên bàn, ít nhất cũng có mấy ngàn đồng.

Nhiều tiền như vậy, đừng nói là xe ba gác, mua một chiếc xe con màu đen cũng đủ rồi.

"Được... cứ lái đi, chìa khóa xe ở trên xe đấy!" Nói đến đây, ông chủ quán không nói hai lời mà tránh đường.

Lúc này, Trần Phong cũng gật đầu với Tuyết Lê, sau đó mấy người vội vàng đi ra ngoài.

Đến bãi đậu xe, Trần Phong nhìn kỹ mới phát hiện, xe của ông chủ là loại xe ba gác chạy dầu diesel bán nông nghiệp.

Nhưng, ở nơi hoang vu hẻo lánh này, có được một phương tiện đi lại như vậy cũng thật đáng quý.

Cũng may, Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều từng là công binh, đã dùng qua loại xe này.

Thế là, mấy người nhanh chóng lên xe, Trần Phong trực tiếp khởi động xe.

Sau đó, mấy người lái xe, đi thẳng ra ngoài Ngũ Trượng Nguyên.

Chỗ ngồi trong cabin không lớn, nhiều nhất cũng chỉ có hai người ngồi được.

Cho nên, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử hai người phải ra thùng xe phía sau ngồi.

Nhưng, xe của ông chủ quán này không có kính, bốn phía đều lọt gió.

Cho nên, Trần Phong và Tuyết Lê ở phía trước cũng không cảm thấy ấm áp chút nào.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng cuối cùng không nhịn được, ở phía sau hỏi: "Lão Trần, rốt cuộc là chuyện gì vậy?!" Lúc này, nghe lời của Ngô Bát Nhất, Tuyết Lê cũng lập tức ngẩng mắt nhìn.

Nghe nói Trần Phong đã biết vị trí có thể tồn tại của mộ táng, bây giờ trong lòng ai cũng cảm thấy như có trăm móng vuốt cào.

Cũng vào lúc này, Trần Phong vừa lái xe, vừa không quay đầu lại nói: "Không biết hai người có nhớ không, tôi vừa xuống lầu hỏi ông chủ quán.

Kết quả ông chủ đó nói, trong Tần Lĩnh có lời đồn về một mạch nước ngầm, nhưng theo tôi biết, bên ngoài Tần Lĩnh là một con kênh đào lớn, bên trong thực chất không có mạch nước." "Nhưng dù sao đi nữa, lời của ông chủ quán đó không phải là không có căn cứ.

Đội khảo cổ kia, rất có thể đã biết được tin tức này, mới đến Tần Lĩnh." Nghe vậy, Tuyết Lê cũng gật đầu nói: "Tôi cũng đã nghe lời đồn này, nhưng đó không phải là phỏng đoán mà đội khảo cổ nghe được sao?" Nhất thời, Tuyết Lê không hiểu, lời đồn này và mộ Võ Hầu có liên quan gì.

Nhưng lúc này, Trần Phong lại lắc đầu nói lớn: "Cô không hiểu đâu...

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, vị trí của Tần Lĩnh trong khu vực Ngũ Trượng Nguyên là ở đâu?" "Chính nam...

Lão Trần!" Lúc này, nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất lập tức hiểu ra.

Nhất thời, Trần Phong mới khẳng định: "Không sai!

Sử sách ghi lại, sau khi Gia Cát Lượng qua đời, quan tài được

người khiêng đi thẳng về phía nam, nơi quan tài rơi xuống chính là vị trí mộ táng.

Tôi cảm thấy, với thân phận kỳ môn của Gia Cát Lượng Võ Hầu, không thể nào thật sự chọn một nơi tùy tiện, không xây lăng mộ không chọn phong thủy." "Vậy thì cũng có nghĩa là, mộ táng thực chất đã được chọn từ lâu rồi.

Chỉ là, những lời đồn được ghi lại trong lịch sử đều là trò che mắt, mộ táng thật sự chắc chắn có phong thủy và lăng mộ, chỉ là vị trí địa lý quá đặc biệt, e rằng không ai có thể tìm thấy." Nghe những lời này, mấy người Ngô Bát Nhất càng lúc càng hiểu ra điểm quan trọng.

Cũng vào lúc này, Trần Phong liền trực tiếp quả quyết: "Vậy thì nơi nào mới có thể khiến người ta không tìm thấy?

Đương nhiên là bên trong Tần Lĩnh!

Tần Lĩnh là một khu rừng nguyên sinh khổng lồ, nếu chôn mộ ở sâu trong Tần Lĩnh, thì tôi đoán Tư Mã Ý lúc đó, dù có phát động đại quân vây quét, cũng không thể tìm thấy vị trí mộ táng." "Quan trọng hơn là, nghĩ lại xem, sử sách ghi lại quan tài của Gia Cát Lượng được khiêng đi thẳng về phía nam.

Tần Lĩnh, lại vừa hay nằm ở chính nam của Ngũ Trượng Nguyên!

Trên đời này, thật sự có chuyện trùng hợp như vậy sao?!" Thật vậy!

Đột nhiên nghe những lời này, Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê mấy người đều nhìn nhau.

Suy nghĩ kỹ lại, thật sự cảm thấy Trần Phong nói rất có lý.

Những chuyện này, tuy kỳ lạ, nhìn qua thì không có cái nào liên quan đến nhau.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ lại, những chuyện này đều có thể nối liền với nhau?

Chờ đã...

Nhưng lúc này, Ngô Bát Nhất lại đột nhiên nghĩ ra điều gì.

Sau đó, vội vàng hỏi: "Không đúng Lão Trần... những chuyện này có thể nối liền với nhau không sai, nhưng chứng cứ cũng không đủ phải không?" Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất cảm thấy có chút không đúng.

Bởi vì, trong lòng anh, Trần Phong là một người vô cùng bình tĩnh.

Những manh mối này tuy nhìn qua quả thực có liên quan, nhưng với mức độ bình tĩnh của Trần Phong, không thể nào vội vã chạy đến Tần Lĩnh trong đêm như vậy được.

Tần Lĩnh, đó là khu rừng nguyên sinh lớn thứ hai trong nước!

Nếu không có manh mối quan trọng, Trần Phong tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy!

Nhưng cũng vào lúc này, nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong lại đột nhiên chuyển chủ đề: "Đương nhiên không đơn giản như vậy...

Tôi trước đây đều suy nghĩ kỹ, trong khu vực Ngũ Trượng Nguyên thực chất không có bất kỳ nơi nào có phong thủy.

Nhưng sau khi trở về tôi xem lại bản đồ, phát hiện không phải như vậy!

Tôi đã đi vào một vùng hiểu lầm, đã có định kiến từ trước!" "Phải biết rằng, có một số phong thủy không chỉ ở một nơi.

Ví dụ như Ngũ Trượng Nguyên, ban đầu tôi tưởng phong thủy ở Thập Nhị Viên Tử Phong, hoặc Định Quân Sơn.

Nhưng sau đó tôi mới phát hiện, những nơi đó chỉ là một phần của

thế cục phong thủy, nếu nhìn riêng lẻ thì tự nhiên không thành phong thủy!

Nhưng, nếu nhìn kỹ, bản đồ toàn bộ khu vực Ngũ Trượng Nguyên, hãy nối tất cả các vị trí lại với nhau xem!" Vừa nói, Trần Phong dứt khoát lấy bản đồ ra ném cho mấy người.

Ngô Bát Nhất nhìn kỹ, cũng phát hiện ra điều không đúng.

Tuyết Lê không nhìn ra, dù sao cô cũng không hiểu về phong thủy tinh tượng.

Nhưng, Ngô Bát Nhất theo sự chỉ dẫn của Trần Phong, nối tất cả các địa điểm lại với nhau, lập tức kinh ngạc kêu lên: "Lão Trần, Ngũ Trượng Nguyên là một Bát Quái Đồ cỡ lớn?!" ?!

Đột nhiên nghe câu này, Bàn Tử và Tuyết Lê đều kinh ngạc ngẩng đầu.

Cũng vào lúc này, Trần Phong cũng không quay đầu lại mà khẳng định: "Không sai!

Tôi cũng chỉ mới nhìn ra phong thủy của khu vực Ngũ Trượng Nguyên, thực chất không chỉ là một nơi, mà là toàn bộ Ngũ Trượng Nguyên!" "Hãy nối tất cả các địa điểm lại, chỉ nhìn vào toàn bộ Ngũ Trượng Nguyên.

Toàn bộ Ngũ Trượng Nguyên, là một Bát Quái Đồ cỡ lớn, theo cách tính của Minh Bát Quái và Ám Bát Môn, Tần Lĩnh nằm ở chính nam Ngũ Trượng Nguyên, nơi đó vừa hay đối ứng với vị trí Khôn trong Bát Quái!" "Tôi đã giảng giải rồi, trong Bát Quái Đồ, vị trí Khôn đại diện cho Tử Môn, nơi đó thường là con đường mà chủ mộ đi khi hạ táng.

Vậy thì cũng có nghĩa là, phương hướng của cái gọi là Khôn vị Tử Môn này, chính là lối vào mộ táng của Ngũ Trượng Nguyên ở Tần

Lĩnh!" Lời vừa dứt, Trần Phong liền không giải thích nữa.

Lúc này, mấy người Ngô Bát Nhất cũng đều đảo mắt, trong đầu suy nghĩ miên man.

Mười mấy giây sau, Ngô Bát Nhất mới vỡ lẽ: "Tôi hiểu rồi!

Ý của ông là, lối vào mộ táng ở Tần Lĩnh, lúc đó quan tài của Gia Cát Lượng được khiêng thẳng về phía nam, thực chất là đi đến ngôi mộ đã được xây sẵn từ lâu!" "Tử Môn là con đường mà chủ mộ đi khi hạ táng, quan tài của Gia Cát Lượng cũng đi thẳng đến Tần Lĩnh, vậy thì tất cả đều có thể nối liền với nhau!" "Huyệt mộ, ở sâu trong Tần Lĩnh!" Không sai!

Cũng vào lúc này, Trần Phong lập tức khẳng định lời của Ngô Bát Nhất.

Lúc này, mấy người có mặt đều phấn khích ngẩng đầu, càng lúc càng có lòng tin vào chuyến đi trộm mộ lần này.

"Được rồi, không nói nhiều nữa, chúng ta mau đi!

Như vậy, có thể đến Tần Lĩnh trước khi trời sáng!" Cũng vào lúc này, Trần Phong thúc giục mấy người một tiếng, sau đó trực tiếp tăng tốc độ lên nhanh nhất.

Sau đó, chiếc xe ba gác trực tiếp hướng về phía Tần Lĩnh.

Không có gì khác!

Bởi vì, khu vực Ngũ Trượng Nguyên quá rộng lớn, từ huyện Miễn xuất phát ít nhất cũng phải đi hơn hai trăm cây số.

Cho nên, nhân lúc hoàng hôn bây giờ xuất phát, sáng mai có thể đến Tần Lĩnh.

Trần Phong phải đảm bảo, sau khi vào Tần Lĩnh, có thể có một khoảng thời gian dài là ban ngày.

Chương 233

Nếu không, vào mùa này, trong Tần Lĩnh thú dữ quá nhiều, tương đối nguy hiểm.

Cũng với tâm trạng này, mấy người gần như không nói một lời mà đi thẳng đến Tần Lĩnh. … Thời gian từng chút một trôi đi...

Từ chạng vạng đến đêm khuya, rồi lại đến rạng đông.

Khoảng bốn giờ rưỡi sáng ngày thứ hai, mấy người Trần Phong cuối cùng cũng đến gần phạm vi Tần Lĩnh.

Lúc này, chân trời đã hửng sáng.

Trần Phong biết, không còn bao lâu nữa, trời sẽ sáng hẳn.

Thế là, anh không nhịn được ngẩng đầu nhìn một cái, sau khi thấy tình hình phía trước, Trần Phong lập tức nhắc nhở: "Mọi người chuẩn bị, tỉnh táo lên.

Chúng ta sắp đến Tần Lĩnh, nhìn về phía trước đi!" Nghe lời Trần Phong, mấy người vội vàng ngẩng đầu.

Chỉ thấy, ở phía trước con đường núi quanh co, là một khu rừng nguyên sinh rộng lớn.

Nhìn từ đây, gần như không thể thấy được điểm cuối.

Sau khi nhìn rõ tình hình phía trước, mấy người cũng cố gắng tỉnh táo.

Có lẽ vì sắp vào Tần Lĩnh tìm mộ, cho nên dù tối qua đã mệt mỏi cả đêm, mấy người cũng không cảm thấy buồn ngủ chút nào.

"Xuống xe!

Đến nơi rồi!" Cũng vào giây tiếp theo, Trần Phong đột nhiên dừng

xe, sau đó gọi mấy người.

Ngẩng đầu lên nhìn, thấy vị trí dừng xe, là rìa của Tần Lĩnh.

Sau khi mấy người xuống xe, Ngô Bát Nhất là người đầu tiên ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Sau khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, trong lòng anh cũng không khỏi cảm thán sự kỳ diệu của thiên nhiên.

Chỉ thấy, Tần Lĩnh này gần như là một khu rừng nguyên sinh không thể nhìn thấy điểm cuối.

Đứng ở bên ngoài, chỉ thấy cây cối bên ngoài có phần thưa thớt.

Nhưng, ánh mắt càng nhìn vào trong, rừng cây bên trong càng lúc càng rậm rạp, cuối cùng gần như che khuất cả phần lớn ánh sáng.

Chứng kiến cảnh này, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được nói: "Lão Trần... trong Tần Lĩnh lớn như vậy, có cách nào để không bị lạc, tìm được vị trí mộ táng không?" Nói thật, Ngô Bát Nhất có chút lo lắng, bởi vì Tần Lĩnh quá rộng lớn, e rằng ở bên trong ngay cả la bàn và kim chỉ nam cũng không dùng được.

Nhưng, lúc này Trần Phong lại lắc đầu nói: "Cái này không cần lo, vào trong đó tôi có cách...

ít nhất có thể đảm bảo chúng ta tuyệt đối không đi nhầm đường, sẽ luôn đi về một hướng." "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nghe nói bên trong có một mạch nước ngầm, tôi đoán đội khảo cổ kia là nhắm vào đó mà đi.

Cho nên, nơi chúng ta cần tìm cũng là ở đó, nhưng nếu thật sự vào trong, chúng ta phải tự tìm cách, tôi cũng không chắc mạch nước đó ở vị trí nào." "Ngoài ra..." Nói đến đây, Trần Phong đột nhiên nhìn Bàn Tử và Tuyết Lê một cái, sau đó trịnh trọng dặn dò: "Tôi và Lão Ngô hai người thì không sao, ít nhiều gì chúng tôi cũng từng là công binh.

Về phần hai người, đặc biệt là Bàn Tử... nhất định phải cẩn thận." "Tần Lĩnh là khu rừng nguyên sinh lớn thứ hai, nói thật tôi đã hỏi thăm, địa hình bên trong vô cùng phức tạp, rừng cây bên ngoài chỉ là vòng ngoài.

Nếu thật sự vào sâu bên trong, sẽ có bồn địa, sơn mạch thậm chí là khu vực đầm lầy.

Cho nên, hai người sau khi vào trong, nhất định không được lạc khỏi tôi, nếu bị lạc, lúc đó có muốn ra cũng không ra được." Nghe lời Trần Phong, Tuyết Lê gật đầu.

Dù sao cô cũng đã hỏi thăm, bên trong Tần Lĩnh quả thực dị thường phức tạp, một số thợ săn già trong tình huống không chuẩn bị đầy đủ, cũng không dám vào quá sâu.

Về phần, lần này vội vã như vậy, e rằng bên trong sẽ có nguy hiểm chờ đợi.

Nghĩ đến đây, mấy người Trần Phong cũng đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Sau đó, dưới sự chỉ dẫn của Trần Phong, mấy người hít sâu một hơi, rồi bước vào.

Vừa bước vào trong rừng, Trần Phong đã cảm thấy tầm nhìn trước mắt trở nên tối sầm.

Không phải vì gì khác, mà là cây cối trong rừng vô cùng rậm rạp, vừa bước vào lá cây đã che khuất tầm nhìn của mấy người Trần Phong.

Nhận ra điểm này, Tuyết Lê liền không nhịn được nói: "Lão Trần, không phải là cách hay... chúng ta cứ đi vào như vậy, sẽ nhanh chóng mất phương hướng." Nghe lời Tuyết Lê, Trần Phong cũng ngẩng đầu nhìn mặt trời.

Đúng là không sai!

Bây giờ là đầu hè, vào mùa này, lá cây đã vô cùng um tùm.

Càng đi vào trong, lá cây sẽ dần che khuất mặt trời.

Lúc đó, sẽ nhanh chóng mất phương hướng...

Nhận ra điểm này, Trần Phong cũng dừng bước: "Lão Ngô, Bàn Tử... lấy dây thừng ra, cắt thành từng đoạn năm mét." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất nhất thời hiểu ra phải làm gì.

Tiếp đó, hai người lần lượt lấy ra bốn đoạn dây thừng, sau khi chuẩn bị xong liền đưa cho Trần Phong.

Sau đó, Trần Phong cẩn thận buộc một đoạn dây thừng vào eo mình, rồi quăng phần đuôi dài ba mét ra sau lưng.

Làm xong những việc này, Trần Phong liền nói với mấy người: "Cách này, tôi và Lão Ngô học được trong quân đội.

Làm như vậy, có thể phòng ngừa chúng ta đi đường vòng, bất cứ lúc nào nhìn lại phía sau, nếu dây thừng bị cong, chứng tỏ chúng ta bắt đầu đi vòng, phải lập tức điều chỉnh phương hướng." Nghe lời Trần Phong, mấy người mới hiểu ra công dụng của nó.

Thế là, dưới sự chỉ đạo của Ngô Bát Nhất, mấy người đều buộc dây thừng ra sau lưng.

Sau khi làm xong mọi việc, Trần Phong liền trực tiếp dẫn mấy người, tiếp tục tiến về phía trước.

Quả nhiên!

Con đường phía trước giống hệt như Trần Phong dự đoán, sau khi đi về phía trước khoảng năm phút, mức độ rậm rạp trong rừng lập tức tăng lên.

Càng đi về phía trước, Trần Phong cảm thấy cây cối trở nên càng

nhiều, lá cây cũng càng lúc càng um tùm.

Mấy người đi về phía trước khoảng nửa dặm, cây cối trở nên gần như cách nhau một mét.

Trong tình huống này, gần như ngay cả mặt trời trên đỉnh đầu cũng không nhìn thấy được.

Lúc này, chỉ thấy trong rừng gần như tối sầm lại...

Trong tình huống này, Trần Phong cũng không nhịn được nhắc nhở mấy người: "Mọi người cẩn thận, nơi này là nơi sâu nhất mà những người thợ săn già trong núi có thể vào được.

Ở đây, dưới đất bất cứ lúc nào cũng có thể có bẫy thú..." "Nếu đi tiếp một đoạn nữa, chúng ta có lẽ sẽ xuyên qua vòng ngoài của dãy núi này, vào được khu vực bên trong.

Lúc đó, địa hình ở đó sẽ trở nên vô cùng phức tạp, chúng ta phải nâng cao cảnh giác." Nghe lời Trần Phong, mấy người cũng đều đã nắm rõ.

Sau đó, Trần Phong còn tìm một cành cây, dùng làm gậy dò đường, liên tục gõ xuống đất.

Vừa đi về phía trước, Trần Phong gần như lúc nào cũng chú ý đến mọi động tĩnh xung quanh.

Bởi vì Trần Phong biết rõ, với một khu rừng nguyên sinh lớn như Tần Lĩnh, thú dữ bên trong vô cùng nhiều.

Cho nên, mấy người Trần Phong gần như lúc nào cũng có thể gặp phải.

Nếu gặp phải thứ như báo thì không sao, nhưng nếu gặp phải gấu đen hoặc sói hoang, thì ở đây gần như là tình thế chắc chắn chết.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không nhịn được lưu ý đến động

tĩnh xung quanh.

Nhưng sau khi đi về phía trước khoảng mấy cây số, Trần Phong đột nhiên dừng bước.

Đồng thời, cây gậy dò đường trong tay anh đang chọc vào đống lá khô, cũng dừng lại không động.

“Lão Trần!

Sao vậy?!” Thấy điều bất thường, Tuyết Lê không nhịn được hỏi.

Trần Phong lại không để ý, cẩn thận ngồi xổm xuống, dùng tay từ từ gạt đống lá khô mà gậy dò đường đang chọc vào.

Chương 234

Phân?!

Trần Phong cẩn thận gạt đống lá khô ra, đột nhiên phát hiện thứ trên mặt đất có chút nhầy nhụa.

Nhìn kỹ lại, phát hiện thứ đó là một đống phân?

Phân của con gì?

Thấy đống phân này, Trần Phong không nhịn được cau mày.

Lúc này, Tuyết Lê cũng vội hỏi: "Lão Trần, là phân động vật à?" Nghe cô nói, Trần Phong lại không trả lời, cẩn thận dùng một cành cây nhỏ khều nhẹ.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên không nhịn được nói: "... có phải là phân gấu đen không?" Lúc này, Bàn Tử có chút sợ hãi.

Bởi vì, cảnh tượng lần trước gặp phải người gấu ở Miêu Lĩnh, gần như vẫn còn hiện rõ mồn một.

Nếu lúc này ở đây gặp phải người gấu, thì gần như là cửu tử nhất sinh!

Nhưng lúc này, Trần Phong lại lắc đầu nói: "Không phải người gấu...

Nếu là phân người gấu, bên trong nên có quả dại.

Nếu tôi không đoán sai, đống phân này nên là của sói hoang..." Nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên gạt đống phân ra.

Sau đó, quả nhiên đột nhiên thấy trong đống phân, có một số thứ nhỏ li ti bằng xương.

Thấy vậy, Bàn Tử và Tuyết Lê đều gật đầu.

Sau đó, Bàn Tử mới yên tâm nói: “Vậy thì chắc không sao rồi... dù sao cũng tốt hơn là gặp gấu đen.” Nhưng lúc này, Trần Phong lại lắc đầu, sau đó trịnh trọng nói: “Không đúng... có lẽ còn thảm hơn gặp gấu đen!” ?

Nghe vậy, mấy người Tuyết Lê có chút không hiểu.

Nhưng, lúc này Trần Phong lại cau mày phân tích: “Nhìn đống phân này, rõ ràng vừa mới thải ra không lâu, thậm chí còn có chút ấm.

Điều này cho thấy, con sói hoang đó cách chúng ta không xa, có thể đang ở gần đây!” “Ngoài ra, sói hoang là loài sống theo bầy đàn.

Khả năng truy lùng của loài này còn mạnh hơn cả người gấu, lỡ như bị phát hiện, chúng có thể truy đuổi chúng ta ít nhất mười mấy cây số.” “Và, nếu chúng ta gặp không phải là bầy sói, mà là một con sói đơn độc cũng không tốt... bởi vì sói đơn độc thường là những con bị loại khỏi bầy, loại sói này chỉ có một thân phận...” “Là con đầu đàn?!” Lúc này, không đợi Trần Phong nói xong, Ngô Bát Nhất đột nhiên đưa ra câu trả lời.

Nghe anh nói, Trần Phong gật đầu.

Lúc này, mấy người Tuyết Lê cũng không nhịn được cau mày.

Bởi vì, tình huống này quá nguy hiểm!

Bất kể là gặp con đầu đàn hay bầy sói, nếu một khi chạm trán với bầy sói, thì lúc đó gần như là cửu tử nhất sinh.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng lập tức thúc giục mấy người: “Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa.

Chúng ta mau rời đi, nhân lúc bầy sói chưa phát hiện ra chúng ta, mau rời khỏi khu rừng này.” “Có vấn đề gì, đợi chúng ta ra ngoài rồi nói!” Nghe lời Trần Phong, mấy người nhìn tình hình trước mắt, cũng không dám lãng phí thời gian nữa.

Ngay sau đó, mấy người liền theo Trần Phong đi thẳng về phía trước.

Và, vì đã đến vị trí này, Trần Phong không cần lo lắng dưới chân có thể có bẫy thú của thợ săn để lại.

Cho nên, bước chân của anh lập tức nhanh hơn rất nhiều.

Trên đường đi, mấy người gần như chạy về phía trước.

Trong lúc chạy về phía trước, Trần Phong cũng luôn chú ý đến sợi dây thừng dưới chân, để tiện điều chỉnh phương hướng bất cứ lúc nào.

Với tốc độ này, khoảng mười mấy phút sau, họ đã đến gần rìa ngoài của khu rừng rậm.

"Chờ đã!" Đúng lúc này, Trần Phong không nhịn được ngẩng đầu nhìn một cái.

Sau đó cẩn thận nhìn về phía trước, chỉ thấy phía trước là lối ra của khu rừng.

Thấy vậy, Trần Phong liền nhắc nhở mấy người: "Được rồi, đây là lối ra của khu rừng, sau khi ra khỏi đây chúng ta đều phải cẩn thận một chút, tuyệt đối không được đi lung tung!" Nghe lời Trần Phong, mấy người đều gật đầu.

Tiếp đó, mấy người cẩn thận đi ra khỏi lối ra của khu rừng, thấy bên ngoài quả nhiên là một không gian rộng lớn.

Trần Phong nhìn kỹ, phát hiện bên ngoài là một bồn địa không nhỏ? ...?!

Chứng kiến cảnh này, mấy người Trần Phong đều có chút không nhịn được sững sờ.

Chỉ thấy, bồn địa này rộng khoảng gần một cây số.

Nhìn dọc theo bồn địa về phía trước, chỉ thấy sau khi ra khỏi bồn địa này, phía trước là một dãy núi không nhỏ?

Thấy vậy, Trần Phong cũng nuốt nước bọt!

Tê!

Tình huống gì đây?

Nói thật, Trần Phong cũng thật sự không ngờ, mức độ phức tạp của địa hình bên trong Tần Lĩnh lại kinh khủng đến vậy?

Bên trong Tần Lĩnh, lại có một dãy núi nội bộ?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng cẩn thận nhắc nhở mấy người: "Mọi người cẩn thận đi vào trong... sau khi ra khỏi bồn địa này, chúng ta đi dọc theo đường về phía trước.

Đợi đến vị trí dãy núi, e rằng chúng ta phải tìm nơi cắm trại trước." Nghe lời Trần Phong, mấy người Ngô Bát Nhất không nhịn được ngẩng đầu nhìn mặt trời.

Lúc này nhìn lại thì không sao, mới đột nhiên phát hiện thời gian trôi nhanh như vậy?

Cái gọi là đêm trong núi đến nhanh...

Phải biết rằng, khi vừa vào Tần Lĩnh là sáng sớm.

Bây giờ, sau khi đi xuyên qua khu rừng ở rìa ngoài của dãy núi, đã gần đến trưa.

Thời gian trôi qua thực chất không nhanh, chỉ là ở trong rừng không có khái niệm thời gian.

Với tình hình như vậy, e rằng đợi xuyên qua bồn địa này, rồi vào dãy núi tìm một nơi trú ẩn, có lẽ cũng gần hoàng hôn rồi.

Nghĩ đến đây, mấy người Ngô Bát Nhất cũng gật đầu đồng ý:

“Được... chúng ta tranh thủ thời gian đi về phía trước.

Lão Trần, ông dẫn đường, tôi yên tâm!” Nghe lời Ngô Bát Nhất, Trần Phong cũng gật đầu.

Tiếp đó, mấy người cẩn thận đi ra khỏi khu rừng.

Sau đó, sau khi vào bồn địa, bắt đầu dò dẫm đi về phía trước.

Bồn địa này và những gì Trần Phong nhìn thấy giống hệt nhau, quả nhiên cũng vô cùng rộng lớn.

Trần Phong và những người khác cẩn thận đi bên trong, phát hiện cỏ dại ở đây gần như cao bằng một người.

Nếu không ngẩng đầu nhìn, gần như không thể thấy được tình hình phía trước.

Với tầm nhìn như vậy, Trần Phong cũng không thể không tăng cường cảnh giác.

Bởi vì, lỡ như gặp phải thứ gì đó kỳ lạ, ai cũng không đoán trước được...

Nhưng lúc này...

“Ú ~” Đột nhiên, Trần Phong nhạy bén nghe thấy trong bụi cỏ, một tiếng hú nghẹn ngào.

Chương 235

Âm thanh này, cách đó khoảng vài trăm mét, Trần Phong lập tức căng thẳng!

Đột nhiên nghe thấy âm thanh này, Trần Phong gần như cảm thấy da đầu tê dại!

Tình huống gì đây?!

Tiếng sói hú?!

Nhất thời, Trần Phong lập tức nhận ra tình hình từ âm thanh đó.

Lúc này, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử mấy người cũng vội vàng đến bên cạnh Trần Phong.

"Lão Trần!" "Âm thanh gì vậy?!" Lúc này, nghe thấy âm thanh đó, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng không nhịn được hỏi.

Lúc này, Trần Phong cũng lập tức ra hiệu im lặng, sau đó vội vàng hạ thấp giọng nói: "Nhỏ tiếng thôi...

âm thanh đó là tiếng sói hú!" Nghe lời Trần Phong, dù mấy người Ngô Bát Nhất đã sớm có dự cảm trong lòng.

Nhưng, khi nghe lại lời xác nhận này, cũng cảm thấy trong lòng ngũ vị tạp trần.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được nói: "Làm sao bây giờ?!" Nghe anh nói, Trần Phong cắn răng nói: "Đi về phía trước!

Mau đi về phía trước, tôi đoán những thứ đó đang truy theo mùi của chúng ta... chúng ta mau đi, sau khi vào đường núi, gió trong đường núi sẽ mang đi mùi của chúng ta!" Nghe Trần Phong nói vậy, mấy người Ngô Bát Nhất cũng đã có quyết định.

Thế là, mấy người không lãng phí thời gian nữa, lập tức bắt đầu tăng tốc đi về phía trước.

May mắn là, trên đường đi về phía trước, lần này không gặp phải bất kỳ tình huống nào nữa.

Khoảng mười mấy phút sau, mấy người đã đi xuyên qua bồn địa này.

Khi mấy người Trần Phong vừa đi ra khỏi bồn địa, Trần Phong liền trực tiếp thúc giục: "Đừng nói nhảm nữa, chúng ta mau rời đi!" Nghe Trần Phong thúc giục, mấy người cũng không dám lãng phí thời gian!

Dù sao thì, tiếng sói hú vừa rồi quá khiến người ta kinh hãi, ai trong lòng cũng cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Thế là, mấy người lập tức lên đường.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, liền đi thẳng về phía dãy núi phía trước. … Thời gian từng chút một trôi đi...

Lần này, Trần Phong cuối cùng cũng biết, có một số nơi nhìn thì gần, nhưng thực chất lại có cảm giác vô cùng xa vời.

Khoảng cách đến dãy núi đó, mấy người Trần Phong nhìn qua chỉ khoảng mười mấy phút đi đường.

Nhưng, đợi sau khi ra khỏi bồn địa rồi đi tiếp về phía trước, Trần Phong cuối cùng cũng biết được khoảng cách thực sự.

Đi về phía trước khoảng hơn ba tiếng đồng hồ, cũng vẫn chưa thấy cửa núi.

Dãy núi đó nhìn qua chỉ cách vài cây số, nhưng khi thực sự đi đến, Trần Phong mới phát hiện dãy núi đó cách xa tới mấy chục dặm. … Mặt trời dần lặn về phía tây...

Lúc này, Trần Phong cũng không thể không nhìn mặt trời.

Sau khi thấy tình hình mặt trời lặn về phía tây, Trần Phong cũng thầm gật đầu.

Bây giờ đã gần bốn giờ chiều, thời gian trôi nhanh.

Nghĩ đến đây, Trần Phong nhìn về phía không xa, liền trực tiếp nói với mấy người: "Thời gian cũng sắp hết rồi, chúng ta đi tiếp, khoảng nửa tiếng nữa là có thể vào hẻm núi.

Nhưng chuẩn bị sẵn sàng đi...

đêm trong núi đến nhanh, bây giờ là bốn giờ chiều, nhiều nhất một tiếng rưỡi nữa là trời tối rồi." "Cho nên, chúng ta phải tìm nơi trú ẩn trước khi trời tối, sau đó nhanh chóng cắm trại!" Nghe lời Trần Phong, mấy người cũng đều gật đầu.

Sau đó, mấy người Trần Phong cũng không lãng phí thời gian nữa, bắt đầu nhanh chóng đi về phía trước.

Trong tình huống này, khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, mấy người Trần Phong đã đến được hẻm núi.

Trần Phong và những người khác cẩn thận kiểm tra tình hình xung quanh.

Chỉ thấy, khu vực này là dưới chân một dãy núi.

Xung quanh, hai bên đều là dãy núi kéo dài ra ngoài, chặn hoàn toàn hai bên.

Về phần phía sau, là một dãy núi nằm ngang, chắn phía sau lưng.

Lối vào duy nhất, là ở trước mắt.

Thấy vậy, Trần Phong trong lòng đã có quyết định.

Địa hình của khu vực này, nên là một nơi trú ẩn tự nhiên rất tốt.

Lưng tựa vào vách đá, phía sau lưng coi như không còn nguy hiểm.

Về phần hai bên, đều bị dãy núi chặn lại.

Duy chỉ có một hướng về phía trước, là khu vực kéo dài từ khu rừng Tần Lĩnh...

Nếu có nguy hiểm, chỉ có thể đến từ hướng này.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng dứt khoát thúc giục mấy người, trực tiếp cắm trại ở đây.

Dưới mệnh lệnh của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử hai người, lập tức bắt đầu đi tìm củi xung quanh.

Sau khi tìm được một đống củi, mấy người Trần Phong nhân lúc trời chưa tối, vội vàng dùng bình xăng con để đốt lửa. … Thời gian từng chút một trôi đi...

Khoảng sáu giờ tối, trời dần tối lại.

Nhưng tương đối, mấy người Trần Phong cũng đã đốt lửa.

Sau đó, dưới ánh lửa màu cam, mấy người Trần Phong ngồi yên trước đống lửa.

“Lão Trần... nói thật, lần này chúng ta đi tìm mộ, rốt cuộc có mấy phần chắc chắn?” Lúc này, vừa dựa vào lương khô, Tuyết Lê không nhịn được hỏi.

Lúc này, nghe cô hỏi, Trần Phong suy nghĩ một chút mấy giây, mới gật đầu nói: “Cũng không nhiều... khoảng ba phần.” “Ba phần?!” Nghe vậy, Tuyết Lê chưa nói gì, Bàn Tử đã đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

Nhưng, ngay sau đó Trần Phong lại gật đầu nói: “Đúng là ba phần... thông tin chúng ta có được từ bên ngoài, cũng chỉ là một phần.

Về phần những thông tin khác, chúng ta gần như không biết gì cả.

Điều duy nhất có thể xác định, là bên trong Tần Lĩnh chắc chắn có một số tình huống mà người ngoài không biết." "Ví dụ như đội khảo cổ kia, rốt cuộc chết ở đâu.

Điều khiến tôi cũng vẫn luôn không hiểu, là nếu chúng ta vào sâu trong Tần Lĩnh, phải đi đâu để tìm mộ Võ Hầu?

Nói thật, tôi cũng không chắc về những chuyện khác... tôi thậm chí còn nghi ngờ, dù chúng ta có tìm thấy mộ Võ Hầu, có thể cũng không nhận ra." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất đột nhiên gật đầu nói: "Vậy thì... chúng ta chỉ có thể tìm phong thủy gần mộ Võ Hầu, mới có khả năng tìm được vị trí mộ táng?" Nghe vậy, Trần Phong cũng gật đầu.

Ngay sau đó, mấy người có mặt cũng đều thở dài.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo...

Ú ~ Đột nhiên!

Một tiếng sói hú kỳ quái, đột nhiên vang lên bên ngoài hẻm núi.

Nghe thấy âm thanh này, mấy người Trần Phong đều lập tức dẹp tan những suy nghĩ trong đầu.

Chương 236

Nhất thời, mấy người có mặt đều cau mày!

Không có gì khác!

Âm thanh này mấy tiếng đồng hồ không xuất hiện, bây giờ đột nhiên xuất hiện, rõ ràng là bị bọn sói hoang đó bám theo rồi!

Đột nhiên nghe thấy âm thanh này, lông mày Trần Phong lập tức nhíu lại!

Cùng lúc đó, sắc mặt của Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê mấy người cũng đều biến sắc.

Sau đó, Ngô Bát Nhất còn vội vàng hỏi: "Lão Trần, chuyện gì vậy?

Chúng ta bị bọn sói đó bám theo à?!" Nghe anh nói, Trần Phong cũng im lặng gật đầu.

Sau đó, sau khi lắng nghe kỹ âm thanh của bọn sói hoang đó, mới hạ thấp giọng nói: "Tôi đoán, bọn sói hoang đó là lúc chúng ta thấy đống phân trong rừng, đã bị bám theo rồi." "Bọn này, tôi đoán đã theo mùi của chúng ta suốt đường, đợi đến đêm chúng ta nghỉ ngơi, mới chuẩn bị vây quét chúng ta." ?!

Đột nhiên nghe câu này, Bàn Tử cũng lập tức hét lên: "Vậy chúng ta còn đợi gì nữa?

Mau rời khỏi đây đi!" Nhưng, sau khi nghe anh nói, Ngô Bát Nhất lại kéo anh lại.

"Sao vậy Lão Ngô?" Lúc này, Bàn Tử có chút không hiểu.

Ngay sau đó, Trần Phong lại lắc đầu giải thích: "Bây giờ không đi được nữa đâu... bọn sói hoang này là loài động vật sống theo bầy đàn,

vô cùng xảo quyệt và âm hiểm.

Bọn chúng, còn thông minh hơn chúng ta tưởng." "Bây giờ không cần ra ngoài... tôi đoán bọn sói hoang đó đã sớm vây kín lối vào núi rồi, đang từ từ thu hẹp vòng vây.

Lúc này mà ra ngoài, sẽ bị tấn công tập thể!" Nghe Trần Phong nói vậy, Bàn Tử và Tuyết Lê cũng vỡ lẽ.

Nhưng, sau khi hiểu rõ tình hình trước mắt, lại càng kinh hãi hơn.

Sau đó, Tuyết Lê cũng vội hỏi: "Vậy chúng ta làm sao bây giờ?!" Lúc này, nghe Tuyết Lê hỏi, Trần Phong cũng lo lắng đến mức lòng như lửa đốt.

"Ú ~" Nhưng lúc này, một tiếng sói hú đột nhiên vang lên bên ngoài hẻm núi.

Nghe thấy âm thanh này, Trần Phong gần như giật nảy mình.

Không có gì khác!

Bởi vì nghe thấy âm thanh này, không nghi ngờ gì nữa bọn sói hoang đó không rời đi, ngược lại còn đến gần hơn.

Lúc này, bầy sói đó e rằng đang không ngừng thu hẹp vòng vây.

Đợi đến khi bọn sói hoang đó thu hẹp vòng vây lại khu vực này, Trần Phong cũng không thể thoát ra được nữa.

Nhưng, bây giờ muốn thoát ra cũng không thể!

Nếu hành động mạo hiểm, chỉ khiến bọn sói hoang đó tấn công tập thể.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức quyết định: "Đừng hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta có đống lửa, bọn sói hoang đó tuy xảo quyệt, nhưng chung quy cũng là thú dữ, đối với lửa sẽ có sự sợ hãi bẩm sinh." "Trong tay chúng ta có một khẩu súng săn, lúc cần thiết cũng có

thể dọa lui bọn sói hoang này!" Nói đến đây, ý của Trần Phong vô cùng rõ ràng.

Phía sau là vách đá, hai bên là dãy núi, duy chỉ có con đường tiến vào trước mắt, lại bị đống lửa chặn lại.

Cho nên, đây là vị trí trú ẩn lý tưởng nhất, không thể rời đi!

Phải kiên thủ ở đây, mới có thể đẩy lùi bọn sói hoang đó.

Nghĩ đến đây, mấy người có mặt cũng đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng ngay giây tiếp theo...

Ú!!

Đột nhiên, một tiếng sói hú đột nhiên vang lên.

Nghe lại âm thanh này, sắc mặt của Trần Phong và những người khác đều thay đổi.

Bởi vì, tiếng sói hú đó dường như càng lúc càng gần... nghe khoảng cách âm thanh, có lẽ cũng chỉ còn mấy chục mét.

Như vậy, chứng tỏ bọn sói hoang đó thật sự đang thu hẹp vòng vây.

"Lão Trần... tôi không thấy được?!

Ở đâu!" Lúc này, Tuyết Lê nhìn xung quanh.

Điều khiến người ta lạnh gáy là, xung quanh chỉ có bóng tối đen kịt, có lẽ vì đêm nay trời âm u, mặt trăng không rõ.

Nhưng trong thời tiết này, hoàn toàn cản trở tầm nhìn của Trần Phong!

Nhưng lúc này...

Trần Phong nghe lời Tuyết Lê, đột nhiên dùng đèn pin chiếu thẳng về phía trước.

Theo ánh sáng của đèn pin, Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê mấy người vội vàng nhìn kỹ.

Nhưng nhìn thì không sao, đồng tử của mấy người đều lập tức co lại.

Chỉ thấy, dưới ánh đèn pin chiếu rọi, đột nhiên thấy trong bóng tối phía trước mười mấy mét, có mấy cặp mắt đang phản chiếu ánh sáng.

Những đôi mắt xanh lè đó, khiến người ta nhìn thấy đã cảm thấy hoảng sợ từ tận đáy lòng!

"Xuất... xuất hiện rồi!" Chứng kiến cảnh này, Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn được lắp bắp.

Nhưng, Trần Phong lại một tay bịt miệng anh ta, rồi tiếp tục dùng đèn pin chiếu xung quanh.

Nhưng nhìn thì không sao, mấy người Trần Phong đều cảm thấy rợn tóc gáy.

Chỉ thấy, số lượng sói hoang đó có tới mười mấy con, phạm vi bao phủ của những đôi mắt đó, gần như đã chặn kín con đường tiến vào hẻm núi.

Ực!

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong nhất thời nuốt nước bọt.

Sau đó, cũng cuối cùng hiểu ra...

Xem ra bọn sói hoang này và những gì anh dự đoán giống hệt nhau, quả thực đã ngửi thấy mùi của họ trong rừng, rồi theo dấu suốt đường.

Bây giờ đến tối, mới chuẩn bị phát động vây bắt!

"Lão Trần... bọn sói này không sợ lửa à!" Lúc này, Ngô Bát Nhất vẫn luôn không lên tiếng đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

Lúc này, Trần Phong cũng mới đột nhiên nhận ra, bọn sói hoang này đối mặt với đống lửa, lại vẫn đang tiến về phía này.

Xem ra, bọn sói hoang này tuy cũng sợ lửa, nhưng rõ ràng không đến mức kinh hãi.

Tốc độ vây bắt của chúng tuy chậm, nhưng vẫn đang dần thu hẹp vòng vây.

Nhận ra điểm này, trong lòng Trần Phong nhất thời thót một cái.

Với tình hình này, bọn sói hoang này có thể có hai tình huống!

Thứ nhất, bọn sói hoang này từng gặp phải cháy rừng lớn, nhưng đã sống sót sau trận cháy đó.

Cho nên tuy sợ lửa, nhưng lại biết rằng ngọn lửa này sẽ không thực sự làm hại chúng.

Nếu không phải vậy, thì khả năng cuối cùng khiến người ta không thể không đề phòng.

Đó là, bọn sói hoang này có thể đã gặp phải thợ săn, và đã ăn thịt thợ săn!

Chương 237

Chỉ có tình huống này, mới không sợ lửa!

Nhưng nếu là tình huống này, Trần Phong thật sự đang ngàn cân treo sợi tóc!

Nhận thấy khả năng này, Trần Phong cũng không kìm được mà lùi lại hai bước.

Thế nhưng, khi lui đến vách đá phía sau, anh lại phát hiện đã không còn đường để đi.

Phải làm sao đây?

Hiện giờ, cả nhóm chẳng khác nào bị bầy sói này bao vây rồi.

Vút!

Đúng lúc này, Tuyết Lê không nhịn được nữa liền giơ súng săn lên.

Ngay sau đó, mấy người Trần Phong thấy rõ ràng, bầy sói kia vừa nhìn thấy khẩu súng săn thì đột nhiên lùi lại hai bước.

“Lão Trần... có tác dụng!” Bàn Tử thấy cảnh này, trong lòng lập tức vui mừng.

Nhưng hoàn toàn trái ngược, sau khi Trần Phong nhìn rõ tình hình, trong lòng lại "lộp bộp" một tiếng.

Hỏng rồi!

“Sao vậy Lão Trần?!” Thấy sắc mặt Trần Phong không ổn, Ngô Bát Nhất vội hỏi.

Lúc này, Trần Phong mới hạ giọng nói: “Không đúng...

Bầy sói này sao có thể nhận ra súng săn, biết được sự nguy hiểm của nó chứ?" "Đợi đã...

ý của ông là?!" Tuyết Lê cũng không khỏi nhíu mày.

Lập tức, Trần Phong mới gật đầu nói: "Chỉ có một khả năng...

Bầy sói kia từng thấy súng săn, hoặc đã bị thợ săn tấn công nhưng vẫn sống sót.

Nói cách khác, bầy sói này ăn thịt người!" ?!

Vừa nghe đến khả năng này, mấy người có mặt đều sững sờ trong giây lát.

Nhưng họ cũng nhanh chóng phản ứng lại, ý của Trần Phong đã quá rõ ràng.

Nếu bầy sói này thật sự ăn thịt người, vậy thì tính công kích của chúng đối với con người sẽ cực kỳ mạnh.

Trong tình huống này, họ chắc chắn sẽ bị bầy sói tấn công đến chết.

Phải làm sao đây?!

Ngay lúc này, Trần Phong và mọi người đột nhiên phát hiện, bầy sói kia lại tiến gần hơn về phía họ một chút.

Mắt thấy khoảng cách giữa hai bên chỉ còn lại bảy, tám mét...

Pằng!

Nhưng đúng lúc này, một tiếng súng đột nhiên vang lên từ phía sau Trần Phong.

Cùng với tiếng súng, Trần Phong lập tức thấy một con sói bị bắn trúng chân sau, ngã vật ra đất.

Lúc này, Trần Phong quay đầu lại mới thấy Tuyết Lê đang giơ

súng săn.

Rõ ràng, trong tình huống cực kỳ nguy hiểm vừa rồi, cô ấy cuối cùng đã không nhịn được mà nổ súng.

Nhưng khi mấy người Trần Phong quay đầu nhìn lại, họ lại phát hiện ra mối đe dọa của súng săn đối với bầy sói thực ra không lớn lắm.

Một phát súng chỉ làm con sói bị thương ở chân sau, chứ tổn thương thực chất không mạnh.

Toi rồi!

Bầy sói này rõ ràng biết về súng săn, nên chúng không hề lùi lại, ngược lại còn từ từ tiến lên.

Bầy sói rõ ràng biết rằng súng săn không đủ để uy hiếp chúng...

Phải làm sao đây?

Lúc này, bầy sói rõ ràng muốn vây diệt họ.

Trần Phong sớm đã hiểu rằng không còn đường lui.

Nếu đã như vậy, chi bằng đánh một trận sống mái!

“Bàn Tử!

Lão Ngô!” Trần Phong đột nhiên gọi Ngô Bát Nhất và Bàn Tử lại, nói: “Nghe đây, chúng ta không còn cơ hội trốn thoát nữa.

Vậy thì cách duy nhất để sống sót là liều mạng với bầy sói này!

Người sống sờ sờ lại để cho mấy con súc sinh này dọa chết hay sao?” “Nếu chúng ta có thể giết được mấy con, có lẽ sẽ dọa lui được chúng, nếu không thì chúng ta hết cơ hội rồi!” Dứt lời, Trần Phong lập tức cầm ngược con dao găm trong tay.

Thân hình anh khom lại thành hình cánh cung, tựa như một con báo

săn, có thể lao ra bất cứ lúc nào.

Lúc này, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong khích lệ, cũng biết không còn cách nào khác.

"Được!

Chết thì cùng chết, nếu không chết thì phải thịt được một con sói đầu đàn, Bàn gia tôi còn chưa được ăn thịt sói bao giờ đâu!" Dứt lời, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất mỗi người cầm một chiếc xẻng công binh, cùng với Trần Phong tạo thành một hàng, che chắn cho Tuyết Lê ở phía sau.

Con người là vậy... khi đối mặt với tuyệt cảnh, họ thường bộc phát ra ý chí hủy diệt đối thủ.

Trong tình huống đó, khí thế của con người cũng sẽ tăng vọt.

Hiện giờ, ba người Trần Phong chính là như vậy!

Cái gọi là khí thế tuy không nhìn thấy được, nhưng lại thực sự tồn tại.

Trong mắt bầy sói kia, bóng dáng của ba người Trần Phong cũng bắt đầu trở nên cao lớn.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo...

"Tuyết Lê!" Đột nhiên, khóe mắt Trần Phong liếc thấy, trên vách đá phía sau họ, có một con sói đang từ từ bò lên.

Từ độ cao hai mét, nó chỉ cần một cú vồ xuống là có thể lao thẳng vào Tuyết Lê!

Mắt thấy con sói sắp cắn vào người cô, một cú cắn có thể ngoạm thẳng vào cổ!

"Tránh ra!" Lúc này, Tuyết Lê cũng bị dọa đến ngây người.

Nghe thấy tiếng Trần Phong, cô gần như theo bản năng cúi người xuống.

Ngay sau đó, Trần Phong lao lên, chân trái điểm đất, chân phải như một cây gậy sắt quất mạnh vào không trung.

Lục Lộ Câu Phách Nữu Đan Tiên!

Uy lực của Lâm Thanh Đàm Thoái cực lớn, tốc độ lại nhanh.

Hiện giờ, Trần Phong tung một cú đá lên, tựa như một chiếc rìu chiến, gần như khiến không khí cũng vang lên tiếng xé gió rít gào.

Bốp!

Rắc!

Ngay khoảnh khắc đó, chân của Trần Phong đá thẳng vào phần eo bụng của con sói.

Ngay sau đó, con sói như một cái bao rách, bị đá bay văng ra đất.

Người ta thường nói "sói đầu sắt eo đậu hũ", điểm yếu nhất của chúng chính là cột sống.

Chương 238

Một cú đá của Trần Phong, tựa như rìu chiến, tức khắc đá gãy cột sống của nó.

Lúc này, chỉ thấy con sói ngã vật ra đất, toàn thân từ phần eo trở xuống vặn vẹo một cách kỳ dị, trông có vẻ đã chết hẳn.

"...Lão Trần!" Cũng vào lúc này, Tuyết Lê được Trần Phong cứu một mạng mới đột nhiên tỉnh lại.

Sau đó, cô dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn về phía Trần Phong.

Không chỉ cô, ngay cả Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng không ngờ Trần Phong lại có thân thủ như vậy?

Nhưng hiện tại không phải lúc để nói những chuyện này...

Cùng lúc đó, Trần Phong một cước đá chết con sói.

Ngay sau đó, anh lập tức dùng ánh mắt hung tợn, trừng trừng nhìn bầy sói.

Trong thoáng chốc, khung cảnh dường như yên tĩnh đến đáng sợ!

Nhìn lại bầy sói, chúng dường như cũng đã thấy điều gì đó kinh hãi, lập tức lùi lại mấy bước.

Thấy cảnh này, Trần Phong biết con sói mà anh vừa đá chết chính là con đầu đàn!

Hiện giờ, không còn sói đầu đàn dẫn dắt, bầy sói này đã mất đi dũng khí để tiếp tục bao vây!

Đây chính là thời cơ tốt nhất để dọa lui bầy sói!

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng nổi máu liều.

Thế là, không nói hai lời, anh trực tiếp nắm chặt dao găm, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào bầy sói, bắt đầu từng bước tiến về phía trước.

Thấy cảnh này, Tuyết Lê lập tức kinh hãi kêu lên: "Lão Trần!" Nhưng chưa kịp nói xong, Ngô Bát Nhất đã kéo cô lại.

Đây là cơ hội duy nhất, nếu có ai đó làm bầy sói hoảng sợ, e rằng sẽ phản tác dụng.

Cũng trong tình huống này, khí thế của Trần Phong đã lên đến đỉnh điểm.

Cộng thêm việc anh vừa một cước đá chết sói đầu đàn, bầy sói kia đã hoàn toàn sợ hãi.

"Hú ~" Lập tức, không biết con sói nào dẫn đầu quay người bỏ chạy.

Có con đi đầu, những con sói khác cũng lần lượt lùi lại, sau đó đổi hướng rời khỏi hẻm núi.

Lúc này, đợi tất cả bầy sói rời đi, Trần Phong cũng trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

Cùng lúc đó, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng vội vàng chạy tới.

"Lão Trần, ông đỉnh thật đấy!" "Sao rồi, không sao chứ?" Lúc này, mấy người vội vàng đỡ Trần Phong dậy hỏi han.

Trần Phong cũng lắc đầu nói: "Tôi không sao...

Không nói nhiều nữa, nơi này không nên ở lâu, chúng ta mau đi thôi!" Hả?

Nghe vậy, Bàn Tử có chút khó hiểu hỏi: "Sao vậy, bầy sói đã chạy hết rồi, chúng ta không an toàn sao?" "Ngốc..." Nghe Bàn Tử hỏi vậy, Trần Phong trực tiếp lắc đầu nói: "Vừa rồi tôi đá chết sói đầu đàn,

nên bầy sói mới rời đi.

Chúng đi rồi, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Bầy sói mất sói đầu đàn, sẽ tìm cách chọn ra một con sói đầu đàn mới!" "Còn về cách chọn, các ông cũng hiểu mà phải không?" Nghe lời Trần Phong, mấy người cũng lập tức hiểu ra.

Đúng vậy!

Bầy sói tuy đã đi, nhưng chúng sẽ tìm cách chọn ra con đầu đàn mới.

Khi đó, kẻ đã giết chết con đầu đàn tiền nhiệm sẽ trở thành mục tiêu tốt nhất của bầy sói.

Khi đó, chẳng bao lâu nữa bầy sói sẽ quay trở lại, lúc đó muốn chạy cũng không còn cơ hội.

Ý thức được điều này, mấy người cũng không dám chần chừ, lập tức đi về phía lối ra của hẻm núi.

Trên đường đi, mấy người Trần Phong gần như không dám lãng phí chút thời gian nào.

Cứ thế đi về phía trước, sau khi đi qua hẻm núi, mấy người lại men theo dãy núi bắt đầu đi nhanh về phía trước.

Đến khu vực này, Trần Phong phán đoán, đây hẳn là khu vực sâu nhất của Tần Lĩnh.

Cũng có nghĩa là, nhóm khảo cổ kia hẳn là gặp nạn ở đây.

Quan trọng hơn, gần đây có khả năng chính là khu vực có nguồn nước nội địa kia.

Vậy thì, chỉ cần tìm được nơi đó, có khả năng sẽ tìm được vị trí ngôi mộ.

Nhưng trong đêm tối mịt mùng, cũng không thể nhìn rõ xung quanh...

Nghĩ đến đây, Trần Phong không khỏi ngẩng đầu nhìn mặt trăng trên đỉnh đầu.

Ngay sau đó anh phát hiện, mặt trăng lúc này bắt đầu trở nên sáng hơn.

Đây không phải là điềm tốt...

Vừa rồi trời còn âm u, bây giờ mặt trăng lại dần dần hiện rõ.

Điều này cho thấy, bây giờ là lúc mây đen ngưng tụ.

Trong bầu không khí ngột ngạt này, e rằng chỉ một lúc nữa thôi là sẽ có mưa bão!

"Đi nhanh lên!

Sắp mưa rồi!" Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức thúc giục mọi người.

Sau đó, họ men theo dãy núi đi về phía trước, muốn tìm một nơi trú ẩn thích hợp trước khi mưa bão ập đến.

Dù sao thì, mưa bão trong rừng núi sẽ rất nguy hiểm...

Sơ sẩy một chút, sét có thể đánh chết người.

Hơn nữa, nếu ở gần dãy núi, có khả năng sẽ gặp phải lở đất đá.

Trong tình huống này, tìm được một nơi trú ẩn thích hợp là vô cùng khó khăn.

Nhưng không may, dãy núi này dường như không dài lắm.

Trần Phong men theo dãy núi đi về phía trước, khoảng hơn một tiếng sau, dãy núi đã biến mất.

Thay vào đó là một vùng đồng bằng không lớn lắm, xung quanh

đều bị núi bao bọc, tạo thành một vùng lòng chảo.

Trong tình huống này, Trần Phong cảm thấy khá phù hợp.

Bởi vì, khi trời mưa, sét chỉ đánh vào những khu vực cao hơn.

Ngay khi Trần Phong chuẩn bị tìm nơi trú ẩn, đột nhiên trên trời bắt đầu đổ mưa.

Rào rào ~ Mưa bão trong rừng núi đến rất nhanh, gần như chỉ trong vài giây, mưa lớn như trút nước.

Trong nháy mắt, mọi nơi trong tầm mắt đều bị nước mưa làm ướt.

Nước mưa lạnh buốt táp vào người, cũng khiến Trần Phong cảm thấy vô cùng đau rát.

"Lão Trần!

Bên kia có một cái hang!" Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên kinh ngạc kêu lên ở cách đó không xa.

Nghe tiếng gọi, mấy người Trần Phong vội vàng chạy qua, quả nhiên thấy dưới sườn đồi nhỏ có một cái hang lõm vào trong.

Nhưng, cái gọi là hang núi này thực ra chỉ sâu vào khoảng hai mét...

Nhưng dù vậy, dùng làm nơi trú ẩn tạm thời cũng đủ rồi.

Thế là, mấy người Trần Phong bắt đầu luống cuống dùng những cành củi còn sót lại gần hang để nhóm lửa.

May mắn là có cồn nhiên liệu, nên củi ướt cũng có thể đốt cháy được.

Chương 239

"Phù ~" Nhìn ngọn lửa trước mắt, Trần Phong cũng không khỏi thở dài một hơi.

Một đêm nay quả thực vô cùng kỳ lạ, không chỉ tiến vào Tần Lĩnh, gặp phải bầy sói.

Mà bây giờ, ở một khu vực khác lại tìm được một nơi trú ẩn mới.

Nhưng, trong đó cũng có chuyện tốt...

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền an ủi mọi người: "Tối nay chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đây đã, mưa bão sẽ cuốn trôi mùi của chúng ta, khi đó bầy sói sẽ không thể dựa vào mùi để tìm ra chúng ta nữa." "Đây cũng là một chuyện tốt..." Nghe lời Trần Phong, mấy người cũng gật đầu.

Nhưng đúng lúc này, Tuyết Lê lại đột nhiên hạ giọng nói: "Lão Trần, có một chuyện tôi không biết có nên hỏi không.

Tôi luôn cảm thấy, nhóm khảo cổ kia có khả năng đã gặp nạn ở gần đây.

Chúng ta lại gặp phải bầy sói kia, ông hiểu ý tôi chứ?" Nghe vậy, sắc mặt Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng trở nên trầm trọng.

Lúc này, Trần Phong cũng gật đầu nói: "Không loại trừ khả năng này...

Có lẽ những người đó thật sự đã bị bầy sói ăn thịt.

Vậy thì, họ mất tích không phải vì đã tìm thấy ngôi mộ." Nghĩ đến đây, vẻ mặt Trần Phong cũng có chút khó coi.

Dù sao, vừa mới gặp bầy sói, bây giờ lại liên quan đến nhóm khảo cổ kia.

Nếu nói, nhóm khảo cổ bị bầy sói ăn thịt.

Vì tình huống này, muốn bắt đầu từ nhóm khảo cổ để tìm manh mối về ngôi mộ, gần như là không thể.

Phải làm sao đây?

Trong thoáng chốc, không khí trước đống lửa có chút ngưng đọng.

Cuối cùng, Trần Phong chuyển chủ đề: "Được rồi, tạm thời đừng quan tâm nữa, chúng ta đã tiến vào phạm vi sâu của Tần Lĩnh.

Cho nên tôi nghĩ, dù thế nào chúng ta cũng phải thử một lần.

Có tình huống gì, sáng mai chúng ta hãy nói, hoặc đi tìm xung quanh, biết đâu có thể tìm được manh mối." "Ngoài ra, tối nay chúng ta đừng ngủ.

Mọi người cứ chợp mắt một lát, chuẩn bị thay phiên canh gác, ít nhất phải đảm bảo cùng một lúc, có một người tỉnh táo." Nghe những lời này của Trần Phong, tâm trạng của mọi người cuối cùng cũng tốt hơn một chút.

Đúng như Trần Phong nói, bây giờ tự trách mình cũng chẳng giải quyết được gì, nếu gần đây thật sự có phong thủy và mộ táng, vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ tìm thấy.

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất là người đầu tiên nói: "Vậy nghỉ ngơi trước đi, tôi canh gác trước...

Lát nữa tôi sẽ gọi Bàn Tử, Lão Trần nghỉ ngơi nhiều vào." Nói đến đây, Ngô Bát Nhất cũng nhận lấy súng săn từ tay Bàn Tử.

Sau đó, mấy người cũng tìm một vị trí dựa vào tường, rồi nhắm mắt chợp mắt. ...

Một đêm không có gì xảy ra, sáng hôm sau trời đã sáng.

Trần Phong tối qua đã làm quá nhiều việc, thật sự mệt lả.

Cho nên, khi anh mở mắt ra lần nữa, bên ngoài đã là buổi sáng.

Theo ánh sáng nhìn ra ngoài, Trần Phong liền thấy Ngô Bát Nhất và mọi người đang sửa soạn hành trang trước đống lửa đã tàn.

Lúc này, thấy Trần Phong tỉnh lại, Bàn Tử cũng vội đưa bình nước tới: "Uống chút đi, lát nữa chúng ta lại xuất phát." Nghe vậy, Trần Phong cũng không chần chừ.

Uống một chút nước, ăn chút lương khô, anh cũng đã thu dọn xong hành lý.

Tiếp theo, cả nhóm đi ra khỏi hang động.

Khi ra ngoài nhìn, chỉ thấy bên ngoài sau một đêm mưa bão, khắp nơi đều tràn đầy sức sống.

Ngay cả không khí dường như cũng được gột rửa, khiến người ta cảm thấy vô cùng trong lành sảng khoái.

Nhận thấy điều này, Trần Phong cũng không khỏi có chút cảm khái.

Cơn mưa bão tuy chí mạng, nhưng sau một trận mưa bão, lại có thể khiến cả Tần Lĩnh như được thay áo mới.

Nghĩ rồi, Trần Phong cũng nhìn quanh bốn phía.

Vừa nhìn đã phát hiện ra điều kỳ lạ.

Chỉ thấy, sau trận mưa bão đêm qua, trên núi đã tích tụ rất nhiều nước mưa.

Nước mưa từ trên núi chảy xuống, trước mặt họ tạo thành một dòng sông nhỏ chảy thẳng đứng.

Không chỉ vậy, Trần Phong còn phát hiện, ngoài dòng sông nhỏ này, xung quanh cả vùng lòng chảo lớn, cũng đều hội tụ thành từng dòng suối uốn lượn quanh co.

Nhưng, hướng chảy của những dòng suối này, đều hướng về cùng một phía?

Tình huống gì thế này?

Trần Phong nhìn kỹ, phát hiện hướng chảy của những dòng suối này không phải là trung tâm của lòng chảo, mà lại hơi lệch sang một bên.

Nhìn đến đây, Trần Phong không khỏi nói: "Lão Ngô, ông thấy tình hình thế nào?" Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng tập trung nhìn.

Vừa nhìn đã có chút kinh ngạc.

Bởi vì ai cũng biết, trong địa thế lòng chảo, nước phải chảy xuống dưới.

Tình huống hàng trăm dòng suối nhỏ cùng hội tụ về một hướng, chỉ có thể xảy ra khi ở một khu vực khác có một hồ chứa nước trũng xuống.

Nhưng điều đó không quan trọng, chỉ là hình dạng của hồ chứa nước này, khiến hai người Trần Phong đều cảm thấy có chút quen thuộc.

Trông có vẻ, giống như một thế cục phong thủy nào đó...

Điểm mấu chốt là, hai người Trần Phong nhìn nhau một cái, lập tức quay người đi về phía dòng suối hội tụ.

Lúc này, Bàn Tử và Tuyết Lê cũng vội vàng đi theo.

"Sao vậy?

Nhìn ra gì rồi à?" Nghe Bàn Tử hỏi, Ngô Bát Nhất không quay đầu lại giải thích: "Có lẽ gần đây có một thế cục phong thủy...

Nhìn những dòng suối này, tất cả đều đang hội tụ về một hướng.

Nếu tôi đoán không sai, vậy thì ở đầu nguồn của dòng suối hội tụ, có một hồ chứa nước lớn." "Thế cục này, rất giống một loại phong thủy trong huyệt đạo..." Hả?!

Nghe vậy, Tuyết Lê lập tức vui mừng ra mặt.

Sau đó, cô vội vàng phấn khích nói với Trần Phong: "Lão Trần, là thật sao?

Vậy là... chúng ta tình cờ gặp được thế cục phong thủy rồi?" Nghe vậy, lần này Trần Phong không phản bác, trực tiếp gật đầu.

Đúng vậy!

Tuy rằng thế cục phong thủy không dễ phát hiện, nhưng một khi đã xuất hiện phong thủy, điều đó cho thấy gần đây chắc chắn có điều kỳ lạ.

Hơn nữa, bên trong Tần Lĩnh tuy rộng lớn, nhưng cũng không phải nơi nào cũng có phong thủy.

Thật sự phải cảm ơn trận mưa bão đêm qua!

Nếu không phải trận mưa bão đó hội tụ thành sông, khiến họ tình cờ thấy được những dòng suối này, thì thật sự không có cách nào tìm ra vị trí phong thủy ẩn giấu như vậy.

Bởi vì, mộ Võ Hầu đã tồn tại cả nghìn năm, rất nhiều thế cục phong thủy cơ bản sẽ không còn lại.

Hơn nữa, Gia Cát Lượng xây dựng mộ Võ Hầu, đâu phải người thường có thể tầm long thành công?

Vừa nghĩ, Trần Phong cũng kích động nhìn xuống phía dưới lòng chảo.

Khi tập trung nhìn, mấy người Trần Phong đều không khỏi gật đầu.

Quả nhiên!

Chương 240

Đúng như hai người Trần Phong đã đoán, sau khi tập trung nhìn, chỉ thấy phía trước là một thế cục trũng lớn.

Trông có vẻ, giống như một cái nồi được khảm vào lòng đất.

Xung quanh là hàng trăm dòng suối nhỏ hội tụ, ở đây tạo thành một hồ chứa nước lớn có đường kính hơn một trăm mét.

Sau khi thấy cảnh này, Trần Phong cũng vội vàng trong lòng, nhanh chóng so sánh thế cục trước mắt.

Thật ra, phong thủy ở đây không tốt như lăng mộ đế vương.

Hơn nữa, do hồ chứa nước hình thành chưa được bao lâu, cũng không dễ quan sát.

Cho nên, Trần Phong chỉ có thể trong lòng, so sánh thế cục phong thủy này với các loại phong thủy lớn.

Chỉ cần có chỗ tương tự, là có thể chứng minh đây cũng là một nơi có phong thủy.

Nghĩ đến đây, Trần Phong không nói thêm gì nữa, trực tiếp nhanh chóng phân tích trong lòng.

Nhưng, theo thời gian trôi qua, mồ hôi trên trán Trần Phong lại bất giác túa ra.

Có gì đó không ổn...

Trần Phong đã cẩn thận so sánh phong thủy của vùng lòng chảo này trong lòng một lượt, kết quả lại phát hiện phong thủy của vùng lòng chảo này giống với rất nhiều loại phong thủy được nhắc đến trong Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Nhưng, lại không có một loại nào, có thể hoàn toàn khớp với phong thủy ở đây.

“Lão Trần... sao vậy?” Lúc này, Tuyết Lê đột nhiên không nhịn được hỏi.

Nhưng, Trần Phong không trả lời, trực tiếp quay sang hỏi Ngô Bát Nhất: “Lão Ngô...

ông cũng cảm thấy không ổn rồi phải không?” Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu nói: “Tôi nhìn ra rồi... phong thủy ở đây không bình thường.

Lòng chảo trũng xuống, thuộc về tướng tụ tài tụ khí, nhưng trung tâm lòng chảo lại không có nước sống, chỉ có nước chết không nguồn gốc do trời mưa bão tụ tập, rõ ràng là tướng lấy đi ba sao phúc lộc thọ.” “Nếu không bàn về phong thủy mà luận về tinh bàn, địa thế ở đây trũng xuống, lại nằm ở trung tâm Tần Lĩnh.

Mỗi khi trăng treo cao, tựa như một mạch long đầu đang tranh đoạt bảo châu, là thế cục phong thủy cực tốt.

Nhưng, nếu ở đây tích tụ thủy mạch, trăng treo cao sẽ trở thành Nguyệt âm tụ sát cục.” Nghe lời Ngô Bát Nhất, Trần Phong cũng gật đầu.

Xem ra hai người nhìn không sai... nơi này quả thực có phong thủy, nhưng quá kỳ lạ!

Đúng lúc này, hai người Ngô Bát Nhất có thể hiểu, nhưng Bàn Tử lại mù tịt.

“Hai người lại nói gì vậy?

Nói cái gì mà tôi nghe hiểu được không?” Lúc này, Tuyết Lê cũng không nhịn được.

Nghe vậy, Trần Phong mới dùng lời lẽ dễ hiểu giải thích: "Ông không hiểu...

Vừa rồi tôi và Lão Ngô xem xét xong, phát hiện thế cục phong thủy ở đây rất kỳ lạ.

Bất kể nhìn từ góc độ phong thủy hay tinh bàn, phong thủy ở đây đều một nửa tốt một nửa xấu." "Nói trắng ra, nơi này quả thực có phong thủy, nhưng phong thủy ở đây dù nhìn từ góc độ nào, cũng chỉ có mối quan hệ sơ sài với một số loại phong thủy được nhắc đến trên Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

So sánh kỹ, cả hai chúng tôi đều không phát hiện, có bất kỳ một loại thế cục phong thủy vương hầu tướng tương nào, hoàn toàn giống với nơi này." Nói đến đây, Trần Phong cũng cảm thán: "Nói đơn giản là, nơi này quả thực có phong thủy... nhưng thật lòng mà nói, tôi cũng không thể chắc chắn, phong thủy ở đây là tốt.

Đừng nói là chôn cất vương hầu tướng tương, phong thủy trông có vẻ cơ bản là không thể dùng..." Nghe đến đây, hai người Tuyết Lê cuối cùng cũng hiểu ra.

Lúc này, Bàn Tử cũng không nhịn được nói: "Vậy theo ông nói, phong thủy ở đây căn bản không thích hợp để chôn cất mộ Võ Hầu?" Nghe vậy, Trần Phong trực tiếp gật đầu.

Đúng vậy!

Nơi này đừng nói là chôn cất mộ Võ Hầu, e rằng ngay cả chôn cất những tướng lĩnh bình thường cũng không phù hợp.

Thế cục phong thủy này, có tốt có xấu.

Chỗ xấu là, nếu một khi bị người khác phá hoại, vậy thì sẽ liên lụy đến con cháu đời sau.

Nếu Gia Cát Lượng muốn chọn mộ, trừ phi đầu bị cửa kẹp...

Nhưng cũng không đúng?

Trong Tần Lĩnh không thể có nhiều thế cục phong thủy như vậy, Gia Cát Lượng thân là Võ Hầu, việc vận dụng tinh tượng phong thủy chắc chắn phải mạnh hơn hai người họ gấp nghìn trăm lần.

Hoặc có lẽ, phong thủy ở đây họ không nhìn ra, nhưng Gia Cát Lượng lại có thể dùng?

"Đợi đã...

Lão Trần, ông có cảm thấy thế cục phong thủy ở đây, trông hơi giống của dương trạch không?" Đột nhiên lúc này, Ngô Bát Nhất không biết đã nghĩ đến điều gì.

Nghe vậy, Trần Phong cũng cẩn thận nhìn, vừa nhìn đã phát hiện ra điều kỳ lạ.

Đúng vậy!

Vừa rồi, họ đều một lòng một dạ tìm mộ táng, nên cũng không nghĩ đến phong thủy dương trạch mà người sống có thể dùng.

Nhưng bây giờ được Ngô Bát Nhất nhắc nhở, Trần Phong thật sự phát hiện ra điều kỳ lạ.

Nếu nhìn kỹ, đột nhiên phát hiện thế cục phong thủy của vùng lòng chảo này, dường như lại là phong thủy dương trạch mà người sống mới có thể sử dụng?

Tình huống gì thế này?

Phong thủy dương trạch, đó là người sống mới có thể sử dụng!

Thông thường được dùng trong kinh doanh, sòng bạc, hoặc những khu vực dương trạch để dưỡng lão.

Thế cục phong thủy này, hoàn toàn không thể sử dụng cho âm trạch?

Lạ thật... lạ thật!

Cũng vào lúc này, Tuyết Lê cũng nhìn ra điều kỳ lạ, sau đó vội vàng hỏi: "Lão Trần, ông nói phong thủy dương trạch, là có ý gì?" Nghe vậy, Trần Phong nuốt nước bọt nói: "Cái gọi là phong thủy dương trạch... phong thủy thông thường được chia làm hai loại, ngoài phân biệt tốt xấu, cũng có sự khác biệt giữa người sống và người chết.

Phong thủy mà người chết sử dụng là phong thủy âm trạch, dùng để kéo dài phúc lộc thọ cho con cháu.

Phong thủy dương trạch, thực tế là người sống dùng... thông thường được dùng ở sòng bạc, nhà ở và những nơi tương tự." "Ví dụ như phong thủy ở đây, là một nơi tụ khí.

Lòng chảo ở đây như một cái tụ bảo bồn, đang không ngừng hấp thụ linh khí của cả Tần Lĩnh.

Mỗi khi trời mưa bão, linh khí sẽ theo nước chết không nguồn gốc hội tụ... cái lòng chảo này giống như một cái tụ bảo bồn, đang không ngừng hấp thụ." Nói đến đây, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu, sau đó tiếp lời: "Đúng vậy, Lão Trần nói đúng.

Phong thủy ở đây, nếu xây dựng dương trạch, để người sống cư ngụ ở đây, tuyệt đối có thể bách bệnh không xâm, người già sống thọ trăm tuổi." "Cũng giống như, những nơi dưỡng lão, thông thường đều được xây ở nơi non xanh nước biếc, cũng cùng một đạo lý với nơi này.

Nhưng, chúng ta đang tìm mộ táng... sao ở đây lại xuất hiện phong thủy dương trạch mà người sống mới có thể dùng?" Hả?

Lúc này, sau khi nghe hai người Trần Phong giải thích, Bàn Tử và Tuyết Lê đều nhíu mày.

Theo như Trần Phong nói, sự việc trái với lẽ thường, ắt có điều yêu ma!

Hiện giờ, ở nơi lẽ ra phải xuất hiện mộ Võ Hầu, lại xuất hiện phong thủy mà người sống mới có thể sử dụng, đây là tình huống gì?

Lúc này, Trần Phong cũng rơi vào trầm tư.

Quá kỳ lạ!

Chương 241

Luôn không hiểu, tại sao ở đây lại xuất hiện phong thủy người sống?

Chẳng lẽ...

Gia Cát Lượng ngay cả cục diện phong thủy âm trạch và dương trạch cũng không nhận ra?

Không thể nào!

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức gạt bỏ ý nghĩ này.

Dù sao, Gia Cát Lượng là Võ Hầu, việc vận dụng thiên tinh phong thủy tuyệt đối sẽ không kém như vậy.

Trừ phi, dưới ngôi mộ ẩn giấu một bí mật không ai biết!

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng quyết tâm nói: "Tôi nghĩ, phong thủy ở đây có thể liên quan đến một tình huống nào đó trong mộ táng.

Dù sao, với sự vận dụng huyệt đạo phong thủy của Gia Cát Lượng, không thể nào ngay cả âm trạch và dương trạch cũng không phân biệt rõ ràng." "Vậy Lão Trần, ý của ông là..." Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng hỏi.

Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong cũng nghiến răng nói: "Là phúc không phải họa...

Dù sao chúng ta cũng đã đến đây rồi, nếu vì chuyện phong thủy này mà rời đi, vậy thì có khả năng sẽ bỏ lỡ nơi này." "Cho nên tôi nghĩ, chúng ta nên xuống xem thử, nhỡ đâu có thể tìm được lối vào mộ táng, cũng không uổng công một chuyến.

Nếu có thể tìm được lối vào, vậy chứng tỏ phong thủy ở đây, quả

thực chúng ta không hiểu được mà thôi.” Nghe lời Trần Phong, mấy người Ngô Bát Nhất suy nghĩ vài giây, cũng gật đầu đồng ý.

Quả thực, Trần Phong nói đúng.

Đã đến đây rồi, nếu vì phong thủy kỳ lạ này mà không xuống xem, vậy mới đáng tiếc.

Dù sao, với thân phận của Gia Cát Lượng, không thể nào không rõ ràng chuyện phong thủy.

Cho nên, chuyện kỳ lạ về phong thủy ở đây, hẳn là do họ không hiểu được mới đúng.

Nhưng, điều mà họ không biết là, trong lòng Trần Phong có một ý nghĩ chưa nói ra.

Đó là, anh có cách để xác định đây có phải là mộ Võ Hầu hay không.

Đúng vậy!

Trần Phong dám khẳng định, chỉ cần tìm được vị trí mộ huyệt, vậy thì hệ thống nhất định sẽ có thông báo tương ứng.

Ngược lại, nếu hệ thống không phát hành nhiệm vụ, thì chứng tỏ họ chưa tìm thấy khu vực liên quan đến mộ táng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng hạ quyết tâm.

Ngay sau đó, dưới sự dẫn dắt của anh, mấy người Ngô Bát Nhất cũng cẩn thận đi xuống từ con dốc.

Trong hồ chứa nước dường như đã đầy nước, Trần Phong vừa bước xuống, bùn lầy đã ngập đến đầu gối.

Nếu đi tiếp về phía trước, đến vị trí trung tâm, e rằng mực nước sẽ ngập đến thắt lưng.

Trong tình huống này, căn bản không thể nhìn thấy dưới đó có gì.

“Lão Trần...

đưa tôi cái la bàn.” Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên đưa la bàn cho Trần Phong.

Sau đó, Trần Phong cũng không nói hai lời, lập tức dựa theo vạch chia độ trên la bàn, suy ra phương vị của cửa tử.

Vừa suy, miệng Trần Phong vừa phân tích: “Dựa vào vị trí hiện tại của mặt trời, phía sau chúng ta hẳn là vị Càn...

Từ đó suy ra, Càn Khảm Cấn Chấn Tốn Ly Khôn Đoái, chia khu vực này thành tám phương hướng.” “Còn về cửa tử tương ứng với vị Khôn, là ở phía bên tay phải của chúng ta, phạm vi khoảng năm mét.” Nói đến đây, Trần Phong liền thu lại la bàn, rồi dùng tay ra hiệu: “Khu vực lớn như vậy, bốn người chúng ta tìm thử...

Mọi người cẩn thận, không biết dưới đó có gì không.” Nghe lời Trần Phong, mấy người Bàn Tử cũng đều biết phải làm gì.

Thế là, mấy người phân công nhau, trong phạm vi năm mét này, dùng tay mò xuống dưới.

Cũng may, mấy người họ đều không phải là người yếu đuối, cẩn thận mò mẫm trong bùn lầy, cũng không ai kêu khổ.

Trong tình huống này, phạm vi năm mét nhanh chóng được kiểm tra xong.

Quả nhiên!

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên mò thấy, dưới chân dường như có một khu vực khá cứng.

Cẩn thận mò xuống, dưới đó dường như có một phiến đá xanh khổng lồ.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cẩn thận dùng tay đo đạc, sau đó mới gọi mấy người: "Lão Ngô..., bên này có đồ." "Sao vậy?" Nghe Trần Phong gọi, Tuyết Lê vội vàng đi tới.

Lúc này, Trần Phong mới dùng tay ra hiệu: "Dưới này có một phiến đá xanh, đường kính khoảng một mét rưỡi, độ dày hiện tại tôi không biết, nhưng tôi đoán chắc sẽ không mỏng...

Chúng ta muốn mở ra e rằng không dễ." Nói đến đây, Trần Phong suy nghĩ vài giây, đột nhiên lóe lên một ý nghĩ: "Nhưng, dưới này bị nước ngâm nên ẩm ướt, hẳn là sẽ dễ đào hơn.

Chúng ta đào từ bên cạnh phiến đá xanh, tôi đoán nhiều nhất là hai tiếng đồng hồ có thể đào ra một đường hầm sâu vào trong." "Còn về việc dưới đó có phải là mộ táng hay không, lát nữa chúng ta sẽ biết." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng nhận lấy một cái xẻng công binh thúc giục: "Bàn Tử, đừng ngây ra đó nữa, mau giúp một tay." Dứt lời, ba người đàn ông liền theo sự phân công của Trần Phong, tại một khu vực không lớn, bắt đầu cẩn thận đào xuống.

Trần Phong vừa đào, vừa nhắc nhở: "Cẩn thận, bùn lầy dưới này rất mềm, nên chúng ta nhiều nhất chỉ có thể đào ra một bên.

Hơn nữa, nếu dưới đó là mộ đạo, vậy thì một lượng lớn nước tích tụ sẽ lập tức tràn vào." "Lát nữa nghe hiệu lệnh của tôi thì mau lùi lại, nếu không có khả năng sẽ bị hút vào!" Nghe nhắc nhở, hai người Ngô Bát Nhất đều gật đầu.

Chuyện tiếp theo đơn giản hơn nhiều, theo ba người không ngừng đào một bên, ngày càng nhiều bùn lầy bị đào lên.

Khoảng hơn một tiếng đồng hồ sau, Trần Phong cảm giác bên trái phiến đá xanh, đã bị đào ra một cái hố sâu một mét.

Vù ~ vù!

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên cảm giác nước dưới chân bắt đầu bị hút vào trong hố.

Nhận thấy điều này, Trần Phong lập tức lùi lại, đồng thời thúc giục: "Mau tránh ra...

đào thông rồi!" Nghe lời Trần Phong, mấy người đều vội vàng lùi lại hơn mười mét.

Đợi mấy người đến phạm vi an toàn, rồi tập trung nhìn lại, đã thấy một cảnh tượng không thể tin nổi.

Chỉ thấy, khu vực vừa bị đào, đột nhiên xuất hiện một xoáy nước đường kính hai mét.

Cùng với sự xuất hiện của xoáy nước, một lượng lớn nước tích tụ đều bắt đầu bị hút vào trong hố.

Hơn nữa, tốc độ hút ngày càng nhanh, gần như chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, đã có thể nhìn thấy bằng mắt thường mực nước đang hạ xuống nhanh chóng.

"Dưới này... là mộ táng?!" Thấy cảnh này, Trần Phong cũng không khỏi nhíu mày lẩm bẩm một tiếng.

Nhưng, điều kỳ lạ là, lúc này lại không nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống trong đầu.

Sao vậy?

Chẳng lẽ... ngôi mộ này không phải của Gia Cát Lượng?

Cũng vào lúc này, Trần Phong tập trung nhìn, chỉ thấy trong vòng năm phút ngắn ngủi, toàn bộ nước tích trong hồ chứa đã bị hút sạch vào trong.

Đồng thời, mấy người cẩn thận lại gần xem, mới thấy vị trí họ đứng ban đầu thật sự có một phiến đá xanh rộng hơn một mét.

Chỉ có điều, phiến đá xanh bị đào nghiêng một bên, một lượng lớn nước tích tụ đều từ miệng hố trút vào.

Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được mở miệng nói: "Xem ra chúng ta tìm đúng vị trí rồi, nhiều nước như vậy bị hút vào mà vẫn chưa đầy, chứng tỏ dưới đó là một không gian tương đối rộng rãi." Nghe vậy, mấy người cũng gật đầu.

Đúng vậy!

Với thế cục này, nếu dưới đó không phải là mộ đạo, thì cũng không thể nào.

Đợi đã...

Đúng lúc này, Trần Phong nhìn phiến đá xanh trên đất.

Nhìn kỹ, phát hiện phiến đá này là một trụ đá, mặt rộng một mét rưỡi, độ sâu thì khoảng hai mét.

Chương 242

Trông có vẻ, hoàn toàn được cắm thẳng vào lòng đất.

Thấy cảnh này, Trần Phong cũng nuốt nước bọt phân tích: "Xem ra không sai rồi, loại trụ đá này là phương thức phong mộ độc nhất của thời Hán mạt.

Nói trắng ra, dùng loại trụ đá lớn này, trực tiếp chặn kín lối vào mộ táng, một khi tảng đá quy mô này được đặt vào, với sức người của hậu thế gần như không thể kéo ra." "Chỉ cần không thể kéo ra, vậy thì cơ bản không thể mở được mộ đạo.

Hiện tại, phương pháp của đội khảo cổ thường là khoan hai lỗ trên đá, dùng dây cáp thép nối với ô tô để kéo đá ra." "Thật ra, nếu không phải trận mưa bão làm mặt đất bị sạt lở, chúng ta căn bản không thể đào được mặt đất." Lúc này, nghe lời Trần Phong, mấy người Ngô Bát Nhất cũng gật đầu.

Ngay sau đó, Tuyết Lê cũng phỏng đoán: "Vậy thì, ngôi mộ này có khả năng là mộ Võ Hầu?" Nghe vậy, Trần Phong dẫn mấy người cẩn thận đến trước mộ, tập trung phân tích: "Không thể xác định, bởi vì phương thức của ngôi mộ tuy là cuối thời Hán... nhưng đây là Ngũ Trượng Nguyên, mộ táng thông thường đều là của thời kỳ đó.

Cụ thể dưới đó là mộ của ai, tôi nghĩ phải vào trong xem mới biết." Đối với phân tích của Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng tỏ ra đồng ý.

Sau đó anh nói: "Vậy thế này... tôi và Bàn Tử chuẩn bị, chúng ta xuống trước xem thử." Về việc này, Trần Phong đồng ý: "Vậy được... chúng ta chia trước sau, cùng nhau đi xuống.

Nhưng mọi người phải chú ý, nhiều nước tích tụ trút xuống như

vậy, tôi đoán trong mộ đạo đã trở nên rất ẩm ướt.

Hơn nữa, nơi này có thể quanh năm có nước mưa, nên mộ đạo hẳn là rất giòn." "Nếu không chú ý, mộ đạo có thể sụp đổ bất cứ lúc nào..." Nghe Trần Phong dặn dò, mấy người cũng gật đầu.

Sau đó, với Ngô Bát Nhất đi đầu, Trần Phong theo sau, họ liền cẩn thận chui vào trong đường hầm.

Vừa chui vào trong, trong lòng Trần Phong cũng ngũ vị tạp trần.

Bởi vì có một chuyện anh vẫn chưa nói...

đó là, trước đây khi tiến vào mộ táng, nhiệm vụ của hệ thống thường sẽ xuất hiện.

Nhưng, lần này đã mở được mộ đạo, lại mãi không có âm thanh thông báo.

Tình huống này chỉ có hai khả năng... một là trong mộ táng có động trời khác, có thể là mộ trong mộ.

Hai là tìm sai vị trí, nơi này căn bản không phải là mộ đạo của mộ Võ Hầu.

Nhưng Trần Phong bây giờ cũng không thể đảm bảo, mọi tình huống chỉ có khi thực sự tiến vào mộ táng, mới có khả năng biết được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng bình tâm lại, co người bò vào trong.

Mộ đạo này quả nhiên hẹp như Trần Phong dự liệu, phải bò trườn mới có thể đi về phía trước.

Nhưng may mắn là, mộ đạo trở nên rất ẩm ướt, nên bò đi không cần tốn quá nhiều sức.

"Mọi người cẩn thận, tuyệt đối đừng đụng vào thứ gì... mộ đạo

này tương đối giòn, nhỡ đâu bị sụp đổ, chúng ta đều sẽ bị chôn sống ở đây.” Trong lúc nói chuyện, Trần Phong đột nhiên cảm giác vách động xung quanh bắt đầu trở nên rộng hơn.

Theo Ngô Bát Nhất không ngừng bò xuống, khoảng bảy, tám mét sau, Trần Phong đột nhiên cảm giác Ngô Bát Nhất như bị thứ gì đó kéo ra.

“Lão Ngô!” Lập tức, Trần Phong kinh ngạc kêu lên.

Ngay sau đó, anh cũng cảm giác không gian trước mắt trở nên rộng rãi hơn nhiều, giây tiếp theo liền trượt xuống.

Phùm!

Lúc này, Trần Phong đột nhiên trượt ra khỏi mộ đạo.

Vội vàng bật đèn pin lên xem, mới phát hiện Ngô Bát Nhất cũng ở bên cạnh, vừa rồi cũng trượt ra giống mình.

Lúc này, Bàn Tử và Tuyết Lê cũng trượt ra khỏi mộ đạo.

Đợi bốn người cuối cùng cũng an toàn đáp đất, Trần Phong mới dùng đèn pin cẩn thận chiếu xung quanh.

Vừa nhìn, Trần Phong phát hiện quả nhiên đã tiến vào một đường hầm hẹp dài.

Chỉ thấy, phía trước là một đường hầm đi vào trong, gần như sâu không thấy đáy.

Còn phía sau, là một bức tường, hai bên trái phải là vách động của đường hầm.

Trần Phong cẩn thận quan sát, phát hiện đường hầm được xây bằng gạch đá xanh cắt ra.

Nhìn đến đây, Trần Phong cũng gật đầu xác nhận: “Xem ra chúng ta tìm đúng vị trí rồi, đây quả thực là một mộ đạo đi vào trong.

Nhìn những viên gạch đá xanh này... cuối thời Hán không có công nghệ nung gạch, nên gạch trong mộ đạo đều được cắt trực tiếp từ đá." "Những bức tường trong đường hầm như thế này, thông thường chỉ có những vương công quý tộc thời đó mới có thể sử dụng.

Nếu đây thật sự là mộ Võ Hầu, vậy tôi đoán chúng ta đã bị các tài liệu lịch sử lừa rồi, có khả năng trước khi Gia Cát Lượng hạ táng, đã sớm dự liệu mình sẽ chết ở Ngũ Trượng Nguyên, nên đã sớm bắt đầu xây dựng mộ táng ở đây." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu xác định: "Xem ra đúng là như vậy... nhưng tôi đoán đường hầm gạch đá xanh ở đây cũng không thể ngăn được hơi nước xâm nhập, tôi đoán mộ đạo đã rất giòn rồi..." Đúng vậy!

Nghe vậy, Trần Phong cũng nhìn Ngô Bát Nhất một cái.

Xem ra, sau khi theo anh vào hai ngôi mộ, Ngô Bát Nhất cũng đã học được rất nhiều.

Ngay sau đó, anh liền phân phó: "Bàn Tử, lấy đuốc ra... nơi này tuy giòn, nhưng một số cơ quan tôi đoán vẫn có thể kích hoạt.

Hơn nữa, bên trong quanh năm bị hơi nước ngâm, có thể một số độc khí đã rò rỉ ra ngoài." "Trước khi chúng ta đi vào trong, cẩn thận một chút thì tốt hơn..." Những lo lắng của Trần Phong và mọi người không phải là không có lý do.

Mộ đạo này tuy đã bị nước ngâm nhiều năm như vậy, nhưng một số cơ quan bên trong có lẽ vẫn còn hoạt động được.

Hơn nữa, chính vì bị nước ngâm, nên một số khu vực bên trong có thể đã bị rò rỉ.

Nhỡ đâu sinh ra độc khí, thì sẽ mất nhiều hơn được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền nhận lấy đuốc, đổ đầy nhiên liệu rồi châm lửa.

Cùng với ngọn lửa bùng lên, Trần Phong cẩn thận quan sát vài giây, đợi xác nhận ngọn lửa bình thường, mới đứng dậy.

"Được rồi... thời gian cũng không còn sớm, chúng ta tranh thủ thời gian đi vào trong, theo sát tôi, tuyệt đối đừng giẫm lên thứ gì.

Đến khu vực khô ráo, vách động có lẽ mới không bị sụp." Trong lúc nói chuyện, Trần Phong cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó đợi xác định con đường dưới chân có thể đi được, liền đi đầu tiến về phía sâu trong đường hầm.

Nhưng, sau vài lần kinh nghiệm trước đây, Trần Phong bây giờ vừa mới tiến vào mộ đạo, đã tự giác tăng cường cảnh giác.

Vừa đi về phía trước, khóe mắt luôn chú ý đến sự thay đổi của ngọn lửa, đồng thời mắt cũng quan sát mặt đất dưới chân.

Nhỡ đâu có cơ quan, cũng có thể phát hiện ngay lập tức.

Nhưng, lần này Trần Phong tương đối may mắn...

Mấy người đi về phía trước được năm phút, trên đường cũng không gặp phải bất kỳ cơ quan nào.

Nhưng, càng như vậy Trần Phong lại càng cảm thấy không bình thường.

Dù sao, mộ táng của Gia Cát Lượng, lúc đầu được xây dựng là để đề phòng Tư Mã Ý đào trộm.

Hơn nữa, với sự nghiên cứu của Gia Cát Lượng về cơ quan học, trong mộ táng không thể không có gì.

Hoặc có lẽ, vì nước đã ngâm quá nhiều khu vực, dẫn đến cơ quan mất hiệu lực?

Đợi đã...

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên phát hiện mặt đất dưới chân

đã khô ráo hơn nhiều.

Cẩn thận dùng tay sờ vào vách tường, kết quả phát hiện hơi nước trên vách tường đã biến mất.

Trông có vẻ, trong lúc không hay biết, họ đã đi qua khu vực bị hơi nước ngâm, con đường phía trước đều khô ráo.

Chương 243

Nhận thấy điều này, Trần Phong liền tăng cường cảnh giác nhắc nhở: "Mọi người cẩn thận, Gia Cát Lượng lúc đó là bậc thầy về cơ quan, trong mộ táng không thể nào không có cơ quan đề phòng đạo mộ tặc.

Vừa rồi chúng ta đi một đoạn, có thể đều do quan hệ nước ngấm, dẫn đến cơ quan mất hiệu lực." "Nhưng, bây giờ chúng ta đã đến khu vực khô ráo, nếu phía trước có cơ quan, tôi đoán dù đã qua cả nghìn năm cũng vẫn có thể bị kích hoạt." "Cẩn thận là trên hết!" Nghe Trần Phong dặn dò, mấy người đều ngầm cảnh giác.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, mấy người liền càng đi chậm lại, gần như đi một bước ngoái lại ba lần.

Trong tình huống này, đi về phía trước khoảng năm phút...

Đột nhiên!

"Lão Trần, phía trước có thứ gì đó!" Đúng lúc này, giọng của Ngô Bát Nhất đột nhiên vang lên.

Nghe anh nhắc nhở, Trần Phong cẩn thận dùng đèn pin chiếu tới, quả nhiên phát hiện ở vị trí cách phía trước đường hầm bốn, năm mét, dường như có thứ gì đó chất đống.

Điểm mấu chốt là, Trần Phong liền hạ tay xuống, ra hiệu cho mọi người đi chậm lại.

Sau đó, anh cũng cẩn thận kiểm tra mặt đất, rồi từ từ lại gần.

Đợi mấy người đến gần vật thể đó, Trần Phong và mọi người cẩn thận nhìn dưới ánh sáng, đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Không có gì khác!

Chỉ thấy, thứ mà họ vừa nhìn thấy, đột nhiên là một đống hài cốt!

Hơn nữa, hài cốt dường như đổ rạp dưới vách tường, xung quanh hài cốt đầy những mũi tên nỏ to bằng ngón tay.

Thậm chí, ngay trên người hài cốt, cũng cắm hai mũi.

Thấy cảnh này, Trần Phong cẩn thận nhìn.

Phát hiện, những mũi tên nỏ này có đến hơn hai mươi mũi, cắm đầy mặt đất trong phạm vi năm mét.

Quan trọng hơn, những mũi tên nỏ này to bằng ngón tay, chiều dài lại khoảng một mét.

Hơn nữa, lực đạo của những mũi tên nỏ này dường như rất lớn, sau khi cắm vào mặt đất, ngay cả mặt đất cũng bị nứt ra.

Ực!

"Lão Trần...

đây là?" Lúc này, Bàn Tử không nhịn được hỏi một câu.

Nghe vậy, Trần Phong cẩn thận quan sát bộ hài cốt, mới mở miệng nói: "Những mũi tên nỏ này, hẳn là cơ quan trong mộ đạo.

Những mũi tên nỏ này đều được đúc bằng gang thép... tôi đoán hẳn là Nỏ Liên Châu Tổn Ích do Gia Cát Lượng lúc đó làm ra.

Kích thước của những mũi tên nỏ này lớn hơn những mũi tên nỏ thông thường, vì làm bằng gang thép, nên thế mạnh lực trầm, còn cung nỏ thì cần hai người mới có thể cùng lúc thao tác." "Loại nỏ này, xuất hiện sớm nhất vào thời nhà Tần... sau đó hẳn là đã được các bậc thầy cơ quan cải tạo, tiến hành cải tiến, nên mới có uy lực như vậy." Nghe vậy, Tuyết Lê có chút không tin hỏi: "Nỏ của thời đó, thật sự có thể có uy lực như vậy sao?" Về việc này, Trần Phong gật đầu khẳng

định: “Không sai đâu, trí tuệ của người thời đó, thực ra không kém hơn bây giờ.

Loại Nỏ Liên Châu Tổn Ích này cũng gọi là Nỏ Nguyên Nhung, trong sách phổ về nỏ có ghi lại, dùng sắt làm tên, một nỏ mười phát.

Nhìn dưới đất nhiều tên như vậy, tôi đoán cơ quan bên trong cũng là bắn liên tục...” Nghe vậy, Tuyết Lê cũng không khỏi cảm thấy thần kỳ về trí tuệ của người thời đó.

Bàn Tử càng đắc ý nói: “Sợ rồi chứ... nước ngoài lúc đó e rằng còn đang ăn lông ở lỗ... trí tuệ của tổ tiên chúng ta không thể xem thường.” “Được rồi Bàn Tử...” Lúc này, lời của anh chưa nói xong, Ngô Bát Nhất đã mắng một câu.

Sau đó, hỏi Trần Phong: “Lão Trần, bộ hài cốt này, không phải đã kích hoạt cơ quan chứ...” Nghe vậy, Trần Phong liền trực tiếp gật đầu nói: “Đúng vậy, nếu tôi không đoán sai, ngôi mộ này e rằng đã sớm bị người khác ghé thăm.

Nhưng, đạo mộ tặc lúc đó e rằng đều chưa vào được địa cung, đã bị vô số cơ quan giết chết ở đây.” “Nhưng, người này có thể chết ở đây... vậy chứng tỏ, công tắc kích hoạt cơ quan của con đường này, hẳn là ở gần đây.” Nói đến đây, Trần Phong liền cẩn thận bảo mọi người lùi lại.

Sau đó, tại chỗ cẩn thận quan sát...

Hai phút sau, đợi Trần Phong thấy trên mặt đất có một viên gạch hơi nhô lên, mới gật đầu.

Sau đó, gọi mấy người lại nói: “Thấy chưa, viên gạch này hẳn là công tắc kích hoạt cơ quan.

Nếu chúng ta không cẩn thận giẫm lên, tôi đoán trên đỉnh động sẽ xuất hiện một lượng lớn mũi tên nỏ, sau đó bao phủ phạm vi năm mét

xung quanh." "Khi đó, chúng ta bất kể vào bao nhiêu người, e rằng đều sẽ chết ở đây!" "Được rồi, cẩn thận, tuyệt đối đừng đụng vào cơ quan trên mặt đất..." Sau khi phát hiện vị trí cơ quan, Trần Phong cũng không tiếp tục dừng lại ở đây.

Dù sao, tuy cơ quan này đã qua nhiều năm như vậy, nhưng không ai có thể chắc chắn nó có khởi động hay không.

Nhỡ đâu bị kích hoạt, e rằng sẽ thảm.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng ra hiệu cho mọi người, cẩn thận tránh cơ quan trên mặt đất.

Sau đó, vừa cẩn thận kiểm tra mặt đất, mới từ từ đi về phía trước.

Bởi vì Trần Phong cũng không dám chắc, trong mộ huyệt của Gia Cát Lượng có cơ quan liên hoàn hay không.

Đặc biệt là những cơ quan như thế này, trên mặt đất thông thường sẽ có mấy công tắc kích hoạt.

May mắn là, Trần Phong không gặp phải, có kinh không hiểm tránh được khu vực này.

"Phù ~" Thở phào một hơi, Trần Phong cũng không khỏi sợ hãi nói: "Thật ra, tôi đoán đây mới chỉ là cửa ải đầu tiên khi vào mộ huyệt... phía sau có thể sẽ có nhiều cơ quan hơn.

Chúng ta phải nâng cao cảnh giác, nếu không chỉ cần một nguy hiểm nhỏ, cũng sẽ khiến chúng ta vạn kiếp bất phục." Nghe lời Trần Phong, mấy người có mặt cũng gật đầu.

Tiếp theo, dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, mấy người Ngô Bát Nhất đều càng thêm cảnh giác.

Sau đó, gần như cùng nhau phân công kiểm tra mặt đất và vách tường, đợi chắc chắn không có cơ quan mới dám đi về phía trước một

đoạn.

Dù sao đây có khả năng là mộ táng của Gia Cát Lượng...

Ngôi mộ này, e rằng so với bất kỳ ngôi mộ cổ nào họ từng gặp trước đây, đều nguy hiểm trùng trùng.

Thế là, Trần Phong càng đi về phía trước càng cẩn thận.

Trên đường đi, điều kỳ lạ là, Trần Phong không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào nữa.

Nhưng thực tế, điều khiến Trần Phong càng kỳ lạ hơn là, hệ thống cũng vẫn luôn không có phản hồi.

Đợi đã?

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên phát hiện một chuyện kỳ lạ.

Lúc này, từ lối vào đi vào, họ đã đi được khoảng hơn một tiếng đồng hồ, quãng đường cũng khoảng vài trăm mét.

Chỉ có điều, trước đó không chú ý, sau khi đi lâu như vậy mà không hay biết, vách động xung quanh lại trở nên rộng hơn nhiều so với trước.

Lúc họ qua cơ quan, độ rộng của vách động hai bên khoảng một mét tám.

Bây giờ, vách động hai bên lại kéo dài ra hơn ba mét.

Ý thức được điều này, trong lòng Trần Phong chùng xuống, vội vàng nhắc nhở mấy người: "Lão Ngô... chúng ta hẳn là đã vào địa cung rồi." Nghe vậy, mấy người vội vàng dừng bước.

Tập trung nhìn cũng mới phát hiện, vách động xung quanh đã trở nên rộng hơn nhiều so với trước.

Điều này cho thấy, họ đã qua mộ đạo, đến phạm vi rất gần địa

cung.

Bởi vì, chỉ có càng gần địa cung, con đường mới càng rộng.

Tình huống này, cho thấy ở cuối đường hầm phía trước, hẳn là có một lối ra.

Từ đó đi ra, sẽ là một thế cục rộng rãi hơn.

Nhận thấy điều này, Trần Phong cũng vội vàng nói: "Mọi người cẩn thận, chúng ta càng gần địa cung, cơ quan có thể tồn tại cũng càng nhiều..." Trong lúc nói chuyện, Trần Phong lại bắt đầu đi về phía trước.

Chương 244

Nhưng, lần này còn cảnh giác hơn trước.

Bởi vì càng gần phạm vi địa cung, mới chứng tỏ rất gần chủ mộ thất.

Đạo mộ tiến vào khu vực này, mới thật sự bắt đầu.

Nghĩ đến đây, mấy người liền tăng cường cảnh giác đi về phía trước.

Con đường phía trước cũng như mấy người Trần Phong dự liệu, theo không ngừng đi về phía trước, vách động xung quanh quả thực ngày càng rộng.

Đi thêm khoảng năm phút, vách động đã rộng hơn bốn mét.

Đợi đã...

Đúng lúc này, Trần Phong dùng đèn pin chiếu về phía trước đường hầm.

Theo ánh sáng đèn pin, đột nhiên thấy trong đường hầm phía trước dường như có một bóng đen.

Nhận thấy điều bất thường, Trần Phong vội vàng đi chậm lại.

Dù sao đây là mộ cổ nghìn năm, phát hiện bất cứ điều gì ở đây cũng không thể lơ là cảnh giác.

Theo cẩn thận dò dẫm về phía trước, mấy người Trần Phong cuối cùng cũng nhìn rõ bóng đen đó.

Chỉ thấy, họ đã đến cuối đường hầm.

Lúc này, dùng đèn pin chiếu về phía trước, chỉ thấy ở vị trí cách đó năm mét, là một cánh cửa đá không nhỏ, chắn đường đi của họ.

Nhìn thấy cánh cửa đá, Trần Phong nuốt nước bọt nói: “Xem ra, chúng ta đã đến phạm vi địa cung rồi.

Đây là cuối đường hầm, chỉ không biết phía sau cánh cửa này, có phải là mộ thất của địa cung hay không...” Nói đến đây, Trần Phong cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Quá trình tìm mộ lần này, đơn giản như vậy sao?

Vừa mới xuống mộ đi một lúc, đã tìm thấy chủ mộ thất?

Không đúng... một là, đây không phải là chủ mộ thất.

Hai là, tìm sai mộ táng.

Nếu không, hệ thống cũng sẽ không mãi không có phản ứng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong không biết đối diện cánh cửa đá có gì.

Nhưng dù sao, cũng phải quan sát trước, xem có thể tìm ra cách đi qua hay không rồi hãy nói.

Thế là, mấy người sau khi kiểm tra xung quanh, liền cẩn thận đến trước cửa đá.

Mấy người tập trung nhìn, chỉ thấy cửa đá rộng khoảng hai mét, hình dạng là một cánh cửa vòm bán nguyệt.

Nhưng đó không quan trọng, điều Trần Phong thực sự quan tâm là, cánh cửa đá rất dày.

Đúng vậy!

Trần Phong cẩn thận dùng tay đấm mấy cái, kết quả phát hiện tiếng vang phát ra rất trầm.

Điều này cho thấy, cửa đá ít nhất cũng phải dày mười mấy centimet.

Ý thức được điều này, Trần Phong cũng nhíu mày khó xử nói: “Có

chút không ổn rồi... cửa đá này trông có vẻ ít nhất cũng nặng nghìn cân, với sức của chúng ta căn bản không mở được." Nghe vậy, Bàn Tử cũng nói: "Cửa này, có khi nào cũng giống như chúng ta từng gặp, thuộc loại cơ quan liên động, có thể đẩy ra được không?" Nghe vậy, Trần Phong lắc đầu.

Nhìn kỹ, trên cửa không có bất kỳ lỗ thông hơi nào.

Điều kỳ lạ là, vị trí trung tâm cửa, dường như có một khối vuông nhô ra.

Trên đó sắp xếp một số ô nhỏ, những ô trên đó dường như có thể di chuyển...

Nhìn thấy điểm này, trong lòng Trần Phong đã có phỏng đoán.

Sau đó, liền cẩn thận phân tích: "Hẳn là không được, trên cửa không có lỗ thông hơi, chứng tỏ không thể dùng sức mạnh đẩy ra.

Nhưng, đây hẳn là một cánh cửa cơ quan, khối vuông nhô ra trên đó hình như được tạo thành từ một loại mật mã nào đó." "Chúng ta chỉ cần giải mã mật mã trên những ô này, hẳn là có thể mở được cánh cửa này..." Nhận thấy sự bất thường trên cánh cửa, mấy người Ngô Bát Nhất cũng vội vàng lại gần xem.

Tập trung nhìn, mới phát hiện khối vuông nhô ra quả thực giống như mật mã.

Điểm mấu chốt là, Ngô Bát Nhất cũng phân tích: "Nếu vậy, đây hẳn là một cánh cửa mật mã.

Chỉ cần chúng ta giải được mật mã, và thông qua mật mã sắp xếp những ô vuông nhỏ này theo đúng mật mã, cửa sẽ có thể đẩy ra?" Tuy Ngô Bát Nhất còn nghi vấn, nhưng trong lòng mấy người đều đã xác định khả năng này.

Chỉ có điều, nếu nhìn kỹ, mật mã này có ý nghĩa gì?

Trong thoáng chốc, mấy người có mặt đều không khỏi nhíu mày.

Dù sao, Gia Cát Lượng là bậc thầy cơ quan thời đó, với thủ đoạn của ông, mật mã mà ông thiết lập, không thể nào dễ dàng giải được như vậy.

Hơn nữa, mật mã này cách đây ít nhất cũng có lịch sử nghìn năm, nên chắc chắn không thể dùng phương pháp hiện đại để giải mã.

"Hít ~ có chút khó nhằn đây!

Mật mã nghìn năm trước, chúng ta làm sao giải được?" Lúc này, thấy điều kỳ quặc, Bàn Tử cũng gãi đầu.

Nghe vậy, Trần Phong lại chuyển chủ đề: "Chúng ta cũng đừng vội sợ.

Mật mã nghìn năm trước, cũng không có gì đáng sợ.

Dù sao thì, chỉ cần mật mã được sắp xếp theo phương thức toán học, vậy thì bất kể thời gian thay đổi, trình độ toán học của người hiện đại chúng ta vẫn cao hơn." "Điều tôi sợ nhất bây giờ là, mật mã không được tính theo toán học, mà được sắp xếp theo quốc học hoặc cơ quan học thời đó." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu.

Quả thực!

Nếu mật mã được tính theo toán học, vậy thì dù thời đại biến thiên, cũng nên có một loại nào đó được lưu truyền lại.

Nhưng nếu mật mã được tính theo phương thức khác, vậy thì thảm rồi!

Ví dụ, mật mã được lấy từ chữ đầu của một bài thơ thời đó... vậy e rằng trừ Gia Cát Lượng ra, không ai giải được!

"Đợi đã!" Nhưng đúng lúc này, khi mấy người Trần Phong đang rối như tơ vò, Tuyết Lê ở phía sau lại đột nhiên nhẹ nhàng lên tiếng.

Nghe tiếng cô, Trần Phong cũng nhíu mày hỏi: “Sao vậy, cô nhìn ra gì rồi à?” Lúc này, Tuyết Lê cũng nói: “Mọi người có cảm thấy, mật mã này giống một loại đại số nào đó không?” Đại số... toán học?!

Nghe vậy, Trần Phong lập tức kinh ngạc.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Lúc này, Trần Phong cũng vội vàng hỏi: “Loại đại số nào?

Cô chắc chắn chứ?” Thật ra, Trần Phong không hy vọng quá nhiều.

Nhưng lúc này, Tuyết Lê lại lắc đầu.

“Nhưng nếu nhìn kỹ, những ô nhỏ trên đó thiếu ba khối, sắp xếp vừa vặn chín khối.” “Trông có vẻ, rất độc đáo...” Nghe vậy, Trần Phong nhìn kỹ, cũng mới bừng tỉnh đại ngộ.

Xem ra, mật mã này thật sự được sắp xếp theo toán học.

Chỉ có điều, cụ thể là loại mật mã nào?

Có khi nào là...

Điểm mấu chốt là, Trần Phong đột nhiên sáng mắt lên.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng hỏi: “Lão Trần, không phải ông đoán ra rồi chứ?” Nghe vậy, Trần Phong cũng gật đầu nói: “Tôi cũng không dám chắc, nhưng trong lòng tôi có một phỏng đoán.

Chương 245

Theo tôi được biết, tất cả các phép toán học, sớm nhất đều xuất phát từ Hà Đồ Lạc Thư của Phục Hy thị.

Sau đó, Hà Đồ Lạc Thư lại phân hóa thành hai loại, một loại là phương thức sắp xếp của khóa Lỗ Ban đời sau, lần lượt gồm mười hai trụ, mười sáu trụ và ba mươi tám trụ." "Một phương thức sắp xếp khác, là đại số thời kỳ đầu.

Lần lượt là Cửu Cung Cách, Thập Lục Cung Cách và Tam Thập Nhị Cung Cách.

Nhìn số lượng của mật mã này, hẳn là không thoát khỏi phương thức sắp xếp của Cửu Cung Cách." Nghe lời Trần Phong, mấy người cũng nhìn nhau.

Cuối cùng, Bàn Tử không nhịn được chất vấn: "Lão Trần, không đúng lắm đâu?

Cửu Cung Cách ở thời của chúng ta còn khá đơn giản, thời đó có thể thần bí đến mức nào chứ?

Hơn nữa đây là mộ táng của Gia Cát Lượng, có thể chỉ dùng Cửu Cung Cách làm mật mã sao?" Nhưng, nghe nghi vấn của anh, Trần Phong lại càng chắc chắn hơn.

Thế là, anh trực tiếp phân tích: "Cũng đừng nói vậy, thực ra học thuật ở thời cổ đại đã có, nhưng lúc đó chỉ dùng để tính lương thảo, không có chi tiết như đời sau.

Cửu Cung Cách ở hiện tại đơn giản, nhưng ở thời đó là học thuật khó." "Ngoài ra, phương thức sắp xếp Cửu Cung Cách của người cổ đại, thực ra cũng không giống với chúng ta hiện tại..." Trong lúc nói

chuyện, Trần Phong cẩn thận dùng tay lau một ô nhỏ.

Sau đó, khi bụi đất rơi xuống, trên đó xuất hiện một con số được viết bằng chữ triện.

Năm!

Nhìn thấy con số này, Trần Phong lập tức sáng mắt lên.

Sau đó, mới gật đầu nói: "Xem ra không sai rồi, trên mỗi ô, đều có một con số được viết bằng chữ triện...

Không tin mọi người xem, hẳn là từ một đến chín." Nói rồi, Trần Phong cẩn thận dùng tay lau một lượt.

Mấy người nhìn, phát hiện trên đó thật sự mỗi ô, đều có con số tương ứng.

Nhìn đến đây, Trần Phong cũng gật đầu với mấy người, sau đó cẩn thận ấn hai ô, vừa di chuyển, miệng vừa lẩm bẩm: "Khẩu quyết đầu tiên, hẳn là Nhị Tứ vi kiên... tiếp theo Lục Bát vi túc." Trong lúc nói chuyện, Trần Phong lần lượt đặt bốn ô, vào góc trên cùng và góc dưới cùng.

Tiếp theo, lại di chuyển hai ô lẩm bẩm: "Phía sau Tả Tam Hữu Thất, Đái Cửu Lý Nhất... người xưa lấy thân thể con người làm gốc, phân hóa thành một cơ thể người..." Nói rồi, Trần Phong sắp xếp xong bốn ô còn lại.

Sau đó, lại ấn ô cuối cùng nói: "Còn ô cuối cùng đại diện cho gốc của con người, cũng là Ngũ cư trung..." Vừa nói, Trần Phong vừa ấn ô cuối cùng xuống.

Cùng với việc các ô được ghép xong, Trần Phong quả nhiên nghe thấy bên trong truyền ra một tiếng cơ quan liên động.

Nghe thấy tiếng này, mấy người đều vui mừng ra mặt!

Đoán đúng rồi!

Tiếp theo, Bàn Tử càng hưng phấn nói: "Lão Trần... vậy là, mật mã đúng rồi?" Trần Phong gật đầu xác nhận: "Hẳn là vậy, chỉ có điều trong cửa có bộ phận trợ đẩy, chúng ta cần dùng sức người để đẩy ra.

Bộ phận trợ đẩy khởi động, hẳn là có thể mở được cửa đá." "Chờ đã!" Lúc này, nghe xong lời của Trần Phong, Bàn Tử hưng phấn định lập tức đi đẩy cánh cửa đá.

Nhưng Trần Phong lại kéo cậu ta lại, sau đó hạ thấp giọng nói: "Cẩn thận một chút...

Chúng ta tuy đã giải được mật mã, nhưng tôi cảm thấy mật thất này không đơn giản như vậy.

Chúng ta không biết bên trong mật thất có gì...

Hơn nữa nếu đây là mộ của Gia Cát Lượng, tôi thấy thật sự không dễ dàng giải được đâu." Thật ra, trong lòng Trần Phong cũng đang lo lắng.

Quan trọng nhất là, đã giải được mật mã của mật thất, nhưng nhiệm vụ hệ thống lại mãi không xuất hiện.

Trong tình huống này, Trần Phong không thể không tăng cường cảnh giác.

"Vậy... vậy làm sao?" Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử cũng do dự.

Tiếp đó, Trần Phong suy nghĩ vài giây rồi mới phân tích: "Tôi cảm thấy, cánh cửa của mật thất này có khả năng là khóa cơ quan hai lớp.

Chúng ta đã mở được mật mã, nhưng có khả năng trong lúc đẩy cửa đá, sẽ kích hoạt toàn bộ cơ quan bên trong mật thất." "Hay nói cách khác, đồng thời với việc mở cửa đá, cơ quan bên trong mật thất sẽ ở trong trạng thái sẵn sàng kích hoạt...

Cho nên, chúng ta phải lùi ra một chút, sau khi đẩy cửa đá thì lập tức né đi." Nghe lời Trần Phong, mấy người đều tỏ vẻ đã hiểu ý.

Ngay sau đó, dưới sự dẫn dắt của anh, mấy người lần lượt đến trước cửa đá, hai người một bên cửa, chống vào cửa đá.

"Phù~" Sau khi thở ra một hơi dài, mấy người liền đồng loạt dùng sức đẩy cửa đá vào trong.

Trong tình huống này, quả nhiên Trần Phong cũng nghe thấy tiếng "cạch cạch" truyền ra từ bên trong cửa đá.

Quả nhiên!

Cửa đá lỏng ra rồi!

Nhận ra điều này, Trần Phong lập tức dồn thêm sức.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của mấy người, cửa đá cuối cùng cũng bị đẩy ra, mở thành một lối đi rộng hai mét.

Thấy cảnh này, Trần Phong không dám hành động thiếu suy nghĩ, lập tức gọi mấy người mau chóng lùi lại.

Đứng bên cạnh cửa đá, Trần Phong dựa lưng vào tường, cẩn thận đưa ngọn đuốc lại gần cửa.

Vù~ Ngay lập tức, một luồng khí mục nát từ trong cửa tuôn ra, khiến ngọn đuốc bùng cháy dữ dội trong giây lát.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong cũng nuốt nước bọt nói: "Xem ra, mật thất quanh năm ở trong trạng thái đóng kín, khí bên trong không thể lưu thông nên đã bắt đầu mục nát." "Tuy không chắc có độc hay không, nhưng chúng ta tốt nhất nên đợi một lát..." Vừa nói, mấy người vừa cẩn thận dùng mặt nạ phòng độc che miệng mũi, kiên nhẫn chờ đợi.

Khoảng năm phút sau, Trần Phong lại đưa ngọn đuốc lại gần cửa.

Lần này, ngọn lửa của đuốc đã cháy ổn định.

Nhận ra điều này, Trần Phong mới hơi yên tâm.

Sau đó, anh lại ra hiệu, cảnh giác nói: "Lão Ngô, tìm một hòn đá." Có kinh nghiệm từ trước, mấy người đều biết ở cửa mộ thất có thể có cơ quan.

Ngay lập tức, Ngô Bát Nhất cũng không nói hai lời, lập tức tìm một hòn đá to bằng đầu người trên mặt đất.

Tiếp đó, Trần Phong thuận thế ném hòn đá vào trong cửa, sau đó lập tức chiếu đèn pin vào.

Cót két~ Hòn đá tròn lăn vào trong khoảng hai mét, Trần Phong và mấy người đều nín thở cẩn thận quan sát.

Nhưng sau khi đợi một lúc, họ cũng không phát hiện có bất kỳ động tĩnh nào.

Sau khi xác định không có cơ quan nào bị khởi động, Trần Phong cũng cẩn thận nói: "Được rồi, xem ra bên trong tạm thời không có cơ quan nào bị kích hoạt.

Nhưng chúng ta cũng đừng hành động thiếu suy nghĩ, không chừng bên trong sẽ có tình huống." "Cẩn thận một chút...

Lão Ngô, đưa xẻng cho tôi." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất đưa cho anh chiếc xẻng quân dụng.

Sau đó, Trần Phong cẩn thận luồn chiếc xẻng vào khe cửa, cố định cánh cửa lại.

Sau khi làm xong những chuẩn bị này, anh mới ra hiệu cho mấy người đi theo.

Tiếp đó, Trần Phong vừa dùng đèn pin chiếu xung quanh, vừa cẩn thận đi vào trong.

Theo sau Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mấy người cũng cuối cùng bước vào mật thất.

Sau khi vào trong mật thất, mấy người không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao, trong một môi trường xa lạ, điều quan trọng nhất là phải kiểm tra bố cục xung quanh trước.

Sau đó, dưới ánh đèn pin, Trần Phong từ từ nhìn rõ tình hình trong mật thất.

Chỉ thấy, bố cục của mật thất này không lớn, đường kính khoảng bảy tám mét, hình vuông.

Đối diện với cửa ra vào, có một cánh cửa đá không lớn.

Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là khi Trần Phong vừa nhìn xung quanh mộ thất, đồng tử của anh liền co rút lại.

Chương 246

Bởi vì, Trần Phong đột nhiên kinh hãi nhìn thấy, xung quanh mật thất lại có mấy cỗ thi thể?!

Đúng vậy!

Chỉ thấy, có tổng cộng bốn cỗ thi thể, mỗi cỗ chiếm một góc.

Nhìn kỹ, Trần Phong phát hiện những thi thể này đã sớm khô quắt thành thây khô.

"Lão Trần... cái quái gì vậy?!" Thấy cảnh này, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất đều có chút kinh hãi.

Nhưng Trần Phong vội ra hiệu cho mấy người nói nhỏ, sau đó cũng quan sát xung quanh, sau khi xác định không có cơ quan, mới cẩn thận đến trước một cỗ thây khô.

Dùng đèn pin và đuốc cẩn thận chiếu vào, chỉ thấy thây khô quả thực đã hoàn toàn khô quắt, da thịt đã biến thành như thịt khô dính chặt vào xương.

Chỉ có điều, quần áo trên người lại có chút kỳ lạ.

Dường như do thời gian quá lâu, quần áo trên người những thi thể này đã mục nát nghiêm trọng, không chỉ không nhìn ra được niên đại cụ thể, mà chỉ cần chạm nhẹ là vỡ vụn.

Thấy vậy, Trần Phong nuốt nước bọt nói: "Niên đại của những thi thể này... chắc là rất lâu rồi." Nghe lời Trần Phong, Tuyết Lê không nhịn được hỏi: "Lão Trần, có phải là cùng loại với bọn trộm mộ bên ngoài không?" Nghe vậy, mấy người cũng đều nhớ lại.

Mộ này có trộm mộ, nhưng Trần Phong nhìn kỹ, lại cảm thấy những thi thể này không giống bọn trộm mộ.

Thế là, anh liền lắc đầu phân tích: “Chắc là không đúng...

Mật thất không bị ai mở ra, những thi thể này xem ra đều ngồi ở bốn góc mật thất, giống như bị người ta cố ý bày ra như vậy.” “Tôi cảm thấy... những thi thể này có khả năng là người tuẫn táng mà chủ mộ để lại khi hạ táng.” Nghe lời Trần Phong, mấy người cũng đều đảo mắt, đồng ý với khả năng này.

Sau đó, Ngô Bát Nhất cũng nhìn những thi thể, nhưng đột nhiên phát hiện ra điều bất thường.

“Lão Trần... nhìn cổ của thi thể kìa!” Đột nhiên, Ngô Bát Nhất chỉ vào cổ của thi thể.

Sau đó, Trần Phong nhận ra sự bất thường, cũng vội dùng đèn pin chiếu vào.

Nhưng không nhìn thì thôi, vừa nhìn Trần Phong cũng trợn tròn mắt.

Chỉ thấy, ở cổ của thi thể dường như có một sợi chỉ mỏng.

Trần Phong dùng tay sờ thử, mới phát hiện cổ của thi thể đã bị đứt, cả cái đầu lâu đều tách rời khỏi thi thể.

Chỉ có điều, sau đó lại được dùng chỉ vàng khâu lại.

Thấy cảnh này, Bàn Tử cũng vội hỏi: “Lão Trần, thi thể này rốt cuộc là sao?” Lúc này, mấy người có mặt đều phát hiện ra điều không ổn.

Bởi vì mấy người đều biết, người tuẫn táng thời cổ đại tuy có, nhưng người tuẫn táng thường bị ban cho cái chết.

Để giữ cho thi thể hoàn chỉnh sau khi tuẫn táng, thường là các cách chết như uống thuốc độc.

Nhưng, cỗ thi thể này trông có vẻ, thân đầu khác nơi?

Nhưng, lúc này Trần Phong lại không trả lời, vội phân phó: "Lão Ngô, Bàn Tử!

Đi kiểm tra mấy cỗ thi thể kia, xem có giống vậy không!" "Được..." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất hai người vội đi kiểm tra.

Không xem thì thôi, giây tiếp theo tiếng kinh hô của Bàn Tử liền vang lên.

"Lão Trần, cũng giống hệt!" Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất hai người vội quay lại, sau đó liền gật đầu với Trần Phong nói: "Đúng vậy, mấy cỗ thi thể kia cũng giống cỗ này, toàn bộ đều bị đứt cổ, sau đó dùng chỉ mỏng khâu lại." Nghe vậy, Trần Phong cũng nhíu mày.

Lúc này, Tuyết Lê cuối cùng không nhịn được hỏi: "Lão Trần... rốt cuộc anh nhìn ra cái gì rồi?

Không lẽ..." Lúc này, Tuyết Lê dường như đã đoán ra được.

Lúc này, Trần Phong cũng ngây ngốc gật đầu, sau đó xác nhận: "Đúng vậy, nếu tôi không đoán sai, mấy cỗ thi thể này hẳn là người tuẫn táng của Gia Cát Lượng năm đó.

Thân phận của họ, hẳn là bốn binh sĩ được ghi lại trong văn hiến, những người đã khiêng thi thể Gia Cát Lượng đi một mạch về phía nam." ?!

Nghe vậy, mấy người đều lập tức biến sắc.

Sau đó, Ngô Bát Nhất vội kinh hô: "Lão Trần, sao anh nhìn ra được?" Nghe câu hỏi, Trần Phong không ngẩng đầu, nuốt nước bọt phân tích: "Tôi xem tài liệu, có một đoạn văn hiến từng ghi lại, tương truyền khi Gia Cát Lượng hạ táng, bốn binh sĩ khiêng quan tài đi một mạch về phía nam.

Hay nói cách khác, trong lịch sử người thực sự biết vị trí mộ huyệt của Gia Cát Lượng, chỉ có bốn người đó." "Nhưng, bốn người đó sau

này lại bị Lưu Thiện chủ trương chém giết...

Bây giờ tôi mới hiểu, Lưu Thiện hẳn là vì giết người diệt khẩu, triệt để phong tỏa vị trí địa lý của mộ Võ Hầu.

Nhưng, bây giờ xem ra những ghi chép trong văn hiến lịch sử cũng không hoàn thiện, bốn thi thể này xuất hiện ở đây, nếu năm đó họ là binh sĩ, vậy thì Lưu Thiện thực tế biết vị trí mộ huyệt của Gia Cát Lượng, cho nên mới tuẫn táng họ ở đây." "Còn về suy đoán của tôi..." Nói rồi, Trần Phong lại chỉ vào cổ của mấy cỗ thi thể.

Sau đó, cẩn thận nói: "Theo tôi được biết, người tuẫn táng trong lịch sử để đảm bảo thi thể hoàn chỉnh, đều sẽ trực tiếp bị ban rượu độc cho chết.

Nhưng, mấy cỗ thi thể này lại bị chém đầu trực tiếp, sau đó lại dùng vàng thỏi ép thành chỉ vàng, khâu đầu lâu và thi thể lại với nhau." "Điều này cho thấy, mấy người tuẫn táng này thực tế đã bị chém đầu mà chết..." Nghe xong lời giải thích của Trần Phong, mấy người có mặt cũng đều có những suy nghĩ khác nhau.

Sắc mặt Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê âm tình bất định, dù sao suy nghĩ của họ cũng gần giống Trần Phong, cách thức xuất hiện của mấy người tuẫn táng này quá kỳ lạ, khiến cho mật thất này lại thêm phần bí ẩn.

Còn về Bàn Tử, lại đột nhiên kinh hỉ nói: "Vậy lão Trần, chúng ta phát hiện ra mấy cỗ thi thể này, chẳng phải là chúng ta đã tìm đúng chỗ rồi sao?

Nơi này quả thực là mộ Võ Hầu?" Nghe lời Bàn Tử, Ngô Bát Nhất cũng đột nhiên ngẩng đầu.

Lúc này, Trần Phong lại sắc mặt nghiêm túc phân tích: "Tạm thời không loại trừ khả năng này...

Nhưng tôi cảm thấy cũng không đơn giản như vậy.

Bởi vì, lịch sử ghi lại Gia Cát Lượng được hạ táng vội vã, cho nên mộ táng hẳn là rất sơ sài.

Nhưng, mấy người tuẫn táng này xuất hiện ở đây, lại cho thấy sau khi Gia Cát Lượng hạ táng, Lưu Thiện lại phái người đến đây." "Quan trọng hơn, mật thất này quanh năm ở dưới lòng đất Tần Lĩnh, khí hậu ẩm ướt.

Trong tình huống ẩm ướt như vậy, mấy cỗ thi thể này lại không mục rữa, ngược lại có thể khô quắt thành thịt khô.

Điều này cho thấy, mấy cỗ thi thể này sau khi chết có thể đã được ngâm trong chu sa hoặc vôi, làm một loại biện pháp chống mục." "Tình huống này cho thấy, mấy cỗ thi thể này không phải được tuẫn táng vội vã ở đây, tất định đã có sự chuẩn bị.

Cho nên, nói rằng mộ táng này được hạ táng vội vã trong lịch sử, tôi cảm thấy không có khả năng lắm.

Nếu thật sự có nguồn gốc từ lịch sử, vậy thì mộ táng này có khả năng đã được xây dựng trước vài năm." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất đột nhiên tiếp lời: "Vậy lão Trần...

ý của ông là, mộ táng này có thể không đơn giản như chúng ta thấy?" Đúng!

Trần Phong có suy nghĩ này!

Nếu mộ táng thật sự được xây dựng trong vài năm mới hoàn thành, vậy thì cơ quan bên trong ước chừng sẽ vượt xa tưởng tượng.

Hơn nữa, có một chuyện quan trọng hơn, Trần Phong không nói ra.

Ở đây đã phát hiện ra mấy cỗ thi thể, nếu có thể chứng minh đây là mộ Võ Hầu, nhưng tại sao nhiệm vụ hệ thống lại không xuất hiện?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không khỏi cảm thấy có chút sợ hãi.

Mộ Võ Hầu này, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?

Bây giờ bình tĩnh suy nghĩ kỹ, Trần Phong luôn cảm thấy như đang ở trong một mớ bòng bong.

Mộ táng này, có thể từ lúc mới vào, đã có một bí mật nào đó chưa được giải mã.

Nhưng, rốt cuộc là chuyện gì?

"Lão Trần...

ông có ý tưởng gì không?" Lúc này, khi Trần Phong đang trăm mối không có lời giải, Tuyết Lê vẫn luôn chưa mở miệng đột nhiên hỏi một câu.

Nghe lời cô, Trần Phong suy nghĩ kỹ lại, trong lòng cũng đã có quyết định.

Kệ đi, đã đến đây rồi.

Chương 247

Tuy hệ thống mãi không có phản ứng, nhưng cũng không thể không vào trong thử một lần.

Vạn nhất có bí ẩn gì chưa giải được, e rằng chỉ có thể đợi đến khi thực sự vào chủ mộ thất, mới có khả năng biết được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền quyết định: "Tôi nghĩ, chúng ta nên tiếp tục đi về phía trước...

Nếu trong mộ này thật sự có bí mật, chúng ta ước chừng cũng chỉ có thể vào chủ mộ thất mới giải được bí ẩn." "Hơn nữa, đã đến bước này rồi, không vào nữa cũng vô ích." Nghe quyết định của Trần Phong, mấy người có mặt cũng đều tỏ ý đồng ý.

Bàn Tử càng hưng phấn nói: "Thành... tục ngữ có câu trộm không đi tay không!

Lão Trần yên tâm, tôi ở phía sau bọc hậu, đảm bảo không có nguy hiểm!" "Thôi đi, ông bớt làm chuyện bé xé ra to là được rồi." Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng cười mắng một câu.

Tiếp đó, sau một hồi lộn xộn, tâm trạng của mấy người cũng tốt hơn nhiều.

Ngay sau đó, Trần Phong liền dẫn mấy người rời khỏi chỗ mấy cỗ thi thể, sau đó dùng đèn pin chiếu xung quanh.

Sau khi quan sát, Trần Phong phát hiện mật thất này dường như là một mộ phụ để tuẫn táng, hai bên cũng không có bất kỳ lối ra hay cơ quan nào.

Điều duy nhất hấp dẫn người ta, là bức tường đối diện lối vào.

Trên bức tường đó, có một cánh cửa đá không lớn.

Thấy vậy, Trần Phong kiểm tra lại mặt đất một lần, liền dẫn mấy người cẩn thận đi qua.

Sau đó, quan sát kỹ lưỡng: "Nơi này hẳn là một mộ thất phụ, cũng là mộ bồi táng.

Cho nên, nếu chúng ta muốn tìm chủ mộ thất, hẳn là phải đi từ đây.

Chỉ có điều, hai bên không có cơ quan, chúng ta muốn đi qua, ước chừng cũng chỉ có thể đi qua cánh cửa đá này." "Nhưng nói thật, tôi cũng không chắc chắn lắm, phía sau cánh cửa đá này có gì." Vừa nói, Trần Phong vừa nhìn kỹ cánh cửa đá trước mắt.

Chỉ thấy, cánh cửa đá này nhỏ hơn nhiều so với cánh cửa sau lưng.

Xem ra, chỉ cao khoảng hai mét, rộng một mét, cả cánh cửa cũng được tạo thành từ một tấm đá.

Hơn nữa, trên cửa đá không có bất kỳ cơ quan, mật mã hay lỗ thông khí nào.

Xem ra, dường như chỉ cần dùng sức người là có thể đẩy ra.

Thấy vậy, Trần Phong trong lòng có chút lo lắng suy đoán.

Ngay sau đó, cẩn thận phân tích: "Lão Ngô xem, cửa đá này dường như không có bất kỳ cơ quan nào, hẳn là chỉ cần sức người là có thể đẩy ra." "Vậy còn chờ gì nữa, đẩy thôi?" Lúc này, Bàn Tử đột nhiên tiến lên.

Nhưng, Ngô Bát Nhất lại đột nhiên ngăn lại nói: "Đừng hành động thiếu suy nghĩ, cơ quan có thể liên kết với nhau!" Nghe vậy, Trần Phong tán thưởng nhìn Ngô Bát Nhất một cái rồi nói: "Đúng vậy, Lão Ngô nói đúng.

Cánh cửa đá này, có khả năng liên kết với cả mật thất, thậm chí có thể liên kết với cánh cửa chúng ta vào sau lưng." "Hay nói cách khác, trong lúc chúng ta đẩy cánh cửa đá này, cánh cửa sau lưng có khả năng sẽ vì tác dụng đòn bẩy mà đóng lại trực tiếp.

Nếu thật sự là loại cơ quan này, cánh cửa sau lưng chúng ta một khi đóng lại, có thể sẽ không bao giờ mở ra được từ bên trong nữa." Nghe vậy, mấy người có mặt cũng đều rơi vào trầm tư.

Suy nghĩ kỹ, quả thực có khả năng này.

Nhưng, nên làm sao bây giờ?

Lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên quay đầu nói: "Bàn Tử, cậu và cô Tuyết Lê ra cửa đá sau canh chừng...

Tôi và Lão Trần thử xem, có thể đẩy được cánh cửa này không.

Vạn nhất cửa sau lưng chúng ta có động tĩnh, lập tức nhắc nhở tôi!" Đối với đề nghị của Ngô Bát Nhất, Trần Phong cũng tỏ ý đồng ý.

Thế là, tiếp đó Bàn Tử và Tuyết Lê hai người quay lại trước cửa đá sau lưng.

Hai người một người đẩy cửa đá chờ đợi, đồng thời mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm Trần Phong hai người.

Tiếp đó, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau một cái, hai người từ bên hông cửa đá, sau đó đưa tay đặt lên cửa đá.

Vù~ Ngay lập tức, Trần Phong hai người vừa dùng sức, cửa đá quả nhiên có động tĩnh nhẹ.

Nhưng, trong giây tiếp theo, trong mật thất vốn yên tĩnh, lại vang lên một tiếng động lạ.

Cót két~ Âm thanh gì vậy?

Nghe tiếng động lạ, Trần Phong lập tức cảnh giác.

Nhưng, khi quay đầu nhìn về phía sau, lại phát hiện trong mật thất không có bất kỳ động tĩnh nào.

Thế là, anh lại cùng Ngô Bát Nhất dùng sức đẩy cửa.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo...

Cót két~ Cót két!

Tiếng động lạ vừa rồi lại xuất hiện, hơn nữa tần suất lần này còn nhiều hơn.

Trần Phong không nhìn ra chuyện gì, nhưng Bàn Tử và Tuyết Lê ở phía sau, lại đột nhiên trợn tròn mắt.

Họ nhìn thấy rõ ràng, nguồn gốc của âm thanh đó chính là cỗ thây khô bên trái Trần Phong!

Dưới ánh mắt rợn tóc gáy của hai người, họ thấy cỗ thây khô đó đột nhiên đứng dậy.

Không chỉ vậy, điều khiến người ta khó tin hơn là, những thi thể ở ba góc còn lại, cũng lần lượt có động tĩnh.

Thi... thi biến!

Ực!

Bàn Tử cảm thấy, trong cổ họng mình như có một luồng khí nóng trào lên.

Sau khi tự véo mình một cái thật đau, anh mới hét lớn về phía Trần Phong hai người: "Lão Trần, nhìn sau lưng!" ?!

Đột nhiên nghe tiếng kinh hô của Bàn Tử, Trần Phong hai người lập tức quay đầu nhìn lại.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã thấy một cảnh tượng khó tin.

Chỉ thấy, những thi thể vốn đang nằm yên trên đất, đã lặng lẽ

đứng dậy.

Ở phía sau Trần Phong hai người, cỗ thây khô gần nhất, đột nhiên lao tới.

Vãi chưởng!

Lúc này, Trần Phong căn bản không kịp suy nghĩ, tại sao những thi thể này lại thi biến.

Mắt thấy thây khô lao tới, anh gần như theo bản năng bước tới một bước, sau đó chân trái làm trụ, chân phải như một chiếc rìu chiến đột nhiên nhấc lên, bổ thẳng vào cổ thây khô.

Lục Lộ Câu Phách Nữu Đan Tiên!

Lâm Thanh Đàm Thối trong khoảnh khắc này, được Trần Phong dùng hết sức theo tiềm thức.

Ngay sau đó, chân phải của Trần Phong như một chiếc rìu chiến, thân người xoay mạnh như cối xay gió.

Lực đạo này, ngay cả cây gỗ to bằng cánh tay người cũng có thể đá gãy trực tiếp, huống chi là một cái bánh tông vừa mới thi biến.

Cùng với cú đá, chân Trần Phong trực diện móc vào cổ của thây khô.

Cạch!

Ngay lập tức, cùng với một tiếng xương gãy trầm đục, cổ của thây khô dưới một cước của Trần Phong đã gãy lìa.

Đầu lâu, thì ngay lập tức bị đá bay ra ngoài.

Uy lực của một cước này vô cùng mạnh mẽ, đồng thời cũng phải kể đến việc cổ của thây khô vốn đã bị gãy, Trần Phong chỉ là đá đứt lại chỗ khâu bằng chỉ vàng.

Nhưng dù vậy cũng đủ rồi!

Chỉ thấy, sau khi đầu lâu bay ra, thân thể của thây khô lập tức mất đi điểm tựa, ngã thẳng tắp xuống đất.

Chương 248

Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử mấy người đều lập tức ngây người.

"Lão... lão Trần..." Nhưng lúc này, Trần Phong căn bản không có tâm trí nghe họ nói.

Nhìn kỹ, chỉ thấy những thây khô kia đang nhanh chóng vây lại.

Ngay lập tức, Trần Phong không nói hai lời, một tay túm lấy Ngô Bát Nhất quay người hét lên: "Ngơ ra làm gì!

Chạy đi!" Dứt lời, Trần Phong trực tiếp lao về phía Bàn Tử.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất cũng lập tức tỉnh táo lại, theo sau Trần Phong lao thẳng ra cửa.

"Đừng ngơ ra nữa!

Chạy về phía trước!" Lúc này, vừa lao ra cửa, Trần Phong hét lớn.

Lúc này, Bàn Tử và Tuyết Lê hai người cũng vội theo sau, bốn người lao ra cửa rồi chạy như điên về phía trước.

Trên đường đi, không còn để ý dưới chân có cơ quan hay không!

Dù sao vừa rồi đã kiểm tra một lượt, có cơ quan cũng không đáng sợ bằng thứ đang đuổi theo sau lưng.

Trần Phong trong lúc chạy ra, không nhịn được quay đầu nhìn lại một cái...

Nhưng chỉ một cái nhìn, đã trợn tròn mắt!

Chỉ thấy, những thây khô này khác hẳn những cái từng gặp trước đây, không chỉ thân hình cao lớn, tốc độ cũng nhanh hơn nhiều.

Nhận ra điều này, trong lòng Trần Phong cũng không khỏi chùng xuống một tiếng.

Hỏng rồi!

Lần này, gặp phải bánh tông thật rồi!

Những thứ Trần Phong từng gặp hoặc là ảo giác, hoặc là hài cốt.

Lần duy nhất thi biến, là cỗ bạch mao hống trong mộ tướng quân nước Liêu.

Trần Phong có chết cũng không ngờ, bánh tông thật lại khủng khiếp như vậy?

Thậm chí anh cảm thấy, có thể chặt đầu lâu, những thứ này cũng không chết!

Nghĩ đến đây, Trần Phong không chuẩn bị đối mặt với những thứ quỷ quái này.

Dù sao, anh thật sự có thực lực đối đầu với thây khô, nhưng anh dù sao cũng là người sống!

Một người sống, không cần thiết phải so kè với người chết.

Chỉ cần có cơ hội khác, Trần Phong đều sẽ không đặt mình vào nguy hiểm.

Chỉ có kẻ ngốc, mới không màng sống chết mà lao vào đối đầu!

Nghĩ đến đây, Trần Phong và mấy người gần như liều mạng chạy!

Nhưng, sau khi chạy về phía trước được năm phút, Trần Phong và mấy người lại đột nhiên dừng lại.

Bởi vì ở phía trước không xa, chính là con đường cơ quan nỏ liên châu đã gặp trước đó.

Không thể chạy nữa...

Nếu chạy tiếp về phía trước, ước chừng sẽ quay lại cuối mộ thất.

Đến đó, nếu không có cách nào thoát khỏi những thây khô này, chỉ có thể chờ chết.

Nhưng, làm sao bây giờ?

Người sống thật sự phải liều mạng với đại bánh tông sao?

"Bàn Tử, không nổ súng đi!

Súng săn của ông ăn chay à!" Cũng lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên hét lên một tiếng.

Nghe lời ông, Trần Phong cũng lập tức nhìn kỹ.

Bởi vì cây súng săn duy nhất, là của Tuyết Lê mang theo, vẫn luôn ở trong tay Bàn Tử.

Nhưng, lúc này, Bàn Tử lại nghiến răng nói: "Hết đạn rồi!

Trước đó lúc gặp bầy sói, đã dùng hết rồi!" ?

Nghe vậy, Trần Phong lập tức trong lòng kinh hãi!

Lần này, thật sự là đạn hết lương cạn rồi?

Nhưng, trong tình huống không có súng săn, Trần Phong cũng không dám đảm bảo có thể đối phó cùng lúc ba cái bánh tông.

Vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chết chắc rồi.

Nhưng, làm sao bây giờ?

Cộp~ Cộp!

Cũng lúc này, Trần Phong đột nhiên nghe thấy trong đường hầm truyền đến một trận tiếng bước chân.

Nghe âm thanh này, Trần Phong và mấy người đều lập tức biến

sắc.

Bởi vì, đó là âm thanh của những thây khô, đang đuổi theo về phía này, và tốc độ không chậm...

Làm sao bây giờ!

Lúc này Trần Phong lo lắng đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi, nhưng cũng biết nếu cứ ngồi chờ chết thế này, thật sự chỉ có một con đường chết.

Trừ phi...

Đúng rồi!

Chính lúc này, khóe mắt Trần Phong đột nhiên liếc thấy đường hầm phía trước.

Nhìn những mũi tên nỏ trong đường hầm, Trần Phong lập tức sáng mắt lên.

Thế là, anh liền liều mạng nói: "Lão Ngô...

ông với Bàn Tử, mau chóng đi về phía trước, ít nhất phải cách xa đây hai mươi mét, tuyệt đối đừng lại gần đây!" "?Vậy... lão Trần ông làm sao?" lúc này, Bàn Tử cũng kinh hô.

Nhưng ngay sau đó, Ngô Bát Nhất thuận theo ánh mắt của Trần Phong, đột nhiên nhìn thấy những mũi tên nỏ phía trước.

Ngay lập tức, ông liền trợn tròn mắt kinh hô: "Lão Trần, ông chuẩn bị...?" Đối với suy đoán của Ngô Bát Nhất, Trần Phong không nói gì, trực tiếp gật đầu.

Sau đó, liền lập tức thúc giục mấy người: "Đừng nói nhảm nữa, mau đi đi, tôi có cách không để tên nỏ bắn trúng tôi...

Nhớ nhắc tôi khoảng cách của thây khô, mau đi!" Vừa nói, Trần Phong vừa giật lấy cây xẻng quân dụng trong tay Ngô Bát Nhất.

Sau đó, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu, kéo hai người vội chạy về phía trước.

Tuyết Lê nhìn sâu vào Trần Phong một cái nói: "Lão Trần, cẩn thận!" Dứt lời, ba người cẩn thận đi qua khu vực đường cơ quan đó.

Sau khi mấy người đã lùi ra xa, Trần Phong cũng hít một hơi thật sâu, nhìn về phía đường hầm phía trước.

Đúng vậy!

Trần Phong định, mượn cơ quan chí mạng trong đường hầm, để tiêu diệt hết những thây khô này!

Trên tay không có vũ khí rồi, dùng sức người đối đầu với thây khô lại quá nguy hiểm!

Chương 249

Thay vì như vậy, chi bằng mượn cơ quan vốn có trong mộ đạo, như vậy có thể một đòn tất sát.

Chỉ hy vọng, có thể không bị tên nỏ bắn trúng!

"Phù~" Nghĩ đến đây, Trần Phong hít một hơi thật sâu.

Sau đó, ánh mắt anh liền trở nên kiên định, rồi dưới ánh mắt kinh hãi của Ngô Bát Nhất mấy người, Trần Phong đột nhiên lao như điên về phía đường hầm phía trước.

Nhìn tốc độ này, dường như không hề để cơ quan vào mắt!

"Lão Trần!" Lúc này, nhìn Trần Phong chạy về phía đường hầm, Ngô Bát Nhất không nhịn được kinh hãi thất sắc.

Nhưng, trong tiếng kinh hô của ông, Trần Phong lại không hề giảm tốc độ.

Không những không dừng lại, ngược lại còn chạy càng lúc càng nhanh, gần như giống như chạy nước rút trăm mét.

Khoảng ba giây, Trần Phong đã lao được hơn mười mét.

Mắt thấy sắp lao vào phạm vi của đường hầm cơ quan, mắt của Trần Phong cũng luôn dán chặt vào mặt đất.

Ngay sau đó, khi lao đến gần viên gạch lát đó, đồng tử của Trần Phong lập tức co rút lại.

Chính là bây giờ!

Giây tiếp theo, dưới sự chứng kiến của Ngô Bát Nhất đang trố mắt kinh ngạc, Trần Phong một chân đạp xuống đất, toàn bộ sức mạnh của cơ thể đều dồn vào hai chân.

Sau đó, thân thể Trần Phong như bay lên không trung, lao thẳng lên trên.

"...!" "Không thể tin được!" Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất há to miệng nhưng không nói nên lời.

Dưới ánh mắt khó tin của mình, chỉ thấy thân thể Trần Phong đột nhiên lao lên cao hơn một mét.

Giây tiếp theo, khi người đang ở trên không trung, chân trái của Trần Phong đột nhiên đạp mạnh vào tường.

Bát Lộ Chuyển Kim Triêu Thiên Đặng!

Bốp!

Trong nháy mắt, Trần Phong một chân đạp vào tường, ở trên không trung lần thứ hai phát lực, thân thể tiếp tục bay lên không.

Ngay sau đó, khi Trần Phong bay đến độ cao nhất, hai chân của anh đột nhiên tách ra hai bên.

Thất Lộ Phượng Hoàng Song Triển Sí!

Bốp bốp!

Giây tiếp theo, hai chân của Trần Phong trực tiếp mở thành một đường thẳng, một chân trái một chân phải đạp vào tường.

Lúc này độ cao, gần như đã ba mét, lưng cũng áp sát vào trần động.

Còn về hai chân...

đường hầm rộng chưa đến hai mét, hai chân dang ra vừa đúng độ rộng này.

Cũng trong nháy mắt, cả người Trần Phong cố định ở trên trần động, trực tiếp dừng lại ở đó.

“...Lão Trần, ông làm được sao?!” “Lão Trần, cẩn thận!” Lúc này, Ngô Bát Nhất tuy kinh ngạc, nhưng đồng thời cũng cuối cùng biết được Trần Phong chuẩn bị làm gì.

Xem ra, Trần Phong chuẩn bị chống người ở vị trí trần động, sau đó mượn khoảng trống này để khởi động cơ quan.

Đợi đến khi những thây khô kia đến, tên nỏ vạn tiễn tề phát, sẽ tiêu diệt hết thây khô ở đây.

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất cũng lập tức ngẩng đầu, dùng đèn pin chiếu vào trong đường hầm, chuẩn bị tùy thời nhắc nhở Trần Phong.

Đúng vậy!

Trần Phong có ý định này!

Cho nên, bây giờ sau khi cố định ở trên không trung, anh bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Ngô Bát Nhất đột nhiên hét lên: “Lão Trần, đến rồi!” Nghe vậy, Trần Phong lập tức sáng mắt lên.

Nhưng anh không vội hành động, phải đợi, phải đợi những thây khô này vào trong, đợi cơ quan có thể bao phủ toàn bộ chúng mới hành động.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua...

Lúc này, hai chân của Trần Phong đau mỏi như bị đổ chì.

Nhưng, anh vẫn nghiến răng không buông ra...

Cộp~ Cộp!

Cuối cùng, khoảng năm phút sau, Trần Phong cuối cùng cũng nghe thấy tiếng bước chân.

Khi cúi đầu nhìn xuống, anh thấy ba cỗ thây khô, chân trước đã

bước vào phạm vi của đường cơ quan.

Nhưng, lúc này Trần Phong vẫn không ra tay, trong lòng liên tục cảnh cáo.

Không được, không được... phải đợi tiếp!

Tiếp đó, sau khi những thây khô kia toàn bộ bước vào phạm vi của đường cơ quan, Trần Phong cuối cùng cũng biết cơ hội đã đến.

Chính là bây giờ!

Thế là, anh lập tức dùng xẻng quân dụng nhắm chuẩn vị trí, nhắm vào viên gạch lát dưới chân, ném mạnh xuống.

Keng!

Ngay lập tức, cây xẻng quân dụng đó đập mạnh vào viên gạch.

Dưới lực đạo này, viên gạch thuận thế lún xuống.

Thành công đi!

Nhất định phải thành công!

Lúc này, trong lòng Trần Phong cũng bắt đầu cầu nguyện.

Dù sao cơ quan này đã trải qua ngàn năm, ai cũng không chắc chắn có thể sử dụng được hay không.

Nhưng, lần này ông trời có mắt, dưới sự cầu nguyện của Trần Phong, viên gạch thuận thế lún xuống.

Ngay sau đó, một trận tiếng cơ quan liên động, vang lên ở phía trên trần động.

Cạch cạch!

Cạch cạch!

Lúc này, cùng với tiếng cơ quan, Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhìn kỹ, thấy trong phạm vi năm mét sau lưng Trần Phong, đột nhiên trần

động toàn bộ nứt ra.

Ngay lập tức, trên đó xuất hiện mười mấy cửa cơ quan, trong những cửa cơ quan đó đều lóe lên ánh sáng lạnh của những mũi tên trên trần.

Vút!

Giây tiếp theo, những mũi tên đó lập tức bay ra, quả thật là vạn tiễn cùng bắn!

Trong khoảnh khắc, hàng chục cây tên nỏ trực tiếp bắn xuống dưới, gần như bao phủ toàn bộ phạm vi năm mét.

Dưới những mũi tên này, những thây khô kia gần như không có bất kỳ phản ứng nào, trực tiếp bị vạn tiễn xuyên tâm.

Trong chốc lát, mấy người nhìn thấy rõ ràng, có thây khô bị bắn xuyên đầu lâu, có bị bắn gãy cổ trực tiếp.

Thậm chí, ngay cả thân thể vỡ nát cũng bị găm vào đất, trực tiếp bị nghiền nát!

Ngắn ngủi vài giây sau, những mũi tên nỏ ngừng bắn, sau đó cửa cơ quan đóng lại.

Chương 250

Lúc này, Trần Phong cũng cuối cùng không nhịn được, hai chân mềm nhũn từ trên rơi xuống.

Nhưng, may mà Trần Phong thân thủ không tồi, khó khăn lắm mới đáp đất bằng hai chân, sau đó liền vịn tường thở hổn hển.

"Lão Trần!" "Không sao chứ!" Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng cuối cùng không nhịn được xông tới.

Sau khi đến gần đỡ Trần Phong, lại nhìn kỹ về phía bên cạnh.

Hít!

Trong chốc lát, mấy người đều không nhịn được hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy, ba cỗ thây khô đều bị bắn nát, tên nỏ gần như có mấy chục cây, dưới sức mạnh kinh người, những thây khô này không một ai may mắn thoát khỏi.

Thấy cảnh này, trong lòng mấy người cũng một trận sợ hãi!

Nếu trước đó không cẩn thận kích hoạt cơ quan, e rằng bây giờ kết cục cũng không khá hơn những thây khô này là bao.

Cũng lúc này, Trần Phong hít một hơi thật sâu liền nói: "Được rồi, nơi này không nên ở lâu, chúng ta đổi chỗ khác." Vừa nói, Trần Phong cũng không dám ở đây lâu, sợ lại kích hoạt cơ quan.

Ngay sau đó, liền dẫn Ngô Bát Nhất mấy người đi về phía trước, sau khi ra khỏi khu vực này, mới dừng chân nghỉ ngơi.

Trần Phong và mấy người không dám lãng phí thời gian trong mộ đạo, nghỉ ngơi khoảng năm phút, liền quay trở lại theo đường cũ về phía mộ thất.

Dù sao, Trần Phong vừa rồi suýt nữa đã mở được cánh cửa đá.

Cho nên, Trần Phong bây giờ trong lòng rất nóng lòng muốn biết tình hình bên trong mộ thất.

Với tâm trạng này, mấy người lại quay trở lại mật thất trước đó.

Lần này, Trần Phong còn cẩn thận hơn trước.

Không chỉ dùng xẻng quân dụng chặn cửa đá, thậm chí còn để Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cùng nhau canh gác trước cửa đá.

Tiếp đó, một mình anh đến trước cánh cửa đá ở nơi sâu nhất, sau đó nhắm chuẩn một hướng dùng sức đẩy vào trong.

Dưới sức của Trần Phong, cánh cửa đá đó đột nhiên từ từ xoay chuyển.

Vù~ Ngay lập tức, dưới lực đạo đó, Trần Phong đột nhiên phát hiện cửa đá dường như bắt đầu xoay từ trung tâm, ngay sau đó xoay tròn mở ra.

Nhìn tấm cửa nằm ngang trên khung cửa, Trần Phong mới hiểu ra chuyện gì.

Chẳng trách, trước đó hai người cùng dùng sức, cũng không thể mở được cửa.

Lần này, Trần Phong mới hiểu, hóa ra cửa đá này đã sử dụng nguyên lý trục tròn.

Chỉ có một người, mới có thể đẩy nó ra...

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không quản được nhiều, liền trực tiếp chờ ở cửa.

Sau khi dùng đuốc cẩn thận dò xét, phát hiện khí bên trong dường như đã được thông sạch, đuốc không đổi màu.

Nhận ra điều này, Trần Phong vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, cẩn thận kiểm tra xung quanh.

Chỉ thấy, gần cửa đá này dường như không có cơ quan, Trần Phong dùng đá ném vào, bên trong cũng không có tiếng động lạ.

"Lão Trần, sao rồi?" Lúc này, sau lưng Trần Phong đột nhiên truyền đến tiếng gọi của Bàn Tử.

Nghe câu hỏi, Trần Phong mới quay đầu ra hiệu.

Đợi mấy người đến gần, Trần Phong mới trấn tĩnh nói: "Tạm thời không biết, nhưng khí trong mật thất tạm thời an toàn, xung quanh cửa cũng không có cơ quan.

Tôi nghĩ, nơi này có thể là con đường thông đến chủ mộ thất..." Nghe lời Trần Phong, mấy người cũng đều tỏ ra hứng thú.

Tiếp đó, dưới sự dẫn đầu của Trần Phong, mấy người cẩn thận bước vào cửa đá.

Vừa vào trong cửa đá, họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, lập tức dùng đèn pin kiểm tra xung quanh.

Nhưng, không xem thì thôi, sau khi Trần Phong nhìn rõ tình hình xung quanh, cảnh tượng trước mắt lại khiến anh sững sờ.

Không có gì khác!

Bởi vì, Trần Phong vốn nghĩ bên trong sẽ là một đường hầm.

Nhưng, sau khi nhìn kỹ mới phát hiện, nơi này là một mật thất kín.

Nhưng nói chính xác, nơi này cũng không nên là mật thất.

Bởi vì, nơi này rất kỳ lạ.

Nhìn kỹ, Trần Phong phát hiện mật thất này có hình dạng mười sáu cạnh, giữa mỗi hai cạnh đều có một cánh cửa đá có cấu tạo giống

hệt nhau.

Cánh cửa đá họ vào ở sau lưng, thuộc về một trong số đó.

Tình hình gì đây?

Thấy vậy, Bàn Tử đầu tiên không nhịn được hỏi: "Lão Trần, Lão Ngô... nơi này là sao?" Nghe câu hỏi, tạm thời lại không ai dám lên tiếng.

Còn về Trần Phong, cũng đang cẩn thận quan sát xung quanh.

Kỳ lạ là, Trần Phong phát hiện hình dạng của những cánh cửa đá này dường như đều giống hệt nhau, và rất đơn giản.

Tình hình gì đây?

Qua cấu tạo của những cánh cửa đá này, Trần Phong căn bản không nhìn ra được manh mối gì.

Chẳng lẽ, những cánh cửa đá này đều là cơ quan?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cảm thấy thật sự có khả năng này.

Căn cứ vào sự hiểu biết về cơ quan, có lẽ đây là một mật thất cơ quan.

Trong tám cánh cửa này, chỉ có hai cánh cửa là an toàn.

Một là, cửa lúc vào ở sau lưng, cái còn lại là từ đây đi ra, thông đến chủ mộ thất.

Ngoài ra, sáu cánh cửa còn lại, ước chừng đều là cạm bẫy chí mạng!

Nếu như vậy, thì nguy hiểm rồi...

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không nhịn được đưa ra phân tích của mình.

"Tôi đoán, tám cánh cửa này hẳn là chỉ có hai cánh an toàn, đường

vào ở sau lưng chúng ta, rõ ràng rồi.

Cánh cửa còn lại, hẳn là con đường thông đến chủ mộ thất.

Ngoài ra, hẳn đều là cơ quan...” “Nếu tôi không đoán sai, mật thất này chuyên dùng để nhốt trộm mộ.

Chỉ cần không tìm được đường đến chủ mộ, hoặc là quay về đường cũ, hoặc là đi nhầm cửa, bị cơ quan giết chết.” Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê cũng gật đầu, tỏ ý đồng ý với suy đoán của anh.

Lúc này, Bàn Tử cũng đột nhiên đặt câu hỏi: “Vậy nếu thế, chúng ta lần này nguy hiểm rồi?

Nhiều cửa như vậy, làm sao tìm được đường đúng, chúng ta một người đi thử một cánh cửa, không thể nào lấy mạng người đi lấp được chứ?” Nghe lời Bàn Tử, mấy người có mặt cũng đều im lặng.

Đúng vậy, tám cánh cửa trông đều na ná nhau, mấy người cũng không có cách nào từ hình dáng bên ngoài phân biệt được đâu là lối ra thật sự.

Nếu như vậy, làm sao mới có thể tìm được cửa chính xác?

Vạn nhất trong cánh cửa sai có cơ quan, vậy thì khẳng định sẽ vô cùng nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, mấy người đều không thể lên tiếng.

Nói thật, không thể nào lấy mạng người đi lấp được chứ?

Nhưng lúc này, Ngô Bát Nhất lại đột nhiên lóe lên một ý nghĩ: “Lão Trần, có thể từ Bát Quái Đồ tìm phương hướng không?” Nghe Ngô Bát Nhất nhắc nhở, Trần Phong mới sáng mắt lên.

Chương 251

Đúng vậy!

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng lập tức phân tích: "Thật là như vậy...

Tuy chúng ta không biết tám cánh cửa thông đến đâu, nhưng vị trí chủ mộ tuyệt đối là hướng Tử Môn.

Chúng ta đã tìm chủ mộ, vậy chắc chắn phải đi vào từ Tử Môn." "Vậy thì, căn cứ vào con đường chúng ta đi xuống, tôi tính toán.

Chúng ta cứ đi thẳng một đường, vào là Tử Môn, sau lưng là Sinh Môn, vậy thì căn cứ vào vị trí Bát Quái Đồ, đối diện chúng ta chính là vị Khôn trong Minh Bát Quái.

Vị Khôn chính đối ứng với Tử Môn, vậy thì cánh cửa phía trước chúng ta, hẳn là thông đến hướng Tử Môn." Vừa nói, Trần Phong vừa chỉ vào cánh cửa trước mắt.

Sau đó, mấy người cũng cẩn thận đến trước cửa.

Ực!

Bàn Tử nuốt nước bọt, lúc này không nhịn được hỏi: "Vậy... chúng ta mở ra?" Nghe câu hỏi của Bàn Tử, Trần Phong cũng suy nghĩ kỹ vài giây.

Sau đó, mới hạ thấp giọng nói: "Tôi đoán, cánh cửa đá này hẳn cũng giống như cánh cửa lúc chúng ta vào, chỉ cần dùng sức đẩy là có thể mở ra." "Nhưng... chúng ta đang ở trong mật thất, cho nên cánh cửa này có khả năng liên kết với cơ quan.

Vạn nhất chúng ta trong lúc đẩy cửa kích hoạt cơ quan, thì nguy hiểm rồi." Nghe ý trong lời Trần Phong, Tuyết Lê và mấy người đều

gật đầu.

Sau đó, Trần Phong liền tiếp tục nói: "Mọi người lùi ra xa một chút, tôi một mình thử xem cửa có đẩy ra được không." Đối với điều này, mấy người đều tỏ vẻ không có ý kiến.

Dù sao, thân thủ của Trần Phong là tốt nhất trong mấy người, cho nên việc cần làm là để lại cho Trần Phong đủ không gian để né tránh.

Như vậy, vạn nhất sau cửa thật sự có cơ quan, Trần Phong có thể thuận thế né được.

Nghĩ đến đây, mấy người đều cẩn thận lùi ra khỏi phạm vi của cánh cửa đá.

Ngay sau đó, Trần Phong cũng đứng vững trước cửa đá, sau đó nghiêng người, dùng sức đẩy vào mép cửa đá.

Vù~ Quả nhiên!

Cánh cửa đá giống như Trần Phong đoán, theo lực đẩy của anh, cánh cửa đá bên trái quả nhiên lõm vào trong.

Sau đó, Trần Phong liền tiếp tục dùng sức, cánh cửa đá quả nhiên cũng xoay tròn mở ra.

Nhưng lúc này, không ai để ý, đồng thời với việc cánh cửa đá này mở ra, cánh cửa đá vốn đang mở sau lưng mấy người, cũng theo đó mà đóng lại.

"Lão Trần!" Ngay lập tức, nghe tiếng nhắc nhở, Trần Phong vội quay đầu nhìn lại.

Không nhìn thì thôi, cũng lập tức nhíu mày.

Lúc này, Tuyết Lê cũng vội đi lên phía trước nói: "Lão Trần... chuyện gì vậy?" Nghe câu hỏi, Trần Phong nhìn kỹ cánh cửa đá đang mở trước mắt, sau đó trong lòng mới có tính toán...

“Xem ra, cánh cửa đá này quả nhiên không đơn giản như chúng ta tưởng.

Nếu tôi không đoán sai, tám cánh cửa đá này hẳn đều có cơ quan liên kết, hay nói cách khác chỉ cần chúng ta mở bất kỳ một cánh cửa nào, một cánh cửa khác sẽ đồng thời đóng lại.” “Như vậy, nếu lần đầu tiên chúng ta không tìm được cánh cửa để đi vào, e rằng muốn ra ngoài lại không dễ dàng.” Nghe vậy, mấy người cũng xác định được tình huống này.

Suy nghĩ kỹ, may mà Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều hiểu biết về thuật Bát Quái phong thủy, có thể đảm bảo lần đầu tiên tìm được Tử Môn tương ứng.

Nếu không, ước chừng sẽ không bao giờ tìm được đường ra.

Nghĩ đến đây, mấy người cũng không dám lãng phí thời gian nữa.

Ngay sau đó, Trần Phong ra hiệu cho mấy người, để họ chờ ở cửa, còn mình thì cẩn thận đến trước cửa đá, dùng đèn pin chiếu vào trong.

Theo ánh đèn pin, Trần Phong phát hiện bên trong cửa đá dường như là một lối đi hẹp dài.

Cẩn thận bước vào, vừa đi vào trong, anh cũng dùng đèn pin không ngừng nhìn về phía trước.

Qua ánh đèn pin, Trần Phong phát hiện con đường phía trước dường như không sâu lắm, bên trong dường như có một số thứ lóe sáng.

Nhận ra sự bất thường, Trần Phong không dám manh động, chậm rãi đi vào một mét, chiếu đèn vào.

Nhưng lần này, sau khi Trần Phong nhìn rõ bên trong đường hầm phía trước có gì, anh không nhịn được nữa, trực tiếp hít một hơi lạnh.

"...Hít!" Nhìn thứ bên trong, máu toàn thân Trần Phong đều lạnh toát.

Chỉ thấy, trên bức tường bên trong, có hơn mười cái rãnh, trong những cái rãnh đó lóe lên ánh sáng lạnh, chính là hơn mười mũi tên nỏ liên châu.

Lúc này, những mũi tên đó đang giương cung chờ bắn...

Vãi chưởng!

Nhận ra điều này, Trần Phong không nói hai lời, quay người lao ra ngoài.

Trong khoảnh khắc chạy ra, Trần Phong đột nhiên cảm giác viên gạch dưới chân đột nhiên vang lên một tiếng "cạch".

Hỏng rồi!

Ngay lập tức, tim Trần Phong thắt lại.

Ngay sau đó, sau lưng vang lên một trận tiếng xé gió "vút vút".

"Đừng ngơ ra!

Nằm xuống!" Vừa quay người ra cửa, Trần Phong ôm chặt Tuyết Lê ngã xuống đất.

Ngô Bát Nhất nhìn kỹ, cũng lập tức kéo Bàn Tử đột nhiên nằm sấp xuống.

Trong chốc lát, mấy người đều có chút kinh hoảng luống cuống, đồng thời khi nằm sấp xuống, hơn mười cây tên thép to bằng ngón tay, từ phía trên bay ra.

Keng!

Keng!

Trong sát na, những mũi tên đó nổ tung trên cánh cửa đá bên cạnh

Trần Phong, uy lực của tên nỏ bắn xuyên cửa đá găm vào, những mảnh đá vỡ bắn vào mặt khiến người ta đau rát.

Cũng lúc này, Tuyết Lê cảm giác Trần Phong đang đè lên người mình.

Nhưng, bây giờ lại không có bất kỳ suy nghĩ nào khác, bởi vì đột nhiên ngẩng đầu nhìn, đột nhiên thấy trên cánh cửa đá đối diện vừa vào, cắm đầy hơn mười cây tên nỏ.

Hơn nữa, những mũi tên đó gần như cắm sâu vào đá mấy centimet, gần như bắn xuyên cửa đá.

Ực!

Thấy cảnh này, mấy người có mặt không ai không kinh hãi thất sắc.

Vừa rồi nếu nằm xuống chậm một chút, e rằng bây giờ đã bị găm chết trên tường.

Nghĩ đến đây, mấy người đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Kiên nhẫn chờ đợi vài phút, sau khi xác định tên nỏ đều đã bắn hết, mới từ từ bò dậy.

Cũng lúc này, Bàn Tử cuối cùng không nhịn được, kinh hãi hỏi Trần Phong: "Lão Trần, không phải đối diện là Tử Môn sao?

Chuyện gì vậy... bên trong không phải là lối ra à?" "Thôi đi Bàn Tử!" lúc này, Ngô Bát Nhất lại lập tức mắng một câu.

Bởi vì, đừng nói cậu không hiểu, lúc này ngay cả Ngô Bát Nhất và Trần Phong cũng đều rối như tơ vò.

Chuyện gì vậy?

Trần Phong dám chắc chắn, kết quả đo Bát Quái theo vị trí của

cửa đá là đúng, nhưng nơi này rõ ràng là phương vị của Tử Môn, sao bây giờ lại không có lối ra?

Không chỉ vậy, bên trong còn có cơ quan chí mạng.

Vừa rồi nếu không mang theo đèn pin cường quang, ước chừng ngay từ đầu đã bị tên nỏ bắn chết.

Chương 252

Như vậy, Trần Phong cũng cảm thấy không ổn...

Chẳng lẽ, con đường đi vào mộ táng, thực tế có một đoạn cong?

Từ lối vào mộ táng vào, thực tế phương vị của Tử Môn đã bị lệch.

Cũng lúc này, Bàn Tử cũng đột nhiên nói: "Lão Trần, phương vị của Tử Môn có bị lệch đi một chút không?

Thực tế, chúng ta tìm nhầm cửa, có thể Tử Môn thật sự ở bên trái một chút hoặc bên phải một chút?" Nghe lời Bàn Tử, Ngô Bát Nhất cũng quay đầu suy nghĩ.

Như vậy, anh cảm thấy quả thực có khả năng này.

Thế là, ông cũng nhìn về phía Trần Phong.

Nhưng, nghĩ đến đây, Trần Phong nhìn cánh cửa lúc vào, lại lập tức dập tắt ý nghĩ này.

Sau đó, lắc đầu kiên định nói: "Không thể nào... trên con đường chúng ta đi, có khả năng xuất hiện đường cong.

Nhưng, lối vào của Sinh Môn tuyệt đối sẽ không sai, hay nói cách khác con đường chúng ta vào không thay đổi!" "Nhìn kỹ xem, cánh cửa chúng ta vào, chính đối diện cánh cửa đá này.

Vậy cũng có nghĩa, đây là phương vị của Tử Môn, chỉ không biết tại sao Tử Môn không phải là lối vào, mà lại là cơ quan!" ...?

Nghe Trần Phong phân tích, Ngô Bát Nhất cũng mới bừng tỉnh!

Đúng là như vậy!

Nếu thật sự Bát Quái Đồ xảy ra dịch chuyển vị trí, vậy thì lối vào

lúc vào sẽ không ở chính đối diện cánh cửa này.

Nếu Sinh Môn lúc vào không sai, Tử Môn tự nhiên cũng không thể dịch chuyển vị trí.

Nhưng, lúc này Bàn Tử lại do dự kiên trì nói: "Vậy... vạn nhất chúng ta nhầm lối ra, vào lại thì phiền phức lắm?

Hay là, chúng ta thử xem?" Lúc này, nghe lời cậu ta, Ngô Bát Nhất và Trần Phong cũng rơi vào trầm tư.

Đúng vậy!

Đã đến đây rồi, vậy nếu quay về đường cũ, có thể thật sự bỏ lỡ cơ hội.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền nới lỏng: "Có thể thử, nhưng nhất định phải nghe tôi.

Đầu tiên, sau khi mở cửa không ai được vào, tìm thứ gì đó thử, chúng ta lại mở một cánh cửa là được.

Nếu lại thất bại, chúng ta lập tức quay lại con đường lúc vào, quay về đường cũ." Trần Phong nói như vậy, bởi vì mật thất này càng lúc càng quỷ dị.

Quan trọng hơn, đến hiện tại vẫn chưa nhận được thông báo nhiệm vụ.

Nếu không có thông báo nhiệm vụ, Trần Phong cảm thấy nếu tiếp tục đi xuống, có thể sẽ được không bù mất.

Cũng lúc này, nghe xong lời Trần Phong, Bàn Tử lập tức hưng phấn nói: "Được!

Nghe ông!" Nghe xong lời Trần Phong, mấy người có mặt cũng đều làm tốt chuẩn bị.

Ngay sau đó, liền lại đến trước cửa đá bên trái, sau đó hơi dùng

sức đẩy cửa đá ra.

Vù~ Cùng với việc cửa đá mở ra, mấy người đều vội né tránh, lùi sang hai bên cửa đá.

Sau đó, Trần Phong tìm một hòn đá, sau đó cẩn thận ném vào trong.

Cót két~ Ngay lập tức, cùng với việc hòn đá lăn vào trong cửa, Trần Phong và mấy người đều nín thở kiên nhẫn chờ đợi.

Cạch cạch~ Quả nhiên!

Cũng trong giây tiếp theo, Trần Phong và mấy người nhạy bén nghe thấy, trong cửa dường như truyền đến một trận tiếng cơ quan liên động.

Ngay sau đó, Trần Phong nhìn thấy rõ ràng, có một khối bóng đen khổng lồ, từ trong đó lập tức rơi xuống.

Ầm!

Ngay lập tức, một tiếng động lớn vang lên, một luồng khí mạnh mẽ từ trong cửa thổi ra.

Lúc này, Trần Phong cẩn thận quay đầu nhìn, mới nhìn rõ cơ quan trong cửa.

Chỉ thấy, trên mặt đất rộng hơn một mét, đột nhiên có một khối đá xanh khổng lồ rơi xuống.

Diện tích của tấm đá bao phủ toàn bộ bên trong cửa, độ dày còn hơn hai mươi centimet.

Nếu khối đá này rơi vào đầu người, ước chừng lúc đó có thể đập người thành thịt nát.

Ực!

Thấy cảnh này, Bàn Tử cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Lúc này, Trần Phong mới quay đầu nói với cậu ta: "Bây giờ còn thử nữa không?" "Không... không nữa!" Nghe Trần Phong hỏi, Bàn Tử lần này đến mặt cũng sợ tái mét.

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất mới thúc giục: "Được rồi Bàn Tử, sau này bớt khôn vặt đi.

Lão Trần, chúng ta đừng lãng phí thời gian, mau chóng rời khỏi đây đi." Nghe lời Ngô Bát Nhất, Trần Phong cũng gật đầu.

Đúng vậy!

Bây giờ đã tìm hai cánh cửa đá đều không mở được, cho thấy cửa của mật thất này đã không còn như trong tưởng tượng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong thậm chí nghi ngờ, cái gọi là lối vào căn bản không tồn tại.

Tám cánh cửa đá này, ngoài lối vào ra, bảy cái còn lại toàn bộ đều là cái gọi là đường cơ quan!

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng trực tiếp đứng dậy, sau đó ra hiệu cho mấy người, chuẩn bị quay về đường cũ từ cánh cửa lúc vào.

Thế là, Trần Phong và mấy người liền lại đến trước cửa đá, sau đó chuẩn bị mở nó ra.

Nhìn sâu vào những mũi tên trên cửa đá, khi thấy mũi tên cắm sâu vào đá ba phân, Trần Phong cũng không khỏi nuốt nước bọt.

Tiếp đó, cẩn thận mở cửa đá ra, sau đó dùng đèn pin chiếu vào, chuẩn bị rời đi từ đây.

Nhưng, trong khoảnh khắc cửa đá mở ra, Trần Phong vừa dùng đèn pin chiếu vào, sau khi nhìn rõ tình hình bên trong, Trần Phong lại đột nhiên trợn tròn mắt.

Vãi chưởng!

“Né ra!” Ngay lập tức, Trần Phong đột nhiên quay người hét lớn.

Cùng với dứt lời, Ngô Bát Nhất và mấy người chưa nhìn rõ chuyện gì, đột nhiên bị Trần Phong đè xuống đất.

Cũng ngay khoảnh khắc ngã xuống, từ trong cửa đá đột nhiên bay ra hơn mười mũi tên nỏ!

Keng!

Keng!

Lại giống như lần trước, những mũi tên nỏ liên châu đó đột nhiên bắn ra, gần như đâm thủng cánh cửa đá đối diện.

Tiếp đó, sau khi Trần Phong lại ngẩng đầu, nhìn tình hình bên trong cửa đá, tất cả mọi người đều không nhịn được biến sắc.

Bởi vì, lối ra ban đầu trong cửa đá đã biến mất.

Thay vào đó, là một bức tường chết, và trên tường có hơn mười cửa cơ quan.

Thấy cảnh này, Trần Phong là người đầu tiên sững sờ tại chỗ!

Bởi vì anh nhớ rõ ràng, mình đã đi ra từ cánh cửa đá này.

Nhưng, tại sao bây giờ lối ra lại biến mất vô cớ, ngược lại xuất hiện loại đường cơ quan này?

Chương 253

Chuyện gì vậy?

Gặp quỷ sống rồi sao!

Cũng lúc này, Bàn Tử và những người khác cũng cuối cùng hoàn hồn.

Sau đó, nhìn tình hình bên trong cửa đá, cũng lập tức kinh ngạc đến mức biến sắc.

"...Lão Trần!

Tình hình gì vậy?

Con đường chúng ta vào không còn nữa!" Nghe lời Bàn Tử, Trần Phong lại cũng không thể trả lời.

Bởi vì anh cũng không hiểu, những cánh cửa đá này rốt cuộc là tình hình gì, chẳng lẽ cơ quan sau những cánh cửa đá này, có thể di động sao?

Lúc này, Trần Phong cũng rối như tơ vò.

Cùng lúc đó, Tuyết Lê và Ngô Bát Nhất mấy người cũng rơi vào trầm tư.

Nhìn lối đi bị thay đổi trước mắt, trong đầu cũng không hiểu rốt cuộc là chuyện gì?

"Lão Ngô, không phải chúng ta đẩy nhầm cửa chứ?" lúc này, lại nghe Bàn Tử hỏi, Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê hai người nhìn những mũi tên trên cánh cửa, lại lập tức lắc đầu.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất lập tức khẳng định: "Không thể nào, trên cánh cửa chúng ta đẩy có mũi tên, cho thấy đây là nơi chúng ta

vào trước đó." "...Có khi nào, chúng ta không cảm giác được, thực tế lối đi sau cánh cửa đá, sẽ di động?" Nghe đến đây, Tuyết Lê cũng đột nhiên lên tiếng.

Nghe hai người đối thoại, Trần Phong tuy không lên tiếng, nhưng trong lòng lại đột nhiên có ý nghĩ.

Cái gọi là, người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Hít... nếu suy nghĩ kỹ, thật sự có khả năng này.

Nhưng, con đường sau cánh cửa đá, không thể nào di động.

Trừ phi, sau cánh cửa đá toàn bộ đều liên kết với cơ quan, vì quan hệ sức người, mới có thể di động.

Đúng... thật sự có khả năng này!

Trong chốc lát, Trần Phong cảm giác trong đầu dường như lóe lên điều gì đó, nhưng lại không nắm bắt được manh mối quan trọng nhất.

Thế là, Trần Phong lập tức ép mình bình tĩnh lại, phải dùng tâm thái hoàn toàn bình tĩnh để suy nghĩ tình huống này.

Nhưng, Trần Phong dù nghĩ thế nào, cũng đều không tìm ra nguyên nhân.

Nhưng lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên phát hiện Bàn Tử muốn đóng cánh cửa đó lại.

Sau đó, vội ngăn lại: "Đừng đóng cửa!

Quên tình huống vừa rồi sao?

Cánh cửa này một khi bị đóng lại, không chừng những cánh cửa khác cũng sẽ mở ra hoặc đóng lại..." "Chúng ta phải dựa vào cánh cửa này để tìm đường ra!" Nghe lời Ngô Bát Nhất, Bàn Tử lập tức không dám động đậy.

Nhưng mấy người đều không chú ý, Trần Phong khi nghe câu này, lại đột nhiên ngẩng đầu.

Sau đó, một tay túm lấy Ngô Bát Nhất hỏi: "Lão Ngô, ông vừa nói gì?" "Tôi... chúng ta phải dựa vào cánh cửa này, tìm đường ra mà?" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất có chút ngơ ngác.

Nhưng lúc này, Trần Phong lại lập tức lắc đầu nói: "Không đúng, câu trước đó!" Câu trước đó?

Ngô Bát Nhất suy nghĩ hai giây, sau đó thuật lại: "Tôi nói, cánh cửa này nếu bị động vào, có thể những cánh cửa khác cũng sẽ thuận thế mở ra hoặc đóng lại." Lúc này, Ngô Bát Nhất không biết Trần Phong nghe ra được gì.

Nhưng lúc này, sau khi nghe câu này, Trần Phong lại lập tức bừng tỉnh.

Đúng vậy!

Câu này!

Cánh cửa này nếu bị đóng lại, vậy thì những cánh cửa khác cũng sẽ xảy ra biến hóa!

Lúc này, Trần Phong cuối cùng cũng cảm giác, những điều vừa rồi có thể được giải thích thông suốt.

Đúng vậy!

Bây giờ anh mới hiểu, hóa ra cơ quan sau những cánh cửa đá này, không chỉ là để kiểm soát việc đóng mở cửa đá.

Mà, cả mật thất Bát Môn, toàn bộ đều là một phòng cơ quan khổng lồ!

Mỗi cánh cửa đá phía sau đều có cơ quan đẩy tương ứng, dù cửa đá đóng hay mở, đều sẽ kích hoạt cơ quan tương ứng khởi động.

Còn về những cơ quan này, một khi khởi động thì không chỉ đơn giản là cửa sẽ đóng lại.

Đơn giản mà nói, những cơ quan này đều ở sau cửa, bất kỳ một cánh cửa nào chỉ cần bị mở ra hoặc đóng lại, những cánh cửa khác cũng sẽ theo đó mà đóng lại.

Nhưng đồng thời, những đường cơ quan sau cửa không nhìn thấy được... những cửa đó là bộ phận kích hoạt cơ quan, một khi đóng lại, vậy thì tất cả các đường cơ quan phía sau đều sẽ di động một lần.

Như vậy, tương đương với tám phương vị trong mật thất này, toàn bộ đều sẽ di động không theo quy tắc.

Từ lúc vào cửa đến giờ đã mở bốn lần cửa, hay nói cách khác những đường cơ quan này đã sớm bị đảo lộn vị trí!

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong không những không có chút hưng phấn nào, ngược lại cảm thấy vô cùng lo lắng!

Bởi vì bây giờ anh mới hiểu, mật thất này thực tế là một cái lồng, chuyên dùng để nhốt chết trộm mộ.

Một khi vào, cửa đá bị kích hoạt, đường cơ quan sẽ di động.

Vài lần như vậy, muốn tìm lại đường ra, thì căn bản không thể nào!

Cũng lúc này, thấy biểu cảm trên mặt Trần Phong đang nhanh chóng thay đổi, Ngô Bát Nhất cũng phát hiện Trần Phong dường như đã hiểu ra.

Thế là, lập tức hỏi: “Lão Trần, rốt cuộc là chuyện gì?

Ông hiểu rồi sao?” Trong chốc lát, mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Trần Phong.

Nghe vậy, Trần Phong cũng mới ngẩng đầu, sắc mặt khó coi nói:

“Đúng vậy, tôi biết nguyên nhân rồi.

Nhưng, đây không phải là tin tốt...” “Nói đơn giản, mật thất này thực tế dùng để nhốt chết trộm mộ.

Tất cả các cánh cửa đá phía sau đều là đường cơ quan, chỉ có một lối vào.

Mật thất này là một mật thất cơ quan, chúng ta dù mở bất kỳ một cánh cửa nào, tất cả các đường cơ quan phía sau mật thất đều sẽ được sắp xếp lại một lần!” “Chúng ta hiện tại đã mở bốn lần cửa, hay nói cách khác tám phương vị phía sau đã sớm bị đảo lộn!

Từ bây giờ trở đi, chúng ta căn bản không tìm được đường ra, chỉ có thể bị nhốt chết ở đây!” ?!

Nghe câu này, mấy người có mặt đều lập tức sắc mặt trắng bệch.

Họ hiểu lời của Trần Phong, tự nhiên biết sự khủng bố của mật thất này!

Nhưng lúc này, Bàn Tử lại không cam tâm nói: “Vậy chúng ta có thể thử từng cái một không, vạn nhất có thể tìm được đường ra thì sao?

Ở đây chỉ có tám cánh cửa, chúng ta nhiều nhất thử bảy lần, là có thể ra ngoài rồi chứ?” Nhưng, lời của cậu ta chưa nói xong, Trần Phong lập tức cắt ngang.

“Vô dụng thôi!

Ông không hiểu sao?” Trần Phong hận sắt không thành thép nhìn cậu ta một cái, sau đó lắc đầu phân tích: “Những cánh cửa đá này, trong cùng một thời gian chỉ có thể mở một cánh.

Nếu mở cánh cửa thứ hai, cánh cửa trước đó sẽ trực tiếp đóng lại.

Sức người của chúng ta, không thể ngăn cản được lực của cơ

quan.” “Nói cách khác, chỉ cần chúng ta mở một cánh cửa đá, toàn bộ các đường cơ quan trong mật thất đều sẽ được sắp xếp lại một lần.

Trong tình huống này, căn bản không phải là thử bảy lần có thể tìm được lối ra, chúng ta dù thử vô hạn lần, mỗi một lần đều sẽ đối mặt với một mật thất được sắp xếp lại!

Chương 254

“Trừ phi, chúng ta có thể một lần trực tiếp tìm đúng cánh cửa của lối ra.

Nếu không như vậy, chúng ta chỉ có thể bị nhốt chết ở đây, và phải đối mặt với cơ quan chí mạng sẽ bị kích hoạt sau mỗi lần mở cửa!” Nghe xong lời của Trần Phong, mấy người có mặt đều không khỏi im lặng.

Chẳng vì gì khác cả!

Bởi vì nếu suy nghĩ kỹ, họ cuối cùng cũng nhận ra Trần Phong nói đúng.

Nếu đã như vậy, thì mật thất này thực sự không có cách nào phá giải.

Bây giờ họ mới hiểu, cái gọi là mật thất này không phải địa cung, mà là một cạm bẫy chí mạng dùng để nhốt chết đám trộm mộ!

“Vậy phải làm sao?

Chúng ta cứ kẹt mãi ở đây, chẳng phải là cá nằm trên thớt sao?” Lúc này, Bàn Tử có chút nóng nảy.

Bởi vì anh ta hiểu, không chạm vào cửa đá thì sẽ không bị cơ quan bên trong giết chết, nhưng nếu cứ chờ đợi thế này, lương khô và nước uống cũng chẳng cầm cự được bao lâu.

Cùng lắm là một thời gian nữa, họ sẽ phải chết ở đây.

Nếu suy nghĩ kỹ, Ngô Bát Nhất lúc này cũng cảm thấy, lẽ ra ngay từ đầu không nên tiến vào mật thất này.

Thế nên, Ngô Bát Nhất cũng ngẩng đầu tự trách: “Chuyện này

phải trách tôi...

Lão Trần đã nhắc nhở tôi phải cẩn thận cảnh giác, nhưng tôi lại không để tâm.

Bây giờ vào mật thất này rồi, chúng ta khó mà ra ngoài được nữa." Nói đến đây, Ngô Bát Nhất cũng đau đầu.

Lúc này, Trần Phong lại chuyển chủ đề: "Được rồi...

Chuyện này không trách ai cả, chúng ta chưa từng gặp loại cơ quan này, chỉ có thể trách chúng ta đã xem thường ngôi mộ Võ Hầu này thôi." "Thật ra, tôi cũng không ngờ tới!

Nhưng dù sao, Gia Cát Lượng Võ Hầu có trình độ về cơ quan và phong thủy, e rằng cao hơn chúng ta quá nhiều." Nói đến đây, Trần Phong cũng thấy có chút cảm khái!

Ban đầu anh cứ nghĩ, ngôi mộ này cùng lắm cũng chỉ như khi tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt.

Nào ngờ, bây giờ mới hiểu, ngôi mộ này đối với họ chẳng khác nào một mê cung!

Hơn nữa, về mặt phong thủy thuật và cơ quan thuật, đối mặt với Gia Cát Lượng, họ quả thực chỉ là những đứa trẻ.

Cơ quan mà người ta bố trí từ ngàn năm trước, bây giờ họ vẫn đâm đầu vào...

Thôi, bây giờ cũng không phải lúc so đo thiệt hơn, dù sao ở lại đây sẽ rất nguy hiểm, cho nên mấu chốt là phải nhanh chóng tìm ra cách thoát ra ngoài.

Nghe vậy, Tuyết Lê cũng phụ họa: "Tôi thấy Lão Trần nói đúng, chúng ta không cần phải tự trách.

Việc bây giờ là tìm cách thoát ra ngoài mới là quan trọng nhất."

Nghe lời này, mấy người lại chìm vào im lặng.

Bởi vì, nói thì dễ, nhưng nếu nơi này thật sự giống như Trần Phong suy đoán, vậy thì căn bản không có cách nào tìm được lối ra.

Không những thế, nếu ai dám hành động thiếu suy nghĩ, e rằng cơ quan trong mật thất sẽ lại một lần nữa biến hóa.

Đến lúc đó, muốn ra ngoài sẽ càng khó khăn hơn.

Nghĩ như vậy, loại cơ quan này thật sự vô cùng chí mạng!

Nhưng, lúc này Trần Phong đã lấy lại bình tĩnh trước tiên, sau đó đột nhiên đề nghị: "Tôi nghĩ, cơ quan ở đây tám phần là giống như tôi suy đoán.

Nhưng chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết, phải tìm cách thoát ra." "Nhưng thử từng cái một không phải là cách hay, cho nên tôi thấy chúng ta nên dùng biện pháp khác.

Về phần..." Nói đến đây, Trần Phong suy nghĩ kỹ vài giây, sau đó đột nhiên đề nghị: "Tôi nghĩ, bất kỳ cơ quan nào cũng đều có cách phá giải tương ứng, cơ quan do Gia Cát Lượng bố trí chắc cũng không ngoại lệ.

Nhưng, chúng ta không thể đẩy cửa đá nữa, cho nên tôi nghĩ có thể tìm manh mối từ bên ngoài cửa." "Biết đâu trên những cánh cửa đá này có ký hiệu gì đó, chúng ta có thể dựa vào manh mối để suy ra cách phá giải." Nghe xong lời của Trần Phong, mấy người có mặt đều gật đầu.

Quả thực, phương pháp này hiện tại là an toàn nhất.

Nhận ra điều này, mấy người cũng không lãng phí thời gian nữa.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, cả nhóm đều cẩn thận đi đến trước các cánh cửa đá, rồi quan sát kỹ lưỡng xung quanh.

Quan sát kỹ, Trần Phong phát hiện cửa đá dường như không có gì khác thường.

Trông có vẻ, chỉ là một cánh cửa đá bình thường...

Khoan đã?

Nhưng ngay lúc tưởng chừng không có thu hoạch gì, Trần Phong đột nhiên phát hiện, trên mặt cửa đá dường như có một lớp vết hằn mờ mờ, trông như được khắc lên.

Thấy vậy, Trần Phong nhận ra điểm kỳ lạ.

Suy nghĩ kỹ, anh phát hiện trên đó dường như có khắc chữ.

Chỉ có điều, những chữ này sau ngàn năm trầm tích, đã bị gió bào mòn gần hết.

Thấy vậy, Trần Phong liền không nhịn được lấy bình nước ra, dùng nước làm ướt những vết hằn đó.

Đợi vết hằn hiện rõ, Trần Phong mới nhìn thấy rõ trên đó quả thực là có khắc chữ.

"Lão Trần... có chữ!" Thấy vậy, Ngô Bát Nhất đột nhiên không nhịn được lên tiếng.

Tuy nhiên, những chữ triện trên đó, anh ta cũng không nhận ra.

Thế là, Trần Phong quan sát kỹ, sau đó nhíu mày nói: "Đúng là chữ triện, là chữ 'Xà'!" Xà?

Nghe lời Trần Phong, mấy người đều rơi vào trầm tư.

Chữ Xà có ý nghĩa gì?

Nhưng, lúc này người khác không hiểu, Trần Phong cũng cảm thấy như vậy.

Anh dám chắc, chữ này nhất định có liên quan đến cơ quan trong

mật thất.

Tuy nhiên, có lẽ vì manh mối quá ít, anh cũng không tìm ra đầu mối.

Thế là, Trần Phong không nhịn được nói: "Mọi người cũng đi kiểm tra xem, xem các cửa khác có khắc chữ không, nhớ kỹ là đừng làm hỏng chữ khắc." "Được!" "Khoan đã!" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất và mấy người cũng vội vàng tản ra.

Kiểm tra một lượt, quả nhiên họ phát hiện, trên những cánh cửa đá khác, đúng là có những chữ khắc khác.

"Lão Trần!

Bên tôi có chữ!" "Bên tôi cũng có!" "Mỗi cánh cửa đá đều có một chữ triện tương ứng!" Nghe lời ba người, Trần Phong tức thì phấn chấn, sau đó vội vàng lại gần.

Đợi sau khi nhìn rõ những chữ khắc này, Trần Phong cũng nhíu chặt mày.

Chỉ thấy, những chữ khắc này lần lượt là Thiên, Địa, Phong, Vân, Long, Hổ, Điểu, Xà!

Sau khi nhận ra tám chữ khắc này, Trần Phong lại càng thêm nghi hoặc?

Đây là tình huống gì?

Ban đầu anh cứ nghĩ, trên tám cánh cửa đá này có thể sẽ khắc Minh Bát Quái hoặc Ám Bát Môn.

Tuy nhiên, tám chữ khắc này lại có ý nghĩa gì?

Khoan đã...

Ngay lúc này, Trần Phong đột nhiên nhớ lại.

Trong tài liệu hệ thống mà anh đã học, dường như cũng từng xuất hiện tám chữ khắc này.

Suy nghĩ kỹ, Trần Phong đột nhiên mở to mắt, trong đầu hiện ra một suy đoán không thể tưởng tượng nổi.

Bát Trận Đồ?

Bát Trận Đồ của Gia Cát Lượng!

Chương 255

Đúng vậy!

Trần Phong từng học Thiên Tinh Phong Thủy Thuật do hệ thống truyền thụ, trong đó có một phần giới thiệu về Bát Trận Đồ.

Mặc dù không có phương pháp phá giải và sử dụng, nhưng bên trong lại ghi chép chi tiết về nguồn gốc của Bát Trận Đồ.

Theo ghi chép trong Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Bát Trận Đồ có nguồn gốc sớm nhất từ Hà Đồ Lạc Thư của Phục Hy thị.

Sau này, lại qua sự diễn hóa kỳ môn của Gia Cát Lượng Võ Hầu, cuối cùng hình thành nên Bát Trận Đồ.

Tương truyền, loại Bát Trận Đồ này tổng cộng được chia thành tám trận pháp.

Lần lượt là Thiên Phúc Trận, Địa Tái Trận, Phong Dương Trận, Vân Thùy Trận, Long Phi Trận, Hổ Dực Trận, Điểu Tường Trận và Xà Bàn Trận, tám loại trận pháp, vừa khéo ứng với tám chữ khắc trên các cửa đá.

Tám loại trận pháp này, mỗi hai loại kết hợp với nhau, lại có thể diễn hóa ra trận pháp mới.

Nếu tổ hợp lại, tổng cộng sẽ có một trăm bảy mươi tám loại biến hóa.

Tương truyền, năm xưa Gia Cát Lượng bày Bát Trận Đồ ở Đốc Quân Đài, dùng tám ngàn binh lính chặn đứng Tư Mã Ý trong ba năm.

Chỉ có điều, Trần Phong không ngờ rằng, Bát Trận Đồ có thể được đơn giản hóa như vậy, sau đó vận dụng vào trong cơ quan thuật.

Xem ra, Võ Hầu Gia Cát Lượng thật sự là một kỳ tài thiên bẩm về cơ quan học!

Nhưng, sau khi nhận ra mật thất này là một Bát Trận Đồ đơn giản hóa, Trần Phong chẳng những không vui mừng, ngược lại sắc mặt còn trở nên khổ sở.

Bởi vì, nếu nơi này được sắp xếp theo Bát Quái, có lẽ còn có thể tìm ra cách phá giải.

Nhưng, nếu là Bát Trận Đồ, Trần Phong thật sự không biết, phải làm thế nào mới có thể tìm ra lối ra chính xác trong tám cánh cửa.

Cũng vào lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên hỏi: "Lão Trần, ông nhìn ra rồi à?" Lúc này, anh ta dường như đã nhìn thấu tâm tư của Trần Phong.

Nghe câu hỏi, Trần Phong lại mặt mày khổ sở nói: "Đây là Bát Trận Đồ... thuộc về kỹ xảo cao nhất trong cơ quan học của Gia Cát Lượng, cơ hội ra ngoài của chúng ta càng mong manh hơn rồi." Hả?

Bát Trận Đồ!

Nghe lời Trần Phong, mấy người có mặt đều có chút mờ mịt.

Dù sao, Bát Trận Đồ tuy đáng sợ, nhưng ghi chép trong lịch sử không nhiều.

Mấy người họ chưa từng học tài liệu về phương diện này, tự nhiên không hiểu được sự huyền ảo trong đó.

Thế là, Trần Phong thấy mấy người không hiểu, cũng trực tiếp giải thích: "Mọi người không biết đâu, Bát Trận Đồ là trận pháp mà năm xưa Gia Cát Lượng đã dùng để đại bại Tư Mã Ý ở Đốc Quân Đài.

Tổng cộng có tám loại trận pháp, lần lượt ứng với tám chữ khắc

trên cửa đá, tôi cũng là nhìn thấy chữ khắc mới liên tưởng đến." "Nhưng, điểm đáng sợ thật sự nằm ở chỗ, Bát Trận Đồ tuy chỉ có tám trận pháp, nhưng lại có thể biến hóa ra hơn một trăm loại khả năng.

Những cánh cửa đá này, xem ra còn quỷ dị hơn chúng ta tưởng, e rằng ngoài việc đường hầm cơ quan và vị trí thay đổi ra, còn có những nguy hiểm và biến hóa khác." Nói đến đây, Trần Phong cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Ý của anh đã quá rõ ràng!

Vậy thì, nếu đây là Bát Trận Đồ do Gia Cát Lượng để lại, vậy muốn từ đó phá giải mê đoàn, tìm ra con đường thoát ra, về cơ bản là không thể.

Cũng vào lúc này, sau khi nghe xong lời của Trần Phong, mấy người có mặt cũng rơi vào khổ não.

Nghe ý của Trần Phong, Bát Trận Đồ đáng sợ như vậy, chẳng lẽ thật sự không thể ra ngoài được sao?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng rơi vào trầm tư.

Đúng vậy!

Anh biết Bát Trận Đồ vô cùng khó phá giải, hoặc có thể nói ngoài Gia Cát Lượng ra, căn bản không ai có thể phá giải.

Tuy nhiên, nếu không tìm cách ra ngoài mà chỉ ngồi chờ chết, vậy thì kết cục tuyệt đối sẽ không tốt đẹp.

Cho nên, dù biết không có cách nào, Trần Phong cũng phải thử một lần...

Nhưng, phải làm thế nào đây?

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong gần như như có trăm con kiến bò!

Bát Trận Đồ khó khăn trùng điệp, bản năng anh cảm thấy không thể phá giải.

Nhưng vào khoảnh khắc tiếp theo...

Bất chợt, Trần Phong nhìn thấy vẻ mặt của mấy người kia.

Chỉ thấy, Bàn Tử vô cùng tức giận, Ngô Bát Nhất cũng đang vắt óc suy nghĩ.

Thậm chí, ngay cả Tuyết Lê cũng không bỏ cuộc, vẫn đang quan sát xung quanh.

Chứng kiến cảnh này, trong lòng Trần Phong cũng tức thì tỉnh táo!

Đúng vậy!

Bất kể có cách hay không, cũng không thể ngồi chờ chết.

Đến cả Ngô Bát Nhất cũng không từ bỏ, sao mình có thể chỉ vì cái danh Bát Trận Đồ mà bị dọa chết?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng lóe lên một tia sáng!

Đúng vậy!

Bát Trận Đồ quả thực đáng sợ, nhưng đó là khi đặt trong quân trận, cho nên mới linh hoạt, biến hóa đa đoan.

Tuy nhiên, cơ quan là vật chết, bốn người sống sờ sờ lại có thể bị cơ quan nhốt chết sao?

Cái mật thất cơ quan không lớn này, dù biến hóa thế nào, cũng chỉ có tám cánh cửa.

Nếu như, có thể liều mạng một phen, đồng thời ít nhất mở được bốn cánh cửa.

Như vậy, cơ hội tìm thấy lối ra thành công, mỗi lần cũng sẽ trực tiếp tăng lên năm mươi phần trăm!

Về phần làm thế nào để đồng thời mở bốn cánh cửa, Trần Phong cảm thấy những cánh cửa đá này có lẽ mỗi cánh chỉ liên kết với hai cánh bên cạnh, cho nên mỗi người chỉ cần cách nhau một khoảng bằng một cánh cửa, là có thể mở được chúng.

Nhưng, đây chỉ là một suy đoán...

Nhưng dù là suy đoán, Trần Phong cảm thấy cũng đáng để thử.

Thế là, anh lập tức quay đầu nói với Ngô Bát Nhất và mấy người: "Nghe tôi nói... tôi nghĩ chúng ta nên thử một lần!

Bát Trận Đồ tuy đáng sợ, nhưng đây chỉ là một mật thất cơ quan, cho nên biến hóa chắc sẽ không nhiều đến thế!

Chúng ta có bốn người, cho nên có khả năng đồng thời mở bốn cánh cửa, nếu làm được, xác suất chúng ta một lần tìm thấy lối ra sẽ tăng lên rất nhiều!" "Về phần nên mở cửa nào, không cần tôi nói lại lần nữa chứ?" Nghe lời Trần Phong, mấy người đều lập tức ngẩng đầu.

Lúc này, Ngô Bát Nhất phân tích vài giây, cũng gật đầu phụ họa: "Có lý... tôi vừa mới quan sát kỹ, những cánh cửa đá này có lẽ chỉ có cửa bên cạnh và cửa đối diện là có cơ quan liên kết.

Cho nên cũng có nghĩa là, chỉ cần chúng ta tránh cửa đối diện và cửa bên cạnh, có lẽ có thể tránh được cơ quan liên động bên trong." "Nói cách khác, chúng ta cứ cách một cánh cửa lại mở một cánh, lúc đó bốn người chúng ta có lẽ sẽ mở được một nửa số cửa đá cùng lúc.

Tuy chỉ mở được bốn cánh, nhưng tỷ lệ thành công của chúng ta lại tăng lên gấp bốn lần!" Nghe kế hoạch của Trần Phong và Ngô Bát Nhất, Tuyết Lê và Bàn Tử đều lập tức hưng phấn ngẩng đầu.

Sau đó, mấy người cũng không chuẩn bị lãng phí thời gian nữa.

Tiếp theo, bốn người sau một hồi bàn bạc, dưới sự chỉ dẫn của

Trần Phong, do anh và Bàn Tử mỗi người mở một cánh cửa đá.

Tuyết Lê thì dùng tay chống vào cánh cửa đã mở.

Đợi mấy người đều đứng vững trước cửa đá, Trần Phong cũng gật đầu dặn dò: “Hít sâu...

Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, cẩn thận một chút.

Chúng ta chưa ai từng một lần mở nhiều cửa đá như vậy, không rõ sẽ xảy ra chuyện gì.” “Ngoài ra, trong cửa đá e rằng sẽ có cơ quan, mọi người sau khi mở cửa đều phải cẩn thận.” Nghe lời Trần Phong, mấy người đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chương 256

Ngay sau đó, họ dùng sức chống vào cửa đá, sau đó bắt đầu cùng nhau phát lực.

"Một, hai, ba...!" Tức thì, theo một tiếng hô, mấy người đồng thời dùng sức đẩy cửa.

Dưới sự nỗ lực không ngừng, những cánh cửa đá đó thật sự bắt đầu lung lay.

Quả nhiên!

Giống như Trần Phong dự đoán, chỉ cần lệch khỏi vị trí đối diện và bên cạnh, cửa đá có thể được mở cùng lúc.

Nếu đã như vậy, mấy người cũng không lãng phí thời gian nữa, vội vàng dồn hết sức lực để đẩy cửa.

Dưới sự kiên trì của mấy người, ba cánh cửa đá cuối cùng cũng được mở ra cùng lúc.

"Mau tránh ra!" Lúc này, Trần Phong lập tức kinh hô một tiếng.

Sau đó, ba người vội vàng đều tránh sang bên cạnh cửa đá, ngay cả Tuyết Lê cũng lập tức tránh đi không ở lại đó.

Quả nhiên!

Cũng vào khoảnh khắc tiếp theo, mười mấy mũi tên nỏ lập tức từ cánh cửa đá bên cạnh Ngô Bát Nhất bắn ra, cắm thẳng vào bức tường đối diện sâu mấy phân.

Về phần cánh cửa đá sau lưng Bàn Tử, thì vang lên một tiếng động lớn, một tảng đá khổng lồ rơi thẳng xuống, làm mặt đất lún sâu mấy centimet.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong và mấy người đều cảm thấy một trận sợ hãi!

Đoán đúng rồi!

Đằng sau cửa đá quả nhiên có cơ quan.

Nếu vừa rồi không kịp thời tránh ra, e rằng bây giờ đã đầu lìa khỏi cổ.

Khoan đã...

Ngay lúc này, Trần Phong đột nhiên phát hiện, tại sao cánh cửa đá bên cạnh anh lại không có tiếng động gì?

Nhận ra điểm khác thường, Trần Phong không nhịn được nhìn về phía trước.

Lúc này, Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê ba người, đều chỉ vào cánh cửa bên cạnh Trần Phong mà kinh hô.

“Lão Trần!” “Lối ra!

Tìm thấy lối ra rồi!” !

Bất chợt nghe thấy những lời này, Trần Phong lập tức.

Nhìn một cái, đồng tử của Trần Phong cũng tức thì phấn chấn!

Đúng vậy!

Chỉ thấy, đằng sau cánh cửa đá bên cạnh, chính là lối ra mà họ vẫn luôn tìm kiếm.

Lối ra này, chính là con đường họ đã đi khi mới vào mật thất.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng cố nén sự phấn khích trong lòng.

Bởi vì anh không chuẩn bị tiếp tục ở lại đây nữa, phải mau chóng rời đi.

Ngay sau đó, anh liền gọi Ngô Bát Nhất và mấy người, chuẩn bị

nhanh chóng quay về theo đường cũ.

Nhưng, ngay lúc chuẩn bị rời đi, tình huống bất ngờ đã xảy ra.

Rầm!

Bất chợt, một trận rung động nhẹ vang lên dữ dội dưới chân mấy người.

Nhận ra sự bất thường, Trần Phong vội vàng ngăn mấy người lại, cẩn thận nhìn về phía nguồn gốc của âm thanh.

Nhưng ngay sau đó, Trần Phong đột nhiên kinh ngạc nhìn thấy, nguồn gốc của âm thanh là mặt đất của mật thất?

Lúc này, chỉ thấy trên mặt đất mật thất, một khu vực đang từ từ lún xuống.

Khu vực lún xuống này rộng khoảng một mét, đợi rung động kết thúc, Trần Phong và mấy người cũng đều ngây người tại chỗ.

"Lão Trần... có cần xem thử không?" Lúc này, Bàn Tử không nhịn được lên tiếng trước tiên.

Nghe nhắc nhở, Trần Phong mới từ trong kinh ngạc tỉnh lại, sau đó cẩn thận dùng đèn pin chiếu qua.

Nhưng nhìn một cái, Trần Phong và mấy người đều nhíu chặt mày.

Chỉ thấy, sau khi khu vực đó lún xuống, xuất hiện trước mắt là một cái hố sâu vài centimet.

Dưới mặt đất sâu vài centimet, lộ ra một vật hình tròn.

Trông có vẻ, vật hình tròn đó, dường như là một loại bàn cờ xếp hình mật mã?

"...Lão Trần, đây là!" Sau khi nhìn thấy cảnh đó, Tuyết Lê có chút.

Trần Phong lại không vội trả lời, mà cẩn thận quan sát xung quanh hố.

Chỉ thấy, bàn cờ xếp hình tròn trong hố, quả thực đã bị xáo trộn.

Nhìn kỹ, xung quanh bàn cờ có một số khối nhỏ, dường như là một loại khóa cơ quan.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong lại quay đầu nhìn những cánh cửa đá xung quanh, trong lòng đột nhiên nảy ra một suy đoán không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ... khối bàn cờ xếp hình này là mấu chốt để mở đường hầm?

Nói cách khác, đường hầm thực sự dẫn đến mộ chính, thực tế nằm ở dưới mật thất này.

Trong tám cánh cửa xung quanh, chỉ có một con đường đi vào, thực tế căn bản không có đường ra?

Ực!

Nuốt một ngụm nước bọt, Trần Phong mới nói ra suy nghĩ của mình.

"Tôi hiểu rồi... ra là vậy sao?", Trần Phong nhìn chằm chằm vào mắt mấy người rồi phân tích: "Xem ra, ngay từ đầu, tư duy của chúng ta đã đi vào một lối mòn sai lầm, cứ nghĩ rằng con đường dẫn đến mộ chính nằm trong các cửa đá.

Bây giờ xem ra, trong tám cánh cửa đá, thực tế chỉ có một con đường đi vào, thực tế căn bản không có đường đi vào trong." "Nói cách khác, chỉ cần bất kỳ ai bước vào đây đều sẽ rơi vào cái bẫy tâm lý giống chúng ta, không ngừng thử tìm lối vào mộ chính, và cuối cùng bị cơ quan giết chết.

Trên thực tế, con đường dẫn đến mộ chính không nằm trong các cửa đá, tìm nữa cũng vô ích!" "Cơ quan thật hiểm độc... ngay cả lòng người cũng tính toán.

Tôi đoán, nếu chúng ta không vô tình phá giải được Bát Trận Đồ, e rằng cũng sẽ bị tính kế, dù bị cơ quan giết chết hay chết đói, đều khó thoát khỏi một kiếp!" Nghe xong những lời của Trần Phong, mấy người kia cũng đều nhìn nhau ngơ ngác.

Cuối cùng, Ngô Bát Nhất phản ứng lại, sau đó chỉ vào bàn cờ xếp hình dưới chân kinh ngạc nói: "Lão Trần...

ý của ông là, con đường thực sự dẫn đến mộ chính, nằm ở dưới chân chúng ta?

Khối bàn cờ xếp hình này, là cơ quan để mở đường hầm?!" Đối với lời của Ngô Bát Nhất, Trần Phong trực tiếp gật đầu khẳng định.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều sững sờ...

Đúng vậy!

Suy đoán của Ngô Bát Nhất, chính là điều Trần Phong đang nghĩ trong lòng.

Nếu không sai, vậy thì khối bàn cờ xếp hình xuất hiện dưới chân, chính là cơ quan mật mã để mở mộ chính.

Chỉ cần phá giải được bàn cờ này, vậy thì tám phần có khả năng mở được mộ chính thực sự.

Chương 257

Nhưng, tất cả chỉ là suy đoán của Trần Phong.

Nói trắng ra, bên dưới bàn cờ này rốt cuộc là gì, hiện tại vẫn chưa có kết luận chính xác.

Nơi này có thể dẫn đến lối vào thực sự của mộ chính, nhưng cũng có thể là một loại cơ quan ẩn giấu nào đó.

Dù sao, với sự cẩn mật trong suy nghĩ của Gia Cát Lượng, tạo ra loại cơ quan nào cũng không phải là không thể.

Trần Phong thậm chí còn nghi ngờ, tất cả những gì họ trải qua trong đường hầm này, có lẽ đã được Gia Cát Lượng tính toán từ ngàn năm trước.

Nói cách khác, bàn cờ cơ quan này, có khả năng là cơ quan cuối cùng mà Gia Cát Lượng đặt ra sau khi đã tính toán đến cực hạn lòng người.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng nói ra sự bất an của mình: "Cũng không phải không có khả năng này, nếu bên dưới thật sự là mộ chính, chúng ta phá giải bàn cờ là có thể tìm thấy.

Nhưng, tôi có một suy nghĩ khác, khối bàn cờ này có khả năng là công tắc kích hoạt cơ quan chí mạng, chỉ cần tôi xếp xong bàn cờ, cơ quan sẽ khởi động, chúng ta tất cả đều sẽ chết ở đây." "Dù sao, với tâm tư của Gia Cát Lượng, xuất hiện cơ quan nào cũng đều có khả năng.

Nếu tính toán theo lòng người, chúng ta bây giờ đã mở được lối ra, vậy thì chỉ cần rời đi từ đó, chúng ta có thể quay về theo đường cũ.

Nếu chúng ta chọn ở lại phá giải bàn cờ, vậy thì có khả năng sẽ

kích hoạt cạm bẫy mới...” Nói đến đây, Trần Phong trực tiếp nghiến răng nói: “Thật ra... khối bàn cờ này, có khả năng là một miếng mồi để dụ dỗ đám trộm mộ.

Bây giờ chúng ta vẫn ổn, mọi người biểu quyết, chọn không đụng vào nó, lập tức quay về theo đường cũ, hay ở lại phá giải bàn cờ?

Nhưng lựa chọn như vậy, có khả năng sẽ khiến chúng ta bỏ lỡ cơ hội duy nhất để rời đi, ngược lại sẽ chết ngay tại chỗ!” Nói đến đây, Trần Phong liền nhìn về phía Ngô Bát Nhất và mấy người.

Ý của anh đã rõ ràng, hoặc là từ đây quay về theo đường cũ, đừng có ý đồ gì khác.

Hoặc là, từ bỏ cơ hội duy nhất có thể trốn thoát, phá giải bàn cờ để cược mạng.

Cược thắng, có thể tìm thấy mộ chính!

Cược thua, tất cả đều phải chết ở đây!

Cho nên, trong tình huống này Trần Phong cũng không thể tự mình quyết định, phải hỏi ý kiến của tất cả mọi người.

Cũng vào lúc này, sau khi nghe xong lời giải thích của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mấy người cũng rơi vào trầm tư.

Tuy nhiên, dù đi hay ở, cũng không ai có thể chứng minh bên dưới khối bàn cờ rốt cuộc là gì.

Theo thời gian trôi qua từng chút một, trên mặt họ thậm chí còn lấm tấm mồ hôi.

Nhưng cuối cùng, Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn được nói: “...Chúng ta trực tiếp quay về đi!” Nhưng lời vừa dứt, Tuyết Lê lại lắc đầu.

“Bàn Tử, đây có thể là cơ hội duy nhất để chúng ta tìm ra phương

pháp phá giải lời nguyền.

Bây giờ quay về quả thực là lựa chọn sáng suốt nhất, nhưng sau khi chúng ta quay về, lời nguyền trên người cũng không có cách nào giải trừ...

Lão Ngô, ông thì sao?" Nghe những lời này của Tuyết Lê, Ngô Bát Nhất trầm ngâm vài giây rồi cũng gật đầu, sau đó phân tích: "Tôi cũng thấy không sai, tuy rằng chúng ta cứ thế quay về là an toàn nhất, nhưng nếu cứ thế quay về, sau này dù có gặp cơ hội nữa, chúng ta e rằng ngay cả đường hầm cũng không dám xuống nữa." "Cho nên tôi nghĩ, chúng ta nên cược một phen.

Nhưng, chúng ta không thể đặt hết trứng vào một giỏ...

Lão Trần, ông thấy thế nào?" Cuối cùng, Ngô Bát Nhất đột nhiên chuyển chủ đề, hỏi Trần Phong.

Thật ra, từ trước đến nay anh chưa bao giờ thiếu lý trí như vậy, nhưng anh hiểu Tuyết Lê nói đúng, trên người họ đều có lời nguyền, đây không phải là chuyện chạy trốn nữa.

Cũng vào lúc này, Trần Phong cũng gật đầu nói: "Không sai... thật ra tôi cũng nghĩ chúng ta nên thử một lần.

Nhưng, trứng gà quả thực không thể bỏ hết vào một giỏ, thế này đi.

Tôi và Lão Ngô ở lại phá giải bàn cờ, dù sao chỉ có hai chúng tôi hiểu về phong thủy và cơ quan...

Tuyết Lê và Bàn Tử, hai người ra ngoài cửa đợi." "Như vậy, nếu chúng tôi ở bên trong kích hoạt cơ quan, có lẽ hai người có thể thoát ra ngoài.

Vạn nhất có cơ hội, có lẽ có thể tìm thấy mộ chính thực sự." Đúng vậy!

Trần Phong cũng nghĩ nên thử, dù sao cũng đã đến bước này, chỉ cần có năm phần chắc chắn, Trần Phong cũng không từ bỏ.

Dù sao, lời nguyền trên người anh quá nghiêm trọng.

Đặc biệt, trong miệng đã mọc hai chiếc răng nanh, không chừng xu thế thi biến sẽ nhanh hơn.

Cho nên, Trần Phong quyết định đánh cược một phen!

Nhưng, quả thực không thể để tất cả cùng chết ở đây...

Nhưng vào lúc này, nghe xong lời của Trần Phong, Tuyết Lê lại lập tức kích động nói: "Không được, tôi cũng muốn ở lại phá giải cơ quan!" Nghe vậy, Trần Phong vừa định ngăn cản, nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy ánh mắt Tuyết Lê vô cùng kiên định.

Thấy vậy, Trần Phong cũng chỉ có thể gật đầu.

Để cho không, nghe Tuyết Lê cũng muốn ở lại, Bàn Tử cũng thay đổi thái độ trước đó, lập tức hét lên: "Tất cả đều ở lại, tôi ra ngoài làm gì?

Không được, tôi cũng phải ở lại, đừng có bỏ tôi lại!" Trong phút chốc, giọng điệu của Bàn Tử vô cùng lo lắng.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhìn nhau một cái, hai người cũng đồng ý.

Thế nên, Trần Phong cũng trực tiếp nói: "Vậy được...Nếu chúng ta đều chuẩn bị ở lại, vậy thì tôi.

Trước tiên, tôi và Lão Ngô phá giải cơ quan, Bàn Tử và Tuyết Lê hai người quan sát xung quanh.

Vạn nhất cơ quan bị kích hoạt, có bất kỳ động tĩnh nào, phải lập tức nhắc nhở chúng tôi." "Đến lúc đó, vạn nhất có một tia hy vọng sống sót, chúng ta có khả năng toàn thân rút lui!" Nghe vậy, người

khác chưa lên tiếng, Bàn Tử lập tức vỗ ngực nói: “Yên tâm đi Lão Trần, cứ chuyên tâm phá giải cơ quan là được!” “Vậy được...

đi thôi!” Nghe vậy, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau một cái, hai người ngồi xổm xuống trước bàn cờ trên mặt đất, cẩn thận quan sát.

Về phần Bàn Tử và Tuyết Lê, thì quay lưng nhìn về phía cửa đá, chỉ cần có bất kỳ động tĩnh nào, phải đảm bảo trong thời gian ngắn nhất kéo Trần Phong và Ngô Bát Nhất chạy ra ngoài!

Lúc này, không khí dường như đã ngưng đọng.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất ngồi xổm trước rãnh lõm trên mặt đất, dùng đèn pin chiếu xuống quan sát kỹ lưỡng.

Dưới ánh đèn pin, Trần Phong thấy bàn cờ xếp hình dưới rãnh lõm, là một hình tròn hoàn hảo có đường kính khoảng ba mươi centimet.

Ở trung tâm bàn cờ hình tròn này, là một hình tròn nhỏ nhất, lần lượt dùng chữ triện viết hai chữ Âm Dương.

Bên ngoài, là ba vòng tròn từ trong ra ngoài.

Hơn nữa, ba vòng tròn này đều được cắt thành tám khối nhỏ bằng nhau, nhưng trông có vẻ đã bị xáo trộn hoàn toàn thứ tự, nhất thời cũng không nhìn ra quy luật.

“Lão Trần...

đây đều là chữ gì?” Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên lên tiếng hỏi.

Bởi vì anh không nhận ra những loại chữ này, chỉ mơ hồ nhận ra là chữ triện giống như trước.

Cho nên, trong lòng Ngô Bát Nhất có một suy đoán.

Có lẽ, những chữ khắc trên bàn cờ này, đại diện cho một loại quy luật nào đó.

Chỉ cần có thể nhận ra những chữ khắc này, sau đó tìm ra quy luật trong đó, theo thứ tự sắp xếp lại bàn cờ đã bị xáo trộn, vậy thì có lẽ đã phá giải được sơ đồ cơ quan.

Đúng vậy!

Suy nghĩ của Ngô Bát Nhất và Trần Phong không hẹn mà gặp, sau đó Trần Phong cũng cẩn thận quan sát.

Nhìn một cái, Trần Phong đột nhiên phát hiện những chữ khắc này thật sự được sắp xếp theo một thứ tự nào đó.

Bởi vì, những chữ khắc này, là Bát Quái Đồ?

Đúng vậy!

Vòng trong cùng, viết Minh Bát Quái, vòng thứ hai là Ám Bát Môn.

Vòng cuối cùng, lần lượt là Thiên Can Địa Chi trong Bát Quái Đồ.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng trực tiếp nói: "Đây là Bát Quái Đồ...

Chương 258

trong cùng là Âm Dương Ngư, phía sau là Minh Bát Quái, Càn Khảm Cấn Chấn Tốn Ly Khôn Đoái.

Vòng thứ hai là Ám Bát Môn, lần lượt là Hưu Sinh Thương Đỗ Cảnh Tử Kinh Khai...

Về phần vòng ngoài cùng, vừa khéo là Thiên Can Địa Chi trong Bát Quái Đồ, có thể đối ứng với vạch chia trên la bàn.

Lần lượt là Nhất Bồng, Nhị Nhuế, Tam Xung, Tứ Phụ, Lục Tâm, Thất Trụ, Bát Nhậm, Cửu Anh." "Những khối trong các vòng này, mỗi vòng đều đại diện cho một loại sắp xếp trong Bát Quái Đồ... chỉ có điều hiện tại đều đã bị xáo trộn." Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng hiểu ý của Trần Phong.

Sau đó, lập tức phân tích: "Ý của ông là, chúng ta chỉ cần sắp xếp lại những khối này theo bố cục của Bát Quái Đồ, là có thể phá giải cơ quan?" Đối với điều này, Trần Phong gật đầu.

Nhưng rất nhanh, lại lắc đầu.

Thấy tình huống kỳ lạ này, Ngô Bát Nhất khó hiểu hỏi: "Ý ông là sao?" Nghe câu hỏi, Trần Phong nói ra suy nghĩ của mình.

"Hít... tôi cảm thấy có chút không ổn.

Theo lý mà nói, Gia Cát Lượng quý là Võ Hầu, đối với thuật Kỳ Môn Độn Giáp, chắc chắn phải vượt xa tôi mới đúng.

Nhưng, bàn cờ này lại là sự kết hợp của Bát Quái Đồ cơ bản nhất, có chút không ổn." "Tôi trước đó còn nghĩ, có thể dùng Bát Trận Đồ, hoặc một loại trận pháp nào đó để sắp xếp.

Loại Bát Quái Đồ này, chỉ cần là người trong bốn đại môn phái

trộm mộ, thông thường đều có thể phá giải...

Nếu dùng cái này làm mật mã, chẳng phải có chút không bình thường sao?" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng.

Anh đã hiểu ý của Trần Phong...

Bởi vì danh tiếng của Gia Cát Lượng quá lớn, không thể nào chỉ dùng một mật mã đơn giản như vậy.

Nếu mật mã đơn giản như vậy, liệu có phải bên trong thật sự ẩn chứa cơ quan chí mạng, bên dưới không phải là mộ huyệt?

Nếu như vậy, thì dễ hiểu rồi.

Chỉ cần có người phá được mật mã, vậy thì cơ quan sẽ thuận thế khởi động, đây là một cái bẫy giết người!

Nhưng, tất cả chỉ là suy đoán mà thôi.

Nếu Bát Quái Đồ thật sự là mật mã để phá giải cơ quan, vậy thì sẽ vì thế mà bỏ lỡ cơ hội.

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất cũng nhíu mày nói: "Tình hình cụ thể chúng ta ai cũng không chắc, đây đều là suy đoán mà thôi...

Cho nên tôi nghĩ, chúng ta phải thử mới biết được tình hình cụ thể." Nghe đến đây, Trần Phong suy nghĩ kỹ vài giây, sau đó cũng quyết tâm.

Anh nói đúng...

Nếu không thử, e rằng chết cũng không cam lòng.

Thế là, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau một cái, lập tức bắt đầu phân công hợp tác.

Ngay sau đó, Trần Phong liền trực tiếp bắt đầu xoay vòng khối đầu tiên, sắp xếp lại các khối Càn Khảm Cấn Chấn Tốn Ly Khôn

Đoái theo đúng vị trí.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất cũng đối chiếu Ám Bát Môn với vòng Minh Bát Quái trước đó, tiến hành sắp xếp lại.

Đợi tất cả xong xuôi, Trần Phong lại ra hiệu cho Ngô Bát Nhất lấy la bàn ra, sau đó đối ứng với vạch chia trên đó, bắt đầu sắp xếp Thiên Can Địa Chi.

Cái gọi là, Càn đối Lục, Khảm đối Nhất, Cấn Bát, Chấn Tam, Tốn Tứ Phụ.

Ngay sau đó, Trần Phong đối chiếu xong năm khối, tiếp theo, lại lần lượt đối chiếu Cửu Anh với vị trí Ly, Khôn thì đối ứng với Nhị Nhuế, cuối cùng chỉ còn lại một khối.

Làm xong bước này, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau một cái, cẩn thận cầm lấy khối Thất Trụ.

Tiếp theo, Trần Phong lại hét về phía Bàn Tử: "Còn khối cuối cùng, tránh xa một chút... vạn nhất có bất kỳ động tĩnh nào, mau chạy ra ngoài!" Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử và Tuyết Lê gật đầu.

Tuy nhiên, lại không đi ra ngoài, ngược lại còn tiến lại gần Ngô Bát Nhất và Trần Phong, chuẩn bị bắt lấy bất cứ lúc nào.

"Hít sâu ~" Hít một hơi thật sâu, Trần Phong cầm lấy khối cuối cùng, từ từ ấn Thất Trụ vào vị trí Đoái.

Tách ~ Tức thì, kèm theo một tiếng động nhẹ, khối cuối cùng đã vào vị trí.

Trong phút chốc, không khí dường như hoàn toàn yên tĩnh, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng từ từ đứng dậy.

Lúc này, Bàn Tử và Tuyết Lê cũng tiến lại gần Trần Phong, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng nắm lấy hai người lao ra ngoài.

Nhưng kỳ lạ là, mọi người đợi một phút, lại không có bất kỳ thay đổi nào xảy ra.

Lúc này, Bàn Tử cũng không nhịn được hỏi: "Lão Trần... không phải mật mã sai..." Nhưng lúc này, lời của anh ta chưa nói xong, đột nhiên một trận rung lắc dữ dội dưới chân mấy người vang lên.

Nhận ra sự thay đổi, Ngô Bát Nhất và Trần Phong hai người lập tức chuẩn bị lao ra ngoài.

"Mau chạy!" Trong phút chốc, mấy người đều kinh hãi thất sắc, tưởng rằng cơ quan đã được khởi động.

Nhưng, mấy người vừa chạy ra được ba mét, đột nhiên cảm giác nguồn gốc của rung động không phải là bức tường, mà là mặt đất trước đó.

Đợi quay đầu nhìn lại, sau khi nhìn rõ tình hình xảy ra trên mặt đất, mấy người đều tức thì sững sờ tại chỗ!

Đúng vậy!

Mặt đất nứt ra, để lộ mộ thất chính thực sự bên dưới!

Đúng vậy!

Trần Phong dự đoán sai, cơ quan trong mật thất không khởi động, hoặc có thể cơ quan căn bản không dùng để giết người.

Vô thức quay đầu nhìn lại, kết quả khiến anh nhìn thấy một cảnh tượng cả đời khó quên.

Chỉ thấy, sau khi bàn cờ hoàn thành, mặt đất mật thất rộng bảy tám mét ban đầu, từ trung tâm từ từ nứt ra một khe nứt chạy dọc toàn bộ mặt đất.

Khoảnh khắc tiếp theo, mặt đất mật thất bị chia làm hai, đột nhiên từ từ được đẩy vào dưới hai bức tường hai bên.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong và mấy người đều tức thì trợn to mắt.

“Lão...

Lão Trần!

Tìm đúng rồi, đây là mộ chính!” “Khoan đã...

đừng qua đó!” Lúc này, Bàn Tử lập tức phấn khích.

Trần Phong thì một tay giữ anh ta lại, đồng thời ra hiệu cho mấy người mau chóng rời khỏi khu vực gần đó, đến nơi an toàn chờ đợi.

Dù sao, lúc này ai cũng không chắc chắn, tình hình trong mật thất.

Vạn nhất đây là một chiêu lừa, cơ quan thật sự sắp khởi động, vậy thì thảm rồi.

Thế là, mấy người đều cẩn thận lui ra ngoài cửa, sau đó kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian trôi qua, khoảng một phút sau, hai mảng đất trong mật thất hoàn toàn lùi vào dưới bức tường.

Lúc này, Trần Phong kiên nhẫn đợi thêm mười mấy giây, đợi xác nhận không có cơ quan nào khởi động, mới dám quay lại.

Đợi Trần Phong và mấy người đến trước cửa đá, cẩn thận dùng đèn pin chiếu xuống dưới, mấy người đều không nhịn được kinh ngạc.

Hít!

Chỉ thấy, mặt đất ban đầu đã biến mất.

Lúc này, xuất hiện ở tầng dưới của mật thất, là một cầu thang đi xuống.

Cầu thang chỉ có bảy tám bậc, dưới cùng là một tầng hầm mật

thất hoàn toàn chưa từng thấy.

Chương 259

Diện tích của hầm này cũng lớn bằng mật thất trước đó, chỉ có điều dường như nó được giấu ở tầng dưới của mật thất!

Hiện tại, mặt đất của mật thất đã được mở ra, bố cục bị che giấu trước đây, cuối cùng cũng lộ ra trước mắt Trần Phong và mấy người.

"..." Nhìn hầm bên dưới, Trần Phong cũng không nhịn được cảm thấy một trận kinh ngạc.

Dù sao ai có thể ngờ, cái gọi là mộ Võ Hầu này thực tế không nằm ở sâu trong mộ huyệt, mà ở tầng dưới của mật thất cơ quan.

Chính vì nguyên nhân này, thông thường đám trộm mộ sau khi vào đây, lựa chọn đầu tiên là đi từ đây.

Nhưng nếu không thành công, sẽ chọn quay về theo đường cũ, ai sẽ nghĩ đến mật thất lại ở ngay dưới chân mình?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không nhịn được phân tích: "Bây giờ tôi mới hiểu, ra là ngay từ đầu chúng ta đã bị mật thất này lừa!" "Ý ông là sao?" Nghe vậy, Bàn Tử có chút không hiểu, mộ thất không phải đang ở trước mắt sao?

Nhưng lúc này, Ngô Bát Nhất mặt mày khổ sở, giải thích cho anh ta và Tuyết Lê: "Ý của Lão Trần là, mộ thất này thực tế là một cái bẫy 'đăng hạ hắc'.

Thử nghĩ xem, bất kỳ tên trộm mộ nào vào đây, điều đầu tiên sẽ nghĩ mộ thất ở sâu hơn, sẽ tìm cách rời đi từ đây." "Nhưng, mật thất tám cửa này đầy rẫy cơ quan, dù có người có thể giống chúng ta tránh được cơ quan sống sót, cuối cùng cũng sẽ phát hiện căn bản không có đường đi vào trong.

Đợi khi tìm được lối ra, đại đa số người sẽ muốn quay về theo đường cũ, ít có ai sẽ đi chạm vào bàn cờ Bát Quái đó!" "Nhưng, thực tế bên dưới bàn cờ Bát Quái đó mới là mộ chính của Gia Cát Lượng!

Cái gọi là 'đăng hạ hắc', có mấy ai có thể ngờ tới?

Ngôi mộ Võ Hầu này, đã đẩy tâm lý con người đến cực hạn!" Nghe đến đây, Tuyết Lê và Bàn Tử hai người mới bừng tỉnh!

Đúng vậy!

Mộ thất thần bí không nhất thiết phải phức tạp, ngược lại càng đơn giản càng khiến người ta không thể nắm bắt.

Nếu không như vậy, mấy lần họ đều suýt chút nữa đã bỏ lỡ mộ thất này.

Như vậy, thật sự phải cảm ơn lần này vào mộ đông người, cách suy nghĩ cũng phức tạp hơn.

Nếu không, e rằng nếu chỉ một hai người vào mộ, sợ rằng điều đầu tiên sẽ là quay về theo đường cũ!

Cũng vào lúc này, Trần Phong cũng đã tỉnh táo lại.

Anh cũng không khỏi cảm thán, Gia Cát Võ Hầu... quả nhiên thần cơ diệu toán!

Nghĩ đến đây, Trần Phong nuốt nước bọt, liền nói với mấy người: "Lời khác không nói nữa, chúng ta tranh thủ thời gian kiểm tra, nếu gần đây không có cơ quan, bên dưới có khả năng thật sự là mộ chính." Nghe lời Trần Phong, mấy người có mặt đều gật đầu.

Ngay sau đó, họ cẩn thận kiểm tra xung quanh cầu thang, sau đó đợi xác nhận không có công tắc kích hoạt cơ quan, mấy người dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, liền từ từ đi xuống cầu thang.

Cầu thang không quá dài, bảy tám bậc thang đi vài bước là hết.

Nhưng, sau khi xuống tầng dưới của mật thất, Trần Phong và mấy người cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, giơ đèn pin và đuốc lên quan sát kỹ lưỡng xung quanh.

Dù sao, mộ Võ Hầu là mộ táng của Gia Cát Lượng từ ngàn năm trước.

Đã là mộ táng, bên trong không thể quá đơn giản...

Trong tình huống này, nếu một chút bất cẩn có thể sẽ kích hoạt cơ quan chí mạng.

Nghĩ đến đây, mấy người đều cẩn thận dùng đèn pin chiếu xung quanh.

Theo sự quan sát của Trần Phong, anh phát hiện mộ thất này quả thực lớn bằng mật thất trước đó.

Chỉ có điều, mộ thất giống như hầm này đơn sơ hơn nhiều so với trước đó, không chỉ tường xung quanh không có bất kỳ điêu khắc nào, ngay cả bố cục bài trí cũng vô cùng đơn sơ.

Điểm khác biệt duy nhất, là ở phía trước nhất của mộ thất có một bệ đá, trên bệ đá đó đặt một chiếc quan quách phủ đầy bụi.

Về phần xung quanh chiếc quan quách đó, thì có một số tình huống kỳ lạ.

Trần Phong nhìn kỹ, phát hiện xung quanh quan quách lớn nhỏ có đặt mấy chục giá nến?

Đúng vậy!

Trần Phong nhìn kỹ, phát hiện đó quả thực là giá nến, từ xa mơ hồ có thể thấy trong những giá nến đó, đặt một số bấc nến chưa được đốt.

Tình huống gì đây?

Cũng vào lúc này, Bàn Tử đột nhiên không nhịn được hỏi: "Lão Trần...

đây là mộ thất của Gia Cát Võ Hầu?

Cũng quá tồi tàn rồi đấy!" Nghe lời Bàn Tử, mấy người cũng đều lập tức nhìn theo.

Tuy nhiên, lần này không đợi Trần Phong lên tiếng, Tuyết Lê đột nhiên nói: "Không, cũng bình thường.

Tương truyền, khi Gia Cát Võ Hầu hạ táng có văn hiến ghi lại, lăng mộ không xây lăng thành, không trồng hoa điểu trùng thụ, quan quách chôn xuống đất.

Tuy câu cuối cùng là giả, nhưng xét theo tình hình của Gia Cát Lượng, quả thực có khả năng thật sự sẽ mặc quần áo thường hạ táng." "Có khả năng làm như vậy, là để không cho đám trộm mộ các triều đại sau này dòm ngó đến mộ táng." Nghe Tuyết Lê phân tích, Trần Phong cũng tán thưởng gật đầu.

Quả thực, trong văn hiến thật sự có ghi chép này.

Không chỉ Gia Cát Lượng, ngay cả mộ táng của Tào Tháo cũng có ghi chép tương tự, những người này cơ bản đều mặc quần áo thường hạ táng.

Nói trắng ra, là không mang theo bất kỳ vật bồi táng nào, mục đích là để mộ táng không bị dòm ngó.

Nghĩ đến đây, mấy người cũng cẩn thận kiểm tra xung quanh, sau đó đợi xác nhận xung quanh không có cơ quan, mới cẩn thận đến trước bệ đá phía trước mộ thất.

Nhưng, Trần Phong và mấy người lại không trực tiếp đi xem quan quách, mà quan sát trước những giá nến xung quanh.

Ngay từ đầu, anh đã rất tò mò về những giá nến này.

Sau khi đến gần nhìn lại, chỉ thấy những giá nến này ít nhất cũng có hơn hai mươi cái, bao quanh toàn bộ khu vực gần quan quách.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng đột nhiên hỏi: "Lão Trần...

đây là..." Không đợi anh nói xong, Trần Phong cũng gật đầu xác nhận: "Không sai... là giá nến.

Xem ra, trong những giá nến này có một ít dầu và bấc nến, thật ra tôi cũng khá kỳ lạ, qua ngàn năm rồi, dầu trong giá nến vẫn chưa khô... chẳng lẽ hiệu quả niêm phong của mộ táng thật sự tốt như vậy?" Trong lúc nói chuyện, Trần Phong cũng không nhịn được dùng tay chấm một ít.

Đưa ngón tay lên mũi ngửi, phát hiện quả thực là một loại dầu.

Chỉ có điều, mùi của loại dầu này khá kỳ lạ, tạm thời không phân biệt được.

Dầu gì?

"Dầu giao nhân..." Nhưng vào lúc này, Ngô Bát Nhất vẫn luôn không lên tiếng đột nhiên nói.

Nghe lời anh ta, Tuyết Lê cũng đột nhiên nhíu mày nói: "Giao nhân?

Thật sự có thứ này sao?" Nhưng Ngô Bát Nhất chưa, Trần Phong lại đột nhiên bừng tỉnh.

Chẳng trách, ngửi mùi thấy kỳ lạ, nhưng lại không phân biệt được là dầu gì.

Ngay sau đó, anh liền tiếp lời: "Nho cấn... thời cổ đại gọi là giao nhân, thực tế là nho cấn châu Á.

Cái này tôi cũng từng nghe, trong Sơn Hải Kinh - Đại Hoang Kinh

có ghi chép, Bột Hải có giao nhân... lấy huyết nhục của nó luyện thành dầu, gặp lửa là cháy, ngàn năm không tắt.” Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu phụ họa: “Không sai, tôi cũng từng thấy trong sách cổ.

Nho cấn châu Á hình giống người cá, thường bị người ta nhầm là giao nhân hoặc người cá.

Nhưng.

đã tuyệt chủng vào những năm sáu mươi của thế kỷ trước.” Nghe Trần Phong và Ngô Bát Nhất giải thích, mấy người bừng tỉnh.

Là tạp chí địa lý quốc gia, Tuyết Lê tự nhiên cũng từng nghe về loài nho cấn châu Á này.

Chương 260

Nếu là dầu nho cấn, chẳng trách có thể bảo tồn ngàn năm không mục nát.

Chỉ có điều, có chút kỳ lạ là, tại sao trong mộ thất lại xuất hiện nhiều giá nến như vậy?

Nhưng vào lúc này, Trần Phong dường như nhìn thấu sự tò mò của cô, sau đó suy nghĩ kỹ vài giây, đột nhiên bừng tỉnh nói: "Những giá nến này, chắc là dùng để điểm thiên đăng tục mệnh." Điểm thiên đăng tục mệnh?

Nghe vậy, Tuyết Lê càng không hiểu.

Thấy cô không hiểu, Trần Phong liền phân tích: "Tôi nhớ, trong văn hiến lịch sử có ghi chép, tương truyền Gia Cát Lượng trước khi chết biết mình không còn sống được bao lâu, bèn ở khu vực Ngũ Trượng Nguyên điểm thiên đăng để tục mệnh.

Nếu tục mệnh thành công có thể sống thêm năm năm, đáng tiếc vì chuyện 'Ngụy Diên xông vào trướng', tục mệnh đã thất bại." "Nhưng, đoạn văn hiến này là dã sử ghi lại... nhưng thật ra, cho đến nay cũng không có bất kỳ giai thoại lịch sử nào có thể chứng minh, đoạn dã sử này không tồn tại.

Vậy thì, nếu không thể chứng minh nó không tồn tại, tại sao không thể là thật?" Nghe Trần Phong phân tích, Ngô Bát Nhất cũng có suy đoán.

Sau đó, anh phân tích: "Cũng đúng... nếu, lịch sử không thể chứng minh đoạn lịch sử này không tồn tại, vậy thì Gia Cát Lượng thật sự có khả năng sẽ điểm thiên đăng tục mệnh.

Nhưng, cái gọi là phương pháp tục mệnh thật giả thì không ai biết được.” “Có lẽ, chỉ là dùng để mê hoặc Tư Mã Ý, dù sao lúc đó Gia Cát Lượng đang ở Ngũ Trượng Nguyên đối đầu với Tư Mã Ý.” Nghe xong phân tích của hai người, Bàn Tử và Tuyết Lê cũng đều gật đầu.

Xem ra, cái gọi là điểm thiên đăng tục mệnh có lẽ thật sự tồn tại, nhưng không nhất định thật sự là phương pháp “tục mệnh”, mà là một loại nghi thức kỳ lạ nào đó.

Cũng vào lúc này, Bàn Tử đột nhiên thúc giục mấy người: “Vậy đừng lãng phí thời gian nữa... không có gì đáng kinh ngạc cả, chúng ta xem trong quan quách có gì đi?” Nghe lời Bàn Tử, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng tỉnh táo lại.

Quả thực!

Cái gọi là điểm thiên đăng tục mệnh xem ra là giả, cũng không có gì đáng để suy đoán.

Thế là, hai người cũng không lãng phí thời gian nữa, dứt khoát đến trước quan quách, sau đó cẩn thận xem xét.

Trần Phong cẩn thận lên bệ đá, sau đó dùng tay lau đi một phần bụi đất trên quan quách.

Nhờ ánh đèn pin chiếu xuống, Trần Phong đột nhiên phát hiện quan quách được làm bằng gỗ dương trắng rất bình thường.

Đúng vậy!

Nhìn kỹ, Trần Phong phát hiện quan quách vô cùng thô sơ, không chỉ không có bất kỳ điêu khắc nào, chất liệu cũng đơn sơ.

Hơn nữa, anh cẩn thận gõ vào quan quách, kết quả phát hiện quan quách vô cùng mỏng!

Trông có vẻ, giống như loại quan quách “cẩu bính đầu” ở bãi tha

ma, gần như chỉ cần dùng sức một chút là có thể đấm thủng quan quách.

Quan quách như vậy, có thể là của Gia Cát Lượng?

Cũng quá không phù hợp với thân phận rồi đi?

Nghĩ đến điểm mấu chốt, Trần Phong liền không nhịn được lập tức nói với mấy người: "Không ổn... quan quách quá tồi tàn!

Nhìn kỹ xem, quan quách được làm bằng gỗ dương trắng bình thường, cùng lắm là bên ngoài quét một lớp sáp ong, dùng để đảm bảo gỗ quan quách không bị phong hóa mục nát!

Nhưng, quan quách này cũng quá đơn sơ rồi!" Nghe xong lời của Trần Phong, mấy người có mặt đều không nhịn được tức thì ngẩng đầu.

Ngay sau đó, đợi họ nhìn theo ánh mắt của Trần Phong, cũng lập tức phát hiện, chiếc quan quách này thật sự được làm bằng gỗ dương trắng.

"...Cẩu bính đầu?!" Lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên kinh hô.

Bởi vì, ở núi Ngưu Tâm anh từng nghe Trần Phong nói về chuyện cẩu bính đầu, cho nên vừa nhìn đã nhận ra.

Nhưng lúc này, Tuyết Lê lại không nhịn được hỏi: "Cẩu bính đầu??" Nghe thắc mắc của cô, Trần Phong mới nuốt nước bọt nói: "Cẩu bính đầu, là loại quan tài mỏng.

Tương truyền loại quan tài này rất mỏng, về cơ bản chó hoang ở ngoại ô dùng mũi húc một cái, là có thể húc tung quan tài, ăn thi thể bên trong.

Nhưng, loại quan tài này thông thường đều xuất hiện ở bãi tha ma, một số người không có tiền mới dùng." "Gia Cát Lượng quý là Võ

Hầu, mộ táng tuy sẽ không quá xa hoa, nhưng sau khi chết cũng không thể nào dùng một chiếc quan tài làm bằng gỗ dương trắng như vậy chứ?

Về phần chiếc quan tài này, căn bản là dùng sáp ong quét một lớp, nếu không thì về cơ bản không có bất kỳ khác biệt nào với cẩu bính đầu." Nghe xong giải thích của Trần Phong, mấy người cũng rơi vào trầm tư.

Đúng vậy?

Gia Cát Lượng dù sao cũng là Võ Hầu, không thể nào thật sự sẽ dùng một chiếc quan quách đơn giản như vậy chứ?

Chẳng lẽ, trong chiếc quan quách này có điều gì khác thường?

Nhưng suy nghĩ kỹ, Trần Phong cũng cảm thấy trước tiên phải mở quan quách, nếu không thì e rằng dù có bí ẩn gì, cũng không thể giải đáp được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng xua tay nói với mấy người: "Tôi đoán, trong quan quách có thể sẽ có bí ẩn khác.

Nhưng, nếu chúng ta không mở quan quách, có thể sẽ mãi mãi không giải đáp được...

Lão Ngô." Nghe lời Trần Phong, mấy người cũng đều hiểu ý.

Chẳng vì gì khác!

Bây giờ phải mở quan quách, nếu thật sự có bí ẩn gì, e rằng mới có thể hé lộ.

Lúc này, nghe Trần Phong gọi, Ngô Bát Nhất cũng lập tức hiểu ý.

Thế là, anh liền lập tức từ trong ba lô lấy ra một cây nến trắng.

Ngay sau đó, Trần Phong cẩn thận quan sát trước quan quách.

Đợi thấy, quan quách được đặt dọc, và mộ thất nằm trên một đường thẳng, Trần Phong liền gật đầu nói: "Vị trí quan quách không thay đổi, cùng mộ thất nằm trên một đường thẳng.

Như vậy, lúc chúng ta vào là cửa Sinh, cũng là vị trí Cấn, vậy thì góc đông nam của mộ thất cũng ở vị trí Càn." "Về phần phương hướng, chắc là ở bên tay phải của chúng ta..." Trong lúc nói chuyện, Trần Phong đến bên tay phải của quan quách.

Nhìn kỹ, đột nhiên phát hiện vị trí góc đông nam của quan quách, dường như cũng có một vị trí đặt giá nến.

Chỉ có điều, ở đây không có giá nến... trông có vẻ, dường như giá nến đã bị ai đó lấy đi.

Hoặc là ngay từ đầu đã không có.

Duy chỉ có trên bệ đá, có một rãnh lõm để đặt nến.

Thấy vậy, Trần Phong không nghĩ nhiều.

Dù sao ngay cả điểm thiên đăng cũng là chuyện vô căn cứ, không ngờ cái rãnh này lại tiện cho việc cố định nến.

Ngay sau đó, Trần Phong liền nhận lấy cây nến từ Ngô Bát Nhất, sau đó cẩn thận cố định nó vào rãnh lõm.

Đợi làm xong những việc này, Trần Phong mới cùng mấy người quay lại trước quan quách.

Sau đó, cẩn thận quan sát quan quách, mới gật đầu nói: "Quan quách quả thực là cẩu bính đầu... nhưng chúng ta ai cũng không chắc, trong quan quách sẽ có tình huống gì.

Hoặc là, trong khoảnh khắc mở quan quách, bên trong sẽ có cơ quan bị kích hoạt.

Chúng ta đều cẩn thận một chút..." Trong lúc nói chuyện, Trần

Phong ra hiệu cho mấy người lùi xa một chút.

Sau đó, mới từ trong giày rút ra con dao găm, rồi cẩn thận dọc theo khe hở của quan quách cắm vào.

Tiếp theo, Trần Phong dọc theo khe hở từ từ cắt.

Kèm theo một ít bột trắng rơi ra, trong lòng Trần Phong cũng xác định được tình hình của quan quách.

Xem ra, quan quách này cũng giống như những quan quách khác, cũng dùng sáp ong niêm phong khe hở, dùng để đảm bảo thi thể ngàn năm không mục nát.

Một bên nghĩ, Trần Phong đã cắt hết khe hở.

Tiếp theo, anh ra hiệu cho Ngô Bát Nhất.

Chương 261

Ngô Bát Nhất vội vàng tiến lên, sau đó cùng Trần Phong nắm lấy nắp quan tài, cẩn thận mở nó ra.

Kèm theo tiếng "két" một tiếng, nắp quan tài bật mở.

Sau đó, hai người cẩn thận đặt nắp quan tài xuống đất, lập tức ngồi xổm xuống chờ đợi.

Dù sao, trong quan tài có tình huống gì, ai cũng không rõ.

Nhưng may mắn là, trong quan tài dường như không có cơ quan.

Trần Phong và mấy người đợi vài phút, mới hoàn toàn yên tâm, sau đó dùng đèn pin chiếu vào bên trong.

Ực!

Tức thì, sau khi nhìn rõ tình hình trong quan quách, Trần Phong không nhịn được nuốt nước bọt.

Chỉ thấy, trong quan quách quả thực có một cỗ thi thể!

Chỉ có điều, cỗ thi thể này tuy đã được chôn cất ngàn năm, nhưng vẫn không mục nát, đã hóa thành khô thi.

Trần Phong và mấy người dùng đèn pin chiếu vào, phát hiện biện pháp chống mục của khô thi làm rất tốt, huyết nhục đều đã biến thành thịt khô dính trên xương cốt.

Trông có vẻ, mơ hồ có thể từ khuôn mặt nhìn ra một số đường nét khi còn sống.

"...Không phải là thi thể của Gia Cát Võ Hầu chứ?" Lúc này, Bàn Tử cuối cùng không nhịn được hỏi.

Nghe lời anh ta, Trần Phong và mấy người cũng đều nhìn nhau,

muốn gật đầu nhưng lại không biết trả lời thế nào.

Dù sao, bây giờ ngay cả mộ táng có phải là mộ Võ Hầu hay không cũng không thể xác định, làm sao có thể biết thi thể trong quan quách là của ai?

Nghĩ đến đây, Trần Phong càng thêm nghi hoặc.

Từ đầu đến giờ, vẫn chưa nhận được âm thanh nhắc nhở của hệ thống... chẳng lẽ, thi thể thật sự không phải là Gia Cát Lượng?

Nghĩ đến điểm mấu chốt, Trần Phong cũng chỉ có thể trầm giọng nói với mấy người: "Hiện tại không xác định được, chỉ có thể suy đoán.

Cho nên, chúng ta cũng chỉ có thể tìm trong quan quách, xem có bia văn khắc chữ không.

Hoặc là, tìm trên người, xem xung quanh thi thể có vật bồi táng quan trọng nào không." Nghe lời Trần Phong, mấy người cũng đều gật đầu.

Bởi vì họ đều biết, phàm là vật bồi táng quý giá, thông thường đều sẽ được chủ mộ mang theo bên người.

Gia Cát Lượng tuy có khả năng mặc quần áo thường hạ táng, nhưng trong manh mối mà Tuyết Lê mang về có đề cập, trên người Gia Cát Lượng có thể có thứ giải được lời nguyền.

Nghĩ đến đây, mấy người cũng bình tĩnh lại, nhìn về phía Trần Phong.

"Hít ~" Hít một hơi thật sâu, Trần Phong cẩn thận ra hiệu cho mấy người tránh ra, sau đó cúi người xuống trước quan quách, cẩn thận dùng đèn pin quan sát xung quanh.

Nhưng kỳ lạ là, Trần Phong kiểm tra một vòng xung quanh quan

quách, lại cũng không phát hiện bên trong có bất kỳ bia văn khắc chữ nào.

Nhưng cũng hợp lý... nếu, trên văn hiến ghi lại Gia Cát Lượng thật sự mặc quần áo thường hạ táng, vậy thì trong mộ táng tự nhiên cũng sẽ không có bia văn khắc chữ.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng trực tiếp nói: "Trong quan quách không có bia văn, xem ra chúng ta chỉ có thể bắt tay vào những vật bồi táng có thể tồn tại trên thi thể." Một bên nói, Trần Phong cẩn thận cúi người xuống, sau đó hai tay đặt lên hai bên vai thi thể, rồi thuận thế sờ xuống.

Thi thể tuy mặc quần áo thường hạ táng, trên người chỉ mặc một bộ áo bào màu trắng đơn giản.

Tuy nhiên, lại vừa khéo tiện cho Trần Phong ra tay mò mẫm.

Trong tình huống không có bất kỳ trở ngại nào, Trần Phong cẩn thận dựa vào cảm giác trên ngón tay, cẩn thận mò mẫm.

Nhưng kỳ lạ là, từ vai bắt đầu sờ xuống, sờ mãi đến bụng và hai chân, lại cũng vẫn không phát hiện có bất kỳ vật thể nào tồn tại.

Nhận ra điều này, Trần Phong lắc đầu với mấy người.

Thấy Trần Phong lắc đầu, Ngô Bát Nhất và mấy người đều tức thì nhíu chặt mày.

Chẳng lẽ, Gia Cát Lượng thật sự mặc quần áo thường hạ táng?

Ngoài chiếc quan quách gỗ mỏng ra, không có bất kỳ vật bồi táng nào khác sao?

Không đúng... suy nghĩ kỹ, nếu Gia Cát Lượng thật sự mặc quần áo thường hạ táng, vậy thì cũng không cần thiết phải ở sâu trong Tần Lĩnh, xây dựng một ngôi mộ khó nhằn như vậy.

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất đột nhiên hỏi: “Lão Trần, đã kiểm tra cửu khiếu chưa?” Ân?

Nghe lời Ngô Bát Nhất, Trần Phong mới đột nhiên tỉnh lại.

Đúng vậy... cửu khiếu chưa xem!

Cái gọi là cửu khiếu, chỉ mắt, tai, miệng, mũi, hạ âm và hậu môn của người.

Ở đây, thông thường đều sẽ nhét một số vật bồi táng, dùng để bảo quản thi thể.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng cẩn thận dùng tay để lấy ra xương hàm dưới của một cỗ khô thi, muốn cạy miệng ra.

Nhưng vào lúc này, ngay khi tay Trần Phong vừa chạm vào xương hàm dưới của thi thể, một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi đã xuất hiện.

Vù ~ Đột nhiên, mấy người bất thình lình nghe thấy một tiếng động.

Sau đó, tay Trần Phong cũng tức thì dừng lại, rồi mấy người lập tức quay đầu nhìn về phía sau.

Âm thanh vừa rồi, giống như một cơn gió nhẹ...

Thế là, mấy người vội vàng nhìn về phía cây nến ở góc đông nam.

Tuy nhiên, cây nến đó vẫn đang từ từ cháy, không có bất kỳ dị thường nào.

Nhưng không quan trọng, điều thật sự khiến người ta rợn tóc gáy là, một cơn gió nhẹ thổi qua, mấy người đột nhiên kinh hoàng nhìn thấy, những giá nến xung quanh bệ đá, bất thình lình bốc cháy trở lại!

Đúng vậy!

Chỉ một cơn gió nhẹ, mọi người bất thình lình thấy những bấc dầu đó tức thì được đốt cháy.

Tức thì, ánh đèn sáng rực trực tiếp chiếu sáng cả mộ thất!

"...Gặp quỷ sống rồi à?!" "Lão Trần, chuyện gì vậy!" Chứng kiến cảnh này, Bàn Tử và Tuyết Lê đều tức thì kinh ngạc.

Duy chỉ có Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhíu mày suy nghĩ vài giây, sau đó đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, Trần Phong mới giải thích: "Không cần lo lắng...

ở đây chắc là giống như lúc chúng ta đi tìm thành cổ Tinh Tuyệt, gặp phải mộ của vua nước Cô Mặc.

Trong những giá nến này chắc là có bạch lân, bên dưới phủ một lớp dầu nho cấn." "Cho nên, những loại dầu này ngoài việc ngàn năm không mục nát ra, gặp không khí cũng sẽ bốc cháy.

Sau khi chúng ta xuống, không khí bắt đầu lưu thông, cho nên chỉ cần gặp một chút gió nhẹ, những cây nến này chắc là sẽ bốc cháy trở lại." Nghe Trần Phong giải thích, mấy người có mặt mới bừng tỉnh.

Sau đó, Ngô Bát Nhất cũng cẩn thận đi về phía một giá nến, sau đó dùng tay khẽ lau mép giá nến.

Lấy về xem, cũng gật đầu.

Quả thực, vòng ngoài của giá nến có một lớp bột màu trắng, nổi trên mặt dầu.

Bạch lân!

Trên mặt nổi một lớp, vừa có thể giữ cho dầu không khô, cũng có thể tự cháy khi gặp gió!

Xác nhận điều này, mấy người cũng tỉnh táo lại.

Sau đó, Trần Phong từ từ cúi người xuống, chuẩn bị kiểm tra lại, xem trong miệng thi thể có vật bồi táng không.

Chương 262

Một bên nói, Trần Phong cẩn thận đi nắn xương hàm dưới của thi thể, dùng tay khẽ chạm vào, phát hiện trong miệng thi thể quả nhiên có một vật khá cứng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức mặt mày vui mừng, sau đó cẩn thận cúi người xuống, chuẩn bị lấy vật đó ra.

Tuy nhiên, đợi anh vừa cúi người xuống, Trần Phong trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Ngay sau đó, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống.

Bởi vì, vào lúc anh vừa cúi người xuống, đột nhiên phát hiện mắt của cỗ khô thi, đã mở ra.

Trong phút chốc, một đôi mắt đen trắng rõ ràng, cứ thế mở ra, đối mặt với anh.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong gần như trực tiếp cứng đờ tại chỗ.

"Lão Trần?" Nhận ra dị thường, Ngô Bát Nhất vội vàng cúi đầu nhìn.

Đợi nhìn rõ tình hình trong quan quách, Ngô Bát Nhất cũng tức thì kinh hãi thất sắc, một tay giữ lấy Trần Phong trực tiếp chạy ra ngoài.

"Mau chạy!" Tức thì, nghe Ngô Bát Nhất nhắc nhở, Bàn Tử và Tuyết Lê hai người cũng nhìn rõ tình hình trong quan quách.

Nhưng đợi nhìn rõ, tất cả mọi người đều dựng tóc gáy!

Tình huống gì thế này?

Gia Cát Lượng mở mắt rồi?

Nếu trong mộ thất căn bản không tắt cũng không đổi màu, chủ mộ cứ thế trực tiếp thi biến?

Nhưng hiện tại, thời gian không còn nhiều.

Ngay sau đó, mấy người gần như liều mạng quay người chạy về phía sau, muốn lập tức lên cầu thang.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một trận tiếng két két!

Mấy người gần như vô thức quay đầu nhìn lại, ngay sau đó khiến họ nhìn thấy một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy, thi thể của Gia Cát Lượng đang từ từ ngồi dậy trong quan quách, Trần Phong định thần nhìn kỹ, càng kinh hoàng phát hiện ra một sự thật.

Đó là, thi thể của Gia Cát Lượng dường như còn sống!

Đúng vậy!

Mấy người đều nhìn rõ, trong đôi mắt của thi thể, tràn đầy ánh mắt nhân tính hóa.

Nhìn chằm chằm, giống như một đôi mắt của người sống đang nhìn về phía trước.

Càng khiến người ta rợn tóc gáy hơn là, họ nhìn rõ, lồng ngực của cỗ khô thi Gia Cát Lượng, đang có quy luật từ từ phập phồng.

"Hô ~ hít ~ hô ~" Thậm chí, Trần Phong còn nghe rõ, trong miệng cỗ khô thi phát ra tiếng hít thở từ từ.

Thi thể... có thể hô hấp?!

"...Tôi!" Trong khoảnh khắc, nhận ra tình hình, mấy người bao gồm cả Trần Phong đều lập tức đứng sững tại chỗ.

Gia Cát Lượng...

Võ Hầu à!

Trong lịch sử, ai mà chưa từng nghe qua sự thần kỳ của Gia Cát Lượng.

Bây giờ, thi thể ngàn năm trước của ông ta lại đang lẳng lặng ngồi dậy ngay trước mắt?

Trong tình huống này, ngay cả Trần Phong cũng chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, rợn cả tóc gáy.

Hắn muốn hành động, nhưng đôi chân như lún vào bùn lầy, dù dùng sức thế nào cũng không thể nhấc lên nổi một bước!

Theo phản xạ, Trần Phong cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Ngô Bát Nhất và những người khác.

Ngay sau đó, hắn cũng thấy mấy người kia còn tệ hơn mình, Bàn Tử gần như run rẩy toàn thân.

Nhưng Trần Phong cũng chẳng khá hơn là bao...

Hắn muốn mở miệng, nhưng cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, mồ hôi lạnh túa ra từ trán, tí tách rơi xuống.

Trong phút chốc, không khí dường như ngưng đọng, toàn bộ mộ thất chỉ còn lại tiếng hít thở của Gia Cát Lượng.

"Hô ~ hít ~" Lúc này, lồng ngực của cái thây khô vẫn đang phập phồng lên xuống, thật sự giống như đã sống lại.

Đặc biệt là đôi mắt kia, bên trong chứa đầy sự sắc sảo, lạnh lùng và cảm giác từng trải, nhưng điều khiến người ta dựng tóc gáy nhất là ánh mắt đó tràn ngập nhân tính.

Không sai!

Trần Phong dám chắc, cái thây khô Gia Cát Lượng này khác hẳn những thứ họ từng gặp, nó là vật sống!

Nhưng làm sao có thể?!

Một người đã chết cả ngàn năm, lại còn sống ư?

Thi thể của ông ta, lại có thể hô hấp?

Cũng vào lúc này, Trần Phong đột nhiên nhận ra, ánh mắt của Gia Cát Lượng đang nhìn chằm chằm vào mình.

Ngay khi mấy người họ sắp sụp đổ, ánh mắt của ông ta lại đột nhiên toát ra một vẻ tiếc nuối.

"Ai ~" Giây tiếp theo, thi thể Gia Cát Lượng bỗng thở dài một tiếng.

Cùng với tiếng thở dài đó, Trần Phong đột nhiên cảm thấy trong lời nói của ông ta dường như có sự không nỡ, có vẻ vô cùng hối tiếc.

Nhưng, ông ta đang tiếc nuối điều gì?

Dù Trần Phong đang mù mờ, nhưng vào lúc này, chỉ thấy thi thể Gia Cát Lượng đột nhiên từ từ giơ tay lên, sau đó run rẩy chỉ về phía Trần Phong.

"..." "Lão Trần!" Lập tức, mấy người có mặt đều cảm thấy da đầu tê dại, Trần Phong cũng có chút rợn tóc gáy.

Thế nhưng, ngay khi Trần Phong sắp không chịu nổi, hắn lại thấy cái xác kia đột nhiên phát ra một tràng âm thanh cổ quái từ miệng.

"Lạc cạc ~ kèn kẹt!" Lúc này, chỉ thấy xương hàm dưới của cái thây khô đang không ngừng ma sát vào nhau, nghe thấy những âm thanh kỳ lạ đó, Bàn Tử không thể nhịn được nữa, nghiến răng hỏi: "Lão Trần...

Lão Ngô... nó... nó đang làm gì vậy?!" Nghe Bàn Tử hỏi, Ngô Bát

Nhất và Trần Phong cũng vô cùng khó hiểu.

Nhưng đúng lúc này, Tuyết Lê, người nãy giờ vẫn im lặng, lại đột nhiên đưa ra một suy đoán khiến người ta sởn gai ốc.

"...Hình như...

đang muốn nói chuyện..." Cái gì?!

Đột nhiên nghe thấy lời của Tuyết Lê, mấy người Trần Phong đều trợn tròn mắt.

Đùa chắc?

Một cái xác chết cả ngàn năm, có thể nói chuyện sao?

Phải biết rằng, Trần Phong cũng từng gặp Bánh tông, nhưng dù là Thi Hống hay Bán Tiệt Cương, chúng đều là vật chết!

Vậy mà bây giờ, cái thây khô của Gia Cát Lượng không chỉ có thể hô hấp, mà còn định mở miệng nói chuyện?

Lẽ nào, nó thật sự sắp thành tinh rồi!

Nhưng đúng lúc này, một tình huống khiến người ta rợn tóc gáy đã xuất hiện.

Chỉ thấy, thi thể của Gia Cát Lượng dường như đã khớp miệng lại, ngay sau đó từ trong cổ họng, đột nhiên bật ra mấy chữ.

Chương 263

"...Lạc... hành thi tẩu nhục..." Âm thanh phát ra từ cổ họng của cái thây khô tuy cổ quái, nhưng Trần Phong vẫn có thể nghe hiểu được.

Sau khi nói xong câu đó, thi thể của Gia Cát Lượng không còn chút sinh khí nào nữa.

Lúc này, thời gian trôi qua từng giây từng phút, Trần Phong không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Điều kỳ lạ là, sau khi chờ đợi vài phút, hắn đột nhiên phát hiện lồng ngực vốn đang phập phồng của cái xác đã bất ngờ ngừng lại.

Không chỉ vậy, Trần Phong còn thấy rõ, đôi mắt của Gia Cát Lượng không biết đã nhắm lại từ lúc nào.

"...Lão Trần?!" Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Nhìn ánh mắt mong chờ của cậu ta, Trần Phong cũng khó khăn nuốt nước bọt, sau đó cẩn thận di chuyển bước chân.

Ực!

Tiến về phía trước một bước, Trần Phong cảm thấy lòng bàn chân mình đẫm mồ hôi.

Tiếp theo, hắn gần như lê từng bước đến gần bệ đá, sau đó cẩn thận quan sát.

Vừa nhìn, hắn phát hiện thi thể của Gia Cát Lượng quả nhiên không còn động tĩnh gì nữa.

Không chỉ lồng ngực không còn phập phồng, mắt cũng đã nhắm lại.

Quan trọng hơn là, ban đầu mấy người họ đều có thể cảm nhận được luồng khí của một vật sống từ trên người nó, nhưng bây giờ nhìn lại, nó giống hệt một cái xác chết hoàn toàn!

"..." Đến chỗ mấu chốt, Trần Phong không nhịn được đưa tay ra chạm vào.

Thấy hành động của Trần Phong, mấy người Ngô Bát Nhất phía sau đều thót tim.

"Lão Trần... cẩn thận!" Nghe Ngô Bát Nhất nhắc nhở, Trần Phong lại không rút tay về.

Bởi vì, hắn cảm thấy cái xác này có lẽ đã chết thật rồi.

Để xác minh suy đoán của mình, Trần Phong gần như nhắm mắt lại, dùng tay chạm vào thi thể.

Quả nhiên!

Thi thể không có động tĩnh gì, nhưng điều bất ngờ là, ngay khoảnh khắc tay Trần Phong chạm vào thi thể, cái xác đó dường như đã mục nát hoàn toàn, trực tiếp vỡ vụn ra!

Đúng vậy, vỡ vụn!

Lúc này, Trần Phong thấy cái xác kia như thể đã bị phong hóa cả ngàn năm, toàn thân xương cốt và da thịt đều hóa thành vụn.

Tay Trần Phong vừa chạm vào, cái xác liền như có phản ứng dây chuyền, giống như một pho tượng cát, vỡ tan ra, trong nháy mắt biến thành một đống thịt vụn.

"...Chuyện gì thế này?!" Chứng kiến cảnh này, Trần Phong gần như ngay lập tức trợn tròn mắt.

Phải biết rằng, trước đó khi hắn chạm vào cái xác này, hắn có thể cảm nhận được nó là một thây khô.

Thi thể vừa rồi thậm chí còn ngồi dậy được, nhìn thế nào cũng không nên bị phong hóa thành ra thế này.

Nhưng, tại sao bây giờ cái xác này chỉ cần chạm nhẹ một cái là vỡ vụn như cát?

Trông nó giống như đã bị phong hóa cả ngàn năm, sớm đã mục nát không chịu nổi!

Khoan đã...

Đúng lúc này, khóe mắt Trần Phong đột nhiên liếc thấy cây nến ở góc đông nam của mộ thất!

Lúc này, chỉ thấy cây nến đó đang từ từ cháy.

Thế nhưng, Trần Phong lại thấy rõ, bên dưới cây nến có một cái hố lõm, trông giống như trước đó có đặt một thứ gì đó... ...Đây là Thắp Thiên Đăng Tục Mệnh sao?_ "Lão Trần!" Đúng lúc này, trong khi Trần Phong còn đang ngây người tại chỗ, mấy người Ngô Bát Nhất cũng vội vàng chạy tới.

Khi đến bên cạnh Trần Phong, Ngô Bát Nhất lập tức nhìn chằm chằm vào trong quan tài.

Nhưng vừa nhìn, mấy người họ cũng ngây ra tại chỗ.

Chuyện gì thế này?

Trước đó họ đều tận mắt chứng kiến, cái xác này đã trực tiếp thi biến.

Quan trọng hơn là, trước đó họ cũng đã chạm vào cái thây khô này.

Tuy không phải cực kỳ giòn, nhưng ít nhất thi thể đó thật sự là một thây khô.

Thế nhưng, bây giờ lại đột nhiên xảy ra biến cố như vậy, không chỉ việc thi biến bị chấm dứt, mà ngay cả thi thể cũng nhanh chóng

phong hóa thành thịt vụn?

Điều này... quả thực khó mà tin nổi!

Cũng vào lúc này, Ngô Bát Nhất là người tỉnh táo lại đầu tiên, sau đó vội vàng gọi Trần Phong hỏi: "Lão Trần, vừa rồi ông có thấy gì không?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Nhưng, đối với câu hỏi đó, Trần Phong lại không trả lời, chỉ cứng ngắc giơ tay lên, lắc đầu chỉ về vị trí cây nến đã được thắp trước đó.

Nhìn theo hướng chỉ của Trần Phong, mấy người Ngô Bát Nhất lập tức thấy cây nến ở góc đông nam của mộ thất.

Nhưng, sau khi thấy cây nến đó đang từ từ cháy, mấy người họ có chút không hiểu.

"Lão Trần, nến chưa tắt mà?" Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong lại lắc đầu với vẻ mặt nghiêm trọng.

Bởi vì hắn không phải đang nói đến việc cây nến có tắt hay không, mà là cái rãnh bên dưới nó.

Trước đó hắn không có suy nghĩ gì, vì thi thể không có bất kỳ biến hóa nào.

Nhưng bây giờ, cây nến không hề thay đổi, mà Gia Cát Lượng lại thi biến?

Hơn nữa, lần thi biến này giống như ông ta đã sống lại vậy!

Bất kể việc thi biến có thành công hay không, chỉ riêng sự thay đổi của thi thể trước đó đã khác hẳn những lần thi biến họ từng thấy.

Tình trạng của Gia Cát Lượng lúc trước, cho Trần Phong cảm giác như ông ta chưa hề chết, mà đã sống lại trong hình hài một thi thể.

Vì vậy, Trần Phong không khỏi nghĩ đến một ghi chép khó tin

trong lịch sử!

Thắp Thiên Đăng Tục Mệnh!

Không sai!

Trần Phong có kiến thức được hệ thống truyền tải, nên biết có một đoạn văn hiến từng ghi lại, Gia Cát Lượng ở Ngũ Trượng Nguyên đã từng Thắp Thiên Đăng Tục Mệnh.

Dù không biết phương pháp đó có thật hay không, nhưng ít nhất có một ghi chép như vậy!

Ban đầu Trần Phong không để tâm chuyện này, nhưng tình huống vừa rồi không thể không khiến hắn suy nghĩ.

Vì vậy, Trần Phong bây giờ nghi ngờ rằng, ngôi mộ này thực chất là một trận pháp được bày ra từ trước khi chết.

Những đài nến xung quanh, trên thực tế chính là phương pháp bày trận Thắp Thiên Đăng Tục Mệnh.

Cái rãnh ở góc đông nam mộ thất, chính là trận nhãn cuối cùng!

Việc họ thắp cây nến lên, tương đương với việc giúp Gia Cát Lượng thắp lại Thiên Đăng, sau đó khởi động pháp thuật tục mệnh.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong cũng không khỏi rét run.

Ai mà ngờ được, mộ thất này lại có tác dụng như vậy chứ?

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng không nhịn được lắc đầu nói: "Ý tôi không phải là nến tắt, mà là cái rãnh bên dưới cây nến của chúng ta.

Ban đầu tôi cũng không để ý, nhưng bây giờ tôi mới hiểu ra chuyện gì rồi?" "Chuyện gì?" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất lập tức cảm thấy sự việc có lẽ không đơn giản như vậy.

Chương 264

Đúng lúc này, Trần Phong nuốt nước bọt, mới nói ra suy nghĩ của mình: "Tôi từng đọc trong văn hiến, tương truyền Gia Cát Lượng ở Ngũ Trượng Nguyên từng biết mình không còn sống được bao lâu, bèn Thắp Thiên Đăng Tục Mệnh." Thắp Thiên Đăng?

Lập tức, mấy người Ngô Bát Nhất đều nhìn nhau ngơ ngác.

Lúc này, Trần Phong cũng khẳng định: "Không sai...

Thắp Thiên Đăng!

Phương pháp tục mệnh này tuy không biết thật giả, nhưng nếu văn hiến đã ghi chép, vậy chứng tỏ Gia Cát Lượng có khả năng đã thực sự làm như vậy." "Chỉ là, lịch sử ghi lại việc Thắp Thiên Đăng thất bại, cuối cùng ông ta bệnh chết ở Ngũ Trượng Nguyên." Nghe vậy, mấy người có mặt cũng gật đầu.

Nhưng, ngay sau đó Tuyết Lê lại đột nhiên nghi vấn: "Chuyện đó thì có liên quan gì đến chúng ta?" Nghe cô hỏi, Trần Phong không trả lời, chỉ chỉ vào cây nến ở góc đông nam.

Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất đột nhiên ngẩng phắt đầu lên nói: "Lão Trần, ý của ông là, cây nến này..." Trần Phong trực tiếp gật đầu: "Không sai... tôi cũng chỉ đoán vậy.

Ông xem đế của cây nến này, trên bệ đá vốn có một cái rãnh.

Nếu không có lý do gì, tại sao lại vô duyên vô cớ có một cái rãnh chứ?

Chẳng lẽ Gia Cát Lượng đã sớm chuẩn bị cho bọn trộm mộ rồi sao?" "Đều không hợp lý, vì vậy sau khi tôi quan sát những ngọn đèn dầu còn lại xung quanh, mới có chút manh mối.

Giả thiết một cách táo bạo, tôi cảm thấy mộ thất này có thể là do Gia Cát Lượng thiết kế riêng trước khi chết.

Những ngọn đèn dầu này chính là trận pháp Thắp Thiên Đăng Tục Mệnh, còn cái rãnh ở góc đông nam là trận nhãn cuối cùng." Nói đến đây, Trần Phong cũng nuốt nước bọt với vẻ còn sợ hãi.

Sau đó, mới nói tiếp: "Nếu tôi không đoán sai, ngôi mộ Võ Hầu này vốn không phải để chôn cất, mà là do Gia Cát Lượng thiết kế chuyên biệt.

Rất có thể, ngàn năm trước ông ta đã biết mình sắp chết, nên mới thiết kế ra nơi này." "Quan trọng hơn, có lẽ ông ta đã sớm dự liệu được mộ của mình sẽ bị đào, nên đã dứt khoát làm ra một trận pháp.

Vì vậy, thực chất đây không phải là một ngôi mộ, mà là một trận pháp...

Ông ta đã dự đoán từ ngàn năm trước, một khi có người tiến vào mộ, họ sẽ thắp nến ở góc đông nam." "Khi đó, trận nhãn cuối cùng được kích hoạt, những ngọn đèn dầu còn lại cũng sẽ bùng cháy, pháp thuật Thắp Thiên Đăng Tục Mệnh sẽ được khởi động lại, ông ta sẽ thi biến và sống lại!

Nói cách khác, Gia Cát Lượng đã chờ đợi cả ngàn năm, chờ đợi có người thắp lại Thiên Đăng cho mình!" Cái gì?!

Đột nhiên nghe thấy những lời này, mấy người có mặt đều trợn tròn mắt khó tin!

Rốt cuộc khả năng này quá kỳ lạ, quả thực còn quỷ dị hơn cả truyện ma quỷ!

Làm sao có thể chứ?

Người của ngàn năm trước có thể dự đoán được chuyện của mấy ngàn năm sau, một thi thể đã chết cả ngàn năm, lại có thể dùng cái gọi

là pháp thuật tục mệnh để sống lại sao?

Không thể nào?

Quá khó tin rồi!

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lập tức nghi ngờ: "Lão Trần, ông đừng dọa tôi, chuyện này quá vô lý rồi đúng không?!" Lúc này, đừng nói là Bàn Tử, ngay cả Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê cũng cảm thấy không thể nào.

Rốt cuộc, ai có thể tin vào một chuyện kỳ lạ như vậy chứ?_ Về điểm này, đừng nói Ngô Bát Nhất không tin, chính Trần Phong cũng cảm thấy khó tin.

Nhưng, dù không tin đến đâu, sự việc vừa rồi quả thực đã diễn ra ngay trước mắt.

Hơn nữa, cảnh tượng cái xác ngồi dậy, tất cả mọi người đều đã thấy.

Thêm vào đó là đống thịt vụn mà họ tận mắt chứng kiến...

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng lắc đầu, trực tiếp nói chắc nịch với mấy người kia: "Chẳng lẽ, chuyện xảy ra ngay trước mắt, các ông cũng không tin sao?" Nghe Trần Phong nói ngược lại, mấy người có mặt lập tức im bặt.

Lúc này, Trần Phong mới nói tiếp: "Chúng ta cũng đã thấy bao nhiêu chuyện khó tin rồi, Thi Hống cũng đã gặp, Thi Hương Ma Dụ ở thành cổ Tinh Tuyệt cũng đã thấy.

Ngay cả những chuyện như vậy còn có thể tồn tại, thì chuyện này cũng chưa chắc đã không tồn tại, đúng không?" "Hơn nữa, vừa rồi thi thể Gia Cát Lượng ngồi dậy, là chính mắt chúng ta thấy.

Nếu chuyện không phải như vậy, vậy đống thịt vụn này giải thích thế nào?" Nghe lời của Trần Phong, mấy người đều trầm mặc.

Đặc biệt là Ngô Bát Nhất, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng một hồi, cảm thấy lời của Trần Phong quả thực có lý!

Nếu không phải như vậy, những thứ này thật sự không thể giải thích được.

Nếu đúng như lời Trần Phong nói, thì những tình huống này mới có thể liên kết lại với nhau.

Nghĩ vậy, mấy người cũng trầm mặc gật đầu.

Nhưng đúng lúc này, Trần Phong lại đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Không đúng...

Nếu thật sự là pháp thuật tục mệnh, vậy thì thi thể sẽ không thi biến.

Vừa rồi hắn có thể cảm nhận rõ ràng, thi thể của Gia Cát Lượng đã sống lại.

Dù bây giờ đã biến thành thịt vụn, nhưng trước đó nó quả thực đã cho người ta cảm giác đang sống.

Vậy nếu như thế, làm sao một cái xác đã chết gần ngàn năm lại có thể sống lại được?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng rơi vào trầm tư.

Nhưng dù thế nào, hắn vẫn cảm thấy chuyện này không thể giải thích được.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Thi thể chắc chắn không thể sống lại, tình huống gặp phải ở Miêu Lĩnh đã chứng minh tất cả.

Nếu thi thể không phải sống lại, vậy chỉ có một lời giải thích.

Đó là, trong gần một ngàn năm, Gia Cát Lượng đều tồn tại trong trạng thái hấp hối, không thực sự chết, nhưng cũng không thực sự sống!

Lơ lửng giữa sự sống và cái chết...

Nhưng, có thể sao?

Khoan đã...

Đúng lúc này, trong đầu Trần Phong đột nhiên nảy ra một suy đoán khó tin.

Đó là, nhiệm vụ hệ thống, tại sao mãi vẫn chưa xuất hiện!

Lẽ nào, là vì nơi này vốn không phải là của Gia Cát Lượng...

Không đúng... nên đổi một cách nói khác, Gia Cát Lượng vốn không chết ở đây, mà vẫn luôn trong trạng thái sống sót!

Vậy thì, nếu như thế, Gia Cát Lượng vẫn luôn lơ lửng giữa sự sống và cái chết, vừa không sống cũng không chết, tự nhiên cũng không có khái niệm chủ nhân ngôi mộ!

Nếu đã không có chủ nhân ngôi mộ, vậy nơi này tự nhiên cũng không phải là một ngôi mộ!

Như vậy, hệ thống sẽ phán định nơi này không phải mộ Võ Hầu...

Nếu vậy, việc nhiệm vụ hệ thống mãi không xuất hiện, cũng có thể giải thích được rồi!

Nhưng, có thể sao?

Đến chỗ mấu chốt, Trần Phong lại đột nhiên nhớ lại thế cục phong thủy đã thấy khi tiến vào!

Khoan đã... thật sự có khả năng này!

Nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên nhớ lại phong thủy lúc trước.

Khi đó hắn đã cảm thấy kỳ lạ, phong thủy đó không phải là phong thủy âm trạch, mà ngược lại là dương trạch, là phong thủy dành cho người sống!

Không chỉ vậy, phong thủy đó còn đang hấp thu toàn bộ chung tú chi khí của Tần Lĩnh.

Nếu vậy, thì mọi thứ đều có thể giải thích được rồi!

Chương 265

Gia Cát Lượng vẫn chưa chết, nên thế cục phong thủy tự nhiên cũng là thế cục phong thủy dành cho người sống.

Phong thủy đó có thể tụ khí, tương đương với việc hấp thu toàn bộ chung tú chi khí của Tần Lĩnh.

Trong tình huống này, Gia Cát Lượng mới có thể dựa vào loại phong thủy này để lơ lửng bên bờ sinh tử hàng ngàn năm mà không bị mục nát!

Nghĩ đến khả năng này, Trần Phong cũng trợn tròn mắt.

Thế là, hắn mới nói với Ngô Bát Nhất và mấy người kia: "Không đúng... tôi vừa mới hiểu ra một chuyện!" "Chuyện gì?!" Nghe lời của Trần Phong, Ngô Bát Nhất lập tức hỏi.

Ngay sau đó, Trần Phong mới nuốt nước bọt nói: "Tôi nghi ngờ, Gia Cát Lượng có lẽ vốn không chết, mà đã tồn tại cho đến tận bây giờ!" Nghe lời của Trần Phong, mấy người có mặt đều nhìn nhau ngơ ngác.

Cuối cùng, Bàn Tử đột nhiên cười nói: "Lão Trần, ông nghĩ nhiều quá rồi đấy?" Lúc này, không ai tin.

Bởi vì ai cũng biết, không ai có thể thực sự tồn tại được cả ngàn năm.

Thế nhưng, sắc mặt của Trần Phong vẫn không hề thay đổi, hắn quả quyết nói: "Vậy lúc nãy, những Bánh tông mà chúng ta gặp trước đó có con nào như vậy không?

Có thấy thi thể nào có thể hô hấp, có thây khô nào biết nói chuyện không?".

Lập tức, mấy người có mặt đều sững sờ tại chỗ.

Trong phút chốc, mấy người họ đều không thể phản bác được.

Ngay sau đó, Trần Phong mới nói ra suy nghĩ của mình: "Tôi đột nhiên nhớ ra, phong thủy mà chúng ta gặp bên ngoài trước đó, là phong thủy dành cho người sống.

Nếu Gia Cát Lượng còn sống, vậy mới có thể giải thích được tại sao!" "Hơn nữa, phong thủy đó hấp thu toàn bộ chung tú chi khí của Tần Lĩnh, là để cho người sống dùng.

Nếu suy nghĩ kỹ, tôi táo bạo suy đoán, có khả năng Gia Cát Lượng vẫn chưa chết, mà dùng ngôi mộ và phong thủy này, vẫn luôn ở bên bờ sinh tử, tồn tại đến ngày nay.

Ông ta đang chờ đợi, có người mở ngôi mộ ra..." Ý của Trần Phong rất rõ ràng!

Nói trắng ra, nếu Gia Cát Lượng còn sống, mọi thứ mới có thể giải thích được.

Nếu không, lúc đó Gia Cát Lượng ở Ngũ Trượng Nguyên, tại sao không để người ta thắp Thiên Đăng cho mình để tục mệnh.

Lý do duy nhất không làm như vậy, có lẽ là vì cần một loại tình huống đặc thù nào đó.

Đó chính là, hấp thu chung tú chi khí...

Vừa hay, phong thủy bên ngoài lại có thể tụ khí, nếu Gia Cát Lượng hấp thu gần ngàn năm chung tú chi khí, mới có khả năng bổ sung một loại môi giới nào đó.

Đến lúc này, một khi có người thắp nến để tục mệnh, vậy Gia Cát Lượng có thể sống lại!

Nghĩ đến những khả năng này, Ngô Bát Nhất và mấy người kia

cũng đều nuốt nước bọt!

Muốn phản bác, nhưng lại không thể đưa ra được lý do!

Vậy thì, nếu đã không có cách nào phản bác, lời giải thích duy nhất là Trần Phong đã đúng.

Gia Cát Lượng thật sự đã dùng ngôi mộ này để tồn tại đến nay, sau khi hấp thu gần ngàn năm chung tú chi khí, mới có khả năng dựa vào Thiên Đăng Tục Mệnh để sống lại.

Nghĩ đến những điều này, mấy người có mặt đều không khỏi cảm thấy một trận sợ hãi!_ Quá khó tin rồi.

Gia Cát Võ Hầu lẽ nào thật sự là kỳ nhân... có thể tính toán những điều này từ ngàn năm trước, và có thể dùng một ngôi mộ dương trạch như vậy, để bản thân tồn tại đến tận ngày nay sao?

Nhưng, dù thế nào, họ cũng không tìm ra được bất kỳ sơ hở nào?

Lẽ nào, thật sự như Trần Phong suy đoán, Gia Cát Lượng đã lơ lửng giữa sự sống và cái chết suốt ngàn năm?

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất cũng cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nhưng lúc này, ông ta cũng hiểu rằng dù thế nào, có lẽ họ cũng không thể dò xét được tình hình thực sự.

Nếu đã vậy, cũng không cần thiết phải dò xét những điều này làm gì.

Chỉ là, nhìn đống thịt vụn trước mắt, trong lòng Ngô Bát Nhất cảm thấy có gì đó không ổn.

Nếu thật sự như lời Trần Phong nói, Gia Cát Lượng muốn dựa vào pháp thuật tục mệnh để sống lại.

Vậy thì, tại sao thi thể của ông ta chỉ tồn tại được một lúc, rồi lại

vỡ nát ngay lập tức?

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất chỉ vào đống thịt vụn trong quan tài, rồi không nhịn được nói: "Lão Trần, chuyện khác không nói, chúng ta cũng không cần phải dò xét làm gì.

Nhưng, tình hình thi thể này... lẽ nào Gia Cát Lượng tục mệnh thất bại rồi?" Nghe vậy, mấy người có mặt đều gật đầu.

Đối với câu hỏi của Ngô Bát Nhất, Trần Phong cũng cảm thấy quả thực có tình huống này.

Không còn nghi ngờ gì nữa, pháp thuật tục mệnh của Gia Cát Lượng chắc chắn đã thất bại.

Nhưng, tại sao lại thất bại chứ?

Khoan đã?

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên nhớ lại, trước khi thi thể Gia Cát Lượng vỡ nát, ông ta đã nói một câu.

"Hành thi tẩu nhục..." Lập tức, nghĩ đến câu nói đó, mắt của Trần Phong lập tức trợn to.

Đột nhiên, hắn nghĩ đến cách thức thi biến của thây khô, thông thường đều là do những thi thể đó tiếp xúc với sinh khí của người sống, mới gây ra thi biến.

Nhưng, mình có phải người sống không?

Trong phút chốc, lòng Trần Phong ngổn ngang trăm mối, hắn biết mình đã được binh thư hồi sinh, nên có lẽ không phải người sống, mà là một người chết sống.

Hơn nữa, hiện tại trong miệng hắn đã mọc ra mấy chiếc răng nanh, chứng tỏ triệu chứng thi biến đã xuất hiện trên người hắn.

Nếu đã vậy, vậy có khả năng là, vì mình không phải người sống,

nên pháp thuật tục mệnh của Gia Cát Lượng mới thất bại không?

Suy nghĩ kỹ, Trần Phong cảm thấy thật sự có khả năng này.

Nếu không, trước khi thi thể Gia Cát Lượng vỡ nát, cũng sẽ không vô duyên vô cớ nói ra câu đó.

Hành thi tẩu nhục...

Ực!

Nghĩ đến đây, Trần Phong mới nói với Ngô Bát Nhất và mấy người kia: "Mọi người còn nhớ, trước khi thi thể Gia Cát Lượng vỡ nát, ông ta đã nói câu gì không?" Nghe lời của Trần Phong, mấy người Ngô Bát Nhất lập tức sáng mắt lên.

Họ đã hiểu ý của Trần Phong...

Cả ông và Bàn Tử đều biết, Trần Phong đã trúng lời nguyền người chết sống, và triệu chứng thi biến đã xuất hiện trên người anh.

Nếu đã vậy, có phải vì nguyên nhân này, mới dẫn đến nghi thức phục sinh thất bại?

Nhưng, Trần Phong là người chết sống thì đúng rồi, nhưng anh ta không phải cũng là người sao?

Dù trong lòng Ngô Bát Nhất vô cùng nghi hoặc, nhưng cũng không tìm ra được bất kỳ lý do nào để phản bác.

Không thể xác định, là vì nguyên nhân của Trần Phong, nên pháp thuật tục mệnh mới thất bại.

Nhưng, họ cũng không tìm ra được nguyên nhân thực sự.

Nếu suy nghĩ kỹ, cách nói này là phù hợp với thực tế nhất.

Nghĩ đến những điều này, Trần Phong lập tức chuyển chủ đề: "Được rồi, chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa, tình hình cụ thể

đợi sau khi ra ngoài rồi nói sau." Nghe Trần Phong nói vậy, mấy người có mặt cũng đều gật đầu.

Quả thực, trong ngôi mộ này quá nhiều chuyện khó tin.

Nếu tiếp tục ở lại, ai cũng không chắc sẽ xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng, lúc này Trần Phong lại không chuẩn bị rời đi ngay, mà quay người lại trước quan tài.

Chương 266

“Lão Trần!” Thấy hành động của Trần Phong, mấy người Ngô Bát Nhất đều lập tức trợn tròn mắt.

Bởi vì, họ đột nhiên thấy, Trần Phong cẩn thận đi đến trước quan tài, dùng đèn pin soi xuống dưới quan sát kỹ lưỡng.

Họ không hiểu, Trần Phong đang làm gì.

Nhưng thực tế, Trần Phong chỉ muốn trước khi đi, kiểm tra lại xem có thể tìm thấy manh mối gì không.

Rốt cuộc, lần này Trần Phong tìm mộ Võ Hầu, thực chất là để tìm phương pháp có thể khiến người chết sống lại.

Bây giờ, sự thần kỳ của Gia Cát Lượng, đã khiến hắn mở rộng tầm mắt.

Đáng tiếc, cái gọi là pháp thuật Thắp Thiên Đăng Tục Mệnh, ai mà biết được chứ?

Vì vậy, Trần Phong muốn tìm kiếm lại trong quan tài, chỉ cần có thể tìm thấy chút manh mối, hắn cũng cảm thấy chuyến đi này không uổng công.

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng mang tâm thái thử một lần, cẩn thận tìm kiếm trong quan tài.

Hắn nhớ rõ, trước đó khi cạy xương hàm dưới của Gia Cát Lượng, hắn cảm thấy trong miệng Gia Cát Lượng có thứ gì đó.

Bây giờ, thi thể Gia Cát Lượng tuy đã vỡ nát, nhưng thứ đó hẳn là vẫn còn.

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng đè nén suy nghĩ trong lòng, sau đó cẩn

thận dùng đèn pin soi vào.

Sau đó, dùng tay trực tiếp bắt đầu bới đống thịt vụn trong quan tài, rồi xem xét kỹ lưỡng.

Thấy cảnh này, mấy người Ngô Bát Nhất đều bất giác nín thở.

Lúc này, trong mộ thất yên tĩnh đến quỷ dị, không ai dám làm phiền Trần Phong.

Trần Phong cũng cẩn thận bới đống thịt vụn, sau đó dùng đèn pin quan sát.

Kết quả, vừa nhìn, Trần Phong quả nhiên phát hiện trong đống thịt vụn, có một thứ gì đó phản chiếu ánh sáng.

Thế là, Trần Phong vội vàng bới đống thịt vụn ra, cẩn thận để lộ thứ đó ra.

Lúc này, chỉ thấy thứ đó là một miếng ngọc bích hình tròn...

Miếng ngọc bích này to cỡ đồng xu, tổng thể là một miếng ngọc bích hình tròn dẹt, trung tâm thì được khoét rỗng, trông trong suốt như pha lê.

Trần Phong cầm miếng ngọc bích lên, lập tức cảm thấy một cảm giác ấm áp!

Chạm vào đã thấy ấm?!

Trần Phong có kiến thức giám định đồ cổ, nên vừa tiếp xúc với cảm giác này, lập tức nhận ra miếng ngọc bích này không tầm thường.

Hơn nữa, dùng đèn pin soi vào, phát hiện miếng ngọc bích này trong suốt như pha lê, có thể khúc xạ ánh sáng.

Dưới ánh đèn pin, một miếng ngọc bích nhỏ phản xạ ra ánh sáng xanh biếc, gần như chiếu rọi cả một phạm vi một mét xung quanh.

Ực!

Nhận ra điểm này, Trần Phong lập tức nhận ra sự bất phàm của miếng ngọc bích!

Miếng ngọc bích này trong suốt như pha lê, và chất ngọc cực kỳ cao cấp, ngay cả lão khanh băng chủng cũng phải xếp sau!

Chuyện gì thế này?_ "Lão Trần!

Tìm thấy gì rồi?!" Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên nhận ra tình hình của Trần Phong, lập tức ghé sát lại.

Mấy người nhìn chằm chằm vào tay Trần Phong, cũng lập tức ngây người tại chỗ.

Đặc biệt là Bàn Tử, một đôi mắt gần như trợn tròn!

Bởi vì, chỉ cần nhìn chất liệu của miếng ngọc bích, gần như ai cũng có thể nhận ra sự bất phàm của nó.

Cũng vào lúc này, Trần Phong nuốt nước bọt mới giải thích: "Xem này, thứ này là vật cứng mà tôi sờ thấy trong miệng cái thây khô lúc trước.

Nói thật, tuy tôi cũng không biết thứ này là gì, nhưng chắc chắn không tầm thường." "Chỉ cần nhìn chất liệu, miếng ngọc bích này tuy không lớn, nhưng chất liệu của nó lại cực kỳ tốt.

Giám định chất ngọc, đầu tiên là xem độ trong, miếng ngọc bích này dùng đèn pin soi vào, gần như trong suốt toàn bộ, không có một chút tạp chất nào, có thể gọi là Phác!" Phác?

Nghe lời của Trần Phong, Bàn Tử có chút không hiểu.

Lúc này, Ngô Bát Nhất trực tiếp nói: "Phác ngọc, chỉ loại chất liệu cao cấp nhất trong phỉ thúy, cho đến nay cũng chỉ có trong văn hiến ghi lại, chưa ai từng thấy." Ực!

Nghe vậy, Bàn Tử cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Lúc này, Trần Phong cũng gật đầu, sau đó mới nói tiếp: "Ngoài ra, miếng ngọc bích này gần như chạm vào đã thấy ấm, chất liệu chắc chắn không tệ.

Miếng ngọc bích này chỉ to bằng đồng xu, nhưng mang ra ngoài bán ít nhất cũng phải mấy trăm ngàn giá trị...

đô la Mỹ!" Cái gì?!

Nghe vậy, mấy người có mặt đều lập tức trợn tròn mắt.

Đặc biệt là Bàn Tử, càng hai mắt sáng rực nói: "Mẹ kiếp, Gia Cát Lượng cũng là Võ Hầu, không thể nào đến đồ bồi táng cũng không mang theo chứ?" "Thế này, chuyến này chúng ta không lỗ!" Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu nói: "Vậy là, Lão Trần chúng ta không đi uổng công rồi.

Vậy tiếp theo, chúng ta mau chóng rời đi thôi?" Nghe Ngô Bát Nhất thúc giục, Trần Phong biết không nên ở lại lâu hơn nữa.

Đừng nói là họ, chính Trần Phong cũng cảm thấy nơi này khiến người ta có chút rùng mình.

Lập tức, Trần Phong cũng trực tiếp gật đầu, sau đó lập tức cất miếng ngọc bích đi, quay người nói: "Chuyện khác không nói nhiều, có việc gì đợi chúng ta ra ngoài rồi nói sau, bây giờ tranh thủ thời gian rời đi!" Nói xong, Trần Phong không nói hai lời, trực tiếp quay người đi về phía cầu thang, dường như một giây cũng không muốn ở lại.

Ngô Bát Nhất và mấy người kia cũng không nói nhiều, nhanh chóng đi lên cầu thang.

Sau khi rời khỏi mộ thất, mấy người quay đầu nhìn về phía lối ra.

May mắn là trước đó họ đã mở được lối ra ở giữa, thế là Trần

Phong cũng không nói nhiều, dẫn theo mấy người cẩn thận đi qua cửa đá.

Sau khi ra khỏi mật thất, bên ngoài đơn giản hơn nhiều.

Do trước đó đã đi một lần, nên lần này không lãng phí thêm chút thời gian nào.

Trên đường chỉ có một cơ quan, nên mấy người Trần Phong mất khoảng nửa giờ đồng hồ, đã quay trở lại lối ra khi tiến vào mộ đạo.

Nhìn lỗ đạo động trên tường, Trần Phong hít sâu một hơi nói: "Tranh thủ thời gian ra ngoài, ở lại lâu thêm chút nữa chúng ta cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa, sau khi ra khỏi đây, chúng ta phải đi xuyên qua Tần Lĩnh ra ngoài." Nghe lời của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mấy người kia đều biết tính nghiêm trọng của vấn đề đạo động.

Sau khi ra khỏi đây, còn có một đoạn đường dài phải đi.

Nếu không cẩn thận một chút, e rằng sẽ gặp nguy hiểm trong Tần Lĩnh.

Trong tình huống này, Trần Phong đi đầu, trực tiếp chui vào đạo động.

Lỗ đạo động này trơn hơn tưởng tượng, Trần Phong gần như phải dùng chủy thủ cắm vào vách động, mới có thể tìm được điểm tựa để leo lên.

Trong đường hầm này, gần như dùng hết sức lực toàn thân, mất khoảng nửa giờ đồng hồ mới ra khỏi cửa động.

Vừa mới bò ra khỏi cửa động, Trần Phong không nói hai lời, lập tức nắm lấy hai tay Ngô Bát Nhất kéo lên.

Dưới sự hợp sức của mấy người, cuối cùng Tuyết Lê cũng được

kéo lên.

Đợi mấy người đều ra khỏi cửa động, Trần Phong nhìn mặt trời trên cao.

Lập tức phân tích: “Bây giờ vừa đúng buổi sáng, khoảng mười giờ gì đó.

Chúng ta từ đây đi nhanh, xuyên qua rừng cây, khoảng chừng hôm nay trước hoàng hôn có thể ra ngoài.” “Đi nhanh lên, thời gian không đợi người...” Trần Phong cũng không ngờ, thời gian ra ngoài lại trùng hợp như vậy, vừa đúng buổi sáng.

Nếu đã vậy, tốt nhất là nên dùng cả một ngày để đi xuyên qua rừng cây ra ngoài.

Như vậy, mới có khả năng trước rạng sáng hôm nay đến được thành phố, sau đó mua vé trực tiếp về kinh thành!

Nghĩ vậy, mấy người cũng không lãng phí thời gian nữa, lập tức bắt đầu hành động.

May mắn là, mấy người Trần Phong trước đó đã đi qua con đường này một lần.

Chương 267

Lần này muốn ra ngoài, không phải là để tìm kiếm trong Tần Lĩnh.

Vì vậy, gần như đi một mạch, khoảng chừng chiều bốn giờ hơn, mấy người đã ra khỏi rừng cây Tần Lĩnh.

Hơn nữa, chiếc xe ba bánh mua trước đó vẫn còn.

Thế là, mấy người Trần Phong cũng không lãng phí thời gian ở lại Ngũ Trượng Nguyên, đi suốt đêm tiến về thành phố.

Lần này, mấy người Trần Phong ở thành phố tùy tiện tìm một nhà trọ ở lại một đêm.

Sáng sớm hôm sau, liền đi thẳng ra ga tàu hỏa, mua vé về kinh thành rồi rời khỏi Thiểm Tây. ...Khu vực Ngũ Trượng Nguyên cách kinh thành, nói xa cũng không xa.

Khoảng một ngày đường, mấy người Trần Phong đã về đến kinh thành.

Cùng với dòng người đông đúc, mấy người cuối cùng cũng ra khỏi ga tàu hỏa.

"Lão Trần, tiếp theo có dự định gì?" Nghe Tuyết Lê hỏi, Trần Phong cũng có chút do dự.

Rốt cuộc, vừa mới quay lại kinh thành, lúc này thật sự không chắc tiếp theo nên làm gì.

Hơn nữa, miếng ngọc bích kia cũng không thể xử lý, không biết nên làm gì.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử lại đột nhiên nói: "Đương nhiên là đi Đại Sách Lan Nhi trước, tìm một quán rượu làm một bữa thịt cừu

xiên nướng chứ!

Hai ngày không được ăn thịt cừu xiên nướng thèm chết đi được, chúng ta đi ăn một bữa trước, có chuyện gì ăn xong rồi nói."_ Nghe lời của Bàn Tử, Trần Phong nhìn đồng hồ, bây giờ vừa đúng khoảng mười giờ sáng.

Vậy cũng được...

Ăn một bữa trước, đợi nghỉ ngơi xong, buổi chiều vừa hay đến Phan Gia Viên tìm Đại Kim Nha.

Sau đó, nhờ Đại Kim Nha giám định miếng ngọc bích này.

Không sai!

Trần Phong tuy nhận ra chất liệu của ngọc bích, nhưng lại luôn cảm thấy bên trong miếng ngọc bích này, thực chất có thông tin đặc biệt.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng trực tiếp đồng ý.

Tiếp theo, dưới ánh mắt phấn khích của Bàn Tử, mấy người tìm một quán rượu làm một bữa thịt cừu xiên nướng.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị.

Trần Phong thấy mấy người đều đã nghỉ ngơi gần xong, cũng trực tiếp thanh toán rời đi.

Sau đó, bốn người trực tiếp đến Phan Gia Viên, chuẩn bị tìm Đại Kim Nha giám định.

May mắn là, Đại Kim Nha dường như không có khách.

Mấy người vừa gõ cửa, Đại Kim Nha liền hưng phấn mời mấy người vào.

Sau khi đóng cửa lại, Đại Kim Nha nhìn mấy người có chút thần

bí hỏi: “Mấy vị gia, lần này chắc thu hoạch khá khẩm nhỉ?” Nghe lời của Đại Kim Nha, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, không ai nói gì.

Bàn Tử thì trực tiếp trêu chọc: “Này Kim gia, ngài đừng lấy mấy anh em tôi ra đùa nữa, lần này đừng nói tìm được đồ, tôi suýt chết ở Tần Lĩnh đấy.” Nghe vậy, Đại Kim Nha lập tức sáng mắt lên.

Bởi vì, từ lời của Bàn Tử, ông ta nghe ra, dường như họ thật sự đã tìm thấy mộ Võ Hầu trong truyền thuyết.

Lập tức, Đại Kim Nha liền trực tiếp hạ thấp giọng nói: “Cái này ngài không thể trách tôi được, không phải là cô Tuyết Lê đề nghị sao?” Nghe vậy, Trần Phong cũng liếc nhìn Tuyết Lê.

Đúng lúc này, Đại Kim Nha liền ghé sát lại nhỏ giọng nói: “Tôi nói mấy vị... không phải đã tìm được mộ Võ Hầu rồi chứ?

Đương nhiên... quy củ trong nghề tôi hiểu, chuyện khác tôi không hỏi, tôi cũng không cần biết đã tìm thấy hay chưa... nhưng nếu có đồ mới, thì lấy ra cho anh em tôi mở mang tầm mắt với chứ?” Đại Kim Nha dường như hiểu quy củ, thấy Trần Phong không lên tiếng, cũng không hỏi tiếp.

Nghe những lời đầy ẩn ý, Trần Phong thở dài một hơi, liền trực tiếp lấy ra một miếng vải trắng từ trong ba lô.

Sau khi nhận miếng vải trắng, Đại Kim Nha cẩn thận mở ra, bên trong chính là miếng ngọc bích xanh biếc kia!

Hít!

Thấy miếng ngọc bích này, Đại Kim Nha cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Sau đó, cẩn thận lấy ra đèn pin ánh sáng mạnh chiếu lên, một luồng ánh sáng xanh lục tràn ngập cả căn phòng.

Cũng vào lúc này, Bàn Tử liền không nhịn được nói: “Kim gia, món đồ này rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền?” Nhưng lời Bàn Tử vừa dứt, Ngô Bát Nhất và Trần Phong đã lườm một cái.

Sau đó, Trần Phong mới hạ thấp giọng nói: “Món đồ này lai lịch cụ thể, ông có nhìn ra được không?” Không sai!

Trần Phong có thể nhận ra miếng ngọc này, nhưng lại luôn cảm thấy món đồ này có bí mật.

Hơn nữa, là thứ tìm thấy trong miệng Gia Cát Lượng, tất nhiên sẽ không đơn giản.

Cũng vào lúc này, Đại Kim Nha hít một hơi thật sâu, mới mở miệng nói: “Trần gia... nói thật với tôi, món đồ này rốt cuộc tìm thấy ở đâu?” Nghe vậy, Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhìn nhau.

Họ nghe ra, Đại Kim Nha dường như nhận ra món đồ này!

Đến chỗ mấu chốt, Trần Phong cũng gật đầu, sau đó trực tiếp uyển chuyển nói: “Từ trong mộ Võ Hầu...

ông đừng quan tâm tôi vào được hay không, nhưng món đồ này quả thực lấy ra từ trong mộ Võ Hầu.” Nghe vậy, Đại Kim Nha mới gật đầu, sau đó trong miệng lẩm bẩm: “Chẳng trách, vậy thì khớp rồi.” Trong phút chốc, mấy người Trần Phong đều có chút nhìn nhau ngơ ngác.

Lúc này, Đại Kim Nha đột nhiên hỏi: “Trần gia, có biết không, chất liệu của món đồ này là gì?” “Phác...

đúng không.” Nghe lời của Trần Phong, Đại Kim Nha gật đầu nói: “Không sai, Phác.

Nhưng, chất liệu Phác ngọc này, hiện tại trong nước ta chưa từng xuất hiện, ngay cả tổ mẫu lục cũng không xứng với danh hiệu này.

Cách nói Phác ngọc, cũng chỉ xuất hiện trong văn hiến, từ xưa đến nay chỉ dùng để hình dung một loại ngọc!" "Ngọc gì?!" Nghe vậy, Trần Phong lập tức có hứng thú.

Chỉ là, lời tiếp theo của Đại Kim Nha, lại khiến Trần Phong cũng nhíu mày.

"Hòa Thị Bích..." Hòa Thị Bích?!

Nghe Đại Kim Nha trả lời, bao gồm cả Trần Phong, tất cả mọi người đều lập tức trợn tròn mắt.

Sau đó, lúc này Ngô Bát Nhất đột nhiên hỏi: "Kim gia, ý của ông là, miếng Phác ngọc này xuất xứ từ trên Hòa Thị Bích?

Hoặc là, thuộc cùng một loại chất liệu với Hòa Thị Bích?" Đối với điều này, Đại Kim Nha gật đầu.

Nhưng, sau khi nghe xong lời của ông ta, Trần Phong lại lập tức lắc đầu phủ định: "Chắc không thể nào đâu?

Theo như tôi biết, Hòa Thị Bích tuy xuất hiện vào thời Hán mạt, nhưng lúc đó đã bị Tào Ngụy chiếm được.

Sau này, lưu truyền đến thời Hậu Đường, cũng đã thất truyền rồi!" "Hơn nữa, Hòa Thị Bích cũng không có lý do gì bị Gia Cát Lượng có được chứ?" Trần Phong chắc chắn, Gia Cát Lượng không thể có được Hòa Thị Bích.

Thế nhưng, sau khi nghe xong lời của hắn, Đại Kim Nha lại cười khổ nói: "Trần gia, ngài chỉ biết một, mà không biết hai à.

Hòa Thị Bích, quả thực thất truyền vào thời Hậu Đường, cũng chưa từng bị Thục Hán có được." "Nhưng, văn hiến lịch sử có ghi lại, tương truyền khi Tân triều Vương Mãng soán vị, từng hướng Hiếu Nhân Thái hậu đòi Hòa Thị Bích.

Khi đó, Hiếu Nhân Thái hậu trong cơn tức giận đã ném vỡ Hòa Thị Bích, dẫn đến Hòa Thị Bích mất một góc, sau này lại được người ta dùng vàng vá lại." "Nhưng, Hòa Thị Bích đã lưu truyền xuống, nhưng góc bị mất kia, trong lịch sử lại chưa từng có ai nhắc lại.

Nguyên nhân tôi suy đoán như vậy, là vì lịch sử có ghi lại, tương truyền vào cuối đời của Gia Cát Lượng, quả thực đã có được một miếng Phác ngọc!" "Văn hiến còn ghi lại, mộ Võ Hầu của Gia Cát Lượng được chôn cất trong trang phục giản dị, không chôn theo bất kỳ minh khí nào.

Nhưng duy nhất, khi hạ táng, tương truyền trong miệng ngậm một miếng ngọc bích.

Như vậy, miếng ngọc bích này từ đâu mà có, loại chất liệu ngọc bích này, lại có thể là gì?" Nghe suy đoán của Đại Kim Nha, mấy người Trần Phong đều rơi vào trầm tư.

Suy nghĩ kỹ lại, Trần Phong thật sự cảm thấy có khả năng này!

Quả thực, lịch sử có một đoạn ghi chép, Gia Cát Lượng từng có được một miếng ngọc bích.

Chương 268

Hơn nữa, miếng Phác ngọc này được lấy ra từ miệng Gia Cát Lượng...

Nếu vậy, mọi thứ thật sự có thể khớp.

Nếu thật sự là vậy, vậy miếng Phác ngọc này, rất có khả năng chính là góc bị ném vỡ trên Hòa Thị Bích!_ Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng cảm thấy thông suốt.

Nhưng, sau khi suy nghĩ kỹ lại, hắn lại nghi ngờ nói: "Dù có khả năng này, nhưng một góc của Hòa Thị Bích, sao lại bị Gia Cát Lượng có được?

Hơn nữa, có được rồi, không phải cũng nên dâng cho hậu chủ Lưu Thiện mới đúng sao?" Nghe lời của Trần Phong, Đại Kim Nha lại lắc đầu giải thích: "Nguồn gốc lịch sử rất phức tạp, văn hiến chúng ta xem bây giờ và những chuyện xảy ra lúc đó có mấy phần khớp được?

Cho nên, trong mộ của Gia Cát Lượng xuất hiện miếng ngọc bích này cũng không có gì đáng ngạc nhiên..." Nghe vậy, Trần Phong tuy trong lòng còn nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi ra được nữa.

Hơn nữa hắn hiểu rằng, Đại Kim Nha nhiều nhất cũng chỉ có thể giám định một số đồ cổ, thật sự muốn hiểu những chuyện kỳ lạ đã xảy ra trong lịch sử, hỏi cũng không hỏi ra được.

Cũng vào lúc này, Bàn Tử đột nhiên chen vào: "Lão Trần, nghĩ nhiều thế làm gì?

Chúng ta có được món đồ này trong tay, là kết quả tốt nhất rồi." "Đúng rồi Kim gia... món đồ này, chắc phải đáng giá cả đống tiền rồi nhỉ?

Hay là, món đồ này xem có bán được không...” Nghĩ đến đây, Bàn Tử đột nhiên hạ thấp giọng.

Nghe lời của cậu ta, Đại Kim Nha lại cười khổ lắc đầu: “Báu vật vô giá, Bàn gia ngài nói đáng giá bao nhiêu tiền?

Nói thật, món đồ này đừng nói là Kim Đại Nha tôi, e rằng cá nhân nào cũng muốn.

Ngài muốn bán, không cần phải cho người khác, tôi mua.” “Nhưng nói thật, tôi thật sự không mua nổi... không chỉ tôi, khách hàng của tôi cũng không có ai mua nổi.” Ực!

Nghe vậy, Bàn Tử lập tức phấn khích đến hai mắt sáng rực.

Thế nhưng, lúc này Trần Phong lại cất miếng ngọc bích đi, sau đó tiếp lời: “Bàn Tử, lời của Kim gia cậu cũng nghe hiểu rồi, món đồ này không thích hợp để bán.

Cho nên, Kim gia...” Nói xong, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Bàn Tử, Trần Phong quay đầu nói với Đại Kim Nha: “Món đồ này tôi tạm thời không chuẩn bị bán, cứ giữ trong tay đã.

Hôm nào đói rách, tôi lúc đó lấy cái này ra tìm ông.” Lúc này, ý trong lời của Trần Phong đã rõ, hắn không định bán.

Không sai!

Bởi vì, không chỉ thân phận của món đồ này đặc biệt, bán đi dễ bị người ta để ý.

Quan trọng nhất, Trần Phong luôn cảm thấy bên trong miếng ngọc bích này, ẩn chứa bí mật vô cùng quan trọng.

Nếu không giải được bí mật, Trần Phong cảm thấy sẽ bỏ lỡ một cơ hội.

Cũng vào lúc này, Đại Kim Nha cũng nghe ra ý trong lời của Trần

Phong.

Ông ta cũng là người trong nghề, biết lúc nào nên dừng.

Lập tức, liền cười chuyển chủ đề: "Vậy thôi... hôm nào mấy vị gia rảnh, tôi trực tiếp làm chủ mời khách.

À đúng rồi... chọn ngày không bằng gặp ngày, hay là hôm nay?" "Mấy vị cũng đã liên hệ cho tôi, tôi cũng kiếm được không ít tiền.

Hay là hôm nay, tôi bây giờ dán bảng đóng cửa, chúng ta đến Đông Trực Môn làm một bữa tiểu tràng trần!" Cái gọi là tiểu tràng trần, là một quán lòng lợn om ở kinh thành.

Món này, người thường ăn không quen, nhưng ngày xưa ngay cả hoàng gia cũng cảm thấy ngon.

Nhưng kỳ lạ là, lần này Bàn Tử lại không lên tiếng, mà chỉ buồn bực nhìn Trần Phong.

Cũng vào lúc này, Trần Phong liền cười nói: "Vậy được, chúng ta đi thôi?" Nghe Trần Phong đồng ý, Đại Kim Nha nhìn đồng hồ, phát hiện đã gần bốn giờ, thời gian không còn sớm.

Thế là, cũng không nói nhiều, dán bảng nghỉ bán, liền trực tiếp đi ra ngoài.

Đợi ra khỏi quán, Bàn Tử mới hạ thấp giọng oán giận: "Lão Trần, làm gì mà không bán vậy?" Nhưng Trần Phong không lên tiếng, lần này Ngô Bát Nhất trực tiếp nói: "Ông không nghe hiểu à?

Bàn Tử... cũng không nghĩ xem, món đồ này từ đâu ra, có thể tùy tiện bán đi được sao?".

Nghe lời của Ngô Bát Nhất, Bàn Tử mới hậm hực gật đầu.

Sau đó, Trần Phong cũng hạ thấp giọng nói: "Không sai, Lão Ngô nói đúng.

Món đồ này không thể tùy tiện bán, tôi luôn cảm thấy, món đồ này có thể ẩn chứa bí mật." "Đừng quên, chúng ta vì cái gì mới đi tìm mộ Võ Hầu.

Món đồ này lấy ra từ miệng Gia Cát Lượng, chắc chắn có bí mật." Nghe Trần Phong nói vậy, Bàn Tử mới vỡ lẽ.

Thế là, mấy người cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp đi theo Đại Kim Nha đến Đông Trực Môn.

Cái gọi là tiểu tràng trần, đó là một quán ăn trăm năm tuổi ở kinh thành.

Món lòng lợn om là do những người lao động nghèo phát minh ra, đem nội tạng lợn om trong nước dùng lâu năm.

Sau mấy chục năm biến đổi, nó đã trở thành một món ăn đại diện cho hương vị kinh thành.

Trên cơ sở đó, thêm chút bánh nướng, nước đậu và bánh quẩy, thì không gì ngon bằng.

Bữa ăn này, Đại Kim Nha đã chi đậm.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị.

Đúng lúc này, Tuyết Lê thấy Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đang uống rượu, liền trực tiếp nói nhỏ với Trần Phong: "Lão Trần, ra ngoài với tôi một lát." Nghe vậy, Trần Phong trong ánh mắt phấn khích của Bàn Tử, đi theo Tuyết Lê ra ngoài.

Vừa mới ra ngoài, Trần Phong thấy Tuyết Lê quay người lại, đột nhiên nói với hắn: "Lão Trần, ăn xong bữa này tôi phải về rồi..." "Về... về đâu?" Nghe vậy, Trần Phong có chút kinh ngạc.

Rốt cuộc mới đoàn tụ với Tuyết Lê không lâu, thật sự không ngờ cô ấy sẽ đi nhanh như vậy.

Lúc này, Tuyết Lê lại trực tiếp mở miệng nói: "Về nước ngoài... cho nên, tôi gọi anh ra là để đặc biệt từ biệt." "Nói thật, lần này chúng ta từ Tần Lĩnh về, tôi cũng đã biết chuyện của anh.

Trên người chúng ta đều có lời nguyền, nhưng tôi cảm thấy chỉ cần chúng ta nỗ lực đi tìm, nhất định sẽ tìm ra cách giải quyết.

Tôi đã đặt vé máy bay tối nay về tạp chí Địa lý Toàn cầu, tài liệu ở đó tương đối nhiều, tôi hẳn là có thể từ đó tra được một số thông tin liên quan đến chúng ta." "Vừa hay, tôi cũng phải về thăm giáo sư Trần...

đợi tôi về, lần sau quay lại tôi sẽ mang theo manh mối quan trọng hơn, chúng ta nhất định có thể giải được bí mật trên người." Tuyết Lê đã nói rồi, Trần Phong cũng hiểu ý của cô.

Lần này quay về, là để tra tìm tài liệu liên quan.

Thế nhưng, nếu không tìm thấy tài liệu tương quan, e rằng một thời gian dài sẽ không quay lại.

Nghĩ đến đây, Trần Phong không biết tại sao, trong lòng cũng có chút không nỡ.

Lập tức, liền do dự nói: "Không vào trong, cũng từ biệt Lão Ngô hai người một tiếng à?"_ Lúc này, trong lời nói của Trần Phong có ý tứ, ngữ khí có chút do dự.

Cũng không biết tại sao...

Nhưng cũng vào lúc này, Tuyết Lê lại cười khổ nói: "Không cần đâu... vào trong từ biệt cũng không nói được nhiều, giúp tôi chuyển lời là được rồi.

Lão Trần..., bảo trọng." Nói đến đây, Tuyết Lê cắn môi, một lần nữa trịnh trọng từ biệt Trần Phong.

Sau đó, hít sâu một hơi, liền quay người rời đi theo hướng ngược lại.

Trong phút chốc, Trần Phong đứng ở cửa quán hồi lâu không nói nên lời, dõi theo bóng lưng rời đi của Tuyết Lê, cho đến khi ẩn khuất trong màn đêm mới hoàn hồn.

"Ai ~" Thở dài một hơi, Trần Phong cũng không nói nhiều, thu dọn tâm tình xong, liền quay người trở vào quán.

Lúc này, Bàn Tử dường như đã có chút say, Ngô Bát Nhất thì vẫn tỉnh táo.

Chương 269

Thấy Trần Phong vào, Ngô Bát Nhất nhỏ giọng hỏi: "Đi rồi?" Trần Phong không nói, uống cạn ly rượu trắng trong chén.

Sau đó, đặt chén xuống bàn, mới thở ra một hơi rượu.

Qua một lúc, Trần Phong mới biết, trong vô thức, hắn đã có chút không nỡ xa cô nàng ngoại quốc này.

Phải biết rằng, ban đầu hắn đối với Tuyết Lê không có thiện cảm gì.

Nhưng không ngờ... thật đúng là tạo hóa trêu ngươi.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị.

Sau khi Đại Kim Nha thanh toán xong, mấy người Trần Phong và ông ta từ biệt.

Sau đó, ba gã độc thân nghênh đón ánh trăng dưới màn đêm, trở về nơi ở. ...Trên đường về, ba người Trần Phong không ai nói thêm gì.

Thế nhưng, điều Trần Phong không ngờ là, vừa về đến tiểu viện, lại thấy ở cửa một gương mặt vừa quen vừa lạ.

"Lưu huynh đệ?" Thấy người đến, Ngô Bát Nhất lập tức ngẩn ra.

Không sai!

Chỉ thấy, Lưu Kim Bảo, người đã cùng họ đi tìm mộ quý phi ở Tương Tây, lúc này đang đứng ở cửa.

Nhìn dáng vẻ, dường như đã đợi được một lúc rồi.

Cũng vào lúc này, Lưu Kim Bảo thấy mấy người Trần Phong, mới cười nghênh đón: "Trần Phong huynh đệ, tìm các anh thật không dễ dàng.

Tôi cũng đã gọi điện thoại để lại, mới được ông chủ của Phúc Lợi Xã dẫn đến đây." Sau một hồi hàn huyên, Trần Phong cũng vội vàng mở cửa, mời anh ta vào.

Đợi mấy người đều vào nhà, Trần Phong liếc nhìn Bàn Tử mắt nhắm mắt mở, liền trực tiếp nói: "Lão Ngô, đưa Bàn Tử về ngủ đi, chúng ta nói chuyện với Lưu huynh đệ." Nghe lời của Trần Phong, Ngô Bát Nhất lập tức dìu Bàn Tử về.

Lúc này, Trần Phong mới chính thức hỏi Lưu Kim Bảo: "Đúng rồi, Lưu huynh đệ lần này từ Tương Tây đến, có chuyện gì sao?" Không sai!

Trần Phong rất chắc chắn, Lưu Kim Bảo không thể vô duyên vô cớ đến kinh thành tìm họ.

Điều duy nhất có thể khiến anh ta làm vậy, chỉ có thể là chuyện trong nghề.

Nói trắng ra, chắc chắn đã phát hiện ra một ngôi mộ lớn nào đó, không thể một mình hoàn thành được.

Trần Phong cũng thật không ngờ, vừa mới từ mộ Võ Hầu về, đã có việc nhanh như vậy.

Cũng vào lúc này, Ngô Bát Nhất cũng quay lại.

Cùng lúc đó, thấy hai người đều đã nhìn ra ý đồ của mình, Lưu Kim Bảo cũng gật đầu, trịnh trọng nói: "Không sai... lần trước sau khi chia tay ở Tương Tây, lời của Trần huynh đệ, chắc vẫn chưa quên chứ?" "Thực ra, mục đích của tôi lần này, là muốn nhờ mấy anh em, cùng tôi đi tìm một ngôi mộ..." Tìm mộ?

Nghe lời của anh ta, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau.

Lạ thật...

Theo như Trần Phong biết, đạo mộ Nam phái thường chỉ hoạt động ở khu vực của họ.

Chính vì tình huống này, nên họ căn bản không cần dùng đến Phân Kim Định Huyệt và phong thủy tinh bàn.

Nam phái Tả Lĩnh có bản lĩnh nếm đất tìm mộ, dựa vào khứu giác nhạy bén, có thể tìm ra mộ táng trong một ngọn núi.

Trong tình huống này, ngay cả Trần Phong cũng tự nhận không bằng.

Tại sao lại tìm hai người họ?

Lẽ nào, ngôi mộ muốn tìm không ở Tương Tây?

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng trực tiếp hỏi: "Ngôi mộ nào?" "Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn..." Nhưng điều Trần Phong cũng không ngờ là, Lưu Kim Bảo lại trả lời như vậy?

Cũng vào lúc này, không chỉ Trần Phong, ngay cả Ngô Bát Nhất cũng lập tức trợn tròn mắt!

Bởi vì, họ đều đã nghe qua truyền thuyết về lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Tương truyền, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn nằm ở thành phố Ordos.

Thế nhưng, Trần Phong lại biết, nơi đó chẳng qua chỉ là một viện bảo tàng được xây dựng ở đời sau mà thôi.

Cái gọi là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, cũng chỉ là viện bảo tàng đó, bên trong trưng bày một số sự tích cuộc đời của Thành Cát Tư Hãn.

"Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn" thực sự lại sớm đã biến mất trong dòng sông lịch sử.

Bởi vì, các dân tộc du mục cổ đại đều có tập tục ngựa đạp liền doanh, mộ táng đều là chết đâu chôn đó, không xây dựng lăng thành, càng không san phẳng tại chỗ.

Thậm chí, văn hiến còn từng ghi lại, những người xây dựng lăng mộ Thành Cát Tư Hãn đều bị giết sạch, không để lại bất kỳ manh mối nào.

Vì vậy, cho đến nay cũng không ai có thể tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn thực sự!

Nhưng, căn cứ vào các phương tiện khoa học hiện đại, sau bao nhiêu năm khảo sát, phía quốc gia bước đầu suy đoán, vị trí lăng mộ Thành Cát Tư Hãn có thể nằm ở một vị trí nào đó trên thảo nguyên Ordos.

Nhưng, thảo nguyên Ordos chiếm diện tích đến mấy vạn héc-ta, rộng lớn đến mức bằng nửa một tỉnh nội địa.

Trên một thảo nguyên rộng lớn như vậy, muốn tìm một lăng mộ nhỏ bé của Thành Cát Tư Hãn, chẳng khác nào mò kim đáy bể!

Thậm chí, thảo nguyên Ordos bản thân nó là hoang mạc, không có bất kỳ công trình kiến trúc nào làm mốc, một màu hoang vu toàn là đồng bằng.

Trong tình huống này, ngay cả quốc gia cũng không thể tìm được vị trí lăng mộ.

Vì vậy, ngàn năm trôi qua, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn đã trở thành một bí ẩn!

Nhưng, bây giờ Lưu Kim Bảo lại nói với họ, muốn đi tìm một ngôi mộ bí ẩn như vậy?

Có thể tìm được sao?

Khoan đã... cũng không đúng?

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên nghĩ, Lưu Kim Bảo là đạo tặc của Nam phái Tả Lĩnh, muốn tìm mộ cũng nên ở khu vực Tương Tây, sao lại đột nhiên để ý đến lăng mộ Thành Cát Tư Hãn?

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng nhíu mày trực tiếp nói: "Lưu huynh đệ, không phải tôi không tin, tôi chỉ muốn hỏi...

Nam phái Tả Lĩnh, sao lại đột nhiên để ý đến lăng mộ Thành Cát Tư Hãn?

Theo như tôi biết, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn nên ở khu vực thảo nguyên Ordos, và Tương Tây không liên quan gì đến nhau cả?"_ Nghe lời của Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng lập tức hoàn hồn từ trong suy tư.

Sau đó, cũng cảnh giác hỏi: "Không sai... ngoài ra tôi cũng muốn hỏi, tại sao lại muốn đi tìm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn?

Theo như tôi biết, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn tuy được xác định ở khu vực thảo nguyên Ordos, nhưng cho đến nay cũng chưa có một phạm vi cụ thể nào đúng không?" "Thảo nguyên Ordos địa thế rộng lớn, làm sao có thể từ đó tìm ra lăng mộ được?" Nghe lời của hai người Trần Phong, Lưu Kim Bảo biết họ đã nghi ngờ mình.

Sau đó, liền lập tức thẳng thắn nói: "Tôi nói thật với hai anh, không phải tôi muốn đi tìm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Cách đây không lâu, tôi cũng đã nhận một công việc..." "Một thời gian trước, thảo nguyên Ordos xảy ra chút chuyện, nhưng đã bị phong tỏa.

Nhưng, đội khảo cổ quốc gia lại nghi ngờ có thể liên quan đến lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, nên đã nhanh chóng thành lập đội khảo cổ." "Đội khảo cổ này tập hợp và xuất phát từ khu vực Tương Tây,

vừa hay tôi cũng được phá lệ tuyển vào làm người dẫn đường.

Sau đó, mới đến kinh thành...” Nghe đến đây, Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhìn nhau.

Đối với chuyện này, họ không nghi ngờ.

Rốt cuộc Lưu Kim Bảo cũng biết thân phận của họ, nên không thể qua loa trong chuyện này được.

Ngoài ra, khi đi tìm thành cổ Tinh Tuyệt họ cũng có những trải nghiệm tương tự, nên có thể hiểu được.

Cũng vào lúc này, Lưu Kim Bảo thấy hai người đã dịu đi rất nhiều, liền nói tiếp: “Nói thật, tôi là người Nam phái Tả Lĩnh, bản thân đối với lăng mộ Thành Cát Tư Hãn không hiểu biết nhiều.

Chương 270

Đám người Tả Lĩnh chúng tôi có phương pháp nếm đất tìm mộ, tuy có thể phát huy một chút tác dụng trên thảo nguyên, nhưng xa xa không đủ để tìm ra lăng mộ Thành Cát Tư Hãn." "Ngoài ra, vị trí cụ thể của lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, theo như tôi biết, đội khảo cổ này đã nắm giữ một số manh mối vô cùng quan trọng.

Nhưng, hiện tại tôi cũng không chắc chắn có thể tìm được ngôi mộ này, nên họ đều đang giữ bí mật với tôi.

Nhưng tôi có thể chắc chắn, họ nhất định đã nắm giữ manh mối.

Chỉ cần chúng ta đi làm người dẫn đường, chắc chắn họ cũng sẽ nói những thông tin này cho chúng ta." "Còn về việc, tìm vị trí lăng mộ.

Nói thật, tôi cũng không tìm được... cho nên tôi mới tiến cử các anh cho đội khảo cổ đó.

Tôi là người Nam phái Tả Lĩnh không làm được, nhưng Bắc phái Mạc Kim và Phát Khâu lại có thủ đoạn Tầm Long Phân Kim, quan sát phong thủy định tinh bàn." "Tôi tin rằng, chỉ cần chúng ta có thể thu hẹp phạm vi của thảo nguyên Ordos, với thủ đoạn của các anh hẳn là có thể tìm ra phong thủy và tinh bàn..." Nói đến đây, Lưu Kim Bảo liền nhìn về phía mấy người Trần Phong nói: "Sự tình là như vậy... tôi đã nói hết những gì tôi biết rồi, nếu Trần huynh đệ có ý, ngày mai chúng ta đi tìm người của đội khảo cổ tìm hiểu tình hình." "Nếu không có hứng thú, thì coi như tôi chưa nói gì... còn vấn đề thù lao, do lần này quốc gia đầu tư, nên tiền có lẽ không nhiều.

Nhưng, tôi đã tranh thủ cho các anh, nếu chúng ta đồng ý đi, mỗi người ít nhất có thể được ba vạn... nhưng không phải đô la Mỹ." Sau

khi nghe xong lời của Lưu Kim Bảo, cả hai người Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều rơi vào trầm tư.

Trong phút chốc, không ai vội vàng lên tiếng...

Rốt cuộc lăng mộ Thành Cát Tư Hãn đó, có thể tìm được hay không cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Nếu không tìm được, có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Sâu trong thảo nguyên, không phải nói đi là đi được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng trực tiếp bày tỏ thái độ: "Để tôi suy nghĩ...

được hay không, sáng mai tôi sẽ cho anh câu trả lời.

Như vậy đi, dù sao phòng tôi cũng nhiều, tối nay anh cứ ở lại đây...

Lão Ngô..." "Được, tối nay tôi chen chúc với Bàn Tử một chút." Nghe lời của Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng ra hiệu cho Lưu Kim Bảo.

Tiếp đó, liền dẫn Lưu Kim Bảo đi về phía phòng.

Đợi họ rời đi, Trần Phong đứng trước cửa sổ, nhìn màn đêm đen ngoài cửa sổ suy nghĩ kỹ lưỡng.

Nói thật, đối với việc tìm kiếm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, suy nghĩ đầu tiên của Trần Phong là từ chối.

Không phải vấn đề tiền bạc nhiều hay ít, mà là mức độ nguy hiểm.

Rốt cuộc, vừa mới trải qua mộ Võ Hầu, bây giờ nghỉ ngơi một chút lại đi tìm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn trong truyền thuyết, quá mạo hiểm rồi.

Nhưng, Trần Phong không từ chối ngay, cũng có lý do của mình.

Đó là, trong tài liệu của hệ thống hắn từng xem, Thành Cát Tư Hãn từng đi tìm phương pháp trường sinh!

Người khác có thể không biết, nhưng hắn lại đã xem qua.

Văn hiến có một đoạn ghi lại, tương truyền Thành Cát Tư Hãn ban đầu nam chinh bắc chiến, xa nhất thậm chí còn mở rộng lãnh thổ đến châu Âu.

Thế nhưng, đế quốc của ông ta trong vòng vài chục năm ngắn ngủi, đã nhanh chóng sụp đổ.

Toàn bộ đế quốc Mông Nguyên, chỉ tồn tại được hai đời!

Nguyên nhân, là vì tuổi thọ của Thành Cát Tư Hãn có hạn.

Lịch sử có một đoạn ghi lại, tương truyền vào cuối đời, ông ta từng noi gương người xưa đi tìm phương pháp trường sinh.

Chỉ là, e rằng đã không thành công.

Nếu không, nhà Nguyên của Thành Cát Tư Hãn cũng sẽ không nhanh chóng diệt vong như vậy.

Nhưng, lịch sử lại ghi lại rõ ràng, Thành Cát Tư Hãn vào cuối đời vô cùng tàn bạo, hôn dung vô độ.

Cách nói này, Trần Phong cảm thấy đáng nghi!

Liệu có phải là vì, vào cuối đời, ông ta đã hao phí quốc lực để đi tìm phương pháp trường sinh không?

Nghĩ đến khả năng này, Trần Phong do dự.

Thậm chí cảm thấy, chỉ cần có một chút cơ hội, cũng nên đi thử...

"Lão Trần!" Cũng vào lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên đi ra.

Sau đó, đưa một điếu thuốc cho Trần Phong nói: "Chuyện này, ông không định đi chứ?" Trần Phong hít sâu một hơi thuốc, sau đó nhìn

Ngô Bát Nhất, đột nhiên gật đầu.

Cái gì?!

Thấy Trần Phong gật đầu, Ngô Bát Nhất càng thêm kinh ngạc.

Lúc này, Trần Phong mới giải thích: "Lưu Kim Bảo cũng là đạo mộ tặc, không thể nào bán đứng chúng ta được.

Ngoài ra, thực ra tôi biết một số chuyện khác, tương truyền Thành Cát Tư Hãn cũng đã đi tìm phương pháp trường sinh." "Tôi cảm thấy, cách nói này có khả năng... tuy không lớn, nhưng nếu văn hiến đã ghi lại, hẳn là có nguyên nhân." Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất nhíu mày nói: ", vậy ông muốn đi thử một lần?" Đối với điều này, Trần Phong ngầm thừa nhận.

Thế là, liền trực tiếp mở miệng nói: "Sáng mai, chúng ta đi theo anh ta tìm đội khảo cổ, tình hình cụ thể chúng ta phải tìm hiểu mới rõ được.

Nếu những người trong đội khảo cổ đó cũng không đáng tin, chúng ta dứt khoát không đi.

Lúc đó, ba chúng ta cùng tiến cùng lùi, để ý Bàn Tử một chút, đừng để cậu ta nói linh tinh." Một đêm không có gì để nói, trời vừa sáng.

Khi ánh nắng ban mai chiếu vào, mấy người Trần Phong đã chỉnh tề trang bị, sẵn sàng lên đường.

Đúng lúc này, Lưu Kim Bảo và Bàn Tử cũng bước ra.

"Lưu huynh đệ, tối qua tôi ngủ sớm quá, hôm nay phải tiếp đãi tử tế mới được!" Sáng nay tỉnh dậy, Bàn Tử và Lưu Kim Bảo hàn huyên một lúc.

Đặc biệt khi nghe Lưu Kim Bảo nói lần này có việc gấp, Bàn Tử

lại càng thêm phấn khích.

Cũng lúc đó, Lưu Kim Bảo đến trước mặt Trần Phong nói: "Trần huynh đệ, anh nghĩ xong chưa?" Nghe vậy, Trần Phong trực tiếp gật đầu: "Tôi có thể đồng ý, nhưng tôi có hai yêu cầu." "..." Nghe Trần Phong đồng ý, Lưu Kim Bảo mừng còn không kịp, tự nhiên sẽ không từ chối.

Lúc này, Trần Phong liền nói thẳng: "Yêu cầu của tôi rất đơn giản, tôi muốn gặp những người trong đội khảo cổ đó, biết tình hình cụ thể rồi mới quyết định.

Nếu không đáng tin, thì cho bao nhiêu tiền tôi cũng không đi...

Ngoài ra, nếu lần này tôi đồng ý đi tìm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, thù lao phải trả trước." "Nếu không tìm được, tôi không thể đi một chuyến công cốc được..." Nghe lời Trần Phong, Lưu Kim Bảo cũng gật gật đầu.

Gã nói đúng, dù sao lăng mộ Thành Cát Tư Hãn bao nhiêu năm nay không ai tìm thấy, chẳng ai dám đảm bảo chắc chắn.

Yêu cầu của Trần Phong cũng hợp tình hợp lý.

Thế là gã gật đầu: "Điều kiện thứ nhất không thành vấn đề, còn chuyện tiền bạc tôi cũng sẽ trao đổi với họ.

Tôi tin rằng sau khi thấy thủ đoạn của anh, họ sẽ không keo kiệt đâu." "Được, nếu đã vậy, chúng ta đi gặp người của đội khảo cổ đi?" Nghe vậy, Trần Phong cũng không dài dòng, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Còn Bàn Tử, lúc này lại có chút ngơ ngác.

Bởi vì tối qua Lưu Kim Bảo không nói với gã bao nhiêu.

Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất ở phía sau, nhỏ giọng kể lại tình hình

tối qua.

Nghe xong, Bàn Tử tức thì hai mắt sáng rực.

“Ý ông là... chúng ta đi thảo nguyên Nội Mông chơi một chuyến... tìm được hay không không quan trọng, vừa lên tàu là mỗi người có ba vạn tệ?” Nghe Bàn Tử nói, Ngô Bát Nhất gật đầu, lặng lẽ đáp: “Cứ vui thầm đi... lúc đó đừng làm hỏng chuyện của Lão Trần, mọi việc nghe theo cậu ấy, hiểu chưa?” “Yên tâm!

Chương 271

Miệng tôi kín lắm!" Trong lúc hai người trao đổi, cả nhóm đã lên một chiếc xe, thẳng tiến đến Vành đai 2.

Đến một tứ hợp viện, mấy người theo Lưu Kim Bảo đi vào.

Vừa vào cửa, liền thấy trong nhà có hai người đang bàn bạc...

Hai người một nam một nữ, người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, trông như một học giả già.

Người phụ nữ còn lại, trông chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi.

Nhưng không thể trông mặt mà bắt hình dong, Trần Phong không phán xét người khác qua vẻ bề ngoài.

"Đồng chí Lưu đã về rồi à?" Đúng lúc đó, ông lão thấy mấy người Trần Phong vào cửa, liền vội vàng mời họ vào.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Lưu Kim Bảo mới giới thiệu: "Xin giới thiệu, hai vị này là người phụ trách hành động lần này.

Giáo sư Vương, và cô Diệp." Nói rồi, Lưu Kim Bảo lại giới thiệu mấy người Trần Phong: "Ba vị này là bạn của tôi ở Kinh thành.

Lão Trần, Lão Ngô và Vương huynh đệ." Nói đoạn, Lưu Kim Bảo không nhịn được mà tán thưởng: "Cả ba đều có kinh nghiệm khảo cổ, đặc biệt là Trần Phong huynh đệ và Ngô huynh đệ, cực kỳ am tường về phong thủy tinh tượng!" Sau khi Lưu Kim Bảo nói xong, mấy người Trần Phong liền tự giới thiệu.

"Trần Phong..." "Ngô Bát Nhất, tôi từng phục vụ trong quân đội." "Tôi tên Vương Thắng Lợi, cứ gọi tôi là Bàn Tử được rồi." Nghe xong lời giới thiệu của mấy người Trần Phong, ông lão cũng vội vàng nói một cách phấn khích: "Đồng chí Trần Phong?

Ây dà, tôi có nghe chuyện của cậu ở Viện Nghiên cứu Khảo cổ đấy, là người tìm ra thành cổ Tinh Tuyệt phải không?

Tôi tên Vương Bác Đồng, còn đây là Diệp Mẫn, đừng xem thường cô ấy nhé.

Tuy tuổi không lớn nhưng cũng là giáo sư như tôi, đặc biệt có hiểu biết sâu sắc về văn hóa cổ đại, từng tham gia lần thăm dò thứ hai lăng mộ Tần Thủy Hoàng." Nghe giáo sư Vương giới thiệu, Trần Phong và Ngô Bát Nhất liếc nhìn nhau.

Chuyện gì thế này?

Xem ra giáo sư này quen biết mình?

Nhưng nghĩ kỹ lại, họ cũng hiểu ra.

Sau lần đi tìm thành cổ Tinh Tuyệt, họ đều đã lập hồ sơ ở các cơ quan hữu quan.

Vì vậy, việc các học giả khảo cổ này đọc được trong hồ sơ cũng không có gì lạ.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền nói thẳng: "Đâu có... lần trước tôi cũng đi cùng giáo sư Trần, đến sa mạc Tây Vực một chuyến.

Thật xấu hổ, bệnh của giáo sư Trần đến giờ vẫn chưa khỏi, đang chữa trị ở nước ngoài." Tuy Trần Phong nói khiêm tốn, nhưng giáo sư Vương lại vô cùng nhiệt tình.

Sau đó, ông càng phấn khích nói: "Nói đâu xa, cậu khiêm tốn quá rồi.

Khảo cổ mà, chắc chắn sẽ đi kèm với nguy hiểm, tin rằng ông anh giáo sư Trần cũng sẽ sớm khỏe lại.

Đối với những đóng góp về văn hóa Tây Vực được mang về, công lao đó không thể bỏ qua." "Lần này tốt rồi, có sự giúp đỡ của cậu,

việc tìm kiếm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn của chúng tôi sẽ được một nửa công sức!" Qua lời nói, Trần Phong nghe ra giáo sư Vương dường như rất đề cao mình.

Nào ngờ, lời ông vừa dứt, cô Diệp kia lại đột nhiên lên tiếng: "Giáo sư Vương nói rồi, vậy tôi cũng nói đôi lời.

Khảo cổ không phải trò đùa, tuy tôi đã xem tài liệu về các vị, nhưng nói thật tôi cũng không chắc ai có thể tìm được lăng mộ Thành Cát Tư Hãn hay không." "Vì vậy, tôi nghĩ các vị nên thể hiện trình độ chuyên môn của mình...

Nếu không, tôi cũng không thể tin tưởng rằng các vị có thể đưa chúng tôi tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn." Nghe lời Diệp Mẫn, Ngô Bát Nhất và Trần Phong liếc nhìn nhau.

Sau đó, Ngô Bát Nhất mới lên tiếng: "Nếu đã vậy, tôi xin múa rìu qua mắt thợ." "Cái gọi là phong thủy tinh tượng thực ra khá huyền ảo, tôi cũng chỉ biết sơ qua mà thôi.

Nhưng theo tôi biết, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn nằm sâu trong thảo nguyên, nơi đó thường không nhìn ra phong thủy, quan sát thổ chất cũng không thể đoán được tình hình đại khái." "Vào lúc như vậy, phải dùng đến Thiên Tinh Phong Thủy Thuật...

Vậy chúng ta hãy nói về Thiên Tinh Phong Thủy.

Về thuật Thiên Tinh, thực ra là dựa vào tinh bàn trên trời để phán đoán cát hung.

Người xưa dựa vào tinh tượng để phán đoán đại thế thiên hạ, sau khi chết cũng thường chọn vị trí có tinh tượng cực tốt để chôn cất mộ huyệt." Nghe lời Ngô Bát Nhất, hai mắt giáo sư Vương sáng lên.

Lúc này, Ngô Bát Nhất lại nói tiếp: "Trời có hai mươi tư tinh tú, đất có hai mươi tư long sa, một năm có hai mươi tư tiết khí, một ngày

có hai mươi tư giờ.

Trong la bàn và bát quái, cũng có hai mươi tư khắc độ, vậy thì dựa vào tinh tượng kết hợp với thiên can địa chi trong bát quái, có thể suy ra cát hung của tinh tượng, từ đó càng có thể suy đoán xem dưới tinh tượng đó có thích hợp để chôn cất mộ huyệt hay không." Lúc này, Ngô Bát Nhất định nói tiếp.

Nào ngờ, Trần Phong lại kéo tay anh một cái đúng lúc.

Ngô Bát Nhất cũng ý thức được, lập tức dừng lại đúng chỗ.

Đúng lúc này, hai người đang bị khơi gợi hứng thú, tức thì ngẩn ra.

Ngay sau đó, giáo sư Vương vội nói: "Đồng chí Ngô, cậu cứ nói tiếp đi chứ?" Nhưng lúc này, Trần Phong lại đột nhiên xen vào: "Những gì nên nói, anh ấy đã nói rồi.

Nhưng tôi thấy, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn nếu có khả năng ở trên thảo nguyên Ordos, thì các phương pháp thăm dò địa chất thông thường, cũng như các thủ đoạn phân biệt mộ bằng đất thông thường có lẽ không có nhiều tác dụng." "Ở nơi thật sự, trong một vùng đồng bằng rộng lớn vô tận, phải xem Thiên Tinh Phong Thủy mới có thể suy ra vị trí có thể tồn tại của lăng mộ.

Tôi nghĩ, giáo sư Vương tìm tôi, hẳn là vì nguyên nhân này?" Nghe lời Trần Phong, gã cũng ngẩn ra.

Đúng vậy, Trần Phong liếc mắt một cái đã nhìn ra ý đồ của gã.

Hơn nữa, nghe ý trong lời Trần Phong, dường như cũng có cảm giác muốn bày tỏ thái độ.

Đến chỗ mấu chốt, Diệp Mẫn không nhịn được nói: "Bản lĩnh của hai vị tôi đã thấy rồi, tin rằng có thể dẫn dắt chúng tôi tìm được lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Nhưng không biết, mấy vị có vấn đề gì không?" Lúc này, câu trả lời của Trần Phong và Ngô Bát Nhất rõ ràng đã cho cô ta biết bản lĩnh của họ.

Lúc này, Trần Phong thấy cô ta cũng hiểu ý mình.

Thế là anh cũng hỏi thẳng: "Chuyện của tôi các vị đều đã biết, nhưng tôi cũng muốn biết thêm.

Theo tôi biết, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn không có thành lăng, không có mộ táng.

Cho đến nay, lăng mộ đó đã trở thành một truyền thuyết, quốc gia tuy xác định ở thảo nguyên Ordos, nhưng thảo nguyên đó quá rộng lớn.

Nếu muốn tìm kiếm, không khác gì mò kim đáy bể..." "Tôi muốn hỏi, hai vị có cách nào, hoặc có manh mối nào, có thể xác định được phạm vi của lăng mộ Thành Cát Tư Hãn không?" Trần Phong dám chắc rằng, hai người này chắc chắn đã nắm được manh mối cực kỳ quan trọng.

Nếu không, thảo nguyên Ordos lớn như vậy, sao dám mạo hiểm vào tìm mộ.

Nếu đã quyết định lập đội, tất nhiên phải nắm trước những chuyện này.

Việc họ có chịu tiết lộ manh mối hay không chính là căn cứ để Trần Phong quyết định có đồng ý hay không.

Cũng vào lúc này, nghe xong ý của Trần Phong, giáo sư Vương cũng thở dài nói: "Đồng chí Trần Phong nói không sai, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn trong lịch sử có nhiều lời đồn, không ai biết cụ thể được chôn cất ở đâu.

Theo ghi chép trong văn hiến, Thành Cát Tư Hãn thống lĩnh các

dân tộc du mục phương Bắc, cũng tuân theo quy tắc mộ táng 'mã đạp liên doanh'." "Vì vậy, lăng mộ được chôn cất trực tiếp tại một nơi được chọn ở Ordos, không xây dựng thành lăng mộ chỉ.

Ghi chép duy nhất trong văn hiến là, lúc đó đã sử dụng một phương pháp khá tàn nhẫn, tại nơi chôn cất mộ, người ta dắt đến hai con lạc đà, một mẹ một con.

Sau đó, trước mặt lạc đà mẹ, họ giết lạc đà con ngay trên mộ.

Như vậy, mỗi năm nếu muốn tế bái thì dắt lạc đà mẹ đến.

Khi đó, nơi lạc đà mẹ quỳ xuống khóc rống, chính là vị trí lăng mộ." "Nhưng, ngàn năm đã trôi qua, triều đại thay đổi, nhật nguyệt biến thiên, con lạc đà đó sớm đã không biết đi đâu rồi.

Vì vậy, bao nhiêu năm nay, cũng không ai có thể tìm thấy mộ chỉ thật sự." "Dừng lại..." Lúc này, giáo sư Vương đang nói.

Nào ngờ, Trần Phong lại đột nhiên xua tay ngắt lời: "Giáo sư Vương... tôi biết những gì ông nói, rốt cuộc ông đã nắm được manh mối gì.

Xin đừng lấp liếm như vậy, nếu cứ mãi vòng vo không chịu nói, vậy xin lỗi tôi không thể giúp được." "Dù sao tìm lăng mộ không phải chuyện nhỏ, nếu ngay cả một chút tin tưởng cũng không cho tôi, vậy tôi cũng chẳng thèm vì ba vạn tệ mà lên thảo nguyên nộp mạng." Nói đoạn, Trần Phong ra hiệu cho mấy người Ngô Bát Nhất.

Nghe lời anh, mấy người cũng đứng dậy, chuẩn bị rời đi nếu không hợp ý.

Lúc này, Lưu Kim Bảo cũng thuận thế nói: "Giáo sư Vương, ông cứ nói đi... nếu không, chuyện nguy hiểm như vậy, tôi đoán chẳng ai chịu đi đâu." Lúc này, thấy thái độ kiên quyết của mấy người Trần Phong, giáo sư Vương và cô gái kia cũng thở dài.

Sau đó, ông mới lên tiếng: “Chuyện là thế này... một tháng trước, trên thảo nguyên Ordos đột nhiên xuất hiện một mạch nước ngầm, thực ra không phải, dưới thảo nguyên có sông ngầm.

Chúng tôi nghĩ, hẳn là một con sông ngầm nào đó trào lên, khiến cho dòng sông lộ ra.” “Nhưng, vì sự xuất hiện của con sông ngầm này, gần thảo nguyên lại phát hiện ra một ít cát vàng.

Chương 272

Chính vì tình hình này, cơ quan địa phương đã đến thăm dò, tạm thời xác định nơi đó là mỏ vàng." "Thế nhưng, chất lượng cát vàng khai thác từ mỏ vàng đó lại rất cao, không giống như mỏ vàng bình thường.

Hơn nữa, lượng cát vàng khai thác được không nhiều, nhưng lại có thể khai thác được ở mọi nơi dọc theo con sông ngầm.

Vì vậy..." Nói đến đây, giáo sư Trần lại ngập ngừng.

Ngay sau đó, Trần Phong lại đột nhiên xen vào: "Vì vậy, Viện Nghiên cứu Khảo cổ cho rằng, con sông ngầm đó có thể nối liền với lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, vô tình đã cuốn trôi vàng đã phong hóa trong lăng mộ ra ngoài?" "Đúng không?" Nghe lời Trần Phong, mấy người có mặt đều im lặng.

Lúc này, giáo sư Vương cũng gật đầu thừa nhận: "Không sai, vì vậy chúng tôi nhất trí cho rằng, chỉ cần đi dọc theo dòng sông ngầm, lần theo những hạt cát vàng đó, thì có khả năng tiến vào phạm vi lăng mộ Thành Cát Tư Hãn." "Chỉ là, khoảng cách mà con sông ngầm đó trải dài cũng rất xa, sau khi đến cuối cùng, địa thế cũng rất rộng lớn.

Vì vậy, chúng tôi cho rằng trong khu vực địa thế rộng lớn như vậy, chỉ có người hiểu Thiên Tinh Phong Thủy Thuật mới có khả năng giúp chúng tôi được." Nói đến đây, giáo sư Vương cũng bất đắc dĩ thở dài.

Lúc này, cô Diệp kia cũng gật đầu nói: "Vì vậy, xin anh Trần Phong hãy giúp chúng tôi... vì khảo cổ quốc gia, làm một chút cống hiến." Nghe xong những lời này, mấy người Trần Phong không ngồi xuống.

Nhưng, điều đó không có nghĩa là Trần Phong không đồng ý, vì trong lòng anh đang trầm tư.

Đúng vậy!

Vừa rồi nghe nói, trên thảo nguyên Ordos xuất hiện mỏ vàng?

Điều đó là không thể... bởi vì, bất kỳ mỏ kim loại hiếm nào, thường xuất hiện ở lưu vực sông Trường Giang và Hoàng Hà.

Thảo nguyên Ordos nằm ở vùng đồng bằng lớn, không có núi non khoáng thạch, căn bản không thể xuất hiện mỏ vàng.

Nhưng, nơi đó lại có tin đồn có mỏ vàng, thật kỳ lạ?

Trừ khi, suy đoán của giáo sư Vương là thật!

Con sông ngầm đó thật sự chảy qua lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, sau đó lại mang vàng đã bị phong hóa sớm trong mộ táng ra ngoài.

Nếu như vậy, thật sự đáng để thử một lần.

Bởi vì, nếu lúc đó là thật, thì có thể thu hẹp đáng kể vị trí có thể tồn tại của mộ táng.

Sau đó, lại lợi dụng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật để đo lường phương hướng cụ thể của mộ táng.

Như vậy, thật sự có mấy phần khả năng, khiến họ tìm thấy ngôi mộ cổ đã ẩn mình ngàn năm đó!

Cũng vào lúc này, giáo sư Vương thấy mấy người Trần Phong mãi không lên tiếng.

Ngay sau đó, ông không nhịn được hỏi: “Đồng chí Trần Phong, những gì nên nói tôi đều đã nói rồi...

ý cậu thế nào?” Lúc này, nghe ông nhắc nhở, Trần Phong cũng tỉnh lại từ trạng thái suy tư.

Sau đó, sau khi liếc nhìn Ngô Bát Nhất, anh liền gật đầu nói: "Chuyện này tôi đồng ý, thời gian cụ thể chúng ta sẽ định sau.

Chỉ là, tôi có một yêu cầu..." "Cứ nói, không sao!" Nghe Trần Phong đồng ý, giáo sư Vương mừng còn không kịp.

Lúc này, Lưu Kim Bảo cũng thuận thế nói: "Thế này nhé giáo sư Vương, vì lần này chúng tôi cũng không chắc, có thể tìm được lăng mộ Thành Cát Tư Hãn hay không.

Vì vậy, làm người dẫn đường thì được, nhưng chuyện tiền bạc phải nói rõ trước." "Mỗi người ba vạn tệ, trả trước khi xuất phát... nếu không, chúng tôi không thể đi một chuyến công cốc được." Nghe lời Lưu Kim Bảo, giáo sư Vương liếc nhìn nhau, gật gật đầu nói: "Được, chuyện này tối nay tôi sẽ báo cáo lên trên.

Chỉ cần được duyệt, trước ngày mai sẽ mang đến cho các vị." Dù sao yêu cầu của Trần Phong cũng hợp lý, giáo sư Vương cũng không thể phản bác.

Còn về vấn đề an toàn...

Trần Phong đã có hồ sơ ở các cơ quan hữu quan, nên họ cũng không sợ mấy người Trần Phong bỏ đi giữa chừng.

Sau đó, Diệp Mẫn liền nói thẳng: "Nếu đã vậy, các đồng chí về chuẩn bị đi.

Chiều mai chúng ta xuất phát, để lại số chứng minh thư, lát nữa tôi đi mua vé cho mọi người." Nghe vậy, Trần Phong gật gật đầu, để lại thông tin.

Tiếp theo, mấy người Trần Phong cũng không ở lại lâu, trực tiếp rời khỏi tứ hợp viện, chuẩn bị làm một số việc trước khi xuất phát.

"Lão Trần... ngon thật đấy!

Lần này lại kiếm được mười vạn tệ rồi!" Vừa ra ngoài, Bàn Tử không nhịn được phấn khích.

Nào ngờ, Ngô Bát Nhất lại trực tiếp mắng: "Được rồi, đừng nói nhảm nữa.

Lần này đi thảo nguyên hung hiểm dị thường, e rằng không dễ dàng hơn lần chúng ta đến sa mạc đen đâu.

Lão Trần, cậu có dự tính gì không?" Lúc này, nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong cũng lắc đầu nói: "Không có cách nào, phó mặc cho số phận thôi.

Nói thật, chúng ta đều biết rất ít về lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, chỉ biết mộ táng có khả năng ở gần sông ngầm dưới thảo nguyên Ordos." "Vì vậy, trước khi đi chúng ta nên chuẩn bị đầy đủ...

Bắc Địa Huyền Châu của tôi dùng hết rồi, chúng ta phải mua thêm đuốc, nhiên liệu và mặt nạ phòng độc." "Thế này, chúng ta phân công... lát nữa Bàn Tử và Lão Ngô đến cửa hàng bảo hộ lao động, mua đủ những thứ cần thiết.

Còn Lưu huynh đệ, chúng ta đến Phan Gia Viên một chuyến, tôi có chút việc cần xử lý." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất tuy cũng ngạc nhiên vì sao lại đến Phan Gia Viên, nhưng biết Trần Phong có dự tính, nên cũng không hỏi.

Thế là, sau khi bốn người phân công rõ ràng, liền trực tiếp bắt đầu hành động.

Khoảng năm giờ chiều, mấy người Trần Phong tập hợp ở Đại Sách Lan.

Lần này, Ngô Bát Nhất không chỉ mua đuốc và nhiên liệu, mà mặt nạ phòng độc và dây thừng cũng đầy đủ.

Không chỉ vậy, họ còn đến một cơ quan hữu quan, lĩnh về một

món đồ.

Nói đoạn, Bàn Tử mở một túi giấy ra nói: "Lão Trần, đồ về rồi cầm lấy... bên trong có sáu viên đạn!" Trần Phong cúi đầu nhìn, phát hiện đó là khẩu súng lục mà Shirley để lại lần trước!

Món đồ này, lần trước bị giữ lại ở đồn cảnh sát.

Không ngờ, lần này Bàn Tử và Ngô Bát Nhất lại dùng chuyện khảo cổ để lĩnh khẩu súng ra.

Nhưng cũng hợp lý, có giấy chứng nhận của quốc gia, món đồ này có thể mang ra ngoài.

Hơn nữa, đi thảo nguyên chưa biết sẽ gặp phải chuyện gì, có khẩu súng cũng có thể đảm bảo an toàn.

Sau đó, Ngô Bát Nhất lại hỏi: "Lão Trần, chiều nay cậu đến Phan Gia Viên làm gì?" Đối với điều này, Trần Phong lắc đầu, lấy ra một cái bọc từ trong túi ném cho Ngô Bát Nhất, miệng thở dài nói: "Hy vọng không dùng đến món đồ này." Ngô Bát Nhất mở bọc ra xem, đồng tử của anh cũng tức thì co lại.

Đúng vậy, Trần Phong có thể mua được thứ gì chứ?

Tiếp theo, mấy người nghỉ ngơi đêm cuối cùng.

Sau khi ăn một bữa no nê ở Đại Sách Lan, ngày hôm sau mấy người thẳng tiến đến ga tàu Kinh thành, chuẩn bị đến thảo nguyên Ordos.

Thảo nguyên Ordos nằm ở ngoại ô, nơi đây càng là khu vực xa xôi hẻo lánh nhất của khu vực Nội Mông.

Đi dọc theo thảo nguyên về phía trước, khoảng một ngày là có thể đến Ngoại Mông.

Vì vậy, mấy người Trần Phong mất khoảng bốn ngày mới từ Kinh

thành đến thành phố Ordos.

Sáng sớm.

Mấy người Trần Phong bước ra từ sân bay, khác với Kinh thành, Nội Mông đất rộng người thưa, mấy người Trần Phong gần như không gặp nhiều du khách.

Đối với điều này, Trần Phong cũng vui vẻ, ngay sau đó liền thuê một chiếc xe thẳng đến cơ quan hữu quan địa phương.

Chuyện phát hiện mỏ vàng ở thảo nguyên Ordos đã được liệt vào hồ sơ, vì vậy Trần Phong phải xin phép cơ quan hữu quan mới có thể đưa đội khảo cổ vào thảo nguyên.

Tương tự, cũng cần tìm một người dẫn đường ở địa phương, đưa họ đến nơi gần nhất phát hiện ra mỏ vàng.

May mắn là, do lần này Trần Phong có công văn từ Kinh thành mang theo, nên cảnh sát địa phương không làm khó.

Khoảng giờ chiều, nhóm người Trần Phong đã đến gần thảo nguyên...

Chương 273

"Hù ~" Hít một hơi thật sâu, Trần Phong cảm thấy một trận sảng khoái.

Tạm biệt sự ồn ào của thành phố, vùng thảo nguyên rộng lớn này thật khiến người ta cảm thấy lòng dạ thảnh thơi.

Ngay sau đó, Trần Phong liền nhìn về phía trước.

Nơi này thật kỳ diệu... phía sau là thôn làng ngoại ô Nội Mông.

Qua một con đường quốc lộ, phía trước là rìa ngoài cùng của thảo nguyên, một vùng bán sa mạc, đi dọc theo đó về phía trước, sẽ nhanh chóng đi sâu vào thảo nguyên.

Cũng vào lúc này, Diệp Mẫn đột nhiên tiến lên nói: "Đồng chí Trần Phong, anh có ý kiến hay nào không, có thể giúp chúng ta tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn nhanh nhất?" Nghe lời cô ta, trong lòng Trần Phong cảm thấy có chút buồn cười.

Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn không biết ở đâu, thảo nguyên này lại rộng lớn vô cùng.

Nếu tìm được, gần như là mò kim đáy bể.

Nhưng, cô gái này vừa đến thảo nguyên đã muốn tìm lăng mộ?

Xem ra, đầu óc của những trí thức này quả thực đọc sách đến ngốc rồi.

Tuy nhiên, Trần Phong cũng trực tiếp phân tích: "Tạm thời không có cách nào, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn nằm sâu trong thảo nguyên Ordos, bây giờ đi tìm gần như là mò kim đáy bể.

Vì vậy, tôi nghĩ việc cấp bách nhất của chúng ta, nên là đến nơi

phát hiện cát vàng trước, sau đó lại đi theo mạch nước ngầm một mạch về phía trước." "Khi mạch nước ngầm biến mất, có lẽ cũng đã đến phạm vi của lăng mộ rồi.

Hoặc, trên đường đi theo mạch nước ngầm, có thể lăng mộ sẽ xuất hiện.

Khi đó nếu tinh tượng phong thủy có thể thay đổi, hẳn sẽ cho tôi gợi ý.

Nhưng nếu không có gợi ý... giáo sư Diệp, chúng ta tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý." Nói đến đây, ý của Trần Phong đã rõ ràng.

Đơn giản mà nói, là phải dựa vào mỏ vàng và mạch nước ngầm để thu hẹp khu vực có thể tồn tại lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Khi đó, thật sự phải dựa vào vận may.

Có khả năng, trên đường đến lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, tinh tượng cũng sẽ không xuất hiện biến hóa.

Nếu thật sự như vậy, e rằng vĩnh viễn cũng không thể tìm thấy lăng mộ đó.

Chính vì vậy, Trần Phong mới nói tốt nhất nên có chút chuẩn bị tâm lý.

Nghe xong những lời này, Diệp Mẫn cũng im lặng.

Sau đó, Ngô Bát Nhất tiến lên nói: "Được rồi, giáo sư Vương, giáo sư Diệp, thời gian không chờ đợi ai, chúng ta mau chóng vào thảo nguyên thôi." "Anh hướng dẫn..." Nói đoạn, Ngô Bát Nhất nhìn về phía người dẫn đường đã tìm được.

Người dẫn đường này là người địa phương, dân tộc Mông Cổ.

Thấy cuộc đối thoại của mấy người Ngô Bát Nhất, anh ta cũng biết thời gian không chờ đợi ai.

Ngay sau đó, liền nói thẳng: “Ai... yên tâm đi, cảnh sát đều đã dặn dò tôi rồi, tôi sẽ đưa các vị đến nơi phát hiện mỏ vàng.

Nhưng nói trước, nơi đó đã bị kéo dây cảnh giới giới nghiêm rồi, đến đó rồi muốn đi tiếp, phải dựa vào các vị đi lo lót quan hệ đấy.” “Mỏ vàng đó ở sâu trong thảo nguyên, khoảng cách không gần đâu.

Chúng ta mau đi thôi, ước chừng trước khi trời tối có thể đến.” Nghe lời người dẫn đường, cả nhóm cũng không lãng phí thời gian nữa, lập tức lên xe mô tô tiến vào thảo nguyên.

Đúng vậy!

Do hành động lần này được chính quyền tài trợ, nên Diệp Mẫn cũng ra tay hào phóng.

Thảo nguyên không giống sa mạc, địa hình ở đây tuy không khó đi như vậy, nhưng địa thế quá rộng lớn.

Hơn nữa, ban ngày trên thảo nguyên thực ra cũng rất nóng nực, nếu không có phương tiện giao thông, sức người gần như không thể vượt qua thảo nguyên.

Thế là, vừa xuống máy bay không lâu, cô đã thuê của người địa phương mấy chiếc mô tô địa hình.

Cũng may là Trần Phong đều đã phục vụ trong quân đội, nên cũng không lãng phí thời gian.

Lái xe mô tô lên thảo nguyên xong, liền lập tức theo hướng chỉ dẫn của người dẫn đường, đi sâu vào thảo nguyên.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Cùng với việc Trần Phong không ngừng đi về phía trước, lối ra thảo nguyên phía sau đã biến mất.

Cỏ dại dưới chân cũng ngày càng cao, rõ ràng đã vượt qua phạm vi

của vùng bán sa mạc.

Nhẩm tính thời gian, Trần Phong lại tính toán hành trình trong lòng.

Thế là, anh không nhịn được hỏi người dẫn đường: "Anh trai... chúng ta đã đi được hơn hai tiếng rồi, khoảng ba mươi cây số chắc chắn có, còn bao lâu nữa mới đến khu vực mỏ vàng?" Trong lòng Trần Phong có chút lo lắng.

Bởi vì, trên thảo nguyên thực ra cũng không an toàn.

Ngoài tia cực tím nóng bỏng ban ngày, còn có mối đe dọa ban đêm!

Đêm trên thảo nguyên, có bầy sói đó!

Trong tay không có mấy vũ khí, nếu gặp phải bầy sói, mức độ nguy hiểm không kém lần ở Tần Lĩnh.

Hơn nữa, bây giờ nhìn mặt trời trên đỉnh đầu dần dần nghiêng về phía tây, ước chừng hơn một tiếng nữa là trời tối rồi.

Cũng vào lúc này, người kia dường như cũng hiểu ý của Trần Phong, ngay sau đó liền nhìn về phía xa phân tích: "Khoảng một tiếng rưỡi đường nữa, đi tiếp về phía trước chắc sẽ sớm thấy dây cảnh giới của cơ quan hữu quan thôi." "Mau đi thôi, phương hướng tôi cung cấp tuyệt đối không sai!" Nghe anh ta khẳng định như vậy, Trần Phong cũng tạm thời gác lại tâm tư.

Ngay sau đó, càng tăng tốc, một mạch tiến về phía sâu trong thảo nguyên.

"Lão Ngô... người dẫn đường không lừa chúng ta chứ, tôi cũng nhìn nửa ngày rồi, không cảm thấy xung quanh có thay đổi gì cả?" Đang lúc này, Bàn Tử ngồi trên xe của Ngô Bát Nhất, đột nhiên không nhịn được hỏi.

Nghe lời gã, Ngô Bát Nhất liền mắng: “Biết cái rắm, dân du mục đấy hiểu không?” “Tôi...” Nghe vậy, Bàn Tử có chút cạn lời.

Lúc này, Ngô Bát Nhất mới phân tích: “Trong mắt chúng ta, xung quanh quả thực không có thay đổi.

Nhưng, trong mắt những người địa phương này, từng cành cây ngọn cỏ xung quanh đều đã ghi vào mắt họ.

Đừng quên An Lực Mãn đã dẫn chúng ta tìm Từ Sơn.” Nói đoạn, Ngô Bát Nhất tăng tốc đuổi kịp xe của Trần Phong.

Sau đó, cả nhóm càng không ngừng nghỉ, cố gắng đến được phạm vi dây cảnh giới trước khi trời tối.

Cùng với thời gian trôi qua từng chút một, trong lòng Trần Phong ngày càng sốt ruột.

Nhìn mặt trời trên trời, phát hiện mặt trời chỉ còn cách đường chân trời một chút.

Thời gian trên đồng hồ quả quýt cũng là bốn giờ rưỡi chiều.

Xem ra, ráng mây đỏ sắp xuất hiện rồi.

Nếu không thể tìm thấy phạm vi mỏ vàng trước khi trời tối, e rằng phải mò mẫm trong đêm mà đi.

Nhưng đúng lúc này...

“Mau nhìn phía trước!

Chúng ta đến rồi!” Đang lúc này, người dẫn đường vẫn im lặng, đột nhiên kinh ngạc hô lên.

Nghe tiếng anh ta, mấy người Trần Phong vội vàng theo hướng chỉ dẫn nhìn về phía trước.

Quả nhiên!

Nhìn một cái không sao, Trần Phong quả thực thấy, trên đường chân trời phía trước, dần dần xuất hiện một số lều bạt.

Hơn nữa, xung quanh những lều bạt đó, có một số nhân viên đang kiểm tra.

Chương 274

Nhìn đến đây, mấy người Trần Phong tức thì thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, không cần phải mò mẫm trong đêm mà đi rồi.

Thế là, mấy người không lãng phí thời gian, lập tức tăng tốc tiến về phía trước.

Với tốc độ này, khoảng mười mấy phút sau, đã đến gần những lều bạt đó.

Quả nhiên là lều bạt, không phải lều Mông Cổ.

Hơn nữa, sau khi mấy người Trần Phong xuống xe nhìn, phát hiện gần đó đã dùng dây cảnh giới kéo lên một khu vực rộng lớn.

Trông có vẻ, phạm vi mấy trăm mét xung quanh đều đã bị canh giữ.

Nếu không có gì bất ngờ, đây hẳn là nơi phát hiện ra cát vàng.

"Này!

Ai đó!" Cũng chính vào lúc này, đột nhiên có nhân viên đến hỏi.

Thấy người đến, giáo sư Vương vội vàng tiến lên đáp lời: "Đồng chí, đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm.

Chúng tôi là đội khảo cổ, nhận lệnh của cấp trên, đến đây tìm di tích thành cổ.

Tình cờ, chúng tôi muốn lấy dòng sông và cát vàng này làm địa tiêu, nên đến đây." "Anh xem, giấy tờ của chúng tôi đây..." Nói đoạn, giáo sư Vương vội vàng lấy ra chứng nhận và văn kiện của đội khảo cổ.

Các nhân viên cảnh vụ phụ trách thăm dò và cảnh giới xem xong

chứng nhận, mới chợt hiểu ra.

"Nguyên lai là vậy... vậy xin hỏi, có gì cần giúp đỡ không?" Bây giờ đang là những năm tám mươi, các nơi đều hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia.

Biết những người Trần Phong này đến từ Kinh thành, người ở đây tự nhiên sẽ không làm khó.

Cũng vào lúc này, Diệp Mẫn cũng đi đến nói: "Đồng chí, giúp đỡ thì không cần đâu.

Chúng tôi đã mang theo thiết bị và nhân viên, có thể tự kiểm tra được.

Chỉ là, tối nay có thể sẽ làm phiền..." Nghe lời Diệp Mẫn, người phụ trách vội vàng nói: "Nói đâu xa, có thể giúp đỡ các đồng chí từ Kinh thành cũng là vinh hạnh của tôi, cứ tự nhiên kiểm tra." Nói đoạn, người phụ trách để cho những người xung quanh phụ trách thăm dò tiếp tục công việc, không ai làm phiền Trần Phong nữa.

Tiếp theo, Diệp Mẫn và giáo sư Vương cũng đến trước mặt mấy người Trần Phong.

Sau đó, mới hỏi: "Đồng chí Trần Phong, anh xem, gần đây có nơi nào đặc biệt không?

Tìm xem, có manh mối gì không..." Diệp Mẫn là giáo sư khảo cổ, nhưng về mặt quan sát phong thủy lại không biết gì.

Lúc này, Trần Phong và Ngô Bát Nhất liếc nhìn nhau, nhưng cũng lắc đầu.

Gần đây không có bất kỳ phong thủy nào, tinh tượng trên trời cũng không thấy có biến hóa.

Vậy thì, thứ duy nhất có thể bắt đầu, là đất đai nước non gần

đây... và cát vàng.

Nói rồi, Trần Phong nắm một nắm đất trên mặt đất, sau đó đưa lên mũi ngửi ngửi.

Sau đó, lại đưa cho Lưu Kim Bảo, người sau ngửi ngửi xong, cũng lắc đầu.

Quả nhiên!

Hai người đều có thủ đoạn phân biệt mộ bằng đất, nhưng từ đất đai ở đây, lại hoàn toàn không ngửi ra được mùi đất mộ.

Chứng tỏ, nơi này căn bản không phải là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, hoặc là cách lăng mộ quá xa.

Vậy thì, thứ duy nhất có thể bắt đầu, là chất liệu của cát vàng rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền nói thẳng: "Đồng chí, tôi có một yêu cầu không biết có được không.

Có thể nào, lấy một ít cát vàng đã thu thập, cho tôi kiểm tra không?" "Được." Nhanh chóng, người phụ trách kia cầm một cái túi nhỏ đến.

Trần Phong mở ra xem, chỉ thấy bên trong quả nhiên là một nắm đồ vật vàng óng ánh.

Cát vàng?

Nhìn đến đây, Trần Phong cẩn thận dùng tay nắm một nắm nhỏ, sau đó cẩn thận quan sát.

Nhưng kỳ lạ là, cát vàng dường như không giống với những gì Trần Phong biết, hạt cát vàng khá lớn, chất liệu cũng khá mềm.

Trần Phong nắm một hạt to bằng hạt đậu xanh, đặt trên móng tay dùng sức bấm một cái, phát hiện hạt đó trực tiếp bị bấm ra vết hằn.

Không đúng... không phải cát vàng!

Là vàng đã qua tinh luyện!

Nhìn kỹ, Trần Phong phát hiện những hạt vàng này, thật sự là vàng mười.

Ý thức được điểm này, Trần Phong cũng đột nhiên lắc đầu với mấy người nói: "Đây không phải cát vàng... là vàng!" Vàng?!

Nghe lời Trần Phong, Diệp Mẫn đột nhiên vội vàng tiến lên, cầm lấy cát vàng trong tay Trần Phong quan sát.

Mấy giây sau, cô cũng nghiêm túc gật gật đầu.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên hỏi: "Ý là sao?

Cát vàng và vàng có gì khác nhau?" Nghe lời gã, lúc này Ngô Bát Nhất tiến lên nói: "Sự khác biệt giữa cát vàng và vàng, một là mỏ vàng tự nhiên chưa qua tinh luyện, còn lại là vàng đã qua tinh luyện thủ công..." Nghe vậy, Trần Phong cũng gật gật đầu nói: "Không sai!

Nhưng kỳ lạ là, bất kỳ mỏ vàng nào cũng nên là cát vàng mới đúng, cái gọi là cát vàng là vàng sa tự nhiên chưa qua tinh luyện.

Nhưng bất kỳ mỏ vàng nào, cũng không thể xuất hiện vàng có độ tinh khiết cao như vậy, vàng sa khoáng tự nhiên cũng không tinh khiết đến thế!" "Trước đây tôi đã thấy kỳ lạ, thảo nguyên là vùng đồng bằng lớn, không có núi đá, căn bản không thể xuất hiện mỏ vàng.

Bây giờ xem ra, cái gọi là mỏ vàng này căn bản không phải tự nhiên, hẳn là bị nước cuốn ra từ một nơi nào đó..." Nghe xong Trần Phong nói, mấy người có mặt đều rơi vào trầm tư.

Sau đó, khoảng mười mấy giây, Bàn Tử đột nhiên kinh ngạc hô lên: "Ý ông là... những hạt vàng này căn bản không phải từ mỏ vàng?" Đối với điều này, Trần Phong gật gật đầu, khẳng định: "Đúng, nơi

này căn bản không thể xuất hiện mỏ vàng.

Hơn nữa, cái gọi là cát vàng, thực tế lại là vàng đã qua tinh luyện thủ công." "Vậy thì, nơi này có thể xuất hiện những hạt vàng này, chỉ có thể có một nguyên nhân?" Nghe vậy, những người có mặt đều hiểu ra.

Trần Phong nói rất thông suốt, những hạt vàng đó căn bản không phải từ mỏ vàng, mà là từ một ngôi mộ lớn nào đó!

Dù sao, chỉ có những mộ táng chôn sâu dưới đất, mới có khả năng xuất hiện loại vàng này.

Quan trọng hơn, mộ táng duy nhất có khả năng tồn tại gần thảo nguyên, có lẽ chỉ có lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Cũng vào lúc này, giáo sư Vương đột nhiên phấn khích nói: "Vậy là, chúng ta tìm được manh mối lăng mộ Thành Cát Tư Hãn rồi?!" Nhưng, sau khi nghe lời ông, Trần Phong lại lắc đầu nói: "Hiện tại vẫn chưa thể xác định... dù sao, chúng ta ở đây dùng mắt thường căn bản không thấy được dòng sông.

Vì vậy, chúng ta phải tiến hành quan sát thêm, đợi xác định ở đây có khả năng có sông ngầm, mới có thể đi theo sông ngầm về phía trước." "Ngoài ra, bây giờ chúng ta cơ bản có thể khẳng định, gần đây chắc chắn có sông ngầm.

Nếu không, những hạt vàng gần đây không thể giải thích được..." Nghe lời Trần Phong, giáo sư Vương và Diệp Mẫn tức thì phấn khích ngẩng đầu.

Sau đó, giáo sư Vương vội vàng nói: "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?

Mau xuất phát, chúng ta lập tức đi tìm di chỉ mộ táng đi!" Lúc này, phát hiện ra manh mối mộ táng, không khác gì một chuyện làm phấn

chấn lòng người.

Phải biết rằng, những nhà khảo cổ học này cả đời đều theo đuổi lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Nào ngờ, bao nhiêu năm lại không tìm được manh mối, bây giờ khó khăn lắm mới tìm thấy, làm sao có thể từ bỏ?

Nhưng, lúc này, Trần Phong lại lắc đầu nói: "Bây giờ đi tiếp, tôi thấy không thích hợp lắm..." "...Nhưng, thời gian không chờ đợi ai!" Lúc này, giáo sư Vương rõ ràng không cam lòng.

Nhưng lúc này, người dẫn đường đi cùng lại lắc đầu nói: "Các vị đồng chí, tôi thấy đồng chí trẻ này nói đúng.

Chương 275

Không biết à, buổi tối trên thảo nguyên có bầy sói đấy, chúng ta mò mẫm trong đêm mà đi, có thể sẽ gặp phải bầy sói." "Thật sự gặp phải thì thảm rồi.

Vì vậy, chúng ta nên ở lại đây một đêm, đợi sáng mai trời sáng, nhân lúc ban ngày đi tiếp mới là an toàn nhất." Lúc này, sắc mặt giáo sư Vương có chút khổ sở.

Thấy bộ dạng lo lắng của ông, Diệp Mẫn ở bên cạnh lại đột nhiên lý trí lên tiếng: "Giáo sư Vương, nghe lời anh hướng dẫn đi.

Chúng ta khảo cổ có nhiệt tình là đúng, nhưng tìm mộ không phải chuyện một sớm một chiều, dù sao an toàn mới là quan trọng nhất." Nghe Diệp Mẫn lên tiếng, giáo sư Vương cũng chỉ có thể thở dài nói: "Tôi đã quá vội vàng, xin lỗi các vị.

Quả thực như vậy, chúng ta đã chờ đợi bao nhiêu năm, không vội một sớm một chiều... vậy thì, tối nay chúng ta ở lại đây." "Đồng chí, xin chia cho chúng tôi mấy cái lều, tối nay chúng tôi xin làm phiền..." Nghe giáo sư Vương lên tiếng, người phụ trách ở bên cạnh cũng cười nói: "Nói đâu xa, giúp đỡ các đồng chí từ Kinh thành, tôi nghĩa bất dung từ.

Vậy thì, tối nay tôi nhường ra hai cái lều, các vị cứ tự nhiên..." Đối với điều này, mấy người tự nhiên không có dị nghị, liền đồng ý. ...

Đêm như nước.

Trong hai cái lều được chia ra, một cái để Diệp Mẫn dùng riêng.

Cái còn lại, do giáo sư Vương và Bàn Tử đi ngủ.

Còn ba người Trần Phong, thì chuẩn bị ngủ ngoài trời một đêm.

Đêm trên thảo nguyên lạnh, nhân viên công tác ở đây đặc biệt mang cho ba người Trần Phong ba cái áo da.

Trong tình huống này, Trần Phong lại cũng không thể ngủ được.

Không phải vì môi trường, mà vì trong lòng luôn nghĩ về chuyện lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

"Trần huynh đệ, anh đang nghĩ gì vậy?" Đúng lúc này, Lưu Kim Bảo hỏi.

Nghe lời gã, Trần Phong suy nghĩ mấy giây rồi hỏi: "Nam phái Tả Lĩnh, có cách nào trong môi trường này, tìm được mạch nước ngầm không?" Nghe Trần Phong hỏi, Lưu Kim Bảo cũng lắc đầu.

Khó... phải biết rằng, muốn tìm mạch nước, trừ phi trong tình huống cực kỳ khô hạn.

Ở đây mắt thường không thấy được mạch nước, chỉ có thể chứng tỏ mặt nước bị chôn sâu dưới đất.

Vậy thì, trong tình huống này, chỉ có thể dựa vào mũi và mắt để quan sát.

Nhưng, đêm trên thảo nguyên ẩm ướt, căn bản không nhìn ra được biến hóa.

Vì vậy, trừ phi đợi đến giữa trưa ngày thứ hai, đợi mặt trời nướng khô cỏ dại trên mặt đất.

Đợi hơi nước đều bay hơi hết, mới có thể xác định được vị trí và phương hướng của mạch nước.

Cũng vào lúc này, Trần Phong không nói gì, cũng hiểu ý của Lưu Kim Bảo.

Quả thực như vậy...

Vậy thì, nếu đã vậy, chỉ có thể đợi đến trưa mai mới biết được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng trực tiếp dặn dò Ngô Bát Nhất: "Lão Ngô, ngày mai tôi muốn kiểm tra hướng chảy của mạch nước, ước chừng chiều mai chúng ta sẽ xuất phát.

Bây giờ ghi nhớ tinh bàn, ước chừng tối mai chúng ta cũng sẽ ngủ ngoài trời trên thảo nguyên, lúc đó lại xem xem tinh bàn có biến đổi gì không." "Được!" Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng gật gật đầu. ...

Một đêm không có gì để nói, trời vừa sáng.

Sáng sớm ngày thứ hai, mấy người Trần Phong trước tiên an ủi giáo sư Vương và những người khác.

Sau đó, tiếp tục nghỉ ngơi ở đây một lúc, tiếp theo bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây...

Khoảng mười hai giờ trưa, Lưu Kim Bảo nhìn mặt trời trên trời, đột nhiên lên tiếng: "Trần huynh đệ, thời gian gần được rồi..." Nhìn thời gian, Trần Phong cũng cảm thấy gần được rồi.

Phải biết rằng, ban ngày trên thảo nguyên cũng rất nóng nực.

Đặc biệt là tia cực tím, còn đáng sợ hơn cả khu vực miền núi... ngay cả người cũng không chịu nổi, huống hồ là sương trên mặt đất?

Nghĩ rồi, Trần Phong cẩn thận cúi xuống, nắm một nắm cỏ dại dưới chân.

Cảm giác khô ráo, Trần Phong phát hiện hơi nước trên cỏ dại về cơ bản đã bị nướng khô.

Ý thức được điểm này, Trần Phong liền nói với Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo: "Chuẩn bị, hai người cũng kiểm tra thổ chất gần đây,

Lão Ngô đào một ít đất gần đây mang đến cho tôi." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo lập tức chia nhau hành động.

Còn giáo sư Vương, thì hoàn toàn không hiểu Trần Phong đang chuẩn bị làm gì.

Ngay sau đó, Diệp Mẫn không nhịn được hỏi: "Anh đang làm gì vậy?" Nghe lời cô ta, Trần Phong không trả lời.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên cười nói: "Không hiểu rồi phải không?

Lão Trần có một loại thủ đoạn... dựa vào sự thay đổi của thổ chất xung quanh, có thể thăm dò ra vị trí mộ táng.

Thậm chí cả màu sắc của đất mộ... muốn tìm một con sông ngầm, đối với Lão Trần không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?" "Bàn Tử!" Nhưng lúc này, Bàn Tử chưa nói xong, Trần Phong đã trực tiếp mắng một câu.

Lúc này, Bàn Tử cũng lập tức ý thức được mình nói nhiều, vội vàng im miệng.

Chỉ là, Diệp Mẫn lập tức nhíu mày.

Nhưng, đó chỉ là một tình tiết nhỏ...

Nhanh chóng, Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo mỗi người bưng một ít đất quay về.

Trần Phong không để ý đến Ngô Bát Nhất, trước tiên hỏi Lưu Kim Bảo: "Thế nào, tình hình đất ở mấy vị trí khác ra sao?" Nghe Trần Phong hỏi, Lưu Kim Bảo lắc đầu nói: "Không có thay đổi, đất ở các vị trí khác đều khá khô ráo..." Nghe vậy, Trần Phong gật gật đầu.

Sau đó, nhận lấy đất trong tay Ngô Bát Nhất, sau đó đưa lên mũi cẩn thận ngửi ngửi.

Sau đó, dùng tay nắm một cái, phát hiện đất vẫn khá khô ráo.

Xem ra, dưới đất ở các vị trí khác, đều không có nguồn nước.

Nếu như vậy, cái gọi là mạch nước ngầm, hẳn là không ở các phương vị khác.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền nắm một nắm đất dưới chân, sau đó dùng sức bóp một cái.

Ngay sau đó, xòe ngón tay ra xem, chỉ thấy giữa các ngón tay quả nhiên ẩm ướt hơn nhiều.

Nhận thấy điểm này, Trần Phong lại đi về phía trước kiểm tra một lượt.

Quả nhiên!

Trần Phong đột nhiên phát hiện, thế mọc của cỏ dại gần đó cũng có thay đổi!

Chỉ thấy, cỏ dại ở các vị trí khác đều mọc thấp.

Duy chỉ có cỏ dại phía trước, nhìn thẳng về phía trước, gần như đều mọc cao hơn một đoạn.

Nhìn đến đây, Trần Phong cũng hiểu ra.

Thế là, anh liền trực tiếp phân tích: "Tình hình như thế này... mặt đất ở các vị trí khác gần đây đều khô ráo, duy chỉ có cỏ dại trước mắt chúng ta, kéo dài về phía trước, gần như cao hơn các vị trí khác một đầu.

Hơn nữa, mặt đất ở đây khá ẩm ướt, chứng tỏ không có mưa, gần đây cũng có nguồn nước." "Nếu không có gì bất ngờ, mạch nước ngầm này hẳn là ở đây, ngay dưới chân chúng ta.

Về phương hướng, hẳn là kéo dài thẳng về phía trước, chúng ta chỉ cần đi theo con đường cỏ dại mọc um tùm, hẳn là có thể theo kịp mạch nước ngầm, một mạch đi thẳng." Nghe xong lời của Trần

Phong, mọi người trong đội khảo cổ có mặt tức thì phấn khích.

Chương 276

Đặc biệt là giáo sư Vương, càng lập tức nói: "Vậy còn chờ gì nữa?

Chúng ta mau xuất phát thôi?" Nghe lời ông, Trần Phong ngẩng đầu nhìn mặt trời, cũng gật gật đầu.

Ngay sau đó, liền nói thẳng: "Thời gian quả thực gần được rồi, chúng ta nên mau chóng xuất phát.

Nhưng tôi nói trước, chúng ta không ai biết, đi tiếp về phía trước, cần bao lâu mới đến được cuối sông ngầm.

Hơn nữa, trên đường cũng không biết sẽ có bao nhiêu nguy hiểm, mọi người tốt nhất nên có chút chuẩn bị tâm lý." Nghe lời Trần Phong, giáo sư Vương lại nói một cách cuồng nhiệt dị thường: "Đồng chí Trần Phong, cậu lo xa rồi.

Những nhân viên khảo cổ chúng tôi, cả đời đều đã cống hiến cho văn hóa lăng mộ Thành Cát Tư Hãn!

Đừng nói là có nguy hiểm, dù biết phía trước là cái chết, tôi cũng sẽ không từ nan!" "Mau xuất phát thôi!" Nghe ông nói vậy, trong lòng Trần Phong cũng cảm thấy khá hơn một chút.

Dù sao, lần trước đi tìm thành cổ Tinh Tuyệt, tai nạn của giáo sư Trần khiến anh luôn không thể nguôi ngoai.

Nếu bây giờ mọi người đều không có nỗi lo về sau, vậy anh cũng yên tâm rồi.

Thế là, Trần Phong cũng trực tiếp gọi mấy người nói: "Nếu đã vậy, chúng ta lập tức xuất phát.

Bàn Tử, đi thu dọn lều, tôi đoán tối nay chúng ta sẽ ngủ ngoài trời

trên thảo nguyên." "Lão Ngô, cùng với Lưu huynh đệ hai người phải chú ý nhiều hơn.

Trên đường, chúng ta không ai biết, mộ táng có xuất hiện hay không, hai người cũng để ý nhiều hơn đến thổ chất và phong thủy.

Nếu có tình huống, kịp thời báo cáo!" "Được rồi!" Nghe lời Trần Phong, mấy người đều lập tức chuẩn bị.

Sau đó, khoảng mười mấy phút sau, mấy người đều đã chuẩn bị xong.

Tiếp theo, dưới sự dẫn dắt của người dẫn đường, tiếp tục tiến về phía sâu trong thảo nguyên.

Trên đường, tâm trạng của Trần Phong và những người khác đều không tệ.

Nào ngờ, đi thẳng về phía trước, Trần Phong lại luôn chú ý đến sự sinh trưởng của cỏ, cũng như sự thay đổi của đất đai.

Khoảng mỗi nửa tiếng, anh sẽ dừng lại kiểm tra tình hình thổ chất.

Với tốc độ này, tốc độ của nhóm người Trần Phong đã chậm lại rất nhiều.

Kỳ lạ là, luôn thấy, cỏ trên mặt đất không có bất kỳ thay đổi nào.

Quan trọng hơn, mấy người Trần Phong cũng đang bàn bạc... nhưng kỳ lạ là, xung quanh trên đường căn bản không xuất hiện phong thủy.

Hơn nữa, ngoài điều đó ra ngay cả mạch nước ngầm cũng không có thay đổi.

Nhận thấy tình hình này, trong lòng Trần Phong có chút lo lắng.

Bởi vì, nếu mạch nước ngầm không đổi hướng, cùng với việc

không ngừng đi về phía trước, ước chừng đều có khả năng sẽ xuyên qua toàn bộ thảo nguyên Ordos.

Nếu đến khu vực Ngoại Mông, e là đã xuất cảnh rồi!

Thảo nguyên Ngoại Mông, thật sự lại xảy ra tình huống gì, thì không có bất kỳ ưu thế nào.

Trung bộ thảo nguyên Ordos, đây là ranh giới giữa Ngoại Mông và Nội Mông.

Nơi này là khu vực bị phân chia ra khi kiến quốc lúc đó, một đường ranh giới chia thảo nguyên Ordos làm hai.

Đi tiếp về phía trước, ước chừng tối nay có thể đến Ngoại Mông rồi.

Cũng vào lúc này... do tia cực tím chiếu xạ rất mạnh, nên lượng nước của nhóm người Trần Phong đều tiêu hao nhanh.

Hơn nữa, cưỡi xe mô tô, cũng không thể chống lại được sức nóng ở đây.

"Đồng chí Trần Phong, chỗ anh có nước không?" Đang lúc mấy người dừng lại, đột nhiên giáo sư Vương lại gần.

Thấy bộ dạng mệt mỏi của ông, Trần Phong liền trực tiếp lấy ra bình nước của mình.

Liên tục đi về phía trước một ngày, lượng nước tiêu hao nhanh.

Thế là, giáo sư Vương và Diệp Mẫn hai người đều liên tục uống mấy ngụm, mới cảm thấy khá hơn một chút.

Cũng vào lúc này, Trần Phong nhìn mặt trời dần dần nghiêng về phía tây, liền hỏi người dẫn đường: "Anh hướng dẫn, anh xem, chúng ta còn bao lâu nữa sẽ đến ranh giới Ngoại Mông?

Tôi đoán, chúng ta đi tiếp về phía trước, có thể thật sự sẽ vào

Ngoại Mông rồi.” Nghe lời Trần Phong, người dẫn đường cũng tính toán.

Sau đó, mới lên tiếng: “Quả thực như vậy, chúng ta đi tiếp về phía trước, ước chừng vài tiếng nữa sẽ vào phạm vi của Ngoại Mông rồi.” “Xem ra phải sửa lại hành trình, nếu không đến ranh giới, tôi không có cách nào dẫn đường nữa.” Nghe lời anh ta, trong lòng Trần Phong cũng một trận lo lắng.

Sau đó, mới nói với giáo sư Vương và những người khác: “Nói với các vị một tin xấu, trước đây tôi đã có cảm giác.

Mạch nước ngầm này không phân biệt ranh giới, tôi đoán có khả năng sẽ xuyên qua thảo nguyên Ordos, khi đó chúng ta có khả năng sẽ vào Ngoại Mông.” “Nếu thật sự như vậy, e rằng chúng ta sẽ phải tìm mộ ở nước khác, có khả năng tùy thời sẽ gặp nguy hiểm.

Các vị thấy thế nào?” Nghe lời Trần Phong, những người có mặt cũng đều rơi vào trầm tư.

Quả thực!

Nếu thật sự phải vào Ngoại Mông, vậy sẽ liên quan đến vấn đề cấp quốc gia.

Trong tình huống này, đến nước khác khảo cổ, đó là vi phạm pháp luật.

Nhưng lúc này, Diệp Mẫn vẫn im lặng lại đột nhiên nói: “Tôi nghĩ, chúng ta nên thử một lần.

Liên quan đến cấp quốc gia, nếu không bị người ta biết, cũng không sao cả.” “Giáo sư Vương, chúng ta say mê văn hóa lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, đây là thời kỳ quan trọng nhất!” Nghe lời cô ta, giáo sư Vương cũng gật gật đầu.

Sau đó, càng nói với Trần Phong: “Đồng chí Trần Phong, xin nhờ

cậu!" Nghe đến đây, Trần Phong cũng đã hạ quyết tâm.

Sau đó, anh liền nói với người dẫn đường: "Anh hướng dẫn, xin hãy dẫn chúng tôi tiếp tục đi về phía trước.

Nếu có vấn đề, tôi có thể hiểu..." Nghe vậy, người dẫn đường cũng cắn răng.

Sau đó nói: "Vậy được, tôi dẫn các vị tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng nói trước, nếu thật sự phải vào Ngoại Mông, tôi cũng bất lực.

Khi đó, tôi chỉ có thể đợi ở ranh giới, đi tiếp về phía trước, phải dựa vào các vị rồi." Lời vừa dứt, người dẫn đường cũng không nói nhảm nữa, dẫn theo Trần Phong liền tiếp tục đi về phía trước.

Cùng với thời gian trôi qua từng chút một, mặt trời trên đầu Trần Phong cũng dần dần nghiêng về phía tây.

Khoảng hơn một tiếng nữa, chân trời bắt đầu dần dần xuất hiện ráng mây đỏ.

Thấy cảnh này, Trần Phong cũng không nhịn được suy tư trong lòng.

Hỏng rồi... hiện nay lại đi về phía trước lâu như vậy, chứng tỏ càng ngày càng gần ranh giới quốc gia.

Trong tình huống này, ước chừng trời tối, hẳn sẽ đến nơi đó rồi.

Nhưng, Trần Phong nhìn ra xa, lại phát hiện đi dọc theo mạch nước ngầm, thế mọc của cỏ dại trên đường vẫn không hề giảm bớt.

Dường như, mạch nước ngầm này thật sự xuyên qua thảo nguyên Ordos, một mạch kéo dài đến Ngoại Mông.

Phải làm sao đây?

Cùng với trời dần dần tối, Trần Phong càng đi về phía trước, nhanh chóng đến thời gian trời tối.

Nhìn đồng hồ quả quýt, Trần Phong phát hiện hiện nay là năm rưỡi chiều.

"Đợi đã... không thể đi tiếp được nữa!" Cũng chính vào lúc này, đột nhiên người dẫn đường vẫn im lặng mạnh mẽ chặn mọi người lại.

Sau đó, mọi người theo hướng chỉ dẫn nhìn qua, đột nhiên thấy ở bên trái không xa, có một cột mốc biên giới.

Nhìn thấy cột mốc đó, người dẫn đường cũng lo lắng nói: "Thật sự không thể đi tiếp được nữa, đây là ranh giới quốc gia.

Chương 277

Đi tiếp về phía trước, sẽ vào phạm vi của Ngoại Mông rồi.” “Tôi khuyên các vị cũng đừng đi tiếp nữa, thật sự không được thì quay về đi.” Nghe vậy, mấy người Trần Phong lại không để ý, xuống xe đến trước cột mốc.

Mấy người nhìn kỹ, phát hiện thật sự là ranh giới quốc gia.

Đi tiếp về phía trước, sẽ trực tiếp vào phạm vi của Ngoại Mông.

Nhận thấy điểm này, Trần Phong cũng không nhịn được hỏi: “Giáo sư Vương, các vị quyết định đi.

Nếu không, chúng ta trưng cầu ý kiến của mọi người...” Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử liếc nhìn nhau nói: “Tôi không có ý kiến... nếu muốn đi tiếp cũng được, nhưng tôi nghĩ chúng ta tốt nhất nên ngủ lại đây một đêm, sáng mai lại hành động.” Nhưng, sau khi nghe lời Ngô Bát Nhất, giáo sư Vương lại có chút sốt ruột nói: “Phải làm sao đây?

Chúng ta đến phạm vi của Ngoại Mông, về mặt quốc gia không dễ ăn nói đâu...” Nhưng lời vừa dứt, Diệp Mẫn lại lắc đầu nói: “Giáo sư Vương, ông quên lúc nãy chúng ta nói gì rồi à?

Nói thật, nếu lăng mộ Thành Cát Tư Hãn thật sự ở Ngoại Mông, chúng ta quay về theo đường cũ, lần này quay về sau quốc gia cũng sẽ không có cách nào đâu.” “Vì vậy tôi nghĩ, chúng ta nên nhân cơ hội này, trực tiếp đi.” Nghe lời Diệp Mẫn, giáo sư Vương cũng gật gật đầu.

Sau đó, cũng bình tĩnh lại nói: “Quả thực như vậy, vậy tôi nghĩ chúng ta quả thực nên tiếp tục đi về phía trước.” Nghe vậy, Trần Phong cũng im lặng.

Đúng vậy!

Tuy sắp vào Ngoại Mông, nhưng lăng mộ Thành Cát Tư Hãn quả thực có khả năng ở đó.

Theo ghi chép lịch sử, cương vực của Thành Cát Tư Hãn thậm chí đã đánh đến châu Âu.

Trong tình hình lúc đó, làm gì có chuyện phân biệt Ngoại Mông với Nội Mông.

Vậy thì, nếu muốn đi tìm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, thật sự phải tiếp tục đi về phía trước rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng gật gật đầu, sau đó nói với người dẫn đường: "Anh hướng dẫn... chúng tôi muốn tiếp tục đi về phía trước, có thể dẫn chúng tôi đi một đoạn nữa không?" Lúc này, Trần Phong đã bàn bạc ra đối sách.

Không có gì khác!

Đi tiếp về phía trước, có khả năng sẽ tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Vì thế, dù phải đặt chân lên thảo nguyên của Ngoại Mông, cũng phải tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng, ý định của Trần Phong thì tốt, người dẫn đường lại lập tức lắc đầu.

Phải biết rằng, anh ta chỉ phụng mệnh hành sự, nếu Trần Phong muốn vào Ngoại Mông, bắt buộc phải xin phép cơ quan địa phương mới được.

Nghĩ đến đây, người dẫn đường cũng sợ gặp chuyện, ngay sau đó liền nói thẳng: "Không được không được... tôi thật sự không thể đi tiếp được nữa.

Tôi khuyên một câu, nếu muốn đi, tốt nhất cũng nên xin phép cơ quan địa phương một tiếng.

Nếu không, lúc đó phiền phức lắm!" Nhưng, nghe lời khuyên của người dẫn đường, Trần Phong lại lắc đầu.

Bởi vì, bây giờ đã đến bước này, nếu muốn quay về theo đường cũ sẽ lãng phí quá nhiều thời gian.

Cái gọi là mạch nước ngầm quanh năm đều di động, qua một khoảng thời gian, có thể mấy ngày sau mạch nước ngầm sẽ đổi hướng biến mất.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng nói thẳng: "Tôi không thể quay về, có cách nào khác không?" Nghe vậy, người dẫn đường cũng lắc đầu nói: "Không có cách nào nữa... thật sự không được thì các vị đi đi.

Dù sao tôi cũng không thể đi nữa..." Nghe người dẫn đường nói vậy, Trần Phong cũng có chút bất đắc dĩ, dù sao không thể ép buộc người khác.

Cũng vào lúc này, Diệp Mẫn đột nhiên tiến lên hỏi: "Trần Phong huynh đệ, nếu chúng ta không có người dẫn đường, anh có thể đảm bảo, dẫn mọi người đến cuối mạch nước không?" Nghe Diệp Mẫn hỏi, Trần Phong cũng cẩn thận suy nghĩ.

Theo tình hình hiện tại, nếu không có gì bất ngờ chỉ cần tìm thấy cuối mạch nước, hẳn là đã ở gần lăng mộ rồi.

Nếu đã vậy, thật sự không cần người dẫn đường nữa.

Nói rồi, Trần Phong cũng trực tiếp gật gật đầu: "Nếu đã vậy, anh hướng dẫn cứ quay về theo đường cũ đi.

Chúng tôi sẽ tiếp tục đi về phía trước, khi đó quay về, tôi sẽ báo cáo với cơ quan hữu quan địa phương." Nghe Trần Phong nói vậy, người kia do dự nhìn mấy người, sau đó cắn răng nói: "Vậy được,

nếu các vị muốn đi tiếp, vậy cứ đi đi.

Xe mô tô để lại cho các vị, tôi lái đi một chiếc là được...

Trường Sinh Thiên sẽ phù hộ cho các vị...” Cuối cùng, anh ta làm một nghi lễ chuẩn Mông Cổ với mấy người Trần Phong.

Sau đó, liền không nói hai lời, cưỡi lên xe mô tô theo hướng ngược lại rời đi.

Còn mấy người Trần Phong, sau khi tiễn anh ta đi, mới có động tĩnh.

Lúc này, dưới ánh mắt của mấy người, Trần Phong mới lên tiếng: “Được rồi, chúng ta đã tìm thấy mạch nước ngầm.

Vậy thì, tiếp theo chỉ cần đi dọc theo dòng nước ngầm, hẳn sẽ có phát hiện.” “Ngoài ra, đi theo mạch nước, chúng ta sẽ không bị lạc.

Dù không tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, khi đó quay về theo đường cũ cũng kịp.” Nghe Trần Phong nói vậy, mấy người có mặt mới hơi yên tâm.

Lúc này, Diệp Mẫn cũng trực tiếp lên tiếng: “Nếu đã vậy, vậy không nên chậm trễ, chúng ta xuất phát ngay trong đêm đi.” Nghe lời cô ta, mấy người đều không lãng phí thời gian nữa.

Ngay sau đó, liền trực tiếp lên xe mô tô, sau đó tiếp tục tiến về thảo nguyên của Ngoại Mông.

Lần này, nhóm người Trần Phong cẩn thận hơn nhiều so với trước.

Dù sao đây cũng thuộc Ngoại Mông, trên thảo nguyên Ngoại Mông có thể sẽ có đội tuần tra.

Hơn nữa, Trần Phong cũng không lãng phí thời gian nữa, trên đường đều quan sát tinh tượng và mạch nước trên mặt đất.

Cùng với thời gian trôi qua từng chút một, khoảng hơn hai tiếng, Trần Phong đã đi được mười mấy cây số.

Lúc này, cùng với việc đi sâu vào thảo nguyên Ngoại Mông, mấy người Trần Phong đột nhiên phát hiện, thế mọc của những cây cỏ dại trở nên um tùm hơn nhiều so với trước.

Thấy cảnh này, Trần Phong trong lòng tính toán một chút, rồi nói thẳng với mấy người: "Mọi người chú ý, thế mọc của cỏ dại cao hơn, chứng tỏ chúng ta đã đến gần vị trí đầu nguồn của mạch nước rồi." "Đến gần đây, xung quanh tùy thời đều có khả năng là mộ chỉ của Thành Cát Tư Hãn...

Lão Ngô, để ý nhiều hơn đến sự thay đổi của tinh bàn!" Nghe Trần Phong dặn dò, Ngô Bát Nhất lập tức tăng cường cảnh giác.

Tiếp theo, mấy người một mạch đi về phía trước, nhưng kỳ lạ là thế mọc của cỏ dại lại trở nên ngày càng thưa thớt.

Kỳ lạ thật?

Chuyện gì thế này?

Cũng vào lúc Trần Phong đang bối rối, đột nhiên phát hiện sau khi tiếp tục đi về phía trước, thế mọc của cỏ dại trên mặt đất trực tiếp trở nên giống như xung quanh?

Dường như, mạch nước ở đây trực tiếp kết thúc.

Cũng vào lúc này, Diệp Mẫn trực tiếp dừng xe hỏi: "Đồng chí Trần Phong, chuyện gì vậy?" Nghe cô ta hỏi, Trần Phong cẩn thận quan sát xung quanh, phát hiện thế mọc của cỏ dại quả thực đã không còn nữa.

Nhìn đến đây, Trần Phong càng trực tiếp nắm một nắm đất ngửi ngửi.

Kết quả, phát hiện đất trên mặt đất cũng trở nên khô ráo trở lại.

Nhận thấy điểm này, Trần Phong cũng nói thẳng: "Mạch nước ngầm ở đây trực tiếp dừng lại... nếu tôi không đoán sai, cái gọi là mạch nước ngầm hẳn đã đổi hướng, đến đây thế nước trực tiếp đi sâu vào lòng đất!" "Chúng ta đi tiếp về phía trước, không có phương hướng nữa rồi." Nghe lời Trần Phong, mấy người Diệp Mẫn đều tức thì nhíu mày.

Sau đó, mới sốt ruột hỏi: "Vậy chúng ta tiếp theo phải làm sao?

Chẳng lẽ lại đâm đầu loạn xạ như ruồi không đầu trên thảo nguyên Ngoại Mông này sao?" "Đồng chí Trần Phong, anh có cách nào không?" Nghe cô ta hỏi, Trần Phong cũng nhíu mày cẩn thận suy nghĩ.

Cẩn thận nghĩ, lại cảm thấy đi tiếp về phía trước, gần như không thể nữa rồi.

Nhưng, mạch nước ngầm đến đây là cuối, hoặc là trực tiếp lặn xuống lòng đất... vậy thì, trừ phi gần đây có mộ táng?

Nói rồi, Trần Phong không nhịn được ngẩng đầu, quan sát những vì sao trên đỉnh đầu.

Giờ phút này, không khí dường như đều ngưng đọng lại.

Nhất thời, không một ai trong đội khảo cổ lên tiếng, dưới bầu trời đêm tĩnh mịch, chỉ có Trần Phong đang âm thầm quan sát tinh bàn và các vì sao trên bầu trời.

Chương 278

Nhưng không xem thì thôi, vừa xem, Trần Phong bỗng nhiên trợn tròn mắt.

Trước đó hoàn toàn không để ý, bây giờ nhìn lại anh mới phát hiện, tinh bàn trên trời đã lặng lẽ thay đổi tự lúc nào.

Trên không trung, ba ngôi sao Sát Phá Lang cùng hội tụ.

Ngoài ra, trăng đêm nay cũng sáng tỏ lạ thường, bên cạnh mặt trăng dường như còn có một vầng khuyết tối có kích thước tương tự.

Trông qua, đó dường như là sự biến đổi do một loại dị tượng tinh tú nào đó gây ra.

Nhưng Trần Phong biết rằng, đó thực chất là ánh sáng phản chiếu từ mặt trời, hiện tại là ban đêm, ánh sáng mặt trời phản chiếu qua mặt trăng, kỳ diệu thay đã hình thành một vầng hào quang bên cạnh.

Cự Nhật đương không, Cơ Nguyệt đồng lương?

Sát Phá Lang tam tinh tề tụ, ba sao hung sát, nhật nguyệt cùng một khung... một loại thế cục tinh bàn hiếm thấy!

Tử Phủ Liêm Vũ Cục! "Hít!" Sau khi nhìn rõ hơn một chút, Trần Phong cũng không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

Anh cũng chỉ từng đọc được ghi chép về loại thế cục này trong Thiên Tinh Phong Thủy Thuật của Tư Mã Thiên.

Tuy nhiên, cho đến nay đây cũng là lần đầu tiên Trần Phong nhìn thấy thế cục này.

Cái gọi là Tử Phủ Liêm Vũ Cục, đó là một tinh bàn cực kỳ đại phú đại quý!

Không chỉ vậy, thế cục này do hội tụ cả ba sao Sát Phá Lang nên thường là phong thủy dành cho võ tướng, hoặc dự báo một cục diện đế vương sắp hưng thịnh.

Nhưng, tuy tinh bàn này dự báo mệnh cách đế vương, song người mượn tinh bàn này để đăng cơ lên ngôi vị hoàng đế, con đường xưng vương chắc chắn sẽ là "một tướng công thành vạn cốt khô".

Trên con đường đó, tất yếu sẽ máu chảy thành sông!

Đúng lúc này, giáo sư Vương bỗng nhiên tiến lên hỏi: "Thế nào, tinh tượng gần đây có gợi ý gì không?" Nghe thấy lời ông, Trần Phong mới từ trong dòng suy nghĩ tỉnh lại.

Sau đó, anh không để ý đến giáo sư Vương mà quay người sang nói nhỏ với Ngô Bát Nhất: "Lão Ngô, ông xem tinh bàn này..." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Mới đầu không cảm thấy có gì lạ, nhưng sau khi nhìn chừng mười mấy giây, đồng tử của Ngô Bát Nhất ngày càng co rút lại.

Lúc này, Ngô Bát Nhất không nhịn được kinh hô: "...Sát Phá Lang tam tinh hung sát?!

Cự Nhật đương không, Cơ Nguyệt đồng lương?

Nơi này... sao có thể có loại phong thủy tinh bàn này?!" "Tam tinh hung sát?

Cự Nhật đương không?" Lúc này, nghe xong lời của Ngô Bát Nhất, Diệp Mẫn cũng bỗng nhiên sững sờ.

Cũng phải thôi!

Thuật ngữ trong Thiên Tinh Phong Thủy mà Trần Phong và Ngô Bát Nhất sử dụng, người khác gần như chẳng hiểu gì cả.

Lúc này, Trần Phong quả quyết nói: "Không sai!

Đây là một loại tinh bàn cực kỳ hiếm thấy...

Thật ra, tôi cũng chỉ từng thấy nó trong Thiên Tinh Phong Thủy Thuật mà thôi.

Các người xem..." Nói đoạn, Trần Phong chỉ lên ba ngôi sao trên trời.

Sau đó, anh nghiêm túc nói: "Ba ngôi sao đó là Sát Phá Lang tam tinh, trước đó khi tôi ở vị trí khác, ba ngôi sao này đều ảm đạm không ánh sáng, nhưng ở đây lại sáng lạ thường.

Điều này cho thấy, nơi này chính là trung tâm của tinh bàn!" "Cái gọi là Sát Phá Lang tam tinh, lần lượt là Thất Sát, Phá Quân và Tham Lang, trong đó sao Thất Sát là tướng tinh, chủ về sát phạt và biến động.

Phá Quân là sao hao tổn, chủ về tôi tớ và sự thay đổi của mệnh bàn, cuối cùng Tham Lang là ngôi sao quan trọng nhất trong Tử Vi Đẩu Số.

Chủ về thu phục lòng người...

Ba ngôi sao này đồng thời hội tụ, đại thế thiên hạ ắt có biến hóa!" Nói đến đây, Trần Phong đột nhiên chuyển giọng, sau đó chỉ vào mặt trăng trên trời nói: "Nhưng, ba ngôi sao này tuy có ý nghĩa đổi triều thay đại, nhưng còn phải xem cách dùng.

Hiện tại, trên tinh bàn của bầu trời đêm, ba ngôi sao này vây quanh mặt trăng, chứng tỏ đây là cục Tam tinh hung sát!

Tuy nhiên, nó lại khác với Tam tinh hung sát thông thường...

Mặt trăng chủ âm, ba sao chủ ý sát phạt, âm âm đắc chính, vừa hay lại là một tinh bàn phong thủy cực tốt!" "Còn vầng hào quang bên cạnh mặt trăng, đó là hiệu quả khúc xạ của ánh sáng mặt trời, nhưng gần như rất khó thấy.

Thế nhưng hiện tại nó lại xuất hiện, giống như mặt trăng và mặt trời trùng điệp, xuất hiện một thế cục tinh bàn mà ở nơi khác tuyệt đối không thể thấy được!" "Mặt trăng và mặt trời tương hỗ hô ứng, lại lần lượt đối chiếu với Sát Phá Lang tam tinh, chính là Cự Nhật đương không, Cơ Nguyệt đồng lương!

Trong Tử Vi Đẩu Số, đây chính là Tử Phủ Liêm Vũ Cục ngàn năm khó gặp!" "Hít!" Nghe Trần Phong giải thích, mấy người bên cạnh đều không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

Nghe Trần Phong nói huyền diệu như vậy, giáo sư Vương giờ đây không chút nghi ngờ gì nữa, việc mời Trần Phong đến là một lựa chọn vô cùng chính xác.

Đúng lúc này, Diệp Mẫn vội vàng hỏi: "Vậy dưới thế cục tinh bàn này, có thích hợp để chôn cất lăng mộ đế vương không?" Lúc này, việc nơi đây có thích hợp chôn cất lăng mộ đế vương hay không là điều họ quan tâm nhất.

Bởi vì, nếu thích hợp, vậy thì nơi này rất có khả năng liên quan đến lăng mộ Thành Cát Tư Hãn!

Nhưng điều khiến họ không ngờ là, lời vừa dứt, Trần Phong và Ngô Bát Nhất lại cười khổ một tiếng.

Sau đó, hai người nhìn nhau một cái, Trần Phong trực tiếp cười khổ nói: "Nào chỉ thích hợp chôn cất lăng mộ đế vương, có thể nói dưới tinh bàn này, nó được dành riêng cho lăng mộ đế vương.

Người xưa tin rằng, phong thủy và tinh tượng nói nhỏ thì ảnh hưởng đến thân thể, nói lớn thì đủ để ảnh hưởng đến sự ra đời của vận mệnh một triều đại!" "Trong Thiên Tinh Phong Thủy Thuật có ghi chép, loại thế cục tinh bàn này được thiết kế chuyên biệt cho đế vương.

Theo cách nói của người xưa, cho dù đời trước không phải là đế vương, nhưng nếu tổ tiên được chôn cất ở đây, hậu nhân cũng tất nhiên sẽ quay mặt về nam lưng tựa về bắc, trở thành bậc cửu ngũ chí tôn!" Nghe những lời này, Diệp Mẫn tức thì trợn tròn mắt.

Ngay sau đó, niềm vui vô tận khiến cô và giáo sư Vương đều kinh ngạc đến sững người.

Tiếp theo, giáo sư Vương càng hưng phấn nói: "Vậy thì, dưới Tử Phủ Liêm Vũ Cục này, có khả năng sẽ chôn cất lăng mộ Thành Cát Tư Hãn sao?!

Lẽ nào, chúng ta đã tìm đúng nơi rồi?!" "Cũng có thể nói như vậy... nhưng..." Nghe giáo sư Vương hỏi, Ngô Bát Nhất bỗng nhiên lên tiếng.

Chưa đợi anh nói xong, Trần Phong đã tiếp lời, sau đó cố gắng trấn tĩnh nói: "Nhưng mà, thế cục tinh bàn này tuy tốt, nhưng cũng không bình thường." "Không bình thường?

Ý cậu là sao?" Nghe vậy, giáo sư Vương lập tức lo lắng.

Lúc này, Trần Phong cẩn thận phân tích: "Tử Phủ Liêm Vũ Cục này tuy là thế cục đế vương, tiên nhân được chôn cất ở đây thì hậu đại nhất định sẽ được phong hầu bái tướng.

Nhưng, thế cục tinh bàn này lại vô cùng hung hiểm, ba sao giữa trời dự báo tướng sát lục, trong cách lý giải về phong thủy tinh bàn của người xưa, đó chính là sát khí!" "Dưới tinh bàn này, hậu nhân có thể phong hầu bái tướng, nhưng trên con đường xưng vương nhất định sẽ xương chất như núi, máu chảy thành sông!

Cái gọi là một tướng công thành vạn cốt khô, nhưng thế cục phong thủy này lại quá ác độc..." Nghe Trần Phong giải thích xong, mấy người có mặt tại hiện trường đều rơi vào trầm tư.

Nghĩ kỹ lại, nếu tinh bàn thực sự ác độc như vậy, thì ai sẽ đem mộ táng của mình chôn ở đây chứ?

Thành Cát Tư Hãn, cũng không thể nào đâu nhỉ?

Nhưng, điều khiến người ta không ngờ là, khi lời của Trần Phong vừa dứt, Diệp Mẫn bên cạnh lại đột nhiên chuyển hướng câu chuyện: "Tôi lại thấy, chính vì như vậy, nơi này mới có khả năng là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn?" Nghe lời của cô, mấy người có mặt đều ngạc nhiên quay đầu lại.

Lúc này, mới nghe Diệp Mẫn nói tiếp: "Như vậy mới đúng...

Căn cứ vào các tài liệu liên quan đến Thành Cát Tư Hãn ghi lại, sau khi ông qua đời quả thực là như vậy.

Sau khi thành lập đế quốc Mông Cổ, nhà Nguyên còn chưa thành hình, Hốt Tất Liệt đã mưu hại con trai trưởng của Thành Cát Tư Hãn là Mông Ca Hãn.

Sau đó, Mông Ca Hãn qua đời, nhà Nguyên lại nổ ra cuộc nội chiến giữa Hốt Tất Liệt và A Lý Bất Ca, cuối cùng kết thúc bằng chiến thắng của Hốt Tất Liệt." "Nhưng, điều này đủ để chứng minh câu nói 'một tướng công thành vạn cốt khô'...

Các con trai của Thành Cát Tư Hãn, bao gồm cả Mông Ca Hãn và A Lý Bất Ca, gần như đều bị người con trai khác của ông là Hốt Tất Liệt giết sạch.

Hơn nữa, sự thống trị của nhà Nguyên cực kỳ đẫm máu và tàn bạo, đó cũng chính là nguyên nhân dẫn đến nhà Nguyên chỉ tồn tại được hai đời đã diệt vong!" "Tình hình đẫm máu như vậy, hoàn toàn khớp với tinh bàn này." Nghe vậy, mấy người có mặt mới bừng tỉnh ngộ!

Đúng vậy!

Quả thực là như thế, sau khi Thành Cát Tư Hãn qua đời, các con trai của ông ta quả thực đã làm những chuyện đó.

Sự thống trị tàn bạo đẫm máu ấy, cũng vừa khớp với thế cục trên không trung của huyệt mộ này.

Chương 279

Cũng vào lúc này, Trần Phong và mọi người vừa phản ứng lại, giáo sư cũng vội vàng phấn khích nói: "Đúng rồi, đúng là như vậy!

Hơn nữa, bản thân Thành Cát Tư Hãn cũng ở trong tình huống này... cả cuộc đời ông ta ngoài việc nam chinh bắc chiến ra, cũng cực kỳ đẫm máu.

Thời đó chinh chiến, cũng giống như hoàng đế Caesar.

Gần như là tay trái cầm kiếm, tay phải cầm kinh Koran, tin ta là anh em của ta, không tin ta là kẻ địch.

Mũi đao chỉ đâu, nơi đó đều là kẻ địch!" "Cuối cùng, cương vực từng một thời đánh đến tận châu Âu..., cuối cùng những người không tin ông ta đều bị tàn sát sạch sẽ!

Nếu như, Thành Cát Tư Hãn phải chọn nơi đặt lăng mộ, tôi nghĩ loại phong thủy này mới thích hợp...

Với cuộc đời của Thành Cát Tư Hãn mà nói, ông ta sẽ không quan tâm trên con đường xưng vương đã chết bao nhiêu người, mà chỉ quan tâm con cháu đời sau có thể phong hầu bái tướng hay không!" Cuối cùng, giáo sư Vương càng lúc càng phấn khích.

Nghe xong lời giải thích của ông, Trần Phong và Ngô Bát Nhất mấy người nhìn nhau một cái, cũng âm thầm gật đầu.

Quả thực, đúng là như vậy...

Cẩn thận nghĩ lại, với mức độ tàn bạo của Thành Cát Tư Hãn, việc lựa chọn một tinh bàn như vậy làm phong thủy cho lăng mộ, hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Nếu vậy, chẳng phải là đã xác định được vị trí có thể tồn tại lăng

mộ rồi sao?

Cũng lúc này, giáo sư Vương vội vàng phấn khích nói: "Đồng chí Trần Phong, nếu không có gì bất ngờ, chúng ta hẳn là đã tìm được phong thủy tinh bàn của lăng mộ rồi đúng không?

Vậy thì, nếu tinh bàn ở đây, lăng mộ ở đâu?" Lúc này, giáo sư Vương vô cùng phấn khích.

Nghe lời ông, Trần Phong lại lắc đầu nói: "Giáo sư Vương, bình tĩnh...

Quả thực, nơi đây có khả năng là phong thủy tinh bàn của lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Nhưng, tuy chúng ta đã tìm thấy tinh bàn, nhưng thảo nguyên Ordos địa thế bao la, có khả năng tinh bàn này bao phủ trực tiếp một khu vực rộng hàng ngàn mét." "Cho nên, việc tìm ra vị trí lăng mộ cũng không dễ dàng như vậy... chúng ta chỉ có thể thử vận may thôi." Nghe lời của Trần Phong, trong lòng giáo sư Vương tuy đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, phải biết rằng cả đời ông đều đã cống hiến cho khảo cổ, cho nên tuy đã bình tĩnh lại một chút, nhưng vẫn phấn khích lạ thường.

Thế là, giáo sư Vương liền vội vàng thúc giục: "Vậy còn chờ gì nữa?

Chúng ta mau tìm đi... mau tìm đi!" Nghe giáo sư Vương thúc giục, Trần Phong đưa mắt ra hiệu cho Ngô Bát Nhất.

Người sau nghe xong lời của Trần Phong, cũng lập tức lấy la bàn từ trong ba lô ra.

Tiếp đó, Trần Phong ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, sau đó cẩn thận phân tích: "Căn cứ theo phép phân kim định huyệt, bất kỳ lăng

mộ nào cũng đều được quy hoạch thành một Bát quái đồ.

Vậy thì, chúng ta chỉ cần tìm ra vị trí Tử môn trong Bát quái đồ, là có thể tìm được con đường mà chủ mộ đã đi khi hạ táng.

Nói cách khác, đó cũng chính là lối vào của lăng mộ..." "Còn về phương hướng, hiện tại sao Bắc Đẩu đang ở bên trái chúng ta, cũng tức là chúng ta đang đứng ở vị trí Đoái trong Bát quái đồ, nơi này cũng vừa khéo là vị trí Kinh môn trong Ám bát môn.

Vậy thì, chúng ta di chuyển sang phải một chút...

đó là vị trí Khôn, cũng chính là Tử môn trong Ám bát môn...

Lão Ngô!" Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất lập tức hành động.

Anh liền dùng la bàn bắt đầu đo đạc, sau khi tìm được phương hướng Tử môn trên vạch chia độ phân kim, liền theo sự chỉ dẫn của kim la bàn mà chỉ về phía trước.

Thấy hành động của Ngô Bát Nhất, Trần Phong gật gật đầu nói: "Nếu không có gì bất ngờ, ở vị trí bên phải chúng ta hai mét, hẳn là phương hướng của Tử môn.

Nhưng, căn cứ vào tinh bàn mà xem, lối vào của lăng mộ Thành Cát Tư Hãn có thể không gần như vậy, cho nên chúng ta phải vừa đi về phía trước, vừa đo đạc..." "Tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý, có thể lối vào lăng mộ cách đây gần, nhưng cũng có khả năng ít nhất cũng phải cách vài ngàn mét!" Nghe lời của Trần Phong, mấy người có mặt đều gật gật đầu.

Dù sao, Trần Phong mới là chuyên gia về phong thủy tinh tượng.

Tiếp đó, mấy người liền dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, rồi đi theo la bàn của Ngô Bát Nhất bắt đầu chậm rãi đi về phía Tử môn.

Một bên đi về phía trước, Trần Phong, Ngô Bát Nhất cùng Bàn

Tử, lần lượt cầm xẻng công binh, cẩn thận gõ đập trên đường đi.

Vừa đi, cứ mỗi nửa mét, lại cắm xẻng vào trong đất.

Sau đó, đem đất dính trên xẻng đưa cho Trần Phong và Lưu Kim Bảo cẩn thận kiểm tra.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua...

Lúc này, theo thời gian trôi đi, mồ hôi trên trán Trần Phong càng ngày càng nhiều.

Tuy nhiên, dù vậy, anh cũng không dám lơ là dù chỉ một chút trong việc kiểm tra tình hình đất đai.

Dù sao, trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn rất có khả năng ẩn giấu phương pháp giải trừ lời nguyền.

Cho nên, lần này Trần Phong đặc biệt dụng tâm!

Nhưng đáng tiếc là, sau khi đi về phía trước khoảng hai trăm mét, nhóm người Trần Phong vẫn không phát hiện đất đai có bất kỳ thay đổi nào.

Đây là tình huống gì?

Nhận thấy đất đai vẫn không thay đổi, trong lòng Trần Phong cũng thấy lo lắng!

Tình huống này có hai khả năng...

Hoặc là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn quả thực chôn ở đây, nhưng lại không ở gần, có thể phải kiểm tra rất lâu mới có thu hoạch.

Hoặc là, lăng mộ được chôn rất sâu, đất ở bề mặt và đất hoàng thổ không có bất kỳ khác biệt nào.

Hai khả năng này, trong lòng Trần Phong cũng có chút bất an.

Nếu là khả năng thứ nhất thì tốt, nhiều nhất là lãng phí một chút

thời gian, nhưng ít nhất cũng có thể tìm được.

Tuy nhiên, nếu là khả năng thứ hai, vậy thì có thể cả đời cũng không tìm được.

Nhưng, có khả năng đó sao?

Phải biết rằng, sau trăm năm gió thổi mưa dập, đất trên bề mặt lăng mộ chắc chắn sẽ yếu đi một chút.

Chính vì tình huống này, những ngôi mộ cổ có tuổi đời cao mới bị bọn trộm mộ tìm thấy.

Xem ra, phải kiên trì tiếp tục...

Nghĩ đến đây, mấy người Trần Phong liền tiếp tục đi về phía trước.

Cùng với việc không ngừng tiến lên, Trần Phong và Lưu Kim Bảo cũng liên tục kiểm tra tình hình đất đai.

Khoảng nửa giờ sau, Trần Phong đã tiến được vài trăm mét.

Nhưng vào lúc này, cuối cùng hoàng thiên không phụ lòng người...

Đột nhiên, sau khi Trần Phong ngửi ngửi một nắm đất mà Ngô Bát Nhất lấy lên, bỗng nhiên trợn tròn mắt!

Chỉ thấy, nắm đất tuy có màu vàng sẫm, có chút mốc meo, ngửi vào giống như đất được chôn cất lâu năm trong một không gian thông gió.

Nhận ra điểm này, Trần Phong vội vàng đưa cho Lưu Kim Bảo.

Người sau ngửi ngửi nắm đất, mắt cũng sáng lên, gật gật đầu với Trần Phong. "Không sai...

đất mộ!" Nghe lời của anh ta, mắt Trần Phong cũng sáng lên.

Mùi của đất tuy không nồng, nhưng tuyệt đối có mùi của đất mộ.

Sau khi xác nhận điểm này, Trần Phong cũng lập tức dừng bước, sau đó gật đầu với mấy người nói: "Không cần đi nữa...!" Nghe lời của Trần Phong, mấy người có mặt đều tức thì trợn tròn mắt.

Lúc này, Lưu Kim Bảo cũng gật đầu trần thuật: "Không sai, đất ở đây có một mùi đất mộ, đó là mùi được tạo ra khi bị chôn dưới lòng đất và có tình trạng thông gió." "Nếu không có gì bất ngờ, bên dưới hoặc là một đường hầm hình thành tự nhiên, hoặc có khả năng là lối vào của lăng mộ." Nghe vậy, những người có mặt đều tức thì phấn khích.

Sau đó, giáo sư Vương càng phấn khích hét lên: "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?

Chương 280

Mau động thủ thôi!" Nhưng, khi lời vừa dứt, mấy người Trần Phong lại không hành động, mà cẩn thận quan sát xung quanh.

Trần Phong còn hỏi Ngô Bát Nhất, sau khi xác nhận vị trí lấy đất, mới cẩn thận dùng xẻng công binh gõ đập xung quanh.

Sau khi cẩn thận thăm dò một hồi, Trần Phong đại khái xác định, đất mộ ở đây xuất phát từ một phạm vi rộng hai mét.

Thế là, anh liền khoanh vùng phạm vi hình vuông này, sau đó ra hiệu cho Bàn Tử và mấy người bắt đầu đào.

Tiếp đó, dưới sự chỉ dẫn của Trần Phong, mấy người bảy tay tám chân bắt đầu đào đất ra ngoài.

Sau khi đào sâu xuống khoảng nửa mét, đất mà xẻng mang lên có màu đen sẫm.

Nhận ra điểm này, Trần Phong vội vàng ngồi xuống, cùng Lưu Kim Bảo bốc một nắm cẩn thận ngửi.

Quả nhiên!

Lúc này, Lưu Kim Bảo gật đầu với Trần Phong.

Trần Phong ngửi ngửi, cũng phát hiện trong đất đầy một mùi đất mộ nồng nặc.

Thế là, anh liền trấn tĩnh nói: "Xem ra không sai rồi...

Đào xuống nửa mét nữa, đất bên dưới toàn là mùi đất mộ.

Mùi này, thường là do chôn sâu dưới lòng đất lâu năm, và có đường hầm thông với bên dưới, có kết cấu rỗng mới hình thành nên." "Nếu không có gì bất ngờ, bên dưới nếu không phải là một hang động

tự nhiên, thì chắc chắn là lối vào lăng mộ." Nghe lời của Trần Phong, mấy người càng vội vàng tiếp tục đào.

Sau đó, khi một đống đất cao một mét được chất đống sau lưng, trong lúc Trần Phong tiếp tục đào xuống, bỗng nhiên cảm thấy xẻng dường như va phải vật gì đó cứng rắn. "Coong!" Thế là, Trần Phong cẩn thận lắng nghe.

Sau khi xác định xong, Trần Phong vội vàng dùng xẻng và tay cẩn thận bới đất ra.

Sau khi đất đều được bới ra, nhìn kỹ lại, liền phát hiện bên dưới là một phiến đá xanh cứng rắn.

Thấy phiến đá xanh này, Trần Phong gật đầu với mấy người bên ngoài.

Lúc này, giáo sư Vương phấn khích đến mức mí mắt cũng run rẩy. "...Không sai được nữa rồi!

Lối vào của lăng mộ Thành Cát Tư Hãn!" Lúc này, giáo sư Vương vô cùng phấn khích.

Phải biết rằng, cả đời ông gần như đều đã cống hiến cho khảo cổ, hiện tại dù chỉ có một chút khả năng, ông cũng sẽ kiên trì đến cùng.

Nhưng lúc này, Diệp Mẫn lại đột nhiên hỏi: "Phiến đá xanh này lớn như vậy, chúng ta làm sao mới đào nó lên được?" Nghe câu hỏi của cô, Trần Phong cẩn thận quan sát, lại thử gõ vào phiến đá xanh.

Sau khi nghe tiếng đá phát ra âm thanh giòn tan, Trần Phong cũng cười gật đầu.

Thế là, anh cẩn thận phân tích: "Hẳn là không khó...

Phiến đá xanh này, rộng khoảng hai mét, nhưng nghe âm thanh phán đoán, độ dày lại không lớn, chắc cũng chỉ dày khoảng bảy tám

centimet.

Cho nên, chúng ta chỉ cần cắt phiến đá thành hình chữ thập, sau đó dùng vật nặng đập vào, hẳn là không khó để phá vỡ nó." Trần Phong nói thì nhẹ nhàng, nhưng không ngờ, lời vừa dứt, vẻ mặt của những người khác dường như đều trầm mặc.

Dùng vật nặng để phá vỡ, phá thế nào đây?

Lúc này, sau khi nghe xong lời của Trần Phong, mọi người đều có chút không biết phải làm sao.

Phải biết rằng, phiến đá tuy chỉ dày chưa đến mười centimet, nhưng trong tình huống không có công cụ mà muốn phá vỡ, đó gần như là chuyện hoang đường!

Nhưng, đối mặt với sự ngạc nhiên của mọi người, Trần Phong lại không để ý.

Tiếp đó, trong ánh mắt không hiểu của mấy người, Trần Phong trực tiếp dùng xẻng công binh cắm mạnh vào phiến đá, sau đó dùng sức cắt sang hai bên.

Sau khi cắt một lượt, lại quay trở lại, bắt đầu cắt từ phía khác!

Sau khi làm xong tất cả, trên phiến đá xuất hiện một đường cắt hình chữ thập xuyên qua phiến đá.

Đường cắt hình chữ thập này, sâu đến nửa centimet, xem ra Trần Phong đã dùng hết sức lực.

Cũng lúc này, Trần Phong hít một hơi thật sâu nói với mấy người: "Cũng gần được rồi, bây giờ phiến đá này đã bị cắt ra, hình chữ thập là hình dạng dễ phá vỡ nhất.

Tiếp theo, chỉ cần dùng vật nặng đập lên, phiến đá này hẳn có thể vỡ thành bốn mảnh, lúc đó lối vào mộ đạo sẽ trực tiếp mở ra." "Mọi

người chuẩn bị, lui lên trên trước đi..." Nghe lời của Trần Phong, mấy người càng thêm hoang mang.

Đây là tình huống gì?

Nghe ý trong lời của Trần Phong, dường như anh có cách.

Lúc này, Bàn Tử còn nói: "Lão Trần, để tôi!

Tôi nặng nhất, nhảy thêm vài cái chắc có thể làm nó vỡ ra!" Nhưng, Trần Phong lại xua tay, sau đó ra hiệu cho mấy người đều lui lên trên.

Lúc này, đúng lúc mấy người tỏ ra không hiểu, thì thấy Trần Phong hai tay vịn vào mép hố, sau đó hít một hơi thật sâu.

Tiếp đó, dưới ánh mắt của mấy người, Trần Phong bỗng nhiên mạnh mẽ nhấc chân phải, sau đó mạnh mẽ giẫm một cước vào trung tâm hình chữ thập trên phiến đá xanh.

Lâm Thanh Đàm Thoái, đệ tam lộ!

Phiên chuyển phách tạp xa luân thức chấn cước!

Chấn cước là công phu cơ bản của Lâm Thanh Đàm Thoái, Trần Phong đã được hệ thống cường hóa một lần, sức mạnh chân của anh đã đạt đến cực hạn.

Tức thì, một cú giẫm đầy uy lực, trực tiếp giáng mạnh vào vị trí trung tâm hình chữ thập. "Rầm!" "Rắc!" Tức thì, cùng với hai tiếng động, Trần Phong chống vào mép hố để giữ vững thân mình.

Hai tiếng động, tiếng thứ nhất là một cú đá vào phiến đá, tiếng thứ hai là phiến đá trực tiếp phát ra tiếng nứt vỡ.

Phải biết rằng, phiến đá vốn đã bị Trần Phong cắt ra.

Hiện tại, bị một lực lớn như vậy trực tiếp oanh kích lên trên, không trực tiếp vỡ nát đã là kỳ tích.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của Diệp Mẫn và mấy người, phiến đá đó trực tiếp từ giữa nứt thành bốn mảnh.

Tiếp đó, bốn mảnh đá tức thì rơi xuống, dưới cái hố mà họ đào ra, xuất hiện một cửa động đen ngòm. "...Sao có thể?!" "Đơn giản là không thể tin được!" Lúc này, Diệp Mẫn và giáo sư Vương đều không nhịn được mà kinh hãi nhìn Trần Phong một cái, đó là sức mạnh của con người sao?

Nhưng, dù có tin hay không, Trần Phong quả thực đã làm được.

Cũng lúc này, Bàn Tử phấn khích hét lên: "Tôi đã nói mà, Lão Trần chắc chắn có cách!

Thế nào, chúng ta có vào không?" Lúc này, được Bàn Tử nhắc nhở, mọi người mới từ trạng thái kinh ngạc tỉnh lại.

Sau đó, mấy người hơi trấn tĩnh lại tâm tình, lại một lần nữa nhìn về phía cửa động trước mắt. "...Lối vào của huyệt mộ?" Lúc này, Diệp Mẫn bỗng nhiên hỏi.

Nghe lời của cô, Trần Phong cẩn thận quan sát vài giây, mới gật đầu nói: "Nếu không có gì bất ngờ, huyệt động này hẳn là con đường mà chủ mộ đã đi khi vào mộ." "Nhưng, tạm thời chúng ta không ai có thể xác định được, huyệt mộ này có phải là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn hay không.

Dù sao, lăng mộ thời Nguyên lúc đó nhiều không đếm xuể, những lăng mộ có thể chôn ở thảo nguyên Ordos, ước chừng cũng không ít...

Cho nên, tất cả cũng chỉ có thể đợi sau khi tìm được chủ mộ thất, mới có thể xác định được." Nhưng đúng lúc này, khi lời của Trần Phong vừa dứt, trong đầu anh bỗng nhiên vang lên một âm thanh nhắc nhở của hệ thống? "Ting!

Nhiệm vụ chính tuyến được phát hành!" "Yêu cầu nhiệm vụ: Mời

túc chủ trong vòng ba ngày chính thức tiến vào lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, và an toàn rời đi!" "Phần thưởng nhiệm vụ: Kỹ năng Bàn Sơn Phân Giáp Thuật của Bàn Sơn đạo nhân!

Ngoài ra, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, túc chủ có thể nhận thêm một cơ hội rút thưởng." Lúc này, âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu Trần Phong, bỗng nhiên khiến anh sững sờ.

Trần Phong không ngờ, nhiệm vụ lần này lại được nhắc nhở nhanh như vậy!

Vậy thì, nếu nhiệm vụ đã được nhắc nhở, chẳng phải huyệt mộ mà họ tìm được chính là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn sao?

Nhận ra điểm này, Trần Phong gần như tức thì trợn tròn mắt.

Ngay sau đó, khi nhìn lại phần thưởng nhiệm vụ trong thông báo của hệ thống, Trần Phong cũng cảm thấy vô cùng vui mừng.

Chương 281

Không vì gì khác!

Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, tuyệt kỹ độc môn của Bàn Sơn đạo nhân!

Thủ đoạn này, đủ để trong tình huống không có đường trộm, trực tiếp trong thời gian ngắn đục thông một mộ đạo.

Nếu bị mắc kẹt trong huyệt mộ không thể ra ngoài, cũng có thể trực tiếp từ bên trong đục thông một lối thoát, trực tiếp rời khỏi lăng mộ.

Đây cũng là lý do vì sao, trong phái Bàn Sơn đạo nhân của Nam phái, từ xưa đến nay số người chết trong huyệt mộ ít đến đáng thương.

Bởi vì, họ có thể dùng Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, trực tiếp đục thông huyệt mộ, bất kể khoảng cách của mộ đạo!

Ý thức được điểm này, Trần Phong vô cùng phấn khích!

Nếu có được thủ đoạn này, sau này nếu lại bị mắc kẹt trong huyệt mộ, sẽ không còn sợ bị kẹt chết ở đó nữa.

Ngoài ra, ngoài Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, lần này còn có thể nhận thêm một cơ hội rút thưởng, sao lại không làm?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không nói hai lời, trực tiếp thúc giục mấy người: "Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta tranh thủ thời gian vào mộ.

Lát nữa tôi sẽ vào trước, Bàn Tử và Lão Ngô, ở phía sau trông chừng.

Lát nữa vào trong lăng mộ, tất cả đều phải nghe theo sự sắp xếp của tôi." "Giáo sư Vương, đặc biệt là ông.

Ông chưa từng trải qua chuyện này, lát nữa sau khi vào trong lăng mộ, tuyệt đối đừng tự ý hành động...

Được rồi, tranh thủ thời gian vào mộ!" Nghe lời của Trần Phong, mấy người có mặt đều gật gật đầu.

Đặc biệt là giáo sư Vương, những trí thức như ông cả đời đều say mê với lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Hiện tại, khó khăn lắm mới tìm được lối vào lăng mộ, dù biết phía trước là cái chết, ước chừng cũng sẽ không có chút do dự nào.

Thế là, ông lập tức thúc giục: "Vậy chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, mau vào thôi?" Nghe vậy, Trần Phong cũng thở dài một hơi.

Xem ra, lời nói đối với giáo sư Vương không có tác dụng, đợi khi thực sự vào trong lăng mộ phải trông chừng ông ta nhiều hơn.

Ngay sau đó, Trần Phong trực tiếp dặn dò: "Lão Ngô, đi cùng tôi ở phía trước, giáo sư Vương ở giữa.

Bàn Tử, cùng Lưu huynh đệ ở phía sau bọc hậu...

Đi thôi!" Lời vừa dứt, Trần Phong liền đi đầu trực tiếp nhảy xuống hố mộ, sau đó cẩn thận dẫn đầu chui xuống.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất và mấy người cũng vội vàng theo sau.

Đường hầm dường như hẹp hơn so với tưởng tượng của Trần Phong...

Nhưng cũng bình thường, dù sao thời Nguyên tuy không phải người Hán nắm quyền, nhưng triều đại này trong quy cách lăng mộ đã hấp thu rất nhiều tập tục của người Hán.

Cho nên, mộ đạo cũng sẽ được xây dựng rất kín đáo, đặc biệt là

sau khi chủ mộ hạ táng, cửa mộ đạo sẽ bị bịt kín hoàn toàn.

Nhưng, Trần Phong trong lòng tính toán, cho rằng đoạn đường này sẽ không dài, đợi khi hoàn toàn tiến vào mộ đạo, vách hầm của đường hầm hẳn sẽ trở nên rộng rãi.

Nếu không, đội ngũ khiêng chủ mộ vào bên trong lúc đó, sẽ không thể đi vào được.

Quả nhiên!

Cũng đúng lúc này, khi Trần Phong bò xuống khoảng bảy tám mét, bỗng nhiên cảm thấy hai bên vách hầm trở nên rộng rãi. "Phịch!" Cùng với một tiếng động trầm đục, Trần Phong trực tiếp từ đường hầm chật hẹp rơi ra ngoài.

Sau khi cẩn thận vịn vào vách tường ngồi dậy, Trần Phong phát hiện môi trường xung quanh trở nên đặc biệt rộng rãi.

Cùng lúc đó, Ngô Bát Nhất và mấy người cũng theo sau Trần Phong tiến vào mộ đạo.

Lúc này, sau khi Trần Phong đợi mấy người đều vào hết, vội vàng ra hiệu im lặng cho Ngô Bát Nhất, sau đó ra hiệu cho mấy người dùng đèn pin chiếu xung quanh.

Phải biết rằng, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn là lăng mộ trăm năm không có ai vào, kết cấu bên trong không ai biết rõ.

Vạn nhất trong lúc hoảng loạn chạm phải cơ quan, chết cũng không biết chết thế nào.

May mắn là, dưới sự ra hiệu của Trần Phong, mấy người dùng đèn pin nhìn xung quanh một vòng, thấy xung quanh quả thực là một mộ đạo rộng rãi.

Hai bên vách động đều được xây bằng gạch xanh, cách nhau cũng

khoảng ba mét.

Thấy vậy, Trần Phong cũng hơi yên tâm, sau đó dặn dò mấy người: "Xem ra, chúng ta quả thực đã tiến vào trong mộ đạo rồi.

Nhưng, mộ đạo này không giống với những gì chúng ta từng thấy, khác với ở Tinh Tuyệt cổ thành, mộ đạo này hẳn là từ lúc bắt đầu đã được đào bằng tay." "Nhưng, loại đường hầm này có thể nguy hiểm hơn những gì chúng ta đã thấy trước đây...

Bởi vì từ đây bắt đầu xây dựng bằng tay, cho nên ở đây lúc nào cũng có thể ẩn giấu cơ quan." Nghe lời của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mấy người đều trầm mặc gật đầu.

Họ hiểu ý của Trần Phong, đó là bảo họ cẩn thận.

Nếu không, dưới kết cấu này, lúc nào cũng có thể chạm phải cơ quan.

Nhưng lúc này, sau khi vào trong, giáo sư Vương lại đột nhiên phấn khích nói: "...Tuyệt vời quá!

Nhìn những viên gạch này xem, được xây trực tiếp bằng gạch xanh, xi măng dùng để lấp kẽ hở!

Điều này chứng tỏ, chúng ta thực sự đã tìm thấy một lăng mộ lớn thời Nguyên!" "Bởi vì, thời Nguyên mới có phương pháp nung xi măng, chứng tỏ chúng ta quả thực đã tìm đúng nơi rồi!" Vừa nói, giáo sư Vương gần như đang dùng tay sờ vào vách tường.

Lúc này, Trần Phong lại nhíu mày nói: "Giáo sư Vương, tôi khuyên ông tốt nhất nên an phận một chút...

Đây là bên trong lăng mộ, nếu ông còn như vậy, đừng trách tôi lập tức quay về không quản nữa." Lúc này, giọng của Trần Phong không vui.

Bởi vì, anh không chỉ biết đây là lăng mộ thời Nguyên, mà còn biết đây là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Nhưng, càng ở trong lăng mộ như thế này, càng phải cẩn thận.

Phấn khích như giáo sư Vương, không chỉ hại mình, mà còn liên lụy đến người khác.

Cũng lúc này, nghe ra lời cảnh cáo trong lời của Trần Phong, giáo sư Vương cũng có chút đỏ mặt.

Lúc này, Diệp Mẫn cũng lập tức lên tiếng: "Giáo sư Vương, đồng chí Trần Phong nói đúng..." Nghe vậy, giáo sư Vương cũng bình tĩnh lại: "Cái đó, đồng chí Trần Phong đừng giận, tôi cái loại trí thức hủ nho này... tôi thấy lăng mộ thì quá vui mừng.

Yên tâm, tôi sẽ không không nghe khuyên nữa..." Nghe ông đảm bảo như vậy, Trần Phong cũng gật đầu.

Sau đó, ra hiệu cho Ngô Bát Nhất, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử liền lập tức lấy đuốc ra.

May mắn là, lần này mua đủ đuốc, Trần Phong châm lửa rồi chia cho mỗi người một cây.

Sau đó, mới giải thích: "Trong lăng mộ lúc nào cũng có thể có khí độc, hoặc là tình trạng bán chân không.

Đuốc có thể nhắc nhở chúng ta sự thay đổi của không khí, tuyệt đối đừng vứt đuốc đi...

Lúc đi về phía trước, phải luôn chú ý đến sự thay đổi của ngọn lửa." Nghe lời của Trần Phong, mấy người đều an phận hơn rất nhiều.

Sau đó, Trần Phong cũng đè nén sự bất an trong lòng, rồi cẩn thận bắt đầu dẫn mấy người đi về phía trước.

Đường hầm này dường như sâu hơn so với tưởng tượng của Trần Phong, dùng đèn pin chiếu tới gần như không thấy điểm cuối.

Cho nên, Trần Phong không dám lơ là cảnh giác, vừa đi về phía trước, vừa luôn chú ý xung quanh.

Nhưng đúng lúc này... "Lộp cộp lộp cộp ~" Đột nhiên, Trần Phong nghe thấy một tiếng động kỳ quái từ phía trước đường hầm.

Tiếng động đó, giống như có người đi chân trần trên đất, đang chạy nhanh.

Tình huống gì vậy?!

Nhận ra điều bất thường, Trần Phong vội vàng nhìn chăm chú về phía cuối đường hầm.

Thấy hành động của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mấy người cũng lập tức ngẩng đầu!

Nhưng kỳ lạ là, khi Trần Phong dùng đèn pin chiếu tới, lại phát hiện phía trước đường hầm không có gì cả.

Chương 282

Xem ra, phảng phất như tinh thần quá căng thẳng, sinh ra ảo giác.

Cũng lúc này, Ngô Bát Nhất bỗng nhiên hỏi: "Lão Trần... sao vậy?" Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong mới từ trạng thái trầm mặc tỉnh lại.

Sau đó, anh cũng hạ giọng nói: "Vừa rồi có ai nghe thấy tiếng động gì không?" Tiếng động?

Tức thì, mấy người có mặt đều lắc đầu.

Sau đó, Ngô Bát Nhất cảm thấy sự nghiêm trọng của sự việc, mới lập tức hỏi: "Lão Trần, ý ông là sao?" "Ực!" Trần Phong nuốt nước bọt, mới lên tiếng: "Tôi vừa rồi nghe thấy, ở phía trước đường hầm của chúng ta, dường như có tiếng bước chân...

Nghe giống như có người đi chân trần trên đất đang chạy nhanh.

Tôi cảm giác, dường như có người từ lúc chúng ta vào đây, đã đi theo chúng ta." Nghe Trần Phong nói vậy, mấy người có mặt đều nhìn nhau.

Lúc này, giáo sư Vương không nhịn được lên tiếng: "Đồng chí Trần Phong, chúng ta nên nhìn nhận mọi việc bằng con mắt khoa học.

Đây là mộ cổ nghìn năm, sao có thể có người đi theo chúng ta, có phải tinh thần quá căng thẳng, sinh ra ảo giác thính giác không?" Nghe giáo sư Vương khuyên giải, Trần Phong mới tỉnh táo lại. "Phù~" Anh thở dài một hơi, mới nói: "Hy vọng đó là ảo giác của tôi... chúng ta đi thôi." Nói xong, Trần Phong mới cẩn thận tiếp tục đi về phía trước.

Cùng với việc tiếp tục di chuyển, Trần Phong lại đột nhiên nghe thấy, ở phía trước đường hầm lại vang lên một trận tiếng động. "Lộp

cộp lộp cộp!" Tức thì, lần này không chỉ Trần Phong, mà cả Lưu Kim Bảo và Ngô Bát Nhất đều nghe thấy!

Nhất thời, mấy người có mặt đều tức thì dừng lại.

Lúc này, Trần Phong càng trực tiếp rút súng lục ra, cùng với đèn pin chỉ thẳng về phía trước đường hầm. "Ực~" Lúc này, Trần Phong thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của mình.

Tuy nhiên, sau khi nhìn rõ tình hình phía trước đường hầm, lại một lần nữa phát hiện phía trước không có gì cả.

Tình huống gì vậy?

Cũng lúc này, Bàn Tử bỗng nhiên lên tiếng: "Lão...

Lão Trần!

Đừng dọa tôi chứ!" Nhưng, lần này chưa đợi Trần Phong lên tiếng, Lưu Kim Bảo bên cạnh đã trực tiếp nói: "Trần Phong huynh đệ nói không sai...

Lần này ngay cả tôi cũng nghe thấy, quả thực có tiếng bước chân!" Không chỉ Lưu Kim Bảo, lần này ngay cả Ngô Bát Nhất cũng gật đầu xác nhận.

Cũng lúc này, giáo sư Vương sau khi nhìn nhau một cái, cũng không nhịn được kinh hô: "Sao có thể chứ?

Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn là mộ cổ nghìn năm, lúc chúng ta vào, phiến đá xanh ở lối vào hoàn toàn chưa được mở ra, chứng tỏ trước chúng ta không có ai vào lăng mộ này mà!" Nghe vậy, mấy người có mặt cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Phải biết rằng, nếu không phải có người đi theo vào mộ, vậy thì nguồn gốc của tiếng động trong lăng mộ là gì?

Một nơi đã bị phong bế cả nghìn năm.

Bên trong sẽ có vật sống sao?

Nhưng đúng lúc này, khi mấy người còn đang hoang mang, Trần Phong bỗng nhiên lên tiếng: "Mọi người cũng đừng suy đoán lung tung, lối vào lúc chúng ta vào tuy chưa bị mở ra...

Nhưng, nếu bọn trộm mộ muốn vào, cũng có thể đục đường trộm ở nơi khác." "Cho nên, bất kể nguồn gốc của tiếng động đó là cơ quan hay vật sống, tiếp theo chúng ta bắt buộc phải luôn đề cao cảnh giác!

Lão Ngô, chuẩn bị sẵn xẻng công binh và dao găm đi!" Nói đoạn, Trần Phong cũng lấy súng lục ra, luôn giữ trong tay.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất và mấy người nhìn nhau một cái, cũng lập tức lấy xẻng công binh ra, sau đó lại cầm ngược dao găm trong tay.

Sau khi làm xong những chuẩn bị này, Trần Phong mới gật đầu với mấy người, sau đó chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng, nói thật trong lòng Trần Phong cũng bất an!

Bởi vì, những lời vừa rồi là dùng để an ủi mọi người, nhưng trong lòng anh lại luôn có chút bất an.

Phải biết rằng, anh và Ngô Bát Nhất mấy người đã tận mắt nhìn thấy cương thi, nếu tiếng động vừa rồi, không phải cơ quan cũng không phải người sống, vậy thì sẽ là cái gì?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng chỉ có thể không ngừng tự trấn an trong lòng.

Chỉ hy vọng, tiếp theo đừng xuất hiện điều bất thường nữa.

Vừa đi về phía trước, lần này cũng cẩn thận hơn trước, thậm chí Trần Phong còn mở cả chốt an toàn của súng lục.

Trong tình huống này, chỉ cần phía trước có gió thổi cỏ lay, anh có

thể phát hiện ngay lập tức.

Vạn nhất có nguy hiểm, súng lục nhanh hơn bất cứ thứ gì!

Nhưng may mắn là, lần này có lẽ thật sự là Trần Phong lo xa.

Cùng với việc đi một mạch, trên đường không còn xuất hiện bất kỳ tiếng động nào.

Không chỉ vậy, sau khi đi về phía trước khoảng hơn nửa giờ, thậm chí ngay cả cơ quan cũng không xuất hiện.

Nhưng, trong tình huống này, Trần Phong vẫn không dám lơ là cảnh giác.

Nhưng, sự thật chứng minh cẩn thận như vậy là cần thiết.

Sau khi Trần Phong đi về phía trước hơn nửa giờ, anh bỗng nhiên phát hiện, trên con đường phía trước, có một con mương lõm xuống, chặn đường đi của họ.

Nhưng, con mương này cũng có chút không hợp lý.

Chỉ thấy, trước mắt họ, vốn là một đường hầm đi thẳng về phía trước, rộng khoảng ba mét.

Hiện tại, mặt đất dưới chân lại trực tiếp biến mất, thay vào đó là một đường hầm hoàn toàn lõm xuống.

Đường hầm này sâu khoảng hai mét, mép hố được cắt phẳng phiu, từ mặt đất thẳng đứng xuống.

Theo đèn pin nhìn về phía trước, có thể thấy đường hầm này dài khoảng mười lăm mét, khoảng cách lõm xuống kéo dài đến mặt đất cách đó mười lăm mét.

Dường như, mặt đất của con đường này, bỗng dưng biến mất?

Không...

Hẳn là, khi xây dựng mộ đạo, nơi này không được xây dựng, giống như để làm khó bọn trộm mộ, khiến người ta không thể đi về phía trước. "...Cơ quan đạo thời Nguyên?" Cũng lúc này, giáo sư Vương bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Nghe tiếng của ông, sau khi Trần Phong và mấy người cẩn thận quan sát một hồi, cũng gật đầu.

Xem ra, đường hầm lõm xuống này, hẳn là cơ quan đạo thời Nguyên, chỉ không biết có tác dụng gì.

Lẽ nào, nơi này chỉ để ngăn người ta đi thẳng qua sao?

Không thể nào...

Trần Phong cũng trực tiếp dặn dò mấy người: "Mọi người cẩn thận, tốt nhất đừng manh động.

Cơ quan đạo này xuất hiện ở đây, tôi nghĩ hẳn không đơn giản chỉ là cản trở bọn trộm mộ đi vào..." Nghe lời của Trần Phong, mấy người có mặt đều không dám manh động.

Dù sao, một cơ quan đạo đột nhiên xuất hiện như thế này, chắc chắn không đơn giản như bề ngoài.

Người xưa đã xây dựng lăng mộ, thì chắc chắn là để không bị người khác đào trộm.

Nếu đã như vậy, cơ quan đạo này có thể ẩn giấu sát cơ chí mạng.

Nhưng kỳ lạ là, sau khi cẩn thận quan sát xung quanh cơ quan đạo, lại không phát hiện có tình huống gì.

Không chỉ không có thiết bị kích hoạt cơ quan, mà ngay cả bất kỳ mùi vị gì cũng không ngửi thấy.

Thật kỳ lạ... "Đồng chí Trần Phong, cơ quan đạo này có thực sự đáng sợ như chúng ta tưởng tượng không?

Chương 283

Hay là, nó chỉ dùng để nhắc nhở bọn trộm mộ đừng đi vào?" Cũng lúc này, giáo sư Vương có chút suy nghĩ lung tung bỗng nhiên lên tiếng.

Nghe lời của ông, Trần Phong lại cười khổ lắc đầu.

Thế là, Trần Phong một tay chặn ông lại, mới lên tiếng: "Nếu thật sự tốt như vậy... người xưa xây dựng lăng mộ, không ai muốn lăng mộ bị người khác đào trộm.

Một cơ quan đạo như thế này, đã tốn rất nhiều nhân lực vật lực, không thể nào trông đơn giản như vậy được." "Cẩn thận tìm xem, tuy chúng ta không thấy thiết bị kích hoạt cơ quan, nhưng tôi nghĩ cơ quan đạo này có thể không đơn giản như vậy.

Lão Ngô, tìm xung quanh xem, có tảng đá nào không..." Đúng lúc này, Trần Phong bỗng nhiên ra lệnh một câu.

Nghe lời của Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng tìm xung quanh.

Quả nhiên!

Sau khi Ngô Bát Nhất cẩn thận tìm kiếm một hồi, thật sự ở dưới góc tường, thấy một tảng đá tròn to bằng quả dưa hấu.

Sau khi nhặt tảng đá lên, Ngô Bát Nhất dùng sức ước lượng.

Phát hiện, tảng đá này hẳn là ít nhất cũng phải hơn ba mươi cân, đủ rồi.

Sau khi nhận tảng đá, Trần Phong cũng hít một hơi thật sâu, đứng bên mép hố nói: "Tảng đá này chắc cũng mấy chục cân... chúng ta ném xuống xem sao, dù sao cơ quan đạo chắc chắn không để người ta đi

xuống.

Lực rơi của tảng đá, hẳn là tương đương với người nhảy xuống, vạn nhất bên dưới có cơ quan, hẳn là có thể bị kích hoạt..." "Phù~" Hít một hơi thật sâu, Trần Phong cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Sau đó, ra hiệu cho mấy người cẩn thận lùi lại một chút, mới giơ tảng đá qua đầu, rồi dùng sức ném xuống. "Rầm!" Tức thì, tảng đá trực tiếp đập vào một viên gạch dưới hố.

Sau đó, Trần Phong vội vàng nhìn chăm chú, kết quả kinh hoàng thấy rằng, trong khoảnh khắc tảng đá rơi xuống, một viên gạch xanh bên dưới bỗng nhiên mạnh mẽ lõm xuống. "Vút!" Nhưng chưa hết, cùng với việc viên gạch lõm xuống, Trần Phong kinh hoàng thấy rằng trong phạm vi khoảng hai mét bên dưới, dưới các viên gạch lát nền bỗng nhiên nứt ra mười mấy khe hở cơ quan.

Giây tiếp theo, từ trong những khe hở cơ quan đó bỗng nhiên bắn ra mấy ngọn trường mâu lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, trực tiếp đâm ra.

Nhất thời, tảng đá đó cũng bị trường mâu xuyên thủng.

Trần Phong và mấy người nhìn chăm chú, thấy những ngọn trường mâu đó đâm ra ít nhất cũng dài nửa mét, phạm vi càng rộng hơn.

Còn về độ sắc bén của những ngọn trường mâu đó, tuy đã trải qua bao nhiêu năm rỉ sét, nhưng vẫn cứng rắn vô cùng! "Hít!" Thấy cảnh này, những người có mặt đều không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Lúc này, Trần Phong cũng sắc mặt khó coi nói: "Xem ra không sai, cơ quan đạo này hẳn là dùng để mê hoặc bọn trộm mộ.

Chỉ cần chúng ta nhảy xuống, ước chừng gạch lát nền bên dưới, cứ cách vài bước sẽ có thiết bị kích hoạt cơ quan, lúc đó chúng ta có bao nhiêu người cũng đều phải chết ở dưới đó!" Nghe lời của Trần

Phong, giáo sư Vương tức thì kinh hô: "Ý cậu là, bên dưới đều có loại mâu sắt này?!" Đối với điều này, Trần Phong gật đầu. "Không sai, nếu không có gì bất ngờ, cơ quan đạo này chúng ta không đi được nữa rồi." Nghe đến đây, giáo sư Vương và mấy người đều trầm mặc.

Sau đó, Ngô Bát Nhất cũng nói: "Vậy Lão Trần, đây chỉ có một con đường, chúng ta không lẽ phải quay lại đường cũ sao?" Quay lại đường cũ tự nhiên là không thể, nhưng nên đi thế nào đây?

Nghe lời của Ngô Bát Nhất, Trần Phong trong đầu cẩn thận suy nghĩ, sau đó bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ điên rồ!

Nếu cơ quan đạo bên dưới không thể đi, vậy thì từ bên trên thì sao?

Nghĩ đến đây, Trần Phong vội vàng nhìn sang hai bên cơ quan đạo.

Đáng tiếc là, hai bên cơ quan đạo cũng không có kẽ hở nào có thể đi trên không trung.

Thế là, Trần Phong chỉ có thể nói với Ngô Bát Nhất: "Tìm cho tôi một tảng đá, rồi lấy dây thừng ra." Nghe lời của Trần Phong, Ngô Bát Nhất tức thì hiểu ra.

Ngay sau đó, vội vàng tìm một tảng đá to bằng nắm đấm, sau đó buộc một cuộn dây thừng mua ở cửa hàng đồ bảo hộ lao động trước đó vào tảng đá.

Đầu kia, thì trực tiếp lấy ra xẻng công binh, đặt ở mép đất, dùng tảng đá đóng mạnh xẻng công binh vào đất sâu nửa mét.

Sau khi làm xong tất cả, Ngô Bát Nhất lại buộc đầu kia của dây thừng vào xẻng, mới đưa tảng đá cho Trần Phong.

Thấy cảnh này, mấy người có mặt đều biết Trần Phong và Ngô Bát Nhất đang có ý đồ gì.

Phương pháp này, Trần Phong học được từ Lưu Kim Bảo.

Điều họ muốn làm, là dùng dây thừng bắc một cây cầu dây qua phía trên cơ quan đạo.

Sau khi kéo căng, người có thể bò theo dây thừng qua!

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không nói hai lời, lập tức lùi lại hai bước, sau đó dưới ánh mắt cổ vũ của mấy người, trực tiếp chạy nhanh về phía trước hai bước.

Sau khi Trần Phong lao ra hai bước, tảng đá trong tay giống như quả tạ, mạnh mẽ ném ra! "Vút!" Phải biết rằng, Trần Phong luyện Cầm Nã Thủ, lực đạo trên cánh tay phối hợp với hạ bàn, sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ.

Vừa ném ra, tảng đá đó giống như quả tạ, trực tiếp vẽ một đường parabol, vượt qua khoảng cách mười mấy mét, rơi xuống gạch lát nền đối diện.

Lúc này, cây cầu dây đã được bắc xong.

Nhưng, sau khi nhìn sợi dây thừng lỏng lẻo và tảng đá đối diện, giáo sư Vương lại đột nhiên nói: "Đồng chí Trần Phong... sợi dây thừng lỏng như vậy, tảng đá đối diện chỉ to bằng nắm đấm, căn bản không có đủ điểm bám lực.

Như vậy, chúng ta căn bản không thể đi theo dây thừng qua được?

Muốn dùng làm cầu dây, đối diện nhất định phải có một điểm tựa chính xác chứ?" Nghe lời của ông, mấy người có mặt đều nhìn về phía Trần Phong.

Tuy nhiên, đối mặt với ánh mắt của mấy người, Trần Phong cũng không nói nhiều, hít một hơi thật sâu, lùi về phía sau mười mấy mét.

Đây là tình huống gì?

Thấy cảnh này, những người có mặt đều có chút ngơ ngác.

Tuy nhiên, Trần Phong lại không để ý, dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy người, bỗng nhiên mạnh mẽ chạy về phía mép vực.

Thấy cảnh này, những người có mặt đều tức thì trợn tròn mắt! "Lão Trần!" Lúc này, Ngô Bát Nhất còn hét lớn.

Tuy nhiên, tốc độ của Trần Phong lại không hề giảm, ngược lại còn mạnh mẽ tăng tốc về phía mép vực.

Vừa chạy, Trần Phong còn trực tiếp hét lên: "Tránh ra!

Đừng cản đường!" Tức thì, sau khi nghe lời của Trần Phong, Ngô Bát Nhất không dám cản đường, vội vàng tránh ra.

Tuy nhiên, anh cũng không hiểu, Trần Phong rốt cuộc đang định làm gì.

Nhưng, cũng trong lúc hoang mang, Ngô Bát Nhất bỗng nhiên mạnh mẽ nhìn về phía đường hầm dài mười lăm mét?

Tình huống này... lẽ nào?

Lúc này, trong đầu Ngô Bát Nhất, bỗng nhiên nảy ra một suy đoán không thể tin được.

Lẽ nào, Trần Phong muốn trực tiếp nhảy qua?

Nhưng, có thể sao!

Nhất thời, tim của Ngô Bát Nhất gần như muốn nhảy ra ngoài!

Nhưng dù có nghĩ thế nào, Trần Phong quả thực đang chạy về phía mép vực.

Khi tất cả mọi người đều sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, Trần Phong còn tăng tốc độ lên đến cực hạn.

Không sai!

Ý định của Trần Phong, là từ đây trực tiếp nhảy qua!

Chương 284

Bởi vì, chỉ có trực tiếp nhảy qua, mới có thể buộc chặt sợi dây thừng ở đầu kia.

Trong tình huống này, những người khác mới có thể hoàn toàn bò theo dây thừng qua.

Còn về việc làm thế nào để nhảy qua...

Trần Phong tính toán, giới hạn nhảy xa của con người là mười hai mét.

Thể chất của anh đã được hệ thống cường hóa, tuy không thể so sánh với những vận động viên có thể lực mạnh nhất, nhưng cũng đủ rồi.

Còn khoảng cách mười lăm mét... người khác có thể không qua được, nhưng Trần Phong có một kỹ năng mà ngay cả vận động viên cũng không làm được, đó là mượn lực trên không!

Không sai!

Trần Phong có Lâm Thanh Đàm Thoái được hệ thống trực tiếp truyền thụ, cho nên công phu hạ bàn đã đạt đến cực hạn.

Người khác có lẽ khi rơi xuống giữa không trung sẽ bất lực, nhưng Trần Phong lại có thể dựa vào vách tường để phát lực lần thứ hai!

Trần Phong chuẩn bị... muốn liều một phen, cũng vừa hay có thể thử thực lực hiện tại của mình!

Nghĩ đến đây, Trần Phong mạnh mẽ nhắm chuẩn khu vực.

Trong khoảnh khắc gần đến mép hố, Trần Phong trực tiếp dồn

toàn bộ lực đạo vào chân phải, giây tiếp theo một lực đạo đẩy thân thể anh, mạnh mẽ bay vọt! "...Sao có thể!?" "Đơn giản là không thể tin được!" "Lão Trần!" Lúc này, giáo sư Vương thấy hành động của Trần Phong, đều sợ đến hồn bay phách lạc.

Ngay sau đó, trong mắt họ, thân thể của Trần Phong trực tiếp mạnh mẽ lao ra.

Giây tiếp theo, thân thể anh bay lên không trung, gần như giống như một đường parabol bay về phía đối diện.

Trong nháy mắt, Trần Phong đã bay ra gần mười mét.

Tuy nhiên, trong giây tiếp theo, thân thể của Trần Phong bỗng nhiên mất đi quán tính tiến về phía trước, dưới trọng lượng rơi xuống, cơ thể Trần Phong bắt đầu nhanh chóng rơi xuống phía dưới. "...Lão Trần, cẩn thận!" "Xong rồi!

Thất bại rồi!" Khoảnh khắc này, thấy tình hình Trần Phong rơi xuống, mấy người có mặt đều tức thì sắc mặt biến đổi.

Tuy nhiên, khi họ đột nhiên thấy tình hình giây tiếp theo, mấy người có mặt lại tức thì trợn tròn mắt.

Chỉ thấy, khi Trần Phong vừa bắt đầu rơi xuống, bỗng nhiên một chân đá mạnh về phía dưới vách tường bên trái.

Lâm Thanh Đàm Thoái bát lộ chuyển kim đặng triêu thiên! "Bốp!" Tức thì, một cú đá dồn toàn bộ lực đạo của Trần Phong, mạnh mẽ đá vào phía dưới vách tường.

Dựa vào lực đạo này, thân hình vốn đang rơi xuống của Trần Phong, trực tiếp bay lên không trung.

Giây tiếp theo, thân thể của Trần Phong trực tiếp tiếp tục bay về phía trước!

Phát lực lần thứ hai!

Trần Phong đã thành công, thật sự trong tình huống đá một cước giữa không trung, đã nghịch chuyển sinh tử của mình!

Cũng thấy cảnh này, mấy người có mặt đều kinh ngạc đến mức không ngậm được miệng.

Lúc này, đặc biệt là Bàn Tử, còn phấn khích trực tiếp vung hai tay. "Tôi biết mà!

Lão Trần chắc chắn có thể!" Tức thì, trong tiếng reo hò của cậu ta, thấy thân thể của Trần Phong giống như một đường thẳng bay về phía mép hố.

Tuy nhiên, Trần Phong lại đánh giá thấp khoảng cách của cơ quan đạo này.

Độ dài mười lăm mét, lần đầu tiên chỉ bay được mười mét, lực đạo bay được nhờ mượn lực lần thứ hai trên không, ước chừng chỉ bằng một nửa lần đầu.

Trong tình huống này, khi Trần Phong mắt thấy sắp nhảy lên mép vực, thân thể anh bỗng nhiên mạnh mẽ bắt đầu rơi xuống phía dưới.

Hỏng rồi!

Nhận ra điểm này, trong lòng Trần Phong tức thì chùng xuống.

Tuy nhiên, anh cũng linh cơ khẽ động, vội vàng dang hai tay ra chộp về phía mép hố.

Giây tiếp theo, thấy cơ thể của Trần Phong trực tiếp đập về phía mép hố, vị trí ngực của anh trực tiếp đập vào gạch đá ở mép hố. "Rắc!" Tức thì, cùng với một tiếng giòn tan, Trần Phong chỉ cảm thấy xương sườn dưới ngực, giống như đập vào gạch đá ở mép hố.

Lúc này, ngay sau đó cảm thấy một cơn đau thấu tim ập đến.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn xương sườn của anh, đã bị đập trực tiếp đến mức lệch vị trí, hoặc gãy rồi!

Nhưng, hai tay của Trần Phong đã bám chặt vào mặt đất ở mép hố.

Tuy nhiên, lực rơi của Trần Phong quá lớn, nơi hai tay bám vào căn bản không có điểm tựa.

Cho nên, thân thể của Trần Phong đang trượt xuống với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Tiêu rồi...

Bên dưới là cơ quan đạo, nếu Trần Phong trực tiếp rơi xuống, vậy thì e rằng sẽ lập tức giẫm phải cơ quan.

Lúc đó, trường mâu bắn ra, Trần Phong căn bản không thể né được.

Làm sao bây giờ!?

Nhất thời, không chỉ Trần Phong, mà ngay cả Ngô Bát Nhất cũng sợ đến hồn bay phách lạc.

Tuy nhiên, khi Trần Phong mắt thấy sắp rơi xuống phía dưới, một cảnh tượng không thể tin được đã xuất hiện.

Trần Phong bỗng nhiên cảm thấy, dưới chân mình dường như bị thứ gì đó đỡ lấy.

Trong tình huống này, Trần Phong gần như theo bản năng quay đầu lại nhìn, ngay sau đó thấy một cảnh tượng khiến anh cả đời khó quên!

Chỉ thấy, ở vị trí bên dưới, có một đứa trẻ?

Rơi xuống!

Dù đang trong trạng thái hoảng loạn, nhưng Trần Phong vẫn theo phản xạ cúi đầu nhìn xuống, và thấy rõ ràng dưới chân mình quả thực có một đứa trẻ đang đứng.

Không chỉ vậy, tư thế của đứa bé đó còn khiến người ta phải dựng tóc gáy!

Chỉ thấy, đứa bé đó lại đang cắm đầu xuống đất, trồng cây chuối ngược trên mặt đất?

Lúc này, hai chân Trần Phong tiếp xúc với đứa bé, đang được nó dùng sức đẩy lên.

Dưới lực đẩy kỳ lạ đó, đà rơi của Trần Phong chậm lại.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong gần như dựng đứng hết cả lông tơ!

Nhưng anh biết không thể lãng phí cơ hội duy nhất này.

Ngay lập tức, Trần Phong gần như phải nén lại cảm giác lạnh toát mồ hôi khắp người, hai tay bám chặt vào mép hố, dùng hết sức bình sinh bò lên.

Hộc ~ hộc!

Lúc này, Trần Phong gần như đã dùng toàn bộ sức lực, khoảng vài giây sau thì bò được lên.

Ngay khi vừa lên tới nơi, anh lập tức cúi xuống nhìn lại.

Nhưng kỳ lạ thay, Trần Phong kinh hãi phát hiện, đứa bé vốn xuất hiện bên dưới hố đã biến mất một cách quỷ dị?

Chuyện gì thế này?

Chương 285

Lúc này, đầu óc Trần Phong gần như rối tung.

Anh thậm chí còn đột nhiên liên tưởng, những tiếng động lạ xuất hiện trước đó, liệu có phải là của đứa bé này không?

Nhưng, tại sao đứa bé đó lại giúp mình?

Trần Phong có thể chắc chắn rằng, một đứa bé xuất hiện rồi lại biến mất một cách quỷ dị như vậy, tuyệt đối không thể là người sống!

Hơn nữa, đứa bé còn đi lại bằng cách trồng cây chuối, đầu cắm xuống đất.

Càng bất thường hơn!

Nhưng, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Nghĩ đến đây, Trần Phong gãi đầu, gần như quên cả cơn đau nhói ở ngực.

Nhưng đúng lúc này...

“Lão Trần!

Ông sao rồi!” Đột nhiên, Ngô Bát Nhất hét lớn.

Nghe thấy tiếng của anh ta, Trần Phong mới tỉnh táo lại từ trạng thái kinh hãi.

Anh mới ý thức được, bây giờ không phải là lúc suy nghĩ những chuyện này.

Ngô Bát Nhất vẫn chưa qua, mình phải nhanh chóng chuẩn bị xong dây thừng...

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng ép những suy nghĩ trong lòng xuống.

Sau đó, anh vội vàng lấy xẻng công binh từ sau lưng ra, rồi tìm một tảng đá, đóng chặt nó vào khe gạch.

Thấy chiếc xẻng đã cắm sâu vào nửa mét, Trần Phong mới yên tâm.

Sau đó, anh kéo căng một đầu dây thừng rồi buộc chặt vào chiếc xẻng.

Làm xong mọi việc, Trần Phong giật mạnh sợi dây mấy cái, sau khi chắc chắn nó đã cố định, mới hét lớn về phía Ngô Bát Nhất: "Được rồi, mau lên!

Cẩn thận đấy!" Để Ngô Bát Nhất cẩn thận, Trần Phong đã không dám kể lại chuyện mình vừa gặp.

Trong tình huống này, Ngô Bát Nhất cũng yên tâm hơn, rồi cẩn thận bám theo dây thừng bò qua.

Khoảng hơn hai mươi phút sau, với sự giúp đỡ của mọi người, giáo sư Vương cũng cuối cùng đã qua được.

Đợi tất cả mọi người đều sang đến nơi, hoàn toàn an toàn, Ngô Bát Nhất vội vàng hỏi: "Lão Trần, tình hình sao rồi?

Không bị thương chứ?" Nghe vậy, Trần Phong lại hỏi một cách kỳ lạ: "Chuyện gì vậy?

Vừa nãy ông không thấy tình hình của tôi à, lúc đó dưới chân tôi có thứ gì đó?" "Thứ gì?" Nghe Trần Phong hỏi, Ngô Bát Nhất lắc đầu nói: "Tôi chỉ thấy ông bay qua, nhưng sau đó lại rơi xuống.

Lúc đó khoảng cách quá xa, đèn pin cũng không thể chiếu tới hoàn toàn, tôi chỉ thấy được cái bóng lờ mờ của ông thôi." "Nói thật đi, Lão Trần, rốt cuộc ông đã làm gì trên đó?!" Lần này lại đến lượt Trần Phong kinh ngạc!

Chuyện gì thế này, chẳng lẽ anh ta không thấy sao?

Khoan đã...

Nghĩ đến đây, Trần Phong chợt nhớ ra, khoảng cách đèn pin xa như vậy.

Trong tình huống cách nhau mười lăm mét, Ngô Bát Nhất quả thực không thể nhìn rõ tình hình bên kia đường hầm cạm bẫy.

Cùng lắm, cũng chỉ thấy được một cái bóng lờ mờ!

Nghĩ vậy, Trần Phong liền nói thẳng: "Không biết nữa...

Vừa nãy lúc tôi rơi xuống, có một thứ gì đó đã đỡ lấy tôi, nhờ vậy tôi mới bò lên lại được." "Thứ gì?" Lúc này, Ngô Bát Nhất chưa kịp mở miệng, giáo sư Vương đã không nhịn được hỏi.

Nhưng nghe câu hỏi của ông, Trần Phong lại lắc đầu nói: "Một đứa bé... một cậu bé!

Vừa rồi lúc tôi rơi xuống, có một cậu bé đã đỡ lấy tôi, tôi mới lên được!" Hả?

Nghe vậy, mấy người có mặt đều lập tức trợn tròn mắt.

Ngay sau đó, giáo sư Vương còn hét lên: "Không thể nào, trong lăng mộ sao lại có trẻ con?

Dù có trộm mộ đi theo chúng ta vào, cũng không thể nào dẫn theo trẻ con được!" Nhưng, nghe xong lời của ông, Trần Phong lại vô cùng quả quyết nói: "Tôi tuyệt đối không nhìn lầm, cả đời này tôi cũng không quên được!

Đứa bé đó trồng cây chuối ngược, sau khi tôi lên được quay đầu nhìn lại, nó đã biến mất rồi!

Nhưng tôi tuyệt đối không nhìn lầm, nếu tôi bị ảo giác, thì hoàn toàn không thể lên được!" Nghe Trần Phong nói vậy, mấy người có

mặt đều rơi vào trầm tư!

Chuyện gì thế này?

Lời của giáo sư Vương rất đúng, tuy không nhìn rõ tình hình bên kia, nhưng trong lăng mộ tuyệt đối không thể có trẻ con.

Hơn nữa, nếu thật sự có trộm mộ đi theo, cũng tuyệt đối không dẫn theo trẻ em.

Nhưng, Trần Phong có nói dối không?

Ngô Bát Nhất suy nghĩ kỹ lại, không hề nghi ngờ lời của Trần Phong.

Bởi vì, từ đầu đến cuối Trần Phong chưa từng nói những chuyện khoa trương như vậy với bất kỳ ai.

Nhưng, nếu mọi chuyện giống như Trần Phong nói, thì tình hình ở đó chẳng phải quá khó tin sao?

Sao có thể chứ?

Nghĩ vậy, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được cẩn thận mon men đến mép hố, gần như theo phản xạ muốn xem thử tình hình mà Trần Phong đã nói.

Nhưng đáng tiếc, bên dưới hố không có đứa bé nào, không giống như Trần Phong nói.

Khoan đã...

Nhưng đúng lúc này, Ngô Bát Nhất dùng đèn pin chiếu xuống, đột nhiên phát hiện một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Anh ta kinh hãi nhìn thấy, trên viên gạch dưới đáy hố, có hai dấu bàn tay?

Đúng vậy!

Dấu bàn tay, hơn nữa còn là dấu tay nhỏ của trẻ con!

Tình hình này...

Sau khi nhìn rõ dấu bàn tay, Ngô Bát Nhất cũng lập tức sững sờ tại chỗ, một câu cũng không nói nên lời.

Lúc này, mấy người có mặt đều sững sờ tại chỗ.

Dưới ánh đèn pin, họ có thể thấy rõ dấu bàn tay trên mặt đất.

Nhìn kỹ lại, dấu bàn tay đó giống hệt như Trần Phong miêu tả, cùng lắm chỉ là của một đứa trẻ bảy, tám tuổi.

Ực!

Sau khi nhận ra điểm này, mấy người Ngô Bát Nhất đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Họ vô cùng chắc chắn, Trần Phong tuyệt đối sẽ không tạo ra dấu tay như vậy để lừa họ.

Hơn nữa, dù Trần Phong thật sự làm vậy, cũng không thể tạo ra dấu tay nhỏ như thế.

Và, quan trọng nhất là, mấy người đều có thể thấy rõ, dấu bàn tay này vừa mới được lưu lại...

Như vậy, thời gian vừa khớp với lúc Trần Phong nhảy qua.

Khi đó, họ đang ở trong điểm mù thị giác, tự nhiên không thể thấy được tình hình bên kia.

"Lão...

Chương 286

Lão Trần, dấu bàn tay đó!" Lúc này, Bàn Tử đột nhiên không nhịn được hỏi.

Nghe lời anh ta, Trần Phong không trả lời, chỉ cẩn thận giơ tay ra hiệu im lặng với mọi người.

Tiếp đó, Trần Phong mới ngây người gật đầu...

Nhìn thấy Trần Phong gật đầu, mấy người có mặt đều nhìn nhau ngơ ngác.

Lúc này, Trần Phong vội vàng nhắc nhở mọi người: "Nơi này không an toàn... chúng ta tìm cách rời đi trước, có vấn đề gì, đợi sau khi rời đi rồi nói." Đúng vậy!

Trần Phong cảm thấy, nếu mọi người đều thấy dấu bàn tay, vậy thì tuyệt đối không phải là ảo giác.

Nói cách khác, từ lúc tiến vào đường hầm mộ, thật sự có thứ gì đó vẫn luôn theo sau họ.

Như vậy, tuy không thể xác định đó là thứ gì, nhưng Trần Phong dám chắc đó tuyệt đối không phải người.

Vì vậy, phải nhân lúc này nhanh chóng rời khỏi khu vực này.

Có vấn đề gì, đợi sau khi rời đi rồi nói.

Cũng đúng lúc đó, Diệp Mẫn đột nhiên hỏi: "Đồng chí Trần Phong, vết thương của anh không sao chứ?" Nghe lời cô, mấy người có mặt mới phản ứng lại là Trần Phong đã bị thương.

Sau đó, Ngô Bát Nhất vội vàng tiến lên, Trần Phong được Ngô Bát Nhất dìu từ từ ngồi xuống, rồi dựa lưng vào tường mò mẫm.

Lúc này, Trần Phong cẩn thận đưa tay vào trong áo, rồi sờ nhẹ lên xương sườn đang đau dữ dội.

Vì quá đau, Trần Phong không cảm nhận được tình hình xương sườn, nên phải tự mình kiểm tra.

Vừa sờ vào, Trần Phong lại cảm thấy một cơn đau thấu tim.

Không ổn, xương sườn không bị gãy, mà là một cái bị trật khớp.

Ý thức được điểm này, Trần Phong cũng hơi yên tâm, rồi nói với Ngô Bát Nhất và mọi người: "Tình hình không tệ lắm, xương sườn của tôi chỉ bị trật một cái, trật khớp thôi.

Nhưng, xương sườn không gãy là tốt rồi...

Không được, tôi phải tìm cách xử lý xương sườn trước.

Nếu không, lỡ như xương sườn đâm vào lá phổi, thì hậu quả khó lường." Nghe lời Trần Phong, mấy người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, nghĩ kỹ lại, đột nhiên lại kinh ngạc nói: "Xử lý?

Lão Trần, ở đây làm gì có dụng cụ y tế..." Nhưng lời còn chưa dứt, nhìn thấy hành động của Trần Phong, họ lại sững sờ tại chỗ.

Bởi vì, lúc này, anh ta đang đưa tay vào trong áo mình.

Xem ra, anh ta định tự nắn lại xương sườn bị trật khớp?

Hít!

Chứng kiến cảnh này, ngay cả Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Tuy đều từng phục vụ trong quân đội, điều kiện lúc đó rất gian khổ, nhưng cũng chưa từng thấy ai cứng rắn như vậy!

Nhưng, Trần Phong lại không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, anh cẩn thận dùng tay mò mẫm, sau khi sờ thấy xương sườn

bị trật, Trần Phong cũng nhắm mắt lại.

"Hít ~ thở ~" Hít một hơi thật sâu, Trần Phong đã chuẩn bị sẵn sàng.

Sau đó, anh đột nhiên dùng sức nắm lấy xương sườn bị trật, dùng sức kéo mạnh sang bên phải!

"Ựm~!" Ngay lập tức, mặt Trần Phong đỏ bừng lên, mắt cũng lồi ra, gần như máu nổi đầy tròng.

Ken két!

Lúc này, răng Trần Phong bị nghiến đến kêu ken két, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng xương sườn được nắn lại.

Trong phút chốc, tất cả mọi người có mặt đều sợ đến trắng bệch mặt mày.

Muốn dìu Trần Phong nhưng lại không dám làm phiền.

Thời gian trôi qua từng giây, khoảng năm phút sau, Trần Phong mới cảm thấy cơn đau dần giảm bớt.

Nghỉ một lát, cuối cùng anh cũng có thể mở miệng nói chuyện.

Cùng lúc đó, Ngô Bát Nhất thấy rõ, mặt Trần Phong đầy mồ hôi lạnh.

Rõ ràng, dùng mông cũng nghĩ ra được, vừa rồi đau đến mức nào!

Đùa sao!

Trong tình trạng không có thuốc tê, tự tay nắn lại xương sườn bị trật, gần như là nỗi đau thấu tim!

Vì vậy, mấy người có mặt đều không dám manh động.

Cứ như vậy chờ đợi, để Trần Phong hồi phục, đợi anh hồi phục tốt hơn một chút rồi mới nói.

Lần này, Trần Phong lại nghỉ ngơi khoảng năm phút nữa, cuối cùng cảm thấy sức lực đã trở lại cơ thể.

"Lão Trần..." Lúc này, Ngô Bát Nhất vội vàng tiến lên dìu.

Vừa kéo một cái, lúc Trần Phong đứng lên, suýt nữa thì ngã nhào xuống đất.

"Không sao, không sao!" Lúc này, Trần Phong cũng vịn tường đứng dậy, sau đó an ủi Ngô Bát Nhất và mọi người: "Vừa rồi đau quá, khiến tôi tạm thời bị sốc vì đau.

Không sao, lúc này tôi không thể nghỉ ngơi, càng nghỉ càng nghiêm trọng... chúng ta mau đi tiếp, đợi tay chân tôi hoạt động, sẽ dần dần khá hơn." Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất vội vàng ra hiệu cho Bàn Tử tiến lên: "Bàn Tử, cùng tôi dìu Lão Trần..." "Ok!" Lúc này, Bàn Tử cũng vội vàng tiến lên, hai người một trái một phải đỡ lấy Trần Phong.

Sau đó, cứ dìu như vậy, bắt đầu chậm rãi đi về phía trước.

Nhưng dù đi chậm, cũng không dám dừng lại.

Bởi vì, dấu bàn tay đó gần như vẫn còn hiện rõ mồn một, đặc biệt là Trần Phong còn nhớ, lúc suýt rơi xuống anh đã chứng kiến cảnh đó.

Nơi này chỗ nào cũng toát ra sự quỷ dị, phải nhanh chóng rời đi.

Đứa bé đó, thật không biết là thứ gì!

Dấu tay của đứa bé đó, quá quỷ dị.

Thật ra, mấy người có mặt đều không hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Trần Phong tận mắt thấy thứ đó, nên có lẽ là người duy nhất có chút nhận thức.

Hơn nữa, thực ra trong kiến thức mà hệ thống truyền cho Trần

Phong, anh đã từng thấy tình huống tương tự.

Nhưng, hiện tại không có thời gian để suy nghĩ nhiều, phải nhanh chóng rời khỏi khu vực này.

Đợi sau khi hoàn toàn rời khỏi đây, Trần Phong cảm thấy nói sau cũng không muộn.

Thế là, mấy người gần như dìu Trần Phong đi suốt quãng đường.

Thời gian trôi qua từng giây, vì đã có kinh nghiệm từ trước, lần này khi đi đường họ cũng luôn chú ý đến tình hình trong đường hầm mộ.

Phải biết, đây là nơi sâu trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Nếu không cẩn thận, lỡ như kích hoạt cơ quan chết người, thì hậu quả khó lường.

Vừa đi, mấy người bất giác nâng cao cảnh giác.

Ngoài ra, có lẽ vì càng ngày càng xa đường hầm cạm bẫy, tốc độ đi về phía trước cũng chậm lại rất nhiều.

Trong tình huống này, sau khi đi được khoảng hai mươi phút, họ mới dám thả lỏng.

Vừa thả lỏng như vậy, vì trước đó mấy người vẫn luôn căng thẳng thần kinh, bây giờ khó khăn lắm mới được thư giãn, sự mệt mỏi lập tức ập đến như hồng thủy.

Chương 287

“Lão Trần, chúng ta nghỉ ngơi một lát đi.” Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên lên tiếng.

Trần Phong quan sát xung quanh, sau khi xác định gần đó không có cơ quan, cũng gật đầu.

Không vì gì khác!

Bây giờ đi lâu như vậy, giáo sư Vương đã khá mệt mỏi.

Hơn nữa, vừa rồi anh đang trong trạng thái sốc, đi lâu như vậy cũng cần nghỉ ngơi một lúc.

Điều này là cần thiết, nếu không trong tình trạng cơ thể mệt mỏi mà tiến vào đường hầm mộ, tinh thần không thể tập trung hoàn toàn.

Trong tình huống đó, chỉ cần lơ là một chút cũng cực kỳ nguy hiểm.

Thế là, mấy người Trần Phong cũng ngồi tựa vào tường tại chỗ, chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc.

Cũng vào lúc này, Trần Phong cuối cùng cũng có thời gian để suy nghĩ, rốt cuộc dấu bàn tay đó là gì.

Thật ra, Trần Phong đã thấy chân thân của đứa bé đó trong đường hầm cạm bẫy.

Nhưng, tư thế của đứa bé đó quá quỷ dị!

Đầu cắm xuống đất, trồng cây chuối?

Trần Phong đầu tiên khẳng định, đứa bé đó tuyệt đối không phải vật sống.

Nhưng dù có vắt óc suy nghĩ, cũng không tìm được bất kỳ manh

mối liên quan nào.

Nhưng, bây giờ bình tĩnh lại, trong tình huống cực kỳ thông minh mà suy nghĩ, Trần Phong thật sự đã tìm ra một vài manh mối.

Trong kiến thức mà hệ thống truyền cho, dường như anh đã thấy thứ tương tự...

Hình như, đó là một loại tà thuật lưu truyền từ cuối thời Tống!

Cũng vào lúc này, Ngô Bát Nhất thấy sắc mặt Trần Phong lúc sáng lúc tối, cũng nhận ra điều gì đó.

Nghĩ kỹ lại, anh cảm thấy Trần Phong chắc chắn đang suy nghĩ về dấu bàn tay lúc trước!

Nghĩ vậy, Ngô Bát Nhất liền hỏi thẳng: "Lão Trần, không biết ông có biết lai lịch của dấu bàn tay đó không?" Nghe lời Ngô Bát Nhất, mấy người có mặt đều lập tức ngẩng đầu.

Không vì gì khác!

Trước đó họ đều cố tình chọn cách không nghĩ đến chuyện này, bây giờ bị nhắc lại, ai cũng không thể nào quên được.

Cũng vào lúc này, nhìn ánh mắt của mọi người, Trần Phong cũng thở dài.

Sau đó, mới gật đầu nói: "Đúng vậy, tôi đã từng thấy thứ tương tự trong sách cổ." Hả?!

Đột nhiên nghe câu này, giáo sư Vương lập tức kinh ngạc ngẩng đầu.

Lúc này, Trần Phong mới mở miệng nói: "Tôi từng thấy ghi chép tương tự trong một cuốn dã sử thời Tống.

Trên đó ghi rằng... thiên hạ rộng lớn, có kẻ sở hữu quái lực thần thông, có thể thấu tận trời cao, đêm đi tám trăm dặm, ăn nói khéo léo,

mê hoặc lòng người.

Bắc Hải có dị sĩ, bắt chúng luyện thành thi thể để sai khiến, có thể trộm trời đổi ngày, làm được những việc người thường không thể." "Ý của đoạn văn hiến này là, vào cuối thời Tống xuất hiện một loại tà thuật...

Tương truyền, lúc đó có người trên thế giới phát hiện ra một số chuyện lạ, có một số người sinh ra đã có những năng lực mà người thường không có.

Lúc đó có một số thuật sĩ, dùng tà thuật dị đoan bắt những người này, giết chết họ rồi luyện thành tiểu quỷ...

để có thể điều khiển năng lực của những người này." Hít!

Nghe Trần Phong nói vậy, mấy người có mặt đều lập tức ngẩng đầu.

Giáo sư Vương còn kinh ngạc nói: "Trên đời lại có chuyện lạ như vậy?

Sao tôi chưa từng thấy?" Nhưng, nghe xong lời của ông, Trần Phong lại lắc đầu nói: "Không... những gì ông thấy đều là chính sử, không phải dã sử.

Ngay cả tôi, cũng chỉ thấy trong truyện ký dã sử, nếu không phải hôm nay thấy dấu bàn tay đó, tôi cũng sẽ không tin là thật." Nghe Trần Phong nói vậy, mấy người có mặt cũng đều gật đầu.

Nhưng, nghĩ kỹ lại, chuyện này có liên quan gì đến dấu bàn tay đó?

Nghĩ vậy, Ngô Bát Nhất cũng không nhịn được nhíu mày nói: "Lão Trần, chuyện này có liên quan đến dấu bàn tay đó không?" Nhưng, lúc này Trần Phong lại gật đầu, nghiêm túc nói: "Tôi chưa nói xong... theo như tôi biết, loại tà thuật dị đoan này, thực chất là giết chết những

người này, rồi luyện thành xác khô.

Những kẻ được gọi là thần thông giả, thực tế không tà ma như trong văn hiến ghi chép... cùng lắm là có một số tài năng mà người thường không có." "Những kẻ được gọi là thần thông giả này, thường được chia thành năm loại.

Ngự Phong Hành, Phi Mao Thối, Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ, và Tâm Thông.

Thực tế, đây đều là cách gọi thời đó, cái gọi là Phi Mao Thối không phải là chạy nhanh hơn người thường, Thiên Lý Nhãn là thị lực tốt... còn Tâm Thông, là ăn nói khéo léo, trời sinh biết quan sát sắc mặt.

Thông qua việc chú ý đến lời nói và hành động của người khác, có thể đoán được suy nghĩ của đối phương." "Tôi đoán, chắc là như vậy... nhưng trong điều kiện khoa học không phát triển ở thời cổ đại, tôi đoán khi xuất hiện loại người này, sẽ bị người ta phóng đại vô hạn, miêu tả thành những chuyện quái lực loạn thần." Nói xong, Trần Phong liếc nhìn mấy người.

Sau đó, phát hiện Ngô Bát Nhất và mọi người đều rơi vào trầm tư...

Lúc này, Trần Phong cũng tiếp tục nói: "Nhưng, loại tà thuật dị đoan này có một điều kiện, đó là vật tế được chọn thường không quá mười tuổi... cũng tức là, phải chọn đủ năm đồng nam đồng nữ có tài năng thiên bẩm, sau đó giết chết rồi luyện thành xác khô." "Người xưa cho rằng, làm như vậy, có thể chiếm lấy năng lực của năm đứa trẻ đó cho riêng mình, trên có thể thấu tận trời cao, dưới có thể thay đổi triều đại!" Nghe đến đây, mấy người có mặt đều không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Nghĩ kỹ lại, thực ra họ cũng cảm thấy chuyện như vậy, ở thời cổ

đại thực sự không hiếm.

Rốt cuộc, thời cổ đại khoa học kỹ thuật không phát triển, đối với một số chuyện không thể giải thích, người ta sẽ dùng những lý thuyết quái dị và phỏng đoán thần thánh.

Lâu dần, lời đồn thành sự thật!

Nhưng, mấy người có mặt nghe xong lời Trần Phong, cũng cảm thấy không thể nào chấp nhận được.

Chỉ vì một số phỏng đoán vô căn cứ, mà có thể dùng đồng nam đồng nữ để tế sống?

Đơn giản là mất hết nhân tính!

Nhưng, lúc này Trần Phong cũng nhìn ra suy nghĩ của họ, sau đó mới mở miệng nói: "Lão Ngô...

Bàn Tử, chúng ta trước đây cũng đã thấy chuyện ở núi Ngưu Tâm, những đồng nam đồng nữ ở đó cũng đã thấy rồi." "Ở thời cổ đại, việc dùng trẻ em để tuẫn táng, là chuyện bình thường.

Hơn nữa, dấu bàn tay chúng ta vừa thấy tuyệt đối không thể là giả...

Vì vậy, không ai biết rõ, rốt cuộc chuyện này là như thế nào, là thật hay giả!" Nghe lời Trần Phong, mọi người mới hoàn hồn!

Đúng vậy... vừa rồi tận mắt thấy dấu bàn tay đó, nếu loại tà thuật dị đoan này là giả, vậy thì dấu bàn tay đó giải thích thế nào?

Chẳng lẽ, là thật sao?

Nhưng vào lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên nghĩ đến một tình huống.

Sau đó, không nhịn được hỏi: "Lão Trần... tôi có một điểm không hiểu, tại sao dấu bàn tay đó lại lộn ngược trên mặt đất?" Nghe lời

Ngô Bát Nhất, mấy người có mặt đều nhìn sang.

Thật ra, họ cũng vẫn luôn không hiểu chuyện này.

Lúc này, nghe xong lời Ngô Bát Nhất, Trần Phong mới nhớ lại nói: "Đó hẳn là Ngự Phong Hành trong Ngũ Âm Quỷ Tử..." Ngự Phong Hành?

Ngũ Âm Quỷ Tử!

Chương 288

Nghe lời Trần Phong, mấy người có mặt đều ngẩng đầu.

Lúc này, Trần Phong mới tiếp tục giải thích: "Ngũ Âm Quỷ Tử, là tên gọi của loại tà thuật này.

Bởi vì tổng cộng phải thu thập năm đồng nam đồng nữ có tài năng thiên bẩm, nên loại tuẫn táng này mới được gọi là Ngũ Âm Quỷ Tử." "Ngoài ra, Ngũ Âm Quỷ Tử tổng cộng được chia thành Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ, Tâm Thông và Phi Mao Thối, loại cuối cùng là Ngự Phong Hành.

Tương truyền, Ngự Phong Hành ngày đi một ngàn, đêm đi tám trăm... nói trắng ra tuy có chút khoa trương, nhưng cách nói này chắc cũng không phải không có lửa làm sao có khói.

Điều kỳ lạ nhất là, tôi đã thấy trong văn hiến, Ngự Phong Hành đi lại bằng cách trồng cây chuối." "Nếu tôi không đoán sai, chúng ta đã gặp phải nó rồi..." Ực!

Nghe Trần Phong nói vậy, mấy người có mặt cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Lúc này, Trần Phong cũng không nhịn được dặn dò mấy người: "Thật ra, thứ này tôi đoán chúng ta đã gặp phải lúc tiến vào lăng mộ, tiếng động lạ lúc đó có thể là nó.

Không chỉ vậy, lúc đó tôi suýt nữa rơi khỏi đường hầm cạm bẫy, tôi lờ mờ thấy, hình như nó đã đẩy tôi lên." "Vì vậy, tôi cảm thấy Ngự Phong Hành tạm thời không có ác ý với chúng ta... nhưng, cũng không loại trừ nguyên nhân tâm tính trẻ con.

Nếu Ngự Phong Hành đột nhiên có ác ý với chúng ta, có thể sẽ xảy

ra chuyện kinh khủng hơn." "Chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, tôi thấy mọi người cũng đã nghỉ ngơi gần xong, chúng ta tranh thủ thời gian đi tiếp đi!

Nhanh chóng giải mã bí mật của lăng mộ Thành Cát Tư Hãn này, mới là quan trọng nhất." Nghe xong cách nói của Trần Phong, mấy người có mặt cũng đều gật đầu.

Đúng vậy, Trần Phong nói rất đúng!

Cái gọi là Ngự Phong Hành và Ngũ Âm Quỷ Tử, thực sự quá quỷ dị.

Đối mặt với chuyện kỳ lạ như vậy, cũng không thể xác định là địch hay bạn.

Họ đều là người sống, tuyệt đối không thể gửi gắm tính mạng vào người chết.

Cầu người không bằng cầu mình...

Nghĩ vậy, mấy người cũng dìu nhau đứng dậy.

Bây giờ, đã nghỉ ngơi gần xong, phải nhanh chóng tiếp tục đi về phía trước.

Gian mộ này chỗ nào cũng toát ra sự quỷ dị, đoán chừng chỉ có tìm được gian mộ chính, mới có khả năng giải mã tất cả bí ẩn.

Vừa nghĩ, dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, một nhóm người tiếp tục tiến về phía trước.

Chỉ có điều, lần này tốc độ tiến lên chậm hơn trước rất nhiều.

Tuy không biết Ngự Phong Hành tốt xấu, nhưng lăng mộ Thành Cát Tư Hãn ngàn năm không ai vào, ai cũng không chắc bên trong có cơ quan hay không.

Trong tình huống này, phải duy trì cảnh giác mười hai phần!

Bởi vì chỉ có như vậy, mới không bỏ sót bất kỳ cơ quan nào trên đường.

Vừa nghĩ, mấy người Trần Phong gần như phải cố gắng cẩn thận đi về phía trước.

Suốt đường đi, họ cũng luôn chú ý đến những thay đổi xung quanh.

Nhưng vào lúc này, Trần Phong đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ.

Anh lờ mờ phát hiện, trong không khí, có một mùi chua hôi kỳ lạ?

Tình hình gì đây?

Nhận ra điều bất thường, Trần Phong vội vàng dừng bước, sau đó ra hiệu cho mấy người bịt mũi miệng lại.

Sau đó, lập tức nhìn về phía ngọn đuốc trong tay.

Nhưng vừa nhìn, Trần Phong đột nhiên phát hiện, ngọn đuốc trong tay quả nhiên cũng xảy ra chuyện bất thường!

Chỉ thấy, ngọn lửa vốn đang từ từ cháy, đã biến thành màu đỏ rực!

Không chỉ vậy, trên ngọn lửa còn phát ra tiếng lách tách, dường như có một ít bụi phấn bị đốt cháy nổ tung dưới ngọn lửa.

Nhận ra điểm kỳ lạ, Trần Phong vội vàng nín thở, sau đó ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và Bàn Tử lấy mặt nạ phòng độc ra.

Đây là thứ mua ở cửa hàng bảo hộ lao động trước đó, vừa hay mỗi người một cái.

Thế là, Ngô Bát Nhất và mấy người chia nhau mặt nạ phòng độc.

Đợi sau khi chuẩn bị an toàn đầy đủ, Trần Phong mới mở miệng nói: "Mọi người cẩn thận, tuyệt đối đừng hít phải mùi chua hôi đó.

Ngọn đuốc biến đổi trong không khí, cộng thêm sự thay đổi của mùi, chứng tỏ trong đường hầm mộ hẳn là có một số khí độc." "Tuy không biết là gì, nhưng nếu nó xuất hiện trong lăng mộ ngàn năm, vậy thì tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Mọi người cẩn thận một chút..." Nghe Trần Phong dặn dò, mấy người đều đeo chặt mặt nạ phòng độc.

Sau đó, Trần Phong mới dẫn mấy người, cẩn thận tiếp tục đi về phía trước.

Lần này, Trần Phong còn cẩn thận hơn trước.

Từ mùi trong không khí, anh nhận ra đây tuyệt đối không phải là khí amoniac do phân dơi tạo ra, cũng không phải mùi lân tinh.

Nhưng, mùi này tuyệt đối không bình thường.

Hiện tại, Trần Phong không thể nhận ra đó là gì từ mùi chua hôi, nên mọi việc cẩn thận vẫn hơn.

Thế là, Trần Phong vừa đi về phía trước, vừa luôn chú ý đến sự thay đổi của ngọn đuốc.

Quả nhiên!

Tình hình tiếp theo cũng giống như Trần Phong dự đoán, theo bước chân tiến về phía trước, ngọn đuốc trong tay cũng không ngừng thay đổi.

Màu lửa càng ngày càng đỏ rực, tiếng lách tách của bụi phấn bị đốt cháy cũng ngày càng nhiều.

Nhìn qua, nhất thời thật khiến người ta không đoán ra được rốt cuộc là khí gì?

Chỉ có điều, sau khi tiếp tục đi về phía trước một đoạn, Trần Phong đột nhiên phát hiện, trong đường hầm mộ phía trước đột nhiên

xuất hiện một số bóng đen.

Tình hình gì đây?

Ngay lập tức, mấy người Trần Phong vội vàng dừng bước, cẩn thận dùng đèn pin chiếu tới.

Vừa nhìn, Trần Phong lập tức phát hiện, phía trước đường hầm quả thực có một số bóng đen.

Những bóng đen đó, giống như từng ống xi măng, được khảm vào hai bên tường của đường hầm mộ.

Nhìn kỹ lại, phạm vi mười mét của đường hầm phía trước đều bị bao phủ, những ống xi măng đó chia thành hai hàng trái phải, có đến hơn mười cái.

Thấy vậy, Trần Phong trong lòng có chút nghi ngờ.

Không hiểu, tại sao những ống xi măng này, lại xuất hiện trong đường hầm mộ?

Nghĩ vậy, mấy người Trần Phong cũng cẩn thận tiến lại gần, rồi cẩn thận nhìn về phía trước.

Nhưng, sau khi đi về phía trước vài bước, một âm thanh khiến người ta dựng tóc gáy, đột nhiên lại xuất hiện.

Cộp cộp cộp ~ Đột nhiên, một tiếng bước chân dồn dập, vang lên trong đường hầm.

Lại nghe thấy âm thanh này, lông tơ của mấy người Trần Phong gần như dựng đứng cả lên.

Không đúng...

Ngự Phong Hành?!

Nhận ra điều kỳ lạ, Trần Phong vội vàng dùng đèn pin chiếu tới.

Kỳ lạ là, nơi phát ra âm thanh ở phía trước, lại không có gì cả.

"..." Nhận ra điều kỳ lạ, mấy người Trần Phong đều cứng người tại chỗ không dám đi tiếp.

Cuối cùng, Trần Phong nghiến răng, chuẩn bị đi về phía trước hai bước xem sao.

Chương 289

Nhưng vào khoảnh khắc tiếp theo...

Cộp cộp cộp!

Đột nhiên, không xa lại truyền đến tiếng bước chân của Ngự Phong Hành.

Lần này nghe thấy âm thanh đó, mồ hôi lạnh toàn thân mấy người Trần Phong đều túa ra.

Không đúng... không bình thường?!

Nhận ra chuyện kỳ lạ, Trần Phong và mọi người đều nhìn nhau.

Nghĩ kỹ lại, tiếng bước chân của Ngự Phong Hành, dường như lần nào cũng xuất hiện khi họ sắp đến gần, muốn xem xét những bóng đen đó.

Như vậy, chẳng lẽ thứ đó không muốn Trần Phong đi qua?

Nhưng, đường hầm này chỉ có một con đường đi vào trong, nếu không đi qua đó, chẳng khác nào không có đường đi.

Trừ phi...

Nghĩ vậy, Trần Phong cẩn thận đưa ngọn đuốc trong tay cho Ngô Bát Nhất.

Sau đó, vặn đèn pin trong tay xuống mức tối nhất, mới hạ giọng nói: "Đợi tôi ở đây, tôi để lại ngọn đuốc, đèn pin cũng chỉnh tối nhất.

Tôi lẻn qua xem thử, đừng đi theo vội..." Nghe Trần Phong dặn dò, Ngô Bát Nhất và mấy người tuy lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể để anh làm vậy.

Thế là, Trần Phong tắt hết ánh sáng xuống mức tối nhất, mới cầm

đèn pin cẩn thận đi về phía trước.

Vừa đi, khẩu súng trong tay cũng luôn nắm chặt.

Chỉ cần phía trước có động tĩnh gì, anh có thể nổ súng ngay lập tức!

Vừa nghĩ, Trần Phong cẩn thận đi về phía trước.

Lần này, kỳ lạ là tiếng bước chân của Ngự Phong Hành, thật sự không xuất hiện nữa.

Chẳng lẽ, Ngự Phong Hành đó không nhận ra?

Nghĩ vậy, Trần Phong không nhịn được nuốt nước bọt.

Không nhanh không chậm, anh cũng lặng lẽ đến gần những bóng đen đó.

Sau đó, Trần Phong cẩn thận dùng đèn pin chiếu tới.

Nhưng, khi lần này nhìn rõ những bóng đen trên tường, đồng tử của anh lại lập tức co rút lại.

Chỉ thấy, đâu phải là ống xi măng, rõ ràng là một khẩu pháo!

Đúng vậy!

Pháo!

Chỉ thấy, khẩu pháo được khảm vào tường, chỉ lộ ra một họng pháo.

Trần Phong cẩn thận dùng đèn pin chiếu tới, chỉ thấy trên bức tường dài mười mét, khảm đầy những khẩu pháo thời Nguyên!

Nhìn sơ qua, số lượng có đến mười khẩu!

Ực! ...Cơ quan trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn?!

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng có chút sợ hãi.

Sau đó, vội vàng kiểm tra xung quanh, xem có công tắc kích hoạt cơ quan không.

Nhưng, khi cúi đầu nhìn kỹ, Trần Phong lại phát hiện ra điều bất thường.

Chỉ thấy, trên mặt đất dưới chân, trải một lớp thứ gì đó đen kịt.

Thứ đó ở dạng bột, trông có vẻ hơi cháy đen.

Trần Phong qua lớp mặt nạ phòng độc, cũng có thể ngửi thấy mùi chua hôi tỏa ra từ nó.

Chẳng lẽ, nguồn gốc của mùi chua hôi, chính là những lớp bột trải đầy trên mặt đất này sao?

Nghĩ vậy, anh nuốt nước bọt, cẩn thận ngồi xổm xuống bốc một nắm.

Khi dùng đèn pin chiếu vào, nhìn rõ những lớp bột đen đó, mồ hôi lạnh trên người Trần Phong túa ra như tắm.

Thuốc súng... thuốc súng đen!

Sau khi nhận ra đây là thuốc súng, Trần Phong gần như theo phản xạ nhìn dọc theo lớp thuốc súng về phía trước.

Vừa nhìn, lập tức ý thức được những lớp thuốc súng này bao phủ toàn bộ phạm vi dài mười mét.

Không chỉ vậy, những lớp thuốc súng này dường như còn kéo dài lên trên, men theo bức tường, lan vào trong họng pháo.

Ực!

Nhìn rõ cảnh này, Trần Phong chỉ cảm thấy máu toàn thân đều lạnh toát.

Khi định thần nhìn lại, ý thức được ngọn đuốc đã sớm đưa cho

Ngô Bát Nhất, anh mới hơi yên tâm.

Nhưng vào lúc này, sau lưng Trần Phong đột nhiên truyền đến tiếng của Ngô Bát Nhất và mọi người.

“Lão Ngô, sao rồi?!” “A!

Tôi qua xem thử...” Đột nhiên nghe thấy âm thanh này, Trần Phong chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh, từ dưới chân xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Sau đó, không cần suy nghĩ, gần như theo bản năng gào thét về phía sau: “Đừng qua!

Tắt hết đuốc đi, tuyệt đối đừng cầm đuốc qua!

Tắt đuốc đi, vứt hết đi!” Đột nhiên nghe Trần Phong hét lớn, Ngô Bát Nhất và mấy người liền nhìn nhau.

Tuy kỳ lạ với lời của Trần Phong, nhưng thấy anh lo lắng như vậy, và nghiêm túc đến thế, mấy người cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Thế là, Ngô Bát Nhất vội vàng thu hết đuốc của mọi người lại, sau đó lập tức dập tắt.

Tiếp đó, lại theo chỉ thị của Trần Phong, vứt hết đuốc ra sau lưng.

Đợi làm xong mọi việc, mới cẩn thận đi về phía Trần Phong.

Lúc này, Trần Phong nhìn họ, cũng không nhịn được nhắc nhở: “Chậm thôi... tuyệt đối chậm thôi!

Đuốc tắt hết rồi chứ, tuyệt đối đừng mang theo đuốc!” Lúc này, Trần Phong thật sự căng thẳng đến cực điểm!

Bởi vì, đến lúc này anh mới hiểu cơ quan trong đường hầm rốt cuộc là gì!

Cơ quan thời Nguyên thường lấy sức phá hoại quy mô lớn làm chủ, cơ quan trong đường hầm này đã đặt pháo thời Nguyên vào trong, những lớp thuốc súng đó chính là mồi lửa.

Nếu vừa rồi, họ cầm đuốc qua, e rằng ngay lập tức sẽ đốt cháy lớp thuốc súng đen trên mặt đất.

Lúc đó, mười khẩu pháo đồng loạt phát nổ, dù có bao nhiêu người cũng đều phải chết ở đây!

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng cẩn thận nhìn sang.

Theo sự chỉ dẫn, Ngô Bát Nhất cuối cùng cũng đi tới.

Cũng vào lúc này, Ngô Bát Nhất lập tức hỏi: "Lão Trần, chuyện gì vậy?" Nhưng, Trần Phong không trả lời, chỉ chỉ cho mấy người, bảo họ nhìn về phía sau.

Chương 290

Đợi Ngô Bát Nhất nhìn rõ trong đường hầm có gì, mấy người có mặt cũng lập tức trợn tròn mắt!

"...Không thể nào!?" "Chuyện gì thế này..., pháo cổ thời Nguyên?!" Lúc này, mấy người có mặt cuối cùng cũng nhìn rõ trên mặt đất và tường có gì.

Ngay sau đó, bao gồm cả giáo sư Vương, gần như tất cả đều sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Lúc này, Bàn Tử còn không nhịn được kinh hô: "Cơ quan à?...

Dùng đại pháo làm cơ quan?!" Trong phút chốc, tất cả mọi người có mặt đều sợ đến hồn bay phách lạc.

Rốt cuộc, tuy đã thấy một số đường hầm cạm bẫy, nhưng chưa từng thấy bố trí kinh khủng như vậy.

Nhưng lúc này, giáo sư Vương lại nuốt nước bọt nói: "Đây là hiện tượng bình thường, thuốc súng và đại pháo đã xuất hiện từ thời Tống.

Trong đường hầm cơ quan của thời Nguyên, xuất hiện loại pháo này, cũng thuộc về hiện tượng bình thường!" Nghe lời giải thích này, mấy người có mặt đều gật đầu.

Nhưng, dù thế nào, họ cũng không thể nào bình tĩnh lại được, rốt cuộc pháo thật sự quá kinh khủng.

Lúc này, Trần Phong cũng cẩn thận ngồi xổm xuống, bốc một nắm thuốc súng, đặt trong tay dùng sức bóp nát.

Ngay sau đó, lại ngửi thử... quả nhiên!

Sau khi ngửi mùi thuốc súng, Trần Phong không nhịn được nói:

“Xem ra, đây thật sự đều là thuốc súng đen.

Mùi chua hôi chúng ta ngửi thấy trong đường hầm trước đó, hẳn là do những lớp thuốc súng này tỏa ra.” “Hơn nữa, có thể do biện pháp chống thấm làm rất tốt, nên đường hầm mộ rất khô ráo.

Chính vì vậy, những lớp thuốc súng này tuy đã qua hàng trăm năm, nhưng vẫn có thể sử dụng.” “Tôi đoán, nếu vừa rồi chúng ta cầm đuốc, e rằng ngay lập tức sẽ đốt cháy lớp thuốc súng trên mặt đất.

Lúc đó, pháo nổ đồng loạt, chúng ta không ai sống nổi!” Nghe lời Trần Phong, mấy người có mặt đều không nhịn được nuốt nước bọt!

Quá kinh khủng!

Tình hình gì thế này?

Nếu không phải Trần Phong có tầm nhìn xa, e rằng thật sự sẽ mang theo đuốc.

Lúc đó, dù có bao nhiêu người, e rằng cũng không thoát được!

Cũng vào lúc này, Trần Phong cũng không nhịn được nói: “May mà, chúng ta đã dập tắt đuốc từ trước... khoan đã?” Nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên sững người.

Bởi vì anh đột nhiên nhớ ra, tiếng bước chân xuất hiện trước đó.

Cũng vào lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên hỏi: “Lão Trần, sao vậy?” Trần Phong ngơ ngác nhìn anh ta, sau đó không nhịn được nuốt nước bọt nói: “Ông có nhớ, tiếng bước chân trước đó của chúng ta không?” Nghe lời Trần Phong, mấy người có mặt cũng rơi vào trầm tư.

Đúng vậy?

Vừa nãy, trước đó, quả thực đã xuất hiện tiếng bước chân của Ngự Phong Hành!

Chẳng lẽ, Ngự Phong Hành đó đang nhắc nhở họ?

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng không nhịn được phân tích: "Tôi đoán...

Ngự Phong Hành đó có khả năng thật sự đang nhắc nhở chúng ta.

Nhưng, tôi không hiểu tại sao nó lại làm vậy..." Nghe lời Trần Phong, mấy người có mặt cũng rơi vào trầm tư.

Đúng vậy, họ cũng không hiểu rõ tình hình của Ngự Phong Hành.

Cũng vào lúc này, Trần Phong đột nhiên hạ quyết tâm nói: "Những chuyện khác chúng ta tạm thời không quản, nhanh chóng rời đi.

Tôi đoán, Ngự Phong Hành đó có khả năng thật sự đang nhắc nhở chúng ta, nhưng chúng ta cũng không thể lơ là cảnh giác.

Nơi này quá nguy hiểm, có chuyện gì đợi sau khi rời khỏi đây rồi nói." Nghe lời Trần Phong, nhóm người của đội khảo cổ cũng đều gật đầu.

Tiếp theo, dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, mấy người vội vàng tăng cường cảnh giác, sau đó cẩn thận đi về phía trước.

Vì thuốc súng trên mặt đất, gần như ai cũng phải tập trung tinh thần mười hai phần, sợ kích hoạt cơ quan.

Nhưng may mắn là, trên mặt đất dường như không có cơ quan.

Trong tình huống này, Trần Phong đi một mạch về phía trước, nhanh chóng xuyên qua phạm vi đường hầm cạm bẫy này.

Sau khi Trần Phong xuyên qua đây, mấy người cũng không dám lơ là cảnh giác, tiếp tục cẩn thận đi về phía trước.

Thời gian trôi qua từng giây...

Mấy người Trần Phong đi xa khỏi khu vực đó, sau đó lại đi về

phía trước khoảng mười mấy phút.

Vào lúc này, Trần Phong đột nhiên lại dừng bước.

Bởi vì, trên bức tường bên trái, đột nhiên xuất hiện một cánh cửa.

Đúng vậy!

Mấy người Trần Phong định thần nhìn lại, chỉ thấy cánh cửa được khảm thẳng vào tường, là một cổng vòm mở rộng.

Trên đó không có cửa, cứ mở toang như vậy.

Chứng kiến cảnh này, mấy người có mặt bao gồm cả Trần Phong, đều bất giác dừng bước.

Tình hình gì đây?

Chẳng lẽ, gian mộ chính xuất hiện nhanh vậy sao?

Cũng vào lúc này, giáo sư Vương không nhịn được hỏi: "Đồng chí Trần Phong, không phải là gian mộ chính chứ?" Nhưng, Trần Phong nhìn về phía trước, sau khi thấy đường hầm mộ còn một khoảng dài, liền lắc đầu.

Ngay sau đó, nghiêm túc phân tích: "Hẳn là một gian mộ phụ... hoặc là mộ tuẫn táng.

Gian mộ chính thật sự phải đi vào trong nữa, nếu không thì đường hầm mộ cũng sẽ không dài như vậy." "Nhưng tôi cảm thấy, chúng ta cũng nên vào xem thử, rốt cuộc chúng ta không hiểu gì về mọi thứ trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, biết thêm một chút tình hình cũng có lợi cho chúng ta." Nghe lời Trần Phong, mấy người có mặt cũng đều gật đầu.

Đúng vậy!

Tuy là tìm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, nhưng nếu trên đường xuất hiện gian mộ phụ, cũng nên vào thăm dò.

Rốt cuộc, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn là lăng mộ ẩn giấu hàng trăm năm, không ai biết tình hình cụ thể bên trong.

Lỡ như là gian mộ chính thì sao?

Thậm chí, nếu trong gian mộ phụ có giấu manh mối liên quan đến mộ chính, vậy thì vào trong là rất cần thiết.

Thường nói, biết người biết ta, trăm trận không thua.

Nghĩ vậy, mấy người có mặt cũng đều điều chỉnh lại tâm thái, chuẩn bị vào trong tìm hiểu.

Nhưng, lúc này Trần Phong lại ngăn mấy người lại, sau đó nghiêm túc phân tích: "Nói thì nói vậy, nhưng mọi người cẩn thận vẫn hơn.

Gian mộ phụ này không thể nào vô cớ xuất hiện ở đây, nên tôi đoán xung quanh có khả năng cũng sẽ giấu thứ gì đó, chúng ta cẩn thận một chút... kiểm tra xung quanh trước." Nói xong, Trần Phong nhìn về phía Ngô Bát Nhất.

Người sau cũng lập tức hiểu ý, sau đó đưa đèn pin có ánh sáng mạnh hơn cho Trần Phong.

Nhận lấy đèn pin, Trần Phong không dám manh động, cẩn thận quan sát xung quanh.

Quả nhiên!

Trần Phong phát hiện, xung quanh gian mộ không có bất kỳ văn bia nào khắc chữ.

Chuyện lạ...

Nếu có văn bia khắc chữ, có thể dựa vào đó để phân biệt đây là mộ bồi táng của ai.

Chương 291

Trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn thời Nguyên, nhưng phàm xuất hiện người bồi táng, thường đều là một vị tướng lĩnh nào đó.

Nhưng kỳ lạ, nếu là người có danh tiếng bồi táng, sao lại không có văn bia?

Dù là phi tần của Thành Cát Tư Hãn bồi táng, cũng nên có thụy hiệu chứ?

Chẳng lẽ, đây là một lăng mộ tuẫn táng người sống?

Nghĩ đến điểm kỳ lạ, Trần Phong tiếp tục kiểm tra hai bên.

Và, dường như để chứng thực suy đoán của Trần Phong, xung quanh gian mộ không thấy bất kỳ cơ quan nào.

Thấy vậy, Trần Phong thầm gật đầu nói: "Có chút kỳ lạ... tôi đoán, đây hẳn không phải là mộ bồi táng của một vị tướng lĩnh có danh tiếng.

Nếu không, xung quanh gian mộ hẳn sẽ có văn bia khắc chữ, nếu là phi tần bồi táng, cũng nên có mộ chí minh mới đúng." Nghe lời Trần Phong, mấy người có mặt cũng gật đầu.

Lúc này, giáo sư Vương phân tích: "Đồng chí Trần Phong nói rất đúng, thời Nguyên là triều đại do dân tộc du mục phương Bắc thống trị, dân tộc này sùng bái vũ lực, và vô cùng dã man tàn bạo.

Vì vậy, sau khi bất kỳ vị vua nào chết đi, thường một số tướng quân khi còn sống, đều sẽ bị ban chết để làm người tuẫn táng." "Ngoài ra, sau khi hoàng đế thời Nguyên chết đi, trừ chủ hậu cung ra, ngay cả phi tần cũng phải cùng nhau tuẫn táng.

Từ thủ đoạn mà xem, vô cùng dã man.

Nhưng, gần đây không có bất kỳ văn bia khắc chữ nào...

đồng chí Trần Phong, ý của anh không phải là, đây chỉ là một mộ tuẫn táng bình thường chứ?" Nghe suy đoán của giáo sư Vương, Trần Phong cũng gật đầu, nói ra suy nghĩ của mình.

"Đúng vậy... căn cứ vào việc xung quanh gian mộ không có văn bia, tôi cảm thấy đây có thể là một mộ tuẫn táng bình thường.

Người được chôn trong gian mộ, hoặc là nô lệ khi còn sống của Thành Cát Tư Hãn, hoặc là người khiêng thi thể vào mộ.

Sau khi bị ban chết, họ đã trở thành người tuẫn táng ở đây." "Sau đó tôi cũng đã xem một lượt, xung quanh gian mộ không có thiết lập bất kỳ cơ quan nào, không có thủ đoạn ngăn chặn trộm mộ.

Điểm này, cũng vừa khéo chứng minh cho suy đoán của tôi.

Nhưng, có một chuyện kỳ lạ, khiến tôi cũng không thể hiểu được." Nghe trong lời Trần Phong có ý khác, Ngô Bát Nhất vội vàng hỏi: "Chuyện gì?" Trần Phong nhìn anh ta, sau đó nói ra suy nghĩ của mình: "Theo như tôi biết, nô lệ làm người tuẫn táng hoàn toàn không có bất kỳ nhân quyền nào.

Như vậy, nếu đây chỉ là một mộ tuẫn táng chủ yếu là nô lệ, vậy tại sao lại phải xây dựng một gian mộ riêng?" "Nếu thật sự có nô lệ tuẫn táng, thường đều nên được chôn trực tiếp trong gian mộ chính, thậm chí không thể có quan tài, mà được chất đống trực tiếp xung quanh quan tài của chủ nhân mộ." "Làm như vậy, chủ nhân mộ muốn thể hiện quyền lực tối cao cả khi còn sống lẫn sau khi chết.

Nhưng, nhìn gian mộ này..." Nghe xong lời giải thích của Trần Phong, mọi người cũng đều hiểu ý của anh.

Xem ra, gian mộ này thật sự là như vậy.

Nếu, đây chỉ là một mộ tuẫn táng nô lệ, tại sao lại phải xây dựng

một gian mộ riêng?

Phải biết, người xưa rất coi trọng chế độ giai cấp.

Đặc biệt là dân tộc du mục phương Bắc, đối với chế độ giai cấp, đã ăn sâu vào xương tủy.

Nhưng, gian mộ trước mắt tuy kỳ lạ, nhưng quả thực phải vào trong xem mới có thể hiểu được.

Thế là, Ngô Bát Nhất cũng an ủi Trần Phong: "Lão Trần nói rất đúng, nhưng tôi cảm thấy bên trong dù có tình hình gì, chúng ta cũng phải vào tận mắt xem mới rõ được." "Biết đâu, trong gian mộ sẽ có văn bia khắc chữ, hoặc là có quan tài gì đó cũng không chừng." Nghe Ngô Bát Nhất nói vậy, Trần Phong cũng gật đầu.

Sau đó, nhắc nhở mấy người: "Nói rất đúng, chúng ta quả thực phải vào trong.

Nhưng mọi người đều cẩn thận một chút, bên trong có khả năng sẽ giấu văn bia hoặc quan tài, nhưng đồng thời cũng có khả năng sẽ giấu cơ quan." "Chúng ta vào thôi!" Lời vừa dứt, Trần Phong tập trung tinh thần mười hai vạn phần, sau đó cẩn thận bước vào.

Ngô Bát Nhất và mấy người cũng vội vàng kiểm tra xung quanh, rồi đi theo Trần Phong vào trong.

Vừa bước vào gian mộ, Trần Phong phát hiện bố cục của gian mộ này khá rộng rãi.

Nhưng, anh không dám manh động, ra hiệu cho mấy người vội vàng vây thành một vòng, dùng đèn pin chiếu xung quanh.

Rốt cuộc, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn là lăng mộ ngàn năm, mọi thứ trong lăng mộ đối với họ đều là ẩn số.

Vì vậy, trong tình huống này, tốt nhất là kiểm tra xong xung quanh

trước, rồi hành động cũng không muộn.

Theo ánh đèn pin, Trần Phong dần dần nhìn rõ bố cục bên trong gian mộ.

Nhưng, khi nhìn rõ, tất cả mọi người lại đều sững sờ tại chỗ.

Không phải vì gian mộ hoa lệ, ngược lại, bố cục bên trong gian mộ quá tồi tàn.

Đúng vậy!

Mấy người Trần Phong định thần nhìn lại, thấy bố cục gian mộ là hình vuông rộng khoảng bảy, tám mét.

Đứng ở trung tâm gian mộ, lại phát hiện xung quanh gần như trống không.

Trừ tường ra, cả gian mộ không có một vật gì, đừng nói là quan tài, ngay cả bình bình lọ lọ cũng không có.

Cả gian mộ, chỉ có một cái ao được xây bằng gạch xanh ở phía trong cùng.

Tình hình gì đây?

Thấy vậy, Trần Phong đầu tiên nhíu mày.

Chẳng trách gian mộ trông có vẻ khá rộng rãi, thì ra là vì nguyên nhân này.

Gian mộ trông thực ra không lớn, chỉ là bên trong không có gì cả.

Bây giờ nhìn rõ cảnh này, Trần Phong cũng không nhịn được quay đầu lại nói: "Càng ngày càng không ổn rồi... trong gian mộ không có gì cả?" Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mấy người cũng không dám manh động, cẩn thận quan sát xung quanh.

Đợi sau khi xác định xung quanh không có bất kỳ cơ quan nào, mới

mở miệng nói: "Quả thực không có gì cả... gần đây cũng không có bất kỳ cơ quan hay ngăn tối nào, thậm chí không có văn bia khắc chữ." "Lạ thật, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn là lăng mộ của Thiết Mộc Chân, trong lăng mộ sao lại vô cớ xây dựng một bố cục vô dụng như vậy?" Nghe lời Ngô Bát Nhất, giáo sư Vương cũng cẩn thận phân tích: "Quả thực không ổn... không có cơ quan thì bình thường, nhưng trong gian mộ ngay cả khắc chữ cũng không có?" Trong phút chốc, mấy người có mặt đều rơi vào trầm tư.

Trần Phong cũng nghĩ đi nghĩ lại, nhưng cũng không hiểu được mấu chốt trong đó.

Quá không ổn!

Nếu đây thật sự là lăng mộ, cũng phải có quan tài mới đúng chứ?

Trừ phi...

Nghĩ đến đây, Trần Phong đột nhiên ngẩng đầu, sau đó nhìn mấy người nói: "Các ông có cảm thấy, chúng ta có phải đã có thành kiến từ trước không?" "Ý gì?" Nghe lời Trần Phong, giáo sư Vương và mấy người đều hỏi.

Lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên nói: "Khoan đã...

Lão Trần, ý của ông là, đây không phải là một lăng mộ?" Vào lúc này, Trần Phong trực tiếp gật đầu nói: "Đúng vậy, tôi cảm thấy có phải chúng ta đã có thành kiến từ trước, từ lúc mới vào đã cảm thấy đây là một mộ bồi táng?

Nhưng thực tế, bố cục ở đây, cũng không nhất định là một gian mộ chứ?" Nghe vậy, mấy người có mặt cũng đều bừng tỉnh.

Đúng vậy, họ đã có thành kiến từ trước.

Nhưng lúc này, Ngô Bát Nhất nói: "Vậy nếu đây không phải là một gian mộ, thì sẽ là nơi nào?" Nghe vậy, Trần Phong cẩn thận phân

tích: “Đều có khả năng... rốt cuộc, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn là lăng mộ ngàn năm, chuyện gì xảy ra ở đây cũng không có gì lạ.

Hơn nữa, trong lăng mộ hàng trăm năm trước, chúng ta cũng không thể hoàn toàn suy đoán ra bố cục.” “Tôi cảm thấy, nơi này có khả năng là phòng chứa đồ, có khả năng là hầm băng, thậm chí là lối thoát hiểm cũng có khả năng...” Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất cũng nhíu mày.

Nhưng, ngay sau đó Trần Phong lại tiếp tục bổ sung: “Nhưng, tôi cảm thấy trong mật thất chắc chắn không đơn giản như vậy.

Tuy không tìm thấy quan tài, nhưng mật thất xuất hiện trong đường hầm mộ, tuyệt đối không thể tách rời quan hệ với chủ nhân mộ.” “Chúng ta tìm kỹ xem...” Nghĩ vậy, Trần Phong cũng rơi vào suy tư.

Tuy nói thì dễ, nhưng gian mộ trống trải như vậy, tìm ở đâu?

Nói cách khác, nên tìm cái gì?

Nghĩ vậy, ánh mắt của mấy người Trần Phong đều bất giác hướng về cái ao ở phía sau gian mộ.

Chương 292

Cái ao này, dường như là thứ duy nhất ở đây.

Trần Phong đã thấy nó từ lúc mới bước vào gian mộ, nhưng vẫn luôn không dám đến xem.

Bây giờ xem ra, cái ao này có lẽ là nơi duy nhất có thể kiểm tra.

Nghĩ vậy, Trần Phong cẩn thận đi về phía cái ao.

Đến gần nhìn, Trần Phong phát hiện cái ao dường như được xây bằng gạch xanh, xung quanh hình như được trát bằng xi măng, nên rất kiên cố.

Nhưng, khi đến gần cái ao, rồi dùng đèn pin chiếu xuống, tất cả mọi người lại đều sững người.

Máu!

Đúng vậy!

Trần Phong thấy rõ, bên trong cái ao đầy ắp máu đỏ tươi.

Hơn nữa, trên bề mặt máu đã khô lại thành một lớp màng, dường như dính đặc như tiết canh đông đặc.

"...Thứ gì vậy?!" Chứng kiến cảnh này, Bàn Tử đầu tiên không nhịn được kinh hô.

Sau đó, còn vội vàng níu lấy Trần Phong nói: "Lão Trần, bên trong không phải là máu chứ?" Nhưng, nghe lời anh ta, Trần Phong lại lắc đầu.

Đúng vậy, thứ này trông giống huyết tương.

Nhưng, huyết tương thật sự sẽ có mùi tanh nồng, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn ngàn năm chưa được mở ra, không thể có thứ này.

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng trực tiếp an ủi mấy người: "Đừng nghĩ nhiều, không phải huyết tương.

Nếu là huyết tương, chúng ta vừa vào đã ngửi thấy mùi tanh hôi.

Hơn nữa, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn ngàn năm không ai mở ra, nếu bên trong thật sự là huyết tương, đoán chừng đã sớm mục nát khô lại rồi." "Nếu tôi không đoán sai, bên trong hẳn là chu sa... hẳn là chu sa đã được điều chế... không tin thì xem." Vừa nói, Trần Phong chỉ vào lớp màng trong ao, sau đó nghiêm túc phân tích: "Hẳn là chu sa đã được điều chế, làm thành dạng sệt.

Lớp màng mỏng trên cùng, hẳn là do chu sa ngưng tụ lại tạo thành, như vậy có thể đảm bảo chu sa bên trong không bị mục nát." "Nếu tôi không đoán sai, cái ao này hẳn là dùng để chứa chu sa...

đây là một ao chu sa." Nghe Trần Phong nói vậy, mấy người có mặt mới bừng tỉnh.

Sau đó, Ngô Bát Nhất cũng phân tích: "Nói vậy, mật thất này là phòng chứa đồ dùng để chứa chu sa?" "Nhưng, trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, chứa một lượng lớn chu sa như vậy để làm gì?" Nghe lời Ngô Bát Nhất, mấy người Trần Phong cũng rơi vào trầm tư.

Đúng vậy?

Theo lý, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn là một lăng mộ ngàn năm, những thứ xuất hiện trong lăng mộ này thường đều có dụng ý của nó.

Nhưng, những chu sa này xuất hiện ở đây, Trần Phong cũng không hiểu rốt cuộc có dụng ý gì.

Chẳng lẽ, những chu sa này là vật bồi táng sao?

Nghĩ kỹ lại, Trần Phong cảm thấy cũng có khả năng.

Rốt cuộc, chu sa thực ra là thứ rất quý giá, vừa là dược liệu lại có

công hiệu đặc biệt.

Hơn nữa, thời cổ đại các bậc đế vương đều dùng chu sa để viết thánh chỉ.

Nói trắng ra, chu sa ở thời cổ đại là vật phẩm quý hơn cả vàng!

Nhưng, cũng không cần thiết phải chất đống một lượng lớn chu sa như vậy ở đây chứ?

Nhưng vào lúc này, chính khi Trần Phong trăm mối không thể giải, giáo sư Vương vẫn luôn không lên tiếng lại đột nhiên nói: "Xem ra, chúng ta thật sự đã tìm thấy nơi chứa chu sa rồi." "Theo như tôi biết, chu sa ở thời cổ đại là vật phẩm quý hơn cả vàng, thời cổ đại chu sa là màu mà chỉ hoàng đế mới có thể dùng, viết hoàng bảng và thánh chỉ đều phải dùng chu sa, dân thường dùng là tội chết.

Hơn nữa, chu sa có giá trị y dược rất lớn..." "Theo sự hiểu biết của tôi, thời cổ đại hoàng gia đều có kho chuyên dụng để chứa chu sa.

Nếu tôi không đoán sai, đây hẳn là nơi Thành Cát Tư Hãn dùng để chứa chu sa." Nghe lời giải thích này, mấy người có mặt cũng đều gật đầu.

Ngay sau đó, Trần Phong còn suy đoán: "Ý của ông là, nơi này thực ra đã được đào ra trước khi Thành Cát Tư Hãn được chôn cất?" Đúng vậy!

Nghe lời Trần Phong, giáo sư Vương lập tức gật đầu suy đoán: "Đúng vậy!

Phải biết, lăng mộ của các vị vua thời cổ đại, thường đều được bắt đầu xây dựng từ nhiều năm trước khi chủ nhân mộ qua đời.

Nếu tôi không đoán sai, nơi này sớm nhất hẳn là nơi Thành Cát Tư Hãn dùng để chứa vật tư chiến lược." "Sau đó, mới được cải tạo thành lăng mộ Thành Cát Tư Hãn!" Nghĩ đến đây, giáo sư Vương

cũng vô cùng hưng phấn suy đoán: “Thật không ngờ, lần này vào mộ chúng ta lại có thể thấy được thông tin quan trọng như vậy!

Xem ra, lần này chúng ta tìm mộ đã tìm đúng rồi, phát hiện này có đóng góp to lớn cho lịch sử khảo cổ học a!” Nghe cách nói của giáo sư Vương, mấy người có mặt đều xác định được một điểm.

Ngay cả Trần Phong, nhất thời cũng không tìm được bằng chứng để phản bác.

Nhưng, trong lòng Trần Phong lại luôn cảm thấy không phải như vậy, luôn cho rằng trong ao chu sa dường như có bí mật khác.

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng nuốt nước bọt, sau đó đề nghị: “Giáo sư Vương nói có khả năng là sự thật, nhưng tôi cảm thấy, chúng ta nên kiểm tra tình hình chu sa.” Nghe Trần Phong nói vậy, những người khác không có phản ứng, nhưng Ngô Bát Nhất lại nói: “Ý của Lão Trần là...” Trần Phong gật đầu nói: “Tôi cảm thấy, cái ao này có khả năng không đơn giản như vậy.

Hơn nữa, theo như tôi biết, chu sa có hiệu quả chống mục nát rất quan trọng.

Sau khi người xưa qua đời, thậm chí có người còn dùng chu sa để ngâm thi thể, dùng để chống mục nát.” “Làm như vậy, có thể bảo quản ngàn năm không mục nát...” Nghe Trần Phong nói vậy, những người có mặt cũng đều im lặng.

Nghĩ kỹ lại, cảm thấy cũng không phải là không thể thử.

Rốt cuộc, với tình hình hiện tại, quả thực không đoán ra được tình hình của mật thất.

Nếu trong ao chu sa thật sự có chuyện kỳ lạ, cũng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Cũng vào lúc này, Trần Phong gật đầu, sau đó rút con dao găm từ

trong ủng ra.

Ngay sau đó, cẩn thận cúi người xuống, dùng dao găm đâm vào lớp màng, từ từ rạch theo vết cắt.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều nín thở.

Trần Phong dùng dao găm cắt lớp màng đó thành hình chữ thập, sau đó lại nhận lấy xẻng công binh từ tay Ngô Bát Nhất, cẩn thận lật lớp màng mỏng đó lên.

Đợi làm xong mọi việc, Trần Phong dặn dò mấy người: "Mọi người cẩn thận, bên trong có tình hình gì chúng ta không ai biết.

Hơn nữa, chu sa có độc tính rất mạnh, mọi người tốt nhất nên nín thở..." Nghe Trần Phong dặn dò, mấy người đều đeo lại mặt nạ phòng độc.

Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Trần Phong cũng hít một hơi thật sâu, sau đó dùng xẻng công binh thọc vào trong ao, bắt đầu từ từ khuấy động.

Trong phút chốc, mấy người đều kiên nhẫn chờ đợi, thấy Trần Phong dùng xẻng công binh khuấy đảo bên trong.

Vào khoảnh khắc tiếp theo, Trần Phong đột nhiên phát hiện, xẻng công binh trong ao, dường như chạm phải vật thể.

Nhận ra điểm này, Trần Phong vội vàng quay đầu, gật đầu với mấy người nói: "Bên trong có thứ gì đó..." Ực!

Nghe lời Trần Phong, mấy người có mặt đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Sau đó, Ngô Bát Nhất cũng lập tức tiến lên, giúp Trần Phong nắm chặt xẻng công binh.

Tiếp theo, hai người cẩn thận dùng xẻng công binh móc lấy thứ ở

dưới, sau đó treo thứ đó từ từ kéo lên.

Thời gian trôi qua từng giây...

Khi chu sa tách ra hai bên, Trần Phong thấy rõ, bên dưới xẻng công binh quả thực có treo thứ gì đó.

Sau đó, còn cẩn thận hơn kéo thứ đó lên, sợ kích hoạt cơ quan.

Từ từ, thứ ở dưới ao chu sa, quả nhiên bị kéo lên.

Nhưng, khi thứ đó lộ ra dưới ánh đèn, khi Trần Phong nhìn rõ nó, mấy người có mặt lại đều sững sờ tại chỗ.

Một cỗ thi thể?!

Đúng vậy!

Mấy người Trần Phong đều thấy rõ, thứ đó chính là một cỗ thi thể không bị mục nát.

Quan trọng hơn, thi thể đó dường như rất nhỏ bé, trông giống như một đứa trẻ!

Chương 293

Chứng kiến cảnh này, trong lòng mấy người Trần Phong đều lập tức thót tim.

Tiếp theo, không dám manh động, nén lại cảm giác căng thẳng trong lòng, cẩn thận kéo thứ đó ra ngoài, sợ nó lại rơi xuống.

Đợi sau khi cỗ thi thể kia được kéo hoàn toàn ra khỏi ao chu sa, Trần Phong ra hiệu cho mấy người nhường ra một khoảng trống, sau đó cùng Ngô Bát Nhất đặt thi thể đó xuống đất.

Đợi làm xong mọi việc, mấy người Trần Phong vội vàng dùng đèn pin chiếu vào.

Thế nhưng, sau khi Trần Phong nhìn rõ tình hình của thi thể, mấy người họ đều nhíu mày.

Chỉ thấy, bên trong thi thể quả nhiên có một cỗ xác trẻ em.

Nhìn kỹ lại, ngoài lớp chu sa trên người, có thể thấy rõ những mảng đốm màu nâu sẫm trên da.

Hơn nữa, toàn thân thi thể cứng như sắt, da dẻ không hề teo tóp chút nào.

Trông không giống một cái xác khô bình thường, mà giống một thi thể bị đổ đầy thủy ngân hơn.

Thấy thi thể này, những người khác chưa có phản ứng gì, giáo sư Vương đã kinh hãi kêu lên: "...Thi thể bị đổ thủy ngân?" Chứng kiến cảnh này, sắc mặt giáo sư Vương lập tức đỏ bừng.

Sau đó, ông không kìm được mà cảm thán: "Không sai được, chắc chắn là thi thể bị đổ thủy ngân!

Tôi từng đọc trong tài liệu, thời nhà Nguyên có một phương thức tuẫn táng, do là dân du mục phương Bắc nên tàn bạo và man rợ hơn người Hán rất nhiều!" "Thời Nguyên có một cách tuẫn táng, họ sẽ rạch một đường trên đỉnh đầu của đồng nam đồng nữ, sau đó đổ thủy ngân vào trong lúc đứa trẻ còn sống.

Bởi vì, chỉ khi con người còn sống, máu mới lưu thông, mới có thể đưa thủy ngân đi khắp cơ thể!" "Có thể tưởng tượng, đứa trẻ đã phải chịu đựng nỗi đau đớn đến nhường nào trước khi bị biến thành vật tuẫn táng!" Vừa nói, giáo sư Vương gần như sùi cả bọt mép.

Lời ông vừa dứt, những người có mặt đều im lặng, sắc mặt tái mét.

Dường như trong lòng họ đang phải chịu một áp lực cực lớn!

Đúng lúc này, Bàn Tử, người nãy giờ im lặng, đột nhiên hét lên: "Mẹ kiếp thằng Thành Cát Tư Hãn!

Dùng trẻ con làm người tuẫn, cũng nghĩ ra được, đúng là mất hết nhân tính!" Nhất thời, Bàn Tử càng nói càng kích động!

Không vì gì khác!

Bởi vì, anh ta cùng với Ngô Bát Nhất và Trần Phong đã từng tận mắt chứng kiến kiểu người tuẫn tương tự trong ngôi mộ ở núi Ngưu Tâm.

Ai mà ngờ lại có thể nhìn thấy ở đây?

Có thể thấy, năm xưa khi các dân tộc phương Bắc hùng mạnh, người Hán đã phải chịu bao nhiêu sự bức hại!

Bây giờ nghĩ lại thôi cũng thấy da đầu tê dại!

Nhưng lúc này, Trần Phong lại đột nhiên nhắc nhở: "Thôi được rồi Bàn Tử, chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi.

Sự thật là, năm xưa khi ngoại tộc hùng mạnh, người Hán chúng ta quả thực đã gặp phải những chuyện như vậy." "Không nói nhiều nữa, chúng ta mau tìm gian mộ chính mới là quan trọng nhất." Nghe Trần Phong an ủi, tâm trạng của Bàn Tử mới tốt hơn một chút.

Sau đó, anh ta cũng lập tức hét lên: "Nói đúng!

Chẳng phải là lăng Thành Cát Tư Hãn sao, đào!

Đào cả mồ mả tổ tiên nhà nó lên, để người Hán chúng ta không phải chịu thiệt thòi trong tay nó!" Vừa hét, Bàn Tử gần như căm phẫn đến tột cùng.

Nhưng lần này Trần Phong không nói gì, chỉ nghiêm túc gật đầu.

Thậm chí cả giáo sư Vương lần này cũng không lên tiếng.

Bởi vì, ai cũng tận mắt chứng kiến cảnh này, thấy được tình cảnh người Hán bị bức hại, nên trong lòng không ai dễ chịu cả.

Cũng vào lúc này, Trần Phong nói: "Tôi nghĩ, thi thể này chắc không phải là duy nhất.

Bên trong bể chu sa có thể còn có thứ khác, chúng ta xem thử xem." Nghe đề nghị của Trần Phong, Ngô Bát Nhất gật đầu.

Tiếp đó, hai người mỗi người cầm một cây xẻng công binh, rồi cẩn thận tiến lại gần bể chu sa.

Sau đó, họ bắt đầu khuấy đảo bên trong theo cách lúc nãy.

Quả nhiên!

Dưới sự khuấy đảo như vậy, Trần Phong lập tức lại phát hiện có thứ gì đó bên trong.

Nhưng Trần Phong vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, anh dùng xẻng công binh đỡ lấy những thứ đó, cẩn thận kéo ra ngoài.

Cứ như vậy, thi thể thứ hai nhanh chóng được kéo lên.

Nhưng vẫn chưa hết...

Ngay sau đó, thi thể thứ ba cũng bị kéo ra.

Rồi đến thi thể thứ tư, và cuối cùng thậm chí cả thi thể thứ năm.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, những thi thể được lôi ra này đều là đồng thi có vóc dáng nhỏ bé!

Cũng vào lúc này, Trần Phong kiểm tra lại một lần nữa, rồi tiếc nuối lắc đầu nói: "Hết rồi, bên trong chỉ có năm thi thể.

Nếu không có gì bất ngờ, trong bể chu sa này chắc chỉ có chừng đó thôi." Vừa nói, Trần Phong vừa xoay người quay lại.

Lúc này, những người có mặt cuối cùng cũng nhận ra công dụng của bể chu sa này.

Bởi vì chu sa có tác dụng chống ăn mòn rất tốt, nếu đặt thi thể vào trong bể chu sa thì đủ để đảm bảo những thi thể này ngàn năm không mục nát.

Xem ra, bể chu sa này dùng để đặt những thi thể này.

Nhưng Trần Phong cũng không hiểu, tại sao ở đây lại vô duyên vô cớ xuất hiện năm cỗ đồng thi?

Lẽ nào, thật sự chỉ là tuẫn táng đồng nam đồng nữ thôi sao?

Nghĩ đến đây, Trần Phong không kìm được mà cúi xuống, quan sát kỹ những thi thể.

Sau khi kiểm tra, Trần Phong phát hiện những thi thể này đều bị đổ thủy ngân.

Trông chúng đều bị đổ thủy ngân vào lúc còn sống.

Chỉ là, anh đột nhiên phát hiện, tay chân của một trong số các thi

thể dường như có điểm gì đó kỳ lạ.

Bàn chân của một thi thể thì nhỏ gầy, nhưng hai tay lại to rộng.

Trông thậm chí không giống tay của một đứa trẻ, mà thô ráp, mạnh mẽ!

Chuyện gì đây?

Lẽ nào...!

Đúng lúc này, Bàn Tử ở bên cạnh đột nhiên không nhịn được hét lên: "Chết tiệt...

Dùng năm đứa trẻ làm người tuẫn!" Nhưng lúc này, nghe Bàn Tử nói, Trần Phong lại lắc đầu: "Không đúng...

Nếu tôi không đoán sai, những thi thể này chính là Ngũ Âm Quỷ Tử mà tôi đã suy đoán trước đó." ?!

Bất ngờ nghe lời của Trần Phong, mấy người có mặt đều trừng lớn mắt.

Lúc này, Trần Phong trực tiếp thu hút ánh mắt mọi người, rồi chỉ vào một trong số các thi thể nói: "Mọi người xem thử, tay chân của thi thể này có gì khác thường không?" Nghe Trần Phong nói, mấy người cẩn thận quan sát, và quả nhiên đã phát hiện ra điều bất thường.

Sau khi thấy tay chân của đồng thi có điểm khác lạ, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng hỏi: "Lão Trần, ý của ông là..." "Không sai!

Nếu tôi không nhìn lầm, thi thể này chính là Ngự Phong Hành trong Ngũ Âm Quỷ Tử!" Đúng lúc này, Trần Phong trực tiếp đưa ra câu trả lời.

Nghe vậy, những người có mặt đều không khỏi nuốt nước bọt.

Rốt cuộc, chuyện này quá sức tưởng tượng!

Chuyện gì thế này?

Trần Phong trước đó quả thực đã nói về chuyện Ngũ Âm Quỷ Tử, nhưng đột nhiên ở đây lại xuất hiện năm cỗ đồng thi như vậy, chẳng phải là chuyện kinh người hay sao?

Nhưng bây giờ năm cỗ đồng thi đang bày ra trước mắt mọi người, khiến người ta không thể không tin lời Trần Phong là thật.

Chương 294

“Đồng chí Trần Phong, liệu có phải là trùng hợp không ạ?” Giáo sư Vương lúc này cũng không nhịn được lên tiếng.

Rốt cuộc chuyện Trần Phong nói quá khó tin, ông và giáo sư Diệp đều là những người theo chủ nghĩa vô thần, chuyện như vậy khiến cả hai đều khó lòng chấp nhận.

Cả hai đều là nhà khảo cổ học, cũng từng trải qua những chuyện mà khoa học không thể giải thích, nhưng chuyện này đang thách thức giá trị quan của họ.

Trần Phong lắc đầu không nói gì, nếu họ không tin thì cũng đành chịu.

Thứ này anh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, nếu không phải trong những thứ hệ thống đưa có ghi chép, Trần Phong cũng sẽ không tin.

“Lão Trần, thi thể kia chính là Ngự Phong Hành vừa cứu chúng ta sao?

Cũng quá tà môn rồi!” Vương Bàn Tử hoàn hồn, kinh ngạc kêu lên, nhưng anh ta cũng chỉ ngạc nhiên mà thôi, những trải nghiệm trước đây vẫn còn hiện rõ mồn một.

Bánh tông và Gia Cát Lượng sống sờ sờ còn gặp rồi, những chuyện này anh ta cũng có thể chấp nhận được.

“Tà thuật thì phải nói đến chữ 'tà', tuy hành vi của nó trong mắt mọi người là thương thiên hại lý, nhưng cũng không thể phủ nhận sự lợi hại của nó.” Lưu Kim Bảo, người vốn ít nói, đột nhiên lên tiếng.

Về chuyện này, Lưu Kim Bảo hiểu biết nhiều hơn những người khác một chút, dù sao phái Tả Lĩnh cũng không phải hữu danh vô

thực, chuyện như thế này chắc chắn có ghi chép.

Giáo sư Vương cũng từng thấy một vài ghi chép về tà thuật trong sách cổ, nhưng ông vẫn luôn cho rằng chúng không tồn tại.

Nhưng xem tình hình hiện tại, những tà thuật được ghi lại đó rất có thể đều là thật, chỉ là những người như họ chưa từng thấy mà thôi.

Giáo sư Vương tự mình gật gù, không nói thêm gì nữa.

"Được rồi, chúng ta đừng so đo nhiều nữa, đừng quên mục đích của chúng ta." Lúc này Trần Phong đột nhiên lên tiếng, sự việc đã bày ra trước mắt, tin hay không cũng chẳng quan trọng.

"Đúng vậy, chúng ta đến đây để tìm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, tuy chúng ta đồng cảm với cảnh ngộ của những đứa trẻ này, nhưng mục đích của chúng ta không phải là nó, Lão Trần, tiếp theo nên đi đâu?" Nhắc đến mục đích, Vương Bàn Tử bên cạnh kích động nói.

Đây chính là lăng mộ của Thành Cát Tư Hãn, bên trong chắc chắn có rất nhiều bảo vật, dù sao cũng là lăng mộ của một đại đế vương, bên trong chắc chắn sẽ không tầm thường.

Chỉ cần họ tùy tiện lấy một ít ra ngoài rồi bán cho Đại Kim Nha là phát tài rồi.

"Đồng chí Trần Phong, chúng tôi có thể mang thi thể của những đứa trẻ này theo được không?" Giáo sư Diệp bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Ông nhìn những đứa trẻ với ánh mắt có chút không nỡ.

Trần Phong gật đầu đồng ý.

Ngự Phong Hành vừa rồi đã cứu họ, coi như báo đáp, mang họ ra ngoài an táng cho tử tế cũng là lẽ đương nhiên.

"Chúng ta có sáu người, bốn người chúng ta mỗi người mang một

thi thể, giáo sư Vương và giáo sư Diệp có thể thay phiên nhau, mệt thì đổi.” Trần Phong nhìn cả nhóm rồi nói.

Nói xong, anh đặt thi thể của Ngự Phong Hành vào chiếc ba lô sau lưng.

Những thi thể này không lớn lắm, ba lô vừa đủ để đựng.

Những người khác thấy vậy cũng lần lượt mở ba lô ra, đặt những thi thể trẻ em vào trong.

“Lão Trần, tiếp theo đi đâu?” Sau khi cất xong thi thể, Vương Bàn Tử nóng lòng hỏi.

Những người khác cũng nhìn về phía Trần Phong, họ cũng không biết tiếp theo phải đi đâu.

Trong gian mộ thất này chỉ có một cái bể, phía trước cũng không có lối đi nào, chỉ có con đường phía sau lưng họ.

“Mọi người, trước tiên hãy xem bên trong có cơ quan không, nhưng chú ý đừng manh động, cũng có thể sẽ có một số cơ quan kỳ lạ.” Trần Phong nhìn xung quanh gian mộ thất.

Gian mộ thất này không lớn, nhìn một cái là thấy hết, chỉ có thể tìm thử xem có cơ quan gì không.

Nghe vậy, mọi người đều tản ra tìm kiếm cẩn thận.

Trần Phong cũng đứng trước bức tường, dùng tay từ từ tìm kiếm trên mặt tường, anh di chuyển rất nhẹ, với lực đạo nhỏ như vậy thì dù có chạm vào cơ quan cũng sẽ không kích hoạt.

Cứ như vậy tìm kiếm suốt năm, sáu phút, Trần Phong vẫn không phát hiện ra gì.

Những người khác cũng vậy.

Lẽ nào thật sự không có cơ quan?

Hay có chi tiết nào đó đã bị họ bỏ sót?

Trần Phong vừa tìm vừa nhớ lại tình hình trước đó.

Anh đã hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện, nhưng vẫn không phát hiện ra điểm nào đáng ngờ.

“Lão Trần, tìm thấy chưa?” Ngô Bát Nhất tìm một lúc rồi đến bên cạnh Trần Phong hỏi.

Trần Phong lắc đầu nói: “Chưa tìm thấy, cứ tìm tiếp đi, thực sự không tìm được thì lại nghĩ cách khác.” Ngô Bát Nhất gật đầu, quay người tiếp tục tìm kiếm cơ quan.

“Lão Trần, mau lại đây, ở đây có cơ quan.” Lúc này, giọng của Vương Bàn Tử đột nhiên vang lên.

Trần Phong nghe vậy liền đi tới, những người khác cũng lần lượt tập trung bên cạnh Vương Bàn Tử.

Lúc này Trần Phong cũng đã nhìn rõ, trên mặt đất có một phiến đá hơi nhô lên.

Nếu không nhìn kỹ, thật sự không thể phát hiện ra.

Mọi người cũng hiểu tại sao họ tìm mãi không thấy cơ quan, cơ quan này ở trên mặt đất, trong khi họ lại có suy nghĩ định sẵn rằng cơ quan phải ở trên tường.

“Mọi người lùi ra một chút, Lão Ngô chú ý quan sát sự thay đổi xung quanh, có tình huống gì lập tức thông báo.” Trần Phong nhìn cơ quan đó, chậm rãi nói.

Họ đã tìm gần như khắp nơi này, chỉ còn lại cơ quan này, chỉ có thể đánh cược một phen.

Nói xong, Trần Phong hít một hơi thật sâu rồi đặt tay lên phiến đá.

Anh hơi dùng sức, phiến đá liền lõm xuống, ngay sau đó, họ nghe

thấy âm thanh cơ quan chuyển động từ những bức tường xung quanh.

"Cạch... cạch..." Cùng lúc đó, Ngô Bát Nhất và những người khác cũng căng mắt nhìn xung quanh.

Tiếng cơ quan chuyển động phát ra từ bốn phía, không thể phán đoán được cơ quan này kích hoạt cái gì.

Cứ như vậy, mọi người chờ đợi mười mấy giây.

Trên bức tường bên phải họ, một vòm cửa từ từ hiện ra, sau đó vòm cửa đó từ từ nâng lên.

Để lộ ra một lối đi tối om phía sau.

"Mọi người cẩn thận," Trần Phong hét lên với mọi người xong, lại đợi thêm khoảng một phút nữa.

Sau khi xác định không có nguy hiểm, anh mới từ từ tiến lại gần lối đi.

"Cơ quan này thật đúng là quỷ phủ thần công, bên ngoài không có một chút dấu vết nào, thật không thể tin nổi." Giáo sư Vương nhìn cơ quan mở ra, không khỏi thán phục.

"Trí tuệ của người xưa thật đáng nể!" Giáo sư Diệp bên cạnh cũng chân thành khen ngợi.

Vừa rồi họ đã tìm kiếm bên ngoài lâu như vậy, thậm chí không chỉ một lần đi qua chỗ đó.

Nhưng không hề có một phát hiện nào, ngay cả một chút dấu vết cũng không tìm thấy.

Không thể không cảm thán sự tinh xảo trong thiết kế của cơ quan này.

Trần Phong nhìn lối đi tối om, lấy đèn pin ra chiếu vào trong.

Nhưng khoảng cách chiếu sáng của đèn pin có hạn, nơi nhìn thấy chỉ là một lối đi tối đen.

Mắt thường tự nhiên cũng không thể nhìn thấy điểm cuối.

“Lão Trần, đừng ngẩn ra đó nữa, chúng ta mau vào đi, biết đâu bên trong là gian mộ chính, quan tài của Thành Cát Tư Hãn có khi đang ở trong đó.” Vương Bàn Tử thấy lối đi đã mở, không khỏi thúc giục.

Giáo sư Vương và giáo sư Diệp đều nhìn về phía Trần Phong, ánh mắt đầy vẻ giục giã, họ cũng có ý đó.

Rốt cuộc lối đi đã mở, chỉ cần đi vào là có thể xác định được đây có phải là lăng mộ của Thành Cát Tư Hãn hay không.

Mục đích của hai người họ khác với Vương Bàn Tử.

Chương 295

Vương Bàn Tử là vì kho báu, cầu tài.

Còn hai người họ thì thuần túy là vì tình yêu với khảo cổ.

"Bàn Tử, ngậm miệng lại, đâu đâu cũng có mặt ông, có thể học thêm chút kiến thức được không." Ngô Bát Nhất lập tức mắng.

Nghe Ngô Bát Nhất mắng, Vương Bàn Tử không khỏi rụt cổ lại, không nói gì nữa.

"Lão Ngô." Lúc này Trần Phong quan sát xong lối đi, nhìn Ngô Bát Nhất một cái rồi nói.

Ngô Bát Nhất hiểu ý gật đầu, liền xoay người đi về phía sau.

Đã lâu như vậy, hai người đã có một sự ăn ý nhất định.

Lúc này tự nhiên biết ý của Trần Phong.

Không bao lâu sau, Ngô Bát Nhất tìm thấy một tảng đá to bằng đầu người ở góc mộ thất.

Trần Phong quay đầu nói với những người phía sau: "Mọi người lùi ra một chút, cẩn thận bên trong có cơ quan." Rồi anh gật đầu với Ngô Bát Nhất.

Những người khác thấy vậy cũng chợt hiểu ra, đây là cách để thử xem bên trong có cơ quan hay không, cơ quan lúc trước cũng được phát hiện bằng cách này.

Tiếp đó, họ thấy Ngô Bát Nhất dùng sức hai tay ném tảng đá to bằng đầu người vào trong.

Tảng đá hình tròn, sau khi ném vào lối đi, nó còn lăn vào trong một đoạn ngắn.

Trần Phong và những người khác đứng ngoài chờ đợi hai phút.

Lúc này Trần Phong mới lên tiếng: "Đoạn đường này chắc là không có cơ quan, nhưng đoạn sau phải cẩn thận dưới chân, càng gần gian mộ chính, càng nguy hiểm trùng trùng." "Tôi và Lão Ngô đi trước, Lão Lưu và Bàn Tử đi đoạn hậu." "Yên tâm đi, chẳng phải chỉ là đi sau cùng thôi sao?

Giao cho tôi là chắc chắn." Vương Bàn Tử vỗ ngực nói.

Trần Phong gật đầu, rồi cùng Ngô Bát Nhất dẫn đầu bước vào lối đi.

Vừa đi vào lối đi, tốc độ của Trần Phong đã từ từ chậm lại.

Anh chậm rãi tiến về phía trước, vừa đi vừa cẩn thận quan sát hai bên lối đi.

Nếu phía trước là gian mộ chính, thì lối đi này khi xây dựng có thể đã được lắp đặt các loại cơ quan có uy lực cực lớn.

Chuyện này liên quan đến an nguy của mọi người, không thể không cẩn thận.

Nhưng may mắn là, cả đường đi họ không gặp phải cơ quan nào.

Sau khi tiếp tục đi về phía trước năm, sáu phút, lối đi phía trước đột nhiên thoáng đãng hơn.

Dưới ánh đèn pin, họ nhìn thấy phía trước xuất hiện một bóng đen hình vòm cửa.

"Chắc là cuối lối đi rồi," Trần Phong nhìn thấy bóng đen đó, không khỏi nói.

"Vậy phía sau đó chắc là gian mộ chính rồi nhỉ?" Giáo sư Vương nghe vậy liền kích động nói.

Nghe đến đây, mọi người cũng phấn chấn hẳn lên, không khỏi

tăng nhanh tốc độ.

Càng đi về phía trước, hai bên lối đi càng ngày càng rộng.

Khi đến chỗ bóng đen, mọi người cũng đã nhìn thấy thứ ở phía trước.

Một cánh cửa vòm.

"Nếu phía sau là gian mộ chính, thì ở đây có thể sẽ có thụy hiệu, mọi người tìm xem." Trần Phong nhìn cánh cửa vòm nói.

Nghe lời của Trần Phong, mọi người cũng tản ra tìm kiếm.

Trần Phong cũng tìm kiếm quanh cửa đá.

"Lão Trần, lại đây, ở đây có phát hiện." Không bao lâu sau, Ngô Bát Nhất gọi Trần Phong.

Trần Phong nghe vậy liền đi tới.

"Xem này?" Ngô Bát Nhất chỉ vào bức tường phía trước.

Trần Phong nhìn theo hướng Ngô Bát Nhất chỉ, trên tường có một đoạn văn tự, trông giống như chữ Mông Cổ.

Lúc này những người khác cũng đã lại gần.

"Lão Trần, trên đó viết gì vậy?" Vương Bàn Tử lại gần, nhìn vào những dòng chữ và hỏi.

"Chắc là chữ Mông Cổ," giáo sư Vương bên cạnh nhìn những dòng chữ, đột nhiên lên tiếng.

"Tôi đã nghiên cứu chữ Mông Cổ cổ đại một thời gian, nhưng những chữ khắc trên này tôi không nhận ra được." Giáo sư Vương có chút xấu hổ nói.

Dù sao ông cũng là một giáo sư, mà ngay cả chữ cũng không nhận ra.

“Đây là chữ Mông Cổ kiểu Hồi Cốt được tạo ra vào thời Thành Cát Tư Hãn,” lúc này, Trần Phong nhìn vào phông chữ trên đó, đột nhiên nói.

“Do Thành Cát Tư Hãn tạo ra sao?

Vậy có nghĩa là bên trong thật sự là Thành Cát Tư Hãn?” Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức phấn khích.

“Đồng chí Trần Phong, cậu có nhận ra trên đó viết gì không?” Giáo sư Vương kích động nhìn Trần Phong.

Trần Phong gật đầu, những văn tự này trong hệ thống đều có ghi chép, nên anh có thể nhận ra.

Sau khi Trần Phong đọc xong đoạn văn tự, anh mới khẳng định.

“Bên trong là lăng mộ của Thành Cát Tư Hãn, trên đây khắc thụy hiệu của ông ấy: Pháp Thiên Khải Vận Thánh Vũ Hoàng Đế.” “Pháp Thiên Khải Vận Thánh Vũ Hoàng Đế...” Giáo sư Diệp bên cạnh nghe Trần Phong trả lời, nhỏ giọng lẩm bẩm, rồi kinh ngạc kêu lên.

“Đây là thụy hiệu của Thành Cát Tư Hãn.” “Thật sao?

Tốt quá rồi, cuối cùng cũng tìm thấy, đây là lăng mộ của Thành Cát Tư Hãn,” giáo sư Vương nghe Diệp Mẫn kinh hô cũng phản ứng lại.

“Haha, tốt quá rồi, chuyện này tốt quá rồi, chúng ta mau vào trong thôi.” Ngoài hai vị giáo sư ra, người kích động nhất chính là Bàn Tử.

Những người khác cũng kích động, cuối cùng cũng đã tìm thấy.

Trần Phong thì tiếp tục nhìn xuống dưới, bên dưới khắc những công trạng vĩ đại của Thành Cát Tư Hãn.

“Lão Trần, chúng ta vào trong đi.” Ngô Bát Nhất bên cạnh thấp giọng nói với Trần Phong.

Trần Phong gật đầu, hít một hơi thật sâu, đi về phía cửa đá.

Anh quan sát xung quanh cửa đá.

Đột nhiên, Trần Phong phát hiện trên bức tường bên phải cửa đá có một tảng đá hơi nhô ra.

"Mọi người cẩn thận một chút." Sau khi dặn dò một câu, anh đưa tay ra nhấn mạnh, tiếp đó mọi người lại nghe thấy tiếng cơ quan.

Rồi dưới sự chú ý của Trần Phong và những người khác, cửa đá từ từ nâng lên, để lộ ra bộ mặt thật của gian mộ chính phía sau.

Sau khi xác định không có cơ quan, Trần Phong hít một hơi thật sâu, dẫn đầu bước vào.

Thấy Trần Phong dẫn đầu đi vào, Ngô Bát Nhất và những người khác cũng theo sát phía sau, tiến vào gian mộ chính.

Hiện ra trước mắt mọi người là một gian mộ không lớn, vuông vức, bốn phía đều là tường gạch.

"Lạnh quá!" Diệp Mẫn vừa vào bên trong đã không nhịn được lên tiếng.

Diệp Mẫn vừa nói, những người khác cũng cảm nhận được một luồng khí lạnh ập đến.

"Đúng vậy, nghe giáo sư Diệp nói vậy, tôi cũng cảm thấy lạnh thật." Lưu Kim Bảo nghe vậy đột nhiên xen vào.

"Chắc là do ở dưới lòng đất, dưới lòng đất tương đối âm hàn, giáo sư Diệp lại là phụ nữ, phụ nữ trời sinh thuộc âm, nên có chút nhạy cảm hơn với những thứ này." Ngô Bát Nhất bên cạnh lên tiếng giải thích.

Trần Phong đứng một bên nghe vậy cũng không phản bác, đó cũng là một lý do.

Trong chốc lát, Trần Phong cũng không nói được nguyên nhân tại sao nhiệt độ trong gian mộ chính này lại thấp như vậy.

Chương 296

Chỉ có thể tạm thời chấp nhận lý do này.

“Mọi người trước tiên quan sát gian mộ chính này đi, trời hơi lạnh, mọi người cố gắng chịu đựng.” Trần Phong lắc đầu nói.

Bây giờ không phải là lúc để tìm hiểu tại sao nhiệt độ lại thấp, điều quan trọng bây giờ là phải thăm dò xong gian mộ chính này.

Trần Phong vừa nói, Ngô Bát Nhất và những người khác liền tản ra, quan sát bên trong.

Đặc biệt là giáo sư Vương và giáo sư Diệp, hai người họ kích động nhìn gian mộ, còn đưa tay sờ lên tường, chỗ này sờ một cái, chỗ kia sờ một cái.

Đây chính là mộ thất của Thành Cát Tư Hãn, họ đã mất bao lâu mới tìm được.

Bao nhiêu nhà khảo cổ học cả đời cũng không tìm thấy ngôi mộ này.

Mà bây giờ nó lại hiện ra ngay trước mắt họ.

“Hai vị giáo sư, tôi có thể hiểu được tâm trạng kích động của hai vị, cũng hiểu được tinh thần có thể hy sinh tính mạng vì khảo cổ học của hai vị, nhưng cũng xin hai vị hãy xem xét tình hình.

Tôi phải chịu trách nhiệm với anh em của mình, đã theo tôi xuống đây, tôi nhất định phải đưa mọi người ra ngoài an toàn.” Giọng điệu của Trần Phong sau đó có chút không thân thiện.

Ngô Bát Nhất và những người khác nghe thấy giọng của Trần Phong cũng quay lại nhìn hai người.

Nhưng họ không nói gì.

Bởi vì Trần Phong nói không sai, nếu giáo sư Vương và giáo sư Diệp cứ như vậy, không chừng tất cả mọi người ở đây đều phải chôn cùng hai người họ.

Giáo sư Vương và giáo sư Diệp nghe vậy cũng lúng túng không biết làm sao.

Đúng là họ đã quá hấp tấp rồi, đây là mộ thất, không chừng sẽ có cơ quan.

"Đồng chí Trần Phong, xin lỗi, vừa rồi tôi kích động quá nên quên mất, yên tâm, tuyệt đối sẽ không có lần sau.

Chúng tôi, những lão già cổ hủ này là vậy đó, mong đồng chí Trần Phong thông cảm." Giáo sư Vương chủ động tiến lên nói.

Giáo sư Diệp bên cạnh cũng gật đầu lia lịa.

Thấy vậy, Trần Phong không nói gì nữa, quay người bắt đầu quan sát gian mộ thất.

Gian mộ thất này vuông vức, bốn phía đều là tường gạch.

"Lão Trần, Lão Ngô, mọi người xem trên tường có gì này?" Lúc này Lưu Kim Bảo đột nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, Trần Phong và những người khác nhanh chóng tiến về vị trí của Lưu Kim Bảo.

"Đây là?" Trần Phong đến nơi liền lên tiếng.

Trên tường điêu khắc một số bia văn khắc chữ, và một số bức họa.

"Những gì được điêu khắc là cuộc đời của Thành Cát Tư Hãn." Giáo sư Vương nhìn những bức họa trên tường, kinh ngạc kêu lên.

Những văn tự này ông không nhận ra hết, nhưng những bức họa này thì có thể nhận ra được.

“Những bức họa này điêu khắc cảnh Thành Cát Tư Hãn chinh phục Đông Âu, còn có cái này...” Giáo sư Vương kích động nói bên cạnh.

Giáo sư Diệp bên cạnh thì lấy sổ ra ghi chép.

Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo nhìn về phía Trần Phong, ánh mắt đầy vẻ dò hỏi.

Trần Phong gật đầu nói.

“Trên đây điêu khắc quả thực là những sự kiện trong cuộc đời của Thành Cát Tư Hãn, giáo sư Vương nói không sai.” “Thành Cát Tư Hãn tên thật là Bột Nhi Chỉ Cân Thiết Mộc Chân, được mệnh danh là nhất đại thiên kiêu, thống nhất Mông Cổ, thành lập Đại Mông Cổ Quốc, từng chinh phục Tây Á, Trung Á và khu vực Biển Đen ở Đông Âu.” “Chỉ là trên đường xuất quân chinh phục Tây Hạ thì qua đời, được bí mật an táng, chỉ là không ngờ lại được an táng ở đây.” Diệp Mẫn đang ghi chép bên cạnh nghe vậy ngẩng đầu nhìn Trần Phong một cái nói.

“Không ngờ đồng chí Trần Phong lại am hiểu lịch sử như vậy.” “Chuyện đó là đương nhiên, Lão Trần của chúng tôi trên thông thiên văn, dưới tường địa lý đấy.” Vương Bàn Tử bên cạnh xen vào.

“Ngậm miệng lại, nói ít đi một chút, như vậy mới không tỏ ra mình vô tri.” Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói không nhịn được mắng.

“Lão Trần, ông xem Lão Ngô kìa, suốt ngày chỉ biết mắng tôi.” Vương Bàn Tử nghe vậy liền tỏ vẻ không vui.

“Thôi được rồi, hai người nói ít đi vài câu đi, chúng ta xem kỹ trong gian mộ thất này còn có gì không.” Trần Phong nói xong liền đi về phía những bức tường khác.

Quả nhiên như Trần Phong dự đoán, trên mấy bức tường còn lại cũng khắc đầy bia văn.

"Thành Cát Tư Hãn Pháp Điển...!" Nhìn những chữ khắc trên bức tường đối diện, Trần Phong kinh ngạc kêu lên.

Nghe thấy tiếng của Trần Phong, hai vị giáo sư liền vội vàng chạy tới.

"Đây là bản Thành Cát Tư Hãn Pháp Điển hoàn chỉnh!" "Mau ghi lại, ghi lại toàn bộ." Giáo sư Vương vội vàng nói với Diệp Mẫn.

Mấy bức tường trong gian mộ thất này đều khắc đầy văn tự và tranh vẽ, đối với giáo sư Vương và giáo sư Diệp mà nói, chuyến đi này không hề uổng công.

Khoan đã... dường như có gì đó bị bỏ sót.

Gian mộ thất này không lớn, đã đi một vòng rồi, nhưng lại không thấy quan tài đâu.

Trần Phong lại nhìn quanh một lượt, vẫn không phát hiện ra quan tài.

Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong có vẻ khác thường liền vội vàng hỏi.

"Lão Trần, sao vậy?" "Gian mộ thất này không có quan tài!" Trần Phong nhìn gian mộ thất, chậm rãi nói.

Bị Trần Phong nhắc nhở như vậy, Ngô Bát Nhất cũng nhận ra, từ lúc họ vào đây, ngoài những bia văn khắc chữ này ra thì không phát hiện thêm gì cả.

"Đúng vậy, ở đây không có gì cả." Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức phản ứng lại.

Vừa rồi cả đám cứ mải mê xem bia văn, không chú ý đến tình

huống này.

Chuyện gì thế này!

Gian mộ chính lại không có quan tài.

Giáo sư Vương và giáo sư Diệp hai người cũng suy nghĩ mãi không ra.

Theo kinh nghiệm khảo cổ trước đây của họ, cũng chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

"Lão Trần, không phải là Thành Cát Tư Hãn vốn không ở đây chứ?" Vương Bàn Tử nghe vậy liền mếu máo nói.

Vừa vào đây không thấy châu báu như mong đợi đã có chút thất vọng rồi.

Bây giờ ngay cả quan tài cũng không có.

"Bây giờ chưa chắc chắn, chúng ta tìm xem ở đây có cơ quan không đã." Trần Phong lắc đầu nói.

Nghe Trần Phong nói vậy, những người khác cũng tản ra tìm kiếm cơ quan.

Lần này giáo sư Vương và giáo sư Diệp cũng cẩn thận kiểm tra.

Sau khi được Trần Phong dặn dò nhiều lần, hai người cũng biết không thể tùy tiện làm theo ý mình được.

Trần Phong cẩn thận kiểm tra những bức tường xung quanh, mặt đất cũng được Trần Phong xem xét kỹ lưỡng.

Anh đưa tay lướt nhẹ trên những chữ khắc, nhưng không phát hiện ra gì.

Những chữ khắc này đều bình thường, không có dấu vết của cơ quan.

Cứ như vậy tìm kiếm hơn mười phút, vẫn không thu được kết quả gì.

Lúc này những người khác cũng đã xem xét kỹ lưỡng toàn bộ gian mộ thất.

Trần Phong nhìn sắc mặt của họ cũng biết là không ai phát hiện ra gì.

"Mọi người không phát hiện ra cơ quan nào sao?" Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn được hỏi.

Mọi người đều lắc đầu, tỏ ý không phát hiện.

Ngô Bát Nhất thì đến trước mặt Trần Phong nói.

Chương 297

"Lão Trần, ông thấy sao?" "Phân kim định huyệt!" Trần Phong quay đầu nhìn vào mắt Ngô Bát Nhất, chậm rãi nói.

Nghe lời của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo bên cạnh cũng sáng mắt lên.

Ngô Bát Nhất cũng biết phân kim định huyệt, chỉ là không tinh thông bằng Trần Phong.

"Có cách rồi sao?" Vương Bàn Tử bên cạnh nghe Trần Phong và Ngô Bát Nhất nói chuyện liền vội vàng hỏi.

Anh ta biết rõ, một người là Hiệu úy Mạc Kim, một người là Thiên quan Phát Khâu.

Thủ đoạn của hai người họ đều thần bí khó lường, nếu hai người họ có cách, vậy thì không thể chạy đâu được.

Tuy anh ta cũng là Hiệu úy Mạc Kim, nhưng rốt cuộc chỉ có một cái Mạc Kim Phù, những thứ khác đều không biết.

Lúc này Trần Phong lấy la bàn tinh tượng ra.

Anh bắt đầu phân kim định huyệt, nhưng chuyện khiến Trần Phong bất ngờ đã xảy ra.

Kim chỉ trên la bàn chỉ vào nơi này, nhưng lại không chỉ vào một vị trí cụ thể nào.

"Sao vậy?" Lúc này Trần Phong cũng không biết phải làm sao, phân kim định huyệt chỉ ra nơi này, nhưng rõ ràng ở đây không có gì cả.

Trần Phong cũng không phải không nghĩ đến việc quan tài ở dưới

lòng đất, nhưng ở đây ngay cả cơ quan cũng không có.

Ngô Bát Nhất lúc này cũng lấy la bàn ra, bắt đầu phân kim định huyệt.

Nhưng kết quả cũng giống như của Trần Phong, kim chỉ của la bàn đều chỉ vào nơi này.

Nếu một cái la bàn như vậy có thể là do la bàn có vấn đề, nhưng cả hai đều như vậy thì chắc chắn có vấn đề rồi.

"Hay là có đạo mộ tặc vào trước, chuyển quan tài đi rồi?" Vương Bàn Tử nói bên cạnh.

"Không thể nào, đạo mộ tặc chỉ cầu tài bảo, không cần thiết phải mang cả quan tài đi." "Lúc chúng ta vào, những cửa mộ và cơ quan đó đều chưa bị kích hoạt, điều đó cũng chứng tỏ ở đây căn bản không có ai vào." Trần Phong nghe Bàn Tử nói, lắc đầu đáp.

Còn một điều Trần Phong chưa nói, bên ngoài lăng mộ không có bất kỳ một đường hầm trộm nào.

"Đồng chí Trần Phong, bây giờ phải làm sao đây?" Diệp Mẫn cũng không nhịn được tiến lên hỏi.

Trần Phong lúc này không trả lời câu hỏi của Diệp Mẫn, anh lại hồi tưởng lại những gì đã trải qua, xem có bỏ sót manh mối nào không.

"Khoan đã, mọi người nghe xem!" Lúc này, Lưu Kim Bảo bên cạnh đột nhiên nói.

Thấy ánh mắt của mọi người, Lưu Kim Bảo liền nói tiếp.

"Có tiếng nước chảy." Nghe đến đây, mọi người đều nín thở lắng nghe.

Trong phút chốc, trong mộ thất trở nên im phăng phắc, có thể nghe

thấy cả tiếng kim rơi.

Khi mọi người im lặng, ai cũng nghe thấy tiếng nước chảy rất nhỏ, xuyên qua mặt đất của mộ thất truyền vào tai họ.

"Mạch nước ngầm?" Trần Phong nghe thấy âm thanh này liền kinh ngạc kêu lên.

Nghe lời của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo cũng sáng mắt lên.

Lúc ở bên ngoài lăng mộ, họ đã dựa vào mạch nước ngầm này để tìm lăng mộ.

Nhưng khi đến đây, mạch nước ngầm lại biến mất.

Mà bây giờ trong gian mộ chính lại xuất hiện tiếng nước chảy.

Lẽ nào mạch nước ngầm đã nối liền đến đây rồi.

"Mạch nước ngầm?

Nó xuất hiện ở đây thì có tác dụng gì?" Vương Bàn Tử không nhịn được xen vào.

"Về nhà thật sự nên đọc sách nhiều vào, suốt ngày chỉ biết ăn." Trần Phong cũng không nhịn được mắng, mắng xong lại tiếp tục giải thích.

"Trên đường chúng ta đi theo mạch nước ngầm này, bởi vì mạch nước ngầm này có thể chảy qua gian mộ chính.

Khi đến đây thì không thấy nó nữa, bây giờ lại xuất hiện ở đây, ý nghĩa trong đó bây giờ cậu nên biết rồi chứ." "Ý của ông là quan tài có thể ở dưới này?" Lúc này Vương Bàn Tử sau khi hiểu ra liền bừng tỉnh ngộ nói.

Trần Phong gật đầu, sau đó bắt đầu suy nghĩ tại sao quan tài của Thành Cát Tư Hãn lại phải đặt dưới gian mộ chính.

Là để phòng đạo mộ tặc sao?

Nhưng nếu như vậy, trong lăng mộ chắc chắn sẽ thiết lập nhiều cạm bẫy và cơ quan hơn, nhưng họ đi cả một đường chỉ gặp một cơ quan đường hầm, một khẩu pháo lửa.

Vậy nếu không phải để phòng đạo mộ tặc, thì là vì cái gì?

Mục đích làm như vậy là gì?

Đột nhiên, Trần Phong nhớ lại một câu nói của giáo sư Diệp Mẫn lúc vừa vào.

Ở đây lạnh quá!

Vậy thì liệu có phải?

Sau khi nghe kỹ tiếng nước chảy dưới mộ thất, anh liền khẳng định.

"Tôi, tôi biết nguyên nhân rồi," "Sao vậy?" Giáo sư Vương lúc này không nhịn được nói.

Ông và Diệp Mẫn sau khi nghe quan tài ở dưới này cũng suy nghĩ mãi không ra, tại sao quan tài lại phải đặt ở dưới.

Mà phía trên lại không thiết lập cơ quan.

Chỉ thấy Trần Phong hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nói.

"Dưới này là một mạch nước ngầm, cũng là nước chảy.

Nước chảy sẽ mang đi một lượng nhiệt lớn, nước ngầm vốn đã lạnh vô cùng, như vậy có thể hình thành một hầm băng tự nhiên ở dưới này." Ngô Bát Nhất đến đây đột nhiên lên tiếng.

"Nếu đặt thi thể vào trong đó có thể bảo quản rất tốt, thi thể sẽ bị đóng băng, cho dù nhiều năm sau cũng có thể giữ được dáng vẻ như lúc sinh thời, như vậy đã giải quyết hoàn hảo vấn đề thi thể sẽ bị mục

nát.” Trần Phong nghe xong gật đầu, Ngô Bát Nhất nói không sai.

Làm như vậy còn có một tác dụng khác, có thể dùng để đánh lừa đạo mộ tặc.

Giống như bọn họ, nếu không nghe thấy tiếng nước ngầm dưới lòng đất, sau khi loay hoay một hồi mà không phát hiện ra gì, có thể sẽ phải ra về tay không.

“Đúng, không sai, như vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được rồi.” Giáo sư Vương nghe xong liền kích động vỗ tay nói.

“Nhưng Lão Trần, bây giờ chúng ta phải làm sao?” Lưu Kim Bảo bên cạnh nghe xong liền nêu ra nghi vấn của mình.

“Đúng vậy, Lão Trần, tiếp theo chúng ta làm sao đây, quan tài ở dưới đó không sai, nhưng chúng ta làm sao xuống được?” Bàn Tử nghe vậy cũng vội vàng xen vào.

Nếu quan tài thật sự ở dưới đó, vậy thì bên dưới chắc chắn có nhiều bảo bối.

Đó đều là những thứ Thành Cát Tư Hãn cất giữ cả đời, nếu lấy ra ngoài thì đó đều là những tờ tiền trắng phau.

Bàn Tử dường như đã thấy được cảnh tượng tiền muôn bạc vạn.

Nhưng vấn đề bây giờ là phải giải quyết vấn đề quan trọng nhất trước mắt.

Mặt đất của gian mộ thất này đã được kiểm tra xong, không có cơ quan nào.

Những người khác nghe vậy cũng lần lượt nhìn về phía Trần Phong, không biết anh có cách nào không.

Trần Phong nhìn ánh mắt của mọi người, khẽ trầm giọng nói: “Bây giờ đã xác định gian mộ thất này không có cơ quan, vậy chúng ta

chỉ còn một con đường duy nhất, trực tiếp dùng bạo lực đào tung cái sàn này ra." "Đào ra?" Nghe lời của Trần Phong, mọi người đều kinh ngạc.

"Đúng vậy, bây giờ chỉ có dùng bạo lực phá thông cái sàn này may ra mới có thể vào được bên dưới." Trần Phong gật đầu nói.

"Đúng vậy, không có cơ quan hay đường hầm, chúng ta có thể đào một lối xuống." Ngô Bát Nhất và những người khác nghe xong gật đầu, trong tình huống mộ thất không có cơ quan, đây cũng là một cách hay, mặc dù làm như vậy có một số yếu tố không chắc chắn.

Nhưng mọi người đã đến đây rồi cũng không để ý đến những điều đó nữa.

Những người này đều là những kẻ không biết sợ.

Trần Phong thấy vậy liền lấy xẻng công binh từ sau lưng ra, tùy tiện chọn một chỗ rồi dừng lại.

Chương 298

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử sau đó cũng lấy xẻng công binh từ sau lưng ra, đứng trước mặt Trần Phong.

Sàn của gian mộ thất này được lát bằng gạch đá, điều này cũng thuận tiện cho Trần Phong và những người khác.

Anh dùng sức cắm xẻng công binh vào khe hở giữa các viên gạch, hai tay dùng sức đè mạnh vào cuối cán xẻng.

Một viên gạch đã bị cạy lên.

Lưu Kim Bảo bên cạnh vội vàng tiến lên nhấc viên gạch ra, gạch ở bên phía Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng từ từ bị cạy lên.

Dưới sự nỗ lực của mấy người, họ đã cạy hết gạch trong một phạm vi dài rộng khoảng một mét, để lộ ra lớp đất bên dưới.

Mấy người nhìn nhau, hít một hơi thật sâu, rồi tiếp tục đào xuống dưới.

Cùng với việc đào xuống liên tục, đống đất bên cạnh cũng chất ngày càng cao.

Ngô Bát Nhất dùng sức cắm xẻng công binh xuống, lưỡi xẻng dễ dàng lún vào trong đất, nhưng lần này xẻng công binh chỉ cắm vào được một nửa thì không thể xuống được nữa.

Sau đó Ngô Bát Nhất lại thử lại, cuối cùng xác định bên dưới có vật gì đó chặn lại.

“Sao vậy?” Trần Phong thấy Ngô Bát Nhất có vẻ khác thường liền vội vàng hỏi.

“Bên dưới có thứ gì đó, không đào xuống được nữa.” Ngô Bát

Nhất nhìn vào mắt Trần Phong, trầm giọng nói.

"Đào đến đáy rồi, bên dưới chắc là nơi đặt quan tài, còn chờ gì nữa, mau đào đi." Vương Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói xong liền nói, đồng thời động tác trên tay cũng nhanh hơn vài phần.

Ngô Bát Nhất và Trần Phong hai người nhìn nhau một cái, sau đó động tác trên tay cũng nhanh hơn vài phần.

Dưới sự khai quật nhanh chóng của mấy người, một phiến đá xuất hiện trước mắt mọi người.

"Thanh thạch bản..." Trần Phong nhìn thấy phiến đá xanh này, trong lòng đã xác định được suy đoán trước đó của mình.

Bên dưới chính là nơi đặt quan tài của Thành Cát Tư Hãn.

Trần Phong đưa tay kéo thử phiến đá xanh, phiến đá xanh rất nặng, một người căn bản không thể kéo nổi.

Điều này cũng loại trừ khả năng trên đó có cơ quan.

"Đồng chí Trần Phong, sao rồi?

Mở được không?" Giáo sư Vương đưa thi thể trẻ em trên người cho Diệp Mẫn rồi kích động nói.

Suốt dọc đường, hai người họ đều thay phiên nhau cõng thi thể này, hai người cũng có chút tuổi, xương cốt không còn cứng cáp.

Một người cõng thật sự có chút không chịu nổi.

"Phiến đá xanh này hơi nặng, chúng ta cùng nhau kéo." Trần Phong không trả lời câu hỏi của giáo sư Vương, quay đầu nhìn về phía Ngô Bát Nhất và những người khác.

Ngô Bát Nhất và những người khác gật đầu, cả bốn người cùng đặt tay lên phiến đá xanh.

Bốn người đồng thời dùng sức, phiến đá xanh bị từ từ kéo ra, thấy vậy ai nấy đều lộ vẻ vui mừng.

Thấy có hiệu quả, mấy người không khỏi tăng thêm lực trên tay.

Dưới sự nỗ lực của mọi người, phiến đá xanh bị từ từ dời đi.

Ngay khoảnh khắc phiến đá xanh được đặt xuống, mấy người trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

Đặc biệt là Bàn Tử, anh ta đang thở hổn hển, phiến đá xanh này nặng lạ thường.

"Bàn Tử, cậu nên tập thể dục đi, xem cái thân hình béo ú của cậu kìa, sớm muộn cũng trở thành gánh nặng." Nhìn bộ dạng của Bàn Tử, Ngô Bát Nhất không khỏi trêu chọc.

Nhưng lời của Ngô Bát Nhất cũng là thật, nếu ở đây không có thứ họ cần.

Lúc đó họ chắc chắn sẽ đi nơi khác tìm, không chừng sẽ gặp nguy hiểm.

Rốt cuộc họ đã gặp bánh tông mấy lần rồi.

Điều đó cũng cho thấy những mộ thất này nguy hiểm đến mức nào, nếu thân thủ không tốt thường sẽ gặp bất lợi.

"Lão Ngô, ông lại không biết tôi sao, tôi cũng muốn giảm cân lắm chứ, nhưng cứ nhìn thấy thịt xiên nướng là tôi không nhịn được." Bàn Tử nghe lời của Ngô Bát Nhất, bất đắc dĩ nói.

Anh ta cũng biết sự nguy hiểm trong đó, nhưng cứ nhìn thấy thịt xiên nướng là không kìm lòng được.

"Thôi được rồi, Lão Ngô, tha cho cậu ta đi, về nhà tôi sẽ cho cậu ta luyện tập tử tế." Trần Phong nghe vậy cười nói.

"Lão Trần oai phong." Vương Bàn Tử bên cạnh nghe Trần Phong

nói xong liền khiêu khích nhìn Ngô Bát Nhất một cái.

Giáo sư Vương và giáo sư Diệp hai người sau khi thấy phiến đá xanh được mở ra liền ghé sát vào, ánh mắt không ngừng liếc vào bên trong.

Vừa đến gần miệng hố, đã cảm nhận được một luồng khí lạnh phả vào mặt.

"Lạnh quá." Giáo sư Diệp Mẫn cảm nhận được luồng khí lạnh bên trong, không khỏi nói.

"Bên dưới thật sự có thể là một hầm băng, nhiệt độ ở đây đã thấp như vậy, nhiệt độ bên dưới có thể tưởng tượng được." Giáo sư Vương cảm nhận được luồng khí lạnh, càng kích động hơn.

Nhiệt độ ở đây càng thấp chứng tỏ khả năng có quan tài ở dưới càng lớn.

"Không gian bên dưới không lớn, không nhìn thấy quan tài." Diệp Mẫn đối mặt với luồng khí lạnh bốc lên, dùng đèn pin chiếu vào trong, nhưng không nhìn thấy gì.

Nghe vậy, Trần Phong và những người khác cũng ghé sát vào.

"Thật sự lạnh quá!" Ngô Bát Nhất đến gần, cảm nhận luồng khí lạnh phả vào mặt, khẽ nói.

Trần Phong cũng cảm nhận được, nhiệt độ bên dưới lạnh hơn nhiệt độ trong mộ thất rất nhiều.

Nhưng Trần Phong lại càng thêm phấn khích, nhiệt độ bên dưới càng lạnh, chứng tỏ suy đoán trước đó của anh càng có khả năng...

Trần Phong và Ngô Bát Nhất đối mặt nhau, đều thấy được sự phấn khích trong mắt đối phương.

Họ không quên lời nguyền trên người mình, cũng là mục đích thực

sự khi vào đây.

Có ghi chép nói rằng Thành Cát Tư Hãn đã theo đuổi con đường trường sinh.

Nhưng bây giờ họ ở bên ngoài căn bản không thấy ghi chép nào về phương diện này.

Nếu thật sự có, thì chắc chắn nó ở dưới này.

Trần Phong quan sát một lúc, từ miệng hố này không thể nhìn thấy tình hình bên dưới.

Càng không thể thấy rõ bên dưới có cơ quan hay không.

Vì vậy, Trần Phong quay đầu nhìn về phía mọi người.

"Bên dưới tôi không chắc có nguy hiểm hay không, cũng không chắc bên dưới có quan tài hay không, vì vậy tôi muốn hỏi ý kiến của mọi người.

Nếu ai không muốn xuống, có thể ở trên này giúp tôi quan sát tình hình." "Đã đến đây rồi, còn do dự gì nữa," người đầu tiên lên tiếng là Bàn Tử.

Vương Bàn Tử dù sao cũng là người đã cùng nhau xông pha cả chặng đường, bây giờ càng không sợ.

Huống chi bên dưới có thể có bảo vật, vậy thì càng phải đi, không chừng có thể lấp đầy cái ba lô sau lưng.

"Chúng tôi không có ý kiến." Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo nhìn nhau một cái rồi nói, họ đi cùng nhau lúc nào cũng phải đối mặt với cơ quan trong mộ, vậy thì càng không sợ nữa.

Ngay sau đó, mọi người đều nhìn về phía hai vị giáo sư.

"Chúng tôi không cần lo, vì khảo cổ, hy sinh tính mạng cũng đáng." Giáo sư Vương thấy ánh mắt của mọi người cũng biết phải

bày tỏ thái độ.

“Tôi cũng vậy.” Giáo sư Diệp bên cạnh phụ họa.

“Được, nếu đã vậy, chúng ta xuống thôi.” “Bàn Tử!” Trần Phong thấy mọi người đều đồng ý, liền nhìn Vương Bàn Tử nói.

Bàn Tử gật đầu, từ ba lô sau lưng lấy ra sợi dây thừng đưa cho Trần Phong.

Nhận lấy sợi dây thừng, anh buộc một đầu vào một cây xẻng công binh, sau đó lấy cây xẻng trong tay Ngô Bát Nhất, cắm cây xẻng công binh đó xuống đất.

Từ đây xuống dưới có một khoảng cách, chỉ có thể dùng dây thừng từ từ trượt xuống.

Chương 299

“Tôi xuống trước quan sát tình hình.

Mọi người đợi lát nữa hãy xuống.” Nói xong, Trần Phong nắm lấy sợi dây thừng từ từ hạ xuống, những người khác mắt không dám chớp nhìn chằm chằm vào tình hình xung quanh Trần Phong.

Thấy Trần Phong an toàn đáp xuống đất, họ đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Trần Phong đáp xuống đất, anh liền quan sát xung quanh, sau khi xác định không có nguy hiểm mới ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và những người khác xuống.

Người thứ hai xuống là Ngô Bát Nhất, Bàn Tử là người cuối cùng.

“Hít...” “Bên trong này còn lạnh hơn nữa, tôi nổi da gà cả người rồi.” Bàn Tử vừa xuống đã ôm lấy cánh tay, xoa xoa.

“Thôi đi, Bàn Tử, chẳng phải những người nói nhiều không sợ lạnh sao?” Ngô Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái rồi nói.

Khi những người khác xuống, họ cũng cảm nhận được cái lạnh thấu xương ở đây.

Nhưng, đó không phải là trọng điểm, sau khi xuống, mọi người liền quan sát tình hình ở đây.

Điều khiến người ta kinh ngạc là tiếng nước mà họ nghe thấy ở trên, lại ở dưới sàn nhà này.

Đứng trên mặt đất ở đây có thể nghe rõ, tiếng nước chảy từ dưới lòng đất dưới chân họ truyền đến.

Trần Phong nhìn quanh tình hình gần đó, đây là một gian mộ có

kích thước tương tự như gian mộ ở trên, dòng nước của mạch đất chảy xuyên qua đây, nơi này càng giống một phiến đá trôi nổi trên dòng nước của mạch đất.

Lợi dụng nhiệt độ thấp của dòng nước mạch đất để tạo ra một hầm băng tự nhiên.

"Lão Trần, nhìn kìa?" Lúc này Bàn Tử phấn khích dùng tay chỉ về phía trước.

Vương Bàn Tử có kinh nghiệm từ trước, lúc này cũng không dám mạo muội tiến lên, nhưng vẫn kích động nhìn chiếc quan tài.

Nhìn theo hướng đó, Trần Phong và những người khác thấy cách đó không xa có một bệ đá, trên bệ đá đặt một chiếc quan tài.

"...

Chắc là quan tài của Thành Cát Tư Hãn." Giáo sư Vương nhìn thấy chiếc quan tài đó, giọng nói cũng có chút run rẩy.

Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng được thấy quan tài của Thành Cát Tư Hãn.

Giáo sư Diệp Mẫn bên cạnh sau khi nhìn thấy quan tài liền định đi tới.

May mà Ngô Bát Nhất tay mắt lanh lẹ đã kéo cô lại.

"Giáo sư Diệp, càng đến gần quan tài càng phải giữ bình tĩnh, quan tài là lớp bảo hiểm cuối cùng của chủ mộ, có thể cơ quan sẽ xuất hiện ở gần quan tài." Ngô Bát Nhất trước đó nghe Trần Phong nói với Bàn Tử như vậy liền ghi nhớ trong lòng.

"Cách làm như vậy là chết nhanh nhất đấy." Trần Phong bên cạnh cũng lạnh lùng nói.

"Xin lỗi, tôi kích động quá." Nghe lời của Ngô Bát Nhất và Trần

Phong, Diệp Mẫn chỉ có thể ngượng ngùng gật đầu.

Thấy Diệp Mẫn đã bình tĩnh lại, Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhìn nhau một cái rồi chậm rãi tiến về phía quan tài.

Những người khác cũng từ từ đi theo sau Trần Phong.

Trong lúc đó, không ai dám nói gì, sợ ảnh hưởng đến hai người đi trước.

Chậm rãi đến trước quan tài, Trần Phong hít một hơi thật sâu, mới cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút.

May mắn là gần quan tài không có cơ quan, lúc này Trần Phong mới yên tâm quan sát chiếc quan tài.

Chiếc quan tài này trông có vẻ hơi cũ kỹ, trên đó còn bám đầy bụi bẩn.

Trông giống như một chiếc quan tài bình thường.

Nhưng Trần Phong không tin một đại thiên kiêu như Thành Cát Tư Hãn lại dùng một chiếc quan tài đơn giản như vậy.

Để kiểm chứng suy đoán của mình, Trần Phong cẩn thận đeo găng tay, nhẹ nhàng phủi trên nắp quan tài.

Lập tức, một mảng bụi bẩn trên đó bị lau đi, lớp gỗ quan tài bên dưới lộ ra bộ mặt thật.

"...Gỗ kim ti nam mộc." "Gỗ kim ti nam mộc!

Không sai, gỗ kim ti nam mộc có tính ổn định, đông ấm hè mát, nó vô cùng quý hiếm, Thành Cát Tư Hãn là một đại đế vương, dùng gỗ kim ti nam mộc cũng là điều hợp lý." Giáo sư Vương nghe Trần Phong kinh ngạc kêu lên, liền nói.

"Nhưng một khối gỗ kim ti nam mộc lớn như vậy thật sự hiếm thấy." Diệp Mẫn nghe xong cũng phấn khích nói, gỗ kim ti nam mộc ở

thời cổ đại chỉ có hoàng thất mới được dùng, hoặc một số công thần mới có thể sử dụng.

Trần Phong từ từ lau sạch lớp bụi bẩn trên đó, để lộ ra những hoa văn điêu khắc tinh xảo trên quan tài.

"Lão Trần..." Bàn Tử cũng biết giá trị của gỗ kim ti nam mộc, huống chi đây còn là của Thành Cát Tư Hãn, không khỏi hau háu nhìn Trần Phong.

Nhìn ánh mắt đó tự nhiên biết ý của Bàn Tử.

Anh khẽ lắc đầu, cũng thi thể trộm quan tài, chỉ có những thổ phu tử hạ đẳng mới làm, làm như vậy là đại bất kính.

Ở đây còn có hai chuyên gia khảo cổ, chắc chắn sẽ không để anh làm vậy.

Đối phương bây giờ cũng không biết thân phận của họ.

Nếu biết lại là một phiền phức nữa...

Ngô Bát Nhất thấy ánh mắt của Vương Bàn Tử, liền kéo anh ta lại, thấp giọng nói.

"Thôi đi, quan tài đã là của Thành Cát Tư Hãn, thì đồ tùy táng bên trong tự nhiên sẽ không quá tệ..." Nói đến đây, Ngô Bát Nhất liếc nhìn hai vị giáo sư đang nghiên cứu quan tài.

Nghe đến đây, Vương Bàn Tử cũng ngoan ngoãn lại, anh ta cũng biết mình có chút bốc đồng.

Cứ tưởng chỉ có mấy người họ như trước đây, chỉ riêng hai vị giáo sư đã không cho phép ý định của anh ta rồi.

"Có mở nắp không?" Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong, khẽ hỏi.

Trần Phong gật đầu, vừa rồi quan sát quan tài, anh đã chú ý chiếc quan tài này không có lỗ thông hơi.

Vương Bàn Tử bên cạnh nghe xong lập tức phấn khích, điều anh ta mong chờ nhất chính là mở nắp quan tài.

Chỉ có mở nắp quan tài mới có thể lấy được những đồ tùy táng thực sự quý giá.

"Mở nắp?" Giáo sư Vương và giáo sư Diệp nghe xong, do dự một chút rồi gật đầu.

Tình hình hiện tại tốt nhất là họ mang thông tin mới nhất về, chuyện ở đây đã gây sự chú ý của người khác, không chừng lúc nào đó sẽ bị người ta trộm mất.

Trần Phong quan sát một lượt rồi chậm rãi nói: "Quan tài của các đế vương trong các lăng mộ cổ đại cơ bản đều quay mặt về hướng Nam, nhìn về hướng Bắc.

Quan tài của Thành Cát Tư Hãn cũng được đặt như vậy, vì vậy góc Đông Nam chắc là ở đây." Sau đó, Trần Phong đưa tay chỉ về phía bên trái mình.

Bàn Tử bên cạnh nghe lời của Trần Phong lập tức lấy nến từ trong túi ra, đặt cố định ở góc Đông Nam rồi thắp lên.

Nến cháy thuận lợi, Trần Phong trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Làm gì vậy?" Giáo sư Diệp Mẫn thấy hành động của Bàn Tử, lập tức hỏi.

"Người thắp nến, quỷ thổi đèn.

Thông qua cây nến này có thể biết được ý kiến của chủ mộ, nếu ông ấy không đồng ý cho chúng ta lấy đồ, nến sẽ tắt, nếu..." Ngô Bát Nhất thấy ánh mắt của giáo sư Diệp liền kiên nhẫn giải thích.

"Có chuyện thần kỳ như vậy sao?" Nếu trước khi vào lăng mộ,

giáo sư Vương nghe xong chắc chắn sẽ coi thường, nhưng ngay cả Ngũ Âm Quỷ Tử còn gặp rồi, chuyện này cũng không phải là không thể hiểu được.

Giáo sư Diệp nghe lời của Ngô Bát Nhất, ánh mắt lóe lên.

Mấy người này dường như rất rõ tình hình trong lăng mộ, thậm chí có thể nói là chuyên nghiệp, trông càng giống đạo mộ tặc hơn.

"Chúng tôi trước đó đã tìm hiểu rất kỹ rồi," Trần Phong thấy ánh mắt của giáo sư Diệp biết cô có chút nghi ngờ thân phận của họ, liền vội vàng nói một cách tự nhiên.

Nghe lời của Trần Phong, giáo sư Diệp gật đầu, không nói gì thêm.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất đến trước quan tài, lấy dao găm ra.

"Tất cả lùi lại một chút, không chắc quan tài có cơ quan hay không." Thấy Vương Bàn Tử và những người khác lùi lại, anh mới từ từ cắm dao găm vào khe hở đơn giản giữa nắp quan tài.

Hít một hơi thật sâu, khẽ điều chỉnh.

Chương 300

Anh mới bắt đầu động tác trên tay.

Quan tài thời cổ đại niêm phong không dùng đinh, mà dùng sáp ong hoặc loại sáp khác để niêm phong.

Cùng với động tác trên tay của Trần Phong ngày càng nhanh, bột trắng liên tục rơi xuống đất.

"Lão Ngô, chúng ta cùng nhau đẩy nắp quan tài." Ngô Bát Nhất gật đầu, đặt tay lên quan tài.

Trần Phong thu dao găm lại, nhìn Ngô Bát Nhất.

Hai người gật đầu, hai tay đồng thời dùng sức, quan tài bị từ từ đẩy ra.

"Keng" một tiếng, nắp quan tài rơi xuống đất phát ra tiếng vang giòn giã.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất ngay khoảnh khắc đẩy nắp quan tài ra đã cúi người xuống.

"Để phòng khí độc và cơ quan bên trong." Thấy ánh mắt của hai vị giáo sư, Lưu Kim Bảo bên cạnh giải thích.

Hai vị giáo sư gật đầu, tuy muốn nhìn rõ tình hình bên trong ngay lập tức, nhưng chút lý trí còn sót lại đã khiến họ kìm nén ý định trong lòng.

Trần Phong đợi hai phút, sau khi xác định không có cơ quan mới từ từ ngẩng đầu lên, lấy đèn pin cẩn thận nhìn vào bên trong.

Vừa nhìn, Trần Phong đã trừng lớn mắt, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong có vẻ khác thường, cũng ngẩng đầu nhìn vào bên trong.

Vừa nhìn vào trong, Ngô Bát Nhất đã chấn kinh, quá không thể tin nổi.

"..." Ngô Bát Nhất cũng kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

Những người khác vội vàng tiến lên, nhìn vào bên trong.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, mặt mày hớn hở xông tới.

"Không phải là đồ tùy táng bên trong quá quý giá chứ...

Vãi chưởng..." Sau khi nhìn rõ, Vương Bàn Tử cũng kêu lên một tiếng "Vãi chưởng".

Mẹ kiếp, quá thần kỳ rồi.

"Đúng là kỳ tích," giáo sư Vương sau khi nhìn thấy liền run rẩy nói. ...

Trần Phong hoàn hồn cũng không khỏi chấn động, thi thể của Thành Cát Tư Hãn được bảo quản vô cùng tốt, có thể nói là giống hệt như lúc còn sống.

Thi thể của Thành Cát Tư Hãn cao lớn vạm vỡ, trên người mặc áo giáp mang đặc trưng của người Mông Cổ.

Nhìn thi thể, Trần Phong dường như có thể thấy được cảnh tượng Thành Cát Tư Hãn dẫn dắt tướng sĩ oai phong lẫm liệt chinh phục các bộ lạc lớn.

Hít một hơi thật sâu, Trần Phong trong lòng mới dễ chịu hơn một chút, đồng thời trong lòng cũng đã biết tại sao quan tài lại phải đặt ở dưới này.

Hầm băng tự nhiên này có thể trực tiếp bảo quản thi thể một cách hoàn hảo.

“Giờ thì tôi đã biết tại sao gian mộ chính lại được đặt trên mạch nước ngầm rồi.” Giáo sư Diệp hoàn hồn, cảm thán nói.

Ai có thể ngờ ngàn năm sau, thi thể của Thành Cát Tư Hãn lại có thể được bảo quản tốt như vậy.

Sức mạnh của tự nhiên, trí tuệ của người xưa có thể lợi dụng sức mạnh của tự nhiên đến mức này.

“Ừm, đó cũng là lý do tại sao phải đặt quan tài ở đây.

Chỉ cần niêm phong nơi này lại, mạch nước ngầm sẽ mang đi nhiệt lượng ở đây, đồng thời nhiệt độ của bản thân mạch nước ngầm cũng cực thấp, như vậy đã hình thành một hầm băng tự nhiên.” Trần Phong trầm giọng nói.

“Sức tưởng tượng của người xưa không hề thua kém người hiện đại, thậm chí còn hơn thế nữa.” Lưu Kim Bảo cũng cảm thán.

“Lão Trần, đừng ngẩn ra đó nữa, mau tìm xem có gì không.” Vương Bàn Tử hoàn hồn, thúc giục.

Đối với anh ta, những thứ này không quan trọng bằng đồ tùy táng, tuy anh ta cũng kinh ngạc vì thi thể này có thể được bảo quản lâu như vậy.

Nhưng anh ta quan tâm hơn là trong chiếc quan tài này có bao nhiêu đồ tùy táng.

Bị Vương Bàn Tử nhắc nhở như vậy, mọi người cũng vội vàng kiểm tra xem bên trong có phát hiện gì đặc biệt không.

Nhưng Trần Phong không nói gì, những người khác cũng không dám làm gì, dù sao đây cũng là quan tài của Thành Cát Tư Hãn, không phải chuyện đùa.

Lúc này, Trần Phong cầm đèn pin quan sát kỹ vách trong của quan

quách.

Bởi vì mục đích chuyến đi này là tìm kiếm phương pháp trường sinh mà Thành Cát Tư Hãn đã tìm, những thứ khác đều là thứ yếu, chỉ cần có thể tìm được cách giải trừ lời nguyền cho ba người, hoặc dù chỉ là một chút manh mối cũng coi như không uổng công.

Trần Phong phát hiện trên vách trong bên trái quan quách có khắc một đoạn văn tự, vội vàng nhìn sang.

Chỉ thấy trên đó viết một đoạn văn Mông Cổ.

"Quốc sư của ta, giúp ta tìm trường sinh, cuối cùng tìm được tiên đan, nhưng, ta…" Những người khác thấy Trần Phong có vẻ khác thường liền vội nhìn về hướng anh đang nhìn, nhưng chỉ thấy một đoạn văn Mông Cổ, không hiểu trên đó viết gì.

"Lão Trần, trên đó viết gì vậy?" Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong với ánh mắt đầy hy vọng.

Khi mới đọc nội dung, Trần Phong vui mừng khôn xiết, nhưng càng đọc về sau lại càng thất vọng.

Anh khẽ lắc đầu, tự nhiên hiểu ý của Ngô Bát Nhất, nhưng đành phải làm ông thất vọng rồi.

Hít sâu một hơi, anh chậm rãi nói: "Trên này nói quốc sư của Thành Cát Tư Hãn là người Thăng Long, vì tìm kiếm phương pháp trường sinh, sau bao nỗ lực đã tìm được tiên đan.

Nhưng sau khi Thành Cát Tư Hãn uống vào lại không có tác dụng gì, cuối cùng được chôn cất ở đây." "Đạo trường sinh?" Lúc này Vương Bàn Tử cuối cùng cũng hiểu mục đích của họ.

Trên người họ còn có lời nguyền đang chờ được giải trừ kia mà.

"Đạo trường sinh vốn không tồn tại, tại sao các vị đế vương đều

không thể chấp nhận hiện thực chứ?" Giáo sư Vương đứng bên cạnh nghe xong liền nói.

Nhưng cũng phải thôi, đế vương ai nấy đều hưởng thụ vinh hoa phú quý không dứt, cuộc sống như vậy tự nhiên không muốn kết thúc, dù chỉ có một tia hy vọng cũng phải thử.

Trần Phong nhớ có ghi chép nói rằng đạo gia Khâu Xứ Cơ đã chủ động đến gặp Thành Cát Tư Hãn để khuyên can ông ta bớt sát sinh.

Thành Cát Tư Hãn rất coi trọng Khâu Xứ Cơ và đã phong ông làm quốc sư.

Vị quốc sư này hẳn là chỉ Khâu Xứ Cơ.

"Vị quốc sư này có lẽ là Khâu Xứ Cơ.

Sử sách ghi lại rằng ông đã đi khắp nơi để tìm đạo trường sinh cho Thành Cát Tư Hãn, nhưng không có ghi chép về sau này.

Xem ra là đã thất bại rồi." Giáo sư Diệp Mẫn phân tích, ánh mắt bà lóe lên vẻ sắc sảo.

"Chỉ có vậy thôi sao?" Ngô Bát Nhất không cam lòng hỏi.

Lời nguyền trên người họ như một lưỡi đao treo trên đầu, không giải trừ thì không thể nào yên ổn.

Trần Phong thở dài, vỗ vai Ngô Bát Nhất.

Cảm giác tìm kiếm nhiều lần mà không có kết quả này thật khó chịu, anh cũng vậy.

Trần Phong điều chỉnh lại tâm trạng, chuyển ánh mắt về phía thi thể trong quan quách.

Vách trong quan quách chỉ có bấy nhiêu thông tin, bây giờ chỉ có thể xem trên đồ tùy táng và thi thể có ghi chép gì khác không.

Anh chậm rãi bước tới, đầu tiên kiểm tra vị trí cửu khiếu.

Trần Phong nhìn vào miệng của Thành Cát Tư Hãn.

Thông thường những vật quý giá sẽ được đặt ở đó.

Nhưng Trần Phong không phát hiện vật gì trong miệng ông ta.

Anh từ từ đưa tay từ vai Thành Cát Tư Hãn mò xuống, nhưng nhanh chóng phát hiện vấn đề.

“Thi thể này mặc một bộ áo giáp rất nặng, khó kiểm tra, bên trong có thứ gì cũng không cảm nhận được.” Trần Phong rút tay về nói.

Chương 301

“Vậy phải làm sao, không thể về tay không được.” Nghe vậy Bàn Tử sốt ruột, cảm nhận không ra thì làm thế nào.

Chẳng lẽ lại cởi áo giáp ra sao, loại chuyện này anh tự hỏi mình không làm nổi.

“Im miệng, xem cái đức hạnh của ông kìa, Lão Trần đã nói gì chưa.” Ngô Bát Nhất nghe Vương Bàn Tử nói vậy liền quát.

Bàn Tử cái gì cũng tốt, chỉ có tật yêu tiền như mạng.

Tính cách này rất dễ hại thân, thậm chí liên lụy đến mọi người.

Dạy mãi không sửa, Ngô Bát Nhất cũng đau đầu.

“Tôi sẽ bắt đầu tìm từ những đồ tùy táng bên cạnh thi thể,” Trần Phong liếc Bàn Tử một cái rồi khẽ nói.

Nói xong, anh đeo găng tay Mạc Kim vào, từ từ mò mẫm xung quanh thi thể.

Một lúc sau, Trần Phong đã lục soát khắp các vật dụng cạnh thi thể, nhưng không phát hiện gì.

Lúc này Trần Phong cũng cảm thấy có gì đó không đúng, một vị đại đế vương sao lại không có đồ tùy táng.

Nói ra ngoài cũng không ai tin.

Nhưng nếu có, thì những món đồ đó đi đâu rồi?

Chuyện này thật bất thường.

Khi Trần Phong liếc nhìn thi thể, anh thấy tay của thi thể dường như đang cầm thứ gì đó.

“Hả?” Thấy có vật gì, Trần Phong lập tức phấn chấn, gạt bàn tay đang đặt chồng lên bụng của thi thể ra.

Lập tức, vật đó lộ ra trước mắt mọi người, một thứ trông giống như tù và.

“Cái gì đây?” Trần Phong nhẹ nhàng cầm chiếc tù và lên, quan sát kỹ.

“Thế nào, có phải là loại bảo vật vô giá không?” Bàn Tử ở bên cạnh vội vàng hỏi, đôi mắt bắt đầu sáng rực lên khi thấy vật này.

Những người khác cũng đổ dồn ánh mắt về phía vật giống tù và, nhưng nhanh chóng đều lắc đầu.

Rõ ràng không ai biết đây là thứ gì.

Chỉ có Diệp Mẫn khi nhìn thấy vật này, ánh mắt lộ rõ vẻ chấn động.

Trần Phong có kiến thức do hệ thống cung cấp nhưng vẫn không tìm thấy ghi chép nào liên quan đến vật này.

Điều này khiến Trần Phong vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc đây là thứ gì mà lại thần bí đến vậy.

“Lão Trần, nhìn ra manh mối gì chưa?” Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong đang trầm tư, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Trần Phong lắc đầu, hiện tại anh thật sự không biết đây là thứ gì.

Nhưng có thể được Thành Cát Tư Hãn cầm trong tay, chắc chắn không phải vật tầm thường.

“Thứ này, tôi hình như có chút ấn tượng nhưng nhất thời không nhớ ra!” Lưu Kim Bảo ở bên cạnh nhìn vật giống tù và, gãi đầu nói.

“Thật không, vậy Lưu huynh đệ mau nghĩ xem nó là cái gì đi.” “Đừng vội, chẳng phải tôi đang nghĩ đây sao?” Bàn Tử bị Ngô Bát

Nhất kéo lại, cái tên này phá rối thì giỏi.

“Thông Thiên Tê Giác!” Đúng lúc này, giáo sư Diệp Mẫn đang suy tư bỗng lên tiếng.

“Thông Thiên Tê Giác!” Mọi người nghe tiếng liền quay lại nhìn Diệp Mẫn.

“Không sai, là Thông Thiên Tê Giác, một loại sừng tê giác.” Ngay sau đó, giáo sư Diệp khẳng định.

“Giáo sư Diệp, nếu đây là Thông Thiên Tê Giác, vậy nó có tác dụng gì?” Trần Phong liếc nhìn cái sừng rồi hỏi.

“Giáo sư Diệp, vậy Thông Thiên Tê Giác này có tác dụng gì, tại sao lại được Thành Cát Tư Hãn cầm trong tay?” Diệp Mẫn lắc đầu: “Cái này tôi cũng không rõ.” ...

“Thông Thiên Tê Giác này cực kỳ hiếm thấy, nó là sừng trên đầu của Thông Thiên Tê.

Thông Thiên Tê thời cổ đại được gọi là linh thú, là hóa thân của dũng giả.

Sau này người ta phát hiện ra sừng của nó có thể giải trăm loại độc, còn có một số công hiệu kỳ lạ khác.” “Nhưng loại linh thú này đã sớm tuyệt tích rồi.

Theo tôi được biết, vào thời đại của Thành Cát Tư Hãn không còn loài này nữa.” Diệp Mẫn thấy ánh mắt nghi hoặc của mọi người, bèn nói ra tất cả những gì mình biết về Thông Thiên Tê Giác.

Trần Phong nghe xong những điều này không khỏi suy nghĩ, liệu đây có phải là thứ mà Thành Cát Tư Hãn dùng để cầu trường sinh không.

Nhưng nếu đúng như lời giáo sư Diệp nói, Thông Thiên Tê đã sớm

tuyệt chủng, vậy cái sừng này từ đâu ra?

Tại sao Diệp Mẫn lại biết những chuyện này.

“Giáo sư Diệp, sao bà biết tất cả những điều này?” “Trước đây tôi từng tham gia tu sửa lăng Tần Thủy Hoàng lần thứ hai, đã xem được một số tài liệu.

Tôi thấy rằng Thành Cát Tư Hãn từng đến đào lăng Tần Thủy Hoàng, cho nên tôi mới suy đoán rằng Thành Cát Tư Hãn đã mang đồ tùy táng từ lăng mộ đó ra.” Diệp Mẫn ánh mắt lóe lên, chậm rãi nói.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất liếc nhau một cái, trong mắt cả hai đều có chút nghi ngờ.

Vị giáo sư Diệp này dường như đang che giấu điều gì đó.

Nhưng cả hai đều ngầm hiểu, không ai hỏi thêm.

“Thứ này hiếm như vậy, chắc là đáng tiền lắm nhỉ?” Vương Bàn Tử nghe nói nó hiếm liền vui vẻ hỏi.

“Có thể coi là báu vật vô giá, thứ này đặt ở thời hiện đại thì vạn lạng vàng cũng khó cầu!” Diệp Mẫn nghe xong gật đầu, khẽ nói.

“Lần này phát tài rồi, tuy không có đồ tùy táng khác, nhưng có được một báu vật vô giá như vậy cũng đủ.” “Đừng nói nhiều nữa, thứ hiếm có như vậy phải giao nộp cho quốc gia.” Giáo sư Vương nghe Vương Bàn Tử nói xong liền lập tức lên tiếng.

Ngô Bát Nhất và Trần Phong ở bên cạnh vội vàng kéo anh ta ra, sợ anh ta lại nói ra câu nào kinh thiên động địa.

Lỡ như nhanh miệng bại lộ thân phận của họ, thì thật không còn chỗ nào mà chui.

“Tôi tìm xem còn thứ gì khác không, vật này tuy là báu vật vô giá, nhưng chúng ta hiểu biết về nó quá ít.” Lúc này Diệp Mẫn cũng nói

lảng sang chuyện khác.

Nghe vậy, mọi người lại đổ dồn ánh mắt về phía thi thể của Thành Cát Tư Hãn.

Trần Phong cũng đặt tay lên vai thi thể, lại bắt đầu mò mẫm, nhưng lần này anh kiểm tra kỹ càng hơn.

Khi Trần Phong đang mò mẫm sau lưng thi thể, đột nhiên anh nhìn thấy một túm lông đỏ thò ra từ khe hở của bộ áo giáp!

Nhìn thấy cảnh này, Trần Phong giật mình, một dự cảm không lành trỗi dậy.

Sau khi xác nhận lại nhiều lần, đó đúng là một túm lông màu đỏ.

Hồng hống!

Thấy dáng vẻ của Trần Phong, những người khác cũng chấn động tinh thần, lẽ nào lại có phát hiện mới?

"Lão Trần, sao vậy?" Chỉ có Ngô Bát Nhất nhận ra có điều gì đó không ổn, vội vàng lên tiếng hỏi.

"...Hồng hống!" Trần Phong quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất, giọng nói mang theo chút sợ hãi.

Lúc này Trần Phong cũng biết đạo trường sinh mà Thành Cát Tư Hãn cầu được chỉ là biến ông ta thành Thi hống.

Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo nghe vậy cũng vô cùng kinh hãi, Hồng hống cực kỳ hiếm thấy.

Bánh tông đã hiếm, Hống còn hiếm hơn cả bánh tông.

Một khi bánh tông tiến hóa đến giai đoạn này, có thể nói thi thể đã sống lại, có ý thức, thậm chí có cả cảm quan, thân thể cũng không còn cứng đờ.

“Hồng hống?” Vương Bàn Tử chỉ biết đó là một loại bánh tông nhưng không biết sự lợi hại của nó.

Giáo sư Vương và giáo sư Diệp thì hoàn toàn không biết gì.

“Là một loại bánh tông, đã thi biến.” Ngô Bát Nhất giới thiệu đơn giản.

“Vù…” Đúng lúc này, mọi người đột nhiên cảm thấy một cơn gió nhẹ thổi qua, giống như có ai đó đang thổi khí vào sau lưng mình.

Nhưng đây là trong lăng mộ, một mật thất kín, sao lại có gió được.

Chương 302

Cảm thấy có điều không ổn, mấy người vội vàng nhìn về góc đông nam.

Chỉ thấy ngọn nến Chá Chúc lập lòe mấy cái rồi tắt ngấm.

"Nến Chá Chúc tắt có nghĩa là…" Giáo sư Vương thấy nến tắt, khẽ hỏi.

"Chủ nhân của ngôi mộ không đồng ý cho chúng ta lấy đồ của ngài ấy!" Lưu Kim Bảo ở bên cạnh đáp lời, anh ta thấy nến Chá Chúc tắt liền biết chuyện hôm nay phiền phức rồi.

"Lão Ngô!" Trần Phong liếc nhìn Ngô Bát Nhất, đối phương lập tức hiểu ý.

Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo cùng nhau nâng nắp quan tài lên.

Trần Phong thì đặt chiếc Thông Thiên Tê Giác trong tay trở lại tay thi thể.

Lúc này, Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo cũng vội vàng đậy nắp quan tài lại.

Làm xong mọi việc, Trần Phong nhanh chóng chạy đến góc đông nam, thắp lại nến Chá Chúc.

Nhưng ngọn nến không tài nào cháy được, dù châm thế nào cũng không cháy.

Trần Phong quay đầu nhìn mọi người.

"Ai đã lấy thứ gì?" Giọng Trần Phong lạnh như băng, chuyện này liên quan đến tính mạng của tất cả mọi người, ở đây ai có thể là đối thủ của Hồng hống chứ?

“Không có, Lão Trần, ông biết tôi mà, tôi tuy tham tiền nhưng cũng không đem tính mạng người khác ra đùa đâu.” Vương Bàn Tử vội vàng lên tiếng giải thích.

Trần Phong gật đầu, anh hiểu Bàn Tử, vừa rồi Bàn Tử còn không hề đến gần quan quách.

Những người khác cũng vội vàng lắc đầu.

“Nếu không ai lấy gì, tại sao lại muốn giữ chúng ta lại?” Lưu Kim Bảo vội nói.

“Không ổn, nó muốn mạng của chúng ta?” Lúc này Trần Phong đột nhiên kinh hô.

Cuối cùng anh cũng biết đối phương muốn gì rồi.

Thứ nó muốn là mạng của họ, họ đã mạo phạm đến nó, phải dùng mạng của mình để dập tắt cơn thịnh nộ của chủ nhân ngôi mộ.

“Mau chạy!

Chạy ngược lại, đi được bao nhiêu người thì đi.” Lúc này Trần Phong hét lớn, nói xong liền quay người chạy đi.

Những người khác thấy vậy cũng vội vàng chạy ngược lại.

Lúc này tuy Thông Thiên Tê Giác rất quý giá, nhưng mạng sống còn quan trọng hơn.

Tiền có nhiều đến đâu cũng phải có mạng để hưởng thụ.

Khi mọi người đang liều mạng chạy ngược lại, nắp quan tài phát ra tiếng “ầm ầm”.

Nghe một tiếng “rầm” lớn, mấy người không khỏi quay đầu lại nhìn.

Lập tức kinh hãi tột độ, nắp quan tài bay thẳng về phía họ.

Ngô Bát Nhất thấy nắp quan tài bay thẳng về phía Trần Phong.

"Lão Trần, cẩn thận phía sau!" Nghe Ngô Bát Nhất hét lớn, Trần Phong vội vàng quay lại nhìn, lập tức thấy nắp quan tài đang bay về phía mình.

Anh vô cùng kinh hãi, nhưng tốc độ của nắp quan tài quá nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt… Chứng kiến cảnh này, Trần Phong đột nhiên linh quang chợt lóe, tốc độ dưới chân lại nhanh thêm mấy phần.

Anh dùng chiêu thức né tránh rồi thuận thế cúi người xuống.

Nắp quan tài phía sau bay sượt qua da đầu anh.

Gió do nắp quan tài tạo ra sắc như dao, quất vào mặt đau rát.

"Rầm" một tiếng, nắp quan tài cắm thẳng vào vách tường của mật thất.

Qua đó có thể thấy uy lực của con Hồng hống này mạnh đến mức nào.

Thấy Trần Phong thoát được một kiếp, những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng tốc độ dưới chân lại nhanh thêm mấy phần.

Chỉ một cái nắp quan tài mà uy lực đã lớn như vậy, lát nữa con Hồng hống xuất hiện sẽ hung tàn đến mức nào.

Đặc biệt là giáo sư Vương và giáo sư Diệp, trong lòng họ vô cùng chấn động.

Khảo cổ nhiều năm, cũng đã mở không ít quan tài, nhưng chưa bao giờ thấy cảnh tượng này.

"Đừng quay đầu lại, mau chạy." Trần Phong vội vàng đứng dậy tiếp tục chạy, thấy mọi người quay đầu lại nhìn liền hét lên.

Đúng lúc này, một cánh tay đột nhiên thò ra từ trong quan tài, đặt lên thành quan tài.

Lúc này nhóm Trần Phong đã chạy đến chỗ vừa xuống, nhưng ở đây phải dùng dây thừng để từng người một leo lên, tốc độ không khỏi chậm lại rất nhiều.

"Gàooo…" Khi người đầu tiên leo lên là giáo sư Diệp mới được nửa đường, một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Tiếng gầm này chấn động đến mức mặt đất dường như cũng rung chuyển.

Mọi người vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy thi thể trong quan quách lúc này đã đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào họ.

Nó bước một bước dài, trực tiếp bước ra khỏi quan tài.

"Thịch… thịch" Hồng hống di chuyển rất nhanh, sau khi xác định mục tiêu liền lao về phía mọi người.

Tốc độ của nó nhanh hơn nhiều so với tốc độ chạy của họ lúc nãy.

Chẳng mấy chốc sẽ đuổi kịp.

Lúc này giáo sư Diệp mới leo lên được, tốc độ như vậy rõ ràng là quá chậm.

Cứ thế này không thể chạy thoát được, phải có người kìm chân con Hồng hống này lại.

"Lão Ngô!

Chúng ta lên kìm chân nó." Trần Phong vội vàng hét lên.

Ngô Bát Nhất nghe lời Trần Phong cũng biết tình hình hiện tại không ổn.

Ông gật đầu, hai người vội vàng lao về phía Hồng hống.

Hai người cùng lên còn có thể hỗ trợ nhau, nếu không một người lên chỉ có nước nộp mạng.

Ngô Bát Nhất cầm xẻng công binh lao đến trước mặt Hồng hống, nhân lúc nó chưa kịp hành động, một xẻng đánh thẳng vào eo nó.

Nhưng lực chấn động truyền đến tay giống như đánh vào thép, Ngô Bát Nhất suýt nữa không cầm vững được cây xẻng công binh trong tay.

Lúc này tay của Hồng hống cũng rất nhanh.

Cánh tay to lớn mang theo tiếng gió vù vù quật về phía Ngô Bát Nhất.

May mà Ngô Bát Nhất phản ứng nhanh, vừa vặn né được một đòn.

Lúc này Trần Phong cũng rút súng ra, bắn một phát vào Hồng hống, nhưng chỉ nghe một tiếng "keng" giòn giã.

Hồng hống chỉ lùi lại mấy bước, không hề hấn gì.

Thấy kết quả này, Trần Phong cũng kinh ngạc, con quái vật này cứng quá.

Lúc này Hồng hống nhìn thấy Trần Phong, gầm lên một tiếng giận dữ.

Nó lao thẳng về phía Trần Phong, anh lại bắn thêm mấy phát, nhưng lần này ngay cả lùi nó cũng không lùi.

Thấy vậy Trần Phong cũng quay đầu bỏ chạy, nhưng Hồng hống cứ đuổi theo anh không buông.

Cũng may Trần Phong có công phu chân cẳng không tồi, nên nhất thời chưa bị đuổi kịp.

Chương 303

Nhưng cứ thế này cũng không được, nếu không thoát khỏi nó thì không có thời gian để leo lên.

Cuối cùng cũng sẽ bị đuổi kịp.

Lúc này Ngô Bát Nhất cũng lên tiếng để thu hút sự chú ý của Hồng hống, nhưng nó hoàn toàn không để ý.

Không biết trên người Trần Phong rốt cuộc có gì, lần trước ở núi Ngưu Tâm cũng vậy.

Trần Phong tốc độ nhanh, nhưng Hồng hống cũng không chậm.

Thấy phía trước là vách tường, Trần Phong cắn răng, lao thẳng về phía vách tường.

"Lão Trần…" Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất cũng lo lắng không thôi, nhưng Hồng hống dường như đã nhắm vào Trần Phong.

Thập Nhị Lộ Uyên Ương Xảo Liên Hoàn Lực!

Trần Phong đạp một chân lên bức tường trước mặt, cơ thể xoay một góc kỳ lạ.

Chân còn lại đá thẳng vào cổ Hồng hống.

Cú đá này tốc độ cực nhanh, mang theo tiếng gió vù vù, giống như một chiếc rìu bổ vào Hồng hống.

Hồng hống bị Trần Phong một cước đá văng sang một bên, nhưng khi ngã được nửa chừng thì nó lại gượng dậy được.

Trần Phong thấy Hồng hống bị trúng đòn, trong lòng vui mừng, nhưng nhanh chóng vẻ mặt anh cứng lại.

Bất ngờ, Hồng hống tăng tốc lao đến trước mặt Trần Phong, một

tay tóm lấy cổ anh.

Sau khi bị tóm cổ, cảm giác ngạt thở dữ dội ập đến.

Mùi tanh hôi nồng nặc xộc vào mặt.

Hai tay anh nắm lấy tay Hồng hống, nhưng sức lực không thể nào gỡ tay nó ra được.

"Lão Trần…" Ngô Bát Nhất và Bàn Tử, người cuối cùng leo lên, thấy cảnh này hét lớn, nhưng trong lòng họ là cảm giác bất lực, Hồng hống quá mạnh, mạnh đến mức họ không thể chống cự.

"Gàooo…" Hồng hống tóm lấy Trần Phong, há to miệng cắn vào cổ anh.

Lúc này trong lúc vội vàng, Trần Phong rút súng ra, chĩa vào miệng Hồng hống.

"Pằng… Pằng… Pằng…" Anh bắn liên tiếp mấy phát cho đến khi súng hết đạn.

Trần Phong đột nhiên cảm thấy hai tay đang bóp cổ mình đột nhiên nới lỏng.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy con Hồng hống từ từ ngã ngửa ra sau.

Hộp sọ của nó đã bị uy lực của đạn bắn nát, viên đạn nổ tung bên trong đầu nó.

Con Hồng hống cứ thế trở thành một cái xác không đầu.

Trần Phong mặt đỏ bừng ho sặc sụa mấy tiếng, vừa rồi anh không thể thở nổi, thật quá khó chịu.

"Lão Trần, không sao chứ?" Ngô Bát Nhất vội vàng chạy đến quan tâm.

Trần Phong lắc đầu, cuối cùng cũng đỡ hơn một chút.

“Mau đi thôi, Hồng hống có thể chưa chết!” “Chưa chết?” Ngô Bát Nhất nghe vậy không khỏi nhìn về phía cái xác không đầu trên đất.

Chỉ thấy cái xác trên đất lúc này tuy không còn đầu nhưng vẫn đang giãy giụa đứng dậy.

Thấy cảnh này Ngô Bát Nhất vô cùng kinh hãi, như vậy mà cũng không chết.

Con Hồng hống này cũng quá lợi hại rồi.

Sau đó hai người vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Bàn Tử và những người khác đã lên trên, họ không đi mà đứng đợi.

Thấy hai người, họ vội vàng đưa tay giúp đỡ.

Ngô Bát Nhất nhanh chóng leo lên, Trần Phong cũng không chậm.

Nhưng khi anh leo được nửa đường thì thấy cái xác Hồng hống đã đứng dậy, và lao thẳng về phía anh.

“Kéo mau!” Trần Phong vội vàng hét lên.

Ngô Bát Nhất và những người khác ở trên nghe vậy vội vàng kéo dây thừng đưa Trần Phong lên.

Đúng lúc mọi người kéo Trần Phong lên thì thấy một bóng người lao tới, thấy mất mục tiêu liền dừng lại.

Lúc này mọi người cũng nhìn rõ hình dạng của bóng người đó.

Chẳng phải là thi thể trong quan tài lúc nãy sao?

Chỉ là bây giờ đầu đã không còn.

Nhìn hình dạng của thân thể, mọi người cũng đoán được nếu đầu còn ở đó thì nó đang ngẩng đầu nhìn họ.

Ngô Bát Nhất và Trần Phong vô cùng kinh hãi, sao nó đuổi kịp

nhanh vậy.

Lúc này cũng không kịp nghỉ ngơi, vội vàng hét lên: "Mau chạy, đừng dừng lại, thứ đó sắp lên rồi." Mọi người nghe vậy cũng vội vàng chạy vào hành lang phía trước.

Đặc biệt là giáo sư Vương và giáo sư Diệp, họ đã bao giờ thấy thứ gì như thế này đâu.

Thi thể không đầu mà vẫn có thể hoạt động!

Đây là bánh tông sao?

Cũng quá đáng sợ rồi.

Mấy người lúc này dùng hết sức bình sinh để chạy.

Chạy một mạch, họ nhanh chóng xuyên qua hành lang đến một ngôi mộ phụ.

Giáo sư Vương và giáo sư Diệp ở phía trước đột nhiên thở hổn hển dừng lại.

"Đứng ngây ra đó làm gì, bị đuổi kịp là tất cả chúng ta đều chết ở đây." Trần Phong thấy vậy lập tức quát.

"Không… không được nữa rồi, chạy… không nổi nữa, cơ thể chịu không nổi rồi." Giáo sư Vương lúc này nói năng đứt quãng, rõ ràng vừa rồi ông cũng đã cố hết sức chạy, nhưng dù sao cũng đã có tuổi, vận động cường độ cao như vậy có chút không chịu nổi.

Trần Phong thấy vậy trong lòng cũng lo lắng.

Anh cắn răng nói: "Lão Lưu, hai chúng ta mỗi người kéo một người, tuyệt đối không thể để bị tụt lại." "Được." Lưu Kim Bảo trầm giọng đáp, trước mắt đây là cách tốt nhất, hai người họ có sức chân tốt nhất, có thể tùy thời hỗ trợ hai vị giáo sư.

Đúng lúc này, trong hành lang đột nhiên truyền đến một tràng tiếng

bước chân.

“Thịch… Thịch… Thịch…” Nghe tiếng động, sắc mặt Trần Phong cũng đại biến, Hồng hống đuổi kịp nhanh vậy sao.

“Mau đi!

Nó đuổi kịp rồi.” Những người khác nghe tiếng bước chân sắc mặt cũng thay đổi, Trần Phong và Lưu Kim Bảo vội vàng kéo hai vị giáo sư bên cạnh chạy về phía trước.

Tốc độ của con Hồng hống này nhanh hơn họ tưởng.

Tiềm năng của con người là vô hạn, trong tình huống có Hồng hống đuổi theo sau, tốc độ của mấy người lại tăng thêm mấy phần.

Nhưng không đủ để cắt đuôi Hồng hống, chỉ cần họ dừng lại là sẽ bị đuổi kịp.

Với tốc độ như vậy, mấy người nhanh chóng chạy đến hành lang hỏa pháo!

Nhìn thấy hành lang này, mọi người chấn động, chạy về phía trước nữa là đến hành lang cơ quan kia rồi.

Xong rồi, lần này chết chắc, hành lang phía trước không có đường.

Chỉ có một sợi dây thừng chống đỡ.

Tình hình hiện tại không cho phép họ dừng lại.

Chương 304

Làm sao bây giờ!

Làm sao bây giờ!

Phía trước không có đường, phía sau có Hồng hống.

"Lão Trần, mau nghĩ cách!" Bàn Tử cũng ý thức được hiểm cảnh hiện tại, vừa chạy vừa lớn tiếng hỏi.

"Tôi cũng không có cách nào!" Trần Phong lúc này cũng không biết phải làm sao mới tốt, đánh lại không được, chạy cũng không còn đường.

Lần này thật sự là tuyệt cảnh rồi.

Chẳng lẽ ngồi chờ chết sao?

Không được!

Nhất định có cách, nhất định có… Bây giờ chỉ có thể nghĩ cách tiêu diệt con Hồng hống này.

Chỉ là hiện tại có thể dùng được quá ít, hành lang cơ quan này… Có rồi!

Lúc này Trần Phong cũng linh quang chợt lóe, nghĩ ra cách.

Mọi người đang liều mạng chạy bỗng phát hiện Trần Phong quay đầu chạy ngược lại.

"Lão Trần!" Ngô Bát Nhất thấy hành động của Trần Phong vội vàng hét lên, nhưng Trần Phong không hề đáp lại.

"Lão Ngô, Lão Trần làm gì vậy?" Bàn Tử đối với hành vi của Trần Phong cũng không thể hiểu nổi.

“Chẳng lẽ Lão Trần có cách!” Đối mặt với câu hỏi của Vương Bàn Tử, Ngô Bát Nhất không trả lời, cắn răng cũng đuổi theo hướng của Trần Phong.

“Lão Ngô!

Vãi!” Vương Bàn Tử thấy Ngô Bát Nhất cũng chạy ngược lại, trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Cân nhắc một phen cũng đuổi theo.

Khi Ngô Bát Nhất đuổi kịp Trần Phong, Trần Phong đang ở trước đường hầm hỏa pháo lúc trước, bốc thuốc súng trên mặt đất.

“Lão Trần, nghĩ ra cách rồi à?” Ngô Bát Nhất đến bên cạnh Trần Phong, thấy anh đang làm gì đó, không khỏi hỏi.

Trần Phong gật đầu: “Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta rồi, ở đây khô ráo, thuốc súng đều có thể dùng!” “Dùng con đường cơ quan này để nổ chết con Hồng hống kia?” Lúc này Ngô Bát Nhất cũng hiểu ra, tuy biết rằng chỉ cần một chút bất cẩn là cả đám đều toi mạng.

Nhưng trước mắt đây là cách tốt nhất có thể nghĩ ra.

“Lão Trần, cẩn thận!” Lúc này Ngô Bát Nhất cũng không giúp được gì, chỉ có thể vỗ vai Trần Phong rồi lùi lại.

“Lão Trần, Lão Ngô!” Đúng lúc này Vương Bàn Tử cũng đến, theo sau là Lưu Kim Bảo.

“Sao các ông lại tới đây?” Trần Phong nhìn họ trong lòng cũng ấm áp, nhưng bây giờ không phải lúc để đùa.

“Nói gì thế, đừng coi thường Bàn Tử tôi, tuy tôi có hơi tham tiền, nhưng không có nghĩa là tôi sợ chết, sau này không có các ông, tôi ngược lại còn không quen.

Thà chết cùng nhau còn hơn.” Bàn Tử lúc này vỗ ngực nói, những

lời này của Bàn Tử đều là lời từ đáy lòng, từ khi bắt đầu đổ đấu cùng hai người, cuộc sống kích thích hơn nhiều.

Tình cảm của ba người trước đó không thể giả được!

"Trước đây, Lão Trần đã cứu tôi một mạng, cùng lắm thì trả lại mạng cho cậu ấy." Lưu Kim Bảo lúc này vẻ mặt không quan tâm nói.

Nhưng Trần Phong và Ngô Bát Nhất không nghĩ vậy, họ biết đối phương lo lắng cho mình.

Ngô Bát Nhất vỗ vai Lưu Kim Bảo, tất cả đều không cần nói ra.

"Lão Trần, nghĩ ra cách gì rồi?" Bàn Tử cũng biết hiện tại thời gian cấp bách, vội vàng hỏi.

"Lão Trần định lợi dụng hành lang cơ quan này để tiêu diệt con Hồng hống kia." Ngô Bát Nhất ở bên cạnh giải thích.

Nghe vậy Lưu Kim Bảo gật đầu, đây không phải là một cách tồi.

Khi Vương Bàn Tử định nói gì đó, trong hành lang đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Sắc mặt mọi người thay đổi, biết Thi hống đã đuổi kịp.

"Mau lùi lại!" Trần Phong nghe tiếng bước chân vội vàng nói, rồi cũng lùi lại hai mươi mét.

Anh rút khẩu súng lục ra, đã hết đạn.

"Bàn Tử, đạn!" Trần Phong sờ trên người mình không còn viên đạn nào, trong lòng cũng may mắn vì Bàn Tử đã theo kịp, nếu không thật sự phải bỏ mạng ở đây.

"Đây." Nhận đạn từ tay Bàn Tử, anh lập tức chĩa súng vào thuốc súng đen trên mặt đất.

Chỉ cần Hồng hống bước vào đường hầm là nổ súng.

Tiếng động trong hành lang ngày càng gần.

Mọi người nín thở, thành hay bại phụ thuộc vào bước này.

"Thịch… thịch… thịch" tiếng động từ xa đến gần, mỗi bước chân như dẫm lên tim của mọi người.

Lòng bàn tay cầm súng của Trần Phong cũng ướt đẫm mồ hôi, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhanh chóng, trong tầm mắt của mọi người, một bóng người cao lớn hiện ra.

Mọi người tim đập thình thịch, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào bóng người đó.

"Còn một đoạn ngắn nữa, ba bước… hai bước…" Trần Phong trong lòng vừa nhìn bóng người vừa đếm từng chút một.

"Vào rồi!" Thấy Hồng hống bước vào phạm vi, Trần Phong theo phản xạ bóp cò.

"Pằng" một tiếng, Ngô Bát Nhất và những người khác thấy thuốc súng đen trên mặt đất đột nhiên lóe lên một tia lửa, sau đó lửa bùng lên dữ dội.

"Nằm xuống!" Thấy vậy Trần Phong vội vàng hét lên.

Vừa nằm xuống, mọi người cảm thấy trời đất rung chuyển.

Sau đó tai họ nghe thấy tiếng nổ lớn.

Mấy người nằm chặt trên mặt đất, không dám động đậy.

Tiếng nổ của thuốc súng đen kéo dài khoảng một phút.

Sau khi tiếng nổ dừng lại, mọi người cũng không dám tùy tiện động đậy, thuốc súng đen đã có từ lâu, ai biết được có quả nào bị trễ không.

Đợi thêm mấy phút nữa, Trần Phong mới ngẩng đầu nhìn về phía đó.

Lúc này bụi do vụ nổ tạo ra bay đầy trong đường hầm.

Nhưng Trần Phong thấy vị trí mà Hồng hống đứng lúc nãy đã không còn bóng dáng.

"Thành công rồi sao?" Ngô Bát Nhất nhìn đường hầm khẽ hỏi.

Trần Phong cũng không chắc, thực lực của Hồng hống rất mạnh, nhưng uy lực của vụ nổ cũng rất mạnh.

Vì vậy Trần Phong không dám khẳng định.

Một lúc sau, khi bụi dần tan đi, Trần Phong và những người khác cũng nhìn rõ.

Trong đường hầm không còn bóng dáng của Thi hống.

Lúc này giáo sư Vương và giáo sư Diệp nghe tiếng nổ lớn cũng vội vàng chạy đến.

"Đồng… đồng chí Trần Phong, con Hồng hống đó bị tiêu diệt rồi sao?" Giáo sư Vương thở hổn hển hỏi.

Lúc này Trần Phong cũng thấy những mảnh thịt vụn vương vãi trên mặt đất.

Thấy vậy, Trần Phong cười.

Anh cười gật đầu, rồi ngồi phịch xuống đất.

Chương 305

Ngô Bát Nhất và những người khác thấy Trần Phong gật đầu, cũng thở phào nhẹ nhõm rồi ngồi phịch xuống đất.

Cảm giác sống sót sau tai kiếp này thật tốt, thuốc súng đen ở đây đã nhiều năm như vậy mà vẫn dùng được.

Mấy người liếc nhau, không khỏi cười lớn.

Nguy hiểm trong đó chỉ có họ mới hiểu được.

Giáo sư Vương thấy Trần Phong gật đầu cũng thở phào, tình huống của con Hồng hống thật sự đáng sợ.

"Thi thể bị nổ tan xác rồi!" Giáo sư Diệp Mẫn lúc này đi vào đường hầm, thấy những mảnh thịt vụn trên đất, lập tức kinh hô.

"Kích nổ thuốc súng đen ở đây?" Lúc này hai vị giáo sư cũng hiểu tiếng nổ lớn vừa rồi từ đâu ra.

Mấy người đã kích nổ thuốc súng đen để nổ chết con Hồng hống.

Không thể không khâm phục những người trẻ tuổi này, dám liều!

"Đồng chí Trần Phong, có thể giải thích cho tôi về Thi hống được không?" Giáo sư Diệp Mẫn lúc này cũng ngồi xuống đất nghỉ ngơi, nhìn Trần Phong hỏi.

"Thi hống thực ra là thi biến.

Thi thể trong một số lăng mộ dưới những điều kiện đặc biệt sẽ xảy ra thi biến.

Đạo trường sinh trước đây của Thành Cát Tư Hãn đã biến ông ta thành Thi hống." "Thi hống sau trăm ngàn năm biến hóa sẽ không ngừng thay đổi, Hồng hống là một trong số đó.

Loại Hồng hống này cực kỳ lợi hại, có ý thức, thậm chí có cảm quan, cũng coi như đã sống lại.” Trần Phong nghe vậy liền giải thích.

“Loại thi biến này từ thi biến đơn giản tiến hóa thành Thi hống còn gọi là Bạch mao hống, sau đó là Hắc hống, Hồng hống, cuối cùng là Kim mao hống.” “Nhưng Kim mao hống tôi cũng chỉ nghe nói, chưa từng thấy.” “Tại sao những thứ này chưa từng có ai ghi chép?” Giáo sư Vương đang lắng nghe cẩn thận ở bên cạnh đột nhiên xen vào.

“Bởi vì, đại đa số những người nhìn thấy chúng đều bỏ mạng ngay tại chỗ.

Tôi cũng chỉ đọc được trong một số sách cổ.” Nghe đến đây, những người khác đều gật đầu tán thành, quả thực, gặp phải tình huống này, chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ mất mạng tại chỗ.

Nếu họ không lợi dụng thuốc súng này, chẳng phải cũng có kết cục như vậy sao?

Nghỉ ngơi một lúc, Bàn Tử chống tay đứng dậy, đi về phía đường hầm.

“Bàn Tử làm gì vậy?” Ngô Bát Nhất thấy hành động của Bàn Tử không hiểu hỏi.

“Tìm Thông Thiên Tê Giác của tôi chứ sao,” Bàn Tử không quay đầu lại nói.

Lúc này không tìm thì lúc nào tìm, hiện tại không có Thi hống cản trở, còn gì tuyệt hơn.

Trần Phong nghe Bàn Tử nói cũng không ngăn cản, nếu có thể tìm được cũng là chuyện tốt, không tìm được thì chỉ có thể coi như họ và nó không có duyên.

Vương Bàn Tử lục tung đống thịt vụn ở đó, nhưng không tìm thấy gì.

Đúng lúc này Trần Phong phát hiện trên đỉnh đường hầm bắt đầu rơi xuống từng chút mảnh vụn.

"Không ổn, địa cung sắp sập rồi, chúng ta mau ra ngoài!" Thấy vậy Trần Phong lập tức hét lên, đồng thời cũng gọi Bàn Tử quay lại.

Mọi người nghe vậy cũng lập tức chạy ra ngoài.

Vụ nổ vừa rồi đã làm hỏng nền móng của địa cung, địa cung không chống đỡ được nữa, sắp sập rồi.

Nếu họ không chạy ra trước khi địa cung sập sẽ bị chôn sống ở đây.

Nhóm Trần Phong lúc này cũng biết tình hình vẫn còn nghiêm trọng, chạy chậm một chút là có thể bị bỏ lại đây mãi mãi.

Họ nhanh chóng đến hành lang cơ quan kia.

Mấy người vừa đến nơi, phía sau truyền đến tiếng "ầm ầm".

Quay đầu nhìn lại thấy hành lang phía sau đã sụp đổ, nhưng khi đến hành lang cơ quan, tốc độ sụp đổ đã chậm lại.

Mọi người thấy vậy lập tức thuận theo dây thừng từng người một leo lên.

Đến nơi an toàn, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hành lang phía sau vẫn tiếp tục sụp đổ.

Nhanh chóng, mọi người đã nhìn thấy lối ra.

Thấy vậy Trần Phong và những người khác tinh thần phấn chấn, tốc độ dưới chân lại nhanh thêm mấy phần.

Từng người một chui ra ngoài theo lối ra.

Lúc này bên ngoài vừa hay là ban ngày, mặt trời treo cao trên không.

Nhìn thấy ánh mặt trời đã lâu không gặp, cả nhóm lập tức xua tan đi sự u ám trước đó.

Mấy người lại chạy về phía trước một đoạn mới dừng lại.

Lúc này Trần Phong quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vị trí lăng mộ đã sụp xuống.

Một cái hố lớn xuất hiện trước mắt mọi người.

Mọi người nhìn cái hố lớn mà lòng còn sợ hãi, nếu họ chạy chậm một chút nữa là đã bị chôn ở đây rồi.

"Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, cứ thế mà không còn, bên trong còn có giá trị nghiên cứu rất lớn mà." Giáo sư Vương nhìn cái hố lớn xuất hiện, vẻ mặt đau xót.

Phải biết rằng họ chỉ mới vào được mấy ngôi mộ chính, chắc chắn còn có những ngôi mộ phụ mà họ chưa vào.

"Thật đáng tiếc, nếu có thể bảo tồn được, nghiên cứu của chúng ta về triều Nguyên sẽ sâu sắc hơn một chút." Giáo sư Diệp Mẫn ở bên cạnh cũng gật đầu tán thành.

"Báu vật của tôi, Thông Thiên Tê Giác của tôi…" Bàn Tử thấy vậy cũng khóc không ra nước mắt.

"Ai, quả thực đáng tiếc, không mang được thứ gì ra ngoài, lần sau muốn khai quật cũng không thể được nữa." Giáo sư Vương nghe Bàn Tử nói vậy càng thêm đau xót, họ vào một chuyến mà không mang được thứ gì ra, lại còn làm sập lăng mộ.

"Chuyến đi này cũng đã trải qua sinh tử rồi, chúng ta có thể chạy ra ngoài là tốt lắm rồi, đừng phàn nàn nữa.

Tất cả có lẽ đều là ý trời." Diệp Mẫn hít sâu một hơi rồi nói.

Lăng mộ triều Nguyên đều không thấy lăng thành, hậu thế không

ai biết lăng mộ triều Nguyên ở đâu.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất liếc nhau, trong mắt cả hai đều có chút thất vọng.

Hai người họ không giống Bàn Tử, chỉ chăm chăm vào đồ tùy táng mà quên cả tình trạng của bản thân.

Nhưng hai người họ vẫn luôn nhớ đến lời nguyền trên người mình, mục đích vào mộ của họ là để tìm cách giải quyết.

Nhưng họ đã tìm mấy ngôi mộ liên tiếp, những người cầu trường sinh này, có mấy người chỉ là thi biến.

Nghĩ đến đây Trần Phong không khỏi thở dài, thi biến ngày càng nghiêm trọng, nếu không tìm được cách giải quyết, thật sự sẽ thi biến.

"Chúng ta tìm một nơi chôn cất mấy đứa trẻ đồng thi đã mang ra đi." Lưu Kim Bảo ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Nghe vậy mọi người mới nhớ ra họ đã mang năm đứa trẻ đồng thi ra ngoài.

Như vậy cũng không phải là không mang được gì ra.

"Hay là ở đây đi!

Phong thủy ở đây cũng thích hợp, bên cạnh là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn." Trần Phong nhìn xung quanh nói.

Phong thủy ở đây quả thực rất thích hợp để chôn cất, tuy ở đây có một lăng mộ của Thành Cát Tư Hãn, nhưng chôn thêm mấy đứa trẻ đồng thi nữa, phong thủy vẫn thừa sức.

Ngô Bát Nhất và những người khác nghe xong cũng gật đầu, cách này cũng không tồi, phong thủy ở những nơi khác chắc chắn không bằng ở đây.

"Vậy làm theo lời đồng chí Trần Phong đi!" Giáo sư Vương đặt ba

lô xuống nói.

Trần Phong và những người khác lấy xẻng công binh ra, đào ngay tại chỗ một cái hố lớn hơn một chút.

Đào xong, mọi người cẩn thận đặt mấy cỗ thi thể trẻ con xuống.

Nhanh chóng một gò đất nhỏ xuất hiện, nhưng họ không dựng bia mộ.

Chương 306

"Hy vọng kiếp sau các em có thể đầu thai tốt, không phải chịu số phận như vậy." Trần Phong nhìn gò đất nhỏ, trầm giọng nói.

Hoàn cảnh của mấy đứa trẻ này thật đáng thương, thế đạo là vậy, cá lớn nuốt cá bé.

Chôn cất xong, Trần Phong và những người khác cũng thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về.

Nhưng khi Trần Phong đang sắp xếp ba lô của mình, đột nhiên thấy trong ba lô có thêm một thứ.

"…Thông Thiên Tê Giác!" Trần Phong nhìn rõ thứ đó, lập tức kinh hô.

Những người khác nghe vậy đều đồng loạt nhìn về phía chiếc tù và trên tay Trần Phong.

"Thật sự là Thông Thiên Tê Giác!

Ha ha, Lão Trần, cậu làm tôi sợ hết hồn." Vương Bàn Tử thấy Thông Thiên Tê Giác lập tức phấn khích, đưa tay ra lấy.

Tay đưa ra được một nửa thì bị Ngô Bát Nhất gạt đi.

"Bàn Tử đừng động lung tung, lát nữa xem sau!" "Tôi nhớ lúc đó chúng ta đã đặt nó vào trong rồi mà, sao lại xuất hiện trong ba lô của đồng chí Trần Phong?" Giáo sư Vương nhìn Thông Thiên Tê Giác, đầy vẻ khó hiểu hỏi.

"Đúng vậy, Lão Trần, thứ này tôi nhớ trước đây đã đặt hết vào trong quan quách rồi, sao bây giờ lại xuất hiện trong ba lô của cậu?" Bàn Tử lúc này cũng phản ứng lại, trước đó anh cũng đã tìm trong đống thịt vụn kia, xác định là không có.

Thấy mọi người không hiểu, Trần Phong và Ngô Bát Nhất liếc nhau, nhớ lại lần ở núi Ngưu Tâm cũng xảy ra chuyện tương tự.

Trần Phong không giải thích, chỉ quay đầu nhìn về phía gò đất nhỏ.

"Thiện có thiện báo!" Nhìn hành động của Trần Phong, giáo sư Vương và giáo sư Diệp đầu óc mơ hồ.

Nếu không phải do họ lấy, sao lại xuất hiện trong ba lô của Trần Phong.

"Lão Trần, ý cậu là vừa rồi chúng ta chôn cất mấy đứa trẻ đồng thi, sau đó chúng báo đáp cho chúng ta?" Lúc này Bàn Tử cũng nhớ lại cảnh ở núi Ngưu Tâm.

Trần Phong gật đầu, chuyện này Trần Phong cũng không biết giải thích thế nào.

Giáo sư Vương và giáo sư Diệp tuy không thể hiểu được, nhưng trước đó đã gặp phải Ngự Phong Hành.

Chuyện như vậy cũng có thể chấp nhận được.

"Nếu đã vậy, đồng chí Trần Phong cứ nhận lấy đi." Giáo sư Vương luyến tiếc dời ánh mắt khỏi nó.

Diệp Mẫn mở miệng, nhưng lại nhịn xuống.

"Chờ đã, trong ba lô của tôi cũng có!" Khi mọi người chuẩn bị rời đi, Ngô Bát Nhất đột nhiên lên tiếng.

Tiếp đó, thấy Ngô Bát Nhất từ trong ba lô lấy ra một hàng răng.

"Lão Ngô, cái này, răng?

Có tác dụng gì?" Đối mặt với câu hỏi, Ngô Bát Nhất lắc đầu, anh cũng không biết thứ này.

Nhưng chắc chắn không phải vật tầm thường.

“Quỷ Tử Nha, tôi từng thấy trong sách cổ, nhưng tôi cũng không rõ tác dụng, cứ giữ lấy đi.” Trần Phong nhìn hàng răng nói.

Đây là kiến thức do hệ thống cung cấp, nhưng chỉ đề cập qua, không biết có tác dụng gì.

Bàn Tử thấy vậy vội vàng lục lọi ba lô của mình từ trong ra ngoài, nhưng không phát hiện gì.

Anh méo mặt nói: “Tại sao hai người có mà tôi không có, thật thiên vị.” “Chúng ta lên đường thôi, nơi này cách nơi xuất phát khá xa.” Trần Phong không để ý đến lời phàn nàn của Vương Bàn Tử.

“Hy vọng có thể đến nơi trước khi trời tối, xe máy của chúng ta ở đó!” Ngô Bát Nhất lúc này chỉ về phía không xa nói.

Trần Phong nghe vậy liền dẫn cả nhóm lên xe máy xuất phát, chỉ cần đi theo mạch nước ngầm này là có thể đến vị trí mỏ vàng trước đó.

Cứ thế, nhóm Trần Phong men theo mạch nước ngầm mà đi.

Khi trên trời xuất hiện ráng mây đỏ, nhóm Trần Phong cũng quay lại vị trí mỏ vàng.

Cảnh sát hiện trường nhận ra giáo sư Vương và những người khác là đội khảo cổ đã xuất phát trước đó, lập tức chào đón.

“Mọi người không sao chứ!” Cảnh sát đến trước mặt nhóm Trần Phong hỏi.

Tuy không hỏi kết quả thế nào, nhưng cũng biết đối phương có kỷ luật.

“Chúng tôi đều ổn, cảm ơn, đồng chí có thể cho chúng tôi một chỗ ở không?

Chúng tôi tối nay sẽ ở lại đây một đêm.” Diệp Mẫn tiến lên nói.

“Vậy sao, có có, ở chỗ trước đây!” “Được, cảm ơn anh!” “Không có gì, có thể giúp đỡ các vị là vinh hạnh của tôi.” Nhóm Trần Phong sau đó đến trước lều trại đã ở trước đó.

Vì đông người, lần này Trần Phong và Ngô Bát Nhất vẫn như lần trước.

Nhưng đối với nhóm Trần Phong, có một nơi để nghỉ ngơi là tốt rồi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Trời vừa sáng, nhóm Trần Phong bị một trận ồn ào đánh thức.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất vừa ra khỏi lều đã thấy một bóng người, phấn khích đi về phía họ.

“Trời Phật phù hộ, thật vui vì mọi người không sao, bình an trở về.” “Chú dẫn đường!” Khi nhóm Trần Phong nhìn rõ người nói, họ kinh ngạc kêu lên.

Đúng vậy, người đó chính là người dẫn đường trước đây.

Từ khi một mình quay về, ông có chút lo lắng, nên đã ở đây chờ đợi.

Sáng nay nghe nói đội khảo cổ đã về, ông lập tức vui mừng chạy đến.

“Chú dẫn đường, sao chú lại ở đây!” Vương Bàn Tử và hai vị giáo sư ra ngoài, thấy chú dẫn đường liền vui mừng nói.

Tối qua họ còn lo lắng không có người dẫn đường sẽ bị lạc.

Bây giờ thì tốt rồi.

Sau đó, một nhóm người hàn huyên một lúc rồi xuất phát.

Giáo sư Vương và giáo sư Diệp vội vàng trở về báo cáo công tác, nên chỉ ăn qua loa chút lương khô rồi lên đường.

Mấy người lòng như tên bắn, nhanh chóng ra khỏi thảo nguyên Ordos.

Nhóm Trần Phong tạm biệt người dẫn đường, đến cơ quan hữu quan, làm xong thủ tục rồi thẳng tiến đến ga tàu hỏa.

Cùng giáo sư Vương và những người khác, họ mua vé tàu, mấy người lên tàu.

Từ đây đến ga tàu hỏa Kinh Thành khoảng cách rất xa, lúc đi đã mất bốn ngày, lúc về cũng gần như vậy.

Bốn ngày sau, ga tàu hỏa Kinh Thành.

Nhóm Trần Phong từ ga tàu hỏa ra, ga tàu hỏa Kinh Thành vĩnh viễn đông đúc như vậy.

Mấy người gần như bị chen ra khỏi sân ga.

Ra khỏi sân ga, giáo sư Vương và giáo sư Diệp nhìn Trần Phong nói: "Đồng chí Trần Phong, chuyện lần này cảm ơn cậu nhiều, chúng tôi đến đây chia tay." "Đồng chí Trần Phong, không biết cậu có hứng thú tham gia đội khảo cổ không?" Hai người đi về phía trước mấy bước, Diệp Mẫn đột nhiên quay người nói với nhóm Trần Phong.

"Cảm ơn giáo sư Diệp đã đề cao, nhưng tôi tạm thời chưa có dự định này." Trần Phong hơi sững sờ, rồi nói.

"Vậy sao, được rồi, nếu sau này đồng chí Trần có ý định, có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào." Diệp Mẫn nghe Trần Phong từ chối cũng không ngạc nhiên, giống như đã biết trước.

Sau đó Trần Phong dẫn Ngô Bát Nhất và những người khác đến Đại Sách Lan.

“Lão Trần, đi thôi, ăn thịt cừu nướng.” Vương Bàn Tử vừa về đến Kinh Thành đã không thể chờ đợi được nữa.

“Lão Lưu, đi thôi tôi dẫn cậu đi ăn thịt cừu nướng Kinh Thành, đảm bảo ăn xong không muốn về.” Trần Phong và những người khác nhìn Bàn Tử hứng khởi, mỉm cười, Bàn Tử như vậy cũng có chút đáng yêu.

“Chỉ biết ăn, ngày nào cũng ăn không đủ sao?” Ngô Bát Nhất nhìn thấy vậy cười mắng.

“So sánh thế nào được, thịt cừu nướng có thể giống nhau sao?

Chương 307

Ngày nào ăn cũng không chán." "Nếu còn béo nữa, sau này tôi không dẫn cậu đi nữa, để cậu ở Kinh Thành giữ nhà!" "Lão Trần, ông xem Lão Ngô kìa, cả ngày chỉ biết nghiêm trọng hóa vấn đề." Trần Phong nhìn hai tên dở hơi cười nói: "Lão Ngô nói không sai, quá béo ảnh hưởng đến sức chiến đấu." Lưu Kim Bảo nhìn mấy người, tâm trạng cũng vui vẻ, có những người anh em như vậy thật hạnh phúc.

Sau đó nhóm Trần Phong trực tiếp tìm một quán ăn thịt cừu nướng.

Uống ba tuần rượu, ăn năm vị món.

Trong đó ăn hăng say nhất là Bàn Tử.

"Thế nào, Lão Lưu, vị không tồi chứ?" Bàn Tử ăn xong, quệt miệng qua loa nói.

"Quả thực mỹ vị, tôi mà ở đây luôn, mỗi ngày ăn một bữa thịt cừu nướng cũng hạnh phúc." Lưu Kim Bảo sờ sờ bụng nói.

Trần Phong thấy mấy người đều ăn gần xong, trực tiếp thanh toán rồi rời đi.

"Lão Trần, Lão Ngô, Bàn Tử, tôi cũng phải đi rồi." Vừa ra khỏi quán, Lưu Kim Bảo nói với mấy người.

"Vội vậy sao?" Nghe vậy Ngô Bát Nhất nhíu mày, mấy người họ cũng có thể coi là đã vào sinh ra tử, phối hợp với nhau cũng rất tốt.

"Lão Lưu, hôm nay đừng đi vội, ở lại đây một đêm đi, trời cũng không còn sớm nữa." Trần Phong ở bên cạnh nói.

Lưu Kim Bảo nghe vậy gật đầu.

Sau đó Lưu Kim Bảo trực tiếp theo nhóm Trần Phong về chỗ ở.

Về nhà, mấy người tắm rửa rồi đi ngủ.

Mấy ngày liền bôn ba, không được nghỉ ngơi tử tế.

Trần Phong cũng không ngoại lệ, về nhà gần như là nằm xuống ngủ ngay.

Một đêm không có chuyện gì, trời vừa hửng sáng.

Mấy người Trần Phong đã tỉnh.

Đợi ăn xong bữa sáng, Lưu Kim Bảo chào tạm biệt.

Bàn Tử kéo Trần Phong và Ngô Bát Nhất ra ngoài.

"Bàn Tử làm gì vậy?" Thấy hành động của Bàn Tử, Ngô Bát Nhất không hiểu hỏi.

"Đến Phan Gia Viên tìm Đại Kim Nha chứ sao." "Tìm Đại Kim Nha làm gì?" Nghe vậy Ngô Bát Nhất càng thêm khó hiểu.

"Chẳng lẽ ông định đem Thông Thiên Tê Giác và Quỷ Tử Nha đi hóa giá sao!" Trần Phong nhìn hành vi của Bàn Tử, lờ mờ đoán ra.

Vương Bàn Tử chỉ tích cực với ăn và tiền, lại thêm việc họ vừa từ lăng mộ Thành Cát Tư Hãn trở về.

Tên Bàn Tử này đã để ý đến hai thứ đó.

"Bàn Tử, chờ đã!" "Lão Trần, ông xem?" Ngô Bát Nhất bị Trần Phong nói vậy cũng hiểu ra, hóa ra Bàn Tử có ý đồ này.

"Tôi cảm thấy bất kể là Thông Thiên Tê Giác hay Quỷ Tử Nha đều không phải là những thứ đơn giản, bên trong chắc chắn ẩn giấu bí mật." Trần Phong nghe Ngô Bát Nhất hỏi, suy nghĩ rồi nói.

Quả thực hai thứ này đều cho Trần Phong một cảm giác thần bí.

Đặc biệt là Thông Thiên Tê Giác được Thành Cát Tư Hãn cầm

trong tay, chắc chắn không phải vật tầm thường.

“Lão Trần, ý ông là?” “Ý là, không đến Phan Gia Viên nữa!” Ngô Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái, cạn lời nói.

“Tại sao, hai thứ đó là tôi lấy được từ lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, chắc chắn rất đáng tiền.” Bàn Tử nghe vậy kích động nói.

Đặc biệt là Thông Thiên Tê Giác là báu vật vô giá.

Trước đây giáo sư Diệp đã nói nó vạn lạng vàng cũng khó cầu.

Nếu bán đi có thể ăn bao nhiêu thịt cừu nướng, thậm chí an hưởng tuổi già cũng được.

“Thôi đi, Bàn Tử, đừng để ý nữa, Lão Trần nói không sai.

Hai thứ đó tốt nhất không nên mang ra ngoài.” Ngô Bát Nhất thấy bộ dạng của Bàn Tử, biết anh ta chưa từ bỏ ý định.

“Ông cũng biết Thông Thiên Tê Giác là báu vật vô giá, chúng ta đưa cho Đại Kim Nha, ông ta cũng không bán được, lúc đó ngược lại còn rước vào người phiền phức không cần thiết.” “Giống như lần trước với miếng ngọc Hòa Thị Bích vậy.” Nghe Ngô Bát Nhất giải thích như vậy, trong lòng Bàn Tử cũng dễ chịu hơn nhiều.

“Còn Quỷ Tử Nha, có thể là Ngự Phong Hành tặng cho chúng ta, có thể sánh ngang với Thông Thiên Tê Giác, sao có thể đơn giản được?” Trần Phong cũng ở bên cạnh giải thích.

“Lão Trần, Quỷ Tử Nha cũng là báu vật vô giá sao?” Nghe xong câu này, Bàn Tử lại bắt đầu phấn khích.

“Cộng thêm cái này nữa, chúng ta có ba báu vật vô giá rồi?” Trần Phong gật đầu, cũng không còn cách nào khác, anh thật sự không hiểu về Quỷ Tử Nha, chỉ có thể ổn định Bàn Tử trước.

“Lão Ngô, giáo sư Diệp trước đây nói cái đó có thể là Thành Cát

Tư Hãn mang từ lăng Tần Thủy Hoàng ra, Tần Thủy Hoàng trước đây cũng vẫn luôn tìm đạo trường sinh." Trần Phong suy nghĩ rồi nhìn Ngô Bát Nhất trầm giọng nói.

"Tôi cảm thấy giáo sư Diệp có điều gì đó che giấu về chuyện này." "Ừ, cái này tôi cũng nhận ra.

Trước đây Diệp Mẫn nhìn Thông Thiên Tê Giác ánh mắt không bình thường." Ngô Bát Nhất cũng nhớ lại biểu hiện của Diệp Mẫn.

"Có chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử thấy vậy liền hỏi.

"Bảo ông bình thường đọc thêm sách, rèn luyện nhiều hơn, chỉ biết ăn thôi." Ngô Bát Nhất quay đầu mắng.

Trước đây cũng bảo anh ta đi học hỏi Đại Kim Nha nhiều hơn, để không đến mức xuống mộ mà cái gì cũng không nhận ra.

Nhưng Bàn Tử như không nghe thấy, Ngô Bát Nhất cũng đành chịu.

"Xin hỏi đồng chí Trần Phong có ở đây không?" Đúng lúc Ngô Bát Nhất đang nói thì một giọng nói đột nhiên từ ngoài cửa vọng vào.

"Tôi đây, xin hỏi có chuyện gì?" Trần Phong nhìn người từ ngoài cửa vào nói.

Người này Trần Phong nhận ra, lần trước đến xã gọi điện thoại đã gặp, là nhân viên phúc lợi xã.

"Là thế này, đồng chí Trần Phong, có một người tên là giáo sư Diệp Mẫn muốn gặp cậu, đang đợi ở chỗ cũ." Người đó nhìn Trần Phong nói.

Bà Diệp Mẫn là nhân viên khảo cổ, lần này có chuyện quan trọng tìm Trần Phong.

Nếu không sao lại nhờ người, cũng thấy đối phương là người của

cơ quan hữu quan.

"Ồ, được rồi, cảm ơn đồng chí." Trần Phong cảm ơn đối phương, người nhân viên phúc lợi xã đó liền rời đi.

Đợi người đó đi rồi, Trần Phong và Ngô Bát Nhất liếc nhau, đều nhìn ra ý của đối phương.

Không biết Diệp Mẫn tìm họ có chuyện gì.

"Diệp Mẫn?

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, không phải tìm chúng ta có chuyện gì chứ." Vương Bàn Tử nghe vậy nói.

"Không phải là muốn chúng ta giao nộp Thông Thiên Tê Giác và Quỷ Tử Nha chứ?" "Thôi đi, đừng la hét nữa, mục đích của bà ấy chúng ta đến đó sẽ biết." Trần Phong nhìn Bàn Tử khẽ nói.

"Đi thôi, chúng ta cùng đi xem." Trần Phong dẫn Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử đến nơi mà Lưu Kim Bảo đã dẫn họ đến lần trước.

Khi đến tứ hợp viện, cửa đã mở.

Nhóm Trần Phong gõ cửa.

"Đồng chí Trần Phong, đến rồi, mau vào đi." Diệp Mẫn lúc này từ trong ra, thấy nhóm Trần Phong liền cười nói.

"Mau ngồi đi, lần này may mà đồng chí Lưu để lại số điện thoại, nếu không tôi cũng không biết tìm các cậu thế nào." "Giáo sư Diệp, chuyện lăng mộ đều đã giải quyết xong rồi sao?" Trần Phong nhìn Diệp Mẫn đang bận rộn rót trà cho mấy người, hỏi.

"Ồ, chuyện đó à, giáo sư Vương đã đi làm rồi, tôi cũng trộm được nửa ngày rảnh rỗi, cả cái sân lớn này chỉ có một mình tôi." Nghe đến đây Trần Phong ý thức được lần này Diệp Mẫn tìm họ e rằng không đơn giản như vậy.

“Không biết giáo sư Diệp lần này gọi chúng tôi đến có chuyện gì không?” “Nếu đồng chí Trần Phong đã hỏi, tôi cũng không vòng vo nữa.” Diệp Mẫn nghe Trần Phong hỏi vậy, người khựng lại, rồi cười nói.

“Là thế này, tôi lần này tìm các cậu để thương lượng về chuyện Thông Thiên Tê Giác.” “Thông Thiên Tê Giác?

Muốn chúng tôi giao nộp sao?

Không thể nào, đó là Ngự Phong Hành tặng cho chúng tôi.” Lời của Diệp Mẫn vừa dứt, Bàn Tử đã kích động.

“Bàn Tử, im miệng!” Trần Phong vội vàng quay đầu mắng Bàn Tử một câu.

Chương 308

“Xin lỗi, giáo sư Diệp, anh em của tôi, thẳng tính.” “Không sao, tôi chưa nói rõ vấn đề.

Tôi gọi các cậu đến không phải để bắt các cậu giao nộp Thông Thiên Tê Giác.” Diệp Mẫn đối với lời của Bàn Tử cũng không để ý, khẽ giải thích.

“Tôi gọi các cậu đến để hỏi xem có thể bán Thông Thiên Tê Giác cho tôi không.” “Ây da, giáo sư Diệp sao không nói sớm, cái Thông Thiên Tê Giác này chắc bà cũng biết, thứ này vạn lạng vàng cũng khó cầu, mua thì có thể, nhưng…” Vương Bàn Tử vừa nghe Diệp Mẫn muốn mua Thông Thiên Tê Giác liền đổi giọng.

“Bàn Tử, đừng nói nữa, cả ngày trong đầu chỉ có tiền, nghe Lão Trần nói trước.” Bàn Tử vừa mở miệng, Ngô Bát Nhất đã biết trong miệng anh ta không thể nói ra lời hay được.

“Cái này tôi tự nhiên đã chuẩn bị rồi, chỉ không biết các cậu có chịu bán không.” Diệp Mẫn cũng biết Bàn Tử không làm chủ được, nhưng cũng thuận theo lời của Bàn Tử mà nói ra.

“Giáo sư Diệp có thể cho tôi biết tại sao không?” Trần Phong nhìn Diệp Mẫn nói, anh luôn cảm thấy lần này Diệp Mẫn có chuyện quan trọng giấu diếm.

Không chừng đối phương biết cách dùng của Thông Thiên Tê Giác, nếu không cũng sẽ không như họ, hai mắt mù tịt.

Trần Phong không có ý định bán nó đi, thứ này không chừng có thể giải quyết vấn đề cơ thể của anh.

Ngô Bát Nhất ở bên cạnh cũng biết suy nghĩ của Trần Phong,

Thông Thiên Tê Giác và Quỷ Tử Nha hai thứ này quá thần bí.

Trong lòng ông cũng không muốn bán chúng đi.

"Đúng vậy, trước đây chẳng phải tôi đã đến Lăng mộ Tần Thủy Hoàng tham gia lần tu sửa thứ hai sao, sau đó tôi bắt đầu có hứng thú với lăng mộ này, tôi cảm thấy thứ này có thể liên quan đến Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, đáng để nghiên cứu." Diệp Mẫn nói xong, giờ chỉ xem đối phương có đồng ý hay không.

Nếu đồng ý, bà ấy sẵn sàng bán cả căn nhà đang ở để mua cho bằng được thứ này.

Còn nếu không đồng ý, chỉ đành chấp nhận là mình không có duyên với nó vậy.

"Thì ra là vậy, giáo sư Diệp, xin cho phép tôi suy nghĩ một chút, dù sao thì thứ này cũng quá quý giá." Trần Phong không từ chối ngay lập tức, anh cảm thấy Diệp Mẫn đang che giấu điều gì đó.

"Không sao, đây là điều nên làm, đổi lại là tôi cũng sẽ như vậy." "Lão Trần, tôi…" Bàn Tử vừa nghe Trần Phong muốn bán liền định lên tiếng, nhưng sau khi nhận được ánh mắt của Ngô Bát Nhất, cậu ta đành nuốt ngược những lời đã đến bên miệng vào trong.

"Nghe giáo sư Diệp nói trước đây từng tu sửa Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, không biết có thể nghe ngài kể về con đường trường sinh của Tần Thủy Hoàng không?" Trần Phong lúc này đột nhiên nhìn Diệp Mẫn hỏi.

"Chuyện này à, trước đây tôi cũng từng tiếp xúc với một số tài liệu, trên đó có ghi chép về việc Từ Phúc đông du tìm thuốc trường sinh bất lão cho Tần Thủy Hoàng, nhưng cuối cùng đã thất bại." Diệp Mẫn nghe Trần Phong hỏi vấn đề này, trong lòng căng thẳng, rồi đáp.

Nội tâm bà cũng đang cân nhắc xem có nên thẳng thắn nói ra hay

không.

“Giáo sư Diệp, chi bằng chúng ta cứ thẳng thắn với nhau đi.” Trần Phong thấy nội tâm Diệp Mẫn có chút dao động liền nói.

Diệp Mẫn nghe Trần Phong đột ngột nói vậy thì lập tức im lặng.

Trong lòng bà không biết có nên nói ra hay không.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất liếc nhìn nhau, trong lòng mừng thầm, xem ra đối phương có khả năng sẽ kể ra toàn bộ.

Sau một lúc, Diệp Mẫn cắn răng, quyết định nói thẳng sẽ tốt hơn, như vậy cũng không cần phải nghi kỵ lẫn nhau.

“Tôi nói thật với các cậu, lúc tham gia tu sửa, tôi đã xem được những tư liệu không ai biết đến, trong đó có ghi chép Tần Thủy Hoàng là vị hoàng đế sớm nhất tìm kiếm sự trường sinh.

Lần đầu tiên là Từ Phúc, chuyện này đã thất bại, ai cũng biết.” “Nhưng theo tài liệu ghi lại, Tần Thủy Hoàng từng sai người thứ hai đi tìm con đường trường sinh, nhưng lịch sử không ghi lại là thành công hay thất bại.

Tuy nhiên, trong một tài liệu tôi đọc được, người đó đã thành công.” “Thành công rồi ư?

Vậy tại sao Tần Thủy Hoàng vẫn chết?” Bàn Tử đứng bên cạnh nghe đến đây cũng không nhịn được xen vào.

“Chuyện này tôi cũng không rõ, nhưng theo tôi biết, phương pháp trường sinh đó là Thái Tuế.

Loại Thái Tuế này không phải Nhục Linh Chi thông thường, nó có thể khiến người ta ăn vào sẽ trường sinh bất lão.” “Không biết các cậu có nghe qua chưa, ‘trên trời có tai tinh, tên là La Hầu, dưới tai tinh, ắt sinh Nhục Linh Chi’.” “Thái Tuế mà bà nói chính là thứ sinh ra

từ tai tinh đó sao?" Nghe đến đây, Trần Phong cũng không nhịn được hỏi.

Tần Thủy Hoàng sai người thứ hai tìm đường trường sinh, chuyện này nằm trong dự liệu của anh, nhưng việc thành công thì lại ngoài dự đoán.

"Sở dĩ tôi nói với các cậu những điều này, là vì tôi cho rằng chiếc Thông Thiên Tê Giác này có liên quan đến con đường trường sinh của Tần Thủy Hoàng." "Không biết đồng chí Trần Phong có thể bán chiếc Thông Thiên Tê Giác này cho tôi không, giá cả chúng ta có thể thương lượng." Diệp Mẫn nhìn Trần Phong nói, bây giờ bà đã nói ra hết những gì mình biết.

Tất cả đều chờ vào quyết định của Trần Phong.

"Xin lỗi giáo sư Diệp, thứ này tôi tạm thời không bán.

Nếu sau này tôi muốn bán, nhất định sẽ liên lạc với bà đầu tiên." Trần Phong nói với vẻ vô cùng áy náy.

Đối phương đã nói ra những chuyện cơ mật như vậy, đủ thấy thành ý của bà.

Chỉ là thứ này bây giờ không thể bán được, nó có thể liên quan đến lời nguyền trên người mấy anh em anh.

"Không sao, xem ra tôi với nó vô duyên rồi." Diệp Mẫn tuy tiếc nuối, nhưng đối phương không bán thì bà cũng không thể ép mua được.

Sau đó, mấy người họ tạm biệt Diệp Mẫn.

"Lão Trần, sao ông không bán?

Thứ đó đáng tiền lắm đấy." Vừa ra khỏi cửa, Bàn Tử đã càm ràm.

"Im miệng, quên lời nguyền sau lưng rồi à?" Ngô Bát Nhất đứng

bên cạnh mắng Bàn Tử một câu rồi chìm vào suy tư, những lời của Diệp Mẫn thật sự rất chấn động.

“Lão Trần, ông thấy sao?” “Chuyện này có lẽ liên quan đến Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, tôi cũng không rõ huyền cơ bên trong, muốn hiểu rõ, e là phải vào đó một chuyến!” Trần Phong nói mà không ngoảnh đầu lại.

“Lăng mộ Tần Thủy Hoàng?

Thôi đi, trước đây bao nhiêu người đi đào Lăng mộ Tần Thủy Hoàng đều không thành công, mấy anh em mình thì bỏ đi.” Ngô Bát Nhất vừa nghe vậy liền vội vàng phủ nhận.

Anh ta thật sự không dám có ý đồ gì với lăng mộ đó.

Phải biết rằng, bao nhiêu đế vương các triều đại đi đào cũng không thông, mấy người bọn họ đi chỉ tổ nhét kẽ răng.

Trần Phong nghe lời Ngô Bát Nhất nhưng không nói gì thêm, chỉ rảo bước nhanh hơn để về nhà.

Về đến nhà, Ngô Bát Nhất liền lôi Vương Bàn Tử đến chỗ Đại Kim Nha, bắt cậu ta có thời gian thì học hỏi thêm từ ông ta.

Còn Trần Phong thì lập tức vào phòng.

“Hệ thống, hiển thị phần thưởng của ta.” “Ting, chúc mừng Túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến!” “Bắt đầu phát thưởng, kỹ năng của Bàn Sơn đạo nhân: Bàn Sơn Phân Giáp Thuật!” Tiếng của hệ thống vừa dứt, Trần Phong cảm thấy một luồng hồng lưu ồ ạt tràn vào tâm trí mình.

Bàn Sơn Phân Giáp Thuật!

Đã nhận được.

Luồng dữ liệu cổ xưa đó bao gồm tất cả các phương pháp sử

dụng của Bàn Sơn Phân Giáp Thuật.

Nhiều dữ liệu như vậy, nếu một người bình thường học từ nhỏ đến lớn cũng chưa chắc đã nắm vững được.

Nhưng những thứ này do hệ thống ban cho, chúng như được khắc sâu vào tâm trí anh.

Khoảng mười phút sau, Trần Phong từ từ mở mắt.

Lúc này, anh cũng đã hiểu được sự lợi hại của Bàn Sơn Phân Giáp Thuật.

Thứ nổi tiếng nhất của Bàn Sơn Phân Giáp Thuật là Phân Sơn Quật Tử Giáp, có thể điều khiển những vật phi nhân lực để trộm mộ.

Phổ biến nhất là huấn luyện một cặp tê tê lớn nhỏ để đào đạo động, một trước một sau phối hợp nhịp nhàng, có thể trở thành trợ thủ đắc lực cho người Bàn Sơn.

Ngoài ra, còn có thể chế tạo giáp nhân để trộm mộ, loại giáp nhân này hành động nhanh nhẹn, thực chất cũng tương đương với một loại cơ quan thuật.

Trọng điểm của Bàn Sơn Phân Giáp Thuật nằm ở chữ "Ngự", đây cũng là lý do vì sao các đạo nhân Bàn Sơn không thể nắm giữ được tinh túy của nó.

Nhưng Trần Phong thì khác, những thứ này được hệ thống truyền thẳng cho anh, anh có sự thấu hiểu bẩm sinh về chúng.

Có Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, sau này đi trộm mộ sẽ đơn giản hơn vài phần.

Có thể trực tiếp chế tạo giáp nhân để đào đạo động...

Có Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, khi đi trộm mộ, Trần Phong có thể trực tiếp dùng nó để mở đường.

Sau khi xác định được hướng của mộ thất chính, anh có thể tìm ra nó một cách nhanh nhất.

Chỉ là việc huấn luyện hai con tê tê lớn nhỏ là không khả thi, thời gian cũng không cho phép.

Nhưng anh có thể chế tạo một số giáp nhân đơn giản.

Những giáp nhân phức tạp hơn không phải là không làm được, chỉ là một số dược liệu trong đó rất khó tìm.

Chương 309

Giáp nhân đơn giản cũng có thể phát huy tác dụng lớn trong mộ, chỉ là tổn thất sẽ tương đối nhiều.

Nghĩ đến đây, Trần Phong ra ngoài dạo một vòng, lúc trở về trên tay đã có thêm một ít dược liệu, đặc biệt là một tấm thiết giáp sáng loáng.

Tấm thiết giáp cầm trên tay rất nặng, là do Trần Phong nhờ thợ rèn làm tạm.

Đây là những dược liệu cần thiết cho giáp nhân đơn giản nhất.

Lúc mua dược liệu về thì mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử vẫn chưa về.

Trần Phong ăn chút gì đó rồi lại chui vào phòng.

Với sự hỗ trợ của kho kiến thức khổng lồ từ hệ thống, Trần Phong có sự hiểu biết độc đáo về việc chế tạo giáp nhân.

Nhưng vì là lần đầu tiên làm, anh đã tốn không ít thời gian.

Bên trong có một số cơ quan tinh xảo, Trần Phong xem mà cũng phải thán phục sự khéo léo của người xưa.

Mãi cho đến khi ráng chiều đỏ rực xuất hiện ở chân trời, Trần Phong mới hoàn thành việc chế tạo giáp nhân.

Con giáp nhân này chỉ to bằng một đứa trẻ, khoác trên mình tấm thiết giáp sáng loáng, trông khá uy vũ.

Giáp nhân không lớn, đây là Trần Phong cố ý làm vậy để tiện mang theo.

Kích thước giáp nhân bình thường không khác gì người thật.

“Lão Trần, Lão Trần, xem tôi mang gì về này!” Trần Phong vừa chế tạo xong giáp nhân thì giọng Bàn Tử đã vang lên.

Thấy Trần Phong không có trong sân, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử liền đi thẳng vào phòng anh.

Vừa đẩy cửa ra, Ngô Bát Nhất đã thấy con giáp nhân uy vũ đứng trên mặt đất.

Ánh mắt anh ta co rụt lại.

“Lão Trần, Bàn Sơn Phân Giáp Thuật?” Ngô Bát Nhất thăm dò hỏi.

Bàn Tam Đạo Nhân hành tung luôn quỷ bí, Bàn Sơn Phân Giáp Thuật là tuyệt kỹ của ông ta, dĩ nhiên Ngô Bát Nhất cũng từng nghe qua nhưng chưa bao giờ thấy.

Tuyết Lê tuy cũng là hậu duệ của Bàn Sơn đạo nhân, nhưng cũng chỉ là nửa vời, có lẽ ngay cả Bàn Sơn Phân Giáp Thuật cũng không biết.

Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất rồi gật đầu, chuyện này sớm muộn gì họ cũng sẽ biết.

“Hít~” Nghe Trần Phong trả lời, Ngô Bát Nhất vô cùng kinh ngạc.

Anh ta biết Trần Phong thân mang tuyệt kỹ của nhiều môn phái, cộng thêm cái này nữa thì có thể anh ta đã biết một chút về tuyệt kỹ của cả bốn phái.

“Bàn Sơn Phân Giáp Thuật?

Cái thứ nhỏ này dùng để làm gì?” Bàn Tử đứng bên cạnh tò mò hỏi.

Ngô Bát Nhất đành phải kiên nhẫn giải thích cho Bàn Tử.

Bàn Tử vừa vào cửa, Trần Phong đã ngửi thấy mùi thơm, vừa hay anh cũng đang đói nên không khách sáo nữa.

“Cái gì!

Con rối nhỏ này có thể đào thông mộ đạo ư?” Nghe Ngô Bát Nhất giải thích xong, Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Chuyện này thật khó tin, một con rối nhỏ như vậy thật sự lợi hại đến thế sao?

“Bàn Tử, lòng luộc này mua ở đâu vậy, mùi vị không tệ.” Trần Phong ăn xong, lau miệng nói.

“Đại Kim Nha dẫn hai bọn tôi đi ăn, vẫn là chỗ lần trước.

Phải nói lần này tôi học được không ít thứ từ Đại Kim Nha, bây giờ tôi cũng có một đôi tuệ nhãn rồi.” Bàn Tử nghe anh nói đến đồ ăn liền phản ứng lại.

“Lão Trần, con rối nhỏ này ông làm à?” Bàn Tử vừa dứt lời, Ngô Bát Nhất cũng nhìn sang Trần Phong.

Vừa rồi anh định hỏi, nhưng thấy Trần Phong đang ăn ngon lành nên đành nhịn.

“Đây là đồ ông nội tôi để lại, bên trong có rất nhiều thứ.

Lần này tôi cũng chỉ thử làm thôi, không ngờ may mắn thành công.” Trần Phong không do dự nói, lúc ăn anh đã nghĩ sẵn rồi, cứ đổ hết mọi chuyện cho ông nội là được.

Ngô Bát Nhất gật đầu, anh cũng lờ mờ biết ông nội của Trần Phong trước đây là một nhân vật lớn.

“Có con rối nhỏ này, sau này chúng ta đi trộm mộ chẳng phải sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều sao.” Bàn Tử dùng ngón tay chọc chọc vào con rối nhỏ.

“Lão Ngô, gần đây có mối nào không?” Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất hỏi.

Kể từ lúc ở chỗ Diệp Mẫn về, trong lòng Trần Phong đã có một ý nghĩ điên rồ: đi Lăng mộ Tần Thủy Hoàng!

Trần Phong cảm thấy Thái Tuế trong lăng mộ có thể là hy vọng duy nhất để cơ thể anh hồi phục.

Những ngôi mộ khác có lẽ cũng có, nhưng thời gian không cho phép.

Trần Phong biết mình có thể biến thành xác chết bất cứ lúc nào, bây giờ có một hy vọng, anh không thể từ bỏ.

Lúc này, Trần Phong muốn xem ý kiến của Ngô Bát Nhất và những người khác, lời nguyền trên người đã định sẵn số phận của họ gắn liền với việc trộm mộ.

"Chúng ta cứ tra cứu tài liệu trước đã, lời nguyền trên người chúng ta cuối cùng cũng phải giải quyết." Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong, không hiểu ý trong lời nói của anh.

"Lão Ngô, ông nghĩ sao về Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, có lẽ chúng ta có thể thử." Trần Phong nhìn thẳng vào mắt Ngô Bát Nhất nói.

"Không lẽ ông định đi trộm Lăng mộ Tần Thủy Hoàng đấy chứ?

Không được, không thể đi, chuyện này không phải để đùa đâu.

Nếu đi trộm những ngôi mộ khác, tôi sẽ ủng hộ, nhưng Lăng mộ Tần Thủy Hoàng thì tuyệt đối không." Ngô Bát Nhất thái độ kiên quyết.

Trần Phong cũng hiểu, Lăng mộ Tần Thủy Hoàng quá thần bí, bao nhiêu năm qua, biết bao người đã đi trộm mộ, nhưng có bao nhiêu người thất bại, lại có bao nhiêu người bỏ mạng trong đó.

Bàn Tử đang quan sát giáp nhân nghe thấy vậy liền nhảy dựng lên, kích động lắc đầu nói: "Lão Trần, không được, không thể đi trộm

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Chỗ đó ông cũng biết chắc chắn nguy hiểm trùng trùng, với thực lực của chúng ta bây giờ đi chỉ là đi nộp mạng." "Yên tâm, tôi không nắm chắc sẽ không đi, tôi cũng không muốn đi nộp mạng." Trần Phong thấy cả hai đều phản đối kịch liệt chuyện đi Lăng mộ Tần Thủy Hoàng nên không nói nữa.

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng quá nổi tiếng, trộm mộ thông thường nghe đến tên thôi đã không dám bén mảng.

Nếu ai tự nhận mình có thể mạnh hơn lực lượng của các đế vương trước kia, có lẽ có thể thử.

Nghe Trần Phong dập tắt ý định đó, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử tuy tham tiền, nhưng cũng biết Lăng mộ Tần Thủy Hoàng không đơn giản như vậy.

"Lão Trần, chuyện lời nguyền có thể bàn bạc kỹ hơn, cơ thể của ông có thể cầm cự được bao lâu?" "Tôi không biết, nhưng tôi cảm thấy có thể cầm cự được một thời gian." Nói thật, Trần Phong cũng không biết khi nào mình sẽ hoàn toàn biến thành xác chết.

Anh chỉ có thể an ủi họ như vậy.

Cứ như vậy, mấy người Trần Phong ở lì trong nhà.

Bốn ngày sau!

Đêm khuya!

Trần Phong một mình nằm trên giường trằn trọc không ngủ được, mấy ngày nay trong lòng anh lúc nào cũng nghĩ đến chuyện Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Đó có thể là cơ hội duy nhất, không thể từ bỏ như vậy được.

Mấy ngày nay, Trần Phong cũng liên tục thăm dò thái độ của hai người kia, nhưng họ đều tỏ ra rất e dè với Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Không còn cách nào khác, Trần Phong đành phải giả vờ như đã thật sự từ bỏ ý định đó.

Trần Phong đang nằm trên giường đột nhiên cảm thấy trong cổ họng có gì đó khác thường.

Anh vội vàng đứng dậy lấy gương soi, đưa tay sờ vào, bên trong đã mọc ra một hàng răng.

Trước đây chỉ có hai chiếc răng nanh, nhưng bây giờ đột nhiên mọc ra cả một hàng.

Chương 310

Điều đó cũng có nghĩa là anh lại tiến thêm một bước đến việc biến thành xác chết.

Có thể ngay giây tiếp theo anh sẽ biến đổi!

Xem ra Lăng mộ Tần Thủy Hoàng nhất định phải đi.

Ngô Bát Nhất và những người khác không đi, Trần Phong cũng sẽ không ép buộc họ.

Một mình anh đi, lỡ có chuyện gì cũng chỉ mình anh gánh.

Như vậy cũng yên tâm hơn.

Anh lập tức thu dọn đồ đạc, cho cả giáp nhân vào ba lô, tuy có hơi nặng nhưng với thể chất của Trần Phong cũng không phải là gánh nặng quá lớn.

Ba lô được nhét đầy đồ, dây thừng, mặt nạ phòng độc, nhiên liệu, tụ tiễn...

Tụ tiễn cũng là do mấy ngày nay anh dựa vào một số kỹ thuật chế tạo cơ quan trong Bàn Sơn Phân Giáp Thuật mà làm ra.

Sau khi kiểm tra lại một lượt không có gì thiếu sót, anh dứt khoát bước ra khỏi sân.

Anh quay đầu nhìn lại căn nhà một lần, rồi xoay người biến mất trong màn đêm đen kịt.

Nếu trở về được, đó tự nhiên là điều tốt nhất, tiếp tục làm anh em.

Nếu không trở về được, đành hẹn kiếp sau làm anh em vậy...

Sáng hôm sau, trời đã sáng rõ, Bàn Tử từ ngoài trở về, tay xách theo bánh quẩy và sữa đậu nành.

“Lão Trần, Lão Ngô, ăn sáng thôi.” Bàn Tử nhìn Ngô Bát Nhất hỏi.

“Lão Trần đâu rồi, bình thường không phải dậy sớm lắm sao?” Ngô Bát Nhất dụi đôi mắt ngái ngủ, lắc đầu.

Bàn Tử đi vào phòng Trần Phong, nhìn căn phòng trống không, nói: “Kỳ lạ, Lão Trần đâu rồi, sáng sớm đã không thấy người đâu.” “Chắc là ra ngoài rồi, lát nữa sẽ về thôi, cứ để phần bữa sáng cho cậu ấy trước đi.” “Vậy cũng được!” Lúc này, Trần Phong đã ngồi trên chuyến tàu hỏa đi Thiểm Tây.

Từ Kinh thành đến Ly Sơn, Thiểm Tây phải mất một khoảng thời gian.

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng nằm ở Ly Sơn, Thiểm Tây.

Lăng mộ phía nam tựa vào núi Ly, phía bắc giáp sông Vị, phía đông có một con ngòi được cải tạo nhân tạo, tạo thành thế lưng tựa núi ở phía nam, ba mặt đông, tây, bắc đều có nước bao quanh.

Các cơ quan hữu quan vẫn luôn bảo vệ Lăng mộ Tần Thủy Hoàng và đã tiến hành khảo sát toàn diện, nhưng vẫn chưa tìm ra được địa cung.

Vị trí của địa cung chúng thuyết phân vân, nhưng không ai có thể xác định được.

Nhiều nhà khảo cổ học danh tiếng tìm đến, nhưng đều ra về tay không.

Trần Phong sau một ngày một đêm bôn ba cuối cùng cũng đã đến Ly Sơn, Thiểm Tây.

Đến nơi, anh bắt xe thẳng đến vị trí Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Khi Trần Phong nhìn thấy lăng mộ, một luồng khí thế u ám, bi tráng ập vào mặt, khiến anh không khỏi kinh ngạc thán phục, quả

không hổ là Tần Thủy Hoàng, thật là một công trình vĩ đại.

Trước mắt toàn là lăng viên, có thể thấy một số di tích kiến trúc, là do các đế vương các triều đại phá hủy.

Trần Phong dùng giấy chứng nhận mà giáo sư Diệp đưa lần trước để dễ dàng đi vào.

Nơi đây hiện đang chờ khai quật, không mở cửa cho người thường, nên trên đường cũng không có người qua lại, cũng không cần lo có người làm phiền.

Đối với Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, Trần Phong cũng đã nghe qua rất nhiều truyền thuyết.

Người khác có lẽ chỉ coi đó là chuyện phiếm trà dư tửu hậu, nhưng Trần Phong lại ghi nhớ tất cả, biết đâu có lúc dùng đến.

Sau khi vào trong, Trần Phong bắt đầu quan sát tứ phía.

Phong thủy ở nơi này có thể khiến Tần Thủy Hoàng chọn làm nơi an nghỉ, chắc chắn không thể tầm thường!

Nhưng Trần Phong quan sát cả buổi trời cũng không phát hiện ra thế phong thủy nào.

Anh luôn cảm thấy thiếu một cái gì đó.

Dãy núi bên cạnh tạo thành một long mạch, con sông kia cũng là một long mạch, hai long mạch tương ứng với nhau, nhưng nếu chỉ có vậy thì không đủ tầm để chôn cất một đế vương.

Chắc chắn có chỗ nào đó bị bỏ sót.

Nếu đã xác định đây là Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, trước tiên phải xem có thể tìm ra vị trí tử môn hay không.

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng hẳn cũng được bố trí theo Bát quái.

Người chết vào, người sống ra!

Chỉ cần tìm được vị trí tử môn là có thể tìm được lối vào lăng mộ.

"Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan.

Quan môn nhược hữu thiên trọng tỏa, định hữu vương hầu cư thử gian..." Anh thầm niệm khẩu quyết, trong đầu không ngừng cắt xẻ, sắp xếp phong thủy xung quanh thành hình thế Bát quái.

Tay anh cũng lấy con dao găm ra vẽ hình Bát quái.

Đỉnh núi là Cấn, sông là Khảm, núi là Chấn, mặt trời là Ly...

Khoan đã, không đúng, không đúng.

Như vậy sẽ thiếu mất hai vị trí là Khôn và Càn, căn bản không thể tạo thành một Bát quái hoàn chỉnh.

Trần Phong nhíu mày, sau đó phân chia lại một lần nữa, nhưng kết quả vẫn vậy.

Tại sao?

Cả buổi sáng, Trần Phong đều ở đây xem xét phong thủy, nhưng đều thất bại.

Quả nhiên Lăng mộ Tần Thủy Hoàng không dễ vào như vậy, cứ thế này, ngay cả lối vào cũng không tìm được...

Lúc này, Vương Bàn Tử thấy trời đã tối mà Trần Phong vẫn chưa về, không khỏi lo lắng nói: "Lão Ngô, Lão Trần đi đâu làm gì rồi, không lẽ giấu chúng ta đi trộm mộ rồi chứ." Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói vậy, liền nghĩ đến ý định đi Lăng mộ Tần Thủy Hoàng gần đây của Trần Phong.

“Không hay rồi!” Ngô Bát Nhất vội vàng vào phòng Trần Phong xem xét, quả nhiên hành lý của anh đã không còn.

Cả con giáp nhân làm lần trước cũng bị mang đi.

“Thằng khốn này!

Thật sự đi như vậy sao.” Ngô Bát Nhất thầm mắng một tiếng, nhưng cảm thấy Trần Phong chắc chắn đã giấu giếm họ điều gì đó từ lâu.

“Sao rồi?

Lão Trần thật sự đi rồi à?” Bàn Tử không thể tin được hỏi.

Ngô Bát Nhất gật đầu nói: “Lão Trần mang hết đồ đạc đi rồi, chắc là đến Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Thì ra mấy ngày nay Lão Trần cứ hỏi ý kiến tôi là vì vậy.” “Nhưng tại sao?” “Lão Trần sao lại làm vậy?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?” Bàn Tử vào lúc then chốt lại khá thông minh.

“Tôi hiểu rồi, lần trước nghe ngóng từ chỗ giáo sư Diệp, Lăng mộ Tần Thủy Hoàng có thể có Thái Tuế trường sinh, cho nên Lão Trần mới đi.” “Tại sao lại vội vàng như vậy, chắc là cơ thể Lão Trần đã xảy ra vấn đề.” “Lão Trần bị trúng phải thi độc, chắc là cảm thấy sắp biến thành xác chết, chỉ có thể đến Lăng mộ Tần Thủy Hoàng liều một phen, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng.” “Lão Trần đến Lăng mộ Tần Thủy Hoàng rồi, vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Ở nhà chờ sao?” “Không, chúng ta cũng đi, thu dọn đồ đạc, chúng ta xuất phát ngay trong đêm, tối mai chắc là đến nơi.” Ngô Bát Nhất cắn răng nói.

“Được, vậy chúng ta đi tìm Lão Trần.

Tôi đi chuẩn bị đồ.” Bàn Tử đáp một tiếng rồi nói.

Sau đó, hai người bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Nửa giờ sau, hai người họ lên đường dưới màn đêm...

Trần Phong tìm một chỗ nghỉ ngơi, ăn chút lương khô rồi lại bắt đầu tìm lối vào.

Chương 311

Ánh trăng trong trẻo rọi xuống mặt đất, khiến Lăng mộ Tần Thủy Hoàng trông càng thêm thần bí.

Trần Phong ngẩng đầu nhìn lên trời, một lần ngẩng đầu vô tình lại thấy một cảnh tượng khiến người ta phải kinh ngạc.

Chỉ thấy trên trời, bảy ngôi sao Thiên Xu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang nối liền nhau, xa xa tương ứng với Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Bắc Đẩu Thất Tinh được người xưa gọi là Thất Thụy, trong 《Thượng Thư Vĩ》 có ghi chép: "Thất tinh tại nhân vi thất thụy, Bắc Đẩu cư thiên chi trung, đương Côn Luân chi thượng...".

Thất tinh có nghĩa là bảy điềm lành, dưới ánh trăng, cảnh vật xung quanh cũng bắt đầu thay đổi.

Trần Phong nhìn xung quanh, không còn đơn giản như những gì thấy ban ngày.

Từng long mạch hiện ra dưới ánh trăng.

Trần Phong nhìn kỹ, tổng cộng có chín long mạch, đầu của cả chín long mạch đều hướng về vị trí Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, điều kinh ngạc nhất là đầu của mỗi long mạch đều hơi cúi xuống nhìn về phía lăng mộ.

Cửu long phủ thủ, cộng thêm Thất thụy trên trời.

Người xưa đều lấy số chín làm tôn, cách cục như vậy, chôn cất một vị đế vương là quá dư dả.

Trần Phong thấy công trình vĩ đại này trong lòng vô cùng chấn động, nhưng khi anh phân chia cách cục phong thủy lại thất bại, luôn

thiếu mất hai vị trí.

Trần Phong không ngừng phân chia, dùng cả Thường Thổ Biện Mộ và các thủ đoạn có thể dùng được, nhưng cuối cùng đều thất bại.

Dường như bên dưới căn bản không có lăng mộ.

Kết quả như vậy khiến Trần Phong có chút nản lòng, trong lòng cũng thầm lo lắng.

Thời gian của anh không còn nhiều, bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành xác chết.

Bây giờ cơ hội duy nhất có thể ở bên trong, nhưng lại không tìm được lối vào.

Chẳng lẽ trời thật sự muốn tuyệt đường Trần Phong ta sao?

Tử môn tìm không thấy, dùng Phân Kim Định Ngữ cắt xẻ cũng không đủ một Bát quái hoàn chỉnh, như vậy cũng không tìm được vị trí tử môn.

Trong một khoảng thời gian tiếp theo, Trần Phong đi khắp nơi, không ngừng suy đoán.

Cuối cùng không còn cách nào, Trần Phong quyết định hai ngày nữa sẽ tính tiếp.

Anh trở về nơi ở, là do nhân viên cảnh vụ ở đây cung cấp, anh cầm giấy chứng nhận đó ở đây gần như đi lại không bị cản trở.

Chỗ ở cũng là lều tạm, nhưng đối với Trần Phong là đủ rồi.

Một đêm không có gì xảy ra, đêm tàn ngày rạng.

Trời vừa sáng, Trần Phong đã ra ngoài, lại bắt đầu tìm tử môn.

Cả buổi sáng trôi qua, Trần Phong vẫn không tìm được cách vào mộ, đạo động thì tìm được mấy cái, nhưng đều là đào bừa, không có

tác dụng.

Nhưng sau khi nhìn thấy những bức tường đổ nát, Trần Phong cuối cùng cũng biết vì sao không tìm được lối vào.

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng đã bị trộm nhiều lần, môi trường xung quanh lâu như vậy đã sớm thay đổi.

Đó cũng là lý do vì sao mãi không tìm được lối vào.

Nhưng biết được nguyên nhân rồi, vẫn không có cách nào vào được.

Khoan đã!

Nếu không tìm được lối vào, vậy có thể vào từ những nơi khác, có giáp nhân có thể giúp mở đường.

Đúng rồi, lúc đến đây nghe nói có mộ bồi táng.

Phần lớn các mộ bồi táng đều nối liền với mộ chính, chỉ cần tìm được mộ bồi táng là có thể tìm được lối vào.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức có động lực, nhưng những mộ bồi táng này cũng không dễ tìm.

Nhưng Trần Phong lại biết có một ngôi mộ bồi táng ở đâu, là lúc đến đây nghe các nhân viên khảo cổ nói.

Đã quyết định, Trần Phong đi về phía mộ bồi táng.

Ngôi mộ bồi táng đó hiện đang có người làm việc, lúc Trần Phong đến, những người đó nhìn anh, liếc một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục công việc.

Tuy không quen, nhưng cũng biết Trần Phong đã ở đây hai ngày, cũng đã gặp mặt một lần.

Ngôi mộ bồi táng này bên trong chỉ có một số đồ tùy táng, điều

Trần Phong quan tâm là không phát hiện có dấu vết đường hầm nào.

Thấy vậy, Trần Phong rời đi, đợi đến tối khi những người đó nghỉ ngơi, sẽ quay lại tìm đường hầm.

Trời sắp có ráng chiều, những nhân viên khảo cổ đó cũng từ từ trở về.

Đợi thêm một lúc, Trần Phong đeo ba lô lên đường.

Trần Phong quen đường quen lối đến mộ bồi táng, nơi đây đã được giăng dây cảnh giới.

Nhưng Trần Phong nào quản nhiều như vậy, vòng qua dây cảnh giới, Trần Phong cẩn thận đi vào mộ bồi táng.

Ngôi mộ bồi táng này không lớn, rộng khoảng mười mét.

Sau khi xuống, Trần Phong quan sát tình hình xung quanh, mộ bồi táng ở đây đều được xây bằng gạch xanh.

Những ngôi mộ bồi táng như thế này, ở gần đây có rất nhiều, nhiều đến nỗi không ai biết ngôi mộ nào có thể thông đến mộ chính.

Trần Phong dùng ngón tay vê một ít đất, nhưng vì nơi đây bản thân đã nằm trong phạm vi lăng mộ, Thường Thổ Biện Mộ cũng mất tác dụng.

Anh quan sát kỹ một lượt, không phát hiện cơ quan, xem ra chỉ có thể dùng Bàn Sơn Phân Giáp Thuật để mở đường hầm.

Trần Phong lấy giáp nhân từ sau lưng ra đặt trên mặt đất, bắt đầu điều khiển nó, giống như điều khiển con rối, Trần Phong dễ dàng khống chế được.

Anh chọn một vị trí rồi bắt đầu đào xuống lòng đất.

Nghe đồn địa cung của Tần Thủy Hoàng ở vị trí sâu nhất dưới lòng đất, tuy có yếu tố phóng đại, nhưng có thể thấy địa cung ở rất

sâu bên dưới.

Tuy không nhanh bằng tê tê được huấn luyện, nhưng cũng nhanh hơn nhiều so với sức người.

Đào sâu xuống khoảng hơn một mét, vẫn chưa đào được gì, nhưng Trần Phong cũng biết đường hầm này không dễ dàng bị đào ra như vậy.

Có thể ở dưới hơn một mét cũng có thể ở dưới năm mét, cho nên chuyện này phải xem vận may...

Ở một nơi khác!

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử sau một ngày bôn ba cũng đã đến Thiểm Tây, vất vả lắm mới bắt được một chiếc xe chở hai người đến Ly Sơn.

Hai người vừa xuống xe định vào trong thì bị nhân viên bảo vệ ban đêm chặn lại.

"Ai đấy?

Hai người làm gì?" "Xin lỗi đồng chí, chúng tôi là trợ thủ của giáo sư Vương.

Giáo sư Vương bảo chúng tôi mau chóng đến đây, có phát hiện quan trọng.

Đây là giấy chứng nhận của chúng tôi." Ngô Bát Nhất vội vàng lấy giấy chứng nhận của mình và Bàn Tử ra...

May mắn là giấy tờ của giáo sư Vương còn hữu dụng.

Sau khi bị kiểm tra đơn giản, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử được cho vào.

Nhưng, nói đi cũng phải nói lại.

Khi Ngô Bát Nhất và Bàn Tử thật sự vào được Ly Sơn, họ cũng gặp khó khăn.

Phải biết rằng, Ly Sơn quá rộng lớn, toàn bộ Lăng mộ Tần Thủy Hoàng lại được xây tựa vào núi, ngoài lăng mộ thật sự của Tần Thủy Hoàng, e rằng số lượng mộ bồi táng xung quanh cũng không đếm xuể.

Cho nên, khi thật sự đến Ly Sơn, e rằng không có mười ngày nửa tháng cũng đừng mong tìm được vị trí lăng mộ thật sự.

Dấu vết của Trần Phong càng không biết tìm đâu.

Chương 312

Phải làm sao bây giờ?

Một bên nghĩ, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử xa xa nhìn về phía Ly Sơn.

Chỉ thấy, toàn bộ ngọn Ly Sơn nhìn từ xa, gần như là một con ngựa đen nằm trên mặt đất, chẳng trách được gọi là Ly Sơn.

Cũng vào lúc này, Bàn Tử đột nhiên hỏi: "Lão Ngô, không đi nữa à?

Chúng ta chỉ cần tìm được vị trí lăng mộ, chắc là có thể tìm được Lão Trần rồi chứ?" Nhưng, người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề mới xem môn đạo.

Nghe xong lời của Bàn Tử, Ngô Bát Nhất lại lắc đầu nói: "Cậu nói thì đơn giản... nhưng làm thật, nào có dễ dàng như vậy.

Toàn bộ Ly Sơn so với Càn Lăng thời Đường ít nhất cũng lớn hơn gấp mười lần, Lăng mộ Tần Thủy Hoàng lại xây tựa vào núi, mộ bồi táng xung quanh nhiều vô số.

Chúng ta đứng dưới chân núi, cũng không tìm được vị trí lăng mộ." "Đây là Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, là lăng mộ lớn nhất nước ta...

Quốc gia khảo sát bao nhiêu năm cũng không vào được, hai chúng ta nói dễ sao được?" Nghe vậy, Bàn Tử cũng thấy khó.

Sau đó, đột nhiên mở miệng nói: "Vậy chúng ta đến khu du lịch Lăng thành xem sao... biết đâu..." Nhưng, nói được nửa câu, Bàn Tử lại trực tiếp im miệng.

Cậu ta cũng đã phản ứng lại...

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng ở Ly Sơn đâu có đơn giản?

Về phần Lăng thành bên trên, nếu đã được làm thành điểm du lịch, chẳng lẽ phía quốc gia lại không khảo sát?

Nếu Lăng thành thật sự là lối vào lăng mộ, vậy thì quá đơn giản rồi.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lại đột nhiên hỏi: "Vậy... có thể tìm vị trí mộ huyệt từ phong thủy không?" Nghe lời của cậu ta, Ngô Bát Nhất suy nghĩ kỹ vài giây, sau đó cũng lắc đầu nói: "Không rõ ràng lắm...

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng ở Ly Sơn xây tựa vào núi, thời gian và công sức đều rất lớn.

Có thể nói, toàn bộ phạm vi trăm dặm của Ly Sơn đều là lăng mộ, nhưng quan trọng nhất là tìm được lối vào lăng mộ." "Nói trắng ra, ngọn núi này đã bày rõ phong thủy ra cho cậu xem, nhưng cậu lại không vào được lăng mộ.

Năm xưa người của các triều đại cũng tìm kiếm những cách cục phong thủy tương tự, nhưng ngay cả quan đạo của hoàng đế cũng không mở được cửa Lăng thành..." Nói đến đây, Ngô Bát Nhất cũng thở dài một hơi.

Sau đó, lắc đầu nói: "Thôi, đi một bước xem một bước vậy, chúng ta tìm cơ hội trà trộn vào khu du lịch Lăng thành xem sao, nếu có phát hiện, biết đâu có thể tìm được manh mối của Lão Trần." Nghe vậy, Bàn Tử cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Thế là, hai người liền đi về hướng Lăng thành.

Trong lúc hai người họ đến Ly Sơn, bên phía Trần Phong cũng đang khai quật mộ đạo dưới lòng đất một cách có trật tự.

Nhưng, đào xuống gần hai mét, vẫn không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Kỳ lạ thật...

Trần Phong quan sát kỹ một lượt, phát hiện gần đây căn bản không có manh mối nào liên quan đến lăng mộ, ngay cả đất dưới lòng đất cũng không phải là mộ thổ.

Điểm mấu chốt là ở đâu, Trần Phong cũng ngẩng đầu, chuẩn bị tìm kiếm lại ở gần đó.

Vừa đi về phía chân núi Ly Sơn, Trần Phong trong lòng cũng thầm tính toán.

Theo suy đoán, Lăng mộ Tần Thủy Hoàng thực tế có cách cục phong thủy.

Chỉ là, cách cục phong thủy này quá rộng lớn, lại trải qua hàng nghìn năm bị phá hoại vô số lần, cơ bản không nhìn ra được.

Cái gọi là quan đạo, cũng đã bị phá hoại.

Theo anh biết, năm xưa Hạng Vũ và Lưu Bang, vì để gom góp quân lương đều đã đào trộm Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Nhưng, huy động mấy vạn người đào mộ mà cũng không tìm được lối vào, cuối cùng chỉ có thể vét sạch tài vật trên mặt đất của lăng mộ.

Ngoài ra, phong thủy của lăng mộ cũng đã bị phá hoại hết.

Thật đáng ghét...

Khoan đã?

Chính lúc này, Trần Phong đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía đập nước Ngư Trì Thủy cách đó không xa.

Đúng rồi!

Cái gọi là đập nước Ngư Trì Thủy này, thực tế là sông hộ thành

của Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Con sông Ngư Trì Thủy này, trong Thủy Kinh Chú cũng có ghi chép liên quan.

Nguyên văn: "Thủy xuất Ly Sơn đông bắc, bản đạo nguyên bắc lưu, hậu Tần Thủy Hoàng táng vu sơn bắc, thủy khúc hành, đông chú bắc chuyển, thủy hoàng tạo lăng thủ thổ, kỳ địa vu thâm, thủy tích thành trì, vị chi Ngư Trì dã...

Trì thủy tây bắc lưu đồ kinh Thủy Hoàng trủng bắc." Nói cách khác, con sông Ngư Trì Thủy này thực tế là do Tần Thủy Hoàng dẫn nước sông Vị đến, bao quanh Ly Sơn.

Từ đông sang nam, bao quanh toàn bộ Ly Sơn.

Như vậy, Ly Sơn cũng hình thành cách cục phong thủy tựa núi kề sông.

Điều đó không quan trọng, Trần Phong bây giờ nhìn kỹ cũng phát hiện, Ly Sơn này dường như có hình dạng của một cái đầu ngựa.

Về phần Ngư Trì Thủy, nguồn bắt đầu từ hướng đầu ngựa, trông có vẻ là một thế phong thủy không tồi!

Nhìn từ xa, Trần Phong càng phát hiện, Ngư Trì Thủy và Ly Sơn nối liền nhau, dường như tạo thành một long đầu có phong thủy cực tốt!

Sông hộ thành là long mạch... cứ thế suy ra, những nơi kéo dài xuống dưới là vị trí của lăng mộ và mộ bồi táng.

Nếu có thể dựa theo hướng của long mạch, tìm được điểm cuối của long mạch, vậy thì nơi đó rất có khả năng là lối vào của mộ bồi táng!

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức phấn khởi!

Nhìn về phía trước, Trần Phong xa xa thấy Ngư Trì Thủy kéo dài về phía sau, thẳng về phía sau núi Ly Sơn.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không nói hai lời, thẳng tiến về hướng sau núi Ly Sơn.

Chỉ cần tìm được điểm cuối của thủy mạch, nơi đó tám phần là lối vào lăng mộ!

Nghĩ đến đây, Trần Phong vừa đi về phía trước, vừa lấy la bàn từ trong ba lô ra, sau đó điều chỉnh vị trí theo hướng mặt trời.

Dựa trên vạch chia Phân Kim trên đó, Trần Phong chia la bàn thành mười sáu phần bằng nhau.

Đối chiếu với Minh Bát Quái và Ám Bát Môn, phát hiện hướng long đầu của Ly Sơn, thật sự là ở vị Cấn, cũng là vị trí Sinh Môn trong cách cục Bát Quái.

Như vậy, đối chiếu lại, long đầu của Ly Sơn xác thực là điểm khởi đầu của lăng mộ.

Vậy thì cứ thế suy ra, đi dọc theo hướng Ngư Trì Thủy, điểm cuối của thủy mạch thật sự đối chiếu với vị Khôn, tức Tử Môn.

Cái gọi là Tử Môn, chính là vị trí lối vào lăng mộ.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng cẩn thận đi về phía trước.

Vừa đi, anh cũng vừa để ý đến hướng của kim la bàn.

Suốt đường đi, Trần Phong đều đi dọc theo đập nước Ngư Trì Thủy.

Con sông Ngư Trì Thủy này được dẫn từ nhánh sông Vị, giữa đường gần như đều bị người hiện đại tu sửa thành sông hộ thành.

Nhưng, điểm cuối của thủy mạch không thay đổi, men theo sông hộ thành kéo dài đến khu vực đồng bằng gần Lâm Đồng.

Đoạn đường này, thật sự không gần...

Nhưng vì sự biến đổi trên cơ thể, Trần Phong cũng không lãng phí thời gian, men theo Ngư Trì Thủy tiếp tục đi về phía trước.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút...

Chương 313

Trần Phong xuất phát khoảng giữa trưa, đi một mạch như vậy, mất khoảng hơn ba tiếng đồng hồ, mới dần dần đến được điểm cuối của Ngư Trì Thủy.

Trần Phong phóng tầm mắt nhìn ra, chỉ thấy khu vực này là một vùng đồng bằng không lớn.

Ngư Trì Thủy đến đây liền ẩn vào lòng đất, nhìn lên trên là rừng núi Lâm Đồng.

Trần Phong nhìn mặt trời, cảm thấy thời gian cũng không còn sớm, cũng không do dự nữa.

Tiếp theo, anh cầm la bàn cho phẳng, sau đó đối chiếu với phương vị đã tìm được trên đường, đi về phía trước bồn địa.

Vừa đi, Trần Phong cũng vừa tính toán khoảng cách dưới chân.

Cái gọi là "tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan"...

Đoạn khẩu quyết Phân Kim trong Tầm Long Quyết, thực tế là phương pháp dùng quan tỏa của cách cục phong thủy để tính toán vị trí lăng mộ và số bước đi.

Thủ đoạn này Trần Phong đã sớm thành thạo, cho nên liếc mắt là có thể tính ra số bước cụ thể.

Chỉ là, nơi đây có phải là lối vào mộ huyệt hay không, còn phải xem xét.

Đến rồi!

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên dừng bước.

Tiếp đó, anh thu la bàn cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy dưới chân là một mảnh đất bằng phẳng không có gì đặc biệt.

Nhưng, lối vào lăng mộ cụ thể như thế nào, không thể nhìn bề ngoài được.

Thế là, Trần Phong trực tiếp lấy giáp nhân ra, chuẩn bị dùng Bàn Sơn Phân Giáp Thuật để khai quật đạo động.

Vừa nghĩ, Trần Phong vừa điều khiển giáp nhân, bắt đầu khai quật ở đây.

Vừa đào, Trần Phong cũng không nhịn được vê một ít đất, đặt dưới mũi cẩn thận ngửi.

Nhưng đáng tiếc, có lẽ đất ở đây bị nguồn nước thấm lâu ngày, cho nên căn bản không ngửi ra mùi gì.

Nhưng không sao... bởi vì, sau khi Trần Phong đào xuống khoảng một mét, đột nhiên phát hiện dưới mặt đất xuất hiện một trụ đá đường kính một mét.

Nhìn thấy trụ đá này, Trần Phong lập tức sáng mắt lên.

Không vì gì khác!

Bởi vì, đây là một trong những cách bịt lối vào mộ huyệt.

Từ thời Tần, lăng mộ là nơi âm trạch hội tụ của người xưa.

Thời đó, để đảm bảo lăng mộ không bị đào trộm, người ta thường dùng phương pháp này, dùng trụ đá bịt kín lối vào mộ đạo.

Như vậy, với nhân lực thời đó căn bản không thể đào ra được.

Đặt ở hiện tại, phương pháp của quốc gia thường là dùng thiết bị hạng nặng, lấy tảng đá ra hoặc trực tiếp đập nát.

Nhưng, Trần Phong thế đơn lực bạc, lại không có cách nào làm

vậy.

Nhưng không sao, anh có thể dùng Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, từ bên cạnh đào một đường hầm riêng, sau đó nối liền với mộ đạo bên dưới.

Thủ đoạn này, cũng là nguyên nhân khiến bọn trộm mộ không bao giờ tuyệt diệt...

Thời gian trôi qua khoảng nửa giờ, Trần Phong đã đào thông mộ đạo bên cạnh.

Sau đó, anh thu hồi giáp nhân, cẩn thận nhìn vào bên trong.

Vừa nhìn, Trần Phong phát hiện bên dưới quả nhiên là một đường hầm sâu không thấy đáy.

Quan trọng hơn, nơi đây rất gần với Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, tuy không phải Lăng thành ở Ly Sơn, nhưng cũng tám chín phần là mộ bồi táng gần đó.

Loại mộ bồi táng này, đa số đều nối liền với mộ chính.

Khi đó, chỉ cần không có gì bất ngờ, chắc là có thể đào thông mộ đạo ở bên trong, sau đó trực tiếp từ mộ bồi táng tiến vào bên trong Lăng mộ Tần Thủy Hoàng ở Ly Sơn.

Vừa nghĩ, Trần Phong vừa cẩn thận thu dọn đồ đạc, sau đó thầm nhìn mặt trời.

Lúc này, chỉ thấy mặt trời trên đỉnh đầu dần dần nghiêng về phía tây, e rằng sắp tối rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng biết không thể lãng phí thời gian nữa, vội vàng thu dọn đồ đạc, cúi người xuống.

Mộ đạo không rộng lắm, Trần Phong phải co người lại mới vào được.

Thế là, anh vừa bò về phía trước, vừa cẩn thận quan sát xung quanh.

Nhưng, trong hang động quá tối, gần như không nhìn thấy gì.

Nhưng may mắn, Trần Phong đoán mộ đạo chắc sẽ không quá dài, sắp có thể nối liền với đường hầm bên dưới.

Đợi đến khi thật sự tiến vào mộ đạo rộng rãi, lại đốt đuốc là được.

Phịch!

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên cảm thấy người mình lún xuống, lập tức ngã ngồi trên đất.

Nhờ ánh sáng của đèn pin, anh định thần nhìn lại mới phát hiện, bất tri bất giác, anh đã tiến vào mộ đạo.

Phóng tầm mắt nhìn ra, chỉ thấy xung quanh là một đường hầm rộng khoảng ba mét, đỉnh hang cũng cao khoảng hai mét.

Cách cục này, khiến không gian né tránh tăng lên rất nhiều.

Lỡ có gặp phải cơ quan, cũng có thể lập tức phản ứng.

Nhưng, Trần Phong vẫn không thả lỏng cảnh giác, vì anh biết trong loại mộ huyệt này, có thể sẽ ẩn giấu những nguy cơ chí mạng mà mắt thường không nhìn thấy được.

Ví dụ như, không gian kín và khí độc!

Nghĩ vậy, Trần Phong liền cẩn thận lấy cây đuốc từ trong ba lô ra, sau đó đổ đầy nhiên liệu vào, mới dùng diêm đốt lên.

Cùng với việc cây đuốc được đốt lên, ánh lửa màu cam lập tức chiếu sáng xung quanh.

Sau đó, Trần Phong cũng không hành động thiếu suy nghĩ, cẩn

thận quan sát xung quanh.

Đợi xác nhận xung quanh không có cơ quan cạm bẫy, Trần Phong mới dám tiếp tục đi về phía trước.

Vừa đi, bước chân của Trần Phong lần này bất giác cẩn thận hơn.

Dù sao đây cũng là mộ bồi táng của Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, một lăng mộ nghìn năm không có người vào.

Hơn nữa, Lăng mộ Tần Thủy Hoàng từ xưa đến nay trong lịch sử, luôn đi kèm với rất nhiều bí ẩn, khiến người ta không thể không cẩn thận.

Nhưng, tâm thái như vậy, đối với Trần Phong cũng là chuyện tốt.

Bởi vì, sau khi đi về phía trước được năm phút, Trần Phong đột nhiên nhạy bén ngửi thấy trong không khí có một mùi chua thối kỳ lạ.

Mùi gì vậy?

Ngửi thấy mùi lạ, Trần Phong lập tức dừng bước nhíu mày.

Mùi lạ này quá đặc biệt...

Trần Phong cẩn thận nếm thử, phát giác mùi đó dường như là mùi gỉ sắt, bên trong còn mang theo một mùi chua chát của đồng xanh.

Tình hình gì đây?

Trần Phong biết rõ, mùi gỉ sắt không thể tỏa ra nồng nặc như vậy được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong vội vàng nhìn vào cây đuốc trong tay.

Vừa nhìn, Trần Phong lập tức phát hiện ra điều bất thường.

Chương 314

Quả nhiên!

Chỉ thấy, cây đuốc trong tay đang tỏa ra một loại ánh lửa kỳ dị, ngọn lửa vốn màu cam, bất tri bất giác đã biến thành một loại lửa tỏa ra ánh sáng đỏ mờ.

Hơn nữa, trong ngọn lửa còn có tiếng lách tách... có khí độc?

Sau khi nhận ra sự thay đổi của ngọn lửa, Trần Phong phản ứng ngay lập tức, tuyệt đối là do khí độc gây ra.

Thế là, Trần Phong không nói hai lời, vội vàng lấy mặt nạ phòng độc từ trong ba lô ra, sau đó đội lên đầu.

Đợi chuẩn bị xong, Trần Phong mới kiên nhẫn quan sát xung quanh.

Anh thầm suy nghĩ về mùi vừa rồi, mùi đó dường như mang theo một loại mùi kim loại.

Nhưng, nếu là mùi kim loại, vậy tại sao lại hình thành khí độc?

Vừa nghĩ, Trần Phong cảm thấy trước khi nhìn thấy tình hình cụ thể, e rằng không thể nhận ra nguồn gốc của mùi đó.

Thế là, Trần Phong chỉ có thể cứng đầu đi về phía trước.

Nhưng, may mắn đã chuẩn bị trước mặt nạ phòng độc, e rằng khí độc trong mộ huyệt đối với anh không có ảnh hưởng gì.

Nhưng dù vậy, bước chân của Trần Phong vẫn chậm hơn rất nhiều.

Bất tri bất giác, Trần Phong đi một mạch, thời gian trôi qua từng chút một.

Khoảng năm phút sau, Trần Phong tuy đeo mặt nạ không ngửi thấy mùi, nhưng lại thấy sự thay đổi của cây đuốc.

Chỉ thấy, màu sắc của ngọn lửa trở nên đỏ rực, và không ngừng phát ra tiếng lách tách nổ.

Xem ra, khí đó so với năm phút trước càng nồng nặc hơn.

Từ đó có thể suy đoán ra, nguồn gốc của mùi đó ở sâu trong mộ đạo, càng đi về phía trước mùi sẽ càng nồng.

Khoan đã... chính lúc này, Trần Phong đột nhiên liếc thấy bức tường bên trái.

Vừa nhìn, Trần Phong phát hiện bức tường có chút kỳ lạ, dưới ánh sáng chiếu vào dường như đang phản chiếu ánh sáng màu trắng bạc.

Cái gì vậy?

Trần Phong cẩn thận đến gần, dùng đèn pin chiếu vào cẩn thận mới phát hiện, bức tường dường như được phủ một lớp bột mịn màu bạc.

Diện tích rất lớn, hai bên tường dường như đều bị phủ kín.

Hơn nữa, ngay cả dưới chân và trên đỉnh hang, cũng có những hạt bột màu bạc.

Trước đây vì mải nhìn về phía trước, nên không chú ý.

Ngoài ra, lớp bột dường như phủ rất mỏng, cho nên mới không nhìn rõ.

Nhưng, đây là bột gì?

Kỳ lạ ở chỗ, Trần Phong không nhịn được dùng ngón tay quẹt một ít, sau đó đặt trước mắt quan sát kỹ.

Vừa nhìn, Trần Phong lập tức trợn tròn mắt...

Thủy ngân?

Đúng vậy!

Trần Phong nhìn rất rõ, những hạt bột màu bạc này là thủy ngân.

Chỉ là, thủy ngân khác đều là kim loại lỏng, còn thủy ngân này lại bốc hơi khô lại.

Nhưng Trần Phong lại chắc chắn, đây là thủy ngân, vì anh biết thủy ngân cũng có thể bốc hơi.

Chỉ là, thủy ngân muốn bốc hơi, cần rất nhiều thời gian...

Chẳng lẽ, sâu trong mộ đạo có hồ thủy ngân?

Điểm mấu chốt là, Trần Phong cảm thấy thật sự có khả năng này.

Theo anh biết, trong Lăng mộ Tần Thủy Hoàng có biển thủy ngân, mộ bồi táng của Lăng mộ Tần Thủy Hoàng sao lại không thể có hồ thủy ngân chứ?

Nếu thật sự như vậy, vậy thì hồ thủy ngân nghìn năm, trong mộ đạo chắc chắn sẽ bốc hơi một phần.

Sau đó, thủy ngân bốc hơi tạo thành khí, sẽ tràn ngập toàn bộ mộ đạo.

Do thời gian quá lâu, những khí thủy ngân đó cũng sẽ ngưng tụ trên tường, như vậy hình thành nên cảnh tượng này.

Thì ra là vậy... nghĩ đến đây, sau lưng Trần Phong cũng lạnh toát.

Anh biết rõ, thứ chí mạng nhất của thủy ngân không phải gì khác, mà là thủy ngân có độc tính cực mạnh.

Đặc biệt là những thủy ngân này sau khi bốc hơi thành khí, nếu cơ thể người hít phải một lượng lớn, vậy thì trong vòng vài phút có thể

gây tử vong.

Cái gọi là lượng lớn, nhiều nhất cũng chỉ cần vài hạt là có thể gây chết người.

Chẳng trách... nghĩ đến đây, Trần Phong cuối cùng cũng biết, mục đích của biển thủy ngân trong Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Biển thủy ngân đó không phải để ngăn chặn lăng mộ bị mục nát, mà là để khí độc hình thành tràn ngập toàn bộ mộ huyệt.

Khi đó, một khi có người mở mộ huyệt, sẽ bị trúng độc.

Thủ đoạn này, đặt ở quá khứ thật sự là vô giải.

May mắn, thời đại này có mặt nạ phòng độc, nếu không không thể tiến thêm một bước.

Nhưng, dù biết mặt nạ phòng độc có tác dụng, bước chân đi vào trong của Trần Phong vẫn chậm lại.

Dù sao, hiện nay ngay cả khí độc thủy ngân cũng đã xuất hiện, vậy thì trong mộ đạo không chừng sẽ xuất hiện những cơ quan nguy hiểm hơn.

Anh hiện tại dám khẳng định, trong Lăng mộ Tần Thủy Hoàng thật sự chắc chắn cũng sẽ có tình huống này.

Hơn nữa, khí độc do biển thủy ngân tỏa ra, e rằng sẽ tràn ngập toàn bộ mộ huyệt dưới Ly Sơn.

Khi đó, đợi đến khi thật sự tiến vào Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, e rằng phải cẩn thận hơn về phương diện này.

Biết rằng ở đầu mộ đạo đã tràn ngập khí độc do biển thủy ngân tỏa ra, con đường tiếp theo chắc chắn phải cẩn thận hơn.

Trần Phong lại đi chậm lại một chút, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cây đuốc, quan sát sự thay đổi

của nó.

Anh mạo hiểm lớn như vậy là để tìm cách giải quyết vấn đề của cơ thể, chứ không phải đến đây nộp mạng.

Đặc biệt là nơi nguy hiểm như Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, cho nên lần này Trần Phong phải tập trung mười hai phần tinh thần, giảm thiểu rủi ro xuống mức thấp nhất, cố gắng làm cho mọi thứ không có sai sót.

Con đường phía trước đầy những hạt bột màu bạc này, càng đi vào trong, bột càng dày đặc.

Điều này cho thấy anh càng lúc càng gần mộ thất chính.

Đây có lẽ là một tin tốt.

Trần Phong lại đi về phía trước năm phút, vẫn chưa đi đến cuối đường hầm, nhưng trên đường cũng không gặp phải cơ quan nào.

Đúng lúc này, ánh mắt Trần Phong chợt ngưng lại, ở lối đi phía trước có một bóng đen.

Trần Phong từ từ giơ tay lên, giơ cao cây đuốc, như vậy có thể nhìn xa hơn, rõ hơn.

Nhưng có lẽ khoảng cách hơi xa, Trần Phong chăm chú nhìn vào bóng đen đó mà vẫn không nhìn ra được vật gì ở phía trước.

Chương 315

Anh hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi về phía trước.

Phía trước hẳn là cuối đường hầm, điều đó cũng có nghĩa là phía trước sẽ càng nguy hiểm hơn.

Đột nhiên, thân hình đang tiến về phía trước của Trần Phong hơi khựng lại.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện cơ thể Trần Phong cũng hơi nghiêng về bên phải một chút...

Trần Phong vừa đặt chân phải xuống đã biết mình dẫm phải cơ quan.

Bát lộ chuyển kim đăng triêu thiên...

Chỉ thấy Trần Phong nhanh chóng đạp vào bức tường bên phải, thân hình nhanh chóng bay lên cao.

Tứ lộ tà thích xanh mạt lan...

đầu lộ xuất mã nhất điều tiên...

Cơ thể Trần Phong nhanh chóng xoay chuyển, chân trái nhanh chóng đạp vào tường, chân phải gần như đồng thời đạp lên trên, bằng một cách không thể tin được mà bám chặt vào tường.

Một loạt động tác vừa hoàn thành, Trần Phong đã nghe thấy từng trận tiếng vù vù truyền đến, tiếp theo là tiếng lanh canh.

Trần Phong hơi cúi đầu nhìn xuống, lập tức toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy vị trí mà Trần Phong vừa đứng lúc nãy đã cắm đầy mũi tên.

Bây giờ mũi tên vẫn chưa hết, vẫn đang vang lên tiếng lanh canh.

May mà anh phản ứng kịp thời, nếu không sẽ giống như những viên gạch lát nền bên dưới.

Mũi tên kéo dài khoảng một phút, lúc này Trần Phong cũng đã sắp kiệt sức, mắt thấy sắp không trụ nổi nữa.

May mà mũi tên vào lúc này đã dừng lại.

Trần Phong xác định an toàn rồi nhanh chóng xuống, sau khi xuống, Trần Phong trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

Lưng áo đã ướt đẫm.

Động tác vừa rồi trông có vẻ đơn giản, nhưng lại cực kỳ tốn sức, cứ như vậy, Trần Phong đã kiệt sức.

Trần Phong ngồi trên đất nghỉ ngơi một lúc, hồi phục được một chút thể lực, mới nhìn về phía cơ quan đó.

Chỉ thấy trên lối đi phía trước xuất hiện những lỗ hổng, bên trong những lỗ hổng đó là những mũi tên tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Trần Phong liếc nhìn những mũi tên trên đất, lập tức phát hiện trên những mũi tên đó có một vệt màu xanh lam.

Thấy vậy, Trần Phong trong lòng cũng căng thẳng, càng thêm may mắn.

Những mũi tên này đều được tẩm độc dược chí mạng, chạm vào là chết.

Ở thời đại của Tần Thủy Hoàng, cơ quan không tinh xảo như vậy, chỉ có một số nỏ tên và vật nặng ngàn cân.

Không giống như sau thời Đường Tống, cơ quan trong lăng mộ tinh xảo vô cùng, thậm chí còn liên hoàn.

Nhưng điều đó cũng liên quan đến hoàn cảnh thời đó.

Tần Thủy Hoàng trên đường diệt sáu nước, càng không chú trọng phát triển cơ quan, đó cũng là một nguyên nhân.

Nguyên nhân lớn hơn là Mặc gia thời đó cũng mới phát triển không lâu, cơ quan chi thuật cũng không tinh xảo như vậy.

Trần Phong hơi thu hồi suy nghĩ, nghỉ ngơi cũng gần đủ rồi, anh từ từ đứng dậy.

Nhưng lần này tốc độ càng chậm hơn.

Vừa rồi nhìn thấy bóng đen phía trước, nhất thời quên quan sát tình hình xung quanh suýt nữa thì dính bẫy.

Quả nhiên sau khi Trần Phong đi về phía trước thêm một đoạn đường, lại phát hiện một cơ quan trên gạch lát nền.

Viên gạch này hơi lõm xuống, nếu không nhìn kỹ, thật sự không phát hiện ra điều bất thường.

Trần Phong theo phản xạ nhìn lên trên, không ngoài dự đoán, trên tường có một hàng lỗ hổng, bên trong những lỗ hổng đó đều là những mũi tên tẩm độc.

Tình huống này khiến Trần Phong tinh thần phấn chấn, đường hầm này nhất định có thể đến được địa cung và tìm được mộ thất chính.

Trần Phong đi chậm lại, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Đi về phía trước khoảng mười mấy phút, Trần Phong cuối cùng cũng đến chỗ bóng đen, nhìn rõ bộ mặt thật của nó.

Một cánh cửa đá, cửa đá rộng khoảng hai mét, cao bằng đường hầm.

Xem ra cánh cửa đá này phải đẩy thẳng vào trong, trên cửa đá chỉ

có một khe hở thẳng ở giữa, mùi thủy ngân từ trong đó truyền ra.

Ở hai bên cửa đá lần lượt đứng hai tượng binh mã, hai tượng binh mã cao lớn khôi ngô, trên người đeo binh khí, giống như hai vị thần giữ cửa.

Hai tượng binh mã này và những tượng được khai quật bên ngoài không giống nhau lắm, hai tượng này được chế tác quá tinh xảo.

Trần Phong thậm chí còn nghi ngờ hai tượng này không phải được làm từ người thật.

Đây cũng không phải là chuyện không thể.

Năm xưa khi những tượng binh mã đó được khai quật, có người đã đoán rằng chúng được làm từ người thật.

Chỉ là điều này vẫn chưa được xác thực.

Trần Phong cẩn thận quan sát hai tượng binh mã, biết đâu cơ quan mở cửa đá sẽ nằm trên người chúng.

Nhưng sau khi Trần Phong kiểm tra một lượt lại không phát hiện điều gì bất thường.

Dường như hai tượng binh mã này cũng giống như những tượng binh mã bên ngoài, chỉ là hai tượng này trông sống động như thật hơn, cao lớn uy vũ hơn.

Nhưng không biết vì sao, Trần Phong có cảm giác bị hai tượng binh mã này nhìn chằm chằm.

Trần Phong trong lòng rùng mình, hai tượng binh mã này không lẽ còn sống chứ?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền nhanh chóng bén rễ trong đầu Trần Phong.

Anh hơi lắc đầu, tạm gác ý nghĩ này sang một bên, mở cửa đá ra

rồi tính sau.

Không tìm thấy cơ quan, xem ra chỉ có thể dùng sức mạnh để đẩy cánh cửa đá này ra.

Trần Phong dùng hết sức đẩy, cửa đá lại không hề nhúc nhích.

Hết cách, Trần Phong đành thả giáp nhân ra, mỗi người đẩy một bên.

Lực đẩy của hai tay lên cửa đá ngày càng lớn, giáp nhân cũng từ từ đẩy cửa đá.

"Ầm ầm ầm" Cuối cùng, dưới sự nỗ lực của Trần Phong và giáp nhân, cửa đá từ từ bị đẩy ra, tiếng cửa đá ma sát với mặt đất vang lên ầm ầm.

Trong lúc sự chú ý của Trần Phong hoàn toàn tập trung vào cửa đá, anh không hề phát hiện đầu của hai tượng binh mã ở hai bên đã hơi chuyển động...

Cánh cửa đá từ từ được đẩy ra.

Trần Phong thấy vậy cũng vội nép sang một bên.

Không khí bên trong sau cả ngàn năm biến đổi có thể đã biến chất thành khí độc, cộng thêm mùi thủy ngân, dù có đeo mặt nạ phòng độc cũng chưa chắc chống đỡ nổi.

Hơn nữa, bên trong có thể có cơ quan ám khí, không thể không đề phòng.

Trần Phong điều khiển Giáp nhân đứng sang một bên.

Hắn đưa cây đuốc trong tay lại gần giữa cửa, tức thì một tràng âm thanh lách tách vang lên.

Màu sắc của ngọn đuốc cũng dần chuyển từ đỏ rực sang màu xanh lục sẫm.

Trần Phong nhìn vào mà trong lòng kinh hãi, may mà mình không xông vào một cách liều lĩnh, không khí bên trong sau ngàn năm biến chất đã trở nên vô cùng hung hãn.

So với bất kỳ thứ gì từng gặp trước đây đều hung hãn hơn.

Chương 316

Cứ như vậy, hắn lại đợi thêm khoảng hai phút.

Trần Phong thấy màu sắc ngọn đuốc dần trở lại bình thường, bên trong cũng không có tiếng cơ quan nào truyền ra.

Lúc này Trần Phong mới từ từ thu Giáp nhân lại.

Sau đó lấy đèn pin ra chiếu vào trong.

Trần Phong đứng ở cửa quan sát kỹ tình hình bên trong, không hề phát hiện có gì bất thường hay cơ quan.

Thấy vậy Trần Phong mới hơi yên tâm, chậm rãi bước vào trong.

Vào bên trong Trần Phong mới phát hiện không gian ở đây rất lớn.

Hắn cất đèn pin, giơ cao cây đuốc lên trên đỉnh đầu.

Trần Phong chậm rãi nhìn ra bốn phía.

Căn phòng rộng khoảng 5 mét, dài gần 8 mét, bên trong bày đầy đồ bồi táng.

Xung quanh phân bố rất nhiều đồ gốm sứ có màu và một số đồ đồng.

Chỉ là đồ đồng tương đối hiếm thấy, phải biết rằng vào thời đó, đồ đồng chỉ có vương hầu tướng tướng mới có thể sở hữu.

Hiện tại chỉ một ngôi mộ bồi táng của Tần Thủy Hoàng Lăng đã có nhiều đồ đồng như vậy, có thể tưởng tượng ở sâu trong địa cung, bảo vật bên trong chắc chắn vô cùng phong phú.

Thứ thu hút ánh nhìn nhất là một cỗ xe ngựa đặt ở giữa.

Trên xe được trang trí bằng những bức tranh sặc sỡ, vô cùng uy vũ

phi phàm, chỉ tiếc là những bức tranh này cũng sẽ bị phai màu khi không khí lưu thông.

Phía trước cỗ xe ngựa là bốn con chiến mã đang kề vai tiến bước.

Trên xe ngựa đứng hai tượng binh mã dũng.

Bốn phía xe ngựa cũng có không ít tượng binh mã dũng.

Tất cả đều mặc áo giáp, mang binh khí, uy vũ phi thường.

Trần Phong chứng kiến cảnh này, trong lòng chấn động, từ từ tiến về phía trước, vừa đi vừa quan sát kỹ màu sắc của ngọn đuốc, xem xét đại khái tình hình bên trong.

Nhưng hắn không phát hiện điều gì bất thường, ngay cả cơ quan ám khí cũng không thấy, chỉ có ở cuối mộ bồi táng là một cánh cửa đá.

Cánh cửa đá này gần như giống hệt cánh cửa vừa gặp.

Hai bên cửa không có hai tượng binh mã dũng kia nữa.

Trần Phong biết phía sau cánh cửa đá này có thể là lối đi vào địa cung.

Nhìn những món đồ bồi táng này, nếu Bàn Tử ở đây chắc chắn sẽ sướng phát điên.

Nghĩ đến Bàn Tử, Trần Phong bất giác nhớ tới hai người anh em Lão Ngô và Bàn Tử.

Nếu hai người họ ở đây, tiến độ chắc chắn sẽ nhanh hơn một bước.

Nhưng hai người sống chết cũng không chịu vào Tần Thủy Hoàng Lăng.

Thôi vậy.

Trần Phong cũng không để tâm chuyện này.

Dù sao mỗi người đều có lựa chọn khác nhau, đây là lăng mộ của thiên cổ nhất đế.

Phải biết bao nhiêu vương hầu tướng tướng đã cử người đến trộm Tần Thủy Hoàng Lăng, nhưng đều không tìm được lối vào địa cung.

Cuối cùng chỉ có thể dọn sạch những thứ đáng tiền bên trên.

Mà bây giờ tuy đã tìm được lối vào địa cung, nhưng con đường phía trước hung hiểm vô cùng, cũng không chắc chắn rốt cuộc có thể tìm được hay không.

Hoặc là bên trong rốt cuộc có cách giải quyết vấn đề cơ thể của mình không?

Cơ thể của hắn không thể kéo dài thêm nữa, có thể thi biến bất cứ lúc nào.

Chỉ có thể đánh cược một phen, nếu thật sự tìm được cách giải quyết vấn đề cơ thể, vậy thì tốt quá rồi, nếu không tìm được thì đành chấp nhận số phận.

Chỉ có thể trách trời muốn tuyệt đường sống của Trần Phong ta.

Trần Phong từ từ định thần lại, không nghĩ nhiều nữa.

Bây giờ quan trọng nhất là tìm được địa cung.

Trần Phong hít sâu một hơi, đến trước cửa đá, đưa tay định đẩy.

Đúng lúc này, phía sau Trần Phong đột nhiên vang lên từng tràng tiếng bước chân.

Trần Phong trong lòng căng thẳng, vội vàng quay lại nhìn.

“Cộp cộp cộp...” Chuyện... chuyện gì thế này?

Không biết từ lúc nào, hai tượng binh mã dũng bên ngoài cửa đá đã

từ từ đi vào trong.

Nhìn thấy hai tượng binh mã dũng, Trần Phong liền cảm nhận được một luồng sát khí ngùn ngụt truyền đến.

Hai tượng binh mã dũng này thật sự được làm từ người thật, sau đó dùng dược liệu đặc thù chế tác thành Bánh tông cỡ lớn.

Trần Phong thầm kêu không ổn, vội nhìn quanh, may mà những tượng binh mã dũng bên trong không giống hai tượng bên ngoài.

Chỉ là hai tên này cũng đủ mệt rồi.

Chỉ có thể liều một phen.

Bây giờ chỉ còn một con đường duy nhất là xử lý hai tượng binh mã dũng này.

Hắn vội vàng lấy Giáp nhân ra.

Giáp nhân sức mạnh vô cùng, cũng có thể giúp hắn chia sẻ gánh nặng.

Hai tượng binh mã dũng thấy Trần Phong liền tăng tốc lao về phía hắn.

Trần Phong cảm giác mặt đất đang từ từ rung chuyển theo tiếng bước chân của hai tượng binh mã dũng.

Từ đó có thể thấy thực lực của chúng không thể xem thường.

Đúng lúc này, một trong hai tượng binh mã dũng bất ngờ rút thanh bội kiếm bên hông ra, chém thẳng một nhát về phía Trần Phong.

Thấy vậy, Trần Phong càng kinh hãi.

Tượng binh mã dũng này lại lợi hại đến thế, vẫn giữ được ý chí ban đầu, biết sử dụng binh khí.

Hắn là do thuộc hạ của Tần Thủy Hoàng dùng dược liệu đặc thù

chế tác.

Chỉ riêng hai tượng binh mã dũng này cũng đủ cho đám trộm mộ uống một bình rồi.

Cộng thêm trong mộ đạo tràn ngập khí thủy ngân, đây rõ ràng là một tử địa.

Nhưng giờ tên đã lên dây, không thể không bắn.

Hắn vội né sang một bên, lúc này Giáp nhân cũng đã lao lên đối đầu với tượng binh mã dũng còn lại.

Giáp nhân thân hình tương đối nhỏ, nhưng sức mạnh vô cùng, né tránh cũng thuận tiện, nhất thời đấu với tượng binh mã dũng bất phân thắng bại.

Quan trọng nhất là bên này, chỉ có nhanh chóng giải quyết tên binh mã dũng này, sau đó mới có thể qua giúp.

Chỉ là nói thì dễ.

Nhân lúc Trần Phong né tránh, tượng binh mã dũng lại vung kiếm chém xuống, lưỡi kiếm tỏa ra hàn quang lạnh lẽo.

Chương 317

.....

Trần Phong vừa né sang một bên, ánh mắt liền liếc thấy một tia sáng bạc ở phía trên bên phải.

Ngay lập tức, hắn bước chân trái ra, chân phải hơi dùng sức, cả người Trần Phong nghiêng sang một bên.

Lưỡi kiếm sượt qua người hắn.

Nhân lúc đối phương chưa kịp thu vũ khí, Trần Phong dồn sức vào hai chân, đột nhiên tung một cước lên đỉnh đầu, đá ngang về phía tượng binh mã dũng.

Cú đá này Trần Phong đã dùng hết sức lực, nhưng vẫn chưa xong.

Chân Trần Phong đá thẳng vào cổ tượng binh mã dũng, sau đó theo một tiếng trầm đục, Trần Phong lại xoay người một vòng.

Chân còn lại theo một hướng kỳ dị, liên tiếp đá thẳng vào vị trí vừa trúng đòn.

Thập Nhất Lộ Phong Hà Bãi Diệp Thối! ...

Chỉ thấy tượng binh mã dũng dưới sức mạnh khổng lồ từ đôi chân của Trần Phong bị đá bay ngang ra ngoài.

Nhưng Trần Phong thấy cảnh này sắc mặt lại không hề thay đổi, hắn biết đòn tấn công vừa rồi không gây ra tổn thương lớn cho đối phương.

Lúc đá trúng cổ tượng binh mã dũng, cổ của đối phương lại cứng như được đúc bằng sắt, vô cùng rắn chắc.

Quả nhiên, dưới ánh mắt của Trần Phong, tượng binh mã dũng

nhanh chóng đứng dậy.

Nó nhìn Trần Phong rồi điên cuồng lao tới, vung kiếm chém xuống.

Trần Phong trong lòng chùng xuống.

Tên binh mã dũng này khó đối phó hơn bao giờ hết.

Hắn vừa phải điều khiển Giáp nhân đối phó với tên còn lại, vừa phải tự mình đối phó một tên, lại phải phân tâm điều khiển Giáp nhân.

Nhưng sự đã đến nước này, chỉ có thể liều một phen.

Hắn và đám binh mã dũng, chỉ có một bên được sống.

Trần Phong hơi né sang một bên, đột nhiên nhìn thấy thanh bội kiếm mà các tượng binh mã dũng khác đang đeo.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Trần Phong.

Hắn liền lao về phía những tượng binh mã dũng đó.

Trần Phong đến trước một tượng binh mã dũng, đưa tay nắm lấy chuôi kiếm, sau đó dùng sức rút ra.

Thanh kiếm cầm trên tay khá nặng, những thanh kiếm này đã trải qua bao năm tháng, sớm đã rỉ sét không chịu nổi.

Nhưng vẫn có thể dùng được.

Thanh bội kiếm này và thanh kiếm trong tay tượng binh mã dũng kia có cùng chất liệu.

Như vậy hắn cũng có thêm chút tự tin.

Lúc này, tượng binh mã dũng đã lao tới.

Trần Phong vung kiếm nghênh chiến.

Tuy kiếm pháp của hắn không ra sao, nhưng chưa ăn thịt heo, chẳng lẽ chưa thấy heo chạy sao?

Hơi né một cái, Trần Phong vung kiếm chém vào người tượng binh mã dũng.

Lưỡi kiếm và thân thể tượng binh mã dũng va chạm tóe lửa.

Một lực phản chấn truyền từ thân đối phương khiến hắn suýt không cầm chắc chuôi kiếm, cứng quá rồi, quả thật không cho người ta đường sống mà!

Nhưng may là tuy tốc độ của tượng binh mã dũng nhanh, nhưng hành động có phần chậm chạp, cũng cho Trần Phong một tia hy vọng.

Chỉ cần nắm bắt cơ hội, có thể xử lý được đối phương.

Trần Phong né sang một bên, tượng binh mã dũng một kiếm từ trên trời chém xuống, tức thì chém đứt đôi một con chiến mã phía trước cỗ xe ngựa.

Thấy vậy, Trần Phong cũng nảy ra một kế.

Hắn vội lao về phía Giáp nhân, đồng thời điều khiển Giáp nhân dẫn tên binh mã dũng của nó qua đây.

Do Giáp nhân do Trần Phong điều khiển nên sử dụng vô cùng thuận tay, tâm tùy ý động.

Giáp nhân nhanh chóng dẫn tên binh mã dũng bên kia qua, Trần Phong cũng dẫn tên binh mã dũng bên này tới.

Lúc này, Trần Phong và Giáp nhân đã hội hợp, hai người đứng ở giữa, phía trước và sau mỗi người đều có một tượng binh mã dũng.

Tức thì, hai tượng binh mã dũng nhìn thấy hai người liền lao tới.

Thấy cảnh này, Trần Phong trong lòng cũng vô cùng lo lắng, nhưng càng lúc này càng phải giữ bình tĩnh.

Ngay khi đòn tấn công của hai tượng binh mã dũng phía trước và sau sắp tới, hắn và Giáp nhân lập tức lộn một vòng sang bên cạnh.

Cú này đã được Trần Phong tính toán kỹ lưỡng, chỉ có như vậy mới có thể đạt được mục đích khi hai tượng binh mã dũng không kịp phản ứng.

Quả nhiên, tên binh mã dũng cầm kiếm vung kiếm xuống, lúc này Trần Phong lại né sang một bên, tên binh mã dũng còn lại cũng lao tới, tức thì một kiếm chém trúng đầu tên binh mã dũng kia.

Tiếp đó, Trần Phong thấy một cái đầu lâu lăn xuống.

Nhưng tên binh mã dũng đó không vì thế mà kết thúc, vẫn đứng thẳng tắp.

Mẹ kiếp...

Ngay sau đó, hai tượng binh mã dũng mang theo từng trận tiếng gầm gừ lao về phía Trần Phong.

Thấy cảnh này, Trần Phong trong lòng cũng kinh hãi.

Đối phương thật sự quá mạnh.

Nếu chỉ có một tên binh mã dũng, hắn và Giáp nhân hợp tác với nhau, có lẽ có thể giải quyết được.

Nhưng hai tên thì có chút phiền phức.

Chạy trước đã!

Trần Phong điều khiển Giáp nhân lập tức chạy ra ngoài mộ bồi táng.

Hai tượng binh mã dũng kia cũng đuổi sát phía sau, tốc độ của đối phương cũng rất nhanh.

Cứ như vậy, Trần Phong chạy thẳng về phía trước khoảng một phút.

Đúng lúc này, Trần Phong thấy phía trước có một cơ quan nỏ tiễn.

Cơ quan này chưa bị kích hoạt, chỉ là lúc đó bị phát hiện.

Vậy bây giờ chẳng phải là có thể dùng được sao?

Nghĩ vậy, hắn cũng vui mừng trong lòng.

Nhưng trong đó có rủi ro.

Nhưng để đánh bại hai tên binh mã dũng này, cũng đáng.

Hắn đến trước cơ quan, hít sâu một hơi, lặng lẽ chờ đợi hai tượng binh mã dũng đến.

Rất nhanh, từ trong lối đi truyền đến từng trận tiếng bước chân.

Đến rồi!

Chẳng mấy chốc, bóng dáng của hai tượng binh mã dũng dần dần hiện ra, lao về phía Trần Phong.

Chương 318

Nhìn hai tượng binh mã dũng lao tới, Trần Phong trong lòng cũng từ từ bình tĩnh lại.

Ngay khi hai tượng binh mã dũng vừa bước vào phạm vi tấn công của nỏ tiễn, Trần Phong dùng chân phải hơi dồn sức đạp lên cơ quan.

Ngay sau đó, Trần Phong lại dựa theo kinh nghiệm lần trước, dùng Thập Nhị Lộ Đạn Thối để cơ thể dán chặt vào tường phía trên.

Kế tiếp là một tràng tiếng "đinh đinh đang đang".

Âm thanh kéo dài một phút, cũng giống như lần trước.

Một phút cũng là giới hạn mà Trần Phong có thể duy trì.

Đợi tiếng tên dừng lại, Trần Phong mới tung người nhảy xuống.

Hắn vội nhìn về phía hai tượng binh mã dũng.

Chỉ thấy hai tượng binh mã dũng đã bước vào phạm vi nỏ tiễn, dưới sự tấn công của nỏ tiễn, chúng bị bắn chi chít lỗ thủng, nằm trên đất không thể động đậy.

Thấy vậy, hắn cũng trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

Vừa rồi chiến đấu lâu như vậy, sau đó lại chống đỡ trên đó khoảng một phút, cơ thể sớm đã đến giới hạn. .....

Cuối cùng cũng giải quyết được hai thứ phiền phức.

Trần Phong trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này hắn cũng điều khiển Giáp nhân quay lại, vừa rồi lúc chạy vào đây, hắn đã trực tiếp điều khiển Giáp nhân chạy ra khỏi phạm vi tấn công của nỏ tiễn.

Tuy trên người Giáp nhân có áo giáp sắt, nhưng cũng không chịu nổi sự tấn công của những mũi tên này.

Nếu thu lại, chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho hắn.

Không chừng sẽ vì thế mà rơi xuống giữa chừng.

Phải biết Giáp nhân tuy nhỏ con nhưng lại rất nặng.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, thể lực cũng hồi phục gần như hoàn toàn.

Chủ nhân liền đứng dậy, tiếp tục đi về phía trước, đến trước hai tượng binh mã dũng để xem xét.

Hai tượng binh mã dũng quả nhiên được làm từ người thật.

Sau khi được chế tác bằng dược liệu đặc thù, máu bên trong đều đã biến thành màu đen.

Chỉ không biết dùng dược liệu gì mà thân thể của tượng binh mã dũng lại cứng như thép.

Liệu có liên quan đến thứ mình đang tìm không.

Sau khi quan sát kỹ một lượt không phát hiện tình huống khác, hắn mang theo Giáp nhân một lần nữa tiến vào mộ bồi táng.

Những món đồ bồi táng bên trong sau trận chiến vừa rồi đã bị phá hủy không ít.

Nhưng phần còn lại cũng đủ nhiều.

Chỉ là chuyến đi này của hắn không phải vì đồ bồi táng.

Nếu lần này có thể thành công tìm được Thái Tuế trong truyền thuyết, giải quyết được vấn đề của cơ thể.

Sau này có thể gọi Lão Ngô và Bàn Tử vào mang những thứ này đi.

Những thứ này đều là đồ thời Tần, mỗi món đều là vô giá.

Ở đây có nhiều đồ đồng như vậy, chỉ cần mang ra ngoài, cả nhóm có thể sống sung túc cả đời.

Trần Phong khẽ lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Mọi thứ đều phải dựa trên cơ sở thành công tìm được Thái Tuế.

Nhưng bây giờ đừng nói là Thái Tuế, ngay cả địa cung còn chưa tìm thấy.

Bên trong nguy hiểm trùng trùng, vừa rồi hai tượng binh mã dũng đã khó đối phó như vậy.

Có thể tưởng tượng bên trong địa cung nguy hiểm đến mức nào.

Trần Phong châm đuốc, chậm rãi đến trước cánh cửa đá ở cuối mộ bồi táng.

Cánh cửa đá này hẳn là giống với cánh cửa lúc nãy, chỉ có thể từ ngoài đẩy vào, trên đó cũng không có cơ quan.

Hắn thả Giáp nhân ra, điều khiển nó đứng ở một bên cửa đá, hắn cũng đứng ở một bên.

Hai tay từ từ dùng sức, cánh cửa đá liền phát ra tiếng "ầm ầm".

Lộ ra lối đi tối om phía sau.

Sau khi kiểm tra một lượt không có nguy hiểm, hắn liền mang theo Giáp nhân chậm rãi bước vào lối đi.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử vẫn đang tìm kiếm lối vào mộ.

"Lão Ngô, tìm được chưa?

Lão Trần bây giờ chắc đã vào địa cung rồi.

Vẫn chưa tìm được sao?" Bàn Tử có chút sốt ruột nói.

“Địa thế ở đây quá phức tạp, thủy mạch tuy có, nhưng sau bao biến thiên, lại thêm sự đào trộm và phá hoại của các đế vương, giờ đây đã biến dạng hoàn toàn.

Dựa vào nó rất khó tìm được lối vào ngôi mộ bồi táng đó.” Ngô Bát Nhất nhìn ngọn núi xa xa, chậm rãi nói.

“Vậy bây giờ làm sao?

Không thể để Lão Trần một mình vào đó chứ?

Aiya, Lão Ngô cũng thật là, tại sao cứ phải một mình đi vào chứ?

Chỉ cần ông nói ra, tôi nhất định sẽ đi cùng mà.

Tôi đâu phải là loại người tham sống sợ chết?” “Được rồi, đừng phàn nàn nữa, tìm được lối vào trước đã, lúc đó chúng ta mới có thể tìm được Lão Trần.” Ngô Bát Nhất thản nhiên nói.

“Vậy bây giờ phong thủy tìm không được lối vào, vậy chúng ta vào bằng cách nào?

Đừng nói với tôi, đến lúc đó hai chúng ta ngay cả vào mộ cũng không được, nói gì đến tìm Lão Trần.” Bàn Tử mở miệng nói.

“Chúng ta đến chỗ mấy vị giáo sư khảo cổ trước đi.

Tôi có giấy tờ mà giáo sư Vương trước đây đưa cho, chúng ta có thể vào được.

Xem có thể moi được chút thông tin hữu ích nào từ miệng họ không.” “Bây giờ tìm không được lối vào mộ, chỉ có thể đi nghe ngóng tin tức các nơi trước.” Ngô Bát Nhất nói, đây cũng là cách duy nhất hiện tại.

Bàn Tử gật gật đầu.

Tiếp đó hai người đi đến chỗ của các giáo sư khảo cổ.

Có giấy tờ mà giáo sư Vương đưa, các giáo sư đó cũng biết hai người là người của Lão Vương nên cũng không làm khó, và cho phép họ đứng xem bên cạnh.

Người dẫn đầu là giáo sư Lâm.

Bên cạnh là một đám giáo sư và một số trợ lý.

Hiện tại họ đang khai quật một ngôi mộ bồi táng.

Ngôi mộ bồi táng này là ngôi mộ ở bề mặt nhất, xung quanh Ly Sơn có rất nhiều ngôi mộ bồi táng như vậy.

Ngô Bát Nhất quan sát ở đó, không phát hiện điều gì bất thường, lối đi lại càng không cần nói đến.

Chương 319

Những ngôi mộ bồi táng này tuy có phạm vi rộng lớn, nhưng không có nghĩa là mỗi ngôi mộ bồi táng đều có thể thông với mộ chính.

Ngô Bát Nhất đứng bên cạnh nghe các giáo sư nói chuyện một lúc, nhưng cũng không tìm thấy manh mối nào.

Bàn Tử ở bên cạnh lại rất thân thiện, nói chuyện rôm rả với các trợ lý, cố gắng moi được chút manh mối hữu ích từ miệng họ.

Nhưng các trợ lý tuy thông tin cũng có thể linh hoạt, nhưng đối với những chuyện cơ mật như vậy, khả năng biết được không lớn.

"Đồng chí Tiểu Ngô.

Lần trước giáo sư Lão Vương sao không để hai cậu thanh niên các cậu đến." Giáo sư Lâm đột nhiên quay sang nói với Ngô Bát Nhất.

"À, là thế này giáo sư Lâm.

Giáo sư Vương giao cho chúng tôi lần trước có một chút việc chưa xử lý xong, sau đó liền để chúng tôi đến đây học hỏi trước, khi đã hiểu rõ mọi việc thì cũng tiện hơn." Ngô Bát Nhất chậm rãi nói.

"Ai, cái Lão Vương này, như vậy đi, lần trước cậu ấy nói với tôi là bắt đầu khảo sát từ con thủy mạch ở Tần Thủy Hoàng Lăng.

Ban đầu tôi không đồng ý, nhưng gần đây nghĩ lại thấy có thể thử một lần." "Chỉ là bây giờ cậu ấy không có ở đây, chỉ có thể đợi cậu ấy trở lại, được rồi, hai đồng chí trẻ cũng học hỏi nhiều vào, đến lúc đó phải nắm bắt cơ hội." Giáo sư Lâm nói với giọng điệu sâu sắc.

Có câu, người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Ngô Bát Nhất nghe đối phương nói đến chuyện thủy mạch, tức thì hiểu ra.

Sắc mặt biến đổi liên tục, đột nhiên gọi Bàn Tử.

“Bàn Tử, chúng ta đi, tôi có cách rồi.” Nói rồi đi về phía xa.

Bàn Tử thấy vậy cũng ngơ ngác, vội vàng đi theo.

“Lão Ngô, Lão Ngô, không phải ông phát hiện ra manh mối gì rồi chứ, tìm được lối vào mộ rồi à.” Bàn Tử đuổi kịp Ngô Bát Nhất, vội vàng nói.

“Chắc là vậy, đến nơi rồi sẽ biết.” Ngô Bát Nhất không quay đầu lại nói. .....

“Lão Ngô, ông nói đi chứ, cứ thần thần bí bí thế này tôi sắp sốt ruột chết rồi.

Có phải ông đã tìm được cách vào mộ không?” Bàn Tử theo sát bước chân của Ngô Bát Nhất, vừa đi vừa lo lắng hỏi.

Ngô Bát Nhất gật đầu nói: “Tôi có một cách, vừa rồi nghe được từ giáo sư Lâm, trước đây tôi đã bỏ qua vấn đề này, tôi nhìn thấy con sông dài kia.

Đó chính là thủy mạch ở đây.” “Thủy mạch cũng có thể gọi là long mạch.

Chỉ cần chúng ta đi theo dòng sông, không chừng có thể tìm được lối vào mộ.

Có lẽ Lão Trần trước đây cũng vào bằng cách này, biết đâu chúng ta còn có thể thấy được đạo động.” Bàn Tử nghe vậy cũng sốt ruột, vội nói: “Vậy còn chờ gì nữa?

Chúng ta đi nhanh lên.” Chẳng mấy chốc hai người đã đến bờ sông.

Lúc này Ngô Bát Nhất cũng lấy la bàn từ trong ba lô ra.

Cái gọi là minh bát quái ám bát môn, mọi thứ đều có quy luật của nó.

Mộ táng thời cổ đại đều được bố trí theo cách này.

Tuy đã bị phá hoại đến mức không còn ra hình dạng gì, nhưng có thể dựa vào đó để tìm ra một số mối liên hệ.

Quả nhiên, đối chiếu như vậy thật sự đã giúp Ngô Bát Nhất tìm ra một số mối liên hệ.

Thấy vậy, Ngô Bát Nhất trong lòng vui mừng, vội quay đầu nói với Bàn Tử.

“Đi, Bàn Tử mau theo kịp, ở cuối dòng sông, chúng ta hẳn là có thể tìm được lối vào mộ.” “He he, Lão Ngô có khác, được, chúng ta đi nhanh lên.” “Lão Trần, chúng tôi đến đây.” ...

Cứ như vậy, Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi theo vạch chia của la bàn, đi ngược dòng sông.

Họ đã đi theo vạch chia của la bàn hơn ba tiếng đồng hồ, nhưng vẫn chưa thấy cuối dòng sông.

Thấy cảnh này, Bàn Tử có chút nản lòng.

“Lão Ngô, còn bao xa nữa?

Chân tôi sắp phế rồi.

Con sông này cũng dài quá đi.

Tần Thủy Hoàng dùng nó làm hào bao quanh thành sao?

Cũng khoa trương quá rồi.” “Được rồi, Bàn Tử, kiên trì đi, sắp đến rồi.” Ngô Bát Nhất nhìn xa xa, sau đó nói với Bàn Tử.

Quả nhiên, sau khi Vương Bàn Tử và Ngô Bát Nhất tiếp tục đi về

phía trước một đoạn nữa, dòng sông chìm vào lòng đất, hiện ra trước mặt họ là một vùng đồng bằng.

Thấy vậy, hai người nhìn nhau, đều thấy được vẻ vui mừng trong mắt đối phương.

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi.

Nơi này có lẽ là lối vào mộ.

Lúc này hai người cũng tràn đầy năng lượng, vội vàng đến cuối dòng sông.

"Lão Ngô, bây giờ làm sao?

Chúng ta đã tìm thấy cuối dòng sông rồi, vậy tiếp theo thì sao?" Ngô Bát Nhất không để ý đến lời của Bàn Tử.

Trong lòng bất giác nghĩ nếu mình là Lão Trần, bây giờ mình sẽ làm gì?

Thủ đoạn của Lão Trần cao minh hơn mình nhiều, bây giờ chắc chắn đã vào trong rồi.

Nghĩ vậy, anh bắt đầu sử dụng kỹ năng Phân Kim Định Huyệt, cố gắng tìm kiếm lối vào mộ.

"Lão Ngô, mau xem này, đây là cái gì?" Ngay khi Ngô Bát Nhất chuẩn bị tìm lối vào mộ, bên phía Vương Bàn Tử đột nhiên vang lên tiếng kinh hô.

Ngô Bát Nhất vội vàng chạy qua xem.

Hóa ra là một cái động, phía trên bị một cột đá chặn lại, nhưng bên cạnh lại bị đào ra một cái lỗ.

Ngô Bát Nhất là Mạc Kim Hiệu úy, tự nhiên biết điều này có ý nghĩa gì, rõ ràng là một đạo động.

“Lão Ngô, đây không phải là một đạo động sao?

Có phải là do Lão Trần đào không, ông cũng biết con Giáp nhân đó lợi hại lắm.” Bàn Tử nói bên cạnh.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Ngô Bát Nhất cũng gật đầu đồng ý, thật sự có khả năng đây là đạo động do Lão Trần đào.

Điều này không phải là không thể, nhìn lớp đất của đạo động này, rõ ràng là mới được đào gần đây.

Sau đó căn cứ vào thời gian của Lão Trần, tám chín phần là do Lão Trần đào.

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất cũng vui mừng trong lòng.

Sau đó vội vàng nói với Bàn Tử.

“Bàn Tử, nhanh lên, chúng ta kiểm tra đồ đạc, không có vấn đề gì thì chúng ta xuống.” “Được thôi, đồ đạc đã chuẩn bị xong từ sớm, có thể xuống bất cứ lúc nào.” Nói xong, hai người nhìn nhau, gật đầu với nhau.

Ngô Bát Nhất đi đầu vào đạo động, sau khi xuống, Ngô Bát Nhất lấy đuốc từ trong ba lô ra châm lửa, tức thì lối đi bên dưới được chiếu sáng.

Đây là một đường hầm, rộng khoảng ba mét, cao cũng khoảng hai mét.

“Bàn Tử cẩn thận một chút, phía trước có thể có cơ quan gì đó.” Ngô Bát Nhất quay đầu dặn dò Bàn Tử một tiếng rồi chậm rãi đi về phía trước.

Ngô Bát Nhất giơ cao ngọn đuốc lên trên đầu, cố gắng để tầm nhìn của mình xa hơn một chút.

Sau khi hai người đi về phía trước một đoạn, đột nhiên phát hiện

phía trước có một mùi chua thối kỳ lạ.

Ngửi thấy mùi này, Ngô Bát Nhất vội quay đầu nhìn ngọn đuốc, quả nhiên màu sắc của ngọn đuốc đã thay đổi.

“Bàn Tử, mau lấy mặt nạ phòng độc ra.” Bàn Tử vội vàng lấy mặt nạ phòng độc trong ba lô ra.

Chương 320

Sau khi đeo xong, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Lão Ngô, phía trước sao mùi nặng thế.” Bàn Tử quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất hỏi.

Nhưng lúc này, Ngô Bát Nhất lại nhìn ra xung quanh.

Lúc này Ngô Bát Nhất mới phát hiện, không biết từ lúc nào mà màu sắc của những bức tường xung quanh đã dần thay đổi.

Trên đó phủ một lớp bột màu trắng bạc.

Không lẽ là thủy ngân?

Điều này thật sự có khả năng.

Nhưng Lão Trần có thể đang ở phía trước, hai người cũng không quản được nhiều như vậy.

Họ chậm bước đi về phía trước.

Đi về phía trước một đoạn, Ngô Bát Nhất đột nhiên thấy trên gạch lát phía trước có rất nhiều mũi tên, cắm thẳng xuống đất, bao phủ cả một khu vực.

“Lão Ngô, có phải trước đây Lão Trần đã kích hoạt nó không?” “Chắc là vậy, chúng ta cẩn thận một chút.

Phía trước có thể có cơ quan khác.” Nói xong, hai người liền tiếp tục đi về phía trước.

Tiếp đó, hai người thấy hai tượng binh mã dũng bị mũi tên bắn nát.

“Kia không phải là Bánh tông chứ?

Cái máu đen kia.” Bàn Tử nhìn hai tượng binh mã dũng nói.

“Cái này có thể là dùng người sống để chế tác binh mã dũng, thủ pháp quả thực độc ác.

Nhưng có thể trong đó đã thêm vào một số dược liệu đặc thù, cho nên mới có thể thi biến.” “Trước đây, Lão Trần hẳn đã trải qua một trận kịch chiến với hai tượng binh mã dũng này.

Sau đó lợi dụng cơ quan mới tiêu diệt được chúng.” Ngô Bát Nhất nhìn cảnh này, tuy biết con đường phía trước sẽ càng khó khăn hơn, nhưng cũng càng chắc chắn rằng Lão Trần đang ở phía trước.

Vì tìm kiếm người anh em của mình, những điều này đều không đáng kể. .....

Ngay khi hai người sắp tiến vào mộ bồi táng.

Lúc này, Trần Phong sau khi xác định bên trong lối đi không có nguy hiểm.

Dứt khoát bước vào lối đi tối om.

Sau khi vào lối đi, Trần Phong mới phát hiện lối đi này dốc xuống.

Lối đi này đi thẳng đến địa cung, tương truyền năm đó Tần Thủy Hoàng khi xây dựng địa cung đã đào thẳng đến nơi sâu nhất của lòng đất.

Lúc này, lối đi dốc xuống, điều này cho thấy đi theo lối đi này nhất định có thể đến được địa cung.

Hắn từ từ giơ cao ngọn đuốc lên trên đầu, cố gắng để mình nhìn xa hơn một chút, nhìn kỹ hơn một chút.

Càng đến gần địa cung, càng phải giữ cảnh giác.

Lúc này, mùi chua thối của thủy ngân càng lúc càng nồng.

Dù đeo mặt nạ phòng độc, Trần Phong vẫn có thể cảm nhận được.

Trần Phong chậm rãi đi xuống theo lối đi khoảng 10 phút.

Trong lúc đó, hắn vừa quan sát xem xung quanh lối đi có cơ quan ám khí không, vừa quan sát sự thay đổi màu sắc của ngọn đuốc.

May mắn là ở đây không phát hiện cơ quan ám khí.

Nhưng dù vậy, Trần Phong cũng không dám lơ là.

Cứ như vậy, hắn tiếp tục đi về phía trước khoảng một giờ.

Trần Phong đột nhiên nghe thấy phía trước mơ hồ có tiếng nước chảy.

Nghe kỹ lại, hắn lại một lần nữa nghe thấy tiếng nước chảy phía trước.

Cuối cùng, hắn xác định phía trước hắn là một con sông ngầm.

Con sông mà trước đây hắn tìm lối vào mộ không phải cũng chìm vào lòng đất sao.

Hắn là con sông phía trước.

Nghĩ đến đây, Trần Phong không khỏi bước nhanh hơn vài phần.

Chỉ cần tìm thấy dòng chảy ngầm dưới lòng đất, điều đó có nghĩa là địa cung ở phía trước không xa.

Đi về phía trước một đoạn, Trần Phong phát hiện lối đi dốc dần trở nên bằng phẳng, cuối cùng lối đi dốc hoàn toàn biến thành đường bằng.

Lúc này, tiếng nước chảy phía trước dần dần rõ ràng.

Đi dọc theo lối đi một đoạn, quang cảnh đột nhiên rộng mở.

Xuất hiện trước mặt Trần Phong không còn là lối đi do con người xây dựng, mà giống như một hang động ngầm hình thành tự nhiên.

Trần Phong quan sát, không phát hiện dấu vết đào đục nhân tạo, cộng thêm những tảng đá kỳ lạ xung quanh, hẳn là do tự nhiên hình thành.

Một con sông chảy xuyên qua giữa, tiếng nước chảy vừa rồi chính là tiếng nước sông chảy xiết xối vào hai bờ.

Phía đối diện bờ sông, có thể mơ hồ thấy một lối đi, muốn đến địa cung, chắc chắn phải băng qua con sông này để đến lối đi đối diện.

Con sông này chỉ dựa vào sức người thường không thể qua được, ngay cả vận động viên nhảy xa giỏi nhất cũng không thể nhảy qua.

Bề mặt dòng nước trông có vẻ yên bình, nhưng Trần Phong biết rằng dưới mặt nước tưởng chừng yên bình đó ẩn giấu sát cơ to lớn.

Nếu người thường liều lĩnh xuống nước, chắc chắn sẽ bị dòng nước cuốn đi.

Dưới đáy nước không biết còn ẩn giấu thứ gì.

Dù sao thì thủ đoạn của người ngàn năm trước, không ai dám chắc.

Trần Phong quan sát kỹ một lúc cũng không có ý tưởng gì.

Hắn không phát hiện ra con đường nào khác, ngay cả cầu cũng không thấy.

Cũng có thể trước đây có cầu hoặc đường, nhưng sau khi lăng mộ được xây xong thì đã bị phá hủy.

Đột nhiên, Trần Phong thấy dưới nước có một số cột đá, những cột đá này ẩn dưới mặt nước.

Mơ hồ tạo thành một đường thẳng, đây không phải là một con đường ẩn giấu sao?

Thấy vậy, Trần Phong trong lòng vui mừng, như vậy là có cách

đến được lối đi đối diện rồi.

Tuy dưới nước có thể ẩn giấu nguy hiểm khác, nhưng bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy.

Rủi ro và cơ hội luôn song hành, có những việc chỉ có thử mới biết được.

Lành dữ, thử một lần là biết, cộng thêm tình trạng cơ thể của Trần Phong hiện tại, không cho phép hắn suy nghĩ nhiều như vậy.

Một chữ, làm.

Lúc này, Vương Bàn Tử và Ngô Bát Nhất sau khi quan sát xong hai tượng binh mã dũng trong lối đi.

Liền tiếp tục đi về phía trước, nhanh chóng thấy được sự tồn tại của cánh cửa đá.

"Lão Ngô, nhìn kìa, ở đó có một cánh cửa đá, bên trong có thể có không ít đồ tốt đấy." Vương Bàn Tử nhìn cánh cửa đá, kích động nói.

"Được rồi, chúng ta vào xem là biết, nhưng phải cẩn thận một chút." Ngô Bát Nhất gật đầu nói.

Rõ ràng, hai tượng binh mã dũng vừa rồi có thể đã chạy ra từ bên trong.

Chương 321

Như vậy, bên trong có thể sẽ có nguy hiểm khác.

Cánh cửa đã bị mở ra, tuy có thể là do Lão Trần mở, nhưng cũng không thể đảm bảo cơ quan bên trong sẽ không khởi động lại.

Nghĩ đến đây, anh không khỏi dặn dò Vương Bàn Tử đi chậm lại.

Không thể không cẩn thận.

Anh và Vương Bàn Tử đến đây để tìm người, đừng để đến lúc người chưa tìm thấy, lại còn dính cả mình vào.

"Lão Ngô, Lão Trần đều đã vào dò đường rồi, ông sợ gì chứ?

Có cơ quan cũng đã bị Lão Trần phá hủy rồi." Vương Bàn Tử thấy thái độ cẩn thận của Ngô Bát Nhất, không khỏi trêu chọc.

Ngô Bát Nhất không để ý đến lời của Vương Bàn Tử, chậm bước đi vào trong cửa đá.

Thấy hành động của Ngô Bát Nhất, Vương Bàn Tử không khỏi bĩu môi.

Nhưng Vương Bàn Tử cũng không khỏi đi chậm lại.

Ngô Bát Nhất cầm đuốc tiến vào trong cửa đá, thấy những tượng binh mã dũng khác không khỏi kinh ngạc.

Những tượng binh mã dũng này sẽ không giống như những tượng bên ngoài chứ, đều bị làm thành Bánh tông hết rồi sao.

Vương Bàn Tử thì không nghĩ nhiều như vậy, ánh mắt đầu tiên của hắn là nhìn vào những đồ đồng bên cạnh cỗ xe ngựa.

"Lão Ngô, đây đều là bảo bối đấy, chuyến này không uổng công rồi.

Những bảo bối này đáng giá không ít tiền đâu, lúc đó mang về cho Đại Kim Nha chắc chắn có thể đổi được không ít đô la Mỹ!" Vương Bàn Tử nhìn những thứ này không khỏi cảm thán.

"Thôi đi, thu tâm lại đi, chuyến này không tìm được Lão Trần cũng là công cốc.

Chúng ta bây giờ cũng không tiện mang nhiều đồ, những thứ này cứ để đây đi, đợi chúng ta tìm được Lão Trần rồi, lúc đi qua đây sẽ mang ra ngoài." Ngô Bát Nhất nhìn những bảo bối này tuy cũng có chút động lòng, nhưng nghĩ đến mục đích của chuyến đi này, liền dập tắt ý nghĩ đó.

Nếu không tìm được Lão Trần, tìm được bao nhiêu bảo bối cũng vô nghĩa.

"Được rồi, được rồi, thật đáng tiếc cho những bảo bối của tôi.

Nhưng Lão Trần hẳn là ở phía trước rồi chứ, đợi chúng ta tìm thấy rồi quay lại sao?" Vương Bàn Tử hiểu ra, hỏi.

"Ừm, đây không phải là vấn đề, nhưng hiện tại chúng ta đừng nghĩ nhiều, cứ tìm được Lão Trần trước rồi nói sau.

Đừng quên, nếu chúng ta tìm được Lão Trần mà không giải quyết được tình trạng cơ thể của cậu ấy, cậu ấy cũng không trụ được bao lâu đâu." "Nếu đã vậy, vậy chúng ta đi thôi, không chừng Lão Trần đang ở phía trước đợi chúng ta đấy." .....

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử sau khi tiến vào mộ bồi táng đã quan sát kỹ lưỡng.

Sau khi không phát hiện cơ quan ám khí, hai người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Bát Nhất quan tâm nhiều hơn đến những tượng binh mã dũng đó, liên tưởng đến thi thể của hai tượng binh mã dũng mà họ phát hiện

trong lối đi.

Nhìn những tượng binh mã dũng này không khỏi cảnh giác ba phần.

Nhưng sau khi xác định những tượng binh mã dũng này không hề thi biến, anh cũng yên tâm.

May mà những tượng binh mã dũng này không giống như những tượng bên ngoài.

Nếu thật sự như vậy, anh và Vương Bàn Tử thật sự là có cánh cũng khó thoát.

Ngô Bát Nhất nhìn những dấu vết chiến đấu ở đây, cũng như con chiến mã bị chém làm đôi, không khỏi liên tưởng đây hẳn là dấu vết trận chiến trước đó giữa Lão Trần và hai tượng binh mã dũng kia.

Nghĩ đến đây, trong lòng anh không khỏi lo lắng thêm vài phần.

Lão Trần bây giờ rốt cuộc ra sao rồi?

Trên đường đi có bị thương không?

Bây giờ đã tìm được thứ cần tìm chưa?

"Lão Ngô, nhanh lên, ở đây có một cánh cửa đá, phía sau có lối đi." Đúng lúc này, giọng của Vương Bàn Tử đột nhiên vang lên.

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng lập tức chạy qua.

Quả nhiên, phía trước Vương Bàn Tử có một cánh cửa đá, chỉ là cánh cửa đó đã bị mở ra.

"Đi thôi, chúng ta vào trong, chúng ta đi cả đoạn đường đều không gặp nguy hiểm, hẳn là đều nhờ Lão Trần." Nói xong, Ngô Bát Nhất đi đầu vào lối đi.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác.

Trần Phong cũng dứt khoát bước lên con đường đá ẩn dưới nước.

Lúc này Trần Phong cũng thả Giáp nhân ra, điều khiến Trần Phong kinh ngạc là Giáp nhân được chế tạo thô sơ lại có khả năng chống nước.

Đây mới là lần chế tạo đầu tiên, đợi sau này chế tác tinh xảo, rồi nâng cấp dược liệu, đến lúc đó Giáp nhân chắc chắn sẽ còn đáng sợ hơn.

Trần Phong điều khiển Giáp nhân đi trên hai cột đá phía trước.

Hắn chỉ theo sau Giáp nhân, cẩn thận đi về phía trước.

Thỉnh thoảng lại quan sát động tĩnh trên mặt nước.

Nhưng Trần Phong không hề biết rằng, ngay khoảnh khắc hắn bước lên cột đá.

Dưới đáy sông, một vật thể khổng lồ lặng lẽ mở mắt, từ từ di chuyển về phía Trần Phong.

Lúc này Trần Phong đang đi về phía lối đi phía trước.

Khi Trần Phong đi đến giữa chừng, đột nhiên trong lòng nảy sinh cảnh giác.

Cảm giác cảnh giác này vô cùng nhạy bén, thường có thể cứu Trần Phong khỏi nước sôi lửa bỏng.

Bây giờ cảm giác cảnh giác này đột nhiên xuất hiện, chắc chắn có chuyện không hay sắp xảy ra.

Cảm giác cảnh giác này vô cùng nhạy bén, thường có thể cứu Trần Phong khỏi nước sôi lửa bỏng.

Bây giờ cảm giác cảnh giác này đột nhiên xuất hiện, chắc chắn có chuyện không hay sắp xảy ra.

Nghĩ đến đây, Trần Phong không khỏi bước nhanh hơn.

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm mặt nước.

Con dao găm trong tay cũng được cầm ngược lại, để có thể tung ra một đòn chí mạng cho kẻ địch bất cứ lúc nào.

Vừa rồi Trần Phong có một khoảnh khắc cảm giác như bị một con mãnh thú theo dõi, dường như là từ dưới nước.

Trần Phong không khỏi nghĩ đến con kỳ nhông khổng lồ thời tiền sử mà mình từng gặp, lẽ nào ở đây cũng có loại sinh vật này, hoặc là một số loài động vật thời tiền sử khác.

Cũng có khả năng, những thứ từ hàng ngàn năm trước vẫn còn tồn tại.

Không giống như bây giờ đều đã tuyệt chủng, trong lăng mộ không có người quấy rầy, chỉ cần môi trường sống thích hợp là có thể tồn tại đến bây giờ.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng thấp thỏm trong lòng, quả nhiên nhanh chóng thấy mặt nước bắt đầu có động tĩnh.

Nhìn những gợn sóng trên mặt nước, có thể là một vật thể khổng lồ.

Trần Phong toàn thân căng cứng, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Gợn sóng trên mặt nước ngày càng gần, Trần Phong cũng không muốn đào thoát, nhưng đã ở giữa sông, căn bản không thể chạy thoát khỏi con quái vật khổng lồ này, đến lúc đó chưa đến bờ đã bị đuổi kịp.

Thay vì vậy, không bằng chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến cam go.

Lúc này, hắn có thể thấy rõ dưới nước có một bóng đen đang từ từ tiến lại gần.

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên thấy bóng đen dưới nước đột nhiên tăng tốc lao lên.

Con quái vật khổng lồ đó nhanh chóng lao ra khỏi mặt nước, há to miệng lao về phía Trần Phong.

Nhìn cái miệng to như chậu máu lao tới, hắn lập tức né sang cột đá bên cạnh.

Chương 322

Con quái vật khổng lồ đó vồ hụt, lập tức điều chỉnh cơ thể, nhìn chằm chằm Trần Phong.

Lúc này Trần Phong cũng đã nhìn rõ bộ dạng của con quái vật khổng lồ này.

Hóa ra là một con lươn bùn lớn, chỉ là con lươn bùn này lớn đến mức hơi quá đáng.

Cái miệng của con lươn bùn này một lần gần như có thể nuốt chửng một người đàn ông trung niên.

Đây là lần đầu tiên Trần Phong nhìn thấy một con lươn bùn lớn như vậy.

Hẳn là con lươn bùn đã tồn tại trong con sông này hàng trăm, thậm chí hàng ngàn năm.

Lúc này Trần Phong đã bị con lươn bùn theo dõi chặt chẽ.

Vị trí hắn đang đứng vô cùng hạn hẹp, phải chiến đấu với một con quái vật khổng lồ như vậy trong một không gian hạn hẹp như vậy chắc chắn là khó càng thêm khó.

Chỉ cần một chút sơ sẩy là có thể bị con quái vật này nuốt chửng.

Lúc này Trần Phong cũng đưa cho Giáp nhân một con dao găm, con lươn bùn này chắc chắn da dày thịt béo, quyền cước thông thường đối với nó căn bản không có tác dụng.

Bây giờ chỉ có thể dựa vào vũ khí sắc bén để gây ra một chút tổn thương cho con lươn bùn, hy vọng lúc đó con lươn bùn có thể biết khó mà lui.

Nhưng Trần Phong rõ ràng đã nghĩ quá nhiều, để con lươn bùn biết khó mà lui, có thể tưởng tượng được khó đến mức nào.

Con lươn bùn ở đây bao nhiêu năm, thân thể mới to lớn đến như vậy, thức ăn ở đây chắc chắn đã bị nó ăn sạch từ lâu.

Bây giờ nhìn thấy mục tiêu lớn như Trần Phong, chắc chắn cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Đúng lúc này, con lươn bùn đó lại tăng tốc lao về phía Trần Phong.

Trần Phong né sang một bên, đồng thời động tác trên tay cũng không hề chậm, nhanh chóng để lại vài vết cắt trên cơ thể to lớn của con lươn bùn.

Chỉ là đối với một con quái vật khổng lồ như vậy, vài nhát này căn bản chỉ như gãi ngứa, chỉ để lại vài vết xước trên cơ thể con lươn bùn.

Thậm chí còn không thấy máu, Trần Phong thấy vậy cũng vô cùng kinh ngạc.

Con lươn bùn này đã tiến hóa đến mức độ này.

Xem ra dao găm đối với con lươn bùn căn bản không có tác dụng.

Ngay khi Trần Phong đang thất thần, con lươn bùn đó lại lao tới, nhất thời không kịp né tránh, trực tiếp bị con lươn bùn kéo xuống nước, may mắn là không bị nó cắn trúng.

Nếu không, lần này chắc đã thành bữa ăn cho con lươn bùn rồi.

Nhưng ở dưới nước, tình cảnh của hắn càng thêm khó khăn, bởi vì dưới nước căn bản là sân nhà của đối phương.

Phải chiến thắng trên sân nhà của đối phương, so với lúc ở trên cột đá lại khó hơn vài phần.

Hoảng hốt rơi xuống nước, Trần Phong không khỏi vùng vẫy vài

cái.

Ngay khi hắn đang vùng vẫy, con lươn bùn đó lại lao về phía Trần Phong, Trần Phong thấy vậy lập tức dùng chân phải đạp mạnh vào cột đá phía sau, nhờ đó mà cơ thể nhanh chóng trồi lên.

Dù vậy, chân trái vẫn bị con lươn bùn cắn trúng. .....

Chân trái của Trần Phong bị con lươn bùn lớn cắn phải, nhưng may mắn là con lươn bùn lớn chỉ cắn nhẹ bằng răng.

Liền lập tức nhả ra, chỉ là một vết cắn nhẹ.

Chân trái của Trần Phong cũng truyền đến cơn đau thấu tim, nhân lúc con lươn bùn lớn quay đầu, Trần Phong lập tức leo lên cột đá.

Sau khi leo lên cột đá, hắn hít sâu một hơi, ngay cả vết thương cũng không kịp kiểm tra, mắt cứ nhìn chằm chằm mặt nước.

Tình hình hiện tại không cho phép có thời gian dư thừa để kiểm tra vết thương.

Con lươn bùn lớn có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Nhưng từ cảm giác truyền đến từ chân, hắn có thể đoán được vết thương nghiêm trọng đến mức nào.

Nếu lúc này Trần Phong cúi đầu nhìn chân trái của mình, sẽ phát hiện ra, chân trái của hắn đang dần dần lành lại.

Vết thương nhanh chóng không còn chảy máu, và cảm giác đau cũng đang dần giảm đi.

Nhưng cảm giác đau ở chân trái ngày càng yếu đi, điều này Trần Phong đã nhận ra.

Nguyên nhân của sự thay đổi này Trần Phong cũng có phần hiểu được, hẳn là do thể chất thay đổi sau khi bị gieo thi chủng.

Sự thay đổi này càng rõ ràng, càng chứng tỏ hắn sắp thi biến.

Nghĩ đến đây, Trần Phong không khỏi thở gấp, phải nhanh chóng xử lý con lươn bùn lớn này.

Thời gian của hắn ngày càng ngắn, căn bản không thể dây dưa với con lươn bùn lớn này.

Xem ra hành động tiếp theo phải nhanh hơn một chút, không chừng chỉ kém một chút thời gian đó.

Ngay khi Trần Phong hơi thất thần, con lươn bùn lớn đột nhiên từ dưới nước lao lên, há to miệng lao về phía Trần Phong.

Trần Phong trong lòng kinh hãi, vội vàng dùng chân phải đạp mạnh lên cột đá, tốc độ của Trần Phong đột nhiên tăng lên để né tránh.

Lúc này, Giáp nhân ở bên cạnh dưới sự điều khiển của Trần Phong cầm dao găm nhanh chóng đâm mạnh vào cơ thể con lươn bùn lớn.

Sức lực của Giáp nhân vốn đã vô cùng lớn, một nhát dao này trực tiếp xuyên thấu da thịt của con lươn bùn lớn.

Máu tươi tức thì loang ra, nhuộm đỏ cả vùng nước xung quanh.

Con lươn bùn lớn bị thương dưới một chiêu, vì đau đớn, cái đầu to lớn nhanh chóng quật sang một bên.

Dưới sự chứng kiến của Trần Phong, Giáp nhân bị con lươn bùn lớn quật văng ra giữa sông.

Thấy Giáp nhân rơi xuống giữa sông, Trần Phong cũng thầm lo lắng.

Hắn chỉ có một Giáp nhân này, xem ra lối đi phía sau cũng sẽ càng nguy hiểm hơn, cần có Giáp nhân giúp đỡ.

Nếu bị gãy ở đây, chẳng phải là thiệt lớn sao, một trợ lực lớn.

Lúc này Trần Phong cũng vội vàng điều khiển Giáp nhân bơi vào bờ, tuy khả năng không lớn, nhưng phải thử một lần.

Nhưng ngay khi Trần Phong đang điều khiển Giáp nhân không ngừng bơi vào bờ, con lươn bùn đó đột nhiên từ dưới lao lên, há miệng nuốt chửng Giáp nhân.

Thấy cảnh này, Trần Phong trong lòng thầm nghĩ Giáp nhân của mình, cứ thế mà toi rồi.

Mẹ kiếp, con lươn bùn lớn này cũng không xem xem có nuốt được không.

Nhưng nhanh chóng, Trần Phong phát hiện mối liên hệ của mình với Giáp nhân vẫn còn, cảm nhận được điều này, Trần Phong lập tức phấn chấn tinh thần.

Hẳn là do thể tích của Giáp nhân nhỏ, con lươn bùn lớn đó trực tiếp nuốt chửng một cách qua loa, nuốt luôn cả Giáp nhân.

Hắn vẫn có thể điều khiển Giáp nhân.

Đột nhiên, Trần Phong có một ý tưởng, vừa rồi ở bên ngoài không thể làm tổn thương con lươn bùn lớn chút nào.

Vậy bây giờ ở bên trong thì sao?

Không lẽ bên trong cũng cứng như bên ngoài sao.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức điều khiển Giáp nhân bắt đầu hành động trong bụng con lươn bùn tiền sử.

Tay của Giáp nhân cầm một con dao găm, điều này lại thuận tiện.

Vị trí của Giáp nhân hẳn là trong dạ dày của con lươn bùn lớn, Giáp nhân cầm dao găm đâm mạnh một nhát vào dạ dày của con lươn bùn lớn.

Tức thì, Trần Phong thấy mặt sông yên tĩnh bắt đầu gợn sóng,

bóng dáng của con lươn bùn lớn cũng theo đó hiện lên.

Nó không ngừng lăn lộn trên mặt sông.

Rõ ràng, nhát dao vừa rồi của Giáp nhân đã có tác dụng.

Chương 323

Cơ thể bên trong bị thương, con lươn bùn lớn lại không làm gì được, chỉ có thể không ngừng lăn lộn trên mặt sông.

Trần Phong thấy vậy cũng nhân cơ hội chạy qua các cột đá đến trước lối đi.

Lúc này hắn cũng nhìn chằm chằm mặt sông, có thể xử lý được con lươn bùn lớn hay không đều phụ thuộc vào Giáp nhân.

Hắn tiếp tục điều khiển Giáp nhân không ngừng vung dao găm trong cơ thể con lươn bùn lớn.

Con lươn bùn lớn cũng không ngừng lăn lộn trên mặt sông.

Mặt sông yên tĩnh lúc này đã bị phá vỡ.

Đúng lúc này, con lươn bùn lớn đột nhiên lặn xuống nước biến mất.

Trần Phong thấy vậy cũng thắc mắc, chuyện gì vậy?

Con lươn bùn lớn đâu rồi?

Nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được mối liên hệ yếu ớt giữa mình và Giáp nhân.

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên nghe thấy một tiếng trầm đục, ngay sau đó cảm giác hang động dưới lòng đất đang hơi rung chuyển.
...

Trần Phong đột nhiên hiểu ra, vội vàng điều khiển Giáp nhân tăng tốc thêm vài phần.

Tiếng trầm đục từ dưới nước không ngừng truyền ra, sau mỗi lần tiếng vang, Trần Phong đều cảm giác mặt đất hơi rung chuyển.

Cứ như vậy khoảng 5 phút, con lươn bùn lớn cuối cùng cũng xuất hiện trở lại trên mặt nước.

Chỉ là lúc này con lươn bùn lớn không còn sức để giãy giụa, lặng lẽ nổi trên mặt nước.

Ở vị trí bụng của nó càng có nhiều vết thương, máu tươi không ngừng chảy ra, nhanh chóng nhuộm đỏ cả vùng nước gần đó.

Trần Phong nhìn vết thương này, từ từ gật đầu, suy đoán vừa rồi của hắn hẳn là không sai, tiếng vang và tiếng rung động vừa rồi hẳn là do con lươn bùn lớn để giảm bớt đau đớn, không ngừng dùng cơ thể va vào những tảng đá hai bên.

Nhưng làm như vậy, chỉ càng đẩy nhanh bước chân đến cái chết, nếu có trách, chỉ có thể trách con lươn bùn lớn đã nuốt chửng Giáp nhân.

Mới cho hắn và Giáp nhân cơ hội.

Súc sinh cuối cùng vẫn là súc sinh, cho dù sống lâu đến đâu, lớn đến đâu cũng vậy.

Nhìn con lươn bùn lớn hấp hối nằm trên mặt sông, Trần Phong cũng vô cùng phấn khích.

Hắn vội vàng để Giáp nhân đào một cái lỗ lớn từ trong dạ dày con lươn bùn chui ra.

Nhưng đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên thấy ở bụng con lươn bùn lớn có một thứ gì đó lấp lánh.

Vảy lươn?

Lươn bùn sao lại có vảy?

Nhìn miếng vảy này, Trần Phong rơi vào trầm tư, đột nhiên.

Trong kiến thức mà hệ thống đưa cho, quả thực có một ghi chép

như vậy, lươn bùn trăm năm sinh vảy.

Về tác dụng của miếng vảy này, trong kiến thức mà hệ thống đưa cho lại không có ghi chép.

Nhưng Trần Phong đột nhiên có một cảm giác, hắn cần thứ này. .....

Nhìn miếng vảy đó, Trần Phong cắn răng.

Hắn điều khiển Giáp nhân trực tiếp chém con lươn bùn lớn làm đôi, sau đó mang theo nửa có vảy lươn bơi về phía bờ.

Chỉ là bề ngoài của con lươn bùn cứng vô cùng, Giáp nhân dùng dao găm cũng phải mất một lúc mới có thể chém con lươn bùn lớn làm đôi.

Trần Phong cũng không phải không để Giáp nhân gỡ miếng vảy lươn xuống, nhưng Trần Phong không chắc chắn xung quanh miếng vảy lươn đó có gì không.

Cho nên hắn liền tự mình ra tay, tiện thể xem xung quanh miếng vảy lươn có thứ gì khác không.

Nhưng may là Giáp nhân không phải hoàn toàn làm bằng thép, chỉ là bề ngoài được phủ một lớp giáp sắt màu bạc.

Nếu không, Giáp nhân xuống nước sẽ trực tiếp chìm xuống đáy, nói gì đến bơi.

Bây giờ lại phải mang theo nửa con lươn bùn lớn này, như vậy càng thêm khó khăn.

Cho nên tốc độ bơi của Giáp nhân vô cùng chậm.

Nhưng cũng không có cách nào, Trần Phong hiện tại cũng không dám liều lĩnh xuống nước.

Không chừng dưới nước còn có đồng loại của con lươn bùn lớn.

Cho nên để an toàn, Trần Phong chọn cách đứng trên bờ lặng lẽ chờ đợi.

Đợi khoảng 10 phút, Giáp nhân mới mang theo con lươn bùn lớn đến bờ.

Nửa còn lại của con lươn bùn lớn cứ thế lặng lẽ nổi bên bờ, con lươn bùn lớn sau khi chết há to miệng, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm về phía trước.

Trần Phong trước tiên bế Giáp nhân lên, sau đó mới quan sát kỹ miếng vảy lươn lớn.

Miếng vảy đó màu trắng bạc, to bằng một bàn tay.

Thấy vậy, Trần Phong không khỏi nghĩ đến rồng có vảy ngược, a, cái này không phải cũng là vảy ngược của con lươn bùn lớn chứ.

Trần Phong cầm dao găm định gỡ miếng vảy lươn xuống.

Nhưng đúng lúc này, con lươn bùn vốn nằm im bất động bên bờ sông, đột nhiên há to miệng lao về phía Trần Phong.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, ai cũng không ngờ con lươn bùn lớn đã chết lại có thể giãy chết phản công.

Lẽ nào trước đó nó vẫn đang giả chết, để xử lý luôn cả mình.

Mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt, Trần Phong căn bản không có thời gian né tránh.

Nhưng, kinh nghiệm nhiều năm đã cứu hắn một mạng.

Trần Phong trực tiếp dùng hai tay cầm dao găm chống chặt vào hàm trên của con lươn bùn lớn, hai chân Trần Phong thì đạp chặt vào mép miệng của nó.

Tuy không bị con lươn bùn lớn cắn trúng, nhưng hiện tại nguy cơ vẫn chưa được giải trừ.

Lực cắn của con lươn bùn lớn vô cùng lớn, lại là cú phản công lúc lâm chung, sức mạnh có thể biết.

Trần Phong cứ thế chống đỡ, có lẽ có thể chống đến khi con lươn bùn lớn kiệt sức mà chết.

Con lươn bùn lớn này vốn dĩ là cú phản công lúc lâm chung, căn bản không thể chống đỡ được bao lâu, cũng cho Trần Phong một tia cơ hội.

Đương nhiên, nếu Trần Phong không chống đỡ được, vậy lại là một kết cục khác.

Lúc này Trần Phong vội vàng điều khiển Giáp nhân bên cạnh không ngừng gây sát thương cho con lươn bùn lớn.

Nhưng con lươn bùn lớn đối với tất cả đều thờ ơ, biết mình chắc chắn sẽ chết sao, đối với tất cả đều không phản kháng, chỉ không ngừng tăng thêm sức lực, để cắn chết người trong miệng.

Trần Phong thấy sát thương của Giáp nhân không có tác dụng, trong lòng cũng thầm lo lắng.

Bây giờ chỉ có thể cầu mong con lươn bùn lớn có thể chết nhanh hơn một chút.

Nhưng theo sức lực của con lươn bùn lớn ngày càng tăng, hai tay của Trần Phong dần dần cong lại, và hai tay cũng vì chống chặt vào hàm trên mà bị răng của con lươn bùn đâm xuyên.

Không chỉ hai tay, mà cả hai chân cũng vậy, tuy thể chất của hắn bị thương một chút, không vấn đề gì, nhanh chóng có thể lành lại.

Nhưng bây giờ quan trọng nhất là thoát khỏi cái miệng to như chậu máu này.

Lúc này Trần Phong dần dần bắt đầu có chút kiệt sức, nhưng nỗi

sợ hãi cái chết vẫn khiến hắn chống đỡ.

Điều khiến Trần Phong có chút tuyệt vọng là, sức lực của con lươn bùn lớn này vẫn không ngừng tăng lên.

Chương 324

Lẽ nào trời muốn tuyệt đường sống của Trần Phong ta?

Trần Phong không cam tâm, hắn còn cả một tương lai tươi sáng đang chờ, ở nhà còn có hai người anh em đang đợi hắn trở về.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng súng đột nhiên vang lên.

"Đoàng" một tiếng.

Tiếp đó, Trần Phong cảm giác sức lực của con lươn bùn lớn bắt đầu dần dần giảm đi.

Có hy vọng, Ngay khi Trần Phong đang đoán xem ai đã cứu mình, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên.

"Lão Trần." Vương Bàn Tử!

Nghe thấy giọng nói đó, Trần Phong cũng vui mừng trong lòng, hai tay đột nhiên có sức lực, từ từ chống miệng con lươn bùn lớn ra.

Lúc này, con lươn bùn lớn đã hoàn toàn mất đi sinh khí, sau khi Trần Phong không còn cảm nhận được lực cắn của con lươn bùn lớn nữa, liền buông tay, vội vàng lùi lại.

Trần Phong lúc này trực tiếp ngồi phịch xuống đất thở hổn hển, cảm giác sống sót thật tốt.

"Lão Trần, ông không sao chứ?" Lúc này lại có một giọng nói quen thuộc vang lên.

Trần Phong vội vàng nhìn theo tiếng nói.

Chỉ thấy Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người đang đi trên các cột đá, hướng về phía này.

Trần Phong thấy vậy, phấn khích vẫy tay với họ, tuy không biết

họ vào đây bằng cách nào, nhưng tất cả đều không còn quan trọng nữa.

“Ha ha ha, Lão Trần chưa chết chứ!” Vương Bàn Tử lúc này cầm một khẩu súng đi tới, đấm vào vai Trần Phong cười nói.

“Thế nào?

Bàn gia đây đến kịp lúc chứ, nếu không ông đã bị con quái vật này ăn thịt rồi.” “Lão Trần, ông sao rồi?

Không sao chứ?” Ngô Bát Nhất ở bên cạnh nhìn Trần Phong quan tâm hỏi.

Trần Phong lắc đầu, đợi sau khi thở dốc một chút.

“Sao các ông lại đến đây?” “Còn mặt mũi hỏi chúng tôi sao, ông cũng quá không có nghĩa khí rồi.

Bỏ lại chúng tôi mà chạy, chúng tôi là loại người tham sống sợ chết sao?” Nghe Trần Phong hỏi, Vương Bàn Tử lập tức kích động nói.

May mà hắn và Ngô Bát Nhất hai người đã đến kịp, nếu không, lần này Trần Phong thật sự phải bỏ mạng ở đây.

“Vương Bàn Tử nói đúng, lần này cậu thật sự quá đáng.

Cứ thế bỏ đi một mình thì tiêu sái thật, nhưng khổ cho chúng tôi, cậu có biết lúc chúng tôi tìm cậu đã lo lắng đến mức nào không?” Ngô Bát Nhất lúc này cũng sắc mặt nghiêm túc nói.

“Cái này... tôi...” Trần Phong nhất thời cũng không biết nói sao cho phải, lần này quả thực mình làm không đúng, bỏ lại họ mà chạy.

Tuy là vì sự an toàn của họ, nhưng đối mặt với sự chất vấn, hắn cũng không còn lời nào để nói.

Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong im lặng, không khỏi nghĩ đến tình

trạng cơ thể của Trần Phong, trong lòng cũng mềm nhũn.

"Cơ thể sao rồi?

Cảm thấy có thể chống đỡ được bao lâu?" Trần Phong nghe Ngô Bát Nhất hỏi, khẽ lắc đầu.

Hắn biết Ngô Bát Nhất đang hỏi gì.

Nhưng hắn cũng không có câu trả lời. .....

Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong lắc đầu, không khỏi nhíu mày.

"Tình hình cơ thể ông không rõ sao?" Đối mặt với câu hỏi của Ngô Bát Nhất, Trần Phong gật đầu nói.

"Tôi không chắc, nhưng bây giờ tôi biết đã đến giai đoạn cuối cùng rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể..." Ngô Bát Nhất nghe xong gật đầu, hiểu được điều Trần Phong không nói hết.

So ra cũng hiểu vì sao Trần Phong lại bỏ họ lại mà đi một mình.

Nghĩ đến tình trạng của Trần Phong, anh không khỏi thở dài một hơi.

Đồng thời cũng không khỏi lo lắng cho hành động lần này.

Xem cuối cùng mấy người có tìm được Thái Tuế trong truyền thuyết hay không, dù tìm được cũng chưa chắc có tác dụng như lời đồn.

Nhưng bây giờ mọi hy vọng của Trần Phong đều đặt cả vào nó.

Nhất là nếu thứ đó không thể cứu vãn được tình trạng của Trần Phong, thì hậu quả chỉ có thể...

Ngô Bát Nhất càng nghĩ, tâm trạng càng nặng nề.

Trần Phong thấy bộ dạng trầm tư của Ngô Bát Nhất, biết anh đang nghĩ gì, bèn vỗ vai anh nói.

“Đừng nghĩ nhiều quá, cứ cố hết sức là được.

Nếu tìm được thì đương nhiên là chuyện tốt.

Nếu không tìm được thì cũng chỉ có thể là do số trời thôi.” “Mệnh trời đã vậy, chẳng có gì phải oán trách.” “Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa.

Hai ông vào đây bằng cách nào vậy?” Vừa nghe Trần Phong hỏi vậy, Vương Bàn Tử liền phấn chấn hẳn lên.

“Lần này may nhờ có Lão Ngô, tôi mới vào được.

Hai chúng tôi lượn lờ bên ngoài cả buổi trời mà không tìm thấy lối vào, định bỏ cuộc rồi, sau đó dựa vào thủy mạch bên ngoài mà tìm ra một cái đạo động.” “Sau đó tôi men theo con đường đó mà vào.” “May mà tôi vào từ cái đạo động đó.

Không thì thật sự không kịp cứu ông rồi.” Cuối cùng, Bàn Tử mặt mày hớn hở kể lại cho Trần Phong nghe những gì đã trải qua trên đường đi.

Nhất là những thứ trong ngôi mộ phụ táng kia.

Nhắc tới đó, sắc mặt Bàn Tử có chút tiếc của, đám minh khí đó mà đem ra đổi với Đại Kim Nha, chắc chắn sẽ được khối tiền.

Nhưng vì cứu Lão Trần, Bàn Tử tuy có chút xót ruột nhưng cũng không để ý lắm.

Chỉ cần mấy anh em còn ở bên nhau, sau này còn sợ thiếu tiền sao?

Trần Phong nghe xong cũng có chút bất ngờ, trước đó anh không tìm thấy đạo động nào, mà đi thẳng một mạch theo sau con quái vật.

Nhưng lúc này, nội tâm Trần Phong càng thêm may mắn và kích động, không khỏi xua tan đi mấy phần u ám trong lòng.

Lúc này, Ngô Bát Nhất ở một bên hỏi.

“Hai con binh mã dũng trong thông đạo bị hai người xử lý thế nào rồi?” Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong gật đầu rồi nói.

“Tôi và Giáp Nhân lợi dụng cơ quan để xử lý chúng, hai con binh mã dũng đó thực ra là hai cái bánh tông lớn.” “Theo tôi đoán, chúng được chế tạo từ một loại dược vật nào đó, trải qua cả ngàn năm, toàn thân cứng rắn vô cùng, một trong số chúng thậm chí còn giữ được ý thức khi còn sống và biết sử dụng vũ khí.” “Hai con binh mã dũng đó cực kỳ hung mãnh, tôi suýt nữa thì toi mạng ở đó rồi.” Nói đến đây, Trần Phong không khỏi cười khổ một tiếng.

Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói vậy không khỏi sững sờ.

Hai con binh mã dũng lợi hại đến vậy sao?

Phải biết Lão Trần có Giáp Nhân trợ giúp, hai người hợp tác thì mấy cái bánh tông lớn thông thường căn bản không làm gì được họ.

Bánh tông mà biết dùng vũ khí, quả thực khá là kỳ lạ.

Tiếp đó, họ lại trò chuyện thêm một lúc.

Sau khi thể lực của Trần Phong đã hồi phục kha khá, anh mới nhìn về phía con chạch khổng lồ thời tiền sử.

Có Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử gia nhập, Trần Phong càng thêm tự tin vào chặng đường tiếp theo.

Nếu có hai người họ ở đây từ trước, anh đã không chật vật như vậy.

“Lão Trần, con quái vật này là cái gì vậy?

Chương 325

To thế, còn cắn người nữa.” Thấy Trần Phong nhìn sang, Vương Bàn Tử không khỏi hỏi.

Lúc nãy hắn đã thấy Trần Phong suýt bị con quái này cắn thành hai nửa.

Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng nhìn về phía Trần Phong, rõ ràng là anh cũng không biết đây là thứ quái quỷ gì.

Trần Phong suy nghĩ một lát rồi nói.

“Nếu tôi đoán không lầm, đây là Nghê thời tiền sử, thực ra nói trắng ra là một con chạch lớn hơn một chút.

Loài này đã tuyệt chủng từ rất lâu rồi, giống như con kỳ nhông lớn thời tiền sử trước đây.” “Chạch trăm năm sinh vảy, khi chạch mọc ra vảy sẽ không ngừng lớn lên, cuối cùng biến thành Nghê thời tiền sử.” “Vảy?” Ngô Bát Nhất nghe xong vội vàng nhìn sang, quả nhiên thấy một miếng vảy lấp lánh ở phần bụng của con chạch khổng lồ.

“Cái vảy này có tác dụng gì?” Vương Bàn Tử ở bên cạnh cũng đã thấy miếng vảy, không khỏi hỏi.

“Cái này tôi cũng không rõ, nhưng tôi có cảm giác miếng vảy này có ích với tôi.

Đó là một loại trực giác, nói không rõ, đạo không minh.” Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói vậy gật đầu, rồi nói tiếp.

“Nếu đã vậy, thì cứ lấy miếng vảy xuống trước đi.

Tiếp theo chúng ta cũng nên tiếp tục đi tới, thời gian gấp lắm rồi.” Trần Phong gật đầu, rút dao găm từ trên người ra, từ từ tiến đến trước con chạch khổng lồ thời tiền sử.

Lúc này, Trần Phong vẫn còn thấy sợ hãi trong lòng, anh cẩn thận tiến lại gần, chỉ sợ con chạch lớn này lại vùng lên tấn công lần nữa.

Nhưng mãi đến khi Trần Phong lại gần, thấy con chạch không có phản ứng gì, anh mới yên tâm.

Anh rút dao găm, tìm vị trí của miếng vảy, miếng vảy này lớn bằng lòng bàn tay.

Dưới ánh đuốc, nó lấp lánh tỏa sáng.

Trần Phong dùng dao găm nhẹ nhàng gõ hai cái vào miếng vảy.

Trên đó không hề lưu lại một vết tích, điều này cũng cho thấy miếng vảy này quả thực rất cứng rắn, thậm chí có thể sánh ngang với miếng sắt bình thường.

Trần Phong dùng dao găm, gắng sức đâm vào phần thịt xung quanh miếng vảy.

Tuy con chạch đã chết, nhưng muốn dùng dao đâm vào thịt nó cũng có chút khó khăn, có điều đã dễ hơn nhiều so với lúc nó còn sống.

Sau khi xác định xung quanh miếng vảy không có gì bất thường, anh mới cẩn thận dùng dao găm cắt miếng vảy ra khỏi thân nó.

Miếng vảy và thịt con chạch gắn kết chặt chẽ với nhau, để tách chúng ra, Trần Phong cũng phải tốn không ít công sức.

Nhưng khi Trần Phong cầm miếng vảy lên tay, anh lập tức cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.

Miếng vảy vừa cầm lên tay đã thấy nặng trĩu, tỏa ra từng luồng hàn quang, lạnh lẽo vô cùng.

Nhưng miếng vảy này mang lại cho Trần Phong một cảm giác rất thần bí, giống như sừng tê Thông Thiên anh có được trước đây.

Anh quan sát một lúc rồi mới cầm miếng vảy đi về phía Ngô Bát

Nhất.

“Lão Trần, mau cho tôi xem thứ này với?” Trần Phong vừa bước tới, Vương Bàn Tử đã không thể chờ đợi được mà giật lấy miếng vảy từ tay anh để quan sát.

Nhưng Vương Bàn Tử quan sát một hồi cũng chẳng phát hiện ra manh mối gì, bèn ném trả lại cho Trần Phong.

“Chẳng nhìn ra gì cả, giống như một miếng vảy bình thường thôi.

Có khi nào Lão Trần phức tạp hóa vấn đề rồi không, thực ra nó chỉ là một thứ bình thường thôi.” “Thôi đi Bàn Tử, kiến thức nông cạn thì đừng nói bừa.

Miếng vảy này không chừng cũng giống như sừng tê Thông Thiên đấy.” Ngô Bát Nhất ở bên cạnh thấy bộ dạng của Bàn Tử, bèn nói.

“Tôi kiến thức nông cạn, thế ông nói xem miếng vảy này có tác dụng gì?” Vương Bàn Tử nghe vậy không chịu thua, lập tức hỏi vặn lại.

“Tôi...” Ngô Bát Nhất định giải thích, nhưng lại không biết phải giải thích thế nào, vì anh cũng không biết công dụng cụ thể của thứ này.

Nhưng trực giác mách bảo anh rằng thứ này không hề đơn giản.

Trần Phong thấy hai người họ như vậy, không khỏi mỉm cười.

Mới mấy ngày không gặp mà thấy hai người đấu võ mồm, anh lập tức cảm thấy ấm áp vô cùng, cũng càng thêm kiên định với ý niệm phải tìm cho bằng được Thái Tuế.

Vì anh em, anh cũng phải tìm ra thứ đó.

Dù chỉ có một tia hy vọng, anh cũng tuyệt đối không từ bỏ.

“Thôi được rồi, công dụng của thứ này sau này tôi sẽ nghiên cứu.

Chúng ta tiếp tục đi thôi.” Nghe Trần Phong nói, hai người mới dừng lại, gật đầu rồi thu dọn đồ đạc.

Sau đó, mấy người họ châm đuốc, tiếp tục tiến về phía trước.

Vẫn là Trần Phong đi trước, Bàn Tử bọc hậu.

Từ khi mấy người họ bắt đầu đổ đấu đến nay, vẫn luôn dùng phương pháp này.

Cách này quả thực hợp lý, Trần Phong có năng lực mạnh nhất đi đầu tiên, quả thực dễ dàng phát hiện ra những nguy cơ tiềm ẩn.

Đúng lúc đó, trong đầu Trần Phong đột nhiên vang lên một giọng nói điện tử tổng hợp.

Nếu không phải biết trong cơ thể mình có một hệ thống, Trần Phong đã sắp quên mất giọng nói này.

“Công bố nhiệm vụ chính tuyến: Tìm thấy lăng Tần Thủy Hoàng và rút lui an toàn.” “Phần thưởng nhiệm vụ: Kỹ năng Súc Cốt Thần Công, và một số lượt rút thưởng dựa trên tình hình hoàn thành.” Trần Phong nghe xong cũng trầm tư một lúc, hệ thống xuất hiện như vậy cũng cho thấy họ đã gần đến địa cung của Tần Thủy Hoàng rồi.

Còn về Súc Cốt Thần Công, đúng như tên gọi của nó, là thu nhỏ cơ thể.

Đương nhiên nó không lợi hại như trong tưởng tượng, chỉ là thông qua một số phương pháp để sắp xếp lại xương cốt, làm cho khoảng cách giữa các khớp xương nhỏ hơn, từ đó đạt được mục đích thu nhỏ cơ thể.

Trước đây anh cũng từng nghe nói, có Súc Cốt Thần Công có thể tiến vào một số hang động nhỏ hơn cơ thể.

Điều này đối với dân đạo mộ quả thực rất tiện lợi, vì có một số

đạo động được đào rất nhỏ, người bình thường căn bản không thể vào được.

"Kìa, Lão Trần sao lại đứng ngây ra đó?" Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong đang đi phía trước đột nhiên dừng lại, lập tức hỏi.

Nghe Ngô Bát Nhất hỏi, Trần Phong mới hoàn hồn, rồi lắc đầu nói: "Không có gì, chúng ta đi tiếp thôi." Nghe Trần Phong trả lời, Ngô Bát Nhất gật đầu rồi bước theo anh.

"Mọi người cẩn thận một chút, càng gần địa cung, có thể sẽ có nhiều cơ quan hơn." Trần Phong nhìn ngọn đuốc rồi quay đầu dặn dò.

"Lão Trần, ông không thấy kỳ lạ sao?

Từ lúc chúng ta đi vào đến giờ, trong thông đạo này lại có ít cơ quan như vậy.

Ít đến mức có chút bất thường." Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong cũng gật đầu.

Quả thực trên đường đi, họ gặp rất ít cơ quan.

Ít đến mức anh còn nghi ngờ, đây rốt cuộc có phải là địa cung của Tần Thủy Hoàng không.

Điều này khiến Trần Phong có một cảm giác bất an mơ hồ.

"Sợ cái gì?

Cơ quan ít đi một chút chẳng phải tốt hơn sao?

Với thực lực của ba chúng ta, còn sợ gì nữa?" Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói, lập tức đáp.

Trần Phong gật đầu: "Bàn Tử nói không sai, với thực lực của ba chúng ta, cơ quan và ám khí thông thường đều có thể đối phó được, chúng ta đi tiếp thôi, đến địa cung là biết ngay." Nói xong, anh quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Có lẽ vì đã gần đến địa cung, mùi thủy ngân chua nồng trong thông đạo ngày càng đậm đặc.

Nhóm Trần Phong đeo mặt nạ phòng độc mà vẫn cảm nhận được mùi gay mũi trong đó.

May mà mấy người họ đều đã đeo mặt nạ phòng độc, nếu không thật sự không thể đi nổi.

Mùi thủy ngân nồng nặc khắp mộ đạo đã đủ để khiến phần lớn đạo mộ tặc phải chùn bước.

Trần Phong phát hiện sau khi đi qua con sông ngầm vừa rồi, thông đạo xung quanh đã có thêm một chút dấu vết tự nhiên, giống như con đường này được hình thành tự nhiên, chỉ qua một chút điêu khắc nhân tạo.

Cứ như vậy, họ lại đi thêm một đoạn thời gian nữa, trong khoảng thời gian này, nhóm Trần Phong chỉ phát hiện được một hai cái cơ quan.

Chương 326

Ngoài ra không phát hiện thêm gì khác, điều này khiến Vương Bàn Tử ở bên cạnh không khỏi phàn nàn.

“Cái thông đạo này dài quá, chúng ta đi lâu như vậy rồi mà vẫn chưa đến cuối.

Đến một bóng ma cũng không thấy.” Nghe Bàn Tử nói, Ngô Bát Nhất định lên tiếng thì bị Trần Phong cản lại.

“Suỵt, đừng nói gì cả, nghe kỹ đi.” Trần Phong quay đầu, nhẹ giọng nói với Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Thấy hành động của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử không khỏi dừng lại, chăm chú lắng nghe.

“Chẳng có gì cả.” Vương Bàn Tử nghe một lúc, quay đầu nói nhỏ.

“Bàn Tử, đừng nói nữa.” Ngô Bát Nhất quay đầu quát, rồi lại quay đầu, nghiêng tai lắng nghe.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trần Phong, Ngô Bát Nhất biết phía trước chắc chắn có chuyện xảy ra.

Anh lắng nghe một lúc nhưng không phát hiện ra gì, đang định hỏi Trần Phong rốt cuộc đã nghe thấy gì thì đột nhiên, Ngô Bát Nhất nghe thấy từ phía bên kia thông đạo truyền đến một tràng tiếng bước chân.

Tiếng bước chân nghe rất đều đặn, như một đội quân được huấn luyện nghiêm ngặt.

Ngô Bát Nhất không khỏi quay đầu nhìn về phía Trần Phong.

Thấy ánh mắt của Ngô Bát Nhất, Trần Phong khẽ lắc đầu, anh cũng không biết phía trước là thứ gì.

Tiếng bước chân đều tăm tắp đó đang từ xa đến gần, tin rằng một lúc nữa sẽ xuất hiện trước mắt họ.

Lúc này, Vương Bàn Tử ở bên cạnh cũng đã nghe thấy tiếng bước chân.

Hắn không khỏi kinh hãi nói: "Cái quái gì vậy, sao trong này lại có tiếng bước chân?

Vừa nãy tôi còn nói không thấy bóng ma nào, nhưng tôi thật sự không muốn gặp ma đâu." "Bình tĩnh đi Bàn Tử, là người hay quỷ còn chưa chắc đâu." Ngô Bát Nhất nghe tiếng bước chân không khỏi nhìn về phía Trần Phong.

Tiếng bước chân trong đầu anh quá quỷ dị, phải biết họ đang ở trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Tiếng bước chân nghe càng giống như một đội quân được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Trần Phong nghe tiếng bước chân cũng không biết phía trước là thứ gì?

Là người hay quỷ?

Lúc này anh lại đột nhiên nhớ đến hai con binh mã dũng gặp trong mộ phụ táng lúc trước.

Chẳng lẽ phía trước là một đội binh mã dũng như vậy sao, điều đó cũng quá khó tin rồi.

Trong chốc lát, ba người không biết nên tiếp tục tiến lên hay lùi lại.

"Nghe kìa, tiếng động ngày càng gần." Trần Phong quay đầu nhìn hai người nói.

"Chúng ta cứ đợi ở đây, xem xem phía trước rốt cuộc là yêu ma

quỷ quái gì.” Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều gật đầu, bây giờ cũng chỉ có thể làm vậy, không biết chừng phía trước có nguy hiểm.

Lúc này, tiếng bước chân ngày càng gần, tiếng bước chân đều tăm tắp khiến cho ba người không khỏi căng thẳng.

Theo thời gian trôi qua, Trần Phong và Ngô Bát Nhất đột nhiên nghe thấy phía trước không chỉ có tiếng bước chân mà còn có cả tiếng vó ngựa.

Trần Phong không khỏi nuốt nước bọt, âm thanh này nghe như quân đội của Tần Thủy Hoàng.

Mấy người họ không thể xui xẻo đến mức gặp phải chuyện như vậy chứ.

Hai con binh mã dũng lúc nãy đã khó đối phó, bây giờ lại thêm cả một đội quân, ai mà chịu nổi.

Nhưng Trần Phong lúc này cũng không lùi bước, chỉ khi thấy được bộ mặt thật của chúng mới có thể đưa ra quyết định.

Âm thanh trong thông đạo ngày càng gần.

“Lão Trần, phía trước là thứ quỷ gì vậy?

Không phải thật sự gặp ma rồi chứ!” Bàn Tử quay đầu nhìn Trần Phong, giọng run rẩy.

Trong một ngôi mộ cổ cả nghìn năm tuổi lại có tiếng bước chân, đổi lại là ai cũng hoảng.

“Đổ đấu không sợ ma, sợ ma thì đừng đổ đấu.” Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn Bàn Tử, bình tĩnh nói.

“Dân đạo mộ có sợ ma không?

Tôi bây giờ lo lắng hơn là có những hiện tượng siêu nhiên xảy ra, lúc đó có thể sẽ không đối phó được.

Những hiện tượng siêu nhiên đó quá quỷ dị, có cảm giác không biết phải bắt đầu từ đâu." Trần Phong nghe xong cũng quay đầu nhìn Bàn Tử, thản nhiên nói.

"Đừng nói nhiều nữa, đợi lát nữa xem là biết thứ gì." Nói xong, Trần Phong không nói nữa, mắt chăm chú nhìn vào thông đạo trước mặt.

"Mau nhìn kìa, đó là gì?" Trần Phong qua ánh đuốc thấy trong thông đạo phía trước xuất hiện từng bóng người.

Ngô Bát Nhất và Trần Phong không khỏi nhìn nhau, vẻ mặt khó tin, trong đường vào lăng Tần Thủy Hoàng lại xuất hiện một đội quân cổ đại.

Trần Phong giơ đuốc lên cao trên đầu để ánh sáng trong đường hầm sáng hơn một chút, mấy người họ cũng nhìn rõ tình hình của những bóng người phía trước… thật sự là một đội quân, một đội quân đúng nghĩa.

Một hàng bốn người đi đều bước, động tác chỉnh tề.

Từng người đều mặc áo giáp, tay cầm vũ khí đặc trưng thời đó, mắt không chớp nhìn thẳng về phía trước, giống như đang đi tuần tra.

Áo giáp phát ra tiếng loảng xoảng khi họ bước đi.

Phía sau là những binh lính cưỡi ngựa chiến, trông vô cùng oai phong.

Khi đội quân ngày càng tiến lại gần, nhóm Trần Phong cảm nhận được một luồng sát khí tỏa ra từ họ, khiến người ta cảm thấy vô cùng áp bức.

"...Tình hình gì đây, Lão Trần, Lão Ngô, mau nghĩ cách đi." "Nhiều người thế này tôi đánh không lại đâu." Trần Phong nghe giọng Bàn Tử nhưng không để ý, bây giờ anh cũng không biết phải làm sao.

Nếu đội quân này thật sự giống như những binh mã dũng lúc trước, thì mấy người họ chỉ có thể bỏ mạng tại đây.

Nhưng nếu không phải, thì chúng là thứ gì?

Trần Phong không tin có người nào có thể sống lâu đến vậy.

Thứ xuất hiện trước mặt họ, hoặc là ảo giác, hoặc là giống như trước đây, những binh mã dũng được làm từ dược liệu đặc biệt.

"Lão Ngô, Bàn Tử, chúng ta lùi lại trước, quan sát tình hình đã." Lão Ngô và Bàn Tử vội vàng gật đầu, đặc biệt là Bàn Tử, hắn sợ đến mức thấy cảnh này đã muốn chạy từ lâu.

Lùi lại trước, tạm thời tránh mũi nhọn.

Đây cũng là một cách để xem chúng có đuổi theo không.

Nói xong, ba người quay người chạy về hướng vừa mới vào.

Nhưng chưa chạy được nửa đường, đột nhiên Trần Phong cảm giác như mình đã đạp phải thứ gì đó.

Chân trái của anh lún xuống.

Lập tức, một loạt tiếng cơ quan liên hoàn vang lên từ trong vách tường bên cạnh.

Trần Phong vội vàng nhìn lên đầu, lập tức sợ đến hồn bay phách lạc.

Trên đầu anh treo lơ lửng một khối đá khổng lồ, cơ quan anh vừa đạp phải chắc chắn có liên kết với khối đá này.

Bây giờ khối đá đó sắp rơi xuống.

Trần Phong nhanh chóng lao về phía sau, tiện thể đẩy Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử ngã xuống đất.

Tiếp đó, một tiếng động lớn vang lên, tảng đá rơi xuống, cả mộ

đạo rung chuyển vì nó, bụi mù mịt bay khắp nơi.

May mà mấy người họ đều đeo mặt nạ phòng độc, nếu không chắc chắn lại phải hít một bụng bụi.

"Lão Trần, sao vậy?" Vương Bàn Tử đứng dậy hỏi, vừa nãy đang chạy thì thấy Lão Trần đột nhiên lao về phía sau, rồi nghe một tiếng động lớn.

"Vừa nãy tôi đạp phải cơ quan, chắc là bẫy ngàn cân đè, lúc chúng ta vào đã không phát hiện ra." Trần Phong nhìn tảng đá rơi trên mặt đất nói.

Tảng đá khổng lồ này vừa vặn chặn con đường trước mặt, bây giờ lối ra đã bị bịt kín.

Chương 327

Tảng đá này dày đến 50 centimet, muốn phá nó cũng không thực tế.

“Vậy bây giờ làm sao?

Chúng ta ra ngoài được không?” Vương Bàn Tử nghe vậy vội quay đầu nhìn về phía thông đạo phía trước, chỉ thấy một tảng đá khổng lồ đã rơi xuống, chặn đứng đường đi của họ.

Lúc này, Ngô Bát Nhất tiến lên kiểm tra một lượt, rồi khẽ lắc đầu.

“Khối đá này đã được tính toán kỹ lưỡng, vừa vặn chặn ngang thông đạo.

Phá nó cũng không khả thi, bây giờ chúng ta không còn đường ra nữa, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.” Bàn Tử nghe vậy mặt mày méo xệch.

“Đây là muốn chúng ta toi đời sao?

Đường lui không có, phía trước lại có đội quân quỷ dị.” “Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí.

Mục đích của chúng ta không phải là tìm địa cung sao?

Bây giờ tốt rồi, có thể chuyên tâm tìm kiếm.” Ngô Bát Nhất an ủi, lúc này cũng chỉ có thể an ủi như vậy.

Lúc này, tiếng bước chân và tiếng vó ngựa phía sau cũng ngày càng gần.

Mọi người nghe vậy vội vàng quay người, chăm chú nhìn vào thông đạo, lấy hết vũ khí phòng thân ra.

Bây giờ đường lui đã bị chặn, chỉ có thể liều mạng một phen,

không chừng sẽ có một tia hy vọng sống sót.

Trần Phong rút dao găm ra, cầm ngược trong tay.

Vương Bàn Tử thì lấy súng ra, Ngô Bát Nhất cũng cầm xẻng công binh trong tay.

Lấy vũ khí ra, mấy người họ cũng có thêm chút tự tin.

Lúc này, đội quân phía sau cũng ngày càng gần.

"Pằng!" một tiếng nổ vang lên, là Vương Bàn Tử đã không nhịn được mà nổ súng.

Trần Phong vội vàng nhìn theo, nhưng một chuyện kinh ngạc đã xảy ra, viên đạn xuyên thẳng qua cơ thể những người đó, bắn vào vách thông đạo phía sau.

"...Cái gì thế này!

Lẽ nào đây thật sự là quỷ hồn sao?" Trong chốc lát, Trần Phong cũng không biết họ đã gặp phải thứ gì.

Hiện tượng siêu nhiên sao?

Lúc này, Bàn Tử lại không nhịn được mà nổ thêm mấy phát súng, nhưng kết quả vẫn như cũ, đạn xuyên thẳng qua những bóng người đó, bắn vào vách thông đạo phía sau.

"Lão Trần, giờ làm sao, căn bản không bắn trúng được." Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người cũng hết cách, tình huống này trước đây chưa từng thấy, đây cũng là lần đầu tiên họ gặp phải, cũng không biết phải làm sao.

Có lẽ tiếng súng của Bàn Tử đã chọc giận đội quân đó, hàng đầu tiên bốn binh sĩ cầm vũ khí lập tức tăng tốc lao về phía họ.

Nhưng khi mấy người họ thấy các binh sĩ ngày càng đến gần, chuẩn bị cho một trận chiến, thì những binh sĩ đó khi còn cách khoảng

hai mét lại tan biến mất.

Cảnh tượng này cũng khiến Trần Phong kinh ngạc không thôi, tiếp đó, những binh sĩ phía sau lại lao tới, nhưng kết quả cuối cùng vẫn như cũ, khi đến gần khoảng hai mét thì trực tiếp tan biến.

Thấy cảnh này, Trần Phong đột nhiên hiểu ra, anh lấy từ trong ngực ra Phát Khâu Ấn.

Trên Phát Khâu Ấn có khắc dòng chữ "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ".

Nhìn Phát Khâu Ấn này, Trần Phong cầm nó từ từ đi về phía đội quân.

"Lão Trần, ông làm gì vậy?

Mau về đây." Bàn Tử thấy cảnh này vội vàng định kéo Trần Phong lại, nhưng bị Ngô Bát Nhất ở bên cạnh ngăn lại.

Trần Phong chắc đã hiểu ra điều gì đó nên mới làm vậy.

Vừa nãy Ngô Bát Nhất đã thấy Trần Phong lấy Phát Khâu Ấn từ trong ngực ra.

Đối với Phát Khâu Ấn, Ngô Bát Nhất cũng có chút hiểu biết, "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ".

Bây giờ chắc là lúc Phát Khâu Ấn phát huy tác dụng.

Quả nhiên, Trần Phong ngày càng đến gần đội quân, khi những binh sĩ đó đến gần trong phạm vi hai mét của Trần Phong, chúng liền tan biến.

Chắc chắn là do tác dụng của Phát Khâu Ấn.

Thấy vậy, Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đi lên, theo sau Trần Phong.

Số lượng quân lính không nhiều, chẳng mấy chốc đã tan biến hết khi Trần Phong đến gần.

Thấy đội quân cổ đại tan biến, mấy người họ thở phào nhẹ nhõm.

"Lão Trần, Phát Khâu Ấn này lợi hại thật đấy.

Sao Mạc Kim Phù của tôi lại không có tác dụng này nhỉ?" Vương Bàn Tử nhìn Phát Khâu Ấn trên tay Trần Phong mà thán phục.

Lần này quả thực là Phát Khâu Ấn đã cứu họ, đội quân cổ đại này quá quỷ dị.

Ngay cả đạn cũng không bắn trúng, trực tiếp xuyên qua, một trận chiến không cần sức như vậy không biết phải đánh thế nào.

May mà đã bị Phát Khâu Ấn xử lý gọn gàng.

"Mạc Kim Phù cũng có công dụng của nó, chỉ là ông chưa phát hiện ra thôi." Nghe Trần Phong nói, Vương Bàn Tử mới thấy tâm lý cân bằng hơn một chút.

"Lão Trần, ông biết đó là gì không?" Lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên xen vào.

Trần Phong gật đầu, nói.

"Vừa nãy tôi nhớ ra một chuyện, trước đây khi người ta khai quật lăng Tần Thủy Hoàng, có tin đồn là có người đã nghe thấy tiếng ngựa hí và tiếng bước chân." "Nhưng lại không thể tìm thấy chúng ở đâu, sau này được người ta gọi là Âm binh mượn đường." "Chắc là thứ chúng ta vừa gặp." "Âm binh mượn đường?

Trên thế giới này thật sự có âm binh sao?" Bàn Tử vừa nghe xong đã vội vàng hỏi.

"Âm binh mượn đường chỉ là một cách nói, một cách hình dung cho hiện tượng này, chứ không phải là âm binh thật." "Nhưng hiện

tượng này quả thực khiến người ta khó tin, đặc biệt là trong thời đại khoa học kỹ thuật không ngừng phát triển như hiện nay, giống như Ngự Phong Hành mà chúng ta gặp trước đây.

Chỉ có thể coi là một loại hiện tượng siêu nhiên thôi." Trần Phong suy nghĩ rồi nói.

Anh cũng không ngờ lại gặp phải Âm binh mượn đường, trước đây khi tìm kiếm thông đạo trên mặt đất, anh có nói chuyện với mấy vị giáo sư khảo cổ, đã nghe qua chuyện này.

Không ngờ thật sự lại đụng phải, chỉ có thể nói là vận khí của họ không tốt.

Bây giờ thì hay rồi, ngay cả đường lui cũng không còn.

"Lão Trần, Giáp Nhân của ông có thể phá thông con đường đó không?

Bây giờ đường lui của chúng ta không còn rồi.

Tôi sợ lát nữa chúng ta tìm được thứ cần tìm rồi cũng không có đường lui." Ngô Bát Nhất đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Chỉ cần đất đá trong thông đạo không quá cứng rắn thì không vấn đề gì.

Chúng ta bây giờ chắc đang ở trong lòng núi Ly Sơn.

Không chừng lát nữa chúng ta có thể tìm được thông đạo khác." Trần Phong nhớ lại lộ trình của họ rồi nói.

"Vậy chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi, trước tiên tìm được thứ cần tìm rồi hãy tìm đường lui." Bây giờ không còn đường lui, cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

"Cẩn thận một chút, không chừng phía trước có cơ quan.

Cái bẫy ngàn cân đè vừa nãy, lúc chúng ta vào đã không phát hiện

ra.” Trần Phong quay đầu dặn dò một tiếng.

Vị trí của họ ngày càng gần địa cung, nguy hiểm cũng ngày càng cao, trên đường đi không thể không cẩn thận.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến vị trí mà lúc nãy nghe thấy tiếng bước chân.

Khi đến gần đây, họ không khỏi chậm lại, đuốc cũng giơ cao.

Cố gắng để tầm nhìn của mình rõ ràng hơn, cẩn thận bước về phía trước.

Chương 328

Quả nhiên, sau khi nhóm Trần Phong đi thêm một đoạn, Ngô Bát Nhất tinh ý phát hiện ra một cơ quan.

Sau khi nhìn rõ, anh không khỏi hít sâu một hơi.

Phía trước trong phạm vi một mét, toàn bộ là cơ quan.

Nói cách khác, nếu họ không chú ý, bất kỳ chỗ nào phía trước cũng sẽ kích hoạt cơ quan.

Anh liền nói cho Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử một tiếng.

Hai người cũng không ngờ lại có tình huống này.

"Hay là chúng ta thử tháo dỡ cơ quan đi, nếu không, không chừng phía trước còn có cơ quan, như vậy lúc đó chúng ta mới có cơ hội phản ứng." Vương Bàn Tử nhìn phạm vi một mét phía trước nói.

Trần Phong nghe vậy gật đầu, Bàn Tử nói quả thực có lý, thế là anh liền tìm một viên đá để thử.

Nhưng tìm mãi mà không thấy viên đá nào.

Cuối cùng, anh để ý đến những viên gạch lát sàn dưới chân.

Trần Phong nhìn một lượt, xung quanh thông đạo đều không tìm thấy tảng đá nào phù hợp, bèn nhắm vào những viên gạch lát sàn dưới chân.

Những viên gạch này có kích thước vừa phải, khá thích hợp.

Thế là Trần Phong rút dao găm ra, từ từ đâm vào khe hở giữa các viên gạch, hai tay dùng sức liền bẩy được viên gạch lên.

Những viên gạch này đều là gạch đặc trưng của triều Tần, được làm từ một số dược liệu đặc biệt.

Cầm viên gạch trên tay, anh ước lượng một chút, trọng lượng của viên gạch tuy không bằng lực của một người đạp xuống, nhưng để kích hoạt cơ quan thì có thể.

"Lão Ngô, Bàn Tử, hai ông lùi lại một chút, đến phạm vi an toàn đi." Trần Phong quay đầu dặn dò, tuy kết quả có vẻ như chỉ có trong phạm vi một mét phía trước, nhưng ai cũng không chắc chắn liệu có cơ quan liên hoàn nào khác không.

Đợi Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử lùi lại một khoảng cách, anh mới cẩn thận ném viên gạch trong tay lên cơ quan phía trước.

Viên gạch rơi xuống cơ quan, lập tức cơ quan trong phạm vi phía trước lún nhẹ xuống, tiếp đó là tiếng cơ quan liên hoàn vang lên từ hai bên vách tường.

"Cạch, cạch", tiếp đó, Trần Phong thấy trên đỉnh thông đạo phía trước lộ ra từng hàng lỗ nhỏ, những lỗ nhỏ này chĩa chéo về một khu vực, và có thể không chỉ là một đoạn ngắn.

Thấy những lỗ nhỏ này, Trần Phong cũng vội vàng lùi lại.

Những cơ quan này không chừng có thể kéo dài sang hai bên, người làm ra chúng cũng muốn khiến đạo mộ tặc chết không có chỗ chôn.

Tiếng "đinh đinh đang đang" vang lên, nghe tiếng động là biết tiếng nỏ tên va vào mặt đất.

Sau đó, phía trước lại vang lên từng tiếng "keng" giòn giã, chưa kịp xem xét thì một bóng đen từ phía trước rơi xuống.

"Ầm!" một tiếng, thông đạo xung quanh đều rung chuyển nhẹ, phía trên còn có một ít đá vụn rơi xuống, khiến người ta nhìn mà tim đập chân run, chỉ sợ thông đạo sẽ sụp đổ theo.

May mà sau một hồi rung lắc, thông đạo lại trở nên yên tĩnh, cũng

may là thông đạo đã trở nên vững chắc.

Trải qua cả nghìn năm biến đổi vẫn không xảy ra sự cố sụp đổ.

Đợi khoảng một phút, tiếng cơ quan phía trước dần dần dừng lại.

Lúc này Trần Phong mới gọi Bàn Tử và Ngô Bát Nhất tiến lên.

Khi mấy người họ nhìn rõ tình hình, lập tức trợn mắt há mồm, cơ quan này cũng quá độc ác rồi.

Chỉ thấy phía trước Trần Phong, trong phạm vi một mét đó, gạch lát sàn trực tiếp lún xuống, lộ ra một cái hố lớn, bên dưới hố cắm đầy những vũ khí sắc nhọn, tỏa ra hàn quang lạnh lẽo, phía trên còn treo một tảng đá ngàn cân.

Đây là cơ quan liên hoàn, trực tiếp đập xuống đó.

Tảng đá ngàn cân kia vừa vặn có kích thước tương đương với cái hố lớn bên dưới, có lẽ đã được thiết kế từ trước để những vũ khí sắc nhọn bên dưới vừa khít xuyên qua những lỗ trên tảng đá.

Thấy cảnh này, mấy người họ hít một ngụm khí lạnh.

Cơ quan này được thiết kế từng vòng từng vòng.

Nếu có người không may đạp phải, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Chỉ riêng những mũi tên nỏ kia, người bình thường đã không thể né tránh, lại còn có cái hố lớn kia và tảng đá ngàn cân.

Ai mà ngờ được một cơ quan như vậy lại liên kết với nhiều cơ quan khác đến thế.

Lúc này, Trần Phong nhìn những mũi tên xung quanh, chúng tỏa ra ánh sáng màu xanh lam.

Anh lập tức quay đầu nói với hai người: “Cẩn thận, những mũi

tên này đã được tẩm độc, cẩn thận một chút, đừng đụng vào.

Những chất độc này có thể chạm vào là chết ngay, thật sự quá độc ác.” Để không ai làm phiền lăng mộ của mình, Tần Thủy Hoàng cũng đã tốn không ít tâm sức.

Nhưng cũng đúng thôi, bất kể là ai, sau khi chết cũng không thích có người đến thăm mộ của mình.

Bao nhiêu đế vương, sau khi chết không phải đều bố trí đầy cơ quan, ám đạo trong lăng mộ sao.

“Chúng ta đi tiếp thôi, con đường phía trước càng hung hiểm, cẩn thận một chút.” Trần Phong không quay đầu lại nói.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người gật đầu, hai người cũng biết càng gần địa cung càng nguy hiểm.

Đã đến đây rồi, cũng không còn đường lui, chỉ có thể cẩn thận, cẩn thận và cẩn thận hơn nữa.

Nói xong, Trần Phong liền đi về phía trước, cẩn thận vòng qua những mũi tên kia, trên đó đều đã tẩm đầy độc.

Bây giờ lại không có thuốc giải độc, chỉ có thể cẩn thận không để đụng phải.

Sau khi qua khỏi phạm vi đó, anh cũng thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn hai người không có gì bất trắc rồi mới tiếp tục đi.

Trần Phong tay phải cầm đuốc, đi chậm lại, cố gắng quan sát thông đạo phía trước một cách kỹ lưỡng.

Ba người đi thêm một lúc, liền thấy phía trước thông đạo xuất hiện một bóng đen.

Dưới ánh đuốc, chỉ có thể nhìn thấy một đường nét đại khái, không thể nhìn rõ phía trước là vật gì.

Nhưng Trần Phong thấy cảnh này cũng phấn chấn tinh thần, chắc là cuối thông đạo rồi, chỉ không biết sau bóng đen này là mộ phụ táng hay địa cung.

Phải biết khi Tần Thủy Hoàng xây dựng lăng mộ, xung quanh đã cho xây dựng hàng trăm mộ phụ táng lớn nhỏ.

Muốn tìm địa cung nhanh như vậy không phải là chuyện dễ dàng, tìm được thông đạo cũng không chắc nó cách địa cung bao xa, có phải đi qua mấy ngôi mộ phụ táng, trải qua bao nhiêu cơ quan, những điều đó đều không chắc chắn.

Vì vậy, Trần Phong cũng đã chuẩn bị cho một cuộc chiến lâu dài.

Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy bóng đen này, không khỏi tăng tốc bước chân, đồng thời ba người quan sát thông đạo càng thêm cẩn thận.

May mắn là cho đến khi đến chỗ bóng đen, họ vẫn không gặp phải cơ quan hay ám khí nào.

Đến gần mới phát hiện ra đó là một cánh cửa đá, một cánh cửa đá hình vuông.

Cánh cửa này đóng chặt, khe hở ở giữa gần như không có.

Chắc là sau khi Tần Thủy Hoàng hạ táng, nó đã được đóng lại và chưa từng được mở ra.

Nhưng Trần Phong đã thấy quá nhiều chuyện kỳ lạ, không khỏi đề cao cảnh giác.

Ngô Bát Nhất quan sát cửa đá một lúc rồi đi xung quanh xem có cơ quan nào để mở cửa hay thông tin gì khác không.

Nhưng điều khiến Trần Phong thất vọng là ở đây không tìm thấy cơ quan nào, xung quanh cửa đá cũng không phát hiện ra một chút

thông tin nào.

Thậm chí cả một bức bích họa cũng không có.

Đương nhiên cũng có thể là do bị thủy ngân ăn mòn nên đã biến mất.

Nơi này có thể đã rất gần với nơi chứa thủy ngân, trong thông đạo và xung quanh đều được bao phủ bởi một lớp bột màu trắng bạc, ngay cả trên cửa đá cũng không ngoại lệ.

Ý định của Ngô Bát Nhất muốn tìm kiếm thông tin từ thông đạo xung quanh cũng thất bại.

Cũng có thể là do nơi này còn cách địa cung một khoảng cách nên không lưu lại thông tin gì.

Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong, khẽ lắc đầu, cho thấy anh cũng không phát hiện ra gì.

Chương 329

Trần Phong cũng quan sát một vòng, cũng không tìm thấy thông tin hữu ích nào, càng không nói đến cơ quan hay ám đạo.

Thấy Ngô Bát Nhất lắc đầu, anh cũng biết là không có phát hiện gì.

Lúc này, Vương Bàn Tử thì cứ đi lang thang trước cửa đá, càng không thể trông cậy vào hắn.

"Cánh cửa đá này không tìm thấy cơ quan mở, chúng ta cứ dùng sức mạnh đẩy nó ra đi, chỉ là cánh cửa này chưa từng được mở, không chừng bên trong có cơ quan, lúc đó mọi người cẩn thận một chút." Trần Phong suy nghĩ rồi nói.

Sau đó, anh và Ngô Bát Nhất mỗi người đứng một bên, hai tay chống vào cửa đá, dùng sức đẩy vào trong.

Khi hai người tăng thêm sức lực, cửa đá cũng bắt đầu từ từ di chuyển.

Thấy vậy, hai người nhìn nhau rồi lại tăng thêm sức lực.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh thì trốn sang một bên, cũng là do Trần Phong vừa dặn dò hắn.

Trải qua đoạn đường đầy cơ quan ám khí vừa rồi, Trần Phong bây giờ cũng không thể không cẩn thận, thân thủ tốt có thể né tránh, nhưng cũng phải nghĩ cho hai người anh em.

"Ầm ầm ầm..." Cửa bị đẩy ra phát ra âm thanh chói tai, tiếp đó Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người dồn sức đẩy tung cánh cửa ra.

Sau khi đẩy ra, hai người cũng vội vàng né sang một bên, yên lặng chờ đợi, đợi mười mấy giây sau cũng không nghe thấy tiếng cơ quan

ám đạo nào, mới thở phào nhẹ nhõm.

Trần Phong vội vàng đưa đuốc đến gần cửa đá.

Đuốc vừa đến gần, ngọn lửa liền bùng lên cao, màu sắc cũng thay đổi.

Thấy vậy, Trần Phong không khỏi mừng thầm vì vừa rồi họ đã không vội vàng đi vào.

Không khí bên trong trải qua cả nghìn năm mục nát đã biến thành khí độc, cộng thêm mùi thủy ngân chua nồng.

Mấy người họ đeo mặt nạ phòng độc, cũng chưa chắc đã chống đỡ được.

Cứ như vậy, họ lại đợi thêm một lúc, Trần Phong thấy màu sắc của ngọn đuốc đã trở lại bình thường, mới từ từ đến trước cửa đá, quan sát kỹ lưỡng.

Qua ánh đuốc nhìn vào bên trong, bên trong giống như một ngôi mộ phụ táng, nhưng vì ánh đuốc không thể nhìn quá xa, cũng không thể nhìn rõ tình hình cụ thể bên trong.

Lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên lấy đèn pin ra, chiếu vào bên trong.

Trần Phong thấy vậy, vỗ trán một cái.

Thật sự là quá căng thẳng, quên cả đèn pin.

Anh vội vàng lấy đèn pin từ trên người ra, nhìn vào bên trong.

Nhờ vậy, họ mới nhìn rõ được tình hình, đương nhiên cũng chỉ là nhìn đại khái.

Bên trong chắc là một ngôi mộ phụ táng, nhưng điều khiến họ ngạc nhiên là bên trong không phát hiện ra thứ gì, tầm mắt nhìn đến đâu cũng trống không.

Không khỏi khiến người ta nghi ngờ, mộ phụ táng của Tần Thủy Hoàng lại trống không như vậy, nói ra ngoài cũng không ai tin.

"Chúng ta vào trong đi, hiện tại chỉ có con đường này, bên trong chắc cũng không có nguy hiểm." Trần Phong quay đầu nhìn hai người, hỏi ý kiến.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử đương nhiên không có ý kiến gì, kế hoạch bây giờ chỉ có thể là đi về phía trước.

Ba người cẩn thận đi vào, sau đó quan sát kỹ lưỡng.

Mộ phụ táng này dài rộng mỗi chiều khoảng bảy tám mét, vuông vức, trên đỉnh mộ thất lại có một số thanh đá, giống như xà nhà trong các công trình kiến trúc cổ.

Thấy cảnh này, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng kinh ngạc không thôi.

Hai người cũng đã đổ không ít mộ, nhưng chưa từng thấy mộ thất nào như thế này.

Nhưng điều thật sự khiến họ kinh ngạc là bên trong mộ thất này, giống như họ vừa thấy, trống không.

Bên trong không có gì cả, tình hình gì đây?

Trong mộ phụ táng lại không có đồ bồi táng.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người cũng ngơ ngác, tại sao lại như vậy, quá kỳ lạ rồi.

Ba người nhìn nhau, đều thấy được sự nghi hoặc trong lòng đối phương.

Quan trọng nhất là họ không tìm thấy thông đạo đi tiếp, hay cửa mộ gì cả.

Rõ ràng ở đây có cơ quan ám đạo, thông đạo đó chắc chắn được

giấu sau cơ quan.

“Bàn Tử, Lão Ngô, chúng ta chia nhau ra tìm xem có thể tìm thấy cơ quan hay ám đạo không.

Khi tìm phải cẩn thận một chút, tình hình ở đây có chút bất thường.” Nghe vậy, Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người gật đầu.

Ngay sau đó, ba người liền phân tán ra, tìm kiếm cơ quan ám đạo trong mộ thất này.

“Lão Ngô, Lão Trần, xem này.” Vừa mới tách ra, đã nghe thấy tiếng của Vương Bàn Tử đột nhiên vang lên.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất vội vàng chạy theo tiếng gọi.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử kinh ngạc nhìn những bức bích họa trên vách tường, Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người đến sau cũng kinh ngạc.

Những bức bích họa này được bảo tồn rất hoàn chỉnh, chỉ là không được tô màu, chỉ là một số nét khắc đơn giản, nhưng qua những nét khắc này cũng có thể thấy rõ những bức bích họa này đang kể lại một câu chuyện.

Trần Phong xem kỹ một lượt rồi hiểu ra, những bức bích họa này kể lại cảnh Tần Thủy Hoàng ra lệnh cho Từ Phúc ra Đông Hải tìm thuốc trường sinh bất lão.

Sau đó là cảnh Từ Phúc ra khơi, nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả.

Dựa trên hiểu biết về lịch sử của Trần Phong, những bức bích họa này quả thực khớp với những sự kiện đã xảy ra trong lịch sử.

“Lão Trần, ông nhìn ra manh mối gì rồi à?” Vương Bàn Tử thấy

bộ dạng của Trần Phong, hỏi.

"Ông mà cũng không nhìn ra à, uổng công làm Mạc Kim Hiệu Úy, biến hóa đơn giản như vậy mà cũng không nhìn ra." Ngô Bát Nhất ở bên cạnh vội vàng trêu chọc, rồi nói tiếp: "Bích họa này kể lại chuyện Tần Thủy Hoàng ra lệnh cho Từ Phúc ra biển tìm thuốc trường sinh bất lão.

Nhìn xem, trên đó Từ Phúc dẫn theo một đoàn người ngựa ra khơi tìm thuốc trường sinh bất lão." "Đơn giản như vậy mà cũng không nhìn ra, đợi về rồi nhất định phải đi đọc thêm lịch sử, lúc đó đỡ phải làm trò cười." "Từ Phúc tìm thuốc trường sinh bất lão cho Tần Thủy Hoàng, chuyện này tôi chắc chắn biết, chỉ là không ngờ trên bích họa lại vẽ cái này." Vương Bàn Tử nói một cách cạn lời.

"Cái này không có gì khác sao, ví dụ như thông đạo tiếp theo ở đâu?

Tìm cơ quan đi chứ?" Vương Bàn Tử nhìn những bức bích họa rồi nói với Trần Phong.

Trần Phong lắc đầu, trên đó quả thực chỉ ghi lại những sự kiện lịch sử này, không nói rõ tình hình của mộ thất này, thông đạo ở đâu.

"Chúng ta cứ tìm thử xem, bên trong chắc chắn có manh mối." Trần Phong thu hồi ánh mắt khỏi bích họa, nhìn xung quanh rồi nói.

Mộ phụ táng này hiện tại rất quỷ dị, Trần Phong cũng không biết bên trong có gì, nhưng hiện tại chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người gật đầu, sau đó ba người đều lấy đèn pin ra, phân tán ra.

Vừa mới vào chỉ quan sát đại khái, trong mộ thất này có gì cũng không rõ.

Vì vậy, ba người khi tìm kiếm manh mối đều rất cẩn thận.

Dù sao đây cũng là lăng Tần Thủy Hoàng, cơ quan ám đạo bên trong đều từ cả nghìn năm trước.

Có những cơ quan ám đạo nào cũng không rõ, tìm kiếm một cách mù quáng như vậy rất nguy hiểm, nhưng hiện tại cũng không còn cách nào khác, phía trước không có đường, đường lui cũng đã bị chặn.

Trần Phong từ từ đi xung quanh mộ thất, cẩn thận quan sát mặt đất.

Mặt đất đều được lát bằng gạch xanh, nếu không chú ý không chừng sẽ vô tình đạp phải cơ quan.

Mộ thất này trống không, ngay cả chỗ để trốn cũng không có.

Đột nhiên, Trần Phong nhìn về phía vách tường bên cạnh.

Chỉ thấy nơi tầm mắt của Trần Phong nhìn đến, một cánh cửa mộ xuất hiện trước mắt.

Cánh cửa mộ này có kích thước tương đương với cánh cửa họ gặp lúc trước, chỉ là trên cánh cửa này có vẽ hình một con gà, ở chính giữa có một lỗ tròn nhỏ.

Trần Phong quan sát kỹ lưỡng cánh cửa mộ, không hành động thiếu suy nghĩ, cánh cửa mộ này xuất hiện ở đây không bình thường, cộng thêm hình con gà được vẽ trên đó.

Chắc là một cơ quan rồi, Trần Phong thầm nghĩ trong lòng.

Chương 330

“Lão Trần.” Lúc này, giọng của Ngô Bát Nhất đột nhiên vang lên.

Trần Phong nghe thấy liền vội vàng chạy qua.

Chỉ thấy trước mặt Ngô Bát Nhất là một cánh cửa đá, cánh cửa đá này về cơ bản giống hệt cánh cửa anh vừa thấy, chỉ là hình vẽ trên đó khác nhau.

Hình vẽ trên đó là một con chó, ở giữa cũng có một lỗ tròn nhỏ.

“Lão Trần, ông có nhìn ra gì không?” Trần Phong lắc đầu nói: “Không rõ, vừa nãy tôi cũng thấy một cánh cửa đá như vậy ở bên kia, chỉ là hình vẽ khác thôi.” Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất cũng sững sờ, khi thấy cánh cửa mộ này, anh còn tưởng đã tìm thấy thông đạo rồi.

Nhưng nếu không chỉ có một cánh cửa mộ, thì trong đó chắc chắn có cơ quan.

“Lão Trần, Lão Ngô, đoán xem tôi phát hiện ra gì này.” Lúc này, Vương Bàn Tử vẻ mặt vui mừng đi tới, nói một cách thần bí với hai người.

“Tìm thấy một cánh cửa mộ!” Ngô Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử nói, cũng là một phỏng đoán táo bạo, liệu có phải cửa mộ ở đây không chỉ có hai cái không.

“Ủa, sao ông biết?

Không đúng, tôi nhớ ông đâu có đi qua bên đó.” Vương Bàn Tử ngơ ngác.

“Thôi được rồi, đừng nói nhảm nữa, tôi và Lão Ngô đều đã phát hiện ra một cánh cửa mộ, hình vẽ trên đó khác nhau, những cái khác

đều giống nhau.” Trần Phong thấy bộ dạng của Bàn Tử không khỏi giải thích.

“Chỉ riêng tôi đã phát hiện ra ba cánh cửa mộ, uổng công tôi còn tưởng đã tìm thấy thông đạo đến địa cung rồi!

Mừng hụt một trận.” “Cũng chưa chắc, thông đạo của chúng ta chắc là một trong số đó, nhưng cái này cũng có liên quan đến thông đạo.” Trần Phong suy nghĩ rồi nói.

“Chúng ta cứ tìm kỹ trong mộ thất này đã, nếu tôi đoán không lầm, chắc là có tám cánh cửa mộ.” Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, hai người không khỏi phấn chấn.

Lão Trần chắc đã phát hiện ra gì đó, chỉ là bây giờ chưa chắc chắn.

Ba người lại một lần nữa phân tán ra.

Quả nhiên, tiếp đó Trần Phong lại tìm thấy một cánh cửa đá, giống hệt những cái trước, chỉ có hình vẽ khác.

Khoảng mười phút sau, ba người cuối cùng cũng đã quan sát kỹ lưỡng mộ thất một lượt, trong mộ thất này họ đã phát hiện ra bảy cánh cửa đá giống hệt nhau, trên đó có hình vẽ của bảy loài động vật khác nhau là ngựa, bò, gà, chó, v.v.

“Lão Trần, có cách nào chưa, bảy cánh cửa đá này phải làm sao?” Bàn Tử vội vàng hỏi, bảy cánh cửa đá, căn bản không biết cánh cửa nào phía sau mới là thông đạo.

Lại không dám tùy tiện mở cửa, nên rất bối rối.

Trần Phong lúc này cũng đang suy nghĩ, rốt cuộc bảy cánh cửa đá này có mối liên hệ gì.

Nếu là tám cánh cửa đá, có lẽ có thể dùng phương pháp bát quái để

tìm.

Nhưng bảy cánh cửa, Trần Phong vắt óc cũng không nghĩ ra được mối quan hệ của chúng.

Ngoài những hình vẽ động vật này, chỉ còn lại lỗ tròn nhỏ ở giữa.

“Lão Trần, có khi nào vốn dĩ là tám cánh cửa không?” Ngô Bát Nhất suy nghĩ rồi nhìn Trần Phong nói.

Anh cũng đã suy nghĩ rất lâu mà không tìm ra mối liên hệ, rốt cuộc bảy hình vẽ này có liên quan gì.

Ý nghĩ đầu tiên của anh cũng là bát quái, nhưng bảy cánh cửa này căn bản không khớp với bát quái.

Vì vậy, Ngô Bát Nhất thầm nghĩ, liệu có phải là tám cánh cửa không?

Như vậy thì vừa vặn tương ứng với bát quái.

Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong cũng cảm thấy có khả năng.

Tuy lăng Tần Thủy Hoàng đã có từ cả nghìn năm trước, nhưng cũng có thể được bố trí theo bát quái, vì vậy có khả năng có một cánh cửa đá ẩn.

Nhưng Trần Phong nhìn xung quanh, cũng không giống như có cửa đá ẩn.

Đột nhiên, Trần Phong nhìn về phía thông đạo mà họ đã vào.

Vị trí của thông đạo này vừa vặn có thể đặt được một cánh cửa đá.

Lẽ nào bên trong có cơ quan khác mà họ chưa phát hiện ra.

“Lão Trần, ông không thấy tôi đoán không sai sao, ở đây chắc là có tám cánh cửa đá.” Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong quan sát xung quanh

không khỏi hỏi.

Nếu tìm thấy tám cánh cửa đá, có khả năng sẽ tìm được thông đạo tiếp theo.

“Có chút manh mối rồi, chúng ta tìm tiếp đi, ở đây chắc chắn có manh mối khác.” Trần Phong quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử nói.

Tiếp đó, ba người lại phân tán ra, lần này ba người tìm kiếm càng thêm cẩn thận.

Trần Phong thì đứng trước thông đạo mà họ đã vào, quan sát kỹ lưỡng xung quanh.

Có thể cơ quan mấu chốt ở bên cạnh thông đạo này.

Trần Phong trong lòng đã có chút manh mối, chỉ cần tìm thấy cánh cửa đá cuối cùng, không chừng có thể xác định được.

Vì vậy, việc có tìm được thông đạo đến địa cung hay không, bây giờ phụ thuộc vào việc có tìm được cánh cửa đá cuối cùng hay không.

Nhưng điều khiến Trần Phong thất vọng là bên cạnh thông đạo không tìm thấy cơ quan nào.

Nơi này dường như chỉ là một thông đạo bình thường.

Trần Phong đã sắp hoài nghi phỏng đoán của mình rốt cuộc có đúng không, cánh cửa đá thứ tám rốt cuộc có tồn tại hay không.

Anh lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, trước tiên cứ kiểm tra lại mộ thất này một lần.

Không chừng đã bị họ bỏ sót.

Trần Phong kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh, mộ thất này hiện tại ngoài bức bích họa và bảy cánh cửa đá đã phát hiện, không còn gì khác, trống không.

Rõ ràng ở đây có cơ quan khác, chỉ là hiện tại chưa được tìm thấy.

Đợi đến khi tìm thấy cơ quan là lúc tìm thấy thông đạo.

Quả nhiên, sau khi Trần Phong tìm kiếm mấy phút, ở chỗ giao nhau giữa vách tường và đối diện, anh thấy một viên gạch lát sàn hơi nhô lên.

Viên gạch này được giấu rất kín, nếu không nhìn kỹ cũng sẽ không phát hiện ra cơ quan này.

Vừa nãy anh cũng không chú ý đến góc này.

"Lão Ngô, cơ quan tìm thấy rồi." Trần Phong cũng không vội vàng ấn cơ quan, trước tiên bàn bạc với Ngô Bát Nhất, không chừng đây không phải là cơ quan mở thông đạo.

Vì vậy, Trần Phong cũng không dám tùy tiện hành động.

Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn Trần Phong, rõ ràng là muốn biết cơ quan này là để mở thông đạo hay là cơ quan khác.

"Tôi cũng không biết cơ quan này dùng để làm gì, chỉ có thể đánh cược một phen." Trần Phong nhìn ánh mắt của Ngô Bát Nhất, thản nhiên nói.

"Chắc chắn là cơ quan mở thông đạo rồi, tệ nhất cũng có thể tìm thấy sự tồn tại của cánh cửa đá thứ tám." Vương Bàn Tử ở bên cạnh xen vào.

Mộ thất này đã tìm khắp rồi, chỉ tìm thấy cơ quan này, vậy thì mười phần hết chín là nó rồi.

"Vậy thì đánh cược một phen." Ngô Bát Nhất suy nghĩ rồi nói, hiện tại đây là cơ hội duy nhất, có cơ quan cũng không thể bỏ qua như vậy.

Trần Phong gật đầu, đó cũng là suy nghĩ của anh.

“Trước tiên lùi ra một chút, chú ý tình hình xung quanh, có nguy hiểm lập tức né tránh.” Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người cũng biết đây là thời khắc đặc biệt, quay người chăm chú nhìn xung quanh, chỉ cần có gió thổi cỏ lay là kéo Trần Phong chạy ngay.

Trần Phong hít sâu một hơi, sống chết có số, anh đưa tay ấn viên gạch nhô lên xuống.

Tiếp đó, ba người nghe thấy tiếng cơ quan vang lên từ trong các vách tường xung quanh.

Tiếng “cạch, cạch” không ngừng vang lên từ các vách tường, Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng không rời mắt khỏi những thay đổi xung quanh.

“Ầm!” một tiếng, đột nhiên vang lên.

Trần Phong và mọi người vội vàng nhìn theo.

“...Đây là cánh cửa thứ tám sao?” Chỉ thấy ở lối vào, một tảng đá khổng lồ đột nhiên rơi xuống, bịt kín thông đạo.

Chương 331

Tảng đá này có hình dáng tương tự như những cánh cửa đá kia.

Tiếp đó, họ thấy gạch lát sàn ở giữa mộ thất đột nhiên nứt ra.

Lúc này, tiếng cơ quan xung quanh vẫn không ngừng vang lên, Trần Phong và mọi người cũng không dám manh động, từ từ chờ đợi.

Đúng lúc này, Trần Phong và mọi người thấy ở trung tâm mộ thất đột nhiên nhô lên một cái quan quách, tiếp đó là một bệ đá nhô lên.

Đợi bệ đá nhô lên xong, tiếng cơ quan liên hoàn xung quanh mới từ từ dừng lại.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều kinh ngạc không thôi, vốn tưởng sẽ mở ra thông đạo hoặc cánh cửa thứ tám, không ngờ lại nhô lên một cái quan quách.

"Đi xem thử đi." Nghe tiếng cơ quan dừng lại, không phát hiện nguy hiểm, Trần Phong nói.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử gật đầu, tiếp đó, mấy người họ từ từ đến gần quan quách.

Quan quách này được đặt trên bệ đá, bề ngoài của nó trông không có gì nổi bật, trên đó đầy bụi bặm.

Mấy người Trần Phong đến gần, quan sát kỹ lưỡng quan quách trước mặt, tuy trên đó đầy bụi, nhưng vẫn có thể thấy được những thứ được khắc họa trên đó.

Trần Phong đeo găng tay Mạc Kim, cẩn thận lau đi lớp bụi trên đó, lập tức để lộ ra bộ mặt thật của quan quách.

Tuy đã trải qua thời gian dài, nhưng hoa văn và hình khắc trên quan

quách vẫn như mới được khắc lên.

Hoa văn tinh xảo trên đó cho thấy giá trị của quan quách này không hề rẻ.

Người trong quan quách hiển nhiên cũng không đơn giản, người có thể bồi táng cho Tần Thủy Hoàng liệu có phải là người bình thường không?

"Quan quách này được làm từ Âm Trầm Mộc." Trần Phong nhìn quan quách, lẩm bẩm.

Phải biết rằng Âm Trầm Mộc cũng là một loại gỗ cực phẩm để làm quan tài, có thể sánh ngang với gỗ Kim Ti Nam Mộc, đều có thể bảo quản thi thể rất tốt.

Người có thể dùng Âm Trầm Mộc làm quan quách cũng không phải là nhân vật đơn giản.

"Lão Trần, nhìn kỹ hình khắc trên đó xem?

Hình như là cách tìm thông đạo." Ngô Bát Nhất lúc này nhíu mày, rồi nói.

Trần Phong nghe vậy cũng vội vàng nhìn vào hình khắc trên quan quách.

Chỉ thấy trên quan quách có khắc hình tám cánh cửa đá, muốn mở cửa đá nhất định phải lấy được một thứ gì đó từ trong quan quách.

Đây là muốn chúng ta mở nắp quan tài sao?

Nhưng làm vậy có ý nghĩa gì?

Trần Phong luôn cảm thấy trong đó không đơn giản như vậy, không chừng bên trong sẽ có thứ gì khác.

"Lão Trần, xem kìa, muốn chúng ta mở nắp quan tài lấy đồ, nhưng tôi cảm giác bên trong không đơn giản đâu." "Nếu đã yêu cầu chúng ta

mở nắp quan tài, vậy thì cứ mở đi, không chừng bên trong có thứ chúng ta cần tìm." Vương Bàn Tử nghe nói phải mở nắp quan tài liền hứng thú, tuy tình hình hiện tại của họ không thích hợp để mang theo quá nhiều đồ, nhưng đồ nhỏ thì có thể.

Quan quách này trông không đơn giản, không chừng bên trong có đồ bồi táng.

"Bàn Tử, dẹp cái suy nghĩ đó đi, bây giờ là thời kỳ đặc biệt, chúng ta cứ mở thông đạo trước rồi nói sau." Ngô Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử nói.

"Biết rồi, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể mở nắp quan tài." Vương Bàn Tử bị Ngô Bát Nhất nói vậy, không khỏi nói nhỏ.

"Trên này có chữ, là Tiểu Triện?" Trần Phong xem xong hình khắc, liền thấy bên cạnh có một đoạn chữ.

Những chữ này chắc là Tiểu Triện, triều Tần lúc đó dùng Tiểu Triện.

"Lão Trần, ông có nhận ra ý nghĩa của những chữ này không?" Ngô Bát Nhất nhìn những chữ đó, từ từ nói.

Loại văn tự cổ đại này, Ngô Bát Nhất nhìn nửa ngày cũng không hiểu ý nghĩa của nó.

Trần Phong nhìn những dòng chữ trên đó, trong đầu không ngừng tiếp nhận kiến thức từ hệ thống.

Cuối cùng, anh thở ra một hơi dài.

Dựa vào kho kiến thức khổng lồ mà hệ thống cung cấp, cuối cùng anh cũng dịch được những ký tự này.

"Người nằm trong quan tài này là Mông Ngao.

Đây là một tướng lĩnh dưới trướng Tần Thủy Hoàng, chỉ là không

nổi danh bằng Mông Điềm.

Vị tướng lĩnh này được chôn cất ở đây để canh giữ lăng mộ cho Tần Thủy Hoàng." "Cũng là một trong những người bị tuẫn táng." "Một trong những người?

Chẳng lẽ còn có tướng lĩnh khác bị tuẫn táng nữa sao?" "Ra tay cũng hào phóng quá, dùng cả tướng lĩnh để tuẫn táng," Vương Bàn Tử nghe xong liền kinh ngạc thốt lên.

Trước đây, những ngôi mộ họ vào chỉ có hạ nhân, hoặc là vợ lẽ của mộ chủ bị tuẫn táng thôi.

"Đừng kinh ngạc, đây là mộ của ai chứ." Trần Phong nhìn chiếc quan tài nhưng lại rơi vào trầm tư, rốt cuộc có nên mở nắp hay không?

"Lão Trần, hay là chúng ta kiểm tra lại một lần nữa đi, biết đâu có thể mở được lối đi mà không cần mở quan tài thì sao." Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong đang suy nghĩ thì biết anh đang phân vân điều gì, bèn lên tiếng.

Nghe vậy, Trần Phong gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể làm vậy, quan tài có thể không mở thì tốt nhất không nên mở.

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên nghĩ đến cánh cửa đá vừa hạ xuống lúc nãy.

Biết đâu trên đó có cách để mở lối đi.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền xoay người rời khỏi quan tài, đi đến trước cánh cửa đá đó.

Cánh cửa đá này giống hệt những cánh cửa đã phát hiện trước đó, trên đó đều có một bức họa đồ, ở giữa là một lỗ tròn nhỏ.

"Tám cánh cửa đá đều có một lỗ tròn nhỏ, nếu chúng ta mở quan

tài, thứ lấy ra liệu có phải là vật để nhét vào cái lỗ này không." Vương Bàn Tử nhìn cánh cửa đá nói.

Những cánh cửa đá này đều có một lỗ tròn nhỏ như vậy, lại liên tưởng đến những hình khắc trên quan tài lúc nãy.

Cái lỗ tròn nhỏ này có lẽ chính là mấu chốt để mở lối đi.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng gật đầu, Bàn Tử nói không sai, đây chính là mấu chốt rồi.

"Được đấy, Bàn Tử, có tiến bộ nha." "He he, đó là đương nhiên, tôi bình thường cũng nỗ lực lắm chứ." Nghe Ngô Bát Nhất khen, Vương Bàn Tử không khỏi cười hì hì.

"Được rồi, khen một câu đã thở không ra hơi rồi." Ngô Bát Nhất nói xong liền quay đầu nhìn Trần Phong.

"Chúng ta tìm ra đúng lối đi trước đã, đến lúc đó lại quyết định có mở quan tài hay không!" Trần Phong gật đầu, anh cũng biết cách của Ngô Bát Nhất là tốt nhất.

Tám cánh cửa ở đây được bố trí theo Bát quái, vậy thì chỉ cần tìm ra vị trí của Tử môn là được.

Người chết đi vào, người sống đi ra.

Vị trí của Tử môn chính là lối đi thông đến địa cung.

Lối đi phía dưới này, vị trí của Tử môn hẳn là ở cánh cửa đá đối diện.

Nhưng không hiểu sao Trần Phong lại cảm thấy có gì đó không đúng, dường như đã bỏ sót thứ gì đó.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền cẩn thận lấy la bàn ra, bắt đầu sử dụng Phân kim định huyệt, chỉ cần xem vạch khắc trên la bàn có trùng với hướng của mình không là biết ngay.

Nhưng khi Trần Phong lấy la bàn ra thì ngẩn người, la bàn đã mất tác dụng.

Kim la bàn cứ xoay tròn không ngừng, lẽ nào có từ trường?

"Lão Ngô, lấy la bàn của ông ra xem." Anh quay đầu nói với Ngô Bát Nhất.

Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói vậy cũng biết đã có vấn đề, vội vàng lấy la bàn của mình ra.

Quả nhiên la bàn của Ngô Bát Nhất cũng xoay tròn không ngừng, loại trừ nguyên nhân la bàn bị hỏng.

"Gần đây có từ trường sao?" Ngô Bát Nhất nhìn la bàn hỏi.

"Có thể là từ trường, cũng có thể là thứ khác gây nhiễu, đồ vật từ cả ngàn năm trước, ai mà nói chính xác được." Trần Phong suy nghĩ rồi nói.

Lúc ở bên ngoài tìm lối vào, la bàn vẫn hoạt động tốt, vừa vào trong này đã mất tác dụng, có lẽ không phải vấn đề từ trường.

"Tìm được lối đi chưa?" "Tôi không chắc, cứ có cảm giác đã bỏ sót thứ gì đó." Trần Phong lắc đầu, không chắc chắn nói.

Chương 332

“Bỏ sót?

Trên đó chẳng phải có tám bức họa đồ, tám cái lỗ tròn nhỏ sao?

Bỏ sót thì nhìn lại một cái là biết ngay thôi.” Vương Bàn Tử đứng bên cạnh thản nhiên nói.

Có câu, người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nghe Vương Bàn Tử nói xong, mắt sáng lên, đồng thanh nói: “Họa đồ!” “Họa đồ?

Họa đồ gì?” Vương Bàn Tử ngơ ngác hỏi, hai người này cứ thần thần bí bí.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều đã hiểu ra, họ đã quên mất tám bức họa đồ.

Tám bức họa đồ này không phải để trang trí, chắc chắn có công dụng riêng.

Nhưng dù đã nhận ra điều vừa rồi không xem xét đến tám bức họa đồ, họ lại rơi vào mông lung, tám bức họa đồ này có tác dụng gì?

Có liên quan đến lối đi không?

“Chúng ta thử trước xem, liệu có mở được cánh cửa này không?” Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều nhìn về hướng Trần Phong chỉ.

Cánh cửa đó là cánh cửa mà Trần Phong đã xác định là vị trí Tử môn trước đó.

Ngô Bát Nhất gật đầu, chậm rãi đi đến trước cánh cửa đá.

Ba người đặt tay lên cửa, không ngừng dùng sức, nhưng cửa đá vẫn không hề nhúc nhích.

Đến khi cả ba dùng hết sức bình sinh, cửa đá vẫn trơ trơ.

Cuối cùng Trần Phong đành phải từ bỏ ý định này.

“Cánh cửa đá này chắc chắn có cơ quan, không có vật hình tròn kia thì không mở được đâu.” Trần Phong nhìn cánh cửa đá nói.

Ngô Bát Nhất gật đầu, những cánh cửa đá này không thể dùng sức mạnh để mở được.

“Vậy bây giờ làm sao?

Mở quan tài sao?” Vương Bàn Tử thấy cảnh này, không khỏi hỏi.

“Lão Trần, ông nghĩ sao?” Ngô Bát Nhất quay đầu thấy Trần Phong đang suy tư liền hỏi.

“Tôi...

Tôi biết lối nào mới thông đến địa cung rồi!” Trần Phong đột nhiên nói lớn.

Trong «Chu Dịch Quái Truyện» có ghi chép liên quan đến điều này, Bát quái đôi khi cũng được biểu thị bằng động vật.

Những động vật này lần lượt là ngựa, bò, rồng, gà, lợn, trĩ, chó, dê.

Mà trên tám cánh cửa này, quả thật có khắc hình mấy loài động vật này.

Tại sao lại phải khắc những bức họa động vật này trên cửa đá?

“Càn vi mã, Khôn vi ngưu, Chấn vi long, Đoái vi dương...” “Lão Trần, ông đang nói gì vậy?” Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nghe mà mặt mày mờ mịt.

Ngô Bát Nhất thì mắt sáng lên, vì anh cũng nhớ trên những cánh cửa đá này đều có hình các loài động vật đó.

Lão Trần đã tìm ra cách rồi.

“Càn đối với Khai, Tử đối với Khôn, nghĩa là vị trí của Tử môn ở chỗ con bò.” “Tìm xem cửa đá khắc hình con bò ở đâu?” Trần Phong quay đầu nhìn hai người họ.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử vội vàng tìm kiếm.

Rất nhanh, cánh cửa đá có họa đồ hình con bò đã được tìm thấy.

“Lão Trần, ở đây...” “Cánh cửa đá này chính là lối đi tôi cần tìm, cũng được sắp xếp theo Bát quái, cũng là nơi Tử môn tọa lạc.” Trần Phong biết Ngô Bát Nhất định hỏi gì, liền lên tiếng giải thích.

Cánh cửa này không phải là cánh cửa họ đoán ban đầu, có lẽ họ đã vô tình rẽ ngoặt ở đâu đó.

Vị trí của họ đã thay đổi, nên mới không tìm ra vị trí của Tử môn.

Nhưng bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy nữa.

“Lão Trần, Giáp nhân của ông có thể phá mở một lối đi không?

Nếu trong quan tài không có thứ đó, chúng ta sẽ bị kẹt ở đây.” “Giáp nhân thì có thể đào được một lối đi, nhưng như vậy sẽ tổn hao rất lớn đối với nó.” “Chúng ta bây giờ không có đường lui, phía sau là địa cung, cũng không chắc có đường ra hay không.” “Cho nên, nếu không phải thời khắc mấu chốt, đừng sử dụng Giáp nhân.” Trần Phong xem xét tình cảnh khốn khó hiện tại của mấy người rồi nói.

Tình hình không tốt như tưởng tượng.

“Vậy chúng ta mở quan tài đi, có nguy hiểm thì ba chúng ta cũng có thể giải quyết được.” Trần Phong suy nghĩ rồi nói.

Bây giờ họ đã tìm được vị trí của Tử môn, chỉ cần mở quan tài lấy ra thứ cần tìm là có thể mở cửa đá tiến vào địa cung.

Nói xong, Trần Phong từ trong túi lấy ra một cây nến, nhìn về phía

quan tài, cách bố trí của quan tài này cũng là đặt từ tây sang đông.

Vậy thì góc đông nam, ở bên kia.

Trần Phong đưa mắt nhìn về phía dưới bên phải quan tài.

Tiếp đó, anh cố định cây nến trong tay lên bệ đá ở góc dưới bên phải.

Thắp nến xong, Trần Phong mới nhìn về phía quan tài.

Tiếp theo là mở nắp.

Trần Phong lấy dao găm từ trên người ra, chậm rãi lách vào khe hở dưới nắp quan tài.

Vì được bịt kín bằng sáp ong nên dao găm của Trần Phong dễ dàng lách vào được.

Anh di chuyển từ từ dọc theo mép quan tài, bột trắng không ngừng rơi xuống đất.

Rất nhanh, lớp sáp ong bịt kín đã bị cắt ra hoàn toàn.

Trần Phong hít một hơi thật sâu, nói: "Lão Ngô, ông và Bàn Tử qua bên kia, chúng ta cùng nhau mở nắp quan tài này ra." Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử gật đầu, đi sang phía bên kia của quan tài.

Trần Phong đặt tay lên nắp quan tài, cùng Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử dùng sức.

Nắp quan tài từ từ bị đẩy ra.

Sau khi đẩy ra, Trần Phong và mọi người vội vàng cúi xuống.

Chiếc quan tài này đã được đặt ở đây hàng ngàn năm, ai biết bên trong có cơ quan hay khói độc gì không.

Dù không có cơ quan, không khí bên trong cũng đã mục rữa thành khí độc.

Cứ như vậy đợi khoảng hai phút, Trần Phong và mọi người mới đứng dậy.

Không khí bên trong khuếch tán ra, tạo thành một mùi khó chịu.

Nhưng Trần Phong và mọi người đều đeo mặt nạ phòng độc, cộng thêm mùi chua thối nồng nặc trong không khí, nên cũng không rõ rệt lắm.

Ngô Bát Nhất thấy vậy liền giơ đuốc lên trên đầu, để tiện cho Trần Phong kiểm tra tình hình bên trong.

Trần Phong nhìn vào trong quan tài, nhờ có ánh đuốc của Ngô Bát Nhất, anh có thể thấy rất rõ ràng.

Trong quan tài là một người đàn ông mặc áo giáp, toàn thân khoác khôi giáp.

Mặc dù đã qua nhiều năm như vậy, thi thể vẫn được bảo quản tốt.

Chỉ là nước trong cơ thể đã khô cạn, da dính chặt vào xương, mắt cũng lõm sâu vào trong.

"Thi thể này được bảo quản tốt đến vậy, thật không thể tin được." Trần Phong nhìn cái xác khô này lẩm bẩm.

Kỹ thuật bảo quản thi thể thời đó đã đạt đến đỉnh cao như vậy sao.

Đương nhiên cũng có liên quan đến chất liệu gỗ của quan tài, cộng thêm tác dụng của thủy ngân.

Chương 333

Thủy ngân có thể bảo quản thi thể không bị thối rữa.

Mặc dù không đổ thủy ngân vào trong thi thể, nhưng có thể chắc chắn rằng gần đây chắc chắn có một lượng lớn thủy ngân.

Thủy ngân bốc hơi bao trùm toàn bộ ngôi mộ, cũng gián tiếp bảo quản thi thể trong mộ không bị thối rữa.

Trần Phong lấy đèn pin ra, từ từ nhìn vào bên trong.

Anh không phát hiện gì ở hai bên quan tài, nhưng điều này cũng nằm trong dự liệu của anh.

Tiếp theo là tìm kiếm đồ vật.

Trần Phong lại một lần nữa nhìn về phía thi thể đang nằm đó.

Đeo găng tay Mạc Kim, hai tay Trần Phong bắt đầu tìm kiếm xung quanh thi thể.

Hai bên thân thể, thậm chí cả dưới thi thể đều không bỏ qua, nhưng Trần Phong vẫn không tìm thấy gì.

“Sao rồi?

Tìm thấy chưa?” Lúc này, Vương Bàn Tử thấy Trần Phong đứng thẳng người dậy, vội vàng hỏi.

“Chưa, xung quanh thi thể không có gì cả, nhưng tôi đoán thứ đó có thể nằm trên người thi thể.” Trần Phong chậm rãi nhìn về phía thi thể.

Anh đưa hai tay ra, từ từ sờ xuống từ vai thi thể.

Cánh tay, eo...

Nhưng vì đối phương mặc khôi giáp, nên động tác tìm kiếm hơi chậm lại.

Nhưng đến khi Trần Phong sờ đến tận chân, vẫn không phát hiện gì.

Trần Phong cũng sợ bỏ sót, nên làm rất cẩn thận.

Thậm chí có những chỗ anh đã sờ đến hai lần, chỉ sợ bỏ sót.

Nhưng đến bây giờ vẫn không tìm thấy.

Trần Phong suy nghĩ một chút, liền nhìn vào chín lỗ trên thi thể.

Hiện tại, đây là nơi có khả năng cất giấu vật hình tròn nhất.

Những chỗ khác trên thi thể đều đã tìm kiếm xong.

Trần Phong thở ra một hơi nặng nề, nhìn vào miệng của thi thể.

Nhìn kỹ một chút, quả nhiên Trần Phong phát hiện cằm dưới của thi thể hơi phồng lên.

Anh đưa tay dùng một chút lực vào cằm dưới của thi thể, lập tức miệng thi thể mở ra.

Trần Phong thò tay vào trong, lúc rút ra, trong tay đã có thêm một thứ.

Một viên châu hình tròn.

Trần Phong cầm viên châu dưới ánh lửa, cẩn thận quan sát, dưới ánh lửa chiếu rọi, nó tỏa ra một vầng sáng kỳ lạ.

"...

Định Thi Châu!" Trần Phong sau khi nhìn rõ diện mạo của viên châu, đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

Định Thi Châu là một loại kỳ vật, có thể bảo trì nguyên trạng của thi thể ở mức độ cao nhất.

Thậm chí có thể trấn áp thi thể không cho thi biến.

Ngô Bát Nhất cũng từng nghe nói về thứ này, nhưng chưa bao giờ thấy.

Bây giờ trên thị trường không thể tìm thấy Định Thi Châu, trừ khi có thể gặp được trong các ngôi mộ cổ.

Công hiệu của Định Thi Châu anh cũng có nghe qua.

Trong đó, có thể áp chế thi thể không bị thi biến, được rất nhiều đạo mộ tặc xem như thần vật.

Là vật mà trước đây khi xuống mộ phải mang theo.

Chỉ là bây giờ đã mất phương pháp chế tạo...

Định Thi Châu kể từ khi thất truyền phương pháp chế tạo.

Dần dần rút khỏi thị trường.

Bây giờ có thể nói là một viên khó cầu.

"Định Thi Châu?

Vậy không phải rất có giá trị sao?" Vương Bàn Tử nhìn ánh mắt kinh ngạc của Trần Phong và Ngô Bát Nhất, biết đây là một món đồ có giá trị.

"Có giá trị, nhưng ông đừng có ý đồ gì với nó, đây chắc là chìa khóa để mở lối đi rồi." Trần Phong quay đầu liếc nhìn Bàn Tử, tự nhiên biết anh ta đang có ý đồ gì.

Lúc này, Trần Phong đột nhiên nghĩ đến tác dụng của Định Thi Châu, vội vàng nhìn về phía thi thể.

Trong lòng Trần Phong đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

Thi thể bên trong sẽ không thi biến chứ, nếu vậy, cũng có thể giải thích được tại sao nhất định phải dùng Định Thi Châu để mở cửa đá.

Mục đích là để những đạo mộ tặc như họ phải chết ở đây.

Đến khi Trần Phong nhìn rõ thi thể không có gì khác thường, mới yên tâm.

"Ông đang lo lắng thi thể có vấn đề." Ngô Bát Nhất nhìn ánh mắt của Trần Phong liền biết anh đang nghĩ gì.

"Ừm, nhưng có lẽ tôi lo xa rồi." Trần Phong nói xong liếc nhìn cây nến ở góc đông nam, thấy nến vẫn cháy ổn định tỏa ra ánh sáng.

Anh cũng yên tâm, có lẽ thật sự là lo xa rồi.

"Chúng ta đóng nắp quan tài lại đi, bây giờ đã tìm thấy đồ rồi, tiếp theo chúng ta sẽ mở cửa đá." "Được." Tiếp đó, ba người hợp sức đóng nắp quan tài lại.

Trần Phong cầm Định Thi Châu đi đến trước cửa đá có khắc hình con bò.

Anh hít một hơi thật sâu, từ từ đặt Định Thi Châu vào lỗ tròn trên cửa đá.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng nín thở căng thẳng nhìn cảnh này.

Nhưng cửa đá lại không có phản ứng gì.

Anh bèn đưa tay ấn mạnh lên Định Thi Châu.

Lúc này, từ trong các bức tường xung quanh truyền đến những tiếng cơ quan liên kết với nhau.

Sau đó, Trần Phong và mọi người thấy cánh cửa đá trước mặt từ từ nâng lên.

Chứng kiến cảnh này, mấy người trong lòng cũng cạn lời.

Chẳng trách lúc nãy cả đám dùng sức như vậy mà không có chút

phản ứng nào, hóa ra là nó nâng lên trên.

Nhưng Trần Phong vẫn cẩn thận kéo Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử sang một bên.

Mặc dù đã xác định đây là lối đi thông đến địa cung, nhưng cũng không chắc bên trong có nguy hiểm gì khác không.

Cho nên, cẩn thận là trên hết, đứng sang một bên, có nguy hiểm cũng có thể phản ứng kịp.

Đợi cửa đá nâng lên hoàn toàn, Trần Phong lại đợi một lúc.

Thấy không có nguy hiểm mới thở phào nhẹ nhõm, rồi cùng Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi đến trước lối đi.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, đều hiểu ý của đối phương.

"Tôi đi trước, Bàn Tử bọc hậu." Nói xong, Trần Phong cầm đuốc chui vào trong.

Chương 334

Trần Phong cẩn thận nhìn lối đi phía trước.

Lối đi ở đây đều được lát bằng gạch xanh, rộng khoảng ba mét, rất thoáng đãng.

Đi về phía trước một đoạn, ở cuối đường có một bóng đen mờ ảo.

Thấy bóng đen đó, Trần Phong lại một lần nữa nâng cao cảnh giác.

"Cẩn thận một chút, phía trước là lối ra rồi." Trần Phong quay đầu dặn dò một phen, rồi mới tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, Trần Phong và mọi người đến chỗ bóng đen, quả thực là một lối ra.

Ở đầu kia của lối ra, có ánh sáng truyền đến.

Thấy ánh sáng, Trần Phong cũng phấn chấn tinh thần.

Phía trước chắc là nơi tọa lạc của địa cung, nghĩ vậy, anh cắn răng bước ra khỏi lối đi.

Đến khi nhìn rõ tình hình phía trước, anh cũng hít một hơi lạnh.

"...

Đây là địa cung của Tần Thủy Hoàng sao?

Cũng quá xa xỉ rồi?" Xuất hiện trước mặt Trần Phong là một hang động ngầm tự nhiên.

Ở trung tâm hang động là một cung điện nguy nga, vàng son lộng lẫy.

Xung quanh hang động ngầm là vô số ngọn đèn đang cháy.

Những ngọn đèn này đã cháy hàng ngàn năm không tắt, trên nóc hang động được phủ đầy mã não.

Mã não dưới ánh đèn chiếu rọi lấp lánh ánh sáng chói mắt.

Những ánh sáng này chiếu thẳng xuống địa cung bên dưới.

Cứ như vậy, cả tòa địa cung càng thêm trang nghiêm thần thánh.

Khiến người ta không khỏi muốn cúi đầu bái lạy.

"Đúng là hào phóng, không hổ là Tần Thủy Hoàng, có thể tưởng tượng được năm xưa đã tốn bao nhiêu nhân lực vật lực." Nhìn cảnh tượng chấn động lòng người trước mắt, Trần Phong không kìm được cảm thán.

"Nhiều bảo bối quá, Lão Trần, lần này cũng phải mang một hai món minh khí ra ngoài." "Chúng ta không thể để những món đồ này bị bụi phủ được, phải không." Vương Bàn Tử nuốt nước bọt ừng ực nói.

"Mã não tím?" Ngô Bát Nhất nhìn những phiến mã não trên đỉnh đầu kinh ngạc kêu lên.

Phải biết rằng mã não tím luôn vô cùng quý giá, nhưng ở đây lại có cả phiến lớn.

Ở đây nó chỉ là đồ trang trí.

Cũng chỉ có Tần Thủy Hoàng mới có thể ra tay hào phóng như vậy.

Nơi đó là địa cung, rõ ràng là một hoàng cung thu nhỏ.

Mặc dù là phiên bản thu nhỏ, nhưng chiều dài và chiều rộng cũng gần hai trăm mét.

"Những ngọn đèn này, cháy lâu như vậy, cũng quá thần kỳ rồi." Lúc này, Bàn Tử cũng dời ánh mắt khỏi những viên mã não trên đỉnh

đầu, nhìn những ngọn đèn vẫn đang cháy mà nói.

"Chắc là dùng mỡ người cá làm nhiên liệu, mới có thể cháy được thời gian dài như vậy." Trần Phong nhìn những ngọn đèn đó nói.

"Thật sự có người cá sao?" Vương Bàn Tử nghe xong vội vàng hỏi.

Người cá, thứ này từ trước đến nay đều chỉ nghe trong truyền thuyết, lần này lại trực tiếp nghe nói những ngọn đèn này được thắp bằng mỡ người cá.

"Người cá có tồn tại hay không, tôi cũng không biết, cái gọi là mỡ người cá, có lẽ chỉ là một loại nhiên liệu tìm được từ Đông Hải, chứ không phải người cá thật sự." Trần Phong sắp xếp lại ngôn từ rồi nói.

Những điều này anh cũng tìm thấy trong kiến thức mà hệ thống cung cấp.

"Nhìn kìa, đó là gì?" Ngô Bát Nhất đưa tay chỉ về hướng địa cung.

Trần Phong nhìn theo, một thứ gì đó giống như một dòng sông.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, nó giống như một dải lụa màu bạc.

"...

Biển thủy ngân!" Trần Phong nhìn thứ hình dải lụa đó, đột nhiên linh quang lóe lên, kinh ngạc kêu lên.

"Mùi mà chúng ta ngửi thấy trên đường đi là do biển thủy ngân này tỏa ra." "Là thứ này sao?

Thủy ngân này cũng nhiều quá rồi." "Không đúng, biển thủy ngân này rõ ràng bao quanh địa cung một vòng, chúng ta muốn vào địa cung, bắt buộc phải đi qua biển thủy ngân này." Trần Phong nhìn biển thủy ngân, nhíu mày nói.

Lời này vừa nói ra, Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng rơi vào

trầm tư.

Trong lúc mấy người đang suy nghĩ về biển thủy ngân, trong ngôi mộ phụ táng, chiếc quan tài đột nhiên phát ra một tiếng "bành", nắp quan tài bay sang một bên.

Một bàn tay, từ từ đặt lên mép quan tài...

Những gì xảy ra trong ngôi mộ phụ táng, Trần Phong và mọi người tự nhiên không biết.

Lúc này, nhóm Trần Phong đang cân nhắc làm thế nào để đi qua con sông thủy ngân trước mắt.

"Lão Trần, thủy ngân thật sự lợi hại đến vậy sao?

Chúng ta có thể tìm một ít gỗ, làm một chiếc bè gỗ đơn giản trôi qua đó." Vương Bàn Tử nhìn con sông thủy ngân, không suy nghĩ nhiều, chỉ xem nó như một con sông bình thường.

Nhưng đương nhiên anh ta cũng biết cơ thể không thể tiếp xúc với thủy ngân, thủy ngân là chất kịch độc, không cẩn thận là toi mạng ở đây.

"Bàn Tử, bình thường ông không chịu đọc thêm sách, đến lúc này mới thấy sự thiếu hiểu biết của mình, thủy ngân không thể tiếp xúc, cái bè gỗ của ông lại càng không thể, bè gỗ không thể nổi trên thủy ngân được." "Lúc đó nó sẽ chìm thẳng xuống, chứ đừng nói là đi qua con sông thủy ngân này." Ngô Bát Nhất nghe Vương Bàn Tử nói, vỗ trán một cái, cạn lời.

Cái gã Bàn Tử này cũng không biết đọc thêm sách, đến lúc nào đó sớm muộn cũng phải trả giá cho sự thiếu hiểu biết của mình.

Sau khi ra ngoài nhất định phải bắt Bàn Tử đọc thêm sách, cũng là vì tốt cho Bàn Tử, dù là bắt buộc cũng phải làm, nhất định phải để Bàn Tử thay đổi.

“À à, cái đó không phải là tôi không hiểu sao?

Về nhà tôi nhất định sẽ đọc nhiều sách.” Bàn Tử cũng xấu hổ nói.

Trong lòng hạ quyết tâm, về nhà nhất định phải chăm chỉ đọc sách, bớt ăn thịt xiên nướng cũng phải đọc thêm sách.

“Lão Trần, có cách nào chưa?

Thứ chúng ta cần có thể ở bên kia sông thủy ngân, chỉ cần chúng ta qua được sông thủy ngân là có thể giải quyết được tình trạng cơ thể.” “Không có cách nào, con sông thủy ngân này đã được bố trí ở đây, chắc chắn đã tính đến việc hậu nhân sẽ dùng thủ đoạn để qua sông, những cách thông thường chắc chắn không được.” Trần Phong cũng biết cửa ải khó khăn nhất để tìm ra cách giải quyết có thể đang ở ngay trước mắt, nhưng cửa ải này, quả thực đã làm khó Trần Phong.

Con sông thủy ngân này hoàn toàn bao quanh tòa địa cung, chiều rộng của nó cũng vô cùng lớn, không thể dùng sức người nhảy qua được.

Tình huống này người xưa khi bố trí đã tính đến rồi, bao gồm cả những phương pháp khác.

“Chẳng lẽ thật sự phải nhìn con sông thủy ngân này mà bó tay sao?” Bàn Tử thấy Trần Phong vốn luôn nhiều mưu kế cũng không có cách nào, có chút chán nản nói.

Địa cung ở ngay phía trước, chỉ cần họ qua được con sông thủy ngân này là có thể tiến vào địa cung bí ẩn nhất hàng ngàn năm qua.

Đồ bồi táng trong địa cung Tần Thủy Hoàng chắc chắn nhiều không đếm xuể, thậm chí có thể có cả thuốc trường sinh mà Tần Thủy Hoàng năm xưa tìm kiếm để cứu Lão Trần.

Nếu cứ bỏ lỡ như vậy thì quá đáng tiếc, nhưng tình hình thực tế cũng không cho phép.

“Lão Trần, nhìn kìa, bên cạnh có một con đường nhỏ đi xuống.” Ngô Bát Nhất liếc mắt sang bên phải, thấy bên phải có một con đường nhỏ, có thể đi xuống.

Trần Phong nghe vậy, quay đầu nhìn lại, quả nhiên trên bức tường bên phải có một con đường nhỏ, nhưng con đường này rất hẹp, một người đi lên cũng phải hết sức cẩn thận.

Đi dọc theo con đường nhỏ xuống là một bệ đá nhỏ, phía trước là sông thủy ngân.

“Chúng ta xuống đó đi, xuống xem có thứ gì có thể qua sông không.” Nói xong, Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử định đi về phía con đường nhỏ.

“Đợi đã!

Có chuyện!” Lúc này Trần Phong đột nhiên kéo hai người lại, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Chương 335

"Nghe kỹ đi!" Thấy ánh mắt của Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử, Trần Phong không giải thích nhiều, chỉ bảo họ nghe kỹ.

Hai người nghe Trần Phong nói vậy, vội vàng nghiêng tai lắng nghe.

Quả nhiên, vừa nghe, thật sự nghe thấy một số động tĩnh.

"Cộp, cộp, cộp." "Âm thanh này nghe giống tiếng người đi bộ." Bàn Tử nghe thấy âm thanh này, sắc mặt liền thay đổi, nếu thật sự là tiếng bước chân, vậy không cần hỏi cũng biết chắc chắn là bánh tông.

"Truyền ra từ trong lối đi này, nó đang đến chỗ chúng ta." Ngô Bát Nhất từ âm thanh còn nghe ra được nhiều điều hơn.

Âm thanh này càng lúc càng gần, nó đang đến vị trí của họ.

Trần Phong suy nghĩ một chút, liền đoán ra.

"Có vấn đề rồi!" "Lão Trần, Định Thi Châu?" Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói vậy, cũng đoán là thứ trong ngôi mộ phụ táng lúc trước, liền hỏi.

"Cái gì, rốt cuộc là thứ gì, bánh tông lớn hả, ba chúng ta cũng không cần sợ, chúng ta gặp ít bánh tông lắm sao?" Bàn Tử thấy hai người nói chuyện bí ẩn, sốt ruột hỏi.

"Được rồi, Bàn Tử, đợi thứ đó ra đây là biết tình hình thôi." Bàn Tử nghe vậy cũng không hỏi nữa, quay đầu nhìn Trần Phong.

"Lão Trần, biết đối phương là ai rồi, vậy chúng ta đợi ở đây sao?

Hay là chúng ta xuống bệ đá bên dưới?" "Không xuống, chúng ta nhất thời cũng không qua được sông thủy ngân, bệ đá bên dưới quá

nhỏ, dễ xảy ra chuyện." "Thứ đó rõ ràng nhắm vào chúng ta, chúng ta đi đâu, nó theo đó, vậy không bằng đợi ở đây, giải quyết nó xong rồi xuống." Trần Phong chậm rãi nói, làm vậy cũng có tính toán của mình, phải giảm thiểu rủi ro cho mọi người xuống mức thấp nhất.

"Chuẩn bị đi, đối phương sắp đến rồi." Ngô Bát Nhất nghe thấy âm thanh càng lúc càng gần, sắp xuất hiện trước mắt mọi người rồi.

"Cộp, cộp, cộp" tiếng động ngày càng gần, mặc dù mấy người cũng đã gặp không ít bánh tông, nhưng khi thứ này đến gần, lòng bàn tay không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Bàn Tử cầm súng chĩa thẳng vào lối đi, chỉ cần thứ đó ló đầu ra là cho một phát.

Ngô Bát Nhất tay cũng cầm xẻng công binh, tay phải cầm máu chó mực, ánh mắt chăm chú nhìn vào lối đi.

Người thoải mái nhất chính là Trần Phong, tay chỉ cầm ngược con dao găm.

Ba người nghiêm trận chờ đợi, chờ thứ đó đến.

Rất nhanh một bóng người cao lớn xuất hiện trong lối đi, từ từ đi ra.

Trên người mặc khôi giáp, đi lại kêu loảng xoảng.

"Không phải là thi thể trong quan tài lúc nãy sao?

Mẹ kiếp," Bàn Tử thấy rõ bóng người đó thì kinh ngạc kêu lên.

Lúc này anh ta cũng hiểu tại sao Ngô Bát Nhất lại nói đợi thấy thứ đó là biết chuyện gì.

Quả thực, Bàn Tử đã hiểu, nhưng mẹ kiếp, nó thật sự biến thành bánh tông rồi.

Phải biết rằng cái bánh tông này lúc còn sống là một vị tướng

quân, bây giờ tuy đã chết, nhưng chắc chắn cũng hung tàn...

"Cẩn thận một chút, đối phương rất mạnh." Trần Phong vừa dứt lời, cái bánh tông đó thấy mấy người liền gầm lên một tiếng giận dữ.

Một tiếng gầm giận dữ, chấn động đến nỗi tai của Trần Phong và mọi người đau nhói.

"Bàn Tử, bắn đi!" Ngô Bát Nhất thấy Bàn Tử bị tiếng gầm của bánh tông làm cho choáng váng, đang lắc đầu thì lớn tiếng hét lên.

Bị Ngô Bát Nhất hét như vậy, Bàn Tử cũng hoàn hồn, nhắm vào đầu cái bánh tông bắn một phát.

Cái bánh tông đó vừa gầm xong định xông lên, bị Bàn Tử bắn trúng, đà lao về phía trước lập tức dừng lại.

Thấy một phát súng không gây ra thương tổn, điều này cũng nằm trong dự liệu của Trần Phong và mọi người.

Trần Phong thấy thứ đó dừng lại, liền lao nhanh lên.

Một cú đá thẳng lên trên đầu, quét ngang vào cổ của bánh tông.

Cú đá của Trần Phong lực đạo vô cùng lớn.

Cổ của bánh tông bị va chạm mạnh, trực tiếp bay ngược về phía sau.

"Trời đất ơi, Lão Trần lợi hại đến mức nào vậy, không khoe khoang mà có thể đấu tay đôi với bánh tông." Bàn Tử thấy uy lực cú đá của Trần Phong không khỏi tặc lưỡi.

Nhưng Trần Phong thấy cú đá đó, lại không hề vui mừng, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Anh hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại, quay đầu nói với hai người: "Lát nữa chú ý một chút, cái bánh tông này không tầm thường, là Hồng Hống, nhưng sắp biến thành Kim Mao Hống rồi." Trần Phong

lúc nãy khi bánh tông bay ngược ra, đã thấy một túm tóc lộ ra từ trong khôi giáp của nó, một nửa đỏ một nửa vàng, điều này khiến Trần Phong kinh hãi không thôi.

"Kim Mao Hống!" Ngô Bát Nhất cũng trực tiếp kinh ngạc kêu lên, anh ta biết thứ gọi là Kim Mao Hống rất lợi hại, về cơ bản không khác gì người.

Hồng Hống trước mắt sắp biến thành Kim Mao Hống, có thể tưởng tượng được con Hồng Hống này lợi hại đến mức nào.

Vận khí của họ cũng thật tốt.

Có những đạo mộ tặc cả đời khó gặp được một lần bánh tông, gặp được cũng phần lớn là thi biến thông thường.

Càng không cần nói đến Kim Mao Hống, loại bánh tông lợi hại nhất.

Quả nhiên, con Hồng Hống đó bị Trần Phong đá bay ra ngoài, nhưng rất nhanh đã đứng dậy.

Trông có vẻ không hề hấn gì, nó còn bẻ cổ một cách rất ra dáng con người.

Trần Phong thấy hành động của Hồng Hống giống người như vậy, sắc mặt càng thêm khó coi, điều này cho thấy con Hồng Hống này đã rất gần với Kim Mao Hống.

Con Hồng Hống đó gầm lên một tiếng với Trần Phong, xông về phía anh, cú đá vừa rồi của Trần Phong đã khiến nó thảm hại như vậy.

Nó muốn xé nát người này thành từng mảnh.

Thấy Hồng Hống xông thẳng về phía mình, Trần Phong cắn răng cũng lao về phía nó.

Trần Phong đạp một cước lên người Hồng Hống, chỉ thấy anh nhảy lên không trung.

Con Hồng Hống thấy Trần Phong xông tới, vung tay về phía anh, nhưng tốc độ của Trần Phong rất nhanh.

Đòn tấn công của Hồng Hống bị hụt, nó ngẩng đầu nhìn Trần Phong trên đỉnh đầu.

Ngô Bát Nhất và mọi người thấy một tia sáng lạnh, con dao găm trên tay Trần Phong đã cắm thẳng vào đầu Hồng Hống.

Cơ thể Trần Phong linh hoạt mượn lực, đáp xuống sau lưng Hồng Hống, xoay người một cú quét chân.

Con Hồng Hống thẳng tắp ngã xuống, con dao găm trên đầu bị va chạm như vậy, cắm sâu vào trong đầu nó.

Trần Phong làm xong một loạt động tác cũng ở phía sau hơi thở dốc, mọi thứ trông có vẻ đơn giản.

Nhưng lại cực kỳ hao tổn tâm thần.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử ngây ngốc nhìn cảnh này.

Lão Trần cũng quá lợi hại rồi, đây là Hồng Hống đấy, một tồn tại gần với Kim Mao Hống.

Bình thường không thấy Lão Trần lợi hại như vậy.

Trần Phong thấy cảnh này lại không dám thả lỏng, Hồng Hống không thể bị giải quyết đơn giản như vậy.

Quả nhiên, con Hồng Hống dưới đất, lại bò dậy, gầm lên giận dữ với Trần Phong, nhanh chóng xông tới.

Tốc độ lần này nhanh hơn nhiều so với trước đó, trong nháy mắt đã đến trước mặt Trần Phong.

Trần Phong vẫn luôn chú ý đến động tác của Hồng Hống, ngay khoảnh khắc nó di chuyển.

Trần Phong né sang một bên, nhưng không ngờ tốc độ của đối phương lại nhanh như vậy.

Bàn tay rộng lớn mang theo tiếng gió rít vả vào Trần Phong.

Trần Phong không kịp né tránh, chỉ có thể dùng hai tay bảo vệ cơ thể, cứng rắn chịu đòn.

Tiếp đó, một bóng người bay ra ngoài.

Cuối cùng bị bức tường chặn lại.

Chương 336

Trần Phong chật vật đứng dậy, không nhịn được ho khan hai tiếng, máu tươi cũng từ miệng chảy ra.

Lực đạo của Hồng Hống quá lớn, suýt nữa làm cơ thể anh tan rã.

"Lão Trần!" Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy Trần Phong bị đánh bay ra ngoài, lo lắng hét lên.

Vương Bàn Tử giơ tay bắn một phát, Ngô Bát Nhất thì xông lên.

Xẻng công binh chém xéo vào Hồng Hống.

Một tia lửa tóe lên, con Hồng Hống lại không hề hấn gì.

Đòn tấn công của Ngô Bát Nhất bị khôi giáp trên người Hồng Hống chặn lại.

Con Hồng Hống thấy Ngô Bát Nhất thì đưa tay bóp cổ anh.

Ngô Bát Nhất linh hoạt né tránh, nhất thời Hồng Hống cũng không làm gì được anh.

Trần Phong thì thả Giáp nhân trong ba lô ra.

Anh điều khiển Giáp nhân tấn công Hồng Hống, bản thân cũng không lười biếng.

Một bước lao lên.

Nhất thời mấy người giằng co không dứt, nhưng Trần Phong và mọi người lại có chút lo lắng.

Họ không phải Hồng Hống, không biết mệt mỏi.

Cả nhóm vốn đã mệt mỏi vì xuống mộ, lại thêm vừa rồi đánh nhau với con Hồng Hống này lâu như vậy.

Sớm đã mệt mỏi không chịu nổi.

Hồng Hống vung tay tát mạnh vào Ngô Bát Nhất, Ngô Bát Nhất không kịp né tránh bị Hồng Hống quét trúng.

Lập tức bay ra ngoài, đập vào tường mới dừng lại.

Ngô Bát Nhất bị thương nặng, một luồng máu trào lên.

Anh không nhịn được, phun ra một ngụm máu tươi.

"Lão Ngô, không sao chứ." Vương Bàn Tử thấy tình hình của Ngô Bát Nhất vội vàng chạy tới, đỡ anh dậy quan tâm hỏi.

"Bàn Tử chăm sóc Lão Ngô, tiếp theo giao cho tôi." Trần Phong hét lên với Bàn Tử một tiếng, liền xông về phía Hồng Hống.

Thập nhị lộ đàm thối và Thất tinh cầm nã thủ không ngừng tung ra với con quái vật này, nhưng tác dụng lại cực kỳ hạn chế.

Giáp nhân sức mạnh lớn, linh hoạt, có thể gây ra một chút phiền phức cho Hồng Hống.

Nhưng cũng chỉ là một chút phiền phức, muốn giải quyết con Hồng Hống này phải dùng cách khác.

Càng khó đối phó hơn là thứ này trên người mặc khôi giáp, đánh cũng không thủng.

Trần Phong cũng đang vắt óc suy nghĩ cách giải quyết.

Nhưng điều kiện hiện tại có hạn, căn bản không có cách nào.

Trong lúc Trần Phong đang nghĩ cách, con Hồng Hống lại tăng tốc, đến trước mặt Trần Phong, đưa tay bóp cổ anh, mở miệng định cắn xuống.

Trần Phong trong lòng cũng một trận lo lắng, một chút không cẩn thận đã bị đối phương tóm được.

“Lão Trần,” Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử bên cạnh thấy Trần Phong bị bóp cổ, trong lòng lo lắng vô cùng.

Ngô Bát Nhất giãy giụa cầm xẻng công binh định xông lên.

Lúc này, Trần Phong thấy cái miệng tanh hôi đó sắp cắn xuống, vội vàng điều khiển Giáp nhân một bước đạp lên tường, liền đá vào đầu Hồng Hống.

Lực đạo của Giáp nhân lớn, một cước trực tiếp đá Hồng Hống sang một bên.

Hai tay đang bóp cổ Trần Phong cũng buông ra.

Trần Phong sau khi đáp đất liền mặt đỏ bừng ho khan hai tiếng.

Suýt nữa đã phải bỏ mạng ở đây, nhưng tình hình bây giờ càng nghiêm trọng hơn.

Hiện tại có sức chiến đấu chỉ có anh và Giáp nhân, Ngô Bát Nhất cũng bị thương nặng.

Bàn Tử có thể ở một bên bắn lén, nhưng tác dụng cũng không lớn.

Nếu không phải thể chất đã thay đổi, bây giờ chắc anh cũng đã gục ngã.

Trong lúc Trần Phong đang thở hổn hển, con Hồng Hống lại xông về phía anh.

Giáp nhân vì không phải người thật, Hồng Hống lại không thèm để ý đến nó.

Bị Giáp nhân đá một cước, nó hơi điều chỉnh lại rồi lại xông về phía Trần Phong.

Trần Phong không kịp né tránh, bị Hồng Hống một chưởng đánh trúng ngực.

Ngay lập tức, Trần Phong phun ra một ngụm máu tươi, bên tai dường như có thể nghe thấy tiếng xương sườn gãy.

Ngô Bát Nhất thấy vậy mắt đỏ lên, đều tại họ quá vô dụng.

Một chút cũng không giúp được gì.

Mắt trơ trơ nhìn anh em mình bị thương.

Đột nhiên Ngô Bát Nhất linh quang lóe lên, hét về phía Trần Phong: "Lão Trần, sông thủy ngân!" Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong mắt sáng lên.

Bên dưới là sông thủy ngân, thủy ngân thì Hồng Hống cũng không chịu nổi.

Không biết có phải ảo giác không, Trần Phong đột nhiên cảm thấy vết thương trên người không hề đau chút nào.

Anh lau máu tươi ở khóe miệng, cắn răng xông về phía Hồng Hống.

Một cú đá thẳng mặt, trực tiếp khiến Hồng Hống lùi lại mấy bước.

Thấy vậy, Trần Phong mắt sáng lên, chỉ cần có cách khiến nó lùi lại là được.

Anh vội vàng điều khiển Giáp nhân xông lên, không cho Hồng Hống cơ hội phản ứng.

Cứ như vậy, Trần Phong và Giáp nhân mỗi người một cước, không ngừng ép Hồng Hống lùi về phía sau.

Trong lúc đó, Hồng Hống cũng đột nhiên bộc phát, Trần Phong lại bị trúng một chưởng.

Nhưng điều khiến Trần Phong khó hiểu là anh không cảm thấy đau.

Điều này khiến anh có một dự cảm không lành, nhưng trước mắt phải giải quyết con quái vật này đã.

Cắn răng lại một lần nữa xông lên, một cước đạp vào người nó, tiếp đó Trần Phong ở trên không trung xoay người một góc không thể tưởng tượng.

Lại một lần nữa đá vào người Hồng Hống.

Hồng Hống lại lùi về phía sau mấy bước, lúc này chỉ còn vài bước nữa là nó sẽ rơi xuống.

Trần Phong không ngừng nghỉ, trực tiếp một cú đá thẳng mặt, lại một lần nữa đá vào Hồng Hống.

Cú đá này giống như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Con Hồng Hống trực tiếp lùi lại, một chân đạp hụt, trực tiếp rơi xuống sông thủy ngân bên dưới.

Hồng Hống thẳng tắp rơi vào sông thủy ngân.

Trong sông thủy ngân bắn lên một đóa hoa nước, sau đó trực tiếp chìm xuống.

Thấy con Hồng Hống chìm xuống, Trần Phong mới ngồi phịch xuống đất.

Thở hổn hển.

Chương 337

Nhớ lại trận chiến vừa rồi, anh cũng toát mồ hôi lạnh.

Nhưng may là kết cục tốt đẹp, Hồng Hống đã được giải quyết, bây giờ phải cân nhắc vấn đề sông thủy ngân.

"Lão Trần, không sao chứ," Ngô Bát Nhất sau khi vết thương khá hơn một chút, vội vàng tiến lên hỏi, lúc nãy anh nghe rõ tiếng xương sườn của Trần Phong gãy.

Nghe mà da đầu tê dại, có thể tưởng tượng được vết thương trên người Trần Phong nặng đến mức nào.

"Tôi giúp ông nắn lại xương sườn." Ngô Bát Nhất nhìn chỗ lõm nhẹ trên ngực Trần Phong nói.

Trần Phong gật đầu, bây giờ anh có thể xác định mình không cảm thấy đau nữa.

Anh cũng hiểu rằng nếu không nhanh chóng tìm thấy Thái Tuế, anh sẽ thi biến.

Thời gian của anh không còn nhiều.

Hy vọng sống sót duy nhất là Thái Tuế.

Nếu không có thứ Thái Tuế trong truyền thuyết đó, vậy chỉ có thể nhận mệnh.

Mệnh đã như vậy, không thể trốn tránh.

"Ráng chịu một chút, sẽ hơi đau đấy," Ngô Bát Nhất đưa tay sờ lên ngực Trần Phong, nắm lấy một trong những chiếc xương sườn bị gãy nói.

Trong lúc nói, Ngô Bát Nhất tay dùng sức, nắn lại chiếc xương

sườn bị gãy.

“Không cần như vậy, tôi không cảm thấy đau.” Trần Phong nhìn động tác của Ngô Bát Nhất, thản nhiên nói.

Mắt Ngô Bát Nhất co rụt lại.

Anh tự nhiên biết ý nghĩa trong đó, Trần Phong không còn nhiều thời gian nữa.

Thi biến sắp đến giai đoạn cuối cùng rồi.

“Lão Trần.” Vương Bàn Tử nghe Trần Phong nói vậy, sắc mặt biến đổi.

Anh ta cũng biết vấn đề cơ thể của Trần Phong, cũng biết nguyên nhân ở đây.

“Không sao, không phải địa cung ở ngay trước mắt sao?

Đến lúc đó có thể giải quyết được.” Trần Phong vẫy tay nói.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử tự nhiên biết Trần Phong đang an ủi họ nên mới nói vậy.

“Lão Ngô, đừng ngẩn người nữa, tiếp tục đi, xương sườn của tôi còn đang gãy đấy.” “À, được,” Ngô Bát Nhất hoàn hồn, vội vàng cúi đầu tiếp tục nắn lại những chiếc xương sườn bị gãy cho Trần Phong.

“Xong rồi,” sau khi nắn xong chiếc xương sườn cuối cùng, Ngô Bát Nhất lau mồ hôi trên trán nói.

Nắn xong xương sườn, anh liền ngồi phịch xuống bên cạnh Trần Phong.

“Không sao rồi chứ?” Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất nói, lúc nãy Ngô Bát Nhất bị Hồng Hống tát trúng.

Lúc đó máu phun ra, trông có vẻ cũng bị thương nặng.

Thể chất của Ngô Bát Nhất không giống anh, chỉ tốt hơn người bình thường một chút.

Bị đánh như vậy, chắc chắn bị thương nặng.

"Không sao, không chết được." Ngô Bát Nhất ho khan một tiếng rồi nói.

Vết thương chỉ có mình anh biết, tuy có hơi nặng, nhưng không ảnh hưởng đến hành động tiếp theo.

Địa cung tiếp theo, đó là liên quan đến tính mạng của Trần Phong, anh không thể cản trở được.

Nghe Ngô Bát Nhất trả lời, Trần Phong không nói gì, chỉ gật đầu.

Mọi thứ đều không cần nói ra.

Một lúc sau, Trần Phong thấy Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng nghỉ ngơi gần xong, liền phủi mông đứng dậy.

"Vậy chúng ta xuống đó đi, tìm cách qua con sông thủy ngân này." "Được, lần này tôi đi trước, Bàn Tử bọc hậu," Ngô Bát Nhất mở miệng nói.

Trần Phong cũng biết ý của Ngô Bát Nhất, gật đầu không có ý kiến gì.

Do con đường nhỏ hẹp, Ngô Bát Nhất một tay cầm đuốc, cẩn thận đi về phía trước.

Mặc dù ở đây có ánh sáng, nhưng đuốc vẫn cần thiết.

Tác dụng của đuốc trong mộ không chỉ đơn giản là chiếu sáng.

Cho nên, Ngô Bát Nhất nhìn con đường nhỏ này cũng không có ý định bỏ đuốc xuống.

Trần Phong đi theo sau Ngô Bát Nhất, cẩn thận bước đi.

“Bàn Tử, cẩn thận một chút, chú ý dưới chân.” Trần Phong quay đầu dặn dò một tiếng.

Con đường nhỏ này dù sao cũng hẹp, Vương Bàn Tử đi sẽ có chút vất vả.

Thậm chí có nguy cơ rơi xuống.

May mắn là trên đường không có nguy hiểm gì, đi mười phút sau, Trần Phong và mọi người đã đến bệ đá bên dưới.

Bệ đá này cũng khoảng ba bốn mét vuông.

Phía trước là sông thủy ngân, một dòng sông màu bạc hiện ra trước mắt mấy người.

Quan sát con sông thủy ngân ở khoảng cách gần như vậy, cảm giác hoàn toàn khác so với khi quan sát ở trên.

Ở trên nhìn xuống, con sông thủy ngân giống như một dải lụa màu bạc.

Nếu không có mùi chua thối nồng nặc, có lẽ đây là một cảnh quan tuyệt đẹp.

Nhưng khi đối diện trực tiếp với con sông thủy ngân này.

Nó lại mang đến cho Trần Phong và mọi người một cảm giác áp bức.

Sông thủy ngân mặc dù được Trần Phong và mọi người gọi là sông, nhưng thực tế nó không chảy.

Chỗ thủy ngân này đều đứng yên, giống như một vũng nước tù.

Do thủy ngân ở phía trước, mùi chua thối tỏa ra, xộc thẳng vào mũi.

Dù đeo mặt nạ phòng độc cũng không thể ngăn được mùi khó chịu

này.

“Sông thủy ngân sao?

Ngay cả con Hồng Hống kia cũng toi mạng trong sông thủy ngân, chúng ta phải qua đó sao?” Bàn Tử nhìn con sông thủy ngân lấp lánh ánh sáng nói.

Ngô Bát Nhất liếc nhìn Bàn Tử nói: “Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết, hỏi Lão Trần đi, trước đó chắc chắn anh ấy đã cân nhắc đến tình huống này.” Trần Phong nghe Ngô Bát Nhất nói vậy, vội vàng nói: “Tôi cũng không có cách nào, lúc nãy tôi chỉ nóng đầu thôi, không có chuẩn bị gì cả.” “Vãi, giờ làm sao, cứ đứng trơ mắt nhìn thế này à.” Bàn Tử nghe Trần Phong nói vậy cũng cạn lời.

Giờ thì hay rồi, họ vất vả lắm mới đến được trước địa cung, nhưng bây giờ lại bị con sông thủy ngân này chặn đường.

“Tìm trước xem, gần đây có đường hay cơ quan gì không.” “Lúc đầu làm như vậy chắc chắn đã để lại đường, nếu chúng ta may mắn, con đường đó có lẽ vẫn còn.” Trần Phong nhìn xung quanh nói, phạm vi ở đây không lớn.

Tìm cũng nhanh.

“Có đường thì sao, lâu như vậy, chắc cũng bị thủy ngân ăn mòn rồi, làm gì còn đến bây giờ.” “Được rồi, Bàn Tử, đừng nói nhảm nữa, nhanh tìm đi.” Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói, không nhịn được mắng.

“Lão Trần, ông xem Lão Ngô kìa, cứ làm quá lên.” “Được rồi, đừng nói nữa, nhanh tìm đi.” Nói xong, Trần Phong không nói gì nữa, bắt đầu tìm kiếm.

Bệ đá lớn như vậy, Trần Phong tìm cũng rất tỉ mỉ.

Không bỏ sót bất kỳ góc nào.

Rất nhanh, cả bệ đá đã được mấy người tìm kiếm một lượt, thậm chí cả bức tường phía trên cũng không bỏ qua.

Nhưng lại không phát hiện gì.

Chương 338

Trần Phong cũng không nhịn được lẩm bẩm.

Lẽ nào ở đây thật sự không có cơ quan, người xưa thật sự không để lại đường sao?

“Lão Trần, thật sự không có cách nào qua sông sao?” Ngô Bát Nhất thấy mấy người không tìm thấy đường, không nhịn được hỏi.

“Cũng không phải là không có, chỉ là cách này, không ổn định.” Trần Phong không chắc chắn nói.

“Chúng ta dùng nỏ tay bắn Thám Âm Trảo sang bờ đối diện, cố định lại, rồi đu dây qua.” “Chỉ là như vậy rủi ro khá lớn.” “Không còn cách nào khác sao?” Bàn Tử nghe xong vội vàng hỏi, phương pháp này nghe có vẻ đầy nguy hiểm.

Rủi ro trong thực tế đều là ẩn số.

“Bây giờ tôi lo nhất là bức tường đối diện dưới sự ăn mòn của thủy ngân đã trở nên giòn yếu không chịu nổi lực.” “Giống như thế này.” Nói rồi, Trần Phong lấy dao găm ra, dùng sức vạch một đường lên bức tường phía sau, lập tức bức tường gần đó biến thành những mảnh đá nhỏ rơi xuống.

Ngô Bát Nhất nhìn bức tường đó, mắt cũng co giật.

Rõ ràng bức tường đối diện cũng như vậy.

Bức tường như vậy muốn cố định, độ khó có thể biết được.

“Đó cũng là lý do tại sao lúc đầu tôi không nói ra, xác suất thành công không đến một phần mười.” Vương Bàn Tử thì lại gần xem bức tường đó.

“Chậc chậc chậc, tác dụng của thủy ngân, cũng quá bá đạo rồi, ngay cả bức tường cũng không thoát được.” “Ủa, cái gì đây?” Đột nhiên Vương Bàn Tử phát hiện một vật nhô ra trên bức tường vừa bị bong tróc.

Trông giống như một cơ quan.

“Lão Trần, Lão Ngô, mau xem, có phải cơ quan không?” Trần Phong và Ngô Bát Nhất nghe thấy tiếng của Vương Bàn Tử, vội vàng lại gần.

Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhìn nhau, đều thấy sự phấn khích trong mắt đối phương.

Với kinh nghiệm của hai người, vật nhô ra này, rất có thể là mấu chốt để qua sông thủy ngân.

“Đây chắc là cơ quan rồi.” Trần Phong nhìn vật đó, trầm ngâm một chút rồi nói.

“Ha ha, thế nào, tôi lợi hại không, bị tôi tìm thấy rồi nhé, lần này phải ghi cho tôi một công lớn đấy.” Bàn Tử nghe Trần Phong nói, lập tức cười nói.

“Được, về nhà ngày nào cũng mời ông ăn thịt xiên nướng.” “Đừng, ông nói vậy, tôi thèm rồi đây.” Bàn Tử chép miệng nói, nuốt nước bọt ừng ực.

Trần Phong cũng không nghĩ rằng chỗ mình tiện tay chọc vào lại là nơi có cơ quan.

Anh nghĩ lại rồi cũng thông suốt, chắc là có một cơ quan, chỉ là đã quá lâu.

Bị thủy ngân ăn mòn, chỉ còn lại một chút bên trong như vậy.

“Thử đi, chắc là cơ quan rồi, chẳng lẽ thật sự muốn đu trên sợi

dây có hệ số nguy hiểm cao như vậy qua sao?" Trần Phong nghe đề nghị của Ngô Bát Nhất, gật đầu.

Anh hít một hơi thật sâu, đặt tay lên cơ quan, tay hơi dùng sức.

Cơ quan đó thụt vào trong tường.

Tiếp đó nghe thấy một loạt tiếng cơ quan.

Bệ đá dưới chân cũng bắt đầu rung lắc nhẹ.

Trần Phong và mọi người cảm nhận được sự rung động dưới chân.

Không khỏi lo lắng bệ đá này sẽ không bị rung sập chứ.

Trong lúc mọi người đang lo lắng, họ có thể thấy dưới bệ đá đột nhiên có hai sợi xích sắt to lớn không ngừng thu vào.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Trần Phong và mọi người, họ thấy trên sông thủy ngân từ từ nổi lên một cây cầu.

Cây cầu đó không biết làm bằng chất liệu gì, ẩn mình trong sông thủy ngân.

Trông có vẻ vẫn còn nguyên vẹn, dường như không bị thủy ngân ăn mòn.

Sự thật chứng minh sự lo lắng của họ là thừa thãi, bệ đá này rất vững chắc.

Sau khi cây cầu trong sông thủy ngân nổi lên, bệ đá ngừng rung động.

"...

Cầu?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Không còn cách nào khác, mẹ kiếp, một cây cầu lại nổi lên từ trong sông thủy ngân.

Trông có vẻ không bị ăn mòn chút nào.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng kinh ngạc không thôi.

Cây cầu này giấu thẳng trong nước, chẳng trách trước đó họ tìm lâu như vậy mà không thấy.

Hai bên cầu đều có một sợi xích sắt làm lan can, thân cầu thì được làm từ đá.

Hẳn là lan can bảo vệ, để ngăn người đi trên đó rơi xuống.

"Lão Trần, ông có nhìn ra nó được làm từ vật liệu gì không?

Có thể bảo quản lâu như vậy trong thủy ngân mà không bị ảnh hưởng." Ngô Bát Nhất nhìn cây cầu đá, hỏi Trần Phong.

"Chắc là được làm từ đá cẩm thạch, chỉ là trên đó được phủ một lớp vật liệu đặc biệt, mới có thể tồn tại lâu như vậy trong thủy ngân." Trần Phong tiến lên xem một chút rồi trầm tư nói.

Đây chỉ là suy đoán của Trần Phong, nguyên nhân thực sự cũng không thể kiểm chứng.

Cả cây cầu đá đều được phủ lớp vật liệu đặc biệt, hoặc khi chế tạo đã trộn lẫn một số thứ đặc biệt.

Đây cũng là giải thích hợp lý nhất mà Trần Phong có thể nghĩ ra.

"Lão Trần, có lên không?" Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn Trần Phong hỏi.

Bây giờ đường qua sông thủy ngân đã tìm thấy, qua được là đến thẳng địa cung.

"Đợi đã, cây cầu này cũng không chắc có cơ quan hay không." Trần Phong nói xong liền xoay người nhặt một tảng đá, đến trước cầu đá, dùng sức ném tảng đá lên cầu.

Tảng đá bị Trần Phong ném cao, chính xác rơi xuống cầu đá.

Dưới tác dụng của quán tính, nó lăn về phía trước một đoạn.

Trần Phong thì chăm chú nhìn tảng đá đó, theo dõi sự thay đổi của cây cầu.

Một phút sau, Trần Phong không thấy có sự thay đổi nào trên cầu đá.

Anh mới yên tâm, cây cầu chắc không có vấn đề gì.

Anh gật đầu, rồi quay người nhìn hai người họ nói: "Tôi qua cầu trước, sau khi tôi qua, hai người hãy qua." "Cẩn thận một chút." Ngô Bát Nhất lo lắng nhìn Trần Phong nói.

Dưới ánh mắt lo lắng của Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử, Trần Phong bước lên cầu đá.

Trần Phong tay cũng cầm đuốc, chậm rãi bước lên cầu.

Thủy ngân bên dưới lặng lẽ nằm đó, Trần Phong cũng không dám thở mạnh.

Đứng trên sông thủy ngân, mùi chua thối nồng nặc, suýt nữa khiến Trần Phong ngất đi.

Mùi vị, thật khó chịu.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử ở bên bờ càng không chớp mắt nhìn Trần Phong trên cầu.

Sợ rằng cây cầu dưới chân gãy ra, trực tiếp đi gặp Diêm Vương.

Cho nên, mỗi bước Trần Phong đi đều hết sức cẩn thận.

Tay kia cũng luôn sẵn sàng bám vào xích sắt bên cạnh.

Theo bước chân của Trần Phong, cây cầu cũng hơi rung lắc.

Tim Trần Phong cũng theo cây cầu mà rung lắc, không dám có

động tác quá lớn.

Chương 339

Cứ như vậy, Trần Phong cẩn thận đi hơn mười phút.

Cuối cùng cũng đặt chân lên mặt đất đối diện, Trần Phong thở ra một hơi dài.

Cây cầu đá trông có vẻ chắc chắn.

“Lão Ngô, Bàn Tử, qua được rồi.” Sau khi thấy cây cầu không có vấn đề gì, Trần Phong liền hét về phía Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử bàn bạc một chút, quyết định hai người cùng lên cầu.

Lúc đó có xảy ra chuyện gì cũng có thể hỗ trợ nhau.

Trước đó Lão Trần cũng đã dò đường, nên cũng không cần quá lo lắng về cây cầu.

Hai người cẩn thận bước lên cầu đá.

Thấy hai người đều an toàn đến nơi, Trần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm.

Họ nhìn nhau, không khỏi cười lên.

Cuối cùng cũng có thể vào địa cung, nỗ lực lâu như vậy, cuối cùng cũng sắp thấy được thành quả.

Ngô Bát Nhất vỗ vai Trần Phong, mọi thứ đều không cần nói ra.

Tiếp theo là thời khắc quan trọng nhất, vận mệnh của Trần Phong phụ thuộc vào việc bên trong có thứ anh cần hay không.

“Lão Trần, yên tâm đi, vận khí của tôi luôn không tệ, chắc chắn có thể tìm thấy cái gọi là Thái Tuế trong truyền thuyết.” “Lúc đó, ông

khỏe lại rồi, phải giúp tôi tìm Mộc Trần Châu đấy nhé.” Vương Bàn Tử thản nhiên nói, dường như không hề có lời nguyền nào tồn tại.

Trần Phong cũng ngưỡng mộ tâm thái này của Vương Bàn Tử.

Như vậy sống sẽ không mệt mỏi.

“Đúng rồi, Lão Trần, lúc nãy tôi thấy trên sông thủy ngân có một lớp gì đó giống như dầu, không phải là dầu xác chết chứ.” Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại con sông thủy ngân, không khỏi rùng mình.

Lúc nãy anh vô tình thấy thứ gì đó nổi trên mặt thủy ngân, giống như một lớp dầu.

Một lớp mỏng, nếu không nhìn kỹ khó mà thấy được.

“Làm sao ông biết là dầu xác chết, chắc chỉ là một lớp glycerin thôi.” Ngô Bát Nhất nghe Vương Bàn Tử nói vậy cũng cười trêu.

“Glycerin có thể ngăn chặn hiệu quả sự bay hơi của thủy ngân, nếu không thủy ngân ở đây đã sớm tràn ngập toàn bộ ngôi mộ.” “Ở đây có nhiều thủy ngân như vậy, phần lớn là nhờ công của lớp glycerin này.” Trần Phong ở một bên nghe mà lắc đầu, Bàn Tử bình thường quá phóng túng.

Một chút sách cũng không đọc, bây giờ mới trông có vẻ thật ngu dốt.

Đến lúc này, một số kiến thức thông thường, một số đạo mộ tặc khi xuống mộ cơ bản đều hiểu biết về những kiến thức này.

Trừ khi là một số kẻ trộm mộ nghiệp dư, mới không hiểu gì khi xuống mộ.

“À à, về nhà tôi nhất định sẽ đọc sách, thịt xiên nướng cũng không ăn nữa, ngày nào cũng đọc sách, làm một thanh niên trí thức.” Bàn Tử cũng biết lần này mình lại thiếu hiểu biết, ngại ngùng gãi đầu.

“Được rồi, chúng ta vào địa cung đi.” Trần Phong hít một hơi thật sâu, ép mình bình tĩnh lại.

Vận mệnh của anh như thế nào, phụ thuộc vào những gì gặp phải tiếp theo.

Trần Phong bây giờ có thể cảm thấy cổ họng mình ngày càng khó chịu.

Anh biết đây là dấu hiệu của việc sắp thi biến, Trần Phong biết thời gian của mình không còn nhiều.

Anh cũng không lãng phí thời gian nữa, tiếp theo phải đảm bảo an toàn, đồng thời cố gắng tăng tốc.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử gật đầu.

Họ đều biết hành động tiếp theo vô cùng quan trọng, cũng tập trung mười hai phần tinh thần.

Trần Phong giơ đuốc, quay đầu nhìn địa cung trước mặt.

Địa cung lúc nãy ở trên cao không nhìn rõ, nhưng sau khi đến gần, có thể thấy địa cung này có thể so sánh với Tử Cấm Thành.

Mái hiên đều là rồng bay phượng múa, tường cao che khuất phong cảnh bên trong.

Không xa chỗ Trần Phong và mọi người là một cánh cửa lớn màu đỏ son.

Cả địa cung là một hoàng cung thu nhỏ.

Nhưng với sự hào phóng của Tần Thủy Hoàng, lại cảm thấy hợp lý.

Mới phù hợp với thân phận thiên cổ nhất đế của Tần Thủy Hoàng.

Trần Phong nhìn địa cung nguy nga tráng lệ trước mắt, khẽ thở ra

một hơi dài.

Anh quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử, nói: "Để tôi vào trước, xem thử phong thái của thiên cổ nhất đế ra sao." Nói xong, anh liền xoay người đi về phía cánh cổng lớn màu đỏ son.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, đều thấy được sự kiên định trong mắt đối phương.

Nhất định phải giúp Lão Trần tìm được Thái Tuế.

Dốc hết sức mình, vì người anh em mà mở ra một con đường sống.

Ba người cùng vào thì phải đủ ba người cùng về.

Hai người nhanh chóng đuổi kịp Trần Phong.

Chuyện sắp tới không thể lơ là, phải tập trung mười hai phần tinh thần.

Trần Phong không biết suy nghĩ của hai người, nhưng anh biết những người anh em của mình chắc chắn sẽ kề vai sát cánh đến cùng.

Nhìn cánh cổng đỏ son cao lớn, trên đó được khảm một vài món đồ trang trí không rõ tên, khiến nó trông vô cùng sang trọng và bề thế.

Hai bên cổng là hai pho tượng sư tử đá, được điêu khắc sống động như thật, đến từng đường vân nhỏ cũng có thể thấy rõ.

Chắc chắn đây là tác phẩm của một nghệ nhân điêu khắc bậc thầy thời đó.

Là vật bồi táng cho Tần Thủy Hoàng, tất nhiên phải là tuyệt phẩm mới đủ tư cách.

Trần Phong hít một hơi thật sâu, chậm rãi bước lên bậc thềm, tiến đến trước cổng.

“Hai ông lùi ra một bên trước, đợi tôi xác nhận an toàn rồi hãy vào.” Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe vậy liền lùi sang một bên, mắt vẫn dán chặt vào Trần Phong.

Trần Phong đặt tay lên cánh cổng, hai tay dần dần tăng thêm sức lực.

“Két… két…” Cánh cổng từ từ bị đẩy ra, phát ra một âm thanh chói tai khiến người ta ê cả răng.

Sau khi đẩy được cánh cổng, Trần Phong cũng vội vàng lùi sang một bên.

Càng là thời khắc quan trọng thì càng phải cẩn thận.

Bây giờ, anh chỉ còn cách Thái Tuế một bức tường.

Giờ phút này không được phép xảy ra bất cứ sai sót nào.

Thành công hay thất bại đều phụ thuộc vào những hành động tiếp theo.

Trần Phong đứng đợi một lúc, thấy không có gì bất thường mới quay lại trước cổng.

Anh cẩn thận quan sát bên trong, đó là một hành lang rộng khoảng ba, bốn mét.

Trần Phong đã kiểm tra kỹ lưỡng nhưng không phát hiện bất kỳ cơ quan hay ám khí nào.

Anh liền quay đầu gọi Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

“Lão Trần, thế nào?

Có phát hiện gì không?” Vương Bàn Tử đi tới trước mặt Trần Phong hỏi.

Ngô Bát Nhất thì giơ đuốc lên, cẩn thận soi xét hành lang bên

trong.

“Không, cũng có thể là tôi không để ý.

Chương 340

Tóm lại, cứ cẩn thận là hơn.” Trần Phong lắc đầu đáp.

“Vậy… chúng ta vào chứ?” Vương Bàn Tử quay đầu hỏi với giọng đầy phấn khích.

“Vào thôi, cẩn thận một chút chắc sẽ không có vấn đề gì.” Trần Phong gật đầu nói.

Đã đến nước này, dù phía trước có nguy hiểm đến đâu cũng phải xông vào.

“Khoan đã!” Ngô Bát Nhất không biết từ đâu tìm được một tảng đá, ngăn Trần Phong và Vương Bàn Tử lại.

Trần Phong thấy Ngô Bát Nhất ôm tảng đá thì biết ông định làm gì, liền đứng sang một bên quan sát.

“Lão Ngô, ông làm gì đấy?

Lão Trần đã bảo không sao rồi, ông không tin Lão Trần à?” Ngô Bát Nhất không thèm để ý đến lời Bàn Tử, ôm tảng đá lớn đến trước hành lang, dùng sức ném mạnh vào bên trong.

Đợi một lúc không thấy có động tĩnh gì, ông mới phủi tay nói: “Được rồi, không có vấn đề gì, chúng ta vào thôi.” Nói rồi, ông bị Trần Phong kéo vào trong hành lang.

Cẩn thận như Ngô Bát Nhất là một điều tốt, nếu không thử nghiệm thì không thể chắc chắn con đường phía trước có nguy hiểm hay không.

Cách làm này rõ ràng là tốt nhất.

Ngô Bát Nhất nhìn bóng lưng hai người, khóe miệng khẽ nhếch

lên.

Sau khi vào địa cung, Lão Trần rõ ràng có chút nóng vội, có lẽ liên quan đến sự thay đổi trong cơ thể anh.

Còn Bàn Tử thì khỏi phải trông mong, nên mình phải cẩn thận hơn, gánh vác trọng trách này.

Sau khi vào hành lang, Trần Phong cũng đi chậm lại, cẩn thận quan sát xung quanh.

Hành lang được lát bằng những viên gạch đá, toát lên một vẻ cổ kính, pha lẫn chút sát khí.

Trần Phong thận trọng tiến về phía trước, con đường chỉ dài hơn ba mét mà anh phải mất hơn một phút mới đi qua.

Ra khỏi hành lang, không gian trước mắt đột nhiên trở nên rộng lớn.

Hiện ra trước mắt ba người là một tòa cung điện hùng vĩ.

Dưới ánh đèn, tòa cung điện càng trở nên rực rỡ chói mắt.

Trần Phong nhìn tòa cung điện mà không khỏi chấn động, trước đây chỉ nhìn từ xa, không thể nào cảm nhận được hiệu ứng chấn động lòng người như thế này.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử thì há hốc mồm kinh ngạc.

"Đây là địa cung của Tần Thủy Hoàng sao?

Đúng là bạo tay thật." Vương Bàn Tử thì thầm.

Trần Phong nhìn cung điện, đoán rằng có lẽ đây là công trình được Tần Thủy Hoàng cho xây dựng phỏng theo Hàm Dương Cung.

Hoàn hồn lại, anh mới bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Giữa họ và cung điện là một quảng trường không lớn lắm.

Trên quảng trường có vô số binh mã dũng, mỗi người đều mặc áo giáp, mang theo vũ khí, trông sống động như thật.

Họ đứng thành hàng ngay ngắn, giống như một đội quân được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Tất cả các binh mã dũng đều hướng mặt về phía cung điện, quay lưng về phía Trần Phong và mọi người.

Nhưng dù vậy, Trần Phong vẫn cảm nhận được một luồng sát khí nồng nặc.

"Lão Trần, Lão Ngô, mấy đội quân đất nung này đều là đồ chết cả chứ?" Bàn Tử cũng nhìn thấy vô số binh mã dũng ngay trước mặt.

"Nói thừa, tất nhiên là đồ chết rồi." Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói vậy không nhịn được liếc mắt một cái.

"Không, ý tôi là… bọn này không thi biến cả đấy chứ?

Rồi quay lại xử chúng ta thì bỏ mẹ." Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói cũng không giận, nhỏ giọng nói tiếp: "Tôi có cảm giác mấy đội quân đất nung này đều được làm từ người thật." Trần Phong nghe Vương Bàn Tử nói vậy cũng không khỏi nhớ lại hai binh mã dũng đã gặp trước đó.

"Chắc là không đâu nhỉ." Trần Phong nuốt nước bọt, nói một cách không chắc chắn.

Phải biết rằng nơi họ đang đứng là địa cung của Tần Thủy Hoàng, có quá nhiều điều khó lường.

Ngô Bát Nhất nghe câu trả lời không chắc chắn của Trần Phong cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Nếu tất cả những thứ này đều thi biến, thì khỏi cần đánh nữa, cứa cổ tự sát cho nhanh.

Trần Phong thấy vậy cũng trấn tĩnh lại.

Đã vào rồi, dù tất cả có thi biến cũng phải xông vào.

Anh hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn hai người nói: "Chúng ta vào thôi, không còn đường lui nữa rồi." Ngô Bát Nhất cũng đã bình tĩnh lại, chỉ có ánh mắt của Vương Bàn Tử nhìn những binh mã dũng kia vẫn còn mang theo chút sợ hãi.

Trần Phong cẩn thận đi về phía cung điện phía trước.

Vương Bàn Tử thì thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn những binh mã dũng sau lưng… ...

Trần Phong cẩn thận đi giữa những binh mã dũng.

Lần đầu tiên được nhìn chúng ở cự ly gần thế này, Trần Phong càng nhìn càng cảm thấy bất an.

Những binh mã dũng này và hai pho tượng đã thi biến mà anh gặp trước đó giống hệt nhau.

Nếu bỏ lớp đất nung bên ngoài, chúng chẳng khác nào người thật.

Trần Phong thậm chí còn thấy những biểu cảm khác nhau trên khuôn mặt của một vài binh mã dũng.

Có người mặt mày dữ tợn, có người phẫn nộ, có người bất mãn… Nghĩ đến đây, Trần Phong nuốt nước bọt ừng ực, cảm thấy tay chân lạnh toát.

Anh không dám nói phát hiện này cho Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe, chủ yếu là sợ dọa hai người họ.

Trần Phong cố gắng trấn tĩnh lại, tiếp tục đi về phía cung điện.

Vương Bàn Tử thỉnh thoảng lại liếc nhìn những binh mã dũng, sợ rằng chúng sẽ đột nhiên bao vây họ.

Đúng lúc Vương Bàn Tử liếc mắt về phía sau, anh đột nhiên phát hiện có một binh mã dũng khác biệt so với những người khác.

Không, đó không nên được gọi là binh mã dũng.

Toàn thân nó đen kịt, trông lạc lõng giữa những binh mã dũng xung quanh.

"Lão Trần, Lão Ngô, mau nhìn binh mã dũng kia kìa!" Vương Bàn Tử hét lớn, làm Trần Phong và Ngô Bát Nhất đang cẩn thận đi phía trước giật nảy mình.

"Mẹ kiếp, Bàn Tử, nếu không phải chuyện quan trọng, tôi về sẽ cho ông nhịn đói mấy ngày liền." Ngô Bát Nhất đưa tay vỗ vỗ ngực, quay đầu lại nói một cách hung dữ.

Trần Phong cũng nhìn Bàn Tử với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Nếu không phải chuyện quan trọng, có lẽ anh đã không ngần ngại cho Bàn Tử một trận rồi.

"Cái đó… các ông nhìn xem, binh mã dũng kia có gì khác không?" Bàn Tử gãi đầu, có chút ngơ ngác khi thấy hai người nhìn mình bằng ánh mắt không thiện cảm.

Trần Phong nhìn theo hướng tay Bàn Tử chỉ.

Ngay lập tức, anh phát hiện ra điều bất thường.

"Binh mã dũng này…" Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, đều thấy được sự ngạc nhiên trong mắt đối phương.

Binh mã dũng này toàn thân đen kịt, trông lạc lõng giữa những binh mã dũng xung quanh, giống như một người da đen lẫn vào giữa một đám người da vàng vậy, có cảm giác như hạc giữa bầy gà.

Trần Phong mang theo sự tò mò trong lòng, đi về phía binh mã dũng đó.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng theo sau.

Đến gần, Trần Phong mới cẩn thận quan sát nó.

Pho tượng này không giống những binh mã dũng khác.

Chương 341

Những binh mã dũng khác có lẽ do được đúc từ người thật nên trông sống động như thật, nhưng pho tượng này tuy cũng tinh xảo nhưng lại thiếu đi một chút thần thái.

Những binh mã dũng khác đều mặc áo giáp, mang theo vũ khí.

Nhưng pho tượng này thì khác, tuy không rõ ràng nhưng có thể thấy nó không mặc áo giáp.

Trên người nó chỉ là quần áo bình thường, tay cũng không có vũ khí, chỉ có một cái khay.

Trên khay có một rãnh lõm.

Nhìn cái rãnh lõm này, Trần Phong lại có một cảm giác quen thuộc, dường như đã thấy nó ở đâu đó nhưng nhất thời không nhớ ra.

"Lão Trần, ông nhìn ra gì chưa?" Vương Bàn Tử thấy Trần Phong cúi đầu trầm tư, vội hỏi.

Trần Phong ngẩng đầu nhìn Ngô Bát Nhất, vừa rồi anh chỉ mải suy nghĩ về cái rãnh lõm mà không để ý đến những thứ khác.

Ngô Bát Nhất hiểu ý Trần Phong, liền nói: "Tôi thấy binh mã dũng này có thể được làm từ một loại kim loại quý, sau một thời gian dài bị oxy hóa mới biến thành màu đen như vậy." Vương Bàn Tử nghe vậy, hai mắt lập tức sáng rực lên, nhìn chằm chằm vào pho tượng.

"Kim loại quý?

Có khi nào làm bằng vàng không?" Anh ta đưa tay định sờ vào pho tượng thì bị Ngô Bát Nhất ở bên cạnh gạt tay ra.

"Cẩn thận một chút, đừng quá hấp tấp." Sau đó, ông quay đầu nhìn

Trần Phong nói: "Lão Trần, nhìn bộ dạng của ông, vừa rồi nghĩ ra gì phải không?" Trần Phong gật đầu, chỉ vào cái rãnh lõm nói: "Cái rãnh lõm này có cảm giác quen thuộc đến lạ, tôi chắc chắn đã từng thấy qua thứ này." Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói vậy cũng có cảm giác tương tự, bọn họ chắc chắn đã thấy qua thứ này, chỉ là không biết đã thấy ở đâu.

Nhưng cả ba người nghĩ mãi cũng không ra.

"Thôi, không nghĩ nữa, trước tiên xem thử bộ mặt thật của binh mã dũng này đã." Trần Phong thấy cả ba đều không nghĩ ra liền lên tiếng.

Có những chuyện không cần phải cưỡng cầu, đến lúc sẽ tự biết.

"He he, đáng lẽ phải làm thế từ sớm." Bàn Tử xoa hai bàn tay, cười nói.

"Thôi đi, Bàn Tử, ông đừng có mơ mộng nữa, dù có làm bằng vàng thì cũng không mang đi được, chỉ có thể đứng nhìn thôi." Ngô Bát Nhất thừa biết suy nghĩ của Vương Bàn Tử, không khỏi trêu chọc.

Trần Phong không để ý đến lời Vương Bàn Tử, rút dao găm ra, nhẹ nhàng cạo một lớp trên thân binh mã dũng.

Một lớp màu đen bị cạo đi, để lộ ra bộ mặt thật của nó.

"Vãi!" Nhìn thấy pho tượng lộ ra màu vàng óng, Trần Phong cũng không khỏi tắc lưỡi.

Chẳng lẽ thật sự làm bằng vàng sao?

Ngô Bát Nhất nhìn pho tượng vàng óng, không khỏi nhíu mày, thứ nguyên liệu này chắc chắn không phải vàng.

"Ha ha, là vàng thật kìa!

Đúng là bạo tay quá đi, dùng vàng để làm một binh mã dũng to như vậy đặt ở đây.” Bàn Tử thấy lớp màu vàng liền vui mừng nói.

“Chắc không phải vàng đâu, là đồng đó.” Trần Phong quan sát một lúc rồi đứng thẳng người nói.

“Lão Trần, ông có biết về mười hai kim nhân không?” Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói là đồng, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ.

“Đồng cũng có giá mà.

Mười hai kim nhân?

Cái này tôi biết, do Tần Thủy Hoàng cho đúc năm đó.” Lúc này Vương Bàn Tử ở bên cạnh nói.

Bị Vương Bàn Tử nhắc nhở, Trần Phong cũng nhớ ra.

Năm đó Tần Thủy Hoàng vì muốn củng cố hoàng vị, ngăn chặn người khác dùng vũ lực đoạt quyền, liền lấy cớ thuận theo ý trời, hạ lệnh thu gom binh khí trong dân gian, đúc thành mười hai tượng người bằng đồng.

Khi đó, trong dân gian lưu truyền một câu đồng dao: “Cừ khứ nhất, hiển vu kim, bách tà tịch, bách thụy sinh.” Có lẽ đây là do Tần Thủy Hoàng cho người tuyên truyền ra ngoài, để mượn cớ trưng thu, như vậy sẽ không gặp phải sự phản kháng.

Nhưng sau khi nhà Tần diệt vong, mười hai kim nhân liền bị các quốc gia khác chia cắt, nhưng cũng chỉ có vài pho tượng, một số khác thì không rõ tung tích.

Vậy thì pho tượng trước mắt có lẽ là một trong mười hai kim nhân đó.

Chỉ là cái khay này được thêm vào sau này.

“Xem ra, đây hẳn là một trong số các kim nhân đó, chỉ là nó không

giống với tưởng tượng của tôi." Trần Phong nói: "Tôi cứ nghĩ những kim nhân năm đó phải vô cùng to lớn, không ngờ lại liên quan đến pho tượng này." ...

Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói vậy cũng gật đầu đồng tình.

Đây đúng là một vấn đề.

"Thôi hai ông đừng nghĩ nhiều nữa, năm đó Tần Thủy Hoàng thu gom binh khí trong thiên hạ để đúc kim nhân, nhưng chắc cũng không dùng hết để đúc kim nhân đâu.

Biết đâu lại dùng vào việc khác thì sao?

Chuyện này cũng đã mấy nghìn năm rồi, đừng quá câu nệ nữa." Vương Bàn Tử thấy bộ dạng của hai người không khỏi lên tiếng.

Nghe Vương Bàn Tử nói, mắt Trần Phong và Ngô Bát Nhất sáng lên.

Bàn Tử nói quả có lý, chuyện từ nghìn năm trước có một vài điểm không khớp cũng là chuyện bình thường.

"Được đấy, Bàn Tử, không ngờ trong bụng ông cũng có chút chữ nghĩa nhỉ." Trần Phong vỗ vào bụng Bàn Tử, cười nói.

"Thì sao, chỉ là bình thường tôi không thể hiện ra thôi." Bàn Tử nghe vậy liền cười toe toét.

"Lão Trần, nhìn kìa, bên kia cũng có một kim nhân!" Lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên chỉ về phía bên kia nói.

Trần Phong nhìn theo hướng tay Ngô Bát Nhất chỉ, quả nhiên ở phía bên kia cũng có một binh mã dũng màu đen giống hệt.

Sau đó, ba người đi đến trước binh mã dũng đó.

Pho tượng này giống hệt kim nhân vừa rồi, toàn thân đen kịt.

Cái khay trên tay cũng y hệt, chỉ là Trần Phong nhận ra hình dạng của rãnh lõm trên đó không giống nhau.

Lẽ nào trên những cái khay này đều đặt một thứ gì đó?

Nhưng tại sao những thứ đó lại biến mất?

Có thể chắc chắn rằng địa cung này chưa từng có ai vào kể từ khi hạ táng.

Trần Phong vắt óc suy nghĩ cũng không hiểu tại sao.

"Lão Trần, ông thấy cái rãnh lõm này có giống một thứ gì không?" Ngô Bát Nhất nhìn cái rãnh lõm, đột nhiên lên tiếng.

Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong nhìn cái rãnh lõm, hồi tưởng lại.

"Nhìn nó giống như một cái sừng.

Trông quen quá, nhưng mình đã thấy thứ này ở đâu nhỉ?" "Thông Thiên Tê Giác!" Đột nhiên, Ngô Bát Nhất và Trần Phong đồng thanh nói.

"Đúng rồi, Thông Thiên Tê Giác, năm đó giáo sư Diệp đã nói Thành Cát Tư Hãn lấy nó từ lăng mộ Tần Thủy Hoàng." Trần Phong lập tức nhớ lại lời của Diệp Mẫn trước đây.

"Lão Ngô, Bàn Tử, hai ông có mang theo thứ đó không?" Trần Phong quay đầu nhìn hai người.

Thứ này có tác dụng hay không, phải thử mới biết.

"Có mang, Bàn Tử, mau lấy ra đi." Ngô Bát Nhất quay đầu nói với Bàn Tử đang cầm dao găm cạo trên thân binh mã dũng.

"Ồ, được, tôi lấy ngay." Bàn Tử nghe vậy cũng không chậm trễ, vội vàng lục lọi trong ba lô, sau đó lấy ra một chiếc Thông Thiên Tê Giác.

Nhận lấy Thông Thiên Tê Giác từ tay Bàn Tử, Trần Phong liền đặt nó vào cái khay.

Nhưng sau đó, Trần Phong kiên nhẫn chờ đợi, mà chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Chẳng lẽ không có tác dụng gì, chỉ là một vật trang trí thôi sao?" Mọi người đợi một lúc không thấy có gì xảy ra, không khỏi lên tiếng.

"Chắc là phải có đủ mấy cái mới được, bây giờ chỉ có một cái nên không có tác dụng." Trần Phong đoán dựa trên kim nhân trước đó.

"Thôi, đừng nghĩ nhiều nữa, tiếp theo chắc chúng ta sẽ còn gặp nữa.

Ghi nhớ mấy vị trí này trước, chúng ta vào cung điện trước đã." Nói xong, Trần Phong liền lấy Thông Thiên Tê Giác trên đó xuống, ném cho Bàn Tử.

Chương 342

Anh nhìn cái ba lô căng phồng của Bàn Tử, hỏi: "Bàn Tử, không phải ông mang hết đồ đạc trước đây theo đấy chứ?" "Tôi và Lão Ngô đã bàn bạc rồi, không biết chúng ta sẽ đi mấy ngày, cảm thấy để ở nhà không an toàn nên mang hết theo." Bàn Tử cất đồ xong, đeo lại ba lô.

"Được rồi, đi thôi." Trần Phong vừa nói xong thì nghe thấy tiếng bụng của Bàn Tử kêu lên.

"Ọt ~ ọt…" "Ha ha, cái đó… hơi đói một chút." Bàn Tử gãi đầu, ngượng ngùng nói.

"Cố gắng chịu đựng đi, bây giờ chúng ta đã tìm được địa cung rồi.

Nơi này tràn ngập mùi thủy ngân, không thể tháo mặt nạ ra được." Trần Phong cũng hơi đói, nhưng không có cách nào, dù có lương khô cũng không thể ăn.

Mặt nạ phòng độc không thể tháo, nên cũng không ăn được gì.

Trần Phong chậm rãi đi qua những binh mã dũng, đến trước cửa cung điện.

May mà những binh mã dũng này không thi biến, nếu không dù có một trăm mạng cũng không đủ để bỏ lại nơi này.

Bên ngoài cung điện có thể thấy rồng bay phượng múa.

Trên đó có những hình điêu khắc và tranh vẽ tinh xảo, phía trên là một tấm biển lớn.

"Vãi chưởng, chết rồi mà còn muốn xây một cung điện xa hoa như vậy, cũng quá hưởng thụ rồi đi." Bàn Tử nhìn cung điện, tắc lưỡi nói.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất không để ý đến Bàn Tử, tiếp tục đi

vào trong cung điện.

Ở bên ngoài, Trần Phong cũng đã quan sát được tình hình bên trong gần như toàn bộ.

Trong đại điện, hai bên có mấy cây cột lớn, trên cột điêu khắc những hoa văn tinh xảo.

Phía dưới đại điện có một vài binh mã dũng, chỉ là những người này không giống với bên ngoài, họ đều mặc quan phục.

Thần thái cung kính nhìn về phía ngai vàng ở trên.

"Những người này không phải cũng được đúc từ văn võ bá quan thật đấy chứ?" Bàn Tử nhìn những binh mã dũng, hỏi.

"Không, những người này không giống bên ngoài, thiếu đi một chút thần thái, chắc là tượng đất nung thôi." Trần Phong đứng trước một văn quan, cẩn thận quan sát.

Nơi này chắc là nơi Tần Thủy Hoàng dùng để thiết triều.

Ngay cả văn võ bá quan cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Phía trước là một bệ cao, trên bệ cao có một ngai vàng hoa lệ.

Chỉ là trên ngai vàng không có gì cả, trống không, chỉ có vài tượng đất nung đứng xung quanh, chắc là thái giám và cung nữ.

Trần Phong chậm rãi bước lên bậc thềm, đến trước ngai vàng.

Chiếc ngai vàng này sau bao nhiêu năm vẫn giữ được dáng vẻ ban đầu, có thể thấy Tần Thủy Hoàng rất coi trọng nó.

"Lão Trần, hay là ông ngồi xuống thử cảm giác làm đế vương xem sao?" Vương Bàn Tử thấy Trần Phong đứng trước ngai vàng liền cười nói.

Trần Phong lắc đầu.

Tần Thủy Hoàng chắc chắn rất coi trọng vị trí này, không chừng trên đó sẽ có cơ quan.

Anh quay đầu nhìn xuống văn võ bá quan phía dưới, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác chỉ điểm giang sơn.

Cảm giác của đế vương sao?

Thật kỳ diệu.

"Nơi này không có, quan quách của Tần Thủy Hoàng chắc là ở cung điện phía sau." Trần Phong thu hồi tâm trí: "Chúng ta đến cung điện phía sau xem thử." Nơi này là nơi Tần Thủy Hoàng dùng để thiết triều, vậy thì quan quách chắc chắn không ở đây.

"Được." Ngô Bát Nhất vừa rồi cũng đã cẩn thận quan sát một lượt, quả thực không có phát hiện gì.

Nơi này ngoài binh mã dũng ra thì không có gì khác.

Nói xong, Trần Phong đi ra ngoài cung điện… ...

Trần Phong và mọi người đi ra khỏi cung điện, rẽ sang bên cạnh.

Vừa rồi lúc quan sát binh mã dũng, anh đã thấy một lối đi bên cạnh dẫn ra phía sau.

Lối đi này chắc chắn dẫn đến cung điện phía sau.

Ba người cầm đuốc men theo bậc thềm đi xuống.

"Lão Trần, tại sao từ lúc vào đến giờ chúng ta không thấy một món đồ bồi táng nào?" Bàn Tử đi sau Ngô Bát Nhất, hỏi.

Chuyện này anh đã thắc mắc từ lâu mà chưa hiểu.

Hai kim nhân trước đó cũng không thể coi là đồ bồi táng, mặc dù chúng rất có giá trị, nhưng có thể chỉ là một loại cơ quan nào đó.

"Đây là địa cung của Tần Thủy Hoàng, đồ bồi táng chắc chắn đều

đặt ở nơi có quan quách, hoặc là ở trong tòa cung điện cuối cùng." Trần Phong không quay đầu lại, đáp: "Những thứ quý giá nhất chắc chắn được mang theo bên người." Từ lúc vào địa cung, Trần Phong vẫn luôn tìm kiếm manh mối về Thái Tuế.

Nhưng vừa rồi tìm khắp cung điện cũng không thấy bất kỳ ghi chép nào liên quan.

Dường như nơi này hoàn toàn không có Thái Tuế.

Nhưng Trần Phong cũng không dễ dàng thất vọng, khả năng cao nhất là nó ở trong quan quách của Tần Thủy Hoàng.

Đợi đến lúc tìm được quan quách sẽ biết.

Sau khi tìm được quan quách, thậm chí có thể mang một vài món đồ bồi táng ra ngoài.

"Hả?" Trần Phong đang mải suy nghĩ thì thấy phía trước hành lang có một bóng đen đứng đó.

"Lại một kim nhân nữa!" Trần Phong nhìn cái khay trên tay bóng đen, biết đó lại là một kim nhân.

"Kim nhân?

Vãi chưởng, thật à?

Cái thứ ba rồi, không lẽ chúng ta sẽ gặp đủ mười hai kim nhân ở đây sao?" Bàn Tử nghe Trần Phong nói có kim nhân liền chạy lên phía trước.

"Nếu đây thật sự là mười hai kim nhân do Tần Thủy Hoàng hạ lệnh đúc, thì không thể có đủ mười hai được, vì sau khi Tần diệt vong đã bị các quốc gia khác vận chuyển đi mất mấy cái." Trần Phong nói: "Cho nên muốn thấy đủ mười hai kim nhân là không thể, trừ phi đây không phải là mười hai kim nhân đó, mà là do ông ta âm thầm cho đúc

riêng.” Những kim nhân này, mỗi người đều cầm một cái khay, rõ ràng là dùng để đặt đồ vật.

Vương Bàn Tử đứng trước kim nhân, liếc nhìn cái khay.

“Ủa, không… không phải…” Trần Phong thấy vẻ mặt của Bàn Tử, biết anh ta đã phát hiện ra điều gì, liền nhanh chóng đi đến bên cạnh.

“Lão Trần, ông xem cái rãnh lõm này có giống Răng Quỷ Tử không?” “Răng Quỷ Tử?” Trần Phong nghe vậy vội vàng nhìn sang, quả nhiên cái rãnh lõm này đúng là có hình dạng giống một chiếc răng.

Ngô Bát Nhất thì trực tiếp mở ba lô của Bàn Tử ra lục lọi, cuối cùng lấy ra một cái hộp.

Mở hộp ra, bên trong chính là Răng Quỷ Tử, thứ họ có được từ lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Ngô Bát Nhất cầm chiếc răng, cẩn thận đặt vào trong khay.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là chiếc răng thực sự vừa khít.

Hoàn hảo khớp vào nhau.

Chứng kiến cảnh này, ba người nhìn nhau, không hiểu tại sao lại xảy ra tình huống như vậy.

Răng Quỷ Tử này là do họ đưa Ngũ Âm Quỷ Tử ra khỏi mộ để an táng tử tế mà được tặng lại.

Tại sao nó lại khớp với cái rãnh lõm trên khay này?

Còn có Thông Thiên Tê Giác vừa rồi nữa.

Chẳng lẽ tất cả đều là trùng hợp sao?

“Khoan đã, Bàn Tử, lấy miếng Hòa Thị Bích ra đây.” Trần Phong đột nhiên nghĩ ra điều gì, nói với Bàn Tử.

“Ồ, được.” Bàn Tử nghe vậy cũng không nhiều lời, trực tiếp lấy

Hòa Thị Bích từ trong túi ra đưa cho Trần Phong.

Trần Phong nhận lấy Hòa Thị Bích, quay người đi về phía quảng trường vừa rồi.

Chương 343

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng nhanh chóng theo sau, Lão Trần chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó.

Họ đến trước binh mã dũng đầu tiên.

Trần Phong nhìn cái rãnh lõm trên đó, rồi lại nhìn miếng Hòa Thị Bích trong tay.

Chẳng trách trước đây nhìn cái rãnh lõm này lại có cảm giác quen thuộc.

Cái rãnh lõm này và hình dạng của Hòa Thị Bích gần như giống hệt nhau.

Để kiểm chứng suy đoán của mình, Trần Phong lấy một góc của Hòa Thị Bích đặt vào rãnh lõm.

Quả nhiên, nó cũng khớp một cách hoàn hảo.

"Lão Trần…" Ngô Bát Nhất đuổi theo sau, vừa nhìn thấy Hòa Thị Bích trên khay, lập tức nuốt ngược những lời định nói vào trong.

Trần Phong thu lại Hòa Thị Bích, hít một hơi thật sâu.

Tình hình quá quỷ dị, những cái rãnh lõm trên khay của các kim nhân lại có thể đặt vừa những thứ mà họ vất vả tìm được.

Dường như chúng được sinh ra là để dành cho những thứ này.

Nhưng nếu những thứ này thực sự ở đây, vậy tại sao chúng lại lưu lạc ra bên ngoài?

Suốt quãng đường đi vào, nhìn những cơ quan ám khí, có thể biết nơi này chưa từng có ai vào.

Nhưng bây giờ sự thật lại bày ra trước mắt mọi người.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn Hòa Thị Bích trên khay cũng kinh ngạc.

Đồng thời trong lòng đều dấy lên một dự cảm không lành.

"Tần Thủy Hoàng không phải đang đợi ba chúng ta đấy chứ?

Đừng quên lời tiên tri trong mật thất ở Tinh Tuyệt Cổ Thành năm đó." Bàn Tử rùng mình một cái, nói.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng giật mình, rất có khả năng.

Trên đời này có những hiện tượng siêu nhiên không thể giải thích bằng khoa học.

Cho nên có lời tiên tri về họ cũng không phải là không thể.

Nếu thật sự là như vậy, thì hành động tiếp theo phải càng thêm cẩn thận.

Trong chốc lát, cả ba người đều im lặng.

Nếu chỉ có một sự trùng hợp thì còn có thể nói là ngẫu nhiên.

Nhưng hiện tại, những thứ trên khay của các kim nhân họ gặp đều có thể lấy ra được.

Điều này có chút không bình thường.

"Thôi, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, bây giờ không còn đường lui nữa." Trần Phong thở ra một hơi dài, chậm rãi nói.

Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói cũng hoàn hồn lại, dù sao họ cũng là những người đã từng trải qua sóng to gió lớn, sẽ không bị một chút khó khăn này đánh gục.

"Chúng ta tiếp tục tìm quan quách đi." Nói xong, Trần Phong đi về phía hành lang vừa rồi.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử theo sát phía sau.

Chỉ là sau chuyện về các kim nhân, cả nhóm lại càng thêm cẩn thận.

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng trở nên trầm ổn hơn, không còn hấp tấp như trước.

Nhanh chóng, ba người đi qua vị trí kim nhân vừa rồi.

Chỉ là Bàn Tử nhìn kim nhân đó, ánh mắt không còn bình thường, mang theo chút sợ hãi.

Trần Phong giơ đuốc lên cao, để có thể quan sát kỹ hơn, không thể bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Bây giờ là thời khắc quan trọng, không thể để xảy ra thêm bất kỳ sự cố nào.

Không lâu sau, cả nhóm đã đi hết hành lang.

Khung cảnh trước mắt cũng trở nên rộng lớn, hiện ra trước mắt họ là một tòa cung điện hoa lệ.

Về cơ bản, nó không khác nhiều so với tòa cung điện trước đó, chỉ là trên quảng trường này không có nhiều binh mã dũng nữa. ...

Nhìn quảng trường trống trải, ba người Trần Phong khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Không còn cảm giác ngột ngạt như trước, tâm trạng cũng thoải mái hơn một chút.

Trần Phong nhìn quảng trường, chỉ thấy một vài binh mã dũng đứng trên con đường ở giữa.

Phía bên trái cung điện có một lối đi, Trần Phong đoán phía sau đó hẳn là nơi cất giữ đồ bồi táng.

Quan quách chắc chắn ở trong cung điện trước mặt.

Nhìn những binh mã dũng này, trong lòng anh không khỏi suy nghĩ.

Nếu thay những binh mã dũng này bằng người thật, chẳng phải đây chính là cảnh tượng thường ngày trong hoàng cung sao?

Lẽ nào Tần Thủy Hoàng thực sự đã tìm được Thái Tuế, chỉ chờ thời cơ để ông ta và những thị vệ này cùng nhau hồi sinh?

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong cũng nóng lên.

Trong tòa cung điện này rất có khả năng tồn tại Thái Tuế.

Nếu có được Thái Tuế, anh có thể giải trừ thi chủng trên người mình.

Trần Phong đi ở giữa quảng trường.

Cánh cửa của cung điện này cũng mở toang như cung điện trước.

Nhìn tòa cung điện xa hoa tột bậc, nếu nói hai tòa cung điện có điểm khác biệt về ngoại hình, thì chỉ có thể là tòa cung điện trước mặt còn hoa lệ hơn, trang trí cũng tinh xảo hơn.

"Trời đất ơi, chỉ là địa cung sau khi chết của Tần Thủy Hoàng thôi mà, vậy hoàng cung thật sự xa hoa đến mức nào chứ?" Bàn Tử nhìn tòa cung điện, chép miệng nói: "Chẳng trách nhiều người muốn làm hoàng đế như vậy, chỉ vì đãi ngộ này thôi cũng đáng rồi." "Bàn Tử, tiếp theo phải cẩn thận đấy nhé, đừng để bị đồ bồi táng bên trong làm lóa mắt." Ngô Bát Nhất thấy nước miếng của Bàn Tử sắp chảy ra, liền trêu chọc.

"Được rồi, Lão Ngô, đừng trêu Bàn Tử nữa.

Ngoài những vật bồi táng tùy thân, phần lớn đồ bồi táng chắc chắn đều ở trong tòa cung điện phía sau." Trần Phong thấy Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử lại trêu chọc nhau, liền nói.

“Cái đó, Lão Trần, đợi chúng ta tìm được Thái Tuế rồi, có thể…” Bàn Tử xoa xoa tay nói.

Đây đều là đồ bồi táng của Tần Thủy Hoàng, có mấy món là đơn giản chứ?

Lấy ra một hai món cũng đã là vô giá.

Trần Phong gật đầu.

“Có thể, nhưng ông đừng quên quy củ của Mạc Kim nhất mạch.” “Yên tâm, dù sao tôi cũng là một Mạc Kim Hiệu Úy, quy củ tôi biết rõ.” Bàn Tử vỗ ngực nói.

Chỉ là đến lúc nhìn thấy những món đồ bồi táng đó, anh ta có còn nhớ hay không thì không biết.

“Chúng ta vào thôi.” Trần Phong hít một hơi thật sâu.

Vừa rồi anh cảm thấy trong cổ họng lại có dị vật, không dám chậm trễ thêm nữa.

Nói xong, anh đi vào trong cung điện.

Trần Phong chậm rãi bước lên bậc thềm, đến trước cửa cung điện.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng ở phía sau, nhìn vào bên trong.

Bên trong cũng sáng trưng.

Chương 344

Ba người đứng ngoài cửa điện cũng có thể thấy rõ tình hình bên trong.

Cửa điện mở toang, như thể biết có người sắp đến.

Ánh sáng phát ra từ xung quanh, những ngọn đèn này giống hệt những ngọn đèn đã thấy trước đó, đều dùng mỡ người cá làm nhiên liệu, đã cháy hàng nghìn năm mà vẫn chưa tắt.

Trần Phong cẩn thận quan sát tình hình bên trong.

Hai bên đại điện có bốn cây cột lớn, trên cột vẫn là rồng bay phượng múa, nhưng có thêm một vài điểm xuyết.

Dưới ánh đèn, chúng lấp lánh phát sáng.

Quan sát một lúc, những nơi tầm mắt có thể nhìn thấy tạm thời không có cơ quan ám khí.

Vì vậy, Trần Phong trong lòng có tính toán, liền bước vào trong.

Mặc dù bên trong sáng trưng, nhưng Trần Phong vẫn cầm đuốc, chủ yếu là để quan sát sự thay đổi của không khí.

Tuy hang động dưới lòng đất này rất lớn, không dễ xảy ra tình huống như vậy, nhưng đừng quên họ đang ở trong địa cung của Tần Thủy Hoàng.

Mọi việc đều phải cẩn thận, nếu không có thể lật thuyền trong mương.

Quan sát từ bên ngoài dù sao cũng có hạn, nên sau khi vào, Trần Phong liền quan sát tình hình xung quanh một lượt.

Anh liếc mắt một cái đã thấy hai kim nhân trong đại điện, đứng im

lặng ở hai bên.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử vào sau cũng thấy hai kim nhân.

Ba người nhìn nhau, liền đi đến trước một trong số đó.

"Cái này trông giống như vảy của con cá trê lớn mà Lão Trần đã hạ gục trước đây." Ngô Bát Nhất nhìn rãnh lõm trên khay, nói.

Trần Phong nhìn rồi cũng gật đầu, không nói hai lời, lấy miếng vảy cá trê từ trong túi ra, từ từ đặt vào rãnh lõm.

Kết quả đúng như anh nghĩ, miếng vảy và rãnh lõm hoàn toàn khớp nhau.

Chuyện càng ngày càng quỷ dị.

Ba người nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhìn về phía kim nhân còn lại.

Bàn Tử càng nóng lòng, nhanh chóng chạy đến trước kim nhân đó.

Trần Phong và mọi người theo sau, vội vàng nhìn vào cái khay.

Rãnh lõm trên khay này là một hình tròn hoàn hảo.

Ba người có thể chắc chắn rằng chưa từng thấy qua thứ gì có hình dạng này.

Cuối cùng cũng có một thứ mà họ không có.

Sợi dây căng thẳng trong lòng cũng thả lỏng một chút.

Trần Phong thu hồi tâm trí, tạm gác chuyện này sang một bên.

Nếu họ cứ cố gắng tìm hiểu mối liên hệ trong đó, rõ ràng là không thể.

Anh nhìn quanh bốn phía, chỉ có một vài món đồ bồi táng lớn đặt ở bên cạnh.

Cuối cùng, Trần Phong nhìn về phía bệ cao phía trước.

Trên bệ cao có một bệ đá, nhưng không thấy quan quách đâu.

Trần Phong chậm rãi bước lên bậc thềm, đến bệ cao.

Nhìn bệ đá này, nếu cung điện này là nơi đặt quan quách của Tần Thủy Hoàng, thì nó nhất định phải ở trên bệ đá này, nhưng lại không thấy.

Đương nhiên, điều này cũng nằm trong dự liệu của Trần Phong, dù sao cũng là quan quách của thiên cổ nhất đế, chắc chắn không dễ tìm như vậy.

"Lão Trần, tìm kỹ đi, có thể nó bị giấu đi rồi." Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này cũng đi lên, nói.

Trần Phong gật đầu, liền cúi người tìm trên bệ đá.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng cẩn thận tìm kiếm.

Kích thước của bệ đá này vừa vặn với kích thước của một chiếc quan quách thông thường.

Chỉ là hướng của bệ đá này không giống với những chiếc quan quách họ từng thấy.

Bệ đá này tọa tây hướng đông, theo lý thì quan quách của đế vương thường là mặt nam lưng bắc.

Tuy điều này không hợp lẽ thường, nhưng quan quách của Tần Thủy Hoàng không thể dùng lẽ thường để phán đoán.

"Cạch." Đúng lúc này, một tiếng cơ quan khởi động vang lên.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, thấy anh ta gãi đầu.

"Tôi chỉ ấn nhẹ một cái, nó đã khởi động rồi." Tiếng cơ quan vận hành không ngừng vang lên từ trong bệ đá.

Sau đó, bệ đá nứt ra từ giữa, mở sang hai bên… ...

Nghe thấy động tĩnh trên bệ đá, ba người vội vàng né sang một bên.

Chỉ thấy bệ đá nứt ra từ giữa, tách sang hai bên.

Sau đó, dưới sự chứng kiến của ba người, một cỗ quan quách từ từ được nâng lên.

Bề ngoài của cỗ quan quách này, có lẽ do thời gian đã lâu, được bao phủ bởi một lớp bụi dày.

Nhưng điều đó cũng không thể che đi vẻ ngoài hoa lệ của nó.

Những hoa văn điêu khắc tinh xảo vẫn còn lờ mờ nhìn thấy, trên đó còn điểm xuyết một vài viên bảo thạch.

Trần Phong đợi cho tiếng cơ quan trong bệ đá dừng lại, rồi lại đợi thêm một lúc nữa, mới từ từ tiến lại gần cỗ quan quách.

"Lão Trần, mấy viên bảo thạch trên đó… có giá trị không?" Bàn Tử nhìn những viên bảo thạch, nuốt nước bọt hỏi.

"Ông nói thừa à?

Đồ của Tần Thủy Hoàng mà không có giá trị sao?

Chỉ cần một cái bô đêm của ông ta cũng đã là vô giá, huống chi là mấy viên bảo thạch này?" Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói, bực mình đáp.

Bàn Tử sao mà không có mắt nhìn thế, đến điều đó cũng không nhìn ra.

"Chắc là phỉ thúy, đều là cực phẩm trong phỉ thúy, mỗi viên trên đó đều có giá trị không nhỏ." Trần Phong nhìn từng viên bảo thạch, nói.

Nhìn những viên bảo thạch hoa lệ này, nói thật, anh cũng động lòng.

Nhưng mục tiêu hiện tại là tìm Thái Tuế trước, giải quyết xong tình trạng cơ thể của mình rồi mới tính tiếp.

Đồ tốt đến đâu cũng phải có mạng để hưởng thụ.

"Bàn Tử, tìm đồ trước, đừng gây thêm chuyện." Ngô Bát Nhất liếc nhìn Trần Phong, họ đã khó khăn lắm mới vào được đây, không thể vì một chút đồ bồi táng mà làm uổng phí công sức trước đó.

Nhất là Bàn Tử, bình thường đã hấp tấp.

Nếu bị Bàn Tử kích hoạt cơ quan, cả ba người đều sẽ phải bỏ mạng ở đây, bồi táng cho Tần Thủy Hoàng.

"Hiểu rồi, tôi đây tuy ham tiền nhưng cũng là người có thể vì anh em mà xả thân, giao cho tôi, yên tâm." Ngô Bát Nhất gật đầu, Bàn Tử có thể nói như vậy là tốt nhất rồi.

Trần Phong ở bên cạnh cũng gật đầu, Bàn Tử vào thời khắc quan trọng vẫn rất đáng tin cậy.

Sau đó, Trần Phong chậm rãi tiến lên, đến trước cỗ quan quách, cẩn thận quan sát.

"Ủa, trên này có chữ." Trần Phong nhìn kỹ thì thấy trên quan quách có một vài dòng chữ.

Chỉ là do lớp bụi dày che phủ nên không nhìn rõ ghi chép gì.

Chương 345

Anh lấy găng tay Mạc Kim từ trên người ra, đeo vào.

Hai tay Trần Phong nhẹ nhàng lau trên đó.

Lớp bụi dày bị quét đi, để lộ ra bộ mặt thật của cỗ quan quách.

"Hàng Long Mộc…" Sau khi nhìn rõ chất liệu của cỗ quan quách, Trần Phong không khỏi kinh ngạc thốt lên.

"Hàng Long Mộc?

Thật sự có thứ này sao?" Bàn Tử nghe vậy liền phát huy thói quen tốt không biết thì hỏi.

"Hàng Long Mộc không lợi hại như trong truyền thuyết, thực ra nó là một loại gỗ quý, còn có tên là Lục Đạo Tử." Ngô Bát Nhất cũng kinh ngạc nhìn cỗ quan quách, nói: "Loại cây này sinh ra đã có sáu đường vân, đó cũng là lý do nó được gọi là Lục Đạo Tử." Hàng Long Mộc vô cùng hiếm có, thậm chí có thể so sánh với gỗ Kim Tơ Nam Mộc.

Loại gỗ này rất cứng, sờ vào có cảm giác trơn láng, là loại gỗ tốt, thậm chí quả của nó cũng là thứ tốt.

Chỉ nghe nói loại cây này chín năm mới kết quả, đương nhiên chỉ là truyền thuyết, không ai đi chứng thực điều này.

Vậy mà Tần Thủy Hoàng lại có thể tìm được một khối gỗ lớn như vậy để làm quan quách.

"Đây chắc không phải là Hàng Long Mộc bình thường, nếu tôi đoán không nhầm, nó đã được Mật Tông gia trì." Trần Phong cẩn thận quan sát Hàng Long Mộc, cỗ quan quách này đã được gia công, không nhìn rõ đường vân trên đó.

“Gia trì?

Không phải là một đám hòa thượng tụng kinh khai quang sao?” Trần Phong liếc nhìn Bàn Tử nói.

“Có thể hiểu như vậy, Hàng Long Mộc được gia trì có thể giúp người đã khuất tiến vào lục đạo luân hồi.” Trần Phong nói ra suy đoán của mình: “Chỉ có điều làm tôi ngạc nhiên là, thái độ của Tần Thủy Hoàng đối với hòa thượng lúc đó không tốt, huống chi là mời hòa thượng đến gia trì.” “Đơn giản thôi, tiên lễ hậu binh chứ sao, trước tiên chiêu đãi tử tế, đợi gia trì xong rồi đuổi đi là được.” Bàn Tử cũng nói bừa.

“Được đấy, Bàn Tử, còn biết dùng cả thành ngữ, về có thể làm một người có học rồi.” Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói ra một câu thành ngữ, liền trêu chọc.

“He he, bình thường các ông cứ bảo tôi ngốc, thực ra tôi thông minh lắm đấy.” Bàn Tử đưa tay gãi đầu nói.

“Thôi, đừng quan tâm đến chất liệu của quan quách nữa, chúng ta xem văn bia khắc trên đó trước đã.” Trần Phong xua tay nói.

Nói xong, Trần Phong lại nhìn vào những dòng chữ trên quan quách.

Dùng đôi tay đeo găng tay Mạc Kim quét sạch lớp bụi trên đó.

Những dòng chữ khắc trên đó đều lộ ra trước mắt ba người.

“Lão Trần, có hình vẽ.” Ngô Bát Nhất chỉ vào phần phía trước của dòng chữ nói.

Trần Phong gật đầu, vừa rồi lúc quét bụi anh đã chú ý đến rồi, chỉ là chưa kịp xem kỹ.

“Hình vẽ?

Để tôi xem.” Bàn Tử nghe có hình vẽ liền cúi người xuống xem kỹ.

Trần Phong cũng không ngăn cản Bàn Tử, coi như để anh ta mở mang kiến thức cũng tốt.

“Không phải là bức tranh Từ Phúc ra biển tìm thuốc trường sinh bất lão mà chúng ta đã thấy trong mộ bồi táng trước đây sao?” Trần Phong vừa định xem những dòng chữ thì nghe thấy lời Bàn Tử, vội vàng tiến lên.

Anh nhìn kỹ thì phát hiện đúng là bức tranh Từ Phúc ra biển mà họ đã gặp trước đây.

Nhưng phía sau lại có những hình vẽ khác.

“Lão Trần, phía sau này… tôi có cảm giác giống như Tần Thủy Hoàng sai người đi tìm thứ gì đó.” Nghe Bàn Tử nói, mắt Ngô Bát Nhất ở bên cạnh sáng lên.

Trước đây anh đã nghe giáo sư Diệp Mẫn nói Tần Thủy Hoàng đã sai người thứ hai đi tìm thuốc trường sinh bất lão, nghe nói đã thành công.

Nhưng đi suốt một chặng đường, họ lại không phát hiện bất kỳ thứ gì liên quan.

Nếu Trần Phong không nói phải tìm quan quách, họ đã nghi ngờ truyền thuyết đó có phải là thật không.

Với tình trạng cơ thể hiện tại của Trần Phong, e là không trụ được bao lâu nữa.

“Bàn Tử, tránh ra, để tôi xem.” Ngô Bát Nhất kéo Bàn Tử ra, tiến lên xem.

Quả nhiên, đúng như Bàn Tử nói, trên đó khắc họa việc sai một

người khác đi tìm thuốc trường sinh bất lão.

"Lão Trần, ông xem?" Hù!

Trần Phong xem xong, đứng thẳng người, thở ra một hơi dài.

Ánh mắt bình tĩnh không thể che giấu sự kích động trong lòng.

Cuối cùng cũng có chút manh mối, thứ họ cần tìm, nếu không có gì bất ngờ… Ở trong quan quách! ...

"Lão Trần, lẽ nào…?" Ngô Bát Nhất thấy hai tay Trần Phong vì kích động mà hơi run rẩy.

Trần Phong hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại.

"Không sai, trên đó ghi lại việc Tần Thủy Hoàng sai người thứ hai đi tìm thuốc trường sinh bất lão.

Theo ý nghĩa trên bức tranh, người này sau khi ra ngoài tìm kiếm, hai năm sau đã tìm thấy nó ở một nơi hiểm địa.

Chỉ là sau khi tìm thấy, Thái Tuế này cần một vài điều kiện khác, nên đành phải gác lại.

Sau này, Tần Thủy Hoàng băng hà ở Sa Khâu, cũng không kịp dùng, Thái Tuế đó cũng bị coi như vật bồi táng, đặt trong quan quách." Nói đến đây, Trần Phong không nhịn được muốn mở quan quách.

Chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được Thái Tuế trong truyền thuyết.

Cơ thể của anh cuối cùng cũng có thể hồi phục.

"Lão Trần, bình tĩnh một chút, càng là thời khắc quan trọng, càng phải bình tĩnh." Ngô Bát Nhất thấy bộ dạng kích động của Trần Phong không khỏi nhắc nhở.

Sự thật là, Trần Phong quá kích động, dễ hành động theo cảm tính,

dẫn đến những chuyện không cần thiết xảy ra.

Với tình trạng cơ thể của Trần Phong, không thể kéo dài được nữa.

Nghe lời Ngô Bát Nhất, Trần Phong cũng từ từ bình tĩnh lại.

Ngô Bát Nhất nói không sai.

Càng là lúc này càng phải nâng cao cảnh giác.

Hù~ Trần Phong lại hít thở sâu vài lần, mới từ từ trấn tĩnh lại.

Đổi lại là người khác, chắc chắn sẽ còn kích động hơn.

Giống như một người mắc bệnh nan y, sắp chết đến nơi, bác sĩ đột nhiên nói bệnh nhân có thể cứu được.

Sau đó, Trần Phong nhìn vào những dòng chữ trên đó.

Văn bia trên đó đều được khắc bằng chữ Tiểu Triện, nếu không có kiến thức do Hệ thống cung cấp, muốn nhận ra, thật sự có chút khó khăn.

"Lão Trần, có nhận ra không?" Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong cẩn thận quan sát những văn bia, lên tiếng hỏi.

"Cho tôi chút thời gian." Trần Phong không ngẩng đầu, đáp một câu, tiếp tục dịch những ký tự đó.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều biết Trần Phong đang ở thời khắc quan trọng, liền đứng yên lặng một bên chờ đợi.

Một lúc sau, Trần Phong cuối cùng cũng lợi dụng kiến thức do Hệ thống cung cấp, dịch xong những chữ Tiểu Triện trước mắt.

"Được rồi, không có gì đáng lo ngại cả." Trần Phong đứng thẳng người, chậm rãi nói.

"Lão Trần, trên đó viết gì thế?

Không phải là thứ đó không có ở bên trong chứ.” Vương Bàn Tử nghe vậy, là người đầu tiên không nhịn được, hỏi.

Trần Phong gật đầu, nói: “Trên đó ghi lại rằng, người thứ hai mà Tần Thủy Hoàng tìm năm đó cũng là một kỳ tài, không biết từ đâu có tin tức, đã tìm được Thái Tuế.

Nhưng muốn trường sinh bất lão, chỉ có một Thái Tuế là không đủ, cần phải có sáu thứ khác, một đại trận mới có thể khởi động, như vậy mới có thể đạt được mục đích.

Sáu thứ đó lần lượt là Thông Thiên Tê Giác, vảy cá trê, đá núi, một góc Hòa Thị Bích, Răng Quỷ Tử và cuối cùng là máu cương thi.

Chương 346

Năm đó Tần Thủy Hoàng đã tìm được, nhưng chưa tìm đủ sáu thứ thì đã băng hà." Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe xong cũng một trận kinh ngạc, sau đó là vui mừng khôn xiết.

"Vậy tức là Thái Tuế thật sự ở bên trong?" Vương Bàn Tử mừng rỡ nhìn Trần Phong.

Điều đó cũng có nghĩa là Trần Phong đã được cứu.

Trần Phong cười gật đầu, như trút được gánh nặng.

Những ngày qua, anh luôn cảm thấy trên đầu mình có một thanh đao treo lơ lửng, lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Bây giờ cuối cùng cũng có hy vọng.

Thấy Trần Phong gật đầu, mấy người nhìn nhau, đều cười.

"Lão Trần, lần này ông được hời lớn rồi nhé, ngay cả lời nguyền của Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng thoát được." Vương Bàn Tử nhìn Trần Phong, ghen tị nói.

Trần Phong vì bị hạ thi chủng nên lời nguyền của Tinh Tuyệt Cổ Thành không xuất hiện trên người anh.

Bây giờ tìm được Thái Tuế, cơ thể hoàn toàn khỏe mạnh.

Còn anh ta và Ngô Bát Nhất thì vẫn mang trên người lời nguyền đó.

"Lão Trần, vừa rồi ông nói một Thái Tuế không có tác dụng, vậy sau này có tác dụng không?" Lúc này, Ngô Bát Nhất cũng nhận ra vấn đề trong lời nói của Trần Phong.

"Ừm, cái này… tôi nghĩ là có tác dụng." Trần Phong nói ra mà

cũng không đủ tự tin.

"Mở quan tài thôi!" Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử gật đầu, có hiệu quả hay không, ăn vào sẽ biết.

"Bàn Tử, thắp nến!" Bàn Tử nghe vậy liền lấy nến từ trong ba lô ra, thắp lên.

Anh ta cố định ngọn nến, nhưng nhất thời không biết góc đông nam ở đâu.

"Quan quách này tọa tây hướng đông, vậy góc đông nam chắc là ở…" Suy nghĩ một lát, Trần Phong chỉ vào một góc trên bệ đá, nói.

Bàn Tử nghe lời Trần Phong, vội vàng cố định ngọn nến ở hướng Trần Phong chỉ.

"Được rồi." Sau khi cố định xong ngọn nến, Bàn Tử phủi tay.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau gật đầu.

Cỗ quan quách này không có đinh, chỉ dùng sáp ong để niêm phong.

Cầm dao găm, Trần Phong từ từ đưa dao vào phần bị sáp ong niêm phong của quan quách.

Bột sáp trắng theo chuyển động của Trần Phong, không ngừng rơi xuống đất.

Trần Phong đi một vòng quanh quan quách, lớp sáp ong trên đó đã không còn.

"Lão Ngô, cùng nhau đẩy nắp quan tài ra." Nhìn Ngô Bát Nhất một cái, ông gật đầu, đến đầu kia của quan quách.

Hai người mỗi người đứng một bên, hai tay đồng thời phát lực.

Cùng với sức lực không ngừng tăng lên, nắp quan quách cuối cùng cũng bắt đầu di chuyển.

“Ầm, ầm.” Nắp quan quách không ngừng bị đẩy ra, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng không kịp nhìn tình hình bên trong, vội vàng cúi xuống.

Vương Bàn Tử thấy vậy cũng vội vàng lùi lại, chú ý đến sự thay đổi xung quanh quan quách và ngọn lửa của nến.

Đợi một hai phút sau, Trần Phong và Ngô Bát Nhất mới đứng dậy.

Lấy đèn pin từ trên người ra, chiếu vào bên trong.

Đợi nhìn rõ tình hình bên trong, Trần Phong ngây người, sau đó lại thấy nhẹ nhõm.

Thấy biểu cảm của Trần Phong, Ngô Bát Nhất cũng vội vàng nhìn vào bên trong.

“Tại sao lại như vậy, không nên như thế chứ?” “Sao thế, sao thế?” Thấy Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều có biểu hiện như vậy, Bàn Tử không nhịn được, trực tiếp xông đến trước quan quách.

“Vãi chưởng, chỉ còn lại một đống xương trắng.” Đúng vậy, mở quan quách ra, ba người chỉ thấy một đống xương trắng.

Nếu không phải trên người mặc long bào, họ đã nghi ngờ bên trong có phải là Tần Thủy Hoàng không.

Ngay cả vị tướng lĩnh bồi táng bên ngoài cũng có thể bảo tồn hoàn chỉnh như vậy, tại sao Tần Thủy Hoàng ở đây lại biến thành một đống xương trắng?

“Không phải là người làm lúc đó ăn bớt nguyên liệu, nên không bảo quản được chứ?” Bàn Tử nhìn đống xương trắng, nói. ...

“Bàn Tử, im miệng.” Nghe Bàn Tử nói vậy, Ngô Bát Nhất không nhịn được mắng.

Nghĩ sao mà nói ra được câu đó?

Chuyện ăn bớt nguyên liệu có thể xảy ra với Tần Thủy Hoàng sao?

Nói ra ngoài không sợ bị người ta cười cho à.

Nhưng tình hình hiện tại lại giải thích thế nào?

"Tôi… tôi biết nguyên nhân rồi.

Do Tần Thủy Hoàng băng hà ở Sa Khâu, nơi đó cách hoàng cung rất xa.

Kỹ thuật bảo quản thi thể thời đó tuy cao siêu, nhưng ở Sa Khâu thì không có gì cả.

Một là không có dược liệu, hai là người biết kỹ thuật đó cũng không có ở đó, nên chỉ có thể tìm một cỗ quan tài để vận chuyển về hoàng cung.

Cộng thêm lúc đó đang là mùa hè oi bức, thời tiết nóng nực, thi thể rất nhanh sẽ thối rữa.

E là lúc vận chuyển về hoàng cung đã thối rữa rồi, tình hình như vậy cũng không dễ bảo quản nữa.

Cho nên, mới có một đống xương trắng xuất hiện trong quan quách." Trần Phong sắp xếp lại kiến thức do Hệ thống cung cấp, nói.

"Một đại đế vương, lại có kết cục như vậy." Nghe Trần Phong nói xong, Bàn Tử cũng một trận cảm thán, không ngờ lại có chuyện như vậy.

"Cái này gọi là trời có gió mây bất trắc, tính toán có hay đến đâu cũng vô dụng." Ngô Bát Nhất ở bên cạnh nói.

Ngay cả Thái Tuế trường sinh bất lão cũng đã tìm được, nhưng Tần Thủy Hoàng lại đột nhiên băng hà.

Nếu cho Tần Thủy Hoàng thêm một hai năm thời gian, không

chừng có thể tìm đủ dược liệu cần thiết.

Trần Phong vẫn tiếp tục cúi người nhìn vào bên trong, không tìm thấy thứ mình cần tìm.

Nhưng khi cúi đầu xuống, anh thấy trên thành trong của quan quách có khắc một đoạn chữ.

Anh vội vàng chiếu đèn pin vào.

"..." Trần Phong tập trung nhìn, chỉ thấy trên đó dùng chữ Tiểu Triện viết: "Quả nhân diệt lục quốc, thống nhất thiên hạ, công lao hiển hách.

Nhưng, cuối cùng vẫn là thân xác phàm trần.

May được quốc sư tiến cử, bèn hạ lệnh, tìm được Thái Tuế, bày trận, hóa thân thành Thái Tuế…" Đoạn văn tự trên đó ghi lại những điều liên quan đến Thái Tuế.

Trần Phong mang theo tâm trạng kích động đọc đến cuối cùng, sắc mặt liền thay đổi.

Nước cờ này của Tần Thủy Hoàng cũng lớn thật.

"Sao thế?" Ngô Bát Nhất thấy sắc mặt Trần Phong thay đổi đột ngột, vội vàng hỏi.

"Nếu trên này nói không sai, chúng ta gặp rắc rối lớn rồi." Trần Phong cười khổ nói.

"Rốt cuộc là sao?" Bàn Tử là người nôn nóng nhất, Trần Phong cứ úp úp mở mở thế này, thật sự làm người ta khó chịu.

"Bàn Tử, không phải ông mang hết bảo bối trong nhà theo rồi sao, ngay cả viên đá từ Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng mang theo à?" "Hả, sao thế?" Trần Phong thở ra một hơi dài.

"Tần Thủy Hoàng, năm đó đã cho người bày trận ở đây.

Đại trận này cần sáu thứ, Thái Tuế mà Tần Thủy Hoàng có được năm đó phải dùng đại trận này, để hóa thân xác của ông ta.

Chương 347

Như vậy có thể đạt được trường sinh.

Bây giờ Tần Thủy Hoàng đã thành một đống xương trắng, nhưng chỉ cần đủ sáu thứ, vẫn có thể sống lại." Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe vậy kinh hãi tột độ, không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra.

"Lẽ nào… chúng ta đã giúp ông ta gom đủ đồ rồi?" Vương Bàn Tử nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Ừm, đá núi đó chắc là viên đá từ Tinh Tuyệt Cổ Thành, trong cung điện phía sau chắc còn một kim nhân nữa, sáu kim nhân này tương đương với trận nhãn.

Toàn bộ địa cung này là một đại trận.

Khi chúng ta vào địa cung, đại trận này đã khởi động." Trần Phong gật đầu nói.

Vừa biết được tin này, anh cũng không dám tin, nhưng đột nhiên nghĩ lại, không phải mình chính là máu cương thi sao?

"Lão Trần, chúng ta đã giúp ông ta gom đủ đồ rồi, nhưng máu cương thi, chúng ta đâu có thứ đó." Ngô Bát Nhất cũng bổ sung.

"Đừng quên cơ thể của tôi, máu của tôi và máu cương thi không khác gì nhau." Nghe Trần Phong nói, hai người cũng một trận á khẩu.

Nhưng chuyện này nghe có gì đó không đúng, làm sao Tần Thủy Hoàng có thể biết chúng ta sẽ thu thập đủ những thứ này?

"Người tìm Thái Tuế đó, không phải là một nhà tiên tri chứ, biết chúng ta sẽ đến." "Xong rồi." Vương Bàn Tử chưa nói hết, đã nghe Trần Phong nói.

“Xong rồi?” Vương Bàn Tử không hiểu.

“Cộp, cộp, cộp.” Đúng lúc này, một loạt âm thanh chỉnh tề vang lên từ phía trước điện, và nghe thấy âm thanh đó đang tiến lại gần đây.

“Vãi chưởng, đám binh mã dũng đó đều thi biến rồi.” Ngô Bát Nhất đột nhiên thấy những binh mã dũng thái giám thị nữ ngoài điện đã cử động, và đang đi vào trong.

Âm thanh ở trước điện cũng ngày càng gần, nghe âm thanh đó, Trần Phong và mọi người không khỏi nghĩ đến những binh mã dũng trên quảng trường trước điện.

Âm thanh đó có khả năng là tiếng chúng đang tiến vào đây.

“Lão Trần, làm sao bây giờ, nhiều như vậy chúng ta chết chắc rồi.” Trần Phong đột nhiên cảm thấy trong cơ thể có thứ gì đó bị hút đi.

Tình trạng dị thường của cơ thể ngày càng nặng, nếu không phải ý chí kiên cường, e là bây giờ đã ngã xuống rồi.

Anh lắc đầu, phát hiện hình ảnh trước mắt bắt đầu mờ đi.

Trần Phong biết đây là dấu hiệu sắp thi biến.

“Lão Trần, ông sao thế?” Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong không ổn, vội vàng tiến lên đỡ anh.

“Mau chạy đi, đến hậu điện, đừng lo cho tôi!” Trần Phong yếu ớt nói, lúc này anh đã không nhìn rõ hình ảnh trước mắt nữa, nhưng vẫn nghe thấy tiếng bước chân ngày càng gần.

“Không, tôi sẽ không bỏ ông lại đâu.

Muốn chết thì cùng chết.” Ngô Bát Nhất đỡ lấy thân thể Trần Phong, dứt khoát nói.

Anh biết bộ dạng này của Trần Phong là sắp thi biến, chỉ là hiện tại Thái Tuế đã là Tần Thủy Hoàng, chỉ còn lại một đống xương trắng.

Anh cũng không biết phải làm sao.

Anh cắn răng, một tay đỡ vai Trần Phong, hét lên: "Bàn Tử, giúp một tay." Bàn Tử thấy vậy, vội vàng tiến lên đỡ lấy thân thể Trần Phong.

"Đến hậu điện." Nói xong, hai người dìu Trần Phong chạy về phía hậu điện.

Chỉ là vừa đến cửa điện, đã thấy những binh mã dũng ở trước điện đã đến trước mặt họ.

"Bên này." Ngô Bát Nhất chỉ sang bên cạnh, hét lên.

Nhưng hai người dìu Trần Phong vừa đi qua, lại nhanh chóng quay lại.

"Lão Ngô, làm sao bây giờ, không còn đường nữa, hậu điện cũng toàn là binh mã dũng, chúng ta bị bao vây rồi." Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất, nói.

"Vào trong trước đã." Ngô Bát Nhất suy nghĩ một lát, nói.

Anh đột nhiên phát hiện họ đã không còn đường lui.

Họ đã bị binh mã dũng bao vây.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử dìu Trần Phong đứng trước quan quách.

Hết đường rồi.

Lũ binh mã dũng đã chặn ở cửa điện.

Sắc mặt Ngô Bát Nhất cũng xám như tro tàn, phen này thật sự toi

rồi.

Cả nhóm không còn đường nào để đi.

"Trẫm đã đợi ngàn năm, cuối cùng cũng lại một lần nữa quân lâm thiên hạ, giang sơn của trẫm cuối cùng cũng trở về tay ta." Đột nhiên, một giọng nói trầm hậu vang lên từ phía sau.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử kinh hãi quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, bộ xương trắng đang nằm trong quan quách đã đứng dậy, da thịt đang dần khôi phục lại vẻ sáng bóng, xem ra việc sống lại chỉ là vấn đề thời gian.

Bây giờ Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng không biết phải làm sao.

Nhìn những binh mã dũng đang tiến vào cửa điện, chúng đồng loạt gầm lên một tiếng giận dữ, tiếng gầm của vô số binh mã dũng hòa vào nhau khiến cả cung điện như rung chuyển.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy đầu óc chấn động, tai ù đi.

Sau đó, họ thấy những binh mã dũng đi đầu đã xông tới.

"Bàn Tử, bảo vệ Lão Trần cho tốt!" Ngô Bát Nhất hét lên với Vương Bàn Tử, cầm xẻng công binh xông lên, muốn dụ đám binh mã dũng này đi chỗ khác.

Vương Bàn Tử vì tai ù nên không nghe rõ Ngô Bát Nhất nói gì.

Nhưng thấy Ngô Bát Nhất xông lên, hắn vội vàng cầm súng đứng chắn trước mặt Trần Phong.

Lúc này, cơ thể Tần Thủy Hoàng bắt đầu xuất hiện da thịt, có lẽ sắp hoàn toàn sống lại.

Ngô Bát Nhất thì đang dốc toàn lực chạy trốn, phía sau có mấy

binh mã dũng đuổi theo.

Đối phó với một tên đã là vấn đề, huống hồ là nhiều tên như vậy.

May mắn là đám binh mã dũng này không có trí tuệ, chỉ biết đuổi theo bước chân của Ngô Bát Nhất.

Tốc độ của chúng rất nhanh, Ngô Bát Nhất vừa sơ ý vấp ngã đã bị một tên đang bám riết phía sau tát cho một chưởng.

Ngay lập tức, anh cảm thấy khí huyết cuộn trào, một ngụm máu tươi chực trào lên cổ họng.

May mà phản ứng nhanh, anh vội vàng bò dậy, lập tức chạy về phía trước mới tránh được cảnh bị đập thành thịt băm.

Những binh mã dũng khác không đuổi theo anh mà xông về phía quan quách.

Khi Vương Bàn Tử nhìn lại, mấy binh mã dũng phía trước đã lao thẳng về phía hắn.

Bàn Tử giơ súng bắn, nhưng súng đạn chẳng có tác dụng gì với chúng, chỉ làm cơ thể chúng khựng lại một chút.

Thấy đám binh mã dũng xông tới, hắn theo phản xạ chạy sang bên cạnh.

Nhưng vừa chạy đi, Bàn Tử liền nhớ ra Trần Phong vẫn còn đang nằm ở đó.

Hắn nghiến răng, định quay lại, nhưng đám binh mã dũng lại phớt lờ Trần Phong mà đuổi theo hắn.

Thấy chúng không ra tay với Trần Phong, Bàn Tử cũng yên tâm phần nào, nhưng nỗi lo lắng lại ập đến ngay sau đó.

Hắn vội vàng co giò chạy.

“Lão Ngô, có cách nào không?” Vương Bàn Tử vừa chạy vừa hét.

Nếu không có cách gì, sớm muộn gì cả bọn cũng bỏ mạng ở đây.

Tuy tạm thời có thể chạy thoát, nhưng sức lực rồi sẽ có lúc cạn kiệt.

“Tôi đang nghĩ đây, Lão Trần sao rồi?” Ngô Bát Nhất quay người tung một cước vào tên binh mã dũng phía sau.

Chương 348

Cú đá này anh tự tin đã dùng hết sức lực, nhưng cũng chỉ khiến tên đó lùi lại hai bước.

Nhưng hai bước đó cũng đủ rồi, anh vội chạy về phía trước.

May mà cung điện này đủ rộng, có không gian để phản ứng.

"Lão Trần vẫn vậy, nhưng đám binh mã dũng đó không tấn công ông ấy." Vương Bàn Tử chạy một lúc đã thở hồng hộc, nhưng không thể không chạy.

Chỉ cần dừng lại, hắn sẽ bị đám binh mã dũng phía sau xé xác.

Vương Bàn Tử thỉnh thoảng quay đầu bắn một phát, tuy không gây sát thương nhưng có thể tạm thời cản bước chúng.

Cách này cho hắn chút thời gian phản ứng, nhưng đạn rồi sẽ có lúc hết.

Lúc này, phần lớn da thịt trên cơ thể Tần Thủy Hoàng đã hình thành.

"Ngàn năm, cuối cùng cũng đợi được rồi, cuối cùng ta cũng đã được trường sinh." Tần Thủy Hoàng Doanh Chính nhìn cơ thể mình dần hoàn thiện, cảm thán cho sự chờ đợi dài đằng đẵng.

Lần này sống lại, nhất định phải quân lâm thiên hạ, thống nhất các quốc gia.

Thiên hạ này chỉ có thể thuộc về Thủy Hoàng Đế mà thôi.

Cuối cùng, khi Tần Thủy Hoàng thấy cơ thể mình đã hoàn toàn hồi phục, tất cả binh mã dũng, trừ những tên đang truy đuổi Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử, đều quỳ xuống trước mặt ông ta.

Tần Thủy Hoàng nhìn đám binh mã dũng trước mặt, ý chí hừng hực, có những người này là có thể tạo ra một đế quốc.

Nhưng ngay khi Tần Thủy Hoàng Doanh Chính định mở miệng, ông ta thấy một bóng đen lao về phía mình.

Tần Thủy Hoàng lập tức bị bóng đen đó đè xuống đất.

Định thần nhìn lại, chẳng phải là người vừa chết trước mặt mình sao?

Vừa rồi Tần Thủy Hoàng không cảm nhận được hơi thở của Trần Phong, cứ ngỡ chỉ là một xác chết.

Không ngờ người này vẫn còn sống.

Không biết từ lúc nào, chiếc mặt nạ trên đầu Trần Phong đã rơi xuống đất, để lộ ra khuôn mặt của anh.

Chỉ có điều, đôi mắt Trần Phong lúc này không có chút ánh sáng nào, trông hệt như mắt của người chết.

Miệng anh cũng há to, lờ mờ có thể thấy bên trong có hai hàm răng.

Sau khi đè Tần Thủy Hoàng xuống, anh há miệng cắn tới.

"Hộ giá!

Hộ giá!" Tần Thủy Hoàng bị đè xuống, thấy bộ dạng này của Trần Phong liền vội vàng la lớn.

Nhưng đám binh mã dũng này không phải người sống, chúng chỉ được bảo tồn bằng một phương pháp đặc biệt.

Việc chúng có thể hoạt động lúc này cũng là nhờ vào đại trận của Tần Thủy Hoàng.

Vì vậy, chúng tự nhiên không hiểu lời của Tần Thủy Hoàng.

“Cứu giá, cứu giá...

A...

A!” Tần Thủy Hoàng cố gắng đẩy Trần Phong ra, nhưng làm sao có thể đẩy nổi Trần Phong đang thi biến.

Ông ta chỉ có thể trơ mắt nhìn cái miệng to như chậu máu của Trần Phong cắn xuống.

Tiếng của Tần Thủy Hoàng ngày càng nhỏ dần, sau khi Tần Thủy Hoàng không còn giãy giụa, Trần Phong cũng ngã đầu sang một bên rồi bất tỉnh.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử đương nhiên không biết những gì đang xảy ra ở bên kia.

Lúc này, cả hai đang liều mạng chạy trốn, phía sau là một đám binh mã dũng.

Bàn Tử linh hoạt lách người, tránh được đòn tấn công của một tên phía sau, sau đó quay người bắn một phát.

Thân hình đang tiến tới của tên binh mã dũng khựng lại, nhân cơ hội này, Vương Bàn Tử vội chạy sang một bên.

Nhưng vừa chạy, hắn thấy Ngô Bát Nhất đang chạy tới từ hướng khác.

“Vãi lúa, sao ông lại chạy qua đây?” Ngô Bát Nhất lúc này cũng thấy Vương Bàn Tử đang chạy về phía mình.

“Bàn Tử, sao ông chạy qua đây?” “Tôi cũng có biết đâu.” Bàn Tử và Ngô Bát Nhất đã hội ngộ thành công.

Nhưng tiếp theo, họ phải đối mặt với sự truy đuổi của nhiều binh mã dũng hơn.

Cuối cùng, cả hai bị dồn vào một góc, sức cùng lực kiệt, trên

người đầy những vết thương lớn nhỏ.

Ngô Bát Nhất vừa bị một tên binh mã dũng đập vào ngực, nếu không phải thể chất tốt, chắc đã bỏ mạng tại chỗ rồi.

Thấy hai bên đều là binh mã dũng, không còn đường lui.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều như đã chấp nhận số phận, không còn phản kháng.

"Bàn Tử, ông có hối hận không?" Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử dựa lưng vào nhau, nhìn đám binh mã dũng đang không ngừng áp sát.

"Tôi hối hận lúc còn sống không ăn thêm hai bữa thịt cừu xiên nướng, cái vị đó, bây giờ tôi vẫn còn thèm." Nghe lời của Vương Bàn Tử, Ngô Bát Nhất cũng bật cười, đây mới đúng là Bàn Tử mà anh biết.

"Chỉ tiếc là không biết Lão Trần thế nào rồi, phen này Đạo Mộ Tam Hiệp của chúng ta phải bỏ mạng ở đây rồi." "Đạo Mộ Tam Hiệp?

Từ khi nào chúng ta có cái danh hiệu đó vậy?" "Tôi vừa nghĩ ra đấy, thế nào, không tệ chứ?" Bàn Tử nhìn đám binh mã dũng đã đến ngay trước mặt, theo phản xạ bóp cò súng.

Nhưng giây tiếp theo, hắn ném khẩu súng sang một bên.

Súng đã hết đạn.

"Bàn Tử, Lão Trần, kiếp sau gặp lại!" Ngô Bát Nhất thầm nghĩ khi thấy những bàn tay mang theo tiếng gió vù vù đập tới.

Anh nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy cảnh mình bị đám binh mã dũng này xé xác.

Nhưng, cơn đau như dự đoán lại không ập đến.

Chẳng lẽ đã xuống địa ngục rồi sao?

Ngô Bát Nhất nhanh chóng cảm thấy có gì đó không đúng, xung quanh quá yên tĩnh.

"Lão Ngô, mau nhìn kìa." Giọng của Bàn Tử vang lên từ bên cạnh, Ngô Bát Nhất vội mở mắt ra nhìn.

Cảnh tượng trước mắt khiến Ngô Bát Nhất không khỏi ngây người.

Một bàn tay to lớn dừng lại cách anh vài centimet.

Không biết từ lúc nào, tất cả binh mã dũng đều đã ngừng hoạt động, cứ thế đứng sững trước mặt anh và Bàn Tử.

"Bàn Tử, chuyện gì vậy?" Ngô Bát Nhất hỏi nhỏ, sợ rằng tiếng động lớn sẽ đánh thức đám binh mã dũng này.

"Ông hỏi tôi, tôi làm sao biết được." Vương Bàn Tử nghe vậy liền nói với vẻ bất lực.

Hắn cũng không hiểu tại sao đám binh mã dũng này lại đột nhiên bất động.

"Đi, đi tìm Lão Trần!" Ngô Bát Nhất suy nghĩ một lúc rồi nói.

Anh đoán có thể đã có chuyện gì đó xảy ra với Trần Phong, nhưng cũng không biết rõ.

Chỉ khi gặp được anh ấy mới có thể hiểu được.

"Được." Nói rồi, Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử cẩn thận bước ra khỏi vòng vây của đám binh mã dũng, tiến về phía quan quách của Tần Thủy Hoàng.

"Lão Ngô, đám binh mã dũng này đều không động đậy nữa, rốt cuộc là sao vậy?" "Có lẽ bên Lão Trần đã xảy ra chuyện, đi xem là biết." Nhưng khi hai người đến vị trí quan quách của Tần Thủy Hoàng, lại không thấy bóng dáng Trần Phong đâu.

“Ủa, Lão Trần đâu rồi, đi đâu mất rồi?

Tình trạng đó thì đi đâu được chứ?” “Tìm trước đã, chắc không chạy xa được đâu, chắc là ở gần đây thôi.” Ngô Bát Nhất nói xong liền đi về phía quan quách.

Chương 349

Vừa rồi ở đây họ không thấy bóng dáng Tần Thủy Hoàng, trong khi trước đó cả hai đều thấy Tần Thủy Hoàng ở đây.

Tình hình hiện tại quá kỳ lạ, Ngô Bát Nhất cảm thấy có thể liên quan đến sự biến mất của Trần Phong.

Đến trước quan quách, anh liếc vào trong thì thấy một bóng người quen thuộc.

Chẳng phải là Trần Phong sao?

Chỉ không biết từ lúc nào anh đã vào trong đó.

"Bàn Tử, mau lên, Lão Trần ở trong này." Bàn Tử nghe thấy đã tìm được Trần Phong liền vội vàng chạy tới.

"Lão Trần, sao ông lại vào trong đó thế, bên dưới không phải là đang đè lên Tần Thủy Hoàng chứ?" "Kéo ông ấy ra đã." Ngô Bát Nhất nói rồi cùng Bàn Tử kéo Trần Phong ra ngoài.

"Vãi!" "Vãi lúa!" Sau khi kéo Trần Phong ra, cả hai nhìn rõ tình hình bên dưới liền đồng thanh chửi thề.

"Tần Thủy Hoàng lại biến về thành bộ xương rồi, thất bại rồi sao?" Một lúc lâu sau, Bàn Tử mới hoàn hồn hỏi.

"Chuyện này phải hỏi Lão Trần." Ngô Bát Nhất nhìn thứ bị Trần Phong đè bên dưới cũng vô cùng kinh ngạc.

Dưới người Trần Phong chính là một bộ xương, chính là bộ xương mà họ đã thấy trước đó.

Bộ xương của Tần Thủy Hoàng.

"Vậy bây giờ làm sao, không có Lão Trần, chúng ta hình như

không ra ngoài được." Vương Bàn Tử nhớ ra lúc vào đây, đường đi đã bị đá lớn chặn lại.

Nếu Lão Trần tỉnh táo thì còn có thể dùng Giáp nhân để mở đường.

Nhưng bây giờ anh và Ngô Bát Nhất không thể ra ngoài được.

Dùng xẻng công binh đào ư?

Phải đào đến bao giờ.

"Cứ chờ đã, biết đâu Lão Trần sẽ tỉnh lại." Ngô Bát Nhất cũng hiểu rõ tình cảnh hiện tại của hai người.

Nhưng bây giờ chỉ có thể chờ, chỉ hy vọng không khí trong hang động dưới lòng đất này có thể chống đỡ cho đến khi Trần Phong tỉnh lại.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử đột nhiên cảm thấy cung điện đang rung chuyển.

"Mau lên, mang theo Lão Trần, chúng ta ra ngoài, cung điện sắp sập rồi." Sắc mặt Ngô Bát Nhất biến đổi, vội vàng nói.

Bàn Tử nghe vậy cũng không hỏi nhiều, đưa ba lô cho Ngô Bát Nhất rồi cõng Trần Phong chạy ra ngoài.

Đối với đám binh mã dũng đang đứng ở cửa điện, hai người trực tiếp dùng sức đẩy ngã.

Khi cả hai ra đến quảng trường trước cửa điện, họ phát hiện không chỉ một cung điện sắp sập.

Ngay cả mặt đất cũng đang rung chuyển, cả hang động dưới lòng

đất này có vẻ như sắp sụp đổ.

“Chạy mau!

Đừng quay đầu lại.” Ngô Bát Nhất gầm lên một tiếng rồi chạy về phía trước, Bàn Tử thì cõng Trần Phong theo sát phía sau.

Cả hai chạy như điên, trong lòng không khỏi thầm chửi.

Tại sao cái địa cung này lại phải xây lớn như vậy.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng động tác trên chân cũng không dám chậm lại.

May mắn là hang động dưới lòng đất này đã chống đỡ được.

Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đã ra khỏi địa cung, chạy thẳng đến cây cầu đá.

Lúc này mặt đất rung chuyển ngày càng dữ dội.

Hai người đến bên cầu đá không dám dừng lại, cũng không quan tâm bên dưới cầu đá có gì, trực tiếp chạy nhanh qua.

Khó khăn lắm mới qua được cầu đá, Ngô Bát Nhất vội vàng liếc nhìn về phía sau, cơ thể bất giác dừng lại.

“Lão Ngô, làm gì thế, sao không chạy nhanh lên.” Bàn Tử thấy Ngô Bát Nhất phía trước dừng lại, không khỏi hét lên.

“Bàn Tử, nhìn về phía sau đi!” Ngô Bát Nhất giơ tay chỉ về phía sau.

Bàn Tử thấy vẻ mặt ngơ ngác của Ngô Bát Nhất, vội vàng quay người lại.

“Vãi lúa, chuyện gì thế này.” Vương Bàn Tử thấy cảnh này cũng kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy cái địa cung mà họ vừa chạy ra đang từ từ hạ xuống.

“Mẹ kiếp.” “Lão Ngô, không phải địa cung sắp sập sao?” “Có lẽ đây cũng là kiệt tác của Tần Thủy Hoàng, nếu kế hoạch thất bại, ông ta sẽ vĩnh viễn ngủ yên ở đó.” Ngô Bát Nhất nhìn địa cung đang chìm xuống nói.

Chẳng mấy chốc, dưới sự chứng kiến của Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử, địa cung đã biến mất trước mắt họ, chỉ để lại một cái hố lớn ở giữa.

Con sông thủy ngân kia lẻ loi nằm đó, bao bọc lấy cái hố lớn.

“Tiếc quá, bên trong có bao nhiêu đồ tùy táng, một món cũng không lấy được.” Vương Bàn Tử nhìn cái hố lớn cảm thán, đồ tùy táng bên trong đều là từ thời nhà Tần.

Mỗi món đều có giá trị liên thành.

“Thôi đi Bàn Tử, tiền có nhiều đến đâu cũng phải có mạng mà tiêu chứ.” “Không lấy được cũng chỉ có thể nói là tôi không có số hưởng thôi.

Đợi ra ngoài rồi, Đạo Mộ Tam Hiệp của chúng ta còn sợ không có tiền sao?” Ngô Bát Nhất an ủi Bàn Tử, nhìn địa cung biến mất như vậy, anh cũng cảm thấy tiếc nuối, đồ đạc bên trong đều không lấy được.

Nhưng điều an ủi duy nhất là cơ thể của Trần Phong chắc là không có vấn đề gì nữa.

Chỉ cần người còn, tiền rồi sẽ có.

Lúc Trần Phong bảo Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi, anh đã mất đi ý thức, những gì xảy ra trong khoảng thời gian đó anh không có chút ký ức nào.

Khi tỉnh lại lần nữa, anh phát hiện mình đang ở trên lưng Bàn Tử.

“Bàn Tử, thả tôi xuống đi.” Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên từ sau lưng Bàn Tử.

“Lão Trần!” “Lão Trần!” Bàn Tử thấy Trần Phong tỉnh lại, vội vàng đặt anh xuống.

“Lão Trần, ông không sao rồi chứ?” Bàn Tử cẩn thận đặt Trần Phong xuống rồi vội vàng hỏi.

Ngô Bát Nhất cũng căng thẳng nhìn Trần Phong, chờ đợi câu trả lời quan trọng nhất từ miệng anh.

“Tôi không sao, thi chủng đã biến mất rồi.” Trần Phong cảm nhận tình trạng của bản thân rồi nói.

Anh không cảm thấy có gì khác thường trong cơ thể, dường như đã hồi phục lại như ban đầu.

Nói rồi, anh đưa tay vào miệng sờ soạng.

Quả nhiên, hàm răng kia đã không còn nữa.

Điều đó cũng có nghĩa là tình trạng của cơ thể đã được giải quyết.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Trần Phong lắc đầu hỏi.

Nghe Trần Phong hỏi vậy, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau rồi nói: “Tôi cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bây giờ tôi cũng đang đầy dấu chấm hỏi đây.” Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong thực sự không sao mới nói.

“Lúc đó tôi đang bị một đám binh mã dũng truy đuổi khắp nơi, hoàn toàn không có thời gian để xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” “Nhưng tôi biết lúc tìm thấy ông, ông đang ở trong quan quách của Tần Thủy Hoàng, đè ông ta ở dưới thân.” Bàn Tử bổ sung.

Trần Phong nghe xong, phát hiện mình hoàn toàn không có ký ức về khoảng thời gian đó, căn bản không biết rốt cuộc là chuyện gì.

“Lão Trần, tôi có một suy đoán, ông có thể nghe thử.” Ngô Bát Nhất nhớ lại mọi chuyện đã gặp trước đó rồi nói.

“Trước đây ông có thấy trong quan quách ghi chép việc lợi dụng đại trận để hóa thân thành Thái Tuế không?

Tôi nghĩ vấn đề nằm ở đó.” “Tần Thủy Hoàng thực sự đã sống lại, chuyện này tôi đã tận mắt chứng kiến.” “Lúc đó ông vừa hay thi biến, thấy người là cắn, sau đó cắn phải Tần Thủy Hoàng, cũng là do âm kém dương sai mà ăn phải Thái Tuế.” Ngô Bát Nhất sắp xếp lại suy nghĩ rồi nói tiếp.

Chương 350

"Sức mạnh của Thái Tuế trên người Tần Thủy Hoàng đã bị ông hấp thụ, ông ta cũng biến lại thành bộ xương trắng, cơ thể ông hồi phục, đại trận cũng ngừng lại." "Như vậy cũng có thể giải thích được tại sao đám binh mã dũng đó lại ngừng hoạt động." "Được đấy, Lão Ngô, khả năng suy luận của ông có thể đi làm thám tử được rồi đấy." Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất giải thích như vậy cũng cảm thấy có lý.

Cách giải thích này khá hợp lý.

Trần Phong cũng gật đầu, cách giải thích của Ngô Bát Nhất cũng có thể chấp nhận được.

Chủ yếu là vì lúc đó anh đã mất đi ý thức, cách nói này là khả dĩ nhất.

Đương nhiên, nếu Trần Phong còn ý thức sẽ phát hiện, suy đoán của Ngô Bát Nhất và sự thật gần như giống hệt nhau.

"Được rồi, đừng bận tâm chuyện này nữa, chúng ta ra ngoài thôi, quay lại theo đường cũ, chỗ nào bị chặn thì cứ để Giáp nhân phá." Trần Phong nói xong, quay lại con đường nhỏ đó.

Việc địa cung chìm xuống lòng đất, Trần Phong cũng không hiểu nguyên nhân.

Nhưng bây giờ không phải là lúc, hang động dưới lòng đất này đã bị phong bế, từ lúc họ vào đến giờ cũng đã được một thời gian.

Sợ không khí bên trong không đủ, lúc đó phải bỏ mạng ở đây.

Thấy Trần Phong quay người đi, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử vội vàng theo sát phía sau.

"Lão Trần, ông đã hấp thụ Thái Tuế, có phải cũng sẽ trường sinh

bất lão như Tần Thủy Hoàng không?" Bàn Tử vừa đi vừa hỏi, điều này quả thực cũng khiến người ta tò mò.

"Chắc là không, tôi không cảm thấy cơ thể mình có gì khác, vẫn như bình thường." "Thái Tuế đó chắc chỉ sửa chữa lại cơ thể tôi, những thứ khác chắc không có gì thay đổi." Trần Phong suy nghĩ rồi nói, anh không cảm thấy cơ thể có gì thay đổi.

Cùng lắm là cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn nhiều.

Điều này cũng có thể là do thi chủng đã biến mất.

"Thôi đi Bàn Tử, chuyện này Lão Trần cũng không biết, về rồi kiểm tra kỹ lưỡng là biết." Ngô Bát Nhất cẩn thận đi trên con đường nhỏ, vừa đi vừa nói.

Sau đó, ba người đến cửa thông đạo phía trên.

Trần Phong vô tình liếc nhìn về phía sau, lập tức bị cảnh tượng phía sau làm cho kinh hãi.

"Lão Trần, có nghe thấy tiếng gì không?" Bàn Tử đi cuối cùng tiến lên hỏi.

"Nhìn phía sau là biết." Trần Phong nuốt nước bọt một cách khó khăn rồi nói.

Nghe lời của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử vội vàng nhìn về phía sau.

Chỉ thấy, trong cái hố lớn mà địa cung vừa chìm xuống, lúc này đang bò ra một đàn côn trùng nhỏ đen kịt.

Tiếng động Bàn Tử nghe thấy chính là tiếng của đám côn trùng này.

"Thi miết!" Ngô Bát Nhất nhìn rõ liền kinh hãi kêu lên.

Ai có thể ngờ dưới địa cung của Tần Thủy Hoàng lại ẩn giấu

nhiều Thi miết như vậy.

Đám Thi miết đen kịt một mảng, đến bên bờ sông thủy ngân thì dừng lại.

Chẳng mấy chốc chúng đã phát hiện ra sự tồn tại của cây cầu đá.

"Không ổn, chạy mau, đám Thi miết đó sắp qua cầu rồi." Trần Phong và mọi người thấy đàn Thi miết đen kịt sắp qua cầu tiến về phía mình, trong lòng vô cùng kinh hãi, vội vàng đi vào trong thông đạo.

Sắc mặt Trần Phong đại biến nhìn đám Thi miết đen kịt, nếu tất cả cùng xông lên, họ chỉ có nước chờ chết.

Ai có thể ngờ dưới địa cung của Tần Thủy Hoàng lại ẩn giấu nhiều quái vật như vậy.

Trùng hợp hơn nữa là lại có một cây cầu đá nối liền.

Đám quái vật này có thể trực tiếp qua cầu đá để đến bờ bên này.

Bàn Tử đi cuối cùng vội vàng liếc nhìn về phía sau.

Lập tức thấy con quái vật chạy đầu tiên đã đi được nửa cây cầu đá.

Phía sau là một đội quân đen kịt.

Lúc đó, Bàn Tử cảm thấy hai chân mình đặc biệt có sức.

Trần Phong chạy đầu tiên, anh biết đám quái vật này lợi hại thế nào.

Nếu có người chạy chậm, sẽ bị đám quái vật này nuốt chửng.

Trần Phong cõng ba lô chạy nhanh về phía trước.

Chẳng mấy chốc đã đến ngôi mộ tùy táng trước đó.

Nhưng đến đây rồi, Trần Phong ngây người.

Vì thông đạo ở đây đã bị cửa đá hạ xuống chặn lại.

Phía trước không có đường, phía sau có quái vật truy đuổi.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử lần lượt đến mộ tùy táng, thấy cảnh tượng trước mắt, trên mặt cũng vô cùng lo lắng.

“Làm sao bây giờ?

Mau nghĩ cách đi.

Quái vật sắp đuổi kịp rồi.” Bàn Tử lo lắng hét lên với Trần Phong.

“Lão Trần, có thể đào thông đạo được không?” Ngô Bát Nhất bình tĩnh lại vội vàng hỏi, hiện tại phía trước không có đường, phía sau lại có quái vật truy đuổi.

Chỉ có thể hy vọng Giáp nhân của Trần Phong có thể đào thông đạo phía trước.

Đây có thể là cách tốt nhất hiện tại.

“Đào thông đạo cần thời gian, nhưng hiện tại chúng ta thiếu nhất chính là thời gian.” Trần Phong suy nghĩ rồi nói.

Sau đó anh lấy Giáp nhân từ trong ba lô ra, không quay đầu lại nói.

“Giáp nhân đào thông đạo cần thời gian, chúng ta phải giữ vững thông đạo này để tranh thủ đủ thời gian.” “Bàn Tử, lấy hết nhiên liệu ra.” Ngô Bát Nhất gật đầu tỏ vẻ đồng ý với lời của Trần Phong, sau đó nói với Bàn Tử bên cạnh.

Bàn Tử cũng biết đây là thời khắc khẩn cấp, không nói nhiều lời, trực tiếp lấy hết nhiên liệu trong ba lô ra.

Đốt lửa bằng nhiên liệu, may mà mang đủ nhiều.

Trần Phong thì ở một bên điều khiển Giáp nhân mở thông đạo.

Trong mộ tùy táng này có tám cánh cửa đá, may mà anh còn nhớ

thông đạo đã ra lúc trước.

Nếu không thì thật sự phiền phức rồi.

Giáp nhân sức mạnh vô cùng, cũng là một tay giỏi đào thông đạo.

Nhưng do bề mặt của mộ thất này đều được phủ một lớp đá phiến, đã tăng thêm một chút khó khăn cho việc Giáp nhân mở thông đạo.

Vì cửa đá chặn đường, nên điều Trần Phong cần làm không phải là phá vỡ cửa đá, mà là đào một thông đạo trên tường để vòng qua cửa đá và thông đến thông đạo phía sau.

Như vậy tốc độ nhanh nhất, cũng tiết kiệm thời gian nhất.

Dưới sự giúp đỡ của Trần Phong, lớp đá phiến phía trên nhanh chóng bị phá vỡ và đào ra.

Sau đó, trước mặt Trần Phong, một đống đá vụn đang không ngừng chất cao, mảnh vụn không ngừng bay tung tóe.

Một bên, Ngô Bát Nhất cầm nhiên liệu trong tay Bàn Tử, sau đó rải nhiên liệu xung quanh thông đạo phía trước.

Loại quái vật này sợ lửa, rải nhiên liệu xung quanh có thể ngăn cản chúng một lúc.

Chỉ hy vọng thời gian Trần Phong đào thông đạo có thể nhanh hơn một chút.

Nhiên liệu không nhiều, chỉ đủ đốt hai lần.

Chẳng mấy chốc, Ngô Bát Nhất nghe thấy tiếng "cạch cạch" từ trong thông đạo.

Giống như tiếng gõ bàn phím.

Chương 351

Ngô Bát Nhất biết đó là tiếng bước chân của quái vật.

Tiếng động ngày càng gần, Ngô Bát Nhất cầm đuốc, mắt nhìn chằm chằm vào trong thông đạo.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng quái vật dần xuất hiện trong thông đạo.

Ngô Bát Nhất tính toán chính xác trong lòng, chỉ cần quái vật đến trước mặt là đốt nhiên liệu.

Gần rồi!

Gần rồi!

Chỉ thấy Ngô Bát Nhất giơ tay lên, đuốc đốt cháy nhiên liệu trong thông đạo.

Trong chốc lát, trong thông đạo bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Đám quái vật gặp lửa lập tức dừng lại, không dám tiến lên.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử thấy cảnh này, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hy vọng ngọn lửa có thể cháy lâu hơn một chút, như vậy thời gian tranh thủ được cũng nhiều hơn một chút.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nhìn đám quái vật đang đi lại bất an bên ngoài ngọn lửa.

Trần Phong phía sau thì điều khiển Giáp nhân không ngừng đào thông đạo.

Không lâu sau, hình dáng ban đầu của một thông đạo đã xuất hiện.

Phần lớn là nhờ vào khả năng đào thông đạo của Giáp nhân.

Trần Phong thì ở một bên ném những tảng đá rơi xuống sang một bên.

Đột nhiên, một con quái vật từ ngoài ngọn lửa nhảy vào phía Ngô Bát Nhất và mọi người.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng giật mình, không thể dùng điện thoại, mắt nhanh tay lẹ cầm xẻng công binh đập con quái vật đó ra ngoài.

Đám quái vật phía sau cũng lần lượt bắt chước hành vi của con quái vật kia.

Đương nhiên cũng chỉ có số ít.

Số ít này cũng khiến Ngô Bát Nhất và Bàn Tử bận rộn đến tay chân luống cuống.

Cũng may, cả hai người đều có thân thủ không tồi, nếu không thật sự có thể bị quái vật cắn.

"Lão Ngô, lửa nhỏ rồi, thêm chút nhiên liệu nữa." Bàn Tử thấy ngọn lửa trong thông đạo dần nhỏ lại, lập tức nói.

"Được." Ngô Bát Nhất nghe xong vội vàng lấy nhiên liệu đổ thêm vào ngọn lửa trong thông đạo.

Lập tức lửa bùng lên, lần này đám quái vật đã ngoan ngoãn hơn nhiều.

Ngay cả những con không sợ chết cũng ít đi.

"Lão Trần, thông đạo đào xong chưa?

Chúng ta sắp hết nhiên liệu rồi." Ngô Bát Nhất quay đầu hét lên với Trần Phong.

Nhiên liệu trong tay chỉ còn lại một chút, nếu thông đạo không đào thông nữa, đám quái vật này sẽ xông vào.

Lúc đó họ sẽ không còn nơi nào để trốn.

"Sắp xong rồi, cố gắng kiên trì." Trần Phong ném tảng đá trong tay sang một bên nói.

Tốc độ của Giáp nhân rất nhanh, thông đạo chắc sắp đào thông rồi.

Chỉ hy vọng Ngô Bát Nhất và mọi người có thể kiên trì thêm một chút.

Nghe thông đạo sắp xong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng tinh thần phấn chấn.

Mắt nhìn chằm chằm vào quái vật trong thông đạo, đám quái vật này hễ thấy lửa hơi giảm một chút là sẽ nhảy vào trong, khiến Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử phòng không xuể.

Vì vậy, cả hai hễ thấy lửa hơi giảm là phải đổ thêm một chút nhiên liệu vào.

Chẳng mấy chốc, nhiên liệu đã cạn.

Lúc này, ngọn lửa cũng dần nhỏ lại.

"Bốp", Ngô Bát Nhất tiện tay đập bay một con quái vật đang lao tới, sau đó đổ chút nhiên liệu cuối cùng trong tay vào.

Ném cái bình đựng nhiên liệu ra ngoài thông đạo.

Nhiên liệu đã hết, Ngô Bát Nhất cầm xẻng công binh, mắt nhìn chằm chằm vào quái vật ngoài thông đạo.

Đúng lúc này, Trần Phong đã đào thông thông đạo.

"Thông rồi, mau lên." Câu "thông rồi" của Trần Phong, đối với

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nghe như tiếng nhạc trời.

Nhiên liệu đã dùng hết, nếu không thông nữa là phải quyết đấu một chọi một với đám Thi miết này.

Lúc đó, cái chết chắc chắn sẽ đến với họ.

"Bàn Tử, ông đi trước, tôi bọc hậu!" Ngô Bát Nhất tiện tay dùng xẻng đập chết một con Thi miết, vội vàng nói.

Bàn Tử cũng không nói nhiều lời, vội vàng chạy đến chỗ Trần Phong.

"Bàn Tử, mau ra ngoài, tôi yểm trợ Lão Ngô." Thấy Bàn Tử chạy tới, Trần Phong vội vàng nói.

Sau đó đẩy Bàn Tử vào trong thông đạo.

Vì vội vàng, thông đạo không được đào lớn lắm, nếu là Trần Phong và Ngô Bát Nhất thì có thể thuận lợi đi qua.

Nhưng nếu là Bàn Tử thì có hơi nhỏ.

Bàn Tử vừa bò được một nửa đã cảm thấy cơ thể không động đậy được nữa.

"Lão Trần, mau đẩy tôi, tôi bị kẹt rồi." Nghe lời của Bàn Tử, Trần Phong cũng cạn lời, nhưng bây giờ không phải là lúc để cười.

Vội vàng dùng sức đẩy vào mông Bàn Tử.

"Ái, đau, đau." Bàn Tử cảm thấy cơ thể mình không ngừng ma sát với đá trong thông đạo.

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của Trần Phong, Bàn Tử đã thuận lợi đi qua thông đạo.

"Lão Ngô, mau lên." Trần Phong quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất, Ngô Bát Nhất đang không ngừng lùi lại.

Đám Thi miết thấy lửa nhỏ lại cũng không ngừng nhảy vào trong.

Ngô Bát Nhất nghe lời của Trần Phong, quay đầu chạy về phía thông đạo.

Lửa tuy đã nhỏ lại nhưng vẫn có thể ngăn cản đội quân Thi miết.

Chỉ có một bộ phận nhỏ Thi miết lọt vào, chỉ cần động tác nhanh là không có vấn đề gì.

Trần Phong vừa hét với Ngô Bát Nhất xong liền chui vào thông đạo.

Thân hình anh không giống Bàn Tử, thuận lợi đi qua.

"Lão Ngô, nhanh lên." Qua thông đạo, có thể thấy sau lưng Ngô Bát Nhất có một vài con Thi miết đang không ngừng truy đuổi.

Trần Phong vội vàng đưa tay kéo Ngô Bát Nhất trong thông đạo ra.

"Mau đi." Thấy cả nhóm không có ai bị thương, anh vội vàng nói.

Đội quân Thi miết lúc này cũng đã vào mộ tùy táng, đang tiến về phía thông đạo vừa được đào thông.

Thấy cảnh này, ba người vội vàng co giò chạy.

"Lão Trần, có cách nào để ngăn cản chúng không, cứ chạy như vậy không phải là cách." Ngô Bát Nhất vừa chạy vừa hét.

Chương 352

Phạm vi của đám Thi miết này có thể là cả ngôi mộ, ở phía trước thông đạo có một chỗ bị chặn lại.

"Tôi đang nghĩ đây, còn nhiên liệu không?" Trần Phong vừa rồi cũng đã thấy thông đạo phía trước bị chặn lại, ở cách họ không xa.

"Hết rồi, dùng hết rồi, vừa dùng hết, mới phải hỏi ông có cách nào không." Ngô Bát Nhất vừa nói xong, thấy phía trước họ xuất hiện một… Toi rồi.

Con đường này vốn… Vì vậy chẳng mấy chốc đã đến chỗ cơ quan.

"Lão Trần, mau đào, tôi hết cách rồi." Ngô Bát Nhất biết lúc này thời gian quý báu, vội vàng nói.

Trần Phong gật đầu, vội vàng để Giáp nhân đào.

Lúc này, trong thông đạo không ngừng vang lên tiếng "cạch cạch cạch".

Đám Thi miết sắp đến rồi.

"Thôi rồi, tôi không chết trong tay đám binh mã dũng đó, cuối cùng lại chết dưới tay đám côn trùng ghê tởm này." Bàn Tử nhìn đám Thi miết không ngừng áp sát, chán nản nói.

"Đừng nói những lời nản chí, này, cầm lấy, có cứu rồi." Trần Phong phía sau đột nhiên lấy ra Phát Khâu Ấn từ trong lòng đưa cho Bàn Tử.

Anh cũng vừa mới nhớ ra, Phát Khâu Ấn là một bảo bối.

Ban đầu ở Miêu Lĩnh đã dùng Phát Khâu Ấn để đối phó với Thi

miết.

Chỉ là vừa rồi vội vàng quá nên quên mất.

"Lão Trần, cái này có tác dụng không?" Bàn Tử đưa tay nhận lấy, phát hiện là Phát Khâu Ấn, liền hỏi.

"Cầm chắc vào, đây là thứ cứu mạng đấy." Trần Phong không quay đầu lại nói, anh đang không ngừng điều khiển Giáp nhân mở thông đạo.

"Tin Lão Trần đi." Ngô Bát Nhất nhìn rồi nói với Bàn Tử.

Trần Phong không phải là người nói năng bừa bãi, đã nói chắc chắn như vậy thì chắc chắn có lý do của anh ấy.

Bàn Tử gật đầu, nhưng nhìn đám Thi miết không ngừng tiếp cận, da đầu có chút tê dại.

Tốc độ của Thi miết rất nhanh, mắt thấy sắp lao tới.

Nhưng lạ thay, đám Thi miết này lại dừng lại cách Bàn Tử và mọi người hai mét.

Phảng phất như phía trước có hồng thủy mãnh thú, không dám tiến lên.

Thấy cảnh này, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra Phát Khâu Ấn này thực sự có tác dụng.

Đám Thi miết đều dừng lại, giữ khoảng cách hai mét.

"Lão Trần có đồ tốt mà không mau lấy ra." "Thôi đi, Lão Trần vừa rồi chắc chắn là vội quá nên quên mất, chú ý quan sát đi." Ngô Bát Nhất liếc nhìn đám Thi miết rồi nói.

Trần Phong nhân lúc vận chuyển đá tảng quay đầu nhìn lại, thấy hiệu quả của Phát Khâu Ấn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cứ như vậy, Trần Phong điều khiển Giáp nhân không ngừng đào thông đạo.

Bàn Tử và Ngô Bát Nhất ở một bên cầm Phát Khâu Ấn giằng co với đám Thi miết.

"Thông rồi!" Trần Phong thấy Giáp nhân tung một đòn, phía trước thông đạo xuất hiện một mảng đen kịt.

Anh biết đã đào thông thông đạo rồi.

"Đi, lần này tôi bọc hậu." Bàn Tử cầm Phát Khâu Ấn nói với Ngô Bát Nhất.

Ba người thuận lợi đi qua.

Có Phát Khâu Ấn, tốc độ của mấy người đã chậm lại, không còn vội vàng nữa.

Đám Thi miết theo sau họ ở vị trí cách hai mét.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong và mọi người đi được khoảng nửa tiếng đồng hồ thì đến con sông ngầm nơi gặp con cá da trơn lớn.

"Phù, Lão Trần, lát nữa đến ngôi mộ tùy táng phía trước, đừng ai cản tôi, tôi phải mang hết đồ ở đó đi." Bàn Tử thấy sông ngầm, lập tức nhớ đến ngôi mộ tùy táng phía trước.

Bên trong có đồ tùy táng.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều cười gật đầu, Bàn Tử không làm vậy mới lạ.

Đã vào rồi, chắc chắn không thể tay không trở về.

Nếu có người biết họ vào địa cung của Tần Thủy Hoàng mà tay không trở về, chắc sẽ cười chết mất.

"Không ổn, phía trước cũng có Thi miết." Trần Phong đột nhiên

thấy đối diện sông ngầm cũng có một mảng đen kịt, chỉ vì có dòng sông ngăn cản nên chúng mới không qua được.

"Lũ súc sinh, không sao, chúng ta có Phát Khâu Ấn." Bàn Tử chiếu đèn pin qua, quả nhiên thấy đối diện đen kịt một mảng, chửi một tiếng rồi nói.

"Đợi đã, có chuyện." Trần Phong đột nhiên cảm thấy gần đó yên tĩnh lại.

Vừa rồi đám Thi miết theo sau họ không ngừng phát ra tiếng "cạch cạch".

Nhưng bây giờ những âm thanh đó đều đã biến mất.

"Cạch cạch." Đột nhiên từ phía sau lại vang lên âm thanh đó.

Chỉ có điều âm thanh này trong trẻo, nghe như tiếng của một con Thi miết.

Vãi lúa!

Trần Phong quay đầu lại, thấy trong thông đạo phía sau có một thân hình khổng lồ đang không ngừng tiến về phía mình.

"Cái quái gì thế, Thi miết thành tinh à." Bàn Tử và Ngô Bát Nhất quay đầu lại thấy một con Thi miết to bằng con bê.

"Không ổn, con Thi miết này có lẽ không sợ Phát Khâu Ấn." Trần Phong thấy con Thi miết đột nhiên xuất hiện, trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

Quả nhiên, con Thi miết đó thấy Trần Phong và mọi người, há to miệng.

"Chít chít chít!" Đám Thi miết xung quanh đang yên tĩnh nghe thấy âm thanh này, liền lại náo nhiệt trở lại.

Và dưới ánh mắt kinh hãi của Trần Phong và mọi người, chúng

trực tiếp vượt qua khoảng cách hai mét, xông về phía họ.

"Không ổn, chạy mau." Thấy cảnh này, Trần Phong vội vàng hét lên.

Vừa đến bờ sông, có thể thấy đám Thi miết phía trước như không màng sống chết, trực tiếp nhảy xuống sông, tuy không ngừng bị nước cuốn đi.

Nhưng tình hình của họ ngày càng nguy hiểm.

Lúc này, Trần Phong đột nhiên nhìn thấy con sông ngầm này.

Con sông ngầm này chắc là thông ra con sông bên ngoài.

Lập tức có ý định.

"Lão Ngô, Bàn Tử, nín thở, xuống sông." Lúc này Trần Phong nói chuyện cũng chỉ dám nói những điểm chính, đám Thi miết phía sau vốn cách hai mét.

Dưới sự chi phối của con Thi miết lớn này, chúng trở nên cuồng bạo, tốc độ cũng nhanh hơn không ít.

Càng trực tiếp phớt lờ tác dụng của Phát Khâu Ấn.

Trần Phong nói xong, hít một hơi thật sâu, nhảy một cái xuống sông ngầm.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nghe Trần Phong hét, biết ý định của anh.

Vội vàng hít một hơi thật sâu, cũng nhảy xuống.

Nước sông lạnh buốt xương, khiến tinh thần tỉnh táo gấp bội.

Đám Thi miết phía sau thấy con mồi trực tiếp xuống sông, mắt đều đỏ lên, trực tiếp theo xuống.

Nhưng vừa xuống sông đã bị nước cuốn đi.

Chương 353

Cứ như vậy, hết lớp này đến lớp khác.

Cuối cùng, con Thi miết lớn kia kêu "chít" một tiếng, chúng mới dừng lại.

Lúc này, Trần Phong thì theo dòng nước không ngừng bơi đi.

Anh không biết cửa ra phía trước còn bao xa, chỉ hy vọng có thể chống đỡ được đến lúc đó.

Phía sau, Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử theo sát bóng dáng Trần Phong.

Cứ như vậy, sau khi bơi về phía trước một lúc.

Trần Phong cảm thấy phổi mình đau dữ dội, như đang bị thiêu đốt.

Chỉ có thể không ngừng kiên trì.

Khi Trần Phong cảm thấy ý thức mình đang dần mất đi, anh thấy trên đầu có ánh sáng xuất hiện, liền cắn vào đầu lưỡi.

Lập tức tinh thần tỉnh táo, trong miệng cũng tràn ngập vị máu tanh.

"Soạt!" Mặt sông yên tĩnh đột nhiên bị phá vỡ, một bóng người đột nhiên xuất hiện trong nước.

Trần Phong lên mặt nước, liền hít thở từng ngụm lớn.

"Lão Ngô, Bàn Tử, đâu rồi?" Sau khi hít thở lại không khí, Trần Phong đột nhiên phát hiện không thấy bóng dáng Bàn Tử và Ngô Bát Nhất.

"Soạt!", "Soạt!" Đúng lúc này, trên mặt nước đột nhiên xuất hiện hai đóa bọt nước.

Tiếp đó, hai bóng người xuất hiện trên mặt nước.

Chính là Ngô Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

"Phù…" "Bàn Tử, Lão Ngô, không sao chứ?" Trần Phong thấy hai người lên bờ, vội vàng tiến lên hỏi.

Hai người lắc đầu, lúc này cơ thể có chút không khỏe, nói không ra lời.

Thấy bộ dạng của hai người, Trần Phong cũng biết đối phương khó chịu, vừa rồi anh cũng vậy.

Đợi Ngô Bát Nhất và Bàn Tử hồi phục gần như xong, mới bơi vào bờ.

Vừa lên bờ, ba người trực tiếp nằm dài trên bờ.

"May quá, sống sót rồi, Tần Thủy Hoàng thật đủ ác, nuôi nhiều Thi miết như vậy." Bàn Tử nằm trên đất nói, trên mặt đầy vẻ may mắn.

"Nói mới nhớ, tại sao đám Thi miết đó lại xuất hiện dưới địa cung?" "Ban đầu Tần Thủy Hoàng xây dựng lăng mộ chắc chắn có không ít người chết trong quá trình xây dựng, cộng thêm những người bị tuẫn táng." "Những người này chắc đều bị vứt xuống dưới địa cung, dùng để nuôi Thi miết." "Thi miết đều lấy xác người làm tổ, nhiều xác chết như vậy, xuất hiện một hai con biến dị cũng không khó." Trần Phong suy nghĩ rồi nói.

Tần Thủy Hoàng lúc đó đã cân nhắc đến việc kế hoạch thất bại, không thể không nói chiêu này quả thực lợi hại.

Nếu không có Giáp nhân, họ cũng phải bỏ mạng ở đó.

"Mẹ kiếp, Giáp nhân của tôi mất rồi." Nhắc đến Giáp nhân, Trần Phong đột nhiên phát hiện lúc đi vội quá không mang theo Giáp nhân.

Bây giờ liên lạc với Giáp nhân đã hoàn toàn bị cắt đứt.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nghe lời của Trần Phong, cũng ngẩn người.

Cũng phải, vừa rồi tay chân luống cuống, hoàn toàn không có thời gian để mang theo Giáp nhân.

Giáp nhân tuy nhỏ nhắn nhưng lại rất nặng.

Nếu Trần Phong thực sự mang theo Giáp nhân, biết đâu lại trở thành gánh nặng.

"Cũ không đi, mới không đến, về rồi làm lại một cái là được." Bàn Tử lấy ra Phát Khâu Ấn từ trong ba lô đưa cho Trần Phong nói.

Vừa rồi may mà sau khi xuống nước, tiện tay bỏ Phát Khâu Ấn vào ba lô.

Nếu không thì tội lớn rồi.

Trần Phong gật đầu, sự đã đến nước này, cũng chỉ có thể như vậy.

Về rồi tìm lại dược liệu làm một cái khác.

"Chỉ tiếc là, vào rồi mà một chút đồ cũng không mang ra được." Bàn Tử nghĩ đến đám minh khí đó, lòng đau như cắt.

"Thôi đi, lần này vấn đề của Lão Trần đã được giải quyết, còn đáng giá hơn bất kỳ món minh khí nào.

Có Đạo Mộ Tam Hiệp chúng ta ở đây, minh khí tùy tiện là có." Ngô Bát Nhất cảm nhận sự ấm áp của mặt trời trên đầu rồi nói.

"Đạo Mộ Tam Hiệp?

Từ khi nào chúng ta có cái danh hiệu đó?" Trần Phong tò mò nhìn Ngô Bát Nhất.

“Bàn Tử đặt đấy.” Trần Phong và mấy người nhìn nhau, đều cười ha hả.

Quả thực, cảm giác được sống thật tốt, có nhiều tiền đến đâu cũng vô dụng.

“Lão Ngô, Bàn Tử, chúng ta nghỉ ngơi một thời gian, tiếp theo chúng ta sẽ tiếp tục tìm kiếm Mộc Trần Châu.” Trần Phong cân nhắc rồi nói.

Gần đây hành động của họ có hơi dồn dập, nghỉ ngơi một thời gian là tốt nhất.

Tuy cơ thể anh đã giải quyết xong vấn đề, nhưng trên người Ngô Bát Nhất và Bàn Tử vẫn còn lời nguyền của thành Tinh Tuyệt.

Đúng rồi, còn có Tuyết Lê, cô ấy cũng cần Mộc Trần Châu.

Không biết tại sao, anh có chút nhớ cô ấy.

“Ừ, chúng ta nhất định sẽ tìm được, chẳng phải chỉ là một viên châu thôi sao?

Chúng ta ngay cả địa cung của Tần Thủy Hoàng cũng đã vào rồi, còn sợ không tìm được Mộc Trần Châu à?” Ngô Bát Nhất nghe xong liền lơ đãng nói.

Nghỉ ngơi một lúc, mấy người lấy ra lương khô, ăn ngấu nghiến.

May mà lương khô của họ ở trong ba lô không bị nước làm ướt.

Một lúc sau, Trần Phong và mọi người ăn no uống đủ rồi lên đường.

Có thứ mà cảnh vệ đã đưa trước đó, họ không bị cản trở mà ra ngoài.

“Lão Trần, lần này về, trước tiên ở quán ăn hai ngày, tôi phải bù lại những ngày không được ăn thịt cừu xiên nướng.” Vừa ra khỏi Ly

Sơn, Bàn Tử đã nói.

“Mấy ngày nay toàn ăn lương khô, miệng tôi nhạt như chim rồi.” “Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần nỗ lực!

Tư tưởng này của Bàn Tử là không được.” Nghe Bàn Tử lải nhải, Ngô Bát Nhất cười nói.

“Mau đi thôi, về sớm một chút, thịt cừu xiên nướng tôi cũng thèm rồi.” Trần Phong cười lắc đầu nói, hai người này cả ngày đấu khẩu.

Sau đó, ba người trực tiếp đến ga tàu, mua vé xe lửa về.

Đường xá xa xôi, trải qua một ngày một đêm bôn ba, cuối cùng cũng về đến Kinh thành.

Sân ga của Kinh thành lúc nào cũng đông đúc như vậy, Trần Phong và mấy người gần như bị chen xuống.

“Lão Trần, chúng ta trực tiếp…” Bàn Tử xoa xoa tay, cười tủm tỉm nhìn Trần Phong.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử là biết anh ta đang nghĩ gì.

Thật ra, anh cũng có chút nhớ hương vị thịt cừu xiên nướng.

“Đi thôi, tìm một quán ăn trước đã!” Trần Phong khoát tay nói.

“Ha ha, Lão Trần sảng khoái!” Bàn Tử nghe vậy liền cười ha hả.

Sau đó, mấy người tìm một quán ăn gần đó.

“Hương vị thịt cừu xiên nướng thật ngon, ăn bao nhiêu lần cũng không đủ, đây mới là cuộc sống!” Bàn Tử ăn đầy miệng, nói.

“Lão Trần, tiếp theo làm sao, Mộc Trần Châu đó bao nhiêu năm nay vẫn luôn là truyền thuyết, chưa có ai thấy.” Ngô Bát Nhất đặt đũa xuống nhìn Trần Phong nói.

Chương 354

"Chuyện này… chúng ta cứ thu thập thông tin trước đã, bây giờ manh mối cũng không có." "Đừng quên Tuyết Lê, thân là truyền nhân của Bàn Sơn đạo nhân, trên người cũng có lời nguyền, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy." Trần Phong suy nghĩ rồi nói, bây giờ không có đầu mối, chỉ có thể thu thập một ít thông tin trước, rồi quyết định bước tiếp theo.

"Lão Trần nhớ cô nàng đó rồi chứ gì." Nghe lời của Trần Phong, Bàn Tử cười hắc hắc.

"Có đồ ăn cũng không bịt được miệng của ông!" Trần Phong có cảm giác bí mật bị vạch trần, quay đầu cười mắng.

"Được rồi, thời gian này, Bàn Tử theo Đại Kim Nha học hỏi thêm, sau đó đọc thêm sách." "Dù sao cũng là một Mạc Kim giáo úy, ra ngoài mà không biết gì thì quá mất mặt." Ngô Bát Nhất nuốt miếng thịt cừu trong miệng xuống rồi nói.

"Không đâu, Lão Ngô, ông nghiêm túc đấy à?" Bàn Tử nghe xong kinh hãi kêu lên.

Ăn no uống đủ, mấy người về nhà.

Về đến nhà, mấy người trực tiếp nằm lên giường.

Mấy ngày nay không được ngủ ngon giấc.

Cơ bản là đặt đầu xuống là ngủ.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, ngày thứ hai.

Trần Phong tỉnh dậy từ sớm, thấy Ngô Bát Nhất và Bàn Tử hai người chưa tỉnh.

Anh trực tiếp ra ngoài, mua cho Bàn Tử và Ngô Bát Nhất một ít quẩy và bánh bao.

Lúc về thì Bàn Tử và Ngô Bát Nhất đã tỉnh.

Ăn sáng xong, mấy người trực tiếp đến Phan Gia Viên.

Đến cửa tiệm của Đại Kim Nha, thấy cửa đóng, liền đợi ở ngoài một lúc.

"Sớm vậy mà Đại Kim Nha đã có khách rồi à?" Bàn Tử nhìn rồi nói.

"Ông không mang não à?

Sớm vậy chắc chắn là Đại Kim Nha chưa dậy." Ngô Bát Nhất nghe xong, khinh miệt nói.

"Lão Ngô, ở ngoài cho tôi chút thể diện đi, sự thật cũng đừng nói thẳng ra như vậy chứ." Ngô Bát Nhất vừa nói xong, thấy cửa mở.

Đại Kim Nha mở cửa thấy Trần Phong và mấy người, vội vàng "ái da" một tiếng.

"Ngô gia, Trần gia, có cả Bàn gia, ngọn gió nào đã thổi các vị đến đây." "Ngoài trời gió lớn, vào trong nói chuyện!" Sau đó, Trần Phong và mọi người theo Đại Kim Nha đi vào.

Ngồi xuống ở đại sảnh, Đại Kim Nha nhìn Trần Phong và mọi người nói.

"Trần gia, gần đây lại xuống đất rồi à?" "Kim gia, mắt tinh thật, gần đây có xuống đất, chỉ là quá trình có chút trắc trở, tôi không nói nhiều nữa." Trần Phong đáp lại, đây cũng là quy củ, ngôi mộ họ đã đổ không thể nói với người ngoài.

Nếu không phải xem Đại Kim Nha là người quen, những điều này cũng sẽ không nói.

“Vậy thì chắc chắn có minh khí nổi tiếng ra tay rồi.” Đại Kim Nha nghe xong lập tức cười nói.

Vừa cười, chiếc răng vàng lớn của ông ta lộ ra.

Nhìn chiếc răng vàng đó, thầm chửi một tiếng “có tiền nên tùy hứng” rồi nói.

“Lần này vì một số nguyên nhân, chúng tôi không lấy được minh khí, tôi…” Trần Phong chưa nói xong, Bàn Tử đã chen vào.

“Kim gia, ông không biết đâu, lần này chúng tôi vào ngôi mộ đó có thể nói là cửu tử nhất sinh, suýt nữa không ra được.” “Bàn Tử, im miệng.” Ngô Bát Nhất kéo Bàn Tử, quát.

Bàn Tử cũng biết mình nhiều lời, liền không nói nữa.

Đại Kim Nha nghe lời của Bàn Tử, biết chuyến đi này của Trần Phong và mọi người gặp phiền phức, suýt nữa bỏ mạng ở đó.

“Vậy Trần gia, lần này có chuyện gì không?

Chỉ cần tôi, Đại Kim Nha, có thể giúp được, nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Đại Kim Nha biết Trần Phong và mọi người không ra tay minh khí, cũng không tỏ vẻ khó chịu.

Làm nghề này, ai mà không có một đôi mắt tinh tường.

Biết Trần Phong và mọi người không phải là những tên trộm mộ khác, là những người thực sự có bản lĩnh.

Chỉ cần chịu ra tay, minh khí chắc chắn sẽ không thiếu.

Kết giao với họ cũng là một loại đầu tư.

“Là thế này, tôi có một chuyện muốn phiền Kim gia.” Trần Phong suy nghĩ rồi nói, minh khí thì có, trước đây có Thông Thiên Tê Giác, v.v., nhưng những thứ này đều có giá trị liên thành, Đại Kim Nha không nuốt nổi.

Thậm chí có thể gây ra phiền phức không đáng có.

“Trần gia, cứ nói đừng ngại, tôi, Đại Kim Nha, tuy ham tiền, nhưng đối với bạn bè cũng có thể vì bạn bè mà đâm hai nhát dao.” “Là thế này, tôi nhờ Kim gia giúp tôi chú ý đến một thứ.” Nói rồi, Trần Phong lấy ra một tấm ảnh từ trong lòng, trên ảnh là hình xăm lời nguyền trên lưng.

Đây cũng là quyết định sau khi bàn bạc với Ngô Bát Nhất, nguồn tin của họ quá ít.

Muốn tìm Mộc Trần Châu khó khăn trùng trùng, vì vậy phải tìm người giúp đỡ.

Người quen thuộc nhất chỉ có Đại Kim Nha.

“Tôi nhờ Kim gia, giúp tôi chú ý đến hình xăm này, nếu tìm được thứ tôi muốn, nhất định sẽ có hậu tạ.” Trần Phong nhìn Đại Kim Nha lấy ảnh rồi nói.

“Không vấn đề, chuyện này giao cho tôi, Đại Kim Nha, yên tâm, có tin tức tôi nhất định sẽ thông báo cho Trần gia kịp thời.” Đại Kim Nha vỗ ngực nói.

Đối với ông ta, chú ý đến chuyện này cũng không có gì khó khăn, như vậy có thể được Trần Phong và mấy người nợ một ân tình, hà cớ gì mà không làm.

“Vậy thì cảm ơn Kim gia trước.” Trần Phong nghe Đại Kim Nha đồng ý, cười nói.

“Được, chỉ cần sau này, Trần gia có minh khí có thể đều tìm tôi, tôi nhất định sẽ cho một cái giá tốt nhất.” Đại Kim Nha cũng không ngốc, lúc này tự nhiên có thể đề cập một chút.

Đều là khách hàng lớn, tự nhiên phải cho một cái giá thích hợp nhất.

“Nhất định, tự nhiên sẽ như vậy, tôi còn có một chuyện muốn nhờ Kim gia.” “Người anh em này của tôi, theo Kim gia học hỏi thêm, lúc xuống đất cũng không đến nỗi không biết gì, gây ra chuyện cười.” Trần Phong giơ tay chỉ Bàn Tử nói.

“Bàn gia à, chuyện này tốt, trước đây Bàn gia cũng đã nói, Bàn gia có thiên phú.” “Giao cho tôi, Trần gia yên tâm đi, không dám nói là hiểu hết, ít nhất cũng sẽ không bị lừa.” Đại Kim Nha ban đầu cứ tưởng là yêu cầu gì, không ngờ chỉ là chuyện này.

Bàn Tử không có tâm cơ, lúc dạy cũng có thể nghe nghe những trải nghiệm xuống đất.

“Vậy thì cảm ơn Kim gia.” “Bàn Tử, chăm chỉ theo Kim gia, để tâm một chút.” Trần Phong nói xong, cùng Đại Kim Nha cáo từ.

“Lão Trần, tiếp theo làm sao?” Trên đường về, Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong nói, Bàn Tử bây giờ theo Đại Kim Nha mở mang tầm mắt.

“Chúng ta tìm tư liệu trước đã, bên Đại Kim Nha chắc chắn cũng không nhanh có tin tức như vậy.” Trần Phong suy nghĩ rồi nói, bây giờ họ chỉ có thể chờ.

“Lão Trần, chúng ta đến bệnh viện kiểm tra đi, cơ thể của ông kiểm tra một chút thì tốt hơn.” Ngô Bát Nhất đột nhiên nhớ ra, ngẩng đầu nhìn Trần Phong nói.

“Được, đi thôi.” Trần Phong suy nghĩ, cảm thấy Ngô Bát Nhất nói cũng có lý.

Sau đó, hai người thay đổi hướng đi, đến bệnh viện.

Ở bệnh viện xếp hàng rất lâu, mới đến lượt Trần Phong.

Sau đó là lấy máu, v.v., một loạt kiểm tra.

Khi được biết ngày mai mới có kết quả, hai người vội vàng về nhà.

Về đến nhà, Trần Phong chui vào phòng.

Ngô Bát Nhất cũng không để ý, chỉ nghĩ là đi tra tư liệu.

"Hệ thống, trích xuất phần thưởng nhiệm vụ lần này." Trần Phong vào phòng, thầm gọi trong lòng.

"Ting, nhiệm vụ chính tuyến hoàn thành độ 85%, phần thưởng nhiệm vụ: Súc Cốt Công, hệ thống rút thưởng ba lần." "Có trích xuất phần thưởng không?" "Có!" Sau đó, Trần Phong cảm thấy một luồng năng lượng đặc biệt không thể giải thích được tiến vào cơ thể mình, chảy qua tứ chi bách hài, nơi nào nó đi qua, Trần Phong đều cảm thấy đau đớn đến tận xương tủy.

Đặc biệt là ở các khớp, càng đau đớn khó chịu.

Nếu không phải ý chí của Trần Phong kiên cường, chắc đã hét lên rồi.

Trần Phong cũng biết đây là đang cải tạo cơ thể mình, nhất định phải chịu đựng.

Năm phút sau, cơn đau trên người đã giảm bớt.

Chương 355

Vì vẫn luôn cắn răng kiên trì, lưng của Trần Phong đã ướt đẫm mồ hôi.

Sau đó, Trần Phong cảm thấy một luồng kiến thức hồng thủy tràn vào não mình.

Sau đó, cơn đau trên người hoàn toàn biến mất.

Trần Phong vung hai tay, phát hiện động tác càng linh hoạt hơn, tốc độ càng nhanh hơn.

Luồng kiến thức hồng thủy đó, sau khi Trần Phong tiêu hóa, cũng thầm thán phục sự lợi hại của Súc Cốt Công.

Súc Cốt Công có thể giúp anh vào những thông đạo tương đối hẹp.

Trần Phong tâm niệm vừa động, phát hiện các khớp phát ra một loạt tiếng vang.

Sau đó, Trần Phong phát hiện cơ thể mình ngày càng nhỏ lại.

Trước đây Trần Phong cũng cao khoảng một mét bảy tám.

Nhưng trong trạng thái Súc Cốt Công, Trần Phong chỉ cao khoảng một mét.

Quần áo trên người cũng vì cơ thể nhỏ lại mà trở nên rộng thùng thình.

Trần Phong cúi đầu nhìn cơ thể mình.

Sức mạnh của cơ thể không vì cơ thể nhỏ lại mà giảm đi.

Tóm lại, Trần Phong rất hài lòng với Súc Cốt Công.

Nó cũng giúp ích rất nhiều cho anh.

Sau một loạt tiếng vang như rang đậu, cơ thể Trần Phong đã hồi phục lại như ban đầu.

"Hệ thống, tôi muốn tiến hành rút thưởng." "Ting, chúc mừng túc chủ rút được phần thưởng Xích đan năm viên." "Xích đan!

Vừa hay, trên tay mình không còn thứ này nữa, không tồi, rút hết phần còn lại đi." Trần Phong nhìn Xích đan xuất hiện trên tay, mừng rỡ nói.

Thứ này là thần dược cứu mạng, chỉ là phương pháp chế tạo quá khó khăn.

"Ting, chúc mừng túc chủ rút được phần thưởng Khu sát phù ba lá." "Ting, chúc mừng túc chủ rút trúng phần thưởng Kim cương tán!" Trần Phong nhìn lá bùa trên tay và một cây dù toàn thân lạnh lẽo, tâm trạng nhất thời rất tốt.

Lá bùa này cũng có lai lịch, là đồ của Bàn Sơn nhất mạch.

Bàn Sơn nhất mạch bình thường đều ăn mặc như đạo sĩ đi tìm Mộc Trần Châu.

Cũng không phụ danh hiệu đạo sĩ, hiệu quả chế tạo bùa rất tốt, thường có thể có hiệu quả kỳ diệu.

Nhưng những lá bùa này ngàn vàng khó cầu, những tên trộm mộ như thổ phu tử đều muốn có được những lá bùa như vậy để đối phó với những thứ trong mộ.

Nhưng do hành tung của Bàn Sơn đạo nhân không cố định, nên loại bùa này cũng ít xuất hiện trước mắt thế nhân.

Cây Kim cương tán kia lai lịch còn lớn hơn, là vật truyền thừa của Bàn Sơn đạo nhân.

Toàn thân đều được làm bằng gang thép, cộng thêm truyền thừa

lâu đời, sớm đã thoát ly khỏi gang thép thông thường, nổ trong mộ đạo cũng chỉ có thể để lại một điểm trắng.

Có thứ này, sau này họ xuống mộ sẽ an toàn hơn nhiều.

Có Kim cương tán ở phía trước chống đỡ, chỉ cần không phải là thứ quá lợi hại đều có thể phòng ngự được.

Trần Phong thở ra một hơi dài, có những thứ này, hệ số an toàn của họ lại có thể tăng lên không ít.

Trần Phong hồi tưởng lại kiến thức trong đầu.

Xem có thể tìm được phương pháp chế tạo Bắc Địa Huyền Châu và Xích đan không, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy.

Hai loại đan dược này không lẽ đã thất truyền rồi sao.

Không tìm được, Trần Phong cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua.

Xem vận may của mình, có thể gặp được không.

"Quét cơ thể túc chủ 1%, 10%... 100%." "Quét thấy tình trạng không rõ, cấp độ trạng thái: Nguy hiểm nghiêm trọng." "Hệ thống nhắc nhở, xin túc chủ kịp thời giải quyết tình trạng cơ thể." Khi Trần Phong đang chìm đắm trong niềm vui, giọng nói của hệ thống xuất hiện trong đầu.

"Cái gì?

Cơ thể của tôi không phải đã giải quyết rồi sao?

Có nhầm không, hệ thống sẽ không lừa tôi chứ." "Không đúng, lẽ nào cơ thể mình vẫn chưa hoàn toàn khỏi?" Trần Phong nghĩ mãi không ra, cơ thể của anh lại xuất hiện tình trạng gì.

Đột nhiên Trần Phong nhớ ra điều gì, vội vàng chạy ra ngoài.

"Lão Ngô, Lão Ngô…" Trần Phong quay người chạy về phía

phòng của Ngô Bát Nhất.

"Sao thế?" Ngô Bát Nhất nghe tiếng Trần Phong la lớn vội chạy ra hỏi.

"Lão Ngô, xem sau lưng tôi có gì này?" Vừa nói, Trần Phong vừa cởi phăng chiếc áo trên người.

Ngô Bát Nhất nhìn vào lưng Trần Phong, đồng tử lập tức co rút lại.

Trên lưng Trần Phong có một hình xăm con mắt.

Hình xăm này Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng có, chính là lời nguyền của thành cổ Tinh Tuyệt.

"Sao lại thế này?" Ngô Bát Nhất nuốt nước bọt.

"Lão Trần, ông phải chuẩn bị tâm lý đi." "Nói đi, sóng to gió lớn gì mà tôi chưa từng thấy." Trần Phong đã có sự chuẩn bị từ lúc gọi Ngô Bát Nhất.

Vừa rồi được hệ thống nhắc nhở, anh đột nhiên nhớ tới lời nguyền trên người Ngô Bát Nhất và Bàn Tử.

Bây giờ Thi Chủng đã được giải quyết, liệu lời nguyền kia có xuất hiện trở lại không?

"Sau lưng ông có lời nguyền của thành cổ Tinh Tuyệt." Quả nhiên, sau khi nghe câu trả lời của Ngô Bát Nhất, Trần Phong cũng đã hiểu ra.

Xem ra thành cổ Tinh Tuyệt thật sự rất tà ma, trước đó cơ thể anh ở trong trạng thái như người sống dở chết dở.

Vậy mà bây giờ cơ thể vừa hồi phục thì nó lại xuất hiện.

Có lẽ lời nguyền này vẫn luôn ở trong cơ thể anh, chỉ là chưa phát tác mà thôi.

“Lão Trần, chuyện gì thế này?

Sao nó lại đột nhiên xuất hiện?” Sắc mặt Ngô Bát Nhất cũng không tốt đẹp gì, vốn dĩ sau khi cơ thể Trần Phong khỏe lại, cho dù ba người không tìm được Mộc Trần Châu, cuối cùng cũng có thể có một người sống sót.

Thế mà không ngờ sau lưng Trần Phong cũng xuất hiện lời nguyền.

“Chắc là Nữ vương Tinh Tuyệt không chịu buông tha cho tôi đâu.” Trần Phong lại tỏ ra khá thản nhiên, tuy rằng trên người mang lời nguyền này, nhưng so với Thi Chủng trước đó thì đã tốt hơn nhiều rồi.

“Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa, không phải chỉ là lời nguyền thôi sao?

Bây giờ cả ba chúng ta đều có rồi.” “Cùng nhau đi tìm Mộc Trần Châu thôi.” Trần Phong vỗ vai Ngô Bát Nhất nói.

“Cái gì?” Tối hôm đó, Bàn Tử sau khi từ chỗ Đại Kim Nha trở về nghe Ngô Bát Nhất nói trên người Trần Phong cũng có lời nguyền của thành cổ Tinh Tuyệt, lập tức kinh ngạc kêu lên.

“Được rồi, Bàn Tử, có gì mà phải ngạc nhiên chứ, không phải chỉ là lời nguyền thôi sao?” “Ha ha, Lão Trần, bây giờ ba chúng ta đúng là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia rồi.” Bàn Tử sau khi hoàn hồn liền cười ha hả.

Dường như không hề để lời nguyền trong lòng.

Trần Phong thấy Bàn Tử cởi mở như vậy, trong lòng cũng thấy dễ chịu hơn, không nói nhiều nữa.

Một đêm không có gì xảy ra!

Sáng sớm, ánh nắng ban mai vừa ló dạng đã chiếu qua cửa sổ rọi vào giường.

Trần Phong cảm thấy hơi chói mắt, liền tỉnh giấc.

Sau đó, Trần Phong rời giường, thấy Ngô Bát Nhất và Bàn Tử vẫn chưa dậy, bèn ra ngoài mua bữa sáng.

Chương 356

Mấy ngày nay, đều là Trần Phong mua bữa sáng cho hai người họ.

Hai người này rất thích ngủ nướng. ...

Ba người đang ăn sáng thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Trần Phong đặt bữa sáng trong tay xuống, ra mở cửa.

Nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp ngoài cửa, anh không khỏi ngẩn người.

"Sao vậy, lâu rồi không gặp, không nhận ra em nữa à?" "Tuyết Lê, em đến rồi à, mau vào đi." Trần Phong hoàn hồn vội vàng nói.

Người đến chính là Tuyết Lê, cô đang mỉm cười nhìn Trần Phong.

"Vào đi, bọn anh đang ăn sáng, em có muốn ăn chút gì không?" "Không cần đâu, em ăn rồi." Tuyết Lê theo Trần Phong vào sân, nhìn thấy Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đang ăn sáng.

"Lão Ngô, Bàn Tử," Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nghe tiếng liền quay đầu lại, khi nhìn thấy Tuyết Lê cũng có chút bất ngờ.

"Tuyết Lê, em về lúc nào thế." "Tôi đã bảo mà, sáng nay có chim khách hót trên cây ngoài cửa sổ phòng Lão Trần." Tuyết Lê nghe Bàn Tử nói cũng bật cười thành tiếng.

"Được rồi, hai anh mau ăn đi, ăn xong em có chuyện muốn bàn bạc." Tuyết Lê nhìn hai người nói.

Sau đó cô chạy sang một bên nói chuyện phiếm với Trần Phong.

Nghe nói có chuyện, hai người liền ăn như hổ đói.

Sau đó, bốn người ngồi trong sân.

Vẻ mặt nghiêm túc.

“Chuyện là thế này, lúc ở nước ngoài em đã tra rất nhiều tài liệu, cuối cùng cũng tìm được chút manh mối về Mộc Trần Châu.” Tuyết Lê nhìn một vòng rồi nói, vừa rồi cô cũng nghe Bàn Tử nói sau lưng Trần Phong cũng có lời nguyền của thành cổ Tinh Tuyệt.

“Mộc Trần Châu?” Bàn Tử nghe vậy kinh ngạc kêu lên, suốt thời gian qua họ vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Mộc Trần Châu.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng vội vàng ngồi ngay ngắn.

Chuyện liên quan đến Mộc Trần Châu không thể lơ là được.

“Ừm, em đọc được trong một cuốn dã sử, Mộc Trần Châu có khả năng ở trong lăng mộ của Kinh Vũ Đế Lưu Triệt.” “Năm đó Kinh Vũ Đế đại phá Hung Nô, sau khi thôn tính Triều Tiên còn cử sứ thần đến Tây Vực, mở rộng bản đồ lớn nhất của nhà Hán.” “Nhiều nước nhỏ ở Tây Vực hàng năm đều cống nạp một số bảo vật.” “Dã sử ghi lại có một lần một nước nhỏ ở Tây Vực cống nạp cho Kinh Vũ Đế một bảo vật giống như mắt người, Kinh Vũ Đế rất thích thứ này, sau đó thứ này được cho là đã được Kinh Vũ Đế dùng làm đồ tùy táng mang vào lăng mộ.” “Bảo vật đó rất có thể là Mộc Trần Châu!” Tuyết Lê nói một hơi tất cả những gì mình biết, cả bốn người đều đã trúng lời nguyền, xem ra chỉ có thể trông chờ vào việc tìm được Mộc Trần Châu.

Nghe Tuyết Lê nói, mấy người Trần Phong đều im lặng.

Bọn họ vừa mới vào địa cung của Tần Thủy Hoàng cách đây không lâu, bây giờ lại phải đi đào mộ Kinh Vũ Đế sao?

Sự nguy hiểm của lần trước vẫn còn hiện rõ mồn một.

Kinh Vũ Đế cũng là một tồn tại ngang tầm với Tần Thủy Hoàng lần trước, có thể biết bên trong sẽ nguy hiểm đến mức nào.

“Sao vậy, sao không nói gì?” Tuyết Lê thấy mấy người không nói gì, sốt ruột hỏi.

“Tuyết Lê, em đừng vội, bọn anh mấy hôm trước vừa mới từ dưới đất chui lên, để bọn anh suy nghĩ đã.” Trần Phong nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tuyết Lê vội nói.

Ngay cả Bàn Tử bình thường hay la hét nhất lúc này cũng im lặng không nói, không biết còn tưởng Bàn Tử là người trầm mặc ít lời.

“Bọn tôi sẽ suy nghĩ, dù sao đây cũng không phải chuyện nhỏ.” Ngô Bát Nhất ở bên cạnh suy nghĩ rồi nói.

Hiện tại không có manh mối nào khác, đây là manh mối duy nhất, nhưng thật sự phải đi tìm lăng mộ của Kinh Vũ Đế thì lại có chút hoảng sợ.

Nếu không cẩn thận, cả nhóm người sẽ bỏ mạng ở trong đó.

“Được thôi!

Vậy mấy anh suy nghĩ xong hoặc có ý kiến gì thì đến tìm em, đây là địa chỉ của em.” Nói xong, Tuyết Lê lấy ra một tờ giấy từ trên người, trên đó viết địa chỉ hiện tại của cô.

Chưa tìm được lăng mộ của Kinh Vũ Đế, cô tạm thời sẽ không đi.

Sau đó, cô quay người rời đi, nhìn thấy vẻ mặt trầm mặc của Trần Phong và những người khác, cô biết họ cần thời gian để suy nghĩ. ...

Tuyết Lê đi rồi, Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn Trần Phong nói.

“Lão Trần, ông thấy sao?” “Cứ xem xét đã, mấy ngày nữa xem có manh mối nào khác không.

Nếu không có...” Ngô Bát Nhất biết ý của Trần Phong, nếu không có, vậy thì phải đến Mậu Lăng.

“Thông tin Tuyết Lê mang về cũng chỉ là từ dã sử, cũng không thể

chắc chắn là thật hay giả.

Cho nên chúng ta phải cẩn thận một chút." Bàn Tử ngẩng đầu nhìn Ngô Bát Nhất và Trần Phong nói.

Vừa nghe Bàn Tử nói, Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhìn nhau.

Lời này thật sự là do Bàn Tử nói ra sao?

"Được đấy, Bàn Tử, khá lắm, có tiến bộ đấy, xem ra đến chỗ Đại Kim Nha cũng có ích." Ngô Bát Nhất vỗ vai Bàn Tử nói.

"Được rồi, không nói nhiều nữa, thời gian này chúng ta cứ nghỉ ngơi cho khỏe, sau đó sẽ quyết định đi hay không." Trần Phong ngáp một cái nói.

"Bàn Tử, mấy ngày nay ông chịu khó đến chỗ Đại Kim Nha, mở mang tầm mắt, hoặc ở nhà đọc thêm sách." "Được thôi," Nghe Trần Phong sắp xếp, Bàn Tử định phản bác, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của Trần Phong, cuối cùng cũng đồng ý.

Vài ngày trôi qua trong nháy mắt, mấy ngày nay, Tuyết Lê cũng đến vài lần.

Nhưng cô cũng không hỏi ý kiến của họ, chỉ tán gẫu linh tinh, tìm hiểu tình hình gần đây.

Hoặc là rủ họ đi ăn cơm.

Trần Phong cũng tranh thủ thời gian đi mua một đống dược liệu.

Anh lại chế tạo ra một Giáp Nhân.

Lần này Trần Phong đã dùng những loại dược liệu có tính năng tốt hơn, lợi hại hơn Giáp Nhân đầu tiên không ít.

Có Giáp Nhân này, Trần Phong cũng có tự tin đi tìm Mậu Lăng.

Ban đêm, màn đêm đen như mực, vầng trăng trắng bạc treo lơ

lửng trên cao.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất ngồi trong sân.

"Lão Trần, chắc ông có chủ ý rồi, mấy ngày nay tôi thấy ông cứ mua sắm trang bị." Ngô Bát Nhất ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên trời nói.

"Tôi nghĩ chúng ta có thể đi, dù không tìm được, cũng có thể mang vài món minh khí ra." Trần Phong nói.

Tuy Trần Phong nói nhẹ nhàng, nhưng thực ra anh cũng biết độ khó của nó lớn đến mức nào.

Phải biết rằng Mậu Lăng của Kinh Vũ Đế từ xưa đến nay không biết đã bị trộm bao nhiêu lần.

Nhưng địa cung của Kinh Vũ Đế vẫn chưa bao giờ được tìm thấy.

Huống hồ số lượng đồ tùy táng của Kinh Vũ Đế có thể gọi là nhiều nhất trong lịch sử.

Ban đầu đồ tùy táng bên trong không chứa hết, đành phải đặt ở lăng viên bên ngoài.

Chỉ những đồ tùy táng này cũng đã bị người ta dọn sạch rồi.

"Có quá mạo hiểm không, chúng ta vừa mới thoát chết từ lăng Tần Thủy Hoàng, lại chui vào Mậu Lăng." Ngô Bát Nhất có chút do dự nói.

"Chúng ta không thể bỏ lỡ cơ hội tìm Mộc Trần Châu, tuy không biết có thật hay không, nhưng dù sao cũng là một tia hy vọng." "Ngay cả lăng Tần Thủy Hoàng chúng ta còn vào được, huống hồ gì cái Mậu Lăng này." Ngô Bát Nhất nhìn ánh mắt của Trần Phong, biết anh đã quyết định rồi.

Ngay sau đó, anh cắn răng nói: "Làm tới luôn!" Nói xong hai người

nhìn nhau cười.

Sau đó hai người bàn bạc về những trang bị cần mua, rồi quay về phòng.

Ngày hôm sau, Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói muốn đi Mậu Lăng thì gật đầu, vẻ mặt không chút ngạc nhiên.

“Bàn Tử, ông không ngạc nhiên à?” Ngô Bát Nhất nhìn thấy vậy không nhịn được hỏi.

Chương 357

"Có gì mà ngạc nhiên, với cái tính của hai người, chắc chắn sẽ đồng ý thôi." "Nhìn cái cách Trần Phong nhìn Tuyết Lê kia kìa, cho dù tôi không đi, anh ta cũng sẽ đi cùng Tuyết Lê." Bàn Tử cắn một miếng bữa sáng trên tay, thản nhiên nói.

"Vãi chưởng, tôi còn đang nghi ngờ ông có bị ai đánh tráo không đấy, đây có phải là Bàn Tử mà tôi biết không vậy?" Ngô Bát Nhất cười trêu, quả thực mấy ngày nay sự thay đổi của Bàn Tử rất lớn.

Những điều này Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều nhìn thấy.

Sau đó, mấy người ăn xong bữa sáng, liền đến nơi ở của Tuyết Lê, nơi đó cách đây không xa, đi bộ cũng chỉ mất mười mấy phút.

Rất nhanh, Trần Phong và mọi người đã đến trước cửa một tứ hợp viện.

Vừa gõ cửa, đã thấy cửa được mở từ bên trong.

Tuyết Lê mở cửa nhìn thấy mấy người Trần Phong trước tiên sững sờ, sau đó liền mỉm cười đón họ vào.

Ý đồ của mấy người Trần Phong, Tuyết Lê đại khái đã đoán được, cho nên mới phấn khích như vậy.

"Em đang định đi tìm mấy anh đây, thì mấy anh đến." "Tìm bọn anh?

Có chuyện gì à?" Trần Phong nghe vậy liền nói.

"Không có chuyện gì thì không được tìm sao?

Chuyện là thế này, em cảm thấy mình không thể đợi được nữa, muốn hỏi ý kiến của mấy anh." Tuyết Lê nói xong liền mắt long lanh

nhìn mấy người, nếu không có mấy người Trần Phong, cô đừng hòng có được Mộc Trần Châu.

Ngay cả cửa vào cũng không vào được, tuy là hậu nhân của Bàn Sơn nhất mạch, nhưng đối với những thứ này cô cũng chỉ là tay mơ.

Chỉ mạnh hơn Bàn Tử một chút.

"Bọn anh đồng ý rồi, Kinh Vũ Đế thì đã sao, bọn anh quyết định xông vào một phen." Trần Phong và mọi người nhìn nhau, gật đầu nói.

"Tốt quá rồi, vậy chúng ta cần chuẩn bị những gì?" Tuyết Lê nghe vậy lập tức vui mừng ra mặt.

"Bọn anh phải về chuẩn bị đồ đạc, ngày mai xuất phát đi, Tuyết Lê giúp bọn anh đặt vé tàu hỏa nhé." Trần Phong quay đầu nhìn Tuyết Lê nói.

"Được, không vấn đề, còn cần gì nữa không?" "Em có thể giúp bọn anh kiếm súng không?

Loại uy lực lớn ấy." ...

Sau đó mấy người Trần Phong liền thẳng tiến ra chợ mua sắm trang bị.

"Bàn Tử đi chuẩn bị một ít móng lừa đen, nến, mặt nạ phòng độc cũng chuẩn bị thêm mấy cái." "Được," Lập tức ba người chia làm ba ngả, Trần Phong thì đi xem có vũ khí nào vừa tay không.

Tìm một hồi quả nhiên tìm được một ít, là dao găm quân dụng.

Những con dao găm này lợi hại hơn nhiều so với dao găm thông thường, dùng cũng thuận tay.

Cho nên, Trần Phong mua mấy con dao găm quân dụng.

Những con dao này không phải lúc nào cũng có thể gặp được.

Tiện tay, Trần Phong lại mua thêm vài thứ, dạo xong thì về nhà.

Đồ chuẩn bị lần trước còn lại không ít, lần này chỉ xem có thể nâng cấp trang bị cho mọi người không.

Không lâu sau, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất cũng về.

“Lão Trần, tôi nói cho ông biết, lần này tôi kiếm được mấy món đồ tốt đấy.” Vừa vào cửa, Bàn Tử đã la lên.

“Trùng hợp quá, tôi cũng kiếm được mấy món đồ tốt.” Sau đó, mấy người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn đống đồ trên bàn.

“Lão Trần, ông mang ô để làm gì?” Bàn Tử chỉ vào chiếc ô trên bàn nói.

“Đây là...

Kim Cương Tán!” Ngô Bát Nhất nhìn chiếc ô trầm tư một lúc rồi kinh ngạc kêu lên.

Trần Phong cười gật đầu. ...

Thấy Trần Phong thừa nhận, trong mắt Ngô Bát Nhất lóe lên một tia kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó anh nói: “Lão Trần, vận may của ông đúng là không đùa được đâu.” “Chiếc ô này có gì đặc biệt à?” “Chiếc ô này là vật thừa kế của khôi thủ Bàn Sơn, một món thần khí phòng ngự.” Trần Phong cũng không giải thích nhiều, công dụng của nó sau này tự nhiên sẽ biết.

Trần Phong sau khi suy nghĩ đã quyết định nói ra, chỉ có như vậy mới có thể giải thích được lai lịch của chiếc Kim Cương Tán này.

Sẽ không bị người khác nghi ngờ.

“Đây là...

Bắc Địa Huyền Đan?" Trần Phong cầm một bình sứ trên bàn lên nhìn vào trong.

Sau khi nhìn rõ thứ bên trong, Trần Phong liền kinh ngạc kêu lên.

Xem ra số lượng không ít, chắc cũng có khoảng mười viên.

"Bàn Tử, ông mua ở đâu thế?" Trần Phong vui mừng nhìn Bàn Tử nói, cách đây không lâu anh vừa mới tìm được phương pháp chế tạo Bắc Địa Huyền Châu và Xích Đan.

Đây không chừng là một bước đột phá.

"Tôi mua ở một cửa hàng vắng vẻ, tôi thấy nó quen quen, nên mua về." "Làm tốt lắm Bàn Tử, đợi chúng ta về rồi, ông dẫn tôi đến tìm chủ cửa hàng đó." Trần Phong không thể đi tìm bây giờ, nhưng thời gian hiện tại cũng không cho phép.

Đồ đạc mua cũng gần đủ rồi, xem Tuyết Lê có thể kiếm được súng không.

Rất nhanh, Tuyết Lê cũng đến, vé tàu đã mua xong.

Vé tàu sáng mai.

Chỉ là súng chưa tìm được, nhưng ở Thiểm Tây có một người bạn quen biết có thể lo được.

Nghe Tuyết Lê nói, mấy người càng có thêm tự tin.

Lần này có thể chuẩn bị đầy đủ rồi.

Mấy người tâm trạng đều có chút kích động, Bàn Tử thấy trời cũng tối rồi đề nghị trước khi đi ăn một bữa thịt cừu nướng.

Sau đó, mấy người liền tìm một quán ăn thịt cừu nướng.

"Thịt cừu nướng ngon thật, ăn mãi không ngán." Bàn Tử ăn ngấu nghiến, nói.

“Ăn nhanh đi, lần này lại không biết cần mấy ngày, những ngày đó về cơ bản đều ăn lương khô.” Ngô Bát Nhất cười nói.

“Lão Trần, lần này anh có chắc chắn không?” Tuyết Lê dừng đũa nhìn Trần Phong nói.

“Nói thật, tôi không chắc chắn, địa cung của Kinh Vũ Đế không dễ tìm như vậy, nếu không cũng sẽ không bao nhiêu năm qua vẫn chưa được tìm ra.” “Thậm chí một số tiền bối lợi hại hơn tôi rất nhiều cũng không tìm được.” “Cho nên, nói có chắc chắn đều là giả.” Trần Phong do dự rồi nói thật.

Tuyết Lê im lặng.

Cô biết những gì Trần Phong nói đều là sự thật, nhưng trong lòng vẫn có một tia may mắn.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúc chúng ta cờ đến tay thì phất.” Trần Phong thấy tâm trạng của Tuyết Lê có chút mất mát, nâng ly trong tay lên nói.

Mọi người ăn no uống đủ rồi quay về, hẹn ngày mai đến chỗ Tuyết Lê tập hợp.

Một đêm không có gì xảy ra.

Ngày hôm sau, Trần Phong và mọi người thu dọn đồ đạc xong, đến nơi ở của Tuyết Lê.

Sau đó, cả nhóm đến ga tàu, ngồi lên chuyến tàu hỏa đi Thiểm Tây.

Mậu Lăng nằm trên bình nguyên phía đông bắc huyện Hưng Bình, Thiểm Tây, phía bắc xa xa dựa vào núi Cửu Tuấn, phía nam nhìn ra núi Chung Nam, phía đông tây là “Ngũ Lăng Nguyên” trải dài hàng trăm dặm.

Mọi người sau một ngày vất vả, cuối cùng cũng đến Thiểm Tây.

Trần Phong cũng không ngờ, mới bao lâu, mấy người lại đến Thiểm Tây.

“Chúng ta tìm một nơi ở trước đã, cách huyện Hưng Bình còn một đoạn đường, hôm nay chúng ta nghỉ ngơi trước, ngày mai lại xuất phát.” Vừa ra khỏi ga tàu hỏa, Tuyết Lê nói với Trần Phong và mọi người.

Chương 358

Trần Phong biết Tuyết Lê muốn đi chuẩn bị súng ống.

“Anh đi cùng em,” Tuyết Lê gật đầu, sau đó mấy người tìm một khách sạn, Tuyết Lê tài sản kếch xù, trực tiếp thuê bốn phòng.

Sau đó, Tuyết Lê kéo Trần Phong ra ngoài.

Bàn Tử và Ngô Bát Nhất ở lại khách sạn trông đồ.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Trên đường, Trần Phong đi theo sau Tuyết Lê, ra ngoài được một lúc rồi.

Nhưng Tuyết Lê cũng không nói muốn đi đâu.

“Đi gặp một người bạn cũ!

Là mối quan hệ mà cha tôi đã gây dựng.” Tuyết Lê không quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước.

Đi thêm một đoạn nữa, Tuyết Lê đột nhiên dẫn Trần Phong rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Xung quanh đều là những ngôi nhà cổ kính, xem ra cũng đã có tuổi đời.

Dưới sự dẫn dắt của Tuyết Lê, sau khi đi vòng vèo một hồi, cuối cùng họ cũng dừng lại trước cửa một ngôi nhà có sân vườn.

Tuyết Lê tiến lên, gõ cửa.

Trần Phong phát hiện Tuyết Lê gõ cửa cũng có quy tắc, ba dài hai ngắn.

Chắc là ám hiệu, điều này khiến Trần Phong càng tò mò người họ sắp gặp là ai.

Rất nhanh cửa mở, người mở cửa là một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi.

Ông ta nhìn Tuyết Lê sững sờ một lúc lâu, rồi mới thăm dò hỏi.

“Tuyết Lê?” “Chú Cổ, là cháu đây,” Tuyết Lê nhìn người đàn ông trung niên ngoan ngoãn gọi một tiếng.

“Mau vào đi, con bé này, đi bao nhiêu năm, cũng không biết đến thăm chú Cổ.” Người tự xưng là chú Cổ nhiệt tình kéo Tuyết Lê vào, Trần Phong thấy mình bị lơ đi.

Anh sờ sờ mũi, cũng đi theo vào.

“Bạn của cháu?” Chú Cổ nhìn thấy Trần Phong rồi quay đầu nhìn Tuyết Lê hỏi.

Thấy Tuyết Lê gật đầu, ông mới nói.

“Cậu bạn trẻ, xin lỗi nhé, vừa rồi chú nhìn thấy Tuyết Lê nên vui quá.” Trần Phong xua tay tỏ ý không để tâm.

“Đúng rồi, con bé, lần này đến tìm chú Cổ chắc là có chuyện.” Sau đó Tuyết Lê giải thích ý định của mình cho chú Cổ, nhưng không nói là muốn đến Mậu Lăng.

“Con bé này, giống hệt cha con, không có chuyện gì thì không đến điện Tam Bảo.” Sau đó ông quay đầu nhìn Trần Phong, sắc mặt trầm xuống nói.

“Con bé, lại muốn xuống đất à?

Bạn con mang theo, trên người mùi đất nồng nặc, là một thổ phu tử, cách đây không lâu vừa mới từ trong mộ ra.” Tuyết Lê thấy chú Cổ đã nhìn ra, liền gật đầu thừa nhận.

“Chú Cổ, chú cũng biết tình hình nhà cháu mà, không còn cách nào khác.” “Được rồi, người trẻ tuổi có suy nghĩ của riêng mình, chú cũng

không can thiệp, nói đi, muốn chú Cổ giúp gì?" Chú Cổ thở dài một hơi nói.

"Chú Cổ, bọn cháu cần một ít súng để phòng thân." "Súng?

Con bé này nhắm vào kho báu của chú à." Chú Cổ nghe Tuyết Lê nói vậy, liền nói.

"Thì chú Cổ, không phải cháu không còn cách nào khác sao?" "Được rồi, đi theo chú." Nói xong, chú Cổ quay người, đi về phía sân sau.

Đến một căn phòng phụ, dưới ánh mắt kinh ngạc của Trần Phong, ông nhấn một công tắc.

Sàn nhà của căn phòng lún xuống, lộ ra một cầu thang.

"Theo chú," Chú Cổ lấy một cây nến từ bên cạnh châm lửa, rồi đi xuống.

Bên dưới là một căn hầm có kích thước tương đương với căn phòng phụ.

Đợi chú Cổ bật đèn, Trần Phong lập tức há hốc mồm, nhìn cảnh tượng trước mắt. ...

Trần Phong dụi dụi mắt, nhìn tất cả mọi thứ.

Trong căn hầm này chứa đầy súng ống đạn dược, quả thực là một kho quân trang thu nhỏ.

Thậm chí Trần Phong còn nhìn thấy cả súng cối, chỉ có điều trông hơi cũ.

"Đồ đạc đều ở đây cả rồi, xem trúng cái nào thì cứ lấy." Chú Cổ nhìn những thứ này không khỏi nhớ lại cảnh tượng năm đó, thở dài một hơi, quay đầu nhìn Tuyết Lê và Trần Phong.

"Chừng này chắc là đủ dùng rồi, nếu không có thứ mình muốn, thì

nói với chú, chú sẽ tìm cách giúp.” Nói xong chú Cổ đi ra ngoài.

Tuyết Lê và Trần Phong ở trong đó mắt to trừng mắt nhỏ.

“Chọn đi, đây đều là bảo vật của chú Cổ,” Tuyết Lê quay đầu nhìn những vũ khí này.

“Bây giờ anh càng ngày càng tò mò về thân phận của chú Cổ, có tiện nói không?” Trần Phong lấy một khẩu súng lục trong số đó thử cảm giác, hỏi.

“Chú Cổ là một người bạn tốt của cha em, lúc còn trẻ cùng nhau đi nam về bắc, cũng đã xuống không ít nơi, phần lớn súng ống này là một lần tìm được một kho quân trang của Nhật,” “Đương nhiên chú Cổ cũng có kênh khác để kiếm những thứ này.” “Nếu có thể, anh có thể tạo mối quan hệ tốt với chú Cổ, sẽ tiện lợi hơn.” Tuyết Lê nói xong, suy nghĩ sau này Trần Phong và mọi người có thể cần những thứ này, liền mở lời.

“Ừm, anh sẽ.” Tuyết Lê không nói, Trần Phong cũng sẽ làm như vậy, thời đại này loại vũ khí này không dễ tìm.

“Được rồi, gần đủ rồi.” Trần Phong chọn hai khẩu súng trường, những khẩu súng này là hàng Mỹ, uy lực lớn, thân súng không nặng.

Sau đó anh lại chọn bốn khẩu súng lục, lấy một ít đạn.

“Vậy đi thôi!” Tuyết Lê cũng lấy một khẩu súng lục từ trong đó.

Trần Phong vác súng, tay ôm đạn, lúc đi lại quay lại lấy thêm mấy quả lựu đạn.

Chú Cổ đang đợi ở đại sảnh, nhìn vũ khí trên tay họ.

“Những vũ khí này uy lực lớn, đừng dễ dàng lấy ra, nếu không sẽ không thiếu phiền phức.” “Con bé, bạn của cháu có đáng tin không?

Nếu không gặp phải người phản bội thì phiền phức lắm.” “Chú

Cổ, chú yên tâm đi, Trần Phong là Phát Khâu Thiên Quan thần bí!

Còn có hai vị Mạc Kim Hiệu úy đang đợi ở khách sạn nữa." Tuyết Lê biết chú Cổ lo lắng cho an nguy của mình liền nói.

"Phát Khâu nhất mạch?

Còn có Mạc Kim!" Chú Cổ nghe Tuyết Lê nói Trần Phong là Phát Khâu nhất mạch, hai mắt sáng rực, nhìn Trần Phong.

"Cậu bạn trẻ, tôi tên Cổ Thiên, sau này có cần gì có thể đến tìm tôi, địa điểm bây giờ cậu cũng biết rồi." "Chú Cổ, vậy cháu không khách sáo nữa," Trần Phong nghe chú Cổ nói vậy cũng vui vẻ đồng ý.

"Được rồi, già rồi, cơ thể có chút không khỏe, nếu có việc gấp thì đi lo đi." Nói xong chú Cổ cũng không quan tâm mà đi vào trong.

Chỉ quay lưng lại, đôi mắt sâu thẳm lóe sáng, không biết đang suy nghĩ gì.

Ra khỏi sân, Trần Phong vác một chiếc túi.

Bên trong đều là vũ khí.

Lần này có thể gọi là thu hoạch đầy đủ, những vũ khí này đủ dùng một thời gian.

Nhưng anh cảm thấy lúc chú Cổ nghe đến Thiên Quan có chút không đúng.

"Chú Cổ là một Mạc Kim Hiệu úy chính thống, chỉ là sau này đã rửa tay gác kiếm, ở ẩn dưỡng già." Có lẽ nhìn ra suy nghĩ của Trần Phong, Tuyết Lê đột nhiên mở lời.

"Ra là vậy!" Trần Phong đáp một tiếng, nhưng anh vẫn luôn cảm thấy không đúng lắm.

Anh lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, dù có vấn đề gì cũng không liên quan đến mình.

Rất nhanh Trần Phong và Tuyết Lê về khách sạn.

“Lão Trần, kiếm được hàng ngon rồi à.” Bàn Tử nhìn thấy ba lô sau lưng Trần Phong biết là có chuyện tốt, vội vàng tiến lên nói.

“Kiếm được rồi, cẩn thận một chút, thứ bên trong không giống của ông đâu, uy lực lớn lắm đấy.” Bàn Tử mở ba lô ra nhìn thấy những thứ bên trong.

Chương 359

“Vãi chưởng, hàng ngon, thứ này cũng có, kiếm ở đâu thế.” “Hỏi nhiều thế làm gì!” Trần Phong vóc đầu Bàn Tử nói.

Ngô Bát Nhất cũng đến, nhìn thấy những vũ khí này cũng khá kinh ngạc.

“Có những thứ này thì tiện lợi hơn nhiều.” ...

Ngày hôm sau, Trần Phong và mọi người lên xe đi huyện Hưng Bình.

Sau nửa ngày vất vả, cuối cùng họ cũng đến huyện Hưng Bình.

Ở huyện Hưng Bình, mấy người cũng không trì hoãn, dưới sức mạnh của đồng tiền của Tuyết Lê, họ thuê một chiếc xe ba bánh.

Huyện Hưng Bình cách Mậu Lăng cũng có một đoạn đường.

Cho nên đây là cách tốt nhất.

Sau khi xác định phương hướng, mấy người phóng nhanh về phía Mậu Lăng.

Đi được gần nửa tiếng, Bàn Tử cuối cùng cũng không nhịn được nữa, “Lão Trần, có đi nhầm đường không, đi lâu thế rồi mà chưa đến, không phải không xa sao?” “Đừng vội, sắp đến rồi.” Trần Phong đi theo hướng người dân địa phương chỉ dẫn, chắc sẽ không sai đâu.

Quả nhiên, trên bình nguyên xa xa xuất hiện mấy “ngọn núi”, có lớn có nhỏ.

Nhìn thấy những ngọn núi đó, Trần Phong biết đã đến đích.

Sau đó Trần Phong và mọi người phóng nhanh về phía những ngọn núi đó.

Rất nhanh, Trần Phong và mọi người đỗ xe ở một nơi kín đáo, sau đó đi bộ về phía những ngọn núi.

Trần Phong trước tiên quan sát xung quanh, gần đây có không ít lăng mộ tùy táng.

"Chúng ta vào trước đi, ở đây có không ít lính canh, cứ thế này vào chắc chắn sẽ bị bắt." Ngô Bát Nhất và mọi người gật đầu, may mà có giấy tờ đã chuẩn bị từ trước.

Vào được cũng không khó.

Rất nhanh, sau khi Trần Phong và mọi người xuất trình giấy tờ, họ đã thuận lợi vào được lăng viên.

Bề mặt của lăng viên bên trong có những dấu vết bị phá hoại rõ ràng.

Đây đều là dấu vết do những kẻ trộm mộ thời cổ đại để lại.

Số lượng đồ tùy táng của Kinh Vũ Đế được thế gian công nhận, năm đó đồ tùy táng của Kinh Vũ Đế bên trong không chứa hết, thậm chí còn đặt trực tiếp ở lăng viên.

Nhưng bao nhiêu năm qua đã sớm bị dọn sạch rồi.

Khắp nơi đều có thể thấy dấu vết bị phá hoại.

Rất nhanh, Trần Phong và mọi người đã đến gần ụ đất khổng lồ đó.

"Lão Trần, từ ụ đất này có thể tìm được lối vào không," Tuyết Lê nhìn ụ đất khổng lồ trước mắt, nói.

"Không chắc, cứ xem xét đã." Trần Phong vừa đến, chưa quan sát xung quanh, cho nên cũng không chắc chắn.

Huống hồ nơi này có biết bao nhiêu người đã trộm.

Nhưng lối vào địa cung vẫn chưa bị phát hiện.

“Lão Trần, những ụ đất gần đây là của ai?” Bàn Tử nhìn những ụ đất không xa hỏi.

“Đây đều là tướng sĩ dưới trướng của Kinh Vũ Đế, Hoắc Khứ Bệnh, Vệ Thanh những người đó ông nghe qua rồi chứ, những ụ đất này là lăng mộ của họ, chôn cùng Kinh Vũ Đế.” Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn những ụ đất đó nói.

“Vậy chắc chắn trong đó cũng có đồ tùy táng?” ...

“Bàn Tử, đừng có ý đồ lung tung, mục đích của chúng ta là tìm Mộc Trần Châu.” “Ông nghĩ đồ tùy táng của Kinh Vũ Đế sẽ ít hơn những người khác sao?” Ngô Bát Nhất vỗ đầu Bàn Tử nói.

“Đúng nhỉ, sao mình lại hỏi câu ngớ ngẩn thế.” Bàn Tử nghe vậy liền vỗ trán nói.

Trần Phong không để ý đến Bàn Tử và Ngô Bát Nhất, bây giờ anh phải thử quan sát phong thủy xung quanh, xem có thể tìm được lối vào lăng mộ không.

Một lúc sau, Trần Phong đi vòng ra phía sau ụ đất, leo lên ụ đất.

Đứng trên cao nhìn xa, như vậy Trần Phong mới có thể quan sát địa hình tốt hơn.

Nhanh chóng tìm ra lối vào lăng mộ.

“Ngọn núi phía bắc là núi Cửu Tuấn, phía nam là núi Chung Nam, hình thành thế song long hộ vệ.” Trần Phong nhìn ngọn núi xa xa nói.

Địa thế gần đây cho người ta một cảm giác hùng hậu vô cùng.

Phong thủy như vậy tự nhiên là cực tốt, nếu không Kinh Vũ Đế cũng sẽ không chôn ở đây.

Nhưng việc cần làm là tìm ra lối vào lăng mộ.

Đến đây, Trần Phong ngồi xổm xuống, trong lòng phân chia tình hình xung quanh theo hình bát quái.

"Dãy núi xa xa tương ứng với cung Cấn, bầu trời tương ứng với cung Càn, mặt trời tương ứng với cung Ly…" Điều khiến Trần Phong có chút kinh ngạc là, dù phân giải thế nào, cũng không thể hoàn toàn tương ứng.

Cho nên phương pháp này đã thất bại.

Xem ra chỉ có thể dùng cách khác.

"Lão Trần, sao rồi," Thấy Trần Phong từ ụ đất đi xuống, Tuyết Lê vội vàng tiến lên hỏi.

Đối với phong thủy, cô về cơ bản là không biết gì.

Trần Phong lắc đầu, đáp lại.

"Chỉ xem phong thủy thì không nhìn ra được, tối nay quan sát thêm tinh tượng." "Lão Trần, nơi này không đơn giản, những thủ đoạn thông thường căn bản không có tác dụng." Ngô Bát Nhất tiến lên nói, vừa rồi anh cũng đã dùng những thứ trong Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thư để xem.

Nhưng lại không nhìn ra được gì.

Cũng đúng, nếu đơn giản như vậy có thể tìm thấy, Mậu Lăng đã sớm bị trộm sạch rồi.

Nếu không, những tên trộm mộ lợi hại hơn họ cũng sẽ không tay không trở về.

"Không đơn giản thì có sao, những ngôi mộ chúng ta xuống có ngôi nào đơn giản đâu, có anh và Lão Trần ở đây, có ngôi mộ nào mà chúng ta không xuống được chứ?" Bàn Tử tiến lên nghe Ngô Bát Nhất nói vậy liền bĩu môi nói.

“Được rồi, Bàn Tử, đừng có khoác lác nữa, đến lúc đó ông cũng có thể tìm được lối vào lăng mộ.” “Cái này, thôi bỏ đi, cái này sâu sắc quá, có hai người không đủ sao?” Bàn Tử gãi đầu nói.

“Được rồi, để bọn tôi thử xem,” Trần Phong nói với Ngô Bát Nhất.

Ở đây chỉ có anh và Ngô Bát Nhất có thủ đoạn, Tuyết Lê là Bàn Sơn nhất mạch, thủ đoạn của cô đa phần là dùng ngoại lực.

Ngô Bát Nhất gật đầu, liền quay người đi về phía xa.

Thấy vậy, Trần Phong cũng đi về hướng ngược lại.

Bây giờ đang là giữa trưa, mặt trời đang ở trên đỉnh đầu.

Trần Phong đột nhiên nhìn hai dãy núi hai bên, rồi lại nhìn mặt trời trên đỉnh đầu.

Dãy núi xa xa, uốn lượn khúc khuỷu, giống như một con rồng đang bơi.

Vị trí đầu rồng dưới ánh mặt trời chiếu rọi hơi ngẩng lên, giống như sắp bay lên vậy.

Hai dãy núi hai bên lúc này đều có xu thế như vậy.

“Song Long Hí Châu?” Trần Phong đột nhiên ngẩng đầu nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, nói.

Nhưng lúc Trần Phong mới bắt đầu xem, anh có thể chắc chắn không phải như vậy.

Vậy tại sao bây giờ lại đột nhiên thay đổi.

Lẽ nào, có liên quan đến mặt trời.

Trần Phong định thần nhìn kỹ, rất nhanh đã phát hiện ra manh mối.

Dưới ánh sáng của mặt trời, thế đi của long mạch đang xảy ra

biến hóa, tuy biến hóa không lớn.

Chương 360

Nhưng Trần Phong đã nhìn ra.

Sao lại có chuyện kỳ diệu như vậy, long mạch lại có thể biến hóa.

Những gì anh biết còn quá ít.

Sau đó Trần Phong lại dùng thủ đoạn của Tầm Long Quyết tìm lại một lần nữa, nhưng không tìm được.

Cứ như vậy, Trần Phong bận rộn đến tối, nhưng vẫn không tìm được lối vào lăng mộ.

Trời dần dần tối.

Trần Phong và mọi người dựng hai cái lều.

Tuyết Lê một cái, ba người một cái lều.

Ăn qua loa một ít lương khô.

Trần Phong liền ngẩng đầu nhìn lên trời, nhưng bây giờ những ngôi sao trên trời thưa thớt.

Chỉ có thể đợi một lúc, trời tối hơn một chút có lẽ mới có phát hiện.

“Lão Trần, Lão Ngô, hôm nay tìm lâu như vậy có phát hiện gì không.” Bàn Tử quay đầu nhìn hai người nói.

“Làm gì có chuyện đơn giản như vậy, mới bắt đầu thôi.” “Nếu không thì cái Mậu Lăng này đã sớm bị trộm rồi, đâu đến lượt chúng ta.” “Có những tên trộm mộ vì một ngôi mộ mà thậm chí có thể chuẩn bị mấy năm trời, chúng ta mới đến, làm sao tìm được.” Trần Phong nhìn Bàn Tử nói.

Lại đợi một lúc, thấy trời đã hoàn toàn tối, lúc này mới là lúc thích

hợp nhất để quan sát tinh tượng.

Trần Phong đứng dậy vỗ vỗ mông, nhìn Ngô Bát Nhất nói.

"Lão Ngô, đi thôi, chúng ta tiếp tục." Nói xong quay người đi về phía xa.

Lại lên ụ đất, lúc này trên bầu trời là một vầng trăng sáng treo lơ lửng trên cao.

Ánh trăng rọi xuống mặt đất, không cần dùng đèn pin cũng có thể nhìn rõ tình hình xung quanh.

Nhìn vầng trăng, sắp đến rằm rồi.

Trần Phong nhìn những ngôi sao trên trời, chỉ thấy xung quanh mặt trăng có mấy ngôi sao sáng lạ thường phân bố xung quanh.

"Đây là!

Tam Tinh Trùng Sát?

Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang ba ngôi sao vây quanh mặt trăng, mặt trăng bản thân thuộc âm, như vậy giống như âm âm được dương, trở thành một cục diện phong thủy không tồi." Nhưng chỉ như vậy cũng không đủ để chôn cất Kinh Vũ Đế, nếu là một vị vương hầu tướng tương thì đủ rồi.

Nhưng nếu là đế vương thì không được, phong thủy ở đây không chịu nổi khí vận của đế vương.

Như vậy ngược lại sẽ phản tác dụng, không những không thể phù hộ cho hậu nhân, ngay cả lăng mộ của Kinh Vũ Đế cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Cho nên nhất định đã bỏ sót gì đó, hoặc là có gì đó chưa phát hiện.

Mãi đến khoảng mười hai giờ đêm, lúc đêm tối nhất.

Nhưng tinh tượng trên đầu vẫn không có biến hóa.

Bất lực, Trần Phong chỉ có thể nhìn sang địa thế xung quanh.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, Trần Phong vừa hay có thể nhìn rõ địa thế gần đó.

Hai long mạch xung quanh lúc này vẫn hiện ra hình dạng song long hí châu.

Nhưng lại không hề tương ứng với tinh tượng.

Sau đó Trần Phong lại đổi mấy chỗ, nhưng kết quả vẫn như cũ.

Mãi đến rạng sáng, Trần Phong thực sự mệt không chịu nổi.

Mới thôi, trong lòng cũng biết việc này không thể vội.

Làm sao có thể trong một ngày tìm được địa cung mà người ta trăm năm không tìm được lối vào. ...

Trần Phong về đến lều thì Ngô Bát Nhất cũng đã về.

"Lão Ngô, có phát hiện gì không?" Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất hỏi.

Hai người tách ra cũng có cái hay, hai người biết phong thủy cùng tìm, xác suất tìm được cũng lớn hơn không ít.

"Không có, cục diện ở đây có chút kỳ lạ, tôi chỉ phát hiện ra một cục diện Tam Tinh Trùng Sát, nhưng xa xa không đủ để chôn cất đế vương." Ngô Bát Nhất nói những gì vừa phát hiện.

"Hai chúng ta xem đều giống nhau." Trần Phong gật đầu, anh và Ngô Bát Nhất xem đều giống nhau, đều chỉ nhìn thấy một tinh tượng Tam Tinh Trùng Sát.

"Được rồi, nghỉ ngơi trước đã, ngày mai phải tiếp tục tìm." Nói xong, Trần Phong trải một lớp trên đất rồi nằm xuống.

Dáng ngủ của Bàn Tử trong lều không được tốt lắm.

Một mình chiếm hết cả cái lều, bên Tuyết Lê lại là con gái.

Càng không tiện, cho nên Trần Phong chỉ có thể lấy trời làm chăn, đất làm giường.

Ngô Bát Nhất thấy vậy cũng nằm xuống bên cạnh Trần Phong.

Tìm lối vào lăng mộ không phải là chuyện một sớm một chiều, không thể vội.

Ngày hôm sau, Trần Phong và Ngô Bát Nhất bị Bàn Tử đánh thức.

Hai người đều có quầng thâm mắt, hai người gần sáng mới ngủ, rõ ràng là ngủ không đủ giấc.

"Lão Trần, Lão Ngô, tối qua tình hình chiến đấu thế nào." Bàn Tử thấy hai người tỉnh dậy liền hỏi.

"Bàn Tử, vội cái gì, chúng tôi còn chưa ngủ," Ngô Bát Nhất tỏ ra khá bất mãn vì bị Bàn Tử gọi dậy sớm như vậy.

"Cái này không phải tôi sốt ruột sao?

Không phải sớm ngày tìm được Mộc Trần Châu thì sớm ngày nhẹ nhõm sao?" Bàn Tử không biết tại sao Ngô Bát Nhất lại gắt gỏng như vậy.

"Tôi thấy là vì đồ tùy táng bên trong thì có." Trần Phong không chút do dự vạch trần bộ mặt thật của Bàn Tử.

"He he, vẫn là Lão Trần hiểu tôi." Bàn Tử ngượng ngùng sờ đầu nói.

"Được rồi, tối qua đều không tìm được, hôm nay phải tiếp tục tìm." ...

Cứ như vậy, Trần Phong và mọi người tìm ở đây ba ngày, nhưng

vẫn không tìm được lối vào lăng mộ.

Tinh tượng ban đêm cũng không có phát hiện gì.

“Hôm nay là ngày thứ tư, vẫn chưa tìm được à?

Lương khô của tôi đã ăn hết một nửa rồi.” Bàn Tử mở ba lô ra lấy lương khô nói.

“Sợ gì, ở đây cách huyện Hưng Bình cũng không xa, trực tiếp đi bổ sung là được, hơn nữa ở chỗ lính canh chắc chắn có.” “Thân phận của chúng ta là nhân viên khảo cổ mà.” Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói.

Mấy ngày nay anh và Trần Phong là mệt nhất, Bàn Tử thì mỗi ngày chỉ chờ đợi là được.

Anh và Trần Phong chưa nói gì, Bàn Tử đã bắt đầu than vãn.

“Được rồi, Bàn Tử, im lặng một chút, hai người gần đây mệt rồi.” Tuyết Lê ở bên cạnh nói, cô trực tiếp đi tìm người mượn một cái nồi, như vậy ít nhất cũng có thể ăn đồ nóng.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, mấy ngày nữa sẽ là đêm trăng tròn.” Trần Phong ăn xong thức ăn trong tay nói.

Ngô Bát Nhất bên cạnh mắt sáng lên.

Mấy ngày nay anh và Trần Phong cũng đã nhìn ra một chút manh mối, phong thủy này có liên quan rất lớn đến mặt trăng.

Đêm trăng tròn là lúc có khả năng tìm được manh mối nhất.

Chương 361

"Vậy thì tối nay xem sao." Tuyết Lê nhìn hai người nói, đối với phương diện này cô hoàn toàn không hiểu.

Dù sao thì nghề nào cũng có chuyên môn, Bàn Sơn nhất mạch từ xưa không giỏi phong thủy.

Ăn xong, Trần Phong và Ngô Bát Nhất lại bắt đầu tìm kiếm.

Mấy ngày nay hai người đều làm cùng một việc, tuy mỗi lần quan sát đều giống nhau, nhưng hai người cũng không bỏ cuộc.

Mấy ngày nay, hai người cũng thấy không ít đạo động, nhưng những đạo động này đều đào được một nửa thì không đào được nữa.

Có một số cái khá sâu, có độ sâu mười mấy mét, nhưng đất bên dưới không có chút biến hóa nào.

Chắc đều là do những thổ phu tử không ra gì đào.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều không để ý đến những đạo động này.

Hai người cũng đã xem xét liệu có phải do vấn đề thời gian lâu dài, một số phong thủy đã thay đổi.

Cho nên mới không tìm được lối vào.

Nhưng cuối cùng đã bị loại trừ, cục diện Tam Tinh Trùng Sát không đơn giản như vậy.

Cho nên, đêm trăng tròn tối nay vô cùng quan trọng. ...

Màn đêm nhanh chóng buông xuống.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất bận rộn cả ngày vẫn không có phát hiện gì.

Hai người cũng tranh thủ từng chút thời gian, vội vàng nghỉ ngơi một lúc.

Mấy ngày nay ngày nào cũng ngủ không đủ giấc.

Nhưng nghề trộm mộ, vốn dĩ là làm việc ban đêm, cho nên cũng có thể kiên trì được.

Nghỉ ngơi hai ba tiếng đồng hồ, Trần Phong và Ngô Bát Nhất lại xuất phát.

Ánh trăng hôm nay sáng hơn mấy ngày trước.

Trần Phong đứng trên cao, nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu.

Vừa nhìn, quả nhiên đã nhìn ra chút khác biệt, những ngôi sao xung quanh mặt trăng tối nay sáng hơn.

"Là Địa Khôi tinh, Địa Tàng tinh…" Trần Phong phát hiện lần này xung quanh mặt trăng xuất hiện một số tinh tượng trước đây chưa từng xuất hiện.

Những ngôi sao này vây quanh mặt trăng.

Cộng thêm ba sát tinh trước đó, tổng cộng là chín ngôi sao.

"Cửu Tinh Diệu Nguyệt?

Đúng rồi, chính là thế, thảo nào trước giờ tìm mãi không ra, hóa ra phải đợi đến đêm trăng tròn mới có thể phát hiện." "Cộng thêm Song Long Hí Châu trước đó, không, không đúng, phải là Song Long Trục Nguyệt." Dưới tình hình trăng tròn, Trần Phong phát hiện long mạch xung quanh trước đó cũng thay đổi, có thế bay lên.

Đầu rồng chỉ thẳng lên mặt trăng trên trời.

"Lão Trần, ông phát hiện ra chưa?" Lúc này Ngô Bát Nhất cũng đến bên cạnh Trần Phong.

“Ừm, nói xem ông nghĩ sao.” Trần Phong nhìn ánh mắt phấn khích của Ngô Bát Nhất nói.

“Lần này sao đã thay đổi, lần này xung quanh mặt trăng xuất hiện những tinh tượng khác, giống như chúng ta trước đây chỉ nhìn thấy một cục diện phong thủy.” Ngô Bát Nhất ngẩng đầu nhìn tinh tượng trên đỉnh đầu nói.

“Cửu Tinh Diệu Nguyệt, cộng thêm địa mạch song long, cục diện như vậy mới phù hợp với thân phận của chủ nhân lăng mộ.” “Vậy lối vào ở đâu?” Ngô Bát Nhất biết Trần Phong hiểu rõ hơn mình, cho nên liền hỏi thẳng.

“Nhanh thôi, sắp xuất hiện rồi, đợi mặt trăng lên cao nhất, nơi mặt trăng chiếu thẳng xuống chính là vị trí của lối vào lăng mộ.” “Được rồi, chúng ta xuống đi, chuẩn bị xuống mộ.” Nói xong, Trần Phong đi về phía lều.

“Lão Trần, sao về sớm vậy, không lẽ có phát hiện rồi.” Bàn Tử thấy hai người về sớm hơn bình thường, liền đoán hai người đã có phát hiện.

“Chuẩn bị đi, chúng ta sắp tìm được lối vào rồi.” ...

“Thật à, vậy còn chờ gì nữa.” Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử bật dậy.

Tuyết Lê bên cạnh nghe vậy bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng không nhiều lời, ở bên cạnh giúp thu dọn đồ đạc.

Đồng thời, cũng quan sát ánh trăng.

Rất nhanh đồ đạc đã thu dọn xong, nhưng lều thì vẫn để nguyên tại chỗ.

Lỡ như không tìm được lại phải dựng lại.

“Đi nhanh lên, chúng ta trực tiếp đào thôi.” Bàn Tử sốt ruột nói.

“Đừng vội, việc này phải nói đến thiên thời, địa lợi, nhân hòa.” “Chúng ta hiện tại chỉ thiếu thiên thời.” Trần Phong nhìn ánh trăng chậm rãi nói.

Lại đợi một lúc, Trần Phong thấy đã đến mười hai giờ đêm, lúc này mặt trăng cũng đã treo cao.

“Lối vào lăng mộ, chắc là ở gần đây.” Trần Phong đưa tay chỉ về phía một khoảng đất trống phía trước, lúc này mặt trăng chiếu thẳng xuống trong một phạm vi.

Nơi này ở phía sau ụ đất không xa.

Bàn Tử và Ngô Bát Nhất theo hướng tay Trần Phong chỉ nhanh chóng đi đến gần.

Cúi đầu bắt đầu đào.

Đột nhiên, Ngô Bát Nhất vỗ trán, “Hai chúng ta không ngốc chứ, không phải Lão Trần lại làm một cái Giáp Nhân sao?” “Ai da, quên mất chuyện này, Lão Trần, mau lấy Giáp Nhân của ông ra đi.” Ngô Bát Nhất vừa nói, Bàn Tử cũng nhớ ra.

Trần Phong cười không nói gì, hai người chạy nhanh quá.

Anh đặt ba lô xuống, ôm Giáp Nhân ra, Giáp Nhân này là do Trần Phong mới chế tạo.

Dược liệu đều đã được nâng cấp.

Uy lực cũng tăng lên rất nhiều.

Trần Phong điều khiển Giáp Nhân bắt đầu hành động.

Chuyên nghiệp có khác, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử hai người đào

một lúc mới được một cái hố nhỏ.

Giáp Nhân vừa xuống một trận đất cát bay tung tóe, khiến Ngô Bát Nhất và Bàn Tử ngẩn người.

Tuyết Lê ở bên cạnh nhìn thấy Giáp Nhân, trong mắt lóe lên một tia khác thường.

"Lão Trần, Giáp Nhân này là anh làm à?" "Ừm, đúng vậy, tôi xem được trong sách của ông nội tôi." Trần Phong cũng đoán được tại sao Tuyết Lê lại hỏi, anh là Phát Khâu Thiên Quan, nhưng Giáp Nhân lại là thủ đoạn của Bàn Sơn nhất mạch.

"Ông nội?" "Ông nội tôi được người ta gọi là Đại tướng quân?

Chỉ là tôi cũng không biết nó đại biểu cho cái gì." Trần Phong nghĩ thầm đổ cho ông nội không có thật này là được.

Như vậy sẽ không gây nghi ngờ.

"Đúng rồi, cách đây không lâu Lão Trần còn kiếm được Kim Cương Tán, nghe nói là đồ của khôi thủ Bàn Tam nhất mạch." Bàn Tử đang nghỉ ngơi bên cạnh nghe Tuyết Lê nói chuyện lập tức xen vào.

"Kim Cương Tán!" Tuyết Lê nghe vậy, ánh mắt sáng rực nhìn Trần Phong.

Trần Phong bị cô nhìn như vậy không trốn được, đành phải lấy Kim Cương Tán ra từ trong túi.

"Thật sự là Kim Cương Tán!" Tuyết Lê thấy Trần Phong lấy ra, liền giật lấy, cẩn thận xem xét.

"Lão Trần, em có thể..." "Không thể," Trần Phong không đợi Tuyết Lê nói xong, trực tiếp nói.

Anh biết Tuyết Lê muốn gì, chẳng qua là muốn mua lại Kim

Cương Tán, dù sao cũng là đồ của Bàn Sơn nhất mạch.

Nhưng Trần Phong lại rất coi trọng thứ này, đây là một bảo bối.

“Em...

Chương 362

không được thì thôi, hừ.” Tuyết Lê nói, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của Trần Phong liền đổi ý.

Trần Phong quay đầu lại hung hăng liếc Bàn Tử một cái, đều tại cái miệng của Bàn Tử.

Bàn Tử cũng biết mình đã nói sai, liền cầm xẻng đi đào, lúc chạy miệng còn lẩm bẩm.

“Hai người ở bên nhau không tốt sao, như vậy sẽ không có ai chia phần của tôi nữa.” Giọng của Bàn Tử tuy nhỏ, nhưng mấy người đều nghe thấy.

Ngô Bát Nhất lặng lẽ giơ ngón tay cái cho Bàn Tử.

Trần Phong và Tuyết Lê thì đều không phản bác, coi như không nghe thấy.

Ngô Bát Nhất xẻng một nhát xuống, xẻng cắm được một nửa thì dừng lại.

Anh vội vàng gạt lớp đất trên mặt đi, lập tức lộ ra một thứ giống như tảng đá.

Ngô Bát Nhất biết đây là cột đá dùng để chặn lối vào mộ đạo, cũng có nghĩa là bên dưới thật sự là lối vào của mộ đạo.

“Lão Trần, có phát hiện rồi,” Ngay lập tức anh hét lên với Trần Phong.

Trần Phong nghe vậy cùng Tuyết Lê vội vàng đi đến.

“Được rồi, có thể xác định, lối vào mộ đạo ở đây rồi.” Nhìn thấy cột đá này, Trần Phong liền biết họ đã tìm được lối vào của mộ đạo.

“Đào từ bên cạnh vào.” Nói xong Trần Phong điều khiển Giáp Nhân đào sang bên cạnh.

Tốc độ của Giáp Nhân không phải là đùa, một lúc đã đào xuống một đoạn dài.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử vì an toàn nên đứng xem bên cạnh.

Bên dưới là mộ đạo, không ai biết bên trong có gì, cho nên giao cho Giáp Nhân làm là an toàn nhất.

Rất nhanh, một lối đi xuất hiện trước mắt mọi người.

Trần Phong để Giáp Nhân lên, bảo mọi người lùi lại, không khí bên trong bao nhiêu năm qua có thể đã mục nát, biến thành khí độc.

Đây là lăng mộ của Kinh Vũ Đế, phải cẩn thận, nếu không chết cũng không biết tại sao.

Đợi một lúc, Trần Phong mới lấy đèn pin, chiếu xuống bên trong.

Bên trong tối đen như mực, dù dùng đèn pin cũng chỉ có thể nhìn thấy một phần.

Bên dưới là một lối đi, bên trong trống rỗng.

Lối đi được xây bằng gạch đá.

Thấy Trần Phong nhìn vất vả như vậy, Tuyết Lê lấy một que diêm từ trong túi ra, ném vào.

Lập tức bên trong được chiếu sáng, tình hình bên trong cũng nhìn thấy đại khái.

Trần Phong và hai người còn lại nhìn nhau, họ vẫn luôn dùng đèn pin, quên mất còn có thứ này.

Cho nên cũng không chuẩn bị.

“Bên dưới xem ra không có cơ quan, xuống không?” Tuyết Lê

không để ý đến biểu cảm của ba người, hỏi thẳng.

"Đợi đã, bên dưới không rõ có cơ quan không, để tôi cho Giáp Nhân xuống trước." Nói xong, Trần Phong điều khiển Giáp Nhân nhảy xuống.

Anh để Giáp Nhân đi một vòng bên trong, không phát hiện điều gì bất thường, mới quay đầu nói.

"Bàn Tử, đuốc," Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử lấy ra một cây đuốc quấn một lớp vải rồi đổ nhiên liệu lên.

Tiếp theo Bàn Tử lại làm thêm một cây nữa.

Trần Phong nhận lấy cây đuốc nói.

"Tôi xuống trước, xác định an toàn rồi, mọi người hãy xuống." Sau đó, Trần Phong đến miệng hố, nhảy xuống.

Trần Phong xuống xong liền xem tình hình của cây đuốc.

Thấy màu sắc của cây đuốc bình thường mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, anh bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Một lối đi dài, hai bên tối om, không nhìn thấy điểm cuối.

Dưới ánh sáng của cây đuốc giống như một con thú hoang đang há miệng, chờ đợi người ta đến. ...

Phía trước Trần Phong, Giáp Nhân đang đứng yên ở đó.

Anh cẩn thận kiểm tra lối đi xung quanh.

Xác định không có nguy hiểm mới để Ngô Bát Nhất và những người khác xuống.

Ngô Bát Nhất và những người khác lần lượt nhảy xuống, nhìn thấy lối đi dẫn sang hai bên không khỏi nhìn về phía Trần Phong.

"Lão Trần, đi bên nào?" Tuyết Lê nhìn Trần Phong hỏi.

Hai bên đều tối om, cũng không biết bên nào mới dẫn đến địa cung.

Lỡ như đi nhầm, không biết sẽ đi đến đâu nữa.

"Đợi đã," Trần Phong lấy la bàn từ trong túi ra, sau đó bắt đầu sử dụng phân kim định huyệt.

Rất nhanh, Trần Phong thấy vạch trên la bàn bắt đầu chuyển động.

"Đi bên này." Thấy la bàn không còn chuyển động, Trần Phong đưa tay chỉ về hướng vạch trên la bàn.

Hướng vạch trên la bàn chỉ rõ, quan quách ở phía trước.

Cũng có nghĩa, địa cung ở hướng này.

Trần Phong vừa đi vừa giơ đuốc về phía trước, Giáp Nhân thì đi đầu.

Bàn Tử cầm đuốc đi cuối, không cần nói Bàn Tử cũng tự giác đi phía sau.

Trần Phong luôn chú ý đến sự thay đổi màu sắc của ngọn đuốc, đồng thời cũng quan sát sự thay đổi của lối đi xung quanh.

Đi về phía trước một lúc, Trần Phong thấy bên cạnh lối đi phía trước có hai bóng đen.

Trần Phong thấy vậy liền lấy đèn pin chiếu về hướng đó.

"Thi thể?" Đến gần, Trần Phong và những người khác mới nhìn rõ thứ phía trước.

Phía trước là hai thi thể.

Chỉ là thi thể trông đã có tuổi, đều đã biến thành xác khô, trên người còn cắm một số mũi tên.

"Sao ở đây lại có thi thể?" Bàn Tử nhìn thi thể phía trước vội hỏi.

“Chắc cũng là trộm mộ, xem trang phục giống thời Minh.” Trần Phong cẩn thận xem trang phục của hai thi thể, nói.

“Mọi người cẩn thận một chút, hai người này chắc là chết vì cơ quan.” “Lão Trần, những người này ở đâu ra, đã đến đây rồi, liệu bên trong có bị viếng thăm rồi không.” Tuyết Lê nhìn những người này nói, trước đây tuy không có ai tìm thấy địa cung của Kinh Vũ Đế, nhưng đó cũng chỉ là lời đồn thôi.

Dù sao, nếu ai đó thành công vào được bên trong cũng sẽ không tuyên bố ra ngoài.

Nếu bị nhà nước biết, sẽ bị bắt ngay lập tức.

“Những người này, chắc là đào đạo động từ nơi khác vào, dù sao trước đây cũng có những trộm mộ lợi hại từng cố gắng tìm địa cung của Kinh Vũ Đế.” “Có một số người đã vào được mộ đạo là chuyện bình thường.” Trần Phong vừa nói vừa cẩn thận nhìn lối đi phía trước, vừa rồi sự chú ý đều tập trung vào thi thể.

Lúc này mới phát hiện trên lối đi phía trước cũng cắm đầy mũi tên.

Trần Phong đột nhiên thấy dưới chân thi thể có một viên gạch hơi nhô lên.

Nếu không quan sát kỹ, rất khó nhìn ra.

Chương 363

"Lão Ngô, kiếm một viên đá ra đây." Trần Phong vừa nói xong đã thấy Ngô Bát Nhất cầm một viên đá đi đến.

Anh nhận lấy viên đá trên tay Ngô Bát Nhất, nói.

"Lùi lại một chút," Thấy mấy người lùi lại, Trần Phong tay trái cầm Kim Cương Tán, tay phải nhắm chuẩn hướng, ném vào viên gạch đó.

Viên gạch dưới tác động của viên đá lập tức lún xuống, sau đó Trần Phong mở Kim Cương Tán, liên tục lùi lại.

Sau đó, Trần Phong nghe thấy một tiếng xé gió truyền đến.

Tiếp theo là một tràng âm thanh lách cách.

Ngô Bát Nhất và những người khác phía sau thấy những mũi tên dày đặc phá không bay tới.

Sắc mặt không khỏi biến đổi, nhiều mũi tên như vậy, nếu không chuẩn bị thì trực tiếp bị bắn thành tổ ong.

Mũi tên kéo dài hơn một phút mới dần dần dừng lại.

Tiếp theo nghe thấy tiếng cơ quan vận hành trong lối đi xung quanh.

Nhưng may mắn, tiếp theo không có động tĩnh gì.

Trần Phong thu lại Kim Cương Tán nhìn rõ tình hình trước mắt cũng nuốt nước bọt.

Trên lối đi trước mắt, vốn đã cắm không ít mũi tên, bây giờ trực tiếp cắm dày đặc.

Hai thi thể đó cũng bị trúng thêm mấy mũi tên.

Đối với điều này, Trần Phong chỉ có thể thầm nói xin lỗi trong lòng.

Trần Phong nghe thấy tiếng động phát ra từ trong lối đi vừa rồi, không khỏi đoán đây là cơ quan nỏ liên hoàn.

Xem ra có thể tự động thay đổi mũi tên.

Điều này khiến Trần Phong cẩn thận hơn không ít, kỹ thuật cơ quan thời đó không tồi.

Chặng đường tiếp theo độ khó chắc chắn sẽ càng khó khăn hơn.

"Cẩn thận một chút.

Cơ quan này liên động, nhớ chú ý dưới chân," Nói xong, Trần Phong cẩn thận vòng qua cơ quan này.

Những mũi tên dày đặc phía trước khiến Trần Phong có cảm giác không biết đặt chân vào đâu.

Nhưng may mắn những mũi tên này đều không có độc, cho nên Trần Phong liền trực tiếp đạp lên những mũi tên này mà đi.

Tuyết Lê và những người khác cũng đi theo bước chân của Trần Phong, như vậy cũng đỡ tốn sức.

Qua được cơ quan này, Trần Phong và mọi người rõ ràng đã cẩn thận hơn một chút.

Tiếp tục đi về phía trước, lần này vẫn là Giáp Nhân đi đầu.

Cứ như vậy, Trần Phong và mọi người lại đi về phía trước một lúc.

Trần Phong và mọi người lại thấy thêm mấy thi thể của trộm mộ, nhưng rõ ràng không phải cùng một nhóm với hai người trước đó.

Trang phục đều không phải cùng một thời kỳ, bên cạnh mấy thi

thể này Trần Phong lại phát hiện ra một cơ quan.

Nhưng có bài học từ lần trước, Trần Phong trực tiếp vòng qua cơ quan này đi về phía trước.

"Lão Trần, một lúc mà đã thấy hai nhóm trộm mộ, bây giờ tôi bắt đầu nghi ngờ địa cung của Kinh Vũ Đế có bị người ta trộm rồi không." Bàn Tử thấy nhóm trộm mộ thứ hai thì có chút lo lắng.

"Đừng lo, không đơn giản như vậy đâu, tôi đoán lối đi phía trước chắc chắn sẽ có biến cố lớn." "Cho dù địa cung này bị trộm rồi, đồ tùy táng bên trong cũng không thể nào bị mang đi hết được." "Mục đích của chúng ta lần này là tìm Mộc Trần Châu, những thứ khác tạm gác lại." Trần Phong nghe Bàn Tử nói vậy liền nói.

Thực ra trong lòng Trần Phong cũng không chắc chắn địa cung có bị trộm hay không.

Nhưng mục đích của anh chỉ là Mộc Trần Châu.

Tiếp tục đi về phía trước mấy phút, thấy lối đi phía trước xuất hiện một bóng đen.

Lối đi bên cạnh cũng bắt đầu trở nên rộng rãi.

Thấy vậy, Trần Phong cũng biết đã đến cuối lối đi.

Anh cẩn thận đi về phía trước.

"Cuối cùng cũng ra khỏi cái lối đi này, hửm." Bàn Tử nhìn bóng đen phía trước, sau đó liền quay đầu nhìn hai bên lối đi, hơi ngẩng đầu lên thấy trên lối đi phía trước xuất hiện một số bức bích họa.

Những bức bích họa này rất nhạt, cộng thêm xung quanh chỉ có ánh sáng của ngọn đuốc, rất dễ bị bỏ qua.

"Lão Trần, trên đó có bích họa!" ...

Trần Phong cẩn thận đi phía trước, dò xét lối đi.

Con đường bên trong đột nhiên rộng ra, phía trước dường như là cửa ra.

Không thể không đề phòng có cơ quan bẫy rập.

Cả đường đi cũng đã gặp không ít, các cơ quan ở đây đều liên kết với nhau.

Nghe Bàn Tử nói, Trần Phong vội quay đầu nhìn về hướng gã chỉ.

Quả nhiên, theo hướng của Bàn Tử, Trần Phong thấy hai bên lối đi có một vài bức bích họa.

Mấy bức bích họa này đã phai màu, cộng thêm hoàn cảnh xung quanh tối tăm nên rất khó nhìn rõ.

Men theo những bức bích họa, cả hai bên lối đi đều có tranh vẽ.

Trên tranh vẫn còn sót lại vài dấu vết bảy màu, cho thấy chúng từng có vẻ ngoài rất lộng lẫy.

"Lão Trần, sao mấy bức bích họa này mờ thế, nếu không phải mắt tôi tinh thì đã chẳng phát hiện ra." Bàn Tử nghiêng đầu nhìn mấy bức tranh, dù sao đây cũng là đồ trong lăng mộ đế vương, sao lại vẽ mờ nhạt như vậy, không chừng người xưa đã ăn bớt công đoạn rồi.

"Do tác dụng oxy hóa.

Mấy bức bích họa này trước đây rất tinh xảo, nhưng sau khi có bọn trộm mộ vào, không khí bên trong bắt đầu lưu thông." "Bích họa trên tường sẽ phản ứng với không khí, dần dần phai màu đi." Trần Phong cẩn thận quan sát những bức tranh.

"Trên này khắc họa cảnh Kinh Vũ Đế xuất du, ngắm nhìn phong cảnh khắp nơi." Tuyết Lê nhìn những bức tranh, nhưng nhanh chóng phát hiện ra một điểm kỳ lạ, đó là trên tay Kinh Vũ Đế đang cầm một vật trông giống con mắt.

“Xem này, bức họa này có giống Mộc Trần Châu không?” “Đâu?” Nghe Tuyết Lê nói, Trần Phong vội vàng tiến lên nhìn vào vị trí cô chỉ.

Quả nhiên, khi Kinh Vũ Đế xuất du, trên tay luôn cầm một vật hình con mắt.

Vật này gần như giống hệt với hoa văn trên lưng họ.

“Chắc chắn là Mộc Trần Châu mà chúng ta cần tìm!” Trần Phong thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có chút manh mối.

“Tốt quá rồi, chuyến này không đi toi công, có thể mang mấy món đồ tùy táng ra ngoài được rồi.” Bàn Tử nghe vậy cũng kích động không thôi, lời nguyền của họ sắp được giải trừ.

“Đừng mừng vội, điều này chỉ chứng tỏ Mộc Trần Châu từng xuất hiện vào thời Kinh Vũ Đế, chứ không có nghĩa là nó ở trong ngôi mộ này.” “Chúng ta phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất,” Trần Phong thấy mấy người đều đang tươi cười, không khỏi dội một gáo nước lạnh.

Sự thật đúng là vậy, Trần Phong đã suy nghĩ rất kỹ.

Trước đây ở thành cổ Tinh Tuyệt, họ cũng tưởng Mộc Trần Châu ở trong đó, nhưng cuối cùng lại chẳng tìm thấy gì.

“Lão Trần nói đúng, trước khi nhìn thấy Mộc Trần Châu, không thể chắc chắn chúng ta đã tìm được nó.” Tuyết Lê bình tĩnh lại rồi phụ họa, cô là người thấu hiểu sâu sắc nhất chuyện này.

Các bậc cha chú của cô đã tìm kiếm bao lâu mà vẫn chưa thấy.

Mộc Trần Châu chắc chắn không dễ tìm như vậy.

“Được rồi, chúng ta đã xem qua chỗ này rồi, phía trước là cửa ra của lối đi, tiếp tục đi thôi.” Nói xong, Trần Phong giơ ngọn đuốc trong tay lên quá đầu để có thể nhìn xa hơn.

Cùng với việc nhóm Trần Phong từ từ tiếp cận, bộ mặt bí ẩn ở cuối lối đi cuối cùng cũng hiện ra trước mắt mọi người.

"Cửa đá?" Ngô Bát Nhất nhìn thấy một khối đá hình vòm ở cuối lối đi, chặn mất con đường phía trước.

Khi đến gần cửa đá, lối đi xung quanh rộng hơn rất nhiều.

Chương 364

Các bức bích họa xung quanh cũng ngày càng nhiều.

Đương nhiên, những bức tranh này vẫn rất mờ nhạt, gần như không nhìn rõ.

Trần Phong thì nhìn vào chỗ nối giữa cửa đá và lối đi xung quanh.

Trên đó có một vài vết xước.

Nhìn những vết xước này, anh không khỏi tiến lên xem xét.

"Lão Trần, cẩn thận." Tuyết Lê thấy hành động của Trần Phong, bất giác lên tiếng nhắc nhở.

Trần Phong gật đầu.

Sau đó, anh cẩn thận đến trước cửa đá, kiểm tra những vết xước.

Những vết xước này là do cửa đá di chuyển và ma sát với lối đi tạo thành.

Trần Phong còn thấy trên mặt đất có một hàng mảnh vụn.

Có mảnh là của cửa đá, có mảnh là của tường hầm.

"Cửa đá này… đã bị mở ra rồi." Trần Phong nhìn thấy những thứ này, trong lòng nảy ra một suy đoán, lại liên tưởng đến mấy thi thể của bọn trộm mộ gặp trước đó, trong lòng gần như đã xác định được suy đoán của mình.

"Vậy chúng ta cũng mau vào đi." Bàn Tử nghe vậy có chút sốt ruột, bên trong có Mộc Trần Châu cứu mạng đấy.

Đừng để bọn họ vất vả bấy lâu mà lại công cốc.

Lúc này sắc mặt Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê cũng có chút thay đổi.

Trần Phong thu hết biểu cảm của họ vào mắt, cười nói: "Đừng vội, bây giờ chúng ta có vội cũng vô dụng, không biết đám người kia đã vào từ lúc nào." "Nếu chúng ta hấp tấp, ngược lại dễ trúng bẫy, đúng là mất nhiều hơn được." Nói xong, anh bắt đầu kiểm tra xung quanh xem có cơ quan gì không.

Cửa đá này là một phiến đá nguyên khối, dùng sức người đẩy rõ ràng là không thể mở được.

Nếu người đi trước đã mở được, vậy chắc chắn ở đây có cơ quan.

Ngô Bát Nhất và những người khác thấy Trần Phong đang cẩn thận kiểm tra ở lối đi, cũng quay người bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Trần Phong tỉ mỉ kiểm tra tình hình xung quanh, cố gắng không bỏ sót bất kỳ góc nào.

Nhưng tìm quanh cửa đá, Trần Phong vẫn không phát hiện ra gì.

"Lão Trần, mau đến đây." Đúng lúc này, Tuyết Lê đột nhiên vui mừng nói.

Trần Phong nghe vậy liền bước nhanh đến trước mặt Tuyết Lê.

Anh nhìn vào bức bích họa trước mặt cô, bản thân bức tranh không có gì đặc biệt, nhưng hoa văn hình con mắt trên đó lại nổi lên.

"Chắc là cơ quan rồi." Trần Phong nhìn cơ quan hình con mắt nói.

Các cơ quan ở đây đều dùng hoa văn con mắt này để làm.

Có thể thấy Kinh Vũ Đế yêu thích thứ này đến mức nào.

Vậy thì khả năng Mộc Trần Châu được dùng làm đồ tùy táng càng lớn hơn, có thể được đặt trong quan tài của Kinh Vũ Đế.

"Mọi người lui ra một chút, tôi sẽ mở cửa đá." Ngô Bát Nhất và những người khác nghe vậy liền vội vàng lùi lại.

Trần Phong thì cầm Kim cương tán, tay phải hơi dùng sức, con mắt liền lún vào trong.

Ngay sau đó, họ nghe thấy tiếng "cạch cạch" vang lên từ vách tường xung quanh.

Nghe thấy âm thanh này, Trần Phong nhìn chằm chằm vào cửa đá.

Rất nhanh, dưới ánh mắt của mọi người, cánh cửa đá từ từ nâng lên.

"Vù!" Đúng lúc này, Trần Phong cũng mở bung Kim cương tán ra.

Cơ quan ám khí như dự đoán đã không xuất hiện.

Sau khi cửa đá mở ra, không có chuyện gì xảy ra cả.

Cửa đá từ từ nâng lên.

Nhóm Trần Phong nín thở quan sát.

Đợi một lúc, không thấy có cơ quan nào xuất hiện, anh ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và những người khác đừng manh động, rồi lấy đuốc ra, từ từ đến gần cửa đá.

Anh đặt ngọn đuốc trước cửa đá, cẩn thận quan sát sự thay đổi màu sắc của ngọn lửa.

Thấy màu lửa vẫn bình thường, anh mới cẩn thận nhìn vào bên trong.

"Vãi cả chưởng…" Vừa nhìn vào trong, Trần Phong đã sững sờ, cảnh tượng bên trong quả thực đã gây chấn động mạnh.

Bên trong chất đầy các loại đồ tùy táng, nhìn đến hoa cả mắt, có đủ loại đồ vật mạ vàng mạ bạc, mà đó chỉ là một phần.

Trần Phong lập tức phản ứng lại, lăng mộ này chiều dài và chiều rộng đều khoảng năm mươi mét.

Trần Phong chỉ ước tính ở cửa đá, thực tế có thể còn lớn hơn.

Bên trong chất đầy đồ tùy táng, khả năng có cơ quan là tương đối nhỏ.

"Lão Ngô, vào đi, bên trong an toàn." Trần Phong quay đầu nói với Ngô Bát Nhất và những người khác.

Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử lập tức đi tới.

"Sao rồi, Lão Trần, bên trong có đồ tùy táng không?" Trần Phong nhìn Bàn Tử, bí hiểm cười nói: "Mở to mắt ra, đừng để bị chói mù đấy." "Chẳng lẽ bên trong thật sự có đồ tùy táng," Bàn Tử nhìn nụ cười của Trần Phong, bán tín bán nghi đi đến trước cửa đá.

"Mẹ kiếp, lần này phát tài rồi, phát tài rồi, nhiều thế này, đúng là muốn làm mù mắt Bàn gia mà." Nói xong, gã định đi vào trong.

Vừa mới bước chân đã bị Trần Phong kéo lại.

"Bàn Tử đừng vội, bên trong chưa chắc có thứ gì đâu." "Vãi!" Lúc này Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê cũng đã đến trước cửa đá, nhìn vào bên trong một cái, miệng há hốc kinh ngạc.

"Nhiều quá đi mất, đồ tùy táng của Kinh Vũ Đế đúng là không phải dạng vừa." "Lúc đó nghe nói đồ tùy táng của Kinh Vũ Đế là nhiều nhất, bây giờ xem ra đúng là như vậy." Ngô Bát Nhất nhìn các loại đồ tùy táng trong mộ thất nói.

Đây chỉ là một ngôi mộ bồi táng, Kinh Vũ Đế đường đường là một vị vua lẽ nào chỉ có một ngôi mộ bồi táng?

Nếu cộng tất cả đồ tùy táng của Kinh Vũ Đế lại, có thể giàu bằng cả một quốc gia.

"Chúng ta vào thôi!" Trần Phong nhìn vào trong một cái rồi nói.

Sau đó, Trần Phong tay phải cầm đuốc, tay trái cầm Kim cương

tán đi vào.

Ngô Bát Nhất và những người khác theo sau Trần Phong.

“Lão Trần, lần này đừng ai cản tôi, lần này tôi phải nhét đầy ba lô mới ra ngoài.” Sau khi vào trong, Bàn Tử nhìn đống đồ tùy táng la liệt trên đất, nuốt nước bọt ừng ực nói.

“Bàn Tử, quên đi, không phải quy củ của Mạc Kim Hiệu úy là chỉ được lấy một hai món thôi sao?” Ngô Bát Nhất nhìn Bàn Tử nói, cái gã này nhìn thấy đồ tùy táng là không đi nổi nữa rồi.

Trần Phong vào trong rồi mới cẩn thận quan sát mộ thất, mộ thất có hình tròn.

Mộ thất này lớn hơn nhiều so với khi nhìn từ bên ngoài.

Những món đồ tùy táng này được chia thành tám đống.

Chỉ có một khoảng đất nhỏ ở giữa không đặt đồ tùy táng.

Lúc này Trần Phong đột nhiên phát hiện ra chúng được chia ra một cách vừa vặn, tạo thành tám con đường nhỏ.

Nhìn tám con đường nhỏ này, nhất thời cũng không biết làm vậy có ý nghĩa gì khác không.

“Lão Trần, tôi…” Bàn Tử nhìn Trần Phong hau háu.

Trần Phong nhìn ánh mắt của Bàn Tử là biết gã muốn làm gì.

“Đợi chút đã, quan sát trước đã, mấy món đồ tùy táng này không chừng có cơ quan, hoặc là trên đó có độc.” Bị Trần Phong nói như vậy, Bàn Tử cũng dẹp đi ý nghĩ đó.

Chương 365

"Lão Trần, nhìn kìa, đồ tùy táng ở đây có rất nhiều cái bị vứt lung tung trên đất," Tuyết Lê nhìn những món đồ tùy táng trên đất nói.

"Chắc là do đám trộm mộ lúc đó vào đây nhìn thấy những món đồ tùy táng này nên làm loạn lên." Ngô Bát Nhất nhìn những món đồ tùy táng rồi nói.

"Nhìn kìa, ở đó có một cái xác," Bàn Tử đột nhiên lên tiếng, đưa tay chỉ về phía trước.

"Hử?" Trần Phong nghe Bàn Tử nói liền vội nhìn sang, quả nhiên ở phía trước không xa có một người đang nằm.

Quần áo trên thi thể là của một triều đại nào đó, nhưng không cùng một phe với đám trộm mộ bên ngoài.

Cẩn thận kiểm tra, trên thi thể không phát hiện vết thương.

Cũng không phát hiện dấu hiệu trúng độc, người đó cứ thế chết ở đây.

"Lão Trần, ở kia cũng có một cái xác." Tuyết Lê vừa định tiến lên hỏi Trần Phong đã kiểm tra ra gì chưa thì đột nhiên nhìn thấy một bóng người ở bên trái.

Cô chiếu đèn pin về phía đó, kinh ngạc phát hiện cũng có một thi thể nằm ở đó.

Thi thể này đang dựa vào đống đồ tùy táng.

Do thời gian đã lâu, nó đã biến thành một xác khô.

Nghe tiếng kêu của Tuyết Lê, Trần Phong cũng tiến lên kiểm tra.

Giống hệt thi thể vừa rồi, đều không có vết thương.

Nhìn dáng vẻ lúc chết biểu cảm rất đau đớn.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong cũng nâng cao cảnh giác trong lòng.

Những người này không thể chết ở đây vô duyên vô cớ được.

Sau đó, nhóm Trần Phong lại cẩn thận kiểm tra mộ thất này.

Sau đó, lại phát hiện thêm vài thi thể, xem ra những thi thể này cùng một phe.

Chỉ không biết vì sao tất cả đều bỏ mạng ở đây.

"Mọi người, cẩn thận một chút, tình hình ở đây không ổn." Trần Phong quay người dặn dò.

Tình hình ở đây có chút quỷ dị, những tên trộm mộ này chết ở đây mà không rõ nguyên nhân.

Nhìn những thi thể này, Bàn Tử cũng nghiêm túc hơn nhiều, không còn dán mắt vào đống đồ tùy táng nữa.

Đồ tùy táng có tốt đến đâu cũng phải có mạng mà hưởng.

Trần Phong giơ cao ngọn đuốc, nhìn quanh mộ thất đầy ắp đồ tùy táng.

Vừa nhìn đã phát hiện ra điều khác thường.

Xung quanh mộ thất hình tròn này có tám cánh cửa đá, trên tường cũng khắc rất nhiều bích họa.

Đương nhiên là tính cả cánh cửa mà họ vừa bước vào.

Lúc mới vào, sự chú ý của họ đều bị đống đồ tùy táng và thi thể thu hút.

"Lão Trần, mấy cánh cửa đá này có phải được bố trí theo Bát quái không?" Ngô Bát Nhất thấy ánh mắt Trần Phong, cũng nhìn thấy mấy

cánh cửa đá, liền nói ra suy nghĩ của mình.

Nói như vậy cũng có cơ sở nhất định, số cửa đá vừa đúng là tám.

Hơn nữa, các ngôi mộ ở đây đều được bố trí theo Bát quái.

"Không rõ, tôi cảm thấy không đơn giản như vậy, xem xét thêm đã." Trần Phong đi một vòng, quan sát gần hết mộ thất rồi nói.

"Chúng ta tìm xem ở đây có cơ quan không, nhưng cố gắng đừng động vào mấy món đồ tùy táng này." Anh quay đầu lại nói với Ngô Bát Nhất và những người khác.

Trần Phong đoán rằng những người này có thể đã chạm phải cơ quan, bị nhốt ở đây, cuối cùng chết đói.

Nghe Trần Phong nói, mấy người gật đầu.

Tình hình trước mắt chỉ có thể làm vậy.

Con đường phía trước chỉ có những cánh cửa đá.

Trần Phong đến trước những cánh cửa đá này, hy vọng có thể tìm được chút manh mối.

Nhưng, điều khiến Trần Phong thất vọng là, những cánh cửa đá này sạch sẽ, không có gì cả.

Trần Phong không tin, lại kiểm tra các cửa đá khác một lần nữa.

Vẫn như vậy, trên cửa đá không có gì cả.

Bất đắc dĩ, Trần Phong đành phải chuyển ánh mắt sang các bức bích họa xung quanh.

Những bức bích họa này tinh xảo hơn bên ngoài, màu sắc đậm hơn, màu vẽ trên đó lúc này vẫn còn sót lại.

Cẩn thận ngắm nghía một lúc, Trần Phong thở ra một hơi dài.

Những bức bích họa này kể về cảnh Kinh Vũ Đế chinh chiến.

Trần Phong phát hiện, mỗi lần Kinh Vũ Đế xuất hiện đều có hoa văn hình con mắt.

Nhìn những bức bích họa này, trong lòng Trần Phong càng chắc chắn hoa văn hình con mắt chính là Mộc Trần Châu.

Chỉ không chắc Kinh Vũ Đế có mang nó vào lăng mộ hay không.

Đúng lúc này, Trần Phong nghe thấy một tiếng "Rầm".

Vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, lối đi mà họ vừa vào lúc này đã bị một cánh cửa đá đột ngột hạ xuống chặn lại.

Lúc này, bên trong vách tường mộ thất không ngừng vang lên tiếng cơ quan vận hành.

"Mọi người cẩn thận!" Trần Phong không biết chuyện gì sắp xảy ra, chỉ có thể lên tiếng nhắc nhở.

Rất nhanh, Trần Phong phát hiện mặt đất mộ thất đang rung nhẹ.

Sau đó, dưới sự chứng kiến của mọi người, một bệ đá nhỏ ở trung tâm mộ thất từ từ nâng lên.

Sau đó, khi bệ đá ngừng nâng lên, tiếng cơ quan xung quanh cũng dừng lại.

"Cái đó, vừa rồi tôi giẫm phải cơ quan rồi." Tuyết Lê mặt hơi đỏ lên nói.

Trần Phong lắc đầu, ra hiệu không sao, giẫm phải cơ quan chưa chắc đã là chuyện xấu.

"Xem cái bệ đá này trước đã." Mấy người đứng trước bệ đá, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nó.

Bệ đá này phía dưới được làm bằng đá mài, phía trên khắc một đồ

án Bát quái.

Trên Bát quái ở bệ đá, mỗi một phương vị đều có một khối đá nhô lên.

"Mỗi phương vị trên Bát quái này vừa hay đối diện với những cánh cửa đá kia." Ngô Bát Nhất nhìn thấy Bát quái này vừa vặn tương ứng với vị trí của những cánh cửa đá.

"Lão Ngô, ý của anh là chỉ cần chúng ta tìm đúng cửa đá, sau đó dùng bệ đá này để mở sao?" Tuyết Lê nghe vậy liền phản ứng lại.

"Vậy Lão Trần, Lão Ngô, trông vào hai ông cả đấy." Bàn Tử nghe vậy liền nói thẳng, gã và Tuyết Lê đều không giỏi cái này, chỉ có thể giao cho hai người họ.

Nhất thời cũng không quá lo lắng, tuy lối đi đã bị cửa đá chặn lại.

Nhưng Trần Phong còn có một Giáp nhân.

Dùng Giáp nhân để mở lối đi chẳng phải là chuyện đơn giản sao?

Trần Phong nghe Bàn Tử cứ thế giao việc cho mình và Ngô Bát Nhất, cũng cạn lời.

Bàn Tử nghĩ đơn giản quá rồi.

Chương 366

“Lão Trần, có vấn đề gì à?” Đột nhiên Tuyết Lê quay đầu nhìn Trần Phong hỏi.

“Anh có ngửi thấy một mùi hương không, rất nhạt.” “Mùi hương?

Sao tôi không ngửi thấy?” Bàn Tử nghe vậy, hít hít mũi, nhưng không ngửi thấy gì cả.

Chỉ ngửi thấy mùi ẩm mốc do mộ thất đóng cửa lâu ngày, càng không nói đến mùi hương.

“Có thể vì em là con gái, nhạy cảm với mùi hương này hơn nên mới ngửi được.” “Không đúng, Tuyết Lê nói đúng, quả thực có một mùi hương.” Trần Phong cẩn thận ngửi, quả nhiên ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

“Mùi hương rất nhạt, nhưng ngửi thấy cũng không có gì khó chịu.” “Chúng ta đeo mặt nạ phòng độc vào đi, ở đây có mấy cái xác chết không rõ nguyên nhân.” Ngô Bát Nhất nói, trước khi chưa xác định được tác dụng của mùi hương này, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Những người khác đều đồng ý, Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra bốn cái mặt nạ phòng độc, phân phát cho mọi người.

Sau khi đeo mặt nạ phòng độc, nhóm Trần Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Trần Phong và Ngô Bát Nhất lại một lần nữa nhìn vào Bát quái trên bệ đá.

Bàn Tử và Tuyết Lê thì kiểm tra mộ thất, xem có thể tìm được manh mối khác không.

Bàn Tử nhìn thấy nhiều đồ tùy táng như vậy mà không thể động

vào, trong lòng khó chịu vô cùng.

“Lão Trần, Bát quái này có chút kỳ quái, một mảng trống trơn, không có gì cả.” Ngô Bát Nhất nhìn Bát quái trên bệ đá, chìm vào suy tư.

Nếu không phải trên đó có hình dạng của Bát quái, thật khó mà tưởng tượng ra đây là một Bát quái đồ.

“Tôi cũng không biết, bây giờ chỉ biết bệ đá này có thể có liên quan đến những cánh cửa đá kia.” Trần Phong lắc đầu.

Cả bệ đá và cửa đá đều không có gì cả.

Như vậy rất khó dùng Bát quái để tìm lối đi.

Ai biết được sau những cánh cửa đá kia có phải là cơ quan bẫy rập hay không.

“Xác định hướng của chủ mộ thất, cửa đá ở hướng đó chắc chắn là đúng,” Bàn Tử không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh bệ đá nói.

“Lão Trần, hai người không thể phân kim định huyệt à?” Suy nghĩ của Bàn Tử tương đối đơn giản, không phức tạp như Trần Phong và Ngô Bát Nhất.

Nghe Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người cũng không biết làm thế nào, liền buột miệng nói.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn chằm chằm Bàn Tử, hai người nhìn gã chăm chú, cũng không nói gì.

“Cứ coi như tôi chưa nói gì.” Bàn Tử bị hai người nhìn đến toàn thân không tự tại, lùi lại hai bước nói.

“Có thể thử, dù sao bây-giờ cũng không có cách nào khác, không chừng lại được.” Trần Phong đột nhiên quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất nói.

Cách của Bàn Tử không phải không có lý.

Anh và Ngô Bát Nhất đôi khi sẽ đi vào ngõ cụt.

Mộ táng được bố trí theo Bát quái, vậy thì những thứ bên trong chắc chắn cũng liên quan đến Bát quái.

Tuy cách nghĩ này đa số trường hợp đều đúng, nhưng cũng có lúc sai.

Sau đó, Trần Phong từ trong túi lấy ra la bàn, bắt đầu phân kim định huyệt.

Kim chỉ trên la bàn bắt đầu quay.

Trần Phong chăm chú nhìn vào kim chỉ trên la bàn.

Rất nhanh, kim chỉ trên la bàn dừng lại, chỉ thẳng về phía một cánh cửa đá phía trước.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất gật đầu, đi đến trước bệ đá.

Anh đưa Kim cương tán cho Ngô Bát Nhất cầm, bảo Bàn Tử và Tuyết Lê đứng gần bệ đá.

Như vậy, nếu có cơ quan, có Ngô Bát Nhất cầm Kim cương tán ở phía trước che chắn, nguy hiểm cũng có thể giảm xuống mức thấp nhất.

Thấy mọi thứ đã chuẩn bị xong, Trần Phong nhìn vào phương vị của Bát quái chỉ về phía cánh cửa đá đó.

Hít một hơi thật sâu, tay dùng sức, ấn khối đá nhô lên xuống.

"Ầm ầm ầm!" Sau đó, nghe thấy một tràng tiếng cơ quan vang lên.

Cánh cửa đá kia bắt đầu từ từ nâng lên.

Nhóm Trần Phong chăm chú nhìn vào cánh cửa đá.

Rất nhanh, cánh cửa đá từ từ nâng lên.

“Vãi, tình huống gì đây,” Đợi khi nhìn rõ tình hình phía sau, nhóm Trần Phong cũng kinh ngạc không thôi...

Thật không thể tin nổi.

Phía sau cửa đá là một cỗ quan tài, cỗ quan tài này được dựng đứng ngay sau cửa đá.

Kích thước của quan tài vừa vặn gần bằng kích thước của cửa đá.

Phía sau quan tài tối om, cũng không chắc là lối đi hay là cái gì khác.

“Không ổn, là quan tài dựng đứng.” Sắc mặt Trần Phong đột nhiên thay đổi, nhìn cỗ quan tài dựng đứng.

Quan tài dựng đứng, quan tài đồng, quan tài treo, bát tự không cứng thì đừng lại gần.

Gặp phải những loại quan tài này, người bát tự không cứng mà đến gần có thể sẽ gây ra thi biến.

Bây giờ xuất hiện trước mặt nhóm Trần Phong có thể gọi là quan tài dựng đứng.

Chỉ là Trần Phong cũng không ngờ phía sau lại có một cỗ quan tài dựng đứng.

Lẽ nào cách mở không đúng?

“Lão Trần, chúng ta có làm sai không, đây không phải là lối đi đúng à?” Vương Bàn Tử nhìn cỗ quan tài, nhỏ giọng nói.

“Bây giờ không rõ, phải xem mới biết được, cũng có thể lối đi ở phía sau quan tài.” Trần Phong nói, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

“Mấy tên trộm mộ kia không tìm được đường ra nên cuối cùng chết đói ở đây phải không?” Tuyết Lê đột nhiên nhớ tới những thi thể

trộm mộ vừa rồi mà nói.

“Chúng ta sẽ không giống mấy tên trộm mộ đó chứ, không tìm được lối đi cuối cùng chết đói ở đây?” Tuyết Lê đột nhiên cảm thấy tình cảnh của họ và những tên trộm mộ kia không khác nhau là mấy.

Nếu họ không tìm được lối đi, chẳng phải cũng không ra được sao?

“Cái này thì không cần quá lo lắng, đừng quên, Lão Trần còn có Giáp nhân.” “Có Giáp nhân ở đây không cần lo lắng vấn đề lối đi.

Tìm không thấy lối đi tiếp theo, ra ngoài không thành vấn đề.” Bàn Tử nghe Tuyết Lê nói, vỗ ngực nói.

Bàn Tử nói thật, nếu mấy người họ không tìm được lối đi dẫn đến chủ mộ thất, ra ngoài không thành vấn đề.

Tuyết Lê nghe vậy cũng nhớ ra Trần Phong có một Giáp nhân.

Năng lực mở đường của Giáp nhân không cần phải nghi ngờ.

“Lão Trần, làm sao bây giờ, có đi xem không?” Ngô Bát Nhất nhìn cỗ quan tài dựng đứng nói, gặp phải quan tài dựng đứng không phải là chuyện tốt.

“Đi xem thử đi, cũng có thể lối đi ở phía sau, đã gặp rồi thì không trốn được.” Trần Phong trầm ngâm rồi gật đầu nói.

Cỗ quan tài dựng đứng này rõ ràng là được đặt vào khi hạ táng.

Chỉ không biết rốt cuộc là có ý gì, hoặc là để mê hoặc họ.

Khi Trần Phong cầm đuốc định đến gần quan tài.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng động vang lên từ trong quan tài.

“Cộc, cộc, cộc.” Âm thanh trong mộ thất kín mít rất dễ nghe thấy.

Âm thanh vang lên vài tiếng rồi dừng lại.

Chương 367

Trần Phong chưa kịp bước ra đã phải rụt chân lại.

Nuốt nước bọt ừng ực, anh rút con dao găm ra, đưa ngọn đuốc cho Ngô Bát Nhất ở bên cạnh cầm.

Tay trái cầm súng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài.

Ngô Bát Nhất và những người khác nghe thấy âm thanh cũng biến sắc, vội vàng rút vũ khí chĩa vào cỗ quan tài.

Họ đang ở trong lăng mộ, ngoài họ ra không có người sống.

Bây giờ âm thanh đó như đang gõ vào tim họ.

"Lão Trần, bên trong không phải là có bánh tông chứ." Bàn Tử nuốt nước bọt ừng ực, nhỏ giọng hỏi.

"Không biết, đợi chút xem sao." Nói xong, Trần Phong đứng yên tại chỗ chờ đợi, súng trong tay cũng chĩa chặt vào quan tài.

Nhưng sau khi vang lên mấy tiếng, cỗ quan tài lại trở về yên tĩnh.

Giống như âm thanh vừa rồi chưa từng xuất hiện.

Cứ như vậy, nhóm Trần Phong và cỗ quan tài giằng co.

Ra vẻ địch không động thì ta cũng không động.

Cuối cùng, một lúc sau, Trần Phong nhìn cỗ quan tài mãi không có động tĩnh gì, không nhịn được nữa.

"Tôi lên xem, mọi người ở lại đây." Nói xong, Trần Phong cầm súng từ từ tiến về phía trước.

Trần Phong cẩn thận nhìn cỗ quan tài.

Khi Trần Phong đi được nửa đường, cỗ quan tài im lìm đột nhiên lại vang lên tiếng động.

Trần Phong đi được nửa đường thì dừng lại.

Trong lòng cũng một trận bất an, bên trong rốt cuộc là quỷ gì.

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên cảm giác nắp quan tài đang bị va đập.

Tiếp đó, nắp quan tài đột nhiên "Rầm" một tiếng, bay ra ngoài.

Vì Trần Phong đứng ở phía trước quan tài, nắp quan tài bay sượt qua da đầu anh.

"Rầm." Nắp quan tài va vào đống đồ tùy táng phía sau, vang lên một tiếng động lớn.

Nếu lúc này có người nhìn về phía sau, sẽ phát hiện ra, cái nắp quan tài cắm thẳng vào giữa đống đồ tùy táng.

Trần Phong nhìn nắp quan tài sượt qua người mình, lập tức toát mồ hôi lạnh.

Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá.

Nếu lệch thêm một chút nữa, chắc chắn là đi đời rồi.

"Đúng là bánh tông." Trần Phong đột nhiên nhìn về phía quan tài trước mặt.

Chỉ thấy trong quan tài có một người đàn ông mặc giáp trụ đang nằm.

Cơ thể được bảo quản rất tốt, chỉ là nước trong cơ thể đã khô cạn, biến thành một xác khô.

Trần Phong nhìn chằm chằm vào xác khô, vừa rồi là do cái xác khô này làm sao?

Xác khô trong quan tài sau khi hất bay nắp quan tài thì nằm yên ở đó không động đậy.

À không, phải nói là đứng ở đó.

Trần Phong thấy xác khô đứng yên không động, định lùi lại.

Nhưng Trần Phong vừa động, xác khô kia cũng có động tác.

Nó bước một bước lớn về phía trước.

"Gào!" Thấy Trần Phong lùi lại, nó há miệng gầm lên một tiếng giận dữ, rồi bước lớn về phía Trần Phong.

"Bằng, bằng." Bị xác khô gầm lên như vậy, đầu óc Trần Phong lập tức choáng váng.

Nhưng Trần Phong nhanh chóng phản ứng lại.

Giơ tay bắn một phát.

Súng đối với xác khô tác dụng không lớn, chỉ làm nó khựng lại một chút.

Nhưng hành động của Trần Phong lại chọc giận xác khô.

Xác khô kia tăng tốc lao về phía Trần Phong.

Trần Phong thấy vậy trong lòng cũng kinh hãi, tốc độ của xác khô này sao lại nhanh như vậy.

Chỉ thấy, Trần Phong linh hoạt né tránh, thoát khỏi đòn tấn công của xác khô.

Trần Phong vội liếc qua, đột nhiên thấy trên người xác khô có một ít lông đen.

Lập tức hiểu ra, xác khô này đã biến thành Hắc Hống.

Cỗ quan tài này đặt ở đây, rõ ràng là để đối phó với những tên trộm mộ.

Hắc Hống thấy Trần Phong né được, quay người lại tát một cái.

Trần Phong vừa mới né xong, chưa kịp đứng vững đã thấy một bàn tay khổng lồ tát về phía mình.

"Vù." Giây phút quan trọng, Trần Phong kịp thời mở bung Kim cương tán ra.

Bàn tay khổng lồ của Hắc Hống và Kim cương tán màu đen va chạm mạnh vào nhau.

Trần Phong đột nhiên cảm thấy một lực cực lớn truyền đến từ cán ô.

Sau đó, cảm thấy cơ thể mình bay ngược về phía sau.

Cơ thể Trần Phong va vào đống đồ tùy táng bên cạnh.

May mà trên đó không có vật gì sắc nhọn, nếu không cơ thể Trần Phong chắc chắn sẽ bị thương nặng.

"Lão Trần!" Ngô Bát Nhất và những người khác thấy Hắc Hống tát một cái vào Kim cương tán, cơ thể Trần Phong bay ra ngoài, không khỏi lo lắng hét lên một tiếng.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Từ lúc Hắc Hống xuất hiện đến lúc Trần Phong bị đánh bay cũng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.

Vừa rồi Trần Phong và Hắc Hống đứng cùng một chỗ, nổ súng ngược lại sẽ làm Trần Phong bị thương.

"Tạch tạch tạch tạch…" Ngô Bát Nhất và hai người còn lại thấy Trần Phong không còn ở gần Hắc Hống nữa, liền liên tục nổ súng.

Vỏ đạn không ngừng rơi xuống đất.

Nhưng đạn không ngừng bắn vào người Hắc Hống lại không hề

hấn gì, chỉ làm chậm bước chân của nó một chút.

Nhưng làm vậy ngược lại càng chọc giận Hắc Hống.

Nó gầm lên một tiếng rồi bỏ qua Trần Phong, lao về phía ba người Ngô Bát Nhất.

"Mau tản ra!" Ngô Bát Nhất hét lớn, sau đó chạy sang một bên.

Bàn Tử và Tuyết Lê hai người thấy cảnh này cũng trong lòng kinh hãi, hai người họ không có sức chiến đấu, bị Hắc Hống này nhắm trúng thì xong đời.

Sợ hãi, hai người vội vàng chạy sang một bên.

Đặc biệt là Tuyết Lê, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy thứ này, cô chỉ nghe nói có thứ này, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy.

Cô từng nghe cha chú kể lại khi xuống mộ gặp phải bánh tông, nhưng cô lại ít khi xuống mộ.

Chương 368

Lần trước ở cổ quốc Tinh Tuyệt nhìn thấy cuối cùng lại là ảo giác.

Hắc Hống thấy người trước mặt đột nhiên tản ra, đột nhiên cảm thấy có người đang tấn công mình, liền lao về phía người đó.

Ngô Bát Nhất biết Bàn Tử và Tuyết Lê đều không có sức chiến đấu, liền thu hút Hắc Hống về phía mình.

Thế là anh bắn về phía Hắc Hống mấy phát.

Hiệu quả rõ rệt, Hắc Hống đã bị Ngô Bát Nhất thành công thu hút.

"Gào!" Nó gầm lên một tiếng về phía Ngô Bát Nhất, nhanh chóng lao về phía anh.

Tốc độ của Hắc Hống rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Ngô Bát Nhất, vung bàn tay khổng lồ tát về phía anh.

Ngô Bát Nhất lặn một vòng né được, tiện tay rút dao găm trên người ra, chém vào eo Hắc Hống.

Chỉ thấy một tia lửa lóe lên, dao găm và cơ thể Hắc Hống va chạm vào nhau.

Nhưng Hắc Hống lại không hề hấn gì, quay người một cái, hai tay bóp cổ Ngô Bát Nhất.

Ngô Bát Nhất né không kịp, trực tiếp bị Hắc Hống bóp trúng cổ, bị nhấc bổng lên.

Giống như bị nhấc một con gà con.

Ngô Bát Nhất bị bóp cổ, vũ khí trên tay không biết từ lúc nào đã rơi xuống đất, hai tay nắm lấy tay Hắc Hống cố gắng kéo ra.

Nhưng sức của Hắc Hống không dễ dàng kéo ra như vậy.

Vì bị bóp cổ hô hấp không thông, mặt Ngô Bát Nhất đỏ bừng.

Lúc này Trần Phong cũng đã gượng dậy từ dưới đất, lắc lắc đầu cho tỉnh táo.

Thấy tình trạng của Ngô Bát Nhất, anh vội vàng lao tới.

Bàn Tử và Tuyết Lê thấy tình trạng của Ngô Bát Nhất cũng không dám nghĩ nhiều nữa, cầm vũ khí trong tay xông lên.

Bàn Tử dùng súng trường trong tay làm vũ khí, Tuyết Lê thì rút dao găm ra, vì cô ở gần Ngô Bát Nhất hơn.

Bàn Tử giơ báng súng lên, hung hăng đập vào đầu Hắc Hống.

Nhưng hiệu quả lại không tốt, đầu Hắc Hống ăn một đòn, cũng chỉ bị nghiêng đi.

Thấy không có hiệu quả, Bàn Tử lại hung hăng đập xuống.

Nhưng Hắc Hống này dường như đã nhắm vào Ngô Bát Nhất, mặc kệ đòn tấn công của Bàn Tử, há miệng to định cắn vào cổ Ngô Bát Nhất.

Nếu thật sự bị cắn trúng, Ngô Bát Nhất không chết cũng bị trọng thương, thậm chí có khả năng sẽ thi biến.

Mắt thấy sắp cắn xuống, lúc này Trần Phong còn cách vị trí của Ngô Bát Nhất một khoảng.

Giây phút quan trọng, Tuyết Lê trong lúc nguy cấp nảy ra ý, rút súng ra nhét vào miệng Hắc Hống, sau đó bóp cò.

Miệng Hắc Hống lập tức bị nổ tung.

Hai tay đang nắm Ngô Bát Nhất cũng buông ra, dưới tác dụng của súng lùi lại mấy bước.

Hắc Hống bị thương nặng như vậy, lập tức muốn lao về phía Tuyết Lê.

May mà lúc này Trần Phong đã đến kịp.

Một chân đạp lên người Hắc Hống, cơ thể Trần Phong nhanh chóng bay lên.

Sau đó, Trần Phong ở một góc độ không thể tưởng tượng được xoay người, chân còn lại hung hăng quét ngang về phía đầu Hắc Hống.

Một cước mang theo tiếng gió vù vù quét ngang qua.

"Rầm" một tiếng, chân Trần Phong và đầu Hắc Hống va chạm mạnh vào nhau.

Ngô Bát Nhất thấy trước mắt một bóng đen lóe lên, thấy Hắc Hống bay ngược về phía sau.

"Khụ, khụ!" Ngô Bát Nhất sau khi được hít thở không khí trở lại, liền ngồi phịch xuống đất thở hổn hển.

Có lẽ đây là lần Ngô Bát Nhất gần cái chết nhất.

"Lão Ngô, không sao chứ." Bàn Tử vội vàng đỡ Ngô Bát Nhất dậy, sau đó lại bắn mấy phát về phía Hắc Hống trên đất, ra vẻ thừa thắng xông lên.

Nhưng Trần Phong biết đòn tấn công vừa rồi nhiều nhất chỉ làm Hắc Hống bị thương thêm một chút, không đủ để hạ gục nó.

Quả nhiên, Hắc Hống lại một lần nữa đứng dậy.

Do vết thương vừa rồi, Hắc Hống càng hung hãn hơn, nhưng động tác trên tay lại chậm đi một chút.

Trần Phong xông lên, trực tiếp tung một cú đá thẳng mặt.

Lập tức, đà tiến của Hắc Hống khựng lại, sau đó lại một lần nữa bay ngược về phía sau.

Phải nghĩ ra cách, nếu không, Hắc Hống rất khó giải quyết.

Loại thi biến này có thể đao thương bất nhập, muốn giải quyết có chút khó khăn.

Trần Phong có thể liên tục đánh bay Hắc Hống, nhưng lại khó gây ra thương tổn thực chất cho nó.

"Lão Trần, bắt lấy!" Bàn Tử từ trong túi của mình lấy ra một thứ gì đó ném cho Trần Phong.

Sau đó, kéo Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê lùi lại, trốn sau đống đồ tùy táng.

Trần Phong bắt được thứ Bàn Tử ném, biết đó là gì, cũng biết ý của Bàn Tử.

Lập tức liền lao về phía Hắc Hống.

Trong lúc Hắc Hống chưa kịp phản ứng, một cước hung hăng đá bay nó đi.

Sau đó, Trần Phong rút chốt lựu đạn, nhét vào miệng Hắc Hống, rồi quay đầu chạy về phía đống đồ tùy táng.

Trần Phong ba chân bốn cẳng chạy sang một bên, trốn sau đống đồ tùy táng.

Vừa trốn sau đã nghe thấy một tiếng nổ lớn vang lên.

Trần Phong cảm thấy một luồng khí nóng ập đến.

Sau đó nghe thấy tiếng vù vù của vật gì đó bay qua trên đầu.

Trần Phong biết đó là do lựu đạn làm nổ tung đống đồ tùy táng trên đất.

Cả mộ thất đều vì uy lực của quả lựu đạn này mà rung chuyển.

Trần Phong không khỏi lo lắng mộ thất này có sập không.

Công trình kiến trúc lâu đời như vậy, chịu một cú sốc lớn như thế, chưa chắc đã trụ được.

Rất nhanh, dư chấn của vụ nổ đã qua đi.

Sự thật chứng minh Trần Phong lo lắng là thừa, mộ thất không hề hấn gì.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đợi dư chấn qua đi mới đi ra.

"Trời đất ơi, lần này cái bánh tông lớn này chết rồi chứ." Trần Phong ló đầu ra, nhìn về phía vị trí của Hắc Hống.

Thấy ở đó chỉ còn lại một đống mảnh vụn mới yên tâm.

"Lão Trần, không sao chứ." Tuyết Lê thấy Trần Phong ở gần điểm nổ như vậy, lo lắng hỏi một câu.

"Không sao, Hắc Hống này đã giải quyết xong." Trần Phong lắc đầu ra hiệu không sao.

Bàn Tử và Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

Bánh tông này quá khó đối phó, may mà lần này có mang theo lựu đạn.

Chương 369

“Mọi người suýt nữa thì toi mạng trong tay bánh tông, Lão Ngô lần này định cảm ơn tôi thế nào?” Bàn Tử nhìn Ngô Bát Nhất đắc ý nói.

“Cảm ơn?

Lần này là Tuyết Lê cứu tôi, liên quan gì đến ông.” Ngô Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái nói.

“Được rồi, chúng ta tìm lối đi trước đi,” Trần Phong thấy mọi người đều bình an vô sự mới quay đầu nói.

Nói xong, Trần Phong đến trước cỗ quan tài đó cẩn thận quan sát.

Hiện tại chỉ có cỗ quan tài này có thể có một chút manh mối.

Hoặc là lối đi được giấu ở phía sau cỗ quan tài này.

Phía sau cỗ quan tài tối om, không chắc phía sau là gì.

“Lão Trần, cửa đá này chắc là cái bẫy rồi, hay là chúng ta mở một cửa đá khác thử xem.” Bàn Tử thấy sau cửa đá là một cỗ quan tài, quan trọng nhất là bên trong chứa một cái bánh tông lớn, rõ ràng là muốn lấy mạng họ.

Người xây dựng lăng mộ này tâm tư cũng quá độc ác.

“Bàn Tử, ông muốn mở thì mở đi, lát nữa phía sau lại xuất hiện một cái bánh tông nữa thì ông giải quyết.” Ngô Bát Nhất quay đầu lại, bực bội nói.

Vừa rồi anh là người bị thương nặng nhất, đối với chuyện này có chút ám ảnh.

Nếu lại thả ra một con nữa, có để cho người ta sống không.

Nghe Ngô Bát Nhất nói, Bàn Tử cũng vội vàng dẹp đi ý nghĩ đó.

Ai biết được sau những cánh cửa đá kia có những gì.

Lỡ như sau mỗi cánh cửa đá đều là những cỗ quan tài như vậy, vậy thì họ dù mở cánh cửa nào cũng sẽ thả ra một con.

"Lão Trần, phát hiện ra gì chưa?" Tuyết Lê thấy Trần Phong đang cẩn thận xem xét trước quan tài, tiến lên hỏi.

"Không biết, trông có vẻ như phía sau có lối đi." Trần Phong đáp, tiện tay chiếu đèn pin vào khe hở giữa quan tài và vách tường.

Chỉ thấy phía sau có một bức tường, chặn mất lối đi.

Anh thở dài một hơi, xem ra sau cánh cửa đá này không phải là lối đi họ cần tìm.

Điều khiến Trần Phong không hiểu là, nếu phía sau không phải lối đi, vậy lối đi ở đâu, la bàn chỉ vị trí chủ mộ thất ở hướng này.

Lẽ nào trong mộ thất có cơ quan khác?

Nhưng họ đã kiểm tra gần hết nơi này rồi.

"Đợi đã, Lão Trần, anh chiếu đèn pin vào lại đi." Có lẽ con gái tâm tư tỉ mỉ hơn, vừa rồi trong một khoảnh khắc, Tuyết Lê đã phát hiện ra điều không ổn.

"Lão Trần, anh xem lối đi phía sau có gì khác không?" "Khác?" Trần Phong cẩn thận nhìn về phía sau, rất nhanh anh đã phát hiện ra điều bất thường.

Lối đi phía sau này được xây bằng gạch đá, có sự khác biệt rõ rệt với lối đi xung quanh.

Có khả năng là được xây lên sau này, chỉ để chặn lối đi.

"Kéo cỗ quan tài này ra, xem bộ mặt thật của Lư Sơn phía sau."

Trần Phong nhìn cỗ quan tài nói.

Sau đó, Trần Phong và Ngô Bát Nhất mỗi người đứng một bên, dùng sức kéo cỗ quan tài ra ngoài.

Quan tài rất nặng, Bàn Tử và Tuyết Lê cũng vào giúp mới kéo được nó ra.

"Rầm" một tiếng, quan tài đổ thẳng xuống đất, tung lên một lớp bụi dày.

Nhóm Trần Phong đeo mặt nạ phòng độc, nhưng mùi vị có chút khó chịu.

Trần Phong đưa ngọn đuốc trong tay đến gần bức tường phía sau quan tài.

Bức tường được xây bằng gạch xanh, giữa các viên gạch được dính lại với nhau bằng một chất liệu không rõ tên.

Bức tường này trong lối đi lại có vẻ đột ngột, giống như được bố trí sau này.

"Lão Trần, lối đi không phải ở phía sau sao?" Ngô Bát Nhất nhìn bức tường đá phía sau nói.

Phía sau bức tường đá có khả năng là lối đi bị chặn.

"Thử một chút là biết." Trần Phong từ trong túi lấy ra Giáp nhân nói.

Nói xong, anh điều khiển Giáp nhân đến trước bức tường này.

Sau đó, nhóm Trần Phong thấy một trận đá vụn bay tứ tung.

Quả nhiên, suy đoán của nhóm Trần Phong là đúng.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, bức tường bị phá thủng.

Phía sau lộ ra một lối đi dài.

Thấy vậy, mấy người đều một trận hưng phấn, quả nhiên là lối đi.

Trần Phong điều khiển Giáp nhân tăng tốc.

Rất nhanh, một lối đi đủ cho hai người đi qua xuất hiện trước mắt họ.

Trần Phong giơ đuốc đến gần lối đi, quan sát màu sắc của ngọn lửa.

Thấy màu lửa bình thường mới yên tâm.

Nhưng trong lòng anh vẫn thắc mắc tại sao mộ thất này lại làm như vậy.

Lẽ nào sau những cánh cửa đá kia thật sự đều là quan tài?

Phía sau mỗi cánh cửa đá đều có một lối đi như vậy?

Anh lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, bây giờ chỉ có một con đường trước mắt.

Có quỷ mị gì cứ việc tới, với thực lực của cả nhóm, chỉ cần không quá lợi hại thì không có vấn đề gì.

"Lão Trần, chúng ta có vào không?" Tuyết Lê nhìn lối đi tối om, không biết dẫn đến đâu, trong lòng không khỏi có một tia sợ hãi.

"Ừm, hiện tại chỉ có một con đường, không có lựa chọn nào khác." Trần Phong gật đầu.

"Bánh tông còn giải quyết được thì sợ gì, Mộc Trần Châu có khả năng ở phía trước." "Được, em nghe anh." Tuyết Lê nắm chặt khẩu súng trong tay, như vậy mới có cảm giác an toàn hơn.

"Đi thôi, tôi đi trước, Bàn Tử đi cuối." Nói xong, Trần Phong giơ

đuốc, tiến vào lối đi.

"Lão…" Bàn Tử quay đầu nhìn đống đồ tùy táng, bị Ngô Bát Nhất kéo đi.

Bàn Tử cuối cùng cắn răng, từ bỏ.

Mục đích của chuyến đi này là Mộc Trần Châu.

Lăng Mậu này bây giờ cảm giác rất quỷ dị, không chừng sẽ gây ra vấn đề, nên cứ thành thật thì hơn.

Trần Phong nhìn lối đi phía trước, lối đi này không khác gì những lối đi trước đó, đều được xây bằng gạch xanh đá.

Anh cẩn thận đi về phía trước.

Rất nhanh, Trần Phong phát hiện ra điều khác thường, lối đi phía trước là hình chữ T.

Phải biết rằng lúc họ vào, nghe nói đều là đường thẳng, không có chỗ rẽ.

Bây giờ lối đi này thành hình chữ T, hai ngả đều phải đi đâu?

Đối với ngôi mộ này, Trần Phong cảm thấy rất bí ẩn.

Giống như mộ thất vừa rồi, Trần Phong vắt óc suy nghĩ cũng không hiểu lý do tại sao lại làm như vậy.

Chương 370

“Lão Trần, lối đi phía trước có thay đổi.” Tuyết Lê thấy lối đi phía trước đã hết, nhìn kỹ lại, là một lối đi hình chữ T.

Vậy không phải họ phải đối mặt với lựa chọn sao, hai ngả đường rốt cuộc dẫn đến đâu?

“Ừm, mọi người cẩn thận một chút.” Sau đó, nhóm Trần Phong đến giữa ngã ba hình chữ T.

Hai bên đều là lối đi dài, không nhìn thấy điểm cuối.

Nhất thời, bốn người nhìn hai bên lối đi, không biết nên đi về đâu.

“Lão Trần, chúng ta có chia làm hai ngả không?” Bàn Tử quay đầu nhìn lối đi này rồi lại nhìn lối đi kia, cuối cùng quay đầu nhìn Trần Phong nói.

“Không được, không thể chia làm hai ngả, tình hình ở đây không chắc chắn, chia ra nguy hiểm quá lớn.” Bàn Tử vừa nói xong, Tuyết Lê vội vàng nói, cái bánh tông lớn vừa rồi vẫn còn hiện rõ mồn một.

Ở đây có sức chiến đấu chỉ có Trần Phong và Ngô Bát Nhất, cô và Bàn Tử đều không có sức chiến đấu, gặp nguy hiểm sẽ gặp rắc rối.

“Tuyết Lê nói đúng, chúng ta không thể tách ra, tình hình bên trong không rõ, gặp nguy hiểm không kịp cứu viện.” Trần Phong gật đầu nói.

“Được rồi, chúng ta xác định vị trí chủ mộ thất trước, xem có thay đổi gì khác không.” Nói xong, Trần Phong lại một lần nữa lấy la bàn ra, tiến hành phân kim định huyệt, xác định vị trí chủ mộ thất, như vậy không chừng có thể xác định được con đường tiếp theo.

Rất nhanh, kim chỉ trên la bàn bắt đầu quay.

“Sao lại thế này?” Chỉ thấy kim chỉ trên đó chỉ thẳng vào bức tường phía trước.

Chủ mộ thất và hướng nhìn thấy trong mộ thất vừa rồi là cùng một hướng, không sai.

Trần Phong định xem có thể lợi dụng điều này để xác định lối đi hai bên không.

Ngô Bát Nhất ở một bên cũng lấy la bàn ra xem.

Đương nhiên, kết quả của hai người lại giống nhau, đều chỉ về phía bức tường trước mặt.

“Sao rồi, xác định được chưa?” Tuyết Lê thấy hai người đều đang nhìn la bàn, liền hỏi.

“Hừ, Lão Ngô, ông nói đi.” “Hướng của chủ mộ thất này giống với hướng vừa nhìn, ở phía trước chúng ta.” Ngô Bát Nhất gật đầu rồi nói ra kết quả mình biết được từ la bàn.

“Phía trước?

Nhưng phía trước không có đường mà,” Bàn Tử nghe vậy ngớ người, phía trước là một bức tường.

“Chẳng lẽ bắt chúng ta xuyên tường qua à.” “Lão Trần, cách này có thể được, trực tiếp dùng Giáp nhân phá thủng lối đi này đi, như vậy đỡ phải đi đường vòng.” Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói, mắt sáng lên nói.

Trần Phong gật đầu, quả thực là một cách.

Lập tức liền điều khiển Giáp nhân đến trước bức tường.

Tốc độ đào đường của Giáp nhân rất nhanh, một trận đá vụn bay tứ tung.

Khi mọi người đang tràn đầy tự tin, thì thấy Giáp nhân đột nhiên

dừng lại.

“Được rồi, đào thông rồi sao?” Bàn Tử là người sốt ruột nhất, đến bên cạnh Giáp nhân, dùng đèn pin chiếu về phía trước.

“Thanh sắt?” Bàn Tử nhìn rõ thứ trước mắt, hét lớn.

Mấy thanh sắt này nên gọi là then sắt, từng thanh từng thanh được cắm vào trong tường.

Như vậy, cách đào đường không thể thực hiện được.

Các then sắt liên kết với nhau, nếu muốn đào thông lối đi này phải gỡ hết tất cả các then sắt xuống.

“Xem ra năm đó Kinh Vũ Đế xây dựng lăng mộ này cũng đã có dự liệu.” “Mấy thanh sắt này tuy bây giờ làm thô sơ, nhưng chúng ta lại không có cách nào.” Lúc này Trần Phong tiến lên cũng nhìn thấy then sắt trên tường, cũng khá đau đầu, buộc họ phải đi một trong hai con đường.

“Xem ra, chúng ta nhất định phải đi một trong hai con đường này.” “Lão Trần, ông chọn đi,” Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn Trần Phong nói.

Bàn Tử và Tuyết Lê cũng gật đầu phụ họa, trong mấy người chỉ có Trần Phong thực lực mạnh nhất, cũng là người dẫn đầu của cả nhóm, nên nghe ý kiến của Trần Phong là hợp lý nhất.

“Chúng ta xem tình hình trước đã!” Trần Phong gật đầu, quay đầu nhìn hai bên lối đi nói.

Nói xong, Trần Phong đến cửa lối đi, cẩn thận nhìn xung quanh, xem có thể phát hiện manh mối hữu ích nào không, hoặc là phát hiện cơ quan.

Nhưng điều khiến Trần Phong thất vọng là, ở đây không phát hiện ra gì.

Trần Phong không tin, lại quan sát lối đi còn lại một lần nữa, kết quả vẫn như vậy.

"Lão Trần, thời xưa các hoạt động hỉ khánh thì lấy bên trái làm quý, việc hung tang thì lấy bên phải làm tôn, chúng ta có thể thử đi lối bên phải." "Nếu có gì không ổn, lúc đó chúng ta quay lại là được." Lúc này Ngô Bát Nhất đột nhiên nói.

Trần Phong nhất thời cũng không quyết định được, nghe Ngô Bát Nhất nói vậy, gật đầu.

Lời của Ngô Bát Nhất anh cũng biết, nhưng cảm thấy trong lăng mộ Kinh Vũ Đế này không áp dụng được.

Nhưng, hiện tại không có cách nào khác, chỉ có thể như vậy.

Anh giơ cao ngọn đuốc trong tay, để có thể nhìn xa hơn, cẩn thận đi về phía trước, thỉnh thoảng lại nhìn sự thay đổi màu sắc của ngọn đuốc trong tay.

Đi về phía trước một đoạn, Trần Phong đột nhiên cảm thấy xung quanh trở nên âm u lạnh lẽo.

Cái lạnh này không phải do nhiệt độ thay đổi mang lại.

"Cẩn thận, phía trước có thể có nguy hiểm." Anh quay đầu dặn dò một tiếng.

"Sao lạnh thế nhỉ." Tuyết Lê siết chặt quần áo nói, nhìn lối đi phía trước cảm thấy càng lúc càng âm u.

Càng đi sâu vào, Trần Phong phát hiện lối đi phía trước lại có một chỗ rẽ.

Trong lòng Trần Phong cũng đầy thắc mắc, lối đi phía trước rốt cuộc dẫn đến đâu, cảm giác càng lúc càng xa vị trí chủ mộ thất.

Rất nhanh, nhóm Trần Phong đến chỗ rẽ.

Trần Phong hít một hơi thật sâu, giơ đuốc quay người đi vào lối đi.

Đương nhiên, vừa vào lối đi đã thấy ở phía trước có mấy bóng người nằm trên đất.

"Mấy người này ở đâu ra, trộm mộ à?" Thấy bóng người phía trước, Trần Phong ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và những người khác phía sau đi chậm lại.

"Cũng là trộm mộ sao?

Nơi này đã gần chủ mộ thất rồi." "Không phải bên trong đã bị mấy tên trộm mộ này khoắng sạch rồi chứ." Bàn Tử thẳng thắn nói.

"Chưa chắc, xem trước đã, mấy người này có thể vào từ lối vào khác." Trần Phong nhìn mấy người đó nói.

Trần Phong cẩn thận đến gần, làm rõ nguyên nhân cái chết của những người này.

Nhưng khi Trần Phong đến gần, lại thấy hai thi thể phía trước chồng lên nhau.

Trang phục của hai thi thể cũng như mức độ thối rữa đã không còn nhận ra được nữa, ước chừng đã có chút năm tháng.

Nhưng bên cạnh thi thể có thể thấy một số công cụ, hai cái xẻng, có dao găm, trên người treo một số dây thừng.

Thấy những thứ này, Trần Phong có thể xác định hai người này lúc còn sống là trộm mộ, chỉ không biết tại sao lại chết ở đây.

Anh giơ đuốc đến trước thi thể, sau khi nhìn rõ tư thế của hai người.

Trần Phong nhíu mày, cẩn thận kiểm tra hai thi thể.

"Sao rồi, phát hiện ra gì không." Ngô Bát Nhất ở phía sau thấy

biểu cảm của Trần Phong, liền hỏi, sau đó cũng đến bên cạnh Trần Phong nhìn hai thi thể.

"Chuyện gì thế này?" Nhưng Ngô Bát Nhất cũng chìm vào suy tư.

Chỉ thấy hai thi thể chồng lên nhau, thi thể phía trên há to miệng cắn vào mặt người còn lại.

Mờ mờ có thể thấy trong miệng người phía trên có một ít mảnh vụn, mặt người phía dưới bị cắn đến mức méo mó.

Hai thi thể cứ quỷ dị như vậy nằm ở đây.

"Không phải hai người này bị nhốt ở đây, sau đó chịu không nổi, ra tay với đồng bạn của mình chứ?" Ngô Bát Nhất nhìn hai người suy đoán.

"Ăn thịt đồng bạn?" Tuyết Lê tiến lên xem, nghe Ngô Bát Nhất nói như vậy, trong dạ dày lập tức một trận cuộn trào, suýt nữa thì nôn ra.

Chương 371

"Chắc là không, nhìn này." Sau đó Trần Phong dùng dao găm rạch rách cái túi trên người thi thể phía trên.

Một ít đồ vật màu đen rơi xuống, đó là một ít thức ăn, chỉ là những thứ này đều đã mốc meo, biến thành màu đen.

"Vậy là sao!" Lúc này Bàn Tử hai mắt đỏ ngầu nói.

"Không rõ, đừng quan tâm nhiều nữa, chúng ta đi tiếp thôi." Trần Phong nói xong, cầm đuốc đi về phía trước.

Vì xung quanh đều tối om, cũng không phát hiện ra sự khác thường của Bàn Tử.

Cứ như vậy, nhóm bốn người lại đi tiếp một đoạn.

May mà cả đường đi không phát hiện ra cơ quan.

Chỉ là trên đường lại phát hiện ra vài thi thể trộm mộ, nhưng trên người đều không có vết thương.

Nếu có đồng bạn, tất nhiên sẽ có cảnh một thi thể cắn xé thi thể khác.

"Tại sao những người này đều cắn đồng bạn của mình, giống như bị trúng tà vậy." Tuyết Lê không khỏi đến gần Trần Phong thêm vài phần, như vậy mới có cảm giác an toàn hơn.

"Trúng tà, tôi cảm thấy những người này đều có thể sẽ biến thành bánh tông lớn." Bàn Tử đi cuối cùng cười nói, chỉ là mắt của gã lúc này càng đỏ hơn.

"Chúng ta đi về phía trước, sẽ biết tại sao những người này lại như vậy." Trần Phong không quay đầu lại nói, anh có cảm giác, phía

trước không xa họ có thể sẽ có được câu trả lời mình muốn.

Quả nhiên, đi về phía trước một lúc, trước mắt họ xuất hiện một cửa động.

Cửa động không có bất kỳ trang trí nào, cũng không có cửa đá gì cả, chỉ là một cửa động trơ trọi.

"Lão Trần, chúng ta có đi nhầm không, đi vào ngọn núi nào rồi?" Tuyết Lê nhìn cửa động nói.

Trần Phong không nói gì, chỉ giơ đuốc, tiến lên đến trước cửa động.

Khi nhìn rõ tình hình trước mắt, anh vội vàng lùi lại.

"Đừng qua đây, phía sau là một cái hang." Thấy Ngô Bát Nhất và những người khác định tiến lên, anh vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Cái hang này không biết sâu bao nhiêu, lỡ như không cẩn thận rơi xuống thì làm sao.

Trước mặt là một cái hang khổng lồ.

Cách cái hang chỉ có một bước chân, chỉ cần vừa rồi bước thêm một bước nữa, sẽ rơi xuống cái hang sâu không thấy đáy này.

Anh lấy đèn pin chiếu xuống dưới.

Nhưng Trần Phong đã đánh giá thấp không gian bên trong hang động.

Dưới chân anh là một cái hố khổng lồ, trong hố có gì cũng không nhìn thấy.

Cũng có thể nói cái hố này rất sâu.

Tuyết Lê từ trong túi lấy ra một cây đuốc đưa cho Trần Phong.

Anh nhận lấy cây đuốc từ tay Tuyết Lê, sau đó ném xuống dưới.

Lập tức không gian bên dưới được cây đuốc chiếu sáng.

"…" Khi nhìn rõ tình hình bên dưới, Trần Phong không khỏi nuốt nước bọt.

Ngô Bát Nhất ở phía sau đến gần, nhìn xuống dưới, cũng thấy da đầu tê dại.

Bên dưới là vô số xương trắng.

Cái hang này rất lớn, to bằng một sân bóng rổ, bên dưới chi chít xương cốt.

"Đây chắc là một hố tuẫn táng!" Trần Phong quay đầu nhìn mấy người nói.

"Có bao nhiêu người bị tuẫn táng cùng Kinh Vũ Đế?

Sao lại nhiều xương cốt như vậy?" Bàn Tử rùng mình một cái, nói.

"Tuẫn táng không nhất định là người, ví dụ như một số động vật cũng sẽ bị dùng để tuẫn táng, đặc biệt là một số động vật quý hiếm." Trần Phong nhìn Bàn Tử nói.

"Bàn Tử, mắt ông sao thế, sao lại đỏ như vậy." Trần Phong thấy mắt Bàn Tử đỏ ngầu, cũng giật mình, vội vàng hỏi.

"Bàn Tử, mắt ông không phải bị cái gì bay vào chứ," Lúc này Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê mới phát hiện, mắt Bàn Tử không biết từ lúc nào đã trở nên đỏ như vậy.

"Mắt?

Không có vấn đề gì cả, tôi không cảm thấy có gì không ổn cả." Bàn Tử cũng giật mình, nhưng cảm giác không có gì cả.

Trần Phong tiến lên cẩn thận kiểm tra, nhưng vừa tiếp xúc đã cảm thấy cơ thể Bàn Tử lạnh như băng, tỏa ra từng luồng khí âm hàn.

“Bàn Tử, ông cảm thấy thế nào?

Có chỗ nào không ổn không?” “Không có, tôi cảm thấy không có chuyện gì cả, có thể vừa rồi có thứ gì bay vào mắt thôi.” Bàn Tử cẩn thận cảm nhận cơ thể mình, không phát hiện ra điều gì khác thường.

Trần Phong cẩn thận kiểm tra cơ thể Bàn Tử, nhưng không phát hiện ra điều gì khác thường, cuối cùng đành thôi.

Nhưng anh vẫn cho Bàn Tử ăn một viên Bắc Địa Huyền Đan, để phòng ngừa bất trắc.

Sau đó, Trần Phong mới cẩn thận kiểm tra khu vực gần lối đi này, cuối cùng xác định đây là một hố tuẫn táng.

Sau khi xác định đó là một hố chôn người tuẫn táng, Trần Phong mới quay đầu nói với Ngô Bát Nhất và những người khác: “Phía trước là hố tuẫn táng, không có đường, chúng ta quay lại thôi.” Ngô Bát Nhất và mọi người nghe vậy đều gật đầu.

Bây giờ chỉ có thể cầu mong con đường còn lại có thể dẫn đến phòng mộ chính.

Sau đó, Trần Phong liền đi đầu, dẫn đường ở phía trước nhất.

Tuy nhiên, Trần Phong vừa đi được một đoạn thì nghe thấy phía trước có động tĩnh.

Anh vội ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và những người khác dừng bước.

“Suỵt, phía trước có tiếng động.” Nói rồi, Trần Phong đưa đuốc cho Tuyết Lê, sau đó lấy ô kim cương ra.

Một tay anh cầm ô kim cương, tay kia cầm súng lục, nín thở nhìn vào con đường phía trước.

Ngô Bát Nhất và những người khác nghe Trần Phong nói vậy cũng

vội lắng tai nghe.

Quả nhiên, từ con đường phía trước truyền đến một tràng tiếng bước chân.

Tiếng bước chân nghe rất yếu ớt, giống như một ông lão đang đi đường.

Nghe tiếng bước chân thì không chỉ có một người.

"Lão Trần, không phải lại gặp Bánh tông nữa đấy chứ?" Bàn Tử nghe thấy âm thanh, sắc mặt có chút tái đi.

Trước đó một con đã đủ mệt rồi, nghe tiếng động phía trước rõ ràng không chỉ có một.

Chẳng mấy chốc, một bóng người xuất hiện ở cuối con đường.

Bóng người đó bước đi lảo đảo, xiêu vẹo, khiến mọi người không khỏi lo lắng nó sẽ ngã bất cứ lúc nào.

Phía sau bóng người đó lại có một bóng khác bám sát.

"...Là những cái xác lúc nãy!" Trần Phong lấy đèn pin ra chiếu tới, lập tức phát hiện ra những bóng người này chính là những cái xác mà họ thấy trong đường hầm lúc mới vào.

Lúc đó, họ đã phát hiện không ít xác chết, ít nhất cũng phải năm sáu cái.

Như để chứng thực cho suy đoán của Trần Phong, phía sau hai cái xác lại xuất hiện thêm một bóng người nữa.

Trần Phong thấy vậy, khẩu súng trên tay liền khai hỏa.

Đạn trực tiếp xuyên qua cơ thể cái xác, nhưng không gây ra bất kỳ tổn thương nào, chỉ để lại thêm vài cái lỗ trên người nó.

Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê ở phía sau cũng nổ súng.

Hỏa lực rất mạnh, đặc biệt là súng trường trong tay Bàn Tử và Ngô Bát Nhất.

Chương 372

Nhưng những viên đạn nhiều nhất cũng chỉ khiến lũ xác chết dừng lại một chút.

Thậm chí đạn xuyên qua đầu lâu của chúng cũng vô dụng.

Thấy tình hình này, Trần Phong vội bảo Ngô Bát Nhất và những người khác ngừng bắn.

Sau đó, anh đưa ô kim cương cho Tuyết Lê, rút dao găm lính dù ra xông lên.

Chỉ thấy Trần Phong đạp nhẹ vào hai bên vách đường hầm, cả người vọt lên phía trên cái xác.

Một chân của anh vẽ ra một đường cong quỷ dị, mang theo tiếng gió rít va thẳng vào đầu lâu của cái xác.

Cùng với một tiếng "bụp", đầu của cái xác bị Trần Phong đá nát thành từng mảnh.

Cái xác cũng bị đá văng ra sau, nhưng nó lại một lần nữa đứng dậy.

Trần Phong lao thẳng tới, vung một nhát dao thật nhanh.

Tức thì, cái xác bị chém thành hai nửa, không thể đứng dậy được nữa.

Nhưng dù bị chém làm đôi, cơ thể nó vẫn đang quơ quào loạn xạ.

Đối với chuyện này, Trần Phong không thèm để ý, vì nó không còn là mối đe dọa.

Cái xác phía sau thấy Trần Phong xông lên cũng tăng tốc bước chân.

Nó vừa tiến lên phía trước đã bị Trần Phong tung một cú đá làm nổ tung đầu lâu.

Dao găm lính dù sắc bén vô cùng, một nhát chém xuống, cái xác đã bị phanh thây.

Lúc này, phía trước đường hầm, lần lượt xuất hiện thêm mấy cái xác nữa.

Chúng thấy Trần Phong liền tăng tốc lao tới.

Nhìn thấy những cái xác cùng lúc xông lên, Trần Phong cũng khá đau đầu, nếu là từng con một thì không sợ, nhưng cả đám cùng lên thì có chút phiền phức.

Tục ngữ có câu, loạn quyền đả tử lão sư phó.

Cùng lúc đối mặt với nhiều xác chết như vậy cũng có chút rắc rối.

Nhưng chuyện đã đến nước này, chỉ có thể xông lên.

Đúng lúc này, Bàn Tử đứng sau Ngô Bát Nhất bỗng hai mắt đỏ ngầu.

Anh ta nhảy lên, đè Ngô Bát Nhất ngã xuống đất, há miệng định cắn tới.

May mà Ngô Bát Nhất thân thủ nhanh nhẹn, dùng tay chống vào đầu Bàn Tử mới không bị cắn trúng.

"Vãi nồi, Bàn Tử, ông điên rồi à?" Nhưng ngay sau đó, nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu của Bàn Tử, anh biết có vấn đề rồi.

"Lão Trần, giải quyết nhanh lên, bên này cần giúp đỡ!" Trần Phong nghe thấy tiếng Ngô Bát Nhất, quay đầu nhìn lại, thấy Bàn Tử hai mắt đỏ rực đang đè Ngô Bát Nhất dưới đất.

"Chống cự đi, Tuyết Lê, giúp Lão Ngô, tôi xong ngay đây." Trần Phong cũng muốn giúp ngay, nhưng đám xác chết đã ở ngay trước

mắt.

Nếu anh lùi lại, chúng sẽ xông qua.

Khi đó tình hình sẽ còn phức tạp hơn.

Anh nghiến răng, lao lên, tung một cú đá thẳng mặt đá bay cái xác đi đầu tiên.

Anh xoay người vung dao chém vào một cái xác khác, tức thì một cánh tay rơi xuống đất.

Phía trước đường hầm, tất cả xác chết đều đã xuất hiện, có bốn cái, chúng há to miệng gầm rú xông tới.

Trần Phong dựa vào thân hình linh hoạt, nhất thời cũng cầm cự được.

Nhưng mỗi lần Trần Phong ra tay, trên người một cái xác lại rơi xuống một bộ phận nào đó, lúc là tay, lúc là chân. … Bên kia, Ngô Bát Nhất đang khổ sở chống cự.

Bàn Tử trong trạng thái này sức lực lớn đến kinh người.

Sức của Ngô Bát Nhất căn bản không đẩy ra được, miệng Bàn Tử há to, nước dãi chảy ròng ròng.

Lúc này Bàn Tử trông càng giống một con dã thú.

Tuyết Lê thấy bộ dạng của Bàn Tử, vội chạy tới kéo anh ta ra.

"Bàn Tử, mau tỉnh lại đi." Nhưng bản thân cô sức yếu, cộng thêm lúc này Bàn Tử trong trạng thái điên cuồng sức lực càng lớn, nên tác dụng không nhiều.

Cô cũng không dám dùng vũ khí, sợ làm Bàn Tử bị thương.

Nhất thời ba người rơi vào thế giằng co.

"Lão Trần, nhanh lên, tôi sắp không trụ nổi nữa rồi." Ngô Bát

Nhất mặt đỏ bừng.

Trần Phong dùng một đao chém cái xác cuối cùng trước mặt thành hai nửa, rồi xoay người lao về phía Ngô Bát Nhất.

Phía sau anh chỉ còn lại một đống xương cốt rời rạc.

Anh đến bên cạnh Ngô Bát Nhất, nhìn Bàn Tử hai mắt đỏ ngầu, khóe miệng không ngừng chảy nước dãi.

"Tuyết Lê, tránh ra." Trần Phong quay đầu nói với Tuyết Lê một tiếng, sau đó tung một cú đá hất văng Bàn Tử sang một bên.

"Khụ khụ…" Ngô Bát Nhất ho khan mấy tiếng, cả người gần như kiệt sức, mềm nhũn.

Bàn Tử bị Trần Phong đá văng, cơ thể đập vào vách đường hầm.

Nhưng anh ta lồm cồm bò dậy, lại lao về phía Trần Phong và mọi người.

Trần Phong đón đầu bằng một cú đá nữa.

Tức thì, cơ thể Bàn Tử lại bay ra ngoài.

"Lão Trần, làm sao để đưa Bàn Tử trở lại bình thường?" "Tôi đang nghĩ cách đây!" Trần Phong lại đá bay Bàn Tử một lần nữa, rồi nói. … Trần Phong nhìn bộ dạng của Bàn Tử, cũng không chắc rốt cuộc là chuyện gì.

"Lão Trần, ông có nhớ bộ dạng của mấy cái xác lúc nãy không?" Ngô Bát Nhất nhìn Bàn Tử rồi nói.

Những cái xác gặp lúc trước và bộ dạng của Bàn Tử bây giờ rất giống nhau, đều muốn cắn người.

"Những cái xác lúc trước?" Trần Phong được Ngô Bát Nhất nhắc nhở, cũng nhận ra đúng là có điểm tương đồng.

Nhưng tại sao?

Bỗng nhiên Trần Phong nghĩ đến cái hố tuẫn táng phía sau.

Tức thì anh đã có manh mối, đồng thời trong lòng cũng thấy may mắn, vừa hay có một thứ có thể dùng được.

Anh lấy từ trong ba lô ra mấy lá bùa vàng, chọn lấy một lá, dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lại.

Đợi Bàn Tử lao tới lần nữa, anh linh hoạt né được đòn tấn công của Bàn Tử, tay phải thuận thế dán lá bùa lên trán anh ta.

Ngay lập tức, thân hình Bàn Tử bị định trụ.

"Đây là... bùa giấy?" Tuyết Lê nhìn tờ giấy vàng hỏi, bây giờ cô càng ngày càng không hiểu Trần Phong.

Càng nhìn càng thấy anh bí ẩn.

Rõ ràng là Phát Khâu Thiên Quan, nhưng lại biết Bàn Sơn Phân Giáp Thuật của Bàn Sơn đạo nhân, bây giờ lại có bùa giấy của Bàn Sơn đạo nhân.

Nghe nói anh còn biết cả thuật Tầm Thổ Biện Mộ của Tả Lĩnh lực sĩ.

"Ừm, là bùa trừ sát khí, vừa hay có thể giải quyết tình trạng hiện tại của Bàn Tử." Trần Phong gật đầu nói.

Chương 373

“Bàn Tử bị sao vậy?

Tại sao lại thành ra thế này?” “Nếu tôi đoán không lầm, Bàn Tử hẳn là bị âm sát khí xâm nhập cơ thể, mới trở nên như vậy.” Trần Phong nhìn lá bùa đang thay đổi rồi nói.

“Âm sát khí?

Thật sự có thứ này sao?” “Âm sát khí là do oán khí của những người chết bất đắc kỳ tử hội tụ lại một chỗ, sau một thời gian thì hình thành.

Âm sát khí nhập vào cơ thể sẽ khiến người ta thần trí không minh mẫn, hai mắt đỏ ngầu, người thân cũng không nhận ra, giống như bộ dạng của Bàn Tử vừa rồi.

Nếu âm sát khí nhập vào cơ thể quá lâu, cơ thể sẽ không chịu nổi và cuối cùng sẽ chết.” Trần Phong sắp xếp lại kiến thức mà hệ thống cung cấp trong đầu rồi nói.

“Nếu âm sát khí lợi hại như vậy, tại sao mấy người chúng tôi lại không sao?” Tuyết Lê đột nhiên hỏi.

Mọi người cũng ở đây suốt, chẳng lẽ họ cũng bị âm sát khí xâm nhập sao?

Ngô Bát Nhất cũng nhìn Trần Phong, rõ ràng cũng muốn biết tại sao.

“Chắc là do vấn đề thể chất, cụ thể tôi cũng không biết.” Trần Phong lắc đầu nói.

“Bàn Tử một lát nữa chắc sẽ tỉnh lại.” Vừa dứt lời, lá bùa trên đầu Bàn Tử tự bốc cháy rồi nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Sau đó, đôi mắt đỏ ngầu của Bàn Tử nhanh chóng lặn đi, trở lại màu sắc bình thường.

"Ai u, sao toàn thân tôi đau thế này?" Lúc tỉnh lại, Bàn Tử cảm thấy khắp người đau rát.

Nghe Bàn Tử nói, Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê bất giác nhìn về phía Trần Phong.

Vừa rồi hình như Trần Phong đá rất hăng.

"Lão Trần, ông đã làm gì tôi vậy?

Mà vừa rồi rốt cuộc tôi đã làm gì, sao tôi không có ý thức gì cả?" Bàn Tử xoa xoa người, cảm giác như vừa đột ngột ngất đi, sau đó xảy ra chuyện gì cũng không biết.

"Còn dám hỏi, vừa rồi suýt chút nữa ông cắn chết tôi đấy." Ngô Bát Nhất tức giận nhìn Bàn Tử, nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi mà rùng mình.

Nếu bị cắn trúng thì chẳng phải bị phá tướng sao, đặc biệt trong môi trường này có khả năng cũng sẽ biến thành như Bàn Tử.

Trần Phong đành phải giải thích lại một lần nữa về nguồn gốc và tác dụng của âm sát khí.

"Âm sát khí?

Tại sao tôi lại bị xâm nhập, còn mấy người thì không sao?" Bàn Tử nghe xong bất bình nói.

"Thôi đi, tỉnh lại được là tốt rồi, ông nên mừng là vừa rồi tôi không dùng súng với ông đấy." Ngô Bát Nhất nhàn nhạt nói.

"Được rồi, chúng ta đi sang con đường bên kia đi." Nói xong, Trần Phong thu dọn đồ đạc, cầm đuốc đi về phía trước.

"Lão Trần, những cái xác đó cũng bị âm sát khí nhập vào cơ thể

mới thi biến phải không?" Trên đường đi, khi qua nơi Trần Phong vừa chiến đấu với đám xác chết, Ngô Bát Nhất hỏi.

"Không, những cái xác này quanh năm bị âm sát khí bao bọc.

Vừa rồi chúng ta vào đây, trên người mang theo sinh khí.

Sau khi tiếp xúc với sinh khí, chúng mới thi biến.

Chỉ là chúng vừa mới thi biến, thực lực còn yếu." Trần Phong giải thích.

Nghe Trần Phong giải thích, mọi người cũng hiểu tại sao những cái xác lại thi biến.

Tình cảnh họ gặp phải trước đó cũng có thể lý giải được.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong và mọi người quay lại chỗ ngã ba đường hầm.

Bây giờ một bên đã xác định là đường cụt, chỉ hy vọng con đường còn lại sẽ dẫn đến phòng mộ chính.

Sau đó, Trần Phong đi đầu, bước vào đường hầm.

Anh giơ cao ngọn đuốc, cẩn thận quan sát con đường phía trước, không biết con đường này sẽ có thứ gì xuất hiện.

Đi được một đoạn đường, may mắn là hiện tại chưa gặp phải cơ quan hay cạm bẫy nào.

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên cảm giác chân trái hơi lún xuống.

Trần Phong tự nhiên biết mình đã dẫm phải bẫy.

"Lùi lại!" Anh hét lớn, rồi mở ô kim cương ra.

Ngay sau đó, Trần Phong cảm nhận một luồng hơi nóng ập tới.

Một luồng lửa từ hai bên đường hầm phun ra.

May mà có ô kim cương che chắn phía trước, nếu không Trần Phong chắc chắn đã bị hơi nóng làm bỏng.

Trần Phong dùng ô kim cương chặn hai luồng lửa, chân cũng không ngừng di chuyển, vội vàng lùi về sau.

Chỉ trong chốc lát, chiếc ô kim cương cũng trở nên đỏ rực.

Nhiệt độ của cán ô tăng vọt, Trần Phong cảm nhận được sức nóng trên tay, vội vàng ném ô kim cương xuống đất.

Hai luồng lửa kéo dài khoảng một phút rồi cuối cùng cũng dừng lại.

Ngô Bát Nhất và những người khác bị sóng nhiệt làm cho mồ hôi đầm đìa.

"Lão Trần, ông không sao chứ?" Tuyết Lê tiến lên quan tâm hỏi.

"Không sao, chỉ hơi nóng thôi." Trần Phong lắc đầu, nhìn về vị trí ngọn lửa vừa xuất hiện.

Lúc này không còn thấy dấu vết gì.

Nếu không phải tận mắt trải qua, sẽ không ai tin nơi này từng có hai con rồng lửa xuất hiện.

"Bên trong chắc là dầu rồng lửa Tây Vực.

Dầu rồng lửa rất dễ cháy, dùng làm cơ quan là tốt nhất." Trần Phong nhìn một lúc rồi nói.

Anh nhặt chiếc ô kim cương đã hạ nhiệt lên rồi tiếp tục: "Đi tiếp thôi, nhưng phải chú ý dưới chân." Nói xong, Trần Phong đi vòng qua cái bẫy, rồi chậm rãi tiến về phía trước.

Ngô Bát Nhất và những người khác cũng cẩn thận đi theo sau anh. … Có bài học từ trước, cả nhóm đều hết sức cẩn thận, đi chậm lại về phía trước.

Trần Phong giơ cao ngọn đuốc, thỉnh thoảng lại liếc nhìn sự thay đổi của ngọn lửa.

Cứ thế đi thêm một đoạn nữa, may mắn là không gặp thêm cơ quan hay cạm bẫy nào.

Chỉ có điều con đường này có vẻ dài hơn con đường kia rất nhiều, bây giờ họ đã đi được quãng đường ít nhất bằng con đường lúc nãy, nhưng phía trước vẫn chưa thấy điểm cuối.

Tuy nhiên, trong lòng Trần Phong lại cảm thấy con đường này rất có thể dẫn đến phòng mộ chính.

"Lão Trần, phía trước có thứ gì đó!" Tuyết Lê ở phía sau đột nhiên lên tiếng.

"Hình như là xác chết." Trần Phong nhìn theo, quả nhiên phía trước đường hầm có mấy bóng người nằm trên mặt đất.

Anh vừa phải quan sát ngọn đuốc, lại phải chú ý sự thay đổi xung quanh, quả thật không để ý được xa như vậy.

"Mọi người, cẩn thận một chút!" Sau khi quay lại dặn dò, anh mới cẩn thận tiến về phía những cái xác.

Những cái xác này trông giống như đám người lúc trước.

Chỉ là tại sao họ lại ở đây?

Khi Trần Phong đến gần, anh đã phát hiện ra nguyên nhân.

Trên người những cái xác này đều cắm đầy mũi tên.

Rõ ràng là do cơ quan gây ra.

Chương 374

Quả nhiên, Trần Phong tìm kiếm kỹ một hồi, thấy bên cạnh thi thể có một viên gạch nhô lên.

Chính là cái bẫy này.

"Lão Trần, xem ra đám người này đã đến cuối con đường này rồi.

Bọn họ đã tìm được địa cung." Ngô Bát Nhất nói.

Bọn họ vào từ một con đường đào trong mộ thất, mà cánh cửa đá của mộ thất đó không có dấu vết bị mở ra, vậy có nghĩa là đám trộm mộ này đã vào từ một nơi khác.

"Đừng quá lo lắng, có thể nơi này có một lối vào khác.

Đám trộm mộ này trông đã chết nhiều năm rồi, có thể họ đã tìm thấy một lối đi khác, bây giờ lối đi đó có thể đã bị lấp rồi." Trần Phong nói ra suy đoán của mình.

Thật ra anh cũng không chắc chắn, không biết địa cung này đã bị phát hiện hay chưa, Mộc Trần Châu mà họ tìm kiếm liệu có còn ở trong mộ thất này không.

Trần Phong và mọi người cẩn thận đi vòng qua cái bẫy, lách qua mấy cái xác.

Tuyết Lê và Ngô Bát Nhất lúc này đang cảnh giác nhìn chằm chằm vào chúng.

Cảnh tượng vừa xảy ra họ vẫn chưa quên.

Những cái xác này cũng không cách xa hố tuẫn táng lúc nãy, không chừng cũng sẽ thi biến.

Nhưng Trần Phong lại không quan tâm đến điều đó, chỉ cẩn thận

quan sát xung quanh.

“Xung quanh có bích họa?” Trần Phong nhìn quanh, đột nhiên thấy trên tường xuất hiện một số bức tranh tường, bên cạnh còn có những hoa văn tinh xảo.

“Chúng ta sắp đến phòng mộ chính rồi sao?” Tuyết Lê nhìn những bức bích họa và hoa văn hỏi.

Chỉ khi đến gần phòng mộ chính mới xuất hiện những thứ này.

Trần Phong nghe Tuyết Lê hỏi nhưng không để ý, chỉ chăm chú nhìn những bức bích họa.

Chỉ là chúng đã phai màu, chỉ đơn giản ghi lại một số hoạt động sản xuất.

Trần Phong cẩn thận quan sát, có thể thấy trên đó có cảnh nấu muối, một số quy trình sản xuất.

“Cẩn thận…!” Trần Phong vừa rồi tập trung hoàn toàn vào bích họa, không kịp nhìn con đường phía trước.

Liếc vội một cái, anh đột nhiên thấy mặt đất phía trước có gì đó không ổn.

Những viên gạch dưới chân đều có kích thước như nhau, nhưng trong phạm vi khoảng một mét phía trước lại có hai viên gạch ghép lại.

Anh chỉ còn cách hai viên gạch đó một bước chân.

“...” Tuyết Lê và những người phía sau cũng nhìn rõ vấn đề trên con đường phía trước.

“Lão Ngô, lấy một cái xác qua đây.” Trần Phong quay đầu nói với Ngô Bát Nhất.

Cái bẫy này anh không chắc, trông có vẻ là bẫy phạm vi, phải tìm

hiểu rõ mới có thể đi qua.

Ngô Bát Nhất gật đầu, xoay người đi về phía mấy cái xác phía sau.

Nếu là người khác, bảo đi ôm xác chết chắc chắn sẽ không làm.

Nhưng Ngô Bát Nhất không phải người bình thường, hay nói đúng hơn, trộm mộ đều không phải người bình thường.

Bọn họ đều là những kẻ gan to bằng trời, nếu không cũng chẳng dám đi trộm mộ.

Chẳng mấy chốc, Ngô Bát Nhất đã kéo một cái xác tới.

Trần Phong dùng ô kim cương khều cái xác, rồi dặn mọi người lùi lại, sau đó ném cái xác trong tay xuống.

Tức thì, hai viên gạch trước mặt đột nhiên mở ra, cái xác liền rơi xuống.

Sau đó, họ nghe thấy một loạt tiếng cơ thể bị xuyên thủng.

Cái xác rơi xuống xong, hai phiến đá lại đóng lại như cũ, như thể chưa có gì xảy ra.

Đợi một lúc, thấy không có động tĩnh gì khác, Trần Phong mới nói: "Cái bẫy này có liên kết, nhưng phạm vi chỉ có bấy nhiêu, chúng ta bước qua là được." Nói xong, Trần Phong dùng sức ở chân trái, bước qua.

Anh kiểm tra kỹ con đường phía trước, mới ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và những người khác qua.

Sau đó, họ tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi, họ cũng gặp phải một số cơ quan khác.

Nhưng Trần Phong càng chắc chắn hơn rằng con đường này dẫn đến phòng mộ chính.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong phát hiện bích họa trên tường ngày càng nhiều.

Phần lớn đều nói về các hoạt động sản xuất, ghi lại cuộc sống của người dân.

Những bức bích họa này do tiếp xúc với không khí nên đã mất đi vẻ lộng lẫy ban đầu.

Chẳng bao lâu, Trần Phong phát hiện con đường phía trước bắt đầu rẽ.

Sau khi đi qua một khúc cua, trước mặt họ lại là một con đường khác.

Cuối cùng, sau khi đi qua mấy khúc cua, ở cuối con đường hiện ra một cánh cửa đá.

"Lão Trần, phía sau không phải là phòng mộ chính đấy chứ?" Bàn Tử nhìn cánh cửa đá, mặt mày hưng phấn nói.

"Mộc Trần Châu không chừng ở ngay phía trước." "Đừng vội, tìm cơ quan mở cửa đá trước đã." Trần Phong nói.

Mỗi lần đi qua một khúc cua, anh đều thầm ghi nhớ.

Bây giờ đứng trước cửa đá, vị trí của nó chính là vị trí phòng mộ chính mà la bàn chỉ trước đó, cũng là nơi đặt quan quách.

Nhưng điều khiến Trần Phong kỳ lạ là xung quanh cánh cửa đá này không có một chút bia văn hay khắc chữ nào, chỉ có những bức bích họa và hoa văn tinh xảo mà họ đã thấy trên đường đi.

Có lẽ đây là ý đồ của Kinh Vũ Đế, nhưng phía sau chắc chắn là phòng mộ chính. … "Lão Trần, ở đây có cơ quan!" Trần Phong đang cẩn thận xem xét những bức bích họa thì Bàn Tử đột nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, Trần Phong vội đi đến bên cạnh Bàn Tử.

Quả nhiên, trên bức bích họa trước mặt Bàn Tử có một con mắt.

Con mắt này Trần Phong và mọi người đã quá quen thuộc.

Mộ thất trước đó cũng dùng nó làm cơ quan, bây giờ cũng vậy.

Mộc Trần Châu rất có khả năng ở trong lăng mộ của Kinh Vũ Đế.

Anh hít một hơi thật sâu, gật đầu với mấy người.

Thấy Ngô Bát Nhất và những người khác đã lùi sang một bên, anh mới dùng hai tay ấn mạnh vào.

Con mắt lập tức lún vào trong.

"Ầm, rắc rắc rắc." Sau đó, tiếng cơ quan vận hành vang lên.

Trần Phong và mọi người cảm thấy đường hầm đang rung chuyển, cánh cửa đá dưới tác động của cơ quan từ từ nâng lên.

Một lúc sau, khi cửa đá đã nâng lên hết, tiếng cơ quan cũng dừng lại, để lộ ra mộ thất bên trong.

Chỉ là bên trong tối đen như mực, không nhìn rõ được gì.

Trần Phong giơ đuốc, cẩn thận tiến lại gần.

Thấy ngọn đuốc không có gì thay đổi, anh lại đợi thêm một lúc, mới nhìn vào bên trong mộ thất.

Anh dùng đèn pin chiếu vào, thấy bên trong có vẻ rất lớn.

Nhưng những nơi nhìn thấy được lại trống không, không phát hiện ra thứ gì.

Chương 375

Có lẽ tầm nhìn của anh bị hạn chế, những nơi khác đã bị che khuất.

"Vào thôi, cửa đá chắc là an toàn rồi." Nói đến đây, tim Trần Phong chợt thắt lại.

Không khí ở đây lâu như vậy, theo lý đã sớm biến chất.

Nhưng vừa rồi lại không phát hiện ra, tình huống này chỉ có một khả năng: nơi này đã có người mở ra, có người ở đây mới xuất hiện tình huống này.

Vậy Mộc Trần Châu bên trong còn không?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng khá lo lắng.

Nói rồi, anh giơ đuốc đi vào.

Sau khi vào, Trần Phong quan sát xung quanh trước, mộ thất này lớn hơn dự kiến một chút.

Ở trung tâm mộ thất, một cỗ quan tài đặt yên tĩnh trên một bệ đá.

Nơi này cũng giống mộ thất trước, hình tròn.

Xung quanh có mấy cánh cửa đá.

Nhưng bên trong không thấy đồ bồi táng, chỉ có một cỗ quan tài trơ trọi.

"Lão Trần, đây là quan tài của Kinh Vũ Đế sao?

Mộc Trần Châu ở trong đó à?" Bàn Tử nhìn cỗ quan tài, kích động nói.

Trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng cũng tìm được phòng mộ

chính.

“Đừng vội, tình hình có chút không ổn, tại sao ở đây lại có nhiều cửa đá như vậy?

Giống hệt mộ thất trước, đám xác trộm mộ kia chắc là từ đây đi ra ngoài.” Trần Phong nhìn cỗ quan tài, chậm rãi nói.

“Ông nghi ngờ đây không phải phòng mộ chính?” Ngô Bát Nhất lập tức hiểu ý Trần Phong.

“Lão Trần, la bàn của ông lúc trước không phải đã chỉ đến đây sao?

Vậy đây chính là phòng mộ chính.” Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt biến đổi.

Nếu đây không phải, vậy cỗ quan tài trước mặt là của ai?

“Cứ xem đã!” Trần Phong lắc đầu nói, cứ xem tình hình rồi tính, biết đâu đây chính là phòng mộ chính thì sao.

Nói xong, Trần Phong đi về phía cỗ quan tài.

Ngô Bát Nhất và những người khác thấy vậy cũng vội đi theo sau.

“Ầm ầm!” Nhưng mọi người vừa đi được mấy bước đã nghe một tiếng “ầm”.

Cánh cửa đá phía sau đã hạ xuống, chặn mất lối đi.

Lúc này Trần Phong mới cẩn thận quan sát những cánh cửa đá, phát hiện ở đây vừa đúng tám cánh.

Tình hình ở đây ngày càng trở nên quỷ dị.

Trần Phong chậm rãi đến gần cỗ quan tài.

Bề ngoài quan tài được điêu khắc những hoa văn tinh xảo, cộng thêm năm tháng xa xưa, trông có vẻ nặng nề, xen lẫn một luồng sát

khí.

Cảm nhận được luồng sát khí trong đó, sắc mặt Trần Phong có chút kỳ lạ.

Không giống quan tài của Kinh Vũ Đế, khí thế này lại giống quan tài của một vị tướng quân hơn.

Để xác minh suy đoán của mình, Trần Phong đeo găng tay Mạc Kim, nhẹ nhàng phủi đi lớp bụi trên quan tài.

Tức thì, bộ mặt thật của nó lộ ra.

"Quan tài được làm bằng gỗ trinh nam tơ vàng." Trần Phong nhìn chất liệu của quan tài cũng kinh ngạc thốt lên, gỗ trinh nam tơ vàng bây giờ là loại gỗ quý giá, có thể nói là một khúc gỗ khó tìm, không phải muốn mua là mua được.

Người ta có, nhưng đều giữ lại để dùng.

Trên quan tài có một đoạn văn tự dày đặc, được khắc bằng chữ tiểu triện.

"Hừm…" Sau khi Trần Phong đọc xong đoạn chữ tiểu triện, anh bất đắc dĩ lắc đầu.

"Sao vậy, Lão Trần, đó không phải quan tài của Kinh Vũ Đế à?" Bàn Tử thấy Trần Phong lắc đầu, vội hỏi.

"Không phải của Kinh Vũ Đế, đây là quan tài của đại danh tướng Hoắc Khứ Bệnh." Trần Phong thở dài một hơi nói.

"Hoắc Khứ Bệnh!" Ngô Bát Nhất, Tuyết Lê và Bàn Tử đồng thanh nói.

"Sao lại là quan tài của Hoắc Khứ Bệnh được?

Chúng ta đang ở trong lăng mộ của Kinh Vũ Đế mà, không phải mộ của Hoắc Khứ Bệnh.

Sao nó lại chạy đến đây?" Tuyết Lê sau khi hoàn hồn, hỏi ra nghi vấn của mình.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng ngơ ngác, sao lại chạy vào mộ của Hoắc Khứ Bệnh được.

Mặc dù mộ của Hoắc Khứ Bệnh cũng là mộ bồi táng cho Kinh Vũ Đế, nhưng giữa hai nơi có một khoảng cách mà.

"Nếu tôi không đoán sai, lăng mộ của Kinh Vũ Đế và những ngôi mộ bồi táng này đều thông với nhau.

Đó cũng là lý do tại sao chúng ta lại đến mộ thất của Hoắc Khứ Bệnh." Trần Phong suy nghĩ rồi nói.

"Vậy bây giờ làm sao?

Chúng ta phải quay lại đường cũ à?" Bàn Tử nhìn Trần Phong hỏi.

"Không cần, biết đâu ở đây có lối đi thẳng đến mộ thất của Kinh Vũ Đế, cứ chia ra tìm thử xem." Trần Phong vừa dứt lời, mấy người kia đều gật đầu, liền tản ra.

Đúng lúc này, trong đầu Trần Phong đột nhiên vang lên giọng nói điện tử tổng hợp của hệ thống.

"Ting, ban bố nhiệm vụ chính tuyến: tìm địa cung của Kinh Vũ Đế và an toàn rút lui.

Phần thưởng nhiệm vụ: Phù Lục Đồ Triện của phái Bàn Sơn." "Phù Lục Đồ Triện?

Đây là thứ tốt đấy." Trần Phong nghe thấy tiếng trong đầu, lẩm bẩm nói.

Bùa trừ sát khí dùng lúc trước cũng là đồ của phái Bàn Sơn.

Có Phù Lục Đồ Triện rồi, anh có thể tự chế tạo những lá bùa này, khi đó thực lực lại được nâng cao một bậc.

Gợi ý của hệ thống cũng cho thấy địa cung của Kinh Vũ Đế không còn xa nữa.

Dùng những phương pháp thông thường chắc chắn không tìm được.

Phân Kim Định Huyệt cũng vô dụng, nếu không, la bàn cũng sẽ không dẫn họ đến mộ thất của Hoắc Khứ Bệnh. … Sở dĩ la bàn đưa họ đến đây, rất có thể trong mộ thất của Kinh Vũ Đế có một thứ gì đó đặc biệt, có thể che giấu cảm ứng của la bàn, giống như nam châm vậy, sẽ gây nhiễu.

Nếu những ngôi mộ bồi táng này đều thông với nhau, thì dù có dùng la bàn nữa cũng chỉ dẫn họ đến một ngôi mộ bồi táng khác mà thôi.

Trần Phong quyết định cứ ở đây xem có tìm được manh mối gì không.

Anh liền quay đầu đi về phía rìa mộ thất.

Bàn Tử giơ đuốc, cẩn thận nhìn bức tường trước mặt, trên đó khắc họa một số bức bích họa.

Anh xem kỹ, phát hiện ra đó là cảnh Hoắc Khứ Bệnh chinh chiến, đại sát tứ phương.

Mấy ngày nay đi theo Đại Kim Nha, anh cũng hiểu biết thêm một chút về lịch sử, nhưng nhiều hơn là về giám định đồ vật.

Trong lúc Bàn Tử đang chăm chú xem bích họa, anh đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, như có người thổi hơi vào người mình.

Anh giơ đuốc quay lại nhìn.

Chương 376

Chỉ thấy phía sau anh xuất hiện một khuôn mặt người, sắc mặt tái nhợt, giống như mặt người chết.

Đôi mắt không có một tia cảm xúc, cứ thế nhìn Bàn Tử.

Bỗng nhiên, khóe miệng khuôn mặt đó nhếch lên một đường cong, tuy nhỏ, nhưng Bàn Tử biết nó đang cười.

"Vãi nồi, có ma!

Đừng, đừng qua đây!" Tức thì Bàn Tử vung ngọn đuốc trong tay một cách điên cuồng, miệng cũng không ngừng la hét.

Đột nhiên chân không đứng vững, anh ngã ngửa ra đất.

Sau khi ngã, Bàn Tử vội bò về phía Trần Phong.

"Lão Trần, cứu tôi, có ma, trong mộ thất có ma!" Trần Phong và những người khác đang xem xét mộ thất, nghe thấy tiếng hét của Bàn Tử, rồi thấy một mình anh ta cầm đuốc vung vẩy.

"Im đi, nói linh tinh gì đấy, dù sao cũng là Mạc Kim Hiệu úy, sao lại sợ ma?" Ngô Bát Nhất thấy Bàn Tử chạy tới, vội quát.

"Thật sự có ma mà, vừa rồi nó ở ngay sau lưng tôi, còn cười với tôi nữa.

Lão Trần, ông có tin tôi không?

Tôi thật sự thấy ma rồi." Bàn Tử nắm chặt cánh tay Trần Phong, lúc nói chuyện khóe miệng cũng run rẩy.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Trần Phong biết lần này anh ta bị dọa không nhẹ.

Anh vội vỗ vỗ lưng Bàn Tử, bảo anh ta bình tĩnh lại.

Một lúc sau, Bàn Tử cuối cùng cũng hơi bình tĩnh lại, mới kể lại toàn bộ sự việc.

Sau khi nghe xong, Trần Phong và mọi người đều im lặng, biết rằng những gì Bàn Tử nói rất có thể là thật.

Chỉ là ở đây thật sự có ma sao?

Mặc dù những thứ này đều siêu nhiên, không thể giải thích được, nhưng bây giờ chuyện này xảy ra ngay trước mắt, phải coi trọng.

"Thôi được rồi, Bàn Tử, có thể ông bị ảo giác thôi, do quá căng thẳng." Trần Phong an ủi.

Anh không tận mắt thấy thứ đó, nên cũng không biết Bàn Tử đã thấy cái gì.

Sau chuyện của Bàn Tử, Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê đều trở nên cẩn thận hơn.

Bàn Tử thì càng tệ, cứ bám sát bên cạnh Trần Phong.

Đối với chuyện này, Trần Phong cũng đành chịu, cuối cùng cũng chỉ có thể để vậy.

Trần Phong cẩn thận quan sát những cánh cửa đá trước mặt.

Vừa rồi anh phát hiện trên những cánh cửa đá này đều có một hình con mắt.

Hình vẽ này chính là Mộc Trần Châu mà họ vẫn luôn tìm kiếm.

Thấy hình vẽ hơi nhô ra, anh biết đó là một cơ quan.

Ở đây có tổng cộng tám cánh cửa đá, cũng có nghĩa là có tám cơ quan.

Vậy liệu có một trong số đó dẫn đến địa cung không?

Đây cũng chỉ là suy đoán của Trần Phong.

“A…!” Đúng lúc này, tiếng hét của Tuyết Lê đột nhiên vang lên, tiếp đó Trần Phong thấy cô chạy như bay tới, rồi ôm chặt lấy cánh tay anh.

Trần Phong có thể cảm nhận được cơ thể Tuyết Lê đang run rẩy, rõ ràng vừa thấy thứ gì đó đáng sợ.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Trần Phong vỗ vỗ tay Tuyết Lê, ra hiệu cho cô bình tĩnh lại.

“Ma… ma… có ma, em thấy rồi, vừa rồi ở ngay sau lưng em.” Giọng Tuyết Lê run rẩy.

Tình trạng cũng tương tự như Bàn Tử vừa rồi.

“Lão Trần, lần này ông tin rồi chứ, ở đây thật sự có ma.” Bàn Tử nhìn bộ dạng của Tuyết Lê nói.

Lúc này biểu cảm của Trần Phong cũng có chút nghiêm trọng.

Nếu một người thì có thể là ảo giác, nhưng cả hai người đều thấy thì có vấn đề rồi.

Chẳng lẽ là do tà thuật luyện chế?

Ngô Bát Nhất lúc này cũng chạy tới, nhìn Tuyết Lê đang run rẩy, sắc mặt ngưng trọng nói với Trần Phong: “Lão Trần, nơi này có thể có vấn đề, một người có thể là trùng hợp, nhưng ba người thì có thể khẳng định là có vấn đề.” “Ba người?

Ông cũng thấy rồi?” Trần Phong kinh ngạc nhìn Ngô Bát Nhất.

“Ừm, tôi vừa rồi đang quan sát những cánh cửa đá, cảm giác có ai đó đang nhìn mình, tôi quay người lại thì thấy một khuôn mặt người.

Mặt người chết, trên mặt còn trang điểm cho người chết.” Ngô Bát Nhất nhàn nhạt nói, giọng điệu trấn định.

“Rồi tôi nhìn kỹ, nó biến mất, biến mất ngay trước mắt tôi.” Trần

Phong ngạc nhiên nhìn Ngô Bát Nhất, Lão Ngô từ lúc nào mà gan dạ thế.

Nhưng anh nhanh chóng phát hiện, chân của Ngô Bát Nhất đang run.

Vừa rồi lúc đi tới không phát hiện ra.

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Ngô Bát Nhất, Trần Phong suýt nữa thì bật cười.

Nhưng anh nhanh chóng chìm vào suy tư.

Rốt cuộc là chuyện gì, thật sự có quỷ vật tác quái sao?

Nhưng tại sao mình lại không gặp?

Nghĩ mãi không ra nguyên nhân, anh đành tiếp tục tìm kiếm manh mối.

Nhưng ba người kia sau khi gặp chuyện vừa rồi, sống chết cũng không chịu đi một mình.

Đối với chuyện này, Trần Phong cũng đành chịu, nhưng cũng không có cách nào khác.

Trần Phong cẩn thận xem xét những bức bích họa, nhưng kết quả lại khiến anh thất vọng.

Trên đó chỉ ghi lại những sự tích trong đời của Hoắc Khứ Bệnh, không hề ghi lại chuyện liên quan đến phòng mộ chính của Kinh Vũ Đế.

Nhưng Trần Phong phát hiện, mỗi lần Hoắc Khứ Bệnh gặp Kinh Vũ Đế, trong tay Kinh Vũ Đế đều cầm một vật hình con mắt.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy, Mộc Trần Châu rất có khả năng ở trong quan tài của Kinh Vũ Đế.

Dù không ở đó, ít nhất cũng có thể khẳng định, Kinh Vũ Đế đã từng có được Mộc Trần Châu.

Vậy là có manh mối rồi.

Đột nhiên, khi Trần Phong quay đầu nhìn về phía quan tài, anh đột nhiên thấy một khuôn mặt người xuất hiện trước mặt.

Khuôn mặt đó chỉ cách mặt anh một milimet.

Trần Phong có thể nhìn rõ từng chi tiết trên khuôn mặt đó, thậm chí cả lông tóc cũng có thể nhìn thấy.

Nhìn thấy khuôn mặt đó, Trần Phong cũng giật mình.

Khuôn mặt trắng bệch đến đáng sợ, quan trọng nhất đó là mặt của một người phụ nữ. … Khuôn mặt trắng bệch đến đáng sợ, Trần Phong theo phản xạ lùi lại hai bước.

Nhưng anh lại không phát hiện ra lớp trang điểm của người chết.

Lẽ nào Ngô Bát Nhất nhìn nhầm?

Không thể nào, Ngô Bát Nhất không thể nhìn nhầm được.

Khuôn mặt đó nhanh chóng biến mất trước mắt Trần Phong, như thể tan vào không khí.

Chương 377

Nhưng Trần Phong nhanh chóng phát hiện ra điều không ổn.

Ngô Bát Nhất, Tuyết Lê và những người khác bên cạnh lại như không thấy gì cả.

“Mọi người không thấy gì sao?” Trần Phong quay đầu hỏi.

“Thấy gì?” Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê ngơ ngác nhìn anh.

Nhìn biểu cảm trên mặt họ, Trần Phong biết họ thật sự không thấy gì.

“Chẳng lẽ, anh cũng thấy con ma đó?” Tuyết Lê nhanh chóng hiểu ra tại sao Trần Phong lại hỏi vậy.

“Ừm, nhưng không giống của mọi người, tôi thấy là mặt của một người phụ nữ.” Trần Phong đáp.

Vừa rồi lúc nhìn thấy, anh cũng cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân lạnh toát.

Sau đó, từng người một kể lại những gì mình đã thấy.

Vừa nghe xong, Trần Phong liền phát hiện ra vấn đề.

Mỗi người nhìn thấy đều không giống nhau.

Chẳng lẽ ở đây thật sự có nhiều ma như vậy?

“Tôi cảm thấy…” Trần Phong ngẩng đầu, vừa định nói ra suy nghĩ trong lòng, thì phát hiện bên cạnh không còn một ai.

“Lão Ngô, Bàn Tử, Tuyết Lê, mọi người đâu rồi?” Trần Phong xoay một vòng, lớn tiếng gọi.

Nhưng đáp lại anh chỉ có tiếng vọng.

Chẳng lẽ thật sự là ma quỷ giở trò?

Nhưng tại sao lại không có một chút dấu vết nào?

Bỗng nhiên, Trần Phong cảm giác có ai đó đang nhìn mình.

Anh đột ngột quay người lại, thấy một khuôn mặt người xuất hiện ngay trước mặt.

Khác với lần trước, lần này dưới khuôn mặt đó có một cơ thể hoàn chỉnh.

Nhưng chân của người này lại không đứng trên mặt đất, mà lơ lửng.

Trong đầu Trần Phong nổ "ầm" một tiếng, anh vội vàng lùi lại.

Thật sự là quỷ vật sao?

Khuôn mặt trắng bệch của con quỷ này, chẳng phải là con ma nữ mà anh đã gặp trước đó sao?

Trần Phong tuy biết có một số hiện tượng không thể dùng khoa học để giải thích, như Vô Âm Quỷ Tử lần trước, nhưng anh cũng chưa từng thấy thứ như thế này.

Anh nuốt nước bọt một cách khó khăn, thật sự, lần đầu tiên đối mặt với thứ này, trong lòng có chút hoảng.

Con ma nữ đó sau khi thấy Trần Phong, liền thét lên một tiếng chói tai, rồi nhanh chóng lao tới.

Trần Phong cảm thấy đầu óc chấn động.

Anh vội lấy Phát Khâu Ấn từ trong ngực ra, để đối phó với ma quỷ, ấn này là hữu dụng nhất.

"Sao lại thế này, chẳng lẽ mất tác dụng rồi?" Khi Trần Phong lấy Phát Khâu Ấn ra, anh phát hiện con ma nữ không có phản ứng gì.

Thấy nó lao tới, anh vội né sang một bên.

Anh lấy một lá bùa từ trong túi ra, định dán lên người con ma nữ, nhưng lại phát hiện tay mình xuyên thẳng qua cơ thể nó.

Thấy vậy, Trần Phong lập tức đi sang bên cạnh.

Nhưng vừa quay người, anh thấy phía sau mình đang lơ lửng mấy con ma.

Tất cả đều mặt mày trắng bệch, tóc dài xõa tung, mặc áo trắng.

Chỉ có biểu cảm trên mặt là vô cùng dữ tợn.

Trần Phong đột nhiên phát hiện, con ma nữ phía sau anh thật ra cũng khá xinh đẹp.

Nhưng anh nhanh chóng nhận ra mình dường như đã bị đám ma này bao vây.

"Xong rồi." Trần Phong bất đắc dĩ cười khổ, những thứ trên người anh đều không có tác dụng với đám ma này.

Nhưng anh nhanh chóng thấy con ma nữ phía sau đột nhiên xuyên qua cơ thể mình mà không hề hấn gì.

"Hả?" Anh nhìn những con ma mặt mày dữ tợn không ngừng xuyên qua cơ thể mình.

"Chẳng lẽ, tất cả đều là ảo giác, chúng đều không tồn tại?" Trong lòng Trần Phong đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Nếu vậy thì cũng có thể giải thích được.

"Nếu là như vậy…" Trần Phong lấy xích đan từ trong túi ra, bẻ thành hai nửa rồi nuốt xuống.

Tức thì, anh cảm thấy toàn thân ấm áp, những con ma trước mặt đều biến mất.

Ngô Bát Nhất, Tuyết Lê và Bàn Tử cũng xuất hiện trước mặt anh.

Chỉ là mấy người họ đều đứng tại chỗ, cầm vũ khí vung vẩy loạn xạ, Tuyết Lê và Bàn Tử còn la hét inh ỏi.

May mà không ai nổ súng, nếu không rất dễ bắn nhầm.

Trần Phong lại lấy một viên xích đan nữa, bẻ làm đôi.

Trong tay anh vừa hay còn đủ liều lượng cho ba người.

Anh nhanh chóng đến trước mặt Ngô Bát Nhất, một tay giữ chặt rồi nhét xích đan vào miệng anh ta.

Tiếp theo là Tuyết Lê và Bàn Tử.

Sau khi được cho uống xích đan, mấy người cũng yên tĩnh lại.

Chỉ nhìn thấy cơ thể Tuyết Lê và Bàn Tử hơi run rẩy, biết rằng hai người bị dọa không nhẹ.

"Lão Trần, chuyện gì vậy, tôi nhớ là vừa rồi mình thấy ma mà." Bàn Tử mở mắt ra, thấy Trần Phong và những người khác, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi ngồi phịch xuống đất.

Vừa rồi bị dọa đến chân mềm nhũn.

"Tất cả đều là ảo giác, vừa rồi tôi cũng bị rơi vào ảo giác." Trần Phong nhìn Bàn Tử nói.

"Ảo giác?

Tại sao chúng ta lại rơi vào ảo giác?" Ngô Bát Nhất hít một hơi thật sâu rồi hỏi.

Nghe Trần Phong nói vậy, nỗi sợ hãi trong lòng mới giảm đi không ít.

Bất cứ ai thấy nhiều ma quỷ như vậy cũng sẽ bị dọa không nhẹ.

"Tôi không biết, trong mộ thất chắc là có thứ gì đó có thể gây ảo

giác.” Trần Phong vừa nói vừa quan sát mộ thất, ở đây có thứ gì có thể khiến người ta rơi vào ảo giác sao?

“Mọi người có ngửi thấy mùi hương gì không?” Tuyết Lê, cũng không màng hình tượng mà ngồi phịch xuống đất, đột nhiên lên tiếng.

“Mùi hương?” Trần Phong dùng mũi ngửi ngửi, quả nhiên trong không khí thoang thoảng một mùi hương.

Tuy nhạt, nhưng nếu ngửi kỹ sẽ nhận ra.

“Tại sao lúc trước chúng ta không ngửi thấy?” Trần Phong thắc mắc.

Trừ phi lúc mới vào, khứu giác của họ đã bị hạn chế.

“Làm sao có thể?” Nói rồi, Trần Phong cẩn thận quan sát mộ thất.

Đột nhiên, anh hướng ánh mắt về phía cỗ quan tài, trên đó có điêu khắc hình một vài bông hoa.

Chương 378

“Mạn Đà La Tây Vực?” Bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, Trần Phong kinh ngạc thốt lên.

“Mạn Đà La Tây Vực?

Tôi có nghe nói về loài hoa này.

Vấn đề lần này của chúng ta là do Mạn Đà La Tây Vực gây ra sao?” Tuyết Lê nghe Trần Phong nói vậy vội hỏi.

Trần Phong gật đầu.

Mạn Đà La Tây Vực kết hợp với một loại hoa khác, nhẹ thì khiến người ta rơi vào ảo giác, nặng thì có thể trúng độc mà chết.

Lần này họ đã trúng độc này. … Để xác minh suy đoán của mình, Trần Phong nhanh chóng đến bên cạnh cỗ quan tài, cúi đầu nhìn những bông hoa được điêu khắc.

Anh đưa tay sờ, rồi dùng mũi ngửi.

Quả nhiên, mùi hương tỏa ra từ đây.

Những bông hoa này được khảm trực tiếp vào, bên trong chắc là có trộn bột Mạn Đà La Tây Vực, sau đó được bảo quản bằng phương pháp đặc biệt.

Loại hoa còn lại, Trần Phong đột nhiên nghĩ đến mộ thất trước đó, cũng là mùi hương hoa mà Tuyết Lê ngửi thấy.

Bây giờ nghĩ lại, đó chắc là hoa Nghê Lan Tây Vực.

Chỉ là lúc đó anh không quá để ý, nên mới trúng chiêu.

“Lão Trần, vậy chúng ta cứ ở đây không phải sẽ lại rơi vào ảo giác sao?” Bàn Tử ngồi bệt dưới đất hỏi.

“Không đâu, cần phải kết hợp hai loại hoa mới có tác dụng.

Loại hoa kia chắc là ở trong mộ thất lúc trước.

Xích đan vừa rồi đã loại bỏ mùi hoa còn sót lại trong cơ thể rồi.” Trần Phong giải thích.

Nhưng họ phải nhanh chóng rời khỏi mộ thất này để đi tìm phòng mộ chính.

Mấy người thương lượng, đều cảm thấy nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Nhưng hiện tại chỉ có tám cánh cửa đá.

Trên đó ngoài tám cơ quan hình con mắt ra thì không có gì khác.

“Hay là chúng ta mở quan tài xem bên trong có cơ quan gì không?” Bàn Tử quay đầu nhìn cỗ quan tài ở trung tâm nói.

“Ừm, mở quan tài đi, biết đâu bên trong sẽ có manh mối giúp chúng ta tìm địa cung.” Trần Phong suy nghĩ, cuối cùng gật đầu.

Bây giờ trước mắt họ chỉ có hai con đường, một là tìm cách mở những cánh cửa đá, hai là mở quan tài.

Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê cũng đồng ý gật đầu, hiện tại quả thật không có cách nào tốt hơn.

“Được, vậy mở quan tài!” Trần Phong vung tay nói.

Sau đó, họ đến bên cạnh cỗ quan tài.

“Bàn Tử, thắp nến!” Trần Phong nói với Bàn Tử.

Cỗ quan tài này được đặt theo hướng từ tây sang đông, vậy góc đông nam sẽ ở đằng kia.

Bàn Tử liền lấy nến từ trong túi ra, châm lửa, rồi cố định ở góc đông nam mà Trần Phong chỉ.

Thấy nến đã được thắp ở góc đông nam, Trần Phong gật đầu với Ngô Bát Nhất.

Anh lấy dao găm lính dù ra, cắm vào mép nắp quan tài.

Quan tài được niêm phong bằng sáp ong.

Dao găm dễ dàng cắm vào, bột sáp trắng theo động tác của Trần Phong không ngừng rơi xuống đất.

"Lão Trần, quy tắc cũ, mỗi người một bên." Sau khi Trần Phong đi một vòng, anh nhìn Ngô Bát Nhất.

"Ừm." Ngô Bát Nhất gật đầu, đứng ở một bên quan tài, chuẩn bị nhấc nắp.

"Ầm ầm ầm." Cùng với sức lực của Trần Phong và Ngô Bát Nhất, nắp quan tài cũng từ từ bị đẩy ra.

Sau khi nắp quan tài được đẩy ra, hai người liền ngồi xổm xuống.

Hai người vừa ngồi xuống, một luồng khói xanh từ trong quan tài bốc ra, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất đợi một lúc, mới đứng dậy.

Luồng khói xanh vừa rồi họ cũng đã thấy, kèm theo một mùi hôi thối nồng nặc.

May mà mấy người đều đeo mặt nạ phòng độc.

Luồng khói xanh đó, Trần Phong biết là do không khí bên trong quan tài bị mục nát biến chất hình thành.

Anh lấy đèn pin ra chiếu vào bên trong.

"Đây là đại danh tướng Hoắc Khứ Bệnh sao?

Quả nhiên uy vũ bất phàm." Chỉ thấy bên trong quan tài là một người đàn ông thân hình cao lớn, mặc áo giáp.

Mặc dù đã là một xác chết, nhưng vẫn có thể thấy được sự anh dũng bất phàm của Hoắc Khứ Bệnh năm nào.

Có lẽ do được làm bằng gỗ trinh nam tơ vàng cộng thêm một số biện pháp chống mục, thi thể của Hoắc Khứ Bệnh hiện vẫn còn được bảo quản tốt.

Chỉ là nước trong cơ thể đã bốc hơi, biến thành xác khô.

Mắt hơi lõm xuống, hai tay bắt chéo đặt trên bụng.

Bên cạnh thi thể đặt một thanh bội kiếm.

Chắc là bội kiếm của Hoắc Khứ Bệnh năm đó.

Trần Phong thu lại ánh mắt, bắt đầu kiểm tra vách trong của quan tài.

"Hả?" Ngô Bát Nhất nhìn theo ánh mắt của Trần Phong, chỉ thấy trên vách trong quan tài có một đoạn văn tự, được viết bằng chữ tiểu triện, Ngô Bát Nhất không nhận ra hết, chỉ biết một chút.

Hoắc Khứ Bệnh lúc sinh thời quả thật có biết về việc xây dựng Mậu Lăng, nhưng không nói rõ chi tiết, chỉ nói đại khái.

"Hừm." Trần Phong đứng thẳng người, thở ra một hơi dài.

"Có một chút manh mối, ở đây quả thật có một lối đi dẫn đến địa cung." Nghe Trần Phong nói vậy, Tuyết Lê và Bàn Tử đều mừng rỡ.

Nhưng ngay sau đó, họ nghe Trần Phong nói tiếp: "Nhưng, cũng không nói rõ là lối đi nào.

Ở đây có tám lối đi, trên này đều không ghi.

Dùng phương pháp Bát quái để tìm lối đi cũng không khả thi." "Vậy dùng phương pháp Phân Kim Định Huyệt có được không?" Bàn Tử đột nhiên lên tiếng.

“Tôi thử xem, không biết có được không.” Trần Phong không phủ nhận cách này.

Anh lấy la bàn ra, bắt đầu sử dụng Phân Kim Định Huyệt.

Ngay lập tức, la bàn bắt đầu quay.

Nhìn theo hướng mà la bàn chỉ, sắc mặt anh lập tức đen lại.

Hướng la bàn chỉ lại chính là quan tài của Hoắc Khứ Bệnh.

“...” Thấy tình hình này, Trần Phong cũng không biết nói gì, chỉ có thể lặng lẽ cất la bàn đi.

“Địa cung của Kinh Vũ Đế chắc là có thứ gì đó gây nhiễu, nên mới không tìm được.” “Vậy có nghĩa là, bây giờ tất cả các phương pháp của chúng ta đều vô dụng?” Tuyết Lê thấy Phân Kim Định Huyệt cũng mất tác dụng, liền nhận ra tình trạng hiện tại của mọi người.

“Vậy chúng ta phải mở từng cánh cửa một sao?

Chương 379

Có thể, nếu không có cách nào khác, chỉ có thể dùng cách này.

Chỉ là cách này nguy hiểm hơn." Ngô Bát Nhất thở dài nói.

"Thôi được rồi, chúng ta đậy nắp quan tài lại trước đi." Trần Phong vừa rồi đã kiểm tra, trong quan tài chỉ có một thanh bội kiếm, không có thứ gì khác.

Nếu họ lấy đi thanh kiếm, rất có thể sẽ gây ra thi biến.

Bây giờ thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, cứ tìm được Mộc Trần Châu rồi tính.

Ngô Bát Nhất gật đầu, không hề nhắc đến đồ bồi táng bên trong.

"Lão Trần, đồ bên trong không lấy à?" Bàn Tử thì không nhịn được hỏi.

Quan tài đã mở rồi, nếu không lấy một chút gì thì thật đáng tiếc.

"Thôi đi, đừng tơ tưởng đến đồ bên trong nữa, bên trong chỉ có một thanh bội kiếm, không có đồ bồi táng nào khác.

Võ tướng quan trọng nhất là bội kiếm, nếu chúng ta lấy đi, có thể chủ nhân ngôi mộ sẽ tức giận." Trần Phong lắc đầu nói với Bàn Tử.

Nói xong, anh và Ngô Bát Nhất đậy nắp quan tài lại. … "Lão Trần nói không sai, tình hình của chúng ta bây giờ không ổn lắm, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện." Sau khi đậy nắp quan tài, Ngô Bát Nhất nhìn cây nến ở góc đông nam nói.

"Đừng quên mục đích của chúng ta, trước khi lấy được Mộc Trần Châu, đừng để xảy ra sai sót gì." Tuyết Lê ở bên cạnh phụ họa.

Bàn Tử quá tham lam, hành vi này sớm muộn gì cũng gây ra

chuyện.

“Thôi được rồi, nghe mấy người vậy.” Thấy ai cũng nói thế, Bàn Tử thở dài.

“Vậy bây giờ chúng ta mở cửa?

Chỉ là chúng ta không biết gì cả, cứ thế mở có quá mạo hiểm không, lỡ như sau cánh cửa lại là quan tài thì sao?” “Cứ kiểm tra kỹ mộ thất này một lần nữa, nếu thật sự không tìm thấy gì, lúc đó tính sau.” Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất và những người khác, biết họ cũng không để ý.

Chỉ có thể đi từng bước một.

Ngô Bát Nhất và mấy người nghe Trần Phong nói vậy cũng gật đầu, hiện tại chỉ có thể làm vậy.

Thấy không ai có ý kiến gì khác, Trần Phong liền quay người đến bên cạnh quan tài.

Nếu ở đây có cơ quan, khả năng cao nhất là ở gần quan tài.

Trần Phong cẩn thận quan sát xung quanh quan tài.

Bông Mạn Đà La rực rỡ đặc biệt thu hút tâm trí người ta, kèm theo từng cơn hương hoa thoang thoảng.

Ngửi mùi hương này, tuy trên người không còn mùi hoa kia, nhưng anh cũng không dám lơ là, không biết liệu có liên hệ gì khác không.

Trần Phong cẩn thận xem xét cỗ quan tài, kiểm tra kỹ những hoa văn trên đó.

Nhưng anh thất vọng, dường như không phát hiện ra cơ quan nào.

Sau đó, Trần Phong hướng ánh mắt về bệ đá dưới quan tài.

Bệ đá này giống như đá cẩm thạch, được mài giũa thành hình bệ đá.

"Hả?" Trần Phong đột nhiên thấy trên bệ đá có khắc một hình vẽ mờ nhạt.

Do bị bụi che lấp nên rất khó nhìn ra.

Anh đưa tay lau đi lớp bụi trên đó, để lộ ra một hình vẽ mờ.

"Một phần của Bát quái, quẻ Đoài…" Khi nhìn rõ hình vẽ trên đó, Trần Phong kinh ngạc thốt lên.

Chỉ cần tìm thấy những hình vẽ còn lại, rất có thể sẽ tìm được lối đi.

Nhìn thấy hình vẽ vừa hay đối diện với một cánh cửa đá, chỉ cần tìm được quẻ Khôn là có thể tìm được vị trí cửa tử.

Vị trí cửa tử chính là lối đi dẫn đến địa cung.

Nghĩ đến đây, Trần Phong phấn khích, vội vàng tìm kiếm xung quanh bệ đá.

Quả nhiên, Trần Phong nhanh chóng tìm thấy những hình vẽ Bát quái còn lại xung quanh bệ đá.

Anh đưa tay lau đi lớp bụi trước mặt, để lộ ra một hình vẽ mờ, chính là quẻ Khôn mà Trần Phong vẫn luôn tìm kiếm.

"Lão Ngô, đến đây!" Thấy hình vẽ này, Trần Phong nhìn về phía Ngô Bát Nhất và những người khác.

"Lão Trần, phát hiện ra gì rồi à?" Ngô Bát Nhất nghe thấy tiếng Trần Phong, vội vàng chạy tới.

Anh biết, Trần Phong chắc chắn đã có phát hiện gì đó mới gọi như vậy.

“Xem cái này đi!” Trần Phong chỉ vào hình vẽ Bát quái của quẻ Khôn, bí ẩn nói.

Tìm được quẻ Khôn, tâm trạng Trần Phong rất tốt, nên anh cố tình úp mở một chút.

“Quẻ Khôn!

Hình vẽ này vừa hay đối diện với một cánh cửa đá.” Ngô Bát Nhất nhìn kỹ hình vẽ, đó không phải là quẻ Khôn trong Bát quái sao?

Đối với Bát quái, anh vô cùng quen thuộc, nhắm mắt cũng có thể mò ra.

Sau đó, anh lại đi một vòng quanh bệ đá, thấy những hình vẽ Bát quái còn lại, liền xác định.

Bệ đá này có thể là một cái la bàn chỉ đường.

“Không sai, chính là quẻ Khôn!” Trần Phong khẳng định.

“Tốt quá rồi, lần này có thể tìm được lối đi rồi.” Bàn Tử ở bên cạnh nghe xong cũng vui mừng nói.

Thời gian qua đi theo Trần Phong và Ngô Bát Nhất xuống không ít mộ, anh cũng biết quẻ Khôn có ý nghĩa gì.

Tại hiện trường chỉ có Tuyết Lê là không hiểu gì cả, nhưng nhìn bộ dạng của họ, cô biết đã tìm được cách rồi.

Trần Phong thấy vẻ mặt không hiểu của Tuyết Lê, biết cô là người của phái Bàn Sơn, đối với Bát quái phong thủy hiểu biết rất ít.

Anh liền giải thích lại một lần nữa ý nghĩa trong đó.

“Ý của anh là, quẻ Khôn này tương ứng với lối đi dẫn đến địa cung?” Sau khi giải thích một hồi, Tuyết Lê hiểu được một nửa.

Trần Phong gật đầu, quay đầu gọi Ngô Bát Nhất một tiếng rồi đến

trước cánh cửa đá tương ứng với quẻ Khôn.

Vị trí cửa tử đã được tìm thấy.

Chỉ cần mở lối đi này là có thể tìm được đường đến địa cung.

Anh hít một hơi thật sâu, thấy những người khác đều đã đứng sang một bên, mới đưa tay ấn mạnh vào hình con mắt trên đó.

Ngay sau đó, tiếng cơ quan vận hành vang lên, Trần Phong vội né sang một bên, để cơ thể không lộ ra trong phạm vi của cửa đá.

"Ầm ầm ầm." Tiếp đó, Trần Phong nghe thấy tiếng cửa đá từ từ được nâng lên, trong lòng vui mừng.

Xem ra đã tìm đúng rồi.

Đợi mười mấy giây, thấy không có cơ quan nào được kích hoạt, anh mới đưa ngọn đuốc trong tay ra trước cửa đá, cố gắng đưa ra xa nhất có thể.

Ngọn lửa bị không khí bên trong thổi bùng lên, nhưng không hề đổi màu.

Biết rằng không khí bên trong không có vấn đề, anh mới ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và những người khác.

"Tôi đi trước, Bàn Tử đi cuối, nhưng phải chú ý dưới chân, bên trong chắc sẽ có bẫy." Bàn Tử gật đầu, không có ý kiến gì khác, anh đã quen với việc đi cuối rồi.

Trần Phong giơ đuốc đi vào.

Gạch lót trong đường hầm được làm bằng gạch nung, nhỏ hơn những loại họ đã gặp trước đó.

Khe hở giữa các viên gạch cũng được xử lý tinh xảo hơn.

Chương 380

Đường hầm rộng hơn hai mét, như vậy nếu gặp phải cơ quan cũng có không gian để phản ứng.

Trần Phong cẩn thận đi về phía trước, thỉnh thoảng lại liếc nhìn ngọn đuốc, quan sát sự thay đổi của nó.

Lúc này, Trần Phong tập trung mười hai phần tinh thần, cẩn thận quan sát đường hầm xung quanh.

Kể từ khi nhìn thấy Mạn Đà La Tây Vực, Trần Phong đã nâng cao cảnh giác.

Đồ vật của Tây Vực khá bí ẩn, có những công dụng mà người ngoài không biết được.

Giống như Mạn Đà La, có thể gây ảo giác, nhưng kết hợp với những thứ khác lại có hiệu quả khác nhau.

Vì vậy, Trần Phong không chỉ phải quan sát xem đường hầm có cơ quan hay không, mà còn phải chú ý xem có đồ vật của Tây Vực hay không.

Trần Phong đi chậm lại về phía trước.

Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê phía sau cũng bám sát theo anh, cũng chăm chú nhìn con đường phía trước.

Cứ thế đi được một đoạn đường, họ thấy phía trước đường hầm xuất hiện mấy bóng người.

"Không phải lại là trộm mộ đấy chứ.

Đám trộm mộ này ở đâu cũng có." … Trần Phong cũng không hiểu, tại sao bọn trộm mộ này lại có mặt ở mọi lối đi.

Lối đi này thông thẳng đến địa cung.

Mỗi lối đi đều có người, Trần Phong bắt đầu nghi ngờ không biết địa cung rốt cuộc đã bị ai ghé thăm hay chưa.

Lũ trộm mộ này dường như không có nơi nào là không chui vào được.

Trần Phong từ từ lại gần mấy cỗ thi thể.

Nhìn trang phục trên người họ, đây lại là một nhóm trộm mộ khác.

Quần áo của những người này trông có vẻ là từ những năm gần đây.

Thấy vậy, lòng Trần Phong cũng căng thẳng, những người này là người hiện đại.

Trên người họ có treo dây thừng, nhưng thứ thu hút sự chú ý nhất là vật trông giống như một cái xẻng.

Xẻng Lạc Dương, cũng là một vũ khí lợi hại trong giới trộm mộ.

Nhưng bọn họ vào đây từ đâu?

Trần Phong nghĩ ngợi một lúc rồi nảy ra ý tưởng.

"Mộ thất của Hoắc Khứ Bệnh và lăng mộ của Kinh Vũ Đế thông với nhau, đám trộm mộ này có khả năng chỉ định trộm mộ Hoắc Khứ Bệnh." "Dù sao thì địa cung của Kinh Vũ Đế đến nay vẫn chưa được tìm thấy, còn mộ táng của Hoắc Khứ Bệnh thì khác." Ngô Bát Nhất nghe xong liền gật đầu, nói vậy cũng có lý.

Đám người này nhắm vào những ngôi mộ bồi táng kia.

Chỉ không biết tại sao bọn họ không mở quan tài mà lại đi vào lối đi này.

"Lão Trần, cái chết của những người này có chút kỳ lạ, trên người

không có vết thương, vẻ mặt lúc chết lại trông rất đau đớn.” Ngô Bát Nhất nhìn mấy cỗ thi thể nói.

“Không lẽ lại là âm sát chi khí mà chúng ta gặp phải trước đó?” Bàn Tử nói với vẻ hơi kinh hãi, rõ ràng vẫn còn ám ảnh với thứ âm sát chi khí kia.

Nhìn lại những người chết một cách kỳ lạ này, cậu ta bất giác nhớ đến những thi thể gặp phải trước đó.

Trên người cũng không có vết thương.

“Chắc là không phải, tuy không biết nguyên nhân, nhưng chúng ta cứ đề cao cảnh giác đi.” Trần Phong có chút buồn cười nhìn Bàn Tử.

Đúng là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

“Được rồi, chúng ta xuất phát thôi, phía trước hẳn là lối ra rồi.” Trần Phong nói một tiếng, rồi đi về phía trước.

Quả nhiên, sau khi đi về phía trước một đoạn, một cánh cửa đá xuất hiện ở cuối đường hầm.

Nhìn thấy cửa đá, Trần Phong phấn chấn tinh thần, nhưng cũng không hề buông lỏng cảnh giác.

Rất có thể sẽ có cơ quan cạm bẫy.

Càng những lúc quan trọng thì càng phải cẩn thận.

Nhưng vận may của Trần Phong và mọi người không tệ, họ không gặp phải cơ quan nào cả.

Họ thuận lợi đi đến trước cửa đá, trên cửa không có gì cả.

Chỉ có một hình con mắt.

Nhìn thấy hình vẽ này, không biết tại sao Trần Phong lại có dự cảm chẳng lành.

Xung quanh cửa đá trống trơn, đến một bức bích họa cũng không có.

Phía sau có thật sự là địa cung của Kinh Vũ Đế không?

Tại sao ngay cả một tấm bia văn khắc chữ cũng chẳng có?

Lẽ nào phía sau không phải, hay là bọn họ đã đi nhầm đường?

"Xung quanh không có cơ quan!

Mở cửa đá đi, dù phía sau có phải hay không, chúng ta đều phải vào xem thử." Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong cứ đứng nhìn chằm chằm vào cửa đá thì nói.

Ngay cả cậu ta cũng cảm thấy nơi này quá đỗi bình thường, không hề giống địa cung của Kinh Vũ Đế chút nào.

"Hừm," Trần Phong gật đầu, Ngô Bát Nhất nói có lý, bất kể phía trước là gì, họ đều phải vào xem thử.

Anh hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại.

Anh đưa tay lên hình con mắt rồi ấn mạnh vào.

Chỉ nghe một trận âm thanh cơ quan vận hành.

Cửa đá từ từ được kéo lên, Trần Phong nép sang một bên.

Đợi một lúc, anh mới đến trước cửa, giơ đuốc lên nhìn vào bên trong.

Tức thì, Trần Phong há hốc mồm kinh ngạc nhìn mọi thứ.

"Sao lại thế này?" Ngô Bát Nhất và mọi người thấy vẻ mặt của Trần Phong, vội vàng chạy đến trước cửa đá.

Trong chớp mắt, mấy người nhìn chằm chằm vào mộ thất phía trước, hồi lâu không nói nên lời.

"Chuyện gì vậy?

Sao chúng ta lại quay về đây rồi.” Bàn Tử hoàn hồn, nhìn mộ thất trước mặt, kinh ngạc kêu lên.

“Lẽ nào quan tài của Kinh Vũ Đế giống hệt của Hoắc Khứ Bệnh, ngay cả mộ thất cũng giống nhau?” Nhưng Trần Phong và mọi người cũng không biết tại sao lại như vậy.

Họ rõ ràng đi theo một đường thẳng, tại sao lại quay về mộ thất của Hoắc Khứ Bệnh lúc trước.

Trần Phong cầm đuốc, từ từ đi vào mộ thất, đáp án chắc hẳn nằm trong căn phòng này.

Khi Trần Phong vừa bước vào mộ thất, một tiếng cơ quan vận hành lại vang lên.

Chỉ thấy trên cánh cửa đá đối diện xuất hiện một hàng lỗ nhỏ.

Một vài mũi tên lóe lên ánh sáng lạnh lẽo xuất hiện trong những lỗ nhỏ đó.

“Cẩn thận,” Trần Phong vội vàng mở Kim Cương Tán trong tay ra.

“Vút, vút, vút!” Sau đó là một loạt tiếng xé gió truyền đến.

Mũi tên bắn vào Kim Cương Tán, vang lên tiếng lanh canh.

Lực đạo mạnh mẽ trên mũi tên khiến Trần Phong không ngừng lùi lại phía sau.

Chương 381

May mà Ngô Bát Nhất và những người phía sau đã đỡ lấy lưng anh.

Khoảng mười mấy giây sau, tiếng mũi tên mới dừng lại.

Lúc này Trần Phong mới dám hạ Kim Cương Tán xuống, sau đó cũng không khỏi sợ hãi.

May mà có Kim Cương Tán, nếu không thì cả đám chắc chắn sẽ bị thương.

Nếu mũi tên có độc, e là tất cả đều phải bỏ mạng ở đây rồi.

Nhìn những mũi tên cắm đầy trên đất, Trần Phong cẩn thận tiến vào mộ thất.

Thấy cơ quan không còn kích hoạt nữa, anh mới đến trước quan tài.

Nhìn lớp bột màu trắng trên mặt đất, Trần Phong cuối cùng cũng xác định đây là quan tài của Hoắc Khứ Bệnh.

Sau khi biết đây là mộ thất của Hoắc Khứ Bệnh, trong đầu anh chỉ còn lại một câu hỏi.

Tại sao họ lại quay về đây?

Lẽ nào họ đã đi một vòng lớn?

Nhưng tại sao lại không ai nhận ra?

“Lão Trần, không phải là quỷ đả tường đấy chứ?

Trong truyền thuyết, người gặp phải quỷ đả tường sẽ cứ đi mãi một chỗ mà không ra được.” “Chẳng phải giống hệt tình hình của chúng ta bây giờ sao?” Bàn Tử kéo chặt áo, trong lòng luôn có nỗi sợ

hãi với ma quỷ.

"Nguyên nhân cụ thể thì tôi cũng không rõ, nhưng tôi có cảm giác đáp án nằm trong mộ thất này." Trần Phong lắc đầu, những thứ như quỷ đả tường đều do thế hệ trước truyền lại.

Chứ chưa có ai thật sự gặp phải.

Nói xong, Trần Phong lại một lần nữa quan sát quan tài.

Vị Khôn trên bát quái rõ ràng chỉ về hướng này.

Tại sao họ lại quay về đây?

Cuối cùng, ánh mắt Trần Phong dừng lại trên đóa hoa mạn đà la Tây Vực.

Loại hoa này khi kết hợp với một số thứ khác sẽ có tác dụng kỳ diệu, liệu có phải vấn đề nằm ở đây không.

Có lẽ họ đã trúng chiêu mà không hề hay biết.

Trần Phong cẩn thận suy nghĩ xem thứ gì có thể kết hợp với mạn đà la Tây Vực để tạo ra ảo giác...

Trong mộ thất này có thứ gì có thể kết hợp với mạn đà la Tây Vực không?

Không đúng, hẳn là không phải thứ gì trong mộ thất.

Nếu là thứ gì đó trong mộ thất, thì lúc trước họ đã bị kích hoạt rồi.

Sẽ không đợi đến lúc đi vào đường hầm mới bị kích hoạt.

Vậy là thứ gì đó trong đường hầm.

Nhưng trong đường hầm có gì bất thường đâu.

Bỗng nhiên, Trần Phong nhận ra con đường hầm họ vừa đi có điểm khác biệt so với đường hầm trước đó.

Gạch lát nền của đường hầm này đều là gạch gốm, thứ dùng để

trám các khe hở bây giờ nghĩ lại càng thấy không ổn.

"Tôi biết tại sao chúng ta lại quay về đây mà không hề có cảm giác gì rồi." Trần Phong quay đầu nhìn mấy người nói.

"Không phải quỷ đả tường, mà là ma quỷ tác quái?" Bàn Tử nghe Trần Phong nói vậy liền vội hỏi.

"Thôi đi, Bàn Tử đừng chen ngang, để Lão Trần nói hết đã." Ngô Bát Nhất quay lại vỗ một cái vào gáy Bàn Tử.

"Chúng ta đã trúng độc của mạn đà la Tây Vực, nếu chỉ có mạn đà la Tây Vực thì không đáng lo, nhưng nếu nó kết hợp với thứ khác." "Sẽ rất dễ khiến người ta trúng chiêu, đặc biệt là những thứ không màu không vị." Trần Phong từ từ nói.

"Lão Trần, ông nói thẳng luôn đi chúng ta trúng chiêu gì!" Tuyết Lê đứng bên cạnh lên tiếng.

"Còn nhớ những viên gạch gốm trong đường hầm đó không?

Thứ dùng để nối những viên gạch đó khi kết hợp với mạn đà la sẽ tạo ra ảo giác." Trần Phong cũng không úp mở nữa, nói thẳng.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Dùng Bắc Địa Huyền Đan đi," Trần Phong suy nghĩ rồi nói, đoạn nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử hiểu ý, lấy từ trong túi ra bốn viên Bắc Địa Huyền Đan, chia cho mỗi người một viên.

Thấy mọi người đã ngậm Bắc Địa Huyền Đan trong miệng, anh mới một lần nữa nhấn vào cơ quan trên cửa đá vị Khôn.

Khi cửa đá nâng lên, Trần Phong và mọi người phát hiện ra.

Cánh cửa đá họ vừa đi ra lúc này đã đóng lại.

Lẽ nào những cánh cửa đá này đều tương ứng với nhau, một cái mở ra thì tất sẽ có một cái đóng lại?

Một lần nữa tiến vào đường hầm, lần này nhờ có Bắc Địa Huyền Đan, đi chưa được bao lâu.

Họ đã thấy đường hầm phía trước có sự thay đổi.

Phía trước xuất hiện một đoạn đường cong.

Độ cong của đoạn đường này rất lớn.

Thời gian trôi qua, Trần Phong và mọi người lại lần nữa nhìn thấy cửa đá phía trước.

Nhìn cánh cửa đá quen thuộc, cả nhóm Trần Phong nhìn nhau ngơ ngác.

"Chúng ta lại quay về rồi, chuyện gì thế này?" Bàn Tử nhìn cửa đá, bất lực nói.

"Chúng ta có tìm được Kinh Vũ Đế không đây, nơi này quái dị quá." "Vấn đề nằm ở đâu?" Trần Phong trăm mối không có lời giải, rõ ràng là đi theo lối vào trên đóa hoa kỳ lạ kia.

Nhưng tại sao lại cứ đi vòng quanh mãi.

"Thôi, mở cửa đi, có lẽ chúng ta đã sai." Trần Phong thở dài một hơi, bảo mọi người tránh ra một chút, rồi đưa tay lên hình con mắt trên cửa đá ấn xuống.

Vì có bài học từ trước, Trần Phong đã mở Kim Cương Tán ra ngay khi cửa đá mở.

Quả nhiên, ngay lúc Trần Phong mở Kim Cương Tán, một tiếng cơ quan liên hoàn vang lên.

Sau đó, một loạt tiếng lanh canh vang lên, mũi tên liên tục bắn vào Kim Cương Tán.

Kim Cương Tán quả không hổ là bảo vật của phái Bàn Sơn, những mũi tên uy lực mạnh mẽ như vậy cũng chỉ để lại một chấm

trắng trên đó.

Một lúc sau sẽ tự động biến mất.

Một lúc sau, khi tiếng mũi tên dừng lại, Trần Phong thu Kim Cương Tán lại, đi đến trước mộ thất.

Ngô Bát Nhất và mọi người lúc này cũng nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

Không cần nhắc nhở, họ tự giác tìm kiếm trong mộ thất.

Bây giờ Trần Phong cũng đã biết tại sao trên người những thi thể kia không có vết thương.

Bọn họ hẳn là đã bị mạn đà la mê hoặc, không tìm được lối ra, cuối cùng bị chết kẹt ở đó.

Nếu họ không tìm được địa cung, e là cũng sẽ bị kẹt ở đây.

Chỉ hy vọng tường ở đây không có lõi sắt.

Như vậy thì họ còn có thể đào đường hầm thoát ra ngoài.

Trần Phong cẩn thận tìm kiếm trong mộ thất.

Anh không còn để ý đến những cánh cửa đá kia nữa.

Chương 382

Nếu đoán không lầm, những cánh cửa đá này đều thông với nhau, một cánh nối tiếp một cánh.

Giống như một mê cung, nhốt họ ở bên trong.

Lối đi mà họ vào cũng chắc đã bị cơ quan che lấp.

Nhưng nếu bát quái đồ trên bệ đá này không chỉ hướng đến địa cung, vậy thì bát quái này dùng để làm gì?

Sau đó, Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mọi người lại kiểm tra mộ thất một lần nữa.

Nhưng vẫn không có phát hiện gì.

Lẽ nào họ đã bị Hoắc Khứ Bệnh lừa, ở đây căn bản không có đường thông đến địa cung?

"Lão Trần, địa cung có thật sự ở đây không?

Hay chúng ta bị Hoắc Khứ Bệnh lừa rồi, để ông ta một mình canh giữ địa cung." Ngô Bát Nhất ngồi phịch xuống trước mặt Trần Phong nói.

"Tâm tư của người xưa, chúng ta cũng không đoán được.

Nhưng tôi cảm thấy địa cung chắc chắn ở đây." Trần Phong nói xong cũng ngồi phịch xuống, tìm kiếm địa cung lâu như vậy không nghỉ cũng đã mệt lử.

Anh lấy nước và lương khô từ trong túi ra, tháo mặt nạ phòng độc xuống.

"Ăn chút gì đi, nghỉ ngơi một lát, mới có sức tìm địa cung." Mặt nạ phòng độc ở trong mộ thất này không cần thiết nữa, ở đây chỉ có

một đóa mạn đà la.

Nhưng với mạn đà la thì đeo mặt nạ phòng độc cũng vô dụng.

“Lão Trần, mộ thất này sao giống mê cung vậy, tại sao Hoắc Khứ Bệnh lại nói ở đây có đường hầm chứ.” “Còn có cái bát quái đó nữa, làm vậy có ý nghĩa gì.” Bàn Tử bất bình nói, bọn họ đã bị người chết chơi xỏ.

Cứ đi vòng vo mãi.

“Ý nghĩa?

Bát quái.” Trần Phong nghe Bàn Tử nói vậy không khỏi sững người.

Hoắc Khứ Bệnh nói có đường hầm nhưng cũng đâu nói là một trong tám cánh cửa kia.

Tất cả đều do họ tự đoán.

Nếu đường hầm không phải là bất kỳ cánh cửa nào trong tám cánh đó, vậy thì nó sẽ ở đâu?

Trần Phong đột nhiên nhìn về phía quan tài của Hoắc Khứ Bệnh.

Nếu loại trừ những cánh cửa đá này, nơi có khả năng giấu đường hầm nhất chính là cỗ quan tài này.

Bát quái là âm dương, âm dương sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái.

Vậy vị trí của quan tài không phải là vị trí lưỡng nghi sao?

Không lẽ lối đi thực sự nằm dưới cỗ quan tài này.

Cái bát quái này là một chỉ dẫn sai lầm cho những tên trộm mộ, để cho quan tài trấn giữ trung tâm âm dương.

Đồng thời cũng có tác dụng hộ vệ.

Những ngôi mộ bồi táng khác chắc cũng được bố trí như vậy...

Đường hầm nằm dưới quan tài.

Trần Phong càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Sau đó anh liền ăn ngấu nghiến hết phần lương khô trên tay.

Dưới ánh mắt khó hiểu của Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê, anh nhanh chóng bước đến bên quan tài.

Anh tìm kiếm trên bệ đá, nhưng không phát hiện ra gì.

Cuối cùng, Trần Phong nhìn lên nắp quan tài.

Anh liền đẩy nắp quan tài ra, nắp quan tài rất nặng.

Trần Phong dùng sức đẩy nắp quan tài nặng trịch, mặt đỏ bừng.

Nắp quan tài từ từ được đẩy ra.

"Lão Trần, sao vậy?" Ngô Bát Nhất ăn xong lương khô trong tay, vội vàng đến bên cạnh Trần Phong.

"Tôi, tôi nghĩ tôi biết đường hầm ở đâu rồi." Trần Phong không ngẩng đầu lên nói.

Anh cúi người quan sát kỹ bên trong quan tài.

Nhìn một lúc lâu, anh trực tiếp lấy găng tay Mạc Kim từ trên người ra, đeo vào.

Anh đưa tay xuống phía dưới thi thể sờ soạng.

Nhưng sờ khắp nơi mà không tìm thấy cơ quan.

Cuối cùng, anh cắn răng, một tay kéo thi thể lên.

Tay kia thì sờ soạng phía dưới.

Rất nhanh, Trần Phong sờ thấy một vật lõm xuống dưới gáy của thi thể.

Trần Phong không do dự ấn xuống.

Ngay lập tức, một tiếng cơ quan vận hành vang lên.

Trần Phong vội vàng đặt thi thể lại ngay ngắn, sau đó đứng thẳng người dậy.

Anh cẩn thận cảm nhận sự thay đổi xung quanh.

Một lúc sau, Trần Phong cảm thấy mặt đất đang rung chuyển.

Chỉ thấy ở phía trước bệ đá, trên mặt đất xuất hiện một lối cầu thang đi xuống.

Trần Phong thấy cầu thang xuất hiện, trong lòng vui mừng, đây chính là lối đi dẫn đến địa cung.

"Lão Trần, đây là lối đi đến địa cung sao?" Bàn Tử và Tuyết Lê nhìn cầu thang cũng há hốc mồm.

Bọn họ vẫn luôn nghĩ rằng lối đi là một trong tám cánh cửa đá.

Không ngờ những cánh cửa đá đó đều không phải, cơ quan lại nằm trong quan tài.

Tám cánh cửa đá chắc là để đánh lạc hướng người khác.

"Lão Trần, ông giỏi thật, cơ quan lại ở trong quan tài." Bàn Tử thấy cầu thang đã ổn định, tiếng cơ quan cũng đã dừng lại, liền cười hỏi.

"Chuyện này nói ra dài dòng, bây giờ thời gian gấp gáp, tôi không nói nhiều nữa, đợi sau khi về tôi sẽ kể cho mọi người nghe." Trần Phong ngáp một cái nói, giải thích chuyện này có chút phiền phức.

Đặc biệt là với những người không rành về bát quái, càng khó hiểu hơn.

"Đóng nắp quan tài lại đi, chúng ta xuống thôi." Trần Phong nói

xong liền cùng Ngô Bát Nhất đóng nắp quan tài lại.

Sau đó, Trần Phong và mọi người lại đeo mặt nạ phòng độc, đi đến trước cầu thang.

Trần Phong giơ đuốc lên, cố gắng đưa đuốc vào sâu bên trong.

Như vậy mới có thể nhìn rõ diện mạo của cầu thang.

Nhưng Trần Phong và mọi người chỉ thấy những bậc thang dài vô tận.

Cầu thang này cũng dài quá rồi, không lẽ đi xuống nơi sâu nhất sao?

"Hừ, chúng ta xuống thôi, Bàn Tử đi sau cùng." Trần Phong tay trái cầm Kim Cương Tán, tay phải giơ đuốc, bước xuống cầu thang.

Các bậc thang đều được làm bằng đá xanh, trải qua mấy nghìn năm, họ có chút lo lắng không biết cầu thang có chịu được trọng lượng của mình không.

Chương 383

Hai bên là lối đi được xây bằng gạch xanh.

Trần Phong cẩn thận đi xuống, phía trước hẳn là địa cung.

Càng đến gần bên trong càng nguy hiểm.

Sau khi bốn người đi xuống, lối đi phía sau họ lại "Ầm" một tiếng rồi đóng lại.

"Ơ?

Lát nữa chúng ta ra ngoài thế nào, không lẽ lại bị kẹt ở trong này?" Bàn Tử nhìn lối đi phía sau, lo lắng hỏi.

"Đừng lo, đến lúc đó tự nhiên sẽ có cách." Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn Bàn Tử nói.

Trần Phong không để ý đến Bàn Tử, quay đầu nhìn về phía trước.

Anh đi chậm lại, đi thêm một đoạn nữa, cuối cùng cũng thấy điểm cuối của cầu thang.

"Cầu thang này dài thật, tôi còn nghi ngờ không biết có phải lại gặp quỷ đả tường không." Bàn Tử bước xuống bậc thang cuối cùng nói.

Xuất hiện trước mặt họ là một lối đi, trên đó khắc đầy bích họa và hoa văn.

Những bức bích họa này vẫn giữ được vẻ lộng lẫy như trước, màu sắc trên đó vẫn còn lưu lại.

Điều này cho thấy chưa từng có ai vào đây, nếu có người vào, những bức bích họa này sẽ tiếp xúc với không khí, màu sắc sẽ nhạt đi.

"Đây mới đúng là những thứ nên có trong lối đi dẫn đến địa cung,"

Tuyết Lê nhìn những bức bích họa nói, trên đó khắc họa những mệnh lệnh do Kinh Vũ Đế ban ra.

Thậm chí Tuyết Lê còn thấy cả cảnh phái sứ thần đi sứ Tây Vực.

"Được rồi, chúng ta đi tiếp thôi, phía trước không xa chính là địa cung." Trần Phong nhìn những bức bích họa, biết rằng đã tìm đúng đường rồi.

Anh giơ đuốc tiếp tục đi về phía trước, hai bên lối đi đều là những bức bích họa này.

"Lão Trần, đây có phải là Mộc Trần Châu không?" Ngô Bát Nhất nhìn một bức bích họa, liền gọi Trần Phong một tiếng.

Trước mặt Ngô Bát Nhất là một bức bích họa tinh xảo, điều thu hút sự chú ý nhất chính là nội dung của bức tranh.

"Mộc Trần Châu?

Do một quốc gia ở Tây Vực cống nạp cho Kinh Vũ Đế." "Giống hệt thông tin chúng ta có." Trần Phong nhìn bức bích họa nói, anh biết Kinh Vũ Đế cũng theo đuổi sự trường sinh.

Phương pháp trường sinh rất có thể chính là Mộc Trần Châu này.

Nếu vậy, Mộc Trần Châu rất có khả năng xuất hiện trong quan tài của Kinh Vũ Đế.

Anh hít một hơi thật sâu, tiếp tục đi về phía trước, dù có ở đó hay không.

Chỉ cần đến được địa cung.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng cơ quan vận hành, tiếp đó thấy phía trên đường hầm xuất hiện từng hàng lỗ nhỏ.

"Mau lùi lại!" Trần Phong biến sắc, hét lớn, đồng thời mở Kim Cương Tán trong tay.

“Vút vút vút!” Một loạt tiếng xé gió truyền đến, tất cả đều bị Kim Cương Tán chặn lại.

Ngô Bát Nhất và những người khác dưới sự nhắc nhở của Trần Phong đã kịp thời lùi ra khỏi phạm vi tấn công của mũi tên.

Trần Phong có Kim Cương Tán nên cũng không sao.

Rất nhanh, tiếng mũi tên dừng lại.

Ngay khi Trần Phong hạ Kim Cương Tán xuống, lại một tiếng xé gió nữa vang lên.

Đồng thời, Trần Phong cảm nhận được một lực cực lớn truyền đến từ Kim Cương Tán.

Khi mũi tên tiếp xúc với Kim Cương Tán của Trần Phong, lực đạo truyền đến khiến thân thể anh không kìm được mà lùi lại.

Ngô Bát Nhất và những người phía sau thì thấy một tia sáng lạnh lẽo khác thường va chạm với Kim Cương Tán của Trần Phong.

Tiếp đó, họ thấy thân thể Trần Phong bay ngược ra sau.

Cuối cùng, anh đập mạnh vào người Tuyết Lê phía sau.

Rồi cứ thế người này đẩy người kia, cả bốn người đều ngã nhào xuống đất.

Tội nghiệp nhất là Tuyết Lê, bị Trần Phong đè thẳng lên người...

Cả bốn người đều bị uy lực của mũi tên làm ngã nhào ra đất.

Mũi tên đặc biệt kia sượt qua da đầu Trần Phong, cắm thẳng vào bậc thang phía sau.

“Lão Trần, anh không sao chứ?” Tuyết Lê bị Trần Phong đè lên người, dùng tay chống vào lưng anh hỏi.

“Không sao, còn em?” Trần Phong không cảm thấy cơ thể có gì

khác thường, hỏi lại.

“Không sao thì mau đứng dậy đi, không biết mình nặng lắm à?” Tuyết Lê nhìn Trần Phong đang đè lên người mình, mặt sa sầm lại.

Không sao thì không dậy à, tưởng mình là bao cát chắc.

“À à, xin lỗi, vừa rồi thoải mái quá, nhất thời không phản ứng kịp.” Trần Phong lúc này mới phát hiện mình đang đè lên Tuyết Lê.

Anh vội vàng đứng dậy, kéo Tuyết Lê trên đất lên.

Tuyết Lê lườm anh một cái.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử lúc này cũng đứng dậy.

“Lão Trần, vừa rồi là cái gì vậy, uy lực lớn thế?” Bàn Tử phủi mông, rồi hỏi.

Vừa rồi cả bốn người đều bị thứ đó làm cho ngã nhào.

Nếu bị mũi tên đó bắn trúng, chẳng phải sẽ bị xiên que sao.

“Hẳn là liên nỗ, uy lực cực lớn, thậm chí có thể dùng làm nỏ công thành.” “Chúng ta nên mừng vì lần này tôi có Kim Cương Tán, nếu không thì thật sự bị xiên que rồi.” Trần Phong nhìn mũi tên cắm trên bậc thang nói.

“Chiêu này thật độc ác, người bình thường đều sẽ tưởng rằng cơ quan đã kết thúc, chiêu cuối cùng này quả là lợi hại, nếu chúng ta không có Kim Cương Tán, hậu quả có thể tưởng tượng được.” Ngô Bát Nhất nhìn mũi tên cắm trên bậc thang, nuốt nước bọt ừng ực.

“Vừa rồi chắc là tôi đã dẫm phải cơ quan dưới chân.” Bàn Tử gãi đầu, ngại ngùng nói.

“Cái đó gọi là không cẩn thận, lần này suýt nữa thì cả đám chúng ta toi mạng ở đây rồi.” Ngô Bát Nhất bất lực nhìn Bàn Tử, lúc nào cũng hấp tấp như vậy.

“Tiếp theo, chúng ta đều phải cẩn thận hơn.

Cũng không thể trách Bàn Tử được, chúng ta cũng không thấy cơ quan đó.” Trần Phong biện hộ cho Bàn Tử một câu, sau đó quay người đi về phía trước.

Nhưng lần này mấy người đi chậm hơn, từ từ tiến về phía trước.

Họ cẩn thận nhìn tường và gạch lát nền xung quanh.

Sợ rằng sẽ dẫm phải cơ quan.

Cứ thế đi về phía trước một đoạn, trên đường cũng không gặp phải cơ quan cạm bẫy nào nữa.

Lối đi phía trước cuối cùng cũng thay đổi, ở phía trước xuất hiện một cửa động.

Nhưng khi Trần Phong và mọi người cẩn thận đến gần thì phát hiện ngoài cửa động này ra không còn gì khác.

Ngay cả một cánh cửa cũng không có.

Giống như được hình thành tự nhiên, trên đó đều là những vết cắt không theo quy tắc.

Phía sau là một màu đen kịt.

Trần Phong lấy đèn pin chiếu vào bên trong, phát hiện lối đi phía trước giống như một hang động tự nhiên.

Thấy bên trong không có gì bất thường, anh mới tìm một tảng đá to bằng cái bát từ lối đi bên cạnh.

Chương 384

Sau đó ôm tảng đá, dùng sức ném vào trong.

Tảng đá dưới tác dụng của quán tính lại lăn về phía trước một đoạn.

Thấy tảng đá không kích hoạt cơ quan nào, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh mới giơ đuốc đi về phía trước.

Trần Phong cẩn thận quan sát lối đi xung quanh, Ngô Bát Nhất và mọi người theo sát phía sau.

Đi về phía trước một đoạn thì phát hiện bên trái đường hầm trống không.

Trần Phong giơ đuốc đi qua.

Nhưng vừa qua, anh không khỏi lùi lại.

Nuốt nước bọt ừng ực, bên trái là một cái hố tự nhiên rất lớn.

Cái hố này trông có vẻ quen quen, giống như đã từng thấy ở đâu đó.

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên cảm thấy một cơn gió nhẹ thổi qua, kèm theo đó là một mùi nồng nặc.

Ngọn lửa trên cây đuốc trong tay anh bỗng bùng lên dữ dội.

Trần Phong cũng bị sự thay đổi này làm cho giật mình, may mà vừa rồi anh giơ đuốc lên quá đầu, nếu không thì lông mày và tóc đã gặp họa rồi.

Ngọn lửa trên cây đuốc trong tay Bàn Tử phía sau cũng bùng lên.

Bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt Trần Phong lại thay đổi, cuối cùng anh cũng nhớ ra cái hố lớn bên dưới là gì rồi.

Không phải là cái hố tuẫn táng kia sao?

"Mau dập đuốc đi!

Nhanh!" Nói xong, anh ném cây đuốc trong tay xuống đất, dùng chân dập tắt.

Chỉ còn lại cây đèn pin trong tay.

Bàn Tử nghe Trần Phong nói, tuy có chút tiếc nuối nhưng cũng không do dự, vội vàng dập tắt cây đuốc trong tay.

Mấy người đều lấy đèn pin ra, tiếc nuối nhìn Trần Phong.

"Nhìn cái hang này không thấy quen sao?" Trần Phong dùng đèn pin chiếu vào, nhìn hang động trước mặt nói.

"...Cái hố tuẫn táng kia?" Ngô Bát Nhất nhìn kỹ một lúc, rồi kinh ngạc kêu lên.

Trước đó họ nhìn từ trên xuống, Ngô Bát Nhất ngẩng đầu lên nhìn.

"Nói cách khác, vị trí hiện tại của chúng ta lại quay về vị trí của hố tuẫn táng lúc trước," Trần Phong quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất nói.

"Rốt cuộc là sao vậy?" Bàn Tử phía sau thấy hai người đang nói chuyện úp mở liền vội hỏi.

Tuyết Lê lúc này cũng có chút không hiểu, tuy không hỏi ra nhưng ánh mắt cô nhìn Trần Phong và Ngô Bát Nhất.

"Cái hố này chính là hố tuẫn táng mà chúng ta gặp phải lúc trước, bên dưới chất đầy các loại thi thể, tạo thành khí metan." "Tình hình khí metan gặp lửa thì mọi người biết rồi đấy, đó cũng là lý do tại sao tôi bảo dập đuốc." Trần Phong nhìn vào mắt Tuyết Lê nói.

“Thì ra là vậy, không đúng, vậy chẳng phải chúng ta đang đi ngược lại sao?” Bàn Tử nghe xong nuốt nước bọt ừng ực nói.

“Cũng không thể nói như vậy, nếu chia theo tầng, chúng ta đang ở vị trí tầng thứ hai.” “Địa cung của Kinh Vũ Đế nằm ở phía trước.” Trần Phong suy nghĩ rồi nói.

Bây giờ chỉ hy vọng trong địa cung này sẽ có Mộc Trần Châu, có được Mộc Trần Châu, dù có về tay không cũng không sao.

Chỉ hy vọng không xảy ra biến cố gì.

“Vậy chúng ta mau đi về phía trước thôi, bên dưới là hố tuẫn táng, không thấy có chút nguy hiểm sao?” Tuyết Lê nghe nói bên dưới là hố tuẫn táng, da đầu có chút tê dại, vội vàng nói.

Nếu không cẩn thận làm rơi một tia lửa xuống, cả đám sẽ phải bỏ mạng ở đây.

“Được, đi được một đoạn nữa, chúng ta sẽ đốt đuốc lại.” Trần Phong suy nghĩ rồi nói.

Trong mộ táng, đuốc là thứ không thể thiếu.

Tác dụng của đuốc không chỉ là chiếu sáng!

Sau đó, Trần Phong và mọi người cầm đèn pin từ từ đi về phía trước.

May mà lối đi qua hố tuẫn táng này không dài.

Rất nhanh, mấy người đã đi qua con đường này.

Đợi đến khi đi về phía trước một đoạn, cách hố tuẫn táng một khoảng, họ mới đốt đuốc lại.

Có ánh sáng của đuốc, mấy người lập tức cảm thấy an toàn hơn.

Đây là một trong những lý do quan trọng của đuốc.

Một lý do khác là trong mộ táng âm u lạnh lẽo vô cùng, không thích hợp ở lâu, nhiệt độ của đuốc có thể khiến mấy người cảm thấy ấm áp.

Nội tâm cũng bình tĩnh hơn.

"Lão Trần, tại sao lúc trước ở trên chúng ta không thấy lối đi này nhỉ, như vậy có thể tiết kiệm được nửa đường rồi." Bàn Tử vừa nói đến con đường kia, thực ra nó cũng ở phía trên hố tuẫn táng, bọn họ có thể thấy được lúc trước.

"Có thể là lối đi đó vừa hay nằm ở góc khuất của chúng ta, hố tuẫn táng này cũng lớn, tầm nhìn không xa." Trần Phong suy nghĩ rồi nói, nhưng dù họ có thấy cũng không xuống được, độ cao quá lớn.

Trong đó nguy hiểm quá lớn.

Cứ như vậy, Trần Phong và mọi người cẩn thận đi về phía trước.

"Lão Trần, nghe này, phía trước có tiếng nước?" Tuyết Lê đột nhiên dừng lại, nghiêng tai lắng nghe, Tuyết Lê thân là người của phái Bàn Sơn, tuy không chuyên nghiệp, nhưng chắc chắn cũng có đặc điểm riêng.

Tuyết Lê bẩm sinh có thính giác nhạy bén, chỉ là chưa từng một mình xuống mộ.

Đều là với tư cách là nhân viên khảo cổ đi xuống.

"Tiếng nước?" Trần Phong nghe Tuyết Lê nói vậy, liền ra hiệu cho mọi người im lặng, sau đó nghiêng tai lắng nghe cẩn thận.

Quả nhiên, sau khi im lặng lắng nghe, thật sự có tiếng nước truyền đến, khoảng cách cũng không xa.

Quan trọng nhất là, thông thường, chỉ cần tìm thấy mạch nước, thì có thể chỉ còn cách địa cung một bước chân.

Phong thủy phong thủy, thông thường khi xây dựng mộ táng đều sẽ xuất hiện mạch nước, nếu không có, người ta cũng sẽ đào ra.

Nhưng một số tướng quân vương hầu không muốn tốn nhiều nhân lực vật lực sẽ không làm rầm rộ như vậy.

Như đế vương chẳng hạn, tất sẽ có mạch nước, xung quanh lăng mộ không có, nhưng dưới đất nhất định có sông ngầm.

Bây giờ trước mặt họ là sông ngầm, cho thấy địa cung ở không xa phía trước.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử tĩnh tâm lắng nghe, cũng mơ hồ nghe thấy tiếng nước truyền đến từ phía trước.

Nghe thấy tiếng nước, hai người trong lòng vui mừng, cả hai đều biết bây giờ họ đang ngày càng đến gần địa cung.

"Phía trước có tiếng nước, hẳn là một con sông ngầm, cho thấy chúng ta đang ngày càng đến gần địa cung." Trần Phong cẩn thận lắng nghe một lúc rồi khẳng định.

"Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta mau đi thôi, địa cung ở ngay trước mắt rồi." Bàn Tử nghe vậy liền phấn khích, định đi về phía trước.

Trần Phong vội kéo lại, Bàn Tử sao lại hấp tấp như vậy, miệng nói, "Lúc nào mới bỏ được cái tật hấp tấp này, phía trước là địa cung không sai, nhưng phía trước chắc chắn sẽ có nhiều nguy hiểm hơn." "Càng đến gần địa cung càng nguy hiểm, không lẽ không biết." Đối mặt với lời khiển trách không chút nể nang của Trần Phong, Bàn Tử chỉ có thể cúi đầu im lặng chấp nhận.

Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê thì coi như không thấy, cái tật này của Bàn Tử quả thực cần phải sửa.

Không thể cứ mãi nóng nảy như vậy được.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi, nhưng phải cẩn thận một chút,” Trần Phong thấy Bàn Tử cúi đầu một bộ dáng khiêm tốn tiếp thu, cũng không khiển trách nữa, quay đầu nhìn về phía trước.

Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê gật đầu, đi suốt một chặng đường, họ cũng gặp không ít nguy hiểm.

Tự nhiên biết được mộ táng nguy hiểm thế nào.

Chương 385

.....

“Lạnh quá?” Đi về phía trước một lúc, tiếng nước phía trước cũng ngày càng lớn, có thể xác định dòng chảy của con sông ngầm này rất xiết.

Càng đến gần sông ngầm, không khí cũng càng ẩm ướt.

Nhiệt độ cũng ngày càng thấp, cô gái duy nhất có mặt ở đây là Tuyết Lê không kìm được mà rùng mình một cái.

Trần Phong đúng lúc cởi áo khoác của mình ra khoác lên cho Tuyết Lê.

Tuyết Lê lúc đầu từ chối, lo lắng Trần Phong cũng sẽ lạnh.

Nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của Trần Phong, cô liền ma xui quỷ khiến mặc vào.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử thì đứng bên cạnh nhìn hai người với ánh mắt trêu chọc.

Trần Phong thấy ánh mắt của hai người, ho khan một tiếng, vội vàng chuyển chủ đề.

“Nước sông ngầm phía trước vốn lạnh buốt xương, khi chảy qua đây cũng mang đi nhiệt khí ở đây.” “Cho nên nhiệt độ ở đây mới thấp như vậy, tiếp tục đi về phía trước nhiệt độ sẽ còn thấp hơn.” Nói xong, Trần Phong lại bảo Bàn Tử tạm thời làm thêm hai cây đuốc, mỗi người một cây, những cây đuốc này có thể sưởi ấm.

Làm xong mọi thứ, Trần Phong và mọi người mới tiếp tục đi về phía trước.

Càng đến gần sông ngầm, tiếng nước chảy càng lớn, nhiệt độ cũng ngày càng thấp.

Tuy có đuốc có thể sưởi ấm, nhưng không thể chống lại được sự xâm thực của nhiệt độ thấp.

Thể chất của Tuyết Lê tương đối yếu, lúc này liên tục hắt hơi.

Đối với chuyện này Trần Phong cũng không có cách nào, chỉ có thể cầu nguyện sau khi đi hết đoạn đường này, không khí có thể ấm lên một chút.

Mấy người đi về phía trước khoảng một phút, trước mặt họ xuất hiện một con sông.

Con sông này chắn ngang đường đi, trên sông có thể thấy một cây cầu gỗ mục nát.

Do thời gian, lúc này đã mục nát hoàn toàn.

Đối diện có thể thấy một hang động tự nhiên, đi vào trong nữa là lối đi được lát gạch.

Phía trước hẳn là lối vào địa cung.

"Lão Trần, con sông này không ổn, hướng chảy của nó đang ngược về phía chúng ta." Bàn Tử nhìn kỹ con sông, rồi nói.

"Ngốc, chẳng phải địa cung được xây trên mạch nước sao!

Như vậy có thể khiến địa cung hình thành một hầm băng tự nhiên, vừa rồi chúng ta đi cũng đã cảm nhận được sự thay đổi nhiệt độ." "Địa cung có sự thay đổi này, có thể khẳng định nhiệt độ chắc chắn còn thấp hơn." Ngô Bát Nhất bực bội nói, lần trước trong mộ của Thành Cát Tư Hãn cũng gặp phải bố cục như vậy.

Bàn Tử lại không nhớ.

"Lão Ngô nói không sai, chỉ là nhiệt độ phía trước có thể sẽ còn

thấp hơn, sức khỏe của Tuyết Lê không có vấn đề gì chứ." Trần Phong nói xong, lo lắng nhìn Tuyết Lê một cái, mấy người đàn ông to con không sao cả, nhưng Tuyết Lê thì không được, con gái vốn thuộc âm, không thể bị lạnh.

"Em không sao, chút nhiệt độ này em chịu được, đừng coi em yếu đuối như vậy." Tuyết Lê biết tình trạng sức khỏe của mình, tuy cố gắng chịu đựng không thành vấn đề.

Nhưng sau khi về chắc chắn sẽ bị cảm.

Chỉ vì Mộc Trần Châu, chút nhiệt độ này không đáng kể.

"Được, nếu thật sự không chịu được thì nói một tiếng." Trần Phong nghe Tuyết Lê trả lời cũng không ngạc nhiên.

Nếu thật sự vì lạnh mà không vào, Trần Phong mới cảm thấy ngạc nhiên.

"Lão Trần, qua sông thế nào đây." Bàn Tử nhìn con sông ngầm trước mặt, từ vị trí họ đứng đến lối đi đối diện còn một khoảng cách.

Nếu không xuống sông thì không thể nhảy qua được, huống chi trên người họ còn mang theo nhiều trang bị như vậy.

Trần Phong nhìn con sông, quả thực đây là một vấn đề.

Cây cầu gỗ vì thời gian mà đã mục nát gần hết.

Đừng nói là đi, Trần Phong lo rằng giây tiếp theo nó sẽ gãy, rơi xuống sông.

Nhìn cây cầu gỗ, Trần Phong tiến lên một bước, đến bên cạnh cầu.

Anh đưa tay kéo một thanh gỗ trên cầu.

Vừa kéo, cây cầu gỗ đột nhiên gãy vụn, hóa thành những mảnh lớn nhỏ rơi xuống sông.

“Nơi này độ ẩm cao, cộng thêm thời gian đã lâu, cây cầu gỗ sớm đã mục nát rồi,” Ngô Bát Nhất nhìn thấy vậy liền nói.

Cây cầu này sớm đã không chống đỡ nổi nữa, Trần Phong đưa tay ra giống như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

“Tìm xem có cách nào khác qua sông không, sẽ có cách thôi.” Nhìn tình trạng của cây cầu gỗ, Trần Phong thở dài một hơi nói.

Anh liền tìm kiếm trong lối đi, xem có thể tìm thấy cơ quan nào khác có thể giúp qua sông không.

Tuy biết xác suất này rất nhỏ, nhưng vẫn phải thử.

Lối đi lớn như vậy, bị mấy người sờ soạng khắp nơi.

Cuối cùng, mấy người nhìn nhau lắc đầu.

“Lẽ nào thật sự phải bơi qua?” Dòng chảy của con sông ngầm này rất xiết, họ phải bơi ngược dòng, độ khó rất lớn.

Chỉ cần một chút sơ sẩy sẽ bị dòng nước cuốn đi, lỡ bị cuốn xuống hạ lưu thì chỉ có chờ chết.

“Không còn cách nào khác, chúng ta dùng dây thừng buộc vào nhau, chỉ cần một người lên bờ được là có thể kéo những người còn lại lên,” Trần Phong đột nhiên nghĩ ra một cách, cách này quả thực khả thi, rủi ro cũng thấp hơn.

Chỉ là nước sông lạnh, lúc đó có thể không sao.

Nhưng sau khi về có thể sẽ bị cảm.

Nhưng bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy nữa.

Ngay sau đó, mấy người dùng dây thừng buộc vào nhau, chuẩn bị xuống sông.

Đúng lúc này, đột nhiên thấy mặt sông ngầm cuộn lên.

“Đợi đã,” Trần Phong vội bảo Ngô Bát Nhất và mọi người im lặng, cẩn thận nhìn mặt nước trước mặt.

Ngô Bát Nhất và mọi người cũng chú ý đến sự thay đổi của mặt nước.

Sau đó là một tiếng xích sắt lạch cạch, đầu xích hướng về phía họ.

Đúng lúc này, một cái đầu khổng lồ xuất hiện, sau đó là một con rùa khổng lồ hiện ra trước mặt mọi người.

“Rùa?

Lớn thế này?” Trần Phong và mọi người nhìn con rùa khổng lồ cũng sững sờ.

Con rùa này to bằng nửa lối đi.

Con rùa quay đầu nhìn Trần Phong và mọi người một cái, trong mắt lộ ra một tia tò mò.

Có lẽ nó chưa từng thấy thứ gì như vậy.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Trần Phong và mọi người, nó bơi về phía bờ đối diện, cuối cùng bò lên bờ và biến mất trong lối đi.

“Chuyện gì vậy?

Con rùa vào trong lối đi rồi.” Trần Phong và mấy người còn đang ngơ ngác, lúc thấy con rùa đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng con rùa chỉ nhìn họ một cái rồi đi về phía đối diện.

Đúng lúc này, mặt nước lại một lần nữa nổi sóng.

Tiếp đó, lại một con rùa nữa xuất hiện trước mặt, con rùa này ở gần hơn.

Ở bên bờ, chỉ cần bước một bước là có thể lên lưng rùa.

Chương 386

Con rùa này thấy họ cũng không để ý, chỉ bơi về phía đối diện.

Tiếp theo, liên tục có rùa nổi lên, nhưng chúng đều không để ý đến Trần Phong và mọi người.

Nhiều nhất là nhìn họ một cái, nhưng mục tiêu cuối cùng đều là đi về phía lối đi ở bờ đối diện.

"Lão Trần, giờ sao đây?

Có xuống sông không?" Bàn Tử nhìn những con rùa trong sông, nuốt nước bọt ừng ực hỏi.

Bọn họ ở trên bờ có lẽ không có vấn đề gì, nhưng ai biết được sau khi họ xuống sông có bị tấn công không.

"Đợi đã, để tôi nghĩ xem." Trần Phong nhìn những con rùa liên tục tiến vào lối đi, trong lòng nảy ra một ý tưởng điên rồ.

Chỉ là cách này có chút mạo hiểm.

Nhưng có thể thử một lần, bây giờ những con rùa này liên tục nổi lên từ dưới nước, cách xuống sông của họ cũng không khả thi nữa.

Dưới ánh mắt khó hiểu của Ngô Bát Nhất và mọi người, Trần Phong dập tắt đuốc, sau đó cầm dao găm trong tay.

Khi một con rùa xuất hiện trước mặt, Trần Phong bước một bước lên lưng con rùa đó, nằm trên lưng nó.

Trần Phong vừa lên, con rùa liền chìm mạnh xuống, nhưng nhanh chóng ổn định lại.

Nó quay đầu nhìn Trần Phong trên lưng, nhìn vài giây.

Trần Phong cầm chặt dao găm, nếu con rùa này tấn công, anh chắc

chắn sẽ cho nó một đòn chí mạng.

Nhưng may mà, con rùa chỉ nhìn vài giây rồi quay người bơi về phía đối diện.

Khi lên bờ, Trần Phong bám chặt vào mai rùa, không để bị ngã xuống.

Vừa lên bờ, Trần Phong liền nhảy xuống, con rùa cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, tốc độ cũng nhanh hơn vài phần, đi vào trong lối đi.

Ngô Bát Nhất và mọi người nhìn ngây người, pha xử lý này của Trần Phong phải cho điểm tuyệt đối.

"Làm theo cách của tôi, lên cả đi, những con rùa này không làm hại người đâu." Trần Phong hét về phía Ngô Bát Nhất.

Ngô Bát Nhất và mọi người lúc này cũng đã dập tắt đuốc trong tay, sau đó thấy một con rùa xuất hiện.

Ngô Bát Nhất liền bước một chân lên lưng rùa.

Lúc đầu, Ngô Bát Nhất cẩn thận nhìn con rùa, nhưng thấy nó không quan tâm mà trực tiếp bơi về phía đối diện, anh liền yên tâm.

Một lúc sau, Ngô Bát Nhất cũng an toàn đến bờ đối diện.

Có Trần Phong và Ngô Bát Nhất làm gương, Tuyết Lê cũng an toàn qua sông, chỉ có Bàn Tử vì vấn đề cân nặng.

Con rùa chìm xuống rất sâu, suýt nữa thì không chịu nổi.

Nhưng cuối cùng cũng thành công đến nơi.

"Lão Trần, cách của ông hay thật," Sau khi qua sông, Vương Bàn Tử giúp mọi người đốt đuốc lại nói.

"Tôi cũng chỉ là đột nhiên nghĩ ra thôi, những con rùa này không có ác ý với chúng ta." Trần Phong nhìn những con rùa liên tục đi qua bên

cạnh mình nói.

Tuyết Lê thậm chí còn thuận tay sờ sờ những con rùa này.

Tuy không biết những con rùa này từ đâu đến, nhưng chúng cũng không có ác ý với chúng ta.

Như vậy thì tốt quá rồi.

Trần Phong nhận lấy cây đuốc Bàn Tử đưa, rồi nói.

"Đi thôi, phía trước có địa cung đang chờ chúng ta." Ngô Bát Nhất và mọi người gật đầu.

Sau đó Trần Phong và mấy người liền đi về phía trước, những con rùa kia cũng không lạ người, trực tiếp bò qua bên cạnh họ.

Thỉnh thoảng có vài con rùa khi đi qua ngẩng đầu lên nhìn một cái.

"Đây là lần đầu tiên em ngồi trên lưng rùa, cũng là lần đầu tiên thấy loại rùa này." Tuyết Lê nhìn những con rùa đi qua bên cạnh nói.

"Lão Trần, ông có biết đây là loại rùa gì không?" Đối mặt với câu hỏi của Tuyết Lê, Trần Phong lắc đầu.

Anh cũng không nhận ra loại rùa này, thậm chí trong kiến thức mà hệ thống cung cấp cũng không có ghi chép.

Có khả năng là một loại rùa nào đó bị biến dị.

Trần Phong cẩn thận quan sát lối đi xung quanh, trên những lối đi này có thể thấy một số vết móng vuốt.

Cho nên, Trần Phong đoán rằng cửa động này có khả năng do những con rùa này đào ra trước đó.

Sau đó người xây dựng lối đi đã sửa chữa lại.

Có những con rùa này đi trước dẫn đường, Trần Phong và mấy người cũng không cần lo lắng sẽ dẫm phải cơ quan cạm bẫy.

Cho nên tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều.

Rất nhanh, Trần Phong và mọi người đang đi trong lối đi đột nhiên cảm thấy trước mắt rộng mở.

Xuất hiện ở bên phải là một hang động khổng lồ, những con rùa kia đều đi vào đó.

Trong hang động này đầy những vết móng vuốt, hiển nhiên cửa động này bị những con rùa này đào ra.

"Đây là động rùa à?" Bàn Tử bật đèn pin chiếu vào bên trong, lập tức phát hiện trong hang động chi chít những con rùa lớn nhỏ đang nằm.

"Nhiều thế?" Ngô Bát Nhất nhìn thấy da đầu tê dại, nếu những con rùa này có địch ý với họ, thì còn đường sống sao.

"Những con rùa này đang đẻ trứng," Trần Phong đột nhiên liếc mắt thấy một vật trắng trắng, nhìn kỹ mới phát hiện ra một quả trứng.

Quả trứng này còn to hơn quả trứng gà mà họ thường thấy.

"Nơi này hẳn là hang ổ của chúng, chúng ta đừng làm phiền chúng, đi thôi." Trần Phong quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất và mọi người nói.

Những con rùa này đang đẻ trứng, không thể bị kích thích, không chừng sẽ kích phát hung tính của chúng.

Sau đó, Trần Phong và mọi người liền tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng chân trước vừa đi, chân sau đã nghe thấy một tiếng kêu gào giận dữ từ trong hang động truyền ra.

Trong nháy mắt, Trần Phong và mọi người đều rút vũ khí ra.

Họ tưởng rằng những con rùa đã nổi điên, định tấn công họ.

Nhưng đợi một lúc cũng không thấy những con rùa có động tĩnh

gì.

Trần Phong cầm đèn pin, từ từ chiếu về phía hang động.

Vừa nhìn, Trần Phong ngây người tại chỗ, những con rùa bên trong lúc này đang lo lắng bất an nhìn về một hướng.

Khi Trần Phong nhìn qua, anh thấy một bóng đen khổng lồ xuất hiện trong hang động.

Bóng đen này chắc là nguyên nhân khiến những con rùa kia lo lắng.

Bóng đen này lúc này đang ở một góc, thân hình dài, trông giống như một con trăn.

Nhưng trăn thông thường cũng không lớn như vậy.

Con quái vật giống trăn này lúc này đang ăn những quả trứng kia.

Những con rùa bên cạnh tức giận nhìn con rắn lớn, hiển nhiên rất kiêng dè con quái vật này.

Thỉnh thoảng có con rùa tiến lên cắn con rắn, nhưng con rắn lớn không thèm để ý, chỉ quẫy đuôi một cái nhẹ đã hất những con rùa kia sang một bên.

"Lão Trần, giờ sao đây?" Ngô Bát Nhất lúc này cũng đã nhìn rõ tình hình bên trong, cảm thấy đầu óc mình không còn dùng được nữa.

Trước là rùa lớn, giờ lại là rắn lớn.

Chương 387

“Chúng ta có cần giúp không?

Những con rùa này cũng đã giúp chúng ta mà?” Tuyết Lê nhìn những quả trứng liên tục bị con rắn lớn ăn mất, không nỡ nói, sự đa cảm là bản tính của phụ nữ.

“Bàn Tử, súng của ông bắn có chuẩn không, nhắm vào con rắn lớn này bắn một phát!” Trần Phong suy nghĩ rồi nói với Bàn Tử.

Bọn họ đã chịu ơn những con rùa này, giúp chúng đẩy lùi con rắn lớn này cũng là trả ơn.

“Được thôi, cứ xem đây, trước đây người ta gọi tôi là hoàng tử thiện xạ đấy.” Bàn Tử đáp một tiếng, sau đó hít một hơi thật sâu, nâng súng trong tay nhắm vào thân con rắn lớn bắn một phát.

Nhưng con rắn lớn lại không bị thương nặng, chỉ có lớp da bên ngoài bị viên đạn làm trầy xước.

Máu tươi chảy ra.

Con rắn lớn thấy mình bị thương, lập tức hung tính bị kích phát.

Mắt đỏ ngầu, nó ngẩng đầu nhìn xung quanh, tìm kiếm con mồi.

Rất nhanh nó đã thấy Trần Phong và mọi người.

Nó há to miệng, phát ra tiếng gầm gừ.

Liền nhanh chóng bò về phía vị trí của Trần Phong và mọi người.

Thấy con rắn lớn lao về phía mình, Bàn Tử giơ súng lên bắn.

Trần Phong và mọi người sợ làm bị thương những con rùa nên cũng không bắn loạn.

Viên đạn liên tục bắn vào thân con rắn lớn.

Tốc độ tiến lên của con rắn lớn cũng chậm lại, viên đạn bắn vào người nó để lại từng lỗ máu.

Nhưng không chí mạng, nhưng cũng đủ để con rắn lớn này phải khổ sở.

Nó ngẩng đầu nhìn Trần Phong và mọi người một cái, dường như muốn ghi nhớ những người này.

Sau đó nó liền nhanh chóng bò ra ngoài lối đi.

"Lão Trần, da con rắn này dày quá, súng cũng không bắn thủng được." "Chắc sắp thành tinh rồi." Bàn Tử nhìn bóng lưng con rắn lớn đi xa nói.

"Con rắn lớn này, chắc cũng giống như những con rùa kia, đã trải qua mấy nghìn năm biến dị rồi." Trần Phong suy nghĩ rồi nói.

Nhưng ánh mắt cuối cùng của con rắn lớn kia giống như muốn ghi nhớ họ vậy.

"Con rắn đó chắc đã ghi nhớ chúng ta rồi, có thể sẽ nhân cơ hội tấn công lén chúng ta." Trần Phong suy nghĩ rồi nói thật.

"Kệ nó, cùng lắm thì bắn mấy phát vào đầu nó là xong." Bàn Tử giơ khẩu súng trường trong tay lên nói.

"Được rồi, chuyện đã giải quyết xong, chúng ta cũng đi thôi." Thấy con rắn lớn đã đi, những con rùa kia cũng yên tĩnh lại.

Nhưng những con rùa sau khi Trần Phong và mọi người đi, đã nhìn sâu vào bóng lưng của họ một cái.

"Tuyết Lê, em ổn chứ?" Trần Phong đi đầu đội, quay đầu nhìn Tuyết Lê hỏi.

"Em không sao, đừng xem thường em quá, phái Bàn Sơn của em

cũng không phải là hữu danh vô thực đâu.” Tuyết Lê kéo chặt áo trên người nói.

Nghe Tuyết Lê nói vậy, Trần Phong không nói gì thêm, quay đầu tiếp tục nhìn về phía trước.

Bỗng nhiên, Trần Phong đột nhiên thấy bên cạnh lối đi phía trước có một chiếc mặt nạ hình thú.

Anh ngẩng đầu lên nhìn, sau đó trong lòng vui mừng, quay đầu nói.

“Chúng ta đã đến lối vào địa cung rồi,” “Lão Trần, ông thấy gì vậy?” Bàn Tử nghe Trần Phong nói vậy không khỏi hỏi.

“Nhìn cái mặt nạ phía trước!” Trần Phong đưa tay chỉ về phía chiếc mặt nạ ở lối đi phía trước.

“Phong Long Thạch?” Ngô Bát Nhất nhìn thấy chiếc mặt nạ, sau đó ngẩng đầu nhìn lên phía trên lối đi kinh ngạc kêu lên.

Bàn Tử nghe tiếng kinh hô của Ngô Bát Nhất liền sững người, sau đó phản ứng lại.

Phong Long Thạch thông thường chỉ xuất hiện ở lối vào địa cung.

Như vậy một là để ngăn cản người của quan phủ thoát ra khỏi địa cung.

Hai là cũng có thể ngăn cản trộm mộ tiến vào địa cung.

Chỉ cần Phong Long Thạch này một khi đã hạ xuống, không ai có thể từ trong địa cung ra ngoài.

Trần Phong ngẩng đầu nhìn tảng Phong Long Thạch trên đỉnh đầu.

Phía trên lối đi phía trước có thể thấy một tảng đá khổng lồ được treo lơ lửng, hai bên đều cách lối đi một khoảng.

Phía trên hẳn là dùng cơ quan để treo, và nối liền với chiếc mặt nạ

hình thú kia.

Chỉ cần chiếc mặt nạ hình thú bị đập vỡ, Phong Long Thạch này sẽ rơi xuống.

"Lão Trần, đã đến đây rồi, vậy chúng ta vào thôi!" Tuyết Lê ngẩng đầu nhìn tảng Phong Long Thạch khổng lồ kia nói, tuy uy lực của Phong Long Thạch rất lớn.

Nhưng chỉ cần không chạm vào chiếc mặt nạ đó thì sẽ không có chuyện gì.

"Ừm, đi thôi, cẩn thận một chút." Trần Phong hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói.

Nếu Phong Long Thạch này thật sự rơi xuống, với năng lực của anh cộng thêm một số thủ đoạn khác, ra khỏi địa cung không thành vấn đề.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền giơ đuốc đi về phía trước.

Anh cẩn thận quan sát lối đi phía trước, phía trước là địa cung, không thể không đề cao cảnh giác.

Tâm tư của người xưa không ai đoán được.

Tuy biết phía trước là địa cung.

Nhưng cũng không ai dám chắc, lối đi phía trước không còn cơ quan nào nữa.

Mọi người cẩn thận đi về phía trước, Trần Phong đi đầu.

Rất nhanh, Trần Phong phát hiện lối đi phía trước dưới ánh lửa của đuốc xuất hiện một đường viền.

Khi thấy đường viền này, Trần Phong trong lòng vui mừng, phía sau hẳn là địa cung.

Rất nhanh, Trần Phong và mọi người từ từ đến gần đường viền đó.

Trước mắt cũng rộng mở.

Chỉ thấy, phía trước lối đi của Trần Phong và mọi người xuất hiện một cánh cửa, cánh cửa này trông có vẻ cần người đẩy ra.

Cánh cửa đá này phủ đầy bụi, nhìn vào nó.

Trần Phong và mọi người cảm nhận được một luồng khí tức nặng nề truyền đến.

Có thể thấy trên cánh cửa đá này khắc một số hoa văn tinh xảo, chỉ là bề mặt đã bị bụi che phủ.

Gần cánh cửa đá này có thể thấy những tấm bia văn khắc chữ.

Trần Phong giơ đuốc, cẩn thận đến bên cạnh cửa đá, nhìn những tấm bia văn khắc chữ đó.

Vừa nhìn, Trần Phong đã thấy thứ mình muốn thấy nhất.

Chỉ thấy trên tấm bia trước mặt Trần Phong viết Hiếu Vũ Hoàng Đế.

Trần Phong biết Hiếu Vũ Hoàng Đế là thụy hiệu của Kinh Vũ Đế Lưu Triệt.

Điều này cũng cho thấy bên trong chính là Kinh Vũ Đế.

Cả nhóm tìm kiếm lâu như vậy cuối cùng cũng tìm được nơi cần đến.

Thấy vậy, Trần Phong kích động, Mộc Trần Châu ở bên trong rồi.

Chương 388

Chỉ cần tìm được Mộc Trần Châu, rồi lấy thêm vài món minh khí ra ngoài, cả nhóm không cần phải đi trộm mộ mưu sinh nữa.

Trộm mộ là chuyện tổn âm đức, không thể không tin.

Những chuyện huyền diệu này không ai nói chắc được.

“Lão Trần, mau xem, đoạn này có ý gì!” Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên lên tiếng.

Trần Phong nghe vậy liền vội vàng đi qua, Ngô Bát Nhất chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó.

Chỉ thấy trước mặt Ngô Bát Nhất là một đoạn văn tự.

Ngô Bát Nhất không hiểu về chữ tiểu triện, nhưng có một số chữ nhận ra được.

Anh cũng thấy trên đó có thể có manh mối liên quan đến Mộc Trần Châu.

Nhưng lại không biết toàn bộ ý nghĩa của nó, đành phải để Trần Phong xem.

Trần Phong cẩn thận nhìn những chữ tiểu triện này.

Những chữ này đã trải qua hàng nghìn năm, tuy có một số đã mờ đi, nhưng cẩn thận suy ngẫm có thể hiểu được ý nghĩa.

Trên đó viết: “Tinh vẫn vu dã, hoang dân hiến chi vu triêu, trân thị chi, dị vu thường vật, dĩ cầu trường sinh, tâm thậm hỉ chi, toại tàng vu nội, trần phong vu thế.” Trần Phong sau khi hiểu được ý nghĩa trên đó, thở ra một hơi dài.

“Trên đó viết rằng một ngôi sao trên trời rơi xuống, bị người dân

nhặt được rồi dâng lên cho Kinh Vũ Đế, Kinh Vũ Đế xem xong rất thích, vì thứ này từ trên trời rơi xuống, Kinh Vũ Đế liền dùng nó để tìm kiếm sự trường sinh, sau này, khi Kinh Vũ Đế qua đời, liền mang thứ này vào lăng mộ." Ngô Bát Nhất nghe xong lời của Trần Phong cũng rất phấn khích, ý là Mộc Trần Châu đã được Kinh Vũ Đế mang vào mộ táng rồi.

Tuyết Lê sững người, sau đó vui mừng.

"Không phải chứ Lão Trần, cái này có liên quan gì đến Mộc Trần Châu, ngôi sao trên trời rơi xuống cũng là thiên thạch mà." Bàn Tử nghe xong thì ngơ ngác, có liên quan gì đến Mộc Trần Châu.

"Lẽ nào thiên thạch này chính là Mộc Trần Châu?" Bàn Tử đột nhiên hiểu ra.

"Đầu óc nhanh nhạy đấy, không sai, thiên thạch trên đó hẳn là Mộc Trần Châu rồi." Trần Phong gật đầu nói.

"Người dân hoang dã đó hẳn là chỉ một người nào đó ở Tây Vực.

Sau khi có được Mộc Trần Châu, liền dâng nó cho Kinh Vũ Đế." "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa, mau vào thôi, Mộc Trần Châu ở ngay trước mắt chúng ta." Bàn Tử rất vội, Mộc Trần Châu gần trong gang tấc rồi.

"Đừng vội, biết người biết ta, mới có thể nắm chắc phần thắng." Trần Phong xua tay nói.

Nói xong, Trần Phong quay đầu nhìn những tấm bia văn khắc chữ xung quanh.

Những tấm bia này ghi lại những sự tích trong cuộc đời của Kinh Vũ Đế.

Trên đó cũng ghi lại một số chuyện khi xây dựng mộ táng này.

Mộ táng của Kinh Vũ Đế này và mấy ngôi mộ bồi táng khác đều nối liền với nhau.

Hình thành một địa cung khổng lồ, chỉ cần vào trong, cơ quan trong mộ táng sẽ vận hành.

Lối ra sẽ bị phong tỏa, những tên trộm mộ vào trong sẽ bị kẹt chết ở đó.

Chỉ có một lối đi vào địa cung.

Chính là lối đi mà họ vừa đi xuống.

Có thể nói vận may của họ không tệ.

Trần Phong đã xem gần hết những tấm bia văn khắc chữ này, trong những hoa văn xung quanh cũng thấy không ít hình con mắt.

Điều này càng khiến Trần Phong khẳng định hơn rằng thiên thạch bên trong chính là Mộc Trần Châu.

"Hừ, chúng ta mở cửa thôi." Trần Phong thở dài một hơi nói.

Ngô Bát Nhất gật đầu, nhìn về phía cánh cửa đá nặng nề.

Cánh cửa đá nặng vô cùng, dùng tay đẩy chắc chắn không mở được.

Nơi đó chắc chắn có cơ quan.

Trần Phong hiển nhiên cũng biết điều này, anh nhìn xung quanh cánh cửa đá.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử mấy người cũng cúi đầu tìm kiếm xung quanh.

Rất nhanh, Tuyết Lê đã tìm thấy một cơ quan hình con mắt ở bên phải cửa đá.

Trần Phong bảo mọi người tránh sang một bên, đến bên cạnh cơ

quan.

Anh đưa tay ấn xuống...

Trần Phong đưa tay dùng sức ấn xuống hình con mắt.

Ngay lập tức, một tiếng cơ quan vận hành truyền ra từ lối đi xung quanh.

Nghe tiếng động, Trần Phong cũng lấy chiếc ô kim cương trong tay ra, chuẩn bị sẵn sàng phòng hộ.

Ngay sau đó, cánh cửa đá vô cùng nặng nề chậm rãi mở ra, tựa như có người mở cửa từ bên trong.

Trần Phong chăm chú quan sát động tĩnh của cánh cửa đá.

Sau khi cửa đá mở ra, một luồng bụi bặm bay ra, khiến ngọn đuốc cũng bị thổi kêu vù vù.

Kèm theo lớp bụi là một mùi hôi nồng nặc, giống như không gian đã bị phong bế quá lâu.

Trần Phong cẩn thận quan sát thêm một lúc, phát hiện bên trong không có cơ quan nào bị kích hoạt, bèn cầm đuốc tiến đến trước cửa đá.

Anh đưa đuốc lại gần, thấy ngọn lửa không có gì thay đổi mới gọi Ngô Bát Nhất và những người khác.

“Lão Trần,” Ngô Bát Nhất ôm một tảng đá to gần bằng đầu người đi tới trước cửa.

Anh dùng sức đẩy mạnh, tảng đá lăn vào bên trong.

Sau khi lăn được vài vòng thì dừng lại.

Trần Phong và mọi người căng thẳng chờ đợi.

Thấy tảng đá không kích hoạt cơ quan nào, anh mới nói: “Tôi vào

trước, mọi người cẩn thận một chút." Nói rồi, Trần Phong quay người đi vào trong.

Anh đi rất chậm, cẩn thận bước về phía trước, theo sau là Tuyết Lê và những người khác.

Khi cả nhóm tiến vào và nhìn thấy cảnh tượng bên trong, ai nấy đều sững sờ không nói nên lời.

"Đây không phải là một cung điện sao?" Bàn Tử nhìn cách bài trí hoa lệ bên trong, lẩm bẩm.

Mọi người đều là những người từng trải qua sóng gió, nên nhanh chóng hoàn hồn.

Chỉ thấy sau cánh cửa đá là một không gian vô cùng rộng lớn.

Ở giữa có một lối đi thật dài, hai bên là mấy hàng cột trụ, trên đó điêu khắc những hoa văn thần bí.

Giữa những hoa văn ấy là những viên bảo thạch hình con mắt, lấp lánh dưới ánh lửa của đuốc.

"Hít, bên trong còn lạnh hơn, giống như một hầm băng vậy." Tuyết Lê xoa xoa tay, cố gắng đến gần ngọn đuốc hơn để cảm nhận chút hơi ấm.

"Cũng đừng nói, có khi thi thể Hiến Vũ Đế bên trong vẫn còn giữ được nguyên vẹn như lúc sinh thời." Bàn Tử cũng cố gắng ghé sát vào ngọn đuốc trong tay để sưởi ấm.

"Địa cung được xây dựng trên thủy mạch, cộng thêm các phương pháp bảo quản khác, chuyện này hoàn toàn có thể." Ngô Bát Nhất cảm nhận được luồng khí lạnh phả vào mặt, nói.

Trần Phong cũng cảm nhận được nhiệt độ lạnh buốt bên trong, nhưng trong thời gian ngắn vẫn có thể chịu được.

Sau đó Trần Phong đưa đuốc nhìn sang hai bên.

Dọc theo lối đi là từng đống đồ tùy táng, nào là ngựa đồng vàng, lư hương tiết trúc mạ vàng mạ bạc, đủ các loại vật phẩm quý giá.

Đây chỉ là những thứ bày ra bên ngoài, nhưng cũng đều là những báu vật hiếm có trên đời.

“Lão Trần, trên mấy cây cột kia đều là mã não đỏ phải không, còn mấy món đồ mạ vàng mạ bạc kia nữa, đều có giá trị không nhỏ đâu.” Bàn Tử nhìn những thứ đó mà suýt chảy nước miếng.

Chương 389

Sau một thời gian đi theo Đại Kim Nha, cậu ta cũng đã nhận ra được một số món minh khí.

“Xem ra để ông đi theo Đại Kim Nha cũng có ích đấy, mắt nhìn không tồi.

Mấy thứ này đúng là mã não đỏ, được điêu khắc thành hình con mắt.” Trần Phong cười tán dương Bàn Tử.

“Đợi tìm được Mộc Trần Châu, chúng ta sẽ mang một ít minh khí ra ngoài.

Bàn Tử, ông lau nước miếng ở khóe miệng đi đã.” Nghe Trần Phong nói vậy, Bàn Tử cũng yên tâm.

Chỉ cần có thể mang đi là được, nếu những thứ này không thể mang đi mà chỉ có thể đứng nhìn thì mới là đau khổ nhất.

Trần Phong đi một vòng, không gian bên trong rộng bằng nửa sân bóng đá.

Trên các bức tường xung quanh là những bức bích họa màu sắc rực rỡ, nhìn kỹ có thể thấy trên đó khắc họa lại cuộc đời chinh chiến của Hiến Vũ Đế.

Trần Phong cầm đuốc đi dọc theo lối đi về phía trước.

Cuối lối đi là một bệ đài cao, trên đó đặt một chiếc quan quách.

“Quan quách của Hiến Vũ Đế sao?” Trần Phong nhìn chiếc quan quách lẩm bẩm.

Chiếc quan quách phủ đầy bụi nhưng vẫn không che lấp được vẻ ngoài hoa lệ của nó.

“Lão Trần, chúng ta mở nắp quan tài bây giờ chứ?” Ngô Bát Nhất đi theo sau Trần Phong cũng nhìn thấy chiếc quan quách.

Hai người nhìn nhau, đều thấy được sự kích động trong mắt đối phương, Mộc Trần Châu chắc chắn nằm trong đó.

Mộc Trần Châu, món đồ mà các bậc tiền bối đã tìm kiếm bấy lâu.

Cuối cùng cũng sắp được thấy ánh mặt trời rồi sao?

Trần Phong thở ra một hơi dài, cố gắng bình tĩnh lại.

Đến thời điểm này, tuyệt đối không thể xảy ra sai sót.

Trần Phong cầm đuốc từ từ đi xuống dưới bệ đài, rồi bước lên.

Anh cẩn thận quan sát chiếc quan quách, trên đó có những hoa văn thần bí, điểm xuyết không ít mã não đỏ.

Mặc dù bụi bặm đã che đi vẻ ngoài lộng lẫy, nhưng không thể che giấu được khí chất vô song của nó.

“Lão Trần, đây là quan quách của Hiến Vũ Đế rồi, chúng ta mở ra đi.” Tuyết Lê bước lên bệ đài, nhìn chiếc quan quách đầy bụi, nói.

“Đừng vội, đã đến đây rồi thì cũng không vội một lúc.

Trước tiên xem xung quanh có cơ quan gì không đã.” Trần Phong nhìn chiếc quan quách, kiềm chế ý muốn mở nắp trong lòng, nói.

“Lão Trần nói đúng, không vội một lúc này.” Ngô Bát Nhất cũng phụ họa, cẩn thận một chút vẫn hơn, không thể lật thuyền trong mương được.

Nói rồi, Ngô Bát Nhất bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Trên bệ đài cao này có một bệ đá thấp hơn, trên đó mới đặt quan quách.

Đứng trên bệ đài nhìn xuống, có cảm giác như đang đứng trên

triều đường.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất cùng mọi người cẩn thận kiểm tra khu vực gần bệ đài.

Một lúc sau, bốn người đã kiểm tra toàn bộ khu vực trên bệ đài, ngay cả bệ đá dưới quan quách cũng đã sờ nắn khắp nơi.

"Tôi nói này Lão Trần, nếu chúng ta mở nắp quan tài ngay từ đầu, có khi bây giờ đã lấy được Mộc Trần Châu rồi.

Kiểm tra lâu như vậy mà có tìm thấy cái gì đâu." Bàn Tử sau khi tìm kiếm một lượt liền nhìn Trần Phong nói.

"Bớt nói nhảm đi, Lão Trần làm vậy tự nhiên có lý của anh ấy." Tuyết Lê nghe Bàn Tử cằn nhằn, không khỏi lên tiếng quở trách.

"Đối tượng của người ta, sao lại không bênh được chứ?" Bàn Tử rụt cổ lại, lầm bầm.

"Ông nói gì?" Tuyết Lê tuy không nghe rõ, nhưng biết chắc Bàn Tử đang nói điều gì đó không hay.

"Được rồi, nếu ở đây không có vấn đề gì, vậy chúng ta bắt đầu mở nắp quan tài thôi!" Trần Phong xua tay ngắt lời hai người.

Trần Phong lấy găng tay Mạc Kim ra từ ba lô.

Anh đặt tay lên quan quách, phủi sạch lớp bụi trên bề mặt.

Ngay lập tức, chiếc quan quách lộ ra dáng vẻ thật sự của nó.

Thế nhưng, cảnh tượng tiếp theo khiến Trần Phong sững sờ.

"Hả?" Trần Phong nhìn hoa văn lộ ra trên quan quách, chìm vào suy tư.

Quan tài được làm từ gỗ Trinh nam tơ vàng, điều này rất bình thường, không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng hoa văn trên đó lại có vấn đề.

“Sao vậy?” Ngô Bát Nhất và mọi người thấy vẻ mặt của Trần Phong, trong lòng thắt lại, vội vàng hỏi.

Lúc này tuyệt đối không được xảy ra sai sót gì.

Đừng nói là đây không phải quan quách của Hiến Vũ Đế, hay là Mộc Trần Châu không hề ở trong ngôi mộ này.

“Hoa văn không đúng!” Trần Phong chỉ vào hoa văn trên đó.

“Hoa văn?” Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê cùng nhìn về phía hoa văn trên quan quách.

“Phượng hoàng không mào?” Định thần nhìn lại, Ngô Bát Nhất cũng nhận ra điều kỳ lạ.

“Lão Trần, Lão Ngô, phượng hoàng không mào có ý nghĩa gì đặc biệt sao?” Bàn Tử nhìn hoa văn trên đó hỏi.

Hoa văn trông rất đẹp, đường nét tinh xảo.

Tuyết Lê đứng bên cạnh cũng nhìn Ngô Bát Nhất và Trần Phong.

Đối với các lễ nghi liên quan đến quan quách, cô thực sự không hiểu rõ lắm.

“Phượng hoàng trước nay đều dùng để hình dung nữ giới, còn rồng mới tượng trưng cho nam giới,” “Thời cổ đại, phượng hoàng dùng để hình dung hoàng hậu, còn rồng mới tượng trưng cho đế vương.” Trần Phong liếc nhìn hoa văn trên đó, nói.

“Ý của anh là trong quan tài không phải Hiến Vũ Đế, mà là vợ của ông ấy?” Tuyết Lê vừa nghe đã hiểu ý Trần Phong.

“Không sai, chính là như vậy.” Ngô Bát Nhất gật đầu ở bên cạnh.

“Nếu đây không phải quan quách của Hiến Vũ Đế, vậy quan quách

của ông ấy ở đâu?" Bàn Tử nghe vậy liền sốt ruột, vội hỏi.

"Đừng vội, cứ mở nắp ra xem bên trong là ai đã, lúc đó xem có tìm được manh mối nào không." Trần Phong nói, cũng có khả năng bên trong chính là Hiến Vũ Đế.

Nhưng chỉ có mở nắp quan tài ra mới biết được.

Nghe lời Trần Phong, mấy người cũng dần bình tĩnh lại.

Đây là địa cung của Hiến Vũ Đế, văn bia bên ngoài cũng đã khắc rõ, bên trong chắc chắn có quan quách của ông ấy.

Trần Phong tiếp tục dùng đôi tay đeo găng tay Mạc Kim lau sạch lớp bụi trên đó.

Hoa văn phượng hoàng càng lúc càng hiện rõ.

Trên quan quách không có chữ khắc nào, chỉ có một bức hình phượng hoàng không mào.

Thấy vậy, Trần Phong biết chỉ có cách mở nắp mới biết được bên trong là ai.

"Bàn Tử, nến!" Trần Phong quay đầu nói với Bàn Tử.

"Okla!" Bàn Tử không nhiều lời, vội lấy nến trong túi ra đốt, sau đó đặt cố định ở vị trí Trần Phong chỉ.

Thấy nến đã được thắp lên, Trần Phong lấy dao quân dụng từ trên người ra.

Anh từ từ cắm dao vào khe hở giữa nắp và thân quan tài, đường nối của nắp quan tài được bịt kín bằng một loại sáp đặc biệt.

Chương 390

Dao quân dụng dễ dàng cắm vào khe hở.

Sau đó, những mạt bột màu trắng liên tục rơi xuống đất.

Khi Trần Phong đi một vòng quanh quan quách, anh gật đầu với Ngô Bát Nhất.

Hai người khá ăn ý, Trần Phong vừa gật đầu, Ngô Bát Nhất đã hiểu ý.

Anh chậm rãi bước đến một bên quan quách, Trần Phong ở bên còn lại.

Hai người gật đầu, sau đó cùng nhau dùng sức.

Nắp quan quách dưới tác động của hai người bắt đầu từ từ dịch chuyển.

Khi quan quách lộ ra một khe hở, hai người lập tức ngồi thụp xuống.

Quan quách đã bị đóng kín quá lâu, tuy nhiệt độ bên trong thấp, không khí không hoạt động mạnh, nhưng thời gian đã quá dài, không chừng không khí bên trong đã thối rữa thành khí độc rồi.

Vì vậy, cẩn thận một chút để phòng ngừa bất trắc.

Ngay khoảnh khắc hai người ngồi xuống, một luồng khí lạnh từ trong quan quách tỏa ra, trong đó còn lẫn một ít mùi thối rữa.

Luồng khí lạnh này đến nhanh mà đi cũng nhanh, một lúc sau đã biến mất không dấu vết.

Đợi thêm một lúc, hai người mới đứng dậy, tiếp tục đẩy nắp quan quách về phía trước.

“Rầm” một tiếng, nắp quan tài va chạm với mặt đất tạo ra một tiếng động lớn, làm tung lên một đám bụi mù mịt.

Mấy người Trần Phong không để ý đến những thứ đó, mắt họ đều dán chặt vào bên trong.

Lấy đèn pin ra, anh soi vào trong quan quách.

Khi nhìn rõ tình hình bên trong, Trần Phong sững sờ.

Mặc dù trước đó đã có dự đoán, nhưng khi thực sự nhìn thấy, anh vẫn không khỏi kinh ngạc.

Chỉ thấy bên trong quan quách yên tĩnh đặt một thi thể, trên thi thể phủ một lớp băng mỏng.

Trong tình trạng này, thi thể đáng lẽ sẽ không bị thối rữa.

Nhưng thi thể trước mắt đã biến thành một cái xác khô, nước trong cơ thể đã bốc hơi hết, da thịt dính chặt vào xương.

Nhưng từ quần áo thi thể đang mặc có thể xác định đây thực sự có thể là một hoàng hậu.

Trên người mặc phượng bào, trên đầu đội phượng quan.

“Lão Trần, sao rồi?” Bàn Tử thấy Trần Phong ngẩn người một lúc lâu, vội hỏi.

Trần Phong liền nhường ra một chút vị trí, ra hiệu cho họ xem.

Tuyết Lê và Bàn Tử thấy vậy liền tiến lên bên cạnh quan quách.

“...Thật sự là một hoàng hậu!” Bàn Tử nhìn thi thể mặc phượng bào bên trong, nói không nên lời.

“Lão Trần, nếu đây là hoàng hậu, vậy quan quách của Hiến Vũ Đế đi đâu rồi?” Tuyết Lê sau khi hoàn hồn, liền hỏi Trần Phong.

“Nếu tôi không đoán sai, đây hẳn là Hiếu Vũ Hoàng hậu, cũng

chính là Lý phu nhân.” Trần Phong nói.

“Lý phu nhân?” Mấy người nghe xong đều ngẩn ra.

Nhưng Trần Phong không để ý đến ba người, cầm đèn pin, cúi người bắt đầu kiểm tra tình hình bên trong quan quách.

Quả nhiên, Trần Phong tìm thấy một đoạn văn tự bên trong, đoạn văn tự này chính là về Hiếu Vũ Hoàng hậu.

Hiếu Vũ Hoàng hậu chỉ có một mình Lý phu nhân.

Lý phu nhân trong lịch sử là một kỳ nữ.

Trên đó ghi chép rằng Lý phu nhân khi còn sống được Hiến Vũ Đế hết mực sủng ái, nhưng cuối cùng lâm bệnh nặng, hương tiêu ngọc vẫn.

Tuy không phải hoàng hậu, nhưng sau khi chết lại được an táng theo nghi lễ của hoàng hậu.

“Lão Trần, thật sự là Lý phu nhân sao?” Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong hỏi, anh cũng tò mò không biết bên trong có phải là vị kỳ nữ đó không.

“Hừm, không sai, đây là quan quách của Lý phu nhân.” Trần Phong thở ra một hơi dài, nói.

“Nhưng lúc đầu Lý phu nhân không được chôn ở đây mà.” Ngô Bát Nhất lúc này cũng tiếc nuối hỏi.

“Hẳn là được dời vào sau khi Hiến Vũ Đế hạ táng.” Trần Phong suy nghĩ rồi nói, những điều này đều được ghi lại trong kiến thức mà hệ thống cung cấp.

“Nghe hai người nói vậy, lẽ nào Lý phu nhân này rất nổi tiếng sao?” Bàn Tử thấy trong mắt hai người đều mang theo chút tiếc nuối khi bàn về Lý phu nhân.

“Ông cũng không biết à?” Tuyết Lê khinh bỉ liếc Bàn Tử một cái.

“Tôi có bản lĩnh mà.” “Được rồi, đừng cãi nhau nữa, nghe Lão Trần nói đi!” Ngô Bát Nhất cũng đau đầu với hai người này, hễ có cơ hội là lại đấu võ mồm.

“Lý phu nhân này có thể coi là một kỳ nữ, được Hiến Vũ Đế vô cùng sủng ái, sau khi chết còn được truy phong làm Hiếu Vũ Hoàng hậu.” “Lý phu nhân xuất thân từ một gia tộc bình thường, nhưng lại cực kỳ giỏi âm nhạc và vũ đạo, là một nữ thần tài sắc vẹn toàn.” Trần Phong sắp xếp lại kiến thức trong đầu rồi nói.

“Có đẹp đến mấy thì sau khi chết cũng thành xác khô thôi,” Bàn Tử nghe xong lẩm bẩm một câu.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói cũng cạn lời, nhưng không thể không thừa nhận lời của Bàn Tử là sự thật.

Dù khi sống có danh tiếng, có quyền tiền đến đâu, sau khi chết cũng chỉ hóa thành một nắm đất vàng.

“Nhưng vấn đề là, quan quách của Hiến Vũ Đế mà chúng ta cần tìm ở đâu, đây là địa cung của Hiến Vũ Đế, không thể nào chỉ đặt quan quách của Lý phu nhân được chứ?” Tuyết Lê đột nhiên xen vào.

“Mọi người tìm lại lần nữa xem, không chừng có cơ quan ở đây.” Trần Phong nghe lời Tuyết Lê, trầm tư nói.

Sau đó Ngô Bát Nhất, Tuyết Lê và Bàn Tử tiếp tục tìm kiếm cơ quan trên bệ đài.

Trần Phong thì lại hướng ánh mắt về phía Lý phu nhân.

Anh cúi xuống, cẩn thận quan sát bên trong xem có phát hiện gì khác không.

Sau đó Trần Phong lại kiểm tra cẩn thận một lần nữa, nhưng

không phát hiện gì.

Cuối cùng, anh cắn răng, đưa hai tay vào trong quan quách mò mẫm.

Có tiền lệ của Hoắc Khứ Bệnh trước đó, Trần Phong cảm thấy cơ quan có khả năng nằm bên trong quan tài.

Nhưng Trần Phong mò từ đầu này đến đầu kia của quan tài vẫn không phát hiện cơ quan.

Cuối cùng thậm chí anh còn đưa tay xuống dưới thi thể để tìm kiếm, nhưng kết quả lại khiến Trần Phong thất vọng.

Điều đó cũng khiến Trần Phong hiểu ra, nơi này đáng lẽ phải là nơi đặt quan quách của Hiến Vũ Đế, nhưng họ lại không tìm thấy.

Vậy quan quách của Hiến Vũ Đế sẽ ở đâu?

Không đúng, không đúng, quan quách của Lý phu nhân này rõ ràng là được đặt vào sau.

Nếu quan quách này được đặt vào sau, vậy thì xác suất cơ quan nằm trong quan quách của Lý phu nhân là rất nhỏ.

Cuối cùng Trần Phong hướng ánh mắt về phía bệ đá bên dưới.

Theo tình hình hiện tại, nơi có khả năng cất giấu quan quách nhất chỉ có thể là bên dưới bệ đá này.

Quan quách của Lý phu nhân được đặt vào sau, điều đó càng khẳng định suy đoán này.

"Lão Ngô, bên đó tình hình thế nào?" Trần Phong quay đầu nhìn về phía Ngô Bát Nhất hỏi.

"Không tìm thấy gì, có lẽ nó được giấu quá kỹ." Ngô Bát Nhất lắc đầu nói, mấy người họ gần như đã lật tung nơi này lên một lần nữa, nhưng vẫn không tìm thấy gì.

“Chúng ta đậy nắp quan tài của Lý phu nhân lại đi.” Trần Phong không nói ra suy đoán của mình, nhìn nắp quan tài trên mặt đất nói.

Ngô Bát Nhất gật đầu, sau đó cùng Trần Phong nâng nắp quan tài lên và đậy lại.

“Bàn Tử, Tuyết Lê, giúp một tay!” Trần Phong quay người lấy Giáp nhân từ trong túi ra rồi nói với Bàn Tử và Tuyết Lê.

Chương 391

“Khiêng cái quan tài này xuống.” Thấy mấy người đến gần, Trần Phong nhìn chiếc quan tài trên bệ, chậm rãi nói.

“Hả?

Lão Trần, ông có bị sốt không vậy, ông có biết cái quan tài này nặng bao nhiêu không?

Chắc chắn bốn người chúng ta khiêng được à?” Bàn Tử nghe vậy không nhịn được nói, đây không phải chuyện đùa.

Bốn người mà khiêng một cái quan tài lớn như vậy thật sự có chút khó khăn.

Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê nghe vậy cũng nhìn Trần Phong, không biết anh làm vậy có ý nghĩa gì.

Sau đó, Trần Phong liền nói ra suy nghĩ của mình.

“Cách này quả thật rất có lý.” Bàn Tử nghe xong nhỏ giọng nói, nhưng vừa nghĩ đến việc phải khiêng cái quan tài lớn như vậy, mặt mày lại méo xệch.

“Lão Ngô, ông và tôi đỡ một đầu, Bàn Tử và Tuyết Lê ở đầu kia đẩy về phía trước.” Trần Phong nhìn chiếc quan tài nói.

Như vậy cũng là nhẹ nhàng nhất.

Ngô Bát Nhất và mọi người gật đầu.

Sau đó mọi người vào vị trí, Trần Phong cũng điều khiển Giáp nhân ở bên dưới giúp sức.

Sức của Giáp nhân rất lớn, có nó giúp đỡ mọi việc nhẹ nhàng hơn nhiều.

Rất nhanh, quan quách từ từ được đẩy xuống, Trần Phong và Ngô Bát Nhất ở phía trước dùng tay đỡ, Giáp nhân ở bên dưới dùng tay chống.

"Rầm" một tiếng, quan quách được từ từ đặt xuống đất.

Sau đó mọi người hướng ánh mắt về phía bệ đá.

"Thật sự ở đây?

Ha ha." Chỉ thấy ở chính giữa bệ đá có một con mắt được điêu khắc bằng mã não đỏ.

Trên bệ đá được khoét một cái hố vừa vặn để đặt con mắt vào.

"Phù, cuối cùng cũng tìm thấy rồi." Trần Phong thở phào một hơi.

Sau đó, Trần Phong đến bên bệ đá, im lặng nhìn con mắt.

Anh ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và mọi người lùi lại một chút, rồi dùng sức ấn con mắt xuống.

Ngay sau đó, Trần Phong và mọi người nghe thấy một trận tiếng cơ quan.

Bệ đá trước mặt họ đột nhiên tách ra từ giữa.

"Ầm ầm ầm." Dưới sự chứng kiến của Trần Phong và mọi người, một chiếc quan tài từ từ dâng lên, cuối cùng dừng lại ổn định trên bệ đá.

Ngay sau đó, một luồng khí lạnh phả vào mặt, khiến mấy người có mặt ở đó đều rùng mình.

"Trời đất quỷ thần ơi, sao lạnh thế." Bàn Tử xoa xoa lớp da gà trên tay, nói.

"Đây là quan quách của Hiến Vũ Đế sao?" Trần Phong nhìn chiếc quan quách thầm nghĩ.

Bởi vì quan quách vẫn luôn nằm ở bên dưới, lại càng gần con sông ngầm dưới lòng đất này, nên khi nó vừa được nâng lên, họ có thể cảm nhận được luồng khí lạnh phả vào mặt.

Có lẽ người xây dựng lăng mộ này đã cố ý làm vậy.

Tuyết Lê thì liên tục xoa hai tay.

Thấy vậy, Trần Phong liền đưa ngọn đuốc trong tay cho cô.

Nhận lấy ngọn đuốc của Trần Phong, cô mới thấy đỡ hơn một chút, khí lạnh trên người cũng giảm đi nhiều.

Trần Phong hướng ánh mắt về phía chiếc quan tài vừa được nâng lên.

"Quan tài rỗng tạc từ ngọc Tú tự nhiên." Khi Trần Phong nhìn rõ chất liệu của chiếc quan tài, anh lập tức kinh ngạc thốt lên.

Trần Phong nhìn thấy ngọc Tú tự nhiên không khỏi ngẩn người.

Ngọc Tú tự nhiên rất hiếm có, không thua kém gì Hàng Long Mộc của Tần Thủy Hoàng.

Huống chi đây là một khối ngọc Tú tự nhiên lớn như vậy, lại càng hiếm thấy hơn.

"Ngọc Tú tự nhiên?" Ngô Bát Nhất và mấy người nghe xong cũng phải tắc lưỡi, đúng là một tay chơi lớn.

Trần Phong chậm rãi bước đến trước quan quách, nhìn chiếc quan quách tuyệt đẹp.

Trên đó toàn là những hoa văn tinh xảo, nhưng điều thu hút sự chú ý nhất là hình rồng trên quan quách.

"Đây rồi, thế này mới đúng," Ngô Bát Nhất nhìn thấy hình rồng thì lên tiếng.

“Hẳn là quan tài uyên ương, tuy quan quách của Lý phu nhân được đặt vào sau.” “Nhưng cũng được bố trí theo bố cục của quan tài uyên ương.” Trần Phong nhìn chiếc quan quách nói.

“Mở ra đi, thành hay bại là ở bên trong.” Tuyết Lê nhìn chiếc quan quách nói.

Trần Phong gật đầu, thời khắc quan trọng nhất đã đến, Mộc Trần Châu bí ẩn sắp vén lên bức màn bí mật của nó.

Anh quay đầu nhìn ngọn nến ở góc đông nam, thấy nó vẫn cháy ổn định mới yên tâm.

Sau đó lấy dao quân dụng ra, đến trước quan quách.

Do quan quách vẫn luôn được giấu ở bên dưới, nên trên đó không có bụi bặm.

Hoa văn trên quan quách đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ngoài một số hoa văn và một hình rồng, ở chính giữa còn khắc một hình con mắt.

Nhìn thấy hoa văn này, Trần Phong càng tin rằng Mộc Trần Châu ở bên trong.

Trên quan quách đều điêu khắc hoa văn này có thể thấy Hiến Vũ Đế yêu thích Mộc Trần Châu đến mức nào, không chỉ vì sự bí ẩn của nó, mà còn là sự theo đuổi trường sinh.

“Phù” thở ra một hơi dài, Trần Phong từ từ cắm dao quân dụng vào khe hở của nắp quan tài.

Bột màu trắng theo động tác của Trần Phong không ngừng rơi xuống đất.

Rất nhanh Trần Phong đã đi một vòng quanh quan quách.

Thấy vậy, Ngô Bát Nhất vội vàng tiến lên, đặt tay lên nắp quan tài

bằng ngọc Tú tự nhiên.

Trần Phong gật đầu với Ngô Bát Nhất, sau đó cũng đặt tay lên nắp quan tài.

Hai người đồng thời dùng sức, nắp quan tài phát ra một tiếng ngâm khẽ, từ từ bị đẩy ra.

Thấy nắp quan tài bị đẩy ra, hai người vội vàng ngồi thụp xuống.

Đây là quan quách của Hiến Vũ Đế, không chừng bên trong có cơ quan độc khói.

Nhưng, sau khi nắp quan tài bị đẩy ra, chỉ có một làn sương mù màu trắng bốc lên.

Bàn Tử và Tuyết Lê nhìn thấy làn sương mù màu trắng, theo phản xạ lùi lại hai bước.

Nhưng rất nhanh họ cũng phản ứng lại, đó chỉ là không khí lạnh bên trong hóa thành sương mù, không phải là độc khói.

"Sợ chết khiếp, may mà Bàn gia đây liếc mắt một cái đã nhận ra là khí lạnh." Bàn Tử để che giấu sự ngượng ngùng của mình, vỗ ngực nói.

"Nhãn lực của ông cũng chỉ đến thế thôi!" Tuyết Lê liếc mắt một cái rồi nói.

Đối với chuyện của Bàn Tử và Tuyết Lê, Trần Phong và Ngô Bát Nhất không có tâm trí để quan tâm.

Thấy bên trong quan quách an toàn, hai người liền trực tiếp đứng dậy, tiếp tục đẩy nắp quan tài ra.

"Rầm" một tiếng, nắp quan tài làm bằng ngọc Tú tự nhiên bị đẩy xuống đất.

Sau đó Trần Phong liền cầm đèn pin soi vào bên trong.

Chương 392

Vừa nhìn, Trần Phong như thấy một chuyện gì đó không thể tin được, ngây người tại chỗ.

Bàn Tử và Tuyết Lê thấy quan quách đã được mở, cũng ngừng đấu khẩu, vội vàng đi tới.

Đặc biệt là Tuyết Lê, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Trần Phong, cô liền đến gần quan quách.

"Đây là… Hiến Vũ Đế sao?

Quả nhiên uy vũ!" Tuyết Lê nương theo ánh đèn nhìn vào trong, cũng sững sờ, sau đó liền hoàn hồn.

"Ừm, ngay cả sau khi chết cũng mang theo một khí chất không giận mà uy." Trần Phong ở bên cạnh tán đồng gật đầu.

Theo ánh mắt của Trần Phong nhìn vào trong, một thi thể được bảo quản hoàn hảo đang nằm trong quan quách.

Trên người phủ đầy băng mỏng.

Hiến Vũ Đế Lưu Triệt!

Thân mặc long bào, một khí chất uy nghiêm tự nhiên hình thành.

Ngọc Tú tự nhiên vốn có tác dụng bảo quản thi thể, cộng thêm tác dụng của hầm băng, thi thể mới được bảo quản tốt như vậy, thậm chí còn giống hệt như lúc sinh thời.

"Chúng ta có thể nhìn thấy dáng vẻ của người mấy nghìn năm trước, cũng giống như chúng ta bây giờ nhỉ." Bàn Tử tiến lên nhìn một cái rồi nói.

"Ông tưởng là người nguyên thủy toàn thân đầy lông lá à?" Ngô

Bát Nhất nghe Bàn Tử nói, cũng cạn lời, Bàn Tử nói chuyện không dùng não sao?

Nhưng anh cũng biết Bàn Tử thực ra không ngốc, chỉ là không suy nghĩ những chuyện này thôi.

"Những thứ này đều là đồ tùy táng sao?" Bàn Tử hai mắt sáng rực nhìn những thứ bên cạnh thi thể, những thứ có thể được Hiến Vũ Đế mang vào quan tài thì có món nào là đồ đơn giản đâu.

Mỗi món đều có giá trị liên thành.

Trần Phong đeo găng tay Mạc Kim, cúi người xuống quan sát cẩn thận.

Những món đồ tùy táng này anh cũng đã thấy, nhưng mục tiêu bây giờ là Mộc Trần Châu.

Sau khi tìm được Mộc Trần Châu, lấy những món đồ tùy táng này cũng không muộn.

Nếu Mộc Trần Châu ở bên trong, thì hẳn là ở trên người Hiến Vũ Đế.

Trần Phong hướng ánh mắt về phía thi thể Hiến Vũ Đế, hai tay đặt chồng lên nhau trên người.

Nguyên tắc là không được chạm vào thi thể để lấy đồ.

Trần Phong nhìn thi thể, nuốt nước bọt một cách khó khăn.

Đây là Hiến Vũ Đế, sau khi chết trên người cũng tự mang theo một khí chất uy nghiêm.

Khí chất được hình thành do ở vị trí cao lâu ngày, khí chất cổ xưa này khiến Trần Phong có cảm giác không dám nhìn thẳng.

Hít một hơi thật sâu, để bản thân trấn tĩnh lại, lúc này mới đưa hai tay ra bắt đầu tìm kiếm từ vị trí vai của Hiến Vũ Đế.

Anh bắt đầu tìm từ vai xuống.

Trên thi thể toàn là băng mỏng, thi thể cũng bị đông cứng vô cùng, quần áo trên người cũng bị đông cứng.

Đặc biệt là khi cúi xuống, khí lạnh phả vào mặt khiến Trần Phong không nhịn được mà rùng mình.

Trần Phong cẩn thận mò mẫm từ vai xuống.

Thi thể và long bào đều cứng ngắc, gây ra một số khó khăn cho hành động của Trần Phong.

Vì vậy Trần Phong tìm kiếm càng thêm cẩn thận.

Rất nhanh Trần Phong tìm đến vị trí eo của thi thể, anh có thể cảm nhận được dưới tay mình có một miếng ngọc bội.

Nhưng Trần Phong không để ý, tiếp tục mò mẫm.

Rất nhanh liền mò đến vị trí hai tay của Hiến Vũ Đế.

Hai tay đặt chồng lên nhau, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy bên dưới hai tay có giấu một vật gì đó.

Trần Phong dùng sức tách hai bàn tay ra, lập tức một vật hình con mắt xuất hiện bên dưới.

Nhìn thấy vật này, mắt Trần Phong đột nhiên co lại.

"Mộc Trần Châu sao?" Trần Phong hưng phấn nhìn vật hình con mắt!

Ngô Bát Nhất và mấy người cũng nhìn thấy vật đó.

Mấy người không khỏi nuốt nước bọt.

Đây là Mộc Trần Châu sao?

Trong số họ, người kích động nhất chính là Tuyết Lê, tổ tiên cô đã tìm kiếm rất lâu nhưng không tìm được.

Nhưng bây giờ lại để họ tìm thấy.

Vậy thì dòng họ Bàn Sơn sau này sẽ không còn phải chịu sự nguy hại của lời nguyền nữa.

Sự giải thoát này người bình thường khó có thể hiểu được.

Điều đó cũng có nghĩa là họ có thể sinh lão bệnh tử như một người bình thường.

Trước đây, đối với những người mang lời nguyền, sinh lão bệnh tử đều là một điều xa xỉ.

Bây giờ, điều đó sắp kết thúc.

Trần Phong dùng đôi tay hơi run rẩy cầm Mộc Trần Châu lên.

Mộc Trần Châu này to gần bằng lòng bàn tay, toàn thân màu đen tuyền, giống hệt như hình con mắt sau lưng họ.

Hoa văn trên đó vô cùng rõ ràng, từng đường vân như muốn hút hồn người khác.

Nhưng Trần Phong lập tức suy nghĩ, Mộc Trần Châu đã tìm thấy, nhưng làm thế nào để xóa bỏ lời nguyền sau lưng?

“Xem ra không có tác dụng gì, không có chuyện gì xảy ra cả.” Trần Phong cầm Mộc Trần Châu cảm nhận rồi nói.

“Không đúng, Mộc Trần Châu này có vấn đề?” Tuyết Lê ngơ ngác nhìn Mộc Trần Châu, nó giống hệt như lời truyền miệng của các bậc tiền bối.

Nhưng có một điểm không giống, tương truyền Mộc Trần Châu này có thể khiến người sở hữu nó có một loại năng lực đặc biệt, giống như Tinh Tuyệt nữ vương năm đó.

Điều quan trọng nhất là, người mang lời nguyền chỉ cần tiếp xúc với Mộc Trần Châu này, lời nguyền trên người sẽ biến mất.

Bởi vì lời nguyền của họ bắt nguồn từ Mộc Trần Châu.

Chỉ cần tiếp xúc với Mộc Trần Châu, lời nguyền trên người họ sẽ biến mất.

Nhưng bây giờ Trần Phong lại cảm thấy không có gì, rõ ràng là không đúng.

"Có vấn đề?

Đây rõ ràng là Mộc Trần Châu mà?" Bàn Tử nghe Tuyết Lê nói Mộc Trần Châu có vấn đề lập tức không vui.

Mộc Trần Châu mà họ vất vả tìm được lại có vấn đề.

Không thể nào.

"Có vấn đề?" Nghe lời Tuyết Lê, mắt Trần Phong cũng co lại, khi anh cầm Mộc Trần Châu, bản thân không có phản ứng gì.

Ban đầu anh nghĩ Mộc Trần Châu cần dùng phương pháp khác để giải trừ lời nguyền sau lưng.

Nghe Tuyết Lê nói vậy, anh cũng cảm thấy có chút vấn đề, nhưng cảm giác này lại không nói ra được.

Nhưng nếu muốn nói về sự hiểu biết đối với Mộc Trần Châu, tự nhiên phải là dòng họ Bàn Sơn.

"Tuyết Lê, nói rõ hơn đi, có vấn đề ở đâu?" Ngô Bát Nhất hai mắt nghiêm trọng nhìn Tuyết Lê.

Chương 393

Mộc Trần Châu mà họ trải qua bao hiểm nguy mới có được, lúc này không thể xảy ra vấn đề.

Sau đó Tuyết Lê liền kể lại từng chi tiết, nói ra tất cả những gì cô biết.

Nghe xong lời Tuyết Lê, Trần Phong cũng chìm vào suy tư.

Lẽ nào Mộc Trần Châu này thực sự là giả?

Chỉ là tại sao Mộc Trần Châu của Hiến Vũ Đế lại là đồ giả?

Nghĩ đến đây, lòng Trần Phong hơi chùng xuống, sau đó liền đưa Mộc Trần Châu trong tay cho Ngô Bát Nhất.

Rồi, Trần Phong lại hướng ánh mắt về phía trong quan quách.

Anh dùng đèn pin chiếu vào vách trong của quan quách, cẩn thận nhìn vào bên trong.

Quả nhiên, Trần Phong nhìn thấy một đoạn văn tự tiểu triện trên vách trong của quan quách.

Vừa rồi sự chú ý của anh vẫn luôn ở trên thi thể, không để ý có văn tự.

"Hoang Minh dâng vật lên triều, nhưng Hiến Vương ích kỷ, dùng đồ giả thay thế, lừa gạt ta. ....." Sau khi đọc xong đoạn văn tự, Trần Phong im lặng không nói gì, đứng thẳng người nhìn Ngô Bát Nhất và mấy người.

"Sao rồi, không phải là Mộc Trần Châu thật sao?" Bàn Tử lo lắng nói, Mộc Trần Châu liên quan đến tính mạng của họ, không thể xảy ra sai sót.

“Lão Trần, ...” Ngô Bát Nhất nhìn ánh mắt của Trần Phong đoán được đại khái, chỉ giữ lại một tia hy vọng cuối cùng.

“Mộc Trần Châu này là giả!” Trần Phong thở dài nói, giọng điệu có chút chán nản, họ đã nỗ lực bấy lâu lại nhận được một thứ như vậy.

“Bên trong có ghi, Mộc Trần Châu này là do một quốc gia ở Tây Vực tiến cống, nhưng lại là hàng nhái, Mộc Trần Châu thật đã bị Hiến Vương mang đi rồi.” Trần Phong giọng điệu có chút trầm thấp nói.

“Hiến Vương?

Cái tên Hiến Vương đáng chết này, thật hận không thể tìm ra hắn rồi băm vằm hắn ra.” Bàn Tử hung hăng nói, họ đã nỗ lực bấy lâu, cuối cùng lại nhận được một Mộc Trần Châu giả.

Sự tương phản trong kết quả khiến mấy người đều có chút không chịu nổi.

“Đều là số mệnh cả, trong cõi u minh chỉ có ý trời.” Tuyết Lê lắc đầu, có chút tự trách nói.

Món đồ này là giả, quả nhiên không thể tìm được Mộc Trần Châu.

Không tìm được Mộc Trần Châu có nghĩa là họ sẽ vẫn luôn phải chịu sự uy hiếp của lời nguyền.

“Đừng lo lắng, lần này chúng ta cũng không phải là không có thu hoạch, ít nhất chúng ta biết được tung tích của Mộc Trần Châu thật, ở đây còn có nhiều đồ tùy táng như vậy!” Trần Phong thấy bộ dạng của Tuyết Lê, vỗ vai cô an ủi.

Tuyết Lê gật đầu, chỉ là trong lòng có chút khó chịu.

Vốn dĩ tràn đầy hy vọng nghĩ rằng lần này thật sự có thể tìm được Mộc Trần Châu, nhưng cuối cùng lại là Mộc Trần Châu giả.

Đúng lúc này, ngọn nến ở góc đông nam lại đột nhiên biến thành màu xanh lục, sau đó như bị ai đó thổi mạnh một cái, ngọn lửa lóe lên rồi tắt ngấm.

Cảnh tượng này, Trần Phong và mọi người lại không nhìn thấy.

Lúc này trong lòng mấy người đều có chút khó chấp nhận sự thật này, không để ý đến xung quanh.

Bàn Tử nghe Trần Phong nói vậy, mắt sáng lên, sau đó liền nói.

"Nói cũng đúng, chúng ta không thể đi tay không, giặc không đi tay không, Mộc Trần Châu tuy là giả, nhưng đồ tùy táng ở đây thì tôi không thể bỏ qua." "Những món đồ tùy táng này coi như là phí đi lại vất vả của tôi." Đối với logic của Bàn Tử, mấy người cũng dở khóc dở cười, nhưng lời của Bàn Tử cũng không sai.

Ở đây có nhiều đồ tùy táng như vậy, cũng đủ để an ủi tâm hồn họ.

Mộc Trần Châu giả kia tuy là hàng nhái, nhưng hàng nhái mấy nghìn năm trước bây giờ không còn là hàng nhái nữa, mà đã trở thành báu vật vô giá.

Nghĩ như vậy cũng không còn lo lắng nữa.

Đúng lúc này, một bàn tay từ trong quan tài vươn ra, đặt lên thành quan tài.

Nhưng Trần Phong và mọi người không hề chú ý.

"Vừa rồi lúc mò mẫm, tôi có mò được một miếng ngọc bội trên người Hiến Vũ Đế." Trần Phong đột nhiên nhớ lại miếng ngọc bội vừa mò được, vội nói.

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên thấy ánh mắt của Tuyết Lê có gì đó không đúng.

Trong mắt cô lộ ra vẻ kinh hoàng nhìn anh.

“Sao lại dùng ánh mắt đó nhìn tôi?” Trần Phong khó hiểu hỏi.

Không đúng, ánh mắt của họ đang nhìn về phía sau anh.

Phía sau anh chỉ có quan quách!

Khoan đã!

Quan quách?

Nghĩ đến đây, Trần Phong vội vàng nhìn về phía góc đông nam, vừa nhìn đã giật mình.

Ngọn nến ở góc đông nam không biết đã tắt từ lúc nào.

Cộng thêm ánh mắt của mọi người, không cần nói cũng biết thi thể của Hiến Vũ Đế ở sau lưng đã biến đổi.

Có lẽ là do họ đã lấy đi Mộc Trần Châu giả.

“Mau chạy!” Trần Phong hét lên với mấy người đang ngây ra, cũng không kịp quay lại xem có đúng như mình đoán không.

Bởi vì anh cảm thấy khí lạnh sau lưng ngày càng nặng.

Loại khí lạnh buốt xương này, Trần Phong chỉ cảm nhận được trên thi thể của Hiến Vũ Đế.

Bị Trần Phong hét một tiếng, Tuyết Lê và mấy người cũng hoàn hồn, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Trần Phong cũng không quan tâm nhiều nữa, hét xong liền chạy về phía trước.

“Gầm ~” Nhưng chân trước vừa đi, đã nghe thấy một tiếng gầm giận dữ từ sau lưng trực tiếp ập vào người Trần Phong.

Trần Phong vì đứng gần hơn, lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng, tai ù đi.

Mấy người kia đứng cũng không xa, cũng bị ảnh hưởng, nhưng so

với Trần Phong thì đỡ hơn nhiều.

Sau khi thi hống gầm lên một tiếng, nó liền bước ra ngoài.

"Thịch ~ thịch." Thi hống bước trên mặt đất, mặt đất cũng rung chuyển theo bước chân của nó.

Trần Phong quay đầu nhìn lại, lập tức thấy Hiến Vũ Đế mặc long bào đứng trên bệ đài cao.

Chỉ là không biết từ lúc nào trên người ông ta đã mọc ra một lớp lông màu đỏ!

Lớp băng trên người cũng tan ra theo, da thịt trên người vì vừa tan băng nên trông rất mờ ảo, trông đặc biệt kinh khủng, mặt mũi dữ tợn.

Khi nhìn thấy lớp lông đỏ này, mắt Trần Phong co lại, đây là một con Hồng Hống.

Lần này phiền phức rồi, uy lực của Hồng Hống không phải là chuyện đùa.

Con Hồng Hống đó nhìn thấy mấy người Trần Phong, liền lao tới.

Tốc độ rất nhanh, Trần Phong biết nếu họ chỉ chạy thôi, không lâu sau sẽ bị đuổi kịp.

Phải phản công.

Sau khi quyết định, anh liền lấy súng lục và ô kim cương từ trên người ra, quay người đối mặt với con Hồng Hống.

"Pằng pằng pằng." Anh giơ tay bắn mấy phát, uy lực của súng tuy lớn, nhưng sát thương đối với Hồng Hống lại rất nhỏ, gần như không đáng kể, nhiều nhất chỉ có thể cản trở nó.

Nghe tiếng súng, Ngô Bát Nhất và mấy người cũng phản ứng lại, vội vàng lấy súng trong tay ra, bắn liên tục vào con Hồng Hống.

Đặc biệt là súng trường trong tay Bàn Tử và Ngô Bát Nhất, sát thương càng lớn hơn.

Chương 394

Con Hồng Hống mấy lần lao tới đều bị uy lực của súng đánh lui.

Trần Phong cũng nhân cơ hội này đến bên cạnh Ngô Bát Nhất và những người khác.

Hồng Hống mấy lần bị đánh lui, bị chọc giận, gầm lên một tiếng.

Dưới ánh mắt kinh hãi của Trần Phong và mọi người, cơ thể của Hồng Hống đột nhiên biến thành màu đen, lớp lông đỏ trên người cũng có thêm một chút màu vàng kim.

"Thực lực của con Hồng Hống đang tăng lên, độ cứng của cơ thể nó cũng được nâng cao." "Mọi người cẩn thận!" Trần Phong nhìn sự thay đổi của Hồng Hống, kinh ngạc hét lên.

Con Hồng Hống này vượt xa dự liệu của anh, nó có thể nâng cao thực lực.

Anh chưa từng thấy loại bánh tông nào như vậy.

Quả nhiên, Hồng Hống dưới sự áp chế của súng đạn, lần này lại trực tiếp lao về phía họ.

Đạn bắn vào người Hồng Hống, cũng chỉ làm chậm bước chân của nó.

Rất nhanh, đạn trong súng của Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đã hết.

Hồng Hống càng nhân cơ hội này, nhanh chóng tiến lại gần họ.

Trần Phong nhìn con Hồng Hống không ngừng tiến lại gần, phải có người cản nó lại, nếu không những người khác không thể cản được.

Anh cắn răng thu súng lại, lấy dao quân dụng ra cầm ngược trong

tay, lao về phía Hồng Hống.

Sau khi tiến lại gần, thân hình anh khựng lại, chân trái bước lên một bước, chân phải giơ cao, quét ngang về phía Hồng Hống.

Một cú đá mang theo tiếng gió vù vù, giống như một chiếc rìu.

Một cú đá của Trần Phong va chạm mạnh với con Hồng Hống, "rầm" một tiếng.

Con Hồng Hống liền bị Trần Phong một cú đá đá bay ra ngoài, nhưng nó nhanh chóng điều chỉnh lại cơ thể, há to miệng lao về phía Trần Phong.

Trần Phong thì lại ở một góc độ kỳ lạ, cơ thể xoay một cái, chân trái liền đá về phía cổ của Hồng Hống.

Nhưng lần này, con Hồng Hống lại như đã có chuẩn bị.

Cú đá của Trần Phong, lại bị Hồng Hống cứng rắn đỡ được.

Hồng Hống đưa hai tay ra, dưới ánh mắt kinh hãi của Trần Phong, một tay nắm lấy cổ chân anh.

Sau đó dùng sức quăng một cái, thân hình Trần Phong bị quăng mạnh ra ngoài, trực tiếp đập vào một cây cột.

Lập tức, Trần Phong cảm thấy trong miệng có vị tanh, một ngụm máu ngược trào lên.

Trần Phong cố gắng nuốt ngụm máu ngược đó xuống, nhưng khóe miệng vẫn rỉ ra một tia máu.

"Lão Trần, ông không sao chứ?" Tuyết Lê hét về phía Trần Phong.

Trần Phong lắc đầu, cảm thấy chỉ cần mở miệng, máu tươi trong miệng sẽ không nhịn được mà chảy ra.

Lúc này, con Hồng Hống lại hướng ánh mắt về phía Ngô Bát Nhất

và những người khác.

Nó há to miệng gầm lên một tiếng rồi lao về phía Ngô Bát Nhất.

Tuyết Lê giơ súng trong tay lên bắn một phát, nhưng cũng chỉ có thể cản trở bước chân của Hồng Hống.

Lúc này Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng đã thay đạn xong, bắn liên tục vào con Hồng Hống.

Hồng Hống bị đạn bắn liên tục lùi lại, nhưng rất nhanh nó lại quay người lao về phía Tuyết Lê.

Tuyết Lê thấy cảnh này cũng sợ hãi không nhẹ, liên tục bắn vào Hồng Hống.

Hồng Hống không ngừng tiến lại gần, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng đành phải ngừng bắn, lo lắng bắn nhầm Tuyết Lê.

Một mình Tuyết Lê đối phó với Hồng Hống rõ ràng là không thể, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất hai người cầm súng lao về phía Hồng Hống.

Tuyết Lê nhìn con Hồng Hống không ngừng tiến lại gần, trong lòng cũng vô cùng căng thẳng, chỉ có thể liên tục bắn.

Nhưng rất nhanh đạn đã hết.

Cô cắn răng lấy dao quân dụng ra, liền xông lên.

Chân trái nhẹ nhàng điểm một cái lên người Hồng Hống, thân hình Tuyết Lê liền thực hiện một cú lộn nhào đẹp mắt trên không, vừa vặn né được cú tát của Hồng Hống.

Lúc này Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng đã đến nơi, nhắm vào đầu Hồng Hống mà đập mạnh xuống.

Nhưng vừa đập xuống, họ cảm thấy có gì đó không đúng, đầu của nó cứng như sắt.

Đập xuống, tay họ bị chấn đến đau nhói.

Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nhìn thấy một bóng đen quét ngang về phía hai người.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nhìn rõ vật đang quét ngang, trong lòng không khỏi kinh hãi.

"Rầm" một tiếng, thân thể to lớn của Hồng Hống va vào hai người, sau đó cả hai bị hất bay đi.

Bàn Tử và Ngô Bát Nhất bị đập thẳng vào đống đồ tùy táng gần đó, thân thể va chạm mạnh với chúng.

May mắn là cả hai đều không va phải vật gì sắc nhọn.

Lúc này, Hồng Hống lại hướng ánh mắt về phía Tuyết Lê.

Trần Phong thấy vậy vội vàng bò dậy từ dưới đất, bắn liên tiếp mấy phát vào Hồng Hống.

Mấy phát súng tuy không gây thương tích cho Hồng Hống, nhưng cũng đã thu hút sự chú ý của nó.

"Bàn Tử, lấy lựu đạn ra!" Thấy ánh mắt của Hồng Hống, Trần Phong vội vàng hét về phía Bàn Tử.

"Ồ, được," nghe lời Trần Phong, Bàn Tử cũng phản ứng lại, vội vàng đặt ba lô xuống rồi tìm lựu đạn bên trong.

Tay anh không biết từ lúc nào đã nắm được một vật gì đó, cũng ném luôn vào trong.

Nhưng lúc này Bàn Tử không hề chú ý đến điều này.

Sau khi tìm thấy lựu đạn, anh liền hét lớn: "Lão Trần, đỡ lấy!" Anh dùng sức ném quả lựu đạn trong tay về phía Trần Phong.

"Mau đi đi, tôi theo sau." Trần Phong lăn một vòng nhặt quả lựu

đạn dưới đất, hét lên với Ngô Bát Nhất và mọi người.

“Lão Trần, đừng cố quá, chúng tôi đợi ông ở bên ngoài.” Ngô Bát Nhất biết Trần Phong nói vậy chắc chắn có cách, vội vàng đáp lại.

Nói xong, anh kéo Bàn Tử và Tuyết Lê chạy ra ngoài.

Trần Phong không trả lời Ngô Bát Nhất, ánh mắt anh dán chặt vào con Hồng Hống đang không ngừng tiến lại gần.

Anh thu súng lại, lấy ô kim cương làm vũ khí.

Chất liệu của ô kim cương rất tốt, có thể dùng để phòng thân, cũng có thể dùng để tấn công, vừa công vừa thủ.

Hồng Hống không quan tâm đến Ngô Bát Nhất và những người khác, một bước nhảy đã lao về phía Trần Phong.

Trước mặt Trần Phong, nó đưa hai tay ra định bóp cổ anh.

“Xoạt” một tiếng, chiếc ô kim cương trong tay Trần Phong mở ra.

“Rầm” một tiếng, hai tay của Hồng Hống và chiếc ô kim cương trong tay Trần Phong va chạm mạnh vào nhau.

Lực đạo truyền từ chiếc ô khiến Trần Phong không nhịn được lùi lại hai bước.

Trần Phong nhanh chóng điểm một cái vào cây cột sau lưng.

Thân thể anh lập tức vọt lên, sau đó ở một góc độ trái với lẽ thường, cơ thể anh vặn lại.

Chân Trần Phong mang theo tiếng gió vù vù, quét mạnh vào cổ Hồng Hống.

Sau khi hai tay của con Hồng Hống bị ô kim cương cản lại, nó liền vung bàn tay to lớn của mình tát về phía Trần Phong.

Chương 395

Nhưng chưa kịp chạm vào Trần Phong, nó đã bị anh một cú đá trúng cổ.

Cú đá này Trần Phong đã dùng hết sức lực, con Hồng Hống lập tức bị anh đá ngã bay ra ngoài.

Trần Phong ước tính Ngô Bát Nhất và mấy người chắc đã chạy khá xa, liền rút lựu đạn ra, giật chốt, ném về phía vị trí của Hồng Hống.

Ném xong, Trần Phong liền lao ra ngoài.

Một quả lựu đạn này dù không giết được nó, ít nhất cũng có thể cản trở, tranh thủ chút thời gian.

Trần Phong vừa chạy ra khỏi địa cung, đã nghe một tiếng nổ lớn.

Địa cung cũng bị tiếng nổ làm cho rung chuyển, một số mảnh đá rơi xuống.

"Gầm ~" Sau đó, Trần Phong nghe thấy một tiếng gầm giận dữ từ phía sau.

Nghe thấy tiếng này, Trần Phong cũng ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Rất nhanh đã đến nơi có Phong Long Thạch.

Ngô Bát Nhất và mọi người lúc này cũng đang đợi ở đó.

"Sao không chạy nữa?" Vừa hỏi xong, Trần Phong đã biết tại sao, phía trước không còn đường nữa.

Phía trước là con sông ngầm dưới lòng đất, lúc vào thì có thuyền, nhưng lần này thì không.

"Lão Trần, chỉ có thể đánh cược một phen thôi?" Ngô Bát Nhất

nhìn chiếc mặt nạ thú, trầm giọng nói.

“Mọi người lùi lại, chuẩn bị súng.” Trần Phong gật đầu, nói.

Lúc đến đây anh đã có ý này, suy nghĩ của Ngô Bát Nhất và anh không hẹn mà gặp.

Trong lối đi lúc này cũng truyền đến một trận tiếng bước chân.

“Thịch ~” Lòng Trần Phong thắt lại, Hồng Hống đã đuổi kịp.

Hít một hơi thật sâu, anh lấy súng lục ra, nhắm vào chiếc mặt nạ thú.

Chỉ cần con Hồng Hống vừa xuất hiện, anh sẽ không do dự mà nổ súng.

“Thịch ~ thịch” Tiếng bước chân ngày càng gần, rất nhanh một bóng người liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Bị lựu đạn nổ, long bào trên người Hồng Hống cũng bị nổ mất.

Một thân lông đỏ, trong đó còn lẫn một ít lông vàng kim.

Cùng với việc Hồng Hống tiến lại gần, Trần Phong có thể cảm nhận được một mùi tanh hôi phả vào mặt.

“Gần rồi, gần rồi, sắp vào rồi.” Trần Phong trong lòng không ngừng tính toán, đợi Hồng Hống vừa bước vào phạm vi của Phong Long Thạch.

“Bắn!” Trần Phong hét lớn một tiếng, Ngô Bát Nhất, Bàn Tử và Tuyết Lê liền bóp cò.

Một loạt lửa đạn phun vào người Hồng Hống.

Thân thể Hồng Hống khựng lại, muốn tiến lên, nhưng đều bị đạn bắn lui.

Trần Phong cũng chớp thời cơ, liền bắn một phát vào chiếc mặt nạ

thú.

Mặt nạ thú vỡ tan, ngay sau đó là tiếng cơ quan.

Rồi Trần Phong và mọi người nhìn thấy một bóng đen rơi xuống.

Con Hồng Hống đó, trực tiếp bị đè thành thịt nát.

Trần Phong và mọi người nhìn chất lỏng màu đen bắn ra trên mặt đất, nuốt nước bọt một cách khó khăn.

Uy lực của Phong Long Thạch cũng quá lớn đi.

Ngay cả Hồng Hống cũng không chịu nổi sao?

Nếu là họ, không phải trực tiếp bị đè thành mảnh vụn sao.

Mấy người nhìn nhau, sau đó cùng cười, ngồi phịch xuống đất.

"Lão Trần, tiếp theo chúng ta ra ngoài thế nào?" Ngô Bát Nhất thở ra một hơi dài, hỏi.

Con đường phía trước có một con sông.

Bị con sông ngầm dưới lòng đất này ngăn lại, con đường phía trước cũng bị chặn.

Đây quả thực là một vấn đề, nếu không cẩn thận, họ sẽ bị nhốt ở đây.

Trần Phong suy nghĩ rồi nói: "Cứ xem trước đã, cùng lắm thì cho nổ tung nó." "Bàn Tử có bao nhiêu lựu đạn." "Còn hai quả!" Bàn Tử không cần mở ba lô ra xem, trong lòng anh đã có số, dùng mấy quả đều biết.

Trần Phong nghe xong cũng im lặng, hai quả có chút ít.

Phải dùng tiết kiệm, nếu không cẩn thận, họ sẽ bị nhốt ở đây.

Lối đi bên trong có gia cố bằng thanh sắt, tác dụng của Giáp nhân cũng bị giảm xuống mức thấp nhất.

“Lão Trần, tôi tin ông!

Ba anh em đạo mộ chúng ta, không, bốn người chúng ta, sẽ không dễ dàng bỏ mạng ở đây như vậy.” Ngô Bát Nhất vỗ vai Trần Phong nói.

Đối với lời an ủi của Ngô Bát Nhất, Trần Phong gật đầu.

Chỉ là một ngôi mộ thôi mà?

Lẽ nào có thể nhốt được cả một đoàn người.

Đoàn người họ không phải là những tay trộm mộ bình thường.

Thủ đoạn của họ cũng không phải là những tay trộm mộ bình thường có thể hiểu được.

Chỉ cần họ đồng lòng hợp sức, tìm ra lối đi chắc chắn không thành vấn đề.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Trần Phong thấy mọi người cũng đã nghỉ ngơi gần xong, mới nói: “Chúng ta đi thôi, xem có cách nào khác không.” Tuyết Lê và mọi người gật đầu, thu dọn đồ đạc rồi đứng dậy đi về phía con sông ngầm dưới lòng đất.

Rất nhanh mấy người đã đến vị trí của bầy rùa.

Bầy rùa lại ở đó, khôi phục lại sự bình tĩnh như trước.

“Lão Trần, những con rùa này có thể ra khỏi lăng mộ không?” Ngô Bát Nhất nhìn những con rùa hỏi.

Nếu những con rùa này có thể ra ngoài, vậy thì họ đi theo chúng không phải là có thể ra ngoài sao.

“Chắc là không được, nếu được thì những con rùa này chắc chắn sẽ bị phát hiện, con rắn lớn trước đó, nếu nó ra ngoài, sớm đã bị đánh chết rồi.” Trần Phong nhìn những con rùa suy nghĩ rồi nói.

Nếu những con rùa này có thể ra ngoài, báo chí chắc chắn sẽ đưa tin.

“Tôi biết ý ông, nhưng thời gian chúng ta ở dưới nước ngắn như vậy, còn rùa thì sao, chỉ sợ chưa tìm được lối ra, chúng ta đã chết ngạt rồi.” Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất tiếp tục nói.

“Tôi nghĩ đơn giản quá.” Ngô Bát Nhất gật đầu nói.

Quả thực anh đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Có thể ra ngoài, nhưng thời gian họ ở dưới nước có hạn.

Nếu lối ra dưới nước quá dài, họ sẽ chết thẳng cẳng dưới nước.

“Được rồi, chúng ta đi về phía trước đi, hy vọng có thể gặp được con rùa dưới nước, tiện thể nhờ nó đưa chúng ta một đoạn.” Trần Phong liếc nhìn con rùa trong ổ, nói.

Nói xong, Trần Phong liền bước nhanh về phía trước.

Con đường phía trước đã bị bầy rùa này đi vô số lần, nếu có cơ quan sớm đã bị kích hoạt rồi.

Vì vậy Trần Phong mới dám bước nhanh về phía trước.

Chương 396

Sau khi đi thêm một đoạn đường, Trần Phong và mọi người đã đến trước con sông ngầm dưới lòng đất.

Nhìn dòng sông chảy xiết, Trần Phong cười khổ nói: "Vận may của chúng ta hình như không tốt lắm, xem ra phải xuống sông rồi." "Kế hoạch hiện tại chỉ có cách này thôi," Ngô Bát Nhất gật đầu nói, xuống sông sẽ có chút rủi ro, nếu người đi trước bị cuốn vào lối đi bên dưới, người đi sau không chừng cũng sẽ bị cuốn vào.

Nhưng hiện tại không có cách nào khác.

Trần Phong cầm sợi dây thừng trên tay, chuẩn bị buộc lại.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, Trần Phong có cảm giác bị theo dõi.

Một loại trực giác, trong nháy mắt khiến toàn thân lạnh toát.

Cảm giác này đến từ dưới nước, Trần Phong có thể khẳng định dưới nước nhất định có thứ gì đó đang theo dõi họ.

"Lùi lại!" Trần Phong vội vàng bỏ sợi dây thừng xuống, lấy ô kim cương ra mở.

Ngay khoảnh khắc Trần Phong mở ô, một cái đầu lớn từ dưới nước lao lên.

Cái đầu khổng lồ đó va chạm mạnh vào chiếc ô kim cương.

Lập tức Trần Phong cảm thấy như bị tàu hỏa tông phải, thân hình liền bay ngược ra sau, va mạnh vào bức tường lối đi phía sau.

Ngô Bát Nhất và mọi người cũng nhìn rõ thứ đó, kinh ngạc nhận ra đó chính là con rắn lớn đã bị họ đánh lui trước đó.

Con rắn lớn này sao lại thù dai như vậy, vẫn luôn đợi họ ở đây.

“Nghiệt súc, dám kiêu ngạo.” Bàn Tử cầm súng bắn liên tục, Ngô Bát Nhất ở bên cạnh thì nhắm vào đầu con rắn lớn.

Tuyết Lê thấy Trần Phong bị hất bay ra sau, liền vội vàng chạy đến trước mặt anh.

“Lão Trần, ông không sao chứ?” Tuyết Lê đỡ Trần Phong dậy, lo lắng hỏi.

“Không sao, khụ... khụ.” Trần Phong ho khan hai tiếng nói, bị tông một cái, cảm giác cơ thể sắp rã rời.

Nhưng may mà có ô kim cương ở phía trước đỡ, nên không bị thương nặng.

Bị con súc sinh này tông một cách vô cớ, Trần Phong cũng nổi giận.

Anh lấy súng lục ra, đến bên cạnh Ngô Bát Nhất, giơ tay bắn một phát.

Đừng quên anh đã ở trong quân đội mấy năm, tài bắn súng của anh cũng là chỉ đâu bắn đó.

“Lão Ngô, bắn vào mắt nó.” Trần Phong hét lớn với Ngô Bát Nhất, sau đó giơ tay bắn một phát làm nổ một bên mắt của con rắn lớn.

“Gầm.” Mắt của con rắn lớn bị thương, gầm lên với mấy người, nhưng dưới sự áp chế của hỏa lực, mỗi lần nó định tiến lên đều bị Bàn Tử bắn lui.

Trên người nó còn bị bắn ra những lỗ máu lớn nhỏ.

Những lỗ máu này không ngừng chảy ra máu tươi.

Lúc này con rắn lớn đã bị thù hận che mờ mắt.

Sau khi bắn hết mấy vòng đạn, cuối cùng con rắn lớn cũng vô lực ngã xuống mặt nước.

Thấy bộ dạng của con rắn lớn, Trần Phong lại bắn thêm mấy phát vào nó.

Thấy con rắn lớn không có động tĩnh gì, anh mới yên tâm.

"Phù ~" Trần Phong thở ra một hơi dài, con súc sinh này cuối cùng cũng chết rồi.

"Lãng phí bao nhiêu đạn của tôi." Bàn Tử nhìn con rắn lớn bất động, nói.

Để bắn chết con rắn này, anh đã dùng không ít đạn.

Thân thể con rắn lớn rất to, đầu của nó rơi xuống vừa vặn ngay trước mặt Trần Phong và mọi người.

Thân của nó cũng vừa vặn vắt sang bờ bên kia.

"Lão Ngô, xem ra đã có một cây cầu rồi." Trần Phong nhìn con rắn lớn, nói.

Như vậy cũng đỡ phải xuống sông.

"Nó không chìm xuống chứ?" Bàn Tử lo lắng hỏi.

Nhưng Trần Phong không để ý, đeo ba lô lên, một chân giẫm lên đầu con rắn.

Sau đó từ từ đi về phía trước.

May mà sức nổi của con rắn chết rất lớn, giẫm lên trên cũng không có dấu hiệu sẽ chìm xuống.

Rất vững chắc.

Ngô Bát Nhất và mọi người cũng cẩn thận quan sát Trần Phong.

Mãi đến khi Trần Phong an toàn đến bờ bên kia, họ mới yên tâm.

"Con rắn lớn này, trước khi chết cũng làm được một việc tốt." Tuyết Lê cười nói.

Sau đó cô cũng một chân bước lên cây cầu rắn!

Chỉ có Bàn Tử là người cuối cùng run rẩy đi qua cây cầu rắn.

“Chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi, phía trước mới là quan trọng nhất.” Trần Phong thấy mọi người đều an toàn, mới từ từ nói.

“Sợ gì, chỉ cần có lựu đạn trong tay thì sợ cái gì, nổ tung nó!” Bàn Tử trợn mắt nói.

“Được rồi, đừng khoác lác nữa,” Ngô Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái nói.

Sau đó, Trần Phong và mọi người đến dưới quan quách của Hoắc Khứ Bệnh, nhìn bậc thang dài.

Trần Phong đánh giá một lúc, nếu nổ, không chừng bậc thang cũng sẽ sập theo, lúc đó thực sự không còn đường đi.

“Chúng ta có nổ không?” Bàn Tử nhìn bậc thang, nói, còn định lấy lựu đạn trong túi ra.

“Không được, cái này không thể nổ, có thể sẽ làm sập cả bậc thang này.” Trần Phong nghe lời Bàn Tử, vội vàng nói.

“Lão Trần nói có lý, không thể hành động lỗ mãng được, bậc thang này có thể không chịu nổi sức công phá của lựu đạn đâu.” Ngô Bát Nhất đồng tình nói.

Bậc thang này tuy dài nhưng đã quá lâu đời, không ai dám chắc nó có thể chống đỡ được bao lâu.

“Thế thì phải làm sao, chẳng lẽ dùng tay đào à?” Bàn Tử trừng mắt, khó hiểu hỏi.

“Ừ!

Dùng tay đào.” Trần Phong trầm giọng đáp, rồi lấy Giáp nhân ra.

Ngay sau đó, anh điều khiển Giáp nhân đi lên cầu thang, còn mình thì theo sát phía sau.

"Đi thôi." Ngô Bát Nhất cũng bám theo, vỗ vai Bàn Tử một cái rồi nói.

Khoảng một phút sau, mấy người đã đến cuối bậc thang.

Trần Phong giơ đuốc lên, nhìn phiến đá xanh phía trên.

Phiến đá này trông không dày lắm, nhưng để đục thủng nó cũng không phải chuyện dễ dàng.

Tuy nhiên, có Giáp nhân ở đây thì mọi chuyện đã tiện lợi hơn nhiều.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền điều khiển Giáp nhân bắt đầu đào.

Ngô Bát Nhất và những người khác đứng phía sau, lo lắng quan sát từng động tác của nó.

Giáp nhân quả không hổ danh là chuyên gia đào hầm, vừa ra tay là đá vụn bay tứ tung.

Dù đã nhiều lần chứng kiến Giáp nhân hành động, Trần Phong vẫn không khỏi kinh ngạc.

Chương 397

Phân Giáp Thuật của phái Bàn Sơn quả thực lợi hại.

Nếu nuôi thêm con xuyên sơn giáp thì tốc độ đào có lẽ còn nhanh hơn nữa.

Nhìn Giáp nhân, ánh mắt Tuyết Lê lóe lên một tia khác lạ, rồi lập tức trở nên kiên định.

Giáp nhân vốn là thứ của phái Bàn Sơn, vậy mà giờ đây người của phái Bàn Sơn lại không biết sử dụng, nói ra thật khiến người ta chê cười.

"Thông rồi, thông rồi." Đúng lúc Tuyết Lê đang thất thần, giọng nói mừng rỡ của Bàn Tử đột nhiên vang lên.

Cô ngẩng đầu nhìn, quả nhiên, dưới sự nỗ lực của Giáp nhân, phiến đá phía trên đã lộ ra một lỗ hổng không lớn lắm, thậm chí ánh đuốc còn có thể xuyên qua để thấy cảnh vật bên ngoài.

Nhưng lỗ hổng này vẫn chưa đủ để người chui qua.

Rất nhanh sau đó, dưới sự cố gắng của Giáp nhân, lỗ hổng ngày càng lớn.

"Được rồi, tôi lên trước." Thấy lối đi đã được đào thông, Trần Phong điều khiển Giáp nhân leo lên mật thất trước để đề phòng nguy hiểm.

Sau đó, anh cũng cầm đuốc leo lên.

Đây là một mật thất quen thuộc, nhưng phiền não ở chỗ, nó giống như trung tâm của một mê cung.

Dù đi đường nào cũng khó mà thoát ra được.

Mà cho dù ra được, cũng không biết lối ra khỏi hầm mộ ở đâu.

“Lão Trần, mau nhìn kìa!” Ngay lúc Trần Phong đang nghĩ cách thoát ra, giọng Ngô Bát Nhất đột nhiên vang lên.

“Nhìn xem!

Có một khe hở giữa quách và bệ đá kia.” Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong tiến lại gần, liền chỉ vào chiếc quách và bệ đá phía trước.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, quả nhiên giữa bệ đá và quách có một khe hở.

Dùng ánh đuốc soi vào trong, có thể thấy một mấu lồi, rất có thể đó chính là cơ quan, thậm chí là lối ra khỏi mật thất.

Bởi vì thông thường, những người xây dựng lăng mộ đều sẽ để lại cho mình một con đường sống.

Chỉ là những con đường như vậy thường rất kín đáo, chỉ người xây dựng mới biết.

“Bàn Tử, Tuyết Lê, lại đây giúp một tay!” Theo lệnh, bốn người lại một lần nữa nhấc chiếc quách lên.

Ở chính giữa bệ đá, có một hoa văn hình con mắt.

Nhìn thấy hoa văn này, Trần Phong và mọi người đều mừng rỡ.

Đây chính là cơ quan, nhưng nó không giống những cơ quan khác.

Hoa văn hình con mắt này được làm rất kín đáo.

Trần Phong hít một hơi thật sâu, rồi đưa tay ấn vào hoa văn.

Ngay sau đó, họ nghe thấy một loạt âm thanh của cơ quan, bệ đá phía trên đột nhiên mở ra, để lộ một lối đi thẳng xuống dưới.

“Đi đâu thế?

Lối đi này dẫn xuống dưới mà!” Bàn Tử nhìn lối đi rồi nói.

Một lối đi hướng xuống dưới thì không thể nào là đường ra được.

"Xuống dưới xem sao!" Trần Phong nhìn lối đi, trầm giọng nói.

"Thật sự phải xuống à, nhưng trông không giống đường ra ngoài chút nào." Bàn Tử nhìn lối đi, vội vàng nói.

"Không xuống thì cậu cứ ở trên này mà từ từ tìm đường đi." Nói xong, Trần Phong liền cầm đuốc đi xuống.

Tuyết Lê và Ngô Bát Nhất cũng theo sát phía sau.

Bàn Tử thấy mọi người đều đã xuống, cũng vội vã đi theo.

Lối đi xuống không dài, chẳng mấy chốc cả nhóm đã đi hết bậc thang.

Hiện ra trước mắt họ là một hành lang dài.

"Hành lang này dài thế, không lẽ lại dẫn đến mộ bồi táng nào đó à?" Bàn Tử nhìn hành lang, lẩm bẩm.

Bây giờ cậu chỉ muốn tìm đường ra rồi về nhà ngủ một giấc thật ngon.

"Đừng lôi thôi nữa, Lão Trần trong lòng có tính toán cả rồi." Ngô Bát Nhất không thèm quay đầu lại mà mắng.

Trần Phong lúc này cũng đang đánh cược, cược rằng con đường này chính là đường sống mà người xây lăng mộ đã để lại.

Càng đi về phía trước, nội tâm Trần Phong càng khẳng định đây chính là lối ra.

Gạch lát trên đường phía trước không hề ngay ngắn, thậm chí có chỗ còn chẳng được lát.

Điều này cho người ta cảm giác con đường này được xây dựng rất vội vàng.

Tại sao lại vội vàng, chẳng phải đã có câu trả lời rồi sao?

Quả nhiên, sau khi đi được một lúc, cả nhóm thấy phía trước xuất hiện một lối đi hướng lên trên.

Lối đi này trơn tuột, chỉ được gia cố bốn phía để tránh bị sập, còn bậc thang thì được đào bừa bãi ngay trên nền đất.

"Lối đi này làm cẩu thả quá, không phải là ăn bớt công đoạn, xén bớt vật liệu đấy chứ?" Bàn Tử nhìn lối đi phía trước mà không biết nói gì.

"Óc cậu bị heo ăn rồi à?

Đây rõ ràng là đường thoát ra ngoài mà!" Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói vậy thì tức không chịu nổi, Bàn Tử đúng là quá thiếu não.

"A, ồ, tôi biết rồi, là con đường do người xây lăng mộ để lại." Bị Ngô Bát Nhất mắng một trận, Bàn Tử cũng hiểu ra.

"Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi, mọi người cẩn thận." Trần Phong rút dao găm ra đi trước mở đường.

Con đường phía trước dốc và các bậc thang không ổn định, nên anh phải dùng dao để cố định lại.

Càng lên cao, Trần Phong phát hiện đất đá hai bên cũng bắt đầu thay đổi.

Chẳng mấy chốc, phía trước không còn đường nữa.

Thấy vậy, Trần Phong không do dự, lập tức lấy Giáp nhân ra.

Có thể khẳng định, lối đi này được đào đến đây là vì đã gần mặt đất, người xưa không đào tiếp để tránh bị phát hiện.

Bây giờ có Giáp nhân giúp sức, tốc độ của Trần Phong càng nhanh hơn.

Sau khi đào về phía trước một lúc, cả nhóm thấy trước mắt xuất hiện ánh sáng chói lòa.

Mọi người theo phản xạ nhắm mắt lại.

Đợi đến khi thích ứng được, họ mới từ từ mở mắt ra.

Nhìn thấy mặt trời đã lâu không gặp bên ngoài lối đi, Trần Phong bất giác mỉm cười.

Ngô Bát Nhất và những người khác ở phía sau cũng nhìn thấy ánh nắng đã lâu không gặp.

“Lão Trần, mau ra ngoài đi, tôi phải đi tìm về vòng tay của thái dương đây.” Bàn Tử không nhịn được nói vọng lên từ phía sau.

Nghe Bàn Tử nói, Trần Phong khẽ cười.

Anh nhanh chóng bước ra khỏi lối đi.

Sau đó, Ngô Bát Nhất và những người khác cũng lần lượt ra ngoài.

Nhìn mặt trời trên cao, mọi u ám trong lòng lập tức tan biến.

Tất cả những chuyện không vui đều bị ném ra sau đầu.

Chương 398

“Chúng ta đã ở trong đó lâu như vậy rồi.” Ngô Bát Nhất nhìn mặt trời đã lên cao, nói.

“Chúng ta lấp cái cửa hang lại đã, không thể để người khác phát hiện được, lỡ sau này gây ra chuyện gì, chúng ta cũng sẽ gặp rắc rối.” Trần Phong quay đầu nhìn cửa hang, nói.

“Ừm!” Ngô Bát Nhất và những người khác gật đầu, rồi lấy đất đá gần đó lấp lại, bên trên phủ một lớp cây cỏ xanh để ngụy trang.

Chỉ cần không ai động vào lớp cây cỏ này thì sẽ không phát hiện ra điều gì bất thường.

Làm xong mọi việc, mấy người tháo mặt nạ phòng độc ra, sau đó ăn một chút lương khô.

“Này, chúng ta đã ra ngoài rồi, sao không đi ăn một bữa ngon lành mà lại phải ăn lương khô thế này.” Bàn Tử cắn một miếng lương khô trong tay, phàn nàn.

“Nói nhiều quá, có cái ăn cũng không nhét được cái miệng của cậu lại à.

Nhìn bộ dạng của cậu bây giờ xem, đi ra ngoài không bị người ta bắt vào trại tâm thần mới là lạ.” Ngô Bát Nhất quay đầu mắng.

Cả nhóm đã trải qua bao nhiêu chuyện trong hầm mộ, quần áo trên người rách bươm, tóc tai rối bù.

Trông không khác gì một đám người điên, chỉ có Tuyết Lê là trông còn tươm tất một chút.

Sau khi ăn xong, Trần Phong quan sát tình hình xung quanh.

Vị trí của họ hiện tại là gần lăng mộ Hoắc Khứ Bệnh, trên một ngọn đồi nhỏ.

Lều trại của họ ở phía bên kia.

Trần Phong đưa mắt nhìn về phía gò đất lớn nhất.

Sau đó, cả nhóm tìm một nơi, chỉnh trang lại vẻ ngoài một chút.

Trần Phong liền dẫn mọi người rời khỏi Mậu Lăng.

Nhìn tờ giấy chứng nhận trong tay, Trần Phong không khỏi cảm thán giáo sư Vương đã làm một việc tốt.

Mấy lần vào lăng mộ đều nhờ vào thứ này.

Nếu giáo sư Vương biết tờ giấy chứng nhận ông đưa đã khiến cả lăng Tần Thủy Hoàng và Mậu Lăng bị trộm, không biết ông có khóc ngất đi không.

Vừa ra khỏi Mậu Lăng, họ liền đến nơi cất giấu chiếc xe ba bánh.

May mà thời gian chưa lâu, lại ít người qua lại nên chiếc xe vẫn còn đó.

Ngồi lên xe, cả nhóm khởi động máy rồi chạy thẳng ra ga tàu hỏa.

"Tuyết Lê, chúng ta không đi cảm ơn chú Cổ một tiếng sao?" Trần Phong nhìn Tuyết Lê hỏi.

Lần này có thể an toàn ra ngoài, vũ khí mà chú Cổ cung cấp có công không nhỏ.

Bây giờ cứ thế bỏ đi, có phải là không hay lắm không?

"Không cần đâu, chú Cổ có việc, không có ở đó." Tuyết Lê quay đầu, lơ đãng nói.

Chuyện về chú Cổ cô cũng chỉ nghe các bậc cha chú kể lại, lần này cũng không biết ông đã đi đâu.

“Vậy những vũ khí đó chúng ta không cần trả lại à?” Bàn Tử vừa nghe chú Cổ không có nhà, liền vội vàng hỏi.

Nhưng điều Bàn Tử quan tâm lại là không cần trả lại.

Mấy khẩu súng đó đều là hàng tốt cả.

Mặc dù lúc đầu Trần Phong không mang theo nhiều đạn, nhưng thứ đó có thể mua được.

Rất nhanh, sau khi mua vé tàu, cả nhóm đã lên đường trở về kinh thành.

Trải qua khoảng một ngày rong ruổi, cuối cùng họ cũng đã về đến nơi.

Vẫn là cảnh chen chúc dưới sân ga, nhưng tâm trạng của mọi người lúc này lại rất tốt.

Sau khi nhìn quen bóng tối dưới lòng đất, đột nhiên được phơi mình dưới ánh mặt trời, tâm hồn như được thăng hoa.

“Lão Trần, đói bụng rồi, ngồi tàu lâu như vậy, chúng ta đi ăn chút gì đi?” Vừa ra khỏi ga tàu, Bàn Tử đã không nhịn được hỏi.

“Đói thật.” Trần Phong và Ngô Bát Nhất đương nhiên biết Bàn Tử đang nghĩ gì, chẳng phải là muốn đi ăn thịt cừu xiên nướng sao?

Người không biết còn tưởng cậu ta quan tâm đến đồng đội lắm.

“Tuyết Lê, anh biết em chắc chắn đói rồi, Bàn gia dẫn em đi ăn món ngon.” “Không đói!” Câu trả lời vẫn là hai từ lạnh như băng.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất cố nén cười, cuối cùng vẫn tìm một quán ăn.

Không chỉ Bàn Tử, mà lâu rồi họ cũng có chút nhớ hương vị của thịt cừu xiên nướng.

Hơn nữa cũng không thể không ăn.

Chỉ ở kinh thành mới có thể ăn được món thịt cừu xiên nướng chính tông, đủ vị.

"A, hương vị đáng nhớ, cái vị này đến trong mơ tôi cũng thèm." Bàn Tử thấy thịt cừu xiên nướng được dọn lên, liền bắt đầu động đũa.

"Lão Trần, bước tiếp theo anh định thế nào?" "Mộc Trần Châu hẳn là ở trong mộ Hiến Vương." Tuyết Lê ăn một miếng, rồi nhìn Trần Phong nói.

"Để xem tình hình đã.

Hiện tại chúng ta không biết gì cả, hai mắt bôi đen." Trần Phong suy nghĩ một lúc rồi nói.

Đi thì nhất định phải đi, nhưng tốt nhất là phải biết mình biết ta, như vậy mới chắc chắn hơn.

"Lão Trần, ông nói không sai, lần này chúng ta phải có sự chuẩn bị, nắm chắc một lượng thông tin nhất định." Ngô Bát Nhất ở bên cạnh khẳng định.

Mộ Hiến Vương chắc chắn không dễ xông vào, không chừng sẽ bị tóm gọn cả ổ.

Thấy Ngô Bát Nhất và Trần Phong đều nói vậy, Tuyết Lê gật đầu, không nói thêm gì nữa, chuyên tâm ăn uống.

Đợi đến khi mọi người ăn no uống đủ, họ mới thanh toán rồi về nhà.

Tuyết Lê cũng trở về nơi ở của mình.

Vừa về đến nhà, mấy người Trần Phong gần như ngã đầu là ngủ.

Mấy ngày qua họ không được nghỉ ngơi tử tế.

Trên tàu hỏa cũng vậy, ngủ không yên giấc.

Ngủ một mạch đến ngày hôm sau, Trần Phong mới dụi dụi cái đầu hơi sưng của mình.

Một giấc ngủ thật ngon, cơ thể cũng gần như đã hồi phục lại trạng thái đỉnh cao.

Vết thương trong lăng mộ cũng đã lành gần hết.

Sau khi xuống giường rửa mặt, anh ra ngoài mua đồ ăn sáng.

Về đến nhà, thấy Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đều chưa dậy, anh biết hai người đã mệt lử nên cũng không gọi dậy.

Ăn qua loa xong, Trần Phong trở về phòng.

"Hệ thống, nhận phần thưởng lần này." "Ting, nhiệm vụ chính tuyến hoàn thành, phần thưởng nhiệm vụ là Bản vẽ phù lục của phái Bàn Sơn, mức độ hoàn thành nhiệm vụ là 90%." "Có nhận không?" "Nhận!" Theo tiếng niệm trong lòng của Trần Phong, anh cảm giác một luồng sáng đỏ ồ ạt tràn vào đầu óc.

Anh dùng hai tay ôm chặt đầu, luồng sáng này quá lớn, cảm giác như đầu sắp nổ tung.

"A..." Trần Phong cố gắng kiềm chế để không phát ra tiếng.

Nhưng luồng tri thức khổng lồ vẫn tiếp tục tràn vào.

Trong phút chốc, gân xanh trên người Trần Phong nổi lên cuồn cuộn.

Tình trạng này kéo dài khoảng mười phút, hệ thống cuối cùng cũng truyền tải xong.

Trần Phong mồ hôi đầm đìa ngồi bệt dưới đất, cảm giác này thật sự không dễ chịu chút nào.

Chương 399

Quả thực là muốn lấy mạng người mà.

Dùng một lúc, Trần Phong cuối cùng cũng tiêu hóa được lượng kiến thức trong đầu.

"Hù, phù lục của phái Bàn Sơn quả không phải hư danh." Sau khi tiêu hóa những kiến thức này, Trần Phong cũng đã có một sự hiểu biết nhất định về kỹ thuật phù lục.

Tác dụng của loại phù lục này rất lớn, thậm chí có thể tiêu trừ quỷ mị.

Đương nhiên nó không cùng một đẳng cấp với những thầy bói lừa đảo trên đường phố.

Những lá bùa của họ chỉ dùng để lừa người.

Còn những lá bùa này thật sự có tác dụng, từ trừ tà, hộ thân đều có đủ cả.

Chẳng trách người của phái Bàn Sơn lại ăn mặc giống đạo sĩ.

Vừa không làm tổn hại danh dự của đạo gia, vừa có thể làm vỏ bọc.

Ai mà biết được đạo sĩ trong đạo quán lại là kẻ trộm mộ chứ!

Trần Phong dùng tay chống người đứng dậy, quần áo trên người đã ướt đẫm mồ hôi, dính nhớp nháp khó chịu.

Anh lấy quần áo đi tắm rửa một lượt mới thấy dễ chịu hơn.

Tắm xong, Trần Phong phát hiện Ngô Bát Nhất đã dậy và đang ăn sáng, nhưng Bàn Tử thì vẫn chưa.

"Lão Ngô, Bàn Tử đâu, chưa dậy à?" "Không biết, tối qua cậu ấy

có chút đau đầu, chắc giờ vẫn đang ngủ?" Ngô Bát Nhất ăn hết bữa sáng trong tay rồi đáp.

Nghe xong, Trần Phong lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Nếu chỉ là không khỏe thì lúc này cũng phải dậy rồi, chẳng lẽ là bị nhiễm lạnh trong lăng mộ?

Nghĩ vậy, Trần Phong lập tức đến phòng Bàn Tử.

Lúc này, Bàn Tử vẫn nhắm mắt nằm trên giường, nhưng Trần Phong liếc mắt một cái đã thấy có điều bất thường.

Anh bước nhanh tới, đưa tay sờ lên trán Bàn Tử.

Sắc mặt lập tức biến đổi.

Trán Bàn Tử nóng hổi, chắc cũng phải ba mươi chín độ.

Nhiệt độ cao như vậy phải lập tức đưa đến bệnh viện.

"Lão Ngô, mau lên," anh lớn tiếng gọi Ngô Bát Nhất đang ở ngoài cửa.

"Đến đây." Ngô Bát Nhất vào phòng thấy sắc mặt Trần Phong không ổn, liền tiến lên sờ trán Bàn Tử.

"Nóng thế này phải đưa đi bệnh viện ngay, nếu không sẽ có chuyện đấy!" "Bàn Tử, Bàn Tử!" Ngô Bát Nhất lay Bàn Tử hai cái, nhưng cậu ta không hề có phản ứng.

Sau đó, hai người liền dìu Bàn Tử ra ngoài.

Họ bắt một chiếc taxi, dùng tốc độ nhanh nhất đến bệnh viện.

Sau một hồi xe chạy như bay, cuối cùng họ cũng đến nơi.

Tiếp đó là một loạt các thủ tục đăng ký, nộp phí.

"Bạn của anh do sốt cao, cơ thể suy yếu, tiêm hai mũi chắc là không sao, nhưng cần phải ở lại bệnh viện quan sát." Bác sĩ kiểm tra

một lượt, rồi nói với Trần Phong và Ngô Bát Nhất.

“Vậy làm phiền bác sĩ rồi.” Nghe bác sĩ nói vậy, hai người mới yên tâm.

Sau khi bác sĩ tiêm cho Bàn Tử hai mũi, nhiệt độ cơ thể của cậu ta cuối cùng cũng có dấu hiệu hạ xuống.

Nhưng Bàn Tử vẫn chưa tỉnh lại.

Hỏi bác sĩ thì được biết một lúc nữa sẽ tỉnh, hai người liền ở bên cạnh chờ đợi.

Lúc này, Trần Phong đột nhiên nghĩ đến Tuyết Lê.

Trước đó trong lăng mộ, cô cũng cảm thấy lạnh.

Liệu Tuyết Lê có bị cảm lạnh không?

Trần Phong càng nghĩ càng không yên tâm, cuối cùng cắn răng quay sang nói với Ngô Bát Nhất: “Lão Ngô, tôi đi xem Tuyết Lê thế nào, tôi...” “Cậu đi đi,” Trần Phong chưa nói hết, Ngô Bát Nhất đã lên tiếng.

Anh cũng biết Trần Phong lo lắng Tuyết Lê cũng giống như Bàn Tử.

Hơn nữa Tuyết Lê không có ai chăm sóc.

Sau khi dặn dò một tiếng, Trần Phong liền chạy nhanh ra khỏi bệnh viện.

Anh bắt taxi thẳng đến chỗ ở của Tuyết Lê.

“Tuyết Lê!

Tuyết Lê!” Anh gọi hồi lâu bên ngoài, cũng không thấy Tuyết Lê ra.

Lòng anh càng lúc càng nóng như lửa đốt.

Trần Phong cũng không quản được nhiều nữa, trực tiếp phá cửa xông vào, chạy nhanh đến phòng Tuyết Lê.

Khi thấy Tuyết Lê yếu ớt nằm trên giường, sắc mặt anh biến đổi.

Sờ lên trán cô, quả nhiên nhiệt độ cũng tương tự Bàn Tử, gần ba mươi chín độ.

Anh gọi mấy tiếng, phát hiện Tuyết Lê chỉ vô thức "ừ" hai tiếng.

Anh vội vàng bế Tuyết Lê ra ngoài, vẫy một chiếc xe rồi hướng đến bệnh viện.

Sau khi bác sĩ tiêm cho cô hai mũi, thấy nhiệt độ cơ thể đã hạ xuống một chút, anh mới yên tâm.

Thấy Tuyết Lê yên tĩnh nằm trên giường, Trần Phong liền sang chỗ Bàn Tử xem thử.

"Tuyết Lê không sao chứ?" Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong về nhanh như vậy, ngẩn người ra rồi hỏi.

"Không ổn lắm, cũng giống Bàn Tử." Trần Phong lắc đầu, trầm giọng nói.

"Bàn Tử tỉnh chưa?" "Chưa, nhưng đã đỡ nhiều rồi." "Sao lại như vậy?" Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong hỏi.

Tại sao Trần Phong không sao, mà Tuyết Lê và Bàn Tử lại đều sốt cao.

Mặc dù nhiệt độ trong lăng mộ thấp, nhưng tại sao lại đợi đến khi về mới phát sốt.

"Chắc là do trước đó bị nhiễm lạnh, sau khi về nhà, cơ thể thả lỏng nên hàn khí mới có cơ hội xâm nhập." Trần Phong kết hợp tình trạng của hai người rồi nói.

"Hàn khí?

Vậy sao hai chúng ta lại không sao?" Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói vậy cũng hỏi.

"Địa cung của Hán Vũ Đế giống như một hầm băng, thời gian lâu dài, không khí không lưu thông sẽ hình thành hàn khí.

Chúng ta không sao chắc là do vấn đề thể chất." Trần Phong nhàn nhạt nói.

Hàn khí nhập vào cơ thể không phải là chuyện đơn giản có thể giải quyết được.

"Hàn khí nhập thể có chút phiền phức, có thể phải mất mấy ngày mới khỏi." "Mấy ngày này có lẽ phải vất vả cho cậu rồi." "Yên tâm, bên Bàn Tử tôi sẽ chăm sóc tốt, cậu qua xem Tuyết Lê đi." Ngô Bát Nhất cười nói.

"Đợi đã, tôi có một cách có thể khiến hai người họ hồi phục nhanh hơn một chút." Đúng lúc này, trong đầu Trần Phong đột nhiên hiện lên kiến thức về phù lục, trong đó có cách trừ hàn khí.

"Cậu đợi một lát, tôi đi rồi về ngay." Không đợi Ngô Bát Nhất hỏi cách gì, Trần Phong đã nói trước.

Nói xong, anh qua phòng Tuyết Lê nhìn một cái, thấy cô vẫn chưa tỉnh, liền trực tiếp đi ra ngoài.

Trần Phong muốn đi mua giấy vàng và chu sa, những thứ này dùng để chế tạo một loại bùa giấy.

Trần Phong vừa mới học được một loại phù lục: Khu Hàn Phù!

Chương 400

Loại bùa này chuyên dùng cho những người bị hàn khí xâm nhập cơ thể.

Tác dụng của nó cũng đơn giản, chính là ép hàn khí ra khỏi cơ thể người mà không gây ra tác dụng phụ.

Rất nhanh, Trần Phong đã mua được những thứ này, thời gian cấp bách, anh chạy một mạch về nhà.

Anh hít thở sâu mấy hơi để bình tĩnh lại, cắt giấy vàng thành kích thước của một lá bùa, lấy bút lông ra, chuẩn bị vẽ bùa.

Mặc dù có kiến thức trong đầu, giống như một họa sĩ già đã vẽ nhiều năm, Trần Phong vẫn cầm bút lông, cẩn thận bắt đầu vẽ.

Có sự trợ giúp của hệ thống, mọi thứ đều diễn ra một cách trôi chảy, hạ bút như có thần trợ.

Rất nhanh, một lá bùa vàng vẽ bằng chu sa đã hiện ra trước mắt Trần Phong.

Khu Hàn Phù đã hoàn thành, lần đầu tiên làm tuy có chút thiếu sót nhưng không ảnh hưởng đến hiệu quả.

Sau đó, Trần Phong lại theo mẫu vẽ thêm một lá nữa.

Thấy cả hai lá bùa đều không có vấn đề gì, anh mới cầm chúng chạy đến bệnh viện.

Khi Trần Phong bắt taxi đến nơi, Bàn Tử đã tỉnh lại nhưng vẫn còn rất yếu.

“Lão Ngô, đi rót một bát nước.” Trần Phong lấy ra một lá bùa nói.

“Hả?” Ngô Bát Nhất bưng một bát nước đến, nhìn lá bùa trong tay

Trần Phong hỏi.

“Khu Hàn Phù, chuyên dùng để đối phó với hàn khí nhập thể.” Thấy ánh mắt của Ngô Bát Nhất, Trần Phong nhận lấy bát nước trong tay đối phương.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Ngô Bát Nhất, anh châm lửa đốt lá bùa rồi bỏ vào trong bát.

Cuối cùng, khi lá bùa cháy hết, điều kỳ diệu là trong bát không có một chút tro nào.

Anh liền đưa bát nước cho Bàn Tử uống.

“Lão Trần, anh cho tôi uống cái gì mà tôi thấy nóng thế?” Bàn Tử uống xong bát nước, lập tức nhíu mày hỏi.

Lúc này, cậu cảm thấy toàn thân đều tỏa ra hơi nóng.

“Khu Hàn Phù!

Sắp khỏi rồi, ráng chịu một chút.” Trần Phong nhìn Bàn Tử nói.

Quả nhiên, lời Trần Phong vừa dứt, anh liền cảm giác một luồng hàn khí từ cơ thể Bàn Tử tỏa ra.

“Đây... là hàn khí sao?” Ngô Bát Nhất cảm nhận được luồng khí lạnh, kinh ngạc nói.

“Cái Khu Hàn Phù này cũng lợi hại quá, Lão Trần, cậu có thể dựa vào cái này mà phát tài đấy.” “Loại bùa này cũng chỉ có tác dụng với người bị hàn khí xâm nhập, các triệu chứng khác thì vô dụng.” Trần Phong lắc đầu cười khổ.

“Bàn Tử không sao rồi, nghỉ ngơi là ổn, tôi qua xem Tuyết Lê.” “Cậu đi đi!” Khi Trần Phong đến phòng Tuyết Lê, cô cũng đã tỉnh, chỉ là vẻ mặt trông không được dễ chịu.

“Là anh đưa tôi đến đây à?” Thấy Trần Phong vào, Tuyết Lê liền

mở miệng hỏi.

“Ừm, em sốt gần ba mươi chín độ rồi!” Trần Phong vừa kể lại chuyện của Bàn Tử, vừa tìm một cái bát, sau đó hòa Khu Hàn Phù vào nước.

“Khu Hàn Phù?” Tuyết Lê nghe Trần Phong nói về hàn khí nhập thể, lại nhìn lá bùa trong tay anh, liền đoán ra.

“Không hổ là người phái Bàn Sơn, liếc mắt đã nhận ra.” “Anh lại biết Khu Hàn Phù, đây là đồ của phái Bàn Sơn.” “Đôi lúc tôi thật sự nghi ngờ, rốt cuộc ai trong chúng ta mới là người của phái Bàn Sơn.” Tuyết Lê nhìn Trần Phong, trong mắt lóe lên một tia sáng.

“Giữa chúng ta cần phải phân biệt rạch ròi vậy sao?

Được rồi, mau uống nước đi.” Trần Phong nói xong liền đút cho Tuyết Lê uống.

Rất nhanh, toàn thân Tuyết Lê bắt đầu nóng lên, rồi một luồng hàn khí tuôn ra.

Nhiệt độ cả căn phòng đều giảm xuống đáng kể.

Đợi đến khi hàn khí không còn tuôn ra nữa, anh mới nói với Tuyết Lê: “Được rồi, nghỉ ngơi cho khỏe, không sao rồi.” Cứ như vậy, hai ngày liền, Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều ở bệnh viện chăm sóc hai người.

Sau khi dùng Khu Hàn Phù, cả hai đều hồi phục rất nhanh, ngay trong ngày đã trở lại nhiệt độ bình thường.

Nhưng vì cơ thể còn suy yếu, họ ở lại thêm hai ngày nữa.

Hôm nay, hai người cuối cùng cũng được xuất viện.

“Lão Trần, mau dẫn tôi đi ăn món ngon, hai ngày nay không được ăn gì tử tế cả.” Bàn Tử khoác tay lên vai Trần Phong nói.

“Vừa mới xuất viện, nghỉ ngơi vài ngày đi có được không.” Trần Phong cạn lời.

“Về nhà tôi nấu cho các cậu vài món ngon.” Về đến nhà, Trần Phong liền nấu cho Bàn Tử và Tuyết Lê một bàn đầy thức ăn ngon.

“Lão Trần, tiếp theo anh định thế nào?” Ăn cơm xong, Trần Phong đưa Tuyết Lê về nơi ở của cô.

“Gần đây cứ nghỉ ngơi vài ngày đã, chuyện kia cũng không vội, hiểu biết của chúng ta về Hiến Vương còn quá ít.” “Một thời gian nữa, em sẽ thu thập thông tin, đợi khi hiểu biết tương đối rồi, chúng ta có thể lên đường.” Trần Phong nhìn khuôn mặt tinh xảo của Tuyết Lê, dịu dàng nói.

“Ừm!

Hai ngày nay thật sự cảm ơn anh.” Tuyết Lê đưa tay vén tóc ra sau tai, nói.

“Không sao, người một nhà không cần khách sáo như vậy.” “Được rồi, không có việc gì thì tôi về trước, em cũng nghỉ ngơi cho khỏe.” Khi Trần Phong về đến nhà, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nhìn anh với vẻ mặt trêu chọc.

“Có người về nhanh thế, sao không ở lại bên đó thêm một lúc, tốt nhất là đến ngày hôm sau hãy về.” Bàn Tử thấy Trần Phong vào liền trêu chọc.

“Được rồi, cái thói nhiều chuyện vừa mới hồi phục, có tin tôi lại cho cậu vào bệnh viện không.” “Lão Trần, sao cậu không biết nắm bắt cơ hội thế,” Ngô Bát Nhất cũng nhìn Trần Phong với vẻ mặt tiếc hận.

Trần Phong nhìn hai người, cuối cùng trực tiếp quay về phòng.

Một đêm không có gì xảy ra, ngày hôm sau, khi ánh nắng mặt trời chiếu lên người Trần Phong, anh liền tỉnh dậy.

Hôm nay phải bắt đầu tìm kiếm thông tin về mộ Hiến Vương rồi.

Hơn nữa, chuyện nhờ Đại Kim Nha trước đó, hôm nay cũng phải qua chỗ ông ta một chuyến.

Trên tay anh còn có một viên Mộc Trần Châu giả, cũng phải đưa cho Đại Kim Nha xem thử, xem nó được làm tinh xảo đến mức nào.

Nhưng Trần Phong không có ý định bán viên Mộc Trần Châu giả này.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền xuống giường, ra ngoài mua đồ ăn sáng.

Khi Trần Phong vừa bước vào nhà, liền nghe một tiếng hét lớn.

"A..." là giọng của Bàn Tử.

Nghe tiếng hét, sắc mặt Trần Phong biến đổi, vội vàng chạy về phía trước.

Vừa vào đến phòng khách, đã thấy Bàn Tử cầm một thứ gì đó xông ra.

"Lão Trần, nhìn xem, nhìn xem, cái này là cái gì?" "Là một cái ly rượu, sao cậu lại có thứ này?" Trần Phong nhìn vật phẩm giống như một chiếc cốc ba chân trong tay Bàn Tử.

"Tôi cũng không biết, sáng nay tôi tìm thấy trong túi của mình." Bàn Tử nhìn chiếc ly rượu, kích động nói.

"Thôi đi, Bàn Tử, sáng sớm đã la lối om sòm." Lúc này, Ngô Bát Nhất dụi mắt bước ra.

"Lão Ngô, nhìn xem?

Minh khí!" Bàn Tử thấy vậy lập tức đưa chiếc ly rượu đến trước mặt Ngô Bát Nhất.

“Ly rượu!

Sao cậu lại có thứ này?” “Sao ông cũng hỏi giống Lão Trần vậy?

Tôi tìm thấy trong túi, chắc chắn là đồ bồi táng của Hán Vũ Đế.” Bàn Tử phải tốn không ít nước bọt mới khiến Trần Phong và Ngô Bát Nhất tin rằng cậu không cố ý lấy nó, cũng không biết tại sao nó lại ở trong túi.

Nếu không phải sáng nay đột nhiên cảm thấy có vật gì đó bên trong, cậu cũng sẽ không phát hiện ra chiếc ly rượu này.

“Thứ này chắc là đồ bồi táng của Hán Vũ Đế, nhìn màu sắc và chất liệu đều thuộc về thời đại đó.” Trần Phong cẩn thận quan sát chiếc ly rượu trong tay Bàn Tử rồi nói.

Chương 401

“Vậy chắc chắn nó rất có giá trị phải không?” Bàn Tử nhìn Trần Phong với ánh mắt đầy hy vọng.

“Có thể khẳng định giá trị không thấp, nhưng cụ thể bao nhiêu thì tôi cũng không rõ.

Vừa hay hôm nay tôi cũng định đi tìm Đại Kim Nha!” Trần Phong nhàn nhạt nói.

“Được đấy, Bàn Tử, đợi khi về tôi sẽ chiêu đãi cậu một bữa thịt cừu xiên nướng.” Ngô Bát Nhất vỗ vai Bàn Tử nói.

“Vậy chúng ta đi nhanh thôi?” Bàn Tử đã không thể chờ đợi được nữa, đây là đồ bồi táng của Hán Vũ Đế, chắc chắn có thể đổi được một khoản tiền lớn, chuyến đi này cũng không uổng công.

“Đừng vội, ăn sáng đã, rồi lát nữa đi tìm Tuyết Lê cùng đến chỗ Đại Kim Nha.” Trần Phong giơ bữa sáng trong tay lên nói.

Sau đó, mấy người ăn xong liền đến chỗ ở của Tuyết Lê.

“Đến rồi, mọi người đến cả rồi sao?” Tuyết Lê nhìn Trần Phong và những người khác hỏi.

Chẳng lẽ đã nhanh chóng tìm được manh mối về mộ Hiến Vương rồi sao?

“Chúng tôi có chuyện muốn bàn với cô.” Sau đó, Trần Phong kể lại chuyện về chiếc ly rượu một lần nữa.

“Vậy à!” Tuyết Lê nhìn Bàn Tử với ánh mắt đầy nghi ngờ.

“Tôi thật sự không biết nó ở trong túi của tôi mà.” Bàn Tử thấy ánh mắt của Tuyết Lê, không khỏi giải thích.

“Tôi có nói gì đâu?

Chẳng lẽ cậu chột dạ à?” “Được rồi, chúng ta mau đi tìm Đại Kim Nha thôi!” Trần Phong thấy hai người lại sắp bắt đầu đấu khẩu, vội vàng nói.

“Được, đợi tôi một lát.” Một lúc sau, Tuyết Lê thay một bộ quần áo rồi cùng Trần Phong và những người khác đến Phan Gia Viên.

Rất nhanh, họ đã đến trước cửa tiệm của Đại Kim Nha.

Lúc này, cửa tiệm đang mở toang, rõ ràng là không có khách.

Trần Phong và những người khác liền trực tiếp đi vào, vừa vào đã thấy Đại Kim Nha đang nằm trên chiếc ghế trong sân.

“Kim gia, dạo này vẫn khỏe chứ.” Đại Kim Nha nghe thấy tiếng, ngẩng đầu nhìn, vội vàng đứng dậy.

“Ây u, Trần gia, Ngô gia, Bàn gia, Tuyết Lê tiểu thư, lâu rồi không gặp, mọi người vẫn khỏe chứ.

Tôi đã bảo sao sáng nay chim khách cứ hót không ngừng.” “Kim gia, mấy lời khách sáo chúng ta cũng không cần nói nữa, lần này chúng tôi đến tìm Kim gia có việc.” Trần Phong phớt lờ những lời sáo rỗng của Đại Kim Nha.

Lời của thương nhân, mười phần chỉ có thể tin ba phần.

“Được!” Sau đó, Đại Kim Nha đóng cửa lại, rồi dẫn mọi người vào phòng khách.

“Trần gia, không biết lần này có chuyện gì, tôi, Đại Kim Nha, nhất định sẽ biết gì nói nấy.” Đại Kim Nha rót trà cho mỗi người rồi nói.

“Là thế này, tôi muốn hỏi Kim gia xem có tin tức gì về thứ mà tôi đã nhờ Kim gia tìm trước đó không.” Trần Phong nhận tách trà từ Đại Kim Nha rồi hỏi.

“Chà, chuyện này à, e là thật sự phải làm Trần gia thất vọng rồi.

Thời gian qua tôi đã tra không ít tài liệu nhưng vẫn chưa tìm thấy thông tin liên quan.” Nói đến đây, Đại Kim Nha có chút ngại ngùng.

“Vậy xin cảm ơn trước, Kim gia cũng đã cố gắng hết sức.

Chúng tôi có hai món đồ ở đây, hy vọng Kim gia có thể xem giúp.” Trần Phong nghe Đại Kim Nha nói không có tin tức cũng không thất vọng, vốn dĩ anh cũng không hy vọng nhiều, mới có mấy ngày thôi mà.

“Ồ, chẳng lẽ mấy ngày nay, các vị lại xuống đất rồi sao?” Đại Kim Nha nghe có đồ liền phấn chấn, nhìn dáng vẻ của mấy người, món đồ này chắc chắn không đơn giản.

“Kim gia, xem kỹ đi.” Nói xong, Trần Phong lấy ra chiếc ly rượu và viên Mộc Trần Châu giả.

Đại Kim Nha vừa nhìn thấy chiếc ly rượu đã bị thu hút sự chú ý.

Thứ này nhìn chất liệu và đặc điểm thì giống như đồ thời Tây Hán.

“Hít~” Đại Kim Nha cẩn thận cầm chiếc ly rượu lên xem xét.

“Không thể tin được, không thể tin được.” “Đại Kim Nha, cái này đáng giá bao nhiêu tiền?” Bàn Tử nghe lời Đại Kim Nha, hưng phấn hỏi.

“Nếu tôi không nhìn lầm, đây chắc là ly rượu thời Tây Hán.

Giá tiền ít nhất cũng phải con số này.” Đại Kim Nha hai mắt sáng rực nhìn chiếc ly rượu, giơ ra ba ngón tay.

“Mới có ba vạn à?” “Không thể nào, phải thêm số mười đằng sau,” Đại Kim Nha nhìn minh khí trên tay, từ từ nói.

“Thứ này chế tác tinh xảo, là hàng thượng phẩm, hơn nữa chỉ có

vương hầu tướng tương mới có thể dùng.

Giá cả này có thể sẽ còn tăng lên." "Ba mươi vạn?" Bàn Tử nghe vậy kinh ngạc đến mức đứng bật dậy khỏi ghế.

Chợt nghĩ đến vô số đồ bồi táng trong Mậu Lăng, Bàn Tử cảm thấy đau lòng.

Tất cả đều là tiền cả đấy.

"Trần gia, mạo muội hỏi một câu, minh khí này là từ một ngôi mộ thời Tây Hán mang ra phải không?" "Đúng, không sai, chúng tôi tình cờ tìm thấy một ngôi mộ thời Tây Hán, thứ này là từ trong đó mang ra." Trần Phong không nói rõ là mang ra từ đâu.

Một khi bị người ta biết, cả nhóm sẽ lập tức bị bắt, thậm chí có thể bị xử bắn ngay tại chỗ.

"Chiếc ly rượu này, phiền Kim gia cho một cái giá.

Nếu hợp lý chúng tôi sẽ bán." Trần Phong nhìn chiếc ly rượu nói.

"Ừm, được, nếu Trần gia đã tìm đến tôi, vậy tôi cũng không từ chối.

Mọi người đều là khách quen, tôi chắc chắn không thể lừa gạt được, vậy ba mươi lăm vạn.

Nếu là người khác, tôi nhiều nhất cũng chỉ trả hai mươi vạn." Đại Kim Nha nhìn Trần Phong, cẩn thận nói.

Nhìn màu sắc của chiếc ly rượu, ông ta biết đây ít nhất cũng là mộ của hoàng thân quốc thích, quy mô chắc chắn không nhỏ.

"Được, vậy cảm ơn Kim gia." Trần Phong gật đầu nói.

Cái giá này cũng hợp lý, nếu không, đối với Đại Kim Nha, ông ta cũng phải kiếm lời mười mấy hai mươi vạn.

“Vậy mời Kim gia xem tiếp cái này.” Trần Phong đưa tay chỉ vào viên Mộc Trần Châu giả trước mặt.

“Cái này, không phải là thứ mà anh đã nhờ tôi tìm kiếm sao?” Đại Kim Nha nhìn viên Mộc Trần Châu giả, ánh mắt co rụt lại.

“Đúng, không sai, nhưng đây là hàng nhái, cũng là do chúng tôi mang ra.” Trần Phong nhìn con mắt được chế tác tinh xảo, nhàn nhạt nói.

“Vậy tôi phải xem cho kỹ mới được!” Đại Kim Nha nghe vậy cũng hứng thú, cùng một nơi mang ra, hàng nhái để lâu cũng thành hàng thật rồi.

Đại Kim Nha cẩn thận cầm lấy “con mắt” trước mặt.

“Chà chà chà, không thể tin được, không thể tin được, con mắt này nhìn qua đã biết không đơn giản.” Nhìn kỹ, hoa văn trên con mắt được điêu khắc vô cùng tinh xảo.

Mặc dù chưa từng thấy Mộc Trần Châu thật trông như thế nào, nhưng cũng không khó để đoán ra, con mắt này tuyệt đối có thể làm giả như thật.

“Trần gia, minh khí này chất liệu giống như được điêu khắc từ một loại thiên thạch ngoài trái đất.

Kỹ thuật chế tác trên đó có thể nói là hiếm thấy.” Đại Kim Nha lấy kính lúp ra, cẩn thận quan sát.

Chất liệu của con mắt này tuyệt đối là thiên thạch từ ngoài không gian.

Trước đây, ông ta từng thấy một món đồ làm từ thiên thạch tương tự trong một viện bảo tàng nổi tiếng, chất liệu giống hệt con mắt trước mặt.

Điều này cũng có nghĩa là con mắt này được điêu khắc từ thiên thạch.

“Thiên thạch?” Trần Phong nghe lời Đại Kim Nha cũng ngẩn người, chất liệu là thiên thạch.

Điều đó cũng giải thích tại sao la bàn của họ lại mất tác dụng trong lăng mộ.

Hán Vũ Đế cầm trong tay viên thiên thạch này, tự nhiên mang theo từ trường gây nhiễu.

La bàn bị nhiễu nên không thể tìm được quách của Hán Vũ Đế.

“Trần gia, món đồ này xét về phong cách, không giống sản vật của vùng Thăng Long, nếu tôi không đoán sai thì đây là sản vật của Tây Vực.” Đại Kim Nha nhìn minh khí trên tay, nhàn nhạt nói.

Chương 402

“Kim gia quả là có mắt nhìn, đúng là sản vật từ Tây Vực, được tiến cống cho vương triều Tây Hán.” Trần Phong nghe vậy cũng không khỏi thán phục, chỉ nhìn một cái đã biết là đồ của Tây Vực.

Cặp mắt tinh tường này không phải người thường nào cũng có.

“Vậy Kim gia, giá trị của món đồ này thế nào.” Ngô Bát Nhất liếc nhìn Trần Phong rồi hỏi.

“Giá trị?

Món đồ này có thể nói là vô giá.

Đây là báu vật hiếm có, người bình thường không dám giữ, có thể coi là quốc bảo, nếu mua bán riêng bị phát hiện sẽ bị ăn đạn ngay.” Đại Kim Nha liếc nhìn Ngô Bát Nhất rồi nói.

“Đương nhiên không phải tôi khoác lác, chỉ cần các vị dám bán, tôi dám mua, chỉ là giá cả thì tôi không tiện nói!” “Kim gia, ngài hiểu lầm rồi, món này tôi không định bán, chỉ là nhất thời không biết nó là gì, mới nhờ Kim gia xem giúp.” Trần Phong nghe vậy vội vàng xin lỗi.

Không phải vì họ sợ bị phát hiện, bản thân họ là kẻ trộm mộ, bị phát hiện sẽ bị bắt.

Huống chi những ngôi mộ họ trộm đều là những di tích được bảo vệ trọng điểm.

Trần Phong cảm thấy viên Mộc Trần Châu giả này có thể sẽ có ích.

Một loại trực giác, trực giác mách bảo anh rằng thứ này sau này sẽ có tác dụng.

“Vậy à, không sao, sau này nếu có ý định bán, có thể tìm tôi, tôi chắc chắn sẽ cho một cái giá hợp lý.” Đại Kim Nha xua tay tỏ vẻ không để ý.

“Vậy, mọi người đợi một lát, tôi đi lấy tiền, ba mươi lăm vạn không phải là con số nhỏ.” Đại Kim Nha nói xong liền xoay người đi vào trong.

“Lão Trần, viên Mộc Trần Châu giả đó không bán à, dù sao cũng là đồ giả, giữ lại cũng không có tác dụng, bán đi có thể có một khoản tiền lớn.” Đại Kim Nha vừa đi, Bàn Tử đã không nhịn được nói.

Mộc Trần Châu giả được điêu khắc từ thiên thạch, không chừng có phóng xạ, nếu cứ mang theo bên người có thể sẽ gặp chuyện.

“Lão Trần làm vậy chắc chắn có lý do của ông ấy, cậu đừng ham số tiền đó nữa, có ba mươi mấy vạn còn chưa đủ tiêu à?” Ngô Bát Nhất quay đầu nói với Bàn Tử.

Bàn Tử bây giờ có nhiều tiền như vậy mà vẫn không biết đủ.

Anh biết Trần Phong làm vậy chắc chắn có lý do, mặc dù anh cũng không hiểu thứ này rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng anh chọn tin tưởng Trần Phong.

Rất nhanh, Đại Kim Nha xách một cái túi lớn quay lại, chiếc túi căng phồng.

Bàn Tử nhìn cái túi, mắt sáng rực, nước miếng sắp chảy ra.

“Trần gia, ba mươi lăm vạn, ngài đếm lại đi.” Đại Kim Nha đưa chiếc túi trong tay cho Trần Phong, rồi nói.

“Không cần đâu, nhân phẩm của Kim gia tôi tin được.” Trần Phong trực tiếp nhận lấy chiếc túi mà không cần đếm.

Đại Kim Nha tuy là một gian thương, nhưng vẫn có chút uy tín.

Làm nghề này, nếu danh tiếng không tốt, sẽ có ít khách hàng lui tới.

"Được, đã vậy, trưa nay tôi làm chủ, mời các vị nể mặt." Đại Kim Nha nghe vậy cũng vui mừng, vội vàng nói.

Lần này chiếc ly rượu đó là hàng thật giá thật của thời Tây Hán, nếu bán đi chắc chắn có thể kiếm được một khoản lớn.

Đặc biệt là những người ngoại quốc không biết gì, lừa một chút là có thể bán được mấy trăm vạn.

Mấy vị trước mắt này đều là khách hàng vàng, phải cẩn thận hầu hạ.

Ai nấy đều thân thủ bất phàm, lần này có thể vào mộ Tây Hán, lần sau có thể vào mộ Tần triều.

Ngồi thêm một lúc, thấy đã gần đến giờ ăn cơm, Đại Kim Nha liền dẫn mấy người đến quán lòng luộc mà họ đã đến mấy lần trước.

Ăn no uống đủ, mấy người Trần Phong liền về nhà.

Tuyết Lê cũng đến nhà Trần Phong.

"Tuyết Lê, đây là phần của cô!" Trần Phong lấy ra một cọc tiền từ trong túi, trông cũng phải tám, chín vạn.

Đây là phần Tuyết Lê đáng được nhận, bốn người mỗi người đều có phần.

Ba người họ có thể không cần phân chia rõ ràng, nhưng với Tuyết Lê thì không được.

"Ừm, được, tôi nhận." "Còn nữa, khi nào chuẩn bị đi mộ Hiến Vương?" Tuyết Lê liếc nhìn số tiền trên bàn rồi hỏi.

"Vẫn câu nói đó, đợi khi tôi chuẩn bị gần xong, tuy không thể hiểu rõ mười mươi, nhưng ít nhất cũng không thể đánh trận mà không có

sự chuẩn bị, huống chi là mộ Hiến Vương.” Trần Phong suy nghĩ rồi nói ra ý định của mình.

“Lão Trần, có cần phải vậy không?

Chẳng phải chỉ là một cái mộ Hiến Vương sao?

Một vị vua ở một nơi nhỏ bé, mộ chắc chắn không lớn.

Vào trong đó chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.” Bàn Tử nghe Trần Phong cẩn thận như vậy, liền nói.

“Bàn Tử, cậu không biết rồi, mấy ngày nay tôi cũng đã tra một số sách cổ.

Trên đó ghi chép rằng mộ Hiến Vương có thể ở trên đỉnh mây, lúc xây dựng đã tốn hơn hai mươi năm, hao tổn nhân lực, vật lực.

Hơn hai mươi năm, Hiến Vương có thể đã dốc toàn bộ quốc lực vào việc xây dựng lăng mộ.” Trần Phong nhìn Bàn Tử, biết cậu ta đã quá xem thường vị Hiến Vương này.

“Không lẽ hai người cũng nghĩ như vậy à.” Quay đầu nhìn ánh mắt của Tuyết Lê và Ngô Bát Nhất cũng có chút không đúng, ngây người, rồi nhỏ giọng nói.

“Không phải tôi vẫn đang tìm sách về phương diện này sao?

Tôi chỉ biết vị Hiến Vương này tách ra từ một tiểu quốc ở Tây Vực, cuối cùng đến Vân Nam.” Trần Phong thấy hai người lần đầu tiên mặt đỏ lên.

Anh cũng có chút bất ngờ, chẳng trách Tuyết Lê cứ hỏi khi nào xuất phát.

Hóa ra là vậy.

Ngay sau đó, anh nghiêm túc nói: “Bất kể là mộ lớn hay mộ nhỏ, đều không thể xem thường, tâm thái như vậy rất dễ xảy ra chuyện.

Trí tuệ của người xưa không hề đơn giản, một ngôi mộ nhỏ, đôi khi nguy hiểm bên trong không thua kém một ngôi mộ đế vương." "Lão Trần, yên tâm, chúng tôi sẽ không có tâm thái như vậy đâu, yên tâm đi." Ngô Bát Nhất bị Trần Phong nói một câu liền phản ứng lại, đúng là có chút đắc ý quên mình.

Anh nhanh chóng điều chỉnh lại tâm thái của mình.

Tuyết Lê thì càng không cần phải nói, bản thân là người của phái Bàn Sơn, tự nhiên biết rõ nguy cơ trong mộ.

"Mấy ngày nay, tôi sẽ tra thêm tài liệu, mộ của Hiến Vương không đơn giản, được mệnh danh là trời không sập, mộ không bị trộm." Trần Phong thấy tâm thái của hai người đã điều chỉnh, gật đầu trầm giọng nói.

"Gì?

Kiêu ngạo vậy!

Lần này tôi phải đi trộm cái mộ đó cho bằng được." Bàn Tử nghe vậy lập tức nói.

"Đừng khoác lác nữa, Hiến Vương đã dám nói như vậy chắc chắn có bản lĩnh." Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói xong cũng bình tĩnh lại, người xưa đều không phải là người đơn giản.

Đã dám nói ra những lời kiêu ngạo như vậy, chắc chắn có cơ sở.

Sau đó, mấy người lại thảo luận về quan điểm đối với mộ Hiến Vương.

Nhưng vì tài liệu tra được không đủ, chỉ biết mộ Hiến Vương ở Vân Nam, những thứ khác đều chỉ biết một nửa.

Sau đó, Tuyết Lê cũng trở về.

Cô có thể lợi dụng thân phận của mình và tiếp cận với giới khảo

cổ, có thể biết được một số thông tin hiệu quả.

Vì vậy, cô phải về chuẩn bị.

Trần Phong thì dẫn Bàn Tử ra ngoài.

"Bàn Tử, lần trước cậu mua Bắc Địa Huyền Đan ở đâu?" Đúng vậy, mục đích lần này Trần Phong dẫn Bàn Tử ra ngoài là để tìm người bán Bắc Địa Huyền Đan.

Trần Phong đoán rằng người này có thể có đơn thuốc của Bắc Địa Huyền Đan.

Nếu có được đơn thuốc, sau này xuống mộ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Tác dụng của Bắc Địa Huyền Đan đã rõ ràng, sau này cũng không cần lo lắng không đủ dùng.

Chương 403

Vì vậy, lần này Trần Phong phải lấy được đơn thuốc từ tiệm đó.

"Ở phía trước không xa, lần trước tôi đến đó thấy không đông người, mua đồ nhanh, mới phát hiện ra." Bàn Tử đưa tay chỉ về một cửa tiệm phía trước.

Trần Phong nhìn thấy liền bước nhanh tới cửa tiệm đó.

Cửa tiệm quả nhiên như Bàn Tử nói, vắng người.

Các tiệm khác ít nhiều cũng có người qua lại, còn tiệm này thì lạnh lẽo, thỉnh thoảng có một người vào dạo rồi lại ra.

"Đi, vào trong." Trần Phong trầm ngâm rồi nói.

"Tiệm này không đơn giản." Trần Phong vừa vào đã cảm thấy có gì đó khác lạ, tiệm này khá âm u, cho người ta cảm giác lạnh lẽo, có lẽ vì vậy mà vắng người.

Càng kỳ lạ hơn là, đến giờ Trần Phong vẫn chưa thấy chủ tiệm xuất hiện.

Trần Phong cẩn thận dạo một vòng trong tiệm, quả nhiên thấy Bắc Địa Huyền Đan được đặt trên quầy.

Còn có một số loại đan dược khác, nhưng Trần Phong không thấy Xích Đan.

Phần lớn là một số loại giải độc đơn giản hoặc một số thứ phòng côn trùng.

Thấy những thứ này, Trần Phong trong lòng khẽ động.

Lúc đến Vân Nam tìm mộ Hiến Vương, chắc chắn sẽ không thiếu những thứ như độc trùng.

Nếu có một số đồ phòng côn trùng như lưu hoàng, có thể mang theo một ít, lúc đó chắc chắn sẽ dùng đến.

“Bàn Tử, gọi chủ tiệm đi.” Trần Phong thấy đã đến lúc, liền nói với Bàn Tử.

“Lão Mù, Lão Mù, mau ra đây, có khách đây.” Bàn Tử gật đầu, gọi vào trong.

“Lão Mù?” Trần Phong nhíu mày hỏi.

“Tôi cũng không rõ, chỉ biết người gần đây đều gọi ông ta là Lão Mù, nghe nói lúc trẻ cũng là một nhân vật có máu mặt.” Bàn Tử nghe Trần Phong hỏi liền nói.

“Ai đấy?

Có để cho người ta ngủ không, mua đồ thì để tiền lại là được.” Đúng lúc này, một giọng nói già nua từ trong vọng ra.

Từ giọng nói có thể nghe ra một chút tang thương.

Sau đó, một ông lão còng lưng bước ra.

Lão Mù ra ngoài nhìn Trần Phong và Bàn Tử rồi gật đầu.

“Ra là cậu, cậu béo, thuốc lần trước dùng hết rồi à.” “Trần Phong, huynh đệ của tôi, lần này đến tìm ông có việc.” Bàn Tử cũng không chấp nhặt, trực tiếp nói với Lão Mù.

“Ồ, không biết tiểu huynh đệ tìm tôi có việc gì?” Lão Mù nghe Bàn Tử nói, mới ngẩng đầu, liếc nhìn Trần Phong một cái rồi nói.

Trần Phong nhìn rõ dung mạo của Lão Mù, lúc này mới biết tại sao ông lão này lại bị người ta gọi là Lão Mù.

Ông lão này bị chột một mắt, con mắt đó đã không còn nhìn thấy, được một miếng vải đen che lại.

“Lão gia, chào ngài, lần này tôi đến để xác nhận một chuyện.” Trần Phong hành một lễ với Lão Mù.

Trần Hạt Tử thấy lễ này, sắc mặt liền biến đổi.

“Hóa ra là người trong nghề, hỏi đi.” Lễ mà Trần Phong hành là lễ chỉ có giữa những kẻ trộm mộ mới có, được lưu truyền từ xưa.

Có lễ này, đã chứng tỏ thân phận của mình.

Vừa nãy lúc Lão Mù ra ngoài, Trần Phong đã cảm nhận được một mùi đất nhàn nhạt trên người ông ta.

Mùi này rất nhạt, chắc là do đã lâu rồi.

Ông lão này tuyệt đối là một kẻ trộm mộ, có thể là thổ phu tử, cũng có thể là người của tứ đại môn phái đạo mộ.

“Lão gia, ngài có biết cách chế tạo Bắc Địa Huyền Đan không?” “Biết cả Bắc Địa Huyền Đan, xem ra cậu cũng không đơn giản.” Lão Mù ngẩn người, không ngờ Trần Phong lại biết Bắc Địa Huyền Đan.

Thứ này được đặt ở đây nhưng không hề ghi tên, chỉ ghi chú công hiệu.

Người này lại biết, rõ ràng là có lai lịch.

“Là tôi làm!

Chỉ là tôi không biết cậu hỏi thăm chuyện này để làm gì?” Lão Mù trực tiếp thừa nhận, rồi dò xét nhìn Trần Phong nói.

“Lão gia, có thể cho tôi mượn đơn thuốc xem một chút được không?

Tuy tôi biết có hơi đường đột, nhưng tôi có thể trả thù lao.” Trần Phong suy nghĩ rồi trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Giao tiếp với những người lớn tuổi này, tốt nhất không nên giở trò

khôn vặt.

Những người này thường đã sống lâu thành tinh, ai nấy đều rất tinh ranh.

“Tại sao tôi phải cho cậu xem?” “Tôi cũng hy vọng có thể gặp được một người có duyên, nhưng tiền đề là phải được tôi thừa nhận.” Nghe lời Lão Mù, Trần Phong trước tiên là kinh ngạc, sau đó liền mừng rỡ.

Điều này có nghĩa là có cơ hội.

“Đó là đồ của tổ tiên tôi, tôi muốn lấy nó về.” Trần Phong suy nghĩ rồi nói.

Bắc Địa Huyền Đan là do phái Phát Khâu truyền lại, chỉ là trong nhà không có đơn thuốc, cũng như một số thứ khác đều đã thất truyền.

Vì vậy anh mới phải tìm Lão Mù để xin đơn thuốc.

Thứ này rất quan trọng đối với sự nghiệp đạo mộ sau này của anh.

Có đơn thuốc, sau này Bắc Địa Huyền Đan có thể cung cấp đủ dùng.

“Tổ tiên?

Chẳng lẽ là truyền nhân của phái Phát Khâu?” Lão Mù nghe Trần Phong nói vậy cũng kinh ngạc, rồi cẩn thận hỏi.

“Lão Mù không cần hỏi nữa, huynh đệ của tôi là người của phái Phát Khâu, hàng thật giá thật.” Bàn Tử ở bên cạnh vội vàng đắc ý nói.

“Có thể cho tôi xem Phát Khâu Ấn của cậu không?” “Được!” Lão Mù nhận Phát Khâu Ấn từ tay Trần Phong, cẩn thận xem xét, hồi lâu không nói gì.

“Ai, già rồi, bao nhiêu năm trôi qua rồi, vẫn chưa buông bỏ được.” Lão Mù đưa Phát Khâu Ấn lại cho Trần Phong rồi nói.

“Là người của lão tướng quân?” “Chính là ông nội của tôi.” Trần Phong nhìn Lão Mù nói.

Lão Mù biết ông nội của anh, xem ra là người quen.

“Thôi được, đợi đấy, tôi đi lấy đơn thuốc.” Lão Mù nói một tiếng, liền quay đầu đi vào trong.

Không lâu sau, Lão Mù cầm một cuốn sách ra.

“Đây là một số đơn thuốc mà tôi đã thu thập những năm qua, thứ này chắc sẽ có ích cho cậu.” Nói xong, Lão Mù đưa cuốn sách trong tay cho Trần Phong.

Cuốn sách này được đóng bìa cứng, bên trong ghi chép đều là một số đơn thuốc.

Cuốn sách này cũng có thể coi là một báu vật.

“Vậy cảm ơn lão gia.” Trần Phong nhận sách xong vội vàng cảm ơn.

“Không cần khách sáo, tôi và ông nội cậu cũng là chỗ quen biết cũ.” Lão Mù xua xua tay, rồi xoay người đi vào trong, cũng không quan tâm đến hai người Trần Phong.

Sau đó, Trần Phong cũng mua ở đây một ít lưu hoàng và một số bình xịt côn trùng.

Những thứ này trong sách cũng có ghi chép, nhưng mua một ít sẽ nhanh hơn.

Trên đường về, Trần Phong cũng theo chỉ dẫn trên sách, mua một số nguyên liệu để chế tạo Bắc Địa Huyền Đan.

Phần lớn là một số loại thảo dược Trung y.

Cũng đúng, là thứ lưu truyền từ xưa, tự nhiên lấy thảo dược làm chủ.

Chương 404

Về đến nhà, Trần Phong chui đầu vào phòng, mày mò.

Đợi đến khi thấy đã gần xong, anh bắt đầu làm.

Không biết lấy ở đâu ra một cái nồi, trực tiếp ở trong sân bắt đầu lần thử đầu tiên.

Trần Phong làm theo từng bước trên sách.

Đầu tiên là cho từng loại thảo dược vào.

"Đương quy, kim tiền tử, kim ngân hoa, thiên chu quỳ..." Không thể không khâm phục trí tuệ của người xưa, có thể nghĩ ra được.

Những thứ này nếu dùng riêng lẻ, có thể chỉ có tác dụng dược lý đơn giản.

Nhưng khi trộn lẫn như vậy, dược tính của các loại thảo dược được tăng lên.

Nếu không có cuốn sách này, ai mà biết được Bắc Địa Huyền Đan được tạo thành từ những thứ này.

"Lão Trần, cậu đang làm gì vậy?

Mùi thuốc nồng quá." Ngô Bát Nhất đang ở trong phòng tra cứu ghi chép về Hiến Vương, đột nhiên ngửi thấy một mùi thuốc nồng nặc, là mùi thuốc Trung y.

"Lão Trần đang thử làm Bắc Địa Huyền Đan!" Bàn Tử từ trong phòng bước ra nói.

"Bắc Địa Huyền Đan?

Lấy được đơn thuốc rồi à?" Ngô Bát Nhất trước tiên ngẩn người, sau đó nói.

Anh biết trước đó, Trần Phong và Bàn Tử đã đi tìm đơn thuốc Bắc Địa Huyền Đan, xem ra đã tìm được rồi.

"Lần này có thể nói là bội thu, không chỉ có Bắc Địa Huyền Đan, còn có một số đơn thuốc khác đều bị Lão Trần lấy được." Sau đó, Bàn Tử kể lại chuyện trong tiệm cho Ngô Bát Nhất nghe một lượt.

Trần Phong thì làm theo từng bước trên sách.

Lần đầu tiên làm, khó tránh khỏi sai sót, rất nhanh vì một bước có chút sai lầm nhỏ mà thất bại.

Lần đầu thất bại phải làm lại từ đầu.

Sau một hồi mày mò, Trần Phong cuối cùng cũng chế tạo thành công Bắc Địa Huyền Đan.

Anh lấy ra viên đan dược màu trắng có chút thiếu sót từ trong lò, trong lòng vô cùng vui mừng.

Bắc Địa Huyền Đan, cuối cùng cũng biết cách chế tạo.

Đồ của phái Phát Khâu sẽ được truyền thừa trong tay anh.

"Lão Trần, đây là Bắc Địa Huyền Đan à?

Trông không giống với viên tôi mua." Bàn Tử nhìn viên thuốc màu trắng trong tay Trần Phong nói.

"Lần đầu tiên làm, tay nghề chưa thành thạo, nhưng công hiệu thì giống nhau." Đối với câu hỏi của Bàn Tử, Trần Phong cũng hiếm khi đỏ mặt.

Làm thêm mấy lần nữa tự nhiên sẽ tốt hơn.

Trên sách còn có một số thứ khác, trong đó có một số loại thuốc đuổi côn trùng, Trần Phong khá coi trọng.

Những thứ này khi đến Vân Nam sẽ dùng đến.

Trong rừng ở Vân Nam chắc chắn có nhiều côn trùng, thậm chí sẽ có một số loài động vật lớn.

Vì vậy, những loại thuốc phòng côn trùng này là cần thiết.

Cứ như vậy, Trần Phong không ngừng chế tạo Bắc Địa Huyền Đan.

Tay nghề cũng ngày càng thành thạo, Bắc Địa Huyền Đan làm ra cũng ngày càng đẹp hơn.

Sau đó, Trần Phong cũng chế tạo một số loại đan dược khác, một số loại bột đuổi côn trùng.

Tuy tên không được hay cho lắm, nhưng chủ yếu là công hiệu.

Trần Phong tìm mấy con côn trùng để làm thí nghiệm.

Những con côn trùng này ngửi thấy mùi bột đuổi côn trùng căn bản không dám đến gần một bước.

Thấy hiệu quả, Trần Phong cũng hài lòng.

Sau đó anh lại chế tạo thêm một ít, đủ cho chuyến đi Vân Nam.

Thứ này chỉ cần cho Trần Phong dược liệu là có thể làm ra được.

Một ngày trôi qua, Trần Phong đều ở trong phòng chế tạo đan dược.

Ngày thứ hai, Trần Phong dậy, trước tiên chế tạo một ít Bắc Địa Huyền Đan, sau đó bắt đầu chế tạo bùa giấy.

Những thứ này đều là chuẩn bị cho chuyến đi Vân Nam.

Không lâu sau, Tuyết Lê cũng đến.

“Lão Trần, tôi có chút việc muốn tìm anh!” Tuyết Lê đến xong, trực tiếp tìm Trần Phong nói.

“Có việc gì?

Giữa chúng ta cần gì phải khách sáo như vậy?" Trần Phong nghe Tuyết Lê nói vậy, cười nói.

Quả thực với mối quan hệ của họ, có thể gọi là tình bạn sinh tử.

"Là thế này, không phải anh biết vẽ phù lục sao?

Cho nên tôi có thể nhờ anh dạy tôi không?

Tôi chỉ muốn truyền thừa những thứ của phái Bàn Sơn chúng tôi." Tuyết Lê nói xong, vội vàng giải thích.

"Tôi có thể trả thù lao." "Được chứ, không vấn đề, nhưng thù lao thì không cần." Trần Phong đáp ứng.

Tuyết Lê có ý nghĩ này cũng là bình thường, những thứ này cơ bản đều đã thất truyền, rất ít người biết được.

Bây giờ có cơ hội tiếp xúc, chắc chắn phải truyền thừa lại.

Nghe Trần Phong đồng ý, Tuyết Lê mừng thầm trong lòng.

"Vậy tôi bắt đầu nhé, chỗ tôi vừa hay có sẵn dụng cụ." Trần Phong cười nói, sau đó lấy ra một ít giấy vàng và chu sa đưa cho Tuyết Lê.

"Muốn học cũng được, đi tìm đồ đi." Sau đó, anh quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nói.

Đối với người của mình, Trần Phong cũng không hề keo kiệt.

Học được rồi cũng coi như có một nghề để kiếm sống.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đứng bên cạnh nghe xong, vội vàng chạy ra ngoài, lúc quay về trên tay đã có thêm giấy vàng, chu sa và bút lông.

Sau đó Trần Phong bắt đầu dạy học.

Mấy lá bùa này không phải thứ mà mấy tay thầy bói lừa đảo trên phố có thể so sánh được.

Trần Phong trước tiên giảng giải sơ lược.

Sau đó, anh vừa vẽ bùa, vừa dạy cách làm... .....

Thời gian trôi qua, mặt trời đã sắp lặn từ đông sang tây.

"Hù," một ngày trôi qua, về cơ bản đã dạy gần hết.

Tiếp theo phải dựa vào việc luyện tập thường xuyên.

"Lão Trần, thời gian qua em cũng đã tra không ít tài liệu về mộ Hiến Vương, cũng đã đến thăm không ít giáo sư khảo cổ." "Nhưng hiểu biết về mộ Hiến Vương cũng không nhiều." Sau khi luyện tập xong, Tuyết Lê ngồi trong sân nhẹ nhàng nói.

Chương 405

“Tuyết Lê nói không sai, thời gian qua tôi cũng đã tra một số sách cổ, phát hiện những người biết về mộ Hiến Vương đều rất ít.” “Một là vì đó là một tiểu quốc bị chia cắt ra, hai là vì Vân Nam ít được chú ý đến.” Ngô Bát Nhất cũng gật đầu, đồng tình với quan điểm của Tuyết Lê.

“Hiện tại em chỉ biết mộ Hiến Vương nằm trên đỉnh Thái Vân, cũng chính là Vân Nam.” “Khi xưa lúc xây dựng mộ Hiến Vương đã cho xây dựng quy mô lớn, lạm sát người vô tội, đúng là một tên bạo chúa.” “Nhưng có một điểm em tìm hiểu được, đó là Hiến Vương rất giỏi đằng thuật!” Tuyết Lê lên tiếng nói.

“Đằng thuật?

Đó là một trong tam đại tà thuật, ngang hàng với hàng đầu và cổ độc.” Trần Phong nghe vậy cũng kinh ngạc, đó là một trong tam đại tà thuật, không phải chỉ là một cái danh suông.

Đây là điều được công nhận, chứng tỏ nó chắc chắn có điểm lợi hại.

Ngô Bát Nhất nghe Tuyết Lê nói vậy, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, loại tà thuật này một khi gặp phải sẽ rất phiền phức.

“Vậy lần này chúng ta phải chuẩn bị thật kỹ mới được, trong mộ Hiến Vương chắc chắn có những thủ đoạn mà chúng ta không biết.” Lần này mấy người họ đều không dám xem thường mộ Hiến Vương.

“Nhưng để đối phó với đằng thuật, tôi không có cách nào khác.

Tuy nhiên, mấy ngày nay, tôi có nghe một lời đồn.

Đời trước, thủ lĩnh của Tả Lĩnh nhất mạch là Trần Hạt Tử đã

từng đến mộ Hiến Vương, nhưng cuối cùng thất bại.

Mắt của ông ta cũng bị mù vào lúc đó.

Trần Hạt Tử cũng từ đó mà có biệt danh này." "Tả Lĩnh nhất mạch?" Trần Phong nghe xong trong lòng nảy ra một ý.

Sao họ không đi tìm Lưu Kim Bảo của Tả Lĩnh nhỉ.

Mình cũng có chút giao tình với anh ta.

"Hay là chúng ta đến phía nam tìm Lưu Kim Bảo hỏi thăm, có lẽ anh ta sẽ biết chút gì đó." Trần Phong vừa nói xong, Ngô Bát Nhất liền hỏi.

"Lưu Kim Bảo?" Tuyết Lê ở bên cạnh hỏi, mấy lần gặp Lưu Kim Bảo trước đây, Tuyết Lê vừa hay đang ở nước ngoài nên không quen biết cũng là bình thường.

Sau đó Trần Phong liền giới thiệu sơ qua.

"Tả Lĩnh nhất mạch, vậy lần này tứ đại môn phái chúng ta sắp tụ họp đủ rồi." Tuyết Lê sững sờ một chút, rồi cười nói.

"Ha ha, lần này đạo mộ tứ hiệp chúng ta sắp biến thành đạo mộ ngũ hiệp rồi." Bàn Tử ở bên cạnh cười nói.

Sau đó mấy người hẹn nhau, ba ngày sau sẽ đến phía nam tìm Lưu Kim Bảo để tìm hiểu thêm một số chuyện về mộ Hiến Vương.

Ngày hôm sau, Trần Phong và mấy người bạn lần lượt ra ngoài, đi mua sắm vật tư.

Lần này Trần Phong đặc biệt đến chợ đen dưới lòng đất mua một ít súng đạn.

Số đạn lấy từ chỗ Cổ thúc lần trước đã dùng gần hết.

Lần này Trần Phong đã mua đủ mấy trăm viên đạn ở chợ đen.

Trong lúc đi dạo chợ đen, anh còn tìm được một ít thuốc nổ, uy lực của loại thuốc nổ này tuy không bằng lựu đạn nhưng cũng có thể phát huy tác dụng.

Ở Vân Nam toàn là cây cổ thụ, nên dây thừng chắc chắn rất cần thiết.

Cả một ngày, cuối cùng Trần Phong và mọi người đã mua đủ vật tư.

Đương nhiên một số dược phẩm chắc chắn không thể thiếu, tuy có Bắc Địa Huyền Đan, nhưng Xích Đan cứu mạng chỉ có hai viên.

Thoáng cái ba ngày đã trôi qua.

Ngày đầu tiên, Trần Phong đã chuẩn bị gần xong mọi thứ.

Ngày thứ hai anh lại chế tác Bắc Địa Huyền Đan và một ít thuốc đuổi côn trùng cùng các loại đan dược khác.

Ngày thứ ba thì làm một số lá bùa cần dùng.

"Lão Trần, vé xe đã mua xong rồi, là xe đi Trường Sa, Hồ Nam." "Phải đến ngày kia mới tới nơi." Tuyết Lê đeo ba lô, tay cầm bốn tấm vé tàu, nói.

"Được, vậy chúng ta xuất phát thôi." Trần Phong thấy mọi thứ đã chuẩn bị gần xong, liền lên tiếng.

Sau đó mấy người bắt xe ra ga tàu.

Lần này phải rời Kinh thành một thời gian.

Ngày hôm trước, mấy người đã ăn một bữa thịnh soạn.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đã lên tàu, theo một tiếng còi dài.

Chuyến đi Vân Nam chính thức bắt đầu... .....

Từ Kinh thành đến Hồ Nam là một đoạn đường dài, sau hai ngày

ngồi tàu liên tục, mấy người cuối cùng cũng đến được Trường Sa, Hồ Nam.

Ra khỏi ga tàu, họ đi thẳng đến chỗ của Lưu Kim Bảo.

"Ôi trời, hai ngày ngồi tàu sắp làm cái lưng của tôi rã rời rồi." Bàn Tử vừa ra khỏi ga tàu đã càu nhàu bên cạnh.

"Thôi đi Bàn Tử, mới bắt đầu mà đã không chịu nổi rồi." Ngô Bát Nhất nói.

Anh cũng ngồi hơi khó chịu, nhưng so với những gì đã trải qua trong mộ trước đây thì đã tốt hơn nhiều rồi.

Trần Phong nhanh chóng bắt một chiếc xe, đưa địa chỉ cho tài xế.

Gần một tiếng sau, tài xế mới đến được địa chỉ của Trần Phong.

Nhưng cũng không loại trừ khả năng gã tài xế này đã đi đường vòng.

Chiếc xe dừng lại trước một ngôi nhà, đó là một sân vườn riêng biệt, xung quanh đều là những sân vườn tương tự.

Đều là những ngôi nhà hai tầng trên dưới, cổ kính, giống như...

Trần Phong trả tiền xong rồi xuống xe.

Anh nhìn khoảng sân không lớn nhưng yên tĩnh.

"Lão Trần, thằng nhóc Lão Lưu này cũng biết hưởng thụ ghê, vị trí không tệ đấy." Bàn Tử nhìn khoảng sân có căn nhà hai tầng nói.

"Dù sao cũng là người của Tả Lĩnh nhất mạch, tự nhiên sẽ không nghèo túng." Ngô Bát Nhất gật đầu nói.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, Trần Hạt Tử năm xưa uy phong biết bao.

Dưới trướng có hàng vạn đạo chúng, số mộ đã trộm cũng không ít,

của cải tích lũy lại càng không cần phải nói.

Năm đó còn cứu tế bá tánh, danh tiếng lẫy lừng.

Lưu Kim Bảo là người của Tả Lĩnh nhất mạch, chắc chắn cũng không kém cạnh. .....

“Sao tôi lại cảm thấy Mạc Kim nhất mạch chúng ta nghèo thế nhỉ.” “Hay là Lão Trần, hai chúng ta bây giờ lại đi bán máy ghi âm đi.” Bàn Tử bất bình nói.

“Thôi đi, Mạc Kim nhất mạch không chỉ có hai chúng ta.” “Mạc Kim nhất mạch chỉ cần có Mạc Kim Phù, hiểu một chút kiến thức đạo mộ, là có thể trở thành Mạc Kim Giáo úy.” Ngô Bát Nhất bất đắc dĩ nói, nếu không có Trần Phong, ông cũng sẽ đi trên con đường này, nhưng tuyệt đối sẽ không thuận lợi như vậy.

“Vậy chúng ta không thể tự xưng là truyền nhân của Mạc Kim nhất mạch sao?” Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói, trước tiên kinh ngạc rồi nhỏ giọng nói.

“Không thể nói như vậy, nếu chúng ta hiện tại có Mạc Kim Phù, chứng tỏ chúng ta đã tiếp quản bát vàng của Mạc Kim.” “Chúng ta hiện tại chính là truyền nhân của Mạc Kim nhất mạch.” Ngô Bát Nhất liếc nhìn Bàn Tử nhàn nhạt nói.

“Được rồi, trước tiên xem Lão Lưu có ở nhà không đã.” Trần Phong ở bên cạnh ngắt lời, nói.

Khoảng sân vườn có căn nhà hai tầng, cánh cửa lớn màu đỏ son đang đóng chặt, không chắc đối phương có ở nhà hay không.

“Để tôi đi gõ cửa.” Bàn Tử tự tin xung phong, sau đó chạy đến trước cánh cửa lớn màu đỏ son, vung tay gõ cửa.

“Lão Lưu, Lão Lưu, có ở đó không?” Bàn Tử vừa gõ cửa, miệng cũng không ngừng gọi.

Gọi một lúc lâu, cửa vẫn không mở.

“Lão Trần, Lão Lưu có khi nào không ở nhà không, không lẽ đi hạ mộ rồi chứ.” “Biết các người sắp đến, tôi phải đi trước chứ.” Bàn Tử vừa dứt lời, một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau.

Chương 406

“Lão Lưu, thằng nhóc này, tưởng cậu có việc đi ra ngoài rồi.” Bàn Tử quay đầu lại nhìn, kinh ngạc thấy đó chính là Lưu Kim Bảo.

“Tôi mà không biết các người sắp đến, có đi mua sẵn đồ ăn không chứ?” Lưu Kim Bảo giơ giơ túi rau trong tay nói, lần này Trần Phong đã liên lạc trước với Lưu Kim Bảo, cũng là lo lắng Lưu Kim Bảo đi hạ địa.

“Lão Trần, Lão Ngô, lâu rồi không gặp.” Sau đó anh chào hỏi Ngô Bát Nhất và Trần Phong.

“Đừng đứng nữa, vào nhà ngồi đi.” Sau đó Lưu Kim Bảo dẫn mấy người vào nhà.

“Lão Trần, không giới thiệu người đẹp này à?” Sau khi ngồi xuống, Lưu Kim Bảo nói với Trần Phong.

“À, Tuyết Lê, ừm, là đồng hành.” Trần Phong vỗ trán nói, nhưng cũng không nói rõ thân phận của Tuyết Lê.

“Chào cô, tôi là Lưu Kim Bảo.” “Chào anh, tôi là Tuyết Lê.” “Không lẽ cô là người của Bàn Sơn nhất mạch?” Lưu Kim Bảo đột nhiên nói.

“Lão Lưu, khá lắm, vậy mà cũng để cậu đoán ra,” Bàn Tử ở bên cạnh chen vào.

“Ngưỡng mộ đã lâu,” Lưu Kim Bảo nghe vậy vội vàng hành một lễ chỉ có đạo mộ tặc mới biết.

“Lưu tiên sinh không cần quá khách sáo, chúng ta vốn là bạn bè.” Sau một hồi hàn huyên, Lưu Kim Bảo cũng đã quen với Tuyết Lê.

“Không biết lần này có chuyện gì không?” Lưu Kim Bảo đưa tách

trà đã pha xong cho Trần Phong và mọi người.

"Chúng tôi muốn hỏi anh biết bao nhiêu về mộ Hiến Vương." Trần Phong và mọi người nhìn nhau, rồi mở lời.

"Mộ Hiến Vương!

Hỏi cái này làm gì?" Nghe đến mộ Hiến Vương, Lưu Kim Bảo giật mình, một ý nghĩ đột nhiên nảy ra.

"Không lẽ các người định vào mộ Hiến Vương?" "Đúng, không sai." Trần Phong gật đầu, trầm giọng nói.

"Cho nên Lão Lưu, anh biết gì thì nói hết ra đi." Bàn Tử ở bên cạnh chen vào.

"Cái này, tốt nhất là nên bỏ ý định đó đi, mộ Hiến Vương, không vào được đâu." Lưu Kim Bảo mặt mày khó xử nói.

"Tôi là vì tốt cho các người, mộ Hiến Vương quá nguy hiểm." "Nguy hiểm thế nào?

Lần này chúng tôi chuẩn bị rất đầy đủ." Bàn Tử nghe Lưu Kim Bảo nói vậy liền đáp.

"Đằng thuật biết không, trong mộ Hiến Vương bố trí đầy đằng thuật." Lưu Kim Bảo nhìn Trần Phong và mọi người nói, những điều này đều do cha của anh kể lại.

"Lão Lưu, nói đi, chúng tôi có lý do không thể không đi." Ngô Bát Nhất nhìn Lưu Kim Bảo nói.

"Không thể không đi?" "Chúng tôi đang tìm Mộc Trần Châu, Mộc Trần Châu có khả năng ở trong mộ Hiến Vương." Trần Phong cũng không giấu giếm, trực tiếp nói.

Sau đó Trần Phong liền kể lại những gì họ đã gặp phải ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

“Trên người chúng tôi đều có lời nguyền đó, cần có Mộc Trần Châu.” Lưu Kim Bảo nghe xong cũng sững sờ, không ngờ lại có chuyện như vậy.

“Nhưng mộ Hiến Vương thật sự không thể vào, quá nguy hiểm.” “Thế này đi, anh cứ kể cho chúng tôi nghe trước, chúng tôi quyết định sau cũng không muộn.” Trần Phong thấy Lưu Kim Bảo khó xử, vội vàng đổi cách.

“Thôi được, tôi sẽ nói những gì tôi biết.” “Mộ Hiến Vương được cho là nằm trong một dãy núi sâu ở Vân Nam, gọi là núi Già Long.” “Trong đó có rất nhiều dã thú, và một số loại côn trùng chưa từng thấy.” “Những con côn trùng đó không ngoại lệ đều có kịch độc, đó là ở bên ngoài mộ.” “Bên trong lại càng không cần phải nói, cũng cơ quan trùng trùng.” Lưu Kim Bảo nói đến đây dừng lại, rồi nói tiếp.

“Điều bí ẩn nhất là, ngôi mộ đó được cho là ở trên không trung.” “Trên không trung?

Lão Lưu đang đùa đấy à.” Bàn Tử nghe vậy vội nói.

“Đây đều là cha tôi kể lại, năm đó cha tôi cùng Trần thủ lĩnh đã đến mộ Hiến Vương.” “Nhưng cuối cùng chỉ có một bộ phận người quay về, mắt của Trần thủ lĩnh cũng bị mù.” “Điều kinh ngạc nhất là, tổn thất nhiều người như vậy, mà ngay cả mộ Hiến Vương cũng chưa vào được.” Nghe xong lời của Lưu Kim Bảo, Trần Phong và mấy người bạn đều im lặng.

Những điều này họ lại không biết, cũng không ngờ mộ Hiến Vương lại nguy hiểm như vậy.

“Lão Trần, tốt nhất là đừng đi tìm mộ Hiến Vương, về cơ bản là có đi không có về.” “Hiến Vương giỏi đằng thuật, bên ngoài bố trí những thứ mà người thường khó có thể lường trước được.” Lưu Kim Bảo thấy Trần Phong và mấy người bạn im lặng, cũng một hơi

khuyên họ từ bỏ ý định này.

“Lão Lưu, không cần nói nữa, mộ Hiến Vương, chúng tôi nhất định sẽ đi.” “Lời nguyền sau lưng, nếu không giải trừ, khác gì chờ chết.” Trần Phong suy nghĩ một lúc rồi kiên định với ý nghĩ của mình.

“Đúng, không sai, Lão Trần nói đúng.” Ngô Bát Nhất gật đầu nói, nếu lời nguyền sau lưng không giải trừ, ngủ cũng không yên.

Đây cũng là lý do tại sao mấy người họ lại vội vàng tìm kiếm Mộc Trần Châu như vậy.

“...Ai, thôi được rồi,” “Nếu muốn đi, thì cho tôi đi cùng, tôi không nỡ nhìn các người đi chịu chết.” Lưu Kim Bảo thở dài một tiếng, trong lòng cũng đã âm thầm quyết định. .....

“Lão Lưu, thực ra không cần phải làm vậy.” Trần Phong nghe Lưu Kim Bảo nói vậy trước tiên sững sờ, sau đó trầm giọng nói.

Anh biết ý nghĩa của việc Lưu Kim Bảo làm vậy.

“Không sao, tôi quen thuộc với nơi đó hơn, tôi đi cùng, cũng có thể chiếu ứng.” Lưu Kim Bảo xua tay, thản nhiên nói.

“Để các người như vậy đi tìm mộ Hiến Vương, trong lòng tôi không yên, hơn nữa mộ Hiến Vương là vết nhơ của Tả Lĩnh nhất mạch chúng tôi, tôi phải xóa bỏ vết nhơ này.” Tuy Lưu Kim Bảo nói vậy, nhưng trong lòng Trần Phong và mọi người đều cảm thấy ấm áp.

“Được, nếu đã quyết định đi, vậy thì nhanh chóng chuẩn bị, ngày mai chúng ta xuất phát.” Trần Phong vỗ vai Lưu Kim Bảo, hào sảng nói.

“Được, chờ một chút, tôi đi nấu cơm cho các người.” Lưu Kim Bảo gật đầu, sau đó đứng dậy nói.

Sau bữa cơm, Lưu Kim Bảo dẫn Trần Phong và mọi người đi mua

vật tư.

Lưu Kim Bảo quen thuộc với tình hình ở đây hơn, nên cũng biết cần những vật tư gì.

Ngày hôm sau, sau khi chuẩn bị xong xuôi, Lưu Kim Bảo dẫn mấy người ra ga tàu.

Mấy người lại một lần nữa ngồi lên tàu, chỉ là lần này trong đội ngũ có thêm Lưu Kim Bảo.

Lần này có thể nói là người của bốn phái đạo mộ cùng xuất động.

Điều này cũng khiến mọi người càng thêm tự tin.

Không tin rằng, với thủ đoạn của bốn phái đạo mộ lại không thể vào được một cái mộ Hiến Vương.

Sau hơn một ngày bôn ba, mấy người cuối cùng cũng đến Vân Nam.

"Oa, không khí ở đây tốt hơn ở Kinh thành nhiều, đâu đâu cũng thấy núi non." Ra khỏi ga tàu, mấy người liền lên xe đi đến núi Ai Đẳng, nơi này thuộc huyện Bảo Sơn, Đại Lý.

Trên đường đi, đâu đâu cũng là một màu xanh ngát.

Phong cảnh trên đường quả thực rất đẹp, những con suối nhỏ chảy qua trước cửa nhà, có chút ý vị của "tiểu kiều lưu thủy nhân gia".

"Phía trước là huyện Bảo Sơn, trên đường đi đều là phong cảnh như vậy, núi Ai Đẳng về cơ bản không khác gì rừng nguyên sinh." Lưu Kim Bảo nhìn phong cảnh bên ngoài, trong mắt lộ ra một tia hoài niệm.

Khi còn nhỏ, lần đó, Tả Lĩnh nhất mạch đã tổn thất nặng nề ở đây.

Cha của anh sau khi trở về không lâu thì độc phát mà chết.

Bây giờ trở lại đây đã là mười mấy năm sau.

Lần này bốn phái đạo mộ tề tựu, nhất định phải đào được mộ Hiến Vương.

Chẳng mấy chốc, mấy người đã đến huyện Bảo Sơn.

Ở đây họ tìm được xe khách đi đến núi Ai Đằng.

"Lão Lưu, tại sao núi Ai Đằng lại có xe khách đi đến, không phải nơi đó đã là rừng nguyên sinh rồi sao?" Ngô Bát Nhất nhìn những người trên xe khách hỏi.

Những người này trên người đều mang theo rất nhiều thực phẩm.

"Đây là những cư dân sống ở dưới núi Ai Đằng, ở đó có một thôn làng nhỏ, họ đã sống ở đó từ trước." Lưu Kim Bảo hiểu rõ, anh đã tìm hiểu qua sách của Tả Lĩnh nhất mạch.

Nhìn phong cảnh hai bên đường không ngừng lùi lại.

"Lão Trần, nhìn xuống dưới kìa?" Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên chỉ ra ngoài xe hét lên.

Trần Phong nhìn theo, cũng bị dọa không nhẹ, một luồng khí lạnh xộc thẳng lên gáy.

Dưới đó là một vách núi, vách núi rộng khoảng mười mấy mét.

Từ trên xe nhìn xuống vách núi không thấy đáy.

Điều đáng sợ hơn là chiếc xe họ đang ngồi chỉ cách mép vách núi chưa đầy nửa mét!

Chương 407

Anh nuốt nước bọt một cách khó khăn, nếu tài xế không cẩn thận run tay, họ sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Đến lúc đó bốn phái đạo mộ tề tựu ở núi Ai Đằng chưa tìm được mộ Hiến Vương đã chết trên đường đi.

Nói ra chắc bị người ta cười chết.

"Không cần lo lắng, những tài xế dám lái xe ở đây đều là tài xế già, nhắm mắt cũng biết đường." Lưu Kim Bảo thấy bộ dạng của Trần Phong và mấy người bạn, cười giải thích.

Quả nhiên, Trần Phong thấy những hành khách khác đều có vẻ mặt bình thản.

Rõ ràng là họ đã ngồi nhiều lần, hoặc là họ rất tin tưởng vào tài xế.

Nhớ lại biểu hiện vừa rồi, mặt anh không khỏi đỏ lên.

"Lần đầu tiên tôi đến đây, suýt nữa bị dọa tè ra quần." "Lão Lưu, đường ở đây hiểm trở như vậy, tại sao những người này không chuyển đi nơi khác sống?" Tuyết Lê nhìn những người này hỏi.

Xe đi một đoạn, xung quanh đã không còn thấy nhà cửa nữa.

Xung quanh toàn là núi, khó có thể tưởng tượng trong núi sâu lại có người ở.

Suy nghĩ của Tuyết Lê cũng là suy nghĩ của đa số người bình thường, bởi vì ai cũng hy vọng có thể có một cuộc sống tốt hơn.

"Họ đều là những người khổ mệnh, thân bất do kỷ." Lưu Kim Bảo nhìn những người này thở dài nói.

“Sao vậy?” “Những người này thực ra là hậu duệ của những người Di bị Hiến Vương bắt làm phu phen năm đó, tương truyền Hiến Vương đã dùng đẳng thuật để hạ lời nguyền lên họ.” “Những người này không thể rời khỏi núi Ai Đẳng quá lâu, nếu không sẽ bị đẳng thuật ăn tim mà chết, lời nguyền này sẽ truyền từ đời này sang đời khác.” Trong mắt Lưu Kim Bảo lóe lên tia đồng cảm, nói.

“Vậy có cách nào giải quyết không?” Trần Phong nghe xong trong lòng kinh ngạc, đẳng thuật này sao lại giống với lời nguyền trên người mình đến vậy.

Chẳng lẽ Hiến Vương đã dựa vào Mộc Trần Châu để thi triển đẳng thuật này.

Càng nghĩ Trần Phong càng cảm thấy Mộc Trần Châu đang ở trong mộ Hiến Vương.

“Cách giải quyết thực ra cũng không phải không có, đó là giết chết con trùng mẹ của đẳng thuật trong mộ Hiến Vương.” “Nhưng đừng nói là tìm con trùng mẹ, ngay cả việc vào mộ Hiến Vương cũng đã khó khăn trùng trùng.” Trong đầu Lưu Kim Bảo không ngừng hiện lên những điều được ghi chép trong sách của Tả Lĩnh.

Tả Lĩnh nhất mạch có thói quen, mỗi lần đào mộ xong đều sẽ ghi lại những tình huống đã gặp phải.

Để cho hậu nhân của Tả Lĩnh nhất mạch có thể hiểu rõ nguy cơ trong mộ.

Vừa là một lời cảnh báo, vừa có thể dùng để tăng thêm kinh nghiệm.

“Trùng mẹ sao?

Nếu có thể, chúng ta sẽ giết chết con trùng mẹ đó, trả lại tự do cho những người này.” Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, đều hiểu ý

trong mắt đối phương.

Ngô Bát Nhất gật đầu, đồng ý với suy nghĩ của Trần Phong.

Nếu họ vào mộ Hiến Vương, chắc chắn sẽ phải đối đầu với nguồn gốc của đẳng thuật này.

“Bây giờ đừng nghĩ nhiều như vậy, đẳng thuật bên trong rất lợi hại.” “Đặc biệt là một số loại côn trùng được nuôi dưỡng bằng đẳng thuật, vô cùng lợi hại.” Lưu Kim Bảo nghe lời của Trần Phong nói.

Trần Phong và những người này chưa từng gặp qua đẳng thuật, không biết nó lợi hại thế nào.

Nhưng anh đã tìm hiểu qua sách vở.

Gần mộ Hiến Vương đều là những con côn trùng đó.

Con nào con nấy đều mang kịch độc... .....

Trong lúc mấy người đang tán gẫu, chiếc xe đột nhiên dừng lại.

Trần Phong vội vàng nhìn ra ngoài, thì ra xe đã đến một thôn làng tự lúc nào.

“Chúng ta cũng xuống xe thôi, phía trước không còn đường nữa.” Lưu Kim Bảo lúc này quay đầu nói với Trần Phong và mấy người bạn.

Nhìn những hành khách lần lượt xuống xe, Trần Phong gật đầu, rồi đi theo Lưu Kim Bảo xuống xe.

“Không khí ở đây trong lành, xung quanh núi non sông nước, rất thích hợp để ở,” “Người ở đây chắc sống thọ lắm, tám chín mươi tuổi là chuyện thường!” Bàn Tử xuống xe, cảm nhận môi trường xung quanh nói.

“Sai rồi, ở đây thường xuyên bị sương mù do đẳng thuật tạo ra bao phủ, những làn sương này rất có hại cho cơ thể.” “Lâu ngày sẽ

ảnh hưởng đến tinh khí của con người.” Lưu Kim Bảo lắc đầu nói.

“Tinh khí?” Bàn Tử lần đầu tiên nghe đến thứ này, tò mò hỏi.

“Tinh khí là tinh hoa của cơ thể con người, nếu tinh khí bị tổn thương, cơ thể sẽ có vấn đề, nghiêm trọng sẽ khiến tuổi thọ bị rút ngắn đột ngột.” Trần Phong ở bên cạnh ngưng trọng nói.

Anh biết về tinh khí, nhưng không ngờ sương mù ở đây lại ảnh hưởng đến tinh khí của con người.

Là đằng thuật sao?

Chỉ riêng điều này đã có thể thấy đằng thuật thật sự có bản lĩnh.

“Vậy chúng ta vào trong cũng sẽ bị ảnh hưởng sao?

Bản thân chúng ta đã trúng lời nguyền chỉ có bốn mươi tuổi thọ, nếu lại bị đằng thuật hấp thu tinh khí thì chẳng phải chết càng nhanh hơn sao.” Bàn Tử nghe xong kinh hãi nói.

“Tuy sương mù ở đây có tác dụng đó, nhưng không phải là chuyện một sớm một chiều, không có một năm năm tháng thì sẽ không có ảnh hưởng gì.” Lưu Kim Bảo thấy sắc mặt Bàn Tử thay đổi cũng thấy buồn cười, rồi giải thích.

“Vậy sao, được rồi, vậy không cần lo lắng nữa.” Bàn Tử vỗ ngực nói.

“Cũng không thể nói như vậy, sương mù do đằng thuật hình thành phần lớn đều bao quanh mộ Hiến Vương.” “Những làn sương đó mới là lợi hại nhất, chỉ cần người hay động vật tiếp xúc với chúng, không quá năm phút sẽ ngã xuống đất mà chết.” Lưu Kim Bảo nói đến đây, sắc mặt ngưng trọng hơn nhiều.

“Tại sao, sương mù đó có độc sao?” Trần Phong trong lòng cũng nghi ngờ, vội vàng hỏi.

“Sương mù chúng ta nhất định phải xông vào, chúng ta đi trước đi, tự nhiên sẽ có cách.” Lưu Kim Bảo lắc đầu nói.

Sau đó anh quay người đi về phía núi.

“Lão Lưu, chúng ta không đi tiếp xúc với những dân làng đó sao?

Biết đâu sẽ có thu hoạch bất ngờ.” Ngô Bát Nhất thấy Lưu Kim Bảo đi thẳng lên núi, không có ý định đi tìm những dân làng đó.

“Cứ đi theo tôi đi, đến lúc đó sẽ biết.” Lưu Kim Bảo không quay đầu lại nói.

“Thần thần bí bí!” Bàn Tử lẩm bẩm một tiếng, rồi đi theo bước chân của Lưu Kim Bảo.

Đi lên núi một đoạn, Lưu Kim Bảo đột nhiên dừng lại.

“Khách sạn!” Trần Phong và mọi người thấy Lưu Kim Bảo phía trước dừng lại, tò mò nhìn.

Ngẩng đầu lên liền thấy trước mặt họ có một ngôi nhà không lớn.

Ngôi nhà có đặc điểm địa phương rõ rệt, tên của ngôi nhà là Khách Sạn.

“Ở đây có khách sạn sao?” Trần Phong thấy khách sạn này cũng sững sờ, không ai ngờ trong núi sâu lại có một khách sạn.

“Đi thôi, trong khách sạn đó có thứ chúng ta cần.” Lưu Kim Bảo nhìn khách sạn, trầm giọng nói.

Trần Phong nghe lời của Lưu Kim Bảo càng thêm tò mò, khách sạn này có gì đặc biệt, lại có thứ họ cần.

Nhưng Trần Phong cũng không hỏi nhiều, lát nữa tự nhiên sẽ biết.

Lưu Kim Bảo nhanh chóng đến trước khách sạn.

Khách sạn này hơi giống khách sạn thời cổ đại, không chỉ vẻ

ngoài giống, mà ngay cả bố cục bên trong cũng giống.

Thấy cửa khách sạn đang mở, Lưu Kim Bảo đi thẳng vào.

Sau khi vào trong, Trần Phong cũng quan sát.

Ngôi nhà tuy không lớn, nhưng được bài trí ấm cúng, khiến người ta nhìn vào cảm thấy thoải mái.

"Mấy vị ở trọ hay ăn cơm ạ." Lúc này một người phụ nữ trung niên đi ra, thấy mấy người trước tiên sững sờ, rồi hỏi.

"Chúng tôi tìm người, Mai di!" Lưu Kim Bảo nhìn người phụ nữ, từ trong lòng lấy ra một tấm thẻ.

"À?

Chương 408

Thì ra là người nhà, cứ ngồi tự nhiên.” Thấy tấm thẻ đó, Mai di trong lòng căng thẳng, rồi cười nói.

Không biết đã bao nhiêu năm rồi không thấy tấm thẻ này.

“Ngồi trước đi, tôi đi làm chút đồ ăn.” Không đợi Trần Phong và mọi người từ chối, Mai di đã quay người đi vào trong.

“Lão Lưu, anh quen Mai di à.” Trần Phong nhân cơ hội hỏi.

“Tôi cũng không quen, Mai di cũng là người của Tả Lĩnh nhất mạch chúng tôi.” “Năm đó bà ấy và cha tôi cùng đi, nhưng sau đó chồng của Mai di không cẩn thận trúng đẳng thuật, chết ở trong đó, sau đó Mai di liền mở một khách sạn ở đây, vẫn luôn ở đây bầu bạn với chồng.” “Từ đó về sau, bà ấy ít liên lạc với Tả Lĩnh, tôi cũng chỉ biết ở đây có một người của Tả Lĩnh nhất mạch chúng tôi.” Lưu Kim Bảo nhìn Mai di đang bận rộn nấu ăn, nói.

“Ai, Mai di thật là một người đáng thương!” Tuyết Lê là phụ nữ, nghe xong hoàn cảnh của Mai di trong lòng cũng đầy đồng cảm.

“Vậy chúng ta đến đây, có thể tìm hiểu được gì.” Ngô Bát Nhất đột nhiên quay đầu nhìn Lưu Kim Bảo nói.

“Nếu chúng ta muốn vào mộ Hiến Vương, đây là một mắt xích cực kỳ quan trọng.” “Tôi hỏi các người, có biết mộ Hiến Vương ở đâu không?” “Có biết đường đi không?” Lưu Kim Bảo nhìn Trần Phong và mọi người nói.

“Không có, chúng tôi hiện tại vẫn chưa tìm được manh mối quan trọng nào về mộ Hiến Vương.” Trần Phong lắc đầu, hiện tại họ vẫn chưa biết mộ Hiến Vương rốt cuộc ở vị trí nào.

Bên trong có những gì!

“Cho nên đây là một mắt xích cực kỳ quan trọng.” Lưu Kim Bảo bất đắc dĩ nhìn mấy người.

Không hiểu gì mà cũng dám đi tìm mộ Hiến Vương, cũng quá gan dạ rồi.

Mặc dù mấy người này bản thân cũng không tầm thường.

Nhưng năm đó người của Tả Lĩnh có ai là người đơn giản đâu.

“Trong tay Mai di có thứ gì liên quan đến mộ Hiến Vương sao?” Trần Phong linh quang lóe lên, nhớ lại trước đó Lưu Kim Bảo cũng đã nói ở đây có thứ họ cần.

Thứ họ cần không phải là manh mối về mộ Hiến Vương sao?

Hiện tại họ chỉ biết mộ Hiến Vương ở sâu trong núi lớn.

Những thứ khác lại không hiểu rõ.

“Không sai, ở đây có bản đồ.....” .....

Mấy người ngồi đó tán gẫu về chuyện của Mai di.

Chẳng mấy chốc Mai di đã nấu xong cơm.

“Nếm thử đi, cơm canh không hợp khẩu vị cũng đừng để ý.” Mai di cười nói.

“Không sao, mọi người đều là người thô kệch, có bữa cơm nóng ăn là tốt rồi.” “Mai di cũng ngồi xuống đi, vừa hay chúng tôi có chút chuyện muốn hỏi.” Lưu Kim Bảo cười nói với Mai di.

“Mai di, chúng ta đều là người nhà, tôi cũng không vòng vo nữa.” “Chúng tôi muốn tấm bản đồ và tài liệu năm đó.” Lưu Kim Bảo sắc mặt nghiêm túc nhìn Mai di nói.

“Ai, không ngờ tôi lúc còn sống lại có thể gặp lại người của Tả

Lĩnh nhất mạch, mục đích của các người, không lẽ là muốn ra tay với mộ Hiến Vương?" Mai di thở dài nói.

"Mai di, lần này chúng tôi cũng là bất đắc dĩ, chúng tôi có lý do của mình.

Xin Mai di thông cảm." Trần Phong nhìn Mai di, trầm giọng nói.

"Mai di, tôi nói thẳng nhé, mấy người này lần lượt là người của Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn nhất mạch, chúng tôi đều là vì tìm kiếm Mộc Trần Châu." Lưu Kim Bảo ở bên cạnh nói.

"Là người của Tả Lĩnh nhất mạch, không thể không biết, mộ Hiến Vương nguy hiểm.

Tại sao lại đi theo đám bạn bè này hồ đồ." "Mộ Hiến Vương có thể tùy tiện vào sao?" Mai di nhìn Lưu Kim Bảo, ngữ khí nghiêm túc nói.

"Mai di, yên tâm, chúng tôi đã chuẩn bị đầy đủ." Trần Phong biết Mai di đang lo lắng cho họ, vội vàng lên tiếng.

"Chuẩn bị?

Các người có biết bên trong mộ Hiến Vương có gì không?

Mà chuẩn bị?" Trần Phong bị Mai di hỏi đến cứng họng, thực ra hiểu biết của anh về Hiến Vương rất ít.

"Mai di, những gì cô nói, chúng tôi đều biết, nhưng chúng tôi lại có lý do không thể không vào." Lưu Kim Bảo, nhìn Mai di nói.

"Chúng ta là người của Tả Lĩnh nhất mạch, ngã ở đâu, thì phải đứng dậy ở đó." "Mộ Hiến Vương, tôi đi chắc rồi." Nghe Lưu Kim Bảo trả lời chắc nịch như vậy, Mai di trước tiên sững sờ.

Sau đó liền thở dài một tiếng nói.

"Thôi được rồi, người trẻ tuổi có chí khí, lần này tứ phái cùng

xuất động.

Biết đâu thật sự có thể thành công vào được bên trong." "Đợi đã, tôi đi lấy đồ." Nói xong Mai di liền quay người đi vào nhà.

Mấy người nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được một tia hưng phấn.

Mai di cuối cùng cũng đã đồng ý, xem ra, thứ ở chỗ Mai di, không đơn giản.

Chẳng mấy chốc Mai di liền ôm một cái hộp đi ra.

Bà nhẹ nhàng đặt chiếc hộp lên bàn, một tay đặt lên trên, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Bao nhiêu năm rồi, thứ này, lại được dùng đến." "Hy vọng nó có thể giúp ích cho các người." Sau đó bà mở chiếc hộp ra.

Từ bên trong lấy ra một tấm bản đồ da người.

"Tấm bản đồ này trước đây Trần thủ lĩnh đã tìm được ở thôn làng phía dưới, dựa vào tấm bản đồ này, đã thành công tìm được mộ Hiến Vương." "Nhưng chưa vào được, đã gặp đại biến, cuối cùng, đại bộ phận huynh đệ đều bỏ mạng ở trong đó, ngay cả Trần thủ lĩnh cũng bị trọng thương." "Cái này cầm lấy đi, trên đó ghi lại con đường từ đây đến mộ Hiến Vương." Mai di nói xong, đưa bản đồ cho Trần Phong.

Nhận lấy tấm bản đồ từ tay đối phương, anh liền nhìn vào tấm bản đồ da người.

Chỉ thấy trên đó khắc họa từng đường đi.

Nhìn kỹ, trên đó khắc họa chính là bản đồ khu vực lân cận đây sao?

Nơi họ đang ở.

Mộ Tiên Vương ở sâu trong dãy núi lớn phía sau.

Tấm bản đồ trên đó khắc họa một số điều cần chú ý.

Ngay cả sương mù ở đâu, cũng được đánh dấu.

"Tấm bản đồ này hãy sử dụng thật tốt, nó sẽ giúp ích rất nhiều cho các người." Mai di nói xong, lại từ trong hộp lấy ra một số sách.

"Những cuốn sách này đều là những chuyện mà người của Tả Lĩnh chúng tôi đã gặp phải ở trong đó, và những điều cần chú ý." "Cuốn sách này là do chồng tôi ghi lại năm đó, ngay cả trong Tả Lĩnh nhất mạch cũng không có chi tiết như vậy." "Hôm nay hãy xem kỹ đi, đợi lúc tìm hiểu gần xong rồi, hãy xuất phát." "Ở chỗ tôi cũng có phòng, tối nay cứ ở lại đây một đêm." Mai di nói xong, liền lấy hết đồ trong hộp ra.

Đưa những thứ này cho Trần Phong.

Làm xong những việc này, bà quay người đi vào nhà.

Trong phòng trong nhà có đặt bài vị của chồng bà.

"Nếu không phải vì nơi này, mình và chồng chắc đã sống hạnh phúc bên nhau, thậm chí đã có cả con rồi." "Lão Trần, tấm bản đồ này thế nào?" Thấy Mai di đi rồi, Bàn Tử vội vàng hỏi.

Cậu cũng rất tò mò về tấm bản đồ da người này.

"Tấm bản đồ này quả thực như Mai di nói, trên đó khắc họa con đường từ đây đến mộ Hiến Vương." "Quan trọng nhất là, trên đó có đánh dấu một số cơ quan quan trọng." Trần Phong nhìn tấm bản đồ, trầm giọng nói.

Những tài liệu này đều do những người đã mua nó ở đây dùng mạng sống đổi lấy.

"Mọi người hãy xem kỹ đi, những tài liệu này cực kỳ quan trọng đối với hành động tiếp theo của chúng ta." Trần Phong cầm một cuốn

sách, lật lật, rồi nói.

Trên đó ghi lại một số, con đường mà những người ở đây đã đi, và một số tình huống gặp phải trên đường.

“Không đúng, Lão Trần, con đường ghi trên bản đồ không giống với con đường mà người của chúng tôi đã đi năm đó.” Lưu Kim Bảo, nhìn tấm bản đồ da người, đột nhiên nói.

Trước đây anh cũng đã xem sách truyền lại, biết một số thứ khác.

“Không giống?” Trần Phong tò mò nhìn tấm bản đồ.

“Tại sao không giống?

Chẳng lẽ tấm bản đồ này là giả.” “Bởi vì năm đó, thủ lĩnh đi đường tắt dưới lòng đất.” “Có thể giảm thiểu tối đa rủi ro trên đường.” Không biết từ lúc nào Mai di đột nhiên từ trong nhà đi ra nói.

Chương 409

“Vậy chúng ta cũng có thể đi đường tắt mà.” Bàn Tử nghe lời của Mai di nói.

“Không được, đường hầm dưới lòng đất đó, sau khi thủ lĩnh trở về, đã phá hủy nó rồi, không vào được nữa.” “Nếu muốn đi thì phải đi thẳng qua ngọn núi này, nhưng trên núi có rất nhiều độc trùng, đều do Hiến Vương nuôi dưỡng năm đó.” Mai di lập tức phủ nhận lời của Bàn Tử.

“Vượt qua ngọn núi này?” Trần Phong nghe xong, sắc mặt đột nhiên ngưng trọng.

“Trước đây nghe Lưu Kim Bảo nói, trên núi có sương mù, những làn sương này đều có hại cho tinh khí của con người.” Đi trên núi nhất định sẽ gặp phải những làn sương này, tuy chưa tận mắt thấy, nhưng nghe Lưu Kim Bảo nói vậy, cũng biết chắc chắn rất lợi hại. .....

“Mai di có còn đường tắt nào khác không ạ?” Trần Phong trầm giọng nói.

Mai di lắc đầu, tỏ ý chỉ có một con đường như vậy.

Trần Phong thấy vậy cũng hơi đau đầu.

Tấm bản đồ này cho thấy mộ Hiến Vương ở sâu phía sau ngọn núi này.

Nếu muốn tìm mộ Hiến Vương.

Phải vượt qua ngọn núi này.

Nhưng trước đó, Lưu Kim Bảo đã nói, trên ngọn núi này cho đến mộ Hiến Vương đều bố trí đầy sương mù.

Xem ra càng lên cao sương mù càng dày, cũng càng lên cao càng có hại cho cơ thể con người.

"Cậu đang lo lắng về sương mù sao?" Mai di nhìn sắc mặt Trần Phong thay đổi, nói.

Trần Phong gật đầu, tỏ ý thừa nhận.

"Vậy thì có thể yên tâm, sương mù ở khu vực lân cận đây đều có hại cho cơ thể ít nhất, chỉ có những làn sương mù gần lăng mộ đó mới là lợi hại nhất, có thể nói là tuyệt địa.

Thậm chí động vật cũng không dám vào." Mai di đột nhiên lên tiếng.

"Vậy thì tốt, thì ra là vậy, xem ra tôi đã lo lắng vô ích." Trần Phong nghe lời của Mai di, mới yên tâm.

"Được rồi, cứ từ từ xem những tài liệu này, có gì không hiểu có thể hỏi tôi, tôi đi dọn phòng cho các người." Nói xong, bà quay người đi vào nhà.

Sau đó Trần Phong chỉ có thể tiếp tục xem tài liệu trong tay, để có thể phát huy tác dụng tối đa trong hành động tiếp theo.

Mãi đến tối, Trần Phong mới xem xong tài liệu trong tay, hiểu được gần hết.

Sau khi ăn tối, vào phòng Mai di đã chuẩn bị sẵn, liền lăn ra ngủ.

Giấc ngủ tối nay, rất quan trọng.

Một thời gian tới có khả năng sẽ lấy trời làm màn, đất làm giường.

Phải luôn cảnh giác.

Đây là một thử thách lớn đối với tâm trí của con người.

Ngày hôm sau, Trần Phong và mọi người thu dọn hành lý, sau khi từ biệt Mai di, liền đi về phía ngọn núi sau lưng.

Ngọn núi này có độ cao lớn, có lẽ nhìn từ xa, cũng chỉ có vậy.

Nhưng thực sự leo lên mới biết nó khó khăn đến mức nào.

Trần Phong và mấy người bạn, đi được một lúc, liền dùng dây thừng buộc chặt cổ tay áo và cổ chân.

Đây cũng là để ngăn côn trùng chui vào cơ thể.

Trần Phong đi đầu, cầm dao lính đặc chủng mở đường phía trước.

Do con đường này lâu năm không có người đi qua.

Con đường phía trước bị cây cỏ phủ kín.

Nếu không dùng dao chặt bỏ những bụi cây này, căn bản không thể đi được.

Càng đi về phía trước, đi được một đoạn liền lần lượt phát hiện một số độc trùng, như rết, bọ cạp.

Thấy những thứ này, sắc mặt Tuyết Lê biến đổi, bản tính con gái là vậy, sợ một số loại côn trùng.

Mà trong núi, côn trùng là nhiều nhất.

"Mọi người cẩn thận một chút, rắc một ít thuốc đuổi côn trùng tôi đưa cho, nếu không những con độc trùng này sẽ phiền không ngừng, bị cắn cũng phiền phức." Trần Phong quay người dặn dò một tiếng.

Sau đó liền đi theo hướng Mai di chỉ.

Con đường núi phía trước ngày càng dốc, sương mù cũng tương ứng, dày đặc hơn.

Tầm nhìn cũng không xa.

Trong tình hình như vậy, xung quanh lại luôn có độc trùng quẩn

quanh.

Hoàn cảnh như vậy quả thực khiến người ta không thích.

“A....” Đột nhiên Tuyết Lê phía sau hét lớn.

“Sao vậy?

Sao vậy?” Trần Phong vội vàng quay người hỏi, ánh mắt lo lắng, nhìn Tuyết Lê đang kinh hãi.

“Có rắn, ở đó có rắn.” Tuyết Lê kinh hãi nhìn về phía bên trái.

Nghe lời của Tuyết Lê, Trần Phong cũng cạn lời, chỉ là một con rắn thôi mà.

Tưởng chuyện gì to tát lắm.

Trần Phong nhìn về hướng Tuyết Lê chỉ.

Quả nhiên, một con rắn đang quấn quanh trên cây.

Ánh mắt không thiện cảm nhìn chằm chằm họ.

“Đừng sợ, chỉ là một con rắn thôi.” Nói xong liền vung một nhát dao, chém con rắn thành hai nửa.

Tuyết Lê thấy vậy, mới hơi đỡ hơn một chút.

“Đây là rừng sâu núi thẳm, rắn độc là nhiều nhất.

Cố gắng khắc phục đi.” Trần Phong quay người nhìn Tuyết Lê nói.

“Em biết, em sẽ cố gắng.” Tuyết Lê vẫn còn sợ hãi, liếc nhìn con rắn độc trên đất.

Cô cũng biết trong hành động tiếp theo, những thứ như thế này sẽ còn nhiều.

Nhưng bản tính là vậy, khó mà khắc phục.

“Đi thôi.” Trần Phong vung một nhát dao chặt đứt bụi cây trước mặt, nói.

Con đường phía trước ngày càng khó đi.

Trên đường đầy gai góc, may mà họ đều mặc đồ kín đáo.

Nếu không trên người chắc chắn sẽ bị cào xước.

Lại đi lên trên, nửa tiếng sau.

Trần Phong phát hiện cây cỏ hai bên đường phía trước đã thưa đi không ít.

Thấy vậy Trần Phong trong lòng vui mừng.

Hiện tượng này chứng tỏ họ đã đến đỉnh núi.

“Phía trước là đỉnh núi rồi, mọi người nhanh chân lên một chút.” Trên đỉnh núi có thể đối chiếu bản đồ, lúc đó sẽ biết con đường tiếp theo đi thế nào.

Chương 410

Đối với vị trí của mộ Hiến Vương cũng có một sự hiểu biết đại khái.

Quả nhiên, lại đi lên trên, một phút sau.

Trước mắt đột nhiên sáng sủa.

Đứng trên đỉnh núi có thể dễ dàng nhìn thấy dãy núi xa xa.

"Hử?" Trần Phong từ trên người lấy ra tấm bản đồ da người, cẩn thận đối chiếu.

Nhưng phát hiện những thung lũng, sườn núi được đánh dấu trên bản đồ, bây giờ đều khó nhận ra.

Bởi vì những bụi cây ở sâu trong đó đều phát triển điên cuồng.

Cây nào cây nấy đều cành lá xum xuê, cao lớn vô cùng.

Nhìn xa một cái là một biển màu xanh lá cây.

Ở giữa biển màu xanh lá cây đó có những vòng sương trắng.

Ở giữa sương trắng đó chắc là mộ Tiên Vương.

"Lão Trần, thế này hơi khó tìm." Ngô Bát Nhất cũng hiểu biết về bản đồ, vừa nhìn tình hình xa xa, cũng biết được Trần Phong đang đối mặt với khó khăn gì.

Tuy hiện tại họ có thể thấy sương trắng dày đặc nhất ở trung tâm.

Nhưng đó cũng là ở trên cao, nếu họ đi xuống, có khả năng sẽ mất phương hướng.

Quan sát một lúc lâu, không thể nhìn ra lối vào mộ Hiến Vương được đánh dấu trên bản đồ ở đâu.

Những làn sương trắng phía trước so với những nơi khác, dày đặc hơn không ít.

Từ xa nhìn lại, căn bản không thấy rõ bên trong sương trắng có gì.

"Không đúng, nhìn bên cạnh sương trắng đó không phải có một bức tượng sao." "Bức tượng đó và bức tượng được đánh dấu trên bản đồ da người chắc là một." Tuyết Lê nhìn sương trắng xa xa nói.

"Có thể thấy bức tượng?" Trần Phong tò mò nhìn về hướng Tuyết Lê chỉ, nhưng nhìn một lúc.

Không phát hiện ra bức tượng mà Tuyết Lê nói.

"Không có, Tuyết Lê có phải nhìn nhầm không." Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng không thấy bức tượng mà Tuyết Lê nói.

"Không thấy sao?

Bức tượng không phải ở đó sao?

Giống hệt như được đánh dấu trên bản đồ." Tuyết Lê nghe xong cũng sững sờ. ....

Tuyết Lê lúc này cũng sững sờ.

Tại sao cô có thể thấy, mà Trần Phong lại không thấy.

Chẳng lẽ thứ này phân biệt giới tính sao?

Không nên đâu.

"Thôi, đừng bận tâm nhiều như vậy nữa, Tuyết Lê có thể chắc chắn thấy bức tượng ở đó không?" Trần Phong nhìn nửa ngày, cuối cùng bỏ cuộc.

Anh cũng không bận tâm ai có thể thấy bức tượng này nữa.

Chỉ cần Tuyết Lê có thể chắc chắn thấy bức tượng đó.

Vậy thì có cách xác định vị trí của mộ Hiến Vương ở đâu, như vậy họ có thể dùng la bàn để chỉ phương hướng.

Như vậy trong rừng sẽ không bị lạc.

“Ừm, em có thể chắc chắn, bức tượng đó là bức tượng được đánh dấu trên bản đồ.” Tuyết Lê gật đầu khẳng định.

“Vậy tốt, tiếp theo chúng ta đi theo hướng đó.” Trần Phong sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Tuyết Lê, liền dùng la bàn xác định phương hướng.

Như vậy sẽ không bị lạc trong rừng.

Thấy Trần Phong đã xác định phương hướng trên la bàn, Ngô Bát Nhất gật đầu nói.

“Chúng ta đi tiếp thôi, con đường phía trước không dễ đi, thậm chí còn nguy hiểm, chúng ta lấy vũ khí ra đi.” “Được thôi.” Bàn Tử nghe lời của Ngô Bát Nhất, lập tức lấy ba lô ra.

Sau đó liền lục lọi bên trong.

Lưu Kim Bảo nhìn Bàn Tử đang lấy từng khẩu súng ra mà mắt chữ A mồm chữ O.

“Cậu lấy đâu ra nhiều vũ khí thế, ngay cả súng trường cũng có.” “He he, cầm lấy.” Bàn Tử cười he he, sau đó liền đưa khẩu súng lục trong tay cho Lưu Kim Bảo.

Súng trường chỉ có hai khẩu, lần lượt ở trên người Ngô Bát Nhất và cậu ta.

Những người khác thì mỗi người chỉ có một khẩu súng lục phòng thân.

“Cảm ơn,” Lưu Kim Bảo nhận lấy khẩu súng và một ít đạn mà Bàn Tử ném cho.

“Đi thôi, nói xong liền đi về phía phương hướng trên la bàn.” Trần Phong thấy mọi người đã lấy vũ khí ra.

Một tay cầm la bàn, một tay cầm dao lính đặc chủng.

Lần này đến lượt Ngô Bát Nhất đi trước mở đường, do mọi người đều phải giữ thể lực.

Cho nên mấy người đã hẹn nhau, thay phiên nhau.

Do xuống núi, mấy người cũng đỡ tốn sức hơn, nhưng đi được nửa đường liền gặp phải một số chuyện kỳ lạ.

“Lão Trần, có tình huống!” Ngô Bát Nhất phía trước đột nhiên nói.

“Sao vậy?” Trần Phong tò mò nhìn Ngô Bát Nhất hỏi.

“Phía trước có thứ gì đó?

Không rõ, nhưng nhìn...” Ngô Bát Nhất sắc mặt ngưng trọng nói.

“Lão Ngô, đừng dọa người chứ, đây là rừng sâu núi thẳm mà, sao lại có người?” Bàn Tử phía sau nghe lời của Ngô Bát Nhất nói.

Nơi họ đang ở đừng nói là người, bình thường ngay cả một bóng ma cũng khó thấy.

Ở đây nhiều nhất là các loại độc trùng.

Trần Phong nhìn theo hướng Ngô Bát Nhất chỉ, quả nhiên ở lối đi phía trước có một số thứ giống như bóng người.

Chỉ nhìn một cái Trần Phong liền xác định những thứ này không phải là người.

Có lẽ chỉ là một số thứ giống như tượng điêu khắc.

“Tôi đi xem thử, những thứ này đang cản đường chúng ta, người hay ma cũng phải gặp.” Trần Phong sau đó liền quyết định lên trước xem xét.

Nhưng trên đường đi Trần Phong cũng để mỗi người ngậm một viên Bắc Địa Huyền Đan.

Nó có thể dùng để giải độc, dùng ở đây là thích hợp nhất.

Hơn nữa hiện tại Trần Phong có đơn thuốc, cũng không thiếu thứ này.

Hết rồi, có thể chế tác bất cứ lúc nào.

Ngô Bát Nhất đi trước mở đường, lần này mấy người đều rất cẩn thận.

Bàn Tử còn trực tiếp cầm súng chĩa vào những bóng người đó.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong và mọi người đã đến gần những thứ đó.

Chương 411

Mọi người lần này cũng đã nhìn rõ những thứ ở ngay trước mặt.

“Chắc là hình nhân, trước đây tôi đã thấy trong tài liệu mà Mai di đưa.” Tuyết Lê nhìn những thứ được bọc bằng nhiều lớp vải trên bề mặt, nói.

Những thứ này được bọc thành hình người, từng lớp vải giống như vải bố bọc lại.

Lớp vải bên ngoài có lẽ đã trải qua thời gian quá lâu, hoàn toàn biến thành màu đen.

Trông vô cùng đáng sợ.

“Mọi người cẩn thận một chút,” Trần Phong dặn dò một tiếng, sau đó liền cất la bàn trong tay đi.

Sau đó mấy người gật đầu, trong lòng đều đã có chủ ý.

Trần Phong đến trước một hình nhân, dùng dao lính đặc chủng nhẹ nhàng rạch một đường lên đó.

Lớp vải trên đó bị rạch ra, một lớp chất lỏng màu xanh lá cây chảy ra.

Kèm theo một mùi hôi thối, càng khiến người ta buồn nôn hơn, một số con côn trùng cũng theo vết rạch đó bò ra.

Những con côn trùng này giống như những con mối thường thấy, chỉ là hình dáng lớn hơn nhiều, con nào con nấy đều to bằng ngón tay.

Bò trên đất, trông rất ghê tởm.

“Đây là hình nhân mà Mai di đã nói với chúng ta.” “Hình nhân được tạo ra bằng đẳng thuật, phương pháp chế tác tàn nhẫn, dùng

người sống để làm.” Trần Phong cẩn thận nhìn những con côn trùng này nói.

“Hiến Vương chết tiệt, toàn làm những chuyện thương thiên hại lý, đáng phải bị báo ứng, tôi phải đào mộ của hắn lên, để hắn chết cũng không yên.” Bàn Tử nhìn những hình nhân này nghiến răng nghiến lợi nói.

“Vậy theo như cậu nói, chúng ta đạo mộ trở thành sứ giả của chính nghĩa rồi sao?” Nghe vậy, Ngô Bát Nhất ở bên cạnh mở miệng trêu chọc.

“Cũng gần như vậy!

Lão Ngô, ông không cảm thấy chúng ta đang làm một việc thần thánh sao.” Bàn Tử cười nói.

Hiến Vương làm ác quá nhiều, có thể nói là xấu xa đến cùng cực, lúc sống không ai trừng phạt.

Chết rồi chắc chắn xuống địa ngục, nếu thật sự có địa ngục.

“Chúng ta đạo mộ, chung quy là có tổn hại đến âm đức, tìm được Mộc Trần Châu tốt nhất là đừng làm nghề này nữa.” Trần Phong nghe xong nhàn nhạt nói.

“Không được, Lão Trần, nếu ông không làm nữa, sau khi tìm được Mộc Trần Châu chúng ta không thể muốn đào mộ nào thì đào mộ đó sao?” Bàn Tử nghe vậy liền vội, nếu Trần Phong không làm nữa, thì Ngô Bát Nhất chắc chắn cũng không làm.

“Được rồi, những chuyện này sau này hãy nói, chúng ta tiếp tục đi thôi, những hình nhân này không có uy hiếp với chúng ta.” Trần Phong không để ý đến lời của Bàn Tử, quay sang nói với mọi người.

Mấy người gật đầu, đều không trả lời câu hỏi vừa rồi của Bàn Tử.

Vấn đề này mấy người cũng đã cân nhắc, trừ Lưu Kim Bảo, mấy người họ đều có lý do không thể không hạ địa.

Sau đó, mấy người liền tiếp tục đi về phía trước.

Lần này đổi thành Lưu Kim Bảo mở đường.

Trần Phong thì ở phía sau chỉ dẫn phương hướng, để mấy người không bị lạc.

Nhưng đúng lúc này, trong bụi cây xung quanh lại truyền ra tiếng sột soạt.

Nghe thấy tiếng động, mọi người vội vàng dừng lại, cảnh giác nhìn xung quanh. .....

Xung quanh không ngừng truyền ra tiếng sột soạt.

Trong khu rừng yên tĩnh, nó lại càng thêm chói tai.

“Mọi người cẩn thận!” Trần Phong từ sau lưng lấy ra ô Kim Cương, làm tư thế phòng bị, quay đầu dặn dò.

Tiếng động từ bốn phía truyền đến, xem ra đã bao vây họ rồi.

“Lão Trần, có phải là côn trùng được nuôi dưỡng bằng đẳng thuật không.” Bàn Tử nghe tiếng sột soạt xung quanh, trong giọng nói mang theo một tia kinh hãi.

“Bàn Tử, lúc này sao lại nhát gan thế, không phải chỉ là côn trùng thôi sao?

Bao nhiêu giết bấy nhiêu.” Ngô Bát Nhất nghe lời của Bàn Tử, trêu chọc.

“Được rồi, sắp đến rồi.” Tuyết Lê đột nhiên lên tiếng.

Tiếng sột soạt ngày càng gần, chẳng mấy chốc sẽ xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhưng đúng lúc này, cây cối trước mặt Trần Phong và mọi người đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Giống như có người đang cố ý rung cành cây.

Thấy cảnh này, trong lòng Trần Phong và mấy người bạn giật thót.

Chẳng lẽ có hung thú đến, xem ra không ít.

Chẳng mấy chốc Trần Phong liền phát hiện trước mặt họ đột nhiên xuất hiện một mảng màu đỏ, mảng màu đỏ đó đang nhanh chóng tiến lại gần.

"Rết, nhiều rết quá!" Lưu Kim Bảo thấy từ bốn phía không ngừng xuất hiện những con rết màu đỏ, những thứ này đã bao vây họ.

Những con rết màu đỏ không ngừng xuất hiện, tạo thành một biển màu đỏ.

Cây cối xung quanh đều bò đầy những con rết này.

Tiếng sột soạt là tiếng do những con rết này bò phát ra.

Một hai con có thể không sao, nhưng hiện tại họ phải đối mặt với một biển rết, trông đến sởn gai ốc, đây quả thực là một biển rết.

"Tại sao ở đây lại có nhiều rết như vậy?" "Mau rắc bột đuổi côn trùng!" Trần Phong thấy vậy vội vàng lấy bột đuổi côn trùng ra, rắc xung quanh mình.

Ngô Bát Nhất và mọi người nghe Trần Phong nhắc nhở, vội vàng từ trong ba lô lấy ra bột đuổi côn trùng, sau đó rắc xung quanh mình.

May mà bột đuổi côn trùng được rắc kịp thời, bột đuổi côn trùng này đã có tác dụng với những con rết này.

Những con rết này sau khi ngửi thấy mùi bột đuổi côn trùng, liền dừng bước.

Nhưng những con rết này lại đi lại một cách bồn chồn ở bên ngoài.

Nhìn chằm chằm như hổ đói vào Trần Phong và mọi người.

Bị nhiều ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm, Trần Phong cũng cảm thấy da đầu tê dại.

"Màu sắc của những con rết này không giống với rết bình thường, chắc là được nuôi dưỡng bằng đẳng thuật." Ngô Bát Nhất nhìn những con rết này nói.

"Đừng quan tâm đến chuyện đó nữa, trước tiên hãy lo chuyện hiện tại đi, chúng ta bị bao vây rồi, làm sao ra ngoài?" Bàn Tử nhìn những con rết màu đỏ xung quanh nói.

"Những con rết này có kịch độc, mọi người cẩn thận một chút." Trần Phong vung một nhát dao chém con rết đang lao từ trên cây xuống thành hai nửa.

Chất lỏng màu đen từ trên người con rết chảy ra.

Chiếc lá dính phải chất lỏng màu đen ngay lập tức bị ăn mòn, phát ra một làn khói trắng.

Thấy vậy Trần Phong kinh hãi không thôi, độc tính này không biết Bắc Địa Huyền Đan có thể chống lại được không.

Xích Đan cũng chỉ có hai viên, có thể dùng để cứu mạng.

"Cẩn thận." Đúng lúc này, Trần Phong hét lớn, mở ô Kim Cương che trước người Tuyết Lê.

Lập tức, có một số con rết từ trên ô trượt xuống.

"Rắc bột đuổi côn trùng lên cây cối xung quanh." Trần Phong thấy cây cối xung quanh bị những con rết này bò đầy.

Những con rết này hung hăng nhìn họ.

Có một số con rết hung hăng trực tiếp nhảy từ trên xuống, từ trên cao nhảy thẳng xuống.

Đối với những con rết này, họ là thức ăn.

Chương 412

Trần Phong liền từ trên người lấy một nắm bột đuổi côn trùng, rắc lên những cái cây xung quanh.

Hành động này quả thực có hiệu quả, một số con rết trên những cây thấp quả thực đã bị đuổi xuống.

"Không được rồi, Lão Trần, những cái cây này quá cao, không có cách nào đuổi hết những con rết này xuống." Bàn Tử ngẩng đầu nhìn những cái cây cao chót vót, nếu là bình thường quả thực là một phong cảnh đẹp.

Nhưng lúc này lại bò đầy những con rết màu đỏ.

Trong mắt Trần Phong và mọi người giống như những con quái vật đòi mạng.

Trần Phong không ngừng dùng ô Kim Cương che chắn những con rết không ngừng lao tới.

Nhưng sau khi có một con rết dẫn đầu, liền lần lượt bắt chước, không ngừng lao xuống.

Trần Phong chỉ có thể liều mạng chống cự.

"Rắc bột đuổi côn trùng lên người, xông ra ngoài, nếu không sớm muộn gì cũng phải bỏ mạng ở đây." Trần Phong thấy tình hình ngày càng nghiêm trọng, nghiến răng nói.

Hiện tại chỉ có cách thoát khỏi vòng vây của những con rết này, chạy về phía trước.

Nếu không cứ bị mắc kẹt ở đây, sớm muộn gì cũng xong đời.

Nghe lời của Trần Phong, mấy người cũng không kịp suy nghĩ,

trực tiếp rắc bột đuổi côn trùng lên người.

“Bàn Tử, cho nổ một con đường ra cho tôi!” Thấy mấy người trên người đều đã rắc đầy bột đuổi côn trùng, anh hét lên với Bàn Tử.

“Được thôi,” Bàn Tử nghe vậy biết Trần Phong định làm gì, vội vàng từ trong ba lô lấy ra một bó thuốc nổ.

Đây là thuốc nổ tự chế mua ở chợ đen.

Uy lực tuy không lớn, nhưng để mở đường thì không có vấn đề gì.

“Hướng nào?” Bàn Tử đốt thuốc nổ, vội vàng hỏi, đã quyết định mở đường rồi, chắc chắn phải đi về phía mục tiêu của họ.

“Bên này!” Thấy Trần Phong chỉ hướng, Bàn Tử vội vàng ném bó thuốc nổ trong tay đi.

Trần Phong thấy vậy cũng vội vàng chĩa ô Kim Cương về phía đó.

“Bùm” một tiếng nổ lớn, con đường phía trước bị nổ tung.

Đất đá bay tung tóe, những bóng người màu đỏ bị hất văng khắp nơi.

May mà Trần Phong nhanh trí chuẩn bị sẵn ô Kim Cương, mới khiến mấy người không bị ảnh hưởng bởi sóng xung kích.

“Mau đi,” Trần Phong thấy con đường phía trước đã được mở, lập tức hét lớn.

Đồng thời dùng ô Kim Cương che chắn phía trước mở đường.

Tốc độ của mấy người rất nhanh, có Trần Phong ở phía trước mở đường, chẳng mấy chốc đã xông ra khỏi vòng vây của những con rết này.

Những con rết này thấy con mồi đã trốn thoát, lập tức đỏ mắt đuổi theo.

Trần Phong và mọi người nghe thấy tiếng sột soạt phía sau, không cần nghĩ cũng biết đám rết đang truy sát.

Nghe xong chạy càng thêm hăng hái.

"Lão Trần, nhanh nghĩ cách đi, cứ chạy mãi thế này không phải là cách, đám rết này đuổi sát quá rồi." Bàn Tử đi cuối cùng, nghe tiếng sột soạt truyền đến từ phía sau, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đám rết vẫn luôn đuổi theo sau, tốc độ truy đuổi của chúng cũng rất nhanh.

Không bao lâu nữa sẽ bị đuổi kịp... .....

"Tôi đây!" Trần Phong chạy như bay ở phía trước, trong đầu cũng đang vắt óc suy nghĩ xem có cách nào để phòng chống lũ rết hay không.

Nhưng dù có vắt hết óc, anh cũng không tìm ra cách nào để đuổi đám rết phía sau lưng đi.

Vừa chạy, Trần Phong vừa nhìn la bàn để xác định phương hướng.

Cách này cũng thống nhất với mục đích ban đầu của cả nhóm.

Nhưng đúng lúc này, thân hình đang lao về phía trước của Trần Phong đột nhiên dừng lại.

Tuyết Lê ở phía sau không kịp dừng, đâm sầm vào người anh.

"Lão Trần, sao lại dừng lại, phía sau..." Tuyết Lê đâm mạnh vào lưng Trần Phong, khó hiểu hỏi.

Nhưng vừa mở miệng, ánh mắt cô liếc thấy tình hình phía trước, liền sững sờ.

"Sao thế, Lão Trần, không chạy nữa à?" Bàn Tử ở phía sau thấy

mọi người đều dừng lại, không nhịn được hỏi.

"Toi rồi, toi rồi, chưa tìm được mộ Hiến Vương mà tôi đã phải bỏ mạng ở đây rồi." Bàn Tử thấy mấy người dừng lại, ánh mắt bất giác nhìn về phía trước.

Vừa nhìn, hồn phách của gã như muốn bay ra ngoài.

Chỉ thấy phía trước, không biết từ lúc nào, đã bò đầy những con rết lúc nhúc, đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Trông còn nhiều hơn cả đám phía sau.

Bàn Tử thậm chí còn nghi ngờ rằng có phải cả nhóm đã chạy thẳng vào tổ rết hay không.

Đây cũng là lý do vì sao nhóm Trần Phong dừng lại.

Bốn phía một lần nữa bị đám rết đỏ này bao vây.

Rất nhanh, đám rết phía sau cũng đã đuổi kịp.

Nhưng điều kỳ lạ là, đám rết này chỉ dừng lại sau lưng mấy người họ chứ không vội vàng xông lên như lúc nãy.

Nhìn đám rết chi chít xung quanh, cả nhóm nuốt nước bọt ừng ực.

Xung quanh họ, trong phạm vi khoảng một trăm mét, toàn là những con rết đỏ như vậy.

Dùng thuốc nổ cũng chưa chắc đã chạy thoát được.

"Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?" Đối mặt với nhiều rết như vậy, Trần Phong lúc này cảm thấy vô cùng bất lực.

Sức người cuối cùng vẫn quá nhỏ bé.

Mấy con rết này con nào con nấy đều kịch độc, chỉ cần bị cắn một nhát là có thể độc phát thân vong.

“Thôi xong, mình sắp chết dưới tay lũ súc sinh này rồi, đều tại cái tên Hiến Vương chết tiệt kia.” Bàn Tử nhìn đám rết lúc nhúc, có chút tuyệt vọng nói.

“Đợi đã, nhìn đám rết kia kìa,” Lưu Kim Bảo đột nhiên thấy đám rết đang từ từ lùi lại, vội vàng nói.

“Đám rết đang lùi lại, chúng ta có cơ hội rồi.” Ngô Bát Nhất thấy đám rết lùi lại thì mừng rỡ nói.

Mặc dù không biết tại sao chúng lại lùi đi, nhưng dù sao cả nhóm cũng đã sống sót.

“Chờ chút, có vấn đề.” Trần Phong thấy đám rết lùi lại, trong lòng lại dấy lên một cảm giác cảnh giác khó tả.

Hiện tượng này quá bất thường, rất có thể có một thứ hung ác hơn sắp xuất hiện.

“Mọi người đừng lơ là cảnh giác, chuyện này không bình thường đâu,” Trần Phong vội nói.

“Vậy chúng ta nhân cơ hội này mau đi thôi, không đi thì lát nữa không còn cơ hội đâu.” Tuyết Lê lúc này cũng cảm thấy không ổn.

Đám rết vừa rồi còn đuổi theo họ hung hãn như vậy, đột nhiên lại không đuổi nữa, chắc chắn có điều mờ ám.

Trần Phong nghe lời Tuyết Lê, gật đầu.

“Đúng vậy, chúng ta đi mau.” Ngô Bát Nhất và những người khác nghe vậy liền nhanh chóng bước về phía trước.

Trần Phong dẫn đầu, nhanh chóng tiến lên, một tay vẫn quan sát la bàn.

Chương 413

Ngô Bát Nhất và những người khác theo sát phía sau.

Nhưng chạy chưa được bao xa, họ đã nghe thấy một tiếng gầm rít truyền đến.

Nghe thấy âm thanh đó, sắc mặt ai nấy đều biến đổi.

Chắc chắn đây là nguyên nhân khiến đám rết đỏ kia rút lui.

"Chạy mau!" Trần Phong nghe tiếng gầm, vội vàng hét lớn.

Chỉ cần nghe âm thanh cũng biết đó chắc chắn là một con quái vật khổng lồ.

Rất có thể là Vua Rết.

Cả nhóm đã quá bất cẩn khi xông vào tận ổ rết, và bây giờ con đầu đàn đã phải đích thân ra tay.

Ngay sau đó, họ nhìn thấy một vật thể màu đỏ khổng lồ lao ra từ phía trước.

Kèm theo đó là một tiếng gầm rít kinh hoàng.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ được bộ mặt của thứ đó.

Cái bóng màu đỏ đó chính là một con rết khổng lồ.

Con rết này dài khoảng hơn mười mét.

Trên người nó có vô số xúc tu, cái miệng lớn há toác.

Ánh mắt nó hung tợn nhìn chằm chằm vào cả nhóm.

Rõ ràng, con rết này đã coi nhóm Trần Phong là bữa tối của nó.

Nhìn thấy con quái vật khổng lồ này, Trần Phong cũng sợ hết hồn.

Đúng là đánh con nhỏ, thì con lớn mò ra mà.

“Trời đất quỷ thần ơi, có con rết to thế này sao, đúng là sống lâu mới thấy.” Bàn Tử nhìn con rết khổng lồ, ngây người nói.

“Đừng cảm thán nữa, giữ mạng quan trọng hơn.” Ngô Bát Nhất giơ súng lên bắn một loạt đạn.

Tiếng súng vang lên, kéo mọi người trở về thực tại.

Mấy người hoàn hồn, giơ súng lên nhắm vào cái bóng màu đỏ.

Tiếng súng vang lên dồn dập.

Nhưng con rết này được Hiến Vương dùng một trong tam đại cấm thuật là Đằng thuật để nuôi dưỡng.

Nó cực kỳ lợi hại, đạn bắn vào người chỉ tóe ra vài tia lửa.

Thân thể con rết sau khi được nuôi dưỡng đặc biệt đã trở nên cứng như sắt thép.

Cảm nhận được cơ thể bị tấn công, con rết há to miệng, gầm lên một tiếng, rồi lao về phía nhóm Trần Phong.

“Mọi người tản ra chạy!” Thấy con rết lao tới, Trần Phong hét lớn.

Nhưng ngay lúc đó, con rết đã ở ngay trước mặt Trần Phong.

Nó há to cái miệng đầy răng nanh, định cắn xuống.

Nhìn cái miệng há to của nó, Trần Phong cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Anh lập tức bung chiếc dù Kim Cương trong tay ra.

“Keng” một tiếng.

Cái miệng lớn của con rết đập mạnh vào chiếc dù Kim Cương.

Cảm nhận được lực va chạm cực lớn truyền đến từ chiếc dù, sắc

mặt Trần Phong tái đi, cơ thể mất kiểm soát bay ngược về phía sau.

"Lão Trần, sao rồi, có sao không?" Lưu Kim Bảo và mấy người khác sau khi tản ra thì thấy Trần Phong bị con rết tấn công, bay ngược ra ngoài.

"Lão Trần…" Ngô Bát Nhất hét lên một tiếng, nhưng sau đó liền thấy con rết lại lao về phía mình.

Thấy vậy, Ngô Bát Nhất giơ súng lên, xả đạn vào miệng con rết.

Có lẽ phần thịt bên trong miệng con rết không cứng như lớp vỏ bên ngoài.

Đạn bắn vào miệng con rết, máu tươi lập tức tuôn ra.

Không có gì lạ, máu trong miệng con rết cũng có màu đen giống như những con rết nhỏ khác.

Cảm thấy đau đớn trong miệng, thú tính của con rết bị kích phát.

Mắt nó càng thêm đỏ ngầu, gắt gao nhìn chằm chằm vào nhóm Ngô Bát Nhất. ...

Vận may của nhóm Ngô Bát Nhất không tệ.

Con rết lớn không gọi bầy rết nhỏ đến giúp.

Dù vậy, nhóm Trần Phong cũng chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.

Sau khi bị hất bay ra sau, Trần Phong đập mạnh vào một gốc cây lớn, rơi xuống đất rồi lăn vài vòng mới dừng lại.

Cơ thể bị va chạm mạnh như vậy, một ngụm máu tươi trào lên cổ họng, trong miệng toàn mùi tanh.

Trần Phong cố gắng nuốt ngược ngụm máu đó vào trong.

May mà lúc nãy có dù Kim Cương đỡ, nếu không thì Trần Phong lúc này có lẽ đã bị con rết khổng lồ nuốt chửng rồi.

Trần Phong thấy Ngô Bát Nhất bắn lui được con rết lớn, trong lòng cũng có chút tự tin.

Bề ngoài con rết này cứng rắn vô cùng, đạn bắn không thủng.

Nhưng bên trong lại không có lớp phòng ngự dày như vậy.

Dù thế, cả nhóm vẫn không có cách nào hạ được nó.

Ngô Bát Nhất và những người khác thấy Trần Phong đứng dậy được thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không sao là tốt rồi.

Họ không tin mấy người mà lại không xử lý nổi một con rết.

Lúc này, con rết bị thương ở miệng, thú tính của nó lập tức bị kích phát.

Nó há to miệng gầm lên một tiếng rồi lao về phía cả nhóm.

Con rết nhắm mục tiêu vào Lưu Kim Bảo, lao thẳng về phía anh.

Lưu Kim Bảo trong tay chỉ có một khẩu súng lục, thấy con rết nhìn mình, toàn thân anh lạnh toát.

Ngô Bát Nhất và những người khác liền xả một loạt đạn vào con rết, đặc biệt là vào cái miệng đang há to của nó.

Sau khi bị bắn trúng, máu tươi không ngừng chảy ra, cơ thể con rết bất giác lùi lại.

Nhân lúc nó dừng lại, Lưu Kim Bảo vội vàng chạy về phía sau.

Ngay khi Lưu Kim Bảo vừa bắt đầu chạy, con rết đã dùng thân mình hứng đạn, há to miệng lao tới vị trí Lưu Kim Bảo vừa đứng.

Chỉ thấy một cái hố lớn xuất hiện ở vị trí con rết vừa lao xuống.

May mắn thay, nếu Lưu Kim Bảo chạy chậm một chút nữa, anh đã bỏ mạng dưới miệng con rết này.

Tất cả là nhờ Ngô Bát Nhất và những người khác dùng đạn để cản trở nó.

Chương 414

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên lao ra.

Người đó cầm một con dao găm, đâm mạnh vào đầu con rết.

Bóng người đó chính là Trần Phong.

Vừa rồi, khi con rết nhắm vào Lưu Kim Bảo, Trần Phong đã cầm dao găm lẳng lặng áp sát từ một bên.

Thấy con rết lao xuống, anh chớp lấy thời cơ, xông ra.

Anh nhảy lên đầu con rết, con dao găm trong tay không chút do dự đâm xuống.

Chiêu này, Trần Phong đã dùng hết sức lực toàn thân.

"Phụt!" Máu đen lập tức bắn tung tóe lên người Trần Phong.

Con dao găm cũng cắm thẳng vào não con rết.

Nhưng nó cắm không sâu, chỉ được khoảng một phần ba lưỡi dao.

Nhưng một phần ba đó cũng đủ khiến con rết không chịu nổi.

Quả nhiên, sau khi bị Trần Phong tấn công, con rết lớn liền điên cuồng giãy giụa tại chỗ, hất Trần Phong từ trên đầu nó xuống.

Nhưng Trần Phong đã biết ý đồ của nó, làm sao có thể để nó dễ dàng toại nguyện.

Anh dùng hai tay nắm chặt chuôi dao, ghì chặt con dao trên đầu con rết.

Con rết càng giãy giụa, vết thương càng lớn.

Máu đen cũng không ngừng tuôn ra.

Có lẽ vì Trần Phong đã uống Bắc Địa Huyền Đan, nên máu đen

này không có tác dụng với anh.

Máu dính trên người cũng không hề bị ăn mòn như tưởng tượng.

Con rết lớn cũng nhanh chóng nhận ra rằng làm như vậy là vô ích.

Vì vậy, nó liền đổi cách khác, dùng thân mình đâm vào những cái cây lớn bên cạnh.

Phải nói rằng, cách này thực sự có hiệu quả.

Thấy đầu con rết sắp đâm sầm vào cây lớn, sắc mặt Trần Phong biến đổi.

Ngay lúc đầu con rết sắp va vào cây, Trần Phong dùng hai chân đạp mạnh lên đầu nó, cơ thể liền nhảy sang một bên.

Lúc này, Bàn Tử và những người khác xung quanh nhìn cảnh đó cũng sững sờ.

Họ không thể không khâm phục thực lực và sự dũng cảm của Trần Phong.

Mấy người họ đều tưởng con rết sẽ bị Trần Phong xử lý như vậy.

Nhưng nhanh chóng họ phát hiện ra, con rết này cũng khá thông minh.

Nó đã ép được Trần Phong nhảy xuống.

"Chạy mau về phía trước, đừng quay đầu lại!" Trần Phong nhảy xuống, lập tức chạy theo hướng la bàn chỉ, miệng cũng hét lớn.

Nghe tiếng hét của Trần Phong, Bàn Tử và những người khác mới hoàn hồn, vội vàng chạy theo bước chân của anh.

Cả nhóm chạy về phía trước được một lúc.

Liền nghe thấy tiếng động lớn phía sau.

Kèm theo đó là những tiếng gầm rít, âm thanh so với trước đây

tràn đầy phẫn nộ.

Nghe tiếng gầm, sắc mặt mấy người Trần Phong đều biến đổi lớn.

Con súc sinh đó đuổi kịp nhanh vậy sao.

Nguyên nhân là, sau khi va vào cây, con rết lớn cảm thấy người trên đầu đã đi xuống.

Nhưng vì va chạm với cây, con dao găm đã cắm sâu hơn vào đầu nó.

Con rết cũng cảm thấy vết thương ngày càng lớn.

Đồng thời, nó cảm nhận được con mồi đã chạy thoát.

Nó không khỏi tức giận.

Nó vội vàng đuổi theo hướng đó, quyết không tha cho con mồi.

"Mau về phía trước, đừng quay đầu lại!" Trần Phong cảm nhận được động tĩnh phía sau ngày càng gần.

Tốc độ dưới chân bất giác lại nhanh hơn vài phần.

Cứ như vậy, họ chỉ có thể liều mạng chạy về phía trước, còn phía sau là con rết khổng lồ liều mạng truy đuổi.

"Lão Trần, phía trước có một cửa hang, có thể vào được." Đột nhiên Tuyết Lê nhìn thấy ở phía trước không xa có một tảng đá khổng lồ.

Dưới tảng đá đó có một cửa hang.

Cửa hang không lớn, nhưng vừa đủ cho một người chui vào.

Trần Phong cũng nhìn thấy cửa hang đó, cửa hang không lớn, nhưng có thể cho người ta trốn vào.

Xung quanh đều là đá, con rết kia muốn vào cũng không dễ.

Mặc dù không biết bên trong cửa hang có gì, nhưng bây giờ phải thoát khỏi sự truy đuổi của con rết khổng lồ trước đã.

“Chúng ta chạy vào cửa hang, nhanh lên!” Nghĩ vậy, anh liền vội vàng nói.

Sau đó cả nhóm vội vàng chạy về phía cửa hang đó.

Tuyết Lê chạy ở phía trước, sau khi đến cửa hang, không chút do dự lao thẳng vào.

Ngay sau đó, Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo cũng vội vàng vào theo.

“Bàn Tử, nhanh lên một chút!” Bàn Tử vì trọng lượng cơ thể nên chậm hơn một chút.

Con rết lớn phía sau vẫn truy đuổi không tha.

Trần Phong thì đứng bên ngoài cửa hang, lấy súng lục ra liên tục bắn về phía con rết lớn.

Cũng có chút tác dụng.

Tốc độ của con rết lớn chậm lại một chút.

Lúc này, Bàn Tử cũng đã đến bên cạnh cửa hang, vội vàng lao vào.

Trần Phong thấy Bàn Tử đã vào trong.

Anh bắn thêm vài phát nữa về phía con rết lớn, rồi quay người đi vào cửa hang. ...

Trần Phong vừa bước vào cửa hang.

Con rết lớn phía sau cũng đã tới nơi.

Cái đầu khổng lồ của nó đâm sầm vào cửa hang.

Nhưng vì cửa hang này, hai bên đều là đá.

Dưới sự va chạm mạnh mẽ của con rết lớn, cửa hang đó quả thực

không hề hấn gì.

Nhóm Trần Phong ở bên trong thấy cửa hang có thể chịu được cú húc của con rết, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 415

Cuối cùng cũng không phải chịu sự truy đuổi của con rết nữa.

Sau khi thả lỏng, mấy người họ ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

Cảm giác sống sót sau tai kiếp tràn ngập toàn thân.

"Mẹ kiếp, con rết khổng lồ đó đáng sợ quá." "Đạn bắn cũng không ăn thua, suýt nữa thì bị nó ăn thịt." Bàn Tử vỗ vỗ ngực, may mắn nói.

May mà phát hiện ra cửa hang này, nếu không thì lúc này thực sự có thể đã trở thành thức ăn cho con rết khổng lồ đó.

"Con này chắc là do Hiến Vương dùng Đằng thuật để nuôi dưỡng." "Đằng thuật được gọi là một trong tam đại tà thuật, không phải không có lý do, chắc chắn là một loại rất lợi hại." "Chỉ cần nhìn vào con rết khổng lồ này là có thể biết được." Ngô Bát Nhất nghĩ một lúc, rồi nói.

"Hành động tiếp theo của chúng ta, những thứ như thế này sẽ còn gặp phải, chúng ta phải chuẩn bị tâm lý." Trần Phong quay đầu, trầm giọng nói.

Thật vậy, chưa vào mộ Hiến Vương đã gặp phải thứ lợi hại như vậy.

Chắc chắn bên trong những ngôi mộ đó còn nguy hiểm hơn.

Nhưng dù có nguy hiểm đến đâu, họ cũng phải xông vào.

Vì lời nguyền của cả nhóm.

"Yên tâm đi, Lão Trần, mặc dù có chút ngoài dự đoán của em, nhưng cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận được." Tuyết Lê nghe lời

Trần Phong, nhẹ nhàng nói.

Trần Phong gật đầu, đây cũng là chuyện không còn cách nào khác.

Nếu không có lời nguyền, chắc chắn họ sẽ không đến mộ Hiến Vương này.

Dù sao thì cũng không ai lại đem tính mạng ra đùa giỡn.

Cứ như vậy, cả nhóm ngồi trên mặt đất, nghỉ ngơi một lúc.

Một tia lửa đột nhiên xuất hiện trong hang động tối tăm.

Nguyên lai là Bàn Tử đã đốt đuốc lên.

Lúc này Trần Phong mới nhìn rõ tình hình bên trong hang động.

Đây là một sơn động, không biết dẫn đến đâu.

Nhưng vị trí họ đang ở lại rất rộng rãi.

Sơn động này cao khoảng hai mét, rộng cũng tương tự.

Hoàn toàn không giống như cửa hang nhỏ bé bên ngoài.

Bên trong quả là có một thế giới khác.

Lúc này bên ngoài, con rết khổng lồ đó vẫn đang không ngừng húc vào cửa hang.

Nó cố gắng húc văng cửa hang ra.

Nhưng cửa hang này nhiều nhất cũng chỉ rung nhẹ một chút, rồi nhanh chóng ổn định lại.

Nghe tiếng húc và tiếng gầm rít không ngừng bên ngoài, Trần Phong nhìn cửa hang đang rung nhẹ, rồi nhận lấy cây đuốc Bàn Tử đưa.

Anh quan sát sơn động, đồng thời cũng lấy la bàn ra.

Trần Phong đột nhiên phát hiện, hướng đi của sơn động này hoàn

toàn trùng khớp với hướng la bàn chỉ.

Liệu sơn động này có liên quan đến mộ Hiến Vương không?

Hoặc là sơn động này dẫn đến gần mộ Hiến Vương?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng, nhưng trong lòng cũng do dự.

Vạn nhất sơn động này không dẫn đến mộ Hiến Vương thì sao.

Nghĩ nửa ngày không có kết quả.

Anh liền nói suy nghĩ của mình cho Ngô Bát Nhất và những người khác nghe.

"Lão Trần, ông nghĩ bây giờ chúng ta ra ngoài, con rết kia sẽ tha cho chúng ta sao?" Ngô Bát Nhất nghe lời Trần Phong, trầm giọng nói.

"Tôi hiểu rồi, vậy chúng ta xông vào thử xem sao." Trần Phong gật đầu, anh hiểu ý của Ngô Bát Nhất.

Lúc này cả nhóm đã không còn đường lui, con rết bên ngoài cũng sẽ không tha cho họ.

Cho nên họ chỉ còn một con đường duy nhất trước mắt.

"Đi thôi, đã chỉ còn một con đường, vậy chúng ta cứ xông vào là được." Tuyết Lê vừa nghe liền hiểu ý của hai người, thoải mái nói.

Bàn Tử nghe mà như lọt vào sương mù, nhưng cũng hùa theo.

Sau đó, Trần Phong hít một hơi thật sâu, đã không còn đường lui, vậy thì đành phải xông vào sơn động này thôi.

Sau khi quyết định, Trần Phong liền giơ đuốc, đứng dậy, đi vào trong hang động hai bước.

Nơi này trông như được hình thành tự nhiên.

"Đi thôi, Bàn Tử đi sau cùng." Anh nói vọng ra sau một tiếng, rồi cầm đuốc đi về phía trước.

Lúc này, con rết khổng lồ bên ngoài vẫn đang húc vào cửa hang.

Từng trận tiếng động lớn vang vọng trong hang.

Mấy người họ đã không còn sợ hãi như lúc đầu.

Biết rằng cửa hang không thể bị húc vỡ, cả nhóm cũng không còn để ý đến con rết khổng lồ đó nữa.

Mọi người đều cầm đuốc đi theo sau Trần Phong.

Lúc này Trần Phong một tay cầm đuốc, một tay cầm dù Kim Cương, bước đi vững chãi, cẩn thận tiến về phía trước.

Càng đi vào trong, Trần Phong càng cảm thấy hơi ẩm bên trong càng nặng.

Cảm nhận được hơi ẩm, trong lòng Trần Phong mơ hồ có một vài suy đoán.

E rằng phía trước có một con sông ngầm.

Mà hướng chảy của con sông ngầm này lại vừa vặn chảy về phía mộ Hiến Vương.

Có lẽ con sông ngầm này chính là con đường mà phái Tả Lĩnh trước đây đã đi.

Con đường dẫn đến sông ngầm kia mà Mai Di chỉ trước đây đã bị phá hủy.

Nơi này có thể là một lối đi khác.

Càng đi vào trong, không gian bên trong càng rộng rãi.

Trên đỉnh đầu còn xuất hiện một số nhũ đá, treo lơ lửng.

Khiến người ta không khỏi nhìn thêm vài lần.

Hai bên cũng có rất nhiều những tảng đá kỳ lạ, lớn nhỏ khác nhau.

Dưới ánh đuốc, chúng cũng có một vẻ đẹp riêng.

Rất nhanh, Trần Phong liền nghe thấy tiếng nước chảy mơ hồ từ phía trước.

“Lão Trần, phía trước có tiếng nước, chắc là có một con sông ngầm.” Lưu Kim Bảo ở phía sau đột nhiên lên tiếng.

“Lão Lưu này, mắt Tuyết Lê tinh thế nào thì tai ông cũng thính thế ấy nhỉ?” Bàn Tử ở phía sau nghe lời Lưu Kim Bảo liền chen vào.

“Đúng là phía trước có tiếng nước.” Ngô Bát Nhất và những người khác không thèm để ý đến Bàn Tử, cẩn thận lắng nghe.

Sau khi tĩnh tâm lại, họ phát hiện ra bên trong sơn động quả thực có tiếng nước chảy mơ hồ.

Chương 416

Có lẽ vì khoảng cách khá xa nên tiếng nước nhỏ.

"Ở phía trước, Lão Lưu nói không sai, phía trước chắc chắn là một con sông ngầm." Trần Phong đi ở phía trước nghe tiếng nước rõ nhất.

Dòng nước chảy xiết, con sông ngầm phía trước tự nhiên sẽ không nhỏ.

Cả nhóm cũng có cơ hội lợi dụng con sông này để tìm mộ Hiến Vương.

Bởi vì trong tài liệu Mai Di đưa, mộ Hiến Vương nằm ở nơi Thủy Long Uẩn.

Thủy Long Uẩn rõ ràng chỉ có ở nơi có nước. ...

Nhóm Trần Phong sau khi nghe thấy tiếng nước liền tăng tốc bước chân.

Càng đi về phía trước, tiếng nước truyền đến càng rõ ràng hơn.

Nhóm Trần Phong cũng cảm thấy con đường phía trước bắt đầu trở thành dốc xuống.

Mặt đường toàn là hơi nước, đặc biệt ẩm ướt, không cẩn thận sẽ bị trượt ngã.

Trần Phong phát hiện dốc phía trước càng ngày càng lớn, điều này làm tăng thêm không ít khó khăn cho việc đi lại.

"Cẩn thận, đường trơn lắm." Trần Phong quay người dặn dò một tiếng.

Nói xong, Trần Phong liền dùng dù Kim Cương đâm mạnh xuống

đất, như vậy mới có thể đứng vững hơn.

Nếu trượt xuống đây, có thể sẽ trượt thẳng xuống đáy, giữa chừng chưa chắc đã có chỗ bám.

Cho nên có nguy hiểm nhất định.

Nhưng may mắn là mấy người họ đều là dân chuyên nghiệp, đối với tình huống này, tự nhiên biết phải làm thế nào.

Mọi người đều lấy dao găm ra, mỗi bước đi, đều dùng dao găm để cố định thân mình.

Như vậy có thể phòng ngừa bị trượt.

Cứ như vậy, tốc độ đi của cả nhóm cũng chậm lại.

Đoạn đường vốn chỉ mất năm phút, cả nhóm phải mất đến hai mươi phút mới đi hết.

Lúc này, cuối cùng họ cũng nhìn thấy con sông ngầm.

Con sông ngầm này lớn hơn nhiều so với tưởng tượng.

Vị trí của cả nhóm là ở nơi giao nhau giữa hang động và sông ngầm.

Khi hang động bắt đầu trở thành dốc xuống, nó cứ đi thẳng xuống dưới.

Dốc ngày càng lớn, cuối cùng khi đến sông ngầm, hang động mới biến mất trước mắt mọi người.

Thay vào đó là một con sông ngầm.

Nhưng cửa ra của hang động này cũng hẹp như cửa vào bên trên.

Sau khi ra khỏi đó là một bệ đá không lớn.

Bệ đá này cho phép cả nhóm đứng trên đó để quan sát con sông ngầm.

Con sông ngầm xuất hiện trước mắt cả nhóm đang lặng lẽ chảy về phía trước.

Mấy người họ nhìn mà không khỏi tặc lưỡi, không ngờ bên dưới lại ẩn giấu một con sông ngầm lớn như vậy.

Con sông ngầm này rộng ít nhất cũng năm sáu mét, còn sâu thì không cần phải nói.

Nhóm Trần Phong cũng không thử, chỉ lấy la bàn ra đối chiếu với hướng của sông ngầm.

"Hướng la bàn và hướng dòng chảy này nhất trí," thấy vậy Trần Phong cơ bản đã khẳng định đây chính là mạch nước ngầm dẫn đến gần mộ Hiến Vương.

Thậm chí có thể dẫn thẳng đến mộ Hiến Vương.

"Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi thôi." Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử phấn khích nói.

Nhưng lời vừa nói ra, liền thấy mấy người nhìn mình bằng ánh mắt của kẻ ngốc.

Gã cũng ý thức được mình nói sai rồi.

Phía trước không có đường, chỉ có một con sông ngầm.

"Làm sao bây giờ, muốn đóng bè cũng không có đồ." "Gái đảm không bột khó gột nên hồ." Bàn Tử nhất thời có chút chán nản nói.

Ánh mắt Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê đều nhìn chằm chằm vào Trần Phong.

Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê biết, Trần Phong bây giờ vẫn chưa lên tiếng chắc chắn là có cách.

"Lão Lưu, lấy bè hơi ra đi." Bị hai người nhìn đến không chịu nổi, anh liền quay sang Lưu Kim Bảo nói.

Lưu Kim Bảo từ trong ba lô của mình lấy ra một chiếc bè hơi, khi chưa bơm hơi nó chỉ nhỏ như vậy thôi.

“Bè hơi à, tiện hơn bè gỗ nhiều.” Bàn Tử nhìn thứ trong tay Lưu Kim Bảo nói.

Sau đó Lưu Kim Bảo liền bơm hơi cho bè.

Dưới ánh mắt của mấy người, vật thể vốn chỉ là một đống lộn xộn liền từ từ lớn lên.

Cuối cùng biến thành một chiếc bè có thể chứa được mấy người.

“Lão Lưu, ông chuẩn bị từ lúc nào vậy?” Ngô Bát Nhất nhìn chiếc bè hơi tò mò hỏi.

Thứ này anh không có ấn tượng, cũng không nhớ Trần Phong và Lưu Kim Bảo đi mua lúc nào.

“Cái này là Lão Lưu chuẩn bị, trước đây mỗi lần hành động đều mang theo thứ này.” Trần Phong lắc đầu nói, tất cả đều là công lao của Lão Lưu.

Họ đều trực tiếp đóng bè gỗ, bè hơi tuy tiện lợi nhưng lại không thể chịu được công kích.

Nhưng may lần này Lưu Kim Bảo mang theo bè hơi, nếu không cả nhóm thật sự sẽ bị mắc kẹt ở đây.

Lối ra còn có con rết khổng lồ kia canh giữ.

Ra ngoài có khả năng sẽ lại gặp phải nó.

“Được rồi, chúng ta xuống đi.” Lưu Kim Bảo thấy bè hơi đã bơm xong, liền nói với mấy người.

“Vậy thì tốt quá, tôi lần đầu tiên ngồi bè hơi đấy.” Bàn Tử nhìn chiếc bè hơi, ánh mắt tò mò nói.

Lưu Kim Bảo gật đầu với Trần Phong, sau đó liền thả bè hơi xuống.

Tiếp đó anh nhảy một cái xuống trước, cố định bè hơi.

Sau đó, nhóm Trần Phong cũng lần lượt lên bè.

Vì không có mái chèo, Trần Phong đành phải lấy xẻng công binh ra dùng tạm.

Nhiệm vụ chèo thuyền được giao cho Bàn Tử và Ngô Bát Nhất.

Trần Phong thì cầm la bàn đối chiếu phương hướng, lúc nào cũng quan sát hướng đi.

Tốc độ của bè hơi không nhanh, cũng có thể là do tốc độ dòng chảy.

"Tư, đừng nói nữa, sông ngầm này không phải dạng vừa đâu, hơi lạnh đấy." Bàn Tử vừa chèo thuyền vừa nói.

Khi chèo thuyền, nước cũng bắn lên người Bàn Tử.

Nước này ở dưới lòng đất quanh năm, tự nhiên lạnh buốt.

Cho nên Bàn Tử mới cảm thấy lạnh lạ thường.

Chương 417

Bàn Tử và Ngô Bát Nhất hai người cùng nhau chèo thuyền, bè hơi cũng từ từ đi về phía trước.

Cánh tay phải dùng sức, nước bên cạnh bè liền bắn tung tóe.

Bàn Tử liếc mắt qua, phát hiện dưới nước có thứ gì đó đang bơi.

Điều này lập tức thu hút sự chú ý của Bàn Tử.

Anh vội vàng cúi sát mặt nước nhìn.

Dưới nước rõ ràng là một con cá.

"Hầy, lạ thật, mạch nước ngầm mà cũng có cá." "Nếu không phải Bàn gia đây đang có việc, nhất định phải hầm mi lên." Bàn Tử nhìn con cá nói.

Cá trong sông ngầm chắc chắn rất tươi ngon, là cá tự nhiên thuần túy, không giống như cá ngoài chợ.

"Bàn Tử, ông vừa nói gì?" Tiếng chèo thuyền cộng với tiếng nước sông ngầm, Ngô Bát Nhất không nghe rõ Bàn Tử nói gì.

Chỉ nghe thấy Bàn Tử một mình lẩm bẩm ở đó, nhìn mặt nước, không biết đã phát hiện ra cái gì.

"Tôi nói, dưới này có cá!" Bàn Tử nghe lời Ngô Bát Nhất, lớn tiếng đáp lại.

Lần này không chỉ Ngô Bát Nhất, mà tất cả mọi người đều nghe thấy.

Trần Phong lúc đầu không để ý, nhưng nhanh chóng trong lòng thắt lại.

Trong những thứ mà Mai Di đưa trước đây, có ghi lại một loại

sinh vật.

Cá Quỳ Răng Dao, loại cá này ăn thịt người.

Răng sắc như dao, thấy là cắn.

Trước đây, phái Tả Lĩnh đã phải chịu không ít thiệt thòi vì nó.

"Bàn Tử, con cá đó trông như thế nào?" Trần Phong trong lòng càng ngày càng cảm thấy không ổn, vội vàng hỏi.

Nhưng Trần Phong vừa nói xong, trong dòng sông ngầm phía sau đã truyền đến đủ loại tiếng động. ...

Nghe thấy âm thanh truyền đến từ phía sau bè, sắc mặt Trần Phong biến đổi, vội vàng hỏi.

Bàn Tử lúc đầu không để ý, nhưng nghe thấy giọng nói nghiêm túc của Trần Phong, anh ta sững người một lúc, rồi lập tức hiểu ra.

Trong sông có một loại cá, gọi là Cá Quỳ Răng Dao, loại cá này ăn thịt.

Răng của nó cực kỳ sắc bén, người thường gặp phải, có thể sẽ bỏ mạng dưới miệng cá.

Chẳng lẽ con cá mình vừa nhìn thấy chính là Cá Quỳ Răng Dao sao?

Không thể nào trùng hợp đến thế chứ, cả nhóm vừa xuống đã gặp phải rồi.

Gặp phải loại cá này hậu quả sẽ thế nào, Bàn Tử không khỏi cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Anh vội vàng nói ra đặc điểm của loại cá đó.

May mà vừa rồi quan sát kỹ, nhớ được hình dáng của nó.

Nhưng nghe thấy phía sau truyền đến từng trận tiếng động, quay

đầu lại đã có thể nhìn thấy từng con cá nhảy lên khỏi mặt nước.

Chẳng lẽ là đám cá phía sau sao?

Sau khi nghe Bàn Tử miêu tả, Trần Phong và Lưu Kim Bảo trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Miêu tả của Bàn Tử có chút không giống với miêu tả của Mai Di.

Cũng có thể con cá Bàn Tử nhìn thấy không phải là Cá Quỳ Răng Dao.

Nhưng đám cá phía sau, thỉnh thoảng lại nhảy lên khỏi mặt nước, lại giống như một lưỡi dao treo trên đầu mọi người.

Trần Phong cũng không ngừng nghĩ cách, nhưng lại không có cách nào.

Bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn, đám cá phía sau không ngừng tiến lại gần.

"Lấy bột đuổi côn trùng ra." Trần Phong linh quang lóe lên, nói.

Cá cũng thuộc loài động vật, bột đuổi côn trùng có lẽ sẽ có tác dụng.

Bây giờ cũng chỉ có thể "còn nước còn tát".

Nếu cứng đối cứng, mấy người họ không đủ cho đám Cá Quỳ Răng Dao nhét kẽ răng.

Cả nhóm đang ngồi trên bè hơi, một khi bị cắn rách, chẳng khác nào rơi vào miệng Cá Quỳ Răng Dao.

"Lão Trần, bột đuổi côn trùng có tác dụng với cá không?

Có cần thêm chút lưu huỳnh không?" Ngô Bát Nhất sắc mặt ngưng trọng nói.

Thật vậy, bột đuổi côn trùng nghe tên là biết có tác dụng với côn

trùng, chưa từng nghe nói có thể có tác dụng với cá.

Nhưng Ngô Bát Nhất cũng biết Trần Phong không còn cách nào khác, chỉ có thể "còn nước còn tát".

"Có thể lấy cả lưu huỳnh ra, bây giờ không còn cách nào, chỉ có thể liều thôi." "Nhưng có một điều chú ý, tuyệt đối không được chủ động tấn công đám Cá Quỳ Răng Dao, đám cá này một khi ngửi thấy mùi máu tanh sẽ điên cuồng vô cùng." "Lúc đó, chúng ta dùng gì cũng vô dụng." Trần Phong trầm giọng nói.

Trong lúc nói chuyện, đám cá phía sau đã tiến lại gần.

Lúc này nhờ ánh sáng, nhóm Trần Phong có thể nhìn rõ hình dáng của đám cá phía sau.

Một con cá có miệng đầy răng nhọn, nhảy lên khỏi mặt nước, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm phía trước.

Vừa nhìn là biết không phải dạng dễ chọc.

Đây chính là Cá Quỳ Răng Dao, giống hệt như miêu tả của Mai Di.

Điểm khác biệt duy nhất là đám này có thể hung tợn, tàn nhẫn hơn trong tưởng tượng.

"Mau rắc bột đuổi côn trùng!" Lúc này, Trần Phong thấy có một con Cá Quỳ Răng Dao bơi đến gần bè hơi.

Chỉ cần nó quay đầu là có thể cắn rách bè.

Đừng nghi ngờ, răng của đám này sắc bén đến mức nào.

Đừng nói là bè hơi, người bị cắn cũng phải mất một miếng thịt.

Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và những người khác liền lấy bột đuổi côn trùng trong tay, không ngừng rắc xuống nước gần bè hơi.

Có lẽ bột đuổi côn trùng đã có tác dụng.

Đám Cá Quỳ Răng Dao bơi đến gần bè hơi mà không tấn công, như thể không phát hiện ra mọi người.

Thấy vậy, trái tim treo lơ lửng của Trần Phong cũng hơi thả lỏng một chút.

May mà đám Cá Quỳ Răng Dao không tấn công.

Nếu không cả nhóm thật sự không chống đỡ nổi, bè hơi một khi bị cắn rách, cả nhóm chỉ có chờ chết.

Rơi xuống nước sẽ lập tức bị đám Cá Quỳ Răng Dao xé xác.

Cho nên đây cũng là trong cái rủi có cái may.

Cả nhóm đều kinh hãi nhìn đám Cá Quỳ Răng Dao bơi lượn quanh mình, không dám thở mạnh, sợ thu hút sự chú ý của chúng.

Thỉnh thoảng lại có một vài con Cá Quỳ Răng Dao nhảy lên khỏi mặt nước, rơi vào bè.

Đối với những con cá này, nhóm Trần Phong cũng chỉ đành phải cứng rắn đè nó lại, rồi ném xuống nước.

Trần Phong cũng lấy dù Kim Cương ra, mở dù.

Chương 418

Như vậy mới có thể ngăn một số con Cá Quỳ Răng Dao nhảy lên khỏi mặt nước rơi vào bè.

Chống dù Kim Cương, Trần Phong thỉnh thoảng lại cảm thấy một lực rất lớn truyền đến từ trên dù.

Cảm nhận được lực lớn đó, Trần Phong biết đó là lực do Cá Quỳ Răng Dao va vào dù Kim Cương.

Lưu Kim Bảo và những người khác phải luôn cẩn thận, không thể bị cắn.

Mắt gắt gao nhìn chằm chằm mặt nước, phòng ngừa những con cá đột nhiên nhảy lên cắn.

Chỉ cần có người bị cắn trúng, máu tươi chảy vào nước, vậy thì không cần nói nữa, đám Cá Quỳ Răng Dao chắc chắn sẽ điên cuồng vô cùng.

Đúng lúc này, một con Cá Quỳ Răng Dao đột nhiên nhảy lên, trực tiếp cắn vào cánh tay của Bàn Tử.

"Mẹ kiếp, cắn đau thật." Bàn Tử cắn răng, cứng rắn đánh con Cá Quỳ Răng Dao rơi xuống nước.

Nhưng con Cá Quỳ Răng Dao đã xé một miếng thịt từ tay Bàn Tử.

Mồ hôi lạnh của Bàn Tử tuôn ra, bị thứ hung dữ như vậy cắn một miếng, khó chịu là điều chắc chắn.

Nhưng tiếp theo, họ sẽ phải đối mặt với chuyện còn kinh khủng hơn.

Con Cá Quỳ Răng Dao đó mang theo miếng thịt của Bàn Tử, rơi

xuống nước.

Lập tức, con sông ngầm này như nước sôi, không ngừng sủi bọt.

Nếu có thể nhìn thấy, nhóm Trần Phong có thể thấy mắt của đám Cá Quỳ Răng Dao nhanh chóng đỏ ngầu.

Đỏ rực, giống như bò tót, không thể nhìn thấy màu đỏ.

Cá Quỳ Răng Dao, không thể nhìn thấy máu tươi, một khi gặp máu tươi liền sẽ điên cuồng.

Trần Phong có thể cảm nhận được, trên bè hơi đang ngồi, không ngừng có Cá Quỳ Răng Dao va vào.

Nhưng may mắn là đám Cá Quỳ Răng Dao này không có ý định cắn bè của họ.

Đây cũng là trong cái rủi có cái may.

Nhưng đám Cá Quỳ Răng Dao như biết trên bè có một đám con mồi, không ngừng nhảy lên khỏi mặt nước, lao về phía nhóm Trần Phong, cắn xé.

Trong một lúc, nhóm Trần Phong chỉ có thể lấy vũ khí ra không ngừng phản kháng.

Dù Kim Cương cũng đưa cho Tuyết Lê, để cô có thể chống lại tốt hơn sự tấn công của đám Cá Quỳ Răng Dao.

Trần Phong thì lấy súng lục và dao găm ra.

Một khi có con Cá Quỳ Răng Dao nhảy lên trước mặt, anh liền chém một nhát.

Con Cá Quỳ Răng Dao đó liền đứt đôi.

Máu tươi rơi xuống mặt nước, như đổ dầu vào lửa.

Đám Cá Quỳ Răng Dao càng thêm điên cuồng. ...

Lúc này, bột đuổi côn trùng đã không còn tác dụng gì nữa.

Đám Cá Quỳ Răng Dao đã rơi vào trạng thái điên cuồng.

Gần như không đạt được mục đích thì không bỏ cuộc.

Trong một lúc, cả nhóm bận rộn đến luống cuống tay chân.

Ngô Bát Nhất cũng không cẩn thận bị Cá Quỳ Răng Dao cắn, bị xé mất một miếng thịt trên lưng.

Đau!

Đau thấu tim gan!

Ngô Bát Nhất cũng đã trải qua cảm giác bị cắn của Bàn Tử.

Nhưng trớ trêu thay, cả nhóm lại không có cách nào đối phó với đám Cá Quỳ Răng Dao.

Cảm giác này thật sự rất ấm ức.

Nếu có thể, họ thà bị con rết khổng lồ lúc trước truy đuổi, còn hơn là bị đám Cá Quỳ Răng Dao này cắn từng miếng một.

Lúc này cũng không quản được nhiều như vậy nữa, anh vơ đại một nắm gì đó rắc xuống nước.

Điều đáng kinh ngạc là, sau khi anh rắc thứ đó xuống nước, đám Cá Quỳ Răng Dao lại tránh xa những thứ mà Ngô Bát Nhất rắc xuống.

Thấy tình huống này, Ngô Bát Nhất tinh thần phấn chấn.

Anh cúi đầu nhìn, hóa ra trong tay anh đang cầm chính là lưu huỳnh.

Chẳng lẽ đám Cá Quỳ Răng Dao này sợ lưu huỳnh?

Để xác minh suy đoán của mình, Ngô Bát Nhất lại lấy một ít lưu huỳnh rắc xuống nước.

Quả nhiên, đám Cá Quỳ Răng Dao sau khi gặp lưu huỳnh, liền

đồng loạt tránh xa, như gặp phải thiên địch.

Bất kể đã rơi vào trạng thái điên cuồng đến mức nào, một khi gặp lưu huỳnh, đều phải lập tức tỉnh táo lại.

"Mau lấy lưu huỳnh ra, rắc xuống nước, đám Cá Quỳ Răng Dao sợ lưu huỳnh." Thấy vậy, Ngô Bát Nhất vội vàng hét lên với mấy người.

Nghe lời Ngô Bát Nhất, Tuyết Lê và những người khác liền lấy lưu huỳnh trên người ra, không ngừng rắc xuống nước.

Quả nhiên như Ngô Bát Nhất nói.

Đám Cá Quỳ Răng Dao sợ lưu huỳnh.

Nơi nào có lưu huỳnh, chúng liền nhanh chóng tránh xa.

Thấy cảnh này, cả nhóm đều mừng rỡ.

Sau đó họ liền rắc lưu huỳnh xung quanh bè hơi.

Dường như ngửi thấy mùi lưu huỳnh xung quanh bè, đám cá liền lùi lại.

Nhưng vì dòng nước chảy, lưu huỳnh sau khi rắc xuống nước liền bị nước cuốn đi.

Sau đó, đám Cá Quỳ Răng Dao, một khi không còn ngửi thấy mùi lưu huỳnh, lại bắt đầu rơi vào trạng thái điên cuồng.

Bất lực, nhóm Trần Phong chỉ đành phải tiếp tục rắc lưu huỳnh xung quanh bè.

Nhưng lần này, động tác trên tay họ không ngừng rắc lưu huỳnh xuống nước.

Ngửi thấy mùi lưu huỳnh trong nước, đám Cá Quỳ Răng Dao, như gặp phải thiên địch, từ từ biến mất trước mắt mọi người.

Sau khi thấy đám Cá Quỳ Răng Dao biến mất, nhóm Trần Phong

liền thở phào nhẹ nhõm, trực tiếp ngồi phịch xuống bè.

Cảm giác sống sót sau tai kiếp khiến mấy người nhìn nhau.

“Bàn Tử, Lão Ngô, hai ông không sao chứ?” Trần Phong nhìn Bàn Tử và Lão Ngô, vẻ mặt đau đớn, hỏi.

“Không sao, đám súc sinh này cắn đau thật.” Ngô Bát Nhất lắc đầu, nói.

Thật vậy, bị đám Cá Quỳ Răng Dao cắn, có thể trực tiếp bị xé mất một miếng thịt.

Máu tươi chảy không ngừng, nhưng vừa rồi trong lúc nguy cấp cũng không để ý nhiều, chỉ có thể liều mạng phản kháng.

Nhưng bây giờ dừng lại, liền cảm thấy đau nhói tim gan.

“Để em băng bó cho hai anh.” Tuyết Lê từ trong ba lô lôi ra một ít gạc, thuốc sát trùng, v.v.

Những thứ này cô đã học được khi ở nước ngoài.

Chương 419

Cho nên đối với việc băng bó vết thương không có vấn đề gì.

Nói xong liền cầm gạc đến sau lưng Ngô Bát Nhất, bắt đầu băng bó.

Sau khi xử lý đơn giản, vết thương sau lưng Ngô Bát Nhất đã không còn chảy máu.

Sau đó cô lại băng bó cho Bàn Tử.

"Đám súc sinh này ra tay ác thật." Bàn Tử phẫn nộ nói.

Bị cắn, không biết phải nghỉ ngơi bao lâu.

Trong thời gian tới, hoàn cảnh chắc chắn sẽ không tốt.

Không chừng vết thương sẽ bị nhiễm trùng, thậm chí còn phiền phức hơn.

May mà trong đoàn có Tuyết Lê biết một chút kiến thức phòng hộ, có thể làm một số việc sát trùng cầm máu đơn giản.

Nếu không vết thương cứ để lộ ra ngoài thật sự phiền phức.

"Bàn Tử, Lão Ngô, ăn thêm một ít Bắc Địa Huyền Đan, có thể phòng ngừa vết thương nhiễm trùng.

Có ích chứ không có hại." Trần Phong nhìn vết thương của hai người rồi nói.

Mấy người họ đều ngồi trên bè hơi như vừa sống sót sau tai kiếp.

Mặc cho bè trôi tự do, đám Cá Quỳ Răng Dao lúc này cũng đã không thấy bóng dáng.

Điều này cũng đúng ý của nhóm Trần Phong.

Nếu lại gặp phải đám Cá Quỳ Răng Dao, lưu huỳnh họ mang theo cũng không đủ.

Lưu Kim Bảo ngồi phịch trên bè, thấy bè cứ trôi về phía trước, đột nhiên ý thức được không có người điều khiển hướng đi của bè, như vậy rất dễ xảy ra chuyện.

Đặc biệt là ở nơi nguy hiểm như thế này.

Một khi xảy ra chuyện, cả nhóm coi như xong.

Đúng lúc này, Lưu Kim Bảo liếc mắt lên trên, người liền sững sờ, vội vàng kinh hãi hét lên, "Mau chèo sang bên phải!" Giọng nói gấp gáp, không kịp giải thích, liều mạng lấy xẻng công binh chèo sang bên phải.

Trần Phong nghe thấy giọng nói kinh hãi của Lưu Kim Bảo, liền phản ứng lại, lấy xẻng công binh chèo sang bên phải, cũng không kịp hỏi nhiều.

Anh biết Lưu Kim Bảo làm vậy chắc chắn có lý do, chắc chắn đã phát hiện ra cái gì đó, mới khiến anh ta kinh hãi như vậy.

Khi bè hơi di chuyển sang bên phải, đột nhiên một tiếng "vút" vang lên, sau đó là một tiếng "tõm".

Một bóng đen rơi xuống nước, nước bắn lên mặt mọi người.

Qua ánh lửa có thể thấy, ngoài Lưu Kim Bảo, mấy người còn lại đều sững sờ.

Họ sợ hãi nhìn mặt nước, nếu thứ đó rơi trúng bè, hoặc rơi trúng người nào đó, thì hậu quả chắc chắn sẽ rất nghiêm trọng.

Mặc dù không nhìn rõ thứ rơi xuống nước là gì, nhưng qua bọt nước, có thể biết đó là một vật nặng.

Đồng thời họ càng thêm may mắn, may mà vừa rồi Lưu Kim Bảo

phát hiện ra, và cả nhóm cũng phản ứng kịp thời, mới may mắn thoát nạn.

"Lão Lưu, có biết đó là thứ gì không?" Sau khi bình tĩnh lại, Trần Phong mới quay đầu nhìn Lưu Kim Bảo hỏi.

"Nhìn lên trên đi." Lưu Kim Bảo hít một hơi thật sâu, từ từ nói.

Đồng thời anh bật đèn pin, chiếu lên trên.

Trần Phong cũng giơ cao cây đuốc trong tay, để mọi người nhìn rõ hơn.

Cứ như vậy, thứ ở trên cao được nhìn thấy rõ ràng.

Ở trên cao, từng sợi xích sắt nối liền hai đầu hang động.

Dưới những sợi xích đó, treo lủng lẳng từng cái bóng đen giống như người.

"Không phải là người chứ?" Bàn Tử nhìn những bóng người đó, rùng mình một cái.

"Không, đây trông giống tượng người hơn." Trần Phong nhìn chằm chằm vào những cái bóng đó, trầm giọng nói. ...

"Tượng người?" Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và những người khác sững người một lúc, sau đó liền phản ứng lại.

Họ biết tượng người mà Trần Phong nói là gì.

Trước đây có lẽ sau khi gặp tượng người mới gặp con rết khổng lồ.

Không ngờ ở đây lại gặp nhiều tượng người như vậy.

"Những tượng người này đều được làm từ người sống." Có thể là những người Di trước đây hoặc những nô lệ xây dựng lăng mộ, hoặc người nhà của họ.

Mỗi một bức tượng người đều đại diện cho một sinh mạng.

Nhìn những bức tượng người chi chít trên đỉnh đầu, trong lòng nhóm Trần Phong cũng dâng lên từng trận phẫn nộ.

Đây là không coi người ra người.

Nhiều sinh mạng như vậy, cứ thế bị làm thành từng bức tượng người.

Đương nhiên phẫn nộ thì phẫn nộ, Trần Phong cũng biết ở thời đó chuyện này là bình thường.

Mỗi một vị vua chẳng phải đều giẫm lên xác của thuộc hạ để lên ngôi sao?

Khi xây dựng lăng mộ cũng vậy, đều không coi dân thường ra người.

Đối với người hiện đại, điều này tự nhiên là vô cùng tàn nhẫn, không có nhân tính.

"Nơi này nếu tôi không đoán sai, chính là con đường mà phái Tả Lĩnh của chúng ta trước đây đã đi." Lưu Kim Bảo nhìn những bức tượng người trên cao nói, những điều này trước đây đều có ghi trong một số cuốn sách Mai Di đưa.

Lưu Kim Bảo trước đây cũng đã xem ghi chép của cha mình, biết rằng những người như Trần Khôi Thủ trước đây, cũng đã gặp phải cảnh tượng như vậy, nhưng phía sau thì không.

Dường như ở một khâu nào đó đã xảy ra vấn đề, dẫn đến rất nhiều người chết ở bên trong.

Không biết có phải ở đây không.

Nhưng có thể khẳng định, đây chính là con đường mà người của Tả Lĩnh trước đây đã đi.

“Đi lòng vòng một hồi, chúng ta lại vào con đường mà họ đã đi trước đây?” Trần Phong nghe lời Lưu Kim Bảo cũng sững người, rồi nói.

Sau đó, anh liền nghĩ đến con Cá Quỳ Răng Dao gặp phải trước đó, chẳng phải cũng là thứ mà người của Tả Lĩnh trước đây đã gặp sao?

Cho nên đây không còn nghi ngờ gì nữa chính là con đường thủy ngầm mà Mai Di đã nói.

“Tôi nhớ, trong những tài liệu Mai Di đưa có ghi lại, các người không lo lắng sao?” Tuyết Lê đột nhiên lên tiếng, vẻ mặt kỳ lạ nhìn những bức tượng người trên đầu.

“Lần trước người của Tả Lĩnh sau khi gặp những bức tượng người này mới gặp phải đại biến, sự thất bại của Tả Lĩnh bắt đầu từ khi phát hiện ra những bức tượng người này.” Ngô Bát Nhất nghĩ một lúc rồi nói.

Nếu thật sự như vậy, vậy thì việc họ gặp phải những bức tượng người này cũng không phải là chuyện tốt.

Thậm chí có thể sẽ gặp phải thứ mà người của Tả Lĩnh trước đây đã gặp.

Một số tượng người được làm bằng Đẳng thuật, không thể không khiến người ta nâng cao cảnh giác.

Đẳng thuật được gọi là một trong tam đại tà thuật, sự huyền bí trong đó không hề đơn giản.

“Lão Ngô, ý ông là chúng ta sẽ gặp nguy hiểm?” Bàn Tử nghe lời Ngô Bát Nhất nói.

“Những thứ chúng ta gặp phải trên đường còn ít sao, sợ gì nữa?” Thật vậy, cả nhóm trên đường đi đã gặp phải vô số con rết, sau đó lại

gặp Cá Quỳ Răng Dao, rồi lại gặp những bức tượng người này.

Mọi chuyện vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

"Tõm!" Đúng lúc này, một bức tượng người nữa lại từ trên cao rơi xuống, bắn lên những bọt nước cao.

Chương 420

Tiếng động này cũng cắt đứt cuộc đối thoại của mấy người.

Ánh mắt họ đều nhìn chằm chằm vào những bức tượng người trên cao, sợ chúng đột nhiên rơi xuống, đè trúng mình.

Bị một bức tượng người như vậy đè trúng, dù thể chất có tốt đến đâu, cơ thể có cứng rắn đến đâu, bị đè như vậy may mắn thì bị hất văng xuống nước, xui xẻo thì bị đè đến đầu vỡ máu chảy.

Trần Phong thì nhìn la bàn trong tay, để không đi sai hướng.

Chỉ là trên đường đến mộ Hiến Vương, đã nguy hiểm như vậy.

Có thể xác định, bên trong mộ Hiến Vương có thể còn nguy hiểm hơn.

"Bàn Tử, Tuyết Lê, hai người để ý những bức tượng người trên đầu, nhớ nhắc nhở tôi bất cứ lúc nào." Trần Phong nhìn hướng đi phía trước, hét về phía sau.

"Biết rồi." Tuyết Lê và Bàn Tử hai người đáp lại.

Có lẽ những sợi xích sắt này đã quá lâu, thỉnh thoảng lại có một bức tượng người rơi xuống, khiến cho việc đi lại của nhóm Trần Phong tăng thêm không ít khó khăn.

Phạm vi của những bức tượng người trên đầu lớn hơn Trần Phong tưởng tượng.

Sau khi bè hơi đi được một đoạn đường, những bức tượng người phía trước vẫn treo lơ lửng trên đầu họ.

Đột nhiên, một bức tượng người phía trước đột nhiên rơi xuống, "tõm" một tiếng.

Trong hang động, âm thanh này đặc biệt rõ ràng.

Những lần trước cũng như vậy, nhưng sau khi tượng người rơi xuống liền khôi phục lại sự yên tĩnh.

Nhưng lần này Trần Phong lại phát hiện mặt nước phía trước có động tĩnh.

Vị trí tượng người rơi xuống, mặt nước yên tĩnh đang không ngừng cuộn lên.

Trần Phong ngay lập tức nghĩ rằng Cá Quỳ Răng Dao lại quay lại.

"Là Cá Quỳ Răng Dao lại quay lại sao?" Lưu Kim Bảo và Ngô Bát Nhất hai người cũng chú ý đến động tĩnh phía trước.

Hai người khi nhìn thấy động tĩnh đó cũng theo bản năng nghĩ là Cá Quỳ Răng Dao, cho nên mới có câu hỏi như vậy.

Sự hung dữ của Cá Quỳ Răng Dao họ không thể không biết, con sông ngầm này có một loài hung vật như vậy, khó tưởng tượng sẽ có sinh vật khác tồn tại ở đây.

Nhưng tiếp theo, đáp án đã có.

Một cái đầu khổng lồ, một ngụm cắn lấy bức tượng người từ trên cao rơi xuống.

Có lẽ chê nó rơi xuống quá chậm, nó liền trực tiếp leo lên một cột đá.

Cột đá đó rất thô, con sinh vật đó dùng thân hình khổng lồ của mình quấn quanh cột đá, rồi ngẩng cao thân mình, há miệng cắn lấy bức tượng người.

Đầu ngẩng lên, bức tượng người liền bị nuốt vào trong.

Cái bóng đó rõ ràng là một con trăn khổng lồ, trên người con trăn này mọc đầy vảy màu xanh.

Một cái đầu còn lớn hơn cả một người, một ngụm nuốt một người cũng là chuyện nhỏ.

Thân hình nó càng khổng lồ, nhìn thân hình quấn quanh cột đá, ít nhất cũng phải to bằng hai cái thùng nước.

Mắt màu đỏ, trong lòng đất tối đen này, đặc biệt nổi bật.

Nhóm Trần Phong nhìn thấy con trăn khổng lồ đó liền ngây người.

Bàn Tử và Tuyết Lê nghe thấy mấy người không có tiếng động, liền cảm thấy không ổn.

Vội vàng cúi đầu nhìn về phía trước.

"Vãi chưởng, con quái vật gì thế này." Thấy cái bóng phía trước, anh ta theo bản năng văng tục.

Một câu nói cũng kéo nhóm Trần Phong trở về thực tại.

Họ nuốt nước bọt ừng ực.

Nếu họ không thay đổi phương hướng, chắc chắn sẽ gặp phải con quái vật này.

Sau khi gặp, nếu đối phương có ác ý, người chết chắc chắn là họ.

Đương nhiên nếu đối phương không ăn thịt người thì tốt, nhưng sau khi thấy nó một ngụm nuốt chửng một bức tượng người, họ cũng bỏ đi suy nghĩ đó.

Vội vàng tìm kiếm xung quanh, xem có con đường nào khác không.

...

Đối với con trăn khổng lồ màu xanh xuất hiện phía trước, Trần Phong không tin nó sẽ tha cho họ.

May mà bây giờ nó chưa phát hiện ra họ.

Nhân cơ hội này mau tìm cách, nếu không chờ bị con trăn khổng lồ

phát hiện chỉ có nước bị ăn thịt.

"Nhanh lên, đây không có," "Đây cũng không có." "Chẳng lẽ thật sự phải đi đối mặt với con trăn khổng lồ đó sao?" Trần Phong trong lòng lo lắng nhìn con đường phía trước, hy vọng có thể tìm thấy một con đường rẽ khác.

Phải biết đây là ở dưới nước, không phải trên bờ, đánh không lại có thể chạy.

Ở dưới nước đánh nhau với một con trăn khổng lồ, chẳng phải là tìm chết sao?

Trần Phong không chút nghi ngờ, con trăn khổng lồ này một ngụm xuống, bè hơi họ ngồi cũng sẽ bị cắn rách, tiện thể nuốt chửng mấy người.

Con trăn khổng lồ có thực lực đó.

"Lão Trần, Lão Ngô, có cách nào không, càng ngày càng gần rồi, không nghĩ cách nữa là bị phát hiện đấy." Bàn Tử nhìn họ càng ngày càng gần, sợ hãi nói.

Con trăn khổng lồ bên trong chắc chắn là dùng Đẳng thuật nuôi dưỡng ra, chắc chắn cùng loại với con rết khổng lồ lúc trước.

"Cách à, có chứ, ném ông ra ngoài, thu hút sự chú ý của nó, sau đó chúng ta thừa cơ ra ngoài." Ngô Bát Nhất lúc này cũng không quên đùa.

Vũ khí họ mang theo, đối với sinh vật lớn như vậy, sát thương có hạn.

Nếu cứng rắn đi qua, nguy hiểm quá lớn.

Trần Phong không để ý đến mấy người Ngô Bát Nhất, hai mắt không ngừng nhìn sang hai bên lối đi, hy vọng có đường rẽ nào đó,

con trăn khổng lồ này không thể địch lại.

"Có lối ra rồi, mau chèo sang bên phải!" Đột nhiên Trần Phong nhìn thấy bên phải họ có một cái bệ không lớn.

Sau cái bệ đó dường như có một lối đi.

Mặc dù không biết đi đâu, nhưng còn hơn là đối mặt với con trăn khổng lồ đó.

"Ồ, được, Bàn Tử mau giúp một tay." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo hai người không do dự, vội vàng chèo sang bên phải.

"…Lối đi, ha ha, có đường rẽ, xem ra trời không tuyệt đường người." Ngô Bát Nhất trong lúc dùng sức chèo, liếc mắt sang bên phải.

Vừa liếc liền phát hiện bên phải mình có một lối đi.

Lối đi này rất khuất, không nhìn kỹ sẽ không thấy được.

Nghe Ngô Bát Nhất phấn khích nói, những người khác cũng lên tinh thần.

Có đường khác, ai lại đi đối đầu với con trăn khổng lồ như vậy.

Có khác gì tìm chết đâu.

"Mau chèo, mau chèo!" Lập tức, cả nhóm đều dồn sức, bè hơi càng nhanh hơn, không ngừng tiến về phía bệ đá bên phải.

"Ngao ~" Dường như cảm nhận được, con trăn khổng lồ nhìn về phía vị trí của nhóm Trần Phong.

Vừa nhìn, phát hiện họ đang đi sang bên cạnh.

Tức thì nó gầm lên một tiếng, đôi mắt đỏ ngầu gắt gao nhìn chằm chằm nhóm Trần Phong.

“Không ổn, chúng ta bị phát hiện rồi, nhanh, nhanh nữa lên.” Nghe tiếng gầm, nhìn về phía con trăn khổng lồ, liền thấy một đôi mắt đỏ ngầu.

Chương 421

Mắt anh co rụt lại, con trăn khổng lồ xem ra đã phát hiện ra họ.

Ngay sau đó Trần Phong liền thấy thân hình con trăn khổng lồ quay một vòng rơi xuống nước.

Thấy vậy, ai mà không biết con trăn khổng lồ đó đang lao về phía họ.

Bất lực, chỉ đành để mấy người không ngừng tăng tốc, như vậy mới có khả năng lên bờ trước khi con trăn khổng lồ đuổi kịp.

Trần Phong qua ánh lửa có thể thấy trong nước không xa có một bóng đen không ngừng tiến về phía họ.

Cái bóng đen đó chính là con trăn khổng lồ.

Trần Phong chỉ đành cầu nguyện họ có thể lên bờ trước cái bóng đen đó.

Sắp rồi!

Sắp rồi!!

Còn một chút nữa, sắp đến rồi.

Trần Phong nhìn bè hơi không ngừng tiến lại gần, tim đập thình thịch.

“, Mau lên bờ!” Khi Ngô Bát Nhất chạm đến bờ, lập tức hét lớn.

Mấy người nghe xong, cũng không quản bè hơi nữa, lăn lê bò trườn lên bờ.

Đúng lúc này, “phanh” một tiếng, trong nước dâng lên một cột nước khổng lồ.

Chiếc bè hơi trong nước chưa kịp thu lại càng trực tiếp bị một cái miệng khổng lồ cắn nát.

"Xì" một tiếng, chiếc bè bị cắn nát liền xẹp xuống.

"Xoạt" một cái đầu rắn khổng lồ chui lên khỏi mặt nước, đôi mắt đỏ ngầu lạnh lùng nhìn nhóm Trần Phong trên bờ.

Mấy người Trần Phong nuốt nước bọt ừng ực.

Con quái vật này cũng quá lớn rồi, lớn như vậy, người nhà nó có biết không?

"Lão Trần, làm sao đây, dùng súng bắn chết nó đi." Ngô Bát Nhất nhìn cái đầu lâu, nhỏ giọng nói.

"Đừng vội, cứ từ từ rút lui về phía sau, nhớ động tác đừng quá lớn." Trần Phong nhìn con trăn khổng lồ không có động tĩnh, quay đầu nói với Tuyết Lê.

Tuyết Lê và những người khác nghe lời Trần Phong, không dám thở mạnh, cẩn thận lùi về phía sau.

Từng bước một lùi về phía sau, bước chân không dám quá lớn, sợ kinh động đến con trăn khổng lồ.

Trần Phong cảm nhận được động tác của mấy người phía sau, cũng bắt đầu lùi lại.

Nhưng vừa động, đầu con trăn khổng lồ liền có động tác.

Nó từ từ tiến lại gần Trần Phong, đôi mắt đỏ ngầu gắt gao nhìn chằm chằm anh.

Nhìn con trăn khổng lồ không ngừng tiến lại gần, tim Trần Phong như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mặc dù không biết tại sao con trăn khổng lồ này không tấn công, nhưng bây giờ con súc sinh này dường như đã nhắm vào mình.

Có một cảm giác, chỉ cần mình lùi lại, con trăn khổng lồ này sẽ không chút do dự cắn tới.

Để tranh thủ thời gian cho Ngô Bát Nhất và những người khác, Trần Phong chỉ đành đứng yên tại chỗ, không động đậy.

Nhưng cơ thể anh lại căng cứng, tay cũng từ từ sờ đến súng và dao găm.

Con trăn khổng lồ này ở gần như vậy, Trần Phong có thể cảm nhận được mùi tanh hôi trong miệng nó.

Ngô Bát Nhất và những người khác phía sau lúc này cũng từ từ lùi lại.

Nhìn vị trí của Trần Phong, họ cũng từ từ lo lắng cho anh.

"Lão Ngô, chúng ta giúp Lão Trần đi, vị trí của Lão Trần quá nguy hiểm rồi." Tuyết Lê nhìn con trăn khổng lồ trước mặt Trần Phong, lo lắng nói.

"Đừng manh động, Lão Trần đang tranh thủ thời gian cho chúng ta, sau khi chúng ta lùi lại, Lão Trần chắc chắn có cách." Ngô Bát Nhất nào có không lo lắng cho sự an nguy của Trần Phong, nhưng cũng biết lúc này không thể manh động.

Không chừng sẽ hại Trần Phong.

"Bây giờ chúng ta có thể giúp Lão Trần bằng cách nhanh chóng lùi về phía sau." Ngô Bát Nhất cẩn thận lùi lại, giọng nói cố gắng hạ thấp.

Sợ kinh động đến con trăn khổng lồ.

Nghe tiếng nói, con trăn khổng lồ quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất và những người khác một cái.

Nhưng lại quay đầu nhìn Trần Phong, dường như đang xác nhận

cái gì đó?

Ngô Bát Nhất và những người khác bị một ánh mắt đó nhìn đến không dám động đậy, sau khi nó quay đầu đi.

Mới lại từ từ lùi về phía sau.

Cứ như vậy, một người một rắn đối mặt nhau.

Không khí quỷ dị.

Trần Phong nhìn con mãng xà khổng lồ, trong lòng cũng căng thẳng đến cực điểm.

Mẹ nó chứ, bị một con mãng xà khổng lồ nhìn chằm chằm, ai mà không hoảng, đến động cũng không dám động.

Lưỡi rắn thỉnh thoảng lại lè ra.

Trần Phong thấy tình hình này, liền cảm giác con mãng xà như đang cảm nhận điều gì đó.

Đúng rồi!

Con mãng xà có lẽ đang cảm nhận mùi thuốc đuổi côn trùng trên người mình.

Trần Phong khẽ gật đầu, nhận ra mấu chốt của vấn đề.

Trước đó anh đã rắc thuốc đuổi côn trùng lên người, tuy đã qua một thời gian nhưng mùi thuốc vẫn còn.

Con mãng xà này tuy được đẳng thuật nuôi dưỡng thành yêu vật, nhưng chung quy vẫn là rắn, theo bản năng có chút bài xích với thuốc đuổi côn trùng.

Nhưng đúng lúc này, con mãng xà dường như đã mất hết kiên nhẫn, đột nhiên há to miệng gầm lên một tiếng về phía Trần Phong.

Trần Phong chỉ cảm thấy một luồng mùi tanh hôi nồng nặc ập tới,

trong bụng liền cuộn lên một trận buồn nôn.

Cái miệng của con mãng xà này cũng quá thối rồi.

Cùng lúc đó, Trần Phong cũng ý thức được điều không hay, con mãng xà có lẽ đã mất kiên nhẫn rồi.

Nó không quan tâm gì nữa, muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Cũng có khả năng là mùi thuốc đuổi côn trùng trên người anh đang ngày càng nhạt đi.

"Lão Trần, mau chạy đi!" Phía sau, Ngô Bát Nhất và những người khác thấy con mãng xà đột nhiên há to miệng, vội vàng hét lớn.

Nhưng họ lại không dám nổ súng.

Trần Phong và con mãng xà ở quá gần nhau, rất dễ bắn nhầm.

Vì vậy họ chỉ có thể lên tiếng nhắc nhở, trong số những người có mặt chỉ có Bàn Tử và Ngô Bát Nhất là bắn súng tốt nhất.

Nhưng đối mặt với tình huống này họ cũng không dám khai hỏa.

Trần Phong thấy vậy, hai tay nhanh chóng rút súng ra, sau đó cơ thể tức tốc lăn sang một bên.

Một tiếng "ầm" vang lên.

Trần Phong liền cảm giác có vài mảnh đá vụn bắn vào mặt, đau rát.

Cả bệ đá đều đang rung chuyển.

Chương 422

Sức của con súc sinh này quá lớn, không cần mấy cú nữa, bệ đá này sẽ không chịu nổi.

Trần Phong cũng không quản được nhiều như vậy nữa, vội vàng bò về phía Ngô Bát Nhất và những người khác.

"Mau chạy về phía trước, đừng lo cho tôi!" Con mãng xà kia lắc lắc đầu, thấy không cắn trúng.

Con mồi lại chạy thoát ngay dưới mí mắt nó.

Nó lập tức nổi giận, gầm lên một tiếng về phía Trần Phong.

Sau đó nó vươn thẳng người dậy, nhìn xuống những con mồi trước mắt.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử thấy con mãng xà vươn thẳng người, lập tức ý thức được đây là cơ hội tốt.

Súng trong tay không chút do dự mà tuôn ra lửa đạn.

Đạn bắn vào người con mãng xà, nhưng chỉ tóe ra vài tia lửa.

Con mãng xà lại không hề hấn gì.

Nó chẳng bị làm sao cả, những viên đạn vừa rồi dường như chỉ như gãi ngứa cho nó.

Con mãng xà cảm thấy bị tấn công, lúc này càng trở nên hung tợn hơn.

Nó hung hăng lao về phía vị trí của Trần Phong.

Trần Phong có thể cảm nhận được động tĩnh phía sau lưng, cùng với mùi tanh hôi ập vào mũi.

Anh lại tăng tốc bước chân.

Cảm nhận được khí thế dữ dội sau lưng, cơ thể Trần Phong đột nhiên đạp lên bức tường bên phải.

Cả người bay vọt lên không, đúng lúc này, đầu con mãng xà vừa hay táp xuống chỗ Trần Phong vừa nhảy lên.

Nhưng nó vẫn cắn vào khoảng không.

Con mãng xà ngẩng đầu lên thì phát hiện bóng dáng Trần Phong đã biến mất trước mặt.

Đúng lúc này, cơ thể Trần Phong đang bay trên không trung đột nhiên vặn người một cách trái với thường lý, chân phải giơ cao, mang theo tiếng gió vù vù, bổ thẳng xuống đầu con mãng xà.

"Bốp" một tiếng, chân Trần Phong và đầu con mãng xà va vào nhau.

Thế Tam Lộ Phách Tạp Xa Luân.

Cái đầu vừa ngẩng lên của con mãng xà lại một lần nữa bị đập xuống đất, có một cuộc tiếp xúc thân mật.

Trần Phong cũng nhân cơ hội này, dùng sức đạp mạnh lên đầu con mãng xà.

Sau đó cơ thể liền nhanh chóng lao về phía trước.

Rất nhanh, anh đã hội hợp với Ngô Bát Nhất và những người khác.

"Mau chạy, con súc sinh sắp đuổi kịp rồi." Trần Phong hét lớn một tiếng, sau đó nhanh chóng chạy về phía trước.

Tốc độ của Ngô Bát Nhất và những người khác cũng không chậm.

Ai nấy đều hận không thể mọc thêm hai chân nữa.

Lúc này con mãng xà đột ngột ngẩng đầu lên, thấy Trần Phong và mọi người đã chạy đi.

"Gàoooooo~" Nó lập tức nổi giận, thân rắn khổng lồ trực tiếp trườn lên bệ đá.

Nó đuổi theo hướng Trần Phong và mọi người đang chạy.

Thân thể khổng lồ đè lên mép bệ đá khiến nó không ngừng sụp đổ.

Tốc độ của con mãng xà rất nhanh, nhanh hơn tốc độ chạy của họ không ít.

Nếu Trần Phong và mọi người không có biện pháp gì, rất nhanh sẽ bị con mãng xà này đuổi kịp.

Ngô Bát Nhất và những người khác cũng ý thức được điều này.

Nghe tiếng con mãng xà ngày càng gần phía sau.

Mọi người chỉ có thể liều mạng chạy về phía trước, dừng lại chỉ có nước chờ chết.

"Lão Trần, có cách nào không?" Bàn Tử chạy cuối cùng, nghe tiếng động phía sau mà tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lúc này trong đầu Trần Phong cũng đang không ngừng nghĩ cách.

Nhưng đối mặt với con mãng xà hung tợn như vậy, dường như thật sự không có cách nào.

Súng đối với thứ này gần như vô dụng.

Chẳng khác gì gãi ngứa.

Đây lại là địa bàn của nó.

Hiện tại chỉ có thể xem có cách nào cản trở nó không.

"Bàn Tử, lấy thuốc nổ ra." Trần Phong hét về phía Bàn Tử đang ở phía sau, nhưng thấy Bàn Tử vừa chạy vừa lấy đồ không tiện.

Anh liền trực tiếp chạy chậm lại.

Anh chạy sau Bàn Tử, mất một hồi công phu mới lấy được thuốc nổ trong ba lô của Bàn Tử ra.

Nghe động tĩnh phía sau, Trần Phong biết con mãng xà ngày càng gần.

Thế là anh dừng bước, vội vàng châm ngòi thuốc nổ.

Rất nhanh, anh đã thấy một cái đầu rắn khổng lồ ló ra.

Trần Phong vừa thấy cái đầu rắn liền ném thuốc nổ trong tay qua đó.

Ném xong, Trần Phong lập tức quay người chạy về phía trước.

Thuốc nổ tuy là thuốc nổ tự chế, nhưng đừng nghi ngờ uy lực của nó.

Trần Phong vừa quay người, liền nghe một tiếng nổ lớn, kèm theo tiếng gầm đau đớn của con mãng xà.

Ngay sau đó liền cảm nhận được một trận đất rung núi chuyển, không cần nhìn cũng biết bệ đá phía sau chắc chắn đã bị nổ sập.

Con mãng xà lúc này cũng bị thuốc nổ làm cho đầu óc choáng váng.

Tuy không gây ra tổn thương thực chất cho con mãng xà, nhưng cũng đã tranh thủ được một khoảng thời gian nhất định cho Trần Phong và mọi người.

Thấy thuốc nổ có hiệu quả, Trần Phong không dám nán lại, liều mạng chạy về phía trước.

Con mãng xà bị nổ, trực tiếp bị hất văng xuống nước.

Nó bèn lặn xuống nước, bơi về phía Trần Phong và mọi người.

Phải biết rằng tốc độ của rắn dưới nước nhanh hơn trên bờ rất nhiều.

Ngô Bát Nhất và những người khác lúc này cũng chẳng quản được nhiều như vậy, chỉ hy vọng phía trước có thể xuất hiện một cửa hang hoặc một lối ra.

Để họ có thể thoát khỏi con mãng xà phiền phức phía sau.

Nhưng đúng lúc này, một cái đầu khổng lồ chui lên khỏi mặt nước, nhìn chằm chằm vào Ngô Bát Nhất và mọi người.

Cái đầu lâu xuất hiện trước mặt Ngô Bát Nhất, chẳng phải là con mãng xà sao?

Sao nó lại chạy ra phía trước được rồi.

Nhìn con mãng xà xuất hiện phía trước, sắc mặt Ngô Bát Nhất rất khó coi.

Phía sau không có đường, đường đi thì bị chặn lại.

Chương 423

Đường lui vừa rồi đã bị Trần Phong cho nổ tung, chẳng lẽ hôm nay mọi người thật sự phải chết ở đây sao?

Trần Phong đuổi kịp phía sau thấy con mãng xà cũng có chút ngơ ngác.

Con súc sinh này sao lại chạy ra phía trước được.

Lần này có chút phiền phức rồi.

Nhìn đôi mắt đỏ rực của nó, Trần Phong cũng có chút run sợ.

Con mãng xà dùng ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm vào nhóm Trần Phong.

Nếu lúc này con mãng xà có thể nói chuyện, chắc chắn nó sẽ không do dự mà chế nhạo một phen.

Nó há to miệng, lao người tới cắn về phía Ngô Bát Nhất và mọi người.

"Mau né ra," Trần Phong hét lớn một tiếng, nếu bị cắn trúng, coi như toi đời ở đây.

Ngày thứ hai sẽ bị con mãng xà này thải ra ngoài.

Không cần Trần Phong hét, họ cũng biết phải làm gì, động tác của mấy người nhất loạt.

Họ chạy lùi về phía sau, như vậy mới có khả năng né được một đòn tấn công.

"Ầm" một tiếng, mấy người vừa mới bước chân, đòn tấn công phía sau đã ập tới.

Nhưng may mắn là, mấy người đều không bị cắn trúng, chỉ bị nó

húc phải.

Dù vậy, mấy người cũng bị húc không nhẹ, cơ thể mất kiểm soát bay về phía trước.

Lưu Kim Bảo còn không tự chủ được mà bay về phía mặt nước.

May mà Trần Phong tay mắt lanh lẹ, vươn tay níu lấy Lưu Kim Bảo.

Nhờ vậy mới thoát nạn.

Trần Phong vội vàng liếc nhìn xuống nước.

Đột nhiên anh thấy cách đó không xa có một đàn cá không ngừng nhảy lên khỏi mặt nước.

Lũ cá này, Trần Phong tự nhiên biết, đó là bầy Đao xỉ khuê ngư.

Thấy bầy cá này, Trần Phong đột nhiên nảy ra một ý.

Có thể thử xem.

Anh lấy dao găm ra, rạch một đường trên lòng bàn tay mình.

Máu tươi lập tức chảy ra.

Máu tươi không ngừng nhỏ xuống nước, Trần Phong cũng không cầm máu, mặc cho máu cứ nhỏ giọt.

Lưu Kim Bảo ở bên cạnh thấy động tác của Trần Phong, lại nhìn mặt nước đang sôi sục ở phía xa.

Anh ta như có điều suy nghĩ mà gật gật đầu.

Bây giờ điều quan trọng nhất là phải cầm cự được trước khi bầy Đao xỉ khuê ngư kéo tới.

Con mãng xà thấy một đòn không trúng.

Nó ngẩng đầu lên, rồi lại lao xuống.

Ngô Bát Nhất thấy cảnh này sắc mặt cũng đại biến, nếu trúng thêm một đòn nữa thì họ không chịu nổi.

Nhưng đúng lúc này, con mãng xà đột nhiên gầm lên dữ dội.

Trong thanh âm mang theo sự kinh hoàng, như thể gặp phải chuyện gì đó khủng khiếp.

Cái đầu rắn khổng lồ không ngừng đập vào vách tường để giảm bớt đau đớn.

Nhưng cũng vô ích.

Đúng lúc này, con mãng xà như đã chấp nhận số phận, vậy mà không giãy giụa nữa.

Nó ngẩng đầu lên, một luồng nọc độc màu đen bắn về phía Ngô Bát Nhất và mọi người.

May mắn thay, Tuyết Lê tay mắt lanh lẹ, vội vàng mở ô kim cương ra.

Nhờ vậy mà mấy người không bị thứ đó phun trúng.

Cũng phải, thứ phun ra từ thân rắn thì chỉ có thể là nọc rắn.

Nhìn bộ dạng của nó, thứ nọc độc này không phải loại tầm thường.

Sau khi phun ra luồng nọc độc màu đen đó, con mãng xà liền ầm ầm ngã xuống nước phía sau.

Ngô Bát Nhất và những người khác liền thấy chỗ con mãng xà rơi xuống.

Vô số con cá không ngừng nhảy lên khỏi mặt nước.

"Đao xỉ khuê ngư!" Kinh ngạc thay, đó chính là bầy Đao xỉ khuê ngư.

“Không ngờ thứ cứu chúng ta lại là bầy Đao xỉ khuê ngư.” Nhìn con mãng xà trong nước nhanh chóng bị gặm thành một bộ xương, Ngô Bát Nhất lên tiếng.

“Hẳn là Lão Trần cứu chúng ta.” Tuyết Lê nhìn vết thương trên tay Trần Phong nói.

Nhìn tay Trần Phong là cô biết chuyện gì đã xảy ra.

Cô liền lấy băng gạc và thuốc cầm máu trong ba lô ra băng bó cho Trần Phong.

“Lão Trần, ông đúng là có tài thật, cách này mà cũng nghĩ ra được.” Bàn Tử ở một bên nghe Tuyết Lê nói vậy cũng hiểu ra.

Trần Phong đã dùng máu của mình để dụ bầy Đao xỉ khuê ngư tới.

“Chỉ không ngờ bầy Đao xỉ khuê ngư này lại bá đạo như vậy, ngay cả con mãng xà cũng bị chúng ăn thịt.” “Ở đây chắc không có đối thủ của chúng.” Ngô Bát Nhất thấy con mãng xà đã bị giải quyết, lập tức ngồi phịch xuống đất nói.

Vừa rồi bị con mãng xà húc cho một cú, cơ thể như muốn rã rời.

Nhưng trong lòng anh càng thêm kiêng dè bầy Đao xỉ khuê ngư này, con mãng xà mà họ dùng thuốc nổ cũng không xử lý được.

Bây giờ lại bị bầy Đao xỉ khuê ngư xử lý dễ dàng như vậy.

“Cá lớn nuốt cá bé, mọi thứ ở đây đều là thức ăn của bầy Đao xỉ khuê ngư.” Lưu Kim Bảo lúc này mới có cơ hội nhìn chất độc mà con mãng xà vừa phun ra.

Chất độc này toàn thân màu đen, rơi trên mặt đất liền có một luồng mùi tanh hôi bốc lên.

Có thể thấy chất độc này lợi hại đến mức nào.

Lưu Kim Bảo đột nhiên nghĩ đến, trước đây Khôi Thủ của Trần

gia cũng đã đến đây.

Sau đó gặp phải biến cố lớn, rồi mắt bị mù.

Bây giờ xem ra có lẽ đã gặp phải con mãng xà, mắt của Khôi Thủ đã bị nọc độc của mãng xà làm cho mù.

“Lão Trần, tôi không hiểu, tại sao những người đó lại dùng những cái vò này để nuôi mãng xà, rồi lại còn nuôi cả bầy Đao xỉ khuê ngư nữa?” Bàn Tử thấy kết cục của con mãng xà, trong lòng lập tức thoải mái hơn.

“Có lẽ lúc đầu Hiến Vương không nghĩ nhiều như vậy đâu.” Trần Phong nhìn Tuyết Lê đang băng bó vết thương cho mình, nói qua loa.

Nhưng trong lòng anh cũng có vài suy đoán, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Con mãng xà và con rết mà họ gặp trước đó, có lẽ đều được nuôi dưỡng bằng những cái vò này.

Có lẽ sự xuất hiện của bầy Đao xỉ khuê ngư chỉ là một tai nạn.

Thôi, không nghĩ nhiều nữa.

Sau khi Tuyết Lê băng bó xong, họ lại ngồi nghỉ một lúc, ăn chút lương khô.

Chương 424

Sau đó liền nói.

“Nghỉ ngơi cũng gần đủ rồi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước.” “Bây giờ bè khí cũng không còn, chỉ có thể đi dọc theo con đường này về phía trước thôi.” Ngô Bát Nhất và những người khác gật đầu, đây cũng là chuyện không còn cách nào khác.

Ai mà ngờ sẽ gặp phải một con mãng xà khổng lồ như vậy, làm hỏng bè khí của họ.

Trước đó, bầy Đao xỉ khuê ngư cũng không làm hỏng bè khí của họ.

Chỉ có thể là do vận rủi.

Rất nhanh, mấy người đều thu dọn đồ đạc xong, liền bắt đầu đi về phía trước.

Cũng không biết con đường phía trước dẫn đến đâu.

Trần Phong đi phía trước, lấy la bàn ra đối chiếu với phương hướng đã xác định trước đó.

Hướng đi hiện tại hoàn toàn không giống nhau.

Nhưng mọi người cũng không còn cách nào khác, làm bè gỗ lại càng không thể.

Cộp cộp cộp cộp.

Tiếng bước chân của mọi người xen lẫn với tiếng nước chảy vang vọng trong hang động.

Năm đó người của Tả Lĩnh nhất mạch chết ở đây, nhưng nơi này ngay cả một bộ thi thể cũng không có.

Rõ ràng những thi thể đó đều đã bị con mãng xà nuốt chửng.

Trần Phong và mọi người đi về phía trước cũng không phát hiện ra loài cá nào khác.

Có bầy Đao xỉ khuê ngư ở đây, e rằng các loài cá khác cũng không sống nổi.

Trần Phong và mọi người nhìn lối đi dài vô tận.

Trong lòng cũng không chắc chắn.

Không biết bên trong thông đến nơi nào.

Vạn nhất không có lối ra, mọi người thật sự sẽ bị chôn vùi ở đây.

Càng đi sâu vào trong lối đi, càng thấy nhiều nhũ đá trên đỉnh đầu.

Lối đi này có lẽ đã bị nước xói mòn tạo thành.

Nhưng may mắn là ông trời đứng về phía Trần Phong và mọi người.

Không lâu sau, họ đã thấy phía trước lối đi xuất hiện ánh sáng.

Thấy ánh sáng, tinh thần mấy người Trần Phong phấn chấn hẳn lên, phía trước có lẽ là lối ra rồi.

Tốc độ dưới chân cũng nhanh hơn vài phần.

Đến đây, dòng nước dần dần chảy chậm lại.

Thấy vậy, Trần Phong biết phía trước có thể có một con sông ngầm dưới đất.

Hoặc là có một con đê thấp.

Rất nhanh, Trần Phong và mọi người đã đến nơi có ánh sáng.

Quả nhiên, đó là một lối ra, nhìn khung cảnh bên ngoài vẫn là một khu rừng rậm.

Chỉ không biết bên ngoài là nơi nào.

Chỉ có thể sau khi ra ngoài mới tìm phương hướng.

"Nhìn kia là gì?" Đột nhiên Ngô Bát Nhất chỉ vào mặt nước nói.

"Bè gỗ!" Trần Phong nghe Ngô Bát Nhất nói vậy, tò mò nhìn về phía mặt nước.

Trong tầm mắt của Trần Phong, một chiếc bè gỗ xuất hiện trước mắt.

Nơi này quả thật như Trần Phong suy đoán, là một con sông ngầm dưới đất.

Nước ở đây đều chảy từ dưới này.

Một chiếc bè gỗ cứ thế lững lờ trôi trên mặt nước.

Nhưng lúc này trên bè gỗ đã mọc một lớp rêu xanh, rõ ràng đã ở đây rất lâu rồi.

Xung quanh còn có rất nhiều khúc gỗ trôi nổi.

"Đây có lẽ đều là những chiếc bè gỗ của Tả Lĩnh nhất mạch ngày trước, họ đã gặp phải con súc sinh kia." Trần Phong nhìn những thứ này không khó đoán ra lai lịch của những chiếc bè gỗ.

Trước đây Mai Di đã nói, nơi này rất ít dấu vết của con người.

Huống hồ bên trong còn có một con rắn lớn có thể gọi là quái thú.

Vì vậy những thứ này chỉ có thể là của người Tả Lĩnh trước đây.

Thấy sắc mặt Lưu Kim Bảo không tốt, Trần Phong vỗ vỗ vai anh ta.

"Chuyện đã qua rồi, lần này tôi nhất định sẽ lật tung lăng mộ Hiến Vương.

Cho dù nó thật sự ở trên trời, tôi cũng sẽ kéo nó xuống." Nghe

Trần Phong nói vậy, Lưu Kim Bảo gật gật đầu.

Anh ta không nói gì, quay người đi ra ngoài hang động.

Trần Phong thở dài một hơi, đi theo Lưu Kim Bảo ra khỏi cửa hang.

Những người Tả Lĩnh này đều có thể coi là bậc cha chú của anh ta, nhưng lại có quá nhiều người bỏ mạng ở đây.

Đổi lại là ai cũng không vui vẻ được.

Sau khi ra khỏi cửa hang, Trần Phong nhìn những cây đại thụ cao chọc trời bên ngoài.

Đột nhiên trong lòng có một cảm giác hoang đường, như thể họ đã bị thu nhỏ lại.

Không chỉ Trần Phong có cảm giác này, ngay cả Lưu Kim Bảo đi ra trước cũng có cảm giác như vậy.

"Vãi chưởng, hình như cách chúng ta ra ngoài có gì đó không đúng." Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt nói.

Chỉ thấy trước mặt họ là những cây đại thụ cao chọc trời.

Chỉ là những cây đại thụ này quá cao và quá to, ngay cả thảm thực vật bên cạnh cũng tươi tốt lạ thường.

Những cây đại thụ một người ôm không xuể, ở đây lại có thể thấy ở khắp mọi nơi.

Những thảm thực vật kia tùy tiện cũng cao bằng một người.

Vì vậy mới có ảo giác như vậy, có phải họ đã bị thu nhỏ lại sau khi ra khỏi cửa hang không.

Chẳng lẽ đây cũng là một loại đẳng thuật?

Nhưng Trần Phong nhanh chóng nhìn thấy côn trùng trên cây, liền

gạt bỏ ý nghĩ đó.

“Cây đại thụ ở đây, không có ai chặt phá, cộng thêm môi trường tốt, nên chúng phát triển điên cuồng.” “Có thể có liên quan đến đẳng thuật, nên cũng đừng quá ngạc nhiên.” Trần Phong giải thích.

Những loài thực vật này để có được nhiều ánh sáng mặt trời hơn, chỉ có thể không ngừng vươn cao hơn, cành lá càng thêm rậm rạp.

Trước đó họ ở trên đỉnh núi nhìn thấy tình hình cũng tương tự như vậy.

Đều là vì sinh tồn.

“Ối giời ơi, những cái cây này đã lớn đến mức này rồi, chẳng phải nơi này rất dễ có những sinh vật khổng lồ sao?” Bàn Tử nghe Trần Phong nói vậy, cũng không khỏi chép miệng.

“Bàn Tử, đừng có mồm quạ!” Lời Bàn Tử vừa dứt, Ngô Bát Nhất liền lập tức quát.

Chương 425

Thật sự là bị những gì gặp phải trước đó dọa sợ rồi.

Nếu lại có một sinh vật khổng lồ nữa thì họ lấy gì để đối phó?

Dùng súng?

Những thứ như vậy thường đã miễn nhiễm với súng rồi.

Đao thương bất nhập, dùng súng có tác dụng gì.

Đúng lúc này, thảm thực vật bên cạnh đột nhiên rung động vài cái.

Lúc này không có gió, vậy chỉ có một khả năng.

Bên trong có thứ gì đó.

Trong phút chốc, mấy người đều cảnh giác nhìn vào bụi cỏ kia.

Có vẻ như chỉ cần có gì ló đầu ra là sẽ nổ súng ngay.

Nhưng sau đó, một con thỏ xám nhảy ra.

"Phù." Thấy con thỏ, mấy người đều thở phào nhẹ nhõm, có lẽ họ đã quá nhạy cảm.

Những con vật sắp thành tinh này sao có thể dễ dàng lớn lên như vậy?

Đằng thuật muốn bồi dưỡng những thứ như vậy cũng cần có thời gian.

"Lão Trần, có thể tìm được phương hướng không?" Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn Trần Phong hỏi.

Bây giờ họ đang ở trong một khu rừng rậm rạp như vậy, muốn tìm phương hướng.

Chắc chắn có độ khó nhất định.

Đứng ở dưới này ngay cả mặt trời cũng không thấy được.

Huống hồ là xác định phương hướng.

Vì vậy chỉ có thể dựa vào la bàn mà Trần Phong đã xác định phương hướng trước đó.

“Tôi thử xem, cây cối ở đây rậm rạp như vậy, tìm đường đi cũng không dễ.” Trần Phong gật đầu nói.

Anh liền lấy la bàn ra, nhìn vào phương hướng đã điều chỉnh trước đó.

Theo sự chuyển động của vạch chia độ trên la bàn.

Trần Phong cũng đã xác định được phương hướng, may là ở đây không có từ trường.

Trong một khu rừng rậm như thế này, cây cối mọc kỳ dị như vậy, rất có thể sẽ có nguồn gây nhiễu.

“Bên này,” “Đi bên này, có lẽ có thể đến được nơi mà tôi thấy bị sương mù bao phủ.” Trần Phong đưa tay chỉ về phía bên phải của họ.

Đó là hướng mà con thỏ vừa nhảy ra.

“Đi thôi.” Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo hai người lấy dao găm ra đi trước mở đường, Trần Phong cầm la bàn và Tuyết Lê đi ở giữa.

Đi sau cùng tự nhiên là Bàn Tử.

Nơi này hoàn toàn không có người đi, nên con đường phía trước đều phải do Trần Phong và mọi người chặt cây mở ra.

Trong thảm thực vật ở đây có rất nhiều rắn rết độc trùng.

Họ phải luôn cẩn thận với sự tấn công của những thứ này.

Trên đường đi, Trần Phong đã cho mỗi người uống một viên Bắc Địa Huyền Đan.

Như vậy thì không cần sợ những loại độc trùng này.

Tuyết Lê sau khi nhìn thấy con rắn, cũng đã đỡ sợ hơn nhiều.

Dù sao con mãng xà to như vậy còn thấy rồi, những con nhỏ như thế này tự nhiên không sợ nữa.

Vì mở đường rất tốn sức, nên trên đường đi mấy người đều thay phiên nhau.

Tốc độ trên đường đi có chút chậm.

Sau hai ba tiếng đồng hồ, sương mù xung quanh ngày càng dày đặc.

Điều này có nghĩa là họ đã đến gần đích.

Nhìn những làn sương trắng xung quanh.

Mấy người đều vui mừng, những làn sương trắng này cho thấy họ đã đến gần.

"Mọi người cẩn thận một chút, những làn sương trắng này có thể là chướng khí." Trần Phong nhìn những làn sương nhẹ giọng nói.

"Mọi người đeo mặt nạ phòng độc lên đi." Ngô Bát Nhất lấy mặt nạ phòng độc từ trong ba lô ra nói.

Những chiếc mặt nạ phòng độc này tuy không biết có tác dụng với những làn sương này không.

Nhưng đeo vào vẫn tốt hơn là không đeo.

Mọi người đều ngậm Bắc Địa Huyền Đan trong miệng.

Nên có lẽ sẽ không có vấn đề gì.

Nghe Ngô Bát Nhất nhắc nhở, những người khác lần lượt lấy mặt nạ phòng độc từ trong ba lô ra đeo lên.

Cây cối phía trước đã gần như trở lại kích thước bình thường.

Nhìn những cái cây này, Trần Phong và mọi người có cảm giác như bừng tỉnh.

Ngô Bát Nhất và những người khác cũng thở ra một hơi dài.

Ở bên trong có một cảm giác ngột ngạt, khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Phải luôn đề phòng độc trùng xung quanh.

Nhưng sau khi ra ngoài, có thể nhìn rõ tình hình xung quanh.

Trần Phong và mọi người nhìn tình hình xung quanh, sương trắng che khuất tầm nhìn.

Khiến tầm nhìn của mấy người giảm đi không ít.

Trần Phong nhìn phương hướng trên la bàn, chỉ về phía trước.

Nếu họ may mắn, đi về phía trước có lẽ sẽ thấy được bức tượng mà Tuyết Lê đã nói.

Chỉ không rõ phạm vi xung quanh đây lớn đến mức nào.

Sợ nhất là tình huống "trông núi chạy chết ngựa".

Tầm nhìn ở đây lại thấp như vậy.

Một khi có nguy hiểm, mấy người sẽ gặp nguy hiểm.

Trần Phong rõ ràng đã cân nhắc rất nhiều, gần như yêu cầu mọi người phải duy trì cảnh giác cao độ.

Vũ khí trong tay đều đã cầm sẵn.

Trần Phong thì một tay cầm súng, một tay cầm la bàn.

Anh không sợ nguy hiểm, thân thủ của anh ở đây là tốt nhất.

Nếu thật sự có nguy hiểm, anh cũng có thể phản ứng nhanh nhất.

Những người khác thì không giống vậy.

Chương 426

“Lão Trần, nếu tôi không đoán sai, trong những làn sương trắng này có lẽ có thể thấy những bức tường đổ nát.” Ngô Bát Nhất lúc này lấy bản đồ ra nhìn tình hình xung quanh nói.

Tấm bản đồ da người được những người Di bị nô dịch tự tay vẽ.

Nó được làm ra khi lăng mộ Hiến Vương được xây dựng.

Vì vậy bản đồ có thể rất chính xác.

Đương nhiên cũng không loại trừ có nguyên nhân nào đó khiến môi trường ở đây thay đổi.

Kết quả như vậy, ai cũng không thể ngăn cản được.

“Ừm ừm, tầm nhìn ở đây thấp, mọi người chú ý quan sát xung quanh.” Trần Phong gật đầu nói, nếu họ đi đúng đường, phía trước sẽ xuất hiện.

Nhưng bây giờ sợ nhất là họ phải đi xuyên qua cả khu vực trên bản đồ mới đến được bức tượng.

“Lão Trần, phương hướng có vấn đề gì không vậy?” “Chúng ta đã đi lâu như vậy rồi.” “Từng cái một thẳng tắp như bức tường vậy.” Bàn Tử ở phía sau quay đầu nhìn tình hình xung quanh, phàn nàn.

“Bàn Tử, nhìn cho kỹ vào, đừng phàn nàn!” Ngô Bát Nhất ở bên cạnh mắng.

“Đợi đã, Bàn Tử vừa nói gì, ụ cỏ?” Trần Phong nghe Bàn Tử nói vậy, trong đầu lóe lên một tia sáng.

Với tình hình cây cỏ um tùm ở đây, những bức tường đổ nát không thể nào giống như bình thường.

Chắc chắn sẽ bị thảm thực vật che phủ.

Những ụ cỏ xung quanh Bàn Tử, có phải là những bức tường đổ nát mà họ đang tìm không.

Nghĩ đến đây, Trần Phong tinh thần phấn chấn.

Anh nhanh chóng đi đến bên cạnh một trong những ụ cỏ.

Có lẽ vì mang theo suy nghĩ này mà đi xem, Trần Phong càng nhìn những ụ cỏ này càng thấy giống.

Dài dài, nếu như loại bỏ lớp cỏ rêu này đi, bên trong chẳng phải là tường gạch sao?

Anh đưa tay vén những lớp cỏ trên đó ra.

Ngô Bát Nhất đi theo sau Trần Phong, mắt cũng sáng lên.

Dưới lớp thực vật quả nhiên là tường gạch, chỉ là qua nhiều năm gió thổi mưa dập đã bị phủ lên một lớp rêu xanh.

Trên đó thỉnh thoảng có vài con độc trùng đang bò.

Những con trùng này đột nhiên thấy ánh sáng, nhất thời không thích ứng được, bò tán loạn.

Một lúc sau tất cả đều biến mất, thỉnh thoảng có hai ba con bò ra.

Thấy tình hình không ổn, chúng lại lập tức biến mất.

Những bức tường này đều được xây dựng khi Hiến Vương xây lăng mộ.

Có một số là do thổ dân xây dựng, kết quả bị Hiến Vương chiếm đoạt.

Ông ta đã nô dịch những thổ dân này.

Hơn nữa còn gây ra vô số tội ác ở đây.

Những công trình này, qua bao nhiêu năm, đã sớm biến mất.

Chỉ còn lại những bức tường đổ nát.

“Ha ha, tôi đã nói rồi, Bàn Tử cũng có tiềm chất mồm quạ.” Ngô Bát Nhất vỗ vai Bàn Tử cười ha hả.

“Lão Ngô, tôi là linh vật, hiểu không.” Bàn Tử ho khan một tiếng nói.

“Được rồi, đừng nói nữa, nếu chúng ta đã tìm thấy, vậy thì bức tượng có lẽ ở gần đây.” “Chúng ta tản ra tìm, nhưng đừng đi quá xa.” Trần Phong nói.

Tầm nhìn ở đây không cao, phân tán ra tìm sẽ dễ hơn một chút, nhưng gặp nguy hiểm cũng dễ xảy ra chuyện.

“Mọi người đều đề cao cảnh giác.” Trần Phong dặn dò một tiếng, sau đó quay người đi về phía trước.

La bàn chỉ về hướng đó.

Vì vậy nếu bức tượng ở đây, thì có khả năng cao nhất là ở phía trước.

Trần Phong tay cầm súng, cẩn thận nhìn về phía trước.

Tuyệt đối không được xem thường bất cứ thứ gì, đặc biệt là một số sinh vật độc.

Dù chỉ là một con nhỏ, cũng có thể khiến bạn mất mạng trong khoảnh khắc.

Vì vậy Trần Phong và mọi người không chỉ phải tìm bức tượng, mà còn phải luôn cẩn thận dưới chân.

Trần Phong mỗi lần nhấc chân đều quan sát dưới chân.

Cứ như vậy, cẩn thận đi về phía trước tìm một đoạn đường.

Những bức tường đổ nát phía trước thì có.

Nhưng lại không tìm thấy bức tượng nào trong đó, Trần Phong nhìn về phía sau đã không thấy Ngô Bát Nhất và mọi người nữa.

Nếu đi tiếp nữa, sẽ không nghe thấy tiếng của họ.

"Bức tượng ở đây!" Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên nghe thấy tiếng của Tuyết Lê truyền đến.

Nơi này rất yên tĩnh, tiếng nói đặc biệt vang.

Sau đó liền nghe thấy tiếng Tuyết Lê gọi mọi người.

Nghe thấy tiếng Tuyết Lê, Trần Phong lập tức chạy về phía có tiếng nói.

Ngô Bát Nhất và những người khác nghe thấy tiếng cũng nhanh chóng chạy đến.

"Bức tượng đâu?" Trần Phong chưa đến gần đã vội vàng hỏi.

"Kia kìa, không phải ở sau lưng em sao?" Tuyết Lê còn chỉ chỉ về phía sau lưng mình.

Trần Phong nghe vậy, vội vàng nhìn về phía sau lưng Tuyết Lê.

Quả nhiên, một bức tượng Dạ Xoa sừng sững ở sau lưng Tuyết Lê.

Bức tượng Dạ Xoa này giống hệt như trong sách.

Trên đầu có hai sừng, tay cầm đinh ba, mặt mày dữ tợn, đứng trên một bệ đá, cao khoảng bốn năm mét.

Tương truyền Dạ Xoa là sứ giả của địa ngục, có thể dùng để đi lại giữa hai cõi âm dương.

Đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ của người xưa, với góc độ hiện tại thì chắc chắn là giả.

Trần Phong chăm chú nhìn bức tượng Dạ Xoa, không khỏi nghĩ,

Hiến Vương vì theo đuổi con đường trường sinh.

Hiến Vương chắc chắn đã nhìn trúng khả năng đi lại giữa hai cõi âm dương của Dạ Xoa.

Vì vậy mới dựng bức tượng này, hy vọng lúc chết, Dạ Xoa có thể kéo linh hồn ông ta từ địa ngục trở về.

Đẳng thuật chính là phương tiện để Hiến Vương đạt được mục đích.

"Tuyết Lê, bức tượng Dạ Xoa này không phải có tác dụng đặc biệt gì với em chứ, sao lại đặc biệt như vậy, trước đó cách màn sương mù mà vẫn nhìn thấy được." Bàn Tử đứng trước bức tượng trêu chọc.

"Lại ngứa da rồi phải không, liên quan gì đến em." Tuyết Lê lườm Bàn Tử một cái, nói.

Quả thực như Bàn Tử nói, trước đó ở xa như vậy mà vẫn có thể nhìn rõ bức tượng này, không thể không nói là một chuyện kỳ lạ.

Nhưng Tuyết Lê cũng không biết tại sao.

Có lẽ nó có tác dụng đặc biệt gì đó với phụ nữ chăng.

Chương 427

Tuyết Lê bây giờ cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

“Được rồi, trước tiên xem bức tượng này có gì đặc biệt không đã.” Trần Phong xua tay ngắt lời hai người, nói.

Tấm bản đồ da người có đánh dấu bức tượng này chắc chắn có tác dụng của nó, chỉ là phải để họ tự đoán.

“Lão Trần, trên bản đồ không có đánh dấu lối vào lăng mộ Hiến Vương, liệu có phải bức tượng này chính là lối vào không.” Ngô Bát Nhất nhìn bản đồ nói.

Đây cũng là vấn đề mà anh đã suy nghĩ một thời gian, trên bản đồ này không có đánh dấu lối vào.

Khiến người ta không khỏi nghi ngờ.

Nếu tấm bản đồ này vẽ về lăng mộ Hiến Vương, vậy tại sao không đánh dấu lối vào.

Khi nhìn thấy bức tượng này, Ngô Bát Nhất liền nghi ngờ bức tượng này chính là lối vào.

“Lối vào, Lão Ngô, ông nói vậy, thật sự có khả năng, bức tượng Dạ Xoa này to như vậy, có một lối vào cũng không phải là không thể.” Bàn Tử ở bên cạnh xen vào.

“Bắt đầu tìm thôi?” Tuyết Lê nói một tiếng, liền quay người tìm kiếm xung quanh Dạ Xoa.

Trần Phong gật đầu, sau đó cũng bắt đầu tìm kiếm.

Họ đã đến vị trí Dạ Xoa được đánh dấu trên bản đồ, lối vào không ở đây.

Cũng có thể dựa vào phong thủy để tìm vị trí lăng mộ.

Nếu thực sự không được, có thể trực tiếp dùng xẻng Giáp Nhân đào mở lối đi, chỉ là như vậy rủi ro lớn, không phải đến phút cuối cùng sẽ không dùng.

Ngô Bát Nhất và những người khác thì bắt đầu tìm kiếm lối vào ở gần đó.

Bức tượng kia để lại cho cặp đôi trẻ.

Trần Phong và Tuyết Lê hai người cẩn thận kiểm tra bức tượng Dạ Xoa, trên bệ đá, trên bức tượng.

Những nơi có thể giấu cơ quan, đều bị hai người tìm một lượt.

"Lão Trần, có phát hiện gì không?" Tuyết Lê tìm một lúc vẫn không thấy gì, liền quay đầu hỏi.

"Không có, nhưng anh có cảm giác bức tượng này nhất định có vấn đề." Trần Phong lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc nhìn bức tượng nói.

"Trực giác?" Tuyết Lê nói một tiếng, liền không nói nữa, lại tiếp tục tìm kiếm.

Trần Phong đã tìm một lượt tất cả những nơi có thể tìm ở phần dưới của bức tượng.

Không phát hiện ra, Trần Phong không khỏi đưa mắt nhìn lên phía trên Dạ Xoa.

Đột nhiên Trần Phong nhìn vào cây đinh ba trên tay Dạ Xoa.

Trần Phong thấy nơi Dạ Xoa cầm cây đinh ba không phải dính liền vào nhau.

Giống như có người đặt lên sau.

Thấy vậy, Trần Phong tinh thần phấn chấn.

Nếu không sai, anh đã tìm thấy chỗ mấu chốt.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền nhanh chân bước lên bệ đá.

Để có thể nhìn thấy cây đinh ba trên tay Dạ Xoa.

Sau khi lên xem, liền chứng thực suy đoán của Trần Phong.

Cây đinh ba này có lẽ là mấu chốt để mở lối đi.

Anh quay đầu bảo Tuyết Lê lùi lại một chút, sau đó liền nắm lấy cây đinh ba.

Anh dùng sức thử một chút, thứ này có lẽ là hướng xuống.

Biết được phương pháp rồi, thì dễ làm, hai tay dùng sức nắm lấy cây đinh ba, dùng sức kéo mạnh xuống.

Lập tức cây đinh ba của Dạ Xoa cắm xuống dưới.

Cạch, một tiếng truyền đến, giống như bị mở ra, "Ầm ầm ầm." Sau đó Trần Phong và Tuyết Lê nghe thấy tiếng cơ quan.

Rồi trong ánh mắt kinh ngạc của hai người, bức tượng Dạ Xoa bắt đầu di chuyển sang một bên.

Đúng vậy, cả bức tượng di chuyển sang một bên.

Trần Phong vội vàng đưa mắt nhìn xuống dưới, quả nhiên ở dưới bức tượng di chuyển ra.

Lộ ra một cửa hang đen ngòm.

Đứng ở trên, Trần Phong cảm nhận được một luồng khí âm hàn truyền đến.

Cái lạnh này khác với cái lạnh gặp ở Mậu Lăng trước đó, trong cái lạnh này còn xen lẫn một chút oán khí.

Nếu không phải Trần Phong có được kỹ năng vẽ bùa, cũng không cảm nhận được oán khí này.

Đây cũng là một thu hoạch bất ngờ.

Những lá bùa này phần lớn đều dùng để phá trừ tà ma.

Vì vậy đối với những thứ này tương đối nhạy cảm.

Tuyết Lê thì rùng mình một cái.

"Lạnh quá, nhiệt độ bên trong thấp thật." "Em mang theo bùa trừ hàn, và một số bùa phá tà bên người đi." Nhìn bộ dạng của Tuyết Lê, anh lấy một số lá bùa từ trong ba lô ra đưa cho Tuyết Lê.

Có lẽ con gái trời sinh thuộc âm, đối với những thứ này tương đối nhạy cảm.

Con trai dương khí tương đối đủ, không cần sợ những thứ này.

Thấy lối đi đã tìm được, Trần Phong liền gọi Ngô Bát Nhất và những người khác quay lại.

"Lão Ngô, xem tôi vừa tìm được thứ gì ở đằng kia này." Sau khi Ngô Bát Nhất và những người khác quay lại, Bàn Tử vẫy vẫy thứ trong tay.

"Cậu tìm thấy ở đâu vậy?" Trần Phong lúc này mới phát hiện Bàn Tử đang cầm một thứ đen thui.

"Ở đằng kia, tôi tìm thấy lúc tìm lối đi, bên cạnh có một bộ xương khô, thứ này là lấy từ trên đó xuống." Bàn Tử gãi gãi đầu, đưa tay chỉ về phía không xa nói.

"Cậu thật không sợ chết à, thứ gì cũng dám lấy, không sợ trên đó có độc hay có lời nguyền à." Ngô Bát Nhất ở bên cạnh nghe Bàn Tử nói vậy cũng toát mồ hôi hột, may là trên đó không có thứ gì lợi hại.

Chỉ là một thứ giống như mặt nạ bình thường.

"Làm bằng vàng phải không." Bàn Tử không quan tâm đến Ngô Bát Nhất, chỉ đưa mặt nạ cho Trần Phong hỏi.

“Cái này, ừm, có lẽ làm bằng đồng.” Trần Phong nhìn vị trí bị Bàn Tử cạo nhẹ trên đó.

Lộ ra ánh sáng vàng óng, dễ bị người ta tưởng nhầm là làm bằng vàng.

“A, sao không phải làm bằng vàng, nếu làm bằng vàng thì phải đáng giá bao nhiêu tiền.” Bàn Tử nghe Trần Phong nói vậy, cúi đầu chán nản nói.

Cậu ta nhớ trước đây Trần Phong đã nói, những thứ màu đen đều là kim loại nặng.

Vì vậy Bàn Tử khi nhìn thấy chiếc mặt nạ này, liền trực tiếp lấy xuống.

Cậu ta còn dùng dao găm cạo nhẹ lên mặt nạ, lộ ra ánh sáng vàng óng của nó.

Lập tức Bàn Tử kích động, chiếc mặt nạ này có lẽ là đồ tùy táng.

Nhìn bộ dạng có vẻ rất lâu đời rồi, đưa cho Đại Kim Nha chắc chắn có thể bán được không ít tiền.

“Đừng vội, là đồng, cũng đáng tiền, đồ tùy táng loại này chủ yếu xem niên đại, không quan hệ nhiều đến chất liệu.” Trần Phong nhìn chiếc mặt nạ nói, chiếc mặt nạ này có vẻ niên đại đã lâu.

“Đưa tôi đến nơi cậu lấy mặt nạ.” Trần Phong nói xong quyết định đi xem.

Biết đâu sẽ có phát hiện khác, nơi này bình thường rất ít người đến.

Chương 428

Cũng không thể đeo một chiếc mặt nạ quý giá như vậy.

Vì vậy bộ xương khô này có khả năng là người đã xây dựng lăng mộ Hiến Vương lúc đó.

“Bên này!” Bàn Tử nghe Trần Phong nói vậy, liền quay người đi về phía nơi tìm thấy mặt nạ.

“Đến rồi.” Trần Phong và mọi người được Bàn Tử dẫn đến một nơi cách bức tượng khoảng năm mươi mét.

Cũng không biết Bàn Tử tìm thấy thế nào.

Nhìn vị trí Bàn Tử chỉ tay, là một ụ cỏ, cũng là một bức tường.

Trần Phong có thể nhìn rõ trong ụ cỏ đó, một bộ xương khô đang im lặng dựa vào tường.

Quần áo trên người đã mục nát, khó nhìn ra chất liệu.

Trên bộ xương khô đó còn có không ít độc trùng, bọ cạp, rết, còn có một số loại côn trùng khác đang bò trên đó.

Những con trùng này đã coi bộ xương khô này làm tổ.

Trần Phong đeo găng tay Mạc Kim, nhặt một mảnh vải vụn từ trên đó lên.

Anh cẩn thận nhìn một chút, sau đó liền vứt đi.

“Lão Trần, có nhìn ra gì không?” Ngô Bát Nhất thấy động tác của Trần Phong, hỏi.

“Nếu tôi không đoán sai, thân phận của bộ xương khô này có lẽ là thổ dân trước đây.” “Quần áo trên người đều là da thú, thời cổ đại chỉ có thổ dân mới mặc như vậy.” Trần Phong nói.

Xem ra thân phận của thổ dân này không tầm thường, có thể là tế tự.

Nhưng trên đó Trần Phong không tìm thấy thứ gì hữu dụng khác.

Vì vậy liền không nói ra.

“Thổ dân?

Chắc là chết thảm ở đây khi xây dựng lăng mộ Hiến Vương.” “Hiến Vương thời đó, đối với những người thổ dân này quả thực là một tai họa.” Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói vậy, có chút đồng cảm nhìn bộ xương khô nói.

“Được rồi, chúng ta đừng làm phiền người ta yên nghỉ nữa,” “Nếu không có phát hiện gì, chúng ta xuống dưới đi, đừng lãng phí thời gian nữa.” Tuyết Lê nhìn mấy người nói.

“Đợi đã, sau lưng bộ xương khô có thứ gì đó.” Đúng lúc này, Lưu Kim Bảo đột nhiên lên tiếng.

Anh ta vẫn luôn đứng ở bên trái bộ xương khô, vị trí đó vừa hay có thể nhìn thấy sau lưng bộ xương khô có một thứ gì đó.

Bị bộ xương khô đè lên người.

Vì vậy Trần Phong và mọi người mới không thấy.

Nghe Lưu Kim Bảo nói, lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh ta.

Mọi người lại thu bước chân lại.

Lại một lần nữa đưa mắt nhìn về phía bộ xương khô, nhưng mấy người không phát hiện ra.

Lưu Kim Bảo trực tiếp ngồi xổm xuống bên cạnh bộ xương khô.

Trong lòng nói một tiếng xin lỗi.

Sau đó liền dùng dao găm gạt phần bộ xương khô dựa vào tường

ra.

Bộ xương khô vừa được gạt ra, liền thấy sau lưng nó có một thứ gì đó bị đè bên dưới.

“Giống như một cây gậy chống.” Bàn Tử khi nhìn thấy thứ đó, bất giác nói.

Chỉ thấy xuất hiện trước mặt mọi người là một vật dài khoảng một thước, trên đỉnh có một vật giống như con mắt.

Khi nhìn thấy con mắt đó, trong lòng Trần Phong và mọi người chấn động.

Đây không phải là hình dạng của Mộc Trần Châu sao?

Chuyến đi này của họ chẳng phải là để tìm Mộc Trần Châu sao?

Bây giờ cuối cùng cũng có một chút manh mối rồi.

Cũng có nghĩa là bên trong thật sự có Mộc Trần Châu.

Có manh mối, Trần Phong cảm thấy càng có sức lực hơn.

“Đây không phải gậy chống, có lẽ là quyền trượng của tế tự.” Trần Phong sau khi hoàn hồn nói, vừa rồi anh đoán không sai, đây là tế sư.

Chỉ không biết tại sao lại chết ở đây.

Xem ra, cây quyền trượng này không phải là vật bình thường, có thể sẽ có tác dụng trong hành động tiếp theo.

“Chúng ta mang theo đi, thứ này được tế tự giấu sau lưng chắc chắn có tác dụng.” Ngô Bát Nhất nhìn tư thế bảo vệ thứ này của tế tự nói.

“Trên đó điêu khắc là Mộc Trần Châu sao?” Lưu Kim Bảo dùng tay cẩn thận cầm cây quyền trượng lên lẩm bẩm.

Lưu Kim Bảo là người của Tả Lĩnh nhất mạch, tuy đã nghe danh Mộc Trần Châu.

Nhưng lại chưa từng có cơ hội thấy, ngay cả hình vẽ cũng chưa thấy.

Vì vậy lúc đầu thấy vẻ mặt kinh ngạc của Trần Phong và mọi người mới tò mò.

Sau khi nghe Trần Phong và mọi người nói, mới biết đó là Mộc Trần Châu.

Chỉ là đây là đồ điêu khắc.

Quyển trượng cầm trên tay lành lạnh, nhìn nét điêu khắc trên đó, tinh xảo.

Không biết chất liệu là gì, lâu như vậy rồi mà không có chút thay đổi nào.

Thật đáng kinh ngạc.

"Thứ này đúng là bảo bối." Bàn Tử nhìn thứ này hai mắt sáng rực nói.

"Cậu đừng có ý đồ gì, thứ này tiếp theo có thể có tác dụng lớn." Ngô Bát Nhất vỗ đầu Bàn Tử nói.

Lưu Kim Bảo nhìn một lúc, liền đưa cho Trần Phong.

Nhận lấy quyển trượng từ tay Lưu Kim Bảo, anh quan sát một lúc.

Nhưng cũng không phát hiện ra tác dụng của nó.

Sau đó liền cất nó vào ba lô.

Sau khi kiểm tra lại một lần nữa không có gì sót lại, mấy người mới quay lại lối đi.

Có cây quyền trượng này, mấy người có thể làm việc hăng hái hơn.

Trước khi thấy lăng mộ Hiến Vương đã gặp phải nhiều chuyện như vậy, nếu bên trong không có Mộc Trần Châu mà họ muốn, đó mới là chuyện khiến người ta suy sụp nhất.

"Dưới lối đi này có tiếng nước?" Mấy người lại một lần nữa đứng trước lối đi, khi yên tĩnh lại, nghe thấy dưới đó mơ hồ có tiếng nước chảy.

"Nước ở dưới đó không phải là con sông mà chúng ta vừa ra khỏi chứ?" Bàn Tử nghe tiếng nước nói.

"Có khả năng, vậy chúng ta có cần làm một chiếc bè gỗ không?" "Bên ngoài này vừa hay có gỗ có thể dùng." Ngô Bát Nhất nghe tiếng nước cũng nghĩ đến bè khí của họ đã hỏng.

"Không cần vội, trước tiên xuống xem đã, biết đâu bên trong sẽ có lối đi, không có thì làm bè gỗ cũng kịp." "Vậy xuống thôi!" Trần Phong đã từ chối ý định làm bè gỗ tạm thời.

Nếu ở đây đã xuất hiện lối đi, thì dưới đó có lẽ cũng có lối đi.

Nhìn những oán khí trước đó, dưới đó có thể sẽ không quá an toàn.

Thậm chí có thể sẽ nguy hiểm hơn khu vực dưới nước trước đó.

Nhưng vì Mộc Trần Châu, dù nguy hiểm đến đâu họ cũng phải xông vào.

Chương 429

Tài liệu mà Mai Di đưa cho bây giờ phần lớn đã vô dụng.

Nhưng năm đó người của Tả Lĩnh nhất mạch cũng không đến được đây.

Vì vậy tình hình ở đây những tài liệu đó không hề ghi lại.

Chỉ có một tấm bản đồ da người có thể giúp họ có chút phương hướng.

Biết được lăng mộ Hiến Vương ở đâu.

Trần Phong và mọi người sau khi đốt đuốc, do Trần Phong dẫn đầu đi xuống.

Dưới chân là bậc thang, bậc thang rất dài, những bậc thang này đều được làm từ đá cẩm thạch.

Trần Phong đi trên bậc thang, cẩn thận nhìn bậc thang dưới chân.

Dưới ánh sáng của đuốc, Trần Phong có thể thấy cách bậc thang hai mét là một con sông.

Con sông này lớn tương đương với con sông họ gặp trước đó.

Có lẽ họ đã gặp cùng một con sông.

Rất nhanh, Trần Phong đã xuống hết bậc thang, trước mặt anh là một lối đi dài.

Vì tầm nhìn bị cản trở, nên không thể nhìn ra lối đi này thông đến đâu.

Sau đó mấy người cũng lần lượt xuống hết bậc thang.

Cầm đuốc nhìn lối đi phía trước.

“Lối đi dài như vậy thông đến đâu, không lẽ thông thẳng đến lăng mộ Hiến Vương chứ?” Bàn Tử nhìn lối đi dưới chân nói.

“Đừng nói nhảm nữa, đi là biết, tập trung tinh thần vào, bên trong không đơn giản đâu.” Trần Phong nghe Bàn Tử nói vậy.

Nói xong, Trần Phong liền trực tiếp đi về phía trước.

Anh cẩn thận nhìn lối đi phía trước, càng đi càng gần lăng mộ Hiến Vương.

Hiến Vương biết đằng thuật, như con mãng xà trước đó có thể thấy được.

Nơi đó chắc chắn sẽ càng nguy hiểm hơn.

Đặc biệt là dưới nước, bất kể là bầy Đao xỉ khuê ngư hay con mãng xà màu xanh, bất cứ con nào cũng có thể khiến họ phải e dè.

“Trên đỉnh đầu có rất nhiều rễ cây, lớn đến kinh người.” Ngô Bát Nhất ngẩng đầu nhìn, đột nhiên phát hiện trên đỉnh đầu xuất hiện rất nhiều rễ cây.

Những rễ cây này không phải rễ cây tầm thường, từng cái một đều to hơn người.

“Những rễ cây này cho em một ảo giác, cứ như em bị thu nhỏ lại vậy.” Tuyết Lê nghe Ngô Bát Nhất nói vậy.

Giống như cảm giác khi họ ra khỏi cửa hang đó nhìn thấy những cây đại thụ cao chọc trời.

“Những rễ cây này, có lẽ là rễ của những cây đại thụ mà chúng ta đã thấy trước đó.” Lưu Kim Bảo nhìn một cái liền có thể đoán được.

“Đừng quan tâm đến những thứ đó nữa, chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi.” Trần Phong nhìn những rễ cây nói, và không để ý đến những thứ đó nữa.

Nói xong anh cầm đuốc đi về phía trước.

Mấy người thấy vậy cũng không nhìn những thứ đó nữa.

Chỉ là, mọi người không nhìn thấy những đôi mắt phía sau rễ cây.

Sau khi mọi người tiếp tục đi về phía trước một đoạn, liền thấy trên đường phía trước xuất hiện một bệ đá.

Trên đó dựng một bức tượng Dạ Xoa.

Trần Phong tự nhiên đã nhìn thấy bệ đá này, cũng như bức tượng.

Chỉ là bức tượng này không lớn như bức tượng bên ngoài.

Bức tượng này chỉ cao bằng một người, tay cầm đinh ba.

Ánh mắt hung dữ nhìn về phía trước.

"Lại là cơ quan sao?

Chẳng lẽ lối đi thông đến lăng mộ Hiến Vương ở dưới đó." Khi nhìn thấy bức tượng này, trong lòng mấy người không khỏi nghĩ.

Nhưng nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ đó, lăng mộ Hiến Vương tương truyền ở trên đỉnh mây.

Là một lăng mộ trên không.

Hơn nữa còn ở huyệt Thủy Long.

Nơi này rõ ràng không phù hợp!

"Lão Trần, mau xem xem, đây là thứ gì, có tác dụng gì." Bàn Tử ở bên cạnh nhìn thứ này nói.

Trần Phong gật đầu, dù Bàn Tử không nói anh cũng sẽ làm vậy.

Trần Phong cẩn thận nhìn cây đinh ba trong tay Dạ Xoa.

Thấy trên đó không giống như bức tượng trước đó.

Anh đã có vài suy đoán.

Dưới bệ đá thì có một số tảng đá.

Từ những tảng đá này có thể thấy một số dấu vết điêu khắc.

Suy nghĩ một chút, Trần Phong liền nói.

"Đây có lẽ là nơi tế tự của thổ dân trước đây, bức tượng này là do Hiến Vương đến sau dựng lên." "Ý của ông là, bức tượng trước đó đã bị Hiến Vương phá hủy, sau đó lại dựng lên một bức tượng Dạ Xoa." Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói liền hiểu ý của anh.

Anh nhanh chóng nhìn những mảnh đá vỡ dưới bệ đá.

Anh khẽ gật đầu, Trần Phong nói không sai.

"Hiến Vương cũng quá bá đạo rồi, ngay cả bức tượng cũng không cho giữ lại, đúng là bạo chính." Bàn Tử nghe xong tức giận nói.

Phải biết những bức tượng này đối với thổ dân lúc đó là vật tổ, là tín ngưỡng.

Phá hủy những bức tượng này không khác gì phá hủy tín ngưỡng của thổ dân.

"Kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, nếu không có sức mạnh khiến đối thủ phải kính sợ, chỉ có thể bị bắt nạt." "Từ xưa đến nay đều áp dụng." Lưu Kim Bảo nghe Bàn Tử nói vậy.

Trần Phong nghe xong gật đầu, Lưu Kim Bảo nói không sai, sự thật là như vậy.

Người không có thực lực chỉ có thể bị áp bức.

Sau khi không tìm thấy gì khác, mấy người liền tiếp tục đi về phía trước.

Lối đi phía trước xuất hiện nhiều dấu vết đào bới nhân tạo.

Rõ ràng phía trước trước đây có thể không có đường.

Đây đều là do con người dùng sức đào ra.

Nhìn lối đi phía trước biết đã hao tốn bao nhiêu nhân lực và vật lực.

Theo ghi chép, lăng mộ Hiến Vương này đã hao tốn hơn hai mươi năm.

Xây dựng rầm rộ, hao tốn vật tư có thể biết được.

Hiến Vương chỉ là một vương hầu của một nước nhỏ, lại có thể làm lớn như vậy.

Nếu vị trí của Hiến Vương được thay đổi, có thể sẽ là một cảnh tượng khác.

Chương 430

Anh lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Cầm đuốc, cẩn thận đi về phía trước.

Thỉnh thoảng nhìn vùng nước bên cạnh, phải biết vùng nước này có thể ẩn chứa một số mãnh thú.

Với tính cách của Hiến Vương, chắc chắn đã thiết lập rất nhiều cạm bẫy.

"Vãi, kia là gì?

Thi thể!" Khi Trần Phong đang cẩn thận nhìn con đường phía trước, Lưu Kim Bảo phía sau đột nhiên kinh hãi kêu lên.

"Thi thể, ở đâu có thi thể?" Bàn Tử trước tiên bị tiếng hét của Lưu Kim Bảo dọa giật mình, nhưng khi nghe có thi thể, lập tức hứng thú.

"Kia.

Nhìn kìa," Thấy Trần Phong và mọi người đều đưa mắt nhìn, anh vội vàng đưa tay chỉ về phía mặt nước không xa phía trước.

Trần Phong và những người khác nhìn theo hướng tay chỉ của Lưu Kim Bảo.

Nhưng ở đó không có gì cả.

Đừng nói là thi thể, mặt nước phẳng lặng như tờ.

Ngay cả một cọng lông cũng không có.

"Không thể nào, tôi vừa rồi rõ ràng đã nhìn thấy, một cái xác nổi trên mặt nước." Lưu Kim Bảo mặt đầy vẻ không thể tin được.

Vừa rồi rõ ràng nhìn thấy một cái xác, nhưng bây giờ lại không

thấy đâu nữa.

Chỉ trong chớp mắt quay đầu lại, cái xác đã biến mất.

Có cần phải quỷ dị như vậy không.

“Lão Lưu, có phải ông nhìn nhầm không, làm gì có xác chết nào.” “Ngay cả một cọng lông cũng không có.” Bàn Tử dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Lưu Kim Bảo.

Ánh mắt đó như thể đang nói Lưu Kim Bảo đang nói dối.

“Lão Trần, ông có tin tôi không?

Tôi thật sự đã nhìn thấy một cái xác, vừa rồi trôi nổi trên mặt nước.” Lưu Kim Bảo nhìn Trần Phong và mọi người lo lắng nói.

Lần này không chỉ Bàn Tử, ngay cả Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê cũng đầy vẻ nghi ngờ.

Rõ ràng trên mặt nước không có gì, cứ khăng khăng nói trên đó có một cái xác.

Coi chúng tôi là đồ ngốc à.

“Lão Trần, anh xem, có phải Lão Lưu bị hàn khí xâm nhập cơ thể nên xuất hiện ảo giác không?” Tuyết Lê nhìn Trần Phong hỏi, cô biết nhiều hơn những người khác một chút.

Khi mở lối đi, Trần Phong đã bảo cô mang theo bùa trừ hàn và bùa phá tà.

Rõ ràng anh biết dưới này có thứ gì đó nên mới bảo cô mang theo.

Bây giờ Lão Lưu như vậy, biết đâu đã bị thứ gì đó mê hoặc.

“Không giống, có lẽ Lão Lưu nói là thật,” Trần Phong nghe Tuyết Lê nói vậy cũng có chút nghi ngờ, nhưng nhìn bộ dạng của Lưu Kim Bảo không giống như bị hàn khí xâm nhập cơ thể.

Cũng không giống bị tà ma gì khác.

Vì vậy có khả năng Lão Lưu nói là thật, thật sự đã nhìn thấy xác chết.

Phải biết nơi này đã không biết qua bao nhiêu năm rồi.

Xác chết sớm đã hóa thành xương khô.

Huống hồ là ở trong nước, lại càng không thể.

Nhưng với đẳng thuật thần bí của Hiến Vương, biết đâu thật sự có khả năng.

"Lão Lưu, không sao, nếu là thật, thì cái xác đó chắc chắn sẽ xuất hiện lại." Trần Phong nhìn Lưu Kim Bảo nói.

Lưu Kim Bảo nghe Trần Phong nói vậy gật đầu.

Lão Trần nói có lý, chỉ cần cái xác đó xuất hiện lại, nhất định sẽ bị phát hiện.

Lúc đó những người khác sẽ biết là sự thật.

Sau đó mấy người liền tiếp tục đi về phía trước.

Sau chuyện của Lưu Kim Bảo vừa rồi, Trần Phong càng chú ý đến mặt nước gần đó hơn.

Sau khi đi về phía trước một đoạn thời gian.

Trần Phong liền phát hiện con đường phía trước đã hẹp lại.

Ít nhất nhỏ đi một nửa, trước đó có thể đi song song bốn người.

Thì bây giờ chỉ có thể đi hai người.

Một biến cố, Trần Phong cũng biết phía trước chắc chắn có biến cố gì đó chưa biết.

Con sông bên cạnh thì trở nên rộng hơn, nơi này giống như một cái đầm.

Trong lòng anh càng thêm cảnh giác.

“Nhìn kìa, xác chết xuất hiện rồi!” Đột nhiên Lưu Kim Bảo nói với giọng hơi phấn khích, chỉ vào giữa con sông.

Vừa rồi đi dọc đường, anh ta luôn chú ý đến mặt nước.

Vì vậy khi xác chết vừa xuất hiện, anh ta đã chú ý ngay lập tức.

Chỉ cần xác chết xuất hiện, có thể chứng minh anh ta trước đó không nhìn nhầm.

“Thật sự có xác chết, xem ra được bảo quản rất tốt.” Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn mặt nước, quả nhiên cách đó không xa trên mặt nước có một cái xác.

Từ xa nhìn vẫn có thể thấy cái xác vẫn giữ được hình dạng ban đầu.

Trần Phong cũng có chút kinh ngạc nhìn cái xác trên mặt nước.

Cái xác này bao nhiêu năm rồi mà không mục nát, cứ ngâm mình trong nước.

Không thể không nói là một chuyện kỳ lạ.

“Mẹ kiếp, không chỉ một cái.” “Nhiều quá!” Đúng lúc này, mấy người đột nhiên thấy trên mặt nước đột nhiên nổi lên vô số xác chết.

Nhìn bộ dạng đều là xác nữ, từng cái một trôi nổi trên đó.

“Nhiều quá, Hiến Vương đã giết bao nhiêu người vậy.” Bàn Tử nhìn những cái xác trôi nổi trên mặt nước có chút tê dại da đầu.

Quan trọng nhất là những cái xác này đều không mục nát.

Vẫn giữ được hình dạng ban đầu.

Trần Phong nhìn những cái xác không ngừng nổi lên, trước tiên là kinh ngạc, sau đó chỉ còn lại kinh hoàng.

Những cái xác này từng cái một đều giữ được dung mạo lúc còn sống.

Những cái xác này đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Theo dòng nước chảy, những cái xác này liền từ từ tản ra.

Khi những cái xác này đến gần, Trần Phong và mọi người cũng nhìn rõ hình dạng của chúng.

Trên người chúng đều không mặc quần áo.

Cũng có thể là có quần áo, nhưng theo thời gian đã mục nát.

Chương 431

Nhưng những cái xác này lại được bảo quản nguyên vẹn.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, đều thấy sự kinh hãi trong mắt đối phương.

Là tác dụng của đẳng thuật sao?

Có thể khiến xác chết ở trong nước cả ngàn năm mà không mục nát.

"Lão Ngô, kéo một cái lên xem xem, là ma quỷ hay thần thánh, cũng phải xem cho rõ." Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất nói.

Những cái xác này có thể là do Hiến Vương dùng đẳng thuật tạo ra.

Vì vậy cần thiết phải kéo một cái lên xem xét.

"Lão Trần, có cần phải kích thích như vậy không, những thứ này lỡ như thi biến thì sao?" Bàn Tử nghe vậy trong lòng kinh hãi, trong lòng có chút sợ hãi.

Lưu Kim Bảo và Tuyết Lê thì nhìn Trần Phong một cái, không nói gì.

Nếu Trần Phong đã nói như vậy, chắc chắn có lý của anh.

"Bàn Tử, chuẩn bị dây thừng!" Ngô Bát Nhất gật đầu nhìn Bàn Tử nói.

Sau đó, Ngô Bát Nhất buộc dây thừng vào xẻng công binh.

Sau khi nhắm vào một cái xác, hai tay dùng sức, xẻng công binh buộc dây thừng rơi xuống người cái xác gần nhất.

Một đầu của xẻng công binh, vừa hay có thể giữ chặt xác chết,

thông qua dây thừng có thể kéo cái xác này lên.

Rất nhanh, Ngô Bát Nhất liền kéo một cái xác lên.

Một cái xác nữ không một mảnh vải che thân hiện ra trước mắt mọi người.

"Ối giời ơi, cảnh này, sao tự nhiên thấy hơi kích động thế nhỉ." Bàn Tử đánh giá cái xác nữ nói.

"Bàn Tử, chú ý có đồng chí nữ ở đây." Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói vậy, nhịn cười nói.

"Ha ha, xin lỗi, kích động quá." Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói vậy, ngại ngùng nói.

Tuyết Lê nghe xong, chỉ liếc một cái, không nói gì.

"Được rồi, làm việc chính đi, trước tiên xem cái xác có gì đặc biệt không." Trần Phong xua tay nói.

"Kéo xác lên không phải để cho cậu xem." Nói xong anh liền ngồi xổm xuống, bắt đầu cẩn thận kiểm tra cái xác này.

Anh lấy găng tay Mạc Kim từ trên người ra.

Mới bắt đầu động thủ.

Sau khi đeo găng tay Mạc Kim, Trần Phong mới dám ra tay.

Anh véo thử vào da của thi thể.

Vừa chạm vào, anh liền phát hiện có điều khác lạ, trên bề mặt thi thể được bao phủ bởi một lớp gì đó.

Sờ vào thấy cứng ngắc, hoàn toàn không có cảm giác của da thịt.

Hiện trạng của thi thể rất quái dị, mặt mày cũng méo mó dữ tợn, cho thấy lúc còn sống họ đã phải chịu sự tra tấn dã man.

Tứ chi của thi thể bị bẻ cong thành một góc kỳ lạ, hướng về phía

trước như đang muốn ôm lấy thứ gì đó.

Nếu chỉ có hai tay thì không sao, nhưng đến cả chân của thi thể cũng bị như vậy thì chắc chắn có vấn đề.

Chân của họ trông như đã bị người ta đánh gãy.

Nghĩ đến đây, Trần Phong bất giác đưa mắt nhìn những thi thể khác dưới nước.

Quả nhiên, tất cả đều giống hệt, tứ chi đều ở trong tư thế ôm ấp.

Trần Phong có chút tò mò, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà Hiến Vương lại ra tay tàn độc, đánh gãy chân tay của nhiều người như vậy.

Đây đều là những thi thể nữ.

"Lão Trần, ông thấy gì không?" Ngô Bát Nhất đứng bên cạnh hỏi.

Anh không có găng tay Mạc Kim nên không dám tùy tiện chạm vào, lỡ có nguy hiểm thì phiền phức.

"Trên thi thể được bao bọc bởi một lớp gì đó." Trần Phong nhìn thi thể, trầm giọng nói: "Tôi nghĩ đây là lý do khiến những thi thể này không bị biến đổi." "Hả?

Tại sao thi thể lại phải có tư thế quỷ dị như vậy?" Lưu Kim Bảo nhìn tư thế kỳ quái của xác chết, lúc kéo nó lên, anh đã phát hiện ra điều này.

Anh còn cố tình nhìn những thi thể dưới nước, tất cả đều y hệt, đều có chung một tư thế ma quái.

Trần Phong lắc đầu, anh cũng không rõ về chuyện này.

Đẳng thuật quá thần bí, anh chỉ từng nghe nói về loại tà thuật này chứ đây là lần đầu tiên được chứng kiến.

Vì vậy, anh cũng chỉ hiểu biết một cách mơ hồ về mục đích của

nó.

“Những thi thể này có thể là người của bộ lạc thổ dân trước kia, cũng có thể là gia quyến của những người xây dựng lăng mộ.” Trần Phong quay đầu nhìn những thi thể dưới nước.

Những nữ thi này trông còn rất trẻ, chỉ tiếc là đã sinh nhầm thời đại.

Nếu không, ít nhất họ cũng sẽ có một gia đình của riêng mình, có con cái, có người thân.

Chứ không phải như bây giờ, bị người ta dùng làm vật tế cho một loại tà thuật, thậm chí có người còn bị hại đến tan nhà nát cửa.

“Đợi đã, để tôi xem bên trong có gì khác không.” Bàn Tử lúc này đột nhiên chen vào.

Rồi không biết anh ta lôi đâu ra một đôi găng tay và đeo vào.

“Bàn Tử, ông làm gì...” Ngô Bát Nhất vừa định ngăn Bàn Tử lại thì bị Trần Phong giơ tay cản.

Anh muốn xem Bàn Tử định giở trò gì.

Chẳng lẽ những thứ học được từ chỗ Đại Kim Nha có bao gồm cả cái này?

Nhưng trông không giống lắm.

Chỉ thấy Bàn Tử ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể, rồi trực tiếp vạch miệng nữ thi ra, thò tay vào trong mò mẫm.

Nhưng đúng lúc này, một khuôn mặt tóc tai bù xù, khóe miệng đầy máu tươi, đôi mắt đỏ ngầu, vẻ mặt dữ tợn đột nhiên từ trong miệng nữ thi lao ra.

Kèm theo đó là tiếng quỷ khóc sói tru.

Bàn Tử không kịp phản ứng, liền bị khuôn mặt quỷ kia đâm sầm vào mặt.

Điều kỳ lạ là khuôn mặt quỷ đó lại chui thẳng vào cơ thể Bàn Tử.

"Bàn Tử!" Trần Phong và những người bên cạnh chỉ thấy một luồng sương mù màu đen đột nhiên phụt ra từ miệng nữ thi, rồi chui thẳng vào người Bàn Tử.

Mọi người không khỏi bước lên một bước, hét lớn.

Nhưng Bàn Tử dường như không nghe thấy gì cả.

Nếu Trần Phong và mọi người có thể nhìn thấy tình hình của Bàn Tử lúc này, họ sẽ phát hiện đôi mắt anh ta đã chuyển sang màu đỏ rực, đỏ đến đáng sợ.

Trần Phong lấy một lá Phá Tà Phù từ trong túi ra, cầm sẵn trong tay.

Chỉ cần có biến, anh sẽ lập tức dán lá bùa lên đầu Bàn Tử.

"Bàn Tử!

Bàn Tử!" Ngô Bát Nhất gọi hai tiếng nhưng thấy Bàn Tử không có phản ứng gì, liền dùng tay lay người anh ta.

Trần Phong vừa định ngăn lại thì thấy một bóng người đột nhiên bổ nhào, đè Ngô Bát Nhất xuống đất.

"Lão Ngô!" Mọi người chưa kịp phản ứng thì đã thấy Ngô Bát Nhất bị Bàn Tử đè xuống đất.

Chương 432

“Vãi chưởng, mày mà giết tao thì tao có làm ma cũng không tha cho mày!” Ngô Bát Nhất dùng hết sức chống đỡ cơ thể Bàn Tử, hét lên.

Không biết có chuyện gì mà sức của Bàn Tử lại mạnh lên rất nhiều.

Đôi mắt anh ta đỏ ngầu, há to miệng định cắn Ngô Bát Nhất.

Lưu Kim Bảo nhanh tay nhanh mắt lập tức kéo Bàn Tử lại.

Anh vốn định kéo Bàn Tử ra, nhưng cảm nhận được sức mạnh trên người anh ta thì biết là không thể.

Anh đành phải đứng bên cạnh dùng hết sức giữ chặt Bàn Tử, không để Ngô Bát Nhất bị cắn.

Trần Phong nhanh chóng dán lá Phá Tà Phù trong tay lên trán Bàn Tử.

Rất nhanh, một luồng khí đen từ người Bàn Tử tỏa ra, sau đó tay anh ta buông thõng xuống.

“Mau kéo Bàn Tử ra!” Trần Phong thấy vậy vội nói một tiếng, rồi cùng Lưu Kim Bảo và Tuyết Lê dùng sức kéo cánh tay Bàn Tử.

Lần này không có sự giãy giụa của anh ta, họ nhanh chóng kéo được Bàn Tử ra.

“Bàn Tử, ông thật sự nên giảm béo đi, nặng như vậy, lỡ có chuyện gì cản cũng không nổi.” Tuyết Lê thấy Bàn Tử đã bị kéo ra thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Sau khi về, tôi nhất định phải ăn xiên thịt cừu trước mặt Bàn Tử,

rồi trói nó vào ghế.” Ngô Bát Nhất từ dưới đất bò dậy, phủi bụi sau lưng, nghiến răng nghiến lợi nói.

May mà anh không bị cắn.

Một lúc sau, Bàn Tử cũng tỉnh lại.

Mở mắt ra, thấy vẻ mặt không mấy thiện cảm của mọi người, anh ta hỏi: “Sao mọi người lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó?” “Bàn Tử nhà ông, không phải tôi có thù với ông chứ, lần trước bị âm sát chi khí nhập vào người, ông cũng đè tôi, lần này lại thế.

Có phải tôi ăn mất xiên thịt cừu của ông không?” Ngô Bát Nhất nhìn Bàn Tử, nghiến răng nói.

Bị Bàn Tử đè hai lần khiến anh có chút lạnh sống lưng.

Bàn Tử chắc chắn là cố ý.

“Bàn Tử, tại sao ông lại đi vạch miệng nữ thi ra?” Trần Phong nhìn Bàn Tử, trầm giọng hỏi.

Lần này Bàn Tử quá lỗ mãng rồi, anh vốn tưởng anh ta phát hiện ra điều gì đó mới làm vậy, kết quả lại không phải.

Quả nhiên!

Vẫn còn quá non!

Lại đi tin Bàn Tử có phát hiện gì đó.

“Tôi thấy trong miệng nữ thi có tiếng kêu, tôi tưởng có bảo bối.” Bàn Tử nói với giọng điệu có chút oan ức: “Mở quan tài lấy đồ chẳng phải đều như vậy sao?” Nghe Bàn Tử nói xong, Trần Phong cảm thấy lòng mệt mỏi.

Anh ta nói có lý quá, mình không còn lời nào để nói.

“Dùng não đi một chút, những nữ thi này lúc sống có thể chỉ là nô

dịch, làm gì có đồ tốt.” “Mọi chuyện đều có thể xảy ra, phải biết rằng đồ vật thời cổ đại bây giờ đều có thể được gọi là đồ cổ.” Bàn Tử nghe Trần Phong nói vậy liền đáp lại: “Tôi thật sự thấy có thứ gì đó trong miệng thi thể mà.” Anh ta cũng không biết suy đoán của mình có đúng không.

Những thứ học được ở chỗ Đại Kim Nha đến giờ vẫn chưa dùng được.

Vì vậy, khi thấy thi thể này có điểm khác thường, anh ta mới lỗ mãng như vậy.

“Thứ ông thấy trong miệng thi thể, nếu tôi không đoán sai, thì đó chính là oán khí.

Thi thể bị tra tấn đến chết, thời gian lâu dần liền biến thành oán khí.” Trần Phong cũng biết Bàn Tử không cố ý, tuy mắng vậy nhưng cũng thôi.

Dù sao Bàn Tử cũng không có ác ý, mà anh cũng không ngăn cản.

Nếu phải quy trách nhiệm, chắc chắn anh cũng có phần.

Nhưng chuyện này cũng nhắc nhở anh một điều, ở đây chuyện gì cũng có thể xảy ra, không ai có thể biết trước được mình sẽ dính chiêu lúc nào.

Uy lực của Đằng thuật không phải chuyện đùa.

Nhất là vào thời điểm mấu chốt, càng phải cẩn thận, dù chỉ một sai sót nhỏ cũng có thể dẫn đến vấn đề lớn.

“Thôi được rồi, miễn mọi người không sao là tốt rồi.” Tuyết Lê thấy không ai bị thương liền nói, cũng không thể trách ai được.

Dù sao môi trường họ đang ở rất nguy hiểm, lúc nào cũng có thể gặp rắc rối.

“Vãi chưởng, có chuyện gì vậy?” Đúng lúc này, Lưu Kim Bảo đột nhiên kinh hãi nhìn lên mặt nước.

Nghe vậy, Trần Phong vội nhìn ra.

Mẹ kiếp, chuyện gì thế này!

Vừa nhìn thấy, Trần Phong cũng sững sờ, tình hình có vẻ không ổn.

Chỉ thấy, trên mặt nước, từ những thi thể đang không ngừng bốc lên từng luồng khói đen.

Ban đầu những luồng khói đen này chỉ là những sợi nhỏ, nhưng sau khi tụ lại, chúng tạo thành một đám khói đen khổng lồ, lượn lờ trên mặt nước.

Thấy cảnh này, mấy người đều ngẩn ra.

“Lão Trần, cả đám lớn này đều là oán khí sao?

Có hơi lớn quá không?” Tuyết Lê nhìn đám khói đen không ngừng cuồn cuộn.

Dường như cô có thể nghe thấy tiếng gào thét thảm thiết của phụ nữ từ bên trong, nghe mà rợn người.

Cảm giác như có một đám đông phụ nữ đang phải chịu đựng sự tra tấn không ngừng, la hét thảm thiết.

Trần Phong gật đầu, nói: “Đây hẳn đều là oán khí, được hình thành từ oán niệm của những nữ thi này sau khi bị tra tấn đến chết.

Những oán khí này chứa đựng sự bất mãn của họ đối với thế giới này, cũng như sự căm hận đối với bọn người Hiến Vương.” Lúc này, khói đen từ những nữ thi vẫn không ngừng bốc lên.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, nó sẽ gây hại cho cơ thể con người.

Phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Mau lên...” Nhưng đúng lúc này, Trần Phong vừa cất tiếng gọi, liền cảm thấy cảnh vật thay đổi.

Trước mặt anh xuất hiện những ngôi nhà lớn, được xây dựng đơn giản bằng những viên gạch đất xếp chồng lên nhau.

Bên trong có rất nhiều phụ nữ, ai nấy đều có vẻ mặt đờ đẫn, ánh mắt thất thần, quần áo trên người đều là vải thô sơ.

Họ đã mất hết hứng thú với cuộc sống, nhưng có một vài người đang xoa xoa bụng, trên mặt lộ ra vẻ rạng ngời của tình mẫu tử, nhưng rồi ánh mắt lại nhanh chóng ảm đạm đi.

Thấy cảnh này, trong lòng Trần Phong dấy lên một trận xáo động, chẳng lẽ những người phụ nữ này đều đang mang thai?

Khung cảnh thay đổi, anh thấy một đám lính mặc áo giáp bước vào, lôi những người phụ nữ ra ngoài, không lâu sau liền vang lên những tiếng la hét thảm thiết.

Những người trong nhà nghe thấy tiếng la hét cũng không có phản ứng gì, hiển nhiên đã nghe quá nhiều, đã quen rồi, hoặc có lẽ họ đã mất hết hy vọng vào thế giới này.

Trần Phong lúc này cũng đi theo đám lính ra ngoài.

Nhưng cảnh tượng bên ngoài khiến người ta không khỏi rùng mình.

Những người phụ nữ bị lôi ra ngoài, bị người ta đánh gãy tứ chi, sau đó đổ lên người một lớp chất lỏng như dầu.

“Đây là địa bàn quân sự, ngươi là ai?

Bắt lấy hắn cho ta!” Đột nhiên, đám lính phát hiện ra một người lạ, liền lớn tiếng quát.

Sau đó, một đám lính xông tới, định bắt Trần Phong.

Thấy đám lính xông tới, Trần Phong vội lấy con dao găm ra khỏi người, một nhát gạt phăng vũ khí của tên lính, rồi tung một cú đá thẳng vào mặt, khiến hắn bay ngược về phía sau.

Nhưng chẳng mấy chốc, càng nhiều binh lính xông đến.

Thấy cảnh này, Trần Phong cũng thấy đau đầu, nhiều người như vậy sao một mình anh đánh lại.

Nếu có Lão Ngô ở đây thì tốt rồi.

Chương 433

Đợi đã... tại sao mình lại ở đây?

Không phải đang ở trong mộ Hiến Vương sao?

Nhưng rất nhanh, Trần Phong đã biết tại sao.

Sau khi hiểu rõ tình hình, anh cắn mạnh vào đầu lưỡi.

Lập tức, đám lính đang xông tới trước mặt đều biến mất.

Anh quay đầu nhìn lại, quả nhiên vẫn ở vị trí cũ.

Vừa rồi anh đã bị oán khí đưa vào ảo giác.

Nếu không tỉnh lại, anh sẽ bị mắc kẹt trong đó cho đến chết.

Anh cũng bị dọa cho toát mồ hôi lạnh.

Oán khí này thật lợi hại, phải biết trên tay anh còn có Phá Tà Phù, vậy mà vẫn dính chiêu, huống chi là những người khác.

Lúc này, Trần Phong đột nhiên nghĩ đến Ngô Bát Nhất và mọi người, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên như anh dự đoán, tất cả mọi người đều đang nhắm chặt mắt, biểu cảm trên mặt thỉnh thoảng lại thay đổi, nhưng phần lớn thời gian đều là vẻ mặt phẫn nộ.

Thấy vậy, Trần Phong biết không thể chậm trễ được nữa.

Anh vội bước tới, vỗ mạnh vào vai Tuyết Lê, cô giật mình một cái rồi tỉnh lại, vỗ vỗ ngực, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi.

Trần Phong liếc nhìn một cái, rồi vỗ mạnh vào người Ngô Bát Nhất và Lưu Kim Bảo.

Cuối cùng mới đến Bàn Tử.

“Vãi chưởng, tôi dính chiêu rồi.” “Oán khí này cũng ghê gớm quá, ở xa như vậy mà vẫn bị ảnh hưởng.” Sau khi tỉnh táo lại, mấy người đều thở phào nhẹ nhõm.

May mà có Trần Phong, nếu không họ có thể đã bị mắc kẹt trong ảo giác mãi mãi.

“Uống chỗ nước này đi.” Lúc này, Trần Phong lấy một lá Phá Tà Phù hòa vào nước, đưa cho mọi người.

“Lão Trần, tại sao chúng tôi lại rơi vào ảo giác?” Lưu Kim Bảo uống xong nước Trần Phong đưa, hỏi.

Đây cũng là thắc mắc của những người khác.

Họ ở khoảng cách xa như vậy, đáng lẽ không bị ảnh hưởng mới đúng, nhưng bây giờ tất cả đều rơi vào ảo giác, thật đáng sợ.

“Khi oán khí đạt đến một mức độ nhất định, chỉ cần nhìn từ xa cũng có thể khiến người ta rơi vào ảo giác.” Trần Phong nhìn đám khói đen do oán khí tạo thành trên mặt nước, trầm giọng nói: “Nếu không thoát ra được, có thể sẽ bị mắc kẹt trong đó mãi mãi.

Những thi thể này đều bị tra tấn đến chết, oán khí cực nặng, lại được nuôi dưỡng bao nhiêu năm nay, sớm đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực rồi.” “Đó là lý do chúng ta nhìn thấy những ảo giác đó sao?” Tuyết Lê nghe xong, nhìn đám oán khí màu đen, nhẹ giọng nói: “Nhưng bây giờ nhìn những oán khí màu đen này, tôi không hề cảm thấy phẫn nộ mà chỉ thấy nghẹn lòng.” Vừa rồi cô đã tận mắt chứng kiến quá trình hình thành của chúng.

Quá trình đó khiến người ta rùng rợn.

Bây giờ, cô chỉ cảm thấy đồng cảm với những gì mà các thi thể này đã phải trải qua.

“Thời đại khác nhau, thời đại này cũng có những bi kịch như vậy,

nghĩ thoáng một chút đi." Trần Phong thở dài một tiếng, vỗ vỗ vai Tuyết Lê.

"Vâng, em biết." Tuyết Lê gật đầu, cô hiểu những điều đó, nhưng có những chuyện không phải muốn quên là quên được, đặc biệt là khi đã rơi vào ảo giác, cảm giác như chính mình đang ở trong đó, mọi thứ vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt.

"Lão Trần, tại sao bây giờ tôi nhìn những oán khí này lại không bị ảnh hưởng nữa?" Bàn Tử lúc này lấy hết can đảm lại nhìn những làn sương mù đen đó rồi nói, nhưng nhanh chóng phát hiện ra mình không bị ảnh hưởng.

Chuyện gì vậy?

"Là tác dụng của chỗ nước mà Lão Trần đưa cho ông lúc nãy đấy." Ngô Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái, anh ta đúng là chẳng có chút tinh ý nào.

"Những gì chúng ta thấy lúc nãy có phải là những gì những nữ thi này đã trải qua không?" Lưu Kim Bảo nhìn những thi thể, trầm giọng hỏi.

Đúng như Tuyết Lê nói, dù biết những oán khí này không tốt cho họ, nhưng nhìn những nữ thi này, anh không thể nào tức giận được.

"Nghĩ thoáng ra là được rồi!" Ngô Bát Nhất gật đầu, quả thực những gì họ thấy chính là những gì những nữ thi này đã phải chịu đựng.

Mọi thứ hiện rõ mồn một, muốn quên cũng không quên được, nó đã ăn sâu vào tâm trí, không thể xua đi.

Có lẽ phải một thời gian sau mới có thể dần dần quên đi.

"Được rồi, chúng ta đi tiếp thôi, phía trước chắc sắp đến lối ra rồi." Trần Phong đột nhiên cảm nhận được một luồng gió nhẹ thổi

qua, lập tức biết phía trước có lối ra.

Phía trước có thể là mộ Hiến Vương, nơi này oán khí nặng như vậy, cũng không nên ở lại lâu.

"Ông ông ông." Đúng lúc này, đột nhiên có một loạt tiếng vo ve truyền đến.

"Không hay rồi, mau đi!" Nghe thấy tiếng động, Trần Phong lập tức hét lên.

Tuy không biết là thứ gì, nhưng xuất hiện ở đây chắc chắn không phải là thứ tốt lành gì.

Nói xong, anh liền cắm đầu chạy về phía trước.

Nhưng chạy được một lúc, mấy người lại chạy ngược trở lại.

Theo sau họ là một đám vật thể màu đen, tiếng vo ve chính là do đám sinh vật màu đen đó phát ra.

"Mẹ kiếp, muỗi gì mà to thế này, muốn lấy mạng người ta à." Đúng vậy, đám sinh vật màu đen phía sau chính là một bầy muỗi.

Loại muỗi này có kích thước lớn hơn muỗi bình thường rất nhiều, mỗi con đều to bằng lòng bàn tay, số lượng cực kỳ đông.

Trần Phong và mấy người chạy về phía trước được một lúc thì thấy phía trước xuất hiện một đám lớn vật thể màu đen, đang bay về phía họ.

Thấy cảnh này, mấy người sợ đến hồn bay phách lạc.

Muỗi to như vậy, bị cắn một phát chẳng phải mất nửa bình máu sao.

Nhưng chẳng mấy chốc, họ thấy đám muỗi này bay đến chỗ đám oán khí màu đen, rồi bay thẳng vào giữa đám oán khí trên mặt nước, vui vẻ bay lượn trong đó.

Chỉ thỉnh thoảng có một hai con bay đến trước mặt Trần Phong và mọi người tấn công, nhưng đều bị họ đập chết.

Mấy người nhìn cảnh này, nuốt nước bọt ừng ực.

Lẽ nào đám muỗi này vì oán khí mới trở nên to như vậy?

Đây cũng là một loại Đằng thuật sao?

Quả nhiên đủ tà ác.

Đang lúc mọi người thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên lại nghe thấy một loạt tiếng kêu quái dị.

Chẳng mấy chốc, mọi người thấy một đàn lớn sinh vật màu đen bay tới, nhanh chóng bay vào trong đám oán khí.

Những sinh vật màu đen này con nào con nấy đều có đôi mắt đỏ rực.

"Dơi mặt người?" Trần Phong nhìn rõ hình dạng của những sinh vật đó, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Những con dơi này con nào con nấy đều có một khuôn mặt người, há miệng lao vào cắn xé đám muỗi.

"Đám dơi này đang săn đám muỗi, còn đám muỗi lại ăn oán khí." Ngô Bát Nhất nhìn trận chiến lớn trước mặt, nói.

Đám dơi này xuất hiện từ lối đi mà họ vừa vào, rõ ràng lúc nãy họ đã không phát hiện ra.

Đám muỗi khổng lồ kia thấy đám dơi, rõ ràng có chút luống cuống, bay loạn xạ, còn đám dơi thì đuổi theo sau.

Cảnh tượng có chút hỗn loạn, thỉnh thoảng có vài con bay đến trước mặt Trần Phong và mọi người.

Họ bây giờ đang co ro trong một góc, không dám động đậy.

Lối đi phía trước có một đàn lớn muỗi đang bay tới, chặn mất đường đi.

Đường lui lại bị đám dơi chặn mất, nên mấy người chỉ có thể tìm một góc để trốn.

Trần Phong cầm Kim Cương Tán che chắn phía trước, rồi bảo Tuyết Lê phía sau lấy ra một ít Khu Trùng Tán rắc ra phía trước.

Chương 434

Như vậy cũng có thể tạm thời ngăn chặn sự tấn công của côn trùng.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong và mọi người phát hiện vùng nước trước mặt lại có biến đổi.

Không biết từ lúc nào, dưới nước liên tục có những chiếc lưỡi màu đỏ thò ra.

Những chiếc lưỡi này không quan tâm đến muỗi hay dơi, tất cả đều nuốt chửng.

Liên tục có những cái đầu người xuất hiện, nhìn số lượng lưỡi là biết dưới nước ẩn giấu không ít quái vật.

Thấy cảnh này, Trần Phong và mọi người đều tê cả da đầu.

Rốt cuộc nơi này ẩn giấu bao nhiêu quái vật, vừa có muỗi vừa có dơi, bây giờ lại xuất hiện những chiếc lưỡi như vậy, lát nữa còn xuất hiện thứ gì nữa?

Tình trạng này kéo dài khoảng nửa tiếng.

Mặt nước đột nhiên nổi lên một trận sóng, tiếp đó Trần Phong và mọi người thấy những thi thể trên mặt nước từ từ chìm xuống.

Sau khi thi thể chìm xuống, đám oán khí lượn lờ phía trên cũng nhanh chóng tiêu tán.

Oán khí tiêu tán, đám muỗi không còn thức ăn liền từ từ bay đi.

Đám dơi kia thấy những con muỗi khổng lồ ngon lành biến mất, cũng theo đó biến mất.

Những chiếc lưỡi dưới nước cũng không còn động tĩnh.

Mọi thứ dường như chưa từng xảy ra.

Nếu không có nữ thi ở gần đó, họ còn nghi ngờ mình lại rơi vào ảo giác.

Thấy mọi thứ đã yên tĩnh trở lại, Trần Phong cầm Kim Cương Tán chờ thêm một lúc, xác định không có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm, thu Kim Cương Tán lại, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn lên mặt nước.

"May mà chúng ta không xuống nước, dưới nước ẩn giấu nhiều quái vật như vậy." Ngô Bát Nhất và mọi người nhìn lại cảnh tượng lúc nãy, không khỏi rùng mình: "Nơi này quá quỷ dị rồi, oán khí, rồi muỗi ăn oán khí, vân vân." Cả những thi thể đột nhiên biến mất nữa.

Mọi thứ đều khó tìm ra câu trả lời, chỉ có thể nói Đằng thuật quá thần bí.

Cũng không biết Hiến Vương này rốt cuộc đã nắm giữ bao nhiêu loại Đằng thuật kỳ quái.

"Lão Trần, xử lý thi thể này thế nào?" Lưu Kim Bảo nhìn thi thể bên cạnh, nói.

Thi thể trên mặt nước đều đã biến mất.

"Vứt xuống đi, cũng không lấy được thông tin gì từ nó nữa." Trần Phong nghĩ rồi nói.

Vừa rồi anh đã biết được lai lịch của những thi thể này từ ảo ảnh của oán khí, nhưng lại không biết công dụng của chúng.

Giữ lại thi thể này cũng vô dụng, để nó trên bờ có cảm giác như đang phơi thây.

"Ừm, đều là những người đáng thương, phơi thây thì thất đức quá." Ngô Bát Nhất gật đầu nói.

Sau đó, anh định đeo găng tay vào rồi vứt nữ thi xuống nước.

Nhưng sau đó, anh thấy thi thể đột nhiên lao ra ngoài.

“Bắt lấy!” Trần Phong thấy vậy, vội nói.

Thi thể biết động, rõ ràng bên trong có thứ gì đó.

Nhất định phải giữ lại nữ thi này, xem bên trong rốt cuộc có gì.

Ngô Bát Nhất thấy vậy lập tức lao lên túm lấy chân thi thể, không cho nó lao xuống.

“Bàn Tử, giúp một tay!” Cảm nhận được sức mạnh của nó, Ngô Bát Nhất hét về phía Bàn Tử.

Hai người mới miễn cưỡng giữ được nữ thi này lại, sức của nó rất lớn, không biết bên trong có thứ gì.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử lại một lần nữa kéo nữ thi lại, nhưng nó vẫn cứ lao về phía nước.

Sức rất lớn, Ngô Bát Nhất và mọi người đành phải dùng sức đè nó lại, mới không để nó lao xuống nước.

“Chuyện gì vậy?

Thi thể này muốn lao xuống nước.” Tuyết Lê nhìn thi thể không ngừng lao về phía nước, nói.

Lúc đầu nhìn thấy thi thể này, cô còn tưởng là thi biến, nhưng nhanh chóng phát hiện không đúng.

Thi thể này chỉ lao về phía nước, bản thân nó không có chút biến hóa nào.

“Trong thi thể này chắc chắn có thứ gì đó.” Ngô Bát Nhất lúc đè thi thể, cảm nhận được một luồng sức mạnh truyền ra từ trong cơ thể nó.

Anh cảm nhận kỹ một lúc rồi nói: “Trong bụng.” “Bụng?” Nghe

Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong liền nhìn vào bụng của nữ thi.

Quả nhiên, mỗi lần thi thể lao về phía trước, bụng của nó lại nhô lên, như có thứ gì đó đang va đập từ bên trong.

"Chúng ta mổ bụng nó ra xem." Tuyết Lê thấy vậy, suy nghĩ một lúc rồi nói.

Rốt cuộc Hiến Vương dùng những nữ thi này để làm gì?

Lẽ nào không chỉ dùng để nuôi dưỡng oán khí, mà còn nuôi thứ gì đó trong bụng họ?

Tuyết Lê càng nghĩ càng cảm thấy phẫn nộ với Hiến Vương, sao lại có thể làm ra những chuyện táng tận lương tâm như vậy với những thi thể này.

"Ừ, được, để tôi xem Hiến Vương rốt cuộc có ý đồ gì." Trần Phong nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Làm như vậy có thể biết được công dụng của những thi thể này, rốt cuộc bên trong có yêu ma quỷ quái gì.

Nói rồi anh lấy dao găm ra khỏi người, hít một hơi thật sâu, rồi nhắm chuẩn vào bụng nữ thi, rạch mạnh xuống.

Lớp dầu trên người nữ thi ban đầu có chút cản trở dao găm của Trần Phong, nhưng anh dùng sức một chút liền phá vỡ lớp cản trở đó, đâm mạnh vào trong.

Ngô Bát Nhất và mọi người thì cầm vũ khí, nhìn chằm chằm vào bên trong thi thể, chỉ cần có động tĩnh gì là sẽ nổ súng.

Trần Phong đã đâm thành công vào trong thi thể, dùng sức rạch một đường, trên bụng xuất hiện một vết rách.

Thứ bên trong dường như cảm nhận được có lối ra, liền chen chúc về phía vết rách.

Rất nhanh, Trần Phong và mọi người thấy vết rách trên thi thể đang không ngừng bị thứ gì đó va đập.

Thấy tình hình này, Trần Phong cũng vội lùi lại một bước, cầm Kim Cương Tán, đề phòng thứ bên trong đột nhiên tấn công.

"Xoẹt" một tiếng, từ vết rách trên thi thể đột nhiên thò ra một cái đầu.

Cái đầu đó nhỏ như đầu của một đứa trẻ, thậm chí có thể nhìn rõ ngũ quan.

Nhìn thấy thứ đột nhiên xuất hiện, mấy người đều sững sờ.

Trong nữ thi có một đứa trẻ?

Chẳng mấy chốc, đứa trẻ đó bò ra, điều đáng kinh ngạc là nửa thân dưới của nó lại là một con côn trùng.

"Quái vật?

Nửa thân trên giống người, nửa thân dưới lại là côn trùng." Ngô Bát Nhất nhìn thứ đó, kinh ngạc nói.

"Chắc chắn là do Hiến Vương giở trò quỷ, Đằng thuật tà thuật, coi mạng người như cỏ rác." Quái vật đó bò ra, thấy Trần Phong và mọi người liền hét lên một tiếng!

Cơ thể nhanh chóng nhảy về phía Trần Phong, một cú nhảy cao bằng nửa người, có thể thấy sức của quái vật này lớn đến mức nào.

"Bốp" một tiếng, may mà Trần Phong kịp thời mở Kim Cương Tán.

Quái vật va vào Kim Cương Tán, rồi rơi xuống đất.

Ngô Bát Nhất bên cạnh nhanh chóng giơ súng lên, bắn một phát vào đầu quái vật.

Thân thể quái vật bị bắn nát, cũng không còn động đậy nữa.

“Trong những thi thể này đều là những quái vật này sao?” Lưu Kim Bảo nhìn những nữ thi dưới nước, nếu trong những thi thể đó đều là những quái vật này, chỉ nghĩ thôi đã tê cả da đầu, những quái vật này sức rất lớn.

Chương 435

Nếu tất cả đều chui ra, thật sự không dễ đối phó.

"Bỏ thi thể vào nước đi, chúng ta mau đi, nơi này không nên ở lại lâu." Trần Phong nhìn con quái vật, cũng không biết nó có tác dụng gì, trong kiến thức của anh không có thông tin về phương diện này.

Đẳng thuật là một trong tam đại tà thuật, có lẽ chỉ có thể thấy ở mộ Hiến Vương.

Nói xong, Trần Phong liền định dùng tay kéo thi thể, ném xuống sông.

Lớp dầu bên trong thi thể đã không còn, nó bắt đầu thối rữa, chẳng bao lâu nữa sẽ chỉ còn lại bộ xương.

Nhưng lúc Trần Phong ném thi thể xuống nước, đột nhiên nghe thấy một tiếng "cảm ơn".

Không biết có phải là ảo giác không.

Nghe xong, anh cũng không để ý nữa.

"Đi nhanh lên!" Làm xong mọi việc, Trần Phong nói với Ngô Bát Nhất và mọi người.

Sau đó mấy người liền cầm đuốc, tiếp tục đi về phía trước.

"Lão Trần, có gió, phía trước không xa chắc là lối ra rồi." Ngô Bát Nhất thấy ngọn đuốc lập lòe, rồi cảm nhận được một luồng gió nhẹ thổi qua, mang theo hơi nước, khiến người ta sảng khoái.

Trần Phong gật đầu, anh cũng cảm nhận được.

Nhưng lúc này không thể không tập trung tinh thần, những thứ ở đây quá quỷ dị, không chừng phía trước sẽ xuất hiện quái vật.

Đẳng thuật của Hiến Vương khiến họ mệt mỏi, lo lắng không yên.

"Này, Lão Lưu, vừa rồi ông có nghe thấy tiếng 'cảm ơn' không?" Bàn Tử đi cuối cùng, vỗ vai Lưu Kim Bảo phía trước.

"Tôi cũng nghe thấy, tôi vừa cũng nghe thấy, tôi còn tưởng mình nghe nhầm." Lưu Kim Bảo nghe vậy lập tức kinh ngạc, không ngờ Bàn Tử cũng nghe thấy.

Sau đó, Lưu Kim Bảo lại hỏi Ngô Bát Nhất phía trước, câu trả lời cũng là có.

Một hai người nghe thấy có thể là trùng hợp, nhưng tất cả mọi người đều nghe thấy thì không phải là trùng hợp nữa.

"Lão Trần, anh có biết không?" Tuyết Lê phía sau nghe thấy liền hỏi Ngô Bát Nhất phía trước. (*Lưu ý của người dịch: câu này có lẽ nhầm, đáng lẽ hỏi Trần Phong*) "Trên đầu ba thước có thần minh, đó không phải là câu trả lời sao?" Trần Phong không quay đầu lại, nói một tiếng.

Nghe Trần Phong nói, Tuyết Lê liền biết anh cũng nghe thấy tiếng đó, chỉ là thi thể kia đang bày tỏ lòng biết ơn với họ, đã giúp loại bỏ con quái vật trong bụng.

Như vậy cũng có thể yên tâm đi đầu thai.

Chuyện này nghe ra huyền diệu, nhưng lại không thể không tin, trải nghiệm đã bày ra ở đó.

Mọi thứ đều có nhân quả.

Dù người trộm mộ đều nói, trộm mộ không sợ quỷ, sợ quỷ không trộm mộ, nhưng khi thực sự gặp phải chuyện như vậy, ai cũng sẽ sợ.

Nhưng quỷ cũng có tốt xấu.

“Đừng nghĩ nhiều quá, mọi chuyện tùy duyên là được rồi.” Trần Phong quay đầu thấy Tuyết Lê đang trầm tư, liền cười nói.

Còn về những thi thể dưới nước, anh cũng bó tay.

Trước hết không nói đến những quái vật dưới nước, chỉ riêng quái vật trong thi thể cũng đủ để họ uống một bình rồi.

Cứ như vậy, mấy người tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường không gặp phải những con muỗi đen khổng lồ kia, không biết chúng đã trốn đi đâu.

Đây là chuyện tốt đối với Trần Phong và mọi người, không phải đối mặt với những quái vật như vậy.

“Phía trước có tiếng nước?” Không biết đã đi bao xa, đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Tiếng nước rất lớn, như một thác nước từ trên cao đổ xuống, tung bọt trắng xóa.

“Nghe tiếng, phía trước có thể có một thác nước.” Ngô Bát Nhất nghe tiếng nước phía trước, nói.

Những người khác cũng nghe thấy tiếng nước phía trước, mắt đều sáng lên.

Điều này cho thấy phía trước đã đến cuối đường.

Nghe nói mộ Hiến Vương ở chỗ Thủy Long Vựng, là một lăng mộ treo trên không trung.

Phía trước có nước và Thủy Long Vựng chẳng phải là rất khớp sao?

Càng đến gần, tiếng nước càng lớn.

Nghe tiếng nước lớn như vậy, trong lòng mọi người đều có cảm

giác mộ Hiến Vương đang ở ngay trước mắt.

Chẳng mấy chốc, phía trước xuất hiện một tia sáng.

Là lối ra rồi.

Thấy ánh sáng, Trần Phong và mọi người không khỏi tăng tốc.

Ánh sáng đột ngột khiến họ không khỏi nhắm mắt lại.

Sau khi thích ứng một lúc, họ mới mở mắt ra.

"Vãi!

Cũng hoành tráng quá rồi đấy!" Bàn Tử há hốc miệng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong mắt Trần Phong và mọi người cũng lóe lên một tia chấn động.

Ai cũng không ngờ sâu trong núi lại ẩn giấu một thác nước lớn như vậy.

Cùng với ánh nắng mặt trời chiếu rọi, một chiếc cầu vồng tuyệt đẹp hiện ra trước mắt mọi người.

Một chiếc cầu vồng tuyệt đẹp, một thác nước khổng lồ cùng với mặt trời, xa xa là một thảo nguyên xanh mướt, tạo thành một bức tranh sơn thủy hữu tình.

Bức tranh lộng lẫy này, trong chốc lát khiến mấy người quên mất mục đích của chuyến đi này.

Đặc biệt là Tuyết Lê, con gái đối với những thứ đẹp đẽ này cuối cùng cũng không thể chống cự được.

"Đẹp quá," Tuyết Lê nhìn bức tranh, lẩm bẩm, có ý định ở lại đây sống hết quãng đời còn lại.

Trần Phong nhìn một lúc rồi thu lại ánh mắt.

“Phong cảnh tuy đẹp, nhưng đừng quên mục đích của chúng ta.

Tục ngữ có câu, dưới vẻ ngoài xinh đẹp, không biết ẩn giấu bao nhiêu hồng thủy mãnh thú.” Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất gật đầu, nói: “Hiến Vương quả là đã chọn một nơi tốt, chết rồi có thể ngắm phong cảnh đẹp như vậy, cũng đáng.

Thác nước này chắc là một nhánh của sông Lan Thương, không ngờ sâu trong núi lại có lượng nước lớn như vậy.” Lưu Kim Bảo nhìn thác nước chảy thẳng xuống, nói.

Anh có hiểu biết về phương diện này, biết rằng phái Tả Lĩnh đã gặp thất bại lớn ở đây.

Lưu Kim Bảo vẫn luôn chú ý đến những thay đổi xung quanh, hy vọng có một ngày có thể hoàn thành việc mà cha ông chưa làm được.

Nhưng bây giờ cơ hội đã ở ngay trước mắt.

Trần Phong nhìn thác nước, trong lòng lại đang dùng Tư Mã Thiên Tinh Phong Thủy Thuật để tìm kiếm điểm mấu chốt của lăng mộ.

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu Trần Phong: “Đinh, ban bố nhiệm vụ chính tuyến: tìm mộ Hiến Vương, và thành công thoát ra, phần thưởng hệ thống: Thiết Bố Sam!

Rút thưởng hệ thống tùy thuộc vào mức độ hoàn thành nhiệm vụ.” Nghe thấy giọng nói, khóe miệng Trần Phong hơi nhếch lên.

Thiết Bố Sam rất phù hợp với tình hình hiện tại.

Sau khi thi chủng trong cơ thể biến mất, khả năng phục hồi của cơ thể đã trở lại mức bình thường.

Bây giờ có thêm Thiết Bố Sam, khả năng phòng thủ sẽ được nâng cao đáng kể.

Sau này có chuyện gì cũng không cần phải bó tay bó chân nữa.

Chương 436

Quan trọng nhất, mỗi khi hệ thống nhắc nhở, điều đó cho thấy lăng mộ đã ở gần đây.

Nghe nói mộ Hiến Vương ở chỗ Thủy Long Vựng, xem ra là thật.

Trần Phong nhìn phong cảnh xung quanh, tìm kiếm Thủy Long Vựng trong truyền thuyết.

"Lão Trần, Thủy Long Vựng rốt cuộc có ý nghĩa gì?" Lưu Kim Bảo đột nhiên quay đầu hỏi.

Tuy biết mộ Hiến Vương ở chỗ Thủy Long Vựng, nhưng lại không biết Thủy Long Vựng rốt cuộc là gì.

Trần Phong nghe xong không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Ngô Bát Nhất.

"Thủy Long Vựng, nói trắng ra là nơi âm dương giao hội, âm dương không can thiệp vào nhau, tạo thành một bức Bát Quái đồ.

Có thể nói là Tiên Thiên Bát Quái đồ." Ngô Bát Nhất thấy ánh mắt của Trần Phong liền hiểu ý.

"Nhưng nghe nói Hiến Vương lúc còn sống có thể thay đổi cục diện phong thủy," Trần Phong nghe Ngô Bát Nhất nói xong gật đầu, rồi bổ sung: "Vì vậy Thủy Long Vựng này, không chắc là tiên thiên hay hậu thiên." Chỉ thay đổi cục diện không phải là muốn thay đổi là được, trước hết phải am hiểu Chu Dịch Bát Quái, sau đó phải tốn rất nhiều nhân lực vật lực, mới có khả năng thành công.

Phong thủy đã thay đổi không có hiệu quả tốt bằng phong thủy tự nhiên, vì vậy thường ít người động đến cục diện phong thủy.

"Cục diện phong thủy có thể thay đổi được sao?

Vậy không phải muốn phong thủy thế nào thì có phong thủy thế đó à?" Bàn Tử nghe Trần Phong nói xong, lập tức hỏi.

Nếu thật sự như vậy, chẳng phải muốn phong thủy thế nào cũng có thể thay đổi được sao.

"Phong thủy đương nhiên không thể tùy tiện thay đổi, thay đổi phải dựa vào điều kiện xung quanh.

Nói chung, điều kiện để thay đổi cục diện phong thủy rất hà khắc, người bình thường không thể thay đổi được." Ngô Bát Nhất thấy Lưu Kim Bảo và Tuyết Lê cũng có chút thắc mắc liền giải thích.

"Vậy có thể tìm được Thủy Long Vựng ở đây không?" Tuyết Lê nhìn Ngô Bát Nhất và Trần Phong, hỏi.

Cô và Lưu Kim Bảo không hiểu về phong thủy thuật này.

Có thể nói thuật nghiệp có chuyên môn, nhưng cô cảm thấy Trần Phong thì ngành nào cũng tinh thông, không quản là môn phái nào cũng biết, thậm chí còn lợi hại hơn họ.

So sánh như vậy, cô còn nghi ngờ mình có phải là truyền nhân của phái Bàn Sơn không nữa.

Nghe Tuyết Lê nói, Ngô Bát Nhất và Trần Phong đều không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn phong cảnh trước mặt.

Nhìn ánh mắt của hai người, Tuyết Lê và mọi người biết họ đã bắt đầu tìm kiếm, liền không nói nữa, yên lặng chờ đợi.

Nếu cả hai người đều không thể tìm ra vị trí của Thủy Long Vựng, thì họ càng không cần phải nói nữa.

Lúc này, Trần Phong nhìn phong cảnh trước mắt, chìm vào suy tư.

Nếu ở đây có Thủy Long Vựng, vậy thì chắc chắn có Bát Quái.

Nhưng theo khẩu quyết Tầm Long Quyết để phân kim định vị,

chia cắt phong cảnh ở đây.

"Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan..." Trong lòng hình thành một Bát Quái để chia cắt, anh ngồi xổm xuống đất, dùng dao găm khắc họa.

"Nước ở đây ứng với vị Khảm, núi là ứng với vị Cấn, cây cối xung quanh ứng với Tốn...

Các vị khác đều có thể ứng, nhưng duy chỉ thiếu một vị, cũng là vị quan trọng nhất, vị Khôn, cũng là vị trí Tử môn." Lưu Kim Bảo và mọi người thấy Trần Phong từ từ vẽ ra một hình Bát Quái trên mặt đất, nhưng lại thiếu một góc, đoán rằng Trần Phong đã đến thời điểm quan trọng nhất, thông suốt rồi.

Ngô Bát Nhất thì mắt không ngừng nhìn phong cảnh, miệng lẩm bẩm.

Cũng không biết hai người ai sẽ tìm ra trước.

Trần Phong lúc này ngẩng đầu nhìn cầu vồng hình thành trên không trung, trong đầu lóe lên một tia sáng.

Mọi thứ đột nhiên thông suốt.

Tất cả vấn đề đều ẩn giấu trong cầu vồng.

Cầu vồng được hình thành do hơi nước trong đầm dưới ánh nắng chiếu rọi.

Nước thuộc âm, mặt trời thuộc dương, cầu vồng là sự kết hợp của cả hai, tự nhiên cầu vồng tự hình thành một Bát Quái, là Tiên Thiên Bát Quái.

Trong Tinh Phong Thủy Thuật, loại Tiên Thiên Bát Quái này tự thành một vị, cũng có thể thay thế một vị trong Bát Quái.

Vừa rồi lại thiếu mất vị Khôn, chẳng phải có thể dùng cầu vồng

này để thay thế sao?

Lối vào này có liên quan đến cầu vồng.

Nhìn cầu vồng hình thành trên không trung, Trần Phong đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu mình.

“Lão Trần, không phải ông tìm ra rồi chứ.” Thấy Trần Phong ngẩng đầu nhìn một cái, Lưu Kim Bảo đoán.

Tuyết Lê và Bàn Tử cũng nhìn Trần Phong, hy vọng có thể đưa ra câu trả lời.

“Ừ, nếu tôi không đoán sai, lăng mộ chắc ở trên đầu chúng ta.” Trần Phong gật đầu, rồi đưa tay chỉ lên đỉnh đầu.

“Đỉnh đầu?” Nghe Trần Phong nói, Tuyết Lê, Bàn Tử và Lưu Kim Bảo đồng thanh nói.

“Lên đó thế nào, đừng nói với tôi là chúng ta đi nhầm đường rồi nhé?” Bàn Tử nhìn xung quanh nhưng không phát hiện có lối đi nào lên trên.

“Không nhầm đâu, cứ tìm trước đã.” “Lão Trần,” lúc này Ngô Bát Nhất cũng quay người nhìn Trần Phong.

“Lão Ngô, mau nói đi, ông thấy lăng mộ ở đâu?” Bàn Tử lập tức hưng phấn, chọc ghẹo Ngô Bát Nhất là việc không thể thiếu.

“Nếu tôi không đoán sai, lăng mộ này chắc ở trên đó.” Ngô Bát Nhất mỉm cười, tự tin nói.

“Lợi hại!

Vừa rồi Lão Trần cũng nói vậy.” Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói xong quay đầu nhìn Trần Phong hỏi: “Lão Trần, không biết phương pháp của ông là gì?” “Cầu vồng.” Trần Phong đưa tay chỉ vào cầu vồng bên ngoài, nói.

Ngô Bát Nhất sững sờ, không ngờ phương pháp của Trần Phong lại giống mình.

“Không sai, tôi cũng nghĩ vậy.” Ngô Bát Nhất gật đầu, nói.

Tuyết Lê thì vẻ mặt ngơ ngác.

Tục ngữ nói, người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo.

“Lão Trần, cầu vồng này làm sao vậy?

Có gì kỳ diệu sao?” Bàn Tử đầu tiên không nhịn được hỏi.

“Cầu vồng chính là Thủy Long Vựng của chúng ta, cầu vồng được hình thành do hơi nước dưới ánh nắng mặt trời, là nơi âm dương giao hội.” Ngô Bát Nhất nhìn cầu vồng, bình thản nói, trong giọng nói lộ ra sự tự tin mãnh liệt.

Sự tự tin vào Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, và sự tự tin vào Trần Phong.

“Phong thủy thuật quả nhiên kỳ diệu, dựa vào những kỳ quan tự nhiên này có thể tìm ra lăng mộ.” Lưu Kim Bảo nghe xong cũng cảm thấy Ngô Bát Nhất nói có lý, nhưng nếu thật sự nói ra điểm kỳ diệu, lại không nói được.

Cuối cùng cũng chỉ có thể tự an ủi bằng một câu thuật nghiệp có chuyên môn.

“Được rồi, vị trí lăng mộ đã xác định, nhưng làm sao để lên đó?” Tuyết Lê nghe Ngô Bát Nhất nói, gật đầu.

Tuy nghe không hiểu lắm, nhưng cảm thấy anh nói có lý, và giống với quan điểm của Trần Phong.

Nhưng hiện tại trước hết phải tìm ra một con đường dẫn lên trên.

Nhưng xem ra tìm đường ở đây có chút khó khăn.

Trong hang động trống trơn, không có cơ quan gì cả.

“Mau nhìn kìa, trên đó có một con sạn đạo.” Lưu Kim Bảo bên cạnh đột nhiên thấy dưới thác nước có một con sạn đạo lõm vào, kéo dài lên đỉnh đầu họ, rồi có một khúc cua dưới thác nước.

“Bàn Tử, Trần Phong, kéo tay tôi, tôi ra ngoài xem thử.” Trần Phong cũng thấy con sạn đạo đó, nghĩ rồi nói với Ngô Bát Nhất và mọi người.

“Cẩn thận đấy!” Ngô Bát Nhất nghe xong gật đầu, nói một tiếng.

Kế hoạch hiện tại chỉ có thể làm vậy, phải có một người hy sinh.

Cơ hội và nguy hiểm luôn song hành.

Chương 437

Tình hình hiện tại chính là như vậy, nếu muốn đến mộ Hiến Vương, phải mạo hiểm.

Nhưng đối với mấy người họ, vẫn luôn đi trên lưỡi dao, lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm.

Đặc biệt là Hiến Vương này giỏi Đẳng thuật.

Đã đến đây rồi, không thể lùi bước.

Sau đó, Trần Phong nắm tay Ngô Bát Nhất, Bàn Tử, Lưu Kim Bảo và Tuyết Lê thì ở phía sau kéo Ngô Bát Nhất.

Chỉ cần không buông tay, Trần Phong sẽ không gặp nguy hiểm.

Trần Phong nắm tay Ngô Bát Nhất, cẩn thận thò người ra ngoài.

"Ra thêm chút nữa!" Trần Phong ngẩng đầu nhìn lên trên, nhưng chỉ thấy một bức tường đá lớn, không thấy gì cả.

Xung quanh là những dây leo, màu xanh phủ kín bức tường đá.

Những dây leo này mỗi sợi đều to bằng nửa cánh tay người.

Để nhìn rõ tình hình bên trên, anh lại bước ra thêm một chút.

Cứ như vậy, Trần Phong chỉ còn một chân đứng ở mép hang, phần lớn cơ thể đều ở bên ngoài.

Nếu lúc này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không cần nói, Trần Phong nhất định sẽ rơi xuống hồ nước bên dưới.

Nhưng Ngô Bát Nhất và mọi người sẽ để Trần Phong xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?

Đây cũng là ý nghĩa của huynh đệ, có thể giao tính mạng cho đối

phương, giao lưng của mình cho đối phương không chút do dự.

Trong nghề trộm mộ, có một quy tắc bất thành văn, đó là không xuống mộ cùng người không quen, trừ khi có đủ lợi ích.

Trần Phong cố gắng để cơ thể mình vươn ra ngoài, như vậy mới có thể nhìn rõ tình hình bên trên ở mức độ tối đa.

Chỉ còn một chân đứng ở mép hang, đây là mức độ tối đa mà Trần Phong có thể làm được.

Anh ngẩng đầu nhìn tình hình trên đỉnh đầu.

Tầm nhìn vượt qua bức tường đá vừa che khuất, tình hình bên trên cuối cùng cũng nhìn rõ.

Phía trên bức tường đá, quả nhiên có một con sạn đạo, con sạn đạo này do con người đào ra, trên đó rõ ràng có dấu vết đục đẽo, bên ngoài còn không có lan can.

Đi trên đó, một chút bất cẩn là sẽ rơi xuống.

Đây chính là con sạn đạo mà Lưu Kim Bảo thấy lúc nãy.

Con sạn đạo này từ đỉnh đầu anh đi qua.

Nhìn lên trên không thấy rõ sạn đạo này đi đâu, nhưng đó chắc là mộ Hiến Vương.

Anh nhìn sang bên cạnh sạn đạo, nhưng do vấn đề vị trí, chỉ có thể thấy con sạn đạo này, những thứ khác đều không thấy.

Nhưng hiện tại họ không ở trên con sạn đạo này.

Làm sao để lên đó?

Leo thì không lên được, vách đá chín mươi độ sao mà leo.

Đột nhiên Trần Phong nhìn vào những dây leo, những dây leo này trông rất chắc chắn.

Có rồi!

Nhìn những dây leo này, trong lòng Trần Phong nảy ra một ý tưởng.

"Được rồi, kéo tôi vào đi." Trần Phong hét về phía Ngô Bát Nhất và mọi người, trạng thái này đã kéo dài một phút.

Nếu đổi lại là người sợ độ cao, chắc đã tay chân bủn rủn, huống chi là nhìn tình hình bên trên.

Nghe xong, Lưu Kim Bảo và mọi người phía sau Ngô Bát Nhất liền dùng sức, kéo Trần Phong vào trong.

"Lão Trần, nhìn rõ chưa, sạn đạo có phải ở trên chúng ta không?" Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong vào an toàn, hỏi.

Những người khác cũng nhìn Trần Phong với ánh mắt dò hỏi.

"Ừ, không sai, trên đó quả thực có một con sạn đạo, kéo dài thẳng lên trên, chắc có thể thông thẳng đến mộ Hiến Vương." Trần Phong gật đầu nói.

"Nhưng nó ở trên đó, chúng ta làm sao lên được?" Tuyết Lê bên cạnh đột nhiên nói.

Không hổ là con gái, tâm tư cẩn thận, vừa nghe đã phát hiện ra vấn đề.

"Đó quả thực là vấn đề lớn nhất." Trần Phong thành thật trả lời, tuy có thể dùng dây leo để leo lên, nhưng cuối cùng vẫn có nguy hiểm, như Bàn Tử với cân nặng như vậy, một khi thể lực không theo kịp sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Lão Trần, ông nói vậy chắc chắn có cách rồi, cứ nói cách của ông đi." Ngô Bát Nhất nhìn sắc mặt Trần Phong, không chút lo lắng, vậy chắc chắn Trần Phong có cách.

“Cách thì có, nhưng có một chút rủi ro,” Trần Phong nghĩ rồi nói, làm nghề này, chẳng phải vẫn luôn thử thách ở bên bờ vực nguy hiểm sao?

“Tôi vừa ở ngoài thấy trên đó có nhiều dây leo, có thể leo lên sạn đạo.” Nói xong, Trần Phong đến mép hang, đưa tay kéo một sợi dây leo to khỏe, dùng sức thử, rất chắc chắn.

“Lão Trần, ông nói dùng dây leo này leo lên sao?” Bàn Tử nhìn vách đá dưới chân, nuốt nước bọt, không chắc chắn hỏi.

“Không sai, lát nữa tôi lên trước, tôi ở trên kéo các ông lên.” Trần Phong hít một hơi thật sâu, nắm một sợi dây leo, hai tay bắt đầu dùng sức leo lên.

May mà dây leo này đủ chắc, Trần Phong hai chân đạp vào vách đá, từng bước một leo lên.

Sạn đạo cách vị trí của họ không xa, cũng chỉ cao năm sáu mét.

Rất nhanh, tay Trần Phong đã với tới sạn đạo, đạp vào vách đá, một cú nhún người, Trần Phong vững vàng đáp xuống sạn đạo.

Anh quan sát kỹ con sạn đạo này, nó chỉ rộng một mét, nhưng cao lại hơn ba mét, có lẽ là để vận chuyển dược liệu cho tiện.

Con sạn đạo này đi lên, phía trước có thể thấy một khúc cua lớn, thông thẳng ra phía sau thác nước.

Đi xuống thì không biết thông đến đâu.

Không nghĩ nhiều nữa, thấy ở đây không có nguy hiểm, liền vẫy tay gọi Ngô Bát Nhất và mọi người bên dưới.

Nghe thấy tiếng của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mấy người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Bàn Tử, ông lên thứ hai, chúng tôi ở dưới yểm trợ.” Ngô Bát

Nhất quay đầu nói với Bàn Tử.

Nếu ở đây người dễ gặp vấn đề nhất chính là Bàn Tử, vì vậy để Bàn Tử lên thứ hai là hợp lý nhất, có vấn đề gì cũng có người ở dưới trông chừng.

"Được!" Bàn Tử biết bây giờ không phải lúc nói nhiều, tuy nhìn xuống có chút run chân, nhưng bây giờ không phải lúc lùi bước.

Chỉ có thể cứng đầu mà lên.

Bàn Tử hai tay dùng sức nắm chặt một sợi dây leo, gần như nhắm mắt mà leo lên, không dám mở mắt ra.

May mà khoảng cách đến sạn đạo không xa.

Rất nhanh, Bàn Tử đã lên tới nơi.

Trần Phong thấy Bàn Tử lên, liền kéo anh ta vào.

Bàn Tử vừa lên, gần như ngồi phịch xuống đất.

Người sợ độ cao mà làm việc này, thật sự là một loại tra tấn.

Sau khi Bàn Tử lên, Trần Phong liền gọi người tiếp theo.

Ba người còn lại không phải là Bàn Tử, từng người một nhanh chóng lên được.

"Sạn đạo này nối thẳng xuống dưới, không chừng chúng ta đi nhầm đường rồi." Bàn Tử hồi phục gần như xong, thấy con sạn đạo này đi thẳng xuống dưới, không chừng bên dưới có một lối đi.

"Như vậy cũng tốt, tương đương với việc chúng ta có thêm một đường lui, con đường lúc nãy quá nguy hiểm." Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn một cái, nói.

Những nguy hiểm gặp phải trên con đường lúc nãy vẫn còn hiện rõ mồn một.

Chương 438

Lúc về nếu đi con đường đó chắc chắn không được.

Con đường này không chừng là một cơ hội.

"Chuyện đó lúc về hãy tính, chúng ta tìm mộ Hiến Vương trước đã." Trần Phong xua tay nói, lúc về sẽ có cách.

Hiện tại Trần Phong quan tâm nhất là Mộc Trần Châu có ở trong mộ Hiến Vương không.

Nếu không có, vậy họ lại đi một chuyến công cốc.

Trần Phong nói xong liền đi về phía trên sạn đạo, Ngô Bát Nhất và mọi người thì theo sát phía sau.

Sạn đạo được đục thẳng vào vách đá, không biết đã bao lâu rồi, cũng không chắc sạn đạo có thể chịu được sự bào mòn của năm tháng không.

Trần Phong một tay cầm Kim Cương Tán, một tay cầm vũ khí đi phía trước, cẩn thận nhìn con đường phía trước.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong và mọi người đã đến phía sau thác nước.

Thác nước đổ xuống ngay trước mắt họ.

Trần Phong và mọi người đưa tay ra là có thể chạm vào dòng nước từ trên trời đổ xuống.

Từng giọt nước nhỏ theo vách đá từ từ rơi xuống, tiếng nước vang vọng không ngừng.

Những dòng nước này theo vách đá chảy xuống, trực tiếp tạo thành một bức tường nước, khiến Trần Phong và mọi người chấn

động không thôi.

"Chậc chậc chậc, thật là chịu chơi, không nhìn ra đây chỉ là một Hiến Vương của một tiểu quốc.

Nói là hoàng thân quốc thích của một đại quốc tôi cũng tin." Lưu Kim Bảo biết một số chuyện về mộ Hiến Vương, Hiến Vương này không hề lo lắng về việc hao tổn quốc lực.

Trần Phong và mọi người đi trong sạn đạo, nhìn bức tường nước lộng lẫy, tâm trạng cũng trở nên vui vẻ hơn.

Ngay cả tâm trạng cấp thiết tìm kiếm Mộc Trần Châu cũng chậm lại.

Trần Phong và mọi người tiếp tục đi về phía trước, không ai nói gì, dùng tâm để cảm nhận sự yên tĩnh hiếm có này, cùng với cảnh sắc nên thơ ở đây, khiến tâm trạng mấy người không khỏi thả lỏng.

Nhưng tình huống như vậy không duy trì được bao lâu.

Chẳng mấy chốc, mấy người đã đi ra khỏi thác nước.

Phía trước xuất hiện một khúc cua, chỉ cần qua đó, chắc là có thể nhìn thấy tình hình đối diện.

Rốt cuộc mộ Hiến Vương có như lời Trần Nhất nói không, ở trên này?

Khi Trần Phong đi đến khúc cua đó, anh không thể chờ đợi được nữa, nhìn sang phía đối diện.

Vừa nhìn, anh đã sững sờ.

Ngô Bát Nhất và mọi người phía sau thấy biểu cảm của Trần Phong liền tò mò không thôi, đồng loạt nhanh chân đi lên khúc cua này, vội vàng đi đến khúc cua, nhìn sang vách đá đối diện.

"Đây là mộ Hiến Vương sao?" "Cũng hoành tráng quá rồi!

Đây không phải là một cung điện sao?" Khi thấy tình hình trên vách đá đối diện, mọi người đều sững sờ.

Chỉ thấy, trong tầm mắt của Trần Phong và mọi người xuất hiện một tòa cung điện lợp ngói lưu ly vàng óng, được xây dựng trên không trung.

Chẳng trách trước đây có người nói cung điện tọa lạc trên không trung.

Bây giờ xem ra quả thực như vậy.

Giống như Huyền Không Tự, khoét vách đá ra, rồi xây dựng một tòa cung điện bên trong.

Tòa cung điện này có thể sánh ngang với cung điện của Tần Thủy Hoàng.

Quy mô của tòa cung điện này khoảng bằng nửa sân bóng đá, có lẽ là do bị hạn chế bởi môi trường xung quanh.

Nếu cứ tiếp tục khoét vách đá này, có thể sẽ bị sập.

Nhưng quy mô này ở một số tiểu quốc là chưa từng có.

Tiểu quốc cũng sẽ không lãng phí nhiều nhân lực vật lực như vậy để xây dựng một lăng mộ, huống chi là một vương hầu trong một tiểu quốc.

Vì vậy, việc Hiến Vương hao phí vật tư để xây dựng một lăng mộ như vậy là chưa từng có.

Vì để trường sinh, không màng quốc lực tiêu hao, làm ra những chuyện tàn nhẫn.

Nhưng Trần Phong nghĩ, Tần Thủy Hoàng dùng người sống làm binh mã chẳng phải cũng tương tự sao?

Đối với những đế vương này, mạng người như cỏ rác, chuyện

như vậy cũng không phải là không làm được.

"Đây là mộ Hiến Vương rồi, vậy Mộc Trần Châu chắc chắn ở trong đó." Tuyết Lê nhìn tòa mộ Hiến Vương lộng lẫy, lẩm bẩm.

"Được rồi, nếu chúng ta đã tìm thấy mộ Hiến Vương, vậy chúng ta xuất phát thôi." Trần Phong tỉnh táo lại, nói với Ngô Bát Nhất và mọi người.

Chỉ cần tìm thấy Mộc Trần Châu, mọi thứ đều đáng giá.

Nhưng hiện tại chưa thấy Mộc Trần Châu, Trần Phong cũng không dám vội vàng xác định.

Giống như lần trước ở trong lăng mộ của Kinh Vũ Đế, trên đường đi khắp nơi đều có thể thấy hình ảnh Mộc Trần Châu, nhưng cuối cùng lại chỉ nhận được một Mộc Trần Châu giả.

Lần này hiện tại chỉ tìm thấy một cây quyền trượng mắt rắn, trên đó khắc Mộc Trần Châu, nhưng như vậy Trần Phong cũng không chắc Mộc Trần Châu có ở trong đó không.

Ai cũng không biết trong thời kỳ cổ đại có xảy ra sự kiện lớn nào khác không.

Tiểu quốc như thế này, vốn dĩ khó lưu lại trong sử sách.

Nếu xảy ra chuyện lớn, càng khó lưu lại.

Sử sách ghi chép về Hiến Vương nhiều hơn là việc hao phí đại lượng nhân lực và vật lực để xây dựng mộ Hiến Vương này.

"Lão Trần, nhìn kìa, con sạn đạo này thông thẳng xuống dưới thác nước." Tuyết Lê thu hồi ánh mắt, liếc xuống dưới liền thấy con sạn đạo thông thẳng xuống dưới thác nước.

"Đúng vậy, nhưng như vậy cũng tốt, lúc về chúng ta có đường lui rồi." Lưu Kim Bảo nhìn dòng sông dưới thác nước, nói: "Con đường

này chắc có thể đi dọc theo dòng nước ra ngoài, chỉ không biết có thể đến chỗ của Mai Di không." Nhưng việc làm một chiếc bè gỗ đối với Trần Phong và mọi người không phải là chuyện khó.

"Nếu đã có đường lui, không còn lo lắng nữa, vậy chúng ta xuất phát thôi, tiến về phía mộ Hiến Vương." Ngô Bát Nhất nhìn con sạn đạo kéo dài xuống dưới, nói.

Sau đó mấy người lại men theo con sạn đạo này đi về phía trước.

Sạn đạo đi thẳng lên trên, phía trước không xa có một điểm rẽ.

Qua khúc cua đó, có thể đến thẳng trước mặt mộ Hiến Vương.

Mấy người càng đi lên càng thấy sự hùng vĩ của mộ Hiến Vương này.

Đi trên sạn đạo, mấy người nhìn mộ Hiến Vương cũng càng ngày càng hưng phấn.

Đây là mộ Hiến Vương đó, việc mà cha ông còn chưa hoàn thành, lại bị họ làm được.

Ngay sau đó, nhóm Trần Phong tăng tốc bước chân, đi về phía minh lâu ở phía trước.

Bàn Tử lúc này cũng không còn sợ độ cao nữa, trong mắt hắn chỉ còn mỗi lăng mộ Hiến Vương.

Đương nhiên, Bàn Tử không chỉ vì Mộc Trần Châu trong mộ, mà còn vì vô số minh khí quý giá.

Hiến Vương đã hao phí biết bao nhân lực, vật lực để xây dựng lăng mộ này, chắc chắn bên trong có rất nhiều đồ tùy táng.

Chỉ cần lúc đi lấy được một món, sau này mang đến chỗ Đại Kim Nha là có thể đổi được một cái giá hời.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử cảm thấy toàn thân hừng hực khí thế.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong và mọi người đã đến trước lăng mộ Hiến Vương.

“Tôi còn nghi đây không phải lăng mộ của Hiến Vương, mà là gã đã chiếm đoạt mộ huyệt của một vị đế vương nào đó.” Lưu Kim Bảo nhìn lăng mộ trước mặt mà cảm thán.

Bên ngoài cung điện điêu khắc vô số hình rồng bay phượng múa, trên mái hiên còn treo ngược từng con rồng vàng.

Ngói lưu ly hoàng kim vì thời gian trôi qua đã bị một lớp bụi dày che phủ.

Chương 439

Vài dây leo bám trên cung điện, nhưng không hiểu sao tất cả đều đã khô héo.

Thấy cảnh này, Trần Phong cũng không rõ nguyên nhân, có lẽ trên đó đã bị rắc thứ gì đó.

“Lão Trần, xem kìa?” Ngô Bát Nhất nhìn cánh cửa lớn màu đỏ son trước mặt.

Cánh cửa đóng chặt, trên đó điêu khắc hoa văn động vật, xung quanh điểm xuyết vài viên bảo thạch.

Trần Phong quan sát tòa cung điện trước mắt.

Hiến Vương cũng chịu ảnh hưởng của văn hóa Thăng Long, nên kiến trúc này mang đậm phong cách đó.

Thời bấy giờ, các nước xung quanh Chu tiện đều chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa Thăng Long, nên phong cách kiến trúc ít nhiều đều mang hơi hướng của thời đại đó.

Gạch Tần ngói Hán, cũng tương tự như vậy.

Mặc dù cung điện được xây dựng lộng lẫy, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một ngôi mộ.

Không có một chút sinh khí nào, cả tòa nhà giống như một thành phố chết.

Không, nó chính là một thành phố chết.

Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong gật đầu.

“Mở cửa thôi!

Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, nhưng bên trong có thể sẽ nguy

hiểm hơn bất cứ nơi nào chúng ta từng gặp.” Nói xong, Trần Phong liền đi đến trước cánh cửa đỏ son.

“Lùi ra hai bên.” Trần Phong quay đầu nhìn ba người Lưu Kim Bảo.

Anh gật đầu với Ngô Bát Nhất.

Sau đó, hai người đứng trước cửa điện, mỗi người một bên, rồi đưa hai tay đặt lên cánh cửa đỏ son.

Thấy Tuyết Lê và mọi người đã lùi sang một bên, hai người liền cùng nhau dùng sức.

Nhưng cánh cửa đỏ son vẫn không hề nhúc nhích.

Thấy vậy, Trần Phong và Ngô Bát Nhất lại tăng thêm lực.

Cuối cùng cánh cửa cũng có động tĩnh.

“Két...” một tiếng, cánh cửa đỏ son từ từ mở ra.

Thấy cửa mở ra một khe hở, Trần Phong và Ngô Bát Nhất lập tức lùi sang một bên.

Trần Phong đứng cạnh đó cảm nhận được một luồng gió từ bên trong thổi ra.

Cơn gió mang theo từng lớp bụi dày, khô khốc!

Đó là cảm giác đầu tiên của Trần Phong về luồng gió này.

Mọi người ở bên ngoài vì gần đó có thác nước và sông ngòi nên không khí lúc nào cũng ẩm ướt.

Có lẽ đây cũng là lý do tòa cung điện này có thể tồn tại lâu đến vậy.

Hơi nước không thể lọt vào trong, chất liệu bên trong cung điện lại toàn là gỗ quý, bản thân đã có tác dụng chống mục nát tốt.

Thêm vào một vài thủ pháp khác thì việc bảo tồn đến hiện tại không thành vấn đề.

Vị trí này cũng không bị gió thổi nắng chiếu.

Lớp bụi nhanh chóng tan đi.

Thấy bên trong không có cơ quan nào bị kích hoạt, mọi người mới yên tâm.

Sau khi mọi thứ đã tĩnh lặng, Trần Phong lại xuất hiện trước cánh cửa đỏ son.

Anh và Ngô Bát Nhất cùng nhau đẩy mạnh cánh cửa chưa mở hết.

Két ~ Cánh cửa kêu lên một tiếng ai oán rồi mở toang hoàn toàn.

Cảnh vật bên trong điện hoàn toàn lộ ra trước mắt Trần Phong và Ngô Bát Nhất.

"Để tôi xem, để tôi xem nào!" Thấy cửa đã mở, Bàn Tử không thể chờ đợi được nữa, vội chạy tới.

Lưu Kim Bảo thấy Bàn Tử chạy qua thì cũng đi theo.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất không ngăn cản, chỉ cần không bước vào trong thì sẽ không có nguy hiểm.

"Quy mô không nhỏ nhỉ," Bàn Tử nhìn tình hình trong điện nói.

Chỉ thấy, trong cung điện bày rất nhiều tượng đá, chính giữa đại điện là một cái đỉnh ba chân màu đen, bốn phía đại điện dựng vài cây cột.

Bên cạnh mỗi cây cột đều có một pho tượng đá.

Trên cột cũng điêu khắc hình dáng của pho tượng đá đó.

Cảnh tượng này khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ dị.

Trần Phong và mọi người nhờ ánh sáng mà có thể thấy rõ mọi thứ.

Nơi này hẳn là tiền điện, quan quách chắc chắn được đặt ở hậu điện.

"Bên trong có nhiều tượng đá quá," Tuyết Lê bước tới, nhìn cảnh tượng bên trong nói.

Thứ thu hút sự chú ý nhất chính là những pho tượng đá được bài trí bên trong.

Lúc đầu nhìn những pho tượng đá, Trần Phong không để ý lắm.

Nhưng rất nhanh anh đã phát hiện ra điều khác thường, vị trí đứng của mỗi pho tượng dường như tuân theo một quy luật nào đó.

Tuy nhiên đứng ở ngoài thì không thể nhìn ra được.

"Bàn Tử, đốt đuốc lên đi." Trần Phong quay đầu nói với Bàn Tử, cung điện bên trong cần có đuốc.

Ở đây, đuốc có thể phát huy tác dụng tối đa.

"Được thôi." Nói xong, Bàn Tử ra ngoài tìm mấy cành cây, quấn vải rồi tẩm nhiên liệu.

Rất nhanh, năm cây đuốc đã được làm xong.

Anh nhận lấy cây đuốc Bàn Tử đưa.

Cầm dùi kim cương trong tay, Trần Phong bước qua ngưỡng cửa cao, đi vào trong.

Càng vào sâu, những thứ Trần Phong thấy càng nhiều.

Những pho tượng đá xung quanh đều cầm vũ khí, bên cạnh còn có tượng đá của một số loài động vật.

Mỗi pho tượng đều đứng cạnh một cây cột, ánh mắt không ngoại lệ đều nhìn chằm chằm vào cái đỉnh màu đen ở giữa.

"Mấy pho tượng đá này kỳ dị quá, sao tôi có cảm giác chúng giống

hệt đội quân đất nung trong lăng Tần Thủy Hoàng vậy?" "Bọn này không phải đều sống cả đấy chứ?" Bàn Tử nhìn mấy pho tượng đá, nói.

Nghe Bàn Tử nói, Trần Phong định mở miệng, nhưng cuối cùng lại chọn im lặng.

Anh và Lưu Kim Bảo cũng như Tuyết Lê đã ở cùng nhau một thời gian, cũng tin tưởng vào phẩm chất của họ.

Bị họ biết cũng không sao?

Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong không nói gì, cũng chọn im lặng. ...

Tuyết Lê và Lưu Kim Bảo ở bên cạnh nghe Bàn Tử nói vậy liền nhìn nhóm Trần Phong bằng ánh mắt khác lạ.

Câu nói của Bàn Tử có ý gì?

Chương 440

Nếu là thật, chẳng phải Trần Phong đã từng vào lăng Tần Thủy Hoàng... và đã thành công sao!

Phải biết đó là lăng Tần Thủy Hoàng, người bình thường không dám đến gần.

Tuyết Lê chỉ nhìn Trần Phong một cái rồi không nói gì.

Trước đây cô từng nghe giới khảo cổ nói lăng Tần Thủy Hoàng xuất hiện một cái trộm động.

Phải biết, lăng Tần Thủy Hoàng tuyệt đối không thiếu trộm động, nhưng cái trộm động này lại khác.

Nó thực sự đã đào thông đến huyệt mộ.

Vì vậy, giới khảo cổ cũng đã xuống cái trộm động đó, nhưng đi chưa được bao xa thì phát hiện con đường phía trước đã bị chặn lại.

Do đó, họ cũng không biết đám trộm mộ rốt cuộc có thành công hay không.

Chuyện này từng gây xôn xao một thời, không chỉ vì tên trộm mộ đã đào thông huyệt mộ, mà các chuyên gia khảo cổ còn biết rằng tên trộm mộ này biết nhiều hơn họ.

Trong đó liên quan đến cả phong thủy thuật.

Học vấn bên trong vô cùng sâu rộng.

Người có thể tìm được lối vào này, càng là kẻ kiệt xuất trong số đó.

Bây giờ xem ra, đám trộm mộ đó chính là mấy người Trần Phong.

Nhưng cũng phải thôi, thuật phong thủy của Trần Phong và Ngô

Bát Nhất quả thực rất lợi hại.

Phải tìm cơ hội tốt nói chuyện với Trần Phong mới được, chắc chắn anh ta đã lấy được đồ tốt bên trong.

Nhưng bây giờ chắc chắn không phải lúc để hỏi.

Phản ứng của Tuyết Lê và Lưu Kim Bảo gần như giống nhau, đều giữ im lặng, coi như chưa từng nghe Bàn Tử nói gì.

Ngô Bát Nhất cũng liếc nhìn biểu cảm của hai người.

Thấy họ không có phản ứng gì, ông mới yên tâm.

Nhưng không khỏi thầm than thở.

Trần Phong chắc chắn không nói, nhưng một câu của Bàn Tử đã khiến Ngô Bát Nhất, Tuyết Lê và Lưu Kim Bảo suy nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng biết cũng không sao, đều là người một nhà.

Biết chuyện này chỉ càng khiến họ có thêm lòng tin vào hành động lần này.

"Lão Trần, cái đỉnh này không bình thường!

Rất quỷ dị!" Ngô Bát Nhất nhìn cái đỉnh, chuyển chủ đề.

Cái đỉnh toàn thân đen kịt, không phải loại kim loại quý để lâu bị oxy hóa thành màu đen.

Nó giống như được cố tình làm thành màu đen ngay từ khi đúc.

Trên đỉnh có một cái nắp màu đen đậy lại.

Cộng thêm những pho tượng đá xung quanh đều nhìn chằm chằm vào cái đỉnh đen này.

Kỹ nghệ điêu khắc những pho tượng này rất tinh xảo, mỗi pho tượng đều được tạc rất có hồn, nhưng lại thiếu đi một chút sinh khí.

“Cái đỉnh này hoàn toàn khác với những cái tôi từng thấy, tôi chỉ thấy đỉnh đồng xanh thôi.” “Cũng không loại trừ việc Hiến Vương này đặc biệt, đặt ở đây chắc chắn có tác dụng.” Lưu Kim Bảo nghe Ngô Bát Nhất nói, liền lên tiếng.

“Cái đỉnh này có thể có liên quan đến những pho tượng đá xung quanh.” “Tôi vừa mới để ý, vị trí sắp đặt của những pho tượng này giống như một đại trận.” Trần Phong sau khi suy nghĩ liền nói.

Vị trí sắp đặt của những pho tượng đá này anh cũng vừa mới phát hiện ra.

“Đại trận?

Nếu vậy, những pho tượng đá này có chút giống đại trận Chu Thiên Tinh Thần.” “Chỉ là tôi không chắc chắn.” Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói, liền quay đầu nhìn những pho tượng đá xung quanh.

Quả nhiên, chúng được sắp xếp theo một quy luật nhất định.

Nhưng lại có chút không giống với đại trận mà ông biết.

“Đây là đại trận Tam Thập Lục Thiên Cương, mỗi pho tượng đá đều đại diện cho một vị trí Thiên Cương.” “Đại trận này có chút tương tự đại trận Chu Thiên Tinh Thần, được cải biên dựa trên nó.” Trần Phong nghe Ngô Bát Nhất nói, bình thản giải thích.

“Vậy mục đích của đại trận này là gì?” Lưu Kim Bảo đứng bên cạnh nghe mà mặt mày ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu hai người đang nói gì, nên hỏi thẳng vào vấn đề.

“Tác dụng của đại trận này là có thể hấp thu sức mạnh của các vì sao trên trời vào ban đêm, thực chất chính là âm khí.” “Sau đó truyền hết vào trong cái đỉnh đen này.” Trần Phong nhìn tình hình xung quanh, cái đỉnh đen nằm ngay trung tâm đại trận.

Âm khí hấp thu vào ban đêm sẽ được truyền hết vào bên trong nó.

“Vậy chúng ta có mở đỉnh không?

Xem bên trong rốt cuộc có gì.” Tuyết Lê nghe Trần Phong nói xong cũng đã hiểu ra, những pho tượng đá xung quanh được bố trí như vậy là vì cái đỉnh đen ở giữa.

“Đừng vội, trước tiên xem trong này có thứ gì khác không.” “Phải biết rằng tà thuật của Hiến Vương không thể xem thường.” Trần Phong không lập tức đồng ý với Tuyết Lê.

Tình hình bên trong rất kỳ quái.

“Đúng, Lão Trần nói không sai, chúng ta cẩn thận một chút thì hơn.” “Cái đỉnh này không chừng là dùng cho tà thuật.” Ngô Bát Nhất cũng quyết định cẩn thận thì tốt hơn.

“Trước tiên tìm xem gần đây có cơ quan nào không.” Trần Phong nói xong liền cầm đuốc đi tiếp.

Anh vòng qua cái đỉnh đen, đi thẳng về phía trước.

“!” Sau khi đi được một đoạn, Trần Phong thấy cuối đường có một bệ đá.

Trên bệ đá là một bảo tọa, trên bảo tọa điêu khắc vô số hình rồng.

Dưới ánh lửa, bảo tọa lấp lánh ánh sáng chói mắt.

Hai bên bệ đá là hai pho tượng đá đứng hầu.

Trần Phong hít một hơi thật sâu, đến trước bệ đá.

Anh chậm rãi bước lên bậc thang.

Xung quanh bệ đá có lan can được điêu khắc từ đá trắng giống ngà voi.

Đây là chỗ ngồi của Hiến Vương sao?

Chỉ là Hiến Vương rốt cuộc muốn làm gì?

Trường sinh ư?

Trần Phong lắc đầu, ép mình không nghĩ nữa.

Sau đó, anh bắt đầu kiểm tra xung quanh, cần phải làm rõ tác dụng của cái đỉnh đen.

Đương nhiên, anh hứng thú hơn với việc tìm Mộc Trần Châu.

Thứ đó rất có thể ở trong quan quách của Hiến Vương.

Nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy quan quách đâu.

Lập tức, Trần Phong bắt đầu tìm kiếm xung quanh bệ đá, nhưng cũng không chắc quan quách có ở đây không.

Phía sau hẳn là còn có một hậu điện.

Nếu quan quách không ở đây, thì chỉ có thể ở hậu điện.

Nhưng Trần Phong vẫn kiểm tra kỹ lưỡng trên bệ đá một lượt, nhưng không tìm thấy cơ quan nào.

Lẽ nào đây thật sự chỉ là một cái bệ đá bình thường?

Chương 441

Đúng lúc Trần Phong đang tìm kiếm lại một lần nữa, giọng của Ngô Bát Nhất đột nhiên vang lên... ...

"Lão Trần, mau qua đây, ở đây có thứ gì đó." Giọng Ngô Bát Nhất vang vọng trong cung điện, dư âm lượn lờ khắp nơi.

Giọng ông có vẻ gấp gáp, rõ ràng là có phát hiện quan trọng.

Nghe thấy giọng Ngô Bát Nhất, Trần Phong không do dự, nhanh chóng đi về phía ông.

Tuyết Lê, Bàn Tử và Lưu Kim Bảo nghe thấy cũng vội vã chạy đến.

Lúc này, Ngô Bát Nhất đang đứng trước bức tường bên trái cung điện.

"Lão Trần, ông có nhận ra trên này viết gì không?" Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong đến, liền chỉ tay về phía trước hỏi.

Trần Phong nhìn theo, chỉ thấy trên bức tường trước mặt Ngô Bát Nhất là một bức bích họa.

Bên dưới bức bích họa có khắc một đoạn văn tự.

Chỉ có điều Ngô Bát Nhất không nhận ra những chữ này, trông giống như chữ tiểu triện.

Bàn Tử và những người khác cũng nhìn theo hướng tay của Ngô Bát Nhất, lập tức thấy một đoạn văn tự.

Chỉ là trong mắt họ, những chữ này chẳng khác gì quỷ vẽ bùa.

Họ không nhận ra một chữ nào.

Trần Phong nhìn những chữ trên đó, liên tục đối chiếu với kiến

thức mà hệ thống đã cung cấp trong đầu, không ngừng phiên dịch.

Càng dịch, anh càng kinh hãi.

Không ngờ Hiến Vương muốn thăng tiên, không chỉ đơn giản là vì trường sinh.

Anh thở ra một hơi dài, nhìn ánh mắt của Ngô Bát Nhất và mọi người xung quanh.

Trần Phong gật đầu, ra hiệu rằng đã dịch ra.

"Trên này nói mục đích Hiến Vương dùng tà thuật là để thành tiên." "Những nữ thi chúng ta gặp trước đó được dùng để nuôi cấy nhục linh chi, hy vọng sau khi dùng có thể kéo dài tuổi thọ." "Trên này còn nói Hiến Vương đã tìm được ba kiếp trước của mình, chôn ở huyệt Thủy Long để mượn sức mạnh tự nhiên giúp thi giải, sau đó tổ chức đại điển thăng tiên ở đây." Trần Phong sắp xếp lại một chút rồi nói.

"Trên này có nói, lăng mộ này tổng cộng được xây ba tầng, ý là đã trải qua ba kiếp." "...Thành tiên?" Nghe Trần Phong nói xong, mấy người đều không thể bình tĩnh lại được.

Các đế vương bình thường đều chỉ mong cầu trường sinh.

Hiến Vương này lại càng phi thực tế hơn, muốn thành tiên?

Chỉ vì sức một mình mà làm ra bao nhiêu chuyện táng tận lương tâm.

"Loại người như vậy mà cũng đòi thành tiên?

Xuống địa ngục thì còn tạm được." "Xuống địa ngục cũng phải xuống tầng thứ mười tám." Bàn Tử chửi ầm lên.

"Cung điện này dùng để tổ chức đại điển thăng tiên, vậy cái đỉnh đen kia chắc là một loại tế đàn." Tuyết Lê nghe Trần Phong nói xong,

liền suy đoán.

"Chắc là vậy, bên trong chắc chắn có thứ gì đó." "Và nếu lăng mộ này có ba tầng, vậy quan quách của Hiến Vương ở tầng thứ ba." Ngô Bát Nhất không quan tâm đến những chuyện kia, mà nắm bắt được tình hình hiện tại của mọi người.

Hiện tại họ đang ở tầng thứ nhất.

Muốn tìm Mộc Trần Châu thì phải xuống tầng thứ ba.

"Theo ý của đoạn văn tự này thì đúng là như vậy." Trần Phong gật đầu, đây là tầng thứ nhất, tiếp theo họ phải trải qua tầng thứ hai và tầng thứ ba.

Nhưng trước hết phải tìm được lối đi xuống tầng tiếp theo.

"Bức bích họa trên này hình như là quá trình xây dựng lăng mộ." Lúc này, Tuyết Lê đột nhiên ngẩng đầu nhìn bức bích họa.

Trên đó khắc họa hình ảnh những người mặc áo giáp đang giám sát những người cởi trần xây dựng.

Nhìn kỹ từng chi tiết trên bức bích họa, có thể thấy nó khắc họa lại những gì đã xảy ra ở đây.

Làm thế nào Hiến Vương tàn sát thổ dân, nô dịch họ, thậm chí có cả cảnh những nữ thi bị tra tấn đến chết.

"Những bức bích họa này có từ lúc lăng mộ Hiến Vương bắt đầu xây dựng cho đến khi hoàn thành." Trần Phong lúc này mới chú ý những bức bích họa này khắc họa nhiều thứ như vậy.

"Hiến Vương này cũng quá tàn bạo rồi." Lưu Kim Bảo xem xong những bức bích họa, nói.

Chỉ cần nhìn những bức bích họa này, Lưu Kim Bảo cũng có thể cảm nhận được những khổ nạn mà thổ dân năm đó đã phải trải qua.

“Trong lịch sử có vị đế vương nào mà không tàn bạo, tay vị nào mà không dính máu của hàng trăm hàng nghìn người.” Ngô Bát Nhất nghe vậy, nói xen vào.

“Có phát hiện gì không?” Trần Phong quay đầu hỏi Tuyết Lê.

Nhưng thấy mọi người đều lắc đầu, anh biết là không có gì.

Anh cũng không phát hiện gì, kết quả chỉ tìm thấy một đoạn văn tự và vài bức bích họa.

“Chúng ta mở cái đỉnh đen đó ra đi.” Trần Phong quay người nhìn về phía trung tâm đại điện.

Mọi người cầm đuốc đứng một bên, những nơi khác đều bị bóng tối bao trùm.

Nhưng Trần Phong biết ở giữa có một cái đỉnh đen đang được đặt ở đó.

Mọi người đến đây để tìm Mộc Trần Châu, không hứng thú với việc Hiến Vương xây dựng lăng mộ hay thành tiên.

Họ chỉ muốn biết tung tích của Mộc Trần Châu.

Nhưng sau khi vào đây, họ không hề thấy bóng dáng của nó.

Lẽ nào lần này lại công cốc sao?

Nhưng thông tin có được rõ ràng nói Hiến Vương đã mang Mộc Trần Châu đi.

Nhưng bây giờ cũng không thể vội vàng kết luận.

Manh mối duy nhất có thể có lúc này chỉ là cái đỉnh đen kia.

“Bây giờ chúng ta không có phát hiện nào khác, chỉ có thể mở đỉnh thôi, không chừng bên trong cái đỉnh này là lối vào tầng mộ tiếp theo.” Ngô Bát Nhất nói.

Nhưng Trần Phong biết, Ngô Bát Nhất cũng chỉ đang cổ vũ mọi người mà thôi.

Rõ ràng ông cũng đã phát hiện ra ở đây không có Mộc Trần Châu.

"Được rồi, mọi người tránh ra một chút," Trần Phong đeo găng tay Mạc Kim, lấy ra dao găm, đưa dùi kim cương cho Tuyết Lê.

Anh đến trước cái đỉnh đen.

Chiều cao của cái đỉnh vừa đúng đến ngực Trần Phong.

Trên nắp đỉnh có những hoa văn màu đen.

Nhìn những hoa văn này, Trần Phong có thể cảm nhận được chúng có một quy luật nhất định, chỉ là không hiểu ý nghĩa của nó.

Nắp đỉnh và thân đỉnh nối liền chặt chẽ, nhưng không được phong kín bằng sáp ong hay thứ gì tương tự, chỉ đơn giản là đậy lên trên.

Trần Phong hít một hơi thật sâu, rồi từ từ lách dao găm vào giữa nắp đỉnh và thân đỉnh.

Anh khẽ dùng sức nạy lên, nắp đỉnh rất nặng.

Cần phải tốn chút sức mới có thể nạy nó ra.

Nghĩ đến đây, Trần Phong dồn sức vào tay.

"Cạch" một tiếng, nắp đỉnh đã bị Trần Phong nạy bung ra. ...

Cùng lúc nắp đỉnh rơi xuống, Trần Phong vội vàng né sang một bên, như thể bên trong đang ẩn giấu một con hồng thủy mãnh thú.

Chương 442

Thật vậy, không ai biết bên trong cái đỉnh ba chân màu đen này có gì.

Cẩn thận một chút cũng là điều nên làm.

Làm nghề này, mỗi bước đi đều phải cẩn trọng đề phòng.

Rất có thể dưới chân, ở một nơi không ngờ tới, lại ẩn giấu một cơ quan chí mạng.

Trần Phong cũng hiểu sâu sắc điều này, nên luôn luôn cẩn thận.

Cái đỉnh ba chân màu đen này có thể do Hiến Vương lợi dụng tà thuật để đạt được một mục đích nào đó.

Có thể chắc chắn rằng bên trong nó ẩn giấu một thứ quan trọng, đặc biệt là khi xung quanh có 36 pho tượng đá.

Mỗi pho tượng đều được bố trí theo Chu Thiên Tinh Thần, hàng đêm hấp thu âm khí hội tụ vào trong cái đỉnh ba chân màu đen này.

Nếu như bên trong đó đặt một xác chết, hấp thu nhiều âm khí như vậy, rất có thể sẽ biến thành Hắc Hống, thậm chí là Kim Mao Hống.

Thi biến cần hấp thu lượng lớn âm khí, nếu bên trong thật sự có một xác chết, thì bây giờ chắc chắn đã trở nên vô cùng lợi hại.

Nhưng đó chỉ là suy đoán của Trần Phong, rốt cuộc bên trong có gì phải tự mình xem mới biết.

Ngô Bát Nhất và mọi người thấy Trần Phong cúi người xuống, không dám đến quá gần.

Bên trong có nguy hiểm không xác định.

Cứ như vậy, Trần Phong đợi khoảng một phút.

Thấy cái đỉnh ba chân màu đen vẫn như thường, không có gì xảy ra, anh mới từ từ đứng dậy, giơ đuốc soi vào bên trong.

Vừa nhìn, anh không khỏi sững sờ.

Bên trong cái đỉnh ba chân màu đen có rất nhiều thi thể.

Những thi thể này không còn nguyên vẹn, đã bị phanh thây, có cả đàn ông, phụ nữ và thậm chí cả trẻ em.

Hiến Vương rốt cuộc dùng những thi thể này để làm gì?

Nếu đúng như đoạn văn tự vừa xem, thì cái đỉnh ba chân màu đen này được dùng để tế tự.

Nhưng đặt những thứ này vào đây có ý nghĩa gì?

Thấy Trần Phong ngẩn người, Bàn Tử và mọi người cũng tò mò, liền đi tới.

"Bên trong có gì mà khiến ông ngạc nhiên vậy?" Bàn Tử đến gần nhìn Trần Phong hỏi.

Phải biết rằng, hiếm có thứ gì có thể khiến Trần Phong lộ ra vẻ mặt như vậy, nên Bàn Tử mới tò mò.

Không chừng bên trong là một đống minh khí, đồ tùy táng.

Đến lúc đó, những thứ này chẳng phải đều thuộc về mình sao?

Đương nhiên, chỉ có một mình Bàn Tử nghĩ như vậy.

Ngô Bát Nhất thấy biểu cảm của Trần Phong, liền biết bên trong cái đỉnh ba chân màu đen chắc chắn có thứ gì đó bất ngờ.

"Hừ, các ông tự xem đi." Trần Phong hít một hơi thật sâu, rồi quay đầu nói với Bàn Tử và mọi người.

Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất và những người khác càng thêm tò mò, bên trong cái đỉnh ba chân màu đen rốt cuộc có gì?

Khi Ngô Bát Nhất và mọi người đến gần đỉnh, Trần Phong giơ cao đuốc để họ có thể nhìn rõ hơn.

"Vãi, sao trong này nhiều thi thể thế!" Bàn Tử nhìn thấy liền chửi thề một tiếng, da đầu tê dại.

Cứ tưởng bên trong sẽ có minh khí, ai ngờ lại là một đống thi thể.

Sự hụt hẫng này khiến người ta cảm thấy như vừa nuốt phải ruồi.

"...Những thi thể này có tác dụng gì?" Ngô Bát Nhất nhìn những thi thể cũng giật mình.

Những thi thể này không có một cái nào còn nguyên vẹn, đều bị phanh thây, máu thịt bầy nhầy.

May mà ở đây đều là những người đã từng thấy qua cảnh tượng lớn, nên cũng không có phản ứng quá mạnh, chỉ có chút khó chịu.

"Những thi thể này có phải Hiến Vương dùng để nuôi loại linh chi đó không?" Lưu Kim Bảo liếc nhìn những thi thể bên trong, cố nén sự khó chịu trong người hỏi.

"Chắc là không, có thể là vật tế." Tuyết Lê sau khi suy nghĩ liền nói.

Trước đó cô nghe Trần Phong nói Hiến Vương dùng nó để tế tự, vậy thì những thi thể bên trong không chừng là dùng để tế tự.

Mấy người nghe xong đều không nói gì, đây đều là chuyện của mấy nghìn năm trước.

Họ lại không phải Hiến Vương, ai mà biết được tác dụng thực sự của cái đỉnh đen này.

Biết cũng vô ích, mọi chuyện đều đã thành định cục.

"Không biết mọi người có phát hiện ra một vấn đề không?" Trần Phong nghe họ nói, không nói gì, mà mở miệng hỏi.

“Những thi thể này tại sao lâu như vậy mà không bị phân hủy?” Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói, trầm ngâm một lát rồi lên tiếng.

Đây quả thực là một vấn đề, chỉ là lúc đầu mọi người nhìn thấy nhiều thi thể như vậy nên không để ý kỹ.

Nhưng bây giờ được Trần Phong nhắc nhở, họ mới nhận ra.

“Ý ông là sao?

Không lẽ những thi thể bị phanh thây này cũng sẽ thi biến chứ?” Bàn Tử nghe hai người đối thoại, không thể tin được mà nói.

Một đống thi thể bị phanh thây mà lại thi biến, ai mà tin được.

Nhưng nếu chúng thi biến, họ cũng chẳng làm gì được, vì chúng còn không ra khỏi được cái đỉnh đen này.

“Những thi thể này không bị phân hủy là vì chúng đã hấp thu tinh thần chi lực mà đại trận hấp thu vào mỗi đêm.” “Phải biết rằng thi thể bình thường hấp thu âm khí sẽ dễ dàng thi biến, nhưng những thi thể này đã bị phanh thây, nên sẽ không thi biến.” Trần Phong nghe Bàn Tử nói, lắc đầu giải thích.

Những thi thể này có thể duy trì được hình dạng hiện tại là nhờ đại trận.

“Nếu vậy, đại trận này thật sự thần kỳ.” Lưu Kim Bảo cũng cảm thán.

Ban đầu nghe Trần Phong nói về đại trận này, anh không để ý lắm, cứ nghĩ nó chỉ là một trận hình thôi, không ngờ lại có sức mạnh thần kỳ như vậy.

Xem ra phong thủy huyền học thật lợi hại.

Những thứ tổ tiên truyền lại quả không phải dạng vừa.

“Nhìn kìa, trong đó có gì vậy?” Tuyết Lê nghe Trần Phong nói

xong, vô thức liếc vào trong đỉnh.

Vừa liếc, cô liền thấy bên trong cái đỉnh đen có khắc một số đồ án.

Những đồ án này vì ánh sáng mờ ảo nên nếu không chú ý sẽ không thấy rõ, vì vậy lúc nãy Trần Phong và mọi người đều không phát hiện ra.

"Mộc Trần Châu!" Ngô Bát Nhất nhìn theo ánh mắt của Tuyết Lê, quả nhiên thấy bên trong đỉnh có một số hình khắc.

Trên đó có một đồ án hình con mắt đặc biệt nổi bật, chính là hình dạng của Mộc Trần Châu.

Bên trên còn khắc một bức bích họa tế tự.

Một người mặc đồ giống tế sư đang cầm một vật hình con mắt, nhảy múa quanh cái đỉnh đen.

"Trên này ghi lại chắc là đại điển thăng tiên, chỉ có điều xem ra đại điển này vẫn chưa bắt đầu." Trần Phong lấy đèn pin ra để mọi người có thể nhìn rõ hơn. ...

Trần Phong nhìn những hình khắc trên đó, liền hiểu ra ý nghĩa.

Cái đỉnh đen này quả thực dùng để tế tự, thi thể bên trong hẳn là vật tế.

Nhưng Trần Phong lại tập trung ánh mắt vào vật hình nhãn cầu trong buổi tế tự.

Chương 443

Thứ đó chính là Mộc Trần Châu, được dùng để tế tự.

Nhưng thứ này hẳn là ở trong lăng mộ Hiến Vương.

Theo những gì họ biết, Hiến Vương sau khi thi giải sẽ tổ chức đại điển thăng tiên.

Vậy thì Mộc Trần Châu hiển nhiên là ở trong tay Hiến Vương, rất có thể sẽ được mang theo bên người.

Ông ta đối với Mộc Trần Châu chú ý không cần nói cũng biết.

Nếu không năm xưa sẽ không vì một cái Mộc Trần Châu mà rời khỏi đất nước.

"Lâu như vậy cuối cùng cũng có manh mối rồi." Ngô Bát Nhất nhìn hình khắc đó cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Mộc Trần Châu ở trong lăng mộ này là được.

Bây giờ họ tìm được manh mối có thể có Mộc Trần Châu, trên đường đi cũng không thấy thứ gì khác.

Hình khắc này giống như một viên thuốc an thần cho mọi người.

"Nếu Mộc Trần Châu ở đây, chúng ta mau chóng đến tầng tiếp theo đi, Mộc Trần Châu chắc chắn không ở đây." Bàn Tử cũng biết mọi người đến đây là để tìm Mộc Trần Châu, dù sao cũng liên quan đến tính mạng của mình, ai mà không quan tâm.

Vì vậy, thấy tình hình như vậy, hắn cũng rất vui.

Đương nhiên, một lý do khác là vì ở đây không có đồ tùy táng quý giá.

Vào tầng tiếp theo không chừng sẽ có không ít đồ tùy táng.

Cùng lắm thì trong quan quách của Hiến Vương chắc chắn sẽ có.

Những thứ đó đều là từ thời Tây Kinh, mỗi món đều có giá trị liên thành.

"Đi thôi." Thấy Bàn Tử hưng phấn như vậy, Trần Phong cũng biết hắn đang tính toán gì.

Nhưng anh cũng không phản đối, dù sao họ cũng là trộm mộ.

Vào mộ mà không lấy đồ thì có chút không đúng với thân phận.

Ở đây cũng không có phát hiện nào khác.

Nói xong, Trần Phong không để ý đến cái đỉnh đen nữa, mà đi về phía hậu điện.

Bên trái của cái bệ cao có một lối đi có thể thông ra phía sau, cái này Trần Phong đã phát hiện ra từ trước, nhưng không dám tùy tiện đi vào.

Trần Phong giơ đuốc đi vào, mỗi bước đều rất cẩn thận.

Tà thuật của Hiến Vương rất quỷ dị, nên phải cẩn thận.

Ở đây lại là lăng mộ, cơ quan chắc chắn có.

Khi Trần Phong và mọi người bước vào hậu điện, liền thấy rõ tình hình bên trong.

Hậu điện không lớn, nhỏ hơn so với tiền điện, chỉ bằng một nửa.

Điều khiến Trần Phong và mọi người ngạc nhiên là bên trong cũng có một số tượng đá, xếp ngay ngắn hai bên, như đang canh gác.

Trần Phong thấy cảnh này luôn có cảm giác không ổn, nhưng lại không nói ra được, chỉ có thể âm thầm đề cao cảnh giác.

Mọi người đều giơ cao đuốc để có thể nhìn xa hơn.

Không gian ở đây không lớn, nên gần như có thể nhìn bao quát

toàn bộ.

Phía trước họ cũng có một cái bệ đá, nhưng không cao, trên đó không có gì cả.

Phía sau những tượng đá xung quanh là một số vật dụng sinh hoạt, như bàn ghế gỗ hồng, bình phong chế tác tinh xảo... trông như một phòng khách, thứ gì cũng có.

Đương nhiên, những thứ này dù có đầy đủ cũng là cho người chết dùng.

Trên đó phủ đầy bụi.

Những tượng đá ở đây không được sắp xếp theo quy luật nhất định như bên ngoài, chỉ đơn giản là đặt ở đó.

"Mọi người tìm xem lối đi xuống tầng tiếp theo ở đâu đi." Trần Phong nhìn quanh một vòng nói.

Lối đi có thể ở đây, nhưng rõ ràng có cơ quan, cần mọi người phải tự tay tìm kiếm.

Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất và mọi người gật đầu, mỗi người cầm đuốc tản ra.

Trần Phong thì nhìn về phía cái bệ đá.

Bệ đá không lớn, bên dưới là bậc thang.

Trần Phong giơ đuốc từ từ đi lên bậc thang.

Anh nhìn về phía cái bệ đá.

Vừa nhìn, Trần Phong liền phát hiện trên bệ đá có một cái rãnh dài, xung quanh khắc một đoạn văn tự.

"Lão Ngô, qua đây, lối đi ở đây." Trần Phong gọi Ngô Bát Nhất và mọi người.

Nghe Trần Phong gọi, Ngô Bát Nhất và những người khác nhanh chóng chạy tới, đồng thời cũng nhìn thấy cái bệ đá.

"Cái rãnh này trông có vẻ quen quen, đây chắc là chìa khóa để mở lối đi." "Nhưng chúng ta không tìm thấy thứ đó." Bàn Tử liếc nhìn cái rãnh nói.

"Trước tiên xem đoạn văn tự này đi, không chừng trên đó sẽ có chìa khóa để mở lối đi." Ngô Bát Nhất lại quan tâm hơn đến tác dụng của đoạn văn tự này.

"Trên này là một lời nguyền?" Trần Phong lúc Ngô Bát Nhất và mọi người chạy tới đã giải mã gần xong.

"Lời nguyền!" Nghe Trần Phong nói là lời nguyền, Ngô Bát Nhất và mọi người không khỏi lùi lại một bước.

Phải biết hiện tại trên người họ đã có một lời nguyền rồi, nếu thêm một cái nữa, ai mà chịu nổi.

"Trên này nói, nếu có người mở lối đi này, sẽ bị âm hồn đòi mạng, không thể ra khỏi cung điện này." Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất và mọi người, nói ra lời nguyền trên đó.

"Âm hồn đòi mạng?

Ý là sao, lẽ nào trong này có âm hồn?" Tuyết Lê nghe xong vô thức nhìn vào trong mộ thất.

"Vậy phải làm sao?" Lưu Kim Bảo ở bên cạnh nghe xong liền nhíu mày.

Nếu thật sự như vậy, họ có nên xuống tầng tiếp theo không?

"Cái này có phải là lừa người không, muốn dọa chúng ta lui bước." Ngô Bát Nhất không chắc chắn nói.

Nếu như vậy, họ mà lui bước thì lỗ to.

“Đúng vậy, cái này chắc chắn là lừa người, làm gì có âm hồn đòi mạng!

Dùng để dọa người thôi.” Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói liền hưng phấn, rõ ràng là để tự trấn an mình.

“Vậy chúng ta thử xem.” “Thử đi, dù sao trên người chúng ta cũng có một lời nguyền rồi, nhưng nếu là thật thì, xin lỗi Lão Lưu.” “Chúng ta đã vào đây rồi, thì đã chuẩn bị tâm lý.” “Nhưng chúng ta không tìm thấy thứ để mở lối đi.” Lúc này, Tuyết Lê ở bên cạnh yếu ớt nói.

Trong chốc lát, mấy người đều nhìn nhau, không ai nói gì. ...

Nghe thấy giọng của Tuyết Lê, mọi người mới nhận ra họ vẫn chưa tìm thấy chìa khóa của lối đi.

Chẳng lẽ những gì họ đã nói đều là vô ích sao?

“Lão Trần, hay là ông lấy Giáp Nhân của mình ra, đào cái này lên đi.” Bàn Tử thấy vậy liền nói với Trần Phong.

Giáp Nhân của Trần Phong rất lợi hại, mở cái bệ đá này chắc không thành vấn đề.

Như vậy họ cũng không cần phải chịu ảnh hưởng của lời nguyền.

Chương 444

Hắn càng nghĩ càng thấy đây là cách tốt nhất.

“Lão Trần, nhanh lên, làm vậy không chừng lời nguyền cũng không có tác dụng, chúng ta đâu có dùng chìa khóa để mở lối đi.” “Được, tôi thử xem.” Trần Phong nghe xong gật đầu, đây quả thực là một cách.

Còn có tác dụng hay không thì không biết.

Nhưng anh không ôm quá nhiều hy vọng.

Hiến Vương khi làm điều này chắc chắn cũng đã tính đến trường hợp này.

Nhưng phải thử mới biết.

Vừa nói, Trần Phong liền lấy Giáp Nhân từ trong túi ra.

Ngay sau đó, anh điều khiển Giáp Nhân bắt đầu tác động vào cái bệ đá.

Sức mạnh của Giáp Nhân lớn đến kinh ngạc, ngay cả Trần Phong sau khi cơ thể được cường hóa cũng không dám so sức với nó.

Nhưng, sau một hồi thao tác của Giáp Nhân, Trần Phong và mọi người chỉ thấy trước mắt lóe lên một trận tia lửa.

Sau đó, họ thấy trên cái bệ đá chỉ để lại một vài vết xước.

Với tốc độ này, chưa đào ra được lối đi, cái Giáp Nhân đã bị mài mòn hết.

Thấy kết quả như vậy, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng há hốc mồm.

Họ biết Giáp Nhân lợi hại đến mức nào, vậy mà ngay cả Giáp

Nhân cũng không mở được cái bệ đá này, có thể thấy nó cứng đến mức nào.

"Cái bệ đá này chắc chắn đã được gia cố, Hiến Vương này quả là cao tay, ngay cả tình huống này cũng đã tính đến." Ngô Bát Nhất nhìn cái bệ đá, trầm giọng nói.

Rõ ràng là không phải đá bình thường, nếu là đá bình thường thì dưới tay Giáp Nhân cũng không trụ được bao lâu.

Cái bệ đá này không có một chút phản ứng nào, chắc chắn đã được gia cố.

"Lẽ nào nhất định phải tìm được chìa khóa mới có thể mở được lối đi này sao?" Bàn Tử nhìn kết quả có chút chán nản.

"Mọi người có thấy cái rãnh này có chút quen thuộc không?" "Tôi luôn cảm thấy mình đã từng thấy thứ có thể đặt vừa vào cái rãnh này ở đâu đó." Tuyết Lê nhìn chằm chằm vào cái rãnh, khẽ nói.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy cái rãnh này, cô đã có cảm giác đó, nhưng vẫn chưa nói ra.

"Bị cô nói vậy, thứ đó quả thực có chút quen mắt, trông giống như một cây gậy." Ngô Bát Nhất trầm tư nói.

"Quyền trượng!" Đột nhiên mấy người đồng thanh hét lên.

"Đúng, không sai, đó là hình dạng của quyền trượng.

Chẳng trách chúng ta thấy quen như vậy." "Không ngờ thứ đó lại ở trong tay chúng ta." Mọi người cũng cảm thấy không thể tin được, đồng thời trong lòng cũng mừng thầm vì lúc đó đã tìm được cái quyền trượng đó.

Nếu không ai mà biết được chìa khóa lại chạy xa như vậy.

Nếu không, họ sẽ không thể vào được tầng mộ tiếp theo.

“Lão Trần, mau lấy quyền trượng ra đi, ha ha.” Trần Phong cũng không nhiều lời, vội vàng lấy ra một vật dài khoảng một thước từ trong ba lô.

Chính là cái quyền trượng đó.

“Đúng rồi, chính là nó.” Sau khi lấy ra, Ngô Bát Nhất và mọi người càng thêm chắc chắn.

Hình dạng của cái quyền trượng này và cái rãnh trên bệ đá giống hệt nhau.

“Thật sự là cái quyền trượng này, chỉ là tại sao nó lại xuất hiện ở bên ngoài nhỉ?” Trần Phong lấy quyền trượng ra liền biết nó chính là chìa khóa.

Mặc dù không biết tại sao nó lại xuất hiện ở bên ngoài, trong tay một tế sư, nhưng tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là bây giờ nó đang ở trong tay anh.

Trần Phong cầm quyền trượng cẩn thận bước lên bệ đá.

“Mọi người, lùi lại một chút, lời nguyền này không thể không đề phòng.” Trần Phong quay đầu nói với mấy người.

Ngô Bát Nhất và mấy người nghe vậy, khẽ lùi về sau, đồng thời cũng lấy vũ khí trong tay ra.

Chỉ cần có quỷ mị xuất hiện, họ sẽ không do dự mà nổ súng.

Thấy mọi người đều đã lùi lại.

Trần Phong liền hít một hơi thật sâu, rồi nhẹ nhàng đặt quyền trượng trong tay vào trong rãnh.

Quyền trượng và cái rãnh khớp với nhau một cách hoàn hảo.

Cạch một tiếng, đột nhiên.

Nghe thấy âm thanh này, Trần Phong liền biết quyền trượng chính là chìa khóa.

Tiếng cạch đó chính là âm thanh cơ quan được kích hoạt.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền đi thẳng xuống bệ đá, chờ đợi lối đi mở ra.

Nhưng điều khiến Trần Phong ngạc nhiên là, đợi mười mấy giây, cơ quan vẫn không có một chút phản ứng nào.

Lẽ nào cơ quan đã quá lâu nên không còn linh nghiệm?

"Lão Trần, không có phản ứng gì cả, cơ quan không phải bị hỏng rồi chứ." Bàn Tử cũng đang chờ ở bên cạnh, nhưng cơ quan chỉ kêu cạch một tiếng rồi không còn động tĩnh gì.

Đùa nhau à!

Đúng lúc Trần Phong định tiến lên kiểm tra, đột nhiên nghe thấy một trận âm thanh ầm ầm.

Nghe thấy âm thanh, Trần Phong vô thức căng thẳng.

Nhưng rất nhanh anh đã phát hiện ra điều không ổn, âm thanh đó truyền đến từ phía sau họ.

Lẽ nào lối đi ở phía sau họ?

Mang theo nghi vấn, Trần Phong quay đầu lại nhìn.

Anh sợ đến hồn bay phách lạc.

Đó đâu phải là cơ quan.

Rõ ràng là âm thanh đòi mạng.

"Mau chạy!

Đừng chạy lùi!" Trần Phong không kịp giải thích, vội vàng hét lớn.

Chỉ thấy những pho tượng đá được đặt hai bên, không biết từ lúc nào đã sống lại, đang đi về phía họ.

Âm thanh ầm ầm đó chính là tiếng di chuyển của những pho tượng đá này.

Nghe Trần Phong nói, mấy người vô thức quay đầu lại nhìn.

"Mẹ kiếp, mau chạy." Vừa nhìn, họ không khỏi kinh hãi, một số pho tượng đá ở gần đã đến sau lưng họ.

Vũ khí trong tay cũng đã giơ cao.

Giây tiếp theo sẽ bổ xuống người họ.

Ngô Bát Nhất và mấy người thấy vậy cũng sợ hãi.

Nhưng họ cũng đã phản ứng lại, vội vàng chạy sang một bên.

"Lời nguyền hả?

Chắc chắn là âm hồn đòi mạng không?" "Mẹ kiếp, cái này đúng là độc thật." Bàn Tử vừa chạy vừa chửi.

Trần Phong thì ở trên bệ đá, lấy súng lục ra bắn một phát vào pho tượng đá gần nhất.

Chương 445

"Pằng" một tiếng, một phát súng trúng ngay đầu pho tượng đá.

Lập tức một trận mảnh vỡ rơi xuống.

Cả thân thể nó cũng dừng lại. ...

Thấy có hiệu quả, Trần Phong liền biết điểm yếu của những pho tượng đá này có thể là ở đầu.

"Đừng hoảng, dùng súng bắn vào đầu của mấy pho tượng đá này," Trần Phong hét lên với Ngô Bát Nhất và mọi người.

Ngô Bát Nhất và những người khác nghe Trần Phong nói xong, cũng từ từ bình tĩnh lại, đồng loạt lấy súng ra bắn vào những pho tượng đá.

Nhưng do số lượng tượng đá quá nhiều.

Những pho tượng này không dễ đối phó, chúng có chút giống với đội quân đất nung mà họ đã gặp ở lăng Tần Thủy Hoàng.

Lúc này, những pho tượng đá cũng chia thành nhiều nhóm, không ngừng truy đuổi họ.

Trên người những pho tượng này đều cầm vũ khí, hoặc đao hoặc kiếm.

Mặc dù những vũ khí này đều được điêu khắc từ đá, nhưng không thể phủ nhận rằng, uy lực của chúng khi chém vào người không thua kém gì vũ khí thật.

Không gian ở đây lại không lớn, nên Ngô Bát Nhất và mọi người đều phải không ngừng né tránh các đòn tấn công của những pho tượng đá, đồng thời cũng nhân cơ hội nổ súng vào chúng.

May mà mấy người đều đã tản ra, như vậy áp lực cũng không lớn đến thế.

Nhưng dù vậy, một người phải đối phó với nhiều pho tượng đá như vậy cũng là một vấn đề nan giải.

Hơi sơ suất một chút là có thể mất mạng dưới tay chúng.

Những pho tượng này nếu bị tấn công vào những bộ phận khác đều không có phản ứng gì.

Chặt đứt chân chúng, chúng vẫn có thể nhảy lò cò đuổi theo.

Chỉ cần đập nát đầu, pho tượng sẽ nhanh chóng tan rã.

Trần Phong nhanh chóng chạy về phía trước, cơ thể nhanh chóng lao về phía một cây cột.

Phía sau anh có một pho tượng đá bám sát.

Trần Phong nhẹ nhàng đạp lên cột, cơ thể nhanh chóng bay lên không.

Tiếp đó, cơ thể anh xoay chuyển một góc độ trái với lẽ thường, rồi một chân mang theo tiếng gió rít quét ngang về phía pho tượng đá.

Đầu của pho tượng và chân của Trần Phong va chạm mạnh vào nhau.

"Bốp" một tiếng, đầu của pho tượng nhanh chóng vỡ tan, đá vụn bay tứ tung.

Pho tượng đá không còn đầu, cơ thể cũng nhanh chóng tan rã, biến thành một đống đá.

Thấy cảnh này, Trần Phong tinh thần đại chấn.

Quả nhiên điểm yếu của những pho tượng đá này là ở đầu.

Chỉ là số lượng chúng có hơi nhiều.

Tốn rất nhiều sức mới giải quyết được một cái, nhưng phía sau anh còn có mấy cái nữa.

Ngô Bát Nhất và những người khác cũng bị mấy pho tượng đá bám theo, nếu không phải họ đều có thân thủ không tồi, thì sớm đã bị chúng đập bẹp rồi.

Phải nhanh chóng giải quyết những pho tượng đá phía sau, rồi đi giúp những người khác, nếu không họ sớm muộn cũng gặp vấn đề.

Sau đó, anh điều khiển Giáp Nhân nhanh chóng kéo một pho tượng đá phía sau, dao găm trong tay nhanh chóng chém vào chân nó.

Sức mạnh của Giáp Nhân rất lớn, chân của pho tượng đá liền bị cắt đứt, nó loạng choạng rồi ngã xuống đất.

Lúc này, Trần Phong cũng không bỏ lỡ cơ hội.

Giáp Nhân nhanh chóng đến trước pho tượng đá đã ngã, một nhát dao găm xuống, đầu của pho tượng nhanh chóng vỡ nát.

Sau đó, cơ thể pho tượng biến thành một đống đá.

Giải quyết được hai pho tượng đá, mặc dù phía sau vẫn còn tượng đá đuổi theo, nhưng áp lực bây giờ đã giảm đi rất nhiều.

Trần Phong nhanh chóng chạy về phía trước, những pho tượng đá phía sau, thấy gì chém nấy.

Những vật dụng sinh hoạt ở đây đã bị chém gần hết.

Pằng!

Ngô Bát Nhất lăn một vòng, né được đòn tấn công của pho tượng đá.

Pằng một tiếng, sức mạnh của pho tượng đá rất lớn, một đòn đã làm vũ khí đá trong tay nó vỡ tan, đá vụn bay tứ tung.

Sau khi Ngô Bát Nhất ổn định lại cơ thể, ông cầm súng trường trong tay, bắn một loạt vào đầu pho tượng đá.

Mấy phát súng liên tiếp đều trúng vào nó, đầu pho tượng lập tức nổ tung.

Sau đó, cơ thể pho tượng vỡ thành từng mảnh.

Nhưng ngay sau đó, một thanh kiếm đá khác lại chém về phía Ngô Bát Nhất.

Không ổn, Ngô Bát Nhất cơ thể linh hoạt lăn sang một bên.

Bốp một tiếng, đá vụn sượt qua mặt Ngô Bát Nhất, để lại một vết máu.

"Mẹ kiếp." Ngô Bát Nhất thầm chửi một tiếng, nhanh chóng đứng dậy, bắn một loạt vào pho tượng đá.

Không hổ là người từng ở trong quân đội, tài bắn súng rất tốt.

Phát nào cũng trúng đầu pho tượng, lập tức nó tan rã.

Thấy vậy, Ngô Bát Nhất cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng phía sau lại có mấy pho tượng đá đuổi tới.

Phiền không chịu nổi, nhưng Ngô Bát Nhất cũng chỉ có thể nhanh chóng đứng dậy, vừa đi về phía trước, thỉnh thoảng quay người bắn mấy phát về phía sau.

Tuyết Lê là người của phái Bàn Sơn, ngoại môn công phu không tồi.

Cơ thể linh hoạt, mỗi lần đều có thể né tránh một cách khéo léo, và mỗi lần đều bắn mấy phát về phía sau, khiến một pho tượng đá tan rã.

Trần Phong nhanh chóng quan sát, thấy mọi người đều có thể đối phó nhanh chóng, không có nguy hiểm gì, anh cũng yên tâm, tập trung

giải quyết những pho tượng đá phía sau.

Trần Phong và Giáp Nhân hợp tác, mỗi lần ra tay đều có thể giải quyết được một pho tượng đá phía sau.

Chẳng mấy chốc, phía sau Trần Phong không còn pho tượng đá nào, tất cả đều đã biến thành đá vụn trên mặt đất.

Phía sau Tuyết Lê còn 2 pho tượng đá, cô vừa xử lý xong ba cái, hai cái này cũng sắp giải quyết xong.

Đúng lúc này, một tiếng pằng vang lên từ phía sau, tiếp theo là một loạt tiếng súng.

Tuyết Lê vội vàng quay đầu lại, vừa nhìn, liền thở phào nhẹ nhõm.

Trần Phong đã giúp cô giải quyết hai pho tượng đá.

"Đi giúp những người khác, trước tiên xử lý hết đám tượng đá này." Trần Phong nhanh chóng nói với Tuyết Lê, rồi chạy về phía Bàn Tử.

Tuyết Lê nhìn về phía Trần Phong, đột nhiên mỉm cười.

Mặc dù trang phục trên người có chút nhếch nhác, nhưng cũng không thể che giấu được vẻ quyến rũ của nụ cười đó.

Cảnh này Trần Phong tự nhiên không biết.

Lúc này anh đang giúp Bàn Tử xử lý đám tượng đá.

Chương 446

Có Trần Phong ở phía sau giúp đỡ, chẳng mấy chốc đám tượng đá đã bị xử lý xong.

Mấy người rảnh tay, với sự giúp đỡ của họ, đám tượng đá cuối cùng cũng đã bị giải quyết.

Sau khi pho tượng đá cuối cùng vỡ nát, mấy người cũng không còn giữ hình tượng, trực tiếp ngồi xuống đống đá vụn, thở hổn hển.

Vừa rồi vẫn luôn bị đám tượng đá truy đuổi, một khắc cũng không thể thả lỏng.

Bây giờ dừng lại, liền cảm thấy hai chân đang run rẩy. ...

"Vãi cả Bàn gia ta, suýt nữa thì toi mạng dưới tay đám tượng đá này." Bàn Tử ngồi trên đất chửi rủa.

Lần này có thể nói là tình huống nguy hiểm nhất.

Bản thân hắn không có công pháp linh hoạt như những người khác, lại thêm thân hình béo ú, có mấy lần suýt nữa thì bị đám tượng đá này đập bẹp.

May mà sau đó có Trần Phong giúp đỡ, nếu không thật sự không trụ nổi.

"Đám tượng đá này chắc là âm hồn đòi mạng lúc nãy rồi, cũng là lời nguyền sao?" Ngô Bát Nhất hít sâu mấy hơi để bình tĩnh lại, rồi nhìn Trần Phong và mọi người hỏi.

"Có phải lời nguyền này chỉ đưa đám âm hồn vào trong những pho tượng đá này không?" "Chỉ cần có người mở lối đi sẽ kích hoạt?" Lưu Kim Bảo nhìn những mảnh vỡ trên đất nói.

“Chắc chỉ là một loại tà thuật thôi, giống như việc làm cho thi thể thi biến, có tác dụng tương tự.” “Chỉ là pho tượng đá được tạo ra theo cách này có điểm yếu, đầu bị đập vỡ là vô dụng,” Trần Phong sau khi suy nghĩ liền nói, nhớ lại những phương pháp nuôi cấy thi biến trước đó.

Cái này chắc cũng tương tự, chỉ là dược liệu khác nhau thôi.

“Dù vậy, uy lực của nó cũng rất lớn, không cẩn thận là mất mạng dưới tay đám tượng đá này.” Tuyết Lê ở bên cạnh bổ sung.

Nếu không phải mọi người có vũ khí trong tay, thì thật sự là lành ít dữ nhiều.

“Lão Trần, lối đi sao vẫn chưa xuất hiện, lẽ nào thật sự bị kẹt rồi?” Lưu Kim Bảo nhìn cái bệ đá trên đó vẫn đang đóng kín.

Nhưng như để chứng minh lời của Lưu Kim Bảo, đột nhiên một trận âm thanh cơ quan vận hành truyền đến.

Tiếp đó, họ thấy cái bệ đá từ từ mở sang một bên, một lối đi tối om hiện ra.

“Lối đi đã mở rồi, chúng ta đi thôi, bên dưới còn hai tầng nữa.” Trần Phong nhìn thấy lối đi, quay người nói với Ngô Bát Nhất và mọi người.

Họ đã nghỉ ngơi gần đủ rồi.

Nói xong, Trần Phong liền phủi mông đứng dậy, nhặt cây đuốc trên đất, lại cầm đuốc đến bên bệ đá.

Dưới bệ đá là một bậc thang, bên dưới tối om không thấy rõ bên trong có gì.

“Chúng ta xuống đi, nhưng mọi người cẩn thận một chút.” Nói xong, Trần Phong liền cầm đuốc đi xuống.

Nhưng trước khi đi xuống, anh tiện tay cầm lấy cái quyền trượng.

Nếu ở đây cần chìa khóa, thì bên dưới chắc chắn cũng cần.

Mặc dù không biết có phải cùng một chìa khóa không, nhưng cầm trong tay vẫn tốt hơn.

Cái quyền trượng này có thể đóng vai trò quan trọng ở đây.

Tóm lại, cẩn thận một chút vẫn là tốt.

Trần Phong cầm đuốc, đặt quyền trượng lại vào ba lô, lấy dùi kim cương ra cầm trong tay, đề phòng phía trước có chuyện bất ngờ.

Trần Phong cẩn thận nhìn về phía trước, thỉnh thoảng quan sát ngọn đuốc trong tay, quan sát sự thay đổi của ngọn lửa.

Nhưng có lẽ Hiến Vương đối với lăng mộ của mình rất tự tin, một đường đi xuống không gặp nguy hiểm nào.

Cũng từng có người truyền rằng, nếu không phải trời sập đất lở, thì không ai vào được lăng mộ Hiến Vương.

Có lẽ chính vì sự tự tin này, Hiến Vương cũng không đặt quá nhiều cơ quan cạm bẫy.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong và mọi người đã đến tầng thứ hai.

Tầng này không phải là đại điện như họ nghĩ, mà là một mộ thất chôn đồ tùy táng.

Mộ thất trước mắt họ không lớn, xung quanh đều được xây bằng gạch xanh, trên đó điêu khắc không ít bích họa.

Ở đây đặt đủ các loại đồ tùy táng: đồ đồng xanh, tượng gốm, một số đồ trang sức quý giá, thậm chí còn có một số đồ nội thất.

Những đồ nội thất này vừa nhìn đã biết được làm từ những loại gỗ quý.

“Ối trời ơi, đây mới là cảnh tượng một ngôi mộ nên có chứ.” Bàn Tử nhìn những đồ tùy táng này, tắc lưỡi nói.

Có lẽ trong mắt Hiến Vương, ở đây không đặt bao nhiêu đồ tùy táng.

Nhưng đối với Trần Phong và mọi người, chỉ cần có là đã kiếm được rồi.

Đây đều là đồ từ thời Tây Kinh, tùy tiện một món cũng có thể bán được giá tốt.

Vật hiếm thì quý.

Những thứ từ thời Tây Kinh có thể nói là ít càng thêm ít.

Nếu bị người của nhà nước phát hiện, thì không khỏi phải ăn đạn.

“Trước tiên xem ở đây có cơ quan không, nếu không có thì mỗi người lấy một ít, đương nhiên là với tiền đề không ảnh hưởng đến hành động.” Trần Phong nhìn những đồ tùy táng này, sau khi suy nghĩ liền nói.

Không thể chỉ lo tìm Mộc Trần Châu, cũng phải nghĩ cho người khác.

Nếu không thể lấy, vì an toàn, mọi người cũng sẽ không có ý kiến gì.

Nhưng có thể lấy tại sao không lấy?

Đặc biệt là Lão Lưu, vốn không cần vào đây, nhưng đã không ngần ngại mà vào.

Vì vậy có thể lấy một ít đồ coi như báo đáp thì không còn gì tốt hơn.

Cũng không uổng công một phen.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền cầm đuốc tìm kiếm trong mộ thất này.

Những người khác thấy vậy cũng bắt đầu hành động, những thứ này đặt ở đây, cũng không chạy đi đâu được, lát nữa lấy cũng không sao.

Trần Phong cẩn thận nhìn những thứ xung quanh, cũng như gạch dưới chân, sợ đạp phải cơ quan.

Nhưng Trần Phong tìm một hồi, cũng không phát hiện ra gì.

"Lão Trần, xem bích họa này!" Đúng lúc này, giọng của Tuyết Lê đột nhiên truyền đến.

Trần Phong nghe thấy giọng của Tuyết Lê cũng nhanh chóng đi về phía cô.

Nhìn theo hướng tay của Tuyết Lê, đó là một bức bích họa, trên đó khắc họa cuộc đời của một quốc gia.

Hình ảnh chuyển đổi, trên đó có một người đang trộm một món bảo vật, dẫn theo một đội quân rời khỏi quốc gia đó, đến một nơi sâu trong núi.

"Đây là hình ảnh Hiến Vương mang Mộc Trần Châu đi." "Nguyên lai là vậy!" Trần Phong xem xong những bức bích họa này, cũng thở dài một hơi.

Hiến Vương vẫn luôn biết quốc gia có một món báu vật, món báu vật này có được từ Tây Vực, có năng lực phi thường.

Nhưng người của quốc gia đó lại không khai phá ra được.

Không lâu sau, Hiến Vương nghe quốc vương muốn đem thứ này dâng lên cho Kình Vũ Đế, liền ra sức phản đối, nhưng không lay chuyển được ý định của quốc vương.

Cuối cùng, ông ta nảy sinh ý đồ xấu, trong đêm tìm thợ thủ công

giỏi nhất, dùng một khối bảo thạch lấy được chế tạo thành hình dạng Mộc Trần Châu, rồi tráo đổi với Mộc Trần Châu thật.

Nhưng bức bích họa chi tiết này đến đây là hết.

Nhưng Trần Phong cảm giác trong khoảng thời gian đó có thể đã xảy ra một sự kiện quan trọng.

Xem ra chỉ có đến tầng thứ ba mới biết được.

Chương 447

“Tôi không thể chờ đợi được nữa để vào tầng thứ ba, muốn biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Trần Phong thở dài nói.

“Hay chúng ta đi tìm lối xuống đi, bên trong cũng không phát hiện cơ quan nào.” Ngô Bát Nhất nghe xong liền quay đầu nhìn Trần Phong nói.

“Lão Ngô, không thể nói vậy được.

Nếu bên trong không có cơ quan, vậy tôi cũng không thể về tay không.” Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói vậy, lắc đầu đáp lại.

Nhiều đồ tùy táng như vậy, có lý do gì mà không lấy chứ.

Mấy thứ này mang ra ngoài đều là bảo bối cả.

Tùy tiện một món ở đây cũng có giá trị liên thành.

Như vậy, sau khi tìm được Mộc Trần Châu, có khi bọn họ chẳng cần phải xuống mộ nữa.

“Bàn Tử nói có lý, cứ tùy tiện chọn vài món đi, đồ ở đây mang ra ngoài đều đáng tiền cả.” Trần Phong gật đầu nói.

Đã vào đây rồi thì không nên đi ra tay trắng.

Nếu bọn họ thật sự tìm được Mộc Trần Châu, có lẽ sau này sẽ không xuống mộ nữa.

Đạo mộ chung quy cũng là chuyện tổn âm đức, không tốt cho họ.

Rất có thể đây là lần cuối cùng họ xuống mộ.

Vì vậy, lần này có thể mang thêm một ít minh khí ra ngoài.

Như vậy sau này gác kiếm rửa tay cũng không đến nỗi phải lo

lắng vì tiền.

Nghe Trần Phong đã nói vậy, Ngô Bát Nhất và những người khác tự nhiên không có lý do gì từ chối.

Mấy người nhanh chóng vây quanh đống đồ tùy táng bắt đầu lựa chọn.

Trần Phong cũng tùy tiện chọn một miếng ngọc bội, sau đó lại chọn thêm một món đồ nhỏ nữa.

Sau khi chọn hai món, Trần Phong không chọn thêm nữa.

Quy củ của tổ tiên vẫn nên tuân thủ thì hơn, chỉ lấy một hai món.

Sau đó, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng đã chọn xong.

Mấy người họ đều biết tầm quan trọng của hành động tiếp theo, nên ai cũng chỉ lấy một hai món.

Chỉ có Bàn Tử là lấy đủ hai món.

Nhưng Trần Phong và những người khác cũng không để ý.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến hành động tiếp theo là được.

"Được rồi, đồ đã lấy xong, chúng ta bắt đầu tìm lối xuống tầng dưới đi." Trần Phong thấy mọi người đều đã chọn xong, liền cười nói.

Lấy được mấy món đồ, tâm trạng của Ngô Bát Nhất và những người khác cũng tốt hơn hẳn.

Sau đó, họ liền đi về phía trước.

Căn mộ thất này đã tìm kiếm xong, nhưng không hề thấy lối đi tiếp theo.

Vậy thì lối đi phải ở phía trước.

Trần Phong liền giơ đuốc đi ở hàng đầu.

Không biết trong mộ thất phía trước có gì, nên Trần Phong đi rất cẩn thận.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong và mọi người đã đến mộ thất phía trước.

Căn mộ thất này còn lớn hơn căn vừa rồi rất nhiều, gần bằng tiền điện ở trên.

Chỉ có điều, điều kỳ lạ là ở ngay trước mặt họ có một bức tượng điêu khắc khổng lồ.

Giữa mộ thất có dựng mấy cây cột, trên những cây cột này đều khắc những hoa văn thần bí, trông rất quỷ dị.

Điều quan trọng nhất là trên những cây cột này có gắn những con mắt màu đỏ.

Dưới ánh lửa, những con mắt này lấp lánh ánh sáng, giống như những con mắt sống đang nhìn chằm chằm vào họ.

Không hiểu tại sao, Trần Phong và mọi người nhìn những con mắt này đều cảm thấy sởn gai ốc.

"Mấy con mắt này trông quỷ dị thật," Tuyết Lê nhìn những con mắt trên cột nói.

Có lẽ giác quan của con gái nhạy bén hơn.

Cô cảm nhận được có điều gì đó không ổn, những con mắt trên cột chắc chắn có vấn đề.

"Để tôi qua xem!" Trần Phong cũng cảm thấy những con mắt này có gì đó khác thường.

Anh ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và những người khác đừng manh động, rồi cầm Kim cương tán cẩn thận tiến đến trước một cây cột.

Trước mặt Trần Phong là một con mắt màu đỏ.

Khi ngọn đuốc đến gần hơn, con mắt càng thêm lấp lánh dưới ánh lửa.

Nhưng đồng thời, cảm giác quái dị đó cũng ngày càng rõ rệt.

Những con mắt này được chế tác phỏng theo hình dáng của Mộc Trần Châu, nhưng trông nhỏ hơn một chút.

Khoan đã!

Trần Phong vừa thấy có thứ gì đó chuyển động bên trong con mắt.

Thấy vậy, tim anh bất giác thắt lại.

Lẽ nào bên trong con mắt này có vật sống?

Trần Phong bị phát hiện này dọa cho giật nảy mình.

Sao có thể có vật sống bên trong chứ?

Phải biết rằng những con mắt này đã tồn tại mấy nghìn năm rồi, chẳng lẽ thứ bên trong cũng sống được mấy nghìn năm?

Đúng là còn sống dai hơn cả rùa.

Để xác minh suy đoán của mình, Trần Phong nhìn chằm chằm vào con mắt.

Quả nhiên, anh lại thấy thứ bên trong chuyển động.

Thứ đó chuyển động rất kín đáo, nếu không phải Trần Phong cứ nhìn chằm chằm, thật sự không thể phát hiện ra.

Anh lùi lại một chút, cầm Kim cương tán lên.

Ở đầu cuối của Kim cương tán có một vật nhọn, đây cũng là một cách tấn công khác của nó.

Trần Phong cầm Kim cương tán chĩa vào con mắt, rồi hơi dùng sức chọc vào.

Lập tức, con mắt lõm xuống.

Thấy tình hình này, mắt Trần Phong sáng lên.

Điều này chứng tỏ con mắt không hề cứng rắn, có thể bị phá vỡ.

Trần Phong hít một hơi thật sâu, rồi chọc mạnh vào con mắt.

Trong chốc lát, một ít chất lỏng chảy ra, là chất lỏng màu đỏ.

Nhìn thấy chất lỏng màu đỏ này, Trần Phong cũng hiểu tại sao những con mắt này lại có màu đỏ, là do chất lỏng bên trong.

Chất lỏng màu đỏ nhanh chóng chảy ra hết.

Chương 448

Con mắt trở nên trong suốt, có lẽ được làm bằng nhựa cây.

Khi chất lỏng chảy xuống, Trần Phong thoáng thấy một vật nhỏ theo chất lỏng màu đỏ chảy xuống đất.

Vật nhỏ đó có lẽ cảm thấy được tự do, liền không ngừng ngọ nguậy trên mặt đất.

Trần Phong ngồi xổm xuống, quan sát kỹ vật nhỏ đó.

Nó giống như một con rắn nhỏ, rất nhỏ, nhỏ hơn cả ngón tay người.

Nhưng Trần Phong phát hiện con rắn nhỏ này đang hấp thụ chất lỏng màu đỏ kia.

"Thú vị thật, lẽ nào cũng là do Hiến Vương dùng đẳng thuật tạo ra?" Trần Phong phát hiện, khi con rắn nhỏ liên tục hấp thụ chất lỏng, cơ thể nó cũng không ngừng lớn lên.

Chẳng mấy chốc đã to bằng ngón tay.

Lúc này, Trần Phong cũng đã nhìn rõ hình dạng của con rắn nhỏ.

Rõ ràng là một con rắn, Trần Phong có thể thấy nó thỉnh thoảng lè lưỡi rắn ra.

Trên đỉnh đầu nó có một cái bướu thịt màu đen.

Loại rắn này, Trần Phong có thể chắc chắn là mình chưa từng thấy.

Ngay cả trong kiến thức mà hệ thống cung cấp cũng không tìm thấy giới thiệu về loài rắn này.

Không tìm thấy chủng loại của con rắn này, Trần Phong càng thêm

tò mò.

Hiến Vương đã tìm thấy những thứ này ở đâu vậy?

Toàn là những thứ chưa từng thấy, những thứ được nuôi dưỡng bằng đằng thuật đều có điểm lợi hại riêng.

Con rắn nhỏ trên đất, sau khi hấp thụ hết chất lỏng độc, đã dài ra bằng một gang tay.

Nó ngẩng đầu nhìn Trần Phong, rồi bò về phía anh.

Nhưng vừa bò được nửa đường đã bị Trần Phong dùng Kim cương tán chọc thành hai nửa.

Lập tức, một vũng chất lỏng màu đen chảy ra, tỏa ra một mùi tanh nhàn nhạt.

"Được rồi, qua đây xem đi, có chút khó tin đấy." Trần Phong quay đầu nói với Ngô Bát Nhất và mọi người.

Ngô Bát Nhất và những người khác thấy Trần Phong chọc thủng con mắt thì vô cùng tò mò.

Nếu không sợ ảnh hưởng đến Trần Phong, họ đã sớm qua đó rồi.

Giờ nghe Trần Phong gọi, mấy người liền nhanh chóng đi tới.

"Lão Trần, sao hôi thế." Ngô Bát Nhất và những người khác vừa ngửi thấy mùi tanh hôi liền không khỏi hỏi.

"Là con rắn trên đất sao?

Nhỏ thế, lại màu đỏ." Bàn Tử nhìn con rắn bị Trần Phong cắt đứt trên đất nói.

Nửa thân trước của con rắn vẫn không ngừng quằn quại trên đất, chưa chết hẳn.

Chuyện gì thế này?

“Lão Trần, con rắn nhỏ này được lấy ra từ mấy con mắt đó à?” Ngô Bát Nhất vừa nhìn thấy con rắn liền nhận ra mấu chốt vấn đề.

Suy nghĩ đầu tiên của Ngô Bát Nhất là không thể nào.

Nhưng bây giờ sự thật bày ra trước mắt, con rắn nhỏ này chính là được lấy ra từ những con mắt đó.

Con mắt rỗng tuếch vẫn còn trên cột kia.

“Lão Ngô, ông mù à, rắn chui ra từ mắt, làm gì có chuyện đó.” “Cây cột này đã ở đây bao lâu rồi, con mắt đó cũng đã ở đây bao lâu rồi.” Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói vậy liền phản bác.

Làm sao có thể chứ!

Cây cột đã mấy nghìn năm tuổi, nếu con rắn thật sự từ trên đó xuống, chẳng phải nó đã ở trên đó mấy nghìn năm rồi sao?

Rắn với rùa là họ hàng à?

“Lão Ngô nói thật đấy, con rắn đúng là từ trên cột xuống.” Trần Phong gật đầu, trầm giọng nói.

Mặc dù đúng là có chút khó tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt.

Tuyết Lê và Lưu Kim Bảo lúc này cũng kinh ngạc nhìn con rắn nhỏ trên đất.

Đùa nhau chắc!

Một con rắn sống lâu như vậy, không thành tinh mới lạ.

“Vậy thì, trong mỗi con mắt này đều có một con rắn nhỏ?” Lưu Kim Bảo nhìn những cây cột xung quanh kêu lên.

“Mấy con rắn này sẽ không chui ra chứ, thật sự thành tinh rồi sao.” Tuyết Lê ôm cánh tay, vô thức nhìn sang bên cạnh, sợ rằng những con rắn đó sẽ chạy ra.

“Không đâu, mấy con rắn này dường như bị nhốt trong những con mắt đỏ đó, có thể sống nhờ vào chất lỏng màu đỏ bên trong.” Trần Phong lắc đầu, những con rắn nhỏ trong mắt nếu không phá vỡ lớp vỏ bên ngoài sẽ không ra được.

Chỉ không biết tại sao chúng có thể sống lâu như vậy.

Bí ẩn trong đó, Trần Phong cũng không thể giải thích.

Có lẽ đó là sự thần kỳ của đẳng thuật.

“Cẩn thận một chút là được, mấy con rắn nhỏ đó sẽ không chạy ra đâu.” Trần Phong cẩn thận nhìn những con mắt xung quanh, nhẹ giọng nói.

“Chúng ta tiếp tục tìm lối đi trong này đi.” Ngô Bát Nhất gật đầu nói.

Nếu những con rắn này không uy hiếp đến họ, vậy không cần để ý.

Bây giờ quan trọng nhất là tìm lối xuống tầng thứ ba trước.

Trần Phong thì giơ đuốc, cẩn thận quan sát mộ thất.

Sau khi biết bên trong những con mắt đó đều có một con rắn nhỏ, Trần Phong và mọi người liền bỏ qua sự kỳ quái của những con mắt trên cột.

Lúc này, họ mới phát hiện, mộ thất này ngoài bức tượng khổng lồ ngay trước mặt ra, những thứ khác đều không có.

Có thể nói là trống không, không có gì cả.

Nếu có lối đi, vậy nhất định phải ở gần bức tượng trước mặt.

Theo bản năng, mấy người đều di chuyển về phía bức tượng.

“Bức tượng này sẽ không giống như mấy pho tượng đá trên kia,

cũng có lời nguyền chứ.” Bàn Tử đứng dưới bức tượng, nhìn nó rồi nói nhỏ.

“Bàn Tử, đừng có cái miệng quạ, nói tốt không linh, nói gở thì linh.” Tuyết Lê liếc Bàn Tử một cái nói.

“Tôi nói thật mà, có linh cảm như vậy.” Bàn Tử cúi đầu lẩm bẩm.

Trần Phong không để ý đến lời của Bàn Tử, chỉ cẩn thận quan sát bức tượng.

Bức tượng này cao hơn ba mét.

Mộ thất này cũng chỉ cao hơn bức tượng một chút.

Trần Phong đứng dưới phải ngước lên nhìn.

Bức tượng này giống hệt những bức tượng bên ngoài, đều là tượng Dạ Xoa.

Xem ra Hiến Vương rất thích Dạ Xoa này.

Đặt một bức tượng lớn như vậy ở đây có ý nghĩa gì, trong khi những thứ khác đều không có.

Trần Phong và mấy người đi vòng quanh bức tượng, cố gắng tìm lối vào từ trên đó.

Chương 449

Khi Trần Phong đi vòng ra sau bức tượng, anh liền thấy một cái rãnh quen thuộc.

Chính là cái rãnh dành cho cây quyền trượng đã xuất hiện trước đó.

Lối xuống tầng thứ ba cũng phải dùng cây quyền trượng này để mở.

Điều này có chút ngoài dự đoán của Trần Phong.

May mà lúc xuống đây đã tiện tay mang theo cây quyền trượng.

"Lối đi ở đây!" Trần Phong nhìn cái rãnh rồi nói với Ngô Bát Nhất và mọi người.

"Lại là cây quyền trượng, may mà tôi đã cầm nó theo." Bàn Tử liếc mắt đã thấy cái rãnh sau bức tượng.

Ngô Bát Nhất và những người khác cũng đều đoán rằng cây quyền trượng này đóng một vai trò rất quan trọng, được Hiến Vương dùng làm chìa khóa.

"Bên cạnh có chữ!" Ngay sau đó, mọi người phát hiện gần cái rãnh có một đoạn văn tự.

"Không phải lại là lời nguyền đấy chứ." Lưu Kim Bảo nhìn đoạn văn tự, không khỏi nghĩ đến lời nguyền gặp phải ở trên.

Lẽ nào thật sự bị Bàn Tử nói trúng, bức tượng này cũng giống như những cái trên kia.

Nghĩ đến tình huống này, sắc mặt Ngô Bát Nhất và mọi người đều thay đổi.

Thứ này không thể so sánh với mấy pho tượng đá ở trên được.

“Giới thiệu về lai lịch của mấy con rắn này, không phải lời nguyền đâu.” “Những con rắn trên cột được gọi là sứ giả của địa ngục, do Dạ Xoa triệu hồi ra.” Trần Phong nhìn chữ tiểu triện trên đó nói.

Vừa phát hiện ra cái rãnh, Trần Phong đã thấy những dòng chữ này.

Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất không khỏi ngẩn người.

“Sứ giả của địa ngục?

Đùa à.” Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn những con mắt trên cột, ánh mắt có chút hoài nghi.

Mấy con rắn nhỏ tí này mà được gọi là sứ giả địa ngục sao.

Nhưng, nghĩ lại, nếu không phải sứ giả địa ngục, tại sao chúng có thể sống lâu như vậy chứ.

“Thật sự có địa ngục sao?” Lưu Kim Bảo nghe xong, lẩm bẩm.

“Đừng nghĩ nhiều, thực ra chỉ là mấy con rắn được nuôi dưỡng bằng đẳng thuật rồi sinh ra biến dị thôi.” Trần Phong thấy mấy người đang trầm tư, không khỏi buồn cười.

Mặc dù có thể biết chắc chắn không phải sứ giả địa ngục, nhưng không thể phủ nhận những con rắn này tuyệt đối có độc tính có thể dễ dàng giết người.

“Cũng phải, bây giờ là thời đại trừ bỏ mê tín dị đoan, làm gì có địa ngục.

Địa ngục mà gặp thời đại mới cũng phải cúi đầu.” Bàn Tử vỗ vỗ ngực nói.

“Được đấy, Bàn Tử, có giác ngộ.

Nếu đã vậy, quyền trượng giao cho ông đi mở đi.” “Nhân dân sẽ ghi nhớ cống hiến của ông.” Trần Phong lấy cây quyền trượng từ trong túi ra, nói với Bàn Tử.

“Nhiệm vụ vinh quang này tôi có thể chia sẻ với các ông, Bàn gia tôi không phải loại người như vậy đâu.” Bàn Tử vừa nghe thế liền lảng đi.

Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê đứng bên cạnh cười nhìn Bàn Tử.

“Mọi người lùi lại một chút.” Trần Phong thở ra một hơi dài, không trêu chọc Bàn Tử nữa.

Anh cầm cây quyền trượng trên tay, cẩn thận đặt vào cái rãnh.

Quyền trượng và cái rãnh khớp nhau một cách hoàn hảo, phát ra một tiếng “cạch”.

Nghe thấy tiếng động, Trần Phong liền cầm quyền trượng nhanh chóng lùi lại.

Sau tiếng “cạch”, Trần Phong tưởng phải đợi một lúc nữa mới nghe thấy tiếng cơ quan, nhưng ngay lập tức, từ thân tượng Dạ Xoa đã truyền ra tiếng cơ quan vận hành.

Cạch, cạch, cạch.

Tiếng cơ quan phát ra từ bên trong bức tượng.

“Lối đi mở ra rồi, bức tượng đang động đậy à.” Bàn Tử nghe tiếng cơ quan, nói nhỏ.

Vừa dứt lời, anh thấy Ngô Bát Nhất và những người khác đang nhìn mình với vẻ mặt không mấy thiện cảm.

Lập tức sợ đến rụt đầu lại, biết mình đã nói sai.

Ầm ầm ầm.

Đúng lúc này, Trần Phong nghe thấy một trận tiếng ầm ầm.

Nghe tiếng động, Trần Phong có một dự cảm không lành.

Nhưng nhìn bức tượng vẫn không động đậy.

Lẽ nào không có vấn đề gì, mình nghĩ nhiều rồi?

Trần Phong vô thức ngẩng đầu lên, lập tức thấy một bóng đen vung về phía mình.

Mắt thấy sắp đâm tới nơi.

Trần Phong nhanh chóng lao sang một bên, đẩy Tuyết Lê đang đứng cạnh ngã xuống đất.

"Phập!" một tiếng.

Chỉ thấy cây đinh ba trên tay Dạ Xoa, lúc này đang cắm ngay vào vị trí Trần Phong vừa đứng.

Nếu không phải Trần Phong né nhanh, anh đã bị cây đinh ba này xiên qua rồi.

Ngô Bát Nhất và những người bên cạnh ngơ ngác nhìn biến cố trước mắt.

"Lão Trần, Tuyết Lê." Lưu Kim Bảo nhanh chóng hoàn hồn, chạy đến bên cạnh Trần Phong và Tuyết Lê, kéo hai người dậy, hỏi.

"Hai người không sao chứ." Trần Phong kiểm tra lại, thấy mình không thiếu tay thiếu chân mới yên tâm.

Sau đó kiểm tra Tuyết Lê, thấy cô không sao liền thở phào nhẹ nhõm.

Trần Phong hiểu ra, liền thấy bức tượng Dạ Xoa trước mặt đã đứng dậy.

Vũ khí trong tay nó đang chĩa về phía họ, dường như sắp tấn công

lần nữa.

“Cẩn thận, mau tản ra.” Trần Phong lập tức hét lên.

Vừa nói xong, Trần Phong liền kéo Tuyết Lê chạy sang một bên.

Lưu Kim Bảo và những người khác nghe lời Trần Phong cũng nhanh chóng theo sau.

Bàn Tử và Ngô Bát Nhất thấy vậy cũng chạy theo.

Không chạy lẽ nào ở lại đại chiến ba trăm hiệp với bức tượng này sao?

Bức tượng thấy Trần Phong và mọi người tản ra, ngẩn người, rồi đi về phía họ.

Cây đinh ba trong tay cũng giơ cao lên.

Rầm rầm...

Mỗi bước chân của bức tượng đều khiến mặt đất trong mộ thất rung chuyển.

Có thể thấy bức tượng này lợi hại thế nào.

Nhưng Trần Phong và mọi người cũng không ngồi yên.

Họ lấy súng ra, nhắm vào đầu bức tượng mà bắn liên tục.

Nhưng lần này không giống như lần gặp mấy pho tượng đá yếu ớt kia.

Chương 450

Đạn liên tục bắn vào đầu bức tượng, nhưng chỉ tóe ra một trận tia lửa, rơi xuống một ít mảnh vụn đá.

Giống như bắn vào thép vậy.

"Không ổn rồi, vật liệu làm bức tượng này không bình thường, mọi người cẩn thận một chút." Trần Phong thấy đòn tấn công của mình không có tác dụng, sắc mặt liền thay đổi.

Nhìn thấy đòn tấn công của Dạ Xoa sắp giáng xuống, Trần Phong và Tuyết Lê chỉ đành chạy sang bên cạnh.

Mọi người đều tản ra, như vậy không dễ trở thành mục tiêu, cũng như nếu có vấn đề gì, sẽ không kịp cứu nhau.

Phập!

Cây đinh ba của Dạ Xoa cắm mạnh xuống mặt đất sau lưng Trần Phong.

Cây đinh ba làm bằng đá mà lại cứng rắn như vậy.

Sức lực của Dạ Xoa lớn như thế cũng không làm gãy được cây đinh ba.

Ngược lại, mặt đất bị cây đinh ba của Dạ Xoa đâm ra từng cái hố một.

Con Dạ Xoa này không biết tại sao lại nhắm vào Trần Phong, cứ đuổi theo sau lưng anh.

Cây đinh ba liên tục đâm xuống.

Ngô Bát Nhất và những người bên cạnh cũng không rảnh rỗi, súng trong tay liên tục tấn công vào đầu Dạ Xoa.

Nhưng tác dụng dường như không lớn.

Thấy tình hình như vậy, Trần Phong cũng đau đầu.

Gã này có chút khó đối phó.

Trần Phong nhân lúc cây đinh ba cắm xuống đất, liền lao về phía bức tượng.

Hai tay nắm chắc vào vũ khí của Dạ Xoa, rồi men theo vũ khí leo lên.

Lúc này là lúc thử thách sức tay.

Con Dạ Xoa thấy Trần Phong leo lên, liền vô thức giơ vũ khí lên, ngược lại giúp Trần Phong một tay.

Trần Phong thuận thế, men theo vũ khí lên vai Dạ Xoa, rồi nhanh chóng nhảy xuống.

Anh lấy giáp nhân từ trong ba lô ra.

Hy vọng con giáp nhân này không làm anh thất vọng.

Ngô Bát Nhất và mọi người thấy Trần Phong men theo vũ khí của Dạ Xoa leo lên, súng trên tay cũng ngừng bắn.

Con Dạ Xoa thấy Trần Phong đứng trên người mình, liền giơ tay còn lại vỗ về phía Trần Phong.

Nhưng, Trần Phong đã nhanh chóng nhảy xuống.

Lẽ nào đứng đó chịu đòn sao?

Mục đích của anh là đặt giáp nhân lên đó.

Sau khi xuống, anh liền điều khiển giáp nhân bám chặt vào đầu Dạ Xoa.

Như vậy mới vừa vặn né được một đòn của Dạ Xoa.

Tuy có chút nguy hiểm, nhưng chỉ cần né được là được.

Tiếp theo là đến lượt giáp nhân ra sân.

Trần Phong điều khiển giáp nhân, thao tác một hồi vào vị trí đầu của Dạ Xoa.

Nhưng điều khiến Trần Phong kinh ngạc là, dưới sức mạnh của giáp nhân, đầu của Dạ Xoa cũng chỉ rơi xuống một ít vụn đá.

Uy lực như vậy cũng chỉ lớn hơn súng trong tay một chút.

Không thể nào, gã này cứng đến vậy sao?

Mẹ kiếp nhà Hiến Vương, tìm đâu ra loại đá cứng như vậy chứ.

Một khối lớn như thế, đúng là muốn lấy mạng người mà.

Con Dạ Xoa cảm giác đầu bị tấn công, nhưng lại trực tiếp tấn công về phía Trần Phong.

Đòn tấn công của Dạ Xoa rất đơn giản, nhưng lần này còn đơn giản và thô bạo hơn.

Dạ Xoa trực tiếp ném cây đinh ba trong tay về phía Trần Phong.

Trần Phong thấy vậy mí mắt giật liên hồi.

Mẹ kiếp, có cần phải ác thế không, nếu không để ý một chút là bị xiên que ngay.

Không được, phải nhanh chóng giải quyết con Dạ Xoa này.

Nhưng con Dạ Xoa này dường như không có điểm yếu, ngay cả cái đầu cũng cứng như vậy, khó đánh.

Trần Phong trong lòng cũng có chút bực bội, anh không tin không giải quyết nổi một bức tượng.

“Lão Trần, sau gáy bức tượng có thứ gì đó.” Đúng lúc này, giọng của Ngô Bát Nhất đột nhiên vang lên.

Ngô Bát Nhất thấy con Dạ Xoa cứ đuổi theo Trần Phong, mà

không để ý đến những người khác, liền vẫn luôn quan sát điểm yếu của bức tượng.

Anh thoáng thấy sau gáy bức tượng có một vật gì đó được khảm vào.

Vật đó có thể là mấu chốt, nhưng Ngô Bát Nhất bắn mấy phát về phía đó mà không có tác dụng.

May mà trên đầu Dạ Xoa có giáp nhân.

Trần Phong nghe vậy cũng nhanh chóng vòng ra sau bức tượng.

Quả nhiên, có một vật phát ra ánh sáng yếu ớt ở sau gáy bức tượng.

Thấy vậy, Trần Phong liền điều khiển giáp nhân bò về phía đó.

Dạ Xoa cứ liên tục di chuyển, mấy lần suýt nữa làm giáp nhân rơi xuống.

Nhưng may mắn là, vừa rồi mấy người họ bắn liên tục vào đầu nó, để lại một ít vết đạn lõm.

Giáp nhân có thể bám chắc vào những vết đạn đó mà từ từ tiếp cận vị trí kia.

Trần Phong thì không ngừng di chuyển.

Mỗi lần Trần Phong vòng ra sau bức tượng, bức tượng đó liền quay theo anh, làm gián đoạn tầm nhìn của anh.

Sau mấy phút như vậy, Trần Phong mới để giáp nhân đến được sau lưng bức tượng.

Giáp nhân liên tục đào vào sau gáy bức tượng mấy cái, mới lấy được vật phát sáng đó ra.

Vật đó vừa ra khỏi, bức tượng liền không động đậy nữa.

Thấy cảnh này, Trần Phong và Ngô Bát Nhất mới thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ kiếp, cuối cùng cũng giải quyết được một phiền phức lớn.

Trần Phong nhận lấy vật đó từ tay giáp nhân.

Viên đá hình thoi phát ra ánh sáng yếu ớt này trên đó có vết cắt, không phải hoàn hảo.

"Thứ này đang điều khiển gã khổng lồ này." Sau khi bức tượng được giải quyết, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng lại gần, tò mò nhìn vật trong tay Trần Phong.

"Thứ này có tác dụng thần kỳ gì vậy!" Tuyết Lê nhìn vật phát sáng, nói nhỏ.

Thứ này rất đẹp, rất hoàn hảo.

Chương 451

Phụ nữ đều không có sức đề kháng với những thứ phát sáng.

Đúng là như vậy, họ không có sức đề kháng với những thứ phát sáng.

Lúc này, ánh mắt Tuyết Lê nhìn vật đó cũng sáng rực lên.

“Cái này giống như thiên thạch, đã được gia công, không ngờ Hiến Vương lại có bảo bối như vậy.” “Giá trị của thứ này thực sự là vô giá.” Trần Phong cẩn thận nhìn viên đá quý trong tay, khi đặt trên tay, ánh sáng phát ra càng thêm chói mắt.

“Vậy thì Lão Trần, mau cất đi, ha ha, chuyến đi này đáng giá rồi.” Bàn Tử nghe lời Trần Phong, liền cười ha hả.

“Được rồi, thứ này đã được dọn dẹp, ở đây cũng không còn gì, chúng ta vào tầng tiếp theo đi.” Trần Phong vừa nói xong liền ngửi thấy một mùi tanh nồng nặc.

Ngửi thấy mùi này, Trần Phong có một dự cảm không tốt.

Mùi này vừa rồi anh đã cảm nhận được, là do những con rắn trong mắt trên cột phát ra.

“Hôi quá, mùi gì vậy.” Bàn Tử ngửi thấy mùi này, xua xua tay để mùi tan đi.

Nhưng mùi càng xua càng nồng.

“Mấy con rắn đó ra rồi.” Trần Phong ngẩng đầu nhìn những con mắt trên cột nói.

Quả nhiên, những con rắn trong mắt đều đã hấp thụ hết chất lỏng bên trong, rồi cắn rách lớp vỏ bên ngoài bò ra.

Đôi mắt đỏ rực của chúng nhìn chằm chằm vào họ.

“A... rắn, nhiều rắn quá.” Tuyết Lê nghe lời Trần Phong, nhìn lên những cây cột.

Lập tức thấy da đầu tê dại.

Chỉ thấy trên những cây cột bò đầy những con rắn nhỏ, những con rắn này chỉ dài bằng một bàn tay.

Nhưng Trần Phong và mọi người cũng không dám coi thường chúng.

Được gọi là sứ giả của địa ngục, những con rắn này sao có thể đơn giản được.

Bị nhiều đôi mắt đỏ như vậy nhìn chằm chằm, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng thấy da đầu tê dại.

“Mấy con rắn này, không phải ở trong đó lâu quá, đói rồi chứ.” Bàn Tử thấy vậy nói.

Ngô Bát Nhất: .....

Tuyết Lê: .....

Lưu Kim Bảo: .....

Mấy người đều biết cái miệng quạ của Bàn Tử lợi hại thế nào, nói tốt không linh, nói gở thì linh.

“Không đúng, mấy con rắn này đang nhắm vào viên đá quý trên tay tôi.” “Thậm chí chúng bị viên đá quý này đánh thức.” Sau khi thấy sức mạnh thần kỳ của viên đá quý, trong đầu Trần Phong đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

“Vậy bây giờ làm sao?

Vứt viên đá quý đó đi?” Tuyết Lê nghe vậy nói.

Số lượng rắn quá nhiều, lại có thể có kịch độc.

Nhỏ như vậy, không chú ý một chút là có thể bị cắn.

Vì vậy, cách cẩn thận nhất là vứt viên đá quý đó đi.

Lúc này, những con rắn đã lục tục bò xuống, từ từ tiến lại gần Trần Phong và mọi người.

Từng con một đều đi rất chậm, không hề vội vàng.

"Từ từ đã, nếu không có viên đá quý, mấy thứ này có tha cho chúng ta không, một thứ giá trị liên thành như vậy không cần sao?" Trần Phong nghe lời Tuyết Lê, bình thản nói.

Rồi anh lấy thuốc đuổi côn trùng từ trong túi ra, rắc trước mặt.

Thấy hành động của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng làm theo.

"Thứ này có tác dụng không?

Không phải chúng được gọi là sứ giả của địa ngục sao?" Bàn Tử vừa rắc thuốc đuổi côn trùng trong tay, vừa nói.

"Không biết, thử xem sao, không thể ngồi chờ chết được." Trần Phong không ngẩng đầu lên đáp, thực ra trong lòng anh cũng không biết thuốc đuổi côn trùng có tác dụng với mấy con rắn kỳ quái này không.

Chỉ có thể coi như ngựa chết thành ngựa sống mà chữa.

Chẳng mấy chốc, thuốc đuổi côn trùng đã rắc xong, một lớp dày được rắc giữa họ và những con rắn.

Nếu những con rắn này thực sự sợ thứ này thì tốt quá rồi.

Nhưng lúc này, vũ khí trong tay Trần Phong và mọi người cũng luôn chĩa về phía những con rắn.

Nếu chúng không sợ thuốc đuổi côn trùng, vũ khí trong tay họ sẽ lập tức nổ súng, biến chúng thành rắn chết.

Nếu không như vậy, độ khó sẽ quá lớn.

Số lượng rắn quá nhiều, mà đạn dược của họ không còn nhiều.

Cứ như vậy, Trần Phong và mọi người nhìn chằm chằm vào những con rắn cách đó không xa.

Chỉ cần một tiếng ra lệnh, họ sẽ tiêu diệt hết những con rắn phía trước.

Những con rắn thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Trần Phong, rồi đi về phía anh.

Nhưng, Trần Phong lại nhận ra những con rắn này đều đang nhìn chằm chằm vào viên đá quý pha lê trong tay mình.

Thấy cảnh này, lòng Trần Phong chùng xuống, xem ra những con rắn này quyết tâm phải có được viên đá quý.

Chỉ không biết viên đá quý này rốt cuộc là thứ gì, mà khiến chúng thèm nhỏ dãi.

"Vãi!" Đúng lúc này, mấy người liền thấy những con rắn đã đến rìa lớp thuốc đuổi côn trùng.

Chúng ngẩng đầu nhìn lớp thuốc trước mặt.

Nhưng ánh mắt đó chỉ thoáng qua, đã bị ánh mắt cuồng nhiệt thay thế, không chút do dự vượt qua phòng tuyến.

"Bắn!" Thấy tình hình, Trần Phong cũng không do dự, lập tức hét lên.

Đồng thời, súng trong tay anh cũng phun ra những tia lửa.

Những con rắn đỏ đi đầu bị bắn thành thịt nát.

Ngô Bát Nhất và mọi người cũng không rảnh rỗi, súng trong tay không ngừng lấy mạng những con rắn nhỏ.

Hỏa lực của họ rất mạnh, nhưng số lượng rắn quá nhiều.

Con trước chết, con sau lại lao lên, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nhìn những con rắn nhỏ không ngừng bò lên từ phía sau, Trần Phong và mọi người cũng ý thức được nguy hiểm, đạn dược của họ không còn nhiều.

Mà rắn thì lại quá đông.

Cứ thế này không phải là cách, phải nghĩ ra cách khác.

"Lão Trần, có cách nào không, đạn dược không còn nhiều nữa." Bàn Tử thay băng đạn, lo lắng nhìn Trần Phong nói.

"Bàn Tử tập trung tinh thần, chúng nó qua rồi kìa." Hỏa lực của Bàn Tử vừa dừng, những con rắn lại tiến lên một đoạn.

Sắc mặt Trần Phong lúc này không tốt, sao lại có những thứ không sợ chết thế này.

Trong lòng anh lóe lên một ý nghĩ, phải từ bỏ viên đá quý này.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong đã quyết định.

Chương 452

“Bàn Tử, lấy ít thuốc nổ ra đây.” Sau khi quyết định, Trần Phong không do dự nữa, nói với Bàn Tử.

“Được, Lão Ngô, cầm cự đi.” Bàn Tử nghe vậy lập tức lấy hai bó thuốc nổ từ ba lô ra đưa cho Trần Phong.

Trần Phong nhận lấy hai bó thuốc nổ, tìm một sợi dây, buộc viên đá quý vào.

Anh châm ngòi thuốc nổ, rồi ném vào giữa bầy rắn.

Viên đá quý vừa ném đi, những con rắn lập tức quay đầu, lao về phía viên đá quý.

Chẳng mấy chốc, hai bó thuốc nổ đã bị bầy rắn che phủ, lớp này chồng lớp khác, dày đặc đến mức khiến người ta tê dại da đầu.

“Mau trốn đi.” Trần Phong ném xong, liền hét lớn với Ngô Bát Nhất và mọi người.

Anh liếc nhìn một cái, rồi nhanh chóng chạy ra sau bức tượng.

Bức tượng này họ đã tốn bao công sức cũng không phá hủy được, chịu được dư chấn của thuốc nổ chắc không thành vấn đề.

Ngô Bát Nhất thấy hành động của Trần Phong, cũng vội vàng chạy ra sau bức tượng.

Đúng lúc này, “BÙM” một tiếng, nổ vang trời.

Trần Phong và mọi người cảm thấy trời đất chao đảo.

Tai cũng ù đi, ngoài tiếng nổ, không nghe thấy gì khác.

Mộ thất cũng bị vụ nổ làm cho rung chuyển không ngừng, khiến Trần Phong kinh hồn bạt vía.

Nếu mộ thất không chịu nổi, họ sẽ bị chôn sống ở đây.

Nhưng may mắn là, mộ thất cuối cùng cũng trụ được.

Sau khi tiếng nổ dừng lại, Trần Phong và mọi người vẫn ở sau bức tượng.

Một lúc sau, họ cuối cùng cũng cảm thấy đỡ hơn.

Trần Phong cầm vũ khí đi ra, nhìn về vị trí viên đá quý.

Nhìn hiện trường, anh cũng vô cùng chấn động, có thể nói là một mớ hỗn độn.

Khắp nơi là xác những con rắn nhỏ màu đỏ, mùi tanh hôi tràn ngập khoang mũi.

"Phì, cuối cùng mấy con rắn này cũng chết rồi, suýt nữa lấy mạng Bàn gia." "Nhưng tiếc cho viên đá quý đó quá, bị nổ như vậy, chắc chẳng còn mảnh vụn nào." Bàn Tử ra ngoài nhìn thấy đống xác trên đất cũng thấy hả hê lạ thường.

"Nhìn kìa, viên đá quý không bị phá hủy." Tuyết Lê lúc này nhìn về một góc bên cạnh nói.

Trong góc đó, trên tường, một viên đá quý phát sáng lộ ra nửa mảnh.

"Mẹ kiếp, thứ này cũng cứng quá rồi, một chút tổn thương cũng không có, chắc chắn là bảo bối." Bàn Tử thấy vậy liền chạy đến góc đó, cạy viên đá quý ra.

Viên đá quý này vẫn y như trước, hoàn toàn không thể nhìn ra nó vừa trải qua một vụ nổ, lại còn ở ngay trung tâm vụ nổ.

"Nếu không sao, vậy cất đi, bây giờ mấy con rắn cũng chết rồi, chúng ta vào tầng tiếp theo đi." Trần Phong thấy viên đá quý không bị tổn hại, tâm trạng rất tốt, viên đá quý có thể chịu được uy lực của

thuốc nổ như vậy.

Lại còn được Hiến Vương gia công.

Có thể biết độ khó trong đó lớn đến mức nào.

Nhưng như vậy cũng tốt, hữu kinh vô hiểm, cũng không mất mát gì.

Nếu viên đá quý bị hủy, cũng không có gì phải hối tiếc.

Chỉ cần mọi người không gặp nguy hiểm là được.

Trần Phong đến vị trí trước kia của bức tượng Dạ Xoa, vốn tưởng rằng lối đi sẽ mở ra, nhưng bây giờ một chút động tĩnh cũng không có.

Nhìn một cái, Trần Phong cũng biết nguyên nhân.

Chỉ thấy trên bệ đá nơi Dạ Xoa từng đứng có một lỗ tròn nhỏ.

Nhìn cái lỗ nhỏ này cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Bọn họ đã bị Hiến Vương gài bẫy, lối đi thực sự bị bức tượng Dạ Xoa đè lên.

Họ đã vô thức nghĩ rằng cái rãnh trên bức tượng là mấu chốt để mở lối đi.

Nếu họ trực tiếp mở như vậy, thứ họ phải đối mặt chính là bức tượng đó.

Trần Phong cũng không ngờ Hiến Vương lại âm hiểm như vậy.

May mà họ đã phát hiện ra bí mật của bức tượng, nếu không thật sự có khả năng bỏ mạng ở đây.

“Cái lỗ này?

Cũng nhét quyền trượng vào sao.” Tuyết Lê nhìn cái lỗ tròn nhỏ trước mặt, nhẹ giọng nói.

“Hiến Vương này quá độc ác, toàn là bẫy lồng bẫy.” Ngô Bát Nhất và mọi người nhìn thấy một cơ quan khác trên bệ đá, không khỏi thầm mắng.

Nhưng Ngô Bát Nhất và mọi người không ý thức được, họ đang đào mộ người ta, sao lại không cho phép người ta đặt chút bẫy chứ.

Đổi lại là ai cũng sẽ làm như vậy.

Không bàn nữa, Trần Phong cắm thẳng cây quyền trượng trong tay vào lỗ tròn.

Tiếp đó, “cạch” một tiếng, liền nghe thấy tiếng cơ quan vận hành.

Anh thuận thế rút cây quyền trượng ra, cây quyền trượng này đã dùng đến tận bây giờ, không chừng tiếp theo sẽ còn dùng đến.

Trần Phong và mấy người liền thấy bệ đá trước mặt từ từ mở ra hai bên.

Thấy cảnh này, Trần Phong và mọi người vội lùi lại một bước.

Cùng với sự di chuyển của bệ đá, một cầu thang đi xuống xuất hiện trước mặt họ.

“Bên dưới là tầng cuối cùng, Mộc Trần Châu gần ngay trước mắt.” Trần Phong hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng nói.

Tuyết Lê nghe vậy mắt cũng sáng lên.

Mộc Trần Châu, cuối cùng cũng sắp xuất hiện.

Đặc biệt là Tuyết Lê, tổ tiên của cô có thể nói là đã trải qua bao nhiêu gian khổ, vẫn không có kết quả.

Nhưng bây giờ, nó sắp kết thúc trong tay cô sao?

Lời nguyền đeo bám bấy lâu cuối cùng cũng sắp được giải trừ.

Nghĩ đến đây, hơi thở của mấy người đều có chút dồn dập.

Trần Phong quan sát từ bên ngoài, khi bệ đá mở ra, có thể cảm nhận được từng luồng khí lạnh từ bên dưới bốc lên.

Nhưng đó cũng là bình thường, bên dưới gần với hồ nước.

Trần Phong đưa ngọn đuốc lại gần lối đi, thấy ngọn đuốc không có gì khác thường, mới quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất và mọi người.

"Xuống thôi, để tôi xem Hiến Vương thần bí trông như thế nào." "Lão Trần, xuống dưới nhất định phải lấy hết bảo bối của Hiến Vương đi, coi như bồi thường tổn thất tinh thần cho tôi." Bàn Tử mặt mày sáng rỡ nhìn Trần Phong nói.

"Được rồi, xuống dưới rồi hãy nói, xem tình hình thế nào đã." Ngô Bát Nhất vỗ vai Bàn Tử nói.

Bây giờ nói những lời này còn quá sớm, ai biết dưới đó có gì, có đồ tùy táng hay không còn chưa rõ.

Trần Phong cũng không nói nhiều, trực tiếp giơ đuốc đi xuống, luôn chú ý bậc thang dưới chân.

Kim cương tán trong tay cũng luôn trong tư thế sẵn sàng.

Cầu thang đi thẳng xuống dưới đáy mộ thất, nếu anh không đếm nhầm, cầu thang có tổng cộng ba mươi sáu bậc.

May mắn là trên bậc thang không có cơ quan, mấy người thuận lợi xuống đến tầng thứ ba.

Chương 453

"Vãi, bên trong này lớn thật." Sau khi xuống, mọi người dùng đuốc nhìn mộ thất.

Xuất hiện trước mặt họ là một mộ thất rộng lớn.

Do đuốc của họ chỉ có thể nhìn thấy tình hình gần đó, xa hơn vẫn là một màu đen kịt.

Xem ra tầng cuối cùng này không giống như ở trên, không bị chia cắt ra.

Nhưng kích thước cũng gần bằng mộ thất ở trên.

Trước mặt có mấy cây cột, bên cạnh là một số tượng đá.

Nhìn những cây cột này, Trần Phong và mọi người vô thức nhìn lên, thấy trên đó không có những viên đá quý màu đỏ mới yên tâm.

Vừa rồi thật sự bị những con rắn nhỏ màu đỏ đó dọa cho một phen.

Ngay cả thuốc đuổi côn trùng cũng vô dụng, cái bướu trên đầu chúng chắc chắn có độc tính cực mạnh, nếu không cũng không bị gọi là sứ giả của địa ngục.

Tiếp theo, Ngô Bát Nhất và mọi người lại nhìn về phía những bức tượng đó.

"Lão Trần, có cần phòng bệnh hơn chữa bệnh không?" Ngô Bát Nhất giơ súng chĩa vào đầu những pho tượng đá.

Cái gọi là phòng bệnh hơn chữa bệnh chính là bắn nát những pho tượng đá này trước.

Như vậy, nếu có chuyện bất ngờ xảy ra cũng không cần phải đối

mặt với chúng.

Bàn Tử và những người khác cũng có xu hướng muốn bắn nát những pho tượng đá này.

Nhưng Trần Phong nghĩ rồi từ chối.

Đây là chủ mộ thất, những thủ đoạn đã dùng ở trên chắc sẽ không xuất hiện nữa.

Đạn dược của họ không còn nhiều, không biết bên trong sẽ gặp phải cái gì.

Vì vậy, cứ bảo tồn thực lực trước, như vậy lát nữa mới có thời gian phản ứng.

Nghe Trần Phong giải thích, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng chấp nhận, từ bỏ ý định bắn nát những pho tượng đá.

Nhưng Trần Phong trước tiên quan sát bốn phía, vị trí của họ ở rìa tường mộ thất.

Quan tài không biết ở đâu.

Xung quanh một màu đen kịt, không nhìn rõ được.

Vì vậy, họ phải kiểm tra một lượt nơi này trước, xem tình hình mộ thất thế nào, tìm vị trí quan tài, rồi mới tiến hành bước tiếp theo.

Trần Phong vẫn luôn nhớ một chuyện, bức bích họa đã xem trước đó.

Trên đó chỉ nói Hiến Vương đã đổi Mộc Trần Châu, nhưng chuyện sau đó thì không có.

Trần Phong cảm giác bên trong đã xảy ra biến cố lớn.

Vì vậy, Trần Phong muốn biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Mọi người, trước tiên chia nhau ra tìm vị trí quan tài, nhưng nhất định phải cẩn thận.” “Bên trong có thể có nguy hiểm.” Trần Phong nghĩ rồi quay đầu nói với Ngô Bát Nhất và mọi người.

Cũng không còn cách nào khác, diện tích bên trong quá lớn.

Nếu tìm cùng nhau, không biết phải tìm đến bao giờ.

Chia ra tìm sẽ rút ngắn thời gian.

Mặc dù như vậy nguy hiểm hơn, nhưng đối với mấy người họ cũng là một cơ hội rèn luyện tốt.

Cánh đã cứng, phải học cách bay.

Ngô Bát Nhất và mọi người gật đầu, cách này hiện tại là tốt nhất.

Như vậy mới có thể nhanh nhất tìm được vị trí quan tài.

Sau khi dặn dò lại một lần nữa, Trần Phong liền giơ đuốc men theo tường đi về phía trước.

Nhưng trước khi đi, Trần Phong đưa Kim cương tán trong tay cho Tuyết Lê.

Ngô Bát Nhất và mọi người đối với việc này chỉ lộ ra một ánh mắt đầy ẩn ý.

Đối với việc này, Trần Phong không giải thích gì, anh quả thực có chút tư tâm.

Cũng vì kinh nghiệm của Tuyết Lê là ít nhất.

Nói xong, Trần Phong liền men theo tường đi về phía trước, quan sát tường xung quanh, xem có xuất hiện bích họa hay không.

Đồng thời luôn chú ý dưới chân, nếu không dẫm phải cơ quan thì không hay rồi.

Trên đường đi, Trần Phong thỉnh thoảng sẽ thấy một số đồ tùy

táng được đặt bên cạnh, đều là những thứ như tượng gốm.

Nhìn những đồ tùy táng này, Trần Phong không để ý, chỉ liếc qua một cái.

Anh xem có phát hiện ra hình bóng của Mộc Trần Châu hay không, nhưng những thứ này có thể đều là những thứ Hiến Vương thu thập được, không hề phát hiện ra bóng dáng của Mộc Trần Châu.

Ngay cả Trần Phong hiện tại cũng chưa tìm thấy.

Đối với tình hình như vậy, Trần Phong cũng không nóng vội, nếu ở đây thật sự có, nhất định sẽ tìm được.

Khoan đã, trên những cây cột kia!

Trần Phong liếc mắt một cái, liền phát hiện trên những cây cột đó có khắc một số đồ án.

Rõ ràng là một đồ án con mắt, con mắt đó chính là Mộc Trần Châu.

Nó được điêu khắc trên cột, kỹ thuật điêu khắc tinh xảo, giống như một người đang đứng trên đó quan sát vậy.

Nhìn một lúc, Trần Phong không khỏi cảm thán sự khéo léo của người xưa.

Anh phát hiện, bất kể đổi góc độ nào nhìn vào con mắt, đều có cảm giác con mắt đó cũng đang nhìn mình.

Cảm giác này rất kỳ diệu.

Trần Phong lại tiếp tục xem những cây cột khác.

Nhưng trên những cây cột gần đó không phát hiện đồ án con mắt này.

Chỉ cách một đoạn mới xuất hiện một đồ án như vậy.

Nhưng Trần Phong cũng không để ý.

Trên cột xuất hiện đồ án Mộc Trần Châu, chẳng phải chứng tỏ Mộc Trần Châu ở đây sao?

Đây cũng là một tin tốt.

Khi tiếp tục đi về phía trước, Trần Phong liền thấy trên tường phía trước bắt đầu xuất hiện một số bức bích họa.

Trần Phong tinh thần phấn chấn, vội vàng nhìn qua.

Nhưng dù vậy, anh cũng không lơ là cảnh giác, thỉnh thoảng lại nhìn xuống chân, cũng như sự thay đổi của ngọn đuốc trong tay.

Nhưng Trần Phong nhanh chóng thất vọng, những bức bích họa này đều là những chuyện về cuộc đời của Hiến Vương.

Có cái ghi lại một số chính sách của Hiến Vương đối với người dân sau khi đến đây.

Có một số là những công lao vĩ đại của ông ta khi chưa rời khỏi đất nước.

Trần Phong đều xem qua hết, nhưng không thấy phần mình muốn.

Anh không nản lòng, tiếp tục đi về phía trước, hy vọng phía trước có thể xuất hiện thứ mình vẫn luôn tìm kiếm.

Nhưng sự việc không như ý muốn, đi về phía trước một đoạn, liền phát hiện bích họa trên tường không còn nữa.

Chương 454

Đối với việc này, Trần Phong không nản lòng, nơi này lớn như vậy, có nhiều chỗ chưa kiểm tra, không chừng nó được giấu ở một nơi nào đó.

"Lão Trần, mọi người qua đây." Đúng lúc này, giọng của Tuyết Lê đột nhiên truyền đến từ một góc xa.

Giọng của Tuyết Lê xen lẫn chút kinh ngạc, lại mang theo chút thất vọng.

Dường như đã thấy được chuyện gì đó kinh khủng.

Trần Phong nghe thấy tiếng, liền nhanh chóng chạy đến vị trí của Tuyết Lê.

Những người khác cũng vội vàng chạy qua.

"Sao vậy." Trần Phong là người đầu tiên tìm thấy Tuyết Lê, cô đang ở trong một góc, cẩn thận nhìn bức bích họa trước mặt.

"Nhìn đi, trên này viết về số phận của Mộc Trần Châu." Giọng Tuyết Lê có chút run rẩy, nếu là thật, đối với họ đây không phải là tin tốt.

"Để tôi xem," Trần Phong nhìn bức bích họa, biết rằng đây có thể là thứ mình vẫn luôn tìm kiếm.

Xem ra đã bị Tuyết Lê tìm thấy rồi.

Năm đó chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

Trần Phong tò mò nhìn lên, càng nhìn càng kinh ngạc.

Không ngờ năm đó lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

"Sao vậy, phát hiện ra gì rồi?" Ngô Bát Nhất và mọi người cũng

lần lượt đến trước mặt Tuyết Lê, hỏi.

"Các anh xem đi," Tuyết Lê liếc nhìn bức bích họa, rồi nói nhàn nhạt.

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất và mọi người đều nhìn về phía bức bích họa.

"!" "Hù…" Ngô Bát Nhất và mọi người xem xong cũng thở ra một hơi dài.

Lượng thông tin trên đó quá lớn, nhất thời khó mà chấp nhận.

Nhưng đồng thời trong lòng cũng thấy may mắn, ban đầu đã không bán Mộc Trần Châu giả đó đi.

Trần Phong trong lòng rất lâu không thể bình tĩnh lại.

Anh biết năm đó có thể đã xảy ra một chuyện lớn, nhưng không ngờ lại là chuyện như vậy.

Bức bích họa trên đó, có thể hiểu rõ trong nháy mắt.

Hóa ra, năm đó khi Hiến Vương tìm người đổi Mộc Trần Châu thật, đã bị người ta phát hiện.

Liền xảy ra một loạt trận chiến, cuối cùng Mộc Trần Châu bị vỡ thành bốn mảnh.

Không phải vỡ nát bình thường, mà là phân liệt thành bốn con mắt có kích thước giống hệt nhau.

Những con mắt này giống hệt Mộc Trần Châu, chỉ có vấn đề về kích thước.

Người của Hiến Vương lấy một trong số đó rồi bỏ trốn.

Mộc Trần Châu mà Kinh Vũ Đế có được cũng là thật, chỉ là một trong số đó.

Mộc Trần Châu bị chia thành mấy phần cũng mất đi tác dụng.

Nhưng biến cố của quốc gia đó, đã bị ép xuống một cách cứng rắn.

Về phần Hiến Vương, cũng mang theo một phần tư vào núi sâu.

Quốc gia đó cũng giữ lại hai phần Mộc Trần Châu.

Nhìn đến đây, Trần Phong cũng kinh ngạc, Mộc Trần Châu tốt đẹp như vậy lại bị chia thành bốn mảnh.

Đột nhiên, Trần Phong ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

"Mộc Trần Châu bị hủy rồi, vậy lời nguyền trên người chúng ta không phải là không có cách giải sao." Giọng Trần Phong có chút run rẩy, Mộc Trần Châu bị hủy rồi chẳng phải họ chỉ có thể chờ chết sao?

"Lão Trần, đây là lừa người phải không, không chừng thu thập đủ mấy mảnh Mộc Trần Châu này sẽ có tác dụng đó." Bàn Tử nghe lời Trần Phong, sắc mặt thay đổi.

Lẽ nào thật sự không thoát khỏi lời nguyền này sao?

Như vậy họ chỉ có thể sống đến bốn mươi tuổi sao?

"Đừng vội, trước tiên xem sao đã, không chừng những mảnh Mộc Trần Châu bị chia tách này cũng có hiệu quả." Ngô Bát Nhất trước tiên kinh ngạc, rồi liền bình tĩnh lại.

Sự việc đã như vậy, có vội cũng vô ích.

Chỉ có thể xem có cách nào cứu vãn không.

Dù sao ai mà không quý trọng mạng sống của mình chứ.

Ai mà không muốn sống lâu trăm tuổi.

Trần Phong xem xong bức bích họa, liền đi loanh quanh gần đó, hy vọng có phát hiện khác, tốt nhất là phát hiện ra biện pháp khắc phục.

Quả nhiên, ở gần đó lại tìm thấy một bức bích họa khác.

Trên đó ghi lại một số chuyện sau khi Hiến Vương có được Mộc Trần Châu.

Điều khiến Trần Phong kinh ngạc là đẳng thuật của Hiến Vương có được từ mảnh vỡ của Mộc Trần Châu.

Cái gọi là cơ sở để thăng tiên của Hiến Vương cũng chính là mảnh vỡ Mộc Trần Châu này.

Những tượng người, rết, trăn khổng lồ mà họ gặp trước đó, đều là do Hiến Vương dựa theo ghi chép trên mảnh vỡ Mộc Trần Châu mà nuôi dưỡng.

Ông ta đã thành công, về phần hiệu quả, Trần Phong và mọi người cũng đã tự mình trải nghiệm.

Nhưng trên đó ghi lại Hiến Vương cũng đang dò hỏi về những mảnh vỡ Mộc Trần Châu còn lại.

Trần Phong thấy Hiến Vương tìm kiếm những mảnh vỡ khác liền tò mò.

Hiến Vương có thu thập được những mảnh vỡ khác không?

Đây là một vấn đề.

Anh tiếp tục xem xuống.

Trên đó ghi lại Hiến Vương đã tốn bao công sức cũng không có được.

Nhưng ông ta biết có hai mảnh vỡ đang ở trong tay vị quốc vương đó.

Mấy lần cử người đi đều vô công trở về.

Mảnh trong tay Kinh Vũ Đế cũng không dám mơ tưởng, vì vậy

cuối cùng vẫn chỉ có một mảnh.

Cho nên họ ở đây cũng chỉ có thể có được một mảnh.

Như vậy là họ đã có một nửa rồi.

Hiến Vương có một phần tư đã có được đẳng thuật, vậy nếu có được hai mảnh, sẽ có được gì.

Không chừng có thể giải trừ lời nguyền trên người họ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong lại dấy lên một tia hy vọng.

Ngô Bát Nhất và mọi người lúc này cũng đã xem bức bích họa trước mắt.

“Mảnh vỡ Mộc Trần Châu cũng có công dụng khác.” “Vậy có thể giải trừ lời nguyền trên người chúng ta không.” Ngô Bát Nhất cũng đã xem nội dung trên bức bích họa, nói.

“Không ngờ đẳng thuật lại từ mảnh vỡ Mộc Trần Châu mà ra, xem ra Mộc Trần Châu cũng không phải thứ tốt lành gì.” Lưu Kim Bảo xem xong cũng một phen hú vía.

Không ngờ đẳng thuật lại từ mảnh vỡ Mộc Trần Châu đó mà có được.

“Không chừng hiệu quả của Mộc Trần Châu không hề mất đi, chỉ là ẩn giấu trong những mảnh vỡ này thôi.” Tuyết Lê dường như nghĩ ra điều gì đó, vội vàng nói.

Chương 455

"Nếu đã biết gần hết rồi, vậy chúng ta đi tìm quan tài đi, biết đâu bên trong sẽ có bất ngờ cũng không chừng." Trần Phong thấy bức tường tiếp theo không có bích họa nữa.

Xem ra đã hết rồi.

Vậy tiếp theo là tìm kiếm quan tài.

Quan tài của Hiến Vương, không chừng bên trong có thứ gì đó.

Sau đó, Trần Phong và mọi người lại một lần nữa phân tán ra, tìm kiếm quan tài.

Trần Phong giơ đuốc, nhìn tình hình xung quanh.

Khoảng nửa giờ sau, Trần Phong cũng đã xem xét gần hết tình hình mộ thất.

Mộ thất này có kích thước giống như mộ thất ở trên.

Bên trong bố trí những cây cột, có những cây cột trên đó khắc đồ án con mắt, có những cây thì không, lẽ nào trong đó có liên quan gì?

Đương nhiên, công dụng lớn nhất của những cây cột này là để chống đỡ kiến trúc phía trên.

Nếu không có những cây cột này, ngôi mộ này đã sập từ lâu rồi.

Ngoài những cây cột ra, còn có rất nhiều đồ tùy táng, thậm chí có cả một số nhạc cụ lớn.

Những thứ này cũng mang đậm phong cách văn hóa Thăng Long.

Hiến Vương này cũng bị ảnh hưởng sâu sắc bởi văn hóa Thăng Long.

Ngoài những thứ này ra, trong mộ thất còn có nhiều đồ tùy táng mang phong cách dị vực hơn.

Đối với việc này, Trần Phong không để ý.

Điều khiến Trần Phong thực sự để ý là không tìm thấy quan tài.

Nhưng anh lại cảm thấy quan tài chắc hẳn đã được giấu đi.

Đương nhiên cũng có khả năng nó không được đặt ở đây.

Nhưng khả năng này rất nhỏ.

"Lão Trần, bên trong không phát hiện quan tài, đồ tùy táng thì lại có không ít." Bàn Tử và mọi người cũng đã xem xét gần hết mộ thất, nhưng đều không tìm thấy quan tài ở đâu.

Bên trong ngay cả một cơ quan cũng không có, khiến Trần Phong và mọi người có cảm giác không phải đang ở trong một ngôi mộ.

"Lão Trần, lẽ nào Hiến Vương này thật sự đã thi giải thành tiên rồi?" "Không biết, trước tiên xem trong này có chỗ nào chúng ta bỏ sót không đã." Trần Phong lắc đầu, phủ nhận ý nghĩ không thực tế này.

Quá huyền huyễn rồi, thành tiên!

Sao có thể chứ.

"Ở đây ngoài cột ra là đồ tùy táng, lẽ nào Hiến Vương đem mình chôn trong đống đồ tùy táng à?" Bàn Tử nhìn đống đồ tùy táng xung quanh nói.

"Cột!" Lời của Bàn Tử lại nhắc nhở Trần Phong, ở đây ngoài đồ tùy táng ra chính là cột.

Đồ tùy táng không có khả năng, vậy chỉ còn lại những cây cột.

Đột nhiên, Trần Phong nghĩ đến những viên châu mắt đã thấy trước đó.

Những cây cột đó là đặc biệt nhất, có lẽ liên quan đến chúng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền đến gần một cây cột có khắc hình con mắt.

"Tìm xem giữa những cây cột này có gì khác thường không!" Trần Phong quay đầu nói với Ngô Bát Nhất và mọi người.

"Trên đó có một con mắt," "Tôi cảm giác con mắt đó đang nhìn tôi." Ngô Bát Nhất và mấy người lúc này mới chú ý trên những cây cột này có khắc một đồ án con mắt.

Sống động như thật, giống như một con mắt sống vậy.

Sau đó, mấy người liền phân tán ra, quan sát những cây cột này.

Trần Phong cũng cẩn thận quan sát chúng.

Nhưng không phát hiện ra gì, có lẽ giữa những cây cột này có liên hệ.

Vị trí của quan tài đó liên quan đến những cây cột này.

Chẳng mấy chốc, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng lần lượt quay lại.

Vì biết ở đây không có cơ quan, nên mấy người đều rất nhanh chóng.

"Có phát hiện gì không?" Trần Phong nhìn mấy người hỏi, thực ra trong lòng cũng không ôm hy vọng quá lớn.

"Lão Trần, tôi nghĩ có thể liên kết vị trí của những cây cột có khắc hình con mắt lại với nhau." Ngô Bát Nhất đứng một bên trầm tư nói.

Trong lòng anh có một ý nghĩ, nhưng không chắc chắn.

"Có phát hiện gì rồi?" Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất, trầm giọng hỏi.

Ngô Bát Nhất chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó, mới nói như vậy.

Không chừng đã tìm ra mấu chốt của ngôi mộ này.

“Tôi vừa xem qua một lượt, những cây cột này có tổng cộng tám cái, vị trí của chúng có chút giống với vị trí của bát quái.” Ngô Bát Nhất nghĩ rồi nói.

“Bát quái?” Trần Phong nghe vậy mắt sáng lên, trước đó không nghĩ đến.

Anh vẫn luôn nghĩ những cây cột này chỉ có tác dụng chống đỡ đơn giản.

Nhưng bây giờ, có vẻ không đơn giản như vậy.

“Lão Ngô, nói tiếp đi,” “Bát quái chú trọng âm dương giao hội, vì vậy tôi nghĩ vị trí của quan tài có thể ở trung tâm của bát quái.” Ngô Bát Nhất sắp xếp lại suy nghĩ, tiếp tục nói.

“Trung tâm bát quái ở đâu!” Ngô Bát Nhất đưa tay chỉ về phía không xa.

Nghe lời của Ngô Bát Nhất, Trần Phong nhìn theo hướng tay anh chỉ.

Rồi lại nhìn xung quanh.

Quả nhiên có tám cây cột khắc hình con mắt đứng sừng sững ở không xa.

Khoảng cách giữa các cây cột đều như nhau.

Trong mắt Trần Phong, mỗi cây cột này đều đại diện cho một vị trí trong bát quái.

Tám cây cột vừa vặn tạo thành một trận hình bát quái.

Vậy thì quan tài ở chính giữa.

Nghe Ngô Bát Nhất nói xong, Bàn Tử và mọi người lại nhìn sắc mặt Trần Phong thay đổi, biết ngay Lão Ngô nói đúng đến tám chín phần.

“Lão Ngô, được đấy, lần sau về tôi mời ông ăn xiên thịt dê.” Bàn Tử cũng nguôi ngoai đi phần nào nỗi buồn vì Mộc Trần Châu đã vỡ thành từng mảnh.

“Thôi, chúng ta đi mau đi, lấy được mảnh vỡ Mộc Trần Châu rồi thì chuồn lẹ.” Tuyết Lê nghe xong liền nói, tìm mảnh vỡ Mộc Trần Châu trước rồi tính sau.

“Được,” Trần Phong gật đầu, sau đó dẫn Ngô Bát Nhất và mọi người đến vị trí mà Lão Ngô vừa chỉ.

“Chia nhau ra tìm đi, chắc là ở gần đây thôi.” Nói xong, Trần Phong liền giơ đuốc lên bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Ngô Bát Nhất và mấy người còn lại thấy vậy cũng cầm đuốc lên tìm.

Đã biết được phạm vi, hành động tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc Lưu Kim Bảo đã giẫm phải một cơ quan.

Tiếng cơ quan liên kết vang lên.

Lưu Kim Bảo theo phản xạ nhào sang một bên, Trần Phong và những người khác cũng nhanh chóng lùi lại.

Chương 456

Nhưng tiếng cơ quan nhanh chóng dừng lại.

Chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhìn nhau, đều có chút ngạc nhiên.

Cơ quan vừa rồi là sao vậy?

Chẳng lẽ thật sự do để quá lâu rồi sao?

Nhưng hai người nhanh chóng nhận ra có thể liên quan đến quan quách.

"Lão Trần, Lão Ngô, có phát hiện." Đúng lúc này, giọng của Lưu Kim Bảo đột nhiên vang lên.

Giọng nói mang theo chút hưng phấn, như thể đã tìm ra cơ quan.

Nghe Lưu Kim Bảo gọi, mấy người không chút do dự, đồng loạt đi về phía anh ta.

"Lão Trần, xem này." Lưu Kim Bảo thấy Trần Phong và mọi người tới, liền chỉ vào mặt đất phía trước nói.

Lúc nãy anh ta tưởng giẫm phải cơ quan nên vội né sang một bên.

Nhưng chẳng có gì xảy ra.

Vội vàng nhìn lướt qua, anh ta phát hiện hai viên gạch lát nền phía trước đã mở ra.

Bên dưới là một cái lỗ nhỏ hình tròn, mỗi viên gạch một lỗ.

Nhìn cái lỗ nhỏ này, Lưu Kim Bảo cảm thấy quen mắt.

Nhìn kỹ lại, đây chẳng phải là hình dạng của quyền trượng sao?

Cái còn lại thì khác, không biết là gì.

Trần Phong cũng nhìn hai cái lỗ, một cái thì quá quen thuộc rồi.

Cái còn lại cũng quen, Trần Phong nhìn một lúc.

Liền hiểu ra, cái lỗ này chẳng phải là hình dạng của viên bảo thạch mà họ tìm thấy trước đó sao?

"Lão Trần, cần quyền trượng và một thứ gì đó à?" Ngô Bát Nhất nhìn hai cái lỗ cũng đoán ra.

Hiển nhiên vừa rồi Lưu Kim Bảo vô tình tìm được cơ quan.

"Lão Trần, có hai cái lỗ, vậy cái nào mới tìm được quan quách?" Bàn Tử thấy có hai cái lỗ thì ngơ ngác.

Chẳng lẽ bắt bọn họ đoán mò sao?

Tỷ lệ năm mươi phần trăm à?

"Một cái để đặt quyền trượng, một cái để đặt bảo thạch." Trần Phong bình thản nói.

Nói xong, anh đưa cây đuốc trong tay cho Ngô Bát Nhất, rồi lấy quyền trượng từ trong ba lô ra.

Bàn Tử cũng lấy viên bảo thạch ra.

"May mà viên bảo thạch đủ cứng, không thì thảm thật rồi." Cái này cũng khá may mắn, nếu không thì thật sự hết cách.

"Hai lựa chọn sao?" Nhưng tiếp theo, Trần Phong lại đối mặt với một vấn đề khác.

Hai cái này phải chọn cái nào?

Lỡ như chọn sai, sẽ thế nào?

"Ở đây chỉ có một quan quách, nhưng lại có hai cái lỗ, chắc chắn có vấn đề." "Không chừng có cơ quan ám khí." Tuyết Lê nhìn hai cái lỗ nói.

Mọi người đều biết điều đó, nhưng hai cái này phải chọn cái nào mới đúng.

“Hay là, chúng ta đặt cả hai vào cùng lúc đi,” Bàn Tử gãi đầu nói.

Vừa nói xong đã thấy Ngô Bát Nhất và mọi người nhìn mình bằng ánh mắt “quan tâm thằng ngốc”.

“Sao thế?

Tôi nói sai à?” Bàn Tử nhìn họ hỏi.

“Ông nói thừa quá rồi, nếu làm thế được thì chúng ta còn phải đau đầu chọn cái nào làm gì?” Ngô Bát Nhất cạn lời nhìn Bàn Tử, thằng nhóc này ngốc rồi à?

“Ha ha, vậy à?” Bàn Tử lúc này cũng phản ứng lại, ngượng ngùng gãi đầu.

“Bàn Tử nói không sai, có lẽ đây thật sự là một cách.” “Nếu chúng ta không biết chọn cái nào, chi bằng chọn hết.” Trần Phong đứng bên cạnh suy nghĩ một lúc, rồi nói một câu kinh người.

Chuyện phải đối mặt thì sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Đối mặt với hai cái lỗ, chi bằng làm một lần cho xong.

Trẻ con mới lựa chọn, người lớn chúng tôi lấy hết.

Ngô Bát Nhất cũng kinh ngạc nhìn Trần Phong.

Chẳng lẽ ngốc là một loại bệnh?

Có thể lây nhiễm sao?

Sau đó Trần Phong liền nói ra suy nghĩ của mình.

“Hai cái lỗ, sớm muộn cũng phải đối mặt, phúc hay họa đều bày ra trước mắt cả rồi.” “Ha ha, thấy chưa, Lão Trần, ông mới là người hiểu tôi nhất.” Bàn Tử thì cười ha hả.

Ngô Bát Nhất không thèm để ý đến Bàn Tử, đứng bên cạnh nghĩ một lúc rồi nói.

“Cũng được, vậy làm thế đi!” Được Trần Phong nói vậy, ông cũng nghĩ thông rồi, xác suất năm mươi phần trăm.

Chi bằng biến nó thành xác suất trăm phần trăm.

“Được.

Nếu không có vấn đề gì, vậy bắt đầu thôi.” Nói xong, Trần Phong cầm quyền trượng, Bàn Tử cầm bảo thạch.

Hai người lần lượt đứng trước một cái lỗ.

Quay đầu bảo những người khác lùi lại một chút.

Sau đó nhận lấy Kim Cương Tán từ tay Tuyết Lê.

Cũng là để đề phòng năm mươi phần trăm nguy hiểm.

Không biết tiếp theo phải đối mặt với cái gì, lòng bàn tay của Bàn Tử và Trần Phong đều đổ mồ hôi.

Trần Phong hít một hơi thật sâu, rồi nói với Bàn Tử.

“Chuẩn bị xong chưa, tôi đếm một hai ba rồi cùng đặt xuống.” Bàn Tử hiếm khi nghiêm túc, gật đầu.

“Một,” “Hai.” “Ba.” Tiếng nói vừa dứt, Bàn Tử và Trần Phong nhanh chóng đặt thứ trong tay vào hai cái lỗ.

“Cạch, cạch.” Hai tiếng giòn tan vang lên, tiếp đó là một tràng âm thanh cơ quan.

Trần Phong và Bàn Tử căng cứng người, chỉ cần có gì bất thường.

Họ sẽ chạy sang bên cạnh.

Tiếp đó, những viên gạch lát nền trước mặt Trần Phong và Bàn Tử.

Từ từ mở ra.

Hai cái hố đủ để đặt quan quách xuất hiện trước mặt hai người.

Ngô Bát Nhất và mọi người cũng căng thẳng nhìn Trần Phong và Bàn Tử.

Chương 457

Khi thấy hai cái hố, họ cũng sững sờ.

Chẳng lẽ bên trong có hai cỗ quan quách sao?

Ở đây vốn không có nguy hiểm, là do họ nghĩ nhiều rồi.

Thôi, cứ xem tiếp đi.

Lát nữa tự nhiên sẽ biết. . .

Trần Phong nhìn hai cái hố ngày càng lớn mà ngẩn người.

Nhưng chẳng mấy chốc đã hiểu ra.

Theo ghi chép, Hiến Vương này cũng chôn vợ mình ở đây.

Trước mắt có hai quan quách, không chừng một trong hai là chôn bà ta.

Thời gian trôi qua, bên dưới cái hố vang lên tiếng cơ quan.

Tiếng xích sắt lanh canh từ dưới truyền lên, không ngừng vang vọng trong hố.

Nghe âm thanh cũng biết cái hố bên dưới có độ sâu nhất định.

Âm thanh từ hai cái hố đều tương tự nhau, chứng tỏ hai cỗ quan quách được chôn ở độ sâu gần như nhau.

Chỉ không biết Hiến Vương này chuẩn bị thi giải thành tiên, có chuẩn bị đầy đủ cho vợ mình không.

Hay là đã bỏ rơi bà vợ của mình.

Nghĩ đến đây, âm thanh bên dưới càng lúc càng rõ ràng.

Quan quách treo lơ lửng sắp hiện ra trước mắt.

Bàn Tử bên cạnh lúc này vẫn đang cẩn thận nhìn hai cái hố.

Chỉ cần có gì không ổn là sẽ ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Nhưng Trần Phong cũng không nhắc nhở, dù sao bên dưới cũng không có nguy hiểm.

Coi như là để rèn luyện ý chí của cậu ta.

Ngô Bát Nhất ở bên cạnh đã nhìn ra chút manh mối, thấy Trần Phong ban đầu cảnh giác nhìn hai cái hố.

Nhưng ngay sau đó đã thả lỏng cảnh giác.

Vì vậy Ngô Bát Nhất thầm biết Lão Trần chắc chắn đã biết, Bên dưới hẳn là không có nguy hiểm.

Nghĩ vậy ông cũng yên tâm.

Chẳng mấy chốc, trước mắt Trần Phong và Bàn Tử, một cỗ quan quách từ từ hiện ra.

Nó xuất hiện từ cái hố trước mặt Trần Phong.

Bàn Tử thấy cảnh này suýt nữa khóc thét.

Thứ trước mắt sắp ra rồi sao?

Quái vật?

Lời nguyền?

Lát nữa phải đối mặt với thứ gì đáng sợ đây.

Trong lòng có chút muốn khóc, nếu có thể, thật sự muốn chạy đi.

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt anh ta bị sự kinh ngạc thay thế.

Bởi vì trước mắt Bàn Tử cũng xuất hiện một cỗ quan quách.

"Sao lại có hai cỗ quan quách?" Bàn Tử nhìn quan quách trước mặt, rồi lại quay sang nhìn quan quách trước mặt Trần Phong, ngơ

ngác hỏi.

Chẳng lẽ cơ quan ở trong quan quách.

Ngô Bát Nhất và mấy người còn lại nhìn thấy cỗ quan quách thứ hai xuất hiện, sững sờ một lúc rồi lập tức hoàn hồn.

Ở đây hẳn là có đồ bồi táng.

Người có thể được bồi táng theo cách này, hiển nhiên chỉ có một.

Đó chính là vợ của ông ta, trong hai cỗ quan quách này, có một cỗ là của vợ Hiến Vương.

Trần Phong thì kinh ngạc nhìn cỗ quan quách này, rõ ràng nghe thấy tiếng xích sắt.

Nhưng sau khi nó trồi lên lại không thấy xích đâu.

Toàn thân quan quách đều là nước, có thể tưởng tượng được trước đó nó đã được ngâm trong nước.

Vậy thì cái hố bên dưới thông thẳng đến đầm nước phía dưới?

Chỉ một cái hố thôi cũng đã tốn không ít nhân lực, đằng này lại là hai cái.

Lúc này, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng đã hiểu ra.

"Hai cỗ quan quách này được ngâm dưới nước." Ngô Bát Nhất và mọi người sau đó nhìn những giọt nước trên đó mà kinh ngạc nói.

Nước ở dưới chỉ có thể là một nơi, thông với đầm nước bên dưới.

"Vãi, nếu lúc trước chúng ta đi thẳng từ đầm nước vào, chẳng phải có thể mở quan quách trực tiếp sao." Bàn Tử bên cạnh thấy vậy liền la lớn.

"Không có nếu, ông đừng nghĩ nhiều nữa, trong nước chẳng phải có thứ gì đó sao." Ngô Bát Nhất bực bội liếc Bàn Tử một cái, nói.

Dưới nước không chừng Hiến Vương đã dùng tà thuật nuôi dưỡng thứ gì đó chí mạng.

Những thứ gặp phải trước đó, nghĩ lại vẫn thấy lạnh sống lưng.

"Được rồi, xem hai cỗ quan quách trước đi." Trần Phong xua tay nói, Hai cỗ quan quách này đến cả vẻ ngoài cũng giống hệt nhau, ngâm dưới nước lâu như vậy, trên quan quách đều phủ đầy rêu xanh.

Lớp rêu phủ kín, cũng không biết quan quách làm bằng gì.

Nhưng có thể ngâm trong nước nhiều năm như vậy mà vẫn không bị mục nát.

Có thể khẳng định tuyệt đối là chất liệu thượng hạng.

"Lão Trần, hai cỗ quan quách này giống hệt nhau, làm sao phân biệt được cái nào là của Hiến Vương, cái nào là của vợ Hiến Vương." Tuyết Lê nhìn hai cỗ quan quách giống hệt nhau nói.

Tuy hỏi như vậy, nhưng trong lòng đã có đáp án.

Dù sao cũng chỉ có hai cỗ quan quách, nếu không phải cái này, thì chắc chắn là cái kia.

"Vợ của ông ta?" "Trong hai cỗ quan quách đều là thi thể, vậy là không có nguy hiểm nữa rồi?" Bàn Tử nghe Tuyết Lê nói xong, mới biết một trong hai cỗ quan quách chôn vợ của Hiến Vương.

Uổng công lúc trước lo lắng như vậy.

Lo lắng suông rồi, nhưng như vậy cũng tốt, trước đó còn lo có cơ quan gì.

Ngô Bát Nhất và mọi người cạn lời nhìn Bàn Tử.

Lâu như vậy mới phản ứng lại, nghe Tuyết Lê nói mới biết.

Nhưng tiếp theo, họ cũng không để ý nữa.

Cẩn thận quan sát hành động của Trần Phong, xem hai cỗ quan quách có gì khác thường không.

Chương 458

Tiếp đó, họ thấy Trần Phong đeo găng tay Mạc Kim vào.

Cẩn thận tiến lại gần quan quách.

Trần Phong dùng tay gạt lớp rêu xanh trên đó đi.

Anh từng chút một gỡ lớp rêu ra, sau đó dùng tay nhẹ nhàng lau chùi.

Sau khi lớp rêu được gạt đi, chất liệu bí ẩn của quan quách lộ ra.

Ánh sáng màu xanh đồng, dưới ánh lửa chiếu rọi lấp lánh sinh huy.

Thấy vậy, Trần Phong theo phản xạ lùi lại một bước.

Anh nuốt nước bọt ừng ực.

Trần Phong dụi dụi mắt, tưởng mình nhìn nhầm.

Nhưng sự thật chứng minh anh không nhìn nhầm, trên đó quả thực có màu xanh đồng.

Trần Phong trong lòng cũng vô cùng chấn động, quan tài đồng xanh!

Quan tài đồng xanh không phải là quan tài bình thường.

Trong giới đạo mộ, có kinh nghiệm được tiền bối tổng kết lại.

Quan tài đồng xanh nằm trong số đó.

Trong đó có một câu nói thế này, quan tài đồng xanh, quan tài ấm tử, bát tự không cứng chớ đến gần.

Ý nói là quan tài đồng xanh, người có bát tự không cứng thì căn bản không dám đến gần.

Người như vậy vừa đến gần, thứ bên trong rất có thể sẽ thi biến.

Một khi thi biến, tất cả mọi người đều không thoát được, đều sẽ bỏ mạng dưới thi biến.

Thứ bên trong quan tài đồng xanh một khi thi biến sẽ thành Thi Hống lợi hại.

Đó cũng là lý do vì sao các tiền bối lại kiêng kỵ quan tài đồng xanh đến vậy.

Giờ thì hay rồi, hình như gặp phải hai cái.

Cái còn lại không cần xem, chắc chắn cũng là quan tài đồng xanh.

Nếu không cũng không thể ngâm dưới nước lâu như vậy.

Nếu là gỗ khác, sớm đã mục nát rồi. . .

Ngô Bát Nhất và mọi người thấy vẻ mặt kinh hãi của Trần Phong, trong lòng đều thắt lại.

Trần Phong hiếm khi lộ ra vẻ mặt này.

Ngay cả khi đối mặt với Thi Hống cũng không như vậy.

Anh đã phát hiện ra điều gì đó.

Thứ anh phát hiện không phải là thứ tầm thường.

“Lão Trần, sao vậy?” Ngô Bát Nhất từ từ bước lên hỏi, những người khác cũng theo sau ông.

Quan quách chưa mở, chắc sẽ không xảy ra nguy hiểm.

Vì vậy, Ngô Bát Nhất mới dám mạo hiểm bước lên.

“Hù.

Lão Ngô.

Lần này xem ra sắp có chuyện rồi.” Thấy Ngô Bát Nhất và mọi người bước lên, Trần Phong thở ra một hơi dài, trầm giọng nói.

Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất cũng ý thức được tính nghiêm trọng của tình hình.

Sắc mặt ông nghiêm lại, vội vàng nhìn lên quan quách.

Khi Ngô Bát Nhất thấy ánh sáng màu xanh đồng trên đó, sắc mặt cũng đại biến.

Trong lòng ông cũng hiểu ra, vì sao vẻ mặt Trần Phong lại nghiêm túc đến vậy.

Trước mắt họ là quan tài đồng xanh.

Hai cái, nếu thứ bên trong đều xảy ra thi biến, bọn họ làm sao đối phó.

Chỉ cần một cái thi biến thôi cũng đủ cho họ ăn đủ rồi.

Huống chi là hai cái.

"Quan tài đồng xanh!" Tuyết Lê và những người phía sau cũng thấy một vệt sáng màu xanh đồng, dưới ánh đuốc chiếu rọi lấp lánh sinh huy.

Màu sắc vốn lộng lẫy, nhưng vẻ mặt của mọi người lại vô cùng trịnh trọng.

Mấy người họ đều là người của tứ đại môn phái đạo mộ.

Ít nhiều đều nghe tổ tiên nói qua.

Quan tài đồng xanh, quan tài ấm tử, bát tự không cứng chớ đến gần.

Chỉ là trước nay chưa từng thấy, nhưng cũng biết sự hung hiểm trong đó.

Kinh nghiệm do tổ tiên tích lũy lại chắc chắn có lý do của nó.

Chỉ là lần này lại bị bọn họ gặp phải.

Chỉ có thể nói là vận may của họ tốt đến bùng nổ.

Quan quách như vậy lại bị họ gặp phải hai cỗ, đây chẳng phải là muốn lấy mạng họ sao?

Lúc vào đây không cúng bái tổ sư gia, là do họ tâm không thành.

"Lão Trần, giờ làm sao?

Có mở quan tài không?" Ngô Bát Nhất nuốt nước bọt ừng ực, nhìn Trần Phong hỏi.

"Mở chứ, sao lại không mở, chẳng lẽ khó vậy mà bỏ cuộc sao?" Vốn tưởng Trần Phong sẽ suy nghĩ.

Nhưng không ngờ Trần Phong lại đáp ngay.

Nhưng muốn bỏ cuộc là không thể, họ đã trải qua bao gian khổ mới đến được đây.

Chưa mở quan tài đã bị dọa lùi, cũng quá không phù hợp với thân phận đạo mộ tặc của họ.

Họ lại không phải chưa từng thấy những thứ này.

Hồng Hống họ còn gặp, còn xử lý được nó cơ mà.

"Không sai, không phải chỉ là quan tài đồng xanh thôi sao?

Lại không phải chưa từng thấy Thi Hống." Được Trần Phong nói vậy, Bàn Tử cũng phản ứng lại.

Họ đã đến đây, mảnh vỡ Mộc Trần Châu ở bên trong, muốn họ bỏ cuộc là không thể.

"Cùng lắm là chết, làm tới đi." Nghe Bàn Tử và mọi người trả lời, Trần Phong gật đầu.

Quan tài đồng xanh nhất định phải mở, họ chỉ có một cơ hội.

Chương 459

Một ngôi mộ, một người chỉ có thể vào một lần, bất kể có lấy được gì hay không, cũng không thể vào lần thứ hai.

Đây cũng là quy tắc do tổ tông định ra.

Họ cũng phải tuân thủ.

Mảnh vỡ Mộc Trần Châu bên trong, nhất định phải có được.

Nghĩ vậy, Trần Phong hít một hơi thật sâu, rồi đến bên cạnh quan quách.

Tiếp tục hành động lúc trước, gạt bỏ lớp rêu trên quan quách.

Xem cái quan quách nào mới là của Hiến Vương.

Sau khi biết là quan tài đồng xanh, Trần Phong liền lấy dao lính ra cạo đi một lớp rêu xanh trên đó.

Sau đó dùng tay nhẹ nhàng lau chùi.

Chẳng mấy chốc, quan tài đồng xanh đã lộ ra bộ mặt thật.

Trên quan quách có một hình con mắt rất lớn, cũng không biết có phải được điêu khắc lên không.

Xung quanh là một số hoa văn, bao quanh con mắt này.

"Hình Mộc Trần Châu!

Chẳng lẽ đây là quan quách của Hiến Vương sao?" Trần Phong nhìn hình vẽ trên đó, trong lòng cũng có chút suy đoán.

Nhưng cũng không dám tùy tiện xác định, một hình con mắt không thể nói lên điều gì.

"Lão Trần, vậy có kết quả không?" Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong

nhìn quan quách ngẩn người, liền hỏi.

“Không chắc, xem thử cỗ quan quách còn lại đã!” Trần Phong lắc đầu, không chắc chắn nói.

Phải xem xong cái quan tài đồng xanh thứ hai mới biết được rốt cuộc cái nào mới là quan quách của Hiến Vương.

“Ừm, được,” Sau đó Trần Phong đến trước cỗ quan quách thứ hai, bắt đầu dọn dẹp lớp rêu trên đó.

Ngô Bát Nhất và mọi người thì đứng trước cỗ quan quách kia.

Cẩn thận nhìn phần được Trần Phong dọn dẹp.

Nhưng nhìn mãi cũng không phát hiện ra gì, chỉ có một con mắt ở đó.

Những thứ khác đều không có.

Tuyết Lê nhìn nửa ngày không phát hiện ra gì, bèn đi về phía Trần Phong.

Lúc này Trần Phong cũng đã dọn dẹp xong cỗ quan quách trước mặt.

Trên đó vẫn chỉ có một con mắt khổng lồ, những thứ khác đều không có.

Trần Phong nhìn rõ cũng sững sờ.

Đối với Hiến Vương cũng đành chịu, hai cỗ quan quách giống hệt nhau.

Chẳng lẽ thật sự phải mở cả hai quan quách sao?

“Lão Trần, đứng ở đây xem.” Đúng lúc này, Tuyết Lê đứng cách Trần Phong không xa, mắt nhìn chằm chằm vào cỗ quan quách trước mặt Trần Phong.

Nghe Tuyết Lê nói, Trần Phong sững sờ một lúc rồi vội vàng đi đến trước mặt cô.

Đứng ở vị trí của Tuyết Lê nhìn về phía cỗ quan quách, vừa nhìn Trần Phong đã phát hiện ra điều khác thường.

Đứng ở vị trí này nhìn, những hoa văn trên quan quách đã biến thành từng con chữ.

Trần Phong thấy vậy cũng khá kinh ngạc.

Cẩn thận nhìn những con chữ trên đó, chúng đều là chữ Tiểu Triện.

Tuyết Lê cũng không đọc được, trong mấy người ở đây, cũng chỉ có Trần Phong và Ngô Bát Nhất đọc được.

Ngô Bát Nhất cũng chỉ biết sơ sơ.

Một lúc sau, Trần Phong đã biết ý nghĩa trên đó.

Sau khi hiểu ra, Trần Phong càng quyết tâm phải có được mảnh vỡ Mộc Trần Châu này.

"Lão Trần, trên đó viết gì vậy?" Tuyết Lê nhìn Trần Phong hỏi, nhìn ánh mắt Trần Phong cô biết trên đó ghi chép thông tin quan trọng.

"Trên đó ghi chép chỉ cần tập hợp bốn mảnh vỡ Mộc Trần Châu lại, Mộc Trần Châu sẽ hợp thành một." "Trở thành Mộc Trần Châu thật sự." Trần Phong lúc đầu biết được điều này cũng kinh ngạc, không ngờ ở đây lại ẩn giấu một bất ngờ lớn như vậy.

Như vậy, không còn gì phải lo lắng nữa.

Mộc Trần Châu nhất định phải lấy, phải thu thập đủ cả bốn mảnh. . .

Trần Phong nhìn xong cỗ quan quách đó.

Liền quay đầu nhìn sang cỗ quan quách còn lại, không biết cỗ kia có giống như cái này không.

Trên đó cũng ẩn giấu bất ngờ.

Nhưng Trần Phong đã thất vọng, cỗ còn lại không có gì cả.

Vậy chẳng phải có nghĩa là cái có chữ này là quan quách của Hiến Vương sao.

Nhưng vẫn cần xác định lại.

"Lão Trần, phát hiện ra gì rồi?" Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong và Tuyết Lê đứng đó nhìn.

Trần Phong mặt mày kích động.

Liền bước lên hỏi.

Sau đó Trần Phong cũng kể lại phát hiện của mình.

"!

Có thể như vậy sao, vậy mảnh vỡ Mộc Trần Châu ở đây tôi phải lấy cho bằng được." Ngô Bát Nhất nghe xong, cũng sững sờ, sau đó liền mừng rỡ.

Bàn Tử và Lưu Kim Bảo ở phía sau cũng nghe được lời Trần Phong.

Cũng rất vui mừng.

Như vậy, chỉ cần thu thập đủ những mảnh vỡ Mộc Trần Châu này là được.

"Thông tin này có chính xác không?" Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng hỏi.

Tuyết Lê đứng bên cạnh thấy mấy người họ đều sững sờ, liền biết họ đều chưa suy nghĩ đến vấn đề này.

“Đáng tin!” Trần Phong nghĩ rồi nói, so với cái này, Trần Phong chọn tin tưởng Hiến Vương.

Dù sao Hiến Vương mới là người thật sự từng thấy Mộc Trần Châu.

Cũng biết sự thần kỳ của Mộc Trần Châu.

Họ biết phương pháp này không chắc chắn nhưng cũng phải thử.

Không ai dám đùa với tính mạng của mình.

Không chừng đây là điều Hiến Vương biết được từ mảnh vỡ Mộc Trần Châu.

Mộc Trần Châu còn có một cái tên khác là Phượng Hoàng Đảm.

Chương 460

Từ cái tên có thể biết lai lịch của Mộc Trần Châu này không tầm thường.

Vì vậy có thể khôi phục lại cũng không phải là chuyện không thể.

"Vậy Lão Trần, mở cái quan tài này đi!" Bàn Tử nghe xong liền nói.

Hiện tại trước mắt có hai cái quan tài đồng xanh.

Quan tài đồng xanh thật sự rất nguy hiểm, nếu mở sai thì họ phải đối mặt với nguy hiểm không lường trước được.

"Chắc là cái này, nhưng tôi cũng không chắc chắn rốt cuộc cái nào mới thật sự là quan quách của Hiến Vương." Trần Phong nhìn cỗ quan quách đó trầm giọng nói.

Đúng vậy, nếu chỉ vì những dòng chữ này mà phán định đây là quan quách của Hiến Vương thì quá vội vàng.

"Đừng băn khoăn nữa, cùng lắm thì liều mạng với Thi Hống thôi." Bàn Tử vỗ ngực nói.

Cũng đừng băn khoăn nhiều nữa, không phải chỉ có hai tình huống, một tốt, một xấu sao.

Tệ nhất là đại chiến một trận với thứ bên trong.

"Được, vậy tôi cũng không làm màu nữa, chuẩn bị nến." Trần Phong nghe xong vỗ tay nói.

Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử liền lấy nến từ trong túi ra thắp lên.

"Quan quách được đặt từ nam hướng bắc, vậy góc đông nam ở đây rồi." Trần Phong nhìn quan quách khẽ nói, rồi chỉ về phía bên trái

mình.

Thấy vị trí Trần Phong chỉ, Bàn Tử vội vàng cố định ngọn nến trong tay vào vị trí đó.

Đặt xong, Trần Phong liền lấy dao lính đến trước quan quách.

Kiểm tra một lượt, liền phát hiện quan quách không bị đóng đinh.

Nhưng trên đó cũng có một số chốt cắm, để nắp quan tài không bị sức nước đẩy bung ra khi ở dưới nước.

Giữa nắp và thân quan tài cũng được một loại sáp bịt kín.

Loại sáp này chống nước, có thể ngăn nước thấm vào.

Trần Phong trước tiên dùng dao lính gỡ những cái chốt này ra.

Sau đó, anh cắm con dao lính trong tay vào khe hở giữa nắp quan tài.

Theo động tác của Trần Phong, một ít bột màu trắng cũng không ngừng rơi xuống từ thân quan quách.

Cuối cùng, Trần Phong liền gọi Ngô Bát Nhất một tiếng.

Hai người đứng hai bên quan quách, mỗi người một bên, hai tay đặt lên nắp quan tài.

Cùng dùng sức đẩy về phía trước.

Nhưng cái nắp quan tài lại không hề nhúc nhích.

Thấy vậy, Bàn Tử, Lưu Kim Bảo và Tuyết Lê liền bước lên giúp một tay.

Nhiều người sức mạnh lớn.

Nắp quan tài cũng theo sức mạnh của Trần Phong và mọi người tăng lên, bắt đầu di chuyển về phía trước.

Do là nắp quan tài đồng xanh, nên đặc biệt nặng.

Mấy người đẩy cũng cảm thấy vất vả.

Nhưng may mắn là, nắp quan tài đã được đẩy ra.

Quan quách vừa mở ra, mấy người liền nhanh chóng ngồi thụp xuống.

Đây không phải là lần đầu tiên họ mở quan tài cùng Trần Phong, nên đều biết tình huống này phải làm gì.

Quả nhiên, Trần Phong và mọi người vừa ngồi xuống đã ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc.

Từ trong quan quách tỏa ra.

Một luồng khói đen từ trong quan quách bay ra.

Trần Phong thấy vậy liền vội vàng lấy Bắc Địa Huyền Đan ra, mỗi người một viên.

Những luồng khói đen này, có khả năng có độc.

Vì vậy dùng Bắc Địa Huyền Đan để phòng chống độc tính.

Một lúc sau, những luồng khói đen đó từ từ tan đi.

Mùi hôi thối cũng dần nhạt đi.

Trần Phong thấy tình hình, liền từ từ đứng dậy, sau đó cầm đèn pin, nhìn vào bên trong.

Bên trong không có cơ quan gì khác.

Vì vậy Trần Phong mới dám từ từ nhìn vào bên trong.

Có lẽ do quan quách này làm bằng đồng xanh, cộng thêm việc vẫn luôn ở dưới đáy nước.

Trần Phong vừa thò đầu vào đã cảm thấy toàn thân lạnh buốt, một luồng hàn khí ập vào mặt.

Anh cố gắng chịu đựng luồng hàn khí đó, nhìn vào bên trong.

Khi Trần Phong nhìn rõ tình hình bên trong, anh cũng sững sờ.

Sau đó liền nở một nụ cười khổ.

Cuối cùng họ vẫn phải mở cả hai quan quách.

Đúng là số mệnh!

Họ không thể trốn thoát được, chọn tới chọn lui, vẫn chọn sai.

Đúng vậy, trong quan quách không phải là Hiến Vương, mà là một thi thể nữ.

Nhìn thi thể này, Trần Phong liền biết mình đã mở sai quan quách.

Cỗ quan quách này là của vợ Hiến Vương.

Thi thể bên trong, mặc một bộ áo bào mang đậm đặc sắc khu vực.

Đầu đội phượng quan, trên người đeo không ít trang sức.

Những món trang sức này tùy tiện lấy ra ngoài, đều có thể bán được giá tốt.

Thi thể giống như thịt khô phơi gió, toàn bộ thi thể đều co lại.

Hốc mắt lõm sâu xuống, thịt và xương trên người dính chặt vào nhau.

Trên người không có chút nước nào.

Kỹ thuật bảo quản thi thể thời đó không tồi.

Cộng thêm mức độ bảo vệ thi thể của cỗ quan tài đồng xanh này.

Vì vậy thi thể này mới có thể được bảo quản tốt như vậy.

Ngô Bát Nhất và mọi người lúc này cũng đã đứng dậy, sau đó nhìn vào bên trong.

"…" Mấy người nhìn tình hình bên trong cũng không nói nên lời.

Họ làm tới làm lui lại mở sai.

Điều đó cũng có nghĩa là họ phải mở liên tiếp hai cỗ quan tài đồng xanh.

Chương 461

Đến đây, mấy người đều có chút bất lực.

Sớm biết như vậy, lúc đầu đã không cần phải băn khoăn nhiều thế. . .

"Tiếp tục mở cỗ quan quách còn lại sao?" Bàn Tử nhìn thi thể nữ bên trong ngây ngẩn nói.

Nếu đã mở sai cỗ quan tài đồng xanh đầu tiên, vậy thì cỗ thứ hai cũng không thể tránh khỏi việc phải mở.

"Đừng vội, xem trong quan quách có gì đã!" Trần Phong nghe xong lắc đầu, trong quan quách có lẽ có gì đó.

Không chừng mảnh vỡ Mộc Trần Châu cũng ở trong này.

Kiểm tra một chút cũng tốt.

Bên trong có thể có không ít đồ bồi táng.

Nhưng lo lắng sẽ gây ra thi biến, đó cũng là điều Trần Phong lo ngại.

Dù sao đây cũng là quan tài đồng xanh, không phải chuyện đùa.

Sau đó, Trần Phong liền cầm đèn pin, dò xét bên trong.

Càng vào sâu, Trần Phong càng cảm nhận được hàn khí bên trong.

Trần Phong nhìn lên thành trong của quan quách.

Bỗng phát hiện ra một chút manh mối, trên đó có khắc một đoạn văn tự, "Vợ ta cùng ta ngủ, là người mới, đợi ta thi giải, là lúc vợ ta tỉnh lại, ..." Đại khái ý là vợ Hiến Vương cùng Hiến Vương chôn cất tại đây.

Đến khi Hiến Vương thành tiên, vợ ông ta cũng sẽ theo đó mà sống lại.

Nhưng thành tiên cuối cùng cũng chỉ là hy vọng hão huyền, hao tốn lượng lớn nhân lực vật lực, cuối cùng chẳng phải cũng hóa thành cát bụi sao.

Xem xong, Trần Phong liền tiếp tục nhìn vào bên trong.

Nhưng lại không phát hiện gì khác.

Trần Phong liền dời ánh mắt sang thi thể.

Anh bảo Bàn Tử cầm đuốc lại gần hơn, để có thể nhìn rõ hơn hình dạng của thi thể.

Sau đó, anh đưa tay vào trong quan quách sờ soạng một lượt, Nhưng vẫn không phát hiện gì cả.

Hít một hơi thật sâu, cuối cùng anh chú ý đến thi thể.

Đưa hai tay ra, sau đó bắt đầu sờ soạng từ vai của thi thể.

Anh men theo cánh tay của thi thể xuống dưới, eo, chân.

Cuối cùng Trần Phong cũng xác định được trong quan quách này không có thứ gì hữu dụng.

"Lão Trần, lấy vài món ra đi, dù sao cũng đã mở quan tài rồi." Bàn Tử nhìn những món trang sức trên thi thể, nhưng Trần Phong lại không lấy một món nào.

Anh ta không khỏi sốt ruột.

"Cái này không lấy được, nếu thi biến thì phiền phức lắm, thứ trong quan tài đồng xanh không dễ đối phó đâu." Trần Phong lắc đầu nói, bây giờ họ còn một cỗ quan tài đồng xanh chưa mở.

Lỡ như thi thể trong cả hai cỗ quan tài đồng xanh đều thi biến thì

phiền phức lắm.

Vì vậy, để cẩn thận, không nên động vào những thứ trong quan quách.

"Lão Trần nói không sai, quan tài đồng xanh cẩn thận một chút vẫn hơn." Ngô Bát Nhất ở bên cạnh phụ họa.

"Trước đó đã lấy rồi, đừng quá tham lam." Nghe vậy, Bàn Tử cũng dập tắt ý nghĩ này.

Dù sao đây cũng là quan tài đồng xanh, không cẩn thận sẽ khiến thi thể bên trong thi biến.

"Được rồi, chúng ta tiếp tục mở cỗ quan tài đồng xanh thứ hai." "Lão Ngô, đậy nắp quan quách lại đi." Nói xong Trần Phong và Ngô Bát Nhất cùng nhau đóng nắp quan quách lại.

Nhưng, ngay khoảnh khắc nắp quan tài đóng lại, mấy người không để ý ngọn nến ở góc đông nam đã lóe lên.

Sau đó Trần Phong đến trước cỗ quan quách còn lại.

Ai ngờ Hiến Vương lại khắc bí mật của Mộc Trần Châu lên quan quách của vợ mình.

Vậy thì trong quan quách này chắc chắn là Hiến Vương rồi.

"Để tôi xem bộ mặt thật của Hiến Vương." Trần Phong lấy dao lính ra nhìn cỗ quan quách nói.

"Hy vọng sẽ không làm tôi thất vọng." Tuyết Lê và mọi người cũng căng thẳng nhìn Trần Phong.

Có thành công hay không là ở lần này, mảnh vỡ Mộc Trần Châu!

Họ nhất định phải có được.

Đặc biệt là khi biết các mảnh vỡ Mộc Trần Châu tụ tập lại có thể

hợp thành Mộc Trần Châu thật sự.

Đối với Trần Phong và mọi người, sự cám dỗ quá lớn.

Do đã thắp nến ở góc đông nam, nên không cần thắp lại nữa.

Trần Phong vẫn làm như lúc nãy, trước tiên mở chốt quan quách, Sau đó cắm dao lính vào khe hở của nắp quan tài.

Chẳng mấy chốc, trên mặt đất đã có một vòng bột màu trắng.

Ngô Bát Nhất và mọi người thấy vậy cũng vội vàng lên giúp.

Nắp quan tài theo sức lực không ngừng của Trần Phong và mọi người đang dần được đẩy ra.

Thấy quan quách bị đẩy ra, Trần Phong và mọi người liền nhanh chóng ngồi thụp xuống.

Nhưng lần này không có gì xảy ra cả.

Trần Phong và mọi người ngửi thấy một mùi hương.

Trần Phong ngửi thấy mùi hương liền tinh thần phấn chấn.

Ngửi mùi hương này, Trần Phong và mấy người đều cảm thấy cơ thể trở nên phấn chấn.

"Mùi hương này, thơm quá, tôi cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều." Lưu Kim Bảo ngồi dưới đất nhỏ giọng nói.

Không chỉ Lưu Kim Bảo, những người khác cũng vậy, mùi hương này có thể làm cho trạng thái tổng thể tốt hơn.

Chỉ là mùi hương, nếu thứ này có thể ăn được.

Thì không biết cơ thể sẽ xảy ra biến hóa gì.

Trần Phong ngửi mùi hương này, lại liên tưởng đến công hiệu.

Anh gần như đã biết đó là gì.

Chắc là linh chi!

Thấy bên trong không có biến hóa gì, nên Trần Phong liền trực tiếp đứng dậy.

Sau đó, Trần Phong thuận theo ánh mắt nhìn vào bên trong.

Anh lập tức trợn tròn mắt, khá kinh ngạc nhìn thứ bên trong.

Ngô Bát Nhất thấy vẻ mặt của Trần Phong, vội vàng đứng dậy.

Sau đó Tuyết Lê và mọi người cũng theo Ngô Bát Nhất đứng dậy.

Tò mò nhìn vào bên trong quan quách.

Chương 462

Nhưng vừa nhìn, họ đều không khỏi trợn tròn mắt.

“Mùi hương này là do cái này tỏa ra sao?” Bàn Tử theo phản xạ nuốt nước bọt.

Mùi vị có chút thơm a, ngửi thôi đã thơm như vậy, ăn vào chắc chắn ngon.

“Huyết Linh Chi!

Một loại linh chi vô cùng hiếm có, nhưng mùi hương này không phải do linh chi này tỏa ra.” Trần Phong nhìn linh chi màu máu này, bình thản nói.

Đây cũng là kiến thức trong hệ thống cấp cho.

Công hiệu của Huyết Linh Chi càng trực tiếp hơn, nếu có người bị thương, Huyết Linh Chi này có thể nhanh chóng hồi phục vết thương.

Càng có thể nhanh chóng tạo máu cho cơ thể người.

Thứ này mang ra ngoài chắc chắn sẽ bị người ta tranh giành.

Có tiền cũng không mua được nhiều.

“Thứ tỏa ra mùi hương là Thái Tuế ở dưới Huyết Linh Chi này!” Trần Phong nhìn thứ giống như một miếng thịt ba chỉ dưới Huyết Linh Chi nói.

“Thái Tuế!” Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê đều kinh ngạc hô lên.

“Là loại Thái Tuế mà Tần Thủy Hoàng tìm sao?” Ngô Bát Nhất và mọi người nghe xong không khỏi liên tưởng đến Thái Tuế mà Tần Thủy Hoàng tìm trước đây.

Để có được Thái Tuế đó, quả thực đã tốn không ít công sức.

"Không, đây chỉ là Thái Tuế bình thường, không thể so với cái của Tần Thủy Hoàng," Trần Phong lắc đầu khẽ nói. . .

Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mọi người gật đầu.

Nghe vậy mới thấy bình thường.

Nếu giống như Thái Tuế mà Tần Thủy Hoàng tìm.

Vậy mới là không bình thường.

Tần Thủy Hoàng đã phải tốn bao tâm tư mới tìm được Thái Tuế đó.

Hiến Vương chỉ là một vương hầu nước nhỏ.

Đương nhiên cũng không thể loại trừ vấn đề vận may.

So ra thì nơi này nằm sâu trong núi lớn, tìm ra một số dược liệu quý giá cũng không thành vấn đề.

Thậm chí là một số dược liệu có hiệu quả kỳ diệu.

Phải biết rằng Thái Tuế của Tần Thủy Hoàng lúc đó có hiệu quả có thể nói là nghịch thiên.

Phối hợp với một số phương pháp của kỳ môn thuật sĩ, thậm chí có thể đạt được trường sinh.

Nhưng nghe lời Trần Phong xong, trong lòng mấy người cảm thấy đó là điều đương nhiên.

Nhưng lại cảm thấy tiếc nuối.

"Loại Thái Tuế bình thường này công dụng cũng rất hiệu quả." "Người già ăn một chút, tuy không trường mệnh trăm tuổi, nhưng kéo dài thêm chút tuổi thọ thì có thể." Trần Phong thu hồi ánh mắt nói.

"Vậy Lão Trần, Thái Tuế này có thể làm giảm lời nguyền sau lưng

chúng ta không?" Khi Bàn Tử hỏi câu này, Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê cũng một mặt hy vọng nhìn Trần Phong.

"Cái này không được, lời nguyền sẽ phát tác theo thời gian, trừ khi dùng Mộc Trần Châu tiếp xúc, nếu không đều không thể ngăn cản lời nguyền này." Nghe vậy, Trần Phong cũng sững sờ, sau đó liền lắc đầu.

Trần Phong cũng hy vọng Thái Tuế này có tác dụng phổ biến như vậy.

Nhưng nghĩ đến tác dụng của lời nguyền, liền một trận thất vọng.

Nếu không, họ không tìm đủ Mộc Trần Châu, cũng có thể dùng Thái Tuế này để giảm bớt.

Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng sa sút tinh thần.

"Lão Trần, tại sao Thái Tuế và linh chi bên trong có thể bảo quản lâu như vậy." Lưu Kim Bảo ở bên cạnh nhìn Trần Phong nói, đây quả thực là một nghi vấn lớn.

Vừa rồi Ngô Bát Nhất và mọi người đều tập trung vào linh chi và Thái Tuế này.

Vì vậy liền không phát hiện ra, Lưu Kim Bảo thì ở bên cạnh cẩn thận nhìn vào bên trong.

"Là tác dụng của cỗ quan quách này." Trần Phong nói xong liền dời ánh mắt sang hai bên quan quách.

"Gỗ?" Theo ánh mắt của Trần Phong, Lưu Kim Bảo thấy ở hai bên quan quách có hai khối gỗ lót bên trong.

"Gỗ kim tơ nam mộc thượng hạng, những loại gỗ này có thể bảo quản tốt dược tính của những dược liệu này." "Quan trọng nhất là

những dược liệu này đã bắt đầu ký sinh trên gỗ.” Trần Phong nhìn gỗ dưới Thái Tuế và linh chi, ánh mắt lóe lên tia sáng trí tuệ.

“Những loại gỗ này đã được Hiến Vương xử lý đặc biệt.” “Có thể nói cỗ quan quách này là một nửa quan tài thuốc, vì vậy mới có thể bảo quản Thái Tuế và linh chi lâu như vậy.” Nghe Trần Phong nói một tràng dài.

Lưu Kim Bảo và Tuyết Lê đều có cảm giác như đang đi học.

Trần Phong cũng quá lợi hại rồi, chỉ nhìn một cái đã nhìn ra.

Đầu óc anh ta làm bằng gì vậy.

Có thể chứa được nhiều thứ như vậy.

Đúng là người so với người tức chết người, hàng so với hàng vứt đi.

“Lão Trần, trước tiên thu hai thứ này lại đi, bị như vậy, Mộc Trần Châu cũng không cần tìm nữa.” “Chỉ cần cầm hai thứ này đi đổi tiền là được.” Bàn Tử xoa tay nói.

“Đều bán hết, không chừng còn bán cả ông đi.” “Thứ quý giá như vậy, chắc chắn phải nuôi dưỡng trước, cái này có thể dùng để cứu mạng.” Ngô Bát Nhất vỗ vào gáy Bàn Tử, cạn lời nói.

Đúng là một tên nô lệ của tiền bạc, những thứ này đều nghĩ đến việc mang ra ngoài bán.

Thật sự lo lắng có một ngày, Bàn Tử sẽ bán cả mảnh vỡ Mộc Trần Châu đi.

“Được rồi, chúng ta trước tiên thu dược liệu quý giá này lại đi.” Trần Phong nghĩ rồi nói, nói xong liền định lấy hai thứ đó ra.

“Lão Trần, làm vậy có khiến Hiến Vương thi biến không.” Ngô Bát Nhất ở bên cạnh lo lắng nói, Lời ông nói không phải không có lý,

có thể sẽ gây ra sự bất mãn của thi thể bên trong.

"Ừm, hai thứ này, đáng để mạo hiểm." Trần Phong nghe xong trầm tư nói.

"Đúng vậy, tôi thấy Lão Trần nói đúng, đáng để mạo hiểm." Bàn Tử ở bên cạnh phụ họa.

Thật ra Bàn Tử không biết uy lực của quan tài đồng xanh.

Dù sao họ còn xử lý được cả Hồng Hống.

Sẽ sợ quan tài đồng xanh sao?

Bên trong có dược liệu quý giá như vậy.

Bên cạnh Tuyết Lê và Lưu Kim Bảo nhìn Trần Phong rồi lại nhìn Ngô Bát Nhất.

Không biết nên tin ai.

Một bên lo lắng thi thể bên trong thi biến, một bên lại muốn có những dược liệu này.

Thật là khó xử.

Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất lại nhượng bộ.

Ông đã chọn tin tưởng Trần Phong.

Thấy Ngô Bát Nhất gật đầu, Trần Phong liền quay người lấy ra một số thứ từ trong túi của mình.

Để dành chỗ cho hai thứ này.

Chương 463

Sau đó liền cúi người lại gần những dược liệu đó.

Tay đeo găng tay Mạc Kim, một tay cầm dao lính.

Càng đến gần Thái Tuế, mùi hương càng nồng nặc.

Trần Phong cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Thứ này thật sự thơm, khiến người ta không nhịn được muốn ăn.

Nhưng Trần Phong, cố gắng kìm nén khao khát trong lòng.

Dùng dao lính trong tay, nhẹ nhàng rạch vào gốc của linh chi.

Trên tay phải của Trần Phong đã có thêm một cây linh chi.

Anh đưa nó cho Ngô Bát Nhất đang giúp đỡ ở bên cạnh.

Tiếp đó lại dời ánh mắt sang Thái Tuế, thứ giống như miếng thịt ba chỉ này.

Tỏa ra từng trận hương thơm quyến rũ.

Tay trái Trần Phong nhẹ nhàng rạch vào chỗ nối giữa Thái Tuế và gỗ.

Bàn Tử ở bên cạnh sớm đã không nhịn được, vội vàng nhận lấy Thái Tuế trong tay Trần Phong.

“Thơm thật, nếu không phải thứ này vừa lấy ra từ trong quan quách, tôi thật sự muốn cắn một miếng.” “Con sâu tham ăn của tôi đều bị dụ ra rồi.” Bàn Tử nhìn Thái Tuế trên tay nói.

“Được rồi, Bàn Tử kiềm chế một chút.” Tuyết Lê ở bên cạnh bất lực nói, Bàn Tử thật sự chứng nào tật nấy.

Thu hai thứ này xong, Trần Phong liền nhanh chóng nhìn về phía

góc đông nam.

Không, may mắn là ngọn nến không có biến hóa gì, Thấy vậy Trần Phong cũng biết mình đã cược đúng.

Phần thưởng là hai loại dược liệu quý giá.

“Được rồi, Bàn Tử, tiếp theo hãy luôn để ý đến sự thay đổi của ngọn nến này, tôi phải bắt đầu tìm Mộc Trần Châu rồi.” Trần Phong quay đầu dặn dò Bàn Tử.

Tiếp theo mới là lúc quan trọng nhất, nếu tiếp theo không có vấn đề gì, vậy thì họ có thể an toàn rút lui.

Nói xong Trần Phong liền trực tiếp quay đầu nhìn thi thể bên trong, Thi thể của Hiến Vương, có lẽ do tác dụng của dược liệu.

Thi thể không giống như vợ ông ta, trở thành xác khô.

Trên người mặc một chiếc long bào, nhưng lại dung hợp với đặc sắc địa phương.

Hai tay chắp chéo đặt trên bụng, trên đầu đội một chiếc long quan.

Hốc mắt vẫn lõm sâu, nhưng nước trên cơ thể lại không bị bốc hơi hết.

Thi thể vẫn giữ lại một chút đàn hồi. . .

Đây là bộ dạng lúc sinh thời của Hiến Vương sao?

Trần Phong ở khoảng cách gần như vậy nhìn thi thể Hiến Vương cũng có thể cảm nhận được một luồng sát khí ập đến.

Sát khí này, không phải là oán khí sau khi chết không tan mà hình thành.

Mà là do lúc sinh thời giết quá nhiều người mà hình thành.

Uy nghi không giận dữ, chính là như vậy.

Người thời cổ đại có thể ngồi lên vị trí quân vương không có ai là đơn giản.

Sát khí này người bình thường gặp phải còn không dám đến gần, sẽ bị sát khí này ảnh hưởng.

Trần Phong cố gắng chịu đựng sự khó chịu của cơ thể.

Đưa hai tay ra bắt đầu sờ soạng từ vai của Hiến Vương.

Mộc Trần Châu có kích thước bằng lòng bàn tay, có thể được giấu trên người Hiến Vương.

Trần Phong cẩn thận từ vai của Hiến Vương đi xuống.

Thi thể vẫn giữ lại một chút đàn hồi, tay Trần Phong tiếp xúc với thi thể Hiến Vương có thể cảm nhận rõ hơn tình hình trên thi thể.

Nếu có thứ gì, Trần Phong có thể cảm nhận được ngay lập tức.

Chẳng mấy chốc Trần Phong đã men theo hai tay đến vị trí bụng.

Nơi này bị hai tay che phủ, nhô lên cao.

Có thể khẳng định bên trong nhất định có thứ gì đó, nhưng Trần Phong cũng không vội, từ từ.

Nếu Mộc Trần Châu ở đó, chắc chắn không thể thoát được.

Trần Phong dùng sức gạt hai tay của thi thể ra, nước trong thi thể đã khô đi không ít.

Thi thể có chút cứng ngắc, không dùng sức không gạt ra được.

Sau khi gạt hai tay của Hiến Vương ra, thứ bên dưới đã lộ ra.

Nhìn thứ đó, Trần Phong cảm thấy hô hấp của mình cũng có chút dồn dập.

Chỉ thấy một con mắt đang yên tĩnh nằm ở đó, nhìn chằm chằm vào con mắt này, có cảm giác như muốn chìm sâu vào trong đó.

Trần Phong cẩn thận lấy con mắt đó lên.

Đây rồi, mảnh vỡ Mộc Trần Châu mà họ vẫn luôn tìm kiếm.

Cái thứ hai, còn lại hai cái không biết tung tích.

Nhưng Trần Phong có lòng tin sẽ thu thập được những mảnh vỡ còn lại.

Ngô Bát Nhất và mọi người nhìn con mắt trên tay Trần Phong.

Cũng biết mục tiêu của họ đã đạt được.

"Tốt quá rồi, giờ Mộc Trần Châu đã thu thập được một nửa rồi." Bàn Tử kích động nói, đó là một nửa đó, chỉ cần tìm được nửa còn lại là Mộc Trần Châu sẽ hợp thành rồi.

"Lão Trần, xem lại xem có bảo bối gì khác không." Trần Phong gật đầu, đã có được Mộc Trần Châu, tâm trạng cũng tốt lên rất nhiều.

Cũng không từ chối yêu cầu của Bàn Tử.

Chỉ xem thôi, lại không định mang đi.

Trần Phong vừa cúi người xuống, lại sờ soạng.

Ngô Bát Nhất và mọi người thì đang hưng phấn nhìn Mộc Trần Châu trên tay.

"Bốp, bốp," Đúng lúc này, hai tiếng va đập đột nhiên vang lên.

Âm thanh này vang vọng trong mộ thất.

Lưng Trần Phong đang cúi xuống khựng lại giữa không trung, anh giật mình.

Âm thanh vừa rồi không nghe nhầm, chắc chắn không phải của Hiến Vương.

Vậy chỉ có một khả năng, là từ chỗ vợ Hiến Vương truyền đến.

Trần Phong nuốt nước bọt ừng ực, từ từ đứng thẳng dậy.

Anh và Ngô Bát Nhất nhìn nhau.

Chương 464

Đều thấy sự nghiêm trọng trong mắt đối phương, nếu thứ bên trong ra ngoài thì không dễ đối phó.

Nhưng sau khi nghe hai tiếng, mọi thứ lại trở lại yên tĩnh.

Trần Phong và mọi người nhanh chóng nhìn về phía góc đông nam.

Lập tức, ánh mắt Trần Phong co rụt lại.

Ngọn nến đó không biết từ lúc nào đã biến thành màu xanh lục, không ngừng nhấp nháy.

Có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào.

"Nến sắp tắt rồi, chuẩn bị đi." Trần Phong không biết tại sao vợ Hiến Vương lại thi biến, họ căn bản không lấy thứ gì.

Nếu là vì họ đã lấy Mộc Trần Châu.

Vậy thì cùng lắm, chiến một trận.

Bảo anh trả lại mảnh vỡ Mộc Trần Châu là không thể.

Nói xong, Trần Phong tiện tay nhét một chiếc móng lừa đen vào miệng Hiến Vương, một lá bùa trấn thi dán lên trán Hiến Vương.

Cũng là để phòng Hiến Vương cũng thi biến, dù có thi biến cũng có thể trấn áp được một thời gian.

Như vậy họ không cần phải đối mặt với hai Thi Hống.

"Mau đi!" Làm xong mọi việc, Trần Phong liền nhanh chóng nói.

Bây giờ Mộc Trần Châu đã có trong tay, nếu có thể không xảy ra xung đột, tự nhiên là tốt nhất.

Quan tài đồng xanh bị người ta kiêng kỵ như vậy không phải là

không có lý.

Quan tài đồng xanh có hai tác dụng, một là có thể trấn áp thi thể bên trong quan quách.

Nhưng trong khi trấn áp cũng sẽ không ngừng nuôi dưỡng thi thể này.

Bởi vì quan tài đồng xanh có thể không ngừng hấp thụ âm khí.

Nếu xảy ra thi biến, thi thể bên trong sẽ nhanh chóng biến đổi dữ dội.

Thời gian lâu một chút, nuôi dưỡng ra Kim Mao Hống cũng có khả năng.

Nghe lời Trần Phong, mấy người vội vàng đi về phía lối vào.

Bậc thang xuất hiện trước mặt mấy người.

Nhìn thấy bậc thang, mấy người đều tinh thần phấn chấn, chỉ cần lên được bậc thang, là có thể chạy thoát.

Nhưng đúng lúc này, Trần Phong và mọi người nghe thấy một tiếng "bốp".

Tiếp đó nghe thấy một thứ gì đó đang lao về phía họ.

"Nằm xuống," Trần Phong cảm thấy phía sau không ổn, vội vàng kéo Tuyết Lê nằm xuống.

Những người khác thấy vậy cũng vội vàng làm theo Trần Phong nằm xuống.

Vừa nằm xuống, một tiếng gió rít đã bay qua đầu họ.

"Bốp," Thứ đó va vào bậc thang trước mặt họ.

Sau đó Trần Phong liền thấy bậc thang trước mặt dưới tác động của va chạm, ầm ầm sụp đổ.

Đường phía trước đã mất.

Ngô Bát Nhất và mọi người cũng đã nhìn rõ thứ bay đó.

Chẳng phải là nắp quan tài đồng xanh sao?

Uy lực quả thực không phải dạng vừa, bậc thang cũng bị hủy hoại như vậy.

Ánh mắt của Trần Phong và mọi người lóe lên một tia kinh hãi.

Đây là uy lực của Thi Hống được nuôi dưỡng bởi quan tài đồng xanh sao?

Quả nhiên lợi hại.

Không dễ đối phó!

Trần Phong và mọi người nhìn thấy tình cảnh của bậc thang phía trước.

Mồ hôi lạnh trên người túa ra, nếu đánh vào người, chắc chắn toi mạng.

"Cộp, cộp," Đột nhiên một tràng tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, Trần Phong và mọi người nghe xong liền vội vàng đứng dậy.

Vừa quay người lại đã thấy một bóng người đang đi về phía họ.

Âm thanh đó chính là tiếng bước chân của thứ đó.

"Phân tán ra!

Đều cẩn thận." Trần Phong nhìn bóng người đó, sắc mặt cũng kịch biến, vội vàng nói.

Bây giờ không còn đường lui, chỉ có thể quyết chiến với Thi Hống này.

Chỉ không biết thứ này đã đến bước nào.

Hy vọng thực lực không quá cao, nếu không khó đối phó.

Bóng người đó thấy Trần Phong và mọi người, liền đi về phía đó.

Có lẽ do thi biến, thi thể trở nên cao lớn hơn.

Tốc độ cũng nhanh hơn. . .

Theo bóng người đó dần tiến lại gần.

Trần Phong và mấy người cũng đã nhìn rõ bộ mặt của Thi Hống.

Trên người mặc phượng bào, quần áo là bằng chứng tốt nhất.

Vợ của Hiến Vương.

Được quan tài đồng xanh nuôi dưỡng.

Thực lực chắc chắn không phải Thi Hống bình thường có thể so sánh được.

Trần Phong đoán có thể có thực lực của Hắc Hống.

Nhưng khi Trần Phong và mọi người thấy bộ lông vàng óng trên người Thi Hống, cũng giật mình.

"Kim Mao Hống!!" Gần như là hét lên, lông vàng chỉ có Kim Mao Hống lợi hại nhất mới có.

"Không đúng, chưa tiến hóa thành Kim Mao Hống," Trần Phong thấy trên người Thi Hống còn lẫn một ít lông đỏ, liền lập tức sửa lời.

Thứ này chưa hoàn toàn biến thành Kim Mao Hống, nhưng cũng có thể gọi là Kim Mao Hống.

Lông vàng trên người đã đạt đến tám mươi phần trăm.

Có lẽ thời gian không đủ, âm khí hấp thụ không đủ nhiều.

Không đủ để hỗ trợ tiến hóa thành Kim Mao Hống.

Nhưng như vậy cũng cực kỳ khó đối phó.

Chương 465

Hồng Hống có thể hồi phục cảm quan, Kim Mao Hống thậm chí có thể sống lại.

Chỉ là vẫn có khác biệt với con người, không có ý thức, ký ức trước đó cũng không hồi phục.

"Đoàng đoàng đoàng," Nhìn bóng người không ngừng tiến lại gần, khẩu súng trong tay Bàn Tử không nhịn được đã nổ súng.

Những tia lửa từ họng súng phun ra, chiếu sáng cả mộ thất u ám.

Khả năng bắn súng của Bàn Tử không tồi, ở khoảng cách xa như vậy, đạn chính xác trúng mục tiêu.

Đạn bắn vào bóng người đó, chỉ tóe lên những tia lửa.

Bóng người đó cũng chỉ tạm thời dừng lại, sau đó liền tiếp tục đi về phía trước.

Tiếng súng của Bàn Tử như nhắc nhở những người khác.

Họ đồng loạt nổ súng về phía Kim Mao Hống, đạn không ngừng bắn vào người Kim Mao Hống.

Nhưng chỉ làm chậm bước chân của Kim Mao Hống.

Nhưng lại hoàn toàn chọc giận Kim Mao Hống.

"GÀO," Nó mở miệng lớn gầm lên một tiếng về phía Trần Phong và mọi người.

Nghe tiếng gầm, đầu óc Trần Phong và mọi người một trận choáng váng, tai ù đi.

Mộ thất càng bị tiếng gầm làm cho không ngừng rung chuyển.

Chỉ một tiếng gầm, đã có uy lực lớn như vậy.

Nếu đứng gần, có thể khẳng định tai của họ chắc chắn không chịu nổi.

“Mau chạy, phân tán ra, bảo vệ bản thân.” Trần Phong hét lớn về phía Ngô Bát Nhất và mọi người.

Nhưng bị một tiếng gầm làm ù tai, căn bản không nghe thấy tiếng Trần Phong.

Sau khi thấy cử chỉ của Trần Phong, Ngô Bát Nhất biết ý của anh.

Mấy người liền nhanh chóng chạy ra xung quanh.

Nhưng Kim Mao Hống thấy Trần Phong vẫn ở phía trước, cũng không để ý đến Ngô Bát Nhất và mọi người, trực tiếp lao về phía Trần Phong.

Uy lực của Kim Mao Hống đáng sợ, khoảng cách ngắn gần như chớp mắt đã đến.

Nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Trong mắt Trần Phong hiện lên một tia kinh hãi, tốc độ của con súc sinh này nhanh quá.

Tuyệt đối là Thi Hống lợi hại nhất anh từng gặp.

Kim Mao Hống đến trước mặt Trần Phong liền duỗi hai tay ra tóm lấy anh.

Nó muốn máu tươi!

Máu tươi của người này trước mắt thơm ngon nhất, có mùi vị chí mạng.

Dù chưa tiến hóa thành Kim Mao Hống hoàn chỉnh, nhưng tiềm thức đã định mục tiêu vào Trần Phong.

Trần Phong không biết, trước đó anh đã hấp thụ sức mạnh của Thái Tuế Tần Thủy Hoàng.

Có thể nói anh cũng là một Thái Tuế.

Kim Mao Hống cũng đã ngửi thấy mùi vị này, đối với nó có sự cám dỗ chí mạng.

Nhưng Trần Phong biết, tuyệt đối không thể để Thi Hống này hút máu.

Một khi hút máu, nó sẽ hung tính đại phát, lúc đó họ một người cũng không chạy thoát.

Vì vậy thấy hai tay của Kim Mao Hống, Trần Phong theo phản xạ mở Kim Cương Tán ra chặn đòn tấn công của Kim Mao Hống.

Nhưng Trần Phong cũng bị lực truyền từ Kim Cương Tán làm cho lùi lại hai bước.

Kim Mao Hống thấy không tóm được người trước mắt.

Nó vung tay định tát bay thứ đang cản đường trước mặt.

Trần Phong thấy vậy liền thu ô lại, né được một đòn.

Sau đó liền cầm Kim Cương Tán đâm xuống, tay dùng sức lên cán ô.

Trần Phong dồn sức vào chân trái, cơ thể liền bay lên.

Chân phải đạp mạnh vào người Kim Mao Hống, tiếp đó là chân trái.

Liên tục mấy cú đá đều đạp mạnh vào người Kim Mao Hống.

Mấy cú đá này Trần Phong đã dùng toàn lực.

Kim Mao Hống bị Trần Phong đá một trận liền nhanh chóng lùi lại, cuối cùng cũng chỉ ngã xuống đất.

Thấy tốn sức như vậy, chỉ làm cho Kim Mao Hống lùi lại mấy bước.

Trần Phong nhíu mày, Kim Mao Hống lợi hại hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Không dễ đối phó.

Nhưng Trần Phong không phải loại người đợi đối thủ phản ứng, thấy Kim Mao Hống ngã xuống.

Anh cầm Kim Cương Tán liền lao về phía Kim Mao Hống.

Phần nhọn của Kim Cương Tán đâm mạnh vào đầu Kim Mao Hống.

Nhưng cũng chỉ đâm vào được một chút.

Liền không thể đâm vào được nữa, như bị kẹt lại.

Trần Phong thầm chửi một tiếng, sau đó cầm Kim Cương Tán lại đâm mạnh xuống.

Nhưng hiển nhiên Kim Mao Hống sẽ không cho Trần Phong cơ hội.

Dù vẫn đang nằm trên đất, nhưng tay nó đã vung lên tát về phía Trần Phong.

Trần Phong dính một đòn của Kim Mao Hống, lập tức bị tát bay ra ngoài.

Bị tát như vậy, cơ thể Trần Phong trực tiếp bay sang một bên.

Cơ thể rơi thẳng xuống đất, lăn mấy vòng mới dừng lại.

Trần Phong cố gắng nén sự khó chịu của cơ thể, vội vàng đứng dậy.

Kim Mao Hống thì vung tay một cái, cơ thể đứng dậy.

Giống như cao thủ võ lâm, bật dậy từ mặt đất.

Bên cạnh Ngô Bát Nhất và mọi người đang căng thẳng quan sát.

Vừa rồi Trần Phong và Kim Mao Hống vẫn luôn quấn lấy nhau, mấy người họ không thể nổ súng.

Thấy Trần Phong bị đánh bay, mấy người liền không chút do dự nổ súng.

Dù không thể làm hại Kim Mao Hống, nhưng có thể cản trở hành động của nó là được.

Chỉ cần tranh thủ cho Trần Phong một chút thời gian là được.

Trần Phong đứng dậy, mắt nhìn chằm chằm vào Kim Mao Hống.

Con súc sinh này thật sự khó đối phó, dùng súng và dao căn bản không thể làm nó bị thương.

Chương 466

Ngô Bát Nhất và mọi người nhanh chóng ngừng bắn.

Bởi vì Kim Mao Hống lại lao về phía Trần Phong.

Nếu tiếp tục nổ súng sẽ làm Trần Phong bị thương.

Ngô Bát Nhất nghiến răng, liền lao về phía Trần Phong.

Rõ ràng Trần Phong một mình căn bản không thể đối phó được với Kim Mao Hống.

Ở đây chỉ có công phu của ông là tốt hơn một chút.

Những người khác đều là công phu mèo cào.

Dưới tay Kim Mao Hống không trụ được mấy chiêu.

Người có thể giúp được một chút chỉ có ông. . .

Nội tâm Trần Phong đã gần như bình tĩnh trở lại.

Không còn gì đáng ngại, anh nhìn Kim Mao Hống lại một lần nữa lao đến.

Trần Phong hít sâu một hơi, tiến lên mấy bước rồi xoay người lao về phía cây cột sau lưng.

Chỉ thấy, chân trái của Trần Phong nhanh chóng đạp lên cột.

Sau đó, thân thể anh nhanh chóng bay lên, đồng thời xoay người.

Đối với người thường, việc xoay người giữa không trung là chuyện không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn đi ngược lại lẽ thường.

Chân phải của Trần Phong nhanh chóng nâng lên, quét ngang về phía trước tạo ra tiếng gió rít.

Ngay lúc này, Kim Mao Hống cũng đã xông tới.

Cú đá của Trần Phong, mang theo tiếng gió gào thét, như một chiếc rìu bổ ngang vào cổ Kim Mao Hống.

Thời gian vừa khớp đến hoàn hảo.

"Phanh" một tiếng.

Chân của Trần Phong va chạm mạnh vào cổ Kim Mao Hống.

Bị cú đá của Trần Phong húc trúng, thân thể Kim Mao Hống nhanh chóng ngã xuống đất.

Nhưng lần này, thân thể nó chỉ nghiêng một góc bốn mươi lăm độ đã dừng lại.

Chân Trần Phong vẫn dùng sức đè lên thân thể Kim Mao Hống.

Thấy bị Kim Mao Hống chặn lại, Trần Phong lại dùng sức thêm lần nữa.

Nhưng Kim Mao Hống rõ ràng đã có chuẩn bị, trong ánh mắt kinh hãi của Trần Phong, nó trực tiếp vung cánh tay định tát vào người anh.

Nhưng một bóng người đột nhiên xông tới, tung một cước đá thẳng vào người Kim Mao Hống.

Kim Mao Hống bị cú đá này làm cho choáng váng, thân thể bay thẳng ra ngoài.

Trần Phong cũng an toàn, nếu vừa rồi bị đánh trúng, chắc chắn sẽ không dễ chịu gì.

Lần này Kim Mao Hống không có phòng bị nên bị Ngô Bát Nhất đánh trúng.

Nhưng cú đá này cũng không gây ra tổn thương quá lớn cho nó.

Ngô Bát Nhất có lẽ đã triệt để chọc giận nó rồi.

Cứ thế này không phải là cách, cả nhóm không thể gây ra sát

thương đáng kể cho con Kim Mao Hống này.

Sức mạnh của nó quá lớn, bị nó đánh trúng sẽ rất khó chịu, thậm chí có thể bị trọng thương ngay lập tức.

Quả nhiên, sau khi bị đánh lui, con Kim Mao Hống nhanh chóng đứng dậy rồi gầm lên giận dữ với cả nhóm Trần Phong.

Lần này, mọi người đã biết điều mà bịt tai lại nên không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Nhưng họ biết lần này đã hoàn toàn chọc giận nó.

Kim Mao Hống nhìn Trần Phong và Ngô Bát Nhất rồi tăng tốc lao tới, dùng tay làm vũ khí vung về phía hai người.

Ngô Bát Nhất và Trần Phong liếc nhìn nhau, ăn ý chia ra chạy về hai phía.

Chiêu này làm Kim Mao Hống ngẩn người, không biết nên đuổi theo ai.

Sau một thoáng do dự, nó liền quay người đuổi theo Trần Phong.

Tuy kẻ còn lại khiến nó tức giận, nhưng không thể cưỡng lại được mùi hương hấp dẫn tỏa ra từ người Trần Phong.

Thấy Kim Mao Hống cứ nhắm vào mình, Trần Phong thầm chửi một tiếng.

"Bàn Tử, có bao nhiêu thuốc nổ?" Hiện tại, thứ duy nhất có thể gây sát thương cho Kim Mao Hống chỉ có thuốc nổ.

Nếu không thì không thể tiêu diệt nó được.

"Có bốn bó." Bàn Tử vội vàng mở ba lô ra đếm rồi hét về phía Trần Phong.

"Dùng hết cho tôi." Trần Phong không kịp nghĩ nhiều, cũng không

có thời gian suy nghĩ đến hậu quả khi bốn bó thuốc nổ phát nổ.

"Được." Bàn Tử cũng hiểu ý Trần Phong, vội vàng dùng dây thừng buộc mấy bó thuốc nổ lại rồi chạy về phía anh.

Tuyết Lê lấy ra một đoạn dây thừng từ ba lô, nói với Lưu Kim Bảo: "Đi giúp một tay!" "Được." Cả hai đều biết tình hình nghiêm trọng, không nói nhiều lời, trực tiếp chạy về hướng Trần Phong.

Lúc này, Kim Mao Hống đang bám sát sau lưng Trần Phong.

Sức mạnh của nó rất lớn, tốc độ cũng nhanh.

Nó đột ngột tăng tốc và đuổi kịp Trần Phong.

Không nói hai lời, nó vung bàn tay tát xuống.

Trần Phong không ngờ con súc sinh này lại đột nhiên tăng tốc, thấy bàn tay nó vung tới, anh không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng lấy ô Kim Cương ra mở.

Hy vọng nó có thể chống đỡ được đòn tấn công của con súc sinh này.

Bàn tay nhanh chóng va chạm vào chiếc ô.

Thân thể Trần Phong lập tức bay ngược về phía sau, lực đạo truyền đến từ chiếc ô căn bản không thể chống đỡ nổi.

Cả người và ô cùng bay ra ngoài.

Vừa tiếp đất, một ngụm máu tươi đã phun ra.

"Mẹ nó, con súc sinh này hung tàn quá." Anh đưa tay lau vết máu trên miệng, lẩm bẩm.

Con Kim Mao Hống thấy Trần Phong thổ huyết, ngửi thấy mùi máu tươi, liền giống như mèo ngửi thấy mùi tanh, không thèm để ý gì khác mà lao thẳng về phía anh.

Nhưng chưa đi được bao xa, nó lại bị Ngô Bát Nhất đang đuổi theo từ phía sau đá ngã xuống đất lần nữa.

Lần thứ hai bị Ngô Bát Nhất đá ngã, nếu là người khác chắc chắn sẽ liều mạng với ông, nhưng lúc này trong mắt Kim Mao Hống chỉ có Trần Phong.

Nó không quản được nhiều như vậy.

Nhưng điều này cũng đã tranh thủ được thời gian cho Trần Phong.

Sau khi điều chỉnh lại một chút, Trần Phong vội vàng đứng dậy chạy về phía Bàn Tử.

Anh nhận thuốc nổ từ tay Bàn Tử, nhưng lại có một vấn đề khác.

Chương 467

Làm sao để cố định thuốc nổ lên người Kim Mao Hống?

Nhưng khi nhìn thấy sợi dây thừng trong tay Tuyết Lê, mắt anh sáng lên.

Tuyết Lê ném một đầu dây cho Trần Phong.

Hai người liếc nhìn nhau, liền biết ý định của đối phương.

Lúc này, Kim Mao Hống ở phía sau cũng đã đuổi tới.

Có sợi dây thừng trong tay, Trần Phong lập tức quay người chạy về phía Kim Mao Hống.

Anh cúi người xuống thấp, luồn qua người Kim Mao Hống, nhanh chóng quấn một vòng quanh thân nó, đồng thời cũng cố định gói thuốc nổ lên người con quái vật.

"Lão Ngô, bắt lấy dây!" Trần Phong hét về phía Ngô Bát Nhất đang đứng bên cạnh, đồng thời ném đầu dây thừng trong tay cho ông.

Ngô Bát Nhất nghe vậy liền nhanh chóng bắt lấy sợi dây.

Ông và Tuyết Lê nhanh chóng chạy vòng quanh con Kim Mao Hống, sợi dây trong tay cũng ngày càng siết chặt.

Vị trí mà nhóm Trần Phong trói cũng đã tính toán kỹ, không trói hai tay của nó, vì nếu trói tay chắc chắn sẽ gặp phải sự phản kháng kịch liệt.

Sau khi cố định thuốc nổ, Trần Phong đứng một bên thu hút sự chú ý của nó, giữ cho con Kim Mao Hống luôn ở trong tầm mắt mọi người.

Trần Phong chỉ liên tục né tránh, tạm thời cũng sẽ không có vấn đề

gì.

"Lão Trần, được rồi." Ngô Bát Nhất hét lớn về phía Trần Phong.

Trần Phong liền dẫn Kim Mao Hống đến trước một cây cột.

Tuyết Lê và Ngô Bát Nhất nhanh chóng vòng ra sau, sau đó dùng sức kéo mạnh, Kim Mao Hống bị trói chặt vào cột.

Trần Phong nhanh chóng tiến lên châm ngòi thuốc nổ.

"Chạy về phía quách!" Châm ngòi xong, Trần Phong hét lớn một tiếng, cả nhóm không ngoảnh đầu lại mà chạy về hướng hai cỗ quan tài. ...

Cả nhóm vừa chạy đi không xa, con Kim Mao Hống đã giãy thoát ra được.

Nhưng thuốc nổ cũng phát nổ ngay lúc đó.

"Ầm ầm!" Tiếng nổ vang lên dữ dội, tiếp theo là một trận trời rung đất chuyển, toàn bộ lăng mộ đều rung lắc, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nhóm Trần Phong cảm thấy một luồng sóng khí từ phía sau nhanh chóng ập đến.

Không kịp phản ứng, cả nhóm bị sóng khí hất văng xuống đất.

Tai của mọi người lại một lần nữa gặp nạn, tiếng nổ còn kinh khủng hơn tiếng gầm giận dữ của Kim Mao Hống lúc nãy rất nhiều.

Họ nằm rạp trên đất, không dám ngẩng đầu lên, sóng khí quá mạnh.

Mãi cho đến khi cơn gió lốc qua đi, cả nhóm mới từ từ đứng dậy.

Gương mặt ai cũng lộ vẻ sợ hãi, không ngờ uy lực của thuốc nổ lại lớn đến vậy.

“Bàn Tử, sao ông không lấy thêm mấy bó thuốc nổ nữa?” Ngô Bát Nhất nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, nói.

Cây cột dùng để trói Kim Mao Hống trước đó đã bị nổ sập, một đống đá vụn chất cao ngất, thậm chí có thể nhìn thấy cả tầng thứ hai.

Con Kim Mao Hống cũng không biết ra sao, không biết đã bị tiêu diệt chưa.

Có lẽ nó đã bị đống đá này đè bẹp, hoặc bị nổ thành từng mảnh.

Nhưng lúc này tai của mọi người đều ù đi, căn bản không nghe thấy Ngô Bát Nhất nói gì.

Chỉ thấy miệng Ngô Bát Nhất mấp máy, nhưng lại không nghe thấy âm thanh.

Một lúc sau, mọi người mới miễn cưỡng nghe được âm thanh xung quanh.

“Uy lực này, chậc chậc, xem con súc sinh đó chết chưa,” Bàn Tử nhìn tình hình trước mắt, chậc lưỡi nói.

Trần Phong nhìn cảnh tượng cũng không khỏi kinh hãi, may mà họ đứng ở xa, nếu không cả đám đã bị chôn sống.

“Soạt!” Đúng lúc này, một cánh tay đột nhiên từ trong đống đá vụn duỗi ra.

“Vãi chưởng, thế mà vẫn chưa chết, mẹ nó mình đồng da sắt hay sao vậy?” Thấy cánh tay kia, cả đám Trần Phong sững sờ, Bàn Tử thì buột miệng chửi thẳng.

Uy lực lớn như vậy mà còn không giết được nó, vậy thì muốn tiêu diệt nó chẳng phải càng khó hơn sao?

Sau đó, họ nghe thấy một tiếng soàn soạt, từ đống đá vụn ở xa, một bóng người từ từ đứng dậy.

Quần áo nó rách nát, đi lại cũng khập khiễng.

Trên người nó thiếu hẳn một cánh tay, chân cũng gãy một đoạn, hoàn toàn trong tình trạng cụt tay gãy chân.

Thấy tình trạng của đối phương, mắt Trần Phong sáng lên.

Thời kỳ toàn thịnh cả đám đánh hội đồng còn không lại, lẽ nào bây giờ lại không đánh được sao?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng thấy phấn chấn.

"Lão Trần, thế nào, có chắc không?" Bàn Tử nhìn bộ dạng của Kim Mao Hống rồi quay sang hỏi Trần Phong.

"Nếu thế này mà còn không đánh được, vậy tôi trực tiếp nộp mạng cho nó xé xác cho rồi." Trần Phong nghe vậy, thản nhiên đáp.

"Được, xem tôi đây." Bàn Tử nghe lời Trần Phong thì phấn khích hẳn lên, liền nổ súng về phía Kim Mao Hống.

Tiếng súng vang vọng trong lăng mộ.

Con Kim Mao Hống bị Bàn Tử bắn một loạt, liền không ngừng lùi lại, lùi về phía đống đá vụn.

Thấy cảnh này, Bàn Tử càng thêm phấn khích.

Nhưng ngay khi Bàn Tử định có hành động tiếp theo, lăng mộ bắt đầu rung chuyển dữ dội, những viên đá nhỏ không ngừng rơi từ trên xuống.

Cả nhóm suýt chút nữa không đứng vững.

"Không ổn, lăng mộ sắp sập rồi." Trần Phong thấy cảnh này liền nhanh chóng nói.

Có lẽ vụ nổ trước đó đã phá hủy lăng mộ gần như đến giới hạn.

Tiếng súng của Bàn Tử vừa rồi chính là giọt nước tràn ly.

Nhưng bây giờ muốn đi lên rõ ràng đã không kịp, bậc thang lên trên cũng không còn.

Anh đột nhiên nghĩ đến nơi hai cỗ quan tài trồi lên.

Phía dưới chắc chắn nối với hồ nước, có thể từ đó thoát ra ngoài.

Nhưng bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy, chạy thoát thân là quan trọng nhất.

Mọi chuyện đều xảy ra trong tích tắc.

"Chạy về hướng quách!" Nói xong, Trần Phong nhanh chóng chạy về phía hai cỗ quan tài.

Ngô Bát Nhất và những người khác cũng vội vàng theo sau.

Một lúc sau, Trần Phong đã đến trước hai cỗ quan tài.

Nhìn xuống dưới, anh thấy có bốn sợi xích sắt treo lơ lửng, trông có vẻ nối thẳng xuống dưới nước.

Trần Phong lập tức lấy ra một mảnh vải, quấn quanh hai tay, rồi nhắm chuẩn sợi xích mà nắm lấy.

"Nhanh xuống, đi từ đây." Tuyết Lê và những người khác thấy hành động của Trần Phong liền hiểu ý.

Mọi người lần lượt lấy ra một mảnh vải quấn quanh tay, bắt chước Trần Phong nắm lấy sợi xích.

Chương 468

Trần Phong xuống trước, bốn người vừa đủ một người một sợi xích.

Cả nhóm vừa xuống được một lúc thì nghe thấy một tiếng nổ lớn, sau đó cảm nhận được một trận rung chuyển dữ dội.

Mọi người đều biết đó là tiếng lăng mộ sụp đổ, may mà trên đầu họ có hai cỗ quan tài che chắn, trong thời gian ngắn sẽ không có chuyện gì.

Sau khi xuống dưới, họ mới phát hiện độ cao ở đây không hề thấp, phải đến cả chục mét, phía dưới có thể thấy dòng nước đang chảy.

Cả nhóm đều men theo xích sắt từ từ trượt xuống.

Lúc này, họ mới hiểu tại sao phải dùng vải quấn tay, nếu không bây giờ tay chắc chắn đã bị thương.

Cùng với tiếng động vang lên trên đầu, thỉnh thoảng có những viên đá nhỏ rơi xuống, nhưng may mắn là không ai bị trúng.

Tốc độ trượt xuống rất nhanh, chẳng mấy chốc Trần Phong đã chạm mặt nước.

"Ở dưới nước mọi người đừng tản ra." Sau khi dặn dò, Trần Phong liền chìm cả người vào trong nước.

Nhiệt độ nước cực thấp, lạnh buốt xương, nhưng lại khiến Trần Phong càng thêm tập trung tinh thần.

Dưới nước có hai bệ đá, xem ra là nơi đặt hai cỗ quan tài.

Không có thời gian quan sát kỹ tình hình xung quanh, Trần Phong cảm nhận được hướng dòng chảy rồi bơi về phía xa.

Tuyết Lê và những người khác sau khi xuống nước liền bơi theo sau Trần Phong.

Anh bơi về phía trước khoảng nửa phút thì cảm thấy hơi khó thở, biết rằng thời gian không còn nhiều.

Khi gần được một phút, Trần Phong cuối cùng cũng nhìn thấy một vùng sáng trên mặt nước phía trước.

Lúc này, anh cảm thấy phổi mình như đang bốc cháy, đó là cảm giác thiếu dưỡng khí.

Sau đó, anh nhanh chóng bơi lên mặt nước.

"Soạt!" Trần Phong trồi lên mặt nước rồi hít thở thật sâu.

Tiếp theo, từng người một cũng trồi lên.

Cả nhóm đều tận hưởng cảm giác sung sướng khi được hít thở.

Phía sau họ là thác nước, từ đây có thể nhìn thấy con đường ván gỗ kia.

Cả nhóm nhìn nhau cười, đều biết rằng mình đã an toàn.

Đồ vật cũng đã lấy được. ...

Sau khi trồi lên mặt nước, nhóm Trần Phong nhanh chóng bơi vào bờ.

Cả người ướt sũng, họ bò lên bờ rồi không thèm để ý gì cả, trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

Bên ngoài trời đang nắng, ánh mặt trời chiếu xuống ấm áp.

Ở bên trong không thấy được mặt trời, bây giờ nhìn thấy nó, một cảm giác ấm áp tự nhiên nảy sinh.

Có lẽ bây giờ đã là ngày thứ hai, lúc họ vào mộ đã gần chiều.

Chuyến đi này có thể nói là vô cùng nguy hiểm, may mà trước đó

đã chuẩn bị đủ thuốc nổ, nếu không thật sự không giải quyết được con Kim Mao Hống kia.

Chủ yếu là vì con Kim Mao Hống đó quá khó đối phó, đao thương bất nhập, đánh không chết.

“Tiếc thật, bên trong có nhiều minh khí như vậy.” Lưu Kim Bảo ngẩng đầu nhìn về vị trí lăng mộ Hiến Vương, nói.

Bên trong có rất nhiều minh khí, nếu lấy hết ra ngoài, cả đời này không cần phải phấn đấu nữa, chỉ cần ở nhà đếm tiền là được.

Nhưng anh ta cũng biết điều đó là không thể.

Chưa nói đến việc có lấy được nhiều như vậy không, cho dù lấy được ra ngoài, với số lượng minh khí lớn như vậy chắc chắn sẽ bị các cơ quan chức năng để ý.

Lúc đó, chờ đợi họ sẽ là cảnh tù tội.

“Mảnh vỡ Mộc Trần Châu, bây giờ chúng ta có hai mảnh rồi.” Trần Phong suy nghĩ một lúc rồi nói: “Sau khi trở về, chúng ta sẽ tìm kiếm vị trí của mảnh vỡ tiếp theo.” Hiện tại tuy không có manh mối, nhưng chỉ cần dốc lòng tìm kiếm, chắc chắn sẽ tìm ra được dấu vết.

Nhưng sau khi trở về, phải bán đi số minh khí trong tay trước đã, xem như là phần thưởng cho chuyến đi này.

“Ai mà ngờ được Mộc Trần Châu lại bị chia làm bốn từ ngàn năm trước, khiến cho việc tìm kiếm nó khó hơn rất nhiều.” Tuyết Lê nghĩ đến việc cha mẹ mình đã bôn ba khắp nơi để tìm Mộc Trần Châu, nhưng đều không có kết quả, cuối cùng đành phải chết dưới lời nguyền.

Bây giờ, họ cuối cùng cũng đã tìm được hai trong số đó, một nửa còn lại của Mộc Trần Châu không biết ở đâu.

“Lão Lưu, đi dọc theo con sông này xuống thì đến đâu?” Trần Phong nghỉ ngơi một lúc rồi hỏi Lưu Kim Bảo.

“Đây là một nhánh của sông Lan Thương, ra khỏi đây rồi đi ngược lên có thể trở về núi Ai Đằng, đi xuôi xuống không xa có thể đến huyện Bảo Sơn.” Lưu Kim Bảo nói xong, mắt liền nhìn thẳng vào Trần Phong.

“Chúng ta về núi Ai Đằng trước đi, tôi cần phải quay lại chỗ dì Mai một chuyến.” Trần Phong biết ý của Lưu Kim Bảo, đó cũng là điều anh đang nghĩ.

“Đúng vậy, dì Mai trước đó cũng đã giúp chúng ta nhiều như vậy, cũng nên quay về báo bình an.” Tuyết Lê nghe vậy, gật đầu nói.

Nghe lời của Trần Phong và Tuyết Lê, Lưu Kim Bảo gật đầu, điều này hoàn toàn hợp ý anh ta.

“Được rồi, vậy chúng ta bắt tay vào làm thôi, làm một cái bè gỗ.” Trần Phong vỗ tay nói.

Bây giờ họ không có công cụ, phải có một phương tiện mới có thể xuất phát, nếu không đừng nói là tìm dì Mai, có đi ra khỏi đây được hay không cũng không biết.

Sau đó, cả nhóm phân công rõ ràng, người chặt cây, người buộc bè.

Chẳng mấy chốc, một chiếc bè gỗ đủ lớn cho năm người đã được làm xong.

Cũng may là họ mang theo đủ dây thừng, trước đó dùng để trói Kim Mao Hống đã tốn rất nhiều mà bây giờ vẫn đủ để buộc bè.

“Được rồi, có thể rồi, chúng ta xuất phát thôi, mọi người cẩn thận, đám cá đao răng cưa trước đó có thể sẽ xuất hiện đấy.” Trần Phong nhìn chiếc bè đã buộc xong, nói.

Cả nhóm gật đầu, biết Trần Phong nói không sai, dù sao họ vẫn chưa ra khỏi phạm vi của lăng mộ Hiến Vương, nguy hiểm vẫn còn.

Mọi người đều đã thoát ra rồi, nếu lại gặp chuyện ở phút cuối thì thật đáng đời.

Sau đó, cả nhóm liền lên bè.

Mọi người đều dùng xẻng công binh làm mái chèo.

Theo lời Lưu Kim Bảo trước đó, chỉ cần đi xuôi theo dòng nước là có thể ra ngoài.

Đi xuôi dòng cũng là cách tiết kiệm sức lực nhất.

Dòng chảy của nhánh sông này không lớn, trên đường đi đều không có chuyện gì xảy ra, cũng không gặp nguy hiểm gì.

Có lẽ là do vận may của họ tốt.

Sau khi đi về phía trước một đoạn đường, mọi người liền ra khỏi nhánh sông.

Đoạn đường sau khi ra khỏi nhánh sông không còn đơn giản như vậy nữa.

Đi ngược dòng lên trên không phải là chuyện dễ dàng, sức cản của dòng nước không thể xem thường.

Cả nhóm vừa chèo ngược dòng một lúc đã cảm thấy mệt mỏi.

"Lão Lưu, còn bao lâu nữa, tôi sắp hết sức rồi." Bàn Tử vừa uể oải chèo vừa nói: "Đợi sau khi quay về, tôi phải nhờ dì Mai làm cho tôi một bữa ngon." "Sắp rồi, còn khoảng một tiếng nữa." Lưu Kim Bảo vừa chèo vừa thản nhiên nói, nhưng có một điều anh ta chưa nói.

Sau khi lên bờ, còn phải đi bộ một đoạn đường nữa mới đến được chỗ dì Mai.

“Một tiếng nữa à, lâu vậy.” Bàn Tử rên rỉ yếu ớt, thật sự rất mệt.

“Được rồi, chèo cho tốt vào.” Ngô Bát Nhất nhanh chóng chèo, thản nhiên nói.

Trần Phong ngồi ở phía trước, bắt đầu chèo, nhưng khi phát hiện có cá trong nước, anh liền lấy ra con dao lính, nhắm vào con cá gần đó mà đâm xuống.

Một con cá bị Trần Phong xiên lên.

Chương 469

“Bữa tối hôm nay có rồi!” Nói xong, anh liền đặt con cá lên bè, sau đó lại tiếp tục sự nghiệp đánh bắt cá.

Mặt trời trên đầu không biết từ lúc nào đã sắp lặn.

Ráng chiều đỏ rực, nhuộm hồng cả mặt sông, thỉnh thoảng có vài con chim lướt qua mặt nước.

Nhóm Trần Phong ngồi trên bè nhìn cảnh đẹp hiếm có này.

“Đẹp quá.” Đôi mắt Tuyết Lê si ngốc nhìn cảnh đẹp ở xa, trong lòng có một khao khát được ở bên người mình yêu mãi như vậy.

Nhưng cô cũng biết điều đó là không thể.

Lời nguyền trên người cô không biết khi nào mới có thể giải quyết.

Lời nguyền này cũng đã quyết định cuộc đời bất phàm của cô, định sẵn cô sẽ khác với người thường, phần lớn thời gian trong đời phải dành cho việc tìm kiếm Mộc Trần Châu.

May mắn thay, cô đã gặp được Trần Phong...

Chẳng mấy chốc, dưới sự dẫn đường của Lưu Kim Bảo, nhóm Trần Phong đã lên bờ.

Lúc này, họ mới biết từ đây đến chỗ dì Mai còn nửa tiếng đi bộ.

Bàn Tử không khỏi lại ca cẩm một trận.

Nhưng cũng chỉ là ca cẩm, không nói nhiều lời vô ích, cả nhóm xách theo số cá Trần Phong bắt được đi về hướng nhà dì Mai.

Khoảng nửa tiếng sau, nhóm Trần Phong cuối cùng cũng nhìn thấy lại quán trọ đó.

“Dì Mai, chúng cháu về rồi.” Nhìn thấy quán trọ, tinh thần cả nhóm đều phấn chấn, cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực.

“Về rồi, mau vào đi, dì lo chết đi được.” ...

“Mau vào đi, sao rồi?

Không sao chứ.” Dì Mai nhìn thấy cả nhóm, đầu tiên là sững sờ, sau đó cười nói.

Từ khi Trần Phong vào núi đã hai ngày, không có tin tức gì, dì vẫn luôn lo lắng.

Dù sao thì trong đó có hậu bối của mình, còn có cả những người của mấy môn phái đạo mộ.

Những người đó đều là bảo bối của môn phái mình.

Môn phái muốn truyền thừa đi xuống không thể không dựa vào họ.

“Dì Mai, có mấy người chúng cháu ra tay, một cái lăng mộ Hiến Vương nhỏ bé, đã bị chúng cháu ba chân bốn cẳng mở ra rồi.” Bàn Tử một tay xách cá, người chưa vào, tiếng đã vọng vào.

Nhóm Trần Phong thấy dì Mai đều cười gọi một tiếng.

Có lẽ do khí chất của dì Mai, khiến cả nhóm đều có cảm giác thân thiết.

“Về là tốt rồi, không tìm được lăng mộ Hiến Vương cũng không sao, người còn sống là tốt rồi.” Dì Mai kéo cả nhóm vào nhà, nói.

Mấy người hai ngày mới về, dì nghĩ họ không tìm được vị trí lăng mộ Hiến Vương, cuối cùng đành phải quay về tay không.

Hồi đó, Trần Khôi dẫn theo nhiều người như vậy, liên tục tìm kiếm nhiều ngày mà vẫn không tìm thấy.

Về phần lời của Bàn Tử, dì Mai trực tiếp bỏ qua.

“Dì Mai, chúng cháu đã tìm thấy lăng mộ Hiến Vương, và đã vào trong rồi.” Trần Phong nhìn dì Mai, nghiêm túc nói.

Dì Mai sững sờ, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trần Phong, thăm dò hỏi: “Thật sự thành công rồi sao?” “Dì Mai, chúng cháu thật sự đã thành công.” Lưu Kim Bảo ở bên cạnh nghiêm túc nói.

Nghe lời của Lưu Kim Bảo, dì Mai mới tin rằng lăng mộ Hiến Vương thật sự đã bị mấy người này đạo thành công.

“Thật sự là tôi già rồi, Trường Giang sóng sau xô sóng trước, một lớp sóng còn mạnh hơn một lớp sóng.” Dì Mai sững sờ một lúc lâu mới hoàn hồn, nói với cả nhóm.

Lăng mộ Hiến Vương được mệnh danh là nếu không phải trời sập, thì tuyệt đối sẽ không bị đạo.

Nhưng bây giờ lại bị mấy người trẻ tuổi này đạo mộ.

Không thể không nói, mấy người trẻ tuổi này thật có khí phách, nếu là người khác nói, dì Mai chắc chắn sẽ không tin, nhưng lời này lại từ miệng mấy người họ nói ra, không thể không tin được.

Chỉ là không khỏi nghĩ đến năm đó, họ đã tổn binh hao tướng ở đây, cuối cùng chồng mình còn vĩnh viễn ở lại nơi này.

Ai, tất cả đều là số mệnh.

“Bôn ba lâu như vậy, chắc là mệt rồi, dì đi nấu cơm cho các cháu.” Sắp xếp lại cảm xúc, dì Mai cười nói với cả nhóm.

“Dì Mai, xem này, trên đường trở về chúng cháu còn có thu hoạch đặc biệt đấy.” Tuyết Lê xách con cá trong tay, cùng dì Mai vào bếp.

“Lão Trần, bước tiếp theo tính sao?” Lưu Kim Bảo nhìn Trần Phong hỏi.

Bây giờ Mộc Trần Châu mới tìm được một nửa, nhóm Trần Phong

chắc chắn sẽ không bỏ cuộc.

Cho nên, anh ta muốn xem thử mình có thể giúp được gì không.

"Tạm thời chưa có kế hoạch gì, về tìm một ít manh mối trước, đến lúc đó rồi quyết định đi đâu." Trần Phong suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

Bây giờ đã tìm được hai mảnh Mộc Trần Châu, nhưng tiếp theo lại không biết gì cả.

Mảnh vỡ tiếp theo ở đâu cũng không biết.

Cho nên, phải về tìm một số tư liệu trước mới có thể tìm kiếm mảnh vỡ tiếp theo tốt hơn.

"Tôi sẽ giúp anh để ý, có cần gì cứ nói." Lưu Kim Bảo vỗ ngực nói: "Lão Lưu tôi không có bản lĩnh gì khác, nhưng đối với huynh đệ thì không có gì để nói." "Lão Lưu, có nghĩa khí đấy, tiếc là ở đây không có rượu, nếu không chắc chắn sẽ cùng ông cạn ba chén lớn." Bàn Tử nghe Lưu Kim Bảo nói vậy, trong lòng cũng dâng lên hào khí vạn trượng, vỗ tay một cái nói.

"Thôi đi, Bàn Tử, với cái tửu lượng của ông, đừng có ra ngoài làm mất mặt." Ngô Bát Nhất ở bên cạnh không chút nể nang mà đả kích.

"Yên tâm, nếu tôi có việc cần, chắc chắn sẽ nói với ông, không khách khí đâu." Trần Phong thấy cảnh này, càng thêm kiên định ý định tìm Mộc Trần Châu trong lòng.

Không chỉ vì bản thân, mà vì huynh đệ cũng phải tìm cho được.

Cả nhóm cứ thế ngồi trong phòng khách trò chuyện, đùa giỡn.

Dì Mai và Tuyết Lê thì ở trong bếp nấu cơm.

Chẳng mấy chốc, hai người đã nấu xong bữa cơm.

"Cuối cùng cũng được ăn một bữa cơm nóng, ừm, tay nghề của dì

Mai thật tốt.” Bàn Tử nhìn những món ăn trên bàn, nước miếng đã chảy ra.

Vì lần này nhóm Trần Phong bắt được mấy con cá, nên bữa tối chủ yếu là các món cá.

Sau khi ăn cơm xong, cả nhóm liền tùy tiện rửa mặt rồi đi ngủ.

Hai ngày nay họ gần như không chợp mắt, đã sớm mệt mỏi rồi, gần như vừa đặt lưng xuống là ngủ.

Ngày thứ hai, cả nhóm đều ngủ đến khi tự nhiên tỉnh.

Dì Mai cũng không đi làm phiền, biết rằng hai ngày nay họ đã mệt mỏi.

Cơm đã sớm được nấu xong, chờ nhóm Trần Phong dậy.

“Dì Mai, chào buổi sáng.” Trần Phong xuống nhà thì thấy dì Mai một mình đang làm gì đó, nhìn ra xa không biết đang nhìn gì.

“Chào buổi sáng, qua đó ăn cơm đi.” Trần Phong tưởng những người khác đã dậy rồi, xem ra mình là người đầu tiên.

Sau đó, những người khác cũng lục tục dậy.

“Dì Mai, lần này dì đi cùng chúng cháu nhé.” Lúc ăn cơm, Lưu Kim Bảo nhìn dì Mai đột nhiên nói.

Những người khác cũng im lặng nhìn dì Mai, đều biết lựa chọn của dì.

Họ đều hy vọng dì Mai có thể đi cùng Lưu Kim Bảo, như vậy dì cũng có người chăm sóc, sẽ không phải ở một mình như vậy.

Dù sao cũng là người Tả Lĩnh, trở về cũng là điều nên làm.

“Dì...

Chương 470

được thôi, dì cũng nên ra ngoài đi dạo một chút." Dì Mai nhìn ánh mắt mong chờ của nhóm Trần Phong, lòng mềm nhũn, gật đầu nói.

Bao nhiêu năm nay đều ở một mình, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có.

Lần này đi ra ngoài cũng tốt, có người để trò chuyện.

Mục đích ở lại đây năm đó không phải là hy vọng có người có thể đạo được lăng mộ Hiến Vương sao?

Bây giờ mục đích đó cũng đã đạt được.

Nghe lời của dì Mai, vẻ mặt của cả nhóm tức thì lộ ra nụ cười.

"Dì Mai, thật ra dì nên làm vậy từ sớm, sương mù ở đây không tốt cho sức khỏe." Tuyết Lê ở bên cạnh vừa ăn cơm, vừa cười nói với dì Mai.

Bữa cơm kết thúc trong tiếng cười.

Sau khi ăn xong, nhóm Trần Phong đều giúp dì Mai dọn dẹp đồ đạc.

Một số đồ không dùng đến đều cho người dân trong làng ở dưới.

Sau khi mọi thứ đã xong xuôi, đoàn sáu người liền đi về phía huyện Bảo Sơn.

Trên đường đi cười nói không hề nhàm chán, phong cảnh trên đường cũng rất đẹp.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đã đến ga tàu gần nhất.

"Lão Trần, chúng ta tạm biệt ở đây." Lưu Kim Bảo và nhóm Trần Phong đi đến những nơi khác nhau, chỉ có thể chia tay.

“Bảo trọng, cần giúp đỡ cứ nói một tiếng.” Trần Phong nhìn Lưu Kim Bảo, chân thành nói. ...

“Vậy chúng tôi đi đây, có thời gian thì đến tìm dì Mai chơi.” Dì Mai vẫy tay chào một cái rồi cùng Lưu Kim Bảo lên tàu.

“Ai, dì Mai đi cùng chúng ta thì tốt biết mấy, sau này có thể ngày nào cũng được ăn cơm dì nấu.” Bàn Tử nhìn bóng lưng xa dần của dì Mai, nói.

“Chuyện này không thể cưỡng cầu được, dì Mai dù sao cũng là người Tả Lĩnh, trở về cũng là lẽ thường tình.” Trần Phong thu lại ánh mắt, thản nhiên nói.

“Được rồi, chúng ta cũng đi thôi, về rồi tính tiếp.” Nói xong, Trần Phong liền cầm vé tàu đi lên.

“Ừm, đi thôi.” Ba người gật đầu, liền theo sau Trần Phong lên tàu.

“Bây giờ chúng ta đã thu thập được một nửa Mộc Trần Châu, tiếp theo chỉ cần tìm hai mảnh còn lại là không có vấn đề gì.” Trên tàu, cả nhóm vây lại bàn bạc.

“Vậy tiếp theo chúng ta phải đến quốc gia trước đây của Hiến Vương, Cổ Điền Quốc phải không?” Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong hỏi.

Trước đó ở lăng mộ Hiến Vương, từ đó biết được tin tức, ở Cổ Điền Quốc có hai mảnh vỡ.

Tuy không biết sau này có bị người khác lấy đi hay không, nhưng có thể đến đó xem thử, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ.

“Chuyện này không vội, chúng ta tìm xem có manh mối nào khác không trước đã, theo tôi được biết thì Cổ Điền Quốc hiện nay đã không rõ tung tích.” Trần Phong nghe lời Ngô Bát Nhất, lắc đầu nói.

“Không rõ tung tích, vậy không phải càng tốt sao?

Chứng tỏ Cổ Điền Quốc chưa bị ai phát hiện.” Bàn Tử nghe vậy lập tức nói: “Vậy mảnh vỡ Mộc Trần Châu ở đó chắc chắn cũng chưa bị lấy đi.” Lời nói của anh ta cũng không phải không có lý.

Trần Phong nghe vậy cũng không phản bác, phải thừa nhận rằng lời của Bàn Tử có chút đạo lý, nhưng Cổ Điền Quốc có thể tìm thấy được sao?

“Về rồi nói sau, bây giờ nói chuyện này cũng còn quá sớm.” Tuyết Lê ở bên cạnh nói: “Sau khi trở về, tôi sẽ đi hỏi xem các vị giáo sư có thông tin gì về Cổ Điền Quốc không.” “Được.” Suốt chặng đường, cả nhóm sau hai ngày bôn ba, cuối cùng cũng trở về Kinh thành.

Sân ga vẫn đông đúc như mọi khi, suýt chút nữa bị chen ngã khỏi sân ga.

Vừa ra khỏi ga tàu, cả nhóm liền trực tiếp về nhà.

Suốt chặng đường bôn ba, mọi người đều chưa được nghỉ ngơi.

Trên tàu lắc lư, có thể nghỉ ngơi tốt mới là chuyện lạ.

Cả nhóm hẹn nhau về nghỉ ngơi trước, tối sẽ đi ăn thịt cừu xiên.

Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử về đến nhà gần như vừa đặt lưng xuống là ngủ.

Nhưng Trần Phong chỉ chợp mắt một lúc đã tỉnh, phần thưởng nhiệm vụ lần này vẫn chưa nhận.

Nghĩ đến đây, anh nói thầm: “Hệ thống, nhận phần thưởng nhiệm vụ.” “Đinh, chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, phần thưởng nhiệm vụ: Kim Cương Tráo, 5 lượt rút thưởng hệ thống.” “Có nhận phần thưởng không?” “Nhận.” Theo lệnh của Trần Phong, một dòng chảy thông tin liền rót vào đầu anh.

Nhưng ngay sau đó, một luồng sức mạnh thần kỳ đột nhiên trào dâng, chảy thẳng vào tứ chi bách hài.

Mỗi nơi luồng sức mạnh đi qua, nơi đó đều bị nghiền nát.

Có thể cảm nhận được gân mạch của mình đang bị nghiền thành bột.

Đau!

Đau đến thấu tim.

Trần Phong cắn răng chịu đựng, biết rằng hệ thống đang cải tạo cơ thể mình.

Chịu đựng qua được, mọi thứ sẽ tốt đẹp.

Anh thật sự hy vọng có thể ngất đi, như vậy sẽ không cảm thấy đau đớn nữa.

Trần Phong gắng gượng chịu đựng hơn mười phút, cuối cùng cũng dừng lại.

Lúc này, anh đang nằm trên đất, mồ hôi đầm đìa, gần như không còn cảm giác với xung quanh, toàn thân không thể cử động.

Lúc này, trong đầu lại trào ra một luồng năng lượng.

Những nơi vừa bị tàn phá gặp phải luồng năng lượng này, liền nhanh chóng lành lại.

Ấm áp, Trần Phong gần như muốn rên lên vì sung sướng, cảm giác thật sự rất thoải mái.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong cảm nhận được sự khác biệt, sau khi luồng năng lượng này chảy qua, anh có thể cảm nhận rõ ràng độ bền của cơ thể đã tăng lên không chỉ một lần.

Chẳng mấy chốc, anh đã cảm nhận được sự lợi hại của nó.

Khả năng phòng ngự bên ngoài đã được tăng cường.

Bây giờ đối mặt với mưa bom bão đạn, những tổn thương thông thường sẽ không có tác dụng với Trần Phong.

Đối với anh, đây thực sự là một điều tốt, như vậy, khi xuống mộ lần nữa sẽ có thêm tự tin.

Một số cơ quan nhỏ, đối với anh căn bản không có tác dụng.

"Hệ thống, tiến hành rút thưởng." Sắp xếp lại suy nghĩ, anh thầm nói.

Sau đó, anh thấy một màn hình xuất hiện trước mắt, hình ảnh trên đó không ngừng xoay chuyển.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Dây trói xác." "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Bắc Địa Huyền Đan *5." "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Xích Đan." "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Lôi Phù." "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Xích Đan *3." ...

Nhìn những vật phẩm không ngừng xuất hiện trước mắt, ngoại trừ Bắc Địa Huyền Đan, những thứ khác anh đều chưa có.

Đặc biệt là Lôi Phù và Dây trói xác, có tác dụng rất lớn với anh.

Khi gặp phải thi biến trong lăng mộ, chúng sẽ rất hữu dụng.

Lôi Phù chỉ có người của Đạo môn mới biết làm, nhưng đến bây giờ, người trong Đạo môn cũng chưa chắc đã biết chế tạo.

Bên trong nó ẩn chứa một luồng sức mạnh siêu nhiên, người bình thường không thể khống chế được.

Về phần Xích Đan thì càng không cần phải nói.

Sau khi thu dọn những thứ này, Trần Phong liền đi tắm.

Cả người anh đã ướt đẫm mồ hôi.

Sau đó, anh lại quay về tiếp tục ngủ.

Chương 471

Mãi đến hơn năm giờ chiều, cả nhóm mới xuất phát.

Về phần Tuyết Lê, cô đã đến từ sớm.

Tìm một quán thịt cừu xiên gần đó, cả nhóm vào ăn một bữa no nê.

Tuy tay nghề của dì Mai rất tốt, nhưng cả nhóm đều ở miền Bắc, đối với các món ăn miền Bắc tự nhiên có một tình cảm đặc biệt.

"Cạn một ly, vì lần này chúng ta có thể thuận lợi tìm được mảnh vỡ Mộc Trần Châu." Trần Phong nâng ly rượu trước mặt, nhìn cả nhóm nói: "Cạn!" Tìm kiếm Mộc Trần Châu lâu như vậy, cuối cùng cũng có chút manh mối.

Họ đã có được hai trong bốn phần.

Chỉ cần tìm được hai phần còn lại, Mộc Trần Châu sẽ được ghép lại hoàn chỉnh.

Tâm trạng của mọi người đều rất tốt, vì vậy liền gọi một ít rượu Nhị Oa Đầu.

"Hà, rượu đủ vị đấy." Bàn Tử trực tiếp uống cạn ly rượu trong tay.

Theo lời của Bàn Tử, hôm nay vui, phải uống cho thỏa thích.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng không ngăn cản.

Tuyết Lê phần lớn thời gian đều ở nước ngoài, uống rượu Tây, ít khi uống loại rượu mạnh như vậy.

Nhưng lần này cô cũng uống không ít, có khí phách của một nữ

anh hùng.

Một lúc sau, người còn có thể đứng vững chỉ có Trần Phong và Ngô Bát Nhất. ...

Trần Phong và Ngô Bát Nhất bất đắc dĩ nhìn nhau.

Hai người họ tửu lượng không tốt mà còn uống nhiều như vậy, không phải là tự tìm khổ sao?

Hai anh cũng uống không ít, nhưng sẽ không giống như hai người kia.

"Đưa họ về nhà đi, tôi đưa Bàn Tử về, ông đưa Tuyết Lê về." Ngô Bát Nhất nhìn hai người đang gục trên bàn, nói.

"Được." Trần Phong gật đầu, bây giờ chỉ có thể như vậy.

Sau khi thanh toán xong, Trần Phong liền dìu Tuyết Lê về nhà.

Trên đường bị gió lạnh thổi qua, đầu Trần Phong cũng có chút choáng váng.

Anh loạng choạng dìu Tuyết Lê về nhà. ...

Đêm đó, Trần Phong cảm thấy mình đã có một giấc mơ xuân.

Trong mơ, anh đã đẩy ngã Tuyết Lê.

Giấc mơ này cảm giác rất chân thật.

Ngày hôm sau, Trần Phong dụi dụi mắt, tối qua uống nhiều quá, bây giờ đầu vẫn còn đau.

Nhưng ngay sau đó, anh cảm thấy có gì đó không ổn.

Mở mắt ra nhìn, anh phát hiện bên cạnh có thêm một người.

Không phải là Tuyết Lê sao?

Sao cô lại ở đây?

Tối qua mình đã đưa cô ấy về nhà, nhưng sau đó thì không nhớ gì nữa.

Xem ra uống rượu đã xảy ra chuyện rồi.

"Ưm..." Lúc này Tuyết Lê cũng tỉnh, khi nhìn thấy Trần Phong thì sững sờ.

Sau đó, cô bình thản nói với anh: "Anh ra ngoài đi, tôi mặc quần áo." Trần Phong vừa định mở miệng giải thích, nhưng nghe lời của Tuyết Lê thì liền nuốt xuống.

"Đều là vợ chồng già rồi, không cần phải kiêng kỵ." Cũng không biết có phải đầu óc bị chập mạch hay không, anh đã nói ra suy nghĩ thật trong lòng.

Nghe lời của Trần Phong, Tuyết Lê cũng không làm giá nữa, trực tiếp mặc quần áo trước mặt anh.

Cảnh tượng này khiến Trần Phong suýt chút nữa lại hóa thân thành cầm thú.

Anh nuốt nước bọt một cách khó khăn, nhìn Tuyết Lê nói: "Anh sẽ chịu trách nhiệm." "Chuyện này sau này hãy nói, nhưng chuyện hôm nay cứ coi như chưa từng xảy ra." Tuyết Lê nghe lời của Trần Phong, khóe miệng nhếch lên một nụ cười rất nhẹ.

Nếu không nhìn kỹ, căn bản không thể nhận ra.

Không phải Tuyết Lê không có tình cảm với Trần Phong, dù sao họ cũng đã cùng nhau vào sinh ra tử.

Trần Phong nghe lời của Tuyết Lê, trong đầu cũng một trận giằng co.

Anh cũng có tình cảm với Tuyết Lê, chỉ là vẫn luôn không nói ra.

Tình huống này không phải là một cơ hội sao?

Trong lòng đột nhiên có một ý nghĩ, nếu lần này thành công, vậy sau này có thể sống một cuộc sống không biết xấu hổ rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không do dự nữa, trực tiếp ôm lấy Tuyết Lê.

"Tuyết Lê, anh thích em, anh cũng không giấu giếm nữa, chúng ta ở bên nhau đi." Trần Phong từ phía sau ôm chặt Tuyết Lê, miệng ghé vào tai cô nhỏ giọng nói.

Bị Trần Phong ôm như vậy, thân thể Tuyết Lê run lên.

Sau đó, cô quay người lại, từ từ ôm lấy Trần Phong, đầu tựa chặt vào ngực anh.

Cảm nhận được người đẹp trong lòng, trên mặt Trần Phong liền lộ ra nụ cười.

"Nhanh lên, trang điểm đi, hôm nay chúng ta đi tìm Đại Kim Nha." Trần Phong vuốt ve mái tóc dài mềm mại sau lưng Tuyết Lê, nói.

Lúc ở lăng mộ Hiến Vương, họ đã lấy được không ít đồ.

Mỗi người đều lấy một ít, hôm nay vừa hay có thể đi tìm Đại Kim Nha bán đi.

Trong lòng Trần Phong có một ý định, nhưng nó cần một khoản tiền hỗ trợ.

Về phần những người khác thì đến lúc đó hãy nói.

"Được." Tuyết Lê nghe lời của Trần Phong, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó liền đi rửa mặt.

Nửa tiếng sau, Trần Phong đưa Tuyết Lê về nhà.

Lúc này, đáng lẽ Bàn Tử và Ngô Bát Nhất đều đang ngủ, huống chi tối qua còn uống nhiều rượu như vậy.

Nhưng khi Trần Phong quay về thì thấy Bàn Tử và Ngô Bát Nhất đang ngồi trong sân, nhìn về phía cổng.

Vốn dĩ hai người họ đều đang ngủ, nhưng sáng nay lúc đi vệ sinh, Bàn Tử phát hiện Trần Phong không có trong phòng.

Ban đầu tưởng anh đi mua bữa sáng, nhưng lại nghĩ sớm như vậy, tối qua còn uống rượu, nên có một màn này.

"Lão Trần, đưa người ta về cả đêm à?" Ngô Bát Nhất vẻ mặt đầy trêu chọc nhìn hai người.

Tối qua ông biết Lão Trần đi đưa Tuyết Lê về.

Bị Ngô Bát Nhất nói vậy, Trần Phong cũng đỏ mặt, không ngờ hai người lại dậy sớm như vậy.

Tuyết Lê cũng hiếm khi mặt đỏ ửng, cúi đầu xuống.

"Được rồi, nếu đã dậy rồi, vậy thu dọn đi, lát nữa tôi có chuyện cần bàn với các ông." Trần Phong vẻ ngoài giả vờ bình tĩnh nói.

Đương nhiên đây chỉ là một thủ đoạn của Trần Phong để chuyển chủ đề.

Nhưng anh cũng thật sự có chuyện cần bàn.

Chương 472

“Có chuyện gì không thể ăn sáng trước sao?

Tôi bây giờ đói chết rồi.” Bàn Tử vừa nói xong, bụng liền kêu lên đúng lúc.

Sáng nay sau khi dậy, anh ta đã cùng Ngô Bát Nhất ở đây chờ đợi.

“Vậy được, mau ăn cơm đi, sau bữa ăn chúng ta nói sau.” Trần Phong nghe vậy gật đầu, chuyện cũng không vội trong một lúc.

Anh và Tuyết Lê cũng chưa ăn cơm, vừa hay cùng nhau ăn luôn.

Nói xong, anh liền kéo Tuyết Lê ra ngoài mua bữa sáng.

Còn lại Bàn Tử và Ngô Bát Nhất ở đó mắt to trừng mắt nhỏ.

Mười mấy phút sau, Trần Phong và Tuyết Lê mua bữa sáng cũng đã về.

“Lão Trần, vừa rồi ông có chuyện gì muốn bàn?” Ngô Bát Nhất ăn xong bữa sáng trong tay, lau miệng hỏi.

“Các ông cũng biết Mộc Trần Châu hiện nay bị chia thành bốn phần, nhưng một nửa còn lại không biết ở đâu.” Trần Phong nuốt xuống thức ăn trong miệng, nhìn cả nhóm nói: “Cho nên tôi định chúng ta mở một cửa hàng buôn bán đồ cổ.” “Một là cũng có kế sinh nhai, hai là cũng có thể tăng thêm nguồn tin tức.” Ý định này thật ra anh đã có từ trước.

Nhưng cả nhóm thường xuyên phải xuống đất, nhưng sau sự kiện lần này, anh liền không do dự nữa.

“Ý này có thể được, nhưng vốn khởi động là một con số lớn.” Ngô Bát Nhất nghe lời của Trần Phong, đầu tiên là sững sờ, nhưng ngay

sau đó liền nói: “Còn sau này chúng ta thu mua đồ cổ cũng cần vốn.” Đúng vậy, lời của Ngô Bát Nhất là sự thật, những vấn đề này đều nên được xem xét.

“Lần này chúng ta không phải đã mang ra mấy món minh khí sao?” Trần Phong dường như biết Ngô Bát Nhất sẽ hỏi vậy, trầm giọng nói: “Vậy lần này mang ra minh khí bán đi, sau đó dùng làm vốn khởi động.” Ngô Bát Nhất nghe lời của Trần Phong cũng hiểu ý của đối phương. ...

“Cách này quả thực có thể được, nhưng mắt nhìn của ông có đủ tinh tường không?” Ngô Bát Nhất suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đừng để đến lúc bị lừa.” Cách của Trần Phong quả thực khả thi, không chỉ để lại cho họ một con đường lui, mà còn có thể tăng thêm nguồn tin tức.

Như vậy, nếu họ may mắn, có thể tìm được manh mối liên quan đến Mộc Trần Châu.

Đạo mộ tổn âm đức, thực ra người đạo mộ nào cũng tự biết rõ.

Nhưng không có cách nào, họ sống bằng nghề này.

Có người sau khi xuống đất một lần, kiếm được một khoản tiền lớn.

Nhưng sau khi có tiền, họ sẽ muốn có nhiều tiền hơn.

Tiền kiếm không hết, cũng như vậy, mộ cũng đạo không hết.

“Chuyện này không cần lo lắng, mắt nhìn của tôi không có vấn đề gì.” Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất và những người khác nói.

“Vậy được, tôi cũng không có vấn đề gì, vậy chúng ta mau ăn, sau đó đi tìm Đại Kim Nha.” Ngô Bát Nhất gật đầu nói.

“Lão Trần, nếu ông đã đề xuất kế hoạch này, vậy trong lòng chắc chắn đã có dự tính sau này.” Ngô Bát Nhất nói: “Vậy chúng ta bán đồ

trước đi, số tiền đó chắc là đủ rồi.” Trần Phong không nói nhiều nữa, bán đồ xong rồi tính sau.

Số vốn bán trước đó cũng có một ít.

Sau khi đã quyết định, cả nhóm liền nhanh chóng ăn vài miếng, sau đó mang theo đồ đạc đi về phía chỗ Đại Kim Nha.

Khi đến Phan Gia Viên, Trần Phong và Ngô Bát Nhất vừa đi vừa quan sát các cửa hàng xung quanh.

Muốn mở cửa hàng buôn bán đồ cổ, tự nhiên ở Phan Gia Viên là tốt nhất.

Mở cửa hàng chắc chắn cũng cần một mặt bằng.

Cho nên, cả nhóm vừa đi vừa quan sát các cửa hàng xung quanh.

Nhưng đi suốt một đoạn đường, đều không tìm được cửa hàng nào phù hợp.

Không lâu sau, nhóm Trần Phong đã đến trước cửa nhà Đại Kim Nha.

Lúc này, cổng sân của Đại Kim Nha đang đóng chặt.

Trần Phong biết bên trong có người, cho nên liền ở ngoài chờ một lúc.

“Đại Kim Nha, bây giờ làm ăn phát đạt rồi, xem ra nghề này cũng có tiền đồ đấy.” Bàn Tử nhìn cánh cổng đóng chặt, liền nói.

Đặc biệt là sớm như vậy đã có khách.

Trong lòng anh ta đang ảo tưởng sau này cũng sớm như vậy tiếp đãi khách hàng.

“Ông tưởng đơn giản như vậy sao?

Đó là nhờ Đại Kim Nha bao nhiêu năm tích lũy mối quan hệ và uy

tín.” Ngô Bát Nhất nhìn vẻ mặt của Bàn Tử thì biết anh ta đang nghĩ gì.

“Nhưng chúng ta cũng không kém mà.” Bàn Tử nghe lời Ngô Bát Nhất thì không vui, phản bác lại.

“Tôi hỏi ông, tại sao chúng ta ngày nào cũng tìm Đại Kim Nha để bán những thứ này?” Ngô Bát Nhất nói: “Bao nhiêu năm rồi, Đại Kim Nha sẽ lừa chúng ta...” Bàn Tử đến đây thì im bặt.

Ngô Bát Nhất nói không sai, tìm Đại Kim Nha bán đồ cũng là vì Đại Kim Nha tuy tham tiền, nhưng lại không lừa họ, giá cả cũng công đạo.

Những người khác thì không chắc.

Họ cũng chỉ muốn tìm một người đáng tin cậy.

Nếu họ mở cửa hàng, vậy tại sao người khác lại phải tin tưởng họ?

Ngô Bát Nhất nhìn bộ dạng của Bàn Tử, tự nhiên trêu chọc một phen.

Lúc này, cánh cổng lại mở ra.

Một người nước ngoài, trong tay ôm một thứ gì đó, Đại Kim Nha thì đi theo sau.

“Yo, không phải là mấy vị Trần gia sao?

Mời vào trong.” Đại Kim Nha tiễn người nước ngoài đi xong thì thấy nhóm Trần Phong đang đứng ngoài cửa.

“Gió nào đưa mấy vị gia đến đây vậy?” Vào trong, Đại Kim Nha đóng cửa lại rồi cười nói.

“Đại Kim Nha, đồ trong tay người nước ngoài đó là thật hay giả vậy?” Bàn Tử ghé sát Đại Kim Nha, nhỏ giọng hỏi.

Tuy nói nhỏ, nhưng những người có mặt đều nghe thấy.

“Bàn Tử.” Bàn Tử hỏi một câu hỏi có thể coi là bí mật trong nghề.

“Không sao, đều không phải bí mật gì, người nước ngoài đó ngu, bỏ ra năm vạn đô la Mỹ mua một cái bình hoa giả đời Thanh.” Đại Kim Nha xua tay nói.

“Vãi, Đại Kim Nha, ông cũng quá đen rồi đấy.” Bàn Tử nghe vậy cũng kinh ngạc, kiếm được cũng quá nhiều rồi.

Nhưng kiếm được càng nhiều chứng tỏ lợi nhuận càng cao.

Sau này mở cửa hàng, lợi nhuận cũng sẽ càng nhiều.

“Trần gia, lần này có minh khí muốn bán không?” Đại Kim Nha cũng không khách sáo với nhóm Trần Phong, biết rằng mấy vị này đều là người hào phóng, rất có thể có đồ muốn bán.

Lần này có thể đã xuống đất, có thu hoạch.

“Kim gia mắt tinh, lần này chúng tôi quả thực có mấy món minh khí muốn nhờ Kim gia xem qua.” Trần Phong gật đầu, trực tiếp nói.

Lát nữa thuận tiện có thể hỏi chuyện về cửa hàng gần đây.

Đại Kim Nha ở Phan Gia Viên đã lâu, tình hình ở đây tự nhiên vô cùng quen thuộc.

“Đi, mấy vị vào nhà nói chuyện.” Đại Kim Nha nghe nói nhóm Trần Phong có đồ muốn bán liền cười toe toét.

Sau đó, cả nhóm vào phòng khách.

Sau khi ngồi xuống, Đại Kim Nha liền lấy ấm trà ra rót cho nhóm Trần Phong.

“Không biết mấy vị Trần gia muốn bán thứ gì?” Đại Kim Nha đưa chén trà đã rót xong cho nhóm Trần Phong, hỏi.

Lần trước Trần Phong bán cho ông ta món đồ đó đã giúp ông ta kiếm được tròn hai mươi vạn.

Lần này chắc cũng không đơn giản.

Chương 473

“Kim gia, xem này.” Trần Phong từ trong ba lô lấy ra một miếng ngọc bội, đưa cho Đại Kim Nha.

“Chậc chậc chậc.” Đại Kim Nha dùng một miếng vải lót để nhận lấy món đồ trong tay Trần Phong, đầu tiên là đưa lên mũi ngửi.

“Ừm, mùi vị đủ đậm.” Đại Kim Nha ngửi mùi trên miếng ngọc bội thì biết món đồ này tuyệt đối vừa mới ra khỏi đất không lâu, niên đại chắc chắn rất xa.

Sau đó, không biết từ đâu ông ta lấy ra một chiếc kính lúp, nhìn kỹ miếng ngọc bội.

“Ừm, hoa văn không tệ, thủ pháp điêu khắc đều tinh xảo.” Đại Kim Nha nói: “Bề ngoài của món đồ có phong cách đậm chất Hán đại, nhưng lại có đặc sắc khu vực rõ rệt.” “Nếu tôi không đoán sai, thì đây có lẽ là đồ vật thời Tây Kinh.” Đôi mắt Đại Kim Nha sáng rực nhìn miếng ngọc trong tay.

“Trên đó có một số hoa văn và thủ pháp điêu khắc chỉ có ở thời Tây Kinh mới xuất hiện.” Ông ta nói tiếp: “Món đồ này tệ nhất cũng phải là của một vị vương hầu của một quốc gia mới có thể sở hữu.” Bây giờ Đại Kim Nha có thể xác định, lần này Trần Phong chắc chắn đã đạo một ngôi mộ thời Tây Kinh, ít nhất cũng là mộ của một vị vương hầu.

“Kim gia, mắt tinh thật.” Trần Phong cũng không thể không khâm phục Đại Kim Nha, không hổ là người trong nghề bao nhiêu năm.

Chỉ cần gõ một cái, ngửi một cái là biết được gần hết, thậm chí một số giáo sư cũng không có mắt nhìn tinh tường như Đại Kim Nha.

Một câu của Trần Phong cũng đã gián tiếp thừa nhận đây là đồ vật của Tây Kinh. ...

"Trần gia, chúng ta đều là người quen cũ, tôi cũng không lừa ông." Đại Kim Nha nghe lời của Trần Phong thì đâu không biết Trần Phong đã gián tiếp thừa nhận đã xuống một ngôi mộ Tây Kinh.

Trong lòng cũng không thể không cảm thán thực lực của mấy vị thiếu niên lang này.

Mộ Tây Kinh, cộng thêm lần trước, đã xuống hai ngôi mộ Tây Kinh rồi.

Quan trọng nhất là, lần trước khi bán món đồ Tây Kinh đó, đối phương là một vị giáo sư già, sau khi xem xong món đồ thì nói đó là đồ vật của hoàng thất Tây Kinh.

Nghe câu đó, trong lòng Đại Kim Nha hối hận vô cùng.

Sớm biết vậy, thêm giá một hai mươi vạn nữa đối phương cũng sẽ mua, nhưng đã bị bán đi rồi.

"Món đồ này, hai mươi vạn, tôi thu." "Được, nhân phẩm của Kim gia tôi tin tưởng." Nghe giá của Đại Kim Nha, Trần Phong gật đầu, biết rằng giá đối phương đưa ra đã cao rồi.

Nếu ở cửa hàng khác, có thể hai mươi vạn cũng không được.

"Kim gia, lần trước tôi bán cái ly rượu, giá cao như vậy, cái này cũng là của Tây Kinh." Bàn Tử nghe vậy cảm thấy không đúng, giá cả chênh lệch có chút lớn: "Chênh lệch lớn như vậy sao?" "Bàn gia, đừng kích động, món đồ tuy là của Tây Kinh, nhưng chỉ là của một tiểu quốc." Đại Kim Nha nhìn thấy Bàn Tử nghe vậy, liền vội vàng giải thích: "Đã hấp thu phong cách thăng long của Hán đại." "Bàn Tử, Kim gia nói vậy, tự nhiên có lý của ông ấy." Trần Phong nghe vậy cũng không ngạc nhiên, Đại Kim Nha nói sự thật, giá cả cũng trong dự liệu

của anh.

“Trần gia nói phải, Trần gia ngài cứ ngồi đây, tôi đi lấy tiền cho ngài.” Đại Kim Nha cung kính nói một tiếng.

Đây đều là những khách hàng quan trọng.

“Kim gia, khoan đã.” Đại Kim Nha vừa quay người đi nghe thấy câu nói của Trần Phong, liền vội vàng quay lại, đôi mắt sáng rực nhìn anh.

Lẽ nào đối phương còn có đồ khác?

Nhưng sau đó liền nghĩ thông.

Xuống mộ không thể chỉ mang ra một món minh khí.

“Trần gia, ngài lẽ nào còn có minh khí khác?” Đại Kim Nha thăm dò hỏi.

“Đại Kim Nha, ông nói gì thế, chúng tôi trông giống người không lấy được minh khí sao?” Bàn Tử nghe lời của Đại Kim Nha, không vui nói.

“Bàn gia, tôi đương nhiên không có ý đó.” “Được rồi, Bàn Tử đừng làm khó Kim gia.” Trần Phong thản nhiên nói một tiếng, sau đó liền từ trong túi lấy ra một món đồ khác.

Một thanh chủy thủ, bên ngoài đã gỉ sét, nhưng lưỡi dao bên trong vẫn như mới.

Đại Kim Nha thấy Trần Phong lấy ra món đồ này, tim đập thình thịch.

Hôm nay thật sự là ngày may mắn của mình.

Món đồ này chắc chắn cũng là của Tây Kinh, xem ra kiểu dáng còn đẹp hơn miếng ngọc bội vừa rồi.

Tuy bên ngoài gỉ sét loang lổ, nhưng có thể khẳng định đồ bên trong chắc chắn không thay đổi.

Món đồ này là món thứ hai Trần Phong lấy ra.

Trên người mỗi người ít nhất đều có hai món.

Bàn Tử thì không rõ, nhưng với tính cách của anh ta, chắc chắn không chỉ hai món.

Đại Kim Nha cẩn thận nhận lấy món đồ trong tay Trần Phong, đầu tiên là đưa lên mũi ngửi.

Sau đó liền rút thanh chủy thủ bên trong ra.

Tức thì, cả nhóm cảm thấy một luồng hàn quang lóe lên trước mắt.

"Dao tốt, dao tốt." Đại Kim Nha nhìn thanh chủy thủ, đôi mắt liền lóe lên một tia sáng vàng.

Chỉ thấy lưỡi dao bên trong vẫn như vừa mới được đúc ra.

Trên lưng dao, một con rồng vàng đang nằm trên đó.

"Món đồ này không phải vương hầu bình thường có thể sở hữu, chỉ có hoàng thất mới có thể có." Bây giờ Đại Kim Nha đang nghi ngờ không biết có phải nhóm Trần Phong đã đạo hoàng lăng của Tây Kinh hay không.

"Nhìn con rồng trên món đồ này, rồng tượng trưng cho thiên tử." Ông ta nói: "Cho nên thanh chủy thủ này có lẽ là của hoàng thất mới có." Trần Phong nghe lời của Đại Kim Nha cũng có chút kinh ngạc.

Không ngờ một món đồ mình tiện tay lấy lại là đồ dùng của hoàng thất.

Chắc chắn là lúc Hiến Vương ở Cổ Điền Quốc, đã mang ra từ trong hoàng thất, chỉ là bây giờ đã làm lợi cho mình.

“Thế này, Trần gia, hai món này tổng cộng sáu mươi vạn.” Đại Kim Nha cầm món đồ này, nhìn Trần Phong nói.

Đây là đồ của hoàng thất Tây Kinh, nếu bán đi chắc chắn có thể kiếm được một món hời lớn.

Đương nhiên ông ta không lừa nhóm Trần Phong, giá thu vào và giá bán ra chắc chắn không giống nhau.

Trong nghề, kiếm được không phải là một khoản chênh lệch sao?

Trần Phong gật đầu, biết rằng giá đối phương đưa ra đã đủ cao rồi.

“Vậy phiền Kim gia.” Sau đó, Đại Kim Nha liền đi lấy tiền.

“Lão Ngô, lát nữa ông và Bàn Tử mỗi người bán một món là đủ rồi, còn lại chúng ta có thể tự bán.” Thấy Đại Kim Nha đi xa, Trần Phong quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất và những người khác nói.

“Được, đó gọi là không có trung gian kiếm chênh lệch giá.” Bàn Tử nghe nói tự bán chắc chắn có thể được giá cao hơn, làm sao có thể không đồng ý.

“Được.” Ngô Bát Nhất cũng gật đầu, Trần Phong nói không sai.

Như vậy tự nhiên không có vấn đề gì.

Cả nhóm mở cửa hàng, tự nhiên không thể không có gì cả.

Lúc Tuyết Lê ở đây, Trần Phong đã nói với cô, lần này không cần bán đồ của cô, đợi sau khi mở cửa hàng rồi bán, như vậy, giá cả sẽ cao hơn không ít.

Chỉ cần gom đủ vốn là được.

Chẳng mấy chốc, Đại Kim Nha liền cầm một cái túi lớn, bên trong đều là tiền.

“Trần gia, đây, đếm đi, tổng cộng sáu mươi vạn.” Đại Kim Nha đưa tiền cho Trần Phong rồi nói.

“Không cần, nhân phẩm của Kim gia tự nhiên tin được.” Trần Phong nhận tiền, không đếm.

Đại Kim Nha có uy tín, đây là vấn đề liên quan đến uy tín của cửa hàng, tự nhiên sẽ không qua loa.

Nhìn thấy nhiều tiền như vậy, Trần Phong đoán không biết Đại Kim Nha để bao nhiêu tiền ở nhà.

Anh thậm chí còn có ý định cướp của Đại Kim Nha.

Sau đó, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng lần lượt lấy ra một món đồ cho Đại Kim Nha xem.

Nhìn những món minh khí trước mặt, Đại Kim Nha cảm thấy nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.

Đây đều là tiền, đều là đồ vật thời Tây Kinh, tùy tiện một món cũng đáng tiền, lần này lại nhiều như vậy.

Cuối cùng, minh khí của Ngô Bát Nhất và Bàn Tử được giao dịch với giá hai mươi lăm và hai mươi vạn.

Chương 474

Điều khiến Trần Phong kinh ngạc là, Đại Kim Nha thật sự đã lấy ra nhiều tiền mặt như vậy.

Trần Phong nghi ngờ không biết có phải Đại Kim Nha đã để hết tiền ở nhà không.

Đại Kim Nha đưa số tiền trong tay cho Ngô Bát Nhất và Bàn Tử.

"Ngô gia, Bàn gia, hai vị đếm lại xem?" "Không cần đâu, tôi không tin Kim gia sao?" Ngô Bát Nhất nhận tiền rồi thản nhiên nói.

Sau này còn có việc cần nhờ Đại Kim Nha, tự nhiên phải tỏ ra phóng khoáng một chút.

Hơn nữa, uy tín của Đại Kim Nha vốn rất tốt.

Mở tiệm lâu năm, nếu không thể khiến người ta tin phục thì đã sớm đóng cửa rồi.

"Ngô gia, sảng khoái." Đại Kim Nha nghe Ngô Bát Nhất nói vậy liền giơ ngón tay cái lên.

Dân kinh doanh cũng thích nhất kiểu khách hàng này, có thực lực, không vòng vo.

Anh tin tôi, tôi tự nhiên cũng không để anh thất vọng.

"Mấy vị gia, thế này nhé, hôm nay mọi người đều vui, tôi làm chủ, mời mấy vị nể mặt." Đại Kim Nha hôm nay thu được nhiều đồ tốt như vậy, miệng cười toe toét.

Đây đều là hàng thật từ thời Tây Kinh, chỉ cần bán ra là ít nhất cũng lãi gấp đôi.

"Kim gia, chuyện đó không vội, tôi có chút việc muốn thỉnh giáo

Kim gia.” “Trần gia, ngài cứ nói, chỉ cần Đại Kim Nha này giúp được, tuyệt không hai lời.” Lúc này, Đại Kim Nha chỉ thiếu nước coi mấy người Trần Phong như ông nội mà đối đãi.

Mấy người này đều là khách sộp.

Chỉ cần giữ quan hệ tốt với họ, sau này tự nhiên không lo thiếu hàng để thu.

Đồ trong tay mấy vị gia này đều là hàng thật, không giống những người khác toàn lấy đồ dỏm ra lừa gạt.

“Kim gia, tôi cũng nói thẳng, tôi muốn tìm một cửa tiệm, không biết Kim gia có biết mối nào không.” Trần Phong đã quyết định hợp tác với Đại Kim Nha nên cũng không giấu giếm.

Sau này có thể học hỏi kinh nghiệm từ Đại Kim Nha, những kinh nghiệm đó đều rất quý giá.

“Chuyện này!

Tôi mạn phép hỏi, Trần gia ngài mở tiệm để làm gì?” “À, Trần gia đừng hiểu lầm, tôi phải dựa vào đó để chọn vị trí cho ngài.” Đại Kim Nha nghe vậy, gãi gãi cằm rồi nói, sau đó vội xua tay giải thích.

“Tôi muốn mở một cửa hàng buôn bán đồ cổ.

Kim gia cũng biết tôi vẫn luôn tìm kiếm một thứ, nhưng mãi không có tung tích.” “Không còn cách nào khác, tôi mới phải dùng hạ sách này.” Trần Phong nghe Đại Kim Nha nói vậy, cũng biết ông ta không có ý gì khác, nên không để tâm.

“Không biết Trần gia có yêu cầu gì không?”...

Sau đó, Trần Phong và Đại Kim Nha trao đổi về yêu cầu của cửa tiệm, Đại Kim Nha cũng rất nhiệt tình.

Sau khi ra ngoài một lúc, ông ta đã tìm được một cửa tiệm phù hợp

với yêu cầu của Trần Phong.

Chuyện sau đó rất đơn giản, Trần Phong và chủ tiệm một tay giao tiền, một tay giao cửa tiệm.

Trần Phong quan sát cửa tiệm này, trước đây nó cũng là một tiệm buôn đồ cổ.

Sau khi tiếp quản, cũng không cần trang trí lại, có thể dùng ngay.

"Cửa tiệm này được đấy, đủ lớn, rộng rãi, vị trí cũng không tệ." Ngô Bát Nhất quan sát cửa tiệm xong, lên tiếng khen ngợi.

Đương nhiên đây không chỉ là một gian tiệm, phía sau là cả một sân viện, bên trong đầy đủ tiện nghi.

Bốn người ở đây hoàn toàn không thành vấn đề.

"Trần gia, thấy cửa tiệm thế nào?

Chỗ này cách tiệm của tôi cũng không xa, có gì cần thì ngài cứ gọi." Đại Kim Nha nhìn biểu cảm của mọi người là biết họ rất hài lòng với căn nhà này.

Tục ngữ có câu, cùng ngành là kẻ thù.

Nhưng Đại Kim Nha không hề coi Trần Phong là kẻ thù.

Ông ta cũng biết mấy người này tìm một món đồ, sau đó cũng đã tra cứu tư liệu về thứ đó.

Đó là Mộc Trần Châu, một vật từ thời thượng cổ.

Thứ này không dễ tìm.

Trộm mộ mà muốn rửa tay gác kiếm, có khả năng sao?

Đại Kim Nha tiếp xúc với không ít dân đổ đấu, nhưng người có thể thực sự rút chân ra được chẳng có mấy ai.

Mấy người trẻ tuổi này, đang lúc nhiệt huyết sôi trào, làm sao có

thể nhanh chóng rửa tay gác kiếm như vậy.

Chính vì cân nhắc những điều này, Đại Kim Nha mới không do dự giới thiệu cửa tiệm cho nhóm Trần Phong.

Cũng coi như bán một cái nhân tình.

Lợi ích sau này tự nhiên sẽ rất lớn.

Đồ cổ niên đại nào cũng có thể có.

"Kim gia, cửa tiệm này tôi rất vừa ý, phải cảm ơn Kim gia nhiều." Trần Phong rất hài lòng với cửa tiệm này, bất kể là lưu lượng khách hay những thứ khác đều rất tốt.

Không biết chủ tiệm trước vì lý do gì mà vị trí tốt như vậy cũng không kinh doanh nổi.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi.

Tiền đã giao, đối phương cũng rất sòng phẳng, đưa hết các giấy tờ liên quan.

"Được rồi, thế này nhé, tôi làm chủ, mời mấy vị nể mặt." Đại Kim Nha nghe xong gật đầu, đối với ông ta đây chỉ là chuyện một câu nói.

Sau đó, mấy người liền theo Đại Kim Nha đến một quán lòng luộc.

Có lẽ vì Đại Kim Nha thích ăn lòng luộc nên lần nào cũng đến quán này.

Nhưng mấy người cũng không có ý kiến, lòng luộc cũng là một món mỹ vị.

Sau khi ăn no uống đủ, mấy người cũng cáo biệt Đại Kim Nha.

"Lão Trần, tiếp theo chúng ta mở tiệm thật à?" Trên đường về nhà,

Bàn Tử vừa xỉa răng vừa hỏi một cách hàm hồ.

"Thời gian tới sẽ là như vậy, chúng ta vừa thu thập manh mối về Mộc Trần Châu, vừa mở tiệm." "Như vậy nguồn vốn của chúng ta cũng không chỉ dựa vào việc đổ đấu." Trần Phong gật đầu, như vậy cũng không đến nỗi phải chạy khắp nơi tìm manh mối Mộc Trần Châu.

Vị trí ở Phan Gia Viên, lúc rảnh rỗi có thể ra ngoài đi dạo.

Vận may tốt, có thể nhặt được đồ hời.

Biết đâu lại gặp được Mộc Trần Châu.

"Cũng được, đây cũng là một nghề kinh doanh đàng hoàng." Ngô Bát Nhất nghe xong cũng tán thành, cứ đổ đấu mãi cũng không phải là cách.

Đổ đấu làm tổn âm đức.

"Vậy mấy ngày tới chúng ta dọn dẹp đồ đạc, sau đó bắt đầu thôi." "Tuyết Lê, em cũng chuyển qua ở cùng đi." Trần Phong quay đầu, dịu dàng nói với Tuyết Lê bên cạnh.

"Được, ngày mai em sẽ chuyển qua." Tuyết Lê mặt đỏ bừng, gật đầu nói.

Bên cạnh, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nhìn hai người với ánh mắt đầy ẩn ý.

Không ngờ tốc độ phát triển của hai người lại nhanh như vậy.

Nhưng cũng là chuyện trong dự liệu, một bữa rượu đã tác thành.

"Được, ngày mai anh đi giúp em chuyển đồ." Trần Phong nghe Tuyết Lê nói vậy, tự nhiên hiểu ý cô.

Sau khi chuyển qua, Tuyết Lê chắc chắn sẽ không đi nữa, sẽ ở lại đây.

Mối quan hệ của hai người cũng đã được xác định.

Chương 475

Nhưng Trần Phong lại cảm thấy gánh nặng trên vai mình càng thêm nặng nề...

"Vốn của chúng ta bây giờ đã đủ, nhưng tiếp theo phải thu hút khách hàng." "Mấy ngày tới Bàn Tử chịu khó qua chỗ Đại Kim Nha nhiều một chút, học hỏi kinh nghiệm." Trần Phong nói về tình hình hiện tại của mọi người.

Vốn đã đủ, nhãn lực của anh lại có hệ thống hỗ trợ, cũng không thành vấn đề.

Bây giờ chỉ thiếu kinh nghiệm thôi.

Cũng không thể cứ mãi ở trong tiệm này, mỗi người đều phải có khả năng tự mình đảm đương.

Đương nhiên làm nghề này, quan trọng nhất vẫn là uy tín.

Nhưng thứ này không phải tùy tiện là có được, mà cần thời gian tích lũy.

Sau đó, mấy người về nhà rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc.

"Cái sân viện này phải giữ lại, chúng ta chỉ cần mang một ít hành lý đi là được rồi." Ngô Bát Nhất nhìn khoảng sân quen thuộc, đây là cội nguồn của mọi người.

Phải chuyển đi thật có chút không nỡ.

Nhưng may là không phải không quay về nữa...

Ngày hôm sau, nhóm Trần Phong đều đã chuyển đi.

Cửa tiệm mới chỉ thay tấm biển hiệu, bên trong cơ bản không có gì thay đổi.

Nhưng bên trong cũng cần phải dọn dẹp.

“Lão Trần, ngày mai khai trương rồi, có cách nào tăng thêm chút không khí náo nhiệt không?” Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong, ngày mai đã khai trương rồi.

Tốt nhất là nên náo nhiệt một chút.

Nếu lúc khai trương không có một bóng người, thật sự sẽ rất khó xử.

“Cái này...” Trần Phong đột nhiên nhớ đến phương pháp phát tờ rơi và quảng cáo của các cửa hàng trước khi anh xuyên không.

Bây giờ cũng có thể dùng được mà.

Nghĩ là làm, sau đó Trần Phong liền dẫn Tuyết Lê ra ngoài.

“Anh có cách rồi à?” Trên đường, Tuyết Lê nắm tay Trần Phong nhẹ nhàng hỏi.

“Cái này, lát nữa em sẽ biết.” Trần Phong cũng không biết giải thích thế nào, đành phải giữ bí mật trước.

Khi Tuyết Lê nhìn thấy từng tờ giấy được in ra, cô cũng không khỏi thán phục đầu óc của Trần Phong thật lợi hại.

Cách như vậy mà cũng nghĩ ra được.

Trần Phong biết rõ thời đại này người ta không coi trọng quảng cáo.

Những gì Trần Phong đang làm tuy không được tốt như sau này, nhưng ở đây không có đối thủ cạnh tranh.

Đây cũng là một lợi thế rồi.

“Vậy chúng ta mau về thôi?” Tuyết Lê ôm một chồng giấy in trên tay, hưng phấn nói.

Chuyện như thế này, cô chưa từng thấy qua.

Ở đây cũng không có ai làm chuyện như vậy.

"Được." Khi Trần Phong và Tuyết Lê ôm một chồng đồ về, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng không ngờ Trần Phong lại nghĩ ra cách như vậy.

Trên những tờ giấy này đều in thông tin về cửa tiệm của họ.

Tin rằng sau khi phát những thứ này ra, chắc chắn sẽ có khách hàng.

Sau đó, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử liền ra ngoài phát tờ rơi.

Tuyết Lê và Trần Phong thì đi thu mua đồ cổ.

Mở tiệm, nếu chỉ có mấy món đồ trên người họ thì tự nhiên là không đủ.

Phải chuẩn bị thêm một ít đồ.

Mới khai trương, những thứ này tự nhiên cũng phải có.

Không có thì phải đi tìm người, đi mua một ít.

Cũng tạm coi là đủ.

Đợi hai người về tiệm, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng đã về.

Trần Phong ngạc nhiên nhìn hai người, không ngờ họ lại phát hết số tờ rơi nhanh như vậy.

"Lão Trần, đừng nói nữa, phương pháp của ông thật sự hiệu quả." Bàn Tử thấy Trần Phong về, vội vàng nói.

"Được rồi, phải xem hiệu quả ngày mai thế nào đã." Trần Phong gật đầu, phải đợi sau khi khai trương ngày mai mới biết được.

Ngày hôm sau, nhóm Trần Phong dậy từ rất sớm, đơn giản rửa mặt rồi đến tiệm.

Ngày đầu tiên, tự nhiên phải đến sớm một chút.

“Hôm nay là một ngày vui.” Bàn Tử tiến lên mở cửa, nói.

Quả nhiên, tờ rơi hôm qua rất có hiệu quả.

Vừa mới mở cửa, đã có người lục tục kéo vào.

Nhưng phần lớn đều là đến xem, người mua thì ít đến đáng thương.

Đều là mang tâm lý tò mò.

Trần Phong đứng một bên quan sát, trong lòng cũng không vội.

Ngành này là vậy.

Khai trương ăn ba năm.

Bình thường không có khách cũng là chuyện thường, nhưng chỉ cần bán được một món là có thể ăn trong ba năm.

Từ đó cũng có thể thấy lợi nhuận trong đó lớn đến mức nào.

“Trần gia, chúc mừng chúc mừng a.” Lúc này, Đại Kim Nha đột nhiên bước vào, nhìn nhóm Trần Phong nói.

Đại Kim Nha biết nhóm Trần Phong đều là người có bản lĩnh thật sự.

Mở tiệm, chắc chắn sẽ lấy ra một ít đồ trấn tiệm.

Dựa vào tình hình trước đó, rất có thể là đồ thời Tây Kinh.

Cho nên hôm nay ông ta cũng có mục đích.

Xem có thể thu mua được những món đồ đó không.

“Phải cảm ơn Kim gia nhiều, lần này nếu không có Kim gia, tôi chắc chắn không thể thuận lợi như vậy.” Trần Phong cười nói với Đại Kim Nha.

“Được rồi, Kim gia, ngài cứ tự nhiên xem, xem có món nào lọt vào mắt xanh của ngài không.” “Vậy tôi không khách sáo nữa.” Đại Kim Nha nghe Trần Phong nói vậy, liền toe toét miệng nói.

Ông ta đang chờ câu này, lúc mới vào đã liếc qua một lượt.

Đều là những món đồ bình thường.

Nhưng ở vị trí quầy thu ngân lại bày một số thứ.

Những món đồ ở đó không giống những món đồ trước đó, chúng đều được bày biện một cách cẩn thận.

Nhìn kỹ từ bên ngoài cũng có thể thấy được vẻ cổ kính trên đó.

Chương 476

Đây chắc là những bảo bối thật sự ở đây rồi.

Ông ta đi thẳng đến đó, cẩn thận xem xét những món đồ bên trong.

“Chậc chậc, Trần gia, không phúc hậu chút nào, có đồ tốt như vậy mà cũng không gọi tôi.” Sau khi nhìn rõ những món đồ bên trong, Đại Kim Nha quay người nhìn Trần Phong nói.

“Kim gia, không phải ngài đã đến rồi sao?” Trần Phong khóe miệng giật giật nói.

Hôm qua lúc Bàn Tử lấy đồ ra, anh cũng giật nảy mình.

Ban đầu anh nghĩ trên người Bàn Tử nhiều nhất cũng chỉ có năm sáu món.

Kết quả Bàn Tử trực tiếp lấy ra hơn mười món.

Nhìn những món đồ này mới biết tại sao Bàn Tử lại lấy nhiều như vậy.

Bàn Tử chọn toàn những món nhỏ, cũng là để không ảnh hưởng đến hành động lúc đó.

Nhưng như vậy cũng tốt, vừa hay có thể bổ sung cho sự thiếu hụt đồ đạc.

Ngô Bát Nhất cũng có hai món, Tuyết Lê cũng có ba món.

Cuối cùng mới phát hiện mình là người lấy ít nhất.

Lúc này, Đại Kim Nha đang thảo luận giá cả với Ngô Bát Nhất.

Mua bán chứ không phải bán tháo, giá cả tự nhiên phải cao hơn không ít.

Nhưng Đại Kim Nha cũng hiểu điều này.

Liền một lần mua hai món, cả hai món đều có giá ba mươi lăm vạn...

Nhìn thấy chỉ một lát đã có bảy mươi vạn vào tài khoản, Ngô Bát Nhất và mọi người đều có chút hưng phấn, đối với cửa tiệm này càng thêm để tâm.

Đặc biệt là Bàn Tử, lúc này miệng cười toe toét.

Món đồ Đại Kim Nha mua chính là của hắn.

Không ngờ những món đồ nhỏ này lại đáng giá như vậy.

Lúc đó hắn cũng chẳng quản nhiều, trực tiếp chọn những món nhỏ, như vậy mới có thể nhét được nhiều.

Đại Kim Nha nhìn thấy nhiều đồ Tây Kinh như vậy cũng thèm nhỏ dãi.

Nhưng cũng không có cách nào, nhiều như vậy, một mình ông ta cũng không nuốt hết được.

Nếu mua hết, vốn của ông ta cũng không đủ...

Cứ như vậy, cửa tiệm của nhóm Trần Phong cũng có chút danh tiếng.

Thỉnh thoảng cũng có một vài thương vụ.

Đương nhiên không thể so với chỗ của Đại Kim Nha.

Nhưng điều mà nhóm Trần Phong quan tâm nhất là mấy ngày nay, cũng gặp không ít thổ phu tử.

Nhưng đều không có manh mối về Mộc Trần Châu hay Cổ Điền quốc.

Nhưng nhóm Trần Phong đều biết không thể vội vàng.

Mấy ngày nay, Trần Phong có thời gian đi tìm thông tin về Cổ Điền quốc.

Nhưng đều chỉ là nhắc qua, không có miêu tả cụ thể quốc gia này ở đâu.

Muốn tìm một tiểu quốc như vậy.

"Lão Trần, ngày mai em phải ra nước ngoài một chuyến." Sau bữa cơm, Tuyết Lê và Trần Phong ngồi trong sân, Tuyết Lê tựa vào lòng Trần Phong nhẹ nhàng nói.

"Hả?

Sao đột nhiên phải đi?" Trần Phong nghe Tuyết Lê nói vậy trong lòng căng thẳng, vòng tay ôm Tuyết Lê cũng dùng sức hơn.

"Em nhận được tin, bệnh của giáo sư Trần đã gần khỏi, em phải đi đón ông ấy về." "Giáo sư Trần rất am hiểu về văn hóa Tinh Tuyệt, biết đâu sẽ biết Cổ Điền quốc ở đâu." Tuyết Lê cảm nhận được sự thay đổi của Trần Phong, tự nhiên biết anh đang lo lắng.

Vội vàng giải thích.

"Có cần anh đi cùng không?" Trần Phong nghe xong, gật đầu nói.

Bệnh của giáo sư Trần đã khỏi, cũng là một chuyện tốt.

Đúng như Tuyết Lê nói, giáo sư Trần am hiểu lịch sử khu vực Tây Vực, biết đâu cũng sẽ biết.

"Không cần đâu, anh ở nhà trông coi cửa tiệm là được rồi." Tuyết Lê lắc đầu từ chối ý tốt của Trần Phong.

Cửa tiệm này gần như chỉ có một mình Trần Phong chống đỡ.

Ngô Bát Nhất và những người khác tuy nhãn lực cũng không tệ, nhưng một khi gặp phải dân chuyên nghiệp thì không được.

Cho nên phần lớn thời gian đều là Trần Phong trấn giữ cửa tiệm.

“Vậy được, vậy tối nay em không thoát được đâu.” “A, anh làm gì vậy, về phòng đi.”...

Bốn ngày sau, Tuyết Lê trở về, bên cạnh là một ông lão.

“Giáo sư Trần, lâu rồi không gặp.” Trần Phong nhìn thấy ông lão, liền đến trước mặt ông, cười nói.

Ông lão chính là giáo sư Trần.

Sau khi Tuyết Lê đưa ông về, giáo sư Trần muốn cảm ơn sự chăm sóc của Tuyết Lê trong thời gian qua.

Vừa hay, Tuyết Lê cũng đang muốn hỏi về chuyện Cổ Điền quốc.

“Đồng chí Trần Phong, lâu rồi không gặp, thời gian qua thật sự là vật đổi sao dời a.” Giáo sư Trần nhìn Trần Phong, bất giác nhớ lại hành động lần đó.

Nhưng cũng tốt, gần đây đã buông bỏ được rồi.

Mỗi người có số phận riêng.

“Cửa tiệm?” Giáo sư Trần đột nhiên nhìn thấy một số đồ vật được bày phía trước, lên tiếng hỏi.

Trần Phong nhìn ánh mắt của đối phương, thầm nghĩ không ổn rồi.

“Họa tiết và phong cách này, nếu tôi không nhìn lầm thì đây đều là đồ vật từ thời Tây Kinh.” Giáo sư Trần không hổ là giáo sư Trần, chỉ nhìn qua đã đoán ra được lai lịch của những món đồ này.

“Giáo sư Trần thật tinh mắt.” Trần Phong bây giờ chỉ có thể cứng rắn đối mặt.

Giáo sư Trần rất có thể biết về bọn trộm mộ.

Nếu đối phương thật sự muốn bắt họ, chỉ cần theo dõi.

Đợi lúc họ ra tay, nhân chứng vật chứng đầy đủ, ai cũng không thoát được.

"Tuyết Lê, vừa rồi cháu có chuyện gì muốn hỏi à?" Giáo sư Trần liếc nhìn Trần Phong đầy ẩn ý, rồi hỏi.

"Là thế này ạ, cháu rất hứng thú với văn hóa Cổ Điền quốc, muốn hỏi một chút thông tin về Cổ Điền quốc." Tuyết Lê nghe giáo sư Trần nói vậy vội vàng đáp.

Vừa rồi cô cũng thấy sắc mặt Trần Phong không ổn, mới vội vàng chuyển chủ đề.

"Cổ Điền quốc?

Các cháu muốn tìm Cổ Điền quốc?" Giáo sư Trần nghe Tuyết Lê nói vậy, ngạc nhiên nhìn nhóm Tuyết Lê.

"Đi tìm Mộc Trần Châu à, hậu nhân của phái Bàn Sơn!" Ông nói tiếp, trước kia lúc đến Tinh Tuyệt cổ quốc, ông đã đoán được thân phận của mấy người.

Nếu không cũng không thể quen thuộc với những thứ trong mộ táng như vậy.

"Giáo sư Trần, ông đã biết từ lâu rồi sao?" Trần Phong nghe giáo sư Trần nói vậy trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ giáo sư Trần đã biết từ lâu.

Chương 477

“Ta quen biết cha của cháu, chúng ta từng hợp tác.” “Ta cũng biết về lời nguyền của gia tộc cháu.” Giáo sư Trần không để ý đến lời nói của Trần Phong, quay đầu nhìn Tuyết Lê nói.

Năm đó ông cũng từng tìm Cổ Điền quốc, chỉ là lúc đó ông cũng không biết Cổ Điền quốc ở đâu.

Nhưng mấy năm gần đây, giáo sư Trần đã thu thập không ít manh mối về Cổ Điền quốc.

“Thôi được, hôm nay ta nói thẳng cho các cháu biết, ta biết vị trí của Cổ Điền quốc.” Giáo sư Trần dường như không nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của mấy người, tiếp tục nói.

“Xin giáo sư chỉ giáo!” Trần Phong và Tuyết Lê nghe giáo sư Trần nói vậy trong lòng cũng kinh ngạc không thôi.

Không ngờ giáo sư Trần đều biết cả.

Nhưng đồng thời Trần Phong cũng biết giáo sư Trần sẽ không làm hại họ.

“Theo ghi chép, cố đô của Cổ Điền quốc nằm ở trấn Tấn Thành, thành phố Côn Minh, tỉnh Vân Nam.

Cổ Điền quốc tồn tại khoảng bốn trăm năm, cuối cùng lại bị diệt vong một cách bí ẩn.” “Nhưng di chỉ Cổ Điền quốc tuy ở Vân Nam, nhưng hiện tại không ai có thể tìm thấy.” “Tuy nhiên, ta nghe nói ở bờ hồ Phủ Tiên từng có người nhìn thấy một thành phố dưới nước.” “Một thời gian, người ta tranh nhau tìm kiếm, nhưng cuối cùng đều không tìm được.” “Ta chỉ biết đến thế, phần còn lại phải xem các cháu rồi.” Giáo sư Trần nói một hơi những gì mình biết.

Sau đó quay người rời đi, nhưng lúc cuối cùng, ông dừng lại.

“Nghề này tổn hại nhân đức, sớm ngày rửa tay gác kiếm đi.” Sau đó, ông liền đi thẳng không ngoảnh đầu lại.

Bỏ lại Trần Phong và Tuyết Lê hai người ở đó mắt to trừng mắt nhỏ.

“Hù, không ngờ giáo sư Trần đều biết cả, xem ra lần này chúng ta cũng đã có sự chuẩn bị.” Trần Phong hít sâu một hơi nói.

Thái độ của giáo sư Trần có chút đáng suy ngẫm, cung cấp thông tin cho họ đi đổ đấu?

Nhưng Trần Phong lại cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

“Xem ra chúng ta có việc để làm rồi.” Tuyết Lê hoàn hồn, nhìn về phía Trần Phong nói.

“Ừm, mấy ngày tới chuẩn bị, trước tiên đến Vân Nam xem xét.” Trần Phong gật đầu, biết chuyến đi Vân Nam lần này sẽ không dễ dàng như vậy...

Trần Phong và Tuyết Lê mất một lúc lâu mới tiêu hóa được chuyện này.

Sau đó liền trực tiếp đi tìm Ngô Bát Nhất và Bàn Tử để thương lượng.

“Cái gì!

Có tin tức về Cổ Điền quốc rồi sao?” Bàn Tử nghe tin này liền la ó.

“Ngồi xuống, nghe Lão Trần nói hết đã.” Ngô Bát Nhất kéo Bàn Tử ngồi xuống.

Cũng không trách Bàn Tử, họ mở cửa tiệm này không phải là để

có được tin tức về Mộc Trần Châu sao?

Bây giờ có rồi, sao có thể không kinh ngạc?

Trần Phong tiếp tục kể lại những điều giáo sư Trần đã nói trước đó.

“Lão Trần, theo như vậy, giáo sư Trần chắc chắn có điều giấu giếm.” Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong miêu tả xong, trầm giọng nói.

Phản ứng đầu tiên của Ngô Bát Nhất là ông ta chỉ giấu giếm thôi, nếu giáo sư Trần không nói, họ chắc chắn cũng sẽ không biết.

“Chỉ là nhiều năm như vậy rồi, chúng ta có thể tìm được cổ thành hay không cũng không rõ.” Trần Phong bây giờ biết chỉ có những thông tin này, muốn tìm Mộc Trần Châu đâu có dễ dàng.

Nhưng dù sao cũng phải thử, dựa vào thực lực của họ.

Chỉ cần nó ở đó, có khả năng sẽ tìm được.

Nhưng có thể sẽ tốn một ít tâm sức.

Cửa tiệm kia cũng phải đóng cửa một thời gian rồi.

Cửa tiệm mới mở đã đóng, tuy có tổn thất, nhưng mục đích ban đầu của cửa tiệm là tìm Mộc Trần Châu.

“Nếu đã như vậy, ngày mai chúng ta bắt đầu chuẩn bị đồ đạc đi.” “Nếu đúng như lời giáo sư Trần nói, vậy thì ở Vân Nam có một thành phố dưới nước tồn tại.” “Chúng ta phải chuẩn bị một ít đồ lặn, cũng như một số vật dụng dưới nước.” Trần Phong thấy mọi người đều không có vấn đề gì, cũng không nói nhiều.

Không hiểu rõ tình hình, nói nhiều cũng vô ích.

Không bằng đến hiện trường quan sát sẽ hữu ích hơn.

“Vậy được, ngày mai chúng ta bắt đầu mua sắm vật tư đi.” “Đúng

rồi, Lão Trần, lần này thuốc nổ phải chuẩn bị nhiều một chút, nếu có thể có một ít đạn dược thì càng tốt." Lúc này Bàn Tử ở bên cạnh nói.

Cũng là kinh nghiệm từ lần trước ở mộ Hiến Vương, thuốc nổ thật sự rất hữu dụng.

Mang nhiều một chút cũng tốt.

"Cái này tôi ngày mai sẽ lo liệu vấn đề đạn dược." Ngô Bát Nhất nghe xong nói, những thứ này lần trước đã biết địa điểm ở đâu.

Nhưng đồ lặn không dễ tìm, thậm chí cần cả bình dưỡng khí.

"Vậy tôi sẽ lo liệu các vật dụng dưới nước." Trần Phong gật đầu nói, anh biết những thứ này tương đối khó tìm.

Đối với chất lượng cũng có yêu cầu, chất lượng chắc chắn phải được đảm bảo.

Một đêm không có chuyện gì.

Sáng sớm hôm sau, mấy người tùy tiện ăn sáng, rửa mặt, rồi mỗi người ra ngoài lo việc của mình.

Cửa tiệm cũng trực tiếp đóng cửa.

Trần Phong dẫn Tuyết Lê ra ngoài tìm đồ lặn và một số vật dụng dưới nước.

"Tuyết Lê, chúng ta đi đâu tìm đồ lặn đây?" Tối hôm qua, anh không nghĩ ra cách nào để tìm đồ lặn và một số vật dụng dưới nước.

"Cái này em tự có cách, anh cứ đi theo là được." Tuyết Lê nhìn Trần Phong cười nói.

Thấy không thể hỏi được gì, Trần Phong cũng đành chịu, kìm nén sự tò mò trong lòng.

Khi Trần Phong theo Tuyết Lê đến một nơi, anh mới phát hiện đó

là một bể bơi.

Bên trong quả thực có thứ họ cần.

Nhưng đối phương chắc chắn sẽ cho sao?

“Chủ ở đây là người quen của cha em, rất nhiều đồ chuẩn bị của cha em đều là lấy từ đây.” Tuyết Lê nhìn thấy sự nghi ngờ trên mặt Trần Phong, giải thích.

“Lại là người quen của cha, rốt cuộc cha em đã quen biết bao nhiêu người?” Trần Phong nghe Tuyết Lê nói vậy thầm lặng.

Đây đều là mối quan hệ mà cha Tuyết Lê tích lũy được, những thứ này có tiền cũng không đổi được.

Lần trước là Cổ thúc, lần này cũng vậy.

“Tuyết nha đầu?” Lúc này, một giọng nói có phần già nua vang lên từ phía sau Trần Phong và mọi người.

Tuyết Lê nghe vậy vội quay người, khi nhìn thấy người đàn ông trung niên phía sau.

Cơ thể khẽ run, rồi ngoan ngoãn gọi.

“Chú Lâm!” “A, thật sự là Tuyết nha đầu, chú Lâm suýt nữa không nhận ra cháu rồi.” Trần Phong cũng tò mò quay người nhìn về phía sau.

Chỉ thấy phía sau là một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ Trung Sơn, một tay chống gậy, để râu, đang kích động nhìn Tuyết Lê.

“Tốt tốt tốt, thật sự lớn rồi, càng ngày càng xinh đẹp.” “Tuyết nha đầu, đây là?” Lúc này, chú Lâm cũng nhìn thấy Trần Phong bên cạnh Tuyết Lê liền hỏi.

“Chú Lâm, đây là Trần Phong, bạn trai của cháu.” Tuyết Lê lúc giới thiệu, sắc mặt càng thêm hồng nhuận.

Có cảm giác như dẫn bạn trai về ra mắt gia đình.

“Bạn trai?

Ừm, trông cũng được.” “Chào chú Lâm.” Thấy chú Lâm nhìn mình, Trần Phong cũng ngoan ngoãn chào một tiếng.

Nhưng nghe lời chú Lâm nói xong, Trần Phong cũng có chút buồn bực, cái gì gọi là trông cũng được.

“Đã đến rồi thì vào trong ngồi đi.” Chú Lâm ngửi thấy mùi đất trên người hai người, đại khái đoán được ý đồ của đối phương.

Chương 478

Nhưng cũng không ngạc nhiên, hổ phụ vô khuyển tử.

Chú Lâm dẫn họ vào một văn phòng, sau khi ngồi xuống.

“Ý đồ của các cháu, chú đại khái biết rồi, cần gì cứ lấy.” Chú Lâm nhìn Tuyết Lê và Trần Phong hai người nói.

“Tình hình gia tộc cháu chú cũng rõ, tiếc là cha cháu cuối cùng cũng không tìm được cái gọi là Mộc Trần Châu.” “Sau này, có cần gì cứ tìm chú, chú Lâm không thể cùng các cháu xuống mộ được.” “Nhưng hỗ trợ về mặt kinh tế thì không thành vấn đề.” Chú Lâm thở dài, vẻ mặt có chút cô đơn.

“Chú Lâm, chú yên tâm, cháu sẽ cố hết sức, lời nguyền này cháu nhất định sẽ giải quyết.” Tuyết Lê nhìn bộ dạng này của chú Lâm trong lòng cũng không dễ chịu.

Chú Lâm và Cổ thúc năm xưa đều cùng cha cô xuống mộ.

Đều là những người bạn đồng hành tốt, nhưng mấy năm nay sau khi cha cô xảy ra chuyện.

Họ cũng không xuống mộ nữa.

“Được rồi, Tuyết nha đầu, lão Cổ kia, cháu gặp chưa?” “Lâu rồi không gặp, thật sự có chút nhớ.” Chú Lâm đột nhiên nhớ ra, hỏi Tuyết Lê.

“Trước kia, cháu có tìm Cổ thúc một chuyến, nhưng sau đó, Cổ thúc có việc, rồi không biết đi đâu nữa.” Tuyết Lê nghe xong, liền nói những gì mình biết.

Nghe Tuyết Lê nói xong, sắc mặt chú Lâm thay đổi, nhưng nhanh chóng che giấu đi.

Ngay cả Trần Phong và Tuyết Lê cũng không phát hiện.

"Được rồi, đi thôi, chú dẫn các cháu đi lấy đồ, chú vừa hay có mấy bộ mới." Chú Lâm biết Tuyết Lê cũng không biết những chuyện khác, liền quay người đi ra ngoài.

"Đồ đạc đều ở đây cả rồi, xem trọng cái nào thì lấy?" Chú Lâm dẫn họ vào một nơi giống như nhà kho nói.

"Nhiều đồ lặn quá, còn có cả bình dưỡng khí." Đợi Tuyết Lê và Trần Phong nhìn thấy tình hình bên trong cũng một phen tắc lưỡi...

Trong nhà kho toàn là đồ dùng dưới nước.

Kính lặn, quần áo lặn, còn có các loại bình dưỡng khí.

Tất cả đều được xếp ngay ngắn bên trong.

"Thích cái nào thì lấy, thứ khác không nhiều, chứ mấy thứ này thì nhiều." Chú Lâm nhìn những món đồ này rồi xua tay nói.

Trần Phong và Tuyết Lê gật đầu, bắt đầu tìm những thứ họ cần.

Đồ lặn tự nhiên mỗi người một bộ, còn có một bộ dự phòng.

Chỉ có kích cỡ của Bàn Tử phải tìm một lúc mới thấy.

Bình dưỡng khí thì tìm một loại thể tích nhỏ, nhưng có thể hỗ trợ dưới nước một tiếng rưỡi.

Cùng với một số thiết bị dưới nước khác.

Đầy cả một cái hòm.

"Chú Lâm, cháu lấy xong rồi." Tuyết Lê dùng tay lau mồ hôi trên trán, nói.

"Ừ ừ, không đủ thì lấy thêm." Chú Lâm gật đầu.

Thậm chí không thèm nhìn một cái, trực tiếp nói.

Sau đó, lại cùng chú Lâm trò chuyện một lúc.

“Chú Lâm, vậy cháu về trước đây.” Tuyết Lê thấy thời gian cũng không còn sớm, liền đứng dậy nói.

“Ừ ừ, mọi việc cẩn thận.” Chú Lâm gật đầu, không nói nhiều.

“Trần tiểu tử, chú giao Tuyết nha đầu cho cháu, nếu Tuyết nha đầu có chuyện gì, mấy lão già chúng chú cũng không tha cho cháu đâu.” Trước khi đi, chú Lâm nhìn Trần Phong hung hăng nói.

Tuy là cảnh cáo, nhưng chỉ là quan tâm đến Tuyết Lê.

“Yên tâm đi, chú Lâm, có chuyện gì cháu nhất định sẽ ngã xuống trước Tuyết Lê.” Trần Phong nhìn chú Lâm với vẻ mặt nghiêm túc nói.

Đợi Trần Phong và Tuyết Lê đi rồi, chú Lâm thở dài một hơi.

“Lão Cổ à, lão Cổ, Cổ Điền quốc không đơn giản đâu, thật sự không chịu từ bỏ sao?

Đại ca cũng không còn nữa rồi.

Haizz.”...

“Vừa rồi anh nói thật chứ?” Sau khi ra khỏi bể bơi, Tuyết Lê và Trần Phong xách hòm đồ, đi trên đường, Tuyết Lê nhìn Trần Phong cười nói.

“Đương nhiên là thật, đại trượng phu nhất ngôn, tứ mã nan truy.” Trần Phong nhìn khuôn mặt hồng nhuận của Tuyết Lê biết ý cô, vội vàng nói.

Lúc này, tuyệt đối không thể nói những lời phá đám.

Nếu không, cuộc sống 'hạnh phúc' sau này khó mà đảm bảo.

“Hừ, anh phải giữ lời đấy, nếu không, em sẽ mách mấy vị chú của em.” Tuyết Lê hừ một tiếng, nhẹ nhàng nói.

Đợi hai người về đến nơi, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất cũng vừa về.

"Trong hòm là gì thế?

Đồ lặn à?" Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong và Tuyết Lê hai người xách hòm hỏi.

Trong lúc nói chuyện, mấy người đi vào sân.

"Đương nhiên là đồ lặn." Tuyết Lê nói một tiếng, rồi mở hòm ra.

"Hai người đi cướp bể bơi à, nhìn xem, trên này còn có cả logo bể bơi." Ngô Bát Nhất kinh ngạc nhìn cả một hòm đồ.

Đặc biệt là trên quần áo còn có cả logo bể bơi.

"Đồ lặn, bình dưỡng khí, đèn pin sói mắt chiếu sáng dưới nước." Ngô Bát Nhất cầm những thứ đó lên xem một lượt.

Chất lượng của những thứ này càng không phải bàn.

"Đã lấy về rồi thì là của chúng ta, quản gì trước đây là của ai." Bàn Tử nhìn những thứ trong hòm rồi nói.

"Đạn dược đều lo xong cả rồi chứ." Trần Phong hỏi về nhiệm vụ của Ngô Bát Nhất và những người khác.

"Chuyện đó không đơn giản sao, có Bàn gia đây, có gì mà không lo được." Bàn Tử vỗ ngực nói.

"Đạn dược bên trong đủ cho chúng ta dùng một thời gian." "Vậy được, thu dọn đồ đạc, ngày mai nghỉ ngơi một ngày, rồi ngày kia xuất phát." Trần Phong gật đầu, đối với năng lực của hai người không có vấn đề gì.

Huống hồ chỉ là đi mua một ít đạn dược.

Sau đó, mấy người liền trực tiếp đi thu dọn những thứ cần mang theo.

Vũ khí nhất định phải có, đạn dược phải đầy đủ.

Thiết bị làm việc dưới nước chắc chắn phải có.

Cùng với một số vật dụng thường dùng.

Trần Phong sau khi thu dọn đồ đạc xong, liền trực tiếp chui vào phòng.

Xích đan lần này có cả thảy mười viên, còn có một đống Bắc Địa Huyền đan.

Những thứ này đều cần mang theo.

Nhưng xét đến việc hành động lần này có thể phải xuống nước, những thứ này đều phải làm tốt công tác chống thấm.

Ngày hôm sau, mấy người đều không mở tiệm, ở nhà nghỉ ngơi.

Giữa chừng chỉ có Đại Kim Nha đến một chuyến, thấy mấy người đã chuẩn bị xong xuôi.

Liền biết mấy người lại sắp xuống đất.

"Trần gia, lần này, tôi có chuyện muốn nói với ngài." Đại Kim Nha nhìn Trần Phong nói.

Chương 479

"Ồ, Kim gia cứ nói đừng ngại." Trần Phong biết Đại Kim Nha chắc chắn có chuyện muốn nói, nếu không cũng sẽ không vội vàng chạy đến như vậy.

"Là thế này, hai ngày trước, lúc tôi thu mua minh khí, có thu được một món đồ đồng." "Nếu là đồ đồng bình thường, tự nhiên không có gì." "Nhưng cái này tôi phát hiện là đồ thời Tây Kinh, gần như giống hệt mấy món mà Trần gia bán ra." Đại Kim Nha uống một ngụm nước, nói.

"Cái này không phải cũng từ Vân Nam chứ." Trần Phong trong lòng khẽ động, vội vàng hỏi, nếu thật sự là vậy, thì phiền phức lớn rồi.

Trước đó họ định lén lút vào.

"Di, Trần gia cao minh, thế mà cũng đoán ra." "Thật ra gần đây cũng có một chuyện bị lộ ra rồi." "Ồ, chuyện gì, phiền Kim gia cho biết một hai." Trần Phong nghe Đại Kim Nha nói vậy, liền biết trong lòng đại sự không ổn.

"Là thế này, hai ngày nay ở Phan Gia Viên của tôi có một số minh khí thời Tây Kinh được tuồn vào, đều từ Tấn Thành, Vân Nam." "Hiện tại đã có rất nhiều thổ phu tử đang đổ về nơi đó." Đại Kim Nha nghe Trần Phong hỏi vậy cũng không do dự, trực tiếp nói ra.

Phải biết chỉ cần nhóm Trần Phong lấy được càng nhiều minh khí, ông ta cũng có thể kiếm được càng nhiều.

"Tôi đại khái biết chuyện gì rồi." "Không giấu gì Kim gia, lần này chúng tôi cũng chính là muốn đến Vân Nam." Trần Phong nghe xong lời Đại Kim Nha cũng cảm thấy đau đầu.

Nhiều thổ phu tử đến như vậy, lúc đó, chắc chắn lại là một trận chém giết.

Nhưng Trần Phong cũng không phải thánh nhân, chỉ cần không cản trở hành động của họ là được.

Những chuyện khác không liên quan đến anh.

"Cái đó, Trần gia, tôi có một yêu cầu quá đáng." Đại Kim Nha xoa tay, nhìn Trần Phong nói.

"Kim gia, cứ nói!" "Là thế này, tôi có thể cùng các vị đến Vân Nam không?" "Trần gia, đừng lo, tôi chỉ đến Vân Nam thu mua một ít đồ cổ, sẽ không liên lụy đến các vị đâu." Đại Kim Nha có chút ngại ngùng nói, thực ra một mình ông ta đi cũng không phải không được.

Chỉ là như vậy có thể sẽ bỏ lỡ một số phần đặc sắc.

Phải biết nhóm Trần Phong đều là cao thủ tìm mộ.

Những hộ gia đình xung quanh ngôi mộ đó chắc chắn cũng có một ít đồ.

"Được."...

Trần Phong suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Sau khi đến đó, Đại Kim Nha ở đó lượn lờ cũng có thể thu được những tin tức không hay ho gì.

Tin tức này lớn như vậy, chắc chắn đã thu hút sự chú ý của cảnh sát.

Sau khi họ xuống mộ, lỡ có chuyện gì xảy ra.

Cũng có thể biết được ngay lập tức.

"Vậy cảm ơn Trần gia nhiều." Nghe Trần Phong đồng ý, Đại Kim Nha cũng vội vàng cảm ơn.

“Ai da, Trần gia, không biết là tôi đã luôn làm ăn với các vị.” “Trong lòng tôi cũng luôn muốn nhiệt huyết một lần, xuống mộ, nhưng cơ thể tôi không cho phép.” Biết Trần Phong đã đồng ý, Đại Kim Nha liền nói.

“Kim gia, chuyến đi Vân Nam lần này, coi như thỏa mãn một nguyện vọng của ngài rồi.” Trần Phong nhìn Đại Kim Nha nói.

Buổi tối, Tuyết Lê và Ngô Bát Nhất mấy người cũng biết tin Đại Kim Nha đi cùng.

Khi biết về biến cố ở Vân Nam lần này, cũng vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ họ chưa xuất phát, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

“Chuyến đi Vân Nam lần này, độ khó đã tăng lên không ít, chúng ta phải cẩn thận hơn nữa.” Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong và mọi người nói.

Quả thực lúc đó tam giáo cửu lưu đều sẽ hội tụ ở Tấn Thành, Vân Nam.

Lúc đó tự nhiên sẽ tăng thêm độ khó.

Nguy hiểm nhất chính là đám thổ phu tử kia, những người này không quan tâm là ai.

Chỉ cần cản trở lợi ích của họ.

Sẽ không do dự nổ súng giết chết.

Đó là bản tính con người.

“Sợ gì, không phải chỉ là một đám thổ phu tử sao?

Dám tranh đồ với Bàn gia, sống không kiên nhẫn rồi.” Bàn Tử nghe xong liền khinh thường nói.

Một đám thổ phu tử thôi, có thể tìm được mộ táng nhanh hơn họ

sao.

“Bàn Tử, không được chủ quan, những thổ phu tử này có thể kiên trì đến bây giờ, không một ai là không có thủ đoạn, không một ai là kẻ tham sống sợ chết.” Nghe Bàn Tử nói vậy, Trần Phong nhíu mày, trách mắng.

Đây không phải chuyện đùa, giữa đồng nghiệp là quan hệ đối địch.

Huống hồ là ngành đổ đấu, bên trong ẩn chứa vô số kho báu, càng tràn đầy sức hấp dẫn.

Cho nên, lần này nhất định sẽ có một số người phải chết.

“Lần này, trước tiên phải bảo vệ tốt bản thân, minh khí chỉ là thứ yếu.” “Minh khí có đáng giá đến đâu, cũng phải có mạng để hưởng thụ.” Trần Phong lại dặn dò một phen rồi nói.

“Ừ ừ, yên tâm, lần này chúng ta cố gắng đừng tách ra, như vậy cũng an toàn hơn.” Ngô Bát Nhất gật đầu nói.

Người đông, tương đối an toàn, có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Ngày thứ hai.

Trời vừa sáng, nhóm Trần Phong đã dậy, hôm nay là ngày xuất phát.

Tùy tiện rửa mặt, ăn sáng.

Một lúc sau, Đại Kim Nha cũng đến, trên người đeo một cái túi.

Tuy nhiên, Trần Phong có thể khẳng định bên trong ngoài một ít quần áo ra, chắc chắn đều là tiền.

“Người đủ rồi, chúng ta xuất phát thôi.” Trần Phong thấy mọi người đã đủ, liền nói.

Sau đó mấy người đều đeo đồ của mình đi về phía ga tàu.

Vé tàu đã mua từ trước, chỉ có Đại Kim Nha phải mua tạm thời.

Hai cửa tiệm kia đều đóng chặt cửa.

Sau khi chuyện ở Vân Nam xảy ra, có rất nhiều người giống như mèo ngửi thấy mùi tanh chạy đến Vân Nam.

Đó cũng là lý do Đại Kim Nha vội vàng đi Vân Nam như vậy.

Đi muộn, đến nước canh cũng chẳng có mà húp.

Nhanh chóng mấy người đã lên tàu.

Từ kinh thành đến Tấn Thành, Vân Nam, cần một khoảng thời gian....

Hai ngày sau, nhóm Trần Phong cuối cùng đã đến thành phố Côn Minh, Vân Nam.

May mà trên đường có Đại Kim Nha ở bên cạnh kể những chuyện kỳ lạ thú vị trong những năm qua.

Mấy người nghe cũng rất có hứng thú.

Có cơ hội tốt như vậy, Trần Phong liền trực tiếp hỏi về kinh nghiệm mở cửa hàng.

Đại Kim Nha cũng biết gì nói nấy, có hỏi có đáp.

Khiến nhóm Trần Phong cũng thu được lợi ích không nhỏ.

"Kim gia, nhiều kiến thức như vậy đều là do những năm tháng bôn ba nam bắc của ngài mà có được à?" Ngô Bát Nhất nghe những kinh nghiệm của Đại Kim Nha trên đường, hỏi.

"Đây đều là lúc tôi còn trẻ chạy khắp nơi buôn bán đồ cổ gặp được và nghe được thôi." Đại Kim Nha nghe Ngô Bát Nhất hỏi vậy cũng ngẩn ra, rồi thản nhiên nói.

Nhưng với nhiều kinh nghiệm đáng giá như vậy, có thể khẳng

định, chắc chắn không hề dễ dàng như Đại Kim Nha nói.

Ra khỏi ga tàu, mấy người sau khi hỏi đường liền đi thẳng về hướng Tấn Thành.

Chương 480

Từ đây đến Tấn Thành còn một đoạn đường, đoạn đường này phải đi xe khách mới đến được.

Sau khi hỏi tin tức, mấy người liền không ngừng nghỉ đi về phía bến xe.

"Gần đây người đi Tấn Thành nhiều thế, không lẽ Tấn Thành có bảo bối gì à?" Tài xế nghe mấy người cũng đi Tấn Thành, liền ngạc nhiên nói.

"Đồng chí, gần đây có nhiều người đi Tấn Thành lắm à?" Trần Phong nghe xong ánh mắt lóe lên, rồi nói.

"Chứ còn gì nữa, từng xe từng xe người, đều giống như các vị, đeo túi lớn, đều là người ngoại tỉnh." Tài xế nghe Trần Phong nói vậy, dường như tìm được tri kỷ.

Nói không ngừng.

"Nhưng mà tôi nói cho các vị biết, tôi dám chắc, Tấn Thành chắc chắn có bảo bối, nếu không tuyệt đối không có nhiều người đến Tấn Thành như vậy." "Mà này, tiểu đồng chí, các vị cũng đến Tấn Thành tìm bảo bối à." Đối mặt với những câu hỏi không ngừng của tài xế, Trần Phong đành phải vừa đối phó, vừa xem có thể biết được gì từ đó không.

"Xem ra, người còn đông hơn chúng ta tưởng tượng." Ngô Bát Nhất cũng nghe lời tài xế nói, cũng biết tình hình ở Tấn Thành nghiêm trọng hơn họ tưởng.

Nhưng cũng phải thôi, đây là mộ thời Tây Kinh.

Mộ thời đại này, tùy tiện đào một cái, có thể cả đời không cần

phải lo lắng nữa.

Đối mặt với sự cám dỗ như vậy, lại có mấy ai có thể chống lại.

Ngay cả nhóm Trần Phong, nếu không có lời nguyền sau lưng, chắc chắn đối với những thứ này cũng không có cách nào.

Nhưng bây giờ mục tiêu hàng đầu của họ là mảnh vỡ Mộc Trần Châu.

Nếu bên trong thật sự có mảnh vỡ Mộc Trần Châu tự nhiên là chuyện tốt.

Nếu không có, họ cũng có thể thuận tay mang ra một ít minh khí cũng không uổng công đi một chuyến.

"Tiểu đồng chí, tôi nghe nói những người đó đều đến bờ sông Phủ Tiên, các vị cũng đến đó à?" Tài xế lúc này vẫn đang lải nhải.

Nhưng Trần Phong lại nghe được điểm mấu chốt.

Những người đó đã đến bờ sông Phủ Tiên, vậy thì cố đô Cổ Điền quốc rất có thể ở đó rồi.

Hợp tình hợp lý.

Chưa đến Tấn Thành, đã hiểu được gần hết rồi....

Nhóm Trần Phong nghe một hồi lời của đồng chí tài xế, tình hình cũng đã hiểu được gần hết.

Những thổ phu tử đó đều đã đến bờ hồ Phủ Tiên.

Vậy thì cố đô Cổ Điền quốc rất có thể ở đó.

Cũng đỡ cho họ phải đi tìm một cách vô định.

Tìm như vậy vừa tốn thời gian lại tốn sức.

Chưa chắc đã tìm được.

Bây giờ nhóm Trần Phong đang lo lắng không biết những thổ phu

tử đó đã vào trong mộ táng chưa.

Đồ đạc bên trong có bị mang ra ngoài không.

Đây đều là những chuyện Trần Phong lo lắng.

Chỉ cần mảnh vỡ Mộc Trần Châu còn ở đó, những thứ khác đều dễ nói.

Sau đó Trần Phong lại hỏi tài xế một số chuyện liên quan.

Nhưng đối phương cuối cùng cũng chỉ là nghe nói.

Đối với những chuyện này cũng không hiểu rõ, chỉ biết đại khái.

Nhưng như vậy cũng đã giúp đỡ rất nhiều.

Nửa tiếng sau, mấy người cuối cùng đã đến trấn Tấn Thành.

"Cuối cùng cũng đến, đây là một nơi tốt a." Đại Kim Nha xuống xe, nhìn thành phố này cảm thán.

Trần Phong cũng không biết đối phương đang cảm thán phong cảnh non nước Tấn Thành đẹp, hay cảm thán minh khí bên trong tốt.

Nhưng nhìn bộ dạng của Đại Kim Nha, đại khái biết đối phương quan tâm đến minh khí nhiều hơn.

Nếu không cũng sẽ không hớt hải chạy đến.

Chẳng phải là sợ những minh khí ở đây bị người khác thu hết sao?

"Đồng chí, đúng rồi, Tấn Thành a, tuyệt đối là một nơi non xanh nước biếc." "Ai, đồng chí, đừng đi mà, tôi chưa nói xong." Nhóm Trần Phong đến Tấn Thành sẽ không tiếp tục trò chuyện với tài xế nữa.

Đối phương tuyệt đối là một người nói mãi không hết chuyện.

Trên đường đi cứ nói không ngừng.

Ra khỏi bến xe, mấy người liền trực tiếp hỏi người qua đường về

thông tin hồ Phủ Tiên.

Kết quả vừa hỏi, mọi người mới biết hồ Phủ Tiên là hồ lớn nhất ở Tấn Thành, cách đây không xa.

Hồ này cũng là một bí ẩn.

Không ai biết hồ xuất hiện từ khi nào, nhưng tổ tiên thấy phong cảnh hồ tươi đẹp nên đã định cư ở đây.

Đó cũng là nguồn gốc của trấn Tấn Thành.

Sau khi hỏi tin tức, nhóm Trần Phong liền theo hướng người qua đường chỉ, đi một mạch đến đó.

Đi khoảng nửa tiếng.

Nhóm Trần Phong cuối cùng đã nhìn thấy bờ hồ Phủ Tiên, trong mấy người, người có thể chất kém nhất phải kể đến Đại Kim Nha.

Mới đi nửa tiếng đã thở hổn hển.

Nếu không phải cũng tò mò về hồ Phủ Tiên, sớm đã không kiên trì được.

Trước mắt mọi người là một hồ nước khổng lồ, mặt nước phẳng lặng, trong vắt.

Xung quanh hồ cũng có mấy ngọn núi.

"Lão Trần, có nhìn ra gì không." Bàn Tử quay đầu nhìn bố cục môi trường xung quanh, nhưng không thấy gì.

Trần Phong không để ý đến lời nói của Bàn Tử, ánh mắt không ngừng quét qua những ngọn núi gần đó.

Sau đó lại cúi xuống, lấy một ít đất.

Đặt dưới mũi ngửi, rồi nếm thử.

Ngô Bát Nhất thấy động tác của Trần Phong mắt sáng lên.

Tá Lĩnh nếm đất tìm mộ.

Ở phương nam tốt nhất là dùng một số phương pháp của phái nam.

Đến đây, anh cũng đã dùng thuật phong thủy mười sáu chữ để xem xét tình hình xung quanh.

Nhưng không phát hiện ra gì.

"Ngô gia, Trần gia dùng tuyệt kỹ của Tá Lĩnh phải không." Đại Kim Nha ở bên cạnh, thấy động tác của Trần Phong cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ông ta chưa từng thấy thủ đoạn của Trần gia, nhưng hôm nay vừa thấy, liền cảm thấy không tầm thường.

Đây là tuyệt kỹ của Tá Lĩnh a.

Lăn lộn nhiều năm như vậy, một số thứ ông ta cũng chỉ nghe đại khái, chứ chưa từng tận mắt chứng kiến.

"Kim gia, thật tinh mắt." Ngô Bát Nhất giơ ngón tay cái khen ngợi.

Chương 481

“Đâu có, Trần gia thủ đoạn cao minh, tôi từ tận đáy lòng khâm phục.” Đại Kim Nha nhìn Trần Phong lắc đầu, đây mới thực sự là đại nhân vật.

Cao thủ, đều là không lộ tài năng.

“Hô, Lão Ngô thấy gì không?” Trần Phong đặt đất trong tay xuống, thở ra một hơi dài, nhìn Ngô Bát Nhất nói.

“Không có, phong thủy ở đây, nhìn không ra, có lẽ phải đợi đến tối mới có thể nhìn ra.” “Bây giờ nhìn, chỉ có thể thấy những dãy núi và mạch nước hỗn loạn vô trật tự.” Ngô Bát Nhất lắc đầu, nói ra những gì mình vừa thấy.

Nhưng cũng có những cân nhắc của mình, phong thủy huyền học không đơn giản như vậy.

Phải xem tinh tượng mới có thể xác định.

“Ừm ừm, tôi quan sát cũng gần như vậy.” Trần Phong im lặng, vừa rồi anh nhìn cũng thấy tình hình như vậy.

Nhìn chỉ thấy phong thủy hỗn loạn vô trật tự.

Trừ phi buổi tối tinh tượng có gì khác thường, nếu không nơi này nhìn đều không thích hợp để chôn cất hoàng thất.

Càng không cần nói đến đế vương.

Nếu không, phong thủy ở đây không thể chịu được vận thế lớn như vậy, chỉ khiến thi thể xảy ra thi biến.

Cho nên buổi tối phải đi một chuyến.

“Đi thôi, đến gần đây tìm một chỗ ở, tối lại đi một chuyến.” Biết

bây giờ cũng không nhìn ra gì, nên mấy người cũng không ở lại lâu.

Liền đi tìm một nhà trọ gần đó.

Nhà trọ này cách hồ Phủ Tiên rất gần, chỉ cần đi bộ mười phút là đến.

Càng gần hồ Phủ Tiên, người ở càng đông.

Nhóm Trần Phong vừa rồi cũng đã phát hiện ra hiện tượng này.

Nhưng mấy người đều biết nguyên nhân, những thổ phu tử đó đều biết nơi này gần hồ.

Giống như lúc nãy đi quan sát hồ Phủ Tiên, gặp không chỉ một nhóm người.

Những người đó cũng đang quan sát từ xa, cũng không biết mộ táng ở đâu.

Những vật phẩm bị tuồn ra từ đây, rất có thể là mộ táng của vua Cổ Điền quốc.

Chỉ là không biết là vị vua nào.

Nhưng cũng không thể làm giảm sự nhiệt tình của họ, đây là mộ vua thời Tây Kinh.

Bên trong tùy tiện lấy ra một món đồ đều có giá trị không nhỏ.

Tin tức truyền đi càng rộng, càng có nhiều người đổ xô đến.

Đối với nhóm Trần Phong, cũng tăng thêm một phần nguy hiểm.

"Mọi người nghỉ ngơi trước đi, tối nay tôi và Lão Ngô đi là được rồi." Trần Phong nói với Tuyết Lê và Bàn Tử một tiếng, rồi quay người đi xuống lầu.

Còn về Đại Kim Nha, vừa đặt hành lý xuống đã đi ra ngoài.

Dùng mông cũng đoán được đi làm gì rồi.

Nhưng cũng không cần lo lắng, gã này tuy thân thể yếu ớt, nhưng rất lanh lợi.

“Lão bản, chúng tôi đến đây là vì...

à, bạn tôi, nhưng phát hiện gần đây ở đây sao lại nhiều người thế?” Trần Phong xuống lầu thấy lão bản đang ngồi một mình buồn chán.

“Ồ, cái này, cũng không biết ai truyền ra, nói gần đây có một ngôi mộ vua.” “Đây đều là đám thổ phu tử.” Lão bản kia nghe có người tìm chuyện phiếm, lập tức tỉnh táo hẳn.

“Chỉ riêng mấy ngày nay lượng khách ở chỗ tôi đã sắp bằng cả năm rồi.”...

“Ồ, lão bản, ông đều nhìn ra được à?” “Ha ha, mấy cái này tôi nhìn là ra, mỗi người trên người đều mang theo xẻng Lạc Dương, không phải thổ phu tử thì là gì.” Nói xong, lão bản liếc nhìn Trần Phong và Ngô Bát Nhất đầy ẩn ý.

Rồi nhỏ giọng nói.

“Tiểu đồng chí, các vị cũng đến vì ngôi mộ vua à, thực ra người ở đây đều biết rõ trong lòng.” “Chỉ là không có lá gan và tay nghề đó thôi.” Trần Phong nhướng mày, không ngờ lão bản lại nhìn thấu triệt như vậy.

“He he, lão bản, ông đoán sai rồi, chúng tôi không phải thổ phu tử.” “Chúng tôi là phụng mệnh lệnh.” Nói xong, anh lấy giấy chứng nhận khảo cổ ra, đặt trên bàn.

“Ai u, hóa ra là đồng chí Trần Phong, xin lỗi, lão Lý tôi mắt mũi không tốt.” Lão bản kia tuy không biết giấy chứng nhận trên đó có ý nghĩa gì, nhưng huy hiệu trên đó không thể giả mạo.

“Đồng chí Trần Phong, chúng tôi mong các vị đến lâu rồi, đồ đạc ở

đây đều là quốc bảo, tuyệt đối không thể để đám thổ phu tử đó lấy được.” Sau khi xem giấy chứng nhận, lão bản lại đổi một bộ mặt khác.

Đúng là thấy người nói tiếng người, thấy ma nói tiếng ma.

Nhưng Trần Phong cũng không làm khó đối phương, chỉ để ông ta nói ra những gì mình biết.

Hóa ra ở đây có một người đến kinh thành quen được một tay buôn đồ cổ.

Vừa nhìn, không thể nào, đây chẳng phải là cái máng lợn nhà tôi sao?

Đây không phải là thứ nhà tôi vứt lung tung sao?

Trên người anh ta có đeo một miếng ngọc bội.

Tay buôn đồ cổ vừa nhìn, không xong rồi, đây là đồ thời Tây Kinh, rất có giá trị.

Tin tức này nhanh chóng lan truyền.

Cùng người đó đối chiếu, gần như xác định được, Tấn Thành, Vân Nam chắc chắn có một ngôi mộ vua.

Thậm chí có thể là mộ đế vương.

Tin tức này nhanh chóng bị một số thổ phu tử và tay buôn đồ cổ có tin tức nhanh nhạy biết được, đều đến đây thu mua đồ cổ.

Thế là Tấn Thành hoàn toàn náo nhiệt.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người sau khi rời khỏi chỗ lão bản.

Đối với chuyện này đại khái cũng đã hiểu được gần hết.

Hai người cũng bất lực, không ngờ mọi chuyện lại phát triển

thành như vậy.

Họ chỉ tìm mảnh vỡ Mộc Trần Châu.

Lại vô tình làm tăng thêm độ khó cho họ.

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào, chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Bây giờ còn một khoảng thời gian nữa mới đến tối, Trần Phong và Ngô Bát Nhất liền ra ngoài xem có thể hỏi được tin tức mới nhất không.

Tiện thể có thể thu mua một ít đồ cổ.

Dù sao cũng đã mở một cửa hàng đồ cổ.

Không thể để nó bị lãng quên được.

Hai người liền ra ngoài, đi dọc theo con phố.

Trên đường thấy có nhà nào mở cửa, liền vào hỏi.

Nhưng tin tức nhận được đều là đã bán đồ đi rồi.

Bị người khác nhanh chân hơn.

Hai người nhất thời không nghĩ ra cách nào.

Nhưng cũng là chuyện bình thường, nơi này đã có nhiều tay buôn đồ cổ như vậy.

Một số thứ dễ bị phát hiện sớm đã bị thu đi rồi.

Chương 482

Hai người trong lòng cũng có chút tiếc nuối, đây đều là tiền a.

Nếu đến sớm một chút, những thứ này đủ để họ sống cả đời.

Hai người đi đến một góc, bên trong có một căn nhà cũ nát.

Vệ sinh ở đây cũng không tốt, lôi thôi lếch thếch.

Nhìn có vẻ không muốn vào.

"Đi, vào xem thử." Trần Phong thấy vậy liền nói với Ngô Bát Nhất.

Những minh khí lộ ra bên ngoài mấy ngày nay đã bị thu mua gần hết rồi.

Chỉ có một số ngóc ngách không ai chú ý mới có khả năng tìm thấy.

Sau khi vào, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng không để ý đến môi trường xung quanh.

Hai người đều không phải người kiểu cách, môi trường trong mộ còn chưa thấy sao!

"Ai đó?

Xin hỏi tìm ai?" Lúc này một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi nhìn Trần Phong hai người cảnh giác hỏi.

Nơi này bình thường rất ít người đến.

Lại chịu đủ ánh mắt lạnh lùng của người khác, cho nên đối với người ngoài đều không chào đón.

"Chào đồng chí, đừng hiểu lầm, chúng tôi là đội khảo cổ." Trần

Phong nhìn thấy sự cảnh giác trong mắt đối phương, vội vàng lấy giấy chứng nhận của mình ra.

Quả nhiên, đối phương sau khi xem giấy chứng nhận, sự cảnh giác trong mắt cũng thả lỏng.

“Hai vị đồng chí, ở đây có cần giúp gì không?

Tôi có thể giúp được nhất định sẽ giúp.” Người phụ nữ lúc này cũng một mặt thề thốt.

Trần Phong cũng không khỏi cảm thán sức hấp dẫn của tổ quốc.

Lúc này, hai đứa trẻ cũng đi ra, rụt rè đứng sau lưng người phụ nữ, rồi cẩn thận nhìn Trần Phong và Ngô Bát Nhất.

“Đây là con của chị à?” “Đúng vậy, cả hai đều là con của tôi, cha của chúng mất sớm, còn lại một mình tôi nuôi chúng lớn.” “Đúng rồi, các vị đến đây có việc gì?” Người phụ nữ vuốt đầu hai đứa trẻ, trên mặt đầy vẻ dịu dàng.

“Chúng tôi đến tìm một số đồ cổ, chuyện mấy ngày nay chắc chị cũng biết.” Trần Phong nhìn hai đứa trẻ, cố gắng để giọng nói của mình dịu dàng một chút.

Đối phương là người phụ nữ bất hạnh, một mình nuôi con cũng không dễ dàng.

“Cái này tôi biết, cũng có người tìm tôi, nhưng thấy các vị là người của nhà nước, tôi cũng nói thẳng, tôi có.” Người phụ nữ do dự nói, trước đó có người ra giá cao, nhưng bị bà từ chối.

Món đồ đó là do chồng bà để lại, dặn bà phải bảo quản cẩn thận.

Nhưng người của nhà nước đến, cứ để lại mãi cũng không phải là cách.

Đây cũng là một cơ hội để bán đi.

“Theo tôi.” Nói xong, người phụ nữ liền dẫn hai đứa trẻ đi vào trong nhà.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất liếc nhau, đều ý thức được món đồ này tuyệt đối không đơn giản.

Trong lúc nói chuyện, người phụ nữ sau khi vào nhà, liền nhấc tấm ván sàn lên, rồi bế ra một cái hòm.

“Đây là một số thứ chồng tôi trước đây sưu tầm.

Ông ấy dặn tôi nếu không phải lúc cần thiết, đừng lấy ra.” Trần Phong cũng tò mò không biết bên trong là thứ gì, mà lại được coi trọng như vậy.

Trần Phong tiến lên nhận cái hòm, hòm dài khoảng nửa mét, rộng cũng khoảng bốn mươi centimet.

Hòm cầm trên tay nặng trịch, xem ra bên trong có hàng.

Trần Phong mở hòm, nhìn vào trong, lập tức kinh ngạc.

Bên trong xếp ngay ngắn một số đồ đồng.

Dưới đáy có một tờ giấy, được làm từ da thú đã qua xử lý đặc biệt, nhờ vậy mà những con chữ này mới không bị năm tháng bào mòn.

Trần Phong cầm tờ giấy lên tò mò xem một lượt.

Hai mắt trong nháy mắt bị sự kinh ngạc thay thế, một đoạn văn tự tiểu triện, tuy chỉ có mấy dòng.

Nhưng Trần Phong chỉ nhìn qua đã biết trên đó miêu tả vị trí mộ táng.

Lần này thật sự thu hoạch lớn.

Chỉ riêng những món đồ đồng này đã lãi to rồi.

“Thứ này có ích với tôi, tôi bằng lòng bỏ tiền ra mua lại.”...

“Được rồi, tôi thấy anh có vẻ gấp gáp.” Bà chủ do dự một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Mấy món đồ này của bà, bà đoán cũng có giá trị, nghe người bên cạnh nói, tùy tiện một món cũng phải một hai vạn.

Một hai vạn đối với bà đã là con số trên trời.

Nhưng bà vẫn tuân theo lời dặn của chồng.

Nếu không phải thấy đội khảo cổ quốc gia, bà cũng sẽ không đem ra.

Đối với mấy món này, bà cũng không biết nên ra giá bao nhiêu.

“Lão Ngô, hiện tại tôi có bao nhiêu tiền mặt?” Trần Phong quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất.

Trước đó anh cũng đã nghĩ đến chuyện này, nên cũng mang theo một ít tiền.

“Tổng cộng có ba mươi vạn, chỗ tôi có hai mươi vạn, chỗ Bàn Tử có mười vạn.” Ngô Bát Nhất đáp, hiểu ý của Trần Phong.

Anh cũng tán thành cách làm của bạn mình, không thể lúc nào cũng phát lòng tốt, chỉ có thể giao dịch bình thường.

“Thưa bác, thế này đi, chỗ chúng cháu chỉ có hai mươi vạn, nếu không đủ cháu sẽ về lấy thêm.” Trần Phong gật đầu nói.

“Hai mươi vạn?

Không cần không cần, không cần nhiều như vậy đâu.” Bà chủ bình thường đâu có thấy nhiều tiền như thế, ban đầu chỉ nghĩ rằng chúng chỉ đáng giá một hai vạn.

Như vậy cũng đủ để bà đưa con đi tìm một nơi tốt hơn, rồi cho nó

đi học.

“Không sao đâu ạ, đây là số tiền xứng đáng, là cháu hời rồi.” Nói xong, Trần Phong liền ra hiệu cho Ngô Bát Nhất lấy tiền ra.

Lúc nhận tiền, tay bà chủ run lên bần bật, cả đời bà chưa từng thấy nhiều tiền như vậy.

“Cảm ơn, cảm ơn các cậu!” Sau đó, Trần Phong lại tìm thấy thêm vài món đồ cổ trong nhà bà chủ, xem ra đều là đồ Tây Kinh.

Chồng của bà chủ xem ra không phải người đơn giản.

Nhà người thường có được một hai món đã là không tệ, vậy mà ở đây lại có nhiều đến thế.

Nhưng vì không còn tiền, anh đành ghi nhớ địa chỉ lại, sau này sẽ quay lại.

Sau khi có được những món đồ này, hai người cũng không còn tâm trạng đi dạo nữa.

Nhân lúc còn thời gian, họ vội vàng quay về nơi ở.

“Vãi chưởng, hai ông đi cướp tiệm đồ cổ nào đấy à?” Khi Bàn Tử nhìn thấy cả một hòm đồ, mắt cậu ta trợn trừng như sắp lòi ra ngoài.

“Hai mươi vạn thu về đấy!” Ngô Bát Nhất vỗ vào cái hòm, cười toe toét.

“Lần này đúng là trúng quả lớn rồi, nhiều thế này mà chỉ có hai mươi vạn, tùy tiện một món trong này cũng hơn hai mươi vạn rồi.” Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói xong, liền phấn khích reo lên.

“Được rồi, mấy cái này tạm thời không quan tâm, xem thứ quan trọng nhất đã.” Nói xong, Trần Phong lấy từ dưới đáy hòm ra một tấm da thú, đặt lên bàn.

Chương 483

“Đây là… bản đồ?” “Không phải bản đồ, trên này ghi lại một đoạn văn, có liên quan đến một ngôi mộ.” Trần Phong lắc đầu.

Đây mới là thứ quý giá nhất, có nó là có thể tìm ra vị trí lăng mộ.

Sau đó có thể tìm Mộc Trần Châu, tiện thể cũng có thể lấy thêm ít minh khí ra ngoài.

“Mau xem đi, trên đó viết gì thế?” Bàn Tử nghe vậy không nhịn được hỏi.

“Bàn Tử, đừng vội, để Lão Trần xem từ từ.” Tuyết Lê ở bên cạnh không khỏi nhắc nhở, lúc nào cũng hấp tấp.

Trần Phong không để ý đến chuyện bên cạnh, hai mắt tập trung nhìn vào tấm da thú.

“Trên này viết về lăng mộ của vua nước Cổ Điền, được chôn cất bên bờ hồ Phủ Tiên.” “Kinh đô của nước Cổ Điền năm đó không biết vì nguyên nhân gì mà đột nhiên bùng phát ôn dịch, sau đó diệt quốc, cuối cùng chìm xuống đáy hồ.” “Chỉ vào thời điểm Cửu Tinh Liên Châu hàng năm mới có khả năng tìm thấy.” Trần Phong nói ra đại ý của những dòng chữ trên tấm da.

Sau khi xem xong nội dung, Trần Phong liền có một ý nghĩ táo bạo.

Ôn dịch này liệu có liên quan đến ôn dịch đã thấy ở Tinh Tuyệt Cổ Thành không?

Chắc là do Mộc Trần Châu gây ra.

“Ôn dịch, không lẽ là do Mộc Trần Châu gây ra?” Ngô Bát Nhất cũng nghĩ đến mối liên hệ này, vội nói.

“Vậy cơ bản có thể xác định Mộc Trần Châu ở trong đó rồi?” Tuyết Lê nghe vậy, mắt loé lên tia sáng.

Dựa vào những thông tin trên, rất dễ liên tưởng đến Mộc Trần Châu.

Thực ra Trần Phong vẫn luôn thắc mắc một chuyện, Mộc Trần Châu trước kia ở Tây Vực, tại sao lại chạy đến Vân Nam.

Nhưng vẫn chưa có câu trả lời.

“Ngoài cái này ra còn gì khác không?” Bàn Tử nghe xong đợi một lúc lâu, nhưng không thấy Trần Phong nói tiếp.

“Hết rồi!” Trần Phong nhún vai.

“Thế là đủ rồi, giúp chúng ta rất nhiều.” Ngô Bát Nhất nhìn Bàn Tử lắc đầu nói.

“Cái thành phố dưới nước kia phải đợi Cửu Tinh Liên Châu mới tìm được, Lão Trần, Cửu Tinh Liên Châu là lúc nào?” Tuyết Lê nghiêng đầu nhìn Trần Phong hỏi.

Cửu Tinh Liên Châu một năm chỉ có một lần, nếu họ bỏ lỡ, chỉ có thể đợi năm sau.

Thời cơ cũng rất quan trọng, đến sớm không bằng đến đúng lúc.

“Cửu Tinh Liên Châu, là lúc chín ngôi sao Thiên Tuyền, Dao Quang, Thiên Xu... cùng xuất hiện.” “Đó chính là Cửu Tinh Liên Châu, thông thường khi Cửu Tinh Liên Châu xuất hiện đều sẽ xảy ra một số hiện tượng siêu nhiên.” Trần Phong giải thích.

“Việc này phải xem tinh tượng tối nay mới biết Cửu Tinh Liên Châu khi nào xuất hiện.

Có thể là hôm nay, cũng có thể là ngày mai, không ai nói chắc được.” Nghe Trần Phong giải thích, Bàn Tử và Tuyết Lê mới hiểu

nguồn gốc của Cửu Tinh Liên Châu.

“Vậy thì, chúng ta chỉ có thể thử vận may thôi.” Lúc này Bàn Tử chau mày nói.

Có thể gặp được Cửu Tinh Liên Châu, xác suất nhỏ vô cùng, đầy rẫy yếu tố không chắc chắn.

“Trên đó có nói Mộc Trần Châu ở dưới nước không?” Ngô Bát Nhất lúc này khẽ hỏi.

“Mộc Trần Châu cũng có khả năng ở trong vương mộ đó.

Khả năng ở trong vương mộ lớn hơn.

Tôi nghĩ cứ xem tình hình đã, trước tiên tìm vương mộ, nếu tìm được rồi thì không cần dính vào chuyện thành phố dưới nước nữa.” Trần Phong thản nhiên nói, đây cũng chỉ là phỏng đoán của anh.

Phải đợi sau khi họ vào vương mộ mới biết được.

Nếu may mắn, có thể tìm được mảnh vỡ của Mộc Trần Châu.

Ở trong phòng một lúc, trời bên ngoài dần tối sầm lại.

Trần Phong liền cùng Ngô Bát Nhất ra ngoài, hai người đi thẳng đến bờ hồ Phủ Tiên.

Nơi đây dưới ánh trăng chiếu rọi, mặt hồ lấp lánh ánh bạc, toàn bộ bờ hồ như được phủ một lớp hào quang màu bạc.

Ánh trăng lúc này vừa sáng vừa trong, cũng tiện cho hai người quan sát tình hình núi non xung quanh. ...

Sau khi Trần Phong và Ngô Bát Nhất đến bờ hồ, họ liền bắt đầu tìm kiếm vị trí lăng mộ, ngẩng đầu nhìn những vì sao đã hiện rõ trên bầu trời.

Mục đích của chuyến đi lần này là quan sát tinh tượng, vì nếu xét

phong thủy ban ngày, nơi đây chỉ có vài dãy núi và dòng sông lộn xộn, không thể tạo thành thế đất phong thủy để chôn cất hoàng tộc.

"Sao Tử Vi, sao Tham Lang, sao Thất Sát, còn có sao Phá Quân." Trần Phong nhìn ba ngôi sao sáng trên đỉnh đầu đang vây quanh mặt trăng, lẩm bẩm.

"Thế cục Thất Tinh Trùng Sát, tổng cộng bảy ngôi sao đều thuộc tính âm, vây quanh mặt trăng." "Chính cái gọi là, âm âm đắc chính, cũng giống như vậy, âm khí của những ngôi sao này và mặt trăng triệt tiêu lẫn nhau, tự nhiên hình thành một thế cục Thất Tinh Trùng Sát." Trần Phong cũng đã hiểu rõ thế cục phong thủy ở đây.

Chẳng trách ban ngày họ đều không nhìn ra, nguyên do đều ẩn giấu trên bầu trời.

Có thế cục này rồi, Trần Phong nhìn lại núi sông xung quanh cũng thấy khác đi.

Sau khi loại bỏ những yếu tố không cần thiết, một long mạch chạy dọc theo sườn núi hiện ra, vị trí đầu rồng hơi ngẩng lên, như thể lúc nào cũng muốn bay lên trời.

Nhưng Trần Phong nhìn lại thấy long mạch có chút không ổn, nhưng không ổn ở đâu thì lại không nói ra được.

Anh đành xem các dãy núi khác trước.

Một long mạch khác cũng ngẩng đầu nhìn lên, hướng về phía mặt trăng trên đỉnh đầu.

Song Long Vọng Nguyệt.

Vị trí đầu rồng có khả năng là nơi đặt vương mộ.

Bởi vì đầu rồng này vừa vặn ngẩng lên nhìn mặt trăng, từ xa hô ứng.

Tượng trưng cho việc bay vút lên mây, vũ hóa thành tiên, có thể che chở cho hậu thế, tránh khỏi bệnh tật dày vò, cũng như mang lại phúc vận.

Nhưng dòng sông cũng tương ứng với mặt trăng, Trần Phong nhất thời cũng không hiểu tác dụng của dòng sông.

Có lẽ dòng sông này được hình thành sau, không có tác dụng gì.

Nhìn đến đây, Trần Phong đại khái đã biết lối vào lăng mộ ở đâu.

"Lão Ngô, ông thấy sao?" Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất, hỏi.

Cả hai đều am hiểu thuật phong thủy, mỗi người đều có sở trường riêng, biết đâu có thể nhìn ra những điều mình chưa phát hiện.

Thường thì những thứ ẩn giấu lại là mấu chốt.

"Thất Tinh Trùng Sát, thế cục Song Long Vọng Nguyệt, lối vào lăng mộ hẳn là ở trên ngọn núi kia." Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói xong, lại nhìn lên các vì sao trên trời một lần nữa rồi chắc chắn nói.

Trần Phong thuận theo hướng tay chỉ của Ngô Bát Nhất nhìn qua, đó chính là long mạch mà anh cảm thấy có chút không ổn.

Cách nhìn của anh cũng giống vậy, lối vào lăng mộ ở đó.

"Nhưng long mạch đó có chút quỷ dị, nhưng cụ thể ở đâu thì tôi lại không nói ra được." Ngô Bát Nhất nhìn dãy núi xa xa.

"Có lẽ thời gian lâu rồi, nó đã bị biến dạng.

Kệ đi, thế nào cũng phải thử một lần." Trần Phong gật đầu.

Anh cũng không tìm ra nguyên nhân, chỉ có thể tự an ủi như vậy.

"Ừ ừ, Lão Trần, ông có phát hiện không, Cửu Tinh Liên Châu sắp bắt đầu rồi." Ngô Bát Nhất chợt ngẩng đầu nhìn trời, nói.

“Lần này vận khí của chúng ta tốt, khoảng một tuần nữa, Cửu Tinh Liên Châu sẽ đến, cứ chờ xem.” Trần Phong vừa nãy cũng đã xem qua.

Sao Thiên Xu, Dao Quang và Thiên Tuyền trên trời đã nối liền thành một đường.

Chỉ cần vài ngày nữa là có thể hình thành kỳ quan Cửu Tinh Liên Châu.

Chương 484

“Vậy chúng ta cứ chờ xem, tôi cũng chưa từng thấy kỳ quan Cửu Tinh Liên Châu.” Ngô Bát Nhất thu lại ánh mắt rồi nói.

“Nếu đã tìm được vị trí rồi, vậy chúng ta mau về lấy đồ nghề thôi.” Nói xong, hai người không ngoảnh đầu lại mà đi về nơi ở.

Vừa nãy lúc xem tinh tượng, Trần Phong cũng thấy có vài người đang quan sát ở đây.

Rõ ràng người hiểu thuật phong thủy không chỉ có hai người họ.

Nếu không nhanh chân, sẽ bị người khác nẫng tay trên.

Mười phút sau, Trần Phong và Ngô Bát Nhất đã về đến nơi ở.

Lúc này Tuyết Lê và Bàn Tử đang lo lắng như kiến bò trên chảo nóng.

Thấy hai người về, họ vội nói.

“Lão Trần, mau lên, xảy ra chuyện lớn rồi.” “Sao vậy, có chuyện gì?” Thấy hai người lo lắng, trong lòng Trần Phong cũng dâng lên một dự cảm không lành.

“Vừa nãy có người tiết lộ vị trí lăng mộ, bây giờ người trong thành Tấn về cơ bản đều biết cả rồi.” Tuyết Lê ở bên cạnh vội nói.

Ban đầu cô cũng tưởng là lừa người, nhưng sau đó lại có người nói đã đào thông được hầm mộ, có người đã vào trong rồi.

Không thể không khiến người ta lo lắng.

“Là ngọn núi bên bờ hồ Phủ Tiên?” Trần Phong nghe vậy tinh thần chấn động, hỏi.

“Đúng, chính là nó, không lẽ chỗ các ông tìm được cũng là nơi đó

sao.” Bàn Tử nghe Trần Phong nói, biết được lần này họ ra ngoài tìm lăng mộ.

Mong là không trùng hợp đến vậy!

“Ừm, không sai, xem ra có người cố ý tung tin.” Ngô Bát Nhất gật đầu.

Chỉ không ngờ bọn họ vất vả bao lâu, người khác đều biết cả.

Rốt cuộc là kẻ thất đức nào làm vậy.

“Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta mau đi thôi, không thì đến nước canh cũng không có mà húp.” Bàn Tử thấy Ngô Bát Nhất gật đầu, vẻ mặt càng thêm lo lắng, như thể có người đào mộ tổ nhà mình.

“Không cần vội, trong lăng mộ chắc chắn có nguy hiểm, cứ để họ đi trước dò đường.” Trần Phong gật đầu, biết được tin này cũng không quá lo lắng.

Nếu thứ đó không thuộc về mình, dù đến sớm cũng vô duyên.

“Mang đồ lên rồi đi thôi, lần này trang bị gọn nhẹ.” Trần Phong nói.

Lần này đối phương đều là những kẻ có vũ khí nóng, những người này còn hiểm ác hơn bọn bánh tông nhiều.

“Được.” ...

Trong khi đó, ở phòng bên cạnh chỗ Trần Phong ở, cũng có mấy người đang bàn bạc.

“Chú Cổ, tin tức đã truyền ra ngoài rồi, chỉ là làm vậy có bất lợi cho chúng ta không?” Một gã cao gầy lo lắng nhìn người đàn ông trung niên trước mặt.

“Hừ, lão Đầu Gà muốn ăn mảnh à, không có cửa đâu, lại còn bị ta biết được.” “Kệ đi, lần này nhất định phải vào trong, nhớ kỹ, quan

trọng nhất là Mộc Trần Châu.” Người đàn ông trung niên ngồi trên ghế nhìn ba người trước mặt nói.

“Chú Cổ yên tâm, chuyện đục nước béo cò cứ giao cho bọn cháu.” Một thanh niên khác nhìn chú Cổ, tự tin nói.

“Ừ, chúng ta cũng xuất phát thôi.” Người đàn ông trung niên gật đầu, dẫn mấy người ra ngoài.

Đối với chuyện đổ đấu, bọn họ đều có vài ngón nghề.

Mấy người thu dọn đồ đạc xong liền xuất phát.

Ở một bên khác, Trần Phong và nhóm của mình sau khi kiểm tra trang bị cũng lên đường.

Khoảng cách giữa hai nhóm người không quá mười phút. ...

Trên đường đi, Bàn Tử không ngừng chửi rủa kẻ đã tung tin.

Vốn dĩ họ có thể lặng lẽ vào trong, rồi lặng lẽ mang đồ bên trong đi.

Vậy mà lại có kẻ phá đám.

Trên đường đi, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng biết được nguồn gốc của tin tức.

Có người trực tiếp la hét om sòm bên ngoài, truyền bá khắp nơi.

Cứ như vậy, không phải đạo mộ tặc cũng biết.

Đối với chuyện này Trần Phong cũng cạn lời, đúng là rách việc.

Thế này thà ngồi nhà chờ còn hơn.

Chẳng mấy chốc, nhóm Trần Phong đã đến ngọn núi đó, lúc này đã có một số thổ phu tử đang chờ ở gần đây.

Bọn họ đều là những kẻ thích xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, hầm mộ ở cách đó không xa.

Những kẻ gan lớn đều đã vào trong.

Những người ở ngoài này hoặc là nhát gan, hoặc là gian manh xảo quyệt, còn có một số chỉ đến xem náo nhiệt.

Sau khi đến nơi, nhóm Trần Phong quan sát một vòng.

Nơi này quả thực là chỗ họ và Ngô Bát Nhất tìm thấy.

Hầm mộ cũng vừa vặn ở vị trí đối ứng với ánh trăng.

"Chúng ta vào thôi." Trần Phong thấy thỉnh thoảng có người đi vào, cũng không đợi nữa.

Sau đó mấy người liền đi về phía hầm mộ.

"Yo, lại có người vào nữa kìa, mấy người trẻ tuổi." "Nghé con mới sinh không sợ hổ, để cho chúng nó biết sự tàn khốc của xã hội." "Đổ đấu dễ vậy sao?" ...

Trên đường đi, Trần Phong cũng nghe thấy những lời xì xầm xung quanh, nhưng anh cũng không để tâm, bọn họ đều chỉ là những kẻ xem náo nhiệt.

Chỉ là Trần Phong lo lắng chuyện ồn ào thế này, liệu có thu hút cả cảnh sát đến không.

Đến lúc đó họ vào trong mộ thất rồi, muốn trốn cũng không được.

Nhưng anh cũng gạt bỏ ý nghĩ đó, những người này đều vì vương mộ mà đến, đều mang ý đồ trục lợi.

Nên bọn họ cũng sẽ không có ý định báo cảnh sát.

Trần Phong đi đầu, Bàn Tử vẫn đi cuối cùng.

"Bàn Tử, đuốc chuẩn bị xong chưa?" Khi sắp vào hầm mộ, Trần Phong quay đầu hỏi.

"Xong rồi, đây." Bàn Tử đã chuẩn bị đuốc từ lúc xuất phát.

Lúc này cũng đã làm xong.

Trần Phong cầm đuốc mới cảm thấy yên tâm, đuốc trong lăng mộ có tác dụng rất lớn.

Tuy đã có người vào trong, nhưng trong mộ thất có nhiều cơ quan như vậy, không thể nào tất cả đều đã bị kích hoạt.

"Hầm mộ hình vuông, đào bằng xẻng Lạc Dương, nhìn thủ pháp đào có thể thấy đối phương là một cao thủ.

Là đạo mộ tặc Nam phái, có thể là người của Tả Lĩnh hoặc thổ phu tử khác." Trần Phong đến gần hầm mộ, cúi người nhìn vào trong nói.

"Thế mà cũng nhìn ra được à?" Bàn Tử nghe Trần Phong nói thì ngẩn người, chỉ nhìn một cái mà có thể nhìn ra nhiều thứ như vậy.

"Mỗi phái đạo mộ tặc đều có phong cách riêng, có một số kinh nghiệm, không thể che giấu được." Trần Phong không quay đầu lại nói.

Hầm mộ này chọn vị trí không tệ, ngay dưới chân núi.

Nếu Trần Phong đoán không lầm, đây là vị trí tử môn.

Chương 485

Trong lúc nói chuyện, nhóm Trần Phong đã đi vào hầm mộ.

Đương nhiên đều phải cúi người đi vào, dù sao cũng không ai đào hầm mộ lớn như vậy, vừa tốn thời gian lại tốn sức, dễ bị phát hiện.

Bò về phía trước một lúc thì thấy tường gạch.

Trên tường gạch có một cái lỗ lớn, đủ cho một người đi qua.

Trần Phong mượn ánh sáng nhìn vào trong, bên trong hẳn là một mộ thất không lớn, chỉ có thể nhìn thấy một phạm vi nhỏ trước mắt.

"Tôi vào trước xem, mọi người nhìn theo hiệu tay của tôi." Nói xong, Trần Phong liền chui thẳng vào cái lỗ đó.

Vào trong rồi, anh nhanh chóng lấy ra Ô Kim Cương, phòng bị nguy hiểm phía trước.

Anh giơ đuốc lên quá đầu, lúc này Trần Phong cũng nhìn rõ tình hình trong mộ thất này.

Một mộ thất hình tròn, phía trước họ là một hành lang hình vòm.

Mộ thất này trống không, những người vào trước cũng không thấy đâu, chắc đã vào hành lang kia rồi.

Giữa mộ thất có mấy xác chết nằm la liệt, trên người cắm mấy mũi tên, hẳn là do trúng cơ quan ở đây.

"Vào đi." Trần Phong vẫy tay với Ngô Bát Nhất và những người khác.

Bên trong ngoài mấy xác chết ra thì không còn gì khác, hẳn là không có nguy hiểm.

Sau đó Tuyết Lê, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng lần lượt vào mộ

thất.

“Kết cục của mấy tên thổ phu tử này đây, dám tranh đồ với ông.” Bàn Tử nhìn mấy xác chết nói.

“Bàn Tử, người chết là lớn nhất.” Trần Phong nghe Bàn Tử nói vậy thì nhíu mày.

Lời này không phải cũng kéo cả bọn họ vào sao?

Họ và những đạo mộ tặc này thực ra đều là đạo mộ tặc, chỉ khác nhau về thủ đoạn.

“Lão Trần, ông có thấy nơi này hơi kỳ quái không, chẳng có gì cả.” Ngô Bát Nhất nhìn quanh mộ thất.

Bên trong trống không, hoàn toàn không giống một mộ thất, càng không nói đến là vương mộ thời Tây Kinh.

Thậm chí một bức bích họa cũng không có.

“Ừ, chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi, đến đó sẽ biết.” Trần Phong nhìn cuối hành lang tối om phía trước có ánh lửa lập lòe.

Những người vào trước hẳn đều ở trong đó.

Ngô Bát Nhất và những người khác gật đầu, tình hình hiện tại không rõ ràng, chỉ có thể đi về phía trước.

Trần Phong liền cầm đuốc đi về phía trước.

Cánh cửa trên hành lang hình vòm đã bị mở ra, xem ra đã dùng biện pháp bạo lực, trên cửa đá có nhiều vết tích.

Cũng có thể thấy thực lực của những người bên trong không tồi, có thể dùng bạo lực phá vỡ một cánh cửa đá như vậy.

Trần Phong đi đầu tiên, một tay cầm Ô Kim Cương, một tay cầm đuốc, cẩn thận đi về phía trước.

Đi vào không bao lâu, liền thấy mấy bóng người nằm trên hành lang phía trước.

Bọn họ đều là đạo mộ tặc vào trước, nhìn những mũi tên nỏ trên đất liền hiểu ra.

Anh cẩn thận kiểm tra mặt đất, quả nhiên dưới chân không xa thấy một cái bẫy lõm xuống.

Thấy cái bẫy này, Trần Phong liền cẩn thận đi vòng qua.

Ai biết được cái bẫy này có phải là loại tự động một lần không.

Tiếp tục đi về phía trước, cứ cách một đoạn thời gian lại xuất hiện mấy xác chết.

Những xác chết này cũng đang nhắc nhở mấy người rằng ở đây có cơ quan.

Đúng là người trước trồng cây, người sau hóng mát.

Chẳng mấy chốc, nhóm Trần Phong đã thấy ánh lửa phía trước, đó là lối ra.

Những người phía trước rõ ràng cũng đã phát hiện ra họ, nếu không cũng sẽ không đứng yên ở đó. ...

Trần Phong dẫn mấy người đi thẳng ra khỏi hành lang.

Vừa ra khỏi hành lang, cảm giác trước mắt sáng sủa, đồng thời cũng thấy sáng bừng.

Một mộ thất lớn hơn mộ thất vừa rồi gấp ba bốn lần.

Đuốc bên trong chiếu sáng cả nơi này.

Những người bên trong cảm thấy lại có người đến, cũng không hề ngạc nhiên, chỉ quay đầu nhìn một cái rồi lại quay đi.

Nhìn ánh mắt của những người này, biết được phía trước chắc

chắn có chuyện náo nhiệt.

Lúc này, một giọng nói đột ngột vang lên.

"Lão Đầu Gà, mau nói ra, lối đi tiếp theo ở đâu?" Một giọng đàn ông trung niên giận dữ hét lên.

Tuy giận dữ, nhưng trong giọng nói lại không có bao nhiêu phẫn nộ, xem ra chỉ là để làm khó lão Đầu Gà kia.

Nhưng khi Trần Phong và Tuyết Lê nghe thấy giọng nói này, cả hai đều sáng mắt lên.

"Là chú Cổ, chú ấy cũng đến đây." Tuyết Lê nhẹ nhàng kéo tay áo Trần Phong, nói khẽ.

"Ừ, lát nữa chúng ta chú ý một chút, sẵn sàng giúp đỡ bất cứ lúc nào." Trần Phong gật đầu, nếu đã biết là chú Cổ, vậy họ không thể đứng nhìn.

Sau khi vào trong, nhóm Trần Phong mới có thời gian quan sát tình hình trong mộ thất.

Cũng là một mộ thất hình tròn, nhưng cao tới bốn năm mét, đều được xây bằng gạch xanh.

Trên tường xung quanh ngoài mấy ngọn đèn ra, không có gì khác, thậm chí một bức bích họa cũng không có.

Giữa mộ thất có hai nhóm người đang đứng, một nhóm là do chú Cổ tạm thời tập hợp, có gần hai mươi người.

Nhóm còn lại là của lão Đầu Gà, chỉ có năm sáu người.

Nhìn tình hình thì lão Đầu Gà đang bị chú Cổ áp chế.

"Cổ Thiên, đừng được đằng chân lân đằng đầu, ông tung tin tức ra ngoài tôi chưa tính sổ, bây giờ còn dám chất vấn tôi, thật sự coi tôi là bùn nặn hay sao." Lúc này, lão Đầu Gà đang đối đầu với chú Cổ tức

giận nhìn ông ta.

Nếu không phải đối phương đông người, ông ta đã sớm cho Cổ Thiên một phát súng rồi.

Vương mộ mà ông ta vất vả tìm được lại vô tình bị Cổ Thiên biết.

Ông ta không đồng ý yêu cầu tổ đội của đối phương, kết quả đối phương lại trực tiếp tung tin ra ngoài.

Mỗi lần nghĩ đến đây, lão Đầu Gà đều muốn băm vằm Cổ Thiên ra thành trăm mảnh.

"Chuyện đó tôi không tính toán với ông, mau nói lối đi ở đâu?

Nếu không nhiều người như chúng tôi đây ông không đối phó nổi đâu." Cổ Thiên hoàn toàn không để ý đến ánh mắt giận dữ của đối phương.

Dù sao bây giờ bọn họ chiếm ưu thế, phải ép đối phương nói ra tất cả những gì biết được.

Lúc họ đến đây, một nhóm người đang tìm lối đi phía trước, nhưng lão Đầu Gà và mấy người của ông ta lại đứng giữa, vẻ mặt thản nhiên nhìn những người khác.

Nên ông ta mới chất vấn lão Đầu Gà về lối đi.

Những người khác tìm nửa ngày cũng không tìm được lối đi tiếp theo.

Cổ Thiên vừa nói vậy, mấy người kia liền trực tiếp thuận nước đẩy thuyền, biết đâu đối phương thật sự biết lối đi ở đâu.

Chương 486

“Chúng tôi không tìm thấy lối đi, tôi cũng không biết bên trong có lối đi, ở đây không có gì cả.

Ông có thấy nơi này giống một mộ thất không?

Nơi này căn bản là một cái bẫy.” Lão Đầu Gà nghe Cổ Thiên nói cũng ấm ức.

Cổ Thiên thật sự coi ông ta là bùn nặn hay sao.

Nhưng nếu liều mạng, ông ta sợ, ở đây có nhiều người như vậy, mỗi người một phát súng, ông ta trực tiếp thành cái sàng.

“Lão Đầu Gà, đừng có nói dối, ông là người đến sớm nhất, chắc chắn biết lối đi tiếp theo ở đâu.” Cổ Thiên nghe vậy nhưng vẫn không chịu bỏ qua.

Nhưng một tiếng động tiếp theo lại khiến mấy người có mặt đều kinh ngạc.

“Ầm, rầm.” Chỉ thấy một cánh cửa đá ở hành lang họ vừa đi vào ầm ầm hạ xuống.

Mọi người nhìn cảnh này đều ngây người một lúc.

Nhưng chỉ có lão Đầu Gà là người đầu tiên phá lên cười ha hả.

“Ha ha, bây giờ tin rồi chứ, đây là cạm bẫy, dù sao ở đây có nhiều người chôn cùng, tôi cũng không cô đơn.” Những người khác phản ứng lại, liền có vài người trực tiếp xông đến trước cửa đá, xem có thể tìm được cơ quan để ra ngoài không.

Nhưng mấy người vừa đi đến trước cửa đá đã bị những mũi tên không biết từ đâu bắn ra xuyên thủng.

Trần Phong và nhóm của mình cũng bị dọa cho giật nảy mình.

Sau khi mấy người đó ngã xuống, mọi người mới phát hiện trên đỉnh mộ thất xuất hiện từng hàng lỗ tròn nhỏ.

Mũi tên được bắn ra từ đó.

Lúc này trong những lỗ đó đều có những mũi tên, đang trong trạng thái sẵn sàng bắn.

"Cẩn thận!" Trần Phong nhìn những mũi tên đó không khỏi kinh hãi.

Đồng thời Ô Kim Cương trên tay cũng kịp thời mở ra.

"Mau trốn sau lưng tôi," phạm vi che phủ của những mũi tên này không phải một cái Ô Kim Cương có thể chống đỡ được, chỉ có thể che cho những người bên cạnh.

Chẳng mấy chốc, từng tiếng xé gió truyền đến.

Trần Phong dùng tay chống đỡ chiếc ô, tiếng "đang đang đang" vang lên từ trên ô, lực đạo cũng mạnh đến mức khó tin.

Những người ở giữa đều linh hoạt né tránh những mũi tên đó.

Nhưng những mũi tên này quá nhiều, có người đã trúng tên.

Xem ra trên những mũi tên đó có kịch độc, người trúng tên, sau khi ngã xuống đất liền không cử động nữa.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người cũng một trận tim đập chân run.

"Mũi tên được bắn thành từng đợt, mau sang phía đối diện." Lúc này đột nhiên có người phát hiện mũi tên trong mộ thất được bắn thành từng đợt, hình bán nguyệt, một bên bắn xong, bên kia mới bắt đầu bắn.

Lời vừa dứt, những người đó cũng không quản thù hận nữa, mạng

sống là quan trọng nhất.

“Bàn Tử, có mang thuốc nổ không?” Trần Phong nhân cơ hội quan sát bên ngoài, bên trong không có cơ quan, chỉ còn lại cánh cửa đá sau lưng họ.

“Có mang.” “Tìm cơ hội cho nổ nó đi.” Nghe nói có mang thuốc nổ, Trần Phong tinh thần phấn chấn.

Đồng thời, anh chống Ô Kim Cương di chuyển về phía cửa đá sau lưng.

Những người khác nhìn thấy chiếc ô của Trần Phong đều lộ ra ánh mắt ghen tị.

Lúc này Cổ Thiên cũng thấy Tuyết Lê phía sau, mắt gã lập tức sáng lên.

“Con bé Tuyết, là chú Cổ đây, chú ở đây.” “Chú Cổ, có cơ hội.” Trần Phong nghe thấy tiếng Cổ Thiên, liền nói với ông ta.

Cổ Thiên lúc này đang ở một góc, chỉ có thể chờ sau khi mũi tên trên đầu ngừng bắn mới có thể di chuyển.

Mấy người đi theo ông ta lúc này cũng có một người trúng tên, hai người còn lại cũng đã chạy tán loạn, Cổ Thiên cũng không biết họ đi đâu rồi.

Bàn Tử ở phía sau sau khi đến gần, liền lấy thuốc nổ từ trong túi ra, toàn bộ chất đống trước cửa đá.

“Lão Trần, chuẩn bị xong rồi.” Bàn Tử đặt thuốc nổ xong liền hét về phía Trần Phong.

“Tốt, nghe theo chỉ huy của tôi.” ...

Trần Phong nghe Bàn Tử đã chuẩn bị xong thuốc nổ, mặt lộ vẻ vui mừng.

Nơi này đúng như lời lão Đầu Gà nói, là một cái bẫy, được thiết kế để giết sạch đạo mộ tặc, cũng là để bảo vệ lăng mộ.

Sau đó, Trần Phong liền đội Ô Kim Cương phía trước, di chuyển sang bên cạnh.

Mỗi bước đi đều phải hết sức cẩn thận.

Phạm vi của Ô Kim Cương chỉ có bấy nhiêu, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ để lộ người phía sau ra ngoài.

Những mũi tên này đều có kịch độc, bị trầy xước một chút là toi đời.

Trần Phong cũng không chắc Bắc Địa Huyền Đan và Xích Đan có tác dụng với loại độc này không.

Tiếng xé gió bên cạnh vẫn không ngừng vang lên.

Có thể thấy ánh sáng màu lam trên mũi tên, nhưng ánh sáng đó lại khiến người ta không rét mà run.

Cùng với sự di chuyển chậm chạp của Trần Phong, khoảng cách đến chỗ thuốc nổ ngày càng xa.

Lúc này, hiện trường lại xuất hiện biến hóa mới.

Trên tường gạch đối diện mộ thất, có thứ gì đó tỏa ra ánh dầu chảy xuống.

"Dầu Hỏa Long Tây Vực, chỉ cần một tia lửa là có thể bốc cháy." Không biết ai trong số những người có mặt đã hét lên một tiếng.

Nghe câu nói đó, sắc mặt của mọi người đều thay đổi.

Đây là muốn đuổi cùng giết tận, một con đường sống cũng không cho.

"Tiểu huynh đệ, cứu tôi với, tôi có thể cho cậu tiền và minh khí."

Không biết ai thấy nhóm Trần Phong lúc này vẫn bình an vô sự, liền hét lớn về phía anh.

Hiện tại chỉ có Trần Phong là an toàn nhất, mũi tên thì anh ta không có cách nào, nhưng không biết có đối sách gì với Dầu Hỏa Long không.

Nhưng những người sắp rơi vào đường cùng cũng không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ cần có một tia hy vọng là tốt rồi.

Lúc này, nhân cơ hội cơ quan thay đổi, Cổ Thiên liền nhanh chóng chạy đến.

"Tiểu Trần, con bé Tuyết, lần này cảm ơn hai đứa." Ông ta vội vàng trốn sau lưng Bàn Tử, đã đến giới hạn rồi.

Thêm người nữa sẽ bị lộ ra ngoài.

"Chú Cổ, chúng cháu ở đây, cứu chúng cháu với." Hai thanh niên đi theo chú Cổ thấy bóng dáng ông ta, vội vàng hét về phía Trần Phong.

Cổ Thiên nhìn hai người, mặt lộ vẻ không nỡ.

Hai đứa nhỏ này đều là ông ta nhìn chúng lớn lên.

Nếu bỏ mạng ở đây thì quá đáng tiếc.

Nhưng ông ta cũng biết tình hình hiện tại, diện tích của chiếc ô chỉ có bấy nhiêu, bây giờ đã là giới hạn, thêm người nữa không được.

Lúc này cũng có người trực tiếp muốn cướp Ô Kim Cương.

"Thằng nhãi, mau giao cái ô ra đây, nếu không ông đây bây giờ cho mày về chầu trời." Người đàn ông trung niên này trước đó ở bên cạnh lão Đầu Gà.

Hắn ta cầm súng chỉ vào nhóm Trần Phong, mặt lộ vẻ hung ác.

Những người khác cũng đứng bên cạnh quan sát, nếu nhóm Trần Phong dễ dàng khuất phục như vậy, bọn họ cũng không ngại chen chân vào.

"Hừ, có thể thử xem." Trần Phong hừ lạnh một tiếng.

Chương 487

Ngô Bát Nhất và mấy người phía sau cũng rút vũ khí ra, chỉ cần đối phương dám động, sẽ bị bắn thành cái sàng.

Đối phương thấy thế trận của Ngô Bát Nhất và những người khác, liền lẳng lặng cất súng đi.

Trần Phong thấy vậy cũng không nói gì thêm, quay sang nói với Cổ Thiên phía sau.

"Chú Cổ, chú có tin cháu không?" "Tiểu Trần, chú Cổ tự nhiên tin cháu và con bé Tuyết." "Chú Cổ bảo người của chú bây giờ nép sát vào tường, chúng ta sẽ cho nổ tung cánh cửa ngay lập tức." Lúc này Trần Phong thấy phía sau mình cũng bắt đầu xuất hiện Dầu Hỏa Long.

Dầu Hỏa Long ở phía đối diện đã bị mũi tên đốt cháy, lập tức lửa bốc lên ngùn ngụt.

Dầu Hỏa Long ở phía đối diện không vì thế mà kết thúc, ngược lại vẫn tiếp tục chảy xuống, sắp chảy đến giữa mộ thất.

Dầu Hỏa Long sau lưng cũng khiến Trần Phong tim đập thình thịch.

Thời gian cấp bách, không thể trì hoãn thêm nữa.

Chỉ cần đợi cơ quan thay đổi một lần nữa, phía sau cũng sẽ bùng lên lửa lớn, đến lúc đó họ muốn đi cũng không được.

Ngồi chờ bị nướng chín, hoặc là bị mũi tên bắn thành nhím.

Nghĩ đến đây, trong lòng anh cũng lo lắng không thôi.

Anh lấy súng lục, bắn một phát về phía thuốc nổ.

Một phát súng như một ngòi nổ.

"Ầm ~" một tiếng, nhóm Trần Phong chỉ cảm thấy trước mắt sáng bừng, sau đó là một trận ù tai.

Bên tai ngoài tiếng ông ông ra, không nghe thấy gì khác.

Cả mộ thất cũng bị vụ nổ chấn động đến mức không ngừng rung lắc.

Nhưng mộ thất rung lắc một lúc rồi cũng ổn định lại, cũng có thể thấy mộ thất kiên cố đến mức nào.

Để đối phó với những đạo mộ tặc này, người xây mộ cũng đã bỏ ra không ít công sức.

Những thổ phu tử khác không chú ý đến thuốc nổ xung quanh, cũng bị tiếng nổ dọa cho giật nảy mình, tưởng lại có tình huống gì xảy ra.

Quay đầu nhìn lại, cũng chỉ thấy một trận lửa hoa, sau đó là tiếng ông ông.

"Tình hình gì vậy." Những người đó cũng bị tiếng nổ dọa sợ, mỗi người đều ở đó la hét, nhưng chỉ có thể thấy miệng đối phương há ra, không nghe thấy gì cả.

Đợi tiếng nổ qua đi, Trần Phong vội vàng nhìn về phía cửa đá.

Hy vọng thuốc nổ có hiệu quả, có thể phá tung cửa đá, nếu không thật sự phải bỏ mạng ở đây.

Đợi khói bụi tan đi, phía sau cửa đá lộ ra một cái lỗ đen ngòm.

Thấy vậy, Trần Phong trong lòng vui mừng, may mà cửa đá đã bị phá vỡ.

Trần Phong liền thu ô lại, rồi chạy về phía cửa đá.

Ngô Bát Nhất và những người khác phía sau tự nhiên không cần phải nói.

Thấy Trần Phong chạy đi, họ liền bám sát theo sau.

Trần Phong đến trước cửa đá, không do dự, một đầu chui vào hành lang phía sau.

Trong hành lang này khi đến có cơ quan.

Dựa vào trí nhớ của bản thân, cộng thêm trên đường có mấy xác chết làm dấu hiệu, những nơi không có cơ quan đều sẽ để lại.

Cứ như vậy, tốc độ của nhóm Trần Phong cũng không chậm.

Chẳng mấy chốc đã ra khỏi hành lang, nhìn thấy lối đi chỉ đủ một người qua.

"Mau lên, từng người một, lên rồi lập tức cảnh giới." Trần Phong cũng không dài dòng, ngay lập tức đưa ra phương pháp đối phó.

Người đầu tiên lên là Ngô Bát Nhất, sau đó là Bàn Tử, Tuyết Lê và chú Cổ.

Nhóm Trần Phong vừa ra ngoài không lâu thì thấy những thổ phu tử kia cũng theo ra, cũng nằm trong dự liệu của anh.

Nhưng khi thấy lối đi chỉ có một người qua được, ai nấy đều lộ vẻ lo lắng.

May mà Dầu Hỏa Long phía sau lúc này không chảy ra nữa.

"A…" Lúc này, trong đám đông đột nhiên có người hét thảm một tiếng.

Sau đó, những người có mặt đều nghe thấy một tiếng gặm cắn đồ vật rợn tóc gáy.

Mọi người vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy xác chết giữa

mộ thất không biết từ lúc nào đã đứng dậy.

Một người ở cuối cùng không cẩn thận đã bị những thứ đó cắn chặt. ...

Nhìn những cái bánh tông đang không ngừng gặm cắn xác chết, sắc mặt mọi người không khỏi thay đổi.

"Những thi thể này đã thi biến." Những người có mặt đều là thổ phu tử, đối với tình hình như vậy không thể rõ hơn.

Chỉ là không ngờ thi thể bên trong lại thi biến nhanh như vậy, trừ phi chất độc trên mũi tên là thi độc.

Như để chứng minh cho suy đoán của mọi người, từ hành lang lại đi ra thêm mấy xác chết nữa.

Những thi thể này đều là những người bị trúng tên trong mộ thất trước đó.

Không một ngoại lệ, tất cả đều thi biến, nhưng chỉ là loại thi biến đơn giản nhất, sức chiến đấu không cao, nhưng không chịu nổi số lượng đông.

Sức chiến đấu không cao chỉ là so với bọn Bạch Mao Hống mà thôi.

Nhìn cảnh này, mặt mày mấy người đều xanh mét.

Đồng thời trong lòng cũng cầu nguyện cho những người đang tiến vào hành lang phía sau có thể nhanh hơn một chút.

Những cái bánh tông kia sau khi uống máu, hung tính càng tăng lên.

Nhìn thấy những người có mặt, chúng liền tăng tốc lao về phía họ.

Nhưng những người có mặt đều là những người từng trải, đối mặt với cảnh tượng như vậy liền phản ứng ngay lập tức, lấy vũ khí ra bắn liên tục vào những cái bánh tông.

Thực lực của những cái bánh tông này không ra gì.

Bị súng bắn liên tục lùi lại, căn bản không thể xông lên trước mặt họ.

Đầu bị bắn nát rồi thì không cử động nữa, không biến thái như bọn Bạch Mao Hống, Hồng Mao Hống.

Phát hiện ra điều này, những người đó đều vui mừng.

Số lượng bánh tông trước mặt không ngừng giảm đi, nhưng số người bên trong cũng không ngừng giảm đi, vì mọi người liên tục chui ra khỏi hành lang phía sau.

Cục diện theo đó cũng bị đảo ngược.

Số người ít đi, đối mặt với những cái bánh tông càng thêm áp lực.

Những cái bánh tông này nếu không bị đập nát sọ thì sẽ không dừng lại.

Lúc này bên trong chỉ còn lại năm người, nhưng bánh tông lại có ba con.

Ba con cũng không dễ đối phó.

"A…" một tiếng hét thảm đột nhiên vang lên.

Mấy người đều biến sắc, điều đó cũng có nghĩa là đối phương sắp có thêm đồng đội.

Đồng thời họ cũng đi về phía hành lang sau lưng.

Mấy người rất ăn ý, hỏa lực tăng mạnh, hy vọng có thể tranh thủ được chút thời gian.

Chương 488

Cũng quả thực đã tranh thủ được thời gian, nhưng cũng không đủ cho mấy người đồng thời ra ngoài. ...

Trần Phong sau khi ra ngoài cũng không lập tức rời đi, mà ở bên ngoài chờ đợi.

Vừa ra ngoài đã nghe thấy tiếng hét thảm từ bên trong truyền ra.

Những người ra sau đều có vẻ mặt may mắn.

Nghe tiếng súng dày đặc bên trong, biết rằng có biến cố.

Chẳng mấy chốc, những người bên trong cũng lục tục ra ngoài.

Hai đồng bọn của chú Cổ cũng ra được, vẻ mặt càng thêm sợ hãi.

"Chú Cổ." Hai người thấy chú Cổ liền bước tới, thở hổn hển gọi một tiếng.

Nhìn dáng vẻ cũng biết bị dọa không nhẹ.

"Bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Trần Phong nhìn hai thanh niên hỏi.

Hai người quay đầu nhìn Trần Phong rồi lại quay đầu nhìn Cổ Thiên.

"Nói đi." Chú Cổ gật đầu, ra hiệu cho hai người nghe lời Trần Phong.

"Hù, những người chết bên trong đều thi biến cả rồi, nếu không phải chúng tôi chạy nhanh, bây giờ có lẽ đã ở lại trong đó rồi." Gã cao gầy bên trái thở phào một hơi nói.

"Trên mũi tên đều có thi độc." Như biết được Trần Phong và những người khác sắp hỏi gì, người bên phải trực tiếp mở miệng nói.

“Thi độc!” Trần Phong và chú Cổ nghe vậy đều kinh ngạc.

Vốn tưởng chỉ là một loại kịch độc, không ngờ lại là thi độc.

Đúng là quá độc ác, khiến người ta chết rồi cũng không được yên.

“Xem ra Dầu Hỏa Long Tây Vực kia là để hủy thi diệt tích.” Trần Phong cũng hiểu ra tác dụng của Dầu Hỏa Long rồi.

Không chỉ có thể thiêu sống những đạo mộ tặc bên trong, mà còn là một thủ đoạn dọn dẹp chiến trường.

Lúc này, tiếng súng bên trong cũng ngừng lại.

Từ trong hầm mộ đi ra hai người, những người không ra được đã vĩnh viễn ở lại bên trong.

Hai người ra ngoài liền trực tiếp ngồi xuống đất, mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Suýt chút nữa là không ra được rồi.

Trần Phong nhìn quanh bốn phía, lúc vào có khoảng hai ba mươi người, bây giờ ra được chỉ có mười mấy người, một nửa đã bị bỏ lại bên trong.

Đó là trong trường hợp Trần Phong kịp thời cho nổ tung lối vào.

Nếu không, tất cả đều phải ở lại bên trong.

Những người này cũng hiểu ra, đều thiện ý gật đầu với nhóm Trần Phong.

Tuy đối phương không cố ý cứu họ, nhưng ân tình này phải nhận.

Những người có mặt, trừ nhóm Trần Phong ra, sắc mặt ai cũng không tốt.

Mỗi bên đều tổn thất mấy người, có bên thì toàn quân bị diệt.

“Lão Đầu Gà, là do ông làm ra chuyện này, cố ý tung tin giả.” Cổ

Thiên lúc này nhìn lão Đầu Gà, lửa giận bốc lên.

Người ông ta mang theo cũng đã tổn thất một người.

“Cổ Thiên, chuyện này là do ông tung ra ngoài, có trách thì cũng trách ông.

Nếu tôi biết đó là cạm bẫy thì đã không vào, trực tiếp để ông vào không phải tốt hơn sao.” Lão Đầu Gà lúc này cũng không chịu yếu thế.

Những người khác nghe vậy cũng thấy có lý.

Nếu đối phương biết đó là cạm bẫy thì đã không vào.

Bây giờ một cọng lông cũng không vớt được, ngược lại còn tổn binh hao tướng.

“Chú Cổ, chuyện này cũng không thể trách ai, ai cũng không ngờ người xưa lại âm hiểm như vậy.” Trần Phong nghe hai người lại bắt đầu đối đầu cũng đau đầu.

Trong lòng anh biết họ đã đi nhầm chỗ, đồng thời cũng biết lăng mộ thật sự có thể ở gần đây.

Nhưng những người này không đi, anh cũng không tiện tìm kiếm.

Chỉ có thể lên tiếng khuyên giải.

“Tiểu huynh đệ nói đúng, Cổ Thiên, hôm nay tôi cũng không tính toán với ông.” Lão Đầu Gà nghe Trần Phong nói xong, liền thuận thế xuống thang.

“Hừ.” Chú Cổ rõ ràng không buông tha, nhưng tiểu bối đã nói rồi, ông ta tiếp tục nữa thì có chút vô lý.

“Vậy mộ thất thật sự ở đâu?” Lúc này có người hỏi.

Đây cũng là chuyện mọi người quan tâm, nếu đây là cạm bẫy, vậy lăng mộ thật sự ở đâu.

“Ở đây có đại sư phong thủy nào không?” “Xem phong thủy xung quanh tìm lăng mộ thật sự ở đâu.” “Hừ, theo tôi, cứ trực tiếp dùng cách cũ mà tìm, dù sao phạm vi ở đây cũng chỉ có bấy nhiêu.” … Nhất thời hiện trường lại một trận ồn ào.

Nhóm Trần Phong nghe cũng khá đau đầu. ...

Trần Phong nghe cũng thấy đau đầu, nhưng lại không có cách nào.

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

“Không hay rồi, cảnh sát đến!” “Không hay rồi, cảnh sát đến!” Khi giọng nói đó vang lên, những người có mặt đều giật mình.

Phải biết rằng thân phận của những người có mặt đều không thể ra ánh sáng, sợ nhất chính là cảnh sát.

Vừa nghe cảnh sát đến, trong lòng ai cũng hoảng loạn.

Đồng thời cũng hiểu ra tại sao cảnh sát lại đến, không phải do tiếng nổ và tiếng súng trước đó sao.

“Vãi chưởng, tôi có việc đi trước đây.” “Tôi cũng có việc, tôi cũng đi trước.” … Chẳng mấy chốc, những người có mặt đều nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại nhóm Trần Phong.

“Con bé Tuyết, chúng ta cũng đi thôi, bị bắt là người tang vật chứng đầy đủ, đến lúc đó nói không rõ đâu.” Chú Cổ quay đầu nhìn nhóm Trần Phong nói.

“Được, chúng ta cũng đi thôi.” Trần Phong vốn định tiếp tục tìm kiếm lăng mộ, nhưng thôi bỏ đi.

Lỡ như cảnh sát thật sự bắt được, nhóm họ có giấy chứng nhận của giáo sư sẽ không sao, nhưng chú Cổ thì khác.

Sau đó, Trần Phong liền nhanh chóng chạy về phía nơi ở.

Nhưng trên đường lại gặp Đại Kim Nha.

Thấy Đại Kim Nha, Trần Phong liền biết giọng nói vừa rồi là của ông ta.

"Trần gia, Ngô gia, mấy vị không sao chứ?

Tối muộn nghe tiếng súng là biết các vị cũng ra ngoài rồi." Đại Kim Nha thấy nhóm Trần Phong, vội vàng tiến lên nói.

"Kim gia có lòng rồi, chúng tôi không sao, về rồi nói tiếp." Trần Phong gật đầu cảm ơn rồi nói.

"Được, được, cảnh sát sắp đến rồi." Đại Kim Nha tự mình gật đầu nói.

Sau đó, mấy người liền quay về nơi ở.

Lúc này chú Cổ mới phát hiện mình ở ngay bên cạnh phòng của nhóm Trần Phong, cũng là có duyên.

"Trần gia, không biết là, tôi về sau không thấy ngài, cũng biết ngài ra ngoài rồi.

Chương 489

Nhưng chưa bao giờ nghe thấy tiếng súng dày đặc như vậy ở đó.

Cảnh sát sắp đến rồi, tôi vừa nhìn, thế thì không được, Trần gia và mọi người đều ở đó.

Thế là tôi vội vàng chạy đến gần hét một tiếng." Nói đến đây, Đại Kim Nha cũng có vẻ mặt may mắn.

"Vậy phải cảm ơn Kim gia đã nhắc nhở." Trần Phong nghe xong lại lần nữa cảm ơn.

Tuy bị bắt cũng không sao, nhưng đối phương cũng là một phen hảo tâm.

"Chú Cổ, sao chú lại ở đây, cũng vì vương mộ sao?" Lúc này Tuyết Lê nhìn chú Cổ hỏi.

Chú Cổ từ lần trước mượn vũ khí xong liền không thấy tăm hơi.

Không ngờ lại gặp ở đây.

May mà ông ấy cũng vào, nếu không có thể không ra được.

"Tôi, tôi…" Chú Cổ ngập ngừng hồi lâu vẫn không nói ra được.

"Chú Cổ là vì tìm Mộc Trần Châu!

Mấy năm nay chú Cổ vẫn luôn tìm kiếm Mộc Trần Châu." Gã cao gầy phía sau đột nhiên mở miệng nói.

Cậu ta nhìn ra cô gái trước mặt và chú Cổ có một mối quan hệ không bình thường.

Chú Cổ chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt như vậy trước mặt ai.

Thế là cậu ta chủ động nói ra.

“Chú Cổ, cảm ơn chú.” Tuyết Lê nghe vậy trong lòng cũng một trận xúc động, trong mắt ẩn hiện có lệ hoa lấp lánh.

Cô biết chú Cổ tìm Mộc Trần Châu là vì mình, nên mới có một tiếng cảm ơn đó.

“Con bé Tuyết, chú Cổ vô dụng, bao lâu nay vẫn không tìm được Mộc Trần Châu.

Cháu là huyết mạch duy nhất cha cháu để lại, chú có thể ngồi yên không quản sao?” Chú Cổ thở dài một hơi, lặng lẽ nói.

“Chú Cổ, chú yên tâm, Mộc Trần Châu cháu nhất định sẽ tìm được.” Tuyết Lê nhìn dáng vẻ của chú Cổ, trong lòng cũng khó chịu.

“Chú Cổ, chú yên tâm đi, những chuyện này cứ giao cho lớp trẻ chúng cháu làm, chú ở nhà an tâm nghỉ ngơi.” Trần Phong nghe xong gật đầu nói.

“Nói thì nói vậy, nhưng chú có thể trơ mắt nhìn sao?” Chú Cổ nhìn Tuyết Lê rồi nói.

“Chú Cổ, sao chú biết trong lăng mộ có Mộc Trần Châu?” Ngô Bát Nhất ở bên cạnh im lặng lắng nghe, thấy tình hình mấy người không ổn, vội vàng hỏi.

“Ừm, ta đã tra tài liệu, nước Cổ Điền khi đó từ Tây Vực cướp được Mộc Trần Châu, vẫn luôn coi nó là quốc bảo truyền lại.” Chú Cổ ngẩng đầu nhìn Ngô Bát Nhất rồi mở miệng nói.

“Gần đây ta vẫn luôn tìm kiếm tin tức về nước Cổ Điền, sau đó nghe được tin tức liền đến đây.

Sau đó liền gặp lão Đầu Gà, chuyện sau đó các cháu đều biết rồi.” Chú Cổ dứt khoát kể lại toàn bộ đầu đuôi câu chuyện.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nghe đối phương cũng đang giúp tìm

Mộc Trần Châu, thái độ đối với chú Cổ liền thay đổi.

"Chỉ là không ngờ mộ thất tìm được lại là cạm bẫy." Chú Cổ nói đến đây cũng có chút chán nản.

"Vừa nãy ở bờ hồ Phủ Tiên, tôi đã xem tinh tượng gần đó, thực ra nơi chúng ta vào không phải là lăng mộ thật sự." Ngô Bát Nhất đột nhiên mở miệng nói.

"Lão Trần, ông có nhớ long mạch quỷ dị mà chúng ta thấy trước đó không?" "Nhớ." Trần Phong gật đầu, long mạch đó Trần Phong bây giờ vẫn còn nhớ, rất quỷ dị.

Nhưng bây giờ vấn đề chắc chắn xuất hiện ở trên đó.

"Nếu tôi không nhìn lầm, long mạch đó là nhân tạo, long mạch thật sự được ẩn giấu sau dãy núi." "Ẩn Long Mạch?" Trần Phong nghe Ngô Bát Nhất nói, kinh ngạc kêu lên.

Vừa nãy anh cứ nhìn chú Cổ và lão Đầu Gà, không chú ý đến sự thay đổi của tinh tượng, xem ra đã nhìn nhầm rồi.

Ẩn Long Mạch, đúng như tên gọi, là long mạch ẩn giấu, loại long mạch này càng thích hợp để làm nơi chôn cất.

"Vậy lăng mộ ở đâu?" Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói xong vội vàng hỏi.

"Ừm, nếu không có gì sai sót, từ hầm mộ chúng ta vào trước đó lùi về sau một trăm năm mươi mét chính là vị trí lăng mộ thật sự." Ngô Bát Nhất nhớ lại tinh tượng trước đó và tình hình ở đó nói.

"Tiểu huynh đệ, cậu cũng hiểu phong thủy?" Chú Cổ nghe Ngô Bát Nhất nói xong, kinh ngạc hỏi.

Ông ta biết Tuyết Lê là hậu duệ của Bàn Sơn, cũng biết Trần Phong thuộc phái Phát Khâu.

Nhưng nghe Ngô Bát Nhất nói, rõ ràng là có nghề.

“Anh ấy thuộc phái Mạc Kim, đối với phong thủy tự nhiên là hiểu.” Tuyết Lê nghe xong liền nói với chú Cổ.

“Cũng là?

Chẳng lẽ chú Cổ cũng thuộc phái Mạc Kim?” Nghe Tuyết Lê nói xong, Ngô Bát Nhất liền kinh ngạc nhìn chú Cổ.

“Ừm, chú Cổ cũng thuộc phái Mạc Kim.” Tuyết Lê gật đầu. ...

“Lão rồi, không ngờ lại gặp được hậu bối Mạc Kim trẻ tuổi như vậy.” Chú Cổ nghe Ngô Bát Nhất cũng thuộc phái Mạc Kim.

Nhìn Ngô Bát Nhất, ánh mắt càng thêm thân thiết.

“Ây da, không xong rồi, không xong rồi, ở đây ai cũng là truyền nhân của các môn phái đạo mộ.” Đại Kim Nha ở bên cạnh nghe mấy người đối thoại cũng ngẩn người, sau đó liền nói.

Người của Tứ đại môn phái bình thường một người cũng khó gặp, vậy mà bây giờ lại thấy cả một phòng.

Đây cũng là cơ hội hiếm có.

“Chú Cổ, hay là chú cũng thu nhận chúng cháu vào môn hạ đi.” Hai thanh niên phía sau chú Cổ nghe những người này đều là người của các môn phái đạo mộ, không khỏi hâm mộ.

Đây là đạo mộ chính thống, đặt ở thời xưa đều là quan lớn.

“Ta dẫn các con bôn ba nam bắc bao năm nay, bản lĩnh của ta không phải đã dạy gần hết rồi sao?

Bây giờ so với phái Mạc Kim chỉ thiếu một cái Mạc Kim Phù thôi.

Đợi ta có thời gian sẽ làm cho hai đứa một cái, chỉ tiếc cho thằng bé Lâm Thiên.” Chú Cổ nghe yêu cầu của họ cũng không từ chối,

nhưng cũng không đồng ý thu nhận vào môn hạ.

“Cảm ơn chú Cổ!” Hai người nghe vậy đại hỷ, vội vàng cảm ơn.

“Vậy bây giờ chúng ta làm sao?

Bây giờ đi tìm lăng mộ đó sao?” Bàn Tử ở bên cạnh mở miệng nói.

Đây mới là chuyện Bàn Tử quan tâm, đồ vật bên trong mới là quan trọng nhất.

“Tối nay cứ như vậy đi, tối nay bên đó có cảnh sát rồi, không tiện, đợi ngày mai xem tình hình đã.” Trần Phong nghe Bàn Tử nói xong liền đáp.

Tối nay chuyện ầm ĩ như vậy, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của nhiều bên.

Sơ sẩy một chút có thể sẽ trở thành mục tiêu của mọi người, đến lúc đó lại làm áo cưới cho người khác.

Chuyện của lão Đầu Gà trước đó vẫn còn sờ sờ ra đó.

Không thể giống như lão Đầu Gà được.

“Lão Trần nói không sai, tối nay không thích hợp động thủ.” Ngô Bát Nhất cũng tán đồng gật đầu.

Sau đó, chú Cổ và nhóm Trần Phong nói chuyện một lúc rồi quay về nơi ở.

“Lão Trần, chú Cổ là ai vậy?” Sau khi chú Cổ đi, Ngô Bát Nhất mới hỏi.

“Chú Cổ là bạn của cha tôi, năm đó cùng nhau xuống mộ, quan hệ đáng tin cậy.” Trần Phong nghe xong không nói gì, đưa mắt nhìn về phía Tuyết Lê.

Tuyết Lê thấy ánh mắt của Trần Phong liền biết ý của đối

phương.

"Chúng em ở Thiểm Tây đã mượn vũ khí của chú Cổ." Lúc này Trần Phong cũng bổ sung một câu.

Chương 490

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử liền sáng mắt lên.

Chuyến đi này thiếu nhất không phải là vũ khí sao?

Có chú Cổ rồi sau này không cần lo lắng về vấn đề vũ khí nữa.

"Có…" Trần Phong vừa định nói, đột nhiên nhận ra Đại Kim Nha cũng ở đây.

"Vậy Trần gia, ngài cứ bận đi, tôi về ngủ trước." Đại Kim Nha cũng biết điều, biết mấy người Trần Phong có chuyện quan trọng cần bàn bạc, liền chủ động lui ra ngoài.

"Hôm nay phải cảm ơn Kim gia, sau khi trở về, tôi sẽ tặng Kim gia một món quà lớn." Trần Phong gật đầu, tuy biết Đại Kim Nha biết chuyện sau này cũng sẽ không nói ra ngoài, nhưng chuyện gì cũng không ai nói chắc được.

"Vậy tôi xin mong chờ món quà lớn của Trần gia." Đại Kim Nha chắp tay rồi đi ra ngoài.

"Hôm nay lúc ra ngoài tôi phát hiện Cửu Tinh Liên Châu sẽ xuất hiện sau một tuần nữa." Trần Phong đợi Đại Kim Nha đi rồi mới tiếp tục nói.

"Cửu Tinh Liên Châu, vậy có nghĩa là, thành phố dưới nước sẽ xuất hiện sau một tuần nữa?" Bàn Tử nghe câu đó xong liền kích động.

"Đúng, không sai.

Cho nên đến sớm không bằng đến đúng lúc." Trần Phong nhìn Bàn Tử nói.

“Nếu trong lăng mộ không có Mộc Trần Châu, chúng ta cũng có thể xuống thành phố dưới nước tìm.” “Thiên thời địa lợi nhân hòa rồi còn gì.” Tuyết Lê nghe xong, ở bên cạnh cười nói.

Sau đó mấy người liền thảo luận về câu chuyện của thành phố dưới nước.

Ngày thứ hai!

Nhóm Trần Phong dậy rất sớm để ra ngoài dò la tin tức.

Đồng thời cũng lấy tiền ở chỗ Bàn Tử, trước tiên đến chỗ bà chủ kia mua nốt số đồ đồng còn lại.

“Đồng chí thật sự cảm ơn cậu, lần này mấy mẹ con tôi cũng có thể đổi sang một môi trường tốt hơn.” Bà chủ nhận tiền trong tay Trần Phong, vội vàng cảm ơn.

Nếu là người khác, có thể chỉ đưa khoảng mười vạn.

Ba mươi vạn đối với bà chủ là số tiền có thể thay đổi vận mệnh.

Bà chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày có nhiều tiền như vậy.

Trần Phong sau đó cũng khuyên bà nên chuyển đến nơi khác ở.

Sau đó, anh cố ý vô tình dẫn Tuyết Lê đi về phía bờ hồ Phủ Tiên.

“Minh khí hôm qua là thu được từ đây sao?” Tuyết Lê khoác tay Trần Phong rồi hỏi.

“Ừm.” Trần Phong gật đầu.

Coi như là giao dịch công bằng.

“Nơi đó bị cảnh sát vây rồi.” Mắt Tuyết Lê khá tốt, vừa nhìn đã thấy nơi hôm qua đã bị cảnh sát bao vây.

“Bây giờ làm sao?” Chuyện này cũng nằm trong dự liệu, chuyện vương mộ ầm ĩ như vậy, cảnh sát đến rồi, chắc chắn sẽ phong tỏa

nơi đó.

“Chúng ta đến gần hơn một chút.” Trần Phong nhất thời cũng không có cách nào có thể vào lăng mộ dưới mí mắt của cảnh sát.

Giấy chứng nhận khảo cổ tuy là thật, nhưng đó chỉ là chức trợ lý, không có giáo sư dẫn đầu, người khác căn bản sẽ không cho vào.

Bình thường dùng để hù dọa người thì được, nhưng gặp phải tình huống này cũng bó tay.

“Đợi đã, đó có phải là… Giáo sư Trần không!” Tuyết Lê đột nhiên thấy một ông lão từ trong vòng vây đi ra.

Nhìn bóng dáng quen quen, định thần nhìn lại không phải là Giáo sư Trần sao?

“Giáo sư Trần?

Dù sao đi nữa, cuối cùng cũng có cơ hội rồi.” Trần Phong nghe Tuyết Lê nói xong liền lẩm bẩm.

“Đi theo ông ấy.” Lúc này Trần Phong thấy Giáo sư Trần đột nhiên đi về phía xa.

Giáo sư Trần biết đâu là một đột phá khẩu tốt.

Tuyết Lê gật đầu, tuy không biết Trần Phong định thuyết phục Giáo sư Trần thế nào, nhưng cô tin người đàn ông của mình có thể làm được.

Cứ như vậy, hai người bám sát theo sau Giáo sư Trần.

Giáo sư Trần tự nhiên không biết có hai người đang theo sau mình.

Chẳng mấy chốc hai người đã theo Giáo sư Trần đến một nhà nghỉ.

Trần Phong và Tuyết Lê nhìn nhau, sau đó cả hai đều gật đầu.

Họ biết bây giờ nếu muốn vào lăng mộ, bắt buộc phải tìm Giáo sư Trần.

Họ hỏi nhân viên lễ tân của nhà nghỉ số phòng của Giáo sư Trần.

Thông thường những thông tin này đều được bảo mật.

Nhưng dưới sự dụ dỗ bằng tiền của Trần Phong, nhân viên lễ tân đã lựa chọn khuất phục.

Sau đó Trần Phong và Tuyết Lê liền đến phòng của Giáo sư Trần.

Trần Phong tiến lên gõ cửa.

"Cốc, cốc." ...

Người mở cửa là một thanh niên.

"Chào, xin hỏi tìm ai ạ?" Chàng trai trẻ nhìn Trần Phong và Tuyết Lê rồi hỏi.

"Chào đồng chí, tôi tìm giáo sư Trần." Trần Phong nhìn người thanh niên rồi nói rõ ý định.

"Xin hỏi anh là?" "Cứ nói với giáo sư Trần là Trần Phong và Tuyết Lê tin là ông ấy sẽ muốn gặp." "Xin chờ một chút!" Người thanh niên ngẩn ra, rồi đáp.

Trần Phong đợi bên ngoài khoảng một phút, người thanh niên mới đi ra.

"Mời vào, giáo sư Trần đang đợi ở bên trong." Nói xong, người thanh niên không vào theo.

Rõ ràng đã được giáo sư Trần dặn dò.

"Giáo sư Trần," Trần Phong và Tuyết Lê nhìn thấy giáo sư Trần đang lật xem tài liệu trên bàn.

Thấy có người tới, ông đặt đồ trong tay xuống rồi cười nói:

“Đồng chí Trần Phong, đồng chí Tuyết Lê, không ngờ hai vị cũng ở đây.” “Giáo sư Trần, ông đang tìm kiếm vương mộ sao?” Trần Phong đi thẳng vào vấn đề.

Đối phương không thể không biết ý đồ của anh, thái độ đó của ông ta rõ ràng là có thể thương lượng.

“Ha ha, mỗi một tòa vương mộ đều được nhà nước bảo hộ, không thể để đám trộm mộ nhanh chân đến trước được.” Nói đến đây, giáo sư Trần rõ ràng nhìn hai người với ánh mắt đầy ẩn ý.

“Tôi nghe nói ở đây xuất hiện vương mộ nên không thể chờ đợi được nữa.” “Chắc hai vị cũng biết chuyện tối qua rồi.” Giáo sư Trần dừng lại một chút rồi nói tiếp.

“Thứ được phát hiện tối hôm qua chỉ là một cái Úng thành!” “Úng thành?” Trần Phong và Tuyết Lê nghe giáo sư Trần nói xong thì đều ngẩn ra.

Họ chưa từng nghe qua tên gọi này.

“Ồ, đó là một loại cạm bẫy chỉ xuất hiện trong các ngôi mộ ở phương Nam.” Giáo sư Trần giải thích.

“Không biết tối nay hai vị đồng chí có việc gì không?” “Giáo sư Trần, tôi cũng xin nói thẳng, tôi vào vương mộ để tìm Mộc Trần Châu!” Trần Phong thầm mắng lão cáo già, rồi nghiêm mặt nói.

“Tôi có thể tìm ra vị trí thực sự của vương mộ.” Dường như biết đối phương muốn gì, Trần Phong nói tiếp.

“Đồng chí Trần Phong, vương mộ là thứ được nhà nước bảo hộ, không thể tùy tiện khai quật được.” Giáo sư Trần nghe xong lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Giáo sư Trần, chúng ta cũng đừng vòng vo nữa, ông cứ ra điều kiện đi.” Trần Phong nghe vậy cũng đành chịu, đối phương đã nắm

thóp được là anh đang cần ông ta giúp.

“Tôi cũng muốn vào mộ, đồng thời sau khi vào, ngoại trừ Mộc Trần Châu, các người không được lấy bất kỳ văn vật nào khác.” Giáo sư Trần nghe Trần Phong nói vậy cũng biết không thể ép quá, liền đưa ra điều kiện của mình.

“Còn nữa, tôi muốn mượn kiến thức phong thủy của các cậu để giúp tôi tìm ra vị trí của thành nước ngầm.” Giáo sư Trần đưa ra điều kiện cuối cùng.

Chương 491

“Tôi đồng ý.” Trần Phong suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

Đối phương biết về thành nước ngầm cũng không có gì lạ.

Chỉ cần biết thành nước ngầm ở đâu rồi nói cho ông ta là được.

Trần Phong cũng không nghĩ rằng lúc xuống nước sẽ chỉ có một nhóm người của mình.

Mặc dù không biết khi nào hiện tượng cửu tinh liên châu sẽ xuất hiện, nhưng có thể đoán chắc chắn sẽ không bình thường.

“Tốt lắm, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.” “Hợp tác vui vẻ!” Sau khi Trần Phong và giáo sư Trần đạt được thỏa thuận hợp tác, họ quyết định chiều sẽ bắt đầu vào mộ.

Sau khi xác định xong mọi việc, Trần Phong và Tuyết Lê trở về nơi ở.

Bàn Tử, Ngô Bát Nhất và cả chú Cổ đều ở đó.

Trần Phong cũng không né tránh, tất cả cùng đi cũng không thành vấn đề.

“Chiều nay chúng ta sẽ xuống mộ.” Đó là câu đầu tiên Trần Phong nói khi gặp mọi người.

“Xuống mộ ư?

Nhưng mà Lão Trần, nơi đó đã bị phong tỏa rồi, giấy tờ của chúng ta chưa chắc đã có tác dụng đâu.” Bàn Tử nghe vậy liền nói ra nỗi lo của mình.

“Không cần lo, buổi chiều sẽ có người tiếp ứng chúng ta.” Trần Phong không nói ra chuyện hợp tác với giáo sư Trần, tạm thời giữ bí

mật.

“Chú Cổ, buổi chiều chú cùng Trình Tiêu và Lâm Bất Kiến cũng đi cùng nhé.” Trần Phong quay đầu nhìn chú Cổ đang nhìn mình với ánh mắt mong chờ.

“Tốt, tiểu Trần à, Tuyết nha đầu quả nhiên không nhìn lầm người, ha ha.” Nghe Trần Phong nói, chú Cổ lập tức cười nói.

“Vậy thì mau thu dọn đồ đạc thôi.” Trần Phong gãi đầu rồi nói.

Đại Kim Nha đứng bên cạnh nghe buổi chiều có hành động, ánh mắt lộ vẻ hâm mộ, nhưng ông ta cũng biết tình trạng sức khỏe của mình không cho phép tham gia những việc kích thích như vậy.

“Các cậu đi đi, tôi ở đây trông nhà cho.” “Vậy phiền Kim gia rồi.” Trần Phong gật đầu, cũng biết rõ tình trạng sức khỏe của đối phương.

“Chuyện nhỏ, nhớ tiện tay mang ra ít minh khí là được.” Đại Kim Nha xua tay nói.

“Cái này… sau khi vào trong, chúng ta không thể lấy đồ bồi táng bên trong.” Trần Phong nói ra yêu cầu của giáo sư Trần.

“Hả?

Lão Trần, không phải ông lại đi tìm giáo sư nào rồi chứ?” Bàn Tử vừa nghe đã la lên.

“Thu dọn đồ đạc đi.” Trần Phong không để ý đến lời càm ràm của Bàn Tử, quay người nói với mọi người.

Lần này, Trần Phong không mang theo đồ lặn hay các trang bị dưới nước, nhưng lại mang không ít nhiên liệu và thuốc nổ.

Vũ khí sẽ do phía bên kia cung cấp, nếu để đám cảnh sát thấy họ mang nhiều vũ khí như vậy, bây giờ không bị bắt thì sau này chắc chắn cũng sẽ bị theo dõi, lợi bất cập hại.

Một số thứ quan trọng vẫn phải mang theo, như thuốc nổ, dược phẩm và các vật dụng cần thiết khác.

Sau khi mọi thứ đã được thu dọn xong, Trần Phong dẫn mọi người đến bờ hồ Phủ Tiên.

Lúc này, giáo sư Trần đã đợi sẵn ở đó.

"Đồng chí Trần Phong, người đã đủ, chúng ta bắt đầu thôi." Giáo sư Trần nhìn bảy người của Trần Phong rồi gật đầu nói.

"Giáo sư Trần!" Lúc này Ngô Bát Nhất và Bàn Tử mới biết người hợp tác với Trần Phong lại là người quen cũ.

"Đồng chí Ngô Bát Nhất, đồng chí Vương." Nghe thấy tiếng, giáo sư Trần cũng cười chào hỏi hai người.

"Đi thôi, tôi dẫn các cậu đi nhận vũ khí." Sau đó, giáo sư Trần dẫn mọi người đến một cái lều.

"Vũ khí của các cậu ở trong đó." Mọi người nghe vậy liền vào lều chọn vũ khí.

Vũ khí bên trong không ngoài một số súng ngắn và súng trường, đều là mượn của cảnh sát và phải báo cáo.

Sau đó, giáo sư Trần dẫn mấy người đi gặp đội trưởng cảnh sát.

"Giáo sư Trần, có cần tôi cử thêm vài người đi cùng không?" Đội trưởng cảnh sát nhìn mấy người Trần Phong, vẻ mặt rõ ràng không tin tưởng.

"Không sao, nhiều người quá lại vướng chân, bọn họ đều là dân chuyên nghiệp." Giáo sư Trần cười từ chối ý tốt của đối phương. … "Đồng chí Trần Phong, tiếp theo trông cậy cả vào cậu." Sau khi rời khỏi chỗ đội trưởng cảnh sát, giáo sư Trần nói với nhóm Trần Phong.

"Được," Trần Phong gật đầu đáp.

Điều khiến Trần Phong ngạc nhiên là giáo sư Trần không cử một ai đi cùng họ, ngay cả một trợ thủ cũng không.

Trần Phong không biết rằng lý do giáo sư Trần không cử người đi chủ yếu là vì ám ảnh từ lần trước ở Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

Ông không chịu nổi cảnh sinh ly tử biệt nữa.

Vì vậy lần này ông quyết định chỉ đi một mình.

Một lý do khác là sự tin tưởng vào nhóm của Trần Phong.

Mặc dù họ là trộm mộ, nhưng lại rất có nghĩa khí.

Sau đó, nhóm của Trần Phong đến vị trí của cái hang đạo tặc hôm trước.

Trần Phong nhìn về phía Ngô Bát Nhất.

Ngô Bát Nhất gật đầu, hiểu ý của anh.

Sau đó, anh ta bắt đầu hồi tưởng lại tinh tượng tối qua.

Trong tinh tượng tối qua có một ẩn long mạch, vị trí long đầu chính là lối vào của mộ táng.

Ngô Bát Nhất nhìn vị trí hang đạo tặc phía trước, sau đó xác định lối vào của mộ cách hang đạo tặc khoảng một trăm năm mươi mét.

"Phía sau hang đạo tặc một trăm năm mươi mét là vị trí tử môn." Nghe Ngô Bát Nhất nói, mọi người liền ước lượng khoảng cách rồi đi đến vị trí một trăm năm mươi mét.

Đến nơi, mọi người bắt đầu bận rộn.

Họ cầm xẻng, xúc một ít đất trong một phạm vi nhất định rồi đưa đến trước mặt Trần Phong.

Trần Phong thì ngửi từng nắm đất, nếu không chắc chắn thì nếm thử.

Anh nếm thử rồi lại lắc đầu.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử lại đổ đất xuống, chuyển sang chỗ khác xúc thêm một ít.

“Chú Cổ, họ đang làm gì vậy?

Sao không giống thủ đoạn của Mạc Kim Môn?” Lâm Bất Kiến nhìn hành động của nhóm Trần Phong rồi hỏi.

“Nếu ta không đoán lầm, đây hẳn là một trong những tuyệt kỹ của Tả Lĩnh Môn, nếm đất tìm mộ.” Chú Cổ nheo mắt lại rồi nói.

Trần Phong càng ngày càng khiến ông không thể nhìn thấu, ngay cả tuyệt kỹ của Tả Lĩnh nhất mạch cũng biết.

Bản lĩnh này quả thật không phải dạng vừa.

Nếu không phải đã thấy Phát Khâu Ấn, ông còn tưởng anh là người của Tả Lĩnh Môn.

“Ừm, không sai, chính là chỗ này.” Trần Phong dùng lưỡi nếm thử đất mà Bàn Tử đưa tới, rồi gật đầu nói.

Trong đất tỏa ra một mùi đặc trưng của mộ cổ.

Điều này chứng tỏ bên dưới chính là nơi có mộ táng.

“Đi, qua đó.” Sau đó, Trần Phong gọi giáo sư Trần và nhóm chú Cổ đi về phía Bàn Tử.

“Đến đây rồi, đào chứ?” Bàn Tử thấy nhóm Trần Phong đến gần liền hỏi.

“Bắt đầu thôi.” Nói xong, Trần Phong lấy từ trong ba lô ra một giáp nhân đặt xuống đất, rồi điều khiển nó bắt đầu đào xuống.

Chương 492

Ngay lập tức, đất cát bay tứ tung.

“Giáp nhân!” Chú Cổ nhìn thấy giáp nhân thì thốt lên.

“Tuyết nha đầu, đây là do tiểu tình lang của cháu dạy sao?” “Chú Cổ!

Cái này cháu còn không biết.” Nghe chú Cổ nói, Tuyết Lê hiếm khi đỏ mặt, nhỏ giọng đáp.

Cô cũng buồn bực, trước đây Trần Phong cũng đã dạy cô cách điều khiển giáp nhân này, nhưng cô học mãi không được.

“Cháu cũng không biết!” Chú Cổ nghe vậy cũng ngạc nhiên nhìn Trần Phong, nhưng khi nghĩ đến ông nội của Trần Phong là vị lão tướng quân kia thì liền thông suốt.

Lão tướng quân chính là một nhân vật truyền kỳ.

“Thứ này thật thần kỳ.” Giáo sư Trần nhìn giáp nhân cũng kinh ngạc không thôi.

Giáp nhân này được chế tạo vô cùng tinh xảo, toàn thân làm từ vật liệu dược liệu nhẹ, nhưng tốc độ đào đất lại cực nhanh.

Ông chưa từng thấy thứ gì như vậy.

Còn hai tiểu bối của chú Cổ lúc này cũng đã ngây người.

Trước đó không nhận ra là có thể thông cảm vì chưa từng thấy.

Nhưng thứ này dù chưa thấy cũng đã từng nghe qua sự lợi hại của giáp nhân.

“Keng!” Cảm nhận được việc khai quật của giáp nhân bị cản trở, Trần Phong liền không điều khiển nó tiếp tục đào xuống nữa.

Hẳn là đã chạm tới lối vào của mộ táng.

Vì vậy, Trần Phong nhanh chóng đến bên cái hố vừa đào.

Trong nháy mắt, cái hố đã sâu hơn hai mét.

Bên dưới là một bức tường gạch, những viên gạch này tiếp xúc với đất ẩm, hiện ra màu đen kịt.

Do bị hơi nước và một số chất khác ăn mòn trong thời gian dài, chúng trở nên rất giòn, có khả năng chỉ cần một lực nhẹ là sẽ sụp đổ.

"Thật sự ở đây?" Giáo sư Trần nhìn thấy bức tường gạch thì biết vương mộ ở ngay bên dưới.

"Lợi hại!" Chú Cổ thấy vậy giơ ngón tay cái lên khen ngợi nhóm Trần Phong.

Mấy người này không chỉ hợp tác ăn ý mà thực lực cũng rất đáng nể.

Phong thủy huyền học của Ngô Bát Nhất không thua kém ông, thậm chí còn vượt qua.

Nhìn độ sâu và bức tường gạch mốc meo, Trần Phong từ bỏ ý định tự mình xuống.

Anh trực tiếp điều khiển giáp nhân đập một cú thật mạnh vào bức tường gạch.

Chỉ thấy bức tường gạch vốn đã mỏng manh không chịu nổi một kích của giáp nhân, lập tức đổ sụp vào trong.

Một cửa hang đen ngòm hiện ra trước mặt mọi người.

Nhưng ngay sau đó, Trần Phong và mọi người ngửi thấy một mùi ẩm mốc xen lẫn mùi lạ khó ngửi.

Họ biết không khí bên trong đã tràn ra ngoài.

Lúc này, những đạo mộ tặc có kinh nghiệm đều sẽ lùi lại.

Nhóm của Trần Phong, bao gồm cả chú Cổ, đều làm như vậy.

Không khí bên trong sau hai ngàn năm mục rữa phân hủy, có thể đã biến thành khí độc.

Giáo sư Trần tuy không biết tại sao, nhưng thấy mọi người lùi lại, ông cũng vội vàng lùi theo vài bước.

Lúc này, đương nhiên những đạo mộ tặc như Trần Phong có kinh nghiệm hơn, nếu không chết lúc nào cũng không hay.

"Bàn Tử, chuẩn bị đuốc." Trần Phong quay đầu nói với Bàn Tử.

Đuốc là thứ không thể thiếu khi vào mộ.

"Được thôi." Bàn Tử đáp một tiếng rồi đi chuẩn bị.

Trình Tiêu và Lâm Bất Kiến thấy vậy cũng đi theo Bàn Tử chuẩn bị đuốc.

Một lúc sau, Trần Phong cảm thấy không khí bên trong không còn tràn ra nữa, liền buộc một đầu dây thừng vào người mình, đầu kia đưa cho Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê giữ.

Chủ yếu là để phòng có tình huống bất ngờ, hoặc phòng trường hợp Trần Phong đột nhiên rơi xuống.

Tình hình bên trong không rõ, rơi xuống thì không phải chuyện tốt.

Sau khi làm xong các biện pháp phòng hộ, Trần Phong mới đeo mặt nạ phòng độc từ từ đi xuống.

Cái hố do giáp nhân đào sâu hơn hai mét và rất dốc, phải cẩn thận từng bước để không bị trượt chân.

Anh cẩn thận đến gần cửa hang, thò đầu vào trong nhìn.

Bên trong tối đen như mực, chỉ có thể dựa vào ánh sáng bên ngoài

để lờ mờ thấy một hành lang.

Thấy vậy, Trần Phong lấy từ trong túi ra một quả pháo sáng, dùng sức ném vào trong.

Pháo sáng chiếu rọi cả bên trong.

Quả nhiên như Trần Phong đoán, bên dưới là một hành lang. … Hành lang bên trong được xây bằng gạch đá.

Hành lang rộng hơn hai mét, cao cũng hơn hai mét.

Khá rộng rãi!

Có lẽ vì thời gian đã lâu, trên tường đã xuất hiện những đốm mốc đen.

Đây là hiện tượng bị hơi nước xâm thực, hơi nước trong đất không phải chuyện đùa.

Cộng thêm thời gian lâu như vậy, tự nhiên bị ăn mòn.

Nhưng may mắn là tường gạch không vì thế mà sụp đổ.

Nếu tường gạch sụp đổ, có thể khẳng định ngôi mộ đã sớm bị người ta khoắng sạch rồi.

“Lão Trần, thế nào rồi!” Bàn Tử và mọi người trên mặt đất thấy Trần Phong ném pháo sáng vào trong rồi không có động tĩnh gì, không khỏi tò mò.

Trần Phong chỉ có thể nhìn thấy hành lang ở dưới, còn có cơ quan hay không thì không biết.

May mà có giáp nhân.

Trần Phong điều khiển giáp nhân nhảy một cái xuống dưới.

Giáp nhân bây giờ càng ngày càng lợi hại, chỉ cần Trần Phong nghĩ ra phương pháp cải tiến tốt, anh đều sẽ cải tạo nó.

Giáp nhân hiện tại đã lợi hại hơn trước rất nhiều.

Sau khi giáp nhân vững vàng đáp đất, Trần Phong điều khiển nó đi lại trong hành lang bên dưới để dò xét cơ quan.

Giáp nhân hỏng có thể sửa, nhưng người thì không.

Có lúc Trần Phong cũng ghen tị với thân thể của giáp nhân.

Nhưng từ khi có Kim Chung Tráo, thân thể của anh còn bền hơn cả giáp nhân.

Chỉ có điều giáp nhân có thể sửa chữa, điểm này thì không thể so sánh được.

Đợi giáp nhân đi qua gần hết các đoạn hành lang gần đó mà không kích hoạt cơ quan nào, Trần Phong có thể xác định đoạn hành lang này an toàn.

"Xuống đi!" Trần Phong xác định xong liền gọi Ngô Bát Nhất và mọi người.

Chương 493

Nói rồi anh lấy ra đèn pin, bám vào dây thừng từ từ đi xuống.

Sau khi xuống, Trần Phong vội vàng dùng đèn pin xem xét tình hình xung quanh.

Vừa nhìn đã thấy giáp nhân đang đứng ngay phía trước mình.

Anh cầm đèn pin quan sát xung quanh, thấy mình đang ở giữa một hành lang.

Sau đó, Trần Phong tháo dây thừng trên người ra để Ngô Bát Nhất và những người khác có thể thuận theo dây thừng đi xuống.

Bên kia, Ngô Bát Nhất và mọi người nghe Trần Phong gọi, liền nhanh chóng hành động.

"Chúng ta buộc dây thừng vào cái cây kia, rồi theo dây thừng đi xuống." Ngô Bát Nhất cảm thấy dây thừng trong tay đột nhiên lỏng ra, liền biết Trần Phong đã tháo dây.

Trong đầu anh ta nảy ra ý nghĩ này.

Tuyết Lê và những người khác gật đầu, phương pháp này quả thật khả thi.

Người xuống đầu tiên là Ngô Bát Nhất, tay cầm đuốc.

Anh ta cẩn thận bám theo dây thừng đi xuống.

Sau đó, những người khác cũng lần lượt xuống theo.

Đặc biệt là giáo sư Trần, sau khi xuống dưới, cả người ông như biến thành người khác.

Nhìn hành lang xung quanh, ánh mắt ông trở nên cuồng nhiệt.

Đây là ngôi mộ thời Tây Kinh, bên trong chắc chắn còn lưu giữ văn hóa thời đó.

Điều này sẽ giúp hiểu biết về lịch sử Tây Kinh lên một tầm cao mới.

Nếu là những tên trộm mộ khác, giáo sư Trần sẽ không do dự mà cho cảnh sát bắt ngay.

Nhưng tình hình của Trần Phong ông cũng hiểu rõ, anh không phải vì những thứ trong mộ, mà là vì Mộc Trần Châu.

Uy tín của Trần Phong cũng tốt, trước đó đã nói không lấy đồ bồi táng, tự nhiên sẽ không lấy.

Thấy mọi người đều đã xuống, Trần Phong liền lấy la bàn ra, dùng thuật Phân Kim Định Huyệt để xác định vị trí của quan tài.

Theo sự thay đổi của các vạch trên la bàn, Trần Phong đã xác định được phương hướng của chủ mộ thất.

"Đi bên này, chủ mộ thất ở phía trước." Nói xong, Trần Phong cầm đuốc đi về phía trước.

Lần này có tổng cộng tám người, đã đưa họ vào, Trần Phong phải đưa họ ra.

Vì vậy, lần này Trần Phong vô cùng cẩn thận.

Bước chân anh vững vàng bước đi trong hành lang.

"Cộp, cộp." Hành lang tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân của mấy người vang vọng.

Hai bên hành lang tối đen như cái miệng há to, đang chờ con mồi tự dâng lên.

Trần Phong căng cứng người, lòng bàn tay cầm đuốc rịn ra mồ hôi lạnh.

Tay phải anh cầm Kim Cương Tán, sẵn sàng mở ra bất cứ lúc nào để phòng bị biến cố.

Mặc dù nếu gặp cơ quan, anh tự tin có thể tránh được, nhưng những người phía sau thì chưa chắc.

Đặc biệt là giáo sư Trần, cả tâm trí ông đều đặt vào hành lang xung quanh, như thể trong mộ đạo hoàn toàn không có cơ quan vậy.

Hành lang phía trước rất dài, có lẽ là để thử thách sự kiên nhẫn của người khác.

Đi được hơn mười phút, vẫn chưa thấy điểm cuối của hành lang.

Trong hành lang cũng không phát hiện cơ quan hay bẫy ngầm.

Cả hai bên hành lang thậm chí không có gì thay đổi.

Trần Phong thấy tình hình cũng hơi khó hiểu, nhưng cũng không rõ người xưa đang bày trò gì.

Đối mặt với tình huống này, Trần Phong chỉ có thể cứng đầu đi tiếp.

Trần Phong cũng không để giáp nhân đi trước.

Giáp nhân không giống người, mỗi bước đi đều suy nghĩ kỹ càng, nếu nó đạp phải cơ quan, người xui xẻo sẽ là những người phía sau.

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên phát hiện hành lang phía trước có sự thay đổi.

Phía trước hành lang xuất hiện một số bức bích họa màu.

Trần Phong đứng ở đầu hành lang nhìn rất rõ.

Trên bức bích họa có một số văn tự.

Khi nhìn những bức bích họa này, Trần Phong cũng nâng cao cảnh giác.

Hành lang phía trước đã có sự thay đổi, vậy phía trước cũng có khả năng xuất hiện cơ quan.

Tóm lại, cẩn thận là trên hết.

Ngô Bát Nhất và những người phía sau cũng phát hiện phía trước có bích họa.

"Bích họa thời Tây Kinh, được bảo tồn hoàn hảo như vậy, quả là một kỳ tích!" Giáo sư Trần là người kích động nhất khi nhìn thấy hành lang phía trước.

Nói xong, ông định bước lên.

May mà Ngô Bát Nhất kịp thời kéo giáo sư Trần lại.

"Giáo sư Trần, xin hãy cẩn thận một chút, đây là trong mộ táng, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện cơ quan ám khí." "Ồ, được, xin lỗi, tôi quá kích động, lần sau tôi sẽ không như vậy nữa." Giáo sư Trần sau khi được nhắc nhở cũng nhận ra mình đã quá kích động.

Đây là trong mộ táng.

Một chút sơ sẩy là sẽ chết ở đây, còn liên lụy đến những người phía sau.

Trần Phong quay đầu nhìn giáo sư Trần một cái.

Sau khi trải qua chuyện ở Tinh Tuyệt Cổ Quốc, giáo sư Trần đáng lẽ không nên như vậy, nhưng ông vẫn thế.

Nếu không trông chừng, không chừng ông ta đã chạy đi đâu rồi.

Nhưng thấy thái độ của giáo sư Trần cũng tốt, Trần Phong không nói gì thêm.

Sau đó, Trần Phong giơ cao đuốc, cẩn thận đi về phía trước. … Trần Phong nhìn hành lang phía trước, ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và mọi người đứng tại chỗ chờ, còn mình thì đi lên trước.

Anh cũng lo lắng bên này đông người, lỡ xảy ra chuyện gì.

Trần Phong tay cầm Kim Cương Tán cẩn thận tiến về phía trước.

Từ góc độ của Trần Phong, có thể thấy nội dung của bức bích họa phía trước, lờ mờ có thể thấy một số cảnh trên chiến trường.

Nhưng những văn tự bên dưới Trần Phong lại không hiểu lắm, một phần là chữ tiểu triện, nhưng có một số chữ anh cũng không biết viết gì.

Anh kìm nén sự tò mò trong lòng, cẩn thận tiến lại gần.

"Cạch!" Một tiếng giòn tan đột nhiên vang lên từ dưới chân Trần Phong.

Tiếng động này trong hành lang tĩnh lặng cực kỳ chói tai.

Anh thầm nghĩ không ổn rồi.

Ngay sau đó, Trần Phong nghe thấy một loạt tiếng xé gió truyền đến.

"Lão Trần!" Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê cũng nghe thấy tiếng động giòn tan, lòng lo lắng nhìn Trần Phong.

Chương 494

Đặc biệt là Tuyết Lê, lúc này cô chỉ muốn lập tức đến bên cạnh Trần Phong.

"Xoẹt!" Trần Phong nghe thấy tiếng động thì theo phản xạ mở chiếc Kim Cương Tán trong tay ra.

"Keng keng keng!" Những mũi tên xé gió bắn vào chiếc Kim Cương Tán trong tay Trần Phong.

Mũi tên va vào ô, phát ra những tiếng trầm đục.

Lực đạo trên mũi tên rất mạnh.

Trần Phong chống chiếc ô cũng không khỏi lùi lại hai bước.

Khoảng mười mấy giây sau, tiếng xé gió mới dừng lại.

Bên cạnh Trần Phong, hành lang cắm đầy mũi tên.

Uy lực của những mũi tên này cực lớn, những viên gạch lát nền bị cắm vào từng lỗ một.

Tuyết Lê thấy Trần Phong không sao, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù cô tin tưởng vào thân thủ của Trần Phong, nhưng trong mộ táng, đặc biệt là cổ mộ lại càng nguy hiểm.

Có câu thường đi bờ sông, nào có chuyện không ướt giày.

Trần Phong nghe tiếng mũi tên dừng lại mới thu chiếc Kim Cương Tán trong tay lại.

Nhưng lúc này anh cũng đã tập trung mười hai phần tinh thần.

Vừa rồi đã rất cẩn thận, nhưng vẫn trúng bẫy.

Anh quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tuyết Lê, lòng Trần Phong chấn động.

Bây giờ anh cũng là người có gia đình, không thể để người con gái đáng yêu này phải đau lòng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lại một lần nữa cẩn thận quan sát hành lang xung quanh.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong phát hiện ra điều bất thường trên mặt đất của hành lang.

Chính là cơ quan mà anh vừa đạp phải.

Nhìn bề ngoài không thể nhận ra.

Nhưng Trần Phong đã nhìn ra sự khác biệt trên mặt đất.

Trong số những viên gạch lát nền có một viên đặc biệt.

Trên đó có những hoa văn rất nhỏ, nếu không chú ý sẽ không thấy được.

Thêm vào đó, viên gạch bị bụi che phủ, nếu không phải anh vừa đạp lên một cái, làm bay đi lớp bụi trên đó, thì thật sự không thể nhìn ra.

Thấy vậy, Trần Phong cũng biết con đường tiếp theo không dễ đi.

Thu lại tâm trí, Trần Phong mới quan sát những bức bích họa hai bên hành lang.

Những bức bích họa màu này có phong cách khắc họa độc đáo, cộng thêm những hoa văn xung quanh, trông rất mộc mạc cổ xưa.

Nhưng chỉ cần nhìn qua là có thể hiểu được ý nghĩa.

Trên đó khắc họa sự ra đời của Cổ Điền quốc, làm thế nào để từng bước phát triển.

Sự gian khổ trong đó có thể tưởng tượng được.

Những văn tự mà Trần Phong có thể hiểu chỉ có chữ tiểu triện.

Nhưng chẳng mấy chốc, anh phát hiện những văn tự này và bích họa là một.

Những văn tự này cũng đang giới thiệu lịch sử phát triển của Cổ Điền quốc.

Những bức bích họa như vậy có tổng cộng ba bức, đều giới thiệu về sự ra đời của Cổ Điền quốc.

Còn những bức khác thì không có.

Trần Phong vẫy tay ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và mọi người.

Chỗ cơ quan tự nhiên cũng được Trần Phong đánh dấu lại.

Cơ quan quá ẩn khuất, một chút sơ sẩy là sẽ trúng bẫy.

"Lịch sử của Cổ Điền quốc, đây đều là bảo vật vô giá, lúc về nhất định phải bảo vệ trọng điểm." Giáo sư Trần nhìn bích họa kích động nói.

"Giáo sư Trần, cháu xin nhắc một câu, những bức bích họa này do không tiếp xúc với không khí bên ngoài trong thời gian dài mới giữ được như hiện tại.

Nhưng bây giờ chúng ta đã mở mộ đạo, bích họa tiếp xúc với không khí bên ngoài sẽ nhanh chóng phai màu." Tuyết Lê thấy giáo sư Trần vẻ mặt kích động liền nhắc nhở một câu.

"Ồ, đúng vậy, tôi kích động quá, đáng đánh vào đầu tôi." Giáo sư Trần được Tuyết Lê nhắc nhở cũng tỉnh ngộ.

Ông vội vàng lấy máy ảnh từ trên người ra, rồi chụp liên tục những bức bích họa này.

Trần Phong thấy giáo sư Trần chụp cũng gần xong.

"Chụp xong rồi thì tiếp tục đi về phía trước thôi," Trần Phong nhìn hành lang phía trước nói.

Hành lang phía trước không biết từ lúc nào đã xuất hiện một đường cong hình vòm.

Trần Phong biết đó là điểm cuối của hành lang.

Nhưng còn một đoạn đường, Trần Phong cũng không thể không cẩn thận.

Trước đó có một cái Úng thành, có thể biết chủ nhân ngôi mộ không hề thân thiện với những người ngoài.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền giơ cao đuốc trong tay để có thể nhìn xa hơn.

Lần này Trần Phong vô cùng cẩn thận.

Nhưng mặc dù vậy, Trần Phong vẫn trúng bẫy.

Dưới chân truyền đến cảm giác lạ, nhắc nhở anh lại đạp phải cạm bẫy.

Nhưng anh phản ứng rất nhanh, chiếc Kim Cương Tán trong tay nhanh chóng mở ra.

Nhưng lần này không phải là tấn công bằng mũi tên, mà ở hai bên hành lang lộ ra hai cái lỗ nhỏ.

Tiếp đó, hai con rồng lửa đột nhiên xuất hiện.

Nhiệt độ trong hành lang tăng vọt, Trần Phong cũng bị bất ngờ.

Chiếc Kim Cương Tán nhanh chóng chuyển sang màu đỏ, bị nhiệt độ cao làm nóng.

Hai tay Trần Phong cũng bị chiếc Kim Cương Tán màu đỏ làm

bỏng.

Nhưng anh không dám buông tay, một khi buông tay, hai con rồng lửa sẽ phun thẳng vào người anh.

Lúc đó làm gì cũng vô dụng.

Mọi chuyện xảy ra trong tích tắc, Ngô Bát Nhất phản ứng cực nhanh, kéo Trần Phong lùi lại.

Như vậy, Trần Phong mới thoát khỏi phạm vi của rồng lửa.

"Keng." Chiếc Kim Cương Tán trong tay Trần Phong lúc này cũng không cầm nổi, rơi xuống đất.

"Để em băng bó cho anh." Tuyết Lê vội vàng tiến lên cầm lấy hai tay Trần Phong, thấy tay anh toàn là bọt nước, da cũng đỏ ửng.

Cô nhìn mà đau lòng.

Cô vội lấy từ trong túi ra băng gạc và một ít thuốc tiêu viêm, cẩn thận băng bó cho anh.

Như vậy, tay Trần Phong bị thương, nhiệm vụ dẫn đường phía trước phải đổi người.

Chương 495

"Để tôi!" Lúc này, chú Cổ từ phía sau tiến lên nói. … Chú Cổ tự mình đi đến trước mặt Trần Phong, cúi người nhặt chiếc Kim Cương Tán trên đất.

Lúc này, chiếc ô đã khôi phục lại hình dáng ban đầu, chỉ là cầm trên tay có chút nóng.

Nhưng đối với bàn tay chai sạn của chú Cổ, điều này chẳng là gì.

"Để ta đi, các ngươi còn trẻ, cũng đến lúc hưởng sự che chở của lão già này rồi." Chú Cổ hiếm khi nói đùa một câu.

Sau đó, chú Cổ đi trước mở đường, Tuyết Lê đứng sau lưng Trần Phong.

Trần Phong vừa uống một viên Xích Đan, tay về cơ bản không còn đáng ngại.

Còn giáo sư Trần, suốt đường đi, ánh mắt ông đều nhìn hai bên hành lang, mong chờ sẽ lại xuất hiện bích họa, nhưng không có.

Chú Cổ đi đầu, tay cầm Kim Cương Tán.

Ông cũng biết sự lợi hại của nó, nhưng không thể vì có Kim Cương Tán mà có thể yên tâm.

Chú Cổ cẩn thận kiểm tra hành lang phía trước.

Chú Cổ là dân giang hồ lão luyện, một số cơ quan chỉ cần liếc mắt là biết.

Kinh nghiệm nhiều, một số chỗ ẩn khuất tự nhiên bị chú Cổ nhìn ra.

Trần Phong thấy vậy cũng tự thấy không bằng.

Không hổ là đạo mộ tặc lão làng, đối với những thứ này đã hình thành phản xạ có điều kiện.

Tục ngữ có câu, nhà có một người già như có một báu vật.

Trong việc đổ đấu cũng vậy, có một người kinh nghiệm phong phú bên cạnh, có thể giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất.

Chẳng mấy chốc, mấy người đã đến trước bóng râm kia.

Chỉ một đoạn đường ngắn, chú Cổ đã phát hiện ra ba chỗ cạm bẫy.

Đây đều là nhờ vào kinh nghiệm của chính chú Cổ mà phát hiện ra.

Chú Cổ giơ đuốc trong tay lên nhìn về phía trước, cả nhóm người nhìn thấy cảnh tượng phía trước đều sững sờ, ánh mắt tràn đầy kích động.

Chỉ thấy phía trước họ là một cánh cửa đá, cửa đá rất bình thường.

Nhưng ở giữa cửa đá có một con mắt rất lớn, con mắt này được điêu khắc từ một khối bạch ngọc khổng lồ rồi khảm lên trên.

Đây cũng là nguyên nhân khiến nhóm Trần Phong kích động.

Con mắt này có hình dạng giống hệt Mộc Trần Châu, chỉ là được phóng to lên.

Đây là điều khiến mọi người phấn khích nhất từ khi vào đây.

Mục đích của họ không phải là vì Mộc Trần Châu sao?

Chẳng lẽ trong ngôi mộ vô danh này lại có Mộc Trần Châu?

Nghĩ đến đây, nhóm Trần Phong lại có thêm động lực.

"Đây là Mộc Trần Châu sao?" Giáo sư Trần nhìn sắc mặt của nhóm Trần Phong, đoán rằng con mắt bằng bạch ngọc trên cửa đá

chính là hình dạng của Mộc Trần Châu.

Trước đây ông cũng từng nghe danh Mộc Trần Châu, nhưng chưa từng ai thấy, ngay cả hình ảnh cũng rất hiếm.

"Quả nhiên có sức hấp dẫn." Nhìn con mắt trên cửa đá, người ta sẽ có cảm giác như bị con mắt khổng lồ đó nuốt chửng.

"Trước tiên xem xem cơ quan mở cửa đá ở đâu đã?" Trần Phong thu lại ánh mắt, nhìn xung quanh.

Vừa rồi khi đến trước cửa đá, mọi người đều bị con mắt khổng lồ thu hút, không chú ý đến tình hình xung quanh.

Cửa đá đóng chặt, phải dùng cơ quan mới có thể mở ra.

"Nhìn kìa, ở đây cũng có bích họa!" Đột nhiên, Lâm Bất Kiến chỉ tay vào hành lang bên trái.

Mọi người đều bị tiếng của Lâm Bất Kiến làm cho tỉnh lại, theo hướng tay chỉ của anh ta nhìn sang.

Quả nhiên trên tường hành lang bên trái cũng khắc một số bích họa bảy màu.

"Quá trình xây dựng mộ táng!" Chú Cổ liếc nhìn bích họa trên đó, rồi quay đầu nhìn sang chỗ khác, bắt đầu tìm kiếm cơ quan mở cửa đá.

Hiện tại chưa vào địa cung, những bức bích họa này sẽ không có manh mối quan trọng.

Điều quan trọng nhất bây giờ là vào được phía sau cửa đá.

Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng lại thấy được manh mối của Mộc Trần Châu.

Mộc Trần Châu có thể ở bên trong, chú Cổ chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét dài.

Tại sao ngôi mộ này không xuất hiện mười mấy năm trước, nếu vậy, lão đại cũng sẽ không xảy ra chuyện.

Chẳng mấy chốc, chú Cổ đã phát hiện ở góc dưới bên phải của cửa đá có một viên gạch khác thường.

Rõ ràng viên gạch này chính là nơi đặt cơ quan của cửa đá.

Lúc này Trần Phong cũng thu lại ánh mắt từ trên bích họa.

Trên đó đều là về việc xây dựng ngôi mộ này, vô số dân chúng đội nắng gắt lao động khổ cực.

Mất thời gian rất lâu, trong thời gian đó có bao nhiêu người chết thì ai mà biết được.

Lịch sử đều do bên thắng cuộc viết ra, tương tự, bích họa bên trong cũng do kẻ thống trị khắc họa.

Nhưng trên đó không hề thấy Mộc Trần Châu.

Vì vậy, Trần Phong tập trung hơn vào việc tìm cơ quan của cửa đá.

Chẳng mấy chốc, anh thấy chú Cổ đang ở trước cửa đá, cúi người nhìn xuống viên gạch dưới chân.

Nhìn ánh mắt của chú Cổ, Trần Phong cũng biết đối phương chắc chắn đã tìm ra mấu chốt.

"Chú Cổ, có phát hiện gì không?" "Hê, cơ quan này cũng ẩn bí thật, nhưng trong mắt ta thì cũng bình thường thôi." Chú Cổ nghe Trần Phong nói thì cười hề hề.

Nghe chú Cổ nói, Trần Phong liền nhìn xuống đất, quả nhiên trên đó có một viên gạch khác thường.

Trên đó được điêu khắc những hoa văn nhạt, cũng là để người có duyên có thể biết, không đến nỗi không tìm được cơ quan.

Cơ quan này ẩn giấu rất sâu, lại thêm lớp bụi che phủ, quả thực rất khó phát hiện.

Nếu không phải chú Cổ mắt tinh, tìm ra cơ quan này e là phải mất một lúc.

Lúc này giáo sư Trần cũng dùng máy ảnh trong tay chụp lại những bức bích họa này, chuẩn bị mang về nghiên cứu kỹ lưỡng.

Nếu đợi đội khảo cổ đến khai quật, e là hoa hòe đã nguội lạnh từ lâu.

Trần Phong thấy chú Cổ sắp ấn cơ quan, vội vàng gọi mấy người né sang một bên.

Phía sau cửa đá không ai biết có gì, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Dù không có cơ quan, không khí bên trong biến chất cũng đủ cho mọi người chịu khổ.

Chú Cổ thấy mọi người phía sau đã chuẩn bị xong, liền đạp mạnh xuống viên gạch.

"Cạch!" Một tiếng giòn tan vang vọng trong mộ thất, sau đó là tiếng cơ quan liên kết với nhau.

Chú Cổ thấy vậy cũng vội vàng né sang một bên, đồng thời chiếc Kim Cương Tán trong tay cũng nhanh chóng mở ra.

"Ầm ầm ầm!" Chú Cổ vừa mở chiếc Kim Cương Tán trong tay, liền nghe một tiếng nổ lớn.

Chỉ thấy, cánh cửa đá trước mắt nhóm Trần Phong từ từ mở ra, cửa đá mở vào trong, giống như có người từ bên trong mở cửa.

Chương 496

Con mắt Mộc Trần Châu bằng bạch ngọc cũng bị chia làm hai nửa.

Nhóm Trần Phong thấy cửa đá mở ra cũng không có động tĩnh gì, chỉ đứng chờ.

Một làn gió nhẹ từ bên trong thổi ra, trong không khí mang theo mùi ẩm mốc nồng nặc và mùi thối rữa! … Nhóm Trần Phong thấy cửa đá mở ra cũng không dám manh động.

Mùi thối rữa xộc vào mũi kích thích thần kinh của mọi người.

Mùi này không giống mùi không khí mục nát bình thường, trong đó có một mùi gì đó không thể tả được.

Trần Phong ngửi thấy mùi này thì nhíu mày.

Anh ngửi thấy mùi xác chết thối rữa trong không khí.

Mùi này lẫn trong mùi không khí mục nát, rất khó ngửi ra, trừ phi là người có khứu giác đặc biệt nhạy bén mới có thể nhận ra.

“Lão Trần, bên trong có mùi xác chết thối rữa.” Tuyết Lê bên cạnh ngửi thấy mùi này trước, sau đó xác định, nhỏ giọng nói bên tai Trần Phong.

“Ừm, lát nữa cẩn thận một chút.” Trần Phong khẽ gật đầu, cũng không nói với những người khác.

Cũng không cần thiết, nếu bên trong có biến cố gì, họ nhất định sẽ phát hiện ra.

Đợi một lúc sau, chú Cổ không cảm thấy không khí bên trong còn tràn ra nữa, liền cầm đuốc cẩn thận đến trước cửa đá.

Ông đưa đuốc đến gần cửa đá, thấy ngọn lửa đột nhiên bùng lên rồi lại trở lại bình thường, liền biết không khí bên trong không có vấn đề.

Chú Cổ hít một hơi thật sâu, tinh thần căng thẳng.

Ông lấy đèn pin ra, chiếu vào trong, muốn xem bên trong có gì.

Nhưng phạm vi chiếu sáng của đèn pin trong bóng tối có hạn, không thể nhìn thấy hết mộ thất, chỉ có thể thấy đại khái, dùng đèn pin chỉ có thể thấy bên trong bày một số đồ bồi táng, còn những thứ khác thì không thấy rõ.

Ông quay người nói với nhóm Trần Phong: "Có thể vào được rồi, mộ thất thường không có cơ quan." Sau đó, ông cầm đuốc từ từ đi vào.

Nhóm Trần Phong ở bên ngoài thấy chú Cổ đi vào, cũng đi theo.

Mọi người cầm đuốc vào trong, mộ thất lập tức sáng bừng.

Nhóm Trần Phong vào trong cũng thấy rõ tình hình mộ thất.

Đó là một mộ thất hình chữ nhật.

Đối diện họ là một cánh cửa mộ, một cánh cửa đá.

Cánh cửa đá này không còn con mắt bằng bạch ngọc như trước, nhưng toàn bộ cánh cửa đều làm bằng bạch ngọc, trong mộ thất này vô cùng nổi bật.

"Lão Trần, bạch ngọc có đáng tiền không?

Một khối lớn như vậy chắc cũng bán được không ít tiền nhỉ." Bàn Tử nhìn cánh cửa đá mà chép miệng, dù sao một khối lớn như vậy cũng hiếm thấy.

"Bàn Tử tỉnh lại đi, có đáng tiền cũng không mang đi được." Ngô Bát Nhất vỗ vai Bàn Tử nói.

“Tôi biết mà, nhưng tôi có thể gõ một ít mang về.” Bàn Tử nhìn những khối bạch ngọc mà nước miếng sắp chảy ra.

“Được rồi, bạch ngọc không đáng mấy đồng, không bằng tùy tiện lấy một món minh khí mang ra ngoài.” Trần Phong nghe Bàn Tử nói mà cạn lời.

Xem ra những gì học được ở chỗ Đại Kim Nha cũng gần đủ rồi.

“Lão Trần, ông nói vậy là có ý gì?

Bàn gia tôi là loại người đó sao?

Tôi chỉ đang tìm cơ quan trên phiến bạch ngọc này thôi.” Bàn Tử vừa nghe bạch ngọc không đáng tiền, liền mất hứng.

“Được rồi, xem trước bên trong có gì đã?” Trần Phong không để ý đến trò hề của Bàn Tử, nói với mọi người.

Còn giáo sư Trần, sau khi vào đã thấy bích họa ở bên phải mộ thất, cả người ông đã đắm chìm vào đó, có lẽ sẽ không để ý đến chuyện khác.

Nhưng giáo sư Trần như vậy vừa có lợi vừa có hại.

Lợi là chỉ cần ông ta có hứng thú với thứ gì đó, ông ta sẽ chú tâm vào đó.

Lúc đó mọi người cũng có thể tiện tay mang một ít minh khí ra ngoài.

Mặc dù đã đồng ý không mang minh khí ra, nhưng đó không bao gồm ba người của chú Cổ, ba người họ không phải người của họ.

Hại là hành vi hấp tấp như vậy dễ kích hoạt một số cơ quan ám khí.

Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng không nói nữa, ánh mắt nhìn xung quanh mộ thất.

“Những bức bích họa này giống như đang kể về cuộc đời của một người.” Tuyết Lê đi bên cạnh Trần Phong, nhìn bức bích họa trước mặt nói.

Trước mắt Trần Phong là một bức bích họa khắc họa một người phụ nữ.

Sinh ra trong một gia đình giàu có, sau đó được quốc vương Cổ Điền quốc để mắt tới.

Sau đó một đường thăng tiến, được quốc vương hết mực yêu thương, cuối cùng được phong làm vương hậu!

“Chẳng lẽ ở đây có quan tài?” Sau khi hiểu rõ nội dung trên bích họa, Trần Phong suy đoán.

“Quan tài?

Nhưng khi chúng ta vào, không thấy quan tài trong mộ thất mà!” Tuyết Lê nghe Trần Phong nói, nhìn quanh một vòng rồi nói.

Trong này không hề thấy quan tài, dù sao một thứ lớn như vậy không thể không gây chú ý.

Mặc dù lúc đầu mọi người đều đang quan sát cánh cửa đá kia.

“Chắc là không sai đâu, ở đây hẳn là có một chiếc quan tài, có thể đã bị giấu đi.” Trần Phong nghe Tuyết Lê nói cũng không ngạc nhiên.

Tình huống như vậy anh cũng không phải lần đầu gặp.

Cũng không có gì lạ, người xưa chắc chắn biết mộ của mình sẽ bị đạo mộ tặc đời sau dòm ngó.

Vì vậy, ngoài việc đặt cạm bẫy trong mộ táng, thường quan tài cũng sẽ được giấu đi.

“Hả?” Lúc này Tuyết Lê đột nhiên thấy trên bức bích họa có một hình con mắt lồi ra.

Cô theo phản xạ đưa tay chạm vào, ai ngờ con mắt vừa chạm vào đã lõm xuống.

Trần Phong không kịp ngăn cản, vội vàng kéo Tuyết Lê vào lòng.

Lúc này, trong mộ thất đột nhiên vang lên tiếng cơ quan vận hành.

Trần Phong kéo Tuyết Lê vội vàng tránh xa bức bích họa.

Nhưng không ngờ cơ quan không hề xuất hiện.

Nhưng tiếng cơ quan cũng không dừng lại.

Những người khác cũng bị tiếng cơ quan làm cho không dám động đậy, đều tập trung mười hai phần tinh thần nhìn xung quanh.

Ai cũng sợ mình trở thành mục tiêu của cơ quan.

Nhưng đợi mười mấy giây, mọi người đều không thấy có cơ quan nào xuất hiện.

Lá gan cũng không khỏi lớn hơn vài phần.

"Không phải là cơ quan lâu năm hỏng rồi chứ?" Cũng không biết ai ở xa lẩm bẩm một câu.

Câu nói vừa dứt, trong mộ thất vang lên một tiếng nổ lớn, giống như có thứ gì đó bị mở ra.

Tiếng cơ quan vận hành vẫn đang tiếp diễn.

"…Ở đây xuất hiện một chiếc quan tài," Lâm Bất Kiến nghe tiếng nổ, đầu óc trống rỗng.

Chương 497

Vì anh ta thấy viên gạch dưới chân mình đột nhiên mở ra.

Ban đầu tưởng là cơ quan ám khí, nhưng sau đó liền thấy một chiếc quan tài từ từ nhô lên, xuất hiện trước mặt anh ta.

Quan tài phủ đầy bụi, nhưng vẫn được bảo tồn hoàn hảo.

Trần Phong và Tuyết Lê nghe tiếng của Lâm Bất Kiến, nhìn nhau một cái, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Thật sự có! … Sau khi chiếc quan tài xuất hiện, tiếng cơ quan xung quanh liền dừng lại.

Mọi người có mặt đều nhìn chiếc quan tài đột nhiên nhô lên.

Bên dưới quan tài là một bệ đá.

Điều đáng ngạc nhiên là ở vị trí bên trái quan tài có một cái đài đèn xuất hiện ở đó.

"Hẳn là quan tài của vương hậu Cổ Điền quốc." Trần Phong nhìn quan tài đột nhiên nói.

Anh cũng là nhờ xem bức bích họa vừa rồi mới biết.

Nhưng Trần Phong cũng không ngờ cơ quan lại ở trên bức bích họa.

Quan tài nhô lên rồi không còn động tĩnh gì nữa, lặng lẽ nằm đó.

Sau đó, mọi người đều tiến lại gần quan tài.

Ngay cả giáo sư Trần cũng không còn quan sát những bức bích họa kia nữa.

"Ở đây có một chiếc quan tài, xem ra bên trong chắc chắn có đồ

bồi táng quý giá!" Chú Cổ nhìn quan tài nói.

Quan tài có thể được đặt trong vương mộ làm mộ bồi táng, bản thân giá trị của nó đã không nhỏ.

"Quan tài của vương hậu Cổ Điền quốc!" Trần Phong nhàn nhạt nói.

Những người khác đều ngạc nhiên nhìn Trần Phong, rõ ràng đều tò mò làm sao anh biết.

Nhưng trong lòng họ cũng đoán sự xuất hiện của quan tài có liên quan đến Trần Phong.

Sau đó, Trần Phong liền kể lại chuyện về bức bích họa vừa rồi.

Giáo sư Trần vừa nghe có bức bích họa như vậy, vội vàng chạy qua đó.

Những người khác thì nhìn chiếc quan tài, mỗi người một tâm tư.

Trình Tiêu, Lâm Bất Kiến và Bàn Tử tự nhiên hy vọng mở quan tài, không chừng bên trong có đồ bồi táng quý giá.

Nhưng nhóm Trần Phong bây giờ lại không có tâm tư đó, điều quan trọng nhất bây giờ là tìm Mộc Trần Châu, những thứ khác đều có thể gác lại.

"Có muốn mở quan tài không?" Lúc này Bàn Tử cũng nói ra suy nghĩ của mình, nhưng chuyện mở quan tài một mình anh ta không làm được.

Nếu nhóm Trần Phong không đồng ý, anh ta có muốn mở quan tài cũng vô dụng.

"Tôi thấy có thể." "Không tồi, không chừng Mộc Trần Châu ở bên trong." Lâm Bất Kiến và Trình Tiêu tự nhiên giơ hai tay tán thành.

Họ lại không cần Mộc Trần Châu, đổ đấu tự nhiên là vì tiền tài.

“Chúng ta vào đây để tìm Mộc Trần Châu, bớt gây chuyện thì hơn!” Trần Phong lắc đầu, từ chối yêu cầu của họ.

Nhưng Lâm Bất Kiến và Trình Tiêu tự nhiên sẽ không nghe Trần Phong, họ nhìn về phía chú Cổ.

“Hạ Trần, hai đứa bây cũng tém tém lại cho ta.” Chú Cổ nghe Trần Phong nói thì tán đồng gật đầu.

Mộc Trần Châu có thể ở ngay phía trước.

Nếu vì chuyện này mà xảy ra chút sơ suất, lúc đó không tìm được Mộc Trần Châu thật sự chỉ có nước khóc ròng.

“Biết rồi chú Cổ!” Lâm Bất Kiến hai người nghe chú Cổ nói, đành phải gật đầu.

Nhưng ánh mắt nhìn về phía quan tài vẫn nóng rực.

“Lão Trần, ở đây chúng ta có chín người, liệu có gặp phải bánh tông không?” Bàn Tử thấy những người khác đều tán đồng ý kiến của Trần Phong không khỏi sốt ruột.

Hai đồng minh duy nhất cũng bị phản bội.

“Chúng ta ở đây rõ ràng chỉ có tám người, đâu ra chín người?” Tuyết Lê nghe Bàn Tử nói thì cạn lời.

Đếm cũng không rõ.

Ý đồ của Bàn Tử, mọi người ở đây đều hiểu rõ.

“Không phải chín người sao?” Bàn Tử nghe vậy cũng ngạc nhiên lẩm bẩm.

“Rõ ràng là có chín người mà, một, hai, ba… tám, chín.” Bàn Tử nhớ lại lúc nói chuyện đã cố tình nhìn, trừ giáo sư Trần đi xem bích họa, ở đây có tám người.

Khoan đã, lúc họ vào rõ ràng là tám người.

Vậy người thứ chín là ai?

Bàn Tử vội vàng nhìn về phía sau lưng nhóm Trần Phong.

Một người mặc áo trắng đứng sau lưng họ.

Tóc rũ xuống, không thấy rõ mặt, đầu cúi thấp.

Khi nhìn thấy người đó, mặt Bàn Tử trở nên trắng bệch.

Chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy thẳng lên gáy.

"…Sau… sau lưng." Bàn Tử bị dọa đến nói không nên lời.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, sắc mặt nhóm Trần Phong biến đổi, vội vàng nhìn ra sau.

Vì Bàn Tử thật sự đã đếm ra người thứ chín, vừa rồi rõ ràng đã thấy chuyện gì đó kinh khủng.

Trần Phong quay người lại, chỉ thấy trước mắt một vệt sáng trắng lóe lên.

Nhưng sau lưng không có ai cả.

Vệt sáng trắng đó chính là đèn pin của giáo sư Trần sau khi xem xong bích họa quay lại.

"Không có ai cả!

Bàn Tử dọa người làm gì!" Ngô Bát Nhất cũng bị bộ dạng của Bàn Tử dọa cho giật mình.

Nhưng quay người lại thì không có ai, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Trong mộ táng thiếu một người còn có thể chấp nhận, nhưng nếu thừa ra một người thì không phải là vấn đề chấp nhận hay không, mà là sợ hãi.

Nhưng quay người lại không thấy ai, ánh mắt nhìn Bàn Tử đầy nghi ngờ.

Có phải Bàn Tử muốn họ mở quan tài nên mới bày ra trò này không.

“Tôi không lừa các ông, thật sự có một người, là phụ nữ.” Bàn Tử thấy ánh mắt của mọi người biết họ không tin, vội vàng nói.

“Không tin thì thôi, vừa rồi đứng ngay sau lưng Lão Trần, tóc dài.” Trần Phong nhìn sắc mặt Bàn Tử, không giống đang nói dối.

Chẳng lẽ thật sự đã thấy?

Bàn Tử cũng không đến mức dùng thủ đoạn này để bắt họ mở quan tài.

“Được rồi, Bàn Tử, tôi tin ông, tiếp theo chúng ta nâng cao cảnh giác là được.” Trần Phong nhìn vẻ mặt lo lắng của Bàn Tử an ủi.

Nhưng nâng cao cảnh giác thì đúng là thật.

Nếu lời Bàn Tử nói là thật, mà họ không coi trọng, có thể sẽ gây ra rắc rối.

Chương 498

"Đồng chí Trần Phong, tôi nghĩ cần phải mở quan tài!" Lúc này, giáo sư Trần xem xong bích họa quay lại, nói với nhóm Trần Phong.

"Giáo sư Trần, có thể cho lý do được không?" Lời của giáo sư Trần khiến mọi người có mặt đều sững sờ, theo lý mà nói, một giáo sư khảo cổ không phải nên ngăn cản họ mở quan tài sao?

Nhưng không ngờ giáo sư Trần lại xúi giục họ mở quan tài.

Mục đích là gì, cũng khiến mọi người ở đây đều ngơ ngác.

"Tôi vừa xem một bức bích họa, trên đó ghi lại rằng quốc vương vô cùng sủng ái vương hậu." "Thậm chí còn đem một thứ giống như con mắt để bồi táng." Giáo sư Trần nhìn ánh mắt của mấy người, không nhanh không chậm nói.

Sau đó Trần Phong cũng đến trước bức bích họa mà giáo sư Trần chỉ.

Vừa nhìn, lập tức phát hiện trên bích họa khắc họa giống hệt như lời giáo sư Trần nói.

Quốc vương đã đem Mộc Trần Châu bồi táng cho vương hậu.

Thông thường, một thứ quan trọng như vậy sẽ không được đem đi bồi táng.

Xem ra quốc vương Điền quốc không hề coi trọng Mộc Trần Châu!

Nhưng như vậy cũng tốt, họ vừa hay có thể lấy được Mộc Trần Châu.

Như vậy cũng không cần phải đến thành nước ngầm nữa.

Mặc dù bên dưới đó có thể ẩn giấu kho báu kinh người. … Nếu đã vậy, thì mở quan tài thôi.

Bất kể bên trong có phải Mộc Trần Châu hay không, đều phải thử một lần.

Không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

“Lão Trần, vậy là chúng ta sẽ mở quan tài sao?” Bàn Tử thấy Trần Phong xem xong bức bích họa, vội vàng hỏi.

“Mở quan tài thôi.” Trần Phong lướt qua mặt từng người có mặt, rồi nói.

“Lão Trần, ông nói thật chứ, chúng ta sẽ mở quan tài.” Ngô Bát Nhất và những người khác nghe Trần Phong nói, sắc mặt không có thay đổi gì lớn.

Bây giờ cũng chỉ nghe nói bên trong có khả năng có Mộc Trần Châu, nhưng thực hư thế nào thì ai mà biết được.

“Tiểu Trần, Mộc Trần Châu thật sự ở bên trong?” Chú Cổ nghe Trần Phong nói mở quan tài, trong lòng không khỏi kích động.

Tìm Mộc Trần Châu đã lâu như vậy, bây giờ cuối cùng cũng có hy vọng.

“Bàn Tử, chuẩn bị nến!” Trần Phong nói với Bàn Tử.

Đã chuẩn bị mở quan tài, thì chắc chắn phải làm tốt công tác chuẩn bị.

Những người ở đây trừ giáo sư Trần ra, những người khác đều thân kinh bách chiến, thi biến đã thấy nhiều, cũng không còn sợ hãi.

Bàn Tử đến góc đông nam của mộ thất, thắp nến và cố định nó.

Một ngọn lửa nhỏ xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhìn ngọn nến, nhóm Trần Phong đều cảm thấy an tâm.

Lúc này Trần Phong mới đến trước quan tài, cẩn thận quan sát.

Anh lấy từ trong túi ra đôi găng tay Mạc Kim đeo vào, trước tiên lau sạch lớp bụi trên quan tài.

Tay Trần Phong từ từ lướt qua, quan tài lập tức lộ ra bộ mặt thật.

"Quan tài gỗ nam mộc." Chú Cổ đứng một bên nhìn động tác của Trần Phong, sau đó mắt liền sáng lên.

Quan tài này được làm từ loại gỗ nam mộc thượng hạng.

"Không phải là kim ti nam mộc sao?" Trình Tiêu nghe chú Cổ nói, ngạc nhiên hỏi.

"Ta đã bảo mi bình thường theo Lâm Bất Kiến học hỏi nhiều vào, bây giờ lại làm ta mất mặt." Chú Cổ nghe vậy liền vỗ đầu Trình Tiêu, mắng.

Nhưng vẫn giải thích: "Nam mộc và kim ti nam mộc có khác biệt một chút, nhưng cũng là loại gỗ thượng hạng, dùng làm quan tài thì không còn gì tốt hơn." Trình Tiêu nghe chú Cổ nói xong, gật gật đầu.

Chú Cổ nhìn anh ta cũng đành chịu, xem ra lại không nghe lọt tai.

Trần Phong nhìn chiếc quan tài gỗ nam mộc, tiếp tục lau sạch lớp bụi trên đó.

Chẳng mấy chốc, lớp bụi trên quan tài đã được Trần Phong lau sạch.

"Bức đồ Phượng Hoàng nghỉ ngơi!" Trần Phong nhìn hình khắc trên quan tài lẩm bẩm.

Trên quan tài có một con phượng hoàng đang đậu trên một cây ngô đồng.

Điều khiến Trần Phong kỳ lạ là tại sao trên quan tài lại khắc một bức đồ như vậy, mà không phải là vẽ trực tiếp một con phượng hoàng lên trên.

Nhưng lúc này cũng không quản được nhiều như vậy.

Trên quan tài ngoài bức đồ Phượng Hoàng nghỉ ngơi ra thì không có gì khác, thậm chí cả văn tự cũng không có, chỉ có một số hoa văn trang trí xung quanh.

Thấy vậy, Trần Phong cũng biết không mở quan tài sẽ không có kết quả.

"Lão… Lão Trần…" Đúng lúc này, Tuyết Lê đột nhiên gọi Trần Phong.

Giọng nói mang theo sự sợ hãi, run rẩy.

Trần Phong vội vàng ngẩng đầu nhìn Tuyết Lê.

Vừa ngẩng đầu đã thấy ánh mắt Tuyết Lê kinh hãi nhìn mình.

Lúc này Trần Phong cũng phát hiện những người khác cũng có ánh mắt như vậy.

Đều kinh hãi nhìn anh.

"Sao vậy?

Tôi có gì đáng sợ sao?" Trần Phong ngạc nhiên hỏi.

Những người này đều nhìn anh với vẻ mặt kinh hãi.

Không!

Phải là nhìn sau lưng anh.

Trần Phong cảm thấy không ổn, sau lưng anh nhất định có thứ gì đó.

Bánh tông sao?

Đột nhiên Trần Phong nghĩ đến người thứ chín mà Bàn Tử nói lúc trước!

Chẳng lẽ sau lưng anh chính là người thứ chín?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cảm thấy sau gáy lạnh toát.

Trần Phong từ từ quay người lại.

Đột nhiên, anh nghe thấy một tiếng thở dài sau lưng.

"Ai!" Tiếng thở dài chứa đựng quá nhiều sự bất đắc dĩ và đau lòng.

Nhưng Trần Phong lại không có cảm nhận gì nhiều, trong lòng chỉ có kinh hãi.

Lòng bàn tay Trần Phong rịn mồ hôi, anh nín thở nhìn ra sau lưng.

Nhưng khi Trần Phong quay đầu lại, vẫn không có ai cả.

Nhưng tiếng thở dài vừa rồi lại nghe rất rõ ràng.

Đó là giọng của một người phụ nữ, phát ra từ sau lưng anh.

Chương 499

“Lão Trần, mau qua đây.” Tuyết Lê và mọi người thấy Trần Phong quay đầu lại, bóng người kia liền từ từ mờ đi, cho đến khi biến mất.

Thấy thứ đó biến mất, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cái gì vậy?

Tiếng nói vừa rồi là sao,” Trần Phong nghe tiếng Tuyết Lê, vội vàng chạy qua.

“Vừa rồi sau lưng anh có một người phụ nữ, mặc áo trắng, cúi đầu, tóc dài.” Tuyết Lê thấy Trần Phong qua, vội vàng ôm lấy tay anh rồi nói.

Vừa rồi cô cũng bị dọa không nhẹ.

Thứ đó ai thấy mà không sợ, đặc biệt là nó đột nhiên xuất hiện sau lưng Trần Phong.

Mấy người có mặt đều cảm thấy trước mắt lóe lên, liền thấy sau lưng Trần Phong có thêm một người.

Nhất thời mấy người đều bị dọa.

“Hả?

Phụ nữ!” Trần Phong nghe vậy cũng kinh ngạc.

Không phải giống như Bàn Tử nói sao?

Mặc áo trắng, có thể là người được bồi táng ở đây.

Chỉ là không ngờ lại có thứ như vậy.

“Tôi vừa thấy rồi, chính là cái mà tôi thấy lúc trước.” Bàn Tử lần thứ hai nhìn thấy cũng bị dọa không nhẹ, lần này nhìn còn rõ hơn.

Nhưng trong lòng lại có chút phấn khích, lần này cuối cùng họ cũng tin lời anh ta.

“Tiểu Trần, ở đây phải cẩn thận một chút, thứ đó ta chưa từng thấy.” Chú Cổ sau khi hoàn hồn, vẻ mặt nghiêm túc nói với Trần Phong.

Sấm mộ nhiều như vậy, cái gì cũng đã thấy, nhưng thứ như thế này thì chưa từng thấy.

Đương nhiên chuyện quỷ dị hơn cũng đã gặp.

“Sợ gì, chỉ cần nó dám xuất hiện lần nữa, tôi sẽ lấy móng lừa đen gia truyền ra đối phó.” Bàn Tử vỗ ngực hùng hồn nói.

“Hứ, nói khoác ai mà không biết.” Trình Tiêu bên cạnh liếc Bàn Tử một cái rồi nói.

“…” Bàn Tử vừa nghe có người phá đám lập tức nổi giận.

“Thứ đó thật sự tồn tại sao?” Giáo sư Trần là một nhà khảo cổ, một số thứ không thể giải thích được tự nhiên đã thấy, nhưng chưa từng thấy thứ như vậy.

Có chút lật đổ thuyết vô thần.

Là một nhà khảo cổ, tự nhiên biết một số thứ mà lý lẽ thông thường không thể giải thích được.

“Tin thì có, không tin thì không.” Trần Phong nghe giáo sư Trần nói, cũng không biết trả lời thế nào.

Anh còn không biết đối phương rốt cuộc là thứ gì.

“Thôi được rồi, đối phương cũng biến mất rồi, vậy chúng ta mở quan tài thôi.” Sau một lúc kinh hãi, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng dần bình tĩnh lại.

Tuy bên trong có thứ không sạch sẽ, nhưng hiện tại cũng chưa gây

ra thương tổn gì.

“Ừ, mở quan tài đi, không chừng mở ra sẽ biết.” Ngô Bát Nhất gật đầu, bây giờ chỉ còn cách mở quan tài.

Muốn làm rõ mọi chuyện, chỉ có thể căng da đầu mà làm.

“Ừm ừm,” Trần Phong gật đầu, trong lòng cũng tò mò về người thứ chín kia.

Hắn rút dao găm ra, một lần nữa tiến đến bên cạnh quan quách.

Hắn ngẩng đầu nhìn cây nến ở góc phòng, lửa nến vẫn đang lay động.

Thấy nến không có vấn đề gì, Trần Phong cũng yên tâm hơn một chút.

Quan quách không bị đóng đinh mà được dùng sáp nến để bịt kín.

Nhưng bên trên còn được phủ một lớp sơn mài, khiến cho chiếc quan quách trông hoàn chỉnh không tì vết.

Trần Phong dùng dao găm quân dụng cạo lớp sơn mài bên trên đi trước.

Sau đó, hắn tìm đúng khe hở giữa nắp và thân quan tài, từ từ lách mũi dao vào.

Bột sáp trắng không ngừng rơi xuống, Trần Phong đi một vòng quanh quan quách.

Sau khi loại bỏ hết lớp sáp trắng bên trên, Ngô Bát Nhất liền tiến lên phía trước.

Hai người nhìn nhau gật đầu, rồi cùng đặt tay lên nắp quan tài.

Hít một hơi thật sâu, cả hai đồng thời dùng sức.

Tức thì, nắp quan tài phát ra một tiếng kêu chói tai.

Két!

Quan quách từ từ bị đẩy ra.

Thấy nắp quan tài đã dịch chuyển, Trần Phong và Ngô Bát Nhất liền dùng hết sức.

“Rầm!” Nắp quan tài bị Trần Phong và Ngô Bát Nhất đẩy thẳng xuống đất.

Thấy vậy, Ngô Bát Nhất và Trần Phong nhanh chóng nép xuống.

Ngay khi Trần Phong và Ngô Bát Nhất vừa nép xuống, một luồng khói đen từ trong quan quách bốc ra.

Cổ Thiên đứng bên cạnh thấy hành động của Trần Phong và Ngô Bát Nhất thì tấm tắc khen ngợi.

“Ăn ý, có khí phách.” “Hai đứa bây học hỏi đi, xem người ta mở quan tài kìa.” Cổ thúc quay đầu nói với Trình Tiêu và Lâm Bất Kiến.

“Cổ thúc, không phải có chú rồi sao?” Lâm Bất Kiến nghe Cổ Thiên nói vậy, nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Dựa vào ta?

Ta có thể cho các ngươi dựa vào bao lâu, cả đời này đến đời sau à?” “Tay nghề của tiểu Trần và cậu Ngô không hề thua kém ta.” Cổ thúc nghe đối phương lẩm bẩm, thở dài một hơi.

Quả thực sau một thời gian quan sát, Cổ Thiên phát hiện tay nghề của hai người không hề thua kém mình, thậm chí còn có phần vượt trội.

Điều này thật hiếm có ở thời nay, đặc biệt là khả năng phán đoán sự việc của họ.

Trần Phong vừa nép xuống đã cảm nhận được một luồng mùi hôi thối nồng nặc ập tới, trong đó còn lẫn cả mùi mục rữa.

Mùi vị khó ngửi, xộc thẳng vào mũi.

Trần Phong cố nén mùi vị này lại, kiên nhẫn chờ đợi.

Luồng khí đen sau khi tỏa ra thì khuếch tán ra xung quanh.

Ngô Bát Nhất và mọi người thấy vậy đều lùi lại một bước.

"Mùi khó ngửi quá!" Lâm Bất Kiến ngửi thấy mùi thì nhíu mày, mùi vị thực sự quá nồng, còn xen lẫn một chút mùi mục rữa.

May mà một lúc sau mùi vị đã tan biến.

Trần Phong cảm thấy mùi đã nhạt đi nhiều, cũng không cảm nhận được biến hóa gì khác thường.

Hắn bèn từ từ đứng dậy, lấy đèn pin ra, rồi chậm rãi chiếu vào bên trong.

Trần Phong hơi cúi người nhìn vào.

Bên trong, một cỗ thi thể đang yên tĩnh nằm đó.

Thi thể đã biến thành xác khô, không còn chút hơi nước nào, cơ thể cũng teo tóp lại.

Chương 500

Thi thể mặc một bộ phượng bào hoa lệ.

Nhìn thấy bộ trang phục này, Trần Phong biết đây chính là vương hậu của Cổ Điền quốc.

Thấy Trần Phong đang kiểm tra bên trong quan quách, những người khác cũng tò mò lại gần.

Ai nấy đều tò mò nhìn vào bên trong.

"Đúng là vương hậu thật, bộ y phục này chỉ có vương hậu mới có tư cách mặc." Mọi người vừa lại gần đã thấy thi thể mặc phượng bào, mắt ai cũng sáng lên.

"Thi thể được bảo quản tốt quá, đây tuyệt đối là một phát hiện trọng đại." "Hơn hai nghìn năm rồi mà thi thể vẫn được bảo quản tốt như vậy." Trần giáo sư nhìn thấy thi thể thì kích động nói.

Dù sao xác khô ở niên đại này rất hiếm gặp, lại còn được bảo quản tốt đến thế.

Trần Phong không để ý đến mấy người họ, cẩn thận quan sát tình hình bên trong.

Ở phía bên trái quan quách có khắc một đoạn văn tự, là chữ tiểu triện.

Trên đó ghi lại tình hình của vương hậu, thụy hiệu cũng như thời gian được chôn cất tại đây.

Nhưng trên đó lại không hề có thứ mà Trần Phong muốn tìm.

Đối với Mộc Trần Châu, không hề có một dòng nào nhắc đến, nhưng bức bích họa vừa rồi lại ghi chép rất rõ ràng rằng Mộc Trần

Châu đã được chôn theo vị vương hậu này.

Nhưng tại sao bên trong lại không có ghi chép gì?

Trần Phong cũng không để tâm, trực tiếp bắt đầu sờ soạng bên trong quan quách.

Hắn lập tức nhìn vào vị trí tay của thi thể, nhưng không có gì cả.

Thông thường những thứ quý giá đều được đặt bên cạnh thi thể, khả năng cao nhất là cầm trong tay.

Trần Phong dùng miệng cắn đèn pin, hai tay bắt đầu sờ soạng từ vai thi thể xuống.

Hai tay đi qua vai, eo, rồi đến chân của thi thể.

Nhưng vẫn không phát hiện ra gì.

Ngược lại, hắn tìm thấy không ít đồ trang sức, nhưng vì Trần giáo sư cứ đứng nhìn chằm chằm bên cạnh nên Trần Phong cũng không dám động vào những món đồ tùy táng này.

Những món đồ tùy táng này trông cái nào cũng là cực phẩm, mỗi món đều có giá trị không nhỏ, đến cả Trần Phong nhìn cũng thấy ngứa ngáy trong lòng.

Ngọc bội, trâm cài tóc, ngay cả thắt lưng cũng là cực phẩm.

Cũng may trước đó Trần Phong đã lấy được rất nhiều đồ đồng ở chỗ vị phu nhân kia, nếu không dù có liều bị phát hiện, hắn cũng phải lấy một hai món.

Thu lại tâm tư, Trần Phong tiếp tục tìm Mộc Trần Châu.

Thi thể tuy đã thành xác khô, nhưng trên người không mặc áo giáp, cảm giác sờ vào rất chân thực, nhưng xúc giác cho hắn biết Mộc Trần Châu không có trên người thi thể.

Vậy thì Mộc Trần Châu sẽ được đặt ở đâu?

"Chẳng lẽ ở trong cơ thể?" Nghĩ đến đây, Trần Phong bất giác nhìn vào phần bụng của thi thể.

Chẳng lẽ phải rạch bụng thi thể ra sao?

Kẻ trộm mộ không xâm phạm thi thể!

Không đúng, không đúng!

Mộc Trần Châu không thể ở trong cơ thể được, dù có yêu quý bảo bối đến đâu cũng không ai lại đặt đồ vật vào trong bụng mình.

Trần Phong nhanh chóng phủ định ý nghĩ này, tay hắn vừa rồi cũng cảm nhận được trong bụng không có gì.

Trần Phong lắc đầu.

Bỗng nhiên, hắn ngẩng lên và nhìn thấy đầu của thi thể dường như đang gối lên thứ gì đó!

Từ góc độ của Trần Phong, có thể thấy dưới đầu thi thể đang gối một vật gì đó.

Nhìn thấy vật này, Trần Phong liền nảy ra ý nghĩ liệu Mộc Trần Châu có ở bên trong không.

Nghĩ đến đây, Trần Phong hứng thú hẳn lên.

Hắn lấy dây trói xác từ trong ba lô ra, rồi luồn xuống dưới thi thể.

Làm vậy để tiện cho việc nâng thi thể lên và lấy vật bên dưới ra.

"Lão Trần, ông đang làm gì đấy?

Chơi trò trói buộc à?" Bàn Tử thấy hành động của Trần Phong liền hỏi.

"Dây trói xác, tiểu Trần đúng là có nhiều bảo bối thật." Cổ thúc nhìn thấy sợi dây trên tay Trần Phong, mắt sáng lên nói.

Sợi dây này có lai lịch không tầm thường.

“Cổ thúc, dây trói xác?” Ngô Bát Nhất nghe Cổ Thiên nói vậy, mắt cũng sáng lên, đại danh của dây trói xác dĩ nhiên anh cũng đã từng nghe qua, chỉ là không ngờ lại được thấy ở đây.

“Dây trói xác có gì ghê gớm lắm sao?

Nhìn hai người kinh ngạc thế!” Bàn Tử và Lâm Bất Kiến ở bên cạnh ngơ ngác nhìn Cổ thúc.

Thứ đó trông chỉ là một sợi dây bình thường, không hiểu sao cả Cổ thúc và Ngô Bát Nhất đều phải nhìn nó bằng con mắt khác.

“Dây trói xác, được ngâm trong máu chó mực bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau đó lại ngâm trong nước vo gạo nếp bảy bảy bốn mươi chín ngày nữa.” “Sợi dây này đúng như tên gọi, có tác dụng trói buộc thi thể, dù thi thể có bị thi biến cũng sẽ chịu ảnh hưởng.” Cổ thúc nghe mấy người Bàn Tử hỏi thì giải thích.

Dây trói xác là tinh phẩm trong giới đạo mộ, người bình thường không biết phương pháp chế tạo, các loại dược liệu cần thiết lại càng không rõ.

Đó cũng là lý do vì sao Cổ thúc và Ngô Bát Nhất lại kinh ngạc đến vậy.

“Lợi hại thế à, vậy Lão Trần đang làm gì?” Bàn Tử nghe Cổ thúc nói xong cũng tặc lưỡi, không ngờ một sợi dây lại có nhiều công phu như vậy, làm ra cũng thật phiền phức.

Nhưng công dụng của sợi dây cũng khiến hắn hiểu ra.

“Lão Trần chắc đã phát hiện ra gì đó!

Nếu không sẽ không làm như vậy.” Ngô Bát Nhất nói rồi nhìn Trần Phong lúc này đã kéo thi thể lên.

“Lão Ngô, đến đầu kia của quan quách, lấy thứ đó ra.” Trần Phong từ từ kéo thi thể lên, khiến nửa thân trên của thi thể dần dần nhô lên, còn nửa thân dưới vẫn không thay đổi.

Ngô Bát Nhất gật đầu, đi đến đầu bên kia của quan quách, cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy dưới đầu thi thể đang gối một vật.

Anh liền thò tay lấy vật đó ra.

Đó là một chiếc gối bằng ngọc trắng, bề mặt nhẵn bóng, ở giữa hơi lõm xuống.

Nhìn qua chỉ giống như một chiếc gối bình thường.

Nhưng khi Ngô Bát Nhất vừa ôm nó lên, lại phát hiện vật này nhẹ hơn nhiều so với dự tính.

“Bên trong rỗng!” Ngô Bát Nhất lập tức phát hiện bên trong rỗng, theo phản xạ liền lắc lắc.

Bên trong liền vang lên tiếng loảng xoảng.

Nghe thấy âm thanh, mắt Ngô Bát Nhất sáng lên, bên trong có đồ.

Rất có thể đó chính là Mộc Trần Châu mà mọi người đang tìm kiếm.

“Lão Trần, bên trong có đồ!” Ngô Bát Nhất vừa lắc vật trong tay vừa nói với Trần Phong.

“Phù,” Trần Phong nghe Ngô Bát Nhất nói bên trong có đồ liền thở phào nhẹ nhõm.

Hắn biết mình đã đoán đúng.

Không ngờ nó lại được giấu ở đây, nếu không phải vô tình nhìn thấy, có lẽ đã bỏ qua rồi.

Hắn liền từ từ đặt thi thể đang kéo xuống.

Chương 501

Ngay khi Trần Phong vừa đặt thi thể xuống, một tiếng xé gió vang lên trước mặt.

Hắn chỉ kịp nhìn thấy một mũi tên đang lao thẳng về phía mình, nhưng đã không kịp né tránh.

Mũi tên cắm thẳng vào ngực Trần Phong, chỉ có điều mũi tên chỉ cắm vào một chút.

Máu tươi tức thì chảy ra theo mũi tên.

Trần Phong chỉ cảm thấy một cơn đau dữ dội truyền đến từ lồng ngực.

Hắn biết mình đã bị thương.

"Lão Trần..." Mọi chuyện xảy ra trong tích tắc, Ngô Bát Nhất và mọi người chỉ nghe thấy một tiếng xé gió.

Đến khi nhìn thấy mũi tên cắm trước ngực Trần Phong, đầu óc họ như nổ tung!

Trong thoáng chốc trống rỗng.

Tuyết Lê là người phản ứng đầu tiên, vội vàng lao đến người Trần Phong, nước mắt tức thì tuôn ra.

"Lão Trần, anh sao rồi?" Tuyết Lê giọng nức nở hỏi.

Nhìn mũi tên cắm trên người Trần Phong, Tuyết Lê cảm thấy tim mình đau nhói từng cơn.

Nhìn máu tươi chảy ra, cô mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày.

"Lão Trần, anh sao rồi, không sao chứ, đừng dọa em." Thấy Trần Phong không trả lời, trong lòng cô càng lo lắng hơn, vừa khóc vừa nói.

“Không... không sao, khụ, giúp anh lấy Xích Đan ra, anh nghĩ mình còn cứu được.” Trong khoảnh khắc trúng tên, cơ thể Trần Phong lập tức tê dại.

Hắn muốn nói, nhưng không thể thốt ra lời, hắn biết đây là hiện tượng trúng độc.

Nhưng một lúc sau, cơ thể hắn lại khôi phục bình thường, có thể cử động được rồi.

Hắn vẫn nghe thấy tiếng Tuyết Lê nói, nhưng không thể trả lời.

“Xích Đan, đúng rồi, có Xích Đan, anh chờ em, em lấy ngay đây.” Tuyết Lê nghe Trần Phong nói vậy cũng phản ứng lại, vội vàng mở ba lô của Trần Phong ra bắt đầu tìm kiếm.

Rất nhanh, Tuyết Lê đã tìm thấy Xích Đan trong túi của Trần Phong.

Cô vội vàng đổ ra một viên, rồi đút cho Trần Phong ăn.

“Lão Trần, sao rồi, đừng dọa em,” Thấy Trần Phong đã ăn Xích Đan, cô vội hỏi.

“Tuyết Lê, đừng vội, Lão Trần vừa mới ăn Xích Đan, phải đợi một lúc mới biết được.” Ngô Bát Nhất lúc này cũng lo lắng cho Trần Phong, nhưng không vì thế mà rối loạn.

“Tuyết nha đầu, yên tâm, Xích Đan là thần đan diệu dược của phái Phát Khâu, tiểu Trần uống vào chắc chắn không sao đâu.” Cổ Thiên vừa rồi cũng không ngờ trong chớp mắt Trần Phong lại trúng chiêu.

Trong lòng ông cũng rất căng thẳng, đây là người thương của cháu gái mình, nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao được.

Nhưng khi thấy Tuyết Lê tìm được Xích Đan, tảng đá trong lòng ông cũng đã hạ xuống được một nửa.

Bàn Tử đứng bên cạnh im lặng nhìn Trần Phong, đôi tay nắm chặt cũng cho thấy nội tâm bất an của hắn.

"Khụ, khụ." Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên ho khan vài tiếng, sau đó từ miệng hắn phun ra một ngụm máu đen.

Lúc này Trần Phong đã tỉnh táo, cơ thể không có gì đáng ngại.

Chỉ là độc tố xâm nhập vào cơ thể, khiến thân thể bị độc tấn công.

Nhưng sau khi ăn Xích Đan, độc đã bị đẩy ra ngoài.

Sau khi phun ra ngụm máu đen đó, cơ thể Trần Phong cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Sau đó hắn liền rút mũi tên trên người ra.

"Lão Trần, ha, tôi biết ông không sao mà!" Thấy Trần Phong rút mũi tên trên người ra, đôi tay nắm chặt của Bàn Tử tức thì thả lỏng.

"Phù, xem ra mình đã không đủ cẩn thận, bị chơi xỏ rồi." Trần Phong thở ra một hơi dài, đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Tuyết Lê, ra hiệu mình không sao.

Vừa rồi hắn cũng bị dọa cho giật mình, không ngờ bên trong lại có cơ quan hiểm độc như vậy.

May mà có Kim Chung Tráo, mũi tên mới chỉ cắm vào một chút đã bị chặn lại.

Nhưng lại không chặn được độc trên mũi tên.

Nếu đổi lại là người khác, lúc này e rằng đã không cứu được nữa.

"Xin lỗi, đã để mọi người lo lắng." Trần Phong dắt tay Tuyết Lê, trước tiên đặt dây trói xác trong tay xuống, rồi quay đầu nói với Ngô Bát Nhất và mọi người.

"Không sao là tốt rồi." Ngô Bát Nhất vỗ vai Trần Phong, mọi thứ

đều không cần nói ra lời.

Làm nghề này là vậy, lúc nào cũng phải đối mặt với nguy hiểm.

Nếu không phải vì lời nguyền sau lưng, anh cũng sẽ không xuống mộ.

Nhưng thực tế lại không cho phép anh làm vậy.

Cổ Thiên thấy Trần Phong rút mũi tên trên người ra, ánh mắt ngưng lại.

Bị thương mà trực tiếp rút mũi tên ra sao?

Nhưng thấy vẻ mặt Trần Phong không hề thay đổi, trong lòng ông cũng kinh ngạc.

Cuối cùng, ông đoán rằng đó là công hiệu của Xích Đan.

Cổ Thiên chỉ biết về Xích Đan chứ chưa từng thấy dược hiệu của nó.

Dù sao thứ này đã lâu không xuất hiện.

Nhưng bây giờ xem ra, Xích Đan quả thực lợi hại.

Trần Phong cúi đầu nhìn chỗ bị trúng tên, quần áo của hắn đã bị mũi tên đâm rách.

Vết thương dưới tác dụng của Xích Đan lúc này đã kết vảy.

Thấy vậy, Trần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến hành động tiếp theo.

Nếu phải nằm mười ngày nửa tháng thì xui xẻo rồi.

Chưa nói đến thành phố dưới nước bên hồ Phủ Tiên, chỉ riêng ngôi mộ vương trước mắt này sẽ bỏ lỡ rất nhiều thứ.

"Tôi không sao, Lão Ngô, mở thứ đó ra xem bên trong có gì?" Trần Phong nhìn vật trong tay Ngô Bát Nhất nói.

Bên trong rất có thể là mảnh vỡ Mộc Trần Châu.

Nhưng theo ghi chép trong mộ Hiến vương, có hai mảnh Mộc Trần Châu.

Chỉ không biết lúc này có còn ở đây không.

Nhưng dù thế nào, thành phố dưới nước của vương mộ cũng phải thử một lần.

"Được," Ngô Bát Nhất gật đầu, đặt vật trong tay xuống đất để rảnh tay.

Nhìn từ bên ngoài, nó là một chiếc gối, làm bằng ngọc trắng.

Nếu không phải vừa rồi Ngô Bát Nhất nghe thấy tiếng lắc bên trong, thật không biết bên trong có đồ.

Bàn Tử và mọi người thấy vật đó cũng vây lại, ngọc trắng dưới ánh đèn tỏa ra những tia sáng trắng lấp lánh, chói mắt.

"Một cái gối à?" Bàn Tử cúi người nhìn chiếc gối dưới đất nói.

"Muốn mở nó ra, chẳng lẽ phải phá hủy thứ này?" Ngô Bát Nhất nhìn xung quanh chiếc gối, không phát hiện ra chỗ nào có thể mở được.

"Chỗ này có cơ quan!" Lâm Bất Kiến đứng bên cạnh, nhìn thấy ở giữa một đầu của chiếc gối có một chỗ hơi nhô lên.

Chương 502

Phải nhìn từ góc độ trên xuống mới có thể thấy được.

Thiết kế này cũng thật khéo léo.

Ngô Bát Nhất nhìn theo góc độ của Lâm Bất Kiến, quả nhiên có thể thấy ở một đầu có một cơ quan rất nhỏ.

"Ẩn giấu kỹ quá!

Người thiết kế đúng là một quỷ tài." Bàn Tử nhìn vật đó cũng kinh ngạc nói.

"Cạch!" Ngô Bát Nhất nhắm chuẩn cơ quan rồi đưa tay ấn vào.

Tức thì nghe thấy một tiếng kêu giòn tan, vật giống như chiếc gối kia liền mở ra.

Từ giữa đột nhiên xuất hiện một khe nứt, nửa trên của chiếc gối từ từ nâng lên.

Không gian bên trong khá lớn.

Bên trong đó, một vật hình con mắt đang nằm ngay ngắn.

Chẳng phải là Mộc Trần Châu sao?

"Mộc Trần Châu!" Mấy người nhìn thấy vật bên trong liền kinh hô.

"Đúng là Mộc Trần Châu!" Cổ Thiên vốn đang đứng bên cạnh chờ kết quả, vừa nghe thấy ba chữ Mộc Trần Châu, liền không quan tâm gì nữa.

Nhanh chóng tiến lên xem, thứ nằm bên trong chẳng phải là Mộc Trần Châu mà ông vẫn luôn tìm kiếm sao?

Biết vật này quý giá, ông không dám lấy.

"Ha ha ha, cuối cùng cũng tìm thấy rồi, bao nhiêu năm rồi." Nhưng ngay sau đó, tâm trạng của Cổ thúc lại trùng xuống.

"Tại sao không tìm thấy nó sớm hơn vài năm, ai!" Nếu tìm thấy sớm hơn vài năm, cha của Tuyết Lê cũng sẽ không… "Hôm nay thật sự được mở mang tầm mắt, Mộc Trần Châu trong truyền thuyết!" Trần giáo sư đứng bên cạnh, sự chú ý cũng bị vật hình con mắt này thu hút.

Ngô Bát Nhất lúc đầu nhìn thấy Mộc Trần Châu cũng không nghĩ nhiều, trong lòng cũng rất phấn khích, nên không nghĩ rằng Mộc Trần Châu sẽ có vấn đề.

Nhưng khi Ngô Bát Nhất nhìn kỹ lại Mộc Trần Châu này, liền phát hiện ra điều khác biệt.

Nó không giống với những mảnh vỡ Mộc Trần Châu mà họ đã tìm thấy.

Kích thước của Mộc Trần Châu này bằng bốn mảnh vỡ mà họ tìm được gộp lại.

Lúc đầu anh tưởng có thể bản thân nó vốn như vậy.

Nhưng Ngô Bát Nhất đột nhiên nhớ ra Hiến vương năm xưa đã chế tạo một Mộc Trần Châu giả.

Chẳng lẽ, cái trước mắt chính là cái đó.

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất lập tức nói: "Mộc Trần Châu này là giả." "Giả!" Lời vừa nói ra, Cổ thúc và Bàn Tử đều sững sờ, mặt đầy vẻ không tin.

"Nhưng cái này giống hệt Mộc Trần Châu trong truyền thuyết mà, ngay cả chất liệu cũng giống hệt." "Sao lại là giả?" Cổ thúc nghe vậy

liền chất vấn, nhìn Ngô Bát Nhất với vẻ mặt khác thường.

Trần Phong dắt tay Tuyết Lê đứng bên cạnh, không tham gia vào sự náo nhiệt, bất kể kết quả thế nào hắn đều đã có sự chuẩn bị.

Nhưng khi nghe Ngô Bát Nhất nói Mộc Trần Châu là giả, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, nhưng hắn nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng.

"Lão Trần, Mộc Trần Châu này là do Hiến vương chế tạo!" Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong đi tới, liền nhìn hắn nói.

"Hiến vương!" Nghe Ngô Bát Nhất nói vậy, hắn cũng sững sờ, nhưng nhanh chóng phản ứng lại.

"Ý anh là cái Mộc Trần Châu mà Hiến vương làm giả?" Tuyết Lê nghe vậy cũng phản ứng lại, nhìn Ngô Bát Nhất nói.

"Mộc Trần Châu do Hiến vương chế tạo?

Chẳng lẽ thật sự là giả?" Cổ thúc nghe cuộc đối thoại của Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê, trong lòng cũng đã chấp nhận Mộc Trần Châu này là giả.

"Ồ, tôi hiểu rồi, ra là cái đó." "Mẹ kiếp, thật là, phí công vô ích." Bàn Tử lúc này cuối cùng cũng phản ứng lại, vỗ trán nói.

Hắn cũng nghe cuộc đối thoại của Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê mới phản ứng lại.

Hiến vương đã làm giả một cái, để lại ở Cổ Điền quốc.

Lúc này Trần Phong dắt Tuyết Lê đi tới, nhìn Mộc Trần Châu trong hộp ngọc trắng.

"Ừm!

Là cái này!" "Là giả." Tuyết Lê đứng bên cạnh nghe Trần Phong nói vậy cũng gật đầu.

Mộc Trần Châu này hoàn toàn khác với những mảnh Mộc Trần Châu mà họ tìm được.

Xem ra đây chính là Mộc Trần Châu giả mạo kia.

Nhưng cũng phải, Mộc Trần Châu là thứ thần bí như vậy, sao có thể tùy tiện chôn theo một vương hậu.

Vốn dĩ đã không hợp lý.

Chỉ có thể là Mộc Trần Châu này là giả, và vị quốc vương kia cũng biết nó là giả.

"Chết tiệt, Mộc Trần Châu là giả, vậy bức bích họa kia không phải là lừa chúng ta sao." Thông thường, khi gặp những thứ quý giá như vậy đều sẽ cẩn thận tiến lên, thậm chí trực tiếp ra khỏi mộ thất.

"Thu nó lại đi, không chừng còn dùng được." Trần Phong biết Mộc Trần Châu là giả xong, liền không còn hứng thú nữa, nói với Ngô Bát Nhất.

"Đúng là đen đủi, lại là đồ giả." "Tuyết nha đầu, có thể cho ta biết tình hình hiện tại của Mộc Trần Châu không?" Cổ thúc nghe vậy, sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng thở dài một hơi nhìn Tuyết Lê nói.

"Vâng, Mộc Trần Châu..." Sau đó Tuyết Lê cũng kể lại biến cố của Mộc Trần Châu cho Cổ thúc nghe một lần, đặc biệt là việc Mộc Trần Châu bị vỡ thành bốn mảnh.

Tuy rằng họ đã thu thập được một nửa.

Nhưng cô không nói rõ vì không tin tưởng Cổ Thiên, mà là vì có người khác ở đây, khó tránh bị kẻ khác dòm ngó.

"Thì ra là vậy, đúng là thế sự khó lường, nhưng như vậy cũng làm tăng thêm độ khó khi tìm kiếm Mộc Trần Châu." Cổ Thiên nghe xong lời kể của Tuyết Lê, lặng lẽ gật đầu.

Một khối Mộc Trần Châu đã khó tìm rồi, bây giờ lại bị chia thành bốn phần, chẳng phải càng khó tìm hơn sao?

"Cháu cũng nghe nói ở đây có hai mảnh Mộc Trần Châu nên mới đến thử vận may." Tuyết Lê gật đầu nói.

"Mấy người các cậu, nếu Mộc Trần Châu đã là giả, vậy chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi, không chừng Mộc Trần Châu ở trong mộ thất phía trước." Ngô Bát Nhất mở ba lô ra, bỏ Mộc Trần Châu giả vào.

Trần giáo sư đứng bên cạnh nhìn hành động của Ngô Bát Nhất, há miệng định nói gì đó, cuối cùng lại không nói ra, cứ thế nhìn Ngô Bát Nhất bỏ Mộc Trần Châu vào ba lô.

Trần Phong gật đầu, quay người lại một lần nữa đi đến trước quan quách, nhìn vào lồng ngực của cỗ thi thể.

Chỗ đó lúc này đã thủng một lỗ, rõ ràng mũi tên vừa rồi đã bắn ra từ đó.

"Cơ quan làm cũng quá tinh xảo rồi phải không?

Trực tiếp làm trong bụng người ta." Lâm Bất Kiến nhìn thấy cái lỗ trên thi thể kinh ngạc nói.

"Sau khi chết, người ta đặt nó vào từ miệng thi thể, để đề phòng có người động vào thi thể." Cổ thúc vỗ đầu đối phương, nói với vẻ hận rèn sắt không thành thép.

Trần Phong không để ý đến cuộc đối thoại của hai người, thu lại dây trói xác.

"Cẩn thận!" Tuyết Lê thấy Trần Phong lại định cúi xuống, liền kéo vạt áo hắn lo lắng nói.

Trần Phong nhìn vào mắt Tuyết Lê gật đầu, rồi lấy dây trói xác ra

khỏi thi thể.

Nhưng Trần Phong lại thấy trên chân thi thể có vết máu, là do hắn bị thương lúc nãy để lại, nhỏ giọt lên chân thi thể.

Trần Phong thấy vậy liền nhíu mày, thông thường thi thể không thể dính máu, như vậy rất dễ xảy ra thi biến.

Nhưng thấy thi thể không có biến hóa gì, Trần Phong cũng không để ý.

Chắc là sẽ không gặp phải tình huống như vậy.

Nhưng để an toàn, hắn lấy ra một lá bùa trấn thi từ trên người, rồi trực tiếp dán lên trán thi thể, giống như trong phim cương thi vậy.

Cổ thúc thấy hành động của Trần Phong, mắt sáng lên lẩm bẩm: "Bùa trấn thi!

Chương 503

Mấy thứ của tiểu Trần đến ta cũng phải đỏ mắt, đây đều là những thứ tốt để đối phó với Bánh tông." "Tuyết nha đầu, ta hỏi con, con có biết vẽ bùa không?" "Con biết ạ, là Trần Phong dạy con." Tuyết Lê nghe Cổ thúc nói, nhìn Trần Phong ngọt ngào đáp.

"Tiểu Trần dạy!" Cổ Thiên nghe là Trần Phong dạy thì cả người ngơ ngác, rốt cuộc ai mới là người của phái Bàn Sơn!

Người của phái Bàn Sơn có bùa chú, đúng rồi còn có Kim Cương Tán, những thứ này Trần Phong đều có.

Không thể không khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Lâm Bất Kiến và Trình Tiêu đứng bên cạnh thấy Trần Phong lấy ra một lá bùa mà Cổ thúc cũng không còn bình tĩnh nữa.

Họ biết lá bùa này có lai lịch, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Trần Phong có quá nhiều đồ tốt.

"Đồng chí Trần Phong, tờ giấy vàng đó dùng để làm gì vậy?" Trần giáo sư thấy hành động của Trần Phong liền hỏi.

Xuất phát từ góc độ bảo vệ văn vật, dĩ nhiên cũng có tò mò, dù sao đây là lần đầu tiên ông thấy thủ đoạn của những người đạo mộ này.

"Bùa trấn thi, có thể dùng để phòng ngừa thi biến," Trần Phong nghe câu hỏi của Trần giáo sư, tay vẫn không ngừng.

"Ý cậu là Bánh tông mà người ta thường nói?" Trần giáo sư nghe nói đến thi biến, liền nhớ lại một số chuyện đã nghe trước đây.

Dù sao cũng là người khảo cổ, đối với những chuyện như vậy nghe nhiều cũng không có gì lạ.

“Cỗ thi thể này dính phải vết máu, tức là dính phải dương khí, dễ xảy ra vấn đề.” Trần Phong gật đầu giải thích.

Nói xong liền cùng Ngô Bát Nhất đậy lại quan quách.

“Tiếp theo, chúng ta đi tìm cơ quan của cánh cửa đá kia đi.” Mộ thất này chỉ có một cánh cửa đá, và cánh cửa mà họ đi vào.

Cho nên lối đi phía trước chắc chắn ở phía sau cánh cửa đá kia.

Nói xong Trần Phong liền đi về phía cánh cửa đá.

Những người khác thấy vậy cũng vội vàng đi theo sau.

Bên trong quan quách, thi thể đang xảy ra những biến hóa kinh người, vết máu trên chân nhanh chóng bị thi thể hấp thụ.

Thi thể khô quắt từ từ phục hồi, đồng thời trên người mọc ra những sợi lông màu trắng.

Bùa trấn thi trên trán lúc này từ màu vàng đã biến thành màu đen.

Những điều này Trần Phong và mọi người đều không hề hay biết.

“Mọi người cùng tìm cơ quan của cánh cửa đá này đi.” Trần Phong quay đầu nói một tiếng, rồi trực tiếp tìm kiếm gần cửa đá.

Nếu có cơ quan, thì nó nên ở bên cạnh cánh cửa đá này.

Ánh mắt hắn quét qua khu vực gần cửa đá.

Cánh cửa đá bằng ngọc trắng này chỉ có một khe hở thẳng đứng, nhưng khe hở rất khít, đẩy không ra.

“Ở đây!” Bàn Tử đột nhiên nhìn thấy dưới chân mình có một viên gạch lát nền có hoa văn ẩn, liền biết đó có thể là cơ quan mà mọi người đang tìm.

Nhưng Bàn Tử cũng biết nặng nhẹ, không trực tiếp dẫm xuống.

Trần Phong quay đầu cũng nhìn thấy viên gạch đá dưới chân Bàn

Tử.

Sau đó gật đầu với Bàn Tử, ra hiệu dẫm xuống.

"Ầm!" Bàn Tử vừa dẫm xuống đã nghe thấy một tiếng động truyền đến từ cửa đá.

Nghe thấy tiếng động, Trần Phong liền vội vàng nhìn về phía sau lưng.

Cùng với tiếng cơ quan vận hành không ngừng vang lên, cánh cửa đá bằng ngọc trắng sau lưng liền từ từ mở ra trước mắt mọi người.

Nhìn lối đi đen kịt phía sau, Trần Phong giơ đuốc đến trước cửa động, ngọn lửa trên cây đuốc tức thì bùng lên dữ dội, sau đó lại trở lại bình thường.

Thấy tình hình này, Trần Phong cũng biết không khí bên trong tuy đã lâu, nhưng không biến thành khí độc như không khí trong mộ thất.

Trần Phong hít một hơi thật sâu, nhận lấy Kim Cương Tán từ tay Tuyết Lê, rồi bước vào trong ánh mắt lo lắng của cô.

Cơ thể Trần Phong lúc này không có gì đáng ngại, Xích Đan không phải để trưng.

Cộng thêm cơ thể đã được cường hóa mấy lần.

Vừa rồi hắn cũng đã chứng kiến sự biến thái của cơ thể mình, mũi tên cũng chỉ cắm vào một chút.

Trần Phong giơ cao cây đuốc, để có thể nhìn rõ hơn bên trong thông đạo.

"Thông đạo bằng ngọc trắng, chậc chậc, đúng là chịu chơi." Cổ thúc đi sau lưng Trần Phong nhìn thông đạo trước mặt kinh ngạc nói.

"Cẩn thận một chút, càng gần chủ mộ thất, càng có khả năng xuất hiện nguy hiểm." Trần Phong quay người dặn dò một tiếng, rồi quay

người đi về phía trước.

Thông đạo bằng ngọc trắng này cũng có chỗ tốt, cơ quan dưới chân cũng có thể nhìn rõ hơn.

"Ai!" Đúng lúc này, một tiếng thở dài đột nhiên vang vọng trong thông đạo.

Tất cả mọi người có mặt đều nghe thấy.

Trần Phong nhận ra, đó là tiếng thở dài của người thứ chín mà hắn đã thấy trước đó.

Nó lại xuất hiện.

Trần Phong và mấy người đứng yên tại chỗ không dám động đậy, nuốt nước bọt ừng ực.

Thứ không biết mới là thứ đáng sợ nhất.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đều cảnh giác nhìn xung quanh.

Bàn Tử còn không ngừng lẩm bẩm trong miệng.

"Đừng lại gần ta, đi tìm Lão Trần đi, đi tìm Lão Trần!" Nhưng mấy người chờ hơn một phút, vẫn không phát hiện ra bóng dáng của người thứ chín.

Tiếng thở dài vang lên một lần rồi cũng không vang lên nữa.

"Lão Trần, có khi nào nó đang ở phía trước đợi chúng ta không." "Không phải là nó bám theo tôi rồi chứ." Giọng Bàn Tử có chút run rẩy, lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện này.

Rợn hết cả người!

"Có thể nào là một loại từ trường đặc định nào đó, sau đó cảnh tượng tái hiện lại không." Trần giáo sư là người theo chủ nghĩa vô thần, nghe thấy âm thanh này cũng bị dọa cho giật mình, nhưng lập

tức tìm lý do để tự an ủi.

“Trần giáo sư, vậy vừa rồi chúng ta nhìn thấy là chuyện gì.” Bàn Tử thấy Trần giáo sư vẫn còn cứng miệng, liền tiếp tục hỏi.

“Không phải đã nói rồi sao!

Cảnh tượng tái hiện lại.” Trần giáo sư nghe Bàn Tử nói.

Trần Phong lúc này cũng đã trấn tĩnh lại.

Hiện tại, người thứ chín này không có ý định hại người, nếu không vừa rồi đã có thể ra tay.

Nghĩ đến đây, lòng Trần Phong cũng dễ chịu hơn nhiều.

Hắn thở ra một hơi dài, rồi nói: “Tiếp tục đi thôi, đối phương chắc không có ý định hại người.” Nói xong liền đi về phía trước.

Ngô Bát Nhất và mọi người sau lưng thấy Trần Phong đi, liền vội vàng đi theo.

Trần Phong đi đầu tiên nhìn thông đạo phía trước.

Mỗi bước đi đều cẩn thận, đi về phía trước mấy phút vẫn không thấy lối ra.

“Người Cổ Điền quốc không thích xây thông đạo dài như vậy à!” Lâm Bất Kiến ở phía sau nhìn thông đạo phía trước vẫn không có lối ra lẩm bẩm.

“Lẩm bẩm cái gì, một chút kiên nhẫn cũng không có.” “Nếu ta đoán không sai, ngôi mộ này được xây theo hình chữ Thổ, phía trước chính là chủ mộ thất.” Cổ thúc nghe tiếng lẩm bẩm của Lâm Bất Kiến, liền giải thích.

Ngô Bát Nhất nghe xong gật đầu, luận về kinh nghiệm, anh có vỗ ngựa cũng không theo kịp Cổ thúc.

Chương 504

Nhưng luận về thủ đoạn thì cũng không kém.

“Mặt nạ quỷ!” Trần Phong đi phía trước đột nhiên nhìn thấy trên thông đạo phía trước xuất hiện một chiếc mặt nạ quỷ.

Mặt nạ quỷ xuất hiện có nghĩa là ở đây có một tảng Phong Long Thạch.

Phía trước chắc chắn là chủ mộ thất.

“Phong Long Thạch!” Cổ thúc nhìn thấy thứ này cũng biết phía trước có gì.

Phong Long Thạch và Đoạn Long Thạch giống nhau, đều chỉ xuất hiện ở chủ mộ thất.

Sự xuất hiện của nó có nghĩa là họ đã không còn xa chủ mộ thất nữa.

Trần Phong ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh đầu ở phía xa có một đoạn thông đạo màu đen.

Nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện, đoạn thông đạo màu đen này và thông đạo bằng ngọc trắng xung quanh có một khoảng cách nhất định.

Một tảng đá khổng lồ bị cơ quan giữ ở trên đó, chiếc mặt nạ quỷ này chính là thiết bị kích hoạt.

Chỉ cần mặt nạ quỷ bị vỡ, bất kể là ma quỷ rắn thần gì cũng đều phải biến thành thịt nát dưới tảng đá khổng lồ.

“Đi thôi, phía trước là chủ mộ thất, mọi người cẩn thận một chút.” Trần Phong thu lại ánh mắt nói.

Một nhóm người tiếp tục đi về phía trước, khi đi qua Phong Long

Thạch đều nơm nớp lo sợ, sợ tảng đá khổng lồ sẽ rơi xuống.

Qua khỏi Phong Long Thạch, Trần Phong phát hiện thông đạo phía trước có sự thay đổi.

Hai bên thông đạo xuất hiện từng cái hốc nhỏ, trong những hốc này đều đặt một ngọn đèn.

Những ngọn đèn này đối xứng nhau, cứ cách hai mét lại có một ngọn.

Thấy thông đạo phía trước có sự thay đổi, vẻ mặt của mấy người đều càng thêm phấn khích.

Bỗng nhiên, vào lúc này, như có một cơn gió nhẹ thổi qua.

Những ngọn đèn này đều lần lượt sáng lên, sáng đến tận cuối con đường, như thể bị ai đó châm lửa.

Mấy người thấy cảnh này đều kinh ngạc.

"Lão Trần, không phải người thứ chín lại xuất hiện đấy chứ?" Bàn Tử kéo chặt quần áo nói.

Trần Phong thấy cảnh này trước tiên là sững sờ, sau đó liền hiểu ra.

Tuyết Lê bên cạnh lúc này cũng đang nắm chặt tay Trần Phong.

"Đồng chí Trần Phong, cái này tôi nghĩ tôi có thể giải thích." Trần giáo sư bên cạnh nhìn những ngọn đèn đang cháy, nuốt nước bọt, rồi nói với Trần Phong.

"Đó là Trường Sinh Chúc, dùng dầu giao nhân làm nhiên liệu, một giọt dầu giao nhân có thể cháy trăm năm." "Nhưng qua nhiều năm như vậy đã sớm cháy hết rồi." "Chỉ là dầu giao nhân còn sót lại trên bấc đèn gặp không khí nên bị đốt cháy." "Chẳng bao lâu nữa sẽ tắt." Trần Phong nghe lời của Trần giáo sư, suýt nữa bật cười, giáo sư rõ ràng

đã tin vào sự tồn tại của một thứ gì đó, nhưng vẫn đang cố giãy giụa.

"Đúng vậy, giống hệt như tôi nghĩ, kiến thức thật uyên bác." Cổ thúc nghe Trần Phong nói một tràng dài, lập tức vỗ tay khen hay.

"Dầu giao nhân thực chất là một loại cá ở biển Đông, không phải là giao nhân thật sự." Nói xong, Cổ thúc bổ sung thêm.

Nghe lời của Cổ Thiên, Trần giáo sư vừa định hỏi về dầu giao nhân liền im bặt.

Lời nói của Trần Phong, ngược lại khiến mọi người có mặt không còn sợ hãi như vậy nữa.

Chỉ cần không xuất hiện hiện tượng người thứ chín, mấy người họ đều không sợ hãi như vậy.

"Cổ thúc, tại sao con chưa bao giờ nghe thấy chuyện như vậy?" Lâm Bất Kiến đột nhiên nhìn chằm chằm Cổ Thiên phía trước hỏi.

"Nói nhảm, con đã bao giờ gặp đâu, ta nói với con làm gì." Nghe câu hỏi này, mặt Cổ thúc đen lại, bực bội nói.

"Ồ," Lâm Bất Kiến nghe Cổ thúc nói vậy cũng cảm thấy có lý, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nhưng Cổ thúc không muốn nói nhiều với cậu ta, tranh cãi cũng vô ích.

Cổ thúc càng ngày càng cảm thấy dẫn theo hai người này đều không học được gì ở nhà.

Trần Phong không để ý đến cuộc đối thoại của Cổ thúc phía sau, giơ đuốc tiếp tục đi về phía trước.

Trong thông đạo đều có đèn, cho nên thông đạo phía trước đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Phía trước là chủ mộ thất!" Sau khi đi được một phút, Trần

Phong nhìn thấy ở cuối thông đạo xuất hiện một cánh cửa đá.

Phía sau cửa đá chắc là chủ mộ thất.

Nghe Trần Phong nói vậy, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng nhìn thấy cánh cửa đá phía trước.

"Vậy thì còn chần chừ gì nữa, phía trước có Mộc Trần Châu rồi." Bàn Tử nhìn thấy cánh cửa đá thì phấn khích nói.

Nhưng không có mệnh lệnh của Trần Phong, Bàn Tử cũng sẽ không một mình tiến lên.

"Phù." Trần Phong thở ra một hơi dài, liền đi về phía cửa đá.

"Cạch!" Cùng với một tiếng kêu giòn tan, Trần Phong cảm thấy cơ thể mình tức thì nghiêng về bên phải.

"Vút." Một mũi tên liền bắn về phía Trần Phong, sượt qua tai hắn.

"Mau lùi lại," Trần Phong không kịp nói nhiều, hắn biết mũi tên được bắn ra từ đỉnh thông đạo phía trước.

Chỉ cần Tuyết Lê và mọi người ra khỏi phạm vi này sẽ không có chuyện gì.

Nghe lời của Trần Phong, Tuyết Lê và mọi người cũng không dám nán lại, vội vàng lùi về phía sau.

May mà Trần Phong la kịp thời, mấy người họ đều không bị thương.

Nhưng Trần Phong lại ở trong phạm vi đó.

Trần Phong sau khi né được mũi tên đó, nhanh chóng nhấc chân đạp vào bức tường thông đạo bên cạnh.

Sau đó liền dùng sức đạp mạnh, cả người Trần Phong nhanh chóng bay lên.

Sau đó, Trần Phong dùng chân còn lại đạp vào tường mượn lực.

Cơ thể Trần Phong nhanh chóng lao về phía Tuyết Lê.

Khi đáp đất, cơ thể Trần Phong linh hoạt lăn một vòng trên mặt đất, như vậy sẽ không vì lực quá mạnh mà bị thương.

Thấy Trần Phong ra ngoài, Tuyết Lê lập tức đến đỡ hắn.

Trần Phong lắc đầu, ra hiệu mình không sao.

Sau khi chờ hơn mười giây, mưa tên mới dừng lại.

Thông đạo phía trước cắm đầy mũi tên.

Bàn Tử thấy vậy cũng hít một hơi khí lạnh, may mà né nhanh.

Nhưng cũng không trách được, sau khi nhìn thấy thông đạo phía trước, đã không chú ý đến tình hình dưới chân.

"Không sao rồi, càng gần chủ mộ thất càng nguy hiểm, mọi người đều cẩn thận một chút." Trần Phong hít thở sâu vài lần để bình tĩnh lại.

Vừa rồi mồ hôi lạnh cũng bị dọa ra, người xây dựng lăng mộ này thật sự rất độc ác.

Những mũi tên này đều được tẩm độc, xem ra là kịch độc.

Trần Phong cẩn thận đi vòng qua những mũi tên này, không để dính phải những mũi tên độc.

Ngô Bát Nhất và mọi người thấy hành động của Trần Phong, cũng lần lượt làm theo, cẩn thận đi vòng qua những mũi tên này.

Sau khi đi vòng qua những mũi tên, Trần Phong liền giơ đuốc đi về phía trước.

May mắn là, đoạn đường này ngoài một cơ quan ra, không có cơ quan nào khác.

Trần Phong và mọi người thuận lợi đến trước cửa đá.

Chương 505

Khi đến đây, Trần Phong và mọi người chỉ cảm thấy trước mắt trở nên rộng rãi.

Trần Phong quan sát tình hình xung quanh.

Cánh cửa đá này cũng được làm bằng ngọc trắng, trên đó còn trực tiếp điêu khắc một số hoa văn.

Nhưng trên đó cũng không có cơ quan, xem ra lại phải tìm rồi.

Hai bên cửa đá có hai bức tượng điêu khắc.

"Hai bức tượng sư tử!

Trấn mộ thú?" Ngô Bát Nhất nhìn hai bức tượng nói.

Trấn mộ thú là thần thú trấn giữ mộ thất, giống như việc người ta dán môn thần ở cửa nhà.

Thông thường mộ thất đều sẽ có trấn mộ thú xuất hiện, một số trường hợp đặc biệt thì có thể không cần trấn mộ thú.

"Không sai, là trấn mộ thú," Cổ Thiên gật đầu nói, tay nghề điêu khắc hai con sư tử này cũng rất tinh xảo, sống động như thật, người bây giờ hiếm ai có thể đạt đến cảnh giới này.

"Ở đây có bia văn khắc chữ." Trần giáo sư nghe lời của Cổ Thiên, cũng cảm thấy tò mò về trấn mộ thú, liền tiến lên chụp ảnh.

Nhưng khi ngẩng đầu lên, ông thấy trên bức tường sau lưng trấn mộ thú có khắc chữ.

Những chữ này chắc là chữ tiểu triện, nhưng ông không có nghiên cứu về phương diện này, không biết viết cái gì.

"Hửm?" Trần Phong nghe vậy liền vội vàng tiến lên, theo ánh mắt

của Trần giáo sư liền nhìn thấy sau lưng trấn mộ thú có một đoạn văn tự.

"Công nguyên năm 110 trước Công nguyên, Điền vương băng hà, sau đó được chôn cất tại đây." Trần Phong nhìn đoạn văn tự này, trong đầu không ngừng dịch, sau đó nói.

"Trên đó không đề cập đến Mộc Trần Châu, chúng ta vào trong đi, không chừng Mộc Trần Châu được đặt ở bên trong." Nghe lời của Trần Phong, một nhóm người gật đầu, đều đang tìm kiếm cơ quan mở cửa đá.

Trần giáo sư trước tiên chụp lại đoạn văn tự này, sau đó lại chụp loạn xạ vào cửa đá.

Trên cửa đá đều là một số hoa văn chưa từng thấy.

Trần Phong và mấy người đã tìm khắp những nơi có thể ẩn giấu cơ quan gần cửa đá.

Nhưng cơ quan dường như không tồn tại.

"Cửa đá này muốn chúng ta đẩy nó ra sao?" Tìm khắp nơi này đều không thấy, mấy người không khỏi nghi ngờ không có cơ quan.

Ngay cả Cổ Thiên luôn ổn định cũng nhíu mày.

"Không được," Trần Phong đưa tay dùng sức đẩy cửa đá, cửa đá không hề nhúc nhích.

Bây giờ ở đây có thể đều đã bị tìm hết, nếu chưa tìm thấy, chỉ còn lại hai con trấn mộ thú.

Nhưng bề ngoài cũng không giống nơi có thể ẩn giấu cơ quan.

Trừ phi là bên trong con trấn mộ thú.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền trực tiếp đến trước một con trấn mộ thú, nhìn kỹ.

Tay đeo găng tay Mạc Kim, sờ soạng khắp người con trấn mộ thú, khi Trần Phong sờ đến mặt con trấn mộ thú, liền phát hiện ra điều khác biệt, nhãn cầu của con trấn mộ thú bị tay Trần Phong làm cho chuyển động, một con mắt lật lên trên một con lật xuống dưới.

Trần Phong nhìn chằm chằm vào mắt của con trấn mộ thú này, rơi vào trầm tư.

"Mắt có vấn đề gì sao?" Tuyết Lê thấy Trần Phong nhìn chằm chằm vào con mắt, không khỏi hỏi.

Nhưng cô nhìn rồi cũng không phát hiện ra điều gì khác biệt.

"Mắt?

Con trấn mộ thú bên cạnh, mắt nó một con nhìn lên một con nhìn xuống." Bàn Tử nghe Tuyết Lê nói về mắt, đột nhiên nhớ ra vừa rồi đã nhìn thấy mắt của con trấn mộ thú bên cạnh.

"Một trên một dưới?" Trần Phong nghe lời của Bàn Tử, trong đầu lóe lên một tia sáng.

Không phải là giống như trò chơi tiêu tiêu nhạc ở thế kỷ 21, chỉ cần đưa mắt của chúng về trạng thái bình thường là cửa đá sẽ mở ra sao.

Nghĩ đến đây, tay Trần Phong liền có động tác.

Hắn đưa tay xoay mắt của con trấn mộ thú về trạng thái bình thường.

"Mắt có thể xoay được!" Tuyết Lê thấy hành động của Trần Phong, kinh ngạc nói.

Sau đó, Trần Phong lại nhanh chóng đến bên con trấn mộ thú còn lại, xoay mắt của con trấn mộ thú này về trạng thái bình thường.

Quả nhiên, khi mắt vừa khôi phục, Trần Phong nghe thấy tiếng

“cạch” một tiếng.

Sau đó, trong mộ đạo bắt đầu vang lên tiếng cơ quan vận hành.

Nghe thấy tiếng động, sắc mặt Trần Phong vui mừng, quả nhiên đoán đúng.

“Thật là, hắc, thảo nào tôi tìm lâu như vậy cũng không thấy, ai mà ngờ được cơ quan lại ẩn giấu ở đây.” Chỉ thấy trước mặt Trần Phong và mọi người, một cánh cửa đá từ từ nâng lên.

Quả nhiên là chủ mộ thất, ngay cả cách mở cũng khác.

Vừa mở ra, Trần Phong đã thấy một trận bụi bay ra, vội vàng kéo Tuyết Lê lùi lại.

Bàn Tử và mọi người thấy Trần Phong lùi lại, cũng ngoan ngoãn lùi lại.

Nhưng bụi bặm bay lên lại không lùi lại, trực tiếp bay về phía Ngô Bát Nhất và mọi người.

Trong bụi mang theo mùi mục rữa.

Cũng may, không khí này không biến thành khí độc.

Một lúc sau, bụi dần tan đi, nhưng mùi hôi thối lại lan ra.

Nhưng mọi người đều không phải là người yếu đuối, thường xuyên xuống mộ đã sớm quen với mùi này rồi.

Trần Phong đưa đuốc lại gần cửa đá, thấy đuốc không có phản ứng gì, liền đứng trước cửa đá, dựa vào ánh lửa nhìn vào bên trong.

Dựa vào ánh lửa, Trần Phong thấy trên bức tường đối diện cửa đá có khắc bích họa.

Bên cạnh bích họa có những hốc để đặt đèn, nhưng trong những hốc này không đặt đèn mà đặt một số đồ tùy táng, những hốc này, cứ

cách một khoảng lại xuất hiện.

Còn những thứ khác thì không phát hiện ra.

"Ở ngoài đều không thấy gì, vào trong đi, cẩn thận một chút." Trần Phong hít một hơi thật sâu, sau đó quay người nói với Ngô Bát Nhất và mấy người.

Sau đó giơ đuốc, kiên quyết bước vào.

Tuyết Lê thấy vậy liền vội vàng đi theo, có vẻ như phu xướng phụ tùy.

Khi Trần Phong và mọi người vào trong, Trần giơ cao cây đuốc trong tay, để có thể nhìn xa hơn một chút.

Mấy cây đuốc của mọi người vừa vào, đã chiếu sáng hơn nửa mộ thất.

Lúc này, Trần Phong mới bắt đầu nghiêm túc quan sát mộ thất này.

Đỉnh mộ thất được xây bằng gạch xanh, trên đó điêu khắc rồng bay phượng múa.

Ở vị trí góc tường có hai cây cột bằng ngọc trắng.

Nhưng xem ra chắc là bốn cây, bên kia cũng vậy.

Đèn trong mộ thất cũng theo không khí vào mà bắt đầu cháy lên.

Nhưng đã trải qua chuyện vừa rồi, Bàn Tử và mọi người đều đã có chuẩn bị tâm lý, không hề ngạc nhiên.

Những ngọn đèn này khác với những ngọn đèn bên ngoài, đèn bên trong được gắn trực tiếp vào tường mộ.

Nhìn quanh bốn phía, bên trong trống trải, nhưng trên tường mộ lại đặt không ít đồ tùy táng, có tượng gốm, có đồ đồng, có một số đồ trang sức.

Mộ thất này lớn hơn mộ thất trước đó rất nhiều.

Chương 506

Mấy người giơ đuốc mà vẫn có một phần chìm trong bóng tối.

“Nhiều đồ tùy táng quá!” Bàn Tử và Lâm Bất Kiến nhìn những món minh khí trên tường kinh hô.

Đây không phải là một hai món.

Đi một vòng nơi này thu thập những món minh khí này, có thể chất thành một đống.

“Được rồi, thu lại ánh mắt của hai người đi, đã nói trước rồi, không được lấy minh khí bên trong.” Trần Phong thấy hai người mắt sắp lồi ra, bất lực nói.

Không ngờ Lâm Bất Kiến cũng ham tiền như Bàn Tử.

Nhưng cũng phải, không ham tiền cũng sẽ không xuống đây.

“Đồng chí Trần Phong nói đúng, những văn vật này, là của thời Tây Kinh, số lượng có hạn, tuyệt đối không thể để thất lạc.” Trần giáo sư nghe lời của Trần Phong, tán thành nói.

Nếu không tin tưởng Trần Phong, Trần giáo sư chắc chắn sẽ không để họ xuống đây, thậm chí có thể quay đầu gọi người bắt họ lại.

“Tôi xem xem, chỉ xem thôi.” Nghe lời của Trần Phong, Bàn Tử sờ đầu nói, nhưng mắt lại không nhịn được liếc đi.

“Mọi người xem xem có manh mối về Mộc Trần Châu không, cẩn thận một chút, không chừng bên trong cũng có cơ quan.” Trần Phong quay đầu nói với mọi người có mặt.

Sau đó giơ đuốc đến trước một bức bích họa.

Những bức bích họa này đều dùng cách thể hiện đơn giản dễ hiểu để biểu đạt một số thứ.

Chỉ cần nhìn một cái là có thể biết được ý nghĩa trên đó.

"Trên đây ghi lại sự phát triển của Điền quốc." Trần Phong xem xong một bức họa, liền đi về phía bức bích họa tiếp theo.

Còn những món đồ tùy táng kia, Trần Phong liếc một cái rồi đi qua.

Tiếp tục xem bức họa tiếp theo.

"Ghi lại lịch sử của Mộc Trần Châu!" Trần Phong nhìn bích họa trên đó lẩm bẩm.

Trên đó ghi lại rằng, từ sau khi Tinh Tuyệt cổ quốc ở Tây Vực bị diệt vong, những tiểu quốc gần đó liền nhân cơ hội mang Mộc Trần Châu của Tinh Tuyệt cổ quốc ra ngoài.

Sau đó vì tranh đoạt hiệu quả của Mộc Trần Châu mà xảy ra đại chiến.

Chiến trường không biết từ lúc nào đã tiến vào phạm vi của Cổ Điền quốc.

Sau đó bị Cổ Điền quốc thừa cơ xâm nhập, tiêu diệt hết những người khác, cuối cùng đoạt được Mộc Trần Châu.

Nhưng cuối cùng Hiến vương dùng đồ giả đổi lấy đồ thật, ai ngờ Mộc Trần Châu lại bị chia thành bốn phần.

Một phần bị Hiến vương mang đi, một phần đưa cho Kinh Vũ đế, hai phần còn lại đều ở Cổ Điền quốc.

Thấy điều này, Trần Phong cũng vô cùng phấn khích, Mộc Trần Châu còn lại đều ở đây.

Tốt quá rồi!

Vất vả tìm kiếm lâu như vậy, cuối cùng cũng có hy vọng tập hợp đủ Mộc Trần Châu.

Đến lúc đó có thể cùng Tuyết Lê hai người một lòng kinh doanh cửa hàng đồ cổ, không cần làm những chuyện đặt sinh tử ra ngoài lề nữa.

Bức bích họa tiếp theo, kể về chuyện sau khi Mộc Trần Châu bị phân liệt.

"Thánh thú?" Khi Trần Phong đang xem những bức bích họa này, một tiếng kinh hô từ bên cạnh truyền đến.

"Thánh thú?" Trần Phong tự nhiên nghe rõ lời của đối phương, đồng thời bước chân đi về phía đó.

"Lão Trần, ông xem đây có phải là Bạch Hổ không?" Người nói là Ngô Bát Nhất, sau khi thấy Trần Phong, liền dùng tay chỉ vào cây cột trước mặt nói.

Nhìn theo hướng tay chỉ của Ngô Bát Nhất, quả nhiên trên cây cột phát hiện một con Bạch Hổ điêu khắc, Bạch Hổ đang nằm trên một tảng đá cao lớn.

Bạch Hổ được điêu khắc sống động như thật, một luồng bá khí của chúa tể sơn lâm ập đến.

"Lão Ngô, vừa rồi ông nói Thánh thú?

Chẳng lẽ!" Trần Phong nhìn con Bạch Hổ này, nhớ lại trước đó Ngô Bát Nhất đề cập đến Thánh thú, trong lòng có một phỏng đoán.

"Ừm, vừa rồi tôi ở trên một cây cột khác đã thấy Chu Tước điêu khắc." Ngô Bát Nhất gật đầu nói.

Khi thấy Chu Tước, trong lòng Ngô Bát Nhất đã có một phỏng đoán, liền đến trước cây cột thứ hai, khi thấy Bạch Hổ thì đã xác định

được ý nghĩ trong lòng.

"Không ngờ ở đây lại có thể thấy Tứ Tượng Trận, Tứ Tượng Trận không hề đơn giản, nếu khắc Tứ Tượng Trận trong mộ thất, có thể che chở cho khí vận của hậu thế, quan trọng nhất là có thể bảo vệ thi thể trong mộ thất không bị âm khí biến hóa thành thi biến." Trần Phong nghe lời của Ngô Bát Nhất cảm thán nói.

Tứ Tượng Trận chỉ là cách gọi trong phong thủy, Tứ Tượng Trận ở đây chỉ là được điêu khắc hậu thiên.

Tứ Tượng Trận thật sự là chỉ các vì sao trên trời và các dãy núi xung quanh tạo thành hình dạng Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ và Chu Tước.

Tứ Tượng Trận như vậy mới có uy lực lớn nhất, nơi như vậy có thể nói là quỷ thần đều phải tránh xa.

Nhưng nơi như vậy chưa từng được phát hiện.

"Xem xem trên hai cây cột còn lại có hai Thánh thú kia không." Trần Phong nhìn về phía xa vẫn chìm trong bóng tối.

Sau đó, Trần Phong và Ngô Bát Nhất liền tiếp tục tìm kiếm.

"Quan quách!

Quan quách ở đây, trời ơi, một khối gỗ kim ti nam mộc lớn như vậy." Lúc này, đột nhiên một giọng nói vang lên trong mộ thất.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau một cái, liền đi về phía nơi phát ra tiếng nói.

Giọng nói là của Lâm Bất Kiến.

Trước mặt họ là một chiếc quan quách bằng gỗ kim ti nam mộc, trên quan quách có một số đồ trang sức được khảm lên và một số hoa văn tinh xảo.

Khi Trần Phong và Ngô Bát Nhất đến, Cổ Thiên đã ở đây rồi, lúc này đang quan sát chiếc quan quách trước mặt.

"Đây là quan quách của Điền vương rồi phải không!

Chết rồi mà còn hưởng thụ như vậy!" Bàn Tử nhìn chiếc quan quách bằng gỗ kim ti nam mộc nói.

Gỗ kim ti nam mộc là loại gỗ hiếm có, ở đây lại có một khối lớn như vậy, có thể tưởng tượng được nó đáng giá bao nhiêu tiền.

Trần Phong không để ý đến mấy người, tiến đến trước chiếc quan quách bằng gỗ kim ti nam mộc.

Trên quan quách phủ đầy bụi, che đi ánh sáng lộng lẫy vốn có của nó.

Quan quách được đặt trên một bệ đá, trên bệ đá lại có một đoạn khắc chữ, dùng chữ tiểu triện để viết.

"Lão Trần, chữ tiểu triện có ý nghĩa gì?

Có manh mối về Mộc Trần Châu không?" Ngô Bát Nhất cũng nhìn thấy chữ tiểu triện trên đó, hỏi.

Những người khác nghe câu hỏi của Ngô Bát Nhất cũng đứng bên cạnh im lặng lắng nghe.

"Điền vương sau khi Mộc Trần Châu bị phân liệt, trong lòng hoài bão đại nghiệp không thể thực hiện, cuối cùng uất ức thành bệnh, bèn đem hai mảnh vỡ còn lại trong tay coi như là trọng khí của quốc gia truyền lại." "Hy vọng có một ngày có thể khôi phục lại Mộc Trần Châu." Trần Phong dịch chữ tiểu triện trên đó nói.

Nói xong, hắn cũng kinh ngạc, như vậy Mộc Trần Châu không ở đây.

Muốn truyền lại chắc chắn là cho Điền vương đời sau, vậy là ở

trong thành phố dưới nước.

“Ý là Mộc Trần Châu đã được truyền lại ở Cổ Điền quốc rồi.” Tuyết Lê nghe lời của Trần Phong, liền nói.

“Chắc là vậy, nhưng theo cách nói trên đó, Mộc Trần Châu không ở trong ngôi mộ này.” Trần Phong đáp, nhưng cũng không dám chắc Mộc Trần Châu được truyền lại ở đâu.

Ai cũng không chắc Mộc Trần Châu có ở trong thành phố dưới nước đó không.

“Không ở trong mộ thất này?

Vậy chẳng phải chúng ta đi toi công rồi sao.” Bàn Tử nghe lời của Trần Phong cũng phản ứng lại, trộm không đi tay không.

Nhưng trước đó đã đồng ý với Trần giáo sư không được lấy đồ bên trong.

Chương 507

Vậy chẳng phải là phải đi ra tay không sao.

Đây còn gọi là đạo mộ tặc nữa không?

"Sẽ không đi ra tay không, bên trong có nhiều thứ có giá trị như vậy, đối với nghiên cứu lịch sử cũng có ý nghĩa trọng đại." Trần giáo sư nghe xong, ở bên cạnh nghiêm túc nói.

"Chẳng lẽ các người định mang văn vật ra ngoài?" Trần giáo sư sắc mặt không vui nhìn Bàn Tử.

"Giáo sư đừng để ý, Bàn Tử nói đùa thôi." Ngô Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái vội nói.

Không còn cách nào khác, tuy đều là đào mộ, nhưng người ta có giấy phép hành nghề.

Bên ngoài còn có nhiều cảnh sát như vậy, không thể chọc giận Trần giáo sư được.

"Trần giáo sư, tôi không có ý đó, đừng để ý, tôi Bàn Tử là kẻ thô lỗ không biết ăn nói." Bàn Tử lúc này cũng vội vàng mở miệng nói.

"Hừ." Trần giáo sư thấy bộ dạng của Bàn Tử cũng không nói gì nữa, nhìn về phía Trần Phong.

"Đồng chí Trần Phong, nếu Mộc Trần Châu không ở đây, vậy tiếp theo anh định làm gì?" Trong lòng ông tự nhiên hy vọng Trần Phong ra ngoài, giúp tìm kiếm sự tồn tại của thành phố dưới nước.

Nhưng cũng phải được Trần Phong đồng ý mới được.

"Trần giáo sư, mở quan tài đi, bên trong có Mộc Trần Châu hay không phải xem mới biết được." "Không chừng, chữ tiểu triện chỉ là

để lừa người.” Trần Phong nhìn mắt Trần giáo sư chậm rãi nói.

Chưa mở quan tài, không thể đưa ra kết luận, lỡ đâu Mộc Trần Châu thật sự ở bên trong thì sao.

“Thôi được rồi, mở đi.” Trần giáo sư suy nghĩ một lúc lâu mới phất tay nói.

“Yên tâm, Trần giáo sư, tôi sẽ không làm hỏng thi thể bên trong, chỉ xem một cái thôi.” Thấy bộ dạng của Trần giáo sư, Trần Phong vội vàng an ủi.

Nghe lời của Trần Phong, Trần giáo sư gật đầu.

Lời của Trần Phong, ông tin tưởng.

“Được, vậy chuẩn bị mở quan tài đi.” Trần Phong quay đầu nhìn mấy người nói.

Sau đó liền quay người trước tiên lau sạch bụi trên quan quách.

Lộ ra dáng vẻ ban đầu của gỗ kim ti nam mộc, những đường điêu khắc tinh xảo trên đó tức thì lộ ra trong không khí.

Những người khác cũng ở bên cạnh một mặt mong chờ nhìn.

Trong đó vui nhất phải kể đến Bàn Tử và Lâm Bất Kiến, đều thuộc loại nhìn thấy đồ tùy táng là không đi nổi.

Tuy không thể lấy, nhưng xem xem cũng được.

“Bàn Tử, nến!” Trần Phong phủi lớp bụi trên nắp quan tài.

Anh thấy trên đó chỉ có vài hoa văn đơn giản, ngoài ra không có gì khác, liền quyết định mở nắp.

“Được rồi,” Bàn Tử châm ngọn nến đã chuẩn bị sẵn, rồi chạy đến góc đông nam của mộ thất.

Trải qua bao nhiêu chuyện, tìm một góc đông nam không phải là

việc khó.

Bàn Tử dùng đèn pin rọi vào góc đông nam, cắm nến cố định.

Nhưng ngay khi định rời đi, Bàn Tử đột nhiên thoáng thấy một đôi chân xuất hiện trước mặt.

Vừa nhìn thấy đôi chân đó, Bàn Tử liền cảm thấy một luồng khí lạnh từ gót chân xộc thẳng lên tim.

Bởi vì đôi chân ấy trông chẳng khác gì chân người thường.

Trong tiềm thức, anh nghĩ ngay đến người thứ chín lúc trước.

Nhưng ngay sau đó, Bàn Tử trấn tĩnh lại.

Một Mạc Kim Hiệu úy đường đường, sao lại sợ một người chết từ ngàn năm trước chứ.

Anh móc móng lừa đen trong túi ra, cầm chắc trong tay, rồi rọi đèn pin men theo đôi chân nhìn lên trên.

Mắt anh ta trợn trừng.

Chẳng phải là người thứ chín đã thấy hai lần trước đó sao?

Người đó mặc một bộ đồ tang trắng, đầu cúi gằm, mái tóc dài xõa xuống che khuất gương mặt.

Từ góc nhìn của Bàn Tử, anh chỉ có thể thấy một khuôn mặt mờ ảo.

Bàn Tử nuốt nước bọt ừng ực, run rẩy đứng dậy, tay vẫn cầm chắc móng lừa đen.

"Ai~" Đúng lúc này, một tiếng thở dài lại vang lên, vọng khắp mộ thất.

Nghe thấy âm thanh đó, Bàn Tử hét lên một tiếng quái dị rồi chạy về phía Trần Phong.

“Lão Trần, người thứ chín xuất hiện rồi, ở bên kia!” Tiếng thở dài vừa rồi không chỉ Bàn Tử mà cả nhóm Trần Phong cũng nghe thấy.

Mọi người đều dừng tay, cảnh giác nhìn xung quanh.

Vừa quay lại đã thấy Bàn Tử hốt hoảng chạy tới.

“Người thứ chín ở đâu?” Nghe Bàn Tử nói, Trần Phong biết chắc anh ta đã gặp người đó.

Nghe Bàn Tử kể, những người khác cũng có chút sợ hãi, vẻ mặt căng thẳng.

“Ở kia, góc đông nam.” Bàn Tử đưa tay chỉ về phía góc đông nam, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh hãi.

Trong lăng mộ, thứ đáng sợ nhất không phải là bánh tông hay các loại cơ quan, mà chính là những điều không thể biết trước.

Trần Phong giơ đuốc lên, đi về phía Bàn Tử chỉ.

Anh muốn xem thử rốt cuộc là thần thánh phương nào mà bí ẩn đến vậy.

Vừa tiến lên, cảnh tượng ở góc đông nam hiện ra trước mắt Trần Phong.

Rất nhanh, anh đã thấy một bóng người mặc đồ trắng đang đứng lặng lẽ ở đó.

Vừa nhìn thấy bóng người, tim Trần Phong giật thót.

Đó chính là người thứ chín.

Trần Phong lấy hết can đảm tiếp tục đi về phía trước, tay cũng đặt lên con dao găm quân dụng bên hông.

Lúc này, Trần Phong cũng đã nhìn rõ tình hình của bóng người đó.

Cô ta mặc một bộ đồ tang trắng, đầu cúi gằm.

Quả thật giống hệt những gì Bàn Tử miêu tả.

“Đốm thủy ngân!” Sau khi đến gần, Trần Phong nhìn thấy những đốm đen trên thi thể.

Chúng giống hệt như những đốm thủy ngân đã thấy trước đó.

Nhìn thấy điều này, Trần Phong liền bình tĩnh lại, đây chắc hẳn là thi thể của người thứ chín.

Anh ra hiệu cho mọi người là không sao rồi.

Lúc này Ngô Bát Nhất và những người khác mới bước tới.

Họ liếc nhìn bóng người mặc đồ trắng đang đứng ở đó.

Nhưng vì đã có bài học từ trước, không ai dám quả quyết về thân phận của bóng người này.

Tuyết Lê sau khi tới liền ôm chặt lấy cánh tay Trần Phong, ánh mắt rõ ràng mang theo chút sợ hãi.

“Là thi thể của người mà chúng ta thấy lúc trước.” Trần Phong vỗ nhẹ vào tay Tuyết Lê, thản nhiên nói.

“Thi thể à, nhưng sao thi thể lại có thể bảo quản lâu như vậy?” Bàn Tử là người đứng gần thi thể nhất lúc nãy, đương nhiên biết rõ trạng thái của nó.

Chương 508

Thi thể được bảo quản như thể người sống vậy.

“Đốm thủy ngân!” Cổ Thiên đứng bên cạnh nói sau khi nhìn thấy những đốm trên người thi thể.

“Lúc còn sống, người này đã bị đổ thủy ngân vào người, cho nên thi thể mới có thể bảo quản được lâu như vậy.” Trần Phong gật đầu, Cổ Thiên quả không hổ là dân giang hồ lão luyện, mắt nhìn thật tinh tường.

“Thủ đoạn thật độc ác!” Giáo sư Trần là người chuyên về khảo cổ, đương nhiên đã từng nghe nói về cách làm này.

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên ông tận mắt chứng kiến.

Sau khi thấy, ông cũng không khỏi căm phẫn.

Nhưng ông cũng biết rằng vào thời đó, đây lại là một chuyện hết sức bình thường.

“Ai...” Đúng lúc này, nhóm Trần Phong lại nghe thấy tiếng thở dài.

Lần này, âm thanh văng vẳng bên tai, nghe rõ hơn hẳn.

Trong giọng nói tràn ngập sự bất lực và đau thương.

“Lão Trần, chuyện gì thế này?” Bàn Tử nghe thấy âm thanh liền quay sang hỏi Trần Phong.

“Ông còn nhớ hai đứa trẻ mà tôi gặp ở pháo đài dưới lòng đất không?

Chuyện này cũng tương tự như vậy.” “Thủy ngân rót vào cơ thể, tuy có thể bảo quản thi thể, nhưng đồng thời cũng sẽ giam cầm linh hồn của người đó lại.” Trần Phong giải thích.

Tiếng thở dài này có lẽ là mong chúng tôi giúp cô ấy giải thoát.

Chỉ là Trần Phong không biết thi thể bị đổ thủy ngân có thể đốt cháy được không.

"Tiếng thở dài đó là muốn chúng ta giúp sao?" Ngô Bát Nhất nhớ lại hai đứa trẻ ở pháo đài dưới lòng đất, tình hình bây giờ cũng tương tự.

"Chắc vậy, lát nữa trước khi đi chúng ta sẽ giúp cô ấy giải thoát." Trần Phong gật đầu.

Anh có mang theo nhiên liệu, lát nữa có thể dùng lửa thiêu rụi thi thể này.

Có nhiên liệu thì sẽ không lo chuyện không cháy được.

Có lẽ nghe được lời của Trần Phong, tiếng thở dài cũng biến mất.

"Chuyện này để sau giải quyết, chúng ta mở quan tài trước đi." Trần Phong nhìn một lúc rồi quay đầu nói.

Ngọn nến lúc này đang lập lòe bên cạnh thi thể.

Nhóm Trần Phong lại một lần nữa đứng trước quan quách.

Biết được lai lịch của người thứ chín, mấy người cuối cùng cũng không cần lo lắng đột nhiên lại có thêm một người.

Quan quách cũng được niêm phong kín mít, bên trên còn được quét một lớp sơn mài.

Trần Phong lấy dao găm quân dụng ra, hít một hơi thật sâu, rồi từ từ lách lưỡi dao vào khe hở giữa nắp và thân quan tài.

Theo chuyển động của Trần Phong, lớp bột màu trắng liên tục rơi xuống.

Ngô Bát Nhất thấy vậy liền tiến lên cùng Trần Phong đẩy nắp

quan tài ra.

"Ầm~" Cả hai dùng sức, nắp quan tài phát ra một tiếng động lớn rồi rơi xuống đất.

Ngay khi quan tài được mở ra, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhanh chóng lùi sang một bên.

Họ chờ đợi như vậy gần một phút.

Trần Phong thấy trong quan tài không có cơ quan nào được kích hoạt mới từ từ đứng thẳng người dậy.

Những người khác đều nghển cổ nhìn xem bên trong rốt cuộc có thứ gì. .....

Trần Phong cầm đèn pin rọi vào bên trong, cảnh tượng trong quan tài hiện ra rõ mồn một.

Một thi thể được bảo quản như lúc còn sống đang nằm ngay ngắn bên trong.

Nước Cổ Điền thời đó có lẽ cũng chịu ảnh hưởng của văn hóa Thăng Long.

Quần áo Điền Vương mặc trên người đều mang đậm phong cách Thăng Long.

Long bào trên người có phần giống với long bào của Thăng Long, trên đầu cũng đội một chiếc mũ rồng.

Hai tay thi thể bắt chéo đặt trên bụng.

Tuy đã chết, nhưng trên người vẫn toát ra một luồng khí uy nghiêm.

Những người ở địa vị cao lâu ngày sẽ tự nhiên hình thành khí thế như vậy.

Nhưng Trần Phong đến đây không phải để chiêm ngưỡng phong thái của Điền Vương.

Anh quan sát bên trong quan tài trước.

Bên cạnh thi thể đặt một thanh bội kiếm, nhưng vì thời gian quá lâu, thanh kiếm đã gỉ sét.

Bên cạnh bội kiếm là một vật trông giống như ngọc tỷ.

Đồ vật bên trong tuy không nhiều, nhưng có thể chắc chắn rằng mỗi món đồ ở đây đều có thể so sánh với những món đồ đồng mà anh đã thu thập được.

Đây quả thực là những báu vật vô giá.

Nếu bán ra mà bị nhà nước phát hiện, thứ nhận được sẽ là một viên kẹo đồng.

"Oa, thi thể được bảo quản y như lúc còn sống, xem ra kỹ thuật xử lý thi thể thời đó cũng rất tài tình." Những người khác thấy Trần Phong đang quan sát quan tài, không nén nổi lòng hiếu kỳ, cũng xúm lại trước quan tài, nương theo ánh sáng nhìn vào bên trong.

"Đây là phong thái của Điền Vương năm xưa sao?

Quả nhiên đủ bá khí, uy vũ bất phàm." Giáo sư Trần nhìn thi thể cũng kinh ngạc, chưa từng thấy thi thể nào được bảo quản hoàn hảo đến vậy.

"Trong miệng chắc chắn có Định Thi Châu, nếu không thi thể đã sớm biến thành xác khô rồi." Cổ Thúc liếc mắt một cái liền thấy trong miệng thi thể có vật gì đó, khẽ nhếch mép là biết ngay bên trong là gì.

"Định Thi Châu à!

Thứ này đáng giá lắm đấy, đúng là của hiếm có khó tìm." Lâm Bất Kiến vừa nghe đến Định Thi Châu, hai mắt liền sáng rực.

Ai mà chẳng sợ thi thể của mình sau khi chết biến thành xác khô hay thậm chí hóa thành tro bụi, đặc biệt là những người giàu có.

Lúc này, tác dụng của Định Thi Châu mới xuất hiện.

Có được một viên Định Thi Châu, cả đời không cần lo thiếu tiền.

"Không phải chỉ là một viên Định Thi Châu thôi sao?

Nhìn cái bộ dạng hết tiền đồ của cậu kìa." Cổ Thúc thấy ánh mắt của Lâm Bất Kiến, liền vỗ vào gáy anh ta rồi cười mắng.

"Chút tinh ý cũng không có, hai món đồ bên cạnh kia, món nào mà chẳng quý hơn Định Thi Châu." Giáo sư Trần nghe đến Định Thi Châu cũng tò mò, nghe ý trong lời nói thì thi thể này sở dĩ bảo quản tốt như vậy, hoàn toàn là nhờ viên Định Thi Châu.

Nhất định phải ghi nhớ điều này, sau này khi nghiên cứu phải đặc biệt chú ý.

Giáo sư Trần lúc này đã ghi nhớ kỹ cái tên Định Thi Châu.

Trần Phong đeo găng tay Mạc Kim, trước tiên sờ vào vị trí bụng và ngực của thi thể.

Anh không muốn tình huống lần trước lại tái diễn.

Trước đây anh cũng từng nghe nói về loại ám khí này, nhưng chưa từng gặp qua nên nhất thời sơ suất.

Trần Phong sờ nắn cẩn thận qua lớp quần áo, không thấy có gì bất thường mới yên tâm.

Nếu trong thi thể có đặt ám khí, chắc chắn có thể cảm nhận được dị vật bên trong.

Lúc này, Trần Phong mới chuyển ánh mắt sang ngọc tỷ bên cạnh.

Chương 509

Anh cẩn thận cầm món đồ đó lên.

Nhưng khi cầm lên, anh bất giác liếc nhìn về phía góc đông nam.

Thấy ngọn nến vẫn đang cháy leo lét ở đó, anh mới dời mắt nhìn vào ngọc tỷ trên tay.

"Ấn Điền Vương!" Giáo sư Trần vừa nhìn thấy món đồ, trong đầu liền hiện lên một cái tên.

"Ấn Điền Vương?" Trần Phong ngẩn ra, rồi lập tức hiểu ra.

Ấn Điền Vương cũng có tác dụng giống như những ngọc tỷ khác, chỉ là cách gọi khác nhau.

Suy cho cùng cũng chỉ là một tiểu quốc.

"Ấn Điền Vương là biểu tượng của Điền Vương, không ngờ lại được mang theo vào lăng mộ." Giáo sư Trần lúc này nhìn Ấn Điền Vương cũng thắc mắc.

Món đồ như vậy không phải nên truyền lại cho vị Điền Vương kế nhiệm sao?

Nhưng Trần Phong không nghĩ nhiều như vậy, anh nhìn qua rồi đặt xuống.

Anh đã nói trước là ngoài Mộc Trần Châu ra sẽ không lấy bất cứ thứ gì.

Vừa rồi cũng chỉ là xem qua.

Còn về thanh kiếm kia, Trần Phong cũng không có hứng thú nhìn nữa.

Dù là kiếm quý giá đến đâu cũng không thể mang đi, chi bằng

không xem.

Nhưng Bàn Tử và Lâm Bất Kiến nhìn Ấn Điền Vương thì mắt sáng rực.

Nhưng họ cũng biết đây là quốc bảo.

Một khi bán ra sẽ bị bắt ngay.

Huống hồ những người có thể mua được thứ này cũng không nhiều.

Trần Phong lại một lần nữa kiểm tra kỹ chỗ gối đầu của thi thể, nhưng đó chỉ là một cái gối ngọc thạch bình thường.

Sau đó, Trần Phong bắt đầu sờ soạng.

Hai tay anh đặt lên vai thi thể, rồi di chuyển xuống phần thân dưới.

Long bào thi thể mặc được làm từ tơ lụa, rất mềm mại.

Hai tay vừa chạm vào đã có thể cảm nhận được tình trạng của thi thể.

Hai tay di chuyển từ vai xuống dưới, nhưng Trần Phong không hề phát hiện ra bóng dáng của Mộc Trần Châu.

"Xem ra Mộc Trần Châu thật sự không có ở đây." Trần Phong kiểm tra xong liền nói.

"Lão Trần, vậy tiếp theo chúng ta làm gì?" Ngô Bát Nhất đúng lúc hỏi.

Nếu đã không có Mộc Trần Châu ở đây, vậy tiếp theo là xử lý thi thể kia rồi.

"Đậy nắp quan tài lại trước đã, Mộc Trần Châu không có ở đây, xử lý xong thi thể kia thì chúng ta ra ngoài thôi." Trần Phong nói sau

khi suy nghĩ.

Nếu Mộc Trần Châu không ở đây, thì dù có bao nhiêu đồ tùy táng cũng không liên quan đến anh.

Ngô Bát Nhất gật đầu, rồi cùng Trần Phong đậy nắp quan tài lại.

Nếu không tìm được Mộc Trần Châu mà lại chọc ra bánh tông thì đúng là lỗ to.

Sau khi đậy nắp quan tài, Trần Phong liền nhìn về phía thi thể ở góc phòng.

"Lão Trần, xử lý thi thể kia thế nào, không lẽ cũng mang ra ngoài chôn cất à?" Bàn Tử lưu luyến nhìn quan tài một cái, rồi thấy ánh mắt của Trần Phong, liền hỏi.

"Dùng lửa đốt đi, trong thi thể toàn là thủy ngân, dùng nhiên liệu đốt chắc là được." Trần Phong thản nhiên nói.

Những người khác nghe phương pháp của Trần Phong đều gật đầu, cũng không có cách nào khác.

Hy vọng làm vậy có thể để linh hồn người phụ nữ đó tiến vào luân hồi.

Mặc dù không biết có linh hồn hay không, nhưng thà tin là có còn hơn không.

"Được rồi." Bàn Tử đáp một tiếng, rồi bắt đầu lấy nhiên liệu từ trong ba lô ra.

"Lão Trần, chúng ta làm vậy có bất kính quá không, người ta đều nói nhập thổ vi an mà." Ngô Bát Nhất ở bên cạnh nhắc nhở.

"Không sao đâu, không hủy thi thể đi, cô ấy làm sao siêu thoát được?" Ngô Bát Nhất và mọi người đương nhiên biết "cô ấy" là chỉ ai. .....

Bàn Tử đang tìm nhiên liệu thì đột nhiên phát hiện sau lưng có thêm một cái bóng.

Ban đầu anh không để ý, nghĩ là ai đó đi vòng ra sau lưng mình.

Thế là anh quay đầu lại nhìn, và chết lặng.

Vãi chưởng!

"Lão Trần, bánh tông, vãi chưởng!" Quay đầu lại, Bàn Tử thấy một người mọc đầy lông trắng đang đứng sau lưng mình.

Quần áo trên người chính là bộ mà Vương hậu đã mặc trước đó.

Bánh tông đã ở ngay sau lưng.

Bàn Tử bị dọa đến thất thanh, vội vàng chạy về phía Trần Phong.

Chứ không phải Trần Phong, ai mà có thân thủ tốt như vậy.

Bàn Tử vừa chạy, bánh tông sau lưng liền nhe răng, đuổi theo anh ta.

Trần Phong nghe tiếng Bàn Tử, quay đầu lại nhìn, cũng bị dọa không nhẹ.

Một bóng trắng đang đuổi sát sau lưng Bàn Tử.

Trong nháy mắt, nó đã đến ngay trước mặt.

Nhưng Trần Phong phản ứng cực nhanh, một cú đá thẳng vào mặt bóng trắng.

Bóng người đó bị Trần Phong đá một cước, lập tức bay ngược về phía sau.

Những người khác lúc này cũng đã phản ứng lại, nhìn bóng người đang nằm trên đất, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

"Bạch Mao Hống!" Ngô Bát Nhất và Cổ Thiên kinh hô khi nhìn thấy bộ lông trắng trên người thi thể.

“Là Vương hậu lúc trước, không phải đã dán trấn thi phù rồi sao?” Tuyết Lê nhìn quần áo trên người thi thể liền biết thân phận của Bạch Mao Hống.

“Đến nước này rồi, còn quản chuyện đó làm gì.” Trần Phong nhìn Bạch Mao Hống, thản nhiên nói.

Nhưng Trần Phong có thể lờ mờ đoán ra nguyên nhân.

Máu của anh có tác dụng nhất định trong việc nuôi dưỡng linh hồn, cho nên trấn thi phù mới mất tác dụng.

Bạch Mao Hống lúc này cũng đã giãy giụa đứng dậy, lộ ra khuôn mặt hung tợn nhìn nhóm Trần Phong.

Nó rùng mình một cái, lao về phía Trần Phong.

Không đợi những người khác phản ứng, Trần Phong đã nhanh chóng lao lên nghênh chiến.

Hai chân Trần Phong nhanh chóng lao đến trước mặt Bạch Mao Hống, một cước hung hãn đá vào phía sau nó, sau đó cả người anh nhanh chóng bay lên.

Trong lúc Bạch Mao Hống chưa kịp phản ứng, chân còn lại của Trần Phong mang theo tiếng gió vù vù, quét mạnh vào đầu nó.

“Bốp” một tiếng, chân Trần Phong và Bạch Mao Hống va chạm vào nhau.

Ngô Bát Nhất và mọi người thấy thân thể Bạch Mao Hống nhanh chóng bay ngược sang một bên.

Chương 510

Cổ Thiên nhìn mà tặc lưỡi, thân thủ của Trần Phong cũng quá biến thái rồi.

Kia là Bạch Mao Hống chứ không phải thi biến thông thường.

Nhưng Ngô Bát Nhất và mấy người kia lại thấy quen rồi, ngay cả Hồng Hống còn có thể đối đầu, Bạch Mao Hống tự nhiên không thành vấn đề.

Cổ Thiên và những người khác định lên giúp, nhưng Trần Phong đã giơ tay ngăn lại.

Anh cảm thấy Bạch Mao Hống không thể làm mình bị thương.

Huống hồ sau nhiều lần cường hóa, anh cảm thấy đối phó với Bạch Mao Hống không thành vấn đề.

Rất nhanh, Bạch Mao Hống lại đứng dậy, ánh mắt đầy hung ác.

Nó gầm lên một tiếng về phía Trần Phong, rồi nhanh chóng lao tới.

Có lẽ vì Bạch Mao Hống lúc sống là phụ nữ nên đi lại không có tiếng động.

Cũng vì vậy mà nó đến gần mọi người như vậy mới bị Bàn Tử phát hiện.

Một bóng trắng nhanh chóng tiếp cận.

Trần Phong rút dao găm quân dụng ra.

Ngay khi Bạch Mao Hống lao tới, Trần Phong nhanh chóng cúi người, né được một cái tát của nó, đồng thời dao trong tay cũng không do dự, nhanh chóng chém về phía Bạch Mao Hống.

Một nhát dao chém mạnh vào người nó.

Nhưng da thịt của Bạch Mao Hống thật sự cứng như sắt, một nhát chém xuống chỉ lún vào một chút.

Chút thương tích này đối với Bạch Mao Hống chỉ là chuyện nhỏ, căn bản không bị ảnh hưởng.

Lúc này Bạch Mao Hống cũng đã phản ứng lại.

Bàn tay to lớn của nó nhanh chóng quét ngang về phía sau.

Trần Phong không ngờ đối phương lại có chiêu này, chỉ có thể đưa hai tay lên trước mặt để đỡ đòn.

"Bốp" một tiếng, Trần Phong cảm nhận được một lực cực lớn truyền đến từ tay.

Cơ thể anh trực tiếp bị đánh bay, va vào bức tường phía sau.

Nhưng Trần Phong nhanh chóng phát hiện mình không bị thương nặng, cơ bản không có gì đáng ngại.

Cảm nhận được điều này, Trần Phong mừng rỡ.

Anh nắm chặt dao găm quân dụng trong tay, tăng tốc lao lên, nhắm vào cổ Bạch Mao Hống mà chém mạnh xuống.

Tuy không thành công chém đứt, nhưng đã để lại một vết hằn sâu.

Chỉ cần thêm vài nhát nữa là không thành vấn đề.

Cơ thể Trần Phong không ngừng di chuyển linh hoạt bên cạnh Bạch Mao Hống, né tránh các đòn tấn công.

Vết hằn trên cổ Bạch Mao Hống ngày càng sâu.

Cuối cùng, sau một nhát chém mạnh của Trần Phong, đầu của Bạch Mao Hống cuối cùng cũng rơi xuống.

Thấy cảnh này, Trần Phong mừng thầm.

Đầu của Bạch Mao Hống rơi xuống, nhưng cơ thể nó vẫn còn

hành động.

Nhưng không có đầu, Bạch Mao Hống không còn hung dữ như trước, càng dễ đối phó hơn.

Trần Phong dùng dao găm quân dụng, chém từng nhát, trực tiếp phanh thây Bạch Mao Hống.

Tay và chân đều bị chặt đứt, lần này dù bất tử cũng không thể làm gì được nữa.

"Hù." Trần Phong thở ra một hơi dài, cảm thấy cơ thể chỉ hơi mệt mỏi.

Đây là lần đầu tiên anh một mình đối phó với thứ này.

Hạ gục được nó, anh cũng hiểu rõ sự biến thái của cơ thể mình.

"Lão Trần, xong rồi à?" Bàn Tử trợn mắt nhìn những đoạn tay chân trên đất, có chút không thể tin được.

"Không phải ông thấy rồi sao, xong rồi đấy." "Lão Trần, ông giấu tôi luyện tập phải không, tôi đâu thấy ông lợi hại như vậy." Bàn Tử nhỏ giọng nhìn Trần Phong nói.

Phải biết rằng ở pháo đài dưới lòng đất, họ bị một con Bạch Mao Hống đuổi chạy khắp nơi.

"Con người rồi sẽ trưởng thành, giống như ông vậy, sẽ có một ngày trở thành một ông béo thực thụ." Trần Phong nhìn mặt Bàn Tử, cười nói.

"Lão Trần, ông đừng chọc tôi, tôi sẽ đi giảm béo." "Tiểu Trần, Cổ Thúc ta tâm phục khẩu phục, không hổ là thế hệ trẻ." Cổ Thiên nhìn Trần Phong tán thưởng.

Những thứ ông gặp đều là những thi biến đơn giản.

Gặp phải Bạch Mao Hống cũng chỉ có nước bỏ chạy.

Dù ông có mang theo hai người kia, cũng cảm thấy họ không thể so sánh với Trần Phong.

"Đồng chí Trần Phong, con Bạch Mao Hống này rốt cuộc là chuyện gì?" Giáo sư Trần lúc này nắm lấy cơ hội vội vàng hỏi.

"Cũng là một loại thi biến, lợi hại vô cùng, người bình thường gặp phải cơ bản chạy cũng không thoát." Trần Phong nghe xong thản nhiên nói. .....

Nghe lời Trần Phong, giáo sư Trần cũng ngẩn người.

Trước đây ông từng nghe các giáo sư khảo cổ khác gặp phải tình huống tương tự.

Mỗi lần gặp phải tình huống như vậy đều thương vong thảm trọng.

Lần trước ở Tinh Tuyệt cổ quốc, cuối cùng mới biết đều là ảo giác.

Lần này tuy chỉ đứng bên cạnh quan sát, nhưng ông cũng đại khái biết được uy lực của thứ này.

Súng đạn đối với nó cũng không có tác dụng gì nhiều.

"Đồng chí Trần Phong, thi thể trong quan quách kia sẽ không thi biến chứ?" Giáo sư Trần đột nhiên nghĩ đến thi thể Điền Vương trong quan tài.

Nếu bên trong đó cũng thi biến, vậy sau này các nhà khảo cổ không phải gặp họa sao.

"Cái này không cần lo lắng, mộ thất này được bố trí Tứ Tượng Trận, có thể ngăn cản thi thể thi biến.

Hơn nữa, thi biến cũng không đơn giản như vậy, cần có điều kiện nhất định." Trần Phong nghe giáo sư Trần nói, biết ông lo lắng thi thể

trong quan tài thi biến, liền giải thích.

"Được rồi, chúng ta thiêu hủy thi thể kia trước đi." Trần Phong giải thích gần xong, liền nói với Ngô Bát Nhất và mọi người.

Sau đó, Bàn Tử lại lấy nhiên liệu ra, đổ lên thi thể đang đứng.

Theo đề nghị của giáo sư Trần, thi thể được chuyển đến một nơi trống trải, để không làm hỏng các bức bích họa.

Sau đó Trần Phong đề nghị thiêu luôn cả thi thể Bạch Mao Hống.

Những thứ này nếu bị người khác tiếp xúc có thể sẽ bị nhiễm thi độc.

Thấy Bàn Tử đã đổ xong nhiên liệu, Trần Phong liền ném ngọn đuốc trong tay vào.

Một ngọn lửa lớn bùng cháy, khói đen mù mịt, kèm theo mùi hôi thối nồng nặc.

"Hôi quá." Ngửi thấy mùi, nhóm Trần Phong đều cảm thấy buồn nôn, vội vàng đeo mặt nạ phòng độc vào.

Thi thể bị đổ thủy ngân kia dưới ngọn lửa hừng hực cũng không có chút phản kháng nào, bị thiêu thành tro cốt.

"Cảm ơn!" Khi thi thể được thiêu xong, nhóm Trần Phong nhìn thấy bên cạnh đống lửa, một người mặc đồ tang trắng đang đứng đó, cúi đầu chào họ một cái, rồi từ từ biến mất.

Nhóm Trần Phong thấy cảnh này cũng không khỏi kinh ngạc.

Chương 511

Nhưng đối với hoàn cảnh của cô gái, họ cũng cảm thấy đồng cảm.

Hy vọng kiếp sau cô có thể đầu thai vào một gia đình tốt.

“Chúng ta lên thôi!” Trần Phong thở dài, nắm lấy tay Tuyết Lê nhẹ nhàng nói.

Sau đó, họ đi về hướng lúc vào.

Khi đi qua mộ phụ của Vương hậu, họ thấy quan tài lúc này đã bị mở ra, nắp quan tài cũng rơi sang một bên.

Nhưng họ cũng không để ý, thi thể đã chạy ra ngoài rồi, còn mong đợi gì nữa.

Người nên đau đầu là giáo sư Trần, phải giải thích hiện tượng trong này như thế nào, rồi còn phải viết báo cáo.

Rất nhanh, nhóm Trần Phong đã đến lối ra dưới lòng đất.

Họ lần lượt trèo theo dây thừng lên trên.

Khi mọi người lên đến nơi, mới phát hiện bên ngoài trời đã tối.

Mặt trăng treo cao, xung quanh tĩnh lặng.

Lúc họ xuống là buổi chiều, xem ra họ đã ở dưới đó khá lâu.

Ở không xa có thể thấy một số cảnh sát đang giới nghiêm.

Đây là một lăng mộ của vua, trừ phi đội khảo cổ đã vào, sau đó mới có thể nới lỏng một chút.

Trần Phong theo giáo sư Trần và mọi người trả lại vũ khí trước.

Thấy giáo sư Trần và mấy người đã trở về, đội trưởng cảnh sát cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đã nửa ngày rồi mà bên trong không có chút động tĩnh nào, ông cũng đã lo lắng suốt.

"Ôi, giáo sư Trần cuối cùng cũng về rồi, nếu không về nữa, tôi đã phải phái người xuống tìm rồi." Đội trưởng cảnh sát nhìn giáo sư Trần quan tâm nói.

"Làm phiền rồi." Giáo sư Trần cũng nhẹ nhàng đáp lại.

"Chúng ta về trước đi." Ra khỏi lều của đội trưởng cảnh sát, Trần Phong ngẩng đầu nhìn ánh trăng, rồi nói.

"Giáo sư Trần, chuyện đã hứa, ngày mai tôi sẽ cho ông câu trả lời." Trần Phong đột nhiên quay đầu nhìn giáo sư Trần nói.

"Ừm, được." Giáo sư Trần ngẩn ra rồi nói.

Ban đầu ông nghĩ Trần Phong phải nghỉ ngơi vài ngày mới bắt đầu tìm kiếm thành phố dưới nước.

Giờ ông cũng hiểu ra, mình đã không tìm sai người.

Nếu giáo sư Trần biết Trần Phong đã biết cách tìm thành phố dưới nước, không biết sẽ có cảm giác gì.

Sau đó, nhóm Trần Phong trở về nơi ở.

"Ôi, Trần gia, cuối cùng cũng về rồi, sao rồi, có hàng tốt không?" Vừa về đến nơi, Trần Phong đã thấy Đại Kim Nha mặt mày tươi cười chạy tới.

"Kim gia phí tâm rồi, nhưng lần này, tôi tay không trở về." Trần gia sao lại không biết Đại Kim Nha đang nhòm ngó minh khí chứ, anh xòe hai tay ra rồi nói.

"Trần gia, đừng đùa với lão Kim tôi nữa, mau lấy ra cho tôi xem qua đi." Đại Kim Nha chỉ nghĩ đó là lời nói đùa, vội vàng xoa hai tay nói.

“Kim gia, tôi thật sự không đùa đâu, lần này có giấy phép đi xuống, không thể ra tay được.” Lúc này Ngô Bát Nhất mặt mày rầu rĩ nói với Đại Kim Nha.

Lúc này Đại Kim Nha nhìn sắc mặt mấy người, đột nhiên nhận ra lời Trần Phong nói là thật.

“Vậy là đi không công à?” Ngẩn người một lúc, Đại Kim Nha nhìn mấy người Trần Phong nhẹ giọng nói.

“Kim gia, mục tiêu của chúng tôi không phải là những minh khí đó, huống hồ Kim gia, lần này chắc cũng tìm được không ít đồ tốt chứ.” “Ha ha, Trần gia quả là có mắt nhìn.” Đại Kim Nha nghe xong liền cười ha hả.

“Tuyết nha đầu, mấy người chúng ta về trước đây, một thân xương già này có chút không chịu nổi rồi.” Cổ Thiên nhìn Tuyết Lê nhẹ giọng nói, giọng điệu có chút mệt mỏi.

Dù sao cũng đã già, một số việc không còn được như ý nữa.

“Được, Cổ Thúc ngài đi thong thả.” Tuyết Lê gật đầu.

Sau đó, Cổ Thiên liền dẫn Lâm Bất Kiến và Trình Tiêu trở về.

Tuy họ tò mò về giao dịch giữa Trần Phong và giáo sư Trần, nhưng cũng biết mỗi người đều có bí mật của riêng mình.

Bây giờ là thiên hạ của những người trẻ tuổi, tin rằng họ sẽ có chừng mực.

“Lão Trần, ông có giao dịch gì với giáo sư Trần?” Cổ Thiên vừa đi, Ngô Bát Nhất liền nhìn Trần Phong trầm giọng hỏi.

Ở đây chỉ có Tuyết Lê là biết nội dung giao dịch giữa Trần Phong và Đại Kim Nha.

“Thực ra cũng không phải chuyện gì to tát, giúp giáo sư Trần tìm

sự tồn tại của thành phố dưới nước thôi.” Trần Phong thản nhiên nói.

Làm vậy, Trần Phong tự nhiên có sự cân nhắc của riêng mình.

Hợp tác với giáo sư Trần, có thể sử dụng nguồn lực của cảnh sát, đối với mọi người cũng có thêm sự bảo đảm.

Trần Phong cũng không tin lần này đến thành phố dưới nước chỉ có một mình mình phát hiện ra. .....

“Thành phố dưới nước?

Lại có người của giáo sư Trần tham gia?” Bàn Tử nghe Trần Phong nói xong, lập tức kinh ngạc la lên.

Trước đó ở trong lăng mộ, mọi người không lấy được thứ gì, không phải vì có giáo sư Trần sao!

Vốn tưởng rằng lần này đến thành phố dưới nước có thể thỏa thích lấy minh khí, nhưng không ngờ Lão Trần lại có giao dịch với giáo sư Trần.

“Lão Trần, ông có cân nhắc gì khác phải không?” Ngô Bát Nhất ở bên cạnh nghe Trần Phong nói xong, nhíu mày, nhưng rồi lập tức giãn ra.

Trần Phong làm việc rất ổn thỏa, tuyệt đối sẽ không tùy tiện đối đãi với chuyện liên quan đến Mộc Trần Châu.

“Thành phố dưới nước lần này, các ông nghĩ có bao nhiêu thổ phu tử ở đây biết?” Trần Phong nghe Ngô Bát Nhất nói xong, gật đầu nói.

“Chắc chắn không thể chỉ có mấy người chúng ta nhắm vào thành phố dưới nước, nếu vậy, bên dưới chắc chắn sẽ càng nguy hiểm hơn.” “Có giáo sư Trần, ít nhất có thể ngăn chặn được một bộ phận người.” “Vậy minh khí dưới đó thì sao?” Bàn Tử nghe Trần Phong nói, ngẩn người một lúc, hỏi.

“Tình hình dưới nước chúng ta cũng không rõ, chúng ta không có kinh nghiệm làm việc dưới nước, trước tiên lo cho bản thân đã.” Trần Phong biết Bàn Tử vẫn canh cánh trong lòng về minh khí dưới đó, phải dập tắt ý nghĩ này, nếu không sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

Dưới nước không giống trên bờ, dưới nước hành động chậm chạp, gặp nguy hiểm không thể né tránh.

“Thành phố đột nhiên biến mất, bên trong chắc chắn không có nhiều minh khí, lại bị ngâm nước lâu như vậy, cũng không còn đáng giá nữa.” Ngô Bát Nhất lúc này lên tiếng, đã hiểu ý của Trần Phong.

Mượn tay giáo sư Trần, có được một thân phận chính thức, trước tiên xử lý những đối thủ tiềm tàng kia.

Như vậy hành động của cả nhóm cũng thuận tiện hơn nhiều.

Về phần minh khí, Lão Trần có lẽ từ đầu đến cuối đều không có ý định lấy minh khí từ dưới đó.

Về việc dưới nước có minh khí hay không cũng là một chuyện, thành phố dưới nước đột nhiên biến mất, ai cũng không rõ lúc đó đã xảy ra chuyện gì.

“Nói cũng đúng, dù sao lần này thu hoạch cũng khá phong phú.” Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất và Trần Phong nói cũng đã hiểu ra.

Thành phố dưới nước nguy cơ tứ phía, trước tiên giữ được tính mạng là quan trọng nhất.

“Chúng ta tìm Mộc Trần Châu, đừng quá để ý đến những minh khí đó.” Trần Phong thấy Bàn Tử cơ bản đã dập tắt ý nghĩ đó, liền nhẹ giọng nói.

Trong lòng anh bây giờ có một nghi vấn.

Lúc xuống lăng mộ của vua trước đó, hệ thống không hề phát

nhiệm vụ.

Đối với điều này, Trần Phong cũng thắc mắc, lẽ nào lăng mộ này hệ thống không thèm để ý?

Hay là có nhiệm vụ ẩn?

Nếu vậy, thành phố dưới nước này không hề đơn giản.

Chương 512

Những điều này chỉ có thể đợi đến lúc Cửu Tinh Liên Châu mới có thể biết được.

“Nghỉ ngơi đi, hôm nay mọi người đều mệt rồi.

Ngày mai hãy nói.” Lắc đầu, thu lại tâm trí, những chuyện đó đến lúc sẽ biết.

Bất kể tiếp theo xảy ra chuyện gì, anh sẽ không để người bên cạnh bị tổn thương.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau, mặt trời đã lên cao.

Trần Phong ôm mỹ nhân của mình, tỉnh dậy từ giấc mộng đẹp.

Đơn giản rửa mặt, ăn sáng qua loa, Trần Phong liền dẫn Ngô Bát Nhất và mọi người đến nơi ở của giáo sư Trần.

“Cốc cốc” Mở cửa là trợ lý của giáo sư Trần.

“Chào đồng chí, giáo sư Trần đã dặn, nếu các vị đến có thể trực tiếp đi vào.” Người trợ lý nhìn nhóm Trần Phong, ngẩn ra, rồi nói.

Trần Phong gật đầu, liền dẫn Tuyết Lê và mấy người vào trong.

Ngô Bát Nhất và mọi người tuy thắc mắc tại sao Trần Phong lại tìm giáo sư Trần sớm như vậy, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Trần Phong có sự tính toán của riêng mình.

“Đồng chí Trần Phong, hôm nay có lẽ phải vất vả cho các vị rồi.” Giáo sư Trần nhìn Trần Phong, mặt cười như hoa.

Thủ đoạn của Trần Phong tự nhiên không cần phải nghi ngờ, có

anh ra tay, tìm được thành phố dưới nước tự nhiên sẽ dễ dàng hơn.

Ông đã từng đọc được về sự tồn tại của thành phố dưới nước trong một cuốn sách cổ.

Nhưng vì văn hóa Tinh Tuyệt cổ quốc quá hấp dẫn, nên ông không để ý nhiều.

Chỉ nhớ trên đó có ghi: Nguyệt viên chi dạ, di tích phương hiển (Đêm trăng tròn, di tích mới hiện ra).

Ông đã tra rất nhiều tài liệu về "đêm trăng tròn", biết rằng đó không phải là đêm trăng tròn bình thường.

Cho nên lúc này có một người hiểu về phong thủy, là vô cùng quan trọng.

"Giáo sư Trần, chuyện hợp tác, tôi đương nhiên sẽ cố gắng hết sức." Trần Phong cười nói, cũng biết mục đích của đối phương.

Nhưng đây là nội dung hợp tác từ trước, anh cũng sẽ không để ý nhiều như vậy.

Sau khi nhóm Trần Phong ngồi xuống, giáo sư Trần bảo trợ lý pha cho mỗi người một ấm trà.

"Đồng chí Trần Phong, thành phố dưới nước lần này, phải phiền các vị nhiều rồi." Giáo sư Trần thấy trợ lý đã rót trà cho mỗi người, liền nói.

Sau đó, ông kể lại tất cả những gì mình biết về thành phố dưới nước cho nhóm Trần Phong.

Trần Phong nghe giáo sư Trần nói cũng có chút bất ngờ, không ngờ đối phương cũng đã có sự chuẩn bị.

Anh cứ tưởng đối phương chỉ là nảy ra ý định tạm thời.

"Đồng chí Trần Phong, có chắc chắn tìm được thành phố dưới

nước này không?" Giáo sư Trần nhìn Trần Phong hỏi.

Người trợ lý bên cạnh cũng dỏng tai lên nghe kỹ.

Anh ta cũng biết chuyện về thành phố dưới nước, nhưng không ngờ giáo sư Trần lại hợp tác với mấy người này.

Thật ra, anh ta không mấy tin tưởng mấy người này, dù sao tuổi tác cũng đã ở đó.

Các đại sư phong thủy bình thường đều là những người bốn năm mươi tuổi, nhưng mấy người này còn quá trẻ.

"Giáo sư Trần, nói thật với ông, đối với thành phố dưới nước tôi cũng biết một chút manh mối." "Theo lời đồn, thành phố dưới nước chỉ hiện ra vào lúc Cửu Tinh Liên Châu." "Điều này trùng khớp với 'đêm trăng tròn' lúc trước, nhưng thời gian cụ thể tôi phải quan sát một phen." Trần Phong nói với giáo sư Trần.

Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê ở bên cạnh nghe xong đều liếc nhìn Trần Phong một cái, đều nghe ra Trần Phong có phần giữ lại.

"Được, đồng chí Trần Phong có nhu cầu gì cứ nói với tôi, tôi có thể cố gắng sắp xếp." Giáo sư Trần nghe xong lập tức vỗ ngực nói.

Đối với bản lĩnh của Trần Phong, ông tự nhiên biết rõ, nhìn bộ dạng này là biết có chắc chắn rồi.

"Giáo sư Trần, sau khi tìm được, chúng tôi cũng muốn xuống đó một chuyến, chúng tôi cũng khá hứng thú với thành phố dưới nước này." "Đặc biệt là dưới đó có thể có manh mối của Mộc Trần Châu." Trần Phong trầm ngâm một lúc rồi nói.

Giáo sư Trần nghe xong liền rơi vào trầm tư.

Điều kiện hợp tác với Trần Phong là để anh xuống mộ, nhưng không có nói là để anh xuống thành phố dưới nước.

Dưới thành phố nước có thể là những bí mật thực sự. ....

Giáo sư Trần suy nghĩ một lúc, rồi nghiến răng nói.

“Đồng chí Trần Phong, tôi có thể cho các vị xuống.” “Nếu tìm được Mộc Trần Châu, cái đó cũng có thể cho các vị, nhưng nếu dưới đó có văn vật, không được phá hoại.” Sở dĩ ông đồng ý cũng là vì cân nhắc thân thủ của nhóm Trần Phong không tệ, mạnh hơn nhiều so với những người chỉ biết khảo cổ.

Dưới đó không chắc sẽ gặp phải nguy hiểm.

Cho nên có nhóm Trần Phong đi cùng, tự nhiên là tốt nhất.

Từ những lần hợp tác trước đó, uy tín của đối phương rất cao.

“Giáo sư Trần yên tâm, mục tiêu của chúng tôi chỉ có Mộc Trần Châu, đương nhiên nếu chúng tôi xuống, cũng sẽ bảo vệ an toàn cho các vị.” Trần Phong gật đầu, những điều kiện đối phương đưa ra, anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, cũng không có gì bất ngờ.

“Được, hợp tác vui vẻ, đồng chí Trần Phong, nếu cần trang bị gì tôi cũng có thể cung cấp.” Nghe Trần Phong có thể bảo vệ an toàn cho mình, giáo sư Trần cũng vui mừng.

Sau đó, Trần Phong liền liệt kê một danh sách những thứ cần chuẩn bị đưa cho đối phương.

Những thứ này chắc chắn sẽ tốt hơn những thứ Lâm Thúc cung cấp.

Đây cũng là một phương diện phòng bị tốt, trang bị tốt cũng có thể đảm bảo an toàn hơn một phần.

Sau đó, nhóm Trần Phong rời khỏi nơi ở của giáo sư Trần.

Trước khi đi, Trần Phong thuận tiện nhắc nhở giáo sư Trần đề

phòng những thổ phu tử khác.

Bây giờ còn sáu ngày nữa mới đến Cửu Tinh Liên Châu, Trần Phong tự nhiên sẽ không nói cho giáo sư Trần thời gian cụ thể sớm như vậy.

Làm vậy sẽ khiến manh mối của mình trở nên quá vô giá trị.

"Lão Trần, ông đúng là có tài, chiêu cuối cùng quá ác, như vậy, giáo sư Trần chắc chắn sẽ cho cảnh sát cảnh giới." "Lúc đó những thổ phu tử kia sẽ khó chịu lắm đây." Bàn Tử phấn khích nói trên đường.

Như vậy đối thủ của họ sẽ ít đi.

"Lão Trần, mấy ngày này chúng ta phải thu thập một số thông tin về thành phố dưới nước, bây giờ thông tin của chúng ta quá hạn chế." Ngô Bát Nhất không để ý đến Bàn Tử, nhìn Trần Phong nói.

"Ừm ừm," Trần Phong gật đầu, "Bây giờ chúng ta cũng chỉ biết thành phố dưới nước cần Cửu Tinh Liên Châu mới hiện ra, cụ thể chúng ta đều không biết." "Cho nên chúng ta phải chuẩn bị nhiều hơn." "Mấy ngày này chúng ta xuống nước xem sao." Trần Phong cũng đã có sự cân nhắc, nên nói ra ý tưởng của mình.

Như vậy, liên tục sáu ngày, Trần Phong và Ngô Bát Nhất mấy người đều lợi dụng trang bị của mọi người xuống nước tra xét thông tin.

Tin tức về Cửu Tinh Liên Châu cũng đã nói cho giáo sư Trần vào ngày hôm qua.

Cũng khiến giáo sư Trần vui mừng khôn xiết, nếu để người của giáo sư Trần tìm, không biết tìm đến bao giờ.

Nhưng, mấy ngày nay theo Cửu Tinh không ngừng tiếp cận, nhóm Trần Phong cũng phát hiện mực nước hồ Phủ Tiên đang không ngừng

hạ xuống.

Dưới đáy nước, một lớp màng sáng được hình thành từ rêu xanh lục dần dần hiện ra.

Qua lớp màng xanh lục đó có thể lờ mờ nhìn thấy thành trì bên dưới.

Trần Phong sau khi nhìn thấy thành trì bên dưới cũng đại khái biết được tại sao thành phố dưới nước nhất định phải Cửu Tinh Liên Châu mới có thể nhìn thấy.

Dưới hồ Phủ Tiên chắc chắn có một mạch nước ngầm cực lớn, có thể khiến hồ Phủ Tiên quanh năm bốn mùa đều có thể duy trì mực nước ổn định.

Nước bên dưới không biết sâu bao nhiêu, trên đó lại có một lớp rêu xanh che phủ, bình thường căn bản không thể nhìn thấy tình hình bên dưới.

Chương 513

Cửu Tinh Liên Châu có lẽ vì một số nguyên nhân đặc biệt đã khiến mực nước ở đây hạ xuống, khiến thành phố dưới nước bên dưới hiện ra.

“Lão Trần, thành phố dưới nước bên dưới, có lẽ sẽ thu hút sự chú ý của một số người, chúng ta phải cẩn thận.” Tuyết Lê ngồi trên ghế, hôm nay đã có thể nhìn thấy thành phố dưới nước.

Chỉ cần lặn xuống một chút là có thể nhìn thấy bóng dáng của thành phố dưới nước.

Bây giờ có thể đã thu hút sự chú ý của một số người rồi.

“Ừm ừm, chúng ta cẩn thận một chút là được, trước tiên bảo vệ tốt an toàn của bản thân là được.” Trần Phong đáp.

“Hôm nay nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai phải bắt đầu rồi.” Mấy người gật đầu, cũng không đùa giỡn nữa, đơn giản rửa mặt, đi ngủ.

Nhưng đêm nay đã định trước sẽ không bình yên.

Trong một nhà trọ không xa nơi ở của nhóm Trần Phong: “Lão Mã, ông nói thật chứ, thành phố dưới nước xuất hiện rồi?” Một người đàn ông trung niên đầu đinh nhìn Lão Mã trước mặt nói.

“Còn không phải sao, tôi tận mắt nhìn thấy, hôm nay tôi thấy có mấy nhóm người lần lượt xuống nước, cảm thấy không ổn, cũng xuống nước, thấy dưới đó có một tòa thành.” Lão Mã đó mặt mày kích động nói.

“Vậy thì tốt quá, lăng mộ của vua lần trước không lấy được thứ gì, thành phố nước lần này chắc chắn có thể kiếm được một món hời.” “Nếu thật sự như ông nói là một tòa thành, vậy lần này tôi không

chừng làm xong một lần có thể rửa tay gác kiếm về quê tìm một bà vợ.” Người đầu đinh nghe giọng điệu chắc chắn của Lão Mã, phấn khích nói.

Dường như kho báu dưới nước đã ở ngay trước mắt.

“Vậy chúng ta mau chuẩn bị đi, ngày mai chắc chắn sẽ có một phen long tranh hổ đấu, cơ hội đều dành cho người có chuẩn bị.” Lão Mã thấy bộ dạng của đối phương là biết đối phương cũng đã động lòng.

Đây chỉ là một góc của trấn Tấn Thành, ở những nơi khác, những chuyện tương tự không ngừng diễn ra.

Ai nấy đều hứng thú với thành phố dưới nước này, xem ngày mai ai có thủ đoạn cao hơn.

Thậm chí có người còn xuống nước ngay trong đêm, nhưng thành phố dưới nước cách mặt nước còn một khoảng.

Áp suất nước dưới đó quá mạnh, mặc trang bị hàng đầu xuống cũng vô ích.

Huống hồ có một số người căn bản không biết thành phố dưới nước đã xuất hiện, có thể chỉ có một số trang bị lặn đơn giản.

Lặn xuống độ sâu đó, không khác gì mơ mộng hão huyền.

Đúng như câu nói, cơ hội chỉ dành cho người có chuẩn bị.

Lúc này, tại nơi ở của giáo sư Trần: “Giáo sư, Trần Phong đó có thể tin tưởng được không?” Trợ lý của giáo sư Trần nhìn ông đang xem những ghi chép về thành phố dưới nước.

Tuy ghi chép về phương diện này rất ít, nhưng ngày mai là Cửu Tinh Liên Châu rồi, có thể tìm được chút gì đó hữu dụng tự nhiên là tốt nhất.

Những cuốn sách này đều là những sách cổ giáo sư Trần tìm được ở địa phương, không chừng sẽ có ghi chép ẩn giấu về thành phố dưới nước.

Đang xem say sưa, giáo sư Trần nghe trợ lý nói, nhíu mày, rồi lại giãn ra.

"Đồng chí Trần Phong đã hợp tác với tôi nhiều lần, điểm này tôi có thể xác định." "Tình hình của cậu ấy đặc biệt, không thể dùng lẽ thường để phán đoán." Giáo sư Trần ngước mắt lên nói. .....

Trợ lý của giáo sư Trần nghe xong cũng có chút bất ngờ.

Không ngờ giáo sư Trần lại đánh giá Trần Phong cao như vậy.

Phải biết rằng giáo sư Trần trước giờ luôn cao ngạo, người bình thường đều không lọt vào mắt xanh của ông.

"Vậy giáo sư Trần, ngày mai thành phố dưới nước chắc chắn sẽ có những người khác tham gia, những người đó chúng ta phải làm sao?" Biết được giáo sư Trần tin tưởng Trần Phong, anh ta cũng không nhắc đến chuyện của Trần Phong nữa.

"Hừ, một đám thổ phu tử dám nhòm ngó thành phố dưới nước." "Tôi đã thông báo trước cho đội trưởng cảnh sát ở đây tăng cường nhân lực rồi." Giáo sư Trần nghe đến những thổ phu tử đó, hừ lạnh một tiếng, mặt lộ vẻ khinh thường.

Các chuyên gia khảo cổ như họ ghét nhất là những thổ phu tử này.

"Chỉ cần dám đến, đừng hòng chạy thoát." "Lần này chắc chắn sẽ thu hoạch phong phú, không chỉ là thành phố dưới nước, mà còn là đòn giáng mạnh vào những thổ phu tử đó." "Vậy giáo sư Trần, Trần Phong đó cũng là thổ phu tử, chúng ta có cần…?" Trợ lý nghe giáo sư Trần ghét thổ phu tử, liền làm động tác cắt cổ.

“Chúng ta không thể làm chuyện bất nhân bất nghĩa, huống hồ đối phương đã giúp chúng ta, cũng là người của chúng ta rồi.” Giáo sư Trần nghe xong, đột nhiên ngẩng đầu nhìn trợ lý của mình.

Anh cảm thấy trợ lý lần này có chút không đúng.

Trợ lý của giáo sư Trần thấy ánh mắt của ông, trong lòng không khỏi hoảng hốt, lẽ nào chuyện mình làm đã bị phát hiện.

Nhưng rất nhanh đối phương liền bình tĩnh lại.

Mình làm kín đáo như vậy, giáo sư Trần không thể nào phát hiện được.

“Tiểu Lâm à, cậu theo tôi cũng không ngắn, cũng biết tính cách của tôi, những lời như vậy sau này đừng để tôi nghe thấy nữa.” Giáo sư Trần nhìn một lúc, rồi nói.

Nghe lời giáo sư Trần, Tiểu Lâm trong lòng nhẹ nhõm.

“Giáo sư Trần, xin lỗi, tôi đường đột rồi.” “Ừm, thời gian cũng không còn sớm nữa, nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai phải xuống dưới rồi.” “Giáo sư cũng nghỉ ngơi sớm đi.” .....

Ngày hôm sau, nhóm Trần Phong đã dậy từ rất sớm.

Mỗi người đều tinh thần phấn chấn, xem ra tối qua đã nghỉ ngơi rất tốt.

“Thu dọn đồ đạc!

Xuất phát thôi.” Trần Phong đơn giản rửa mặt xong, liền nói với Ngô Bát Nhất và mọi người.

“Ừm ừm, gần xong rồi.” Ngô Bát Nhất và mọi người gật đầu.

Trang bị lặn có giáo sư Trần cung cấp, nhưng một số đồ dùng phòng thân vẫn phải mang theo.

Trần Phong có một dự cảm không lành, lần xuống nước này có thể sẽ không thuận lợi như vậy.

Tuy không biết móng lừa đen có tác dụng với thủy quỷ hay không, cũng không biết dưới đó có hiện tượng siêu nhiên nào không, cho nên mang theo đồ phòng thân là cần thiết.

Trần Phong nhét đầy ba lô của mình với những thứ đã chuẩn bị.

Bắc Địa Huyền Đan và Xích Đan là bắt buộc, đều là thuốc cứu mạng.

Rồi dao găm quân dụng, Kim Cương Tán các loại.

Về phần vũ khí khác, giáo sư Trần đã cung cấp.

"Vậy xuất phát thôi." Đồ đạc đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu người.

Sau đó mấy người liền đến bờ hồ Phủ Tiên.

Tại đây, Trần Phong và giáo sư Trần đã hẹn gặp nhau.

Cảnh sát cũng đã trực tiếp cảnh giới ở đây.

Sáng hôm nay, người dân ở đây phát hiện bên bờ hồ Phủ Tiên có thêm rất nhiều cảnh sát, lần lượt cảnh giới ở khu vực lân cận.

Ai nấy đều đoán rằng ở đây đã xảy ra chuyện lớn.

Lăng mộ của vua vừa xuất hiện, kết quả lại đến cái hồ này.

Nhưng đối với người dân ở đây, đây cũng là một cơ hội.

Có nhiều người đến Tấn Thành hơn, cũng gián tiếp tăng thêm thu nhập.

Lúc này cũng thấy sáng sớm đã có người lần lượt ra đường, ai nấy đều đeo một cái ba lô đi về phía bờ hồ Phủ Tiên.

Khi thấy những cảnh sát bên bờ hồ, ai nấy đều không khỏi biến

sắc, trong lòng thầm chửi một tiếng.

Có cảnh sát ở đây, vậy chắc chắn là có người của nhà nước nhúng tay vào rồi.

Đối với họ, đây không phải là một chuyện tốt.

Nhưng họ lập tức không thay đổi sắc mặt, đi về phía xa.

Hồ Phủ Tiên lớn như vậy, không thể nào toàn bộ đều giới nghiêm, cũng không thực tế.

"Đông Tử, chuyện tôi bảo cậu làm xong chưa?" Tại bờ hồ Phủ Tiên, không xa nhóm Trần Phong, một người đàn ông trung niên nhìn người đàn ông có tướng mạo hèn mọn bên cạnh nói.

"Lâm ca, yên tâm, tiền đã đến tay, tự nhiên là tốt." Người tên Đông Tử đó vỗ ngực nói.

Chương 514

“Tốt, làm tốt lắm, sau chuyện này, sẽ không thiếu phần của cậu đâu.” “Cảm ơn Lâm ca.” Đông Tử nghe xong lập tức gật đầu cúi lưng nói.

Lúc này, Trần Phong và giáo sư Trần đã hội hợp.

Giáo sư Trần dẫn theo một người, là trợ lý của ông.

Phía cảnh sát cũng đề nghị phái một số người đi cùng, nhưng bị giáo sư Trần từ chối.

Dưới đó tình hình chưa biết quá nhiều, người đông chỉ thêm thương vong.

Đương nhiên với năng lực của giáo sư Trần, điều động những cảnh sát này là không thể.

Giáo sư Trần đã đánh báo cáo xin cấp trên, ý nghĩa của thành phố dưới nước này rất quan trọng, không thể sơ suất.

“Giáo sư Trần, đây là trang bị cần thiết.” Lúc này một người mặc đồng phục dẫn theo mấy người đến bên cạnh giáo sư Trần nhẹ giọng nói.

Mỗi người đều cầm trên tay một số trang bị.

“Được rồi, cảm ơn.” Giáo sư Trần ra hiệu cho mấy người đặt trang bị xuống, cảm ơn nói.

“Bình dưỡng khí trọng lượng nhỏ, nhưng lại có thể giúp chúng ta ở dưới đó chống đỡ được hơn hai tiếng.” Nhóm Trần Phong nhìn những trang bị đó, mặt mày mừng rỡ.

Những trang bị này tốt hơn nhiều so với trang bị của họ.

Không hổ là hàng có giấy phép.

“Đồng chí Trần Phong, những trang bị này đều được vận chuyển từ kinh thành đến.” Giáo sư Trần tự nhiên biết tầm quan trọng của trang bị, ông yêu cầu đều là những trang bị hàng đầu.

“Những trang bị này tự nhiên là tốt, nhưng giáo sư Trần xác định cũng muốn xuống sao?” “Dưới đó không giống trên bờ, rất nguy hiểm.” Trần Phong gật đầu rồi quay đầu nói.

“Đúng vậy, giáo sư, hay là ông đừng xuống nữa, chúng tôi xuống cũng được mà.” Trợ lý Tiểu Lâm ở bên cạnh nói.

“Không cần đâu, lần này tôi nhất định phải xuống, tôi đã sớm chuẩn bị sẵn sàng hy sinh tính mạng vì khảo cổ rồi.” Giáo sư Trần xua tay, dứt khoát nói.

Giọng điệu không cho phép nghi ngờ.

Trần Phong thấy vậy đành gật đầu, đối với loại người này anh cũng biết khuyên cũng vô ích.

“Lần này tôi cũng đã cân nhắc các loại tình huống, chỉ dẫn theo một người xuống thôi.” Giáo sư Trần thấy Trần Phong có chút do dự, tưởng anh phản đối, liền nói.

Nghe giáo sư Trần nói, Tiểu Lâm có cảm giác như đi chịu chết.

Giáo sư Trần tình cảm đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh rồi.

Đối với chuyện như vậy, sự áy náy ban đầu cũng tan thành mây khói. .....

“Chúng ta mặc trang bị vào trước đi.” Trần Phong nghe giáo sư Trần nói xong không để ý, nói với mấy người.

Nghe Trần Phong nói xong, giáo sư Trần vội vàng gật đầu đồng ý, sợ Trần Phong từ chối.

Nhưng giáo sư Trần lại quên, Trần Phong căn bản không có lý do để từ chối, có lẽ là do căng thẳng quá nên quên mất.

Sau đó, nhóm Trần Phong liền mặc trang bị vào.

Về phần vũ khí, đối phương cũng cung cấp một số vũ khí đơn giản có thể dùng dưới nước, mấy khẩu súng hơi có thể dùng dưới nước.

Trần Phong cũng có chút hiểu biết về súng hơi này, uy lực tuy lớn, nhưng tầm bắn ngắn.

Chỉ có đến gần một khoảng cách nhất định mới có thể gây ra sát thương.

Đối với Trần Phong là đủ rồi.

Tổng thể vẫn tốt hơn là họ cầm dao găm xuống dưới đấu với quái vật.

"Ngư lôi?" Trần Phong nhìn mấy quả bom giống như lựu đạn ở dưới cùng, kinh ngạc la lên.

"Ừm, ngư lôi không sai đâu." Ngô Bát Nhất nhìn mấy quả bom khẳng định nói.

Những thứ này trước đây ở trong quân đội, họ đã có tiếp xúc, nhưng không ngờ lại thấy ở đây.

"Có ngư lôi, dưới nước sẽ thuận tiện hơn nhiều." "Gặp phải chướng ngại vật có thể trực tiếp dùng ngư lôi phá tung." Tuyết Lê nhìn những ngư lôi đó cũng có chút bất ngờ, nhưng cũng hiểu.

Dưới đó không chắc sẽ xuất hiện thứ gì, có ngư lôi cũng đơn giản hơn nhiều.

Sau khi mặc trang bị xong, mấy người liền lên chiếc thuyền đã được chuẩn bị sẵn ra giữa hồ.

Lúc này mực nước đã hạ xuống rất nhiều.

Đứng trên mặt nước cũng có thể nhìn thấy lớp màng xanh lục đó.

Nhóm Trần Phong ngồi trên thuyền, cẩn thận nhìn xuống dưới, lờ mờ có thể thấy bóng dáng của thành phố dưới nước.

Trần Phong sau khi nhìn thấy thành phố dưới nước, mặt lộ vẻ vui mừng.

Mấy ngày nay, ngoài việc tìm kiếm thành phố dưới nước, họ cũng không phải không làm gì.

Mấy ngày nay mấy người đều đang làm quen với cách giao tiếp dưới nước, cũng là mấu chốt để giao tiếp dưới nước.

Đương nhiên giáo sư Trần và trợ lý của ông cũng đã hiểu rõ.

"Dưới đó có thể nguy hiểm trùng trùng, bảo vệ an toàn của bản thân là quan trọng nhất." Trần Phong trước khi xuống nước, quay đầu dặn dò.

Ngô Bát Nhất và mọi người sắc mặt nghiêm túc gật đầu.

Đều biết Trần Phong nói với mọi người, an toàn của bản thân là quan trọng nhất.

Nếu mọi người tìm được Mộc Trần Châu, mà người không còn nữa thì có ý nghĩa gì.

"Chuẩn bị." Theo lệnh của Trần Phong, cả nhóm người theo tư thế lặn ngược chìm xuống nước.

Sau khi xuống nước, Trần Phong lập tức kiểm tra trang bị.

Thấy trang bị vận hành bình thường, Trần Phong liền làm tư thế lặn xuống cho mấy người.

Thấy tay Trần Phong ra hiệu, Ngô Bát Nhất liền dùng sức, lặn

xuống nước.

Tuy mực nước đã hạ xuống, nhưng mặt nước cách lớp màng xanh lục đó cũng khoảng hai mươi mét.

Người bình thường không có sự trợ giúp của trang bị, tối đa cũng chỉ lặn được khoảng mười mét.

Nhưng đối với nhóm Trần Phong được trang bị tinh nhuệ, đây không phải là vấn đề.

Rất nhanh mấy người đã đến trước lớp màng xanh lục đó.

Trước lớp màng xanh lục đó, Trần Phong lúc này cũng nhìn thấy lớp màng xanh lục đó, liền làm một động tác dừng lại.

Trần Phong ánh mắt kinh ngạc nhìn những lớp rêu xanh trước mặt.

Ban đầu anh tưởng đó là một lớp rêu xanh lục, nhưng không ngờ lại là một loại côn trùng.

Những con côn trùng này ở dưới nước có màu xanh lục, mỗi con chỉ lớn khoảng một centimet.

Chúng trôi nổi trong nước, trông có quy luật, từng con từng con trôi nổi ở đó, cũng không động đậy, đó cũng là nguyên nhân khiến người ta lầm tưởng là rêu xanh.

Trước đó nhóm Trần Phong xuống quan sát cũng không tiếp cận lớp màng xanh lục này, chỉ nhìn đại khái, dù sao cũng chưa đến thời điểm tốt nhất.

Ngô Bát Nhất và mọi người sau khi nhìn rõ lớp màng xanh lục cũng kinh ngạc.

Thực sự không ngờ lớp màng xanh lục này lại là côn trùng.

Nhìn lớp màng xanh lục đó có thể biết được bên trong có bao

nhiêu côn trùng, khiến mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại.

Đặc biệt là giáo sư Trần, sau khi nhìn thấy những thứ này, sắc mặt trước tiên là kinh ngạc, sau đó liền mừng rỡ.

Những con côn trùng này có thể khẳng định là chưa từng được phát hiện, một loài vật mới.

Chương 515

Trần Phong từ từ bắt lấy một con côn trùng màu xanh lục trong số đó, đưa lên trước mắt.

Con côn trùng này có mười chân, giống như con ve, nhưng nhỏ hơn.

Con côn trùng cuộn tròn lại, đầu và đuôi gần như dính vào nhau.

Trần Phong vừa bắt, con côn trùng liền duỗi ra.

Vừa bắt con côn trùng, Trần Phong lập tức cảm thấy không ổn.

Từ ngón tay anh truyền đến một cơn đau nhói, và bộ đồ lặn cũng có dấu hiệu bị ăn mòn.

Trần Phong vội vàng ném con côn trùng trong tay đi, nhưng đã muộn.

Bộ đồ lặn của Trần Phong bị ăn mòn một lỗ lớn.

Sau đó, Trần Phong cảm thấy bộ đồ lặn của mình đã bị phá hủy.

Trần Phong sắc mặt biến đổi, vội vàng làm một động tác quay trở lại cho mấy người, rồi nhanh chóng bơi lên mặt nước.

Bộ đồ lặn vừa bị phá hủy, Trần Phong cảm thấy áp suất nước không ngừng tăng lên.

Nếu không kịp thời nổi lên mặt nước, cơ thể anh sẽ không chịu nổi.

Những người khác thấy động tác của Trần Phong, lo lắng nhìn anh một cái, rồi cũng bơi lên mặt nước.

Con côn trùng đó nhất định có vấn đề, nếu không Trần Phong cũng sẽ không vội vàng như vậy.

Trần Phong khi tiếp cận mặt nước, áp suất nước cơ bản đã trở lại bình thường, cũng có nghĩa là bộ đồ lặn của Trần Phong đã mất tác dụng, ngoài bình dưỡng khí cung cấp dưỡng khí ra.

"Hù," Trần Phong bơi lên mặt nước, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh giơ hai tay lên nhìn kỹ, may là tay không bị ăn mòn.

"Hoa!" Ngô Bát Nhất và những người khác cũng lần lượt trồi lên mặt nước.

Mấy người trèo lên chiếc thuyền đang đậu ở đó.

"Lão Trần, sao vậy, xảy ra chuyện gì rồi." Sau khi lên thuyền, Tuyết Lê lo lắng nhìn Trần Phong nói.

"Nhìn đi." Trần Phong giơ bàn tay vừa bắt con côn trùng lên.

"Bị ăn mòn?

Bị cắn?" Ngô Bát Nhất nhìn thấy lỗ thủng trên ngón tay Trần Phong, sắc mặt kịch biến.

May là mọi người không chạm vào những con côn trùng đó.

"Bị ăn mòn, bộ đồ lặn của tôi cũng bị con côn trùng đó phá hủy." Trần Phong sắc mặt trầm trọng nói.

Dưới đó nhiều côn trùng như vậy, làm sao đi vào được? .....

"Đồng chí Trần Phong, đám côn trùng dưới đó có tính ăn mòn cực mạnh sao?" Giáo sư Trần nghe Trần Phong nói xong, không thể tin được mà hỏi.

"Vậy thì làm sao chúng ta xuống được, đám côn trùng đó bao phủ cả thành phố dưới nước bên dưới." Những người khác nghe vậy cũng rơi vào trầm mặc.

Hoàn cảnh mà mọi người đang phải đối mặt là không thể chạm vào đám côn trùng đó.

Nhưng chúng lại chắn ngang giữa họ và thành phố dưới nước.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà thành phố dưới nước này tồn tại lâu như vậy mà không bị ai phát hiện và công bố ra bên ngoài.

Lòng tham của con người là vô đáy, khi nhìn thấy một thành phố dưới nước như thế này, chắc chắn họ sẽ không báo cáo ngay lập-tức, mà sẽ tìm cơ hội lặn xuống để lấy những báu vật bên trong.

Và những kẻ tiếp xúc với đám côn trùng đó đều đã vĩnh viễn ở lại dưới đáy hồ.

"Ngay cả bộ đồ lặn cũng bị ăn mòn, có thể tưởng tượng tính ăn mòn của chúng đáng sợ đến mức nào." Ngô Bát Nhất nhìn lỗ thủng trên bộ đồ lặn của Trần Phong mà lòng còn sợ hãi.

Thứ ở dưới đó quá hung tàn.

"Không đúng, tôi cảm thấy có cơ hội xuống dưới." Đúng lúc này, trong đầu Trần Phong chợt lóe lên một tia sáng, anh đã nghĩ ra mấu chốt của vấn đề.

"Theo thông tin tôi biết, chỉ khi có hiện tượng Cửu Tinh Liên Thiên, thành phố dưới nước này mới thật sự xuất hiện." "Có lẽ lúc đó, đám côn trùng màu xanh lục kia sẽ biến mất." "Nói một cách nghiêm túc, hiện tại chưa phải là Cửu Tinh Liên Thiên, phải đến tối mới là thời điểm thực sự để tiến vào thành phố dưới nước." Nghe Trần Phong giải thích, Ngô Bát Nhất và những người khác cũng cảm thấy có khả năng.

Hiện tại chỉ có lời giải thích này là hợp lý nhất.

"Đi thôi, tối chúng ta quay lại." Trần Phong thở ra một hơi dài, nói với mấy người.

Ngô Bát Nhất và mọi người cũng gật đầu.

Hiện tại đám côn trùng màu xanh lục đang chắn ngay trước mắt, trang bị của họ chẳng có tác dụng gì, càng không cần nói đến việc dùng vũ khí tấn công.

Giáo sư Trần dù không cam tâm phải quay về sớm như vậy, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Chỉ có thể cầu nguyện rằng buổi tối mọi chuyện sẽ diễn ra đúng như lời Trần Phong nói.

Hiện tượng Cửu Tinh Liên Thiên không phải lúc nào cũng xuất hiện.

Sau khi thương lượng với giáo sư Trần về thời gian và địa điểm cho buổi tối, nhóm Trần Phong liền quay về nơi ở.

Sau khi nhóm giáo sư Trần rời đi, có vài nhóm thổ phu tử mặc đồ lặn vừa mới mua đã xuống nước.

Bọn họ gần đây đều đã dò hỏi được vị trí của thành trì dưới nước.

Cái gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, cảnh sát tuy đã canh giới, nhưng cũng không thể phong tỏa toàn bộ bờ hồ Phủ Tiên.

Đám thổ phu tử này liền tìm một nơi canh gác lỏng lẻo hơn, sau đó chớp thời cơ lặn xuống.

"Lão Mã, chúng ta cũng xuống sao?" Trên một sườn đồi nhỏ cách đó không xa, một người đàn ông trung niên đầu đinh quay đầu hỏi.

"Đừng vội, đám người khảo cổ vừa mới lên bờ, chắc chắn bên dưới có biến cố." "Huống hồ bên dưới là cả một tòa thành, dù có ra sức khuân vác cũng chẳng mang được bao nhiêu thứ." Lão Mã nghe người đàn ông đầu đinh nói, ánh mắt khẽ động rồi đáp.

"Sáng suốt, vậy chúng ta cứ đợi, nếu đám người kia không sao thì

chúng ta xuống.” Người đàn ông đầu đinh nghe Lão Mã nói, đầu óc cũng nhanh chóng thông suốt.

Quả nhiên, những người vừa xuống nước không lâu sau đã hoảng hốt bơi lên bờ, số người cũng thiếu mất vài người.

Vẻ mặt của những người lên được bờ nhìn mặt nước như đang nhìn hồng thủy mãnh thú.

“Lão Mã, đúng là ông nói phải, bên dưới thật sự có chuyện.

Xem ra dưới đó thật sự có thứ gì đó.” Người đàn ông đầu đinh thấy tình hình này, lập tức quay đầu nhìn Lão Mã bên cạnh nói.

“Hôm nay chúng ta cứ mai phục ở đây, xem tình hình tối nay thế nào.” “Tôi có dự cảm, nhóm chuyên gia khảo cổ kia chắc chắn sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy.” “Biết đâu chúng ta có thể câu được một con cá lớn.” Lão Mã nhìn tình huống xảy ra trên hồ, trong lòng cũng thấy may mắn vì đã không xuống nước, nếu không kết cục chắc chắn cũng giống như đám người kia. ...

“Lão Trần, ông có cách nào khác không?

Thuốc đuổi côn trùng có tác dụng không?” Về đến nơi ở, Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Câu nói của Bàn Tử lại nhắc nhở Trần Phong, anh có thể chế tạo một loại thuốc đuổi côn trùng dùng dưới nước.

Nhưng hiện tại không có thời gian để làm, vì vậy chỉ có thể trông chờ vào Cửu Tinh Liên Thiên.

“Không kịp thời gian nữa rồi, lần này chỉ có thể xem ý trời thôi.” Trần Phong lắc đầu nói.

Sau đó, mấy người họ đều suy nghĩ xem có cách nào khác để tiến vào phạm vi bao phủ của đám côn trùng không.

Có thể xác định thành phố dưới nước ở ngay bên dưới.

Trước khi thành phố này chìm xuống, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Dưới nước có thật sự có Mộc Trần Châu mà họ vẫn luôn tìm kiếm không?

Hiện tại, Trần Phong càng ngày càng tò mò về thành phố dưới nước này.

Chương 516

Cho đến tối, nhóm Trần Phong vẫn không tìm ra được cách nào khác.

Dưới nước dù sao cũng không phải trên cạn, mọi thứ đều bị hạn chế, các thủ đoạn đều không thể thi triển.

Hơn chín giờ tối, những vì sao trên trời lúc này đều đang lấp lánh.

Nhóm Trần Phong và giáo sư Trần lại một lần nữa tập trung bên bờ hồ Phủ Tiên.

"Giáo sư Trần, thành bại là ở đêm nay." Trần Phong nhận lấy bộ đồ lặn hoàn toàn mới do đối phương cung cấp.

Nhưng dù có mới tinh, nếu chạm phải đám côn trùng kia thì cũng sẽ vỡ tan tành.

"Đồng chí Trần Phong, chúng tôi hoàn toàn tin tưởng vào cậu, tin rằng tối nay chúng ta nhất định có thể tiến vào thành phố dưới nước đó.

Mộc Trần Châu chắc chắn cũng ở bên dưới." Giáo sư Trần nghe Trần Phong nói xong liền cười đáp.

Trần Phong gật đầu, không còn nghi ngờ gì nữa.

Anh nhìn đồng hồ, thấy đã gần đến giờ liền ngẩng đầu nhìn những vì sao trên đỉnh đầu.

Vừa nhìn, Trần Phong đã bị sự biến đổi của các vì sao thu hút.

Chỉ nghe nói về Cửu Tinh Liên Thiên, chứ chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến.

Chỉ thấy trên bầu trời đêm, chín ngôi sao gồm Dao Quang, Thiên

Xu, Thiên Cơ… nối thành một vòng tròn, bao quanh mặt trăng ở giữa.

Cảnh tượng này khiến người ta kinh ngạc không thôi, quả là một kỳ quan vĩ đại.

Cùng lúc đó, các nhà thiên văn học trên khắp thế giới cũng quan sát được kỳ quan này.

Chỉ có điều họ chỉ nhìn thấy một hiện tượng, chứ không biết ý nghĩa ẩn sau đó.

Ngô Bát Nhất và những người khác cũng nhìn theo ánh mắt của Trần Phong.

Vừa nhìn họ cũng không khỏi sững sờ.

Đặc biệt là Ngô Bát Nhất, bản thân anh cũng rất am hiểu sự biến đổi của nhật nguyệt tinh tú.

Chính vì vậy, khi nhìn thấy kỳ quan trên đỉnh đầu, anh cũng chỉ biết thán phục.

"Đây là Cửu Tinh Liên Thiên sao?

Quả nhiên kỳ diệu, có thể chứng kiến kỳ quan này, đời này coi như không còn gì hối tiếc." Giáo sư Trần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao, liền phát hiện ra bố cục tinh tú của Cửu Tinh Liên Thiên. ...

Trần Phong ngẩng đầu nhìn tinh tượng trên đỉnh đầu.

Vừa nhìn, anh đã thật sự nhận ra một điểm khác thường.

Bên trong Cửu Tinh Liên Thiên ẩn giấu một tiểu tinh tượng.

Sao Tử Vi bên cạnh mặt trăng sáng một cách lạ thường, đúng như câu nói "Tử Vi cao chiếu".

Nó và mặt trăng xa xa tương ứng với nhau.

Trừ sao Tử Vi ra, tám ngôi sao còn lại tạo thành một hình Bát quái.

Trong lòng Trần Phong dâng lên sóng lớn ngập trời.

Không ngờ trong Cửu Tinh Liên Thiên lại ẩn giấu một thế cục như vậy.

Chẳng lẽ nhất định phải đợi đến Cửu Tinh Liên Thiên là vì nguyên nhân này sao?

"Lão Trần, tinh tượng có gì đó không ổn!" Ngô Bát Nhất sắc mặt ngưng trọng nhìn Trần Phong nói.

"Bên trong có dấu vết của Bát quái!" "Bỏ sao Tử Vi đi, nó chính là một hình Bát quái." Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong thản nhiên đáp.

Với thực lực của đối phương, không mất nhiều thời gian cũng có thể nhìn ra được.

"Bát quái?" Bàn Tử và Tuyết Lê nghe Trần Phong nói xong thì sững sờ, rồi ngay lập tức mừng rỡ.

Đã là Bát quái thì chắc chắn có Tử môn, mà Tử môn biết đâu chính là lối đi xuống thành phố dưới nước.

"Bên dưới có một ngôi mộ!" Trần Phong nhìn tinh tượng, khẽ nói.

Đây là kết quả Trần Phong có được sau khi quan sát một lúc lâu, dưới nước có một ngôi mộ.

Tinh tượng phía trên cho thấy dưới nước là một nơi có phong thủy cực tốt, mà nơi có phong thủy như vậy thường sẽ có một ngôi mộ.

"Bên dưới có mộ táng?

Nhưng đồng chí Trần Phong, dưới đó không phải là di chỉ của Cổ Điền Quốc sao?" Giáo sư Trần nghe vậy liền mất bình tĩnh.

Nếu thật sự là một ngôi mộ, vậy di chỉ Cổ Điền Quốc có ở đó

không?

Chẳng lẽ bao nhiêu công sức chuẩn bị đều đổ sông đổ biển?

"Giáo sư Trần đừng vội, nghe tôi nói hết đã.

Bên dưới đúng là di chỉ Cổ Điền Quốc, nhưng theo quan sát của tôi, dưới đó còn ẩn giấu một ngôi mộ.

Ngôi mộ này có khả năng là của vị Điền Vương cuối cùng của Cổ Điền Quốc." Trần Phong thấy dáng vẻ của giáo sư Trần liền an ủi.

"Tôi bây giờ càng lúc càng tò mò, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao Điền Vương lại chọn chôn cất ngay trong thành trì của mình?" Nhưng trước khi nhìn thấy ngôi mộ bên dưới, Trần Phong cũng không chắc chắn ngôi mộ đó rốt cuộc là của ai.

"Lão Trần, vậy tiếp theo chúng ta làm sao xuống dưới?

Sự lợi hại của đám côn trùng kia ông cũng biết rồi đó." Bàn Tử nghe nói bên dưới có một ngôi mộ thì không còn bình tĩnh được nữa.

Ngôi mộ đó biết đâu đã thu thập tất cả những vật phẩm quý giá của cả một thành trì.

Trong lòng hắn càng thêm nóng lòng muốn vào thành phố dưới nước.

Nghe Bàn Tử nói, Trần Phong khẽ mỉm cười.

Nơi này đã xuất hiện Bát quái, vậy thì có cách để xuống.

"Tử môn." Trần Phong thản nhiên nói.

"Cửu Tinh Liên Thiên vừa vặn tương ứng với bờ hồ Phủ Tiên, sao Tử Vi tương ứng với vị trí của lăng mộ.

Tìm được vị trí của Tử môn là có thể tìm được cách xuống." Nghe

Trần Phong nói xong, mấy người đều lộ vẻ vui mừng.

Trước đó không xuống được, còn chịu thiệt thòi, trong lòng ai cũng có chút phiền muộn.

"Vị trí của Tử môn ở đâu?" Trợ lý Tiểu Lâm nhìn Trần Phong hỏi.

"Tử môn!" Trần Phong nghe đối phương hỏi, trong lòng cũng bắt đầu tìm kiếm vị trí của Tử môn.

Trong Bát quái do các vì sao tạo thành, Càn vị chính là vị trí của Tử môn.

Trong đầu Trần Phong hiện lên một hình Bát quái hư ảo.

Thiên Xu đối ứng với Đoái vị, Thiên Quyền đối ứng với Cấn vị… "Tìm thấy rồi, vị trí của Tử môn ở vị trí của sao Dao Quang." Trần Phong hai mắt từ từ mở ra, thở ra một hơi trọc khí nói.

"Vị trí tương ứng với sao Dao Quang ở đâu!" Trần Phong đưa tay chỉ về phía đối diện với mọi người.

"Vậy đi thôi, tranh thủ thời gian, không biết Tử môn này sẽ mở được bao lâu." Sau đó, mấy người liền mang theo trang bị lên thuyền, đi về hướng Trần Phong chỉ.

Sau ba phút di chuyển, cuối cùng họ cũng đến được bờ đối diện.

"Đến nơi rồi, mọi người kiểm tra lại trang bị đi." Trần Phong ngẩng đầu nhìn các vì sao, thấy mọi người không đi sai đường mới nói.

Trên một sườn đồi nhỏ không xa chỗ Trần Phong.

Chương 517

“Lão Mã, nhìn kìa, đó không phải là nhóm khảo cổ sao?” Người đàn ông đầu đinh nhìn chiếc thuyền nhỏ đột nhiên xuất hiện trên mặt hồ cách đó không xa.

“Lão Mã, ông đoán đúng thật, đám người đó quả nhiên có cách.” “Ừm, theo dõi sát sao, đến lúc chúng ta sẽ bám theo sau.” Lão Mã nhìn chiếc thuyền đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt cũng trở nên hưng phấn.

Trong tay đám nhân viên khảo cổ chắc chắn nắm giữ manh mối hữu ích. ...

Trần Phong thấy mọi người đã mặc xong trang bị, liền dẫn đầu lộn một vòng xuống nước.

Theo sau là Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê, cuối cùng là trợ lý Tiểu Lâm của giáo sư Trần.

Hồ Phủ Tiên luôn được cư dân nơi đây bảo vệ rất tốt, nước hồ trong vắt, có thể nhìn thấy rõ cả những con cá đang bơi lội dưới nước.

Sau khi xuống nước, Trần Phong không vội lặn xuống ngay mà ở trên mặt nước quan sát tấm màn màu xanh lục bên dưới.

Màu xanh đó không phải là tảo xanh, mà là từng con côn trùng đoạt mạng.

Vị trí Tử môn ở ngay bên dưới, nơi đó chắc chắn sẽ xuất hiện một lối đi.

Đó cũng là lối đi duy nhất để xuống dưới.

Ánh mắt anh không ngừng quét qua tấm màn màu xanh lục.

Ngô Bát Nhất và những người phía sau thấy Trần Phong dừng lại cũng không vội, mỗi người đều mang theo hai bình dưỡng khí, có thể ở dưới nước năm sáu tiếng không vấn đề gì.

Đúng lúc này, Tuyết Lê ở phía sau Trần Phong đột nhiên kéo áo anh.

Trần Phong quay đầu lại, liền thấy Tuyết Lê dùng tay chỉ về phía bên trái.

Nhìn theo hướng tay Tuyết Lê chỉ, ở giữa tấm màn màu xanh lục phía dưới xuất hiện một mảng tối.

Nơi màu đen đó chắc hẳn là lối vào mà mọi người vẫn luôn tìm kiếm.

Trong vòng vây màu xanh lục xuất hiện một vệt đen rõ rệt.

Nhìn thấy cửa động màu đen này, Trần Phong mừng rỡ, ra hiệu cho mọi người lặn xuống.

Nhưng đúng lúc này, trong đầu Trần Phong đột nhiên vang lên một giọng nói điện tử tổng hợp.

"Ting, nhiệm vụ chính tuyến được ban hành: Tìm ra lăng mộ của vị Điền Vương cuối cùng và rút lui an toàn.

Phần thưởng nhiệm vụ: Thuật Chiêm Bốc!

Và một vài lượt rút thưởng của hệ thống." Nghe thấy giọng nói, cơ thể Trần Phong khựng lại một chút, nhưng sắc mặt không hề thay đổi.

Chỉ có điều nội tâm lại không hề bình tĩnh.

Trước đó Trần Phong đã đoán rằng nơi này có huyền cơ, khi nhìn thấy tinh tượng thì đã biết được đại khái.

Nhưng bây giờ giọng nói của hệ thống đã giúp Trần Phong xác

nhận điều đó.

Thuật Chiêm Bốc, quả là một thứ đáng giá.

Có nó rồi, biết đâu có thể dùng để đo lường vị trí của Mộc Trần Châu. ...

Nghĩ đến đây, khóe miệng Trần Phong bất giác nhếch lên một đường cong.

Còn về phần rút thưởng của hệ thống phía sau, anh trực tiếp bỏ qua.

Anh chỉ nghe nói về Thuật Chiêm Bốc, nhưng chưa bao giờ thấy, những thầy bói trên đường phố đều là một đám lừa đảo giang hồ.

Trần Phong rất mong chờ vào Thuật Chiêm Bốc.

Thu hồi tâm trí, muốn có được Thuật Chiêm Bốc, trước tiên phải tìm được lăng mộ của Điền Vương.

Nhanh chóng, đoàn người của Trần Phong đã đến trước cửa động màu đen.

Đến trước mặt, mọi người mới phát hiện màu đen đó chỉ là màu của di chỉ bên dưới đám côn trùng.

Trước mặt Trần Phong và mọi người là một lối đi, thông thẳng xuống di chỉ bên dưới.

Nhưng phía dưới một mảng tối đen, không thể nhìn rõ được gì.

Trần Phong cẩn thận quan sát, cửa động này hình thành một cách quỷ dị.

Đám côn trùng màu xanh lục tự giác né ra, phảng phất như trong cửa động có hồng thủy mãnh thú.

Cửa động cũng chỉ có đường kính khoảng hai mét, không lớn,

nhưng để đi qua thì không vấn đề gì.

Điều Trần Phong lo lắng là cửa động này có thể duy trì được bao lâu.

Lỡ như mọi người xuống dưới rồi, nhưng cửa động đóng lại, vậy thì họ sẽ bị kẹt chết bên trong.

Suy nghĩ một lúc, Trần Phong cắn răng, không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Dưới nước không tiện giao tiếp, Trần Phong đành ra một ký hiệu tay cho mọi người, sau đó liền lao đầu vào cửa động màu đen.

Ngô Bát Nhất và những người khác cẩn thận đi theo sau Trần Phong, ánh mắt cảnh giác nhìn đám côn trùng xung quanh.

Nếu đám côn trùng này bây giờ lao tới, không một ai trong số họ có thể thoát được.

Trần Phong đi trước dẫn đường.

Sau khi tiến vào, anh mới phát hiện, lớp màn do đám côn trùng màu xanh lục tạo thành này dày đến bốn năm mét.

Xung quanh họ, đám côn trùng đều đứng yên bất động, cũng không biết chúng có thể sống sót được bao lâu.

Đoàn người nhanh chóng xuyên qua cửa động, thuận lợi đến trước thành phố dưới nước.

Không gian bên dưới lớn hơn bên trên.

Có lớp màn do côn trùng tạo thành, bên dưới tối om một mảng, chỉ có thể nhìn thấy một đường nét đại khái.

Chỉ riêng đường nét này thôi cũng đủ khiến nhóm Trần Phong phải thán phục.

Nhờ có đèn soi dưới nước, nhóm Trần Phong có thể nhìn rõ trước mặt họ là hình dáng của những ngôi nhà.

Xa hơn một chút thì không nhìn rõ được nữa.

Nhưng xem ra, phạm vi của di chỉ này hẳn là rất lớn, bên dưới cơ bản đều là di tích dưới lòng đất.

Đặc biệt là giáo sư Trần, khi nhìn thấy cảnh này là người kích động nhất.

Có phát hiện này, khoảng trống trong lịch sử Cổ Điền Quốc có thể được lấp đầy.

Trần Phong quay đầu nhìn lại vị trí cửa động, thấy nó không có dấu hiệu biến mất mới yên tâm, rồi tiếp tục bơi về phía trước.

Sau khi xuống dưới, thấy không có nguy hiểm gì, lá gan của mọi người cũng dần lớn hơn.

Trần Phong lặn thẳng xuống, có ánh đèn nên nhìn rõ hơn.

Anh lặn thẳng đến trước một ngôi nhà.

Những ngôi nhà này đều chỉ còn lại những bức tường đổ nát, trên đó phủ đầy một lớp tảo xanh, phần lớn đã bị bùn cát che lấp.

Bên trong có gì cũng không nhìn ra được.

Một vài con tôm cá nhỏ đang bơi lội tung tăng.

Cẩn thận quan sát ngôi nhà này, anh mới phát hiện diện tích của nó khá lớn, được xây bằng một loại gạch xanh.

Những phần bằng gỗ đều đã bị nước ăn mòn, không còn sót lại gì.

Chỉ còn lại những thứ được xây bằng gạch xanh.

Chương 518

Thấy tình hình này, Trần Phong nhìn quanh, phát hiện những công trình còn sót lại gần đó đều được xây bằng gạch xanh.

Suy nghĩ một chút, anh liền hiểu ra.

Ở dưới nước, chỉ có những viên gạch xanh và một số kiến trúc ít bị ảnh hưởng bởi nước mới có thể tồn tại được.

Phần lớn các công trình kiến trúc đều đã bị nước nuốt chửng, không còn sót lại gì.

Giáo sư Trần và những người khác đều đứng trước một công trình, cẩn thận quan sát di tích còn sót lại.

Ngô Bát Nhất và những người khác chỉ đơn thuần tò mò, còn giáo sư Trần thì khác.

Ông mang theo mục đích khai quật lịch sử.

Nơi này quá lớn, nếu không tranh thủ thời gian, muốn tìm thấy Mộc Trần Châu ở một nơi rộng lớn như vậy cũng có chút khó khăn.

Quan trọng nhất là cửa động kia, có khả năng khi Cửu Tinh Liên Thiên biến mất nó cũng sẽ đóng lại.

Trần Phong đoán rằng, Mộc Trần Châu có khả năng ở trong lăng mộ.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và những người khác tiếp tục đi về phía trước.

Thấy ký hiệu của Trần Phong, giáo sư Trần tuy không cam tâm phải đi nhanh như vậy, nhưng cũng biết nặng nhẹ.

Phía trước mới là trọng điểm.

Sau đó, trên đường đi Trần Phong đều dùng ký hiệu tay để giao tiếp, ánh mắt không ngừng quét qua những công trình kiến trúc.

Tất cả đều chỉ là những bức tường đổ nát, cộng thêm phạm vi ở đây quá lớn, chỉ có thể tìm vương cung trước.

Trần Phong đoán lăng mộ có khả năng ở vị trí vương cung.

Nếu không ở đó, chắc cũng không xa.

Ngô Bát Nhất và những người khác cũng đoán được Trần Phong đang tìm kiếm thứ gì.

Nếu thật sự có Mộc Trần Châu, vậy thì nhất định ở trong vương cung.

Ở một môi trường xa lạ như vậy, nhóm Trần Phong cũng không dám hành động riêng lẻ, nếu gặp nguy hiểm ở đây thật sự không có ai cứu được, ngay cả kêu cứu cũng không thể.

Bóng dáng của nhóm Trần Phong không ngừng lướt qua những ngôi nhà đổ nát.

Không lâu sau khi nhóm Trần Phong xuống nước, người đàn ông đầu đinh và Lão Mã cũng mặc trang bị lặn xuống.

Hai người trên đường đi đều vô cùng cảnh giác. ...

Trần Phong bơi ở phía trước nhất, nhưng luôn cảm thấy có người đang theo dõi phía sau.

Đó là một loại trực giác, nhưng mỗi lần Trần Phong quay đầu lại đều không thấy gì.

Anh không khỏi nghi ngờ có phải mình quá đa nghi rồi không.

Nhưng càng bơi về phía trước, cảm giác này càng mãnh liệt.

Nhìn những ngôi nhà bên dưới, có thể nhận ra đó là những con

phố, nhưng đều đã bị bùn cát che lấp.

Nhưng nhìn sự sắp xếp đại khái của những ngôi nhà này, vẫn có thể nhận ra được.

Điều này giúp ích cho Trần Phong trong việc tìm kiếm vương cung.

Trần Phong bơi ở phía trước nhất.

Trợ lý của giáo sư Trần, Tiểu Lâm, cố ý hoặc vô ý đi ở cuối cùng.

Lúc này, hai mắt Tiểu Lâm không ngừng quét qua những ngôi nhà bên dưới, dường như đang tìm kiếm mục tiêu thích hợp.

Đột nhiên, Tiểu Lâm cảm thấy có ai đó vỗ nhẹ vào vai mình.

Đợi Tiểu Lâm quay đầu lại thì không thấy ai cả. ...

Trợ lý Tiểu Lâm quay đầu lại nhưng phát hiện phía sau không có ai, tưởng là ai đó chơi ác, cũng không để ý, quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng rất nhanh, cậu cảm thấy mắt cá chân của mình bị thứ gì đó quấn lấy.

Lực đạo cực lớn, cơ thể Tiểu Lâm liền bị thứ đó kéo giật lùi về phía sau.

Vội vàng nhìn lại, Tiểu Lâm phát hiện quấn lấy mình là một búi tóc dài.

Thấy cảnh này, tim Tiểu Lâm như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Cậu lớn tiếng kêu cứu, nhưng đây là dưới nước, miệng lại ngậm bình dưỡng khí, chỉ có thể trơ mắt nhìn những người phía trước càng lúc càng đi xa.

Cuối cùng, Trần Phong đã phát hiện ra.

Trong lòng anh vẫn luôn cảm thấy có người đang theo dõi mình, thỉnh thoảng lại quay đầu lại.

Nhưng lần này quay đầu lại, anh liền phát hiện thiếu mất một người.

Trợ lý Tiểu Lâm của giáo sư Trần đã biến mất.

Anh vội vàng dừng lại, ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và những người khác rằng đã thiếu một người.

Ngô Bát Nhất và mọi người nhanh chóng hiểu ý Trần Phong.

Lòng họ không khỏi trầm xuống, ngay cả đối thủ là ai cũng không biết.

Tình huống như vậy mới là phiền phức nhất.

Sau đó, mấy người liền bơi ngược lại, người này đã biến mất trên đường đi của họ.

Nếu kịp thời, có thể cứu được Tiểu Lâm.

Bơi ngược lại một lúc, họ nhìn thấy một bóng đen phía trước.

Bóng đen đó lờ mờ có thể nhìn ra hình người.

Trần Phong nhìn kỹ mới phát hiện đó là một búi tóc đen.

Người bên trong búi tóc đen đó chắc hẳn là Tiểu Lâm, chỉ không biết tại sao lại bị đám tóc đen này quấn lấy.

Trần Phong ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và Bàn Tử.

Mấy người liền lấy vũ khí của mình ra, Trần Phong lấy dao găm, Bàn Tử thì lấy một loại súng hơi đặc chế.

Mấy người nhanh chóng tiếp cận, không biết Tiểu Lâm có thể cầm cự được bao lâu.

Đến trước búi tóc lớn, Trần Phong không do dự, cầm dao găm

chém vào bên trong.

Đám tóc bị dao găm chém ra một vết rách, nhưng bên trong vẫn còn rất nhiều tóc.

Với sự nỗ lực không ngừng của Trần Phong và Ngô Bát Nhất, vòng tròn đen do tóc tạo thành cuối cùng cũng bị chém rách.

Lộ ra Tiểu Lâm bên trong, vẻ mặt kinh hoàng đến cực điểm.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất thấy vậy vội vàng kéo Tiểu Lâm ra ngoài.

Nhưng trong lúc kéo, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cảm nhận được một lực cực lớn truyền ra từ trong búi tóc.

Lực lớn đột nhiên bùng phát suýt chút nữa kéo cả Trần Phong và Ngô Bát Nhất vào trong.

May mà hai người kịp thời giữ vững tinh thần.

Bàn Tử lúc này đã xác định được phương hướng của Tiểu Lâm, liền bắn một phát vào trong búi tóc.

Chương 519

Một phát súng rõ ràng đã trúng đối phương, lực kéo tức thì biến mất.

Tiểu Lâm lập tức bị Trần Phong và Ngô Bát Nhất kéo ra ngoài.

Lúc này, đám tóc tức thì tản ra, lơ lửng trong nước, ở giữa đám tóc, một khuôn mặt người từ từ hiện ra.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất kéo Tiểu Lâm ra, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy khuôn mặt người đó, theo phản xạ liền lùi về phía sau.

Sau khi được kéo ra, hai tay Tiểu Lâm không ngừng giãy giụa.

Xem ra cậu ta đã bị dọa đến mất hồn, sau này có lẽ không dám xuống nước nữa.

Khuôn mặt người đó thấy mấy người lùi lại, đám tóc đen liền lao về phía nhóm Trần Phong.

Đám tóc này ở trong nước quả thực như cá gặp nước.

Trần Phong chỉ có thể trơ mắt nhìn đám tóc quấn lấy tay chân mình.

Ngay cả Bàn Tử bên cạnh cũng bị quấn lấy.

Lúc này, Tuyết Lê phản ứng kịp thời, lấy súng hơi bắn một phát vào ngay trước mặt khuôn mặt người kia.

Một phát súng trúng ngay mục tiêu, trên khuôn mặt người kia bắn ra một vệt chất lỏng màu xanh lục.

Rõ ràng nó đã bị thương, đám tóc nhanh chóng co rút lại.

Nhóm Trần Phong cũng thoát ra được, ánh mắt cảnh giác nhìn búi tóc đen trước mặt.

Trần Phong cũng không hiểu đây là thứ gì, chẳng lẽ thật sự là thủy quỷ?

Nhưng chất lỏng màu xanh lục vừa bắn ra lại giống của một loại sinh vật nào đó hơn.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền lấy súng hơi, bắn thêm một phát vào vị trí khuôn mặt người vừa rồi.

Ngay lập tức, Trần Phong thấy đám tóc cuộn lên, chất lỏng màu xanh lục không ngừng lan ra.

Nhóm Trần Phong vội vàng lùi lại, chất lỏng màu xanh lục này biết đâu có độc.

Rất nhanh, nhóm Trần Phong phát hiện búi tóc đen từ từ chìm xuống, không còn chút sức sống nào.

Búi tóc đen rơi xuống mái của một ngôi nhà bên dưới.

Nhìn búi tóc, sắc mặt Trần Phong âm u bất định.

Cuối cùng, anh cắn răng, cầm súng hơi, cẩn thận bơi xuống.

Tuyết Lê và Ngô Bát Nhất thấy vậy cũng lấy súng hơi, nhắm vào búi tóc.

Trần Phong từ từ tiếp cận búi tóc, lúc này nó cũng không còn động tĩnh gì.

Anh dùng súng hơi từ từ gạt đám tóc ra.

Rất nhanh, một khuôn mặt người xuất hiện trước mặt Trần Phong, trên mặt bị bắn hai lỗ.

Đợi đến khi toàn bộ tóc bị gạt ra, một sinh vật chưa từng thấy xuất hiện trước mắt.

"Thứ gì đây?" Trần Phong trong lòng càng ngày càng nghi hoặc,

loại sinh vật này chưa từng xuất hiện.

Là một loài chưa được phát hiện sao?

Nhưng trong tài liệu mà hệ thống cung cấp cho Trần Phong có một loại sinh vật rất giống với con này.

Nó tương tự như nhện mặt người, nhưng không có tóc dài như vậy, và nhện mặt người là một loài sống theo bầy đàn.

Nhưng đúng lúc này, Ngô Bát Nhất kéo giật lấy Trần Phong, đưa tay chỉ ra xung quanh.

Trần Phong nhìn theo tay Ngô Bát Nhất, không cần Ngô Bát Nhất nhắc nhở nữa, anh quay đầu bơi thẳng về phía xa.

Chỉ thấy xung quanh sinh vật bí ẩn kia xuất hiện hàng loạt những khối đen, chúng hệt như con ban nãy, đều có một khuôn mặt người, chỉ là không có tóc.

Đôi mắt đỏ ngầu của chúng đang lao về phía Trần Phong.

Trần Phong nhanh chóng hội hợp với Tuyết Lê và mọi người, rồi nhanh chóng bơi về phía xa.

Thấy sự lợi hại của con vật vừa rồi, ai dám ở lại lâu hơn.

Đám sinh vật phía sau không ngừng truy đuổi.

Trần Phong lúc này cũng đã nhận ra, đám sinh vật này là nhện mặt người.

Chỉ không biết tại sao con vừa rồi lại mọc tóc dài như vậy.

Đám nhện mặt người truy đuổi một đoạn thì dừng lại.

Thấy phía sau không còn thứ gì truy đuổi, nhóm Trần Phong mới giảm tốc độ, trong lòng cũng thấy may mắn.

Số lượng của đám sinh vật đó quá nhiều, tuy không có sức mạnh

như con đầu tiên, nhưng cắn rách đồ lặn của họ thì không thành vấn đề.

Trần Phong trong lòng khi nhìn thấy nhện mặt người cũng kinh ngạc không thôi, nhện mặt người ở bên ngoài không thể tìm thấy được. ...

Biết được đó là nhện mặt người, Trần Phong cũng không còn căng thẳng như vậy nữa.

Theo ghi chép, đám nhện mặt người này có ý thức lãnh địa.

Một khi vượt ra ngoài phạm vi lãnh địa của chúng, dù có cám dỗ lớn đến đâu chúng cũng sẽ không bước ra nửa bước.

Trần Phong thấy phía sau không còn bóng dáng nhện mặt người, liền bảo mọi người giảm tốc độ, vận động mạnh chỉ làm tăng tốc độ tiêu hao dưỡng khí.

Không biết phải mất bao lâu mới tìm được Mộc Trần Châu, tiết kiệm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Trên mặt mấy người đều mang theo vẻ sợ hãi, một con đã lợi hại như vậy, nhiều như thế chẳng phải là muốn mạng người sao?

Tuy rất tò mò về đám sinh vật này, nhưng cũng biết bây giờ không phải là lúc để nói chuyện, mấy người nghỉ ngơi một chút rồi lại lên đường.

Sau chuyện vừa rồi, Tiểu Lâm cũng không muốn ở cuối cùng nữa.

Nhìn vẻ mặt kinh hãi của cậu ta, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng có thể hiểu được.

Sau đó, nhóm Trần Phong đều nâng cao cảnh giác, tiếp tục tìm kiếm vị trí của vương cung. ...

Lúc này, người đàn ông đầu đinh và Lão Mã đã đến giữa di chỉ.

Hai người nhìn di chỉ của những ngôi nhà bên dưới, trong lòng vô cùng vui sướng.

Họ khoa chân múa tay một hồi, nhưng chẳng ai hiểu ý đối phương.

Cuối cùng hai người đành tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng vừa đi được một lúc, họ liền thấy một khuôn mặt người xuất hiện phía trước.

Khi nhìn thấy khuôn mặt đó, sắc mặt hai người liền biến đổi, ăn ý chạy sang bên cạnh.

Nhưng rất nhanh, hai người liền thấy xung quanh dày đặc những khuôn mặt người.

Thấy cảnh này, hai người nuốt nước bọt ừng ực, rồi nhanh chóng chạy trốn về phía xa, đám nhện mặt người ở phía sau đuổi theo không tha.

Hai người tuy là đạo mộ tặc, cũng từng gặp bánh tông, nhưng may mà công phu chạy trốn của cả hai đều thuộc hàng thượng thừa, nên đều có thể thoát được.

Không lâu sau khi hai người bỏ chạy, lại có một nhóm người khác xuống.

Chính là Đông Tử và Lâm ca bên cạnh hắn, theo sau còn có mấy người nữa.

Sau khi xuống nước, mấy người liền tìm kiếm dưới nước.

Chương 520

Một người trong số đó chỉ vào một ký hiệu dưới nước rồi kéo áo Lâm ca.

Lâm ca kia nhìn ký hiệu, gật đầu.

Một nhóm người liền bơi về hướng ký hiệu chỉ. ...

Lúc này, nhóm Trần Phong đang không ngừng quan sát tình hình xung quanh, nhưng vẫn không tìm thấy vương cung.

Mỗi người trong nhóm phụ trách một hướng, tìm kiếm vị trí của vương cung.

Giáo sư Trần rất muốn dừng lại để khảo sát kỹ lưỡng một phen, nhưng cũng biết thời gian có hạn, vương cung mới là nơi có giá trị nhất.

Bơi ở phía trước nhất, Trần Phong đột nhiên cảm thấy có người vỗ vào mình.

Quay đầu lại, anh thấy Bàn Tử đang chỉ tay về một nơi.

Nhìn theo ánh mắt của Bàn Tử, anh thấy ở phía xa có một quần thể kiến trúc.

Vì khoảng cách khá xa, cộng thêm tầm nhìn bị hạn chế, nên rất khó phát hiện.

Nhìn thấy quần thể kiến trúc, mấy người trong lòng vui mừng.

Có quy mô xây dựng như thế này chỉ có thể là vương cung.

Xem ra quần thể kiến trúc này được bảo tồn khá hoàn chỉnh.

Ngay lập tức, họ bơi về hướng đó, từ từ tiếp cận.

Trần Phong cũng có thể khẳng định đó là vương cung, chỉ có điều đã có chút đổ nát.

Mái nhà đều đã mục nát, chỉ còn lại một vài khung xương.

Một số đồ vật bằng gỗ đều đã mục rữa, do ngâm trong nước cả ngàn năm, dù là gỗ tốt đến đâu cũng sẽ mục nát.

Rất nhanh, nhóm Trần Phong đã tiếp cận quần thể kiến trúc.

Trước mặt họ là một bức tường cao, trên tường phủ đầy tảo xanh.

Bức tường cao sừng sững ở đây đã thể hiện thân phận của nó.

Cánh cổng lớn dưới bức tường cao lúc này cũng không chịu nổi sự xâm thực của năm tháng mà đổ sập.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhanh chóng bơi lên phía trên bức tường cao.

Vượt qua bức tường, họ nhìn thấy từng tòa lầu các, trên đó hằn sâu dấu vết của năm tháng.

Dù lầu các có kiên cố đến đâu, trải qua bao nhiêu năm cộng thêm sự xâm thực của nước cũng không thể trụ vững.

Giáo sư Trần nhìn những tòa lầu các này, trên mặt đầy vẻ hưng phấn.

Đây là vương đô của Cổ Điền Quốc, từ những công trình kiến trúc này có thể thấy, quốc lực của Cổ Điền Quốc trước đây rất cường thịnh.

Nhưng dù lúc sinh thời có phồn vinh đến đâu, cũng không thể chịu được sự thử thách của thời gian.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, sau đó liền bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Mộc Trần Châu.

Thứ quý giá như Mộc Trần Châu, chắc chắn được đặt ở nơi ở của Điền Vương, hoặc trên đại điện.

Điều đó còn tùy thuộc vào cách Điền Vương năm đó định nghĩa Mộc Trần Châu.

Sau đó, mấy người liền tiến gần đến công trình kiến trúc cao lớn nhất.

Công trình kiến trúc cao lớn đó chắc hẳn là triều đường, tẩm cung của Điền Vương cũng nên ở phía sau triều đường.

Trên triều đường phủ đầy rong rêu, thậm chí một số loài cá còn ký sinh trong đó.

Cửa lớn của triều đường lúc này cũng đã bị nước ăn mòn, chỉ còn lại một vài mấu gỗ chắc chắn.

Nhóm Trần Phong thuận lợi tiến vào triều đường.

Không gian bên trong rất lớn, hai bên là những cây cột, khắp nơi đều là dấu vết của năm tháng, chỗ nào cũng có thể thấy dấu vết đổ nát.

Trên cùng là một ngai vàng, nhưng đã bị một cây cột đổ xuống đè gãy làm đôi.

Trần Phong nhìn quanh một vòng, liền phát hiện bên trong không có nhiều đồ đạc.

Phải nói là không có gì cả.

Nếu loại trừ những công trình bị sụp đổ, bên trong gần như trống rỗng.

Trần Phong ra hiệu cho những người khác chia nhau tìm kiếm.

Giáo sư Trần ở một bên sớm đã không kìm được, thấy ký hiệu của Trần Phong, ông lập tức bơi vào trong.

Bất kỳ thứ gì ở đây cũng có thể trở thành một bước ngoặt của lịch sử.

Nhưng điều khiến giáo sư Trần thất vọng là, bên trong không có ghi chép nào xuất hiện.

Có một vài bức bích họa, nhưng bị ngâm nước quá lâu, sớm đã biến mất.

Bàn Tử thì vui vẻ lật tung mọi thứ lên, mục đích rất đơn giản: xem có đồ đồng hay ngọc khí nào còn sót lại không.

Đó đều là tiền cả.

Trần Phong cẩn thận kiểm tra những nơi có thể cất giấu đồ vật, chỉ hy vọng Mộc Trần Châu sẽ xuất hiện ở đây.

Nhưng điều khiến Trần Phong thất vọng là, bên trong trống không.

Trong lòng Trần Phong mơ hồ có một suy đoán, những thứ này biết đâu đã được đưa hết vào lăng mộ.

Nếu vậy, chẳng phải đồ vật trong lăng mộ là toàn bộ bộ sưu tập của một vương cung sao?

Vậy thì Mộc Trần Châu chắc chắn cũng ở bên trong.

Nghĩ đến đây, Trần Phong nóng lòng muốn vào lăng mộ.

Thời gian cấp bách, tốt nhất nên tranh thủ.

Lăng mộ bây giờ chỉ biết là ở bên dưới, nhưng không biết vị trí cụ thể.

Nhưng có khả năng nó ở dưới vương cung, vậy bây giờ phải tìm cách vào. ...

Khả năng lớn nhất là lăng mộ ở dưới vương cung này.

Nhưng ở dưới nước, họ không mang theo kích, chỉ có thể dựa vào

việc tìm cơ quan dẫn đến lăng mộ.

Nếu không muốn xuống dưới thật sự rất khó.

Trần Phong liền kéo Ngô Bát Nhất và mấy người lại.

Giáo sư Trần đang tìm kiếm hăng say, bị gọi lại tuy không vui, nhưng cũng biết Trần Phong chắc chắn có chuyện.

Sau đó, Trần Phong liền không ngừng ra hiệu tay cho mọi người.

May mà lúc xuống nước, họ đã dự liệu tình huống này, đã sớm làm quen với các ký hiệu tay.

Nhưng có một số ký hiệu khá lạ, phải nhìn một lúc lâu mới hiểu ý Trần Phong.

Mấy người gật đầu, ra một ký hiệu OK cho Trần Phong, rồi lại một lần nữa tản ra.

Nhưng lần này có sự dặn dò của Trần Phong, họ không còn tìm kiếm vô mục đích nữa, mà cẩn thận quan sát bất kỳ nơi nào trong vương cung có thể cất giấu cơ quan.

Trần Phong cũng không rảnh rỗi, ánh mắt không ngừng tìm kiếm khắp nơi.

Chương 521

Một lúc sau, Trần Phong nhìn mấy người lắc đầu trước mặt, thở dài một hơi.

Anh biết lăng mộ sẽ không dễ dàng bị tìm thấy như vậy.

Sau đó, anh liền dẫn mọi người đi ra ngoài.

Nơi này đã tìm xong hết rồi, đều không có, hoặc là đã bị phá hủy quá nghiêm trọng.

Phần lớn đồ vật bên trong đều đã không còn nhận ra được hình dạng ban đầu.

Ra khỏi triều đường, Trần Phong liền dẫn mọi người đi vòng ra sau.

Phía sau cũng có một cung điện lớn, tòa cung điện này được bảo tồn tốt hơn triều đường vừa rồi, vẫn có thể thấy rồng bay phượng múa trên mái hiên.

Đây chắc hẳn là tẩm cung của Điền Vương rồi.

Khi nhìn thấy cung điện này, Trần Phong cảm thấy lăng mộ rất có khả năng ở bên trong.

Tòa cung điện này rõ ràng đã được gia cố.

Giữa triều đường và cung điện có một khoảng sân rộng, giữa chúng chắc chắn có một lối đi, chỉ là bây giờ đã bị bùn cát che lấp, không nhìn ra được.

Trần Phong tiếp tục bơi về phía cung điện.

Ánh mắt liếc xuống, anh không khỏi nín thở.

Bên dưới có một bức tượng, biết đâu dưới đó sẽ có manh mối.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền bơi xuống.

Ngô Bát Nhất và những người phía sau sững sờ, nhưng cũng nhanh chóng bơi theo sau Trần Phong.

Rất nhanh, Trần Phong đã đến trước bức tượng.

Ngô Bát Nhất và mọi người nhìn thấy bức tượng cũng sững sờ, không ngờ ở đây lại bảo tồn được một bức tượng.

Đây chắc hẳn là mục tiêu của Trần Phong rồi.

Sau khi xuống dưới, ánh mắt Trần Phong liền hướng về bức tượng.

Nhưng vừa nhìn, Trần Phong liền phát hiện đây giống như một thứ dùng để tế tự.

"Chắc là dùng để tế tự." Ngô Bát Nhất kéo tay Trần Phong, ra hiệu.

"Trước tiên xem xung quanh có cơ quan nào không đã." Trần Phong cũng ra hiệu lại cho Ngô Bát Nhất.

Bức tượng này là một con hổ đang vồ một con bò, trông rất sinh động.

Trần Phong quan sát rất kỹ, mỗi một góc trên đó đều đã xem qua một lượt, thậm chí bên dưới, Trần Phong cũng dùng tay sờ soạng một lần.

Tuyết Lê hiểu Trần Phong đang tìm kiếm cơ quan trên bức tượng, liền không ngừng quan sát, xem có thể tìm thấy chút manh mối nào không.

Liếc qua một cái, Tuyết Lê đột nhiên thấy giữa bức tượng và cung điện có một chuỗi dấu chân.

Khi nhìn thấy dấu chân, phản ứng đầu tiên của Tuyết Lê là có

người đã đến đây, nhưng rất nhanh cô đã phản ứng lại.

Đây là dưới đáy nước, trước tiên không nói đến việc có thể xuống được hay không, dấu chân này không giống của người bình thường.

Chuỗi dấu chân này giống như đang đi trên bờ vậy.

Càng nghĩ, Tuyết Lê càng thấy không ổn, vội vàng kéo áo Trần Phong.

Trần Phong quay đầu, hiểu ý qua ký hiệu tay của Tuyết Lê, sắc mặt khẽ biến, nhìn theo ánh mắt của cô.

Quả nhiên, anh thấy giữa cung điện và bức tượng có một chuỗi dấu chân rõ rệt.

Độ sâu của mỗi dấu chân đều giống nhau, người bình thường không thể nào xuất hiện tình huống như vậy.

Chẳng lẽ là người từ ngàn năm trước đã bị thi biến, trở thành bánh tông thủy quỷ dưới nước?

"Lão Trần, ông có phát hiện một vấn đề không?

Từ lúc chúng ta vào đây đến giờ, chúng ta không thấy một bộ thi thể nào cả.

Dù bị bùn cát che lấp, nhưng cũng không thể nào xảy ra tình huống này." Ngô Bát Nhất ra hiệu tay, biểu đạt ý của mình cho Trần Phong.

Hiểu ý của Ngô Bát Nhất, sắc mặt Trần Phong khẽ biến, vấn đề này từ đầu đến giờ vẫn luôn bị bỏ qua.

Đúng vậy, từ lúc xuống nước đến giờ, không một bộ thi thể, thậm chí là xương cốt cũng không thấy.

Rõ ràng là không bình thường.

Dù thi thể bị đàn cá ở đây ăn hết, cũng không thể nào ngay cả

xương cũng không còn sót lại.

"Đi theo dấu chân, biết đâu có thể biết được tại sao." Anh ra hiệu cho mấy người, rồi bơi dọc theo dấu chân về phía trước.

Dấu chân bắt nguồn từ bức tượng, kéo dài đến tận trong cung điện.

Cộng thêm việc mọi người từ đầu đến giờ không thấy thi thể nào, chủ nhân của dấu chân biết đâu đã chạy ra từ lăng mộ.

Nếu thật sự như vậy, thì đi theo dấu chân chắc chắn không sai.

Khi đến trước cung điện, Trần Phong không khỏi chậm lại bước chân.

Chủ nhân của dấu chân đã vào trong cung điện.

Trần Phong thu liễm tâm thần, tiến vào bên trong.

Nhưng rất nhanh, Trần Phong phát hiện dấu chân đã biến mất ở đây.

"Dấu chân biến mất ở đây, chủ nhân của nó chắc hẳn ở trong này, mọi người tìm đi." Trần Phong ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và mọi người.

Họ gật đầu, sắc mặt trang trọng nhìn xung quanh.

Trong lòng cũng thấp thỏm, sợ rằng ở đây đột nhiên xuất hiện một người mặt mũi dữ tợn đứng trước mặt mình.

Trần Phong quan sát cung điện này, nó được bảo tồn gần như nguyên vẹn, chỉ có một bộ phận không chịu nổi sự xâm thực của năm tháng.

Trong cung điện có mấy cây cột, nhưng trên đó cũng đầy vết nứt.

Ở cuối là một bệ cao, chắc hẳn là nơi Điền Vương xử lý công

việc.

Trên đó lẽ ra phải có một cái bàn, nhưng có lẽ đã bị xâm thực rồi.

Phía sau bệ cao này có một lối đi.

Dấu chân biến mất ở đây, như chưa từng xuất hiện.

Trần Phong dựa vào đèn soi dưới nước, nhìn dấu chân biến mất.

Trong cung điện có Ngô Bát Nhất và mấy người tìm kiếm là đủ rồi, anh liền từ từ bơi ra sau bệ cao.

Phía sau chắc là thông đến tẩm cung.

Khi Trần Phong đến sau bệ cao, ánh mắt anh ngưng lại.

Dấu chân lại xuất hiện. ...

Khi Trần Phong nhìn thấy dấu chân, lòng anh đột nhiên thắt lại.

Thứ đó đã vào trong này.

Trần Phong không gọi Ngô Bát Nhất và mọi người, hít một hơi thật sâu.

Dựa vào ánh đèn, anh liền đi theo dấu chân vào bên trong.

Chương 522

Phía sau bệ cao là một lối đi, chắc là thông đến tẩm cung.

Dấu chân như vừa rồi, từng cái một, ngay ngắn.

Trông giống như dấu chân của phụ nữ, loại gót sen ba tấc.

Chẳng lẽ là một phi tần nào đó của Điền Vương, không nỡ từ bỏ cuộc sống xa hoa?

Trần Phong suy nghĩ, cơ thể liền như một con cá, linh hoạt tiến vào lối đi.

Bên trong là một lối đi ngắn, xung quanh đầy vết nứt, thỉnh thoảng có vài sinh vật không rõ tên bơi qua trước mắt Trần Phong.

Dấu chân cứ đi thẳng vào bên trong.

Trần Phong không ngừng tự cổ vũ bản thân, anh chưa từng thấy bánh tông dưới nước, chỉ không biết có lợi hại không, thân thủ của mình ở dưới nước cũng bị giảm đi rất nhiều.

Nén lại sự tò mò trong lòng, ánh mắt anh chăm chú nhìn vào cuối lối đi phía trước.

Rất nhanh, Trần Phong đã bơi ra khỏi lối đi.

Anh chỉ cảm thấy trước mắt sáng sủa, bên trong là một căn phòng lớn, lờ mờ có thể nhìn thấy một vài đồ nội thất còn sót lại.

Nhưng Trần Phong nhanh chóng phát hiện có gì đó không ổn.

Dấu chân lại biến mất, bên trong cũng không có gì, không hề thấy bóng dáng nào.

Trần Phong phát hiện một cảnh tượng quỷ dị, trong lòng cũng có chút phát lạnh.

Sự không biết mới là thứ đáng sợ nhất.

Nhưng đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên cảm thấy sau lưng mình có dị động, trong lòng mơ hồ có chút không ổn.

Cơ thể anh nhanh chóng bơi về phía trước, chứ không quay đầu lại ngay lập tức, cũng là để cho mình một khoảng thời gian phản ứng, không đến nỗi bị thứ sau lưng trực tiếp chiếu tướng.

Trần Phong bơi về phía trước một đoạn, cơ thể linh hoạt xoay một vòng.

Hiện ra trước mắt là một bóng người màu trắng.

Điều khiến người ta kinh ngạc là bóng người đó đứng thẳng trong nước.

Trong lòng chấn động, tìm thấy chính chủ rồi sao?

Bóng người đó lúc này đang đứng ở vị trí trước đó của Trần Phong.

Lúc này, Trần Phong mới cẩn thận quan sát bóng người đó.

Đúng như dự đoán trước đó, là một người phụ nữ, mặc một bộ đồ trắng, tóc xõa trên vai.

Nếu không phải ở trong nước, tin rằng đây sẽ là một khung cảnh tuyệt đẹp.

Mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, trên mặt không có một chút biểu cảm nào, một khuôn mặt của người chết.

Điều thực sự khiến Trần Phong kinh ngạc là, thi thể này không có một chút dấu hiệu mục rữa nào.

Thi thể cứ như vậy đứng trước mặt Trần Phong.

Là bánh tông dưới nước sao?

Nhưng Trần Phong dựa vào kiến thức mà hệ thống cung cấp, biết rằng ở dưới nước, tất cả những chuyện không hay đều sẽ được gọi là Cấm bà.

Trần Phong nhìn bóng người đó không dám thở mạnh, lòng bàn tay cũng không ngừng đổ mồ hôi.

Trong lòng cũng không biết dũng khí ở đâu ra, một mình tiến vào tìm thứ này.

Trần Phong đứng yên tại chỗ không dám động, tay cầm súng hơi, không biết có tác dụng không.

Cứ như vậy, một người một thi thể đứng đối diện nhau.

Nhưng đúng lúc này, Ngô Bát Nhất cũng nhìn thấy dấu chân phía sau, liền đi theo dấu chân vào.

Vừa vào liền thấy bóng người màu trắng đứng đó và Trần Phong bên trong.

Tim anh đập thình thịch, liền cầm súng hơi bắn một phát vào bóng người đó.

Khi nhìn thấy Ngô Bát Nhất, Trần Phong liền biết không ổn, vội vàng bơi về phía lối ra.

Nhưng lúc này, Ngô Bát Nhất đã bắn vào bóng người kia.

Một phát súng trúng ngay vào bóng người đó.

Lúc này, Trần Phong đã đến trên đỉnh đầu của bóng người kia, trong lòng căng thẳng, cúi đầu nhìn xuống.

Vừa nhìn, tim anh đập thình thịch, không dám ở lại lâu hơn.

Bóng người đó không biết từ lúc nào đã lặng lẽ mở mắt.

Một phát súng của Ngô Bát Nhất đã trực tiếp đánh thức nó.

Tuy không biết thực lực của đối phương thế nào, nhưng có thể biết rằng họ không phải là đối thủ hiện tại.

Nghĩ đến đây, tốc độ bơi của Trần Phong càng nhanh hơn.

Trong nháy mắt, Trần Phong đã đến bên cạnh Ngô Bát Nhất, kéo anh ra ngoài.

Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong ra, nhìn vẻ mặt kinh hoảng của Trần Phong biết rằng thứ đó đã xảy ra biến cố.

Anh cũng không chần chừ, trực tiếp bơi theo sau Trần Phong ra ngoài.

Rất nhanh, Trần Phong đã nhìn thấy lối ra phía trước, nhìn thấy lối ra, trong lòng Trần Phong vui mừng.

Nhưng Ngô Bát Nhất ở phía sau lại có nỗi khổ không nói nên lời.

Anh có thể cảm nhận được phía sau có một thứ gì đó đang đuổi theo, không cần nghĩ cũng biết là bóng người mà anh vừa bắn.

Tốc độ của thứ đó rất nhanh, Ngô Bát Nhất cảm thấy khoảng cách của đối phương sợ rằng không đến hai mét.

Rất nhanh, Trần Phong đã như một con cá nhảy ra khỏi lối đi.

Nhưng Ngô Bát Nhất ngay khi sắp ra ngoài thì bị đối phương đuổi kịp.

Trần Phong vừa định quay lại giúp Ngô Bát Nhất thì thấy một bóng người lướt nhanh qua bên cạnh, trực tiếp đâm vào bệ cao, bóng dáng Ngô Bát Nhất mới dừng lại.

Trong miệng anh có vị ngọt, một ngụm máu tươi trào lên.

Cú va chạm vừa rồi, Ngô Bát Nhất bị thương không nhẹ, ở dưới nước, lực của đối phương lại lớn như vậy.

Ở dưới đáy này, mười người như anh cũng không phải là đối thủ của nó.

Trần Phong vội vàng quay đầu lại, liền thấy một bóng người đang đứng ở lối vào, không ngờ động tác của đối phương ở dưới nước cũng nhanh như vậy.

Bóng người đó lúc này đang nhìn chằm chằm vào họ.

Anh cầm súng trong tay bắn một phát vào Cấm bà, khoảng cách của hai người không xa.

Một phát súng cũng chỉ đẩy lùi đối phương được vài bước.

Thấy cảnh này, lòng Trần Phong trầm xuống, thứ này lợi hại hơn tưởng tượng nhiều.

Tuyết Lê và Bàn Tử lúc này cũng đã đến.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất biến mất trong cung điện, họ sớm đã phát hiện.

Vừa định đi tìm thì thấy Trần Phong hoảng hốt chạy ra.

Mấy người nhìn rõ ràng, một bóng người ở phía sau Ngô Bát Nhất hung hăng vỗ một chưởng.

Ngay sau đó, họ thấy bóng dáng Ngô Bát Nhất bay ra ngoài.

Chương 523

Mấy người cầm súng hơi đặc chế trong tay, bắn về phía bóng người đó.

Nhưng bánh tông dưới nước này cũng kế thừa đặc điểm của những bánh tông trên cạn, toàn thân đao thương bất nhập.

Đòn tấn công của họ chỉ có thể đẩy lùi đối phương, không thể gây ra sát thương thực chất.

Nhưng rất nhanh, Cấm bà đã quen với lực tấn công, đang tiến lại gần.

Thời khắc mấu chốt, Tuyết Lê từ trong ba lô lấy ra một quả ngư lôi, ném vào trong.

Thấy cảnh này, Trần Phong kéo Ngô Bát Nhất dưới đất, không quay đầu lại mà chạy ra ngoài.

Những người khác cũng không ngoại lệ. ...

Mấy người nhanh chóng bơi ra khỏi cung điện.

Bóng người phía sau cũng đang đuổi theo.

Nhưng đúng lúc đó, một luồng lửa trực tiếp nuốt chửng bóng người phía sau.

Nhóm Trần Phong bị một luồng khí từ phía sau hất văng ra ngoài.

Một đám mây hình nấm không lớn lắm xuất hiện ngay sau lưng nhóm Trần Phong.

Tòa cung điện lúc này cũng không thể trụ vững được nữa, ầm ầm sụp đổ.

Đám mây hình nấm cuốn tung toàn bộ bùn cát xung quanh lên.

Trong phút chốc, khu vực gần cung điện bùn cát bay mù mịt, che khuất tầm nhìn.

Sau khi bị luồng khí hất văng ra ngoài, nhóm Trần Phong giống như bị một chiếc ô tô đang chạy tốc độ cao đâm vào.

Đặc biệt là giáo sư Trần và Ngô Bát Nhất, tình trạng cơ thể không tốt.

Ngô Bát Nhất trước đó đã bị thương, lần này lại bị bom ảnh hưởng.

Dưới nước cũng không tiện ăn một số loại thuốc cấp cứu.

Cơ thể của nhóm Trần Phong trực tiếp đâm vào bức tường phía trước mới dừng lại, sau đó không thể nhìn rõ tình hình trước mắt nữa.

Nhưng may mà trang bị trên người đủ tốt, nếu không chỉ riêng đám bùn cát này cũng đủ cho mấy người họ chịu đựng rồi.

Trần Phong lồm cồm bò dậy từ dưới đất, cơ thể đau nhức vô cùng.

Nhưng lúc này cũng không quan tâm được nhiều như vậy nữa, vội vàng kiểm tra tình hình của những người khác.

May mà tình hình của Tuyết Lê và Bàn Tử khá tốt.

Quan trọng nhất là tình hình của giáo sư Trần và Ngô Bát Nhất, hai người đang giãy giụa.

Nhìn lại phía sau, bùn cát bay mù mịt, không nhìn rõ được gì.

Cũng không biết Cấm bà thế nào rồi, hy vọng ngư lôi có thể tiêu diệt được nó.

Nhóm Trần Phong tranh thủ một lúc để nghỉ ngơi.

Nhìn tòa cung điện bị phá hủy như vậy, trong mắt giáo sư Trần lóe

lên một tia đau xót, những công trình kiến trúc như thế này phá hủy một cái là mất đi một cái.

Nhưng trong lòng ông cũng biết, dù không phá hủy, những công trình này ở dưới nước cũng không thể tồn tại được bao lâu. ...

"Lão Mã, bên đó không phải có vụ nổ sao, động tĩnh lớn quá." Người thanh niên đầu đinh vừa nhanh chóng bơi, vừa quay đầu ra hiệu tay cho Lão Mã bên cạnh.

"Đi, qua bên đó, vừa hay có thể cắt đuôi đám phiền phức này." Lão Mã quay đầu nhìn lại đám nhện mặt người vẫn đang truy đuổi không tha phía sau, cắn răng.

Sau đó, ông ta liền bơi về phía trung tâm vụ nổ, phía sau là vô số nhện mặt người.

Hai người họ cũng không may mắn, cứ luẩn quẩn ở nơi này, mỗi lần phía trước đều xuất hiện những thứ mọc mặt người kia, đành phải bơi ngược về nơi an toàn.

Nhìn thấy đám mây hình nấm do vụ nổ tạo ra không chỉ có hai người họ.

Lâm ca và Đông Tử một nhóm người cũng đã nhìn thấy.

"Đông Tử, chúng ta tranh thủ, mục tiêu ở hướng đó." Lâm ca bơi ở phía trước nhất nói với Đông Tử phía sau.

Đông Tử gật đầu, vội vàng liên lạc với những người của mình.

Những người này cũng không biết Lâm ca tìm ở đâu ra, Đông Tử chỉ biết mấy người họ, lá gan của những người này cũng quá lớn rồi.

Sau đó, một nhóm người liền bơi về hướng đó. ...

Lúc này, nhóm Trần Phong thấy bùn cát cũng dần dần lắng xuống, tầm nhìn trước mắt cũng đã khôi phục được một chút, nhưng tầm

nhìn vẫn không cao.

Đợi đám bùn cát từ từ tan đi, không xa chỗ nhóm Trần Phong, bóng người màu trắng kia lúc này đang nằm trên mặt đất, không có động tĩnh gì.

Quần áo trên người lúc này cũng đã bị vụ nổ làm cho rách nát.

Trần Phong nhìn thấy bóng người đó, trong lòng căng thẳng.

Xem ra vụ nổ không gây ra nhiều sát thương cho nó.

Ổn định lại tinh thần, Trần Phong và Tuyết Lê nhìn nhau, đều đọc được ý trong mắt đối phương.

Trần Phong và Tuyết Lê cầm súng trong tay, hướng về phía bóng người ở xa, cẩn thận bơi về phía trước.

Sau khi đến gần, Trần Phong và Tuyết Lê liền thấy trên cơ thể đối phương không có nhiều vết thương.

Hai tay cầm súng cũng càng thêm dùng lực, lòng bàn tay cũng có chút đổ mồ hôi.

Bóng người đó nằm đó, mắt cũng nhắm nghiền.

Thấy vậy, Trần Phong nhíu mày.

Anh ra hiệu cho Tuyết Lê, ý bảo cô đừng đi quá gần.

Ngay khi Trần Phong chuẩn bị bắn một phát vào thi thể này, lại có tình huống xảy ra.

Bóng người đang nằm đó lúc này từ từ lún vào trong bùn cát.

Thấy vậy, Trần Phong theo phản xạ lùi lại vài bước.

Không bao lâu, thi thể đã biến mất.

Thấy cảnh này, Trần Phong cũng chưa từng thấy thứ gì quỷ dị như vậy.

Anh vội vàng tiến lên kiểm tra, lật tung lớp bùn cát bên dưới, nhưng thi thể đó lại như không tồn tại, đã biến mất.

Trong đầu Trần Phong loé lên một tia sáng, anh liền nghĩ đến lăng mộ.

Có phải thi thể chỉ xuống vị trí lăng mộ không?

Nếu vậy, cũng có thể giải thích được tại sao thi thể lại biến mất ở đây.

Nghĩ đến đây, anh vội vàng vẫy tay ra hiệu cho Tuyết Lê.

Tuyết Lê ở một bên thấy thi thể biến mất cũng giật mình, vội vàng đến bên cạnh Trần Phong, rồi cùng anh bắt đầu dọn dẹp lớp bùn cát.

Nhờ đám mây hình nấm trước đó, lớp bùn cát trên mặt đất cũng đã ít đi, cũng thuận tiện cho hai người.

Sau một khoảng thời gian không ngừng đào bới, lớp bùn cát cuối cùng cũng bị Trần Phong và Tuyết Lê dọn sạch, để lộ ra một tấm đá bên dưới.

Trần Phong sờ soạng trên tấm đá một lượt.

Chương 524

Ở dưới nước, Trần Phong cũng không thể xác định được bên dưới là rỗng hay đặc.

Sau khi sờ soạng một lượt, anh phát hiện tấm đá này quả thực là một cơ quan, khe hở giữa nó và những tấm đá xung quanh đều không giống nhau.

Ngay khi Trần Phong đang suy nghĩ làm thế nào để mở tấm đá này ra, Tuyết Lê kéo áo anh, đưa tay chỉ xuống dưới bức tượng, nơi này trước đó đã bị bùn cát che lấp.

Nhưng vụ nổ vừa rồi, đám bùn cát đã bị thổi bay đi quá nửa, để lộ ra một bệ đá bên dưới, trên đó có một nút cơ quan.

Thấy vậy, trong lòng Trần Phong vui mừng, xem ra anh đã đoán đúng, bên dưới là vị trí lăng mộ.

Nhưng muốn xuống dưới phải đối mặt lại với thi thể vừa rồi, Trần Phong cũng có chút đau đầu.

Thi thể đó không dễ đối phó, cũng không biết tình hình bên dưới thế nào.

Nhưng dù có nguy hiểm đến đâu, cũng phải xuống.

Nghĩ vậy, anh liền đến trước cơ quan, dùng sức ấn mạnh.

Tấm đá kia liền từ từ mở ra.

Trần Phong thò đầu vào xem, phát hiện dưới tấm đá cũng là nước.

Chẳng lẽ lăng mộ dưới này toàn nước?

Nhưng rất nhanh, Trần Phong liền phủ định suy nghĩ này, bên dưới chắc chắn có không khí. ...

Sau khi thấy lối vào mở ra, Trần Phong liền gọi Ngô Bát Nhất và những người khác.

Ngô Bát Nhất đã khỏe lại nhiều sau khi nghỉ ngơi.

Thấy Trần Phong vẫy tay, mấy người vội vàng tiến lại gần.

Nhìn thấy cửa động đã mở, ai nấy đều lộ vẻ vui mừng.

Mất nhiều thời gian như vậy, cuối cùng cũng tìm được rồi.

Nhưng Trần Phong không nói ra chuyện cái xác kia chưa bị tiêu diệt.

Bây giờ nói ra cũng chỉ khiến mọi người lo lắng vô ích, đến lúc đó lòng người sẽ không đồng lòng.

"Tôi xuống trước, mọi người theo sau." Sau khi ra hiệu, Trần Phong liền lao đầu vào trong thông đạo.

Tiếp đó, Tuyết Lê cũng theo sát sau lưng Trần Phong.

Bàn Tử vốn định đi sau cùng, nhưng lại bị trợ lý của giáo sư Trần đẩy vào trước.

Sau khi xuống nước, Trần Phong dựa vào đèn pin chống nước trên đầu để quan sát, nhìn rõ thông đạo phía trước được xây bằng gạch đá.

Con đường này đi thẳng xuống dưới, rộng khoảng một mét, vừa đủ cho một người đi qua.

Chẳng mấy chốc, thông đạo phía trước có sự thay đổi, xuất hiện một khúc cua.

Sau đó, nó lại bắt đầu hướng lên trên.

Lúc này Trần Phong đã hình dung ra được hình dạng của thông đạo, nó là một hình chữ U.

Với kiểu thiết kế này, chắc chắn phía trên sẽ có không khí.

Nơi mọi người đi lên hẳn là vị trí của xoáy nước.

Quả nhiên, sau khi bơi lên một đoạn, Trần Phong đã nhìn thấy mặt nước.

Anh vui mừng trong lòng, vội vàng tăng tốc độ bơi.

"Phù!" Trần Phong trồi lên khỏi mặt nước, cảm nhận được không khí trong lành, tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên.

Ở dưới nước lâu như vậy thật sự không quen chút nào.

Anh nhanh chóng dò xét xung quanh, sau khi chắc chắn không có nguy hiểm thì trèo lên bờ.

Tiếp đó, anh đưa tay kéo Tuyết Lê đang ở phía sau lên.

Trần Phong lấy một que diêm chống gió từ trong ba lô ra trước.

Thấy ngọn lửa cháy bình thường, anh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không khí ở đây sau một thời gian dài như vậy mà không hề biến chất.

Nhưng khi nhìn thấy xoáy nước, anh cũng hiểu ra vấn đề.

Sau đó, Trần Phong và mọi người cởi bỏ bộ đồ lặn.

"Phù, mệt chết Bàn gia rồi, ở dưới đó ngột ngạt khó chịu quá." Bàn Tử vừa cởi xong trang bị liền bắt đầu lải nhải, dường như muốn nói bù lại tất cả những gì không được nói dưới nước.

"Khụ, khụ." "Lão Ngô, ông không sao chứ?" Trần Phong nghe thấy tiếng ho của Ngô Bát Nhất, vội vàng hỏi.

Ngô Bát Nhất đã phải chịu một chưởng rất mạnh.

"Không sao, ở dưới nước có hơi ngột ngạt thôi." Ngô Bát Nhất xua tay nói.

Chỗ bị đánh trúng lúc này đã tê dại, Ngô Bát Nhất chỉ nghĩ là do

đau, cộng thêm việc ngâm nước quá lâu.

Trần Phong gật đầu, để cho chắc ăn, anh lấy một viên thuốc từ trong túi ra đưa cho Ngô Bát Nhất uống.

"Lão Trần, cái xác ban nãy có phải là bánh tông không?" Bàn Tử nhớ lại bóng trắng kia, trong lòng có chút rờn rợn, đây là lần đầu tiên gã gặp bánh tông dưới nước.

Giáo sư Trần và trợ lý cũng vểnh tai lắng nghe, họ biết có cái gọi là bánh tông, nhưng đồ đạc của họ đều để trên bờ cả rồi.

"Cũng có thể gọi là bánh tông, nhưng ở vùng ven biển, thứ này được gọi là Cấm bà." Trần Phong lục lại kiến thức trong đầu rồi nói.

"Cấm bà!

Là giống loài mới toanh à?" Nghe Trần Phong trả lời, Bàn Tử ngẩn người, ngơ ngác đáp.

"Do chúng ta là người nội địa, ít khi xuống nước, càng chưa nói đến việc gặp bánh tông dưới nước, nên càng hiếm thấy." Tuyết Lê cũng biết một chút về phương diện này, liền đáp lời.

"Cấm bà thực ra là một tên gọi chung, tất cả những thứ không thể giải thích được dưới nước đều bị quy cho Cấm bà." "Ở vùng ven biển, người ta rất kiêng kỵ Cấm bà." Trần Phong nghe lời Tuyết Lê nói, gật đầu bổ sung.

"Cấm bà mà dám chạy đến trước mặt tôi thì đúng là tìm chết, xem tôi có cho nó một phát nổ tan xác không." Bàn Tử nghe hai người giải thích về Cấm bà, tỏ vẻ bất cần.

"Cấm bà chưa chết." Bàn Tử vừa dứt lời, Trần Phong lạnh lùng buông một câu.

Nụ cười trên mặt Bàn Tử lập tức đông cứng lại.

“Lão Trần, không phải Cấm bà đã bị ngư lôi của ông cho nổ tan xác rồi sao?” “Không có,” Trần Phong bèn kể lại những gì mình thấy lúc phát hiện lối vào lăng mộ.

“Lão Trần, ý ông là con Cấm bà đó đã vào trong lăng mộ rồi?” Bàn Tử nghe Trần Phong nói xong, kinh hãi thốt lên.

Đùa gì chứ, bây giờ bọn họ chỉ có súng hơi và mấy con dao găm thôi.

Vừa rồi ngư lôi còn không giải quyết được Cấm bà.

Nếu bây giờ gặp phải, chẳng phải chỉ có nước chờ chết sao?

“Chờ đã, đồng chí Trần Phong, Cấm bà có thể lên bờ được sao?” Giáo sư Trần nãy giờ đứng bên cạnh, chen vào hỏi.

“Đúng vậy, tôi nhớ thứ đó không thể lên bờ mà, nó là do xác người chết dưới đáy biển biến thành.” “Lão Trần, ông có nhớ lúc trước tôi nói với ông là bên ngoài không có một cái xác nào không?” Ngô Bát Nhất lúc này nhìn Trần Phong, trầm giọng nói.

“Những thi thể đó có khi nào bị mấy sinh vật mặt người lúc trước ăn hết rồi không?” Tuyết Lê nghiêng đầu nói.

“Nhện mặt người là sinh vật ăn thịt, nhưng dù có ăn thì cũng sẽ để lại xương cốt.” Trần Phong lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Côn trùng màu xanh lục, nhện mặt người, những thứ này đều rất hiếm thấy.

Chắc chắn có bí mật gì đó ở đây.

Chương 525

“Nói như vậy, Cấm bà là từ trong này đi ra?” Ngô Bát Nhất suy nghĩ một lúc rồi nói.

Nếu bên ngoài không còn thi thể nào, vậy Cấm bà chỉ có thể từ trong này đi ra.

Chỉ có như vậy mới giải thích được tại sao nó lại biến mất ở ngay lối vào lăng mộ.

“Cấm bà sẽ không xuất hiện ở đây chứ!” Nghĩ đến đây, Bàn Tử vội vàng đứng dậy, đầu không ngừng quay tứ phía.

“Nghỉ ngơi cũng gần đủ rồi, chúng ta đi tiếp thôi, không còn nhiều thời gian nữa.” Trần Phong không để ý đến những lời lảm nhảm của Bàn Tử, mà chuyển chủ đề.

“A, không được rồi, lưng tôi mất cảm giác rồi.” Ngô Bát Nhất vừa định đứng dậy thì cảm thấy lưng mình đã mất cảm giác, ngay cả cử động cũng không được.

Trần Phong nghe vậy, vội bước nhanh ra sau lưng Ngô Bát Nhất.

Anh đưa tay sờ vào vị trí mà Ngô Bát Nhất bị đánh trúng lúc trước.

Vừa chạm vào, sắc mặt Trần Phong liền biến đổi, anh ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Cảm giác khi chạm vào là một khối cứng ngắc, không hề có chút đàn hồi nào.

“Trúng thi độc rồi,” Trần Phong kết hợp kinh nghiệm, cuối cùng đưa ra kết luận, chỉ có trúng thi độc mới có triệu chứng này.

Hơn nữa lại còn bị Cấm bà đánh một chưởng.

“Lão Trần, vậy có nghiêm trọng không?” Vừa nghe trúng thi độc, sắc mặt tất cả mọi người có mặt đều thay đổi.

Thi độc không phải chuyện đùa, cũng không dễ giải.

Nếu không dùng đúng phương pháp, một khi để lâu, người sẽ không cứu được nữa.

Thêm vào đó, mọi người đã ở dưới nước suốt, cũng không có đồ sơ cứu… “Cởi áo của Lão Ngô ra.” Trần Phong sắc mặt trầm trọng nói, thi độc phát tác rất nhanh, phải lập tức có biện pháp xử lý.

“Tuyết Lê, lấy gạo nếp trong túi anh ra.” “Lão Trần, ông còn mang cả gạo nếp theo à?” Bàn Tử nghe Trần Phong nói, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó vui mừng nói.

Dân trộm mộ ai cũng biết trúng thi độc phải dùng gạo nếp để trừ độc.

Không ngờ Trần Phong lại mang theo gạo nếp.

“Được,” Tuyết Lê nghe Trần Phong nói xong, vội vàng mở ba lô của anh, tìm ra gạo nếp bên trong.

Trần Phong và Bàn Tử cũng cởi bộ đồ lặn của Ngô Bát Nhất ra.

Vén áo lên xem, sau lưng Ngô Bát Nhất có một dấu tay màu đen.

Xung quanh dấu tay có những đốm màu bạc đang không ngừng lan rộng ra.

Trần Phong thấy vậy, trong lòng cũng thấy may mắn vì đã mang theo gạo nếp, nếu không thì thật sự có chút phiền phức.

“Gạo nếp!” Biết không thể trì hoãn thêm, anh vội gọi Tuyết Lê.

Nhận lấy gạo nếp từ tay Tuyết Lê, Trần Phong chia thành ba phần.

Cầm một phần trong tay, anh đắp lên lưng Ngô Bát Nhất, áp chặt

vào dấu tay màu đen.

Một lúc sau, Trần Phong gỡ gạo nếp trên tay xuống.

Lúc này, nắm gạo nếp đã biến thành màu đen kịt.

Dấu tay màu đen kia cũng đã nhạt đi một chút.

Thấy vậy, Trần Phong mừng rỡ, có hiệu quả là tốt rồi.

Anh lập tức lấy ra một viên Bắc Địa Huyền Đan cho Ngô Bát Nhất uống.

Bắc Địa Huyền Đan có tác dụng rất tốt đối với các loại độc tính, thi độc cũng là một loại độc, đan dược có thể phát huy tác dụng khắc chế nhất định, giúp loại bỏ thi độc hiệu quả hơn.

Sau đó, Trần Phong lại dùng hai phần gạo nếp còn lại lần lượt đắp lên cho Ngô Bát Nhất.

Không có ngoại lệ, số gạo nếp này đều biến thành màu đen kịt.

Dấu tay trên người Ngô Bát Nhất lúc này cũng đã nhạt đi rất nhiều.

“Phù, cơ bản không sao rồi, cộng thêm dược hiệu của Bắc Địa Huyền Đan, ở đây sẽ không có chuyện gì đâu.” “Sau khi ra ngoài, dùng nước gạo nếp ngâm một lúc là khỏi hẳn.” Trần Phong thở phào một hơi, kéo áo Ngô Bát Nhất xuống rồi nói.

“May mà Lão Trần mang theo gạo nếp, không thì Lão Ngô toi đời rồi.” “Tên Bàn Tử chết bầm nhà cậu, cậu đang rủa tôi chết đấy à?

Đợi về rồi xem tôi xử lý cậu thế nào.” Ngô Bát Nhất nghe lời Bàn Tử, khóe miệng giật giật, hung hăng nói.

“Lão Ngô, ông hiểu lầm rồi, tôi đang quan tâm ông mà.” Bàn Tử nghe vậy vội nói.

“Được rồi, đừng cãi nữa.

Lão Ngô, ông xem có thể cố gắng được không, tiếp theo còn phải hành động đấy.” Trần Phong xua tay cắt ngang cuộc đối thoại của hai người.

“Không vấn đề gì, tôi ổn rồi.

Lần sau đừng để tôi chạm mặt nó, tôi sẽ cho nó biết Ngô Bát Nhất này lợi hại thế nào.” “Được rồi, biết ông lợi hại rồi.” “Mau thu dọn đồ đạc đi, chúng ta xem xét thông đạo tiếp theo.” Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất cười nói.

“Ok luôn.” Trong lúc Ngô Bát Nhất thu dọn đồ đạc, Trần Phong bắt đầu quan sát gian mộ thất này.

Gian mộ thất có hình chữ nhật, diện tích khoảng ba bốn mươi mét vuông.

Ở giữa là một cái xoáy nước, chính là nơi họ vừa lên bờ.

Xung quanh đặt một số đồ đồng và một vài tượng gốm.

“Mấy thứ này không phải là từ cung điện bên trên chứ, tất cả đều được dọn vào đây rồi.” Bàn Tử cầm một món đồ đồng bên cạnh, hai mắt sáng rực nói.

“Đồng chí Vương, những món đồ đồng này đều là văn vật quý giá, mất một món là thiếu một món.” Giáo sư Trần thấy hành động của Bàn Tử liền nói.

“Tôi hiểu mà, tôi chỉ xem thôi, không lấy.” Nghe giáo sư Trần nói vậy, Bàn Tử bất đắc dĩ đáp.

“Không, đồng chí Vương, tôi không có ý đó.

Ý tôi là, những thứ này để ở đây, sớm muộn gì cũng sẽ bị phá hủy, chi bằng mang ra ngoài.” “Tôi có thể mua lại từ mọi người, giá cả

cũng sẽ hợp lý, coi như là thù lao cho chuyến đi này." Giáo sư Trần thấy Bàn Tử hiểu lầm ý mình, vội vàng giải thích.

Ông cũng hiểu rõ, đồ vật bên trong này e là chỉ có một cơ hội duy nhất để mang ra ngoài.

Lăng mộ đã ở đây lâu như vậy, có thể bị phá hủy bất cứ lúc nào.

Phải đợi đến lúc cửu tinh liên châu mới có thể xuống được, thời gian có hạn.

Chi bằng nhân lúc này mang ra ngoài một ít.

Những thứ này đều có ý nghĩa nghiên cứu rất lớn.

"Giáo sư Trần, ông sẽ không để tôi mang đồ ra ngoài rồi cho người bắt tôi đấy chứ?" Bàn Tử nghe lời giáo sư Trần, cảnh giác nhìn ông.

"Tôi là người như vậy sao?

Nếu không đồng ý thì thôi." Giáo sư Trần bị Bàn Tử nói vậy, cũng nổi nóng, xua tay nói.

"Giáo sư Trần đừng vội, chuyện của ông tôi đương nhiên sẵn lòng làm, nhưng lúc này chúng ta phải tìm Mộc Trần Châu trước đã." "Những thứ quý giá nhất đều ở trong chủ mộ thất." "Chúng ta cũng phải liệu sức mà làm, dưới nước không tiện lắm." Trần Phong đứng bên cạnh cũng nghe thấy lời của giáo sư Trần, liền lên tiếng.

"Tôi hiểu, mọi người cứ liệu sức mà làm." Giáo sư Trần gật đầu, biết tình hình hiện tại không ổn, cũng không nói nhiều nữa.

Sau đó, mấy người lại một lần nữa quan sát gian mộ thất.

Phía trước mặt họ có một thông đạo, không có cửa đá.

Trên vách tường xung quanh thỉnh thoảng lại có một ngọn trường sinh chúc.

Những ngọn đèn này đều đã tắt, cũng may là chúng đã tắt, nếu không không khí bên trong sớm đã bị tiêu hao hết.

Xung quanh có một số đồ bồi táng cỡ lớn.

Trần Phong đã kiểm tra kỹ, không thấy thứ mình cần ở đây, ngay cả bóng dáng của Mộc Trần Châu cũng không phát hiện.

Chương 526

Gian mộ thất này cũng đã bị Trần Phong và mọi người kiểm tra gần hết.

Chỉ có một thông đạo phía trước, không có lối đi nào khác.

"Đi thôi, ở đây không còn gì nữa, chỉ có một con đường phía trước." "Để đề phòng vạn nhất, chúng ta giấu hết trang bị này đi." Trần Phong nhìn đống thiết bị nói.

"Lão Trần, ông lo xa quá rồi, chẳng lẽ ở đây còn có người khác sao?" Bàn Tử nghe Trần Phong nói, không để tâm đáp.

"Tuyệt đối đừng coi thường những tay thổ phu tử khác, không có chút bản lĩnh thì sao dám ra ngoài lăn lộn." Ngô Bát Nhất nghe lời Trần Phong, tán đồng gật đầu.

Lời này không phải không có lý, những trang bị này là thứ để bọn họ dựa vào mà lên bờ.

Nếu có tổn thất, thì dù có tìm được gì cũng vô ích.

Sau đó, mấy người giấu hết trang bị vào một góc khuất, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra.

"Đi thôi." "Lão Trần, có dấu chân!" Mấy người vừa chuẩn bị đi thì thấy trên mặt đất có một chuỗi dấu chân ướt sũng, kéo dài thẳng vào trong thông đạo.

Trần Phong nghe vậy giật mình, xem ra Cấm bà đang ở phía trước chờ bọn họ.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi nhìn thấy dấu chân, trong lòng anh vẫn có chút lo lắng, thực lực của đối phương mạnh hơn bọn họ không ít.

Hiện tại lại không có vũ khí lợi hại, nếu chạm trán, chỉ có thể đánh giáp lá cà với nó.

"Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, với thực lực của chúng ta, chắc chắn có thể thắng." Trần Phong thấy sắc mặt mấy người có chút sợ hãi, liền an ủi.

"Đúng vậy, Bàn gia ta đây có sợ cái gì, chẳng phải chỉ là một con Cấm bà thôi sao!" Bàn Tử vỗ ngực nói.

"Đi thôi, thời gian không còn nhiều, cái gì cần đối mặt thì cuối cùng cũng phải đối mặt, không trốn được đâu." Ngô Bát Nhất đứng bên cạnh bình thản nói.

"Đi nào, Bàn Tử đi sau cùng." Trần Phong nắm ngược con dao găm trong tay, dựa vào ánh sáng của đèn pin dưới nước, tiến về phía thông đạo.

Nhìn dấu chân trên mặt đất, sắc mặt Trần Phong có phần nặng nề.

Cấm bà này hẳn là một phi tần nào đó của Điền vương, chỉ không biết vì nguyên nhân gì mà biến thành Cấm bà.

Trần Phong từ từ tiến đến trước thông đạo, dùng đèn trên đầu rọi vào bên trong.

Bên trong là một dũng đạo, dấu chân kéo dài theo dũng đạo.

Có lẽ có thể đi theo dấu chân để đến chủ mộ thất.

Ý nghĩ này chỉ lóe lên rồi bị anh gạt đi.

Nếu Cấm bà không đi đến chủ mộ thất, chẳng phải sẽ lãng phí thời gian sao?

Thu lại tâm trí, anh tiếp tục quan sát thông đạo.

Con đường này không dài, được xây bằng gạch xanh, phía trên được trát bằng đất cao lanh trắng.

Chỗ này hẳn là không có nguy hiểm.

Lăng mộ này được xây dựng có phần gấp gáp, đồ đạc cũng không có nhiều, cơ quan bẫy rập càng ít hơn.

Anh ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và những người khác theo sau, rồi lao vào thông đạo.

"Đồng chí Vương, cậu đi trước, tôi đi sau cùng." Trợ lý của giáo sư Trần là Hạ Lâm cười nói với Bàn Tử.

"Được." Bàn Tử không nói nhiều, suốt chặng đường, đúng là đối phương luôn đi sau cùng.

Sau khi vào thông đạo, Trần Phong bắt đầu quan sát.

Thông đạo rộng một mét, cao vừa một người, một người đi qua là vừa vặn.

Bên trong không có gì cả, có lẽ đúng như Trần Phong nói, lăng mộ được xây dựng vội vàng.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong đã ra khỏi thông đạo.

Một dũng đạo hiện ra trước mắt anh.

Đồng thời, anh thấy đối diện cũng có một thông đạo, đối xứng hoàn hảo với con đường anh vừa đi qua.

"Hẳn là đối xứng, nếu tôi không nhầm thì đối diện cũng có một cái xoáy nước." Trần Phong nhìn thông đạo, bình thản nói.

Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử không tin, nhìn vào thông đạo đó.

"Chà, thật này, bên trong giống hệt chỗ chúng ta vừa ở." "Ý là, họ xây hai mộ thất giống nhau?" Bàn Tử tò mò hỏi một câu.

"Đây là một loại kết cấu mộ thất thời cổ đại, phải hỏi người xưa tại sao lại làm như vậy." "Vậy chẳng phải lăng mộ này có hai lối vào

sao?" Giáo sư Trần nghe Bàn Tử xác nhận có một mộ thất y hệt, liền hỏi.

"Không sai, một lối vào khác hẳn là ở trong cung điện có ngọn tháp đổ lúc trước, chỉ là chúng ta không phát hiện ra." Trần Phong gật đầu, sau đó bắt đầu quan sát dũng đạo.

Cuối dũng đạo có một cánh cửa đá, đóng chặt.

Nhưng dấu chân lại đi thẳng về phía trước, cửa đá không mở.

Vậy Cấm bà đã đi đâu?

Chẳng lẽ nó có thủ đoạn gì đặc biệt?

Hai bên dũng đạo có những đầu rồng nhô ra ngoài.

Trên đầu rồng đặt những ngọn đèn, tất cả đều đã tắt.

Ngoài ra, ở đây không có gì cả.

Dũng đạo rộng khoảng hai mét, cao khoảng ba mét.

"Lão Trần, tiếp theo đi thế nào?" Bàn Tử nhìn con đường, hỏi.

"Ở đây chỉ có một con đường, chỉ có thể đi thẳng về phía trước, dấu chân cũng hướng về phía trước." Trần Phong nhìn cánh cửa đá ở cuối dũng đạo, bình thản nói.

Sau đó, Trần Phong tìm một hòn đá không lớn ở bên cạnh, ném về phía trước dũng đạo.

Hòn đá lăn về phía trước một đoạn rồi dừng lại.

Trần Phong im lặng nhìn hòn đá, đợi một lúc, không thấy có động tĩnh gì, liền biết hòn đá không kích hoạt cơ quan nào ở đây.

Nhưng việc xây dựng dũng đạo này không hợp lẽ thường, nó quá hoành tráng, trong tình huống thời gian gấp gáp lúc đó lại càng bất hợp lý.

Sự việc trái với lẽ thường ắt có điều bất thường, dũng đạo này hẳn là có cơ quan.

Trong số họ, giáo sư Trần sức khỏe không tốt, nếu gặp cơ quan sẽ khó tránh.

Nghĩ đến đây, Trần Phong quay đầu nói.

"Mọi người ở lại đây, tôi đi trước dò đường." "Anh cẩn thận!" Tuyết Lê nhìn Trần Phong với ánh mắt lo lắng, nhẹ nhàng nói.

"Ừm, yên tâm, thân thủ của anh em không biết sao?" Nói xong, Trần Phong bước vào dũng đạo trong ánh mắt lo lắng của mọi người.

Trần Phong cẩn thận nhìn con đường dưới chân.

Anh không tính đến việc lăng mộ dưới nước có không khí, nên cũng không mang theo Kim Cương Tán.

Vì vậy, Trần Phong phải tập trung mười hai phần tinh thần.

Nhìn dấu chân ướt sũng trên mặt đất, Trần Phong cố gắng bước theo từng dấu chân.

Cấm bà có thể đi qua, vậy đây hẳn là một con đường an toàn.

Cứ như vậy, Trần Phong đi được nửa quãng đường.

Mọi chuyện vẫn bình an vô sự, Trần Phong thấy vậy trong lòng vui mừng, phương pháp này thật sự có hiệu quả.

Giây tiếp theo, một tiếng "cạch" vang lên khiến nụ cười của Trần Phong lập tức đông cứng lại.

Anh cảm nhận rõ ràng bàn chân mình đang lún xuống.

Chương 527

“Lão Trần, cẩn thận.” Ngô Bát Nhất và những người khác cũng nghe thấy tiếng động giòn tan, tim đập thót một cái, hét lên.

Ngay khoảnh khắc đạp xuống, Trần Phong nghe thấy tiếng cơ quan vận hành xung quanh.

Tim anh đập loạn xạ, rõ ràng đã đi theo dấu chân của Cấm bà, nhưng lại kích hoạt cơ quan.

Nhưng bây giờ không cho phép anh suy nghĩ nhiều.

Nghĩ đến đây, Trần Phong vội vàng lao nhanh về phía vách tường, dùng chân phải đạp mạnh vào tường, chỉ thấy cơ thể anh nhanh chóng bay lên.

Lúc này, cơ thể Trần Phong lại xoay một vòng trên không, chân trái thuận thế đạp vào tường lần nữa.

Cùng lúc đó, cơ thể Trần Phong đã lên đến đỉnh dũng đạo.

Anh dùng tay cầm dao găm cắm vào tường, tạo ra một điểm tựa.

Cứ như vậy, Trần Phong một tay treo trên con dao găm.

Bên dưới lúc này cũng bắt đầu một trận mưa tên bão đạn.

Từ hai bên dũng đạo, vô số mũi tên từ miệng rồng điên cuồng bắn ra.

Gạch lát dưới chân Trần Phong bị những mũi tên này bắn cho lỗ chỗ như tổ ong.

Những mũi tên bên dưới kéo dài khoảng một phút mới dừng lại.

Ngay khi Trần Phong tưởng rằng cơ quan đã kết thúc, đột nhiên, những đầu rồng cơ quan cách đó không xa đột nhiên há to miệng, để

lộ những mũi nỏ lóe lên ánh sáng lạnh lẽo bên trong.

Nhìn thấy những mũi nỏ đó, Trần Phong hít một hơi khí lạnh.

Những mũi nỏ này không thể so sánh với những mũi tên bình thường.

"Vút vút!" Mấy tiếng xé gió vang lên, gạch lát dưới dũng đạo bị những mũi nỏ này bắn nát vụn.

Nếu bắn vào người, chắc chắn sẽ bị phân thây, dù chỉ sượt qua cũng mất một mảng thịt.

May mắn là số lượng nỏ này không nhiều, nhanh chóng kết thúc.

Trần Phong lại đợi khoảng một phút nữa mới từ trên xuống.

Anh lắc lắc cánh tay có chút mỏi nhừ.

Trần Phong nhìn xung quanh, về cơ bản không có chỗ nào còn lành lặn.

Ngô Bát Nhất và những người khác thấy Trần Phong an toàn xuống đất cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mà bọn họ không đi vào hết, nếu không chắc chắn sẽ có thương vong, dù sao không phải ai cũng có thân thủ biến thái như Trần Phong.

Đặc biệt là những mũi nỏ kia, sức sát thương cực lớn, ngay cả bánh tông cũng không chống đỡ nổi.

Trần Phong hít sâu vài hơi để bình tĩnh lại.

Phía trước còn một nửa quãng đường.

Nghĩ vậy, Trần Phong lại một lần nữa đi về phía trước dũng đạo.

Có kinh nghiệm vừa rồi, Trần Phong cũng không đi theo dấu chân của Cấm bà nữa.

Vừa rồi đi theo dấu chân Cấm bà mới kích hoạt cơ quan, cũng không biết cơ quan này nhận người hay nhận địa điểm.

Có lẽ đây là một thủ đoạn của Cấm bà.

Tiếp theo, Trần Phong mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận.

Không phải lần nào cũng có vận may như vậy để né tránh.

Ngoài dự đoán của Trần Phong, quãng đường còn lại anh không hề đạp phải cơ quan nào.

Trần Phong đoán rằng ở đây chỉ có một cơ quan như vậy.

Năm đó hẳn đã xảy ra biến cố lớn, nên lăng mộ cũng không có thời gian tìm kiếm địa điểm, mà xây dựng ngay dưới vương cung.

Nếu vậy, bên trong hẳn là không có nhiều cơ quan nữa.

Sau đó, Trần Phong đến trước cửa đá.

Trên cửa đá không có gì cả, bia văn hay chữ khắc cũng không có.

Trần Phong ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và mọi người, cơ quan ở đây đã bị anh kích hoạt rồi.

Anh vừa quan sát, cơ quan này là loại dùng một lần, dùng xong là hết.

Vì vậy Ngô Bát Nhất và mọi người có thể yên tâm đi qua.

"Uy lực của mũi nỏ đó cũng quá lớn, bị bắn trúng là đi đời luôn." Bàn Tử lúc đi qua nhìn thấy những chỗ bị nỏ bắn cũng giật mình.

"Tổn Ích Liên Nỏ, xuất hiện vào thời Tần, là vũ khí công thành lợi hại, không ngờ lại được dùng ở đây." Trần Phong nhìn những lỗ hổng trên mặt đất nói.

"Lão Trần, anh không sao chứ?" Tuyết Lê đến gần, quan tâm hỏi.

Vừa rồi thấy cơ quan được kích hoạt, tim cô như muốn nhảy ra

ngoài.

“Không sao,” Trần Phong nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng nói.

“Lão Trần, dấu chân đi thẳng vào trong, lẽ nào thứ đó chạy ra từ chủ mộ thất?” Bàn Tử nhìn dấu chân trên đất xuyên qua cửa đá.

“Hẳn là một phi tần hoặc vương hậu nào đó của Điền vương.” Trần Phong gật đầu, dấu chân cứ đi thẳng vào trong, chứng tỏ chủ mộ thất ở phía sau.

Ít nhất cũng là một ngôi mộ bồi táng.

“Chúng ta mau tìm cơ quan ở đây đi, sau khi xuống đây, tôi không còn khái niệm về thời gian nữa.” Ngô Bát Nhất nhìn mấy người, bình thản nói.

“Ừ, được.” Sau đó, mấy người liền tản ra tìm cơ quan của cửa đá.

Mấy người chia nhau tìm sẽ nhanh hơn.

Nhưng sau khi đã xem xét hết khu vực lân cận, mấy người đều lắc đầu.

“Chẳng lẽ không cần cơ quan, cứ đẩy thẳng ra là được à?” Bàn Tử tiến lên dùng tay đẩy thử cánh cửa đá, nói.

“Thật sự có khả năng này, thử xem sao.” Trần Phong gật đầu, không tìm thấy cơ quan, có lẽ thật sự không có thiết lập cơ quan.

Nói xong, Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cùng nhau dùng sức đẩy cánh cửa đá.

“Có động tĩnh rồi.” Tuyết Lê đứng bên cạnh thấy mấy người vừa dùng sức, cửa đá đã hé ra một chút.

Trần Phong nghe thấy có tác dụng, lực trên tay lại tăng thêm mấy phần.

“Ầm ầm!” Trần Phong cảm nhận được cánh cửa đá đang di chuyển, bên tai truyền đến âm thanh.

Chẳng mấy chốc, cánh cửa đá đã bị mấy người Trần Phong đẩy ra hoàn toàn.

Thấy cửa đá được mở ra, mấy người liền nép sang một bên.

Ngay sau đó, họ thấy một đám bụi từ bên trong bay ra.

Đám bụi này đã tích tụ hàng nghìn năm, vô cùng độc hại.

Họ vội vàng đeo mặt nạ phòng độc trên người lên, như vậy mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Một lúc sau, khi bụi đã tan đi, Trần Phong mới dùng đèn trên đầu rọi vào bên trong.

Ánh đèn chiếu sáng cả gian mộ thất.

Trần Phong cũng nhìn rõ tình hình phía sau cửa đá, đó là một gian mộ thất.

Trước mắt có thể thấy một gian mộ thất không lớn, bên trong bừa bộn đặt một số đồ bồi táng.

Chương 528

Trên bức tường đối diện có một vài bức bích họa.

Trần Phong quan tâm hơn cả là những bức bích họa này.

Mục đích đến đây là vì Mộc Trần Châu, không phải vì những món minh khí này.

Anh cẩn thận nhìn mặt đất bên trong, xác định không thấy cơ quan nào, Trần Phong mới gọi Ngô Bát Nhất và những người khác vào.

Sau khi vào trong, Trần Phong nhìn quanh một vòng.

Mộ thất không lớn, có thể nhìn bao quát.

Vừa vào đã thấy quan quách ở giữa.

Quan quách phủ đầy bụi, không nhìn ra được làm bằng chất liệu gì.

"Lão Trần, dấu chân đi vào trong quan quách, vãi!" Bàn Tử vào sau, một mắt đã thấy quan quách đặt ở đó.

Nhưng ngay sau đó, gã nhìn thấy những dấu chân trên đất.

Chúng đi thẳng đến quan quách, cuối cùng biến mất bên trong quan quách.

Không cần nghĩ cũng biết con Cấm bà đó ở trong quan quách.

"Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, Cấm bà rất lợi hại, nó không tìm chúng ta, chúng ta cũng đừng đi làm phiền nó." Trần Phong hiển nhiên cũng đã thấy dấu chân, trầm giọng nói.

Tuy rằng đông người, nhưng đối phương cũng không yếu.

Vạn nhất xảy ra thương vong thì thiệt lớn, ở đây cũng không có

vật phẩm cấp cứu.

"Xem xem ở đây có ghi chép gì không, chúng ta tìm Mộc Trần Châu, không phải tìm Cấm bà." Ngô Bát Nhất dùng đèn pin soi vào bức bích họa bên trong nói.

"Được thôi, tôi phụ trách tìm manh mối trên mấy món văn vật này." Bàn Tử nghe vậy liền hưng phấn nói.

Mấy người nghe lời Bàn Tử, đều im lặng nhìn gã.

Ai cũng biết rõ ý đồ của Bàn Tử.

Nhưng sau lời nói của giáo sư Trần, mọi người cũng mặc kệ gã.

Biết đâu thật sự tìm được manh mối thì sao.

"Vậy thì mau lên." Trần Phong trầm tư một lúc rồi nói.

Ngay sau đó, mấy người liền tản ra.

Nhưng ai cũng ngầm hiểu mà không đi về phía quan quách.

Bên trong có Cấm bà đang ngủ, ai dám đến gần?

Trần Phong đứng trước một bức bích họa, cẩn thận xem xét, trên đó khắc họa cuộc đời của một người phụ nữ.

Chắc hẳn là người nằm trong quan quách.

Trên đó giới thiệu thi thể này chính là vương hậu của Điền vương.

Một người phụ nữ được Điền vương yêu thương nhất.

Sau khi chết, ông ta còn dùng Định Thi Châu cho vương hậu uống.

Có lẽ đây là nguyên nhân thi thể biến thành Cấm bà.

Nhưng trên đó không hề có bóng dáng của Mộc Trần Châu.

Lẽ nào ở đây không có?

Từ lúc vào đến giờ, Trần Phong chưa từng thấy một bức bích họa

hay chữ khắc nào liên quan đến Mộc Trần Châu.

Cứ nghĩ rằng đến được mộ Điền vương sẽ biết được mọi chuyện.

Có lẽ chỉ là do lăng mộ được xây dựng vội vàng, nên không có ghi chú.

Sau đó, Trần Phong lại nhìn sang bức bích họa bên cạnh.

Trên đó khắc họa cảnh người người vội vã, đường phố hỗn loạn.

Hẳn là ghi lại sự việc xảy ra ở cổ quốc Điền năm đó.

Chỉ là trên đó không ghi rõ đã xảy ra chuyện gì.

Anh đành bất lực tiếp tục xem xuống dưới.

Nhưng những bức bích họa tiếp theo chỉ giới thiệu một số sự tích của cổ quốc Điền.

"Lão Trần, ở đây!" Đúng lúc này, Tuyết Lê đột nhiên gọi Trần Phong.

"Nhìn này, trên đây xuất hiện Mộc Trần Châu." Thấy Trần Phong đến, Tuyết Lê chỉ vào bức bích họa trước mặt nói.

Trần Phong nghe vậy nhìn sang, quả nhiên trên bức bích họa xuất hiện Mộc Trần Châu.

Bức bích họa trên đó khắc họa đơn giản, nhưng nhìn qua là có thể hiểu được ý nghĩa mà người xưa muốn biểu đạt.

Trên đó nói rằng sau khi Mộc Trần Châu bị phân rã, cổ quốc Điền đã bùng phát một trận dịch bệnh, trận dịch bệnh này khiến cổ quốc Điền gần như đứng trước bờ vực diệt vong.

Người ta cho rằng trận dịch bệnh này là sự trừng phạt vì đã làm vỡ Mộc Trần Châu.

Nhưng dịch bệnh đã bùng phát, tất cả mọi người đều bó tay.

Sau đó có người hiến kế cho Điền vương, nói rằng ở núi Côn Luân có một thần quốc, cầu nguyện thần quốc biết đâu dịch bệnh sẽ lui.

Điền vương lúc đó cũng là bệnh gấp thì vái tứ phương, liền nghe theo.

Đến đây, bức bích họa hết.

"Hết rồi, phần còn lại hẳn là ở trong mộ thất của Điền vương." Thấy ánh mắt Trần Phong không ngừng quét qua quét lại, Tuyết Lê nói.

"Ừm, thần quốc Côn Luân, chưa từng nghe qua." Trần Phong nhìn thấy bốn chữ "thần quốc Côn Luân", nghi ngờ nói.

"Côn Luân có một số thứ chưa bị phát hiện cũng là chuyện bình thường, Côn Luân từ trước đến nay vẫn được người ta gọi là nơi bí ẩn nhất, không đơn giản như vậy đâu." Ngô Bát Nhất không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng Trần Phong và Tuyết Lê.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc sau lưng, Trần Phong không quay đầu lại hỏi.

"Trước đây ở Tây Tạng ông có nghe qua chuyện này không?" "Không có, nhưng tôi biết ở Tây Tạng có một ma quốc, ở Tây Tạng bị người ta coi là vật không may mắn." Ngô Bát Nhất suy nghĩ rồi nói.

"Hy vọng chúng ta không cần phải đi tìm cái thần quốc Côn Luân này." Trần Phong nhìn thấy cái tên "thần quốc Côn Luân" thì có một dự cảm không tốt, có lẽ bọn họ sẽ phải đi một chuyến đến Tây Vực.

"Cửu Tầng Yêu Tháp là đồ của ma quốc." Cuối cùng, Ngô Bát Nhất lại bổ sung một câu.

Trần Phong nghe xong im lặng, lần trước chuyện ở Cửu Tầng Yêu Tháp suýt nữa đã khiến anh bỏ mạng ở đó.

“Mọi chuyện đều có số mệnh, bây giờ đừng nghĩ nhiều quá.” Ngô Bát Nhất vỗ vai Trần Phong nói.

Trần Phong gật đầu, thở dài một hơi.

Thu lại tâm trí.

“Lão Trần, trong này không thấy có thông đạo dẫn đến chủ mộ thất.” Tuyết Lê thấy Trần Phong lấy lại tinh thần, liền hỏi.

“Hả?” Bị Tuyết Lê nhắc nhở, Trần Phong cũng phát hiện ra vấn đề này.

Chẳng trách cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

“Hẳn là có cơ quan, tìm đi,” Trần Phong suy nghĩ, chủ mộ thất chắc chắn ở đây, không sai.

“Ầm ầm!” Vừa dứt lời, Trần Phong nghe thấy âm thanh từ phía sau truyền đến.

Tuyết Lê càng kinh ngạc hơn khi nhìn vào bức tường đối diện.

Chương 529

Trần Phong vội vàng quay người nhìn lại.

Chỉ thấy đối diện xuất hiện một thông đạo, cánh cửa đá đang từ từ nâng lên.

"Tôi chỉ dịch một cái bình thôi, tôi không cố ý đâu." Chỉ thấy Bàn Tử mặt vô tội nhìn cánh cửa đá đang mở ra.

"Bàn Tử, làm tốt lắm." Tuyết Lê giơ ngón tay cái về phía Bàn Tử nói.

"Vận may của Bàn Tử vẫn luôn tốt." Ngô Bát Nhất thấy cảnh này cũng cười nói.

"Không phải là thông đạo đến chủ mộ thất chứ, tôi còn tưởng đã kích hoạt cơ quan gì, dọa chết Bàn gia rồi." Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói xong, cũng phản ứng lại, vỗ vỗ ngực nói.

"Những gì có thể tìm ở đây đều đã tìm rồi, vậy chúng ta qua xem chủ mộ thất thôi, Mộc Trần Châu có ở đó hay không xem bước cuối cùng này." Trần Phong hít sâu một hơi nói.

"Lão Trần, cái quan quách đó thật sự không quản nữa à?" Bàn Tử nhìn quan quách, có chút do dự hỏi.

"Không quản nữa, thứ bên trong hơi hung dữ, không chọc nổi thì ta né không được sao?" Trần Phong liếc nhìn quan quách, suy nghĩ một chút rồi lấy ra một lá Trấn Thi Phù từ trong túi.

Anh đến trước quan quách, dán lá Trấn Thi Phù lên.

"Xoẹt!" Trấn Thi Phù vừa dán lên, đã nghe thấy một âm thanh chói tai từ bên trong truyền ra.

Âm thanh giống như có người đang cào vào bên trong quan quách.

Nghe thấy âm thanh bên trong, Trần Phong vội vàng lùi lại hai bước, hai mắt cảnh giác nhìn quan quách trước mặt.

Nhưng quan quách chỉ kêu một tiếng rồi không có động tĩnh gì nữa, lại khôi phục sự yên tĩnh.

Trần Phong trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, sợ con Cấm bà bên trong bất chấp tất cả xông ra.

"Đi thôi, ở đây không sao rồi." Anh quay đầu nói với Ngô Bát Nhất và những người khác.

Sau đó anh đến trước thông đạo, tìm một hòn đá ở góc tường ném vào trong.

Hòn đá lăn hai vòng trong đó rồi dừng lại.

Thấy bên trong không có chuyện gì xảy ra, anh mới yên tâm.

Xem ra bên trong không có nguy hiểm.

Anh dùng đèn pin trên người chiếu vào thông đạo.

Bên trong thông đạo đều được xây bằng gạch xanh.

Từ góc độ của Trần Phong có thể thấy cuối thông đạo có một cái bóng mờ.

Có thể thấy thông đạo không dài, nhưng không chắc bên trong có cơ quan hay không.

Sau đó, Trần Phong liền lao vào trong mộ đạo.

Ngô Bát Nhất và những người khác cũng theo bước chân của Trần Phong.

Đèn pin của mấy người chiếu sáng cả thông đạo.

Gần như cùng lúc, mấy người đều nhìn thấy cánh cửa đá phía

trước.

Trên cánh cửa đá có một con mắt đang lặng lẽ nhìn chằm chằm họ.

Nếu là người khác nhìn thấy con mắt này có thể sẽ sợ hãi, nhưng Trần Phong và những người khác thì không.

Khi nhìn thấy con mắt, mấy người Trần Phong đều vui mừng.

Xem ra, khả năng có Mộc Trần Châu ở bên trong là rất lớn.

Nghĩ đến đây, tốc độ dưới chân của mấy người lại nhanh thêm mấy phần.

Nhưng Trần Phong đồng thời cũng nâng cao cảnh giác, để đề phòng vạn nhất.

Chẳng mấy chốc, mấy người đã đến trước cửa đá.

Con mắt trên cửa đá được khắc bằng một loại ngọc thạch, sau đó được khảm lên trên.

"Ngọc thạch này cũng đáng giá không ít tiền đâu nhỉ!" Bàn Tử nhìn viên ngọc thạch nói, dùng tay sờ lên trên rồi nói.

"Cạy xuống được không?" Ngô Bát Nhất thấy hành động của Bàn Tử, cười hỏi.

"Đừng có khích tôi, Bàn gia tôi mà nổi nóng lên là hôm nay tôi không tin không làm được." Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói, liền xắn tay áo, định cạy viên ngọc thạch xuống.

Những người khác thì đứng bên cạnh im lặng quan sát.

"Xuống cho Bàn gia!" Bàn Tử dùng tay cạy vào một góc của viên ngọc, người ngả ra sau, mặt đỏ bừng.

"Thôi đi, đừng cố nữa, mau tìm cơ quan vào trong đi." "Không

được!

Tôi nhất định phải cạy thứ này xuống.” Bàn Tử mặt đỏ bừng nói, đồng thời đưa chân phải đạp lên cửa đá.

Chân phải của Bàn Tử vừa đạp lên, nghe một tiếng “cạch”, viên ngọc thạch mà Bàn Tử đạp liền lõm vào trong.

Cửa đá cũng bắt đầu rung nhẹ, có xu hướng mở ra.

Trần Phong thấy vậy vội vàng kéo Bàn Tử đang ngơ ngác xuống.

“Tôi có làm gì đâu!” Bàn Tử sau khi xuống, mặt vẫn còn ngơ ngác nói.

“Tôi cũng chẳng làm gì cả.” Ngô Bát Nhất ngán ngẩm nhìn Bàn Tử, vận may của tên này thật sự tốt, như vậy cũng có thể tìm ra cơ quan.

“Xem ra vận thế hôm nay của đồng chí Vương không tệ, chắc chắn có thể tìm được Mộc Trần Châu.” Giáo sư Trần đứng bên cạnh cười nói.

“Không cạy được con mắt xuống, nhưng mở được cửa ra cũng không lỗ.” Bàn Tử nhìn cánh cửa đá đang dần mở ra, tâm trạng vui vẻ hẳn lên.

Ai mà không hy vọng vận may của mình tốt chứ.

Trần Phong thấy cửa đá mở ra, liền kéo Tuyết Lê né sang một bên.

Cửa đá vừa mở, một lượng lớn bụi bặm từ bên trong bay ra.

May mà mấy người đều có mặt nạ, lỡ như không khí bên trong có độc cũng có thể phòng ngừa.

Một phút sau, Trần Phong thấy bụi dần lắng xuống, liền thò đầu vào xem.

Bên trong cũng lớn gần bằng mộ thất trước đó, nhưng đồ vật bên trong phong phú hơn nhiều.

Trước mắt toàn là đồ đồng, các loại trang sức, một số đồ gốm.

"Đồ trong cung điện trên kia hết rồi chứ, nhiều thế này." Bàn Tử cũng thấy đồ bồi táng bên trong, ngơ ngác hỏi.

"Xem ra, ngay cả ghế cũng dọn vào rồi." Ngô Bát Nhất nhìn những món đồ bồi táng bên trong, tán đồng gật đầu.

"Hẳn là lúc đó sự việc xảy ra đột ngột, không có thời gian chuẩn bị đồ bồi táng, chỉ có thể để một số vật phẩm đơn giản." Giáo sư Trần nhìn những thứ này cũng đoán.

"Vào xem đi, có vấn đề gì ở bên trong hẳn đều có thể được giải đáp." Trần Phong nhìn xung quanh mặt đất, sau đó nói.

Lăng mộ được xây dựng vội vàng, diện tích bên trong cũng nhỏ.

Hai gian nhĩ thất, một ngôi mộ bồi táng và còn lại là chủ mộ thất, diện tích như vậy trông không giống lăng mộ của một vị vua.

Từ đó cũng có thể thấy sự việc năm đó nghiêm trọng đến mức nào.

Nói xong, Trần Phong là người đầu tiên bước vào mộ thất.

Dùng đèn pin xem xét tình hình bên trong một lượt. … Ở một nơi khác, Lâm ca và Đông tử cùng đồng bọn cũng đã đến lối vào lăng mộ.

"Lâm ca, những người ở đây không phải đều đã xuống dưới rồi chứ, theo thông tin em nhận được thì bên trong có một lăng mộ." Đông tử đứng bên cạnh Lâm ca ra hiệu một hồi, Lâm ca mới hiểu ý đối phương.

"Chúng ta cũng xuống." Lâm ca làm một động tác đi xuống cho những người phía sau.

Chương 530

Sau đó, hắn ta kéo Đông tử, đẩy đối phương xuống trước.

Đông tử tự nhiên hiểu ý của hắn, là bảo gã đi dò đường, nhưng gã cũng không để tâm.

Phía trước đã có người đi rồi, tự nhiên sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm người đều đã xuống đến lối vào lăng mộ.

"Phù," Đông tử trồi lên khỏi mặt nước, sau khi lên bờ liền vội vàng kéo Lâm ca và mấy người phía dưới lên.

"Lâm ca, ở đây thật sự là một gian mộ thất, lần này chúng ta phát tài rồi." Đông tử nhìn những thứ xung quanh, hưng phấn nói.

"Lâm quân, đồ vật ở đây rất tuyệt vời, giá cả chúng ta đã thỏa thuận trước đó, làm việc không thiếu một xu nào." Một người đàn ông trung niên sau lưng Lâm ca nói bằng tiếng Trung lơ lớ.

Nhìn những thứ xung quanh, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, hiển nhiên rất hài lòng với nơi này.

"Trúc Hạ quân, yên tâm," Lâm ca nghe đối phương nói, lập tức cười xu nịnh.

"Vậy những thứ này thì sao?" Đông tử nhìn những món đồ hỏi.

"Ngốc, ở đây chắc chắn là đồ thứ phẩm thôi, đồ có giá trị đều đặt trong chủ mộ thất." "Đi tìm dấu hiệu ở đây đi!" Lâm ca vỗ đầu đối phương, sau đó nói.

"Được thôi," Đông tử đáp một tiếng, sau đó đi về phía thông đạo.

"Lâm ca, ở đây có dấu hiệu." … "Lão Mã, làm sao bây giờ, bọn họ

đông người quá.” Ở không xa cung điện, thấy nhóm người Lâm ca đi xuống lối vào lăng mộ, người đàn ông trung niên đầu đinh nói.

“Đợi một lát rồi xuống.” Lão Mã ra hiệu lại cho người bên cạnh.

Đợi một lúc, theo một hiệu lệnh nữa của Lão Mã, hai người liền lẻn vào lối vào lăng mộ.

Khi hai người đến nhĩ thất, nhóm người Lâm ca đã không còn ở đó.

“Lão Mã, tiếp theo làm sao?” Người đàn ông đầu đinh quay đầu nhìn Lão Mã bên cạnh.

“Chúng ta cứ từ từ bám theo sau, đừng để bị phát hiện.

Bọn chúng ăn thịt, chúng ta húp canh là không có vấn đề gì.” … Lúc này, Trần Phong đang quan sát tình hình trong mộ thất.

Trước mặt anh là vô số đồ bồi táng được đặt trên mặt đất, những thứ này đều được đặt vội vàng.

Có thể thấy tình hình lúc đó cấp bách đến mức nào.

Trên các bức tường xung quanh vẽ những bức bích họa, những bức bích họa này tinh xảo hơn nhiều so với những bức ở mộ thất trước.

Trên đó đều có màu sắc, có lẽ là để truyền đạt ý nghĩa gì đó cho hậu thế.

Ở đầu kia của mộ thất đặt một cỗ quan quách.

Quan quách phủ đầy bụi, nhưng cũng không che lấp được vẻ lộng lẫy của nó.

Dựa vào đèn pin có thể thấy những hoa văn tinh xảo trên quan quách, cùng với những đường nét tinh xảo bên cạnh.

“Lão Trần, Mộc Trần Châu hẳn là ở trong quan quách đó.” Bàn Tử nhìn lướt qua tình hình xung quanh.

Nơi có khả năng cất giấu Mộc Trần Châu nhất là bên trong quan quách.

“Đừng vội, là của chúng ta thì không chạy được, không phải của chúng ta cũng không cưỡng cầu được.” Trần Phong nghe lời Bàn Tử, bình thản nói.

“Xem những bức bích họa này trước đi, có thể sẽ có thu hoạch khác.” “Bàn Tử, đừng vội, xem xét kỹ hơn đi, hôm nay vận may không tệ, biết đâu lại phát hiện ra bí mật trọng đại nào đó.” Ngô Bát Nhất đứng bên cạnh cười nói.

“Lão Ngô, ông đừng khích tôi, đừng xem thường Bàn gia, tôi tìm cho ông xem.” Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói, cũng có hứng thú, vội đáp.

Sau đó, mấy người liền tản ra, tìm hiểu xem năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến một quốc gia trực tiếp bị diệt vong, thậm chí đến lăng mộ cũng không có thời gian chuẩn bị.

Mấy người đều rất tò mò về đoạn lịch sử này, càng không cần phải nói đến giáo sư Trần, ông càng tò mò hơn về những thông tin này.

Nó có thể trực tiếp bổ sung vào khoảng trống lịch sử của cổ quốc Điền.

Trần Phong đứng trước một bức bích họa, đầu tiên quan sát đại khái.

Tiếp theo lại đi xem những bức bích họa khác.

Có nhiều bích họa như vậy, chắc chắn có thứ tự trước sau.

“Lão Trần, ở đây.” Đúng lúc này, Tuyết Lê đột nhiên gọi Trần Phong.

“Bức bích họa này, tiếp nối nội dung của bức bích họa vừa rồi.” Tuyết Lê cũng không nhiều lời, trực tiếp nói.

Trần Phong nghe vậy vội vàng đến xem.

Quả nhiên, bức bích họa này tiếp nối bức bích họa đã xem trước đó.

Sau khi Điền vương biết về thần quốc Côn Luân, liền bắt đầu cầu nguyện thần quốc.

Nhưng không có tác dụng.

Dịch bệnh vẫn đang lan rộng, sắp đến vương cung.

Nhưng những người trong vương cung đối với dịch bệnh này hoàn toàn bó tay.

Mỗi ngày đều có một lượng lớn người chết.

Những người dân còn lại cho rằng đây là lời nguyền của Mộc Trần Châu, là sự trừng phạt đối với họ.

Trừng phạt vì đã làm vỡ Mộc Trần Châu.

Trừ khi tìm lại toàn bộ Mộc Trần Châu, dùng phương pháp đặc biệt để hợp nhất lại.

Trần Phong tiếp theo lại xem những bức bích họa khác.

Từ đây nhìn lại, những bức bích họa này vừa vặn nối tiếp nhau.

Chúng đã thuật lại một lần nữa câu chuyện của hai nghìn năm trước.

Điền vương nghe lời những người dân, cũng bắt đầu tin rằng đây là sự trừng phạt của Mộc Trần Châu.

Nhưng bây giờ dịch bệnh đã xảy ra.

Sau đó, lại có người hiến kế cho Điền vương chi bằng đem Mộc Trần Châu đi tặng.

Như vậy có lẽ dịch bệnh sẽ khỏi.

"Điền vương không phải thật sự đem Mộc Trần Châu đi tặng rồi chứ." Bàn Tử xem đến đây không nhịn được nói.

"Vậy chúng ta vất vả lâu như vậy không phải là công cốc sao!" "Không phải công cốc, chúng ta cũng biết được bí mật như vậy." Ngô Bát Nhất lắc đầu rồi nói.

"Xem tiếp đi, dịch bệnh xem ra vẫn chưa được giải quyết." "Mộc Trần Châu có khả năng chưa bị đem đi." Trần Phong nghe lời Bàn Tử, trong lòng cũng có một chút lo lắng.

Nhưng anh đã đè nén sự lo lắng trong lòng xuống, tiếp tục xem về phía sau.

"Lăng mộ được xây dựng như vậy sao?" Tuyết Lê nhìn bức bích họa phía dưới, nhẹ giọng nói.

Trên bức bích họa, Điền vương sau khi trải qua một loạt hành động, dịch bệnh vẫn đang lan rộng.

Sắp tiến vào vương cung.

Biết rằng không còn cứu vãn được, trốn cũng không thoát.

Liền ra lệnh cho người xây dựng một tòa lăng mộ ngay dưới vương cung.

Người xưa coi trọng việc nhập thổ vi an.

Sau khi chết nhất định phải nhập thổ, mới có thể an nghỉ.

Lúc đó nơi có thể hoạt động chỉ có vương cung.

Vì vậy liền đào ở trong vương cung.

Chương 531

Nhưng có tiên tri dự đoán nơi này sẽ bị nước nhấn chìm, vì vậy liền xây dựng theo kiểu lăng mộ dưới nước.

Xem đến đây, Trần Phong và những người khác cũng đã hiểu đại khái đầu đuôi câu chuyện.

Nhưng trong suốt quá trình không hề thấy bóng dáng của Mộc Trần Châu, cũng không hề đề cập đến việc Mộc Trần Châu cuối cùng đã đi đâu.

"Mọi người tìm xem gần đây có bỏ sót gì không." Trần Phong quay đầu nhìn mọi người nói.

Có lẽ Mộc Trần Châu được đặt ở một góc nào đó ở đây, chỉ là chưa bị phát hiện mà thôi.

"Những bức bích họa này, đều là bảo vật cả, không mang máy ảnh xuống, thật đáng tiếc." Giáo sư Trần nhìn những bức bích họa, tiếc nuối nói.

"Giáo sư, em có mang máy ảnh." Đúng lúc này, trợ lý của giáo sư Trần là Tiểu Lâm đột nhiên lên tiếng.

"Sao không nói sớm, lãng phí bao nhiêu thời gian." Giáo sư Trần vẻ mặt hận sắt không thành thép nói.

"Không ạ, em tưởng thầy cũng mang theo." Tiểu Lâm yếu ớt đáp.

Giáo sư Trần nghẹn lời, giật lấy máy ảnh trong tay Tiểu Lâm, hứng khởi lao về phía những bức bích họa.

Trần Phong nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của giáo sư Trần, lắc đầu, sự yêu thích của những nhà khảo cổ đối với những văn vật này mình cũng không hiểu được.

Anh nhìn quanh bốn phía, thực ra nơi có thể giấu đồ không nhiều.

Nơi duy nhất mọi người chưa kiểm tra kỹ lưỡng chỉ có một, đó là quan quách.

Anh từ từ tiến đến trước quan quách.

Đeo găng tay Mạc Kim, cẩn thận lau đi lớp bụi trên đó.

Dùng sức thổi một hơi, lớp bụi trên đó bị Trần Phong thổi đi gần hết.

"Hửm?" Thổi đi lớp bụi trên đó, liền thấy trên quan quách khắc một đoạn văn tự.

Bên cạnh có một bức đồ án.

"Long Cốt Thiên Thư?" Trần Phong nhìn những văn tự trên đó, nhẹ giọng nói.

"Muốn khôi phục Mộc Trần Châu phải tìm Long Cốt Thiên Thư!" "..." Trần Phong nhìn những văn tự trên đó, đầu óc chấn động.

Hít sâu một hơi, anh tiếp tục xem xuống dưới.

"Long Cốt Thiên Thư và Mộc Trần Châu cùng xuất xứ từ một nơi, đều của tộc Quỷ Động." "Trên Long Cốt Thiên Thư ghi lại tất cả những gì liên quan đến Mộc Trần Châu, bao gồm cả việc tu sửa Mộc Trần Châu." Trần Phong nuốt nước bọt một cách khó khăn, lượng thông tin này quá lớn.

Trước đây, Trần Phong và mọi người vẫn luôn bị Hiến vương đánh lừa.

Không ngờ việc khôi phục Mộc Trần Châu lại cần điều kiện khác.

May mà bây giờ nhìn thấy đoạn văn tự này, nếu không dù có tìm được những mảnh vỡ còn lại của Mộc Trần Châu cũng vô dụng.

Chỉ có điều Long Cốt Thiên Thư lớn bằng đầu, lại cùng xuất xứ từ một nơi với Mộc Trần Châu.

Nhưng Long Cốt Thiên Thư tìm ở đâu?

Trần Phong tiếp tục đọc hết đoạn văn tự.

Nhưng đáng tiếc là trên đó không hề nói Long Cốt Thiên Thư ở đâu.

Có lẽ Điền vương cũng không biết thứ đó ở đâu.

Thứ xuất xứ từ tộc Quỷ Động, chắc chắn không phải phàm phẩm.

"Lão Trần, ở đây tôi đã tìm hết rồi, đều không có, chỉ có những bức bích họa này là có giá trị." Bàn Tử kiểm tra kỹ tình hình trong mộ thất một lượt rồi nói.

Ngô Bát Nhất và những người khác lúc này cũng đến trước mặt Trần Phong lắc đầu, tỏ ý đều không tìm thấy.

"Nhìn văn tự trên này!" Trần Phong gật đầu, đưa tay chỉ vào một đoạn văn tự trên quan quách.

"Thôi đi Lão Trần, ông đưa tôi xem tôi cũng không hiểu, nói thẳng đi." Nếu bảo Bàn Tử đi xem những món đồ bồi táng thì gã sẽ có hứng thú, nhưng nếu xem một số văn tự thì chỉ thấy hoa mắt chóng mặt.

Càng không cần phải nói đến chữ tiểu triện.

"Đồng chí Trần Phong, cái này, tôi đối với chữ tiểu triện cũng không hiểu, nói thẳng đi," "Nói ra đi, tôi xem cũng như không." Giáo sư Trần đứng bên cạnh nhìn chữ tiểu triện trên đó, mặt đỏ bừng, ngại ngùng nói.

"Trên đó ghi lại một thứ....." Trần Phong gật đầu, thuật lại nội dung trên đó một lượt, đặc biệt là chuyện liên quan đến Long Cốt Thiên Thư.

“Trời, Mộc Trần Châu cần Long Cốt Thiên Thư, nhưng thứ đó tìm ở đâu?” Bàn Tử nghe tin tức này liền không bình tĩnh được, kinh ngạc thốt lên.

“Chúng ta tìm Mộc Trần Châu đã muốn sống muốn chết rồi, bây giờ lại phải tìm Long Cốt Thiên Thư, không phải là chuyện đùa sao?” “Lão Trần, trên đó có ghi lại Long Cốt Thiên Thư ở đâu không?” Ngô Bát Nhất nghe xong, sắc mặt nghiêm túc hỏi.

Nếu biết được tung tích của Long Cốt Thiên Thư thì còn đỡ, cùng lắm thì mọi người chạy thêm một chuyến.

Nhưng nếu ngay cả tung tích cũng không biết, thì không nghi ngờ gì đã làm tăng thêm độ khó của việc giải trừ lời nguyền.

“Không có, có lẽ Điền vương cũng không biết Long Cốt Thiên Thư ở đâu!” “Cũng là thứ của tộc Quỷ Động, lại khó tìm như Mộc Trần Châu.” Trần Phong lắc đầu, nói.

“Thôi, tìm Mộc Trần Châu trước đã, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, sẽ có cách thôi.” Trên quan quách chỉ ghi lại những điều này.

Bức đồ khắc bên cạnh chỉ khắc một ngọn núi tuyết, trên đó khắc một công trình giống như cung điện.

“Trên đó khắc không phải là tung tích của nó chứ?” Tuyết Lê nhìn bức đồ khắc trên đó nói.

Liên hệ với văn tự bên cạnh, có khả năng đây là tung tích của Long Cốt Thiên Thư.

“Giáo sư Trần, phiền thầy chụp lại những đồ khắc và văn tự trên này.” Trần Phong quay đầu nhìn giáo sư Trần bên cạnh nói.

May mà hiện trường có một cái máy ảnh, như vậy cũng có thể ghi lại những thứ ở đây.

“Đồng chí Trần Phong, yên tâm đi, ở đây đều là văn vật, không cần cậu nói tôi cũng sẽ chụp.” Giáo sư Trần gật đầu, liền tiến lên một bước chụp lại những đồ khắc và văn tự trên đó.

Đợi giáo sư Trần chụp xong, Trần Phong liền tiến lên một bước.

Lại một lần nữa kiểm tra, thấy không có thứ gì khác, anh nói.

“Chúng ta mở quan tài đi, tìm Mộc Trần Châu trước đã.” “Ừm.” Ngô Bát Nhất và những người khác gật đầu, kế hoạch hiện tại chỉ có thể là mở quan tài trước.

“Nến chuẩn bị xong rồi.” Bàn Tử ở bên cạnh lấy ra một cây nến rồi nói.

“Quan quách đặt theo hướng Nam Bắc, ừm, góc Đông Nam ở đó.” Trần Phong đưa tay chỉ vào góc bên trái của mình nói.

Theo hướng tay chỉ của Trần Phong, Bàn Tử vội vàng cố định cây nến ở góc Đông Nam.

Nhìn ánh nến lung linh ở đó, sự u ám trong lòng Trần Phong cũng bị xua tan đi rất nhiều.

Quan quách được niêm phong bằng sáp ong chống nước, có lẽ là sợ lăng mộ bị nước nhấn chìm.

Nhưng một mộ thất được xây dựng vội vàng mà vẫn kiên cố được hơn hai nghìn năm.

Tay nghề của thợ thủ công có thể thấy cao siêu đến mức nào, không phải thợ thủ công hiện tại có thể so sánh được.

Trần Phong lấy ra con dao găm, men theo khe hở giữa quan quách và nắp quan tài nhẹ nhàng lách vào.

Sau khi lách vào, Trần Phong hai tay nắm chặt con dao găm từ từ di chuyển dọc theo quan quách.

Bột sáp trắng không ngừng rơi xuống.

Giáo sư Trần và trợ lý Tiểu Lý cũng đã mở không ít quan tài, nhưng chưa từng tận mắt thấy người trộm mộ mở quan tài như thế nào.

Vừa rồi sau khi xem, cũng không khỏi cảm thán.

Thủ pháp của Trần Phong chuyên nghiệp hơn nhiều so với những nhân viên khảo cổ, họ phần lớn dựa vào sức mạnh của công nghệ.

Thấy Trần Phong đã gỡ bỏ lớp sáp ong niêm phong, Ngô Bát Nhất liền tiến lên giúp một tay đẩy nắp quan tài ra. … Ở một nơi khác, nhóm người Lâm ca lúc này đã đến mộ bồi táng của vương hậu.

“Lâm ca, trong mộ đạo vừa rồi có nhiều mũi tên như vậy, bọn họ đều không bị thương, hẳn là có cao thủ.” Đông tử nhớ lại tình hình trong mộ đạo vừa rồi.

Chương 532

“Sợ gì, lần này tôi có súng chống nước do Trúc Hạ quân cung cấp, cao thủ cũng vô dụng.” Lâm ca khinh thường xua tay nói.

“Nhưng chúng ta cũng chỉ có hai khẩu súng, nhỡ đối phương đông người thì sao?” Đông tử cảm thấy không yên tâm.

“Sợ rồi à?” Lâm ca quay đầu liếc nhìn Đông tử.

“Lâm-san, ở đây có quan tài.” Một người đàn ông trung niên sau lưng Lâm ca nhìn thấy quan quách của vương hậu, hai mắt sáng rực nói.

“Ừm, đi xem thử.” Lâm ca trong lòng khinh thường thầm nghĩ: ngay cả quan quách cũng không biết, đúng là đồ nhà quê.

“Lâm ca, trên đó có dán một lá bùa.” Đông tử nhìn thấy lá bùa, đưa tay định gỡ ra.

Lâm ca vội vàng ra tay ngăn cản: “Đừng xem thường, nếu tôi không nhìn lầm, thì đây là Trấn Thi Phù, đồ của phái Bàn Sơn.” Lâm ca thời trẻ cũng từng đi nam về bắc, biết không ít chuyện, liếc mắt đã nhận ra lá Trấn Thi Phù.

“Bên trong có đồ vật, có thể là bánh tông,” “Đừng quản cái quan quách này, đến chủ mộ thất.” Lâm ca sắc mặt nghiêm túc nhìn quan quách nói.

“Nhưng bên trong có bảo bối, chẳng phải chỉ là một lá bùa sao?” Đông tử nghe lời Lâm ca, không cam lòng nói.

“Két…” Đông tử vừa dứt lời thì trong quan tài vang lên một âm thanh.

Giống như tiếng móng tay cào vào nắp quan tài.

Âm thanh ấy trong lăng mộ tĩnh lặng nghe chói tai lạ thường.

Nghe thấy tiếng động, Đông tử bất giác lùi lại mấy bước.

Lòng hắn lạnh toát, một luồng khí lạnh chạy thẳng lên gáy.

"Lâm...

Lâm ca, thật sự có Bánh tông, chúng ta mau đi thôi." Đông tử từng thấy Bánh tông, biết nó hung tàn đến mức nào, mặt hắn trắng bệch nói.

"Lâm ca…" Mấy người phía sau cũng bị âm thanh đó dọa giật nảy mình.

"Không có thời gian giải thích đâu, chúng ta mau đến chủ mộ thất." Lâm ca liếc mắt đã thấy lối đi phía trước bị mở ra, trong lòng cũng có phần sốt ruột.

"Lão Mã, thấy chưa, bọn chúng có súng đấy." Đợi nhóm Lâm ca vào lối đi dẫn đến chủ mộ thất, hai người mới từ từ bước ra khỏi đường hầm.

"Phải làm sao đây." Lão Mã cũng vừa quan sát tình hình, đối phương đông người, lại có súng, không thể đối đầu trực diện được.

"Có cách rồi!" Lão Mã nhìn về phía chiếc quan tài trong mộ thất, một ý nghĩ lóe lên.

Vừa rồi ở trong bóng tối, hắn biết bên trong có một con Bánh tông.

Lão Mã ghé sát vào tai gã trung niên đầu đinh, thì thầm to nhỏ.

"Lão Mã, có được không vậy?" Gã thanh niên đầu đinh nghe kế hoạch của Lão Mã cũng thấy hơi run, liệu có quá mạo hiểm không.

"Yên tâm, đi đi." "Rầm!" Trần Phong và Ngô Bát Nhất cùng dùng sức đẩy nắp quan tài văng ra.

Hai người nhanh chóng nép sang một bên.

Mười mấy giây sau, thấy trong quan tài không có động tĩnh gì, họ mới yên lòng.

Hai người đứng thẳng dậy, nghển cổ nhìn vào trong.

"Hả?" Trần Phong nhìn tình hình bên trong cũng giật mình kinh hãi, thi thể được bảo quản vô cùng hoàn hảo.

Đến thi thể của Vương hậu còn giữ được tốt như vậy, cái này hiển nhiên cũng không thành vấn đề.

Chỉ thấy thi thể bên trong mặc một bộ hoàng bào, đầu đội vương miện.

Hai tay xếp chồng lên nhau đặt trên bụng, trông như đang ngủ say.

"Quả là kỳ tích, thi thể được bảo quản tốt đến thế này, kỹ thuật xử lý thi thể thời đó cao siêu vậy sao." Giáo sư Trần cũng nhìn thấy tình hình bên trong, kích động nói.

"Giáo sư Trần, nhiều cách lắm, ông không biết có một thứ gọi là Định Thi Châu sao?" Bàn Tử thấy dáng vẻ kích động của giáo sư Trần liền nói.

"Định Thi Châu?" Giáo sư Trần nào biết đến thứ này, vẻ mặt ngẩn ra, hỏi lại.

"Thi thể trước mặt có được công lao của Định Thi Châu đấy." Bàn Tử thấy dáng vẻ thỉnh giáo của giáo sư Trần, tâm trạng vui vẻ hẳn lên, giải thích.

Sau đó, hắn lại kể thêm một vài thông tin về Định Thi Châu.

"Xem ra tôi đúng là ếch ngồi đáy giếng, trên đời lại có thứ như vậy tồn tại." "Không ngờ người xưa có thể tạo ra thứ thần kỳ đến thế." Giáo sư Trần nghe Bàn Tử nói xong, thở dài một tiếng.

“Định Thi Châu ư?

Hừm, xem ra thu hoạch hôm nay không nhỏ đâu.” Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên từ phía sau lưng nhóm Trần Phong.

“Ai!” Trần Phong nghe thấy tiếng động, nhíu mày.

Trước đó anh đã đoán sẽ có những tên thổ phu tử khác tiến vào, nhưng không ngờ lại đúng vào thời khắc quan trọng này.

Bàn Tử nghe thấy tiếng động, quát lớn một tiếng.

Đừng thấy Bàn Tử bình thường tham tiền, nhưng hắn cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

Mọi người quay lại thì thấy vài bóng người từ trong lối đi bước ra.

Đi đầu chính là Lâm ca, theo sau là Đông tử.

“Này, mau giao đồ ra đây, nếu không đừng trách sao phải chết.” Một gã trung niên râu ria đứng sau Lâm ca, ánh mắt hung tợn nhìn nhóm Trần Phong.

“Người Nhật Bản, cũng đi trộm mộ à, xem ra các người hợp tác với người Nhật.” Vẻ mặt Trần Phong trở nên khó coi, nói với Lâm ca.

Đối phương có súng, điều này nằm ngoài dự đoán của anh, có chút phiền phức rồi.

Mặc dù nhóm anh có súng hơi, nhưng thứ đó chỉ hiệu quả ở cự ly gần.

Đối phương lại cách họ một khoảng.

Súng hơi không gây sát thương cao, chưa chắc đã hạ được chúng.

Nếu chúng không có súng, chỉ cần anh và Ngô Bát Nhất là đủ để xử lý cả bọn.

Nhưng một khi có súng, tình thế đã đảo ngược.

Bên này lại có nhiều người như vậy, bất kể ai bị bắn trúng đều không đáng.

"Người Nhật thì sao chứ, thứ tao cần chỉ có tiền, có tiền thì hợp tác với quỷ cũng được." "Mà thôi, nếu các người đã thấy rồi, vậy thì xin lỗi, tất cả đều không thể ra ngoài được nữa." Lâm ca vào đây vốn không định để những người này ra ngoài.

Đặc biệt là những người trong đội khảo cổ, nếu ra ngoài thì hắn khó thoát.

Chỉ cần moi được một ít thông tin từ miệng những người này.

Đối phương chắc chắn có chuẩn bị, biết đâu sau lưng họ còn có thông tin về những ngôi mộ khác.

"Tao biết chúng mày là đội khảo cổ, nhưng thế thì sao," "Đội khảo cổ gặp sự cố khi xuống mộ cũng là chuyện bình thường, huống hồ đây lại là dưới nước." "Đương nhiên, nếu mày nói ra tất cả những gì mày biết, tao có thể cân nhắc tha cho mày." Lâm ca nhìn mấy người Trần Phong, cười nói.

Cảm giác bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng này thật sự rất sảng khoái.

Khiến người ta mê mẩn!

"Biết cái con khỉ!" Trần Phong nhìn nụ cười của đối phương mà chỉ muốn đấm cho một phát, nhưng anh phải cân nhắc đến những người bên cạnh.

"Nói ra tất cả những gì mày biết, bao gồm cả những ngôi mộ khác, nếu không tao giết mày ngay bây giờ." Vẻ mặt Lâm ca biến đổi, lạnh lùng nói.

“À phải, tiện thể cho mày biết một tin, tao vào được đây là hoàn toàn nhờ vào cậu em này đấy.” “!” Trần Phong nghe đến đây, lòng lạnh đi, biết trong đội đã có kẻ phản bội.

Mấy người họ thì không thể nào, giáo sư Trần càng không thể.

Vậy thì chỉ còn lại trợ lý của giáo sư Trần, Tiểu Lâm.

“...Anh đã hứa sẽ không tiết lộ thông tin của họ cơ mà, anh nói không giữ lời.” Trợ lý Tiểu Lâm cảm nhận được ánh mắt của mọi người, sắc mặt kịch biến, không ngờ mình bị bán đứng.

Mồ hôi lạnh trên trán túa ra.

Chương 533

“Giáo sư, nghe em giải thích, em không có bán đứng mọi người....” Tiểu Lâm ấp úng nửa ngày trời cũng không nói ra được lý do.

“Hắn cho cậu bao nhiêu tiền.” Trần Phong nghe xong, lạnh giọng hỏi.

“Xin lỗi, trước đó anh ta hứa với tôi chỉ vào lấy một ít đồ sau khi chúng tôi đi.” Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Trần Phong và ánh mắt thất vọng của giáo sư Trần, Tiểu Lâm biết bây giờ mình đã mất hết tất cả.

“Ai, không ngờ cậu lại làm vậy, sau khi ra ngoài thì đi tự thú đi.” Giáo sư Trần thở dài một tiếng, vẻ mặt có chút suy sụp.

“Tự thú, ông bảo tôi đi tự thú?” Tiểu Lâm nghe giáo sư Trần bảo mình đi tự thú, sắc mặt biến đổi, rồi quay sang quát giáo sư Trần.

“Tôi làm vậy không phải đều do ông gây ra sao, tôi cũng là trợ lý của ông, tại sao ông lại đối xử phân biệt với tôi.” “Đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc tại sao không đưa tôi theo, tại sao, sau khi về mỗi người họ đều được trọng dụng, còn tôi thì sao?” “Tôi cũng cần sống, tôi cần tiền, những người khác bây giờ đều kiếm đủ tiền tiêu cả đời.” “Còn tôi thì vẫn phải chạy ăn từng bữa, cùng là trợ lý tại sao khác biệt lớn như vậy.” Tiểu Lâm lúc này đã hoàn toàn phát điên, bao nhiêu bất mãn dồn nén trong lòng bấy lâu nay đều bộc phát hết ra.

“Tiểu Lâm, tôi...” Giáo sư Trần lúc này cũng không biết nói gì cho phải, lòng dạ rối bời.

Mỗi người đều có mưu cầu khác nhau.

Bình thường ông đã không đủ quan tâm đến cậu ta, mới xảy ra

chuyện như vậy.

“Nói xong chưa, Lâm gia tao không có thời gian nghe chúng mày cãi nhau, mau đưa đồ và nói ra những gì chúng mày biết.” “Nếu không, cứ mười giây ông đây giết một đứa.” Lâm ca thấy mấy người kia cãi cọ, nhíu mày quát.

“Chúng tôi chưa lấy gì cả.” Trần Phong nghe lời đối phương, thản nhiên đáp.

“Lừa quỷ à, chưa lấy gì cả!” Đông tử cầm một con dao găm trong tay quát lên.

“Mau lên, đừng có ép Lâm ca tao phải giết người, nói trước là tao cũng không muốn thấy máu đâu.” Trần Phong lạnh lùng nhìn hắn, trong lòng cũng đang tính toán.

Đối phương chỉ có hai khẩu súng.

Chỉ cần trong nháy mắt hạ gục hai tên cầm súng là được.

Nhưng giải quyết hai tên trong nháy mắt thì độ khó hơi lớn.

Nếu đối phương chỉ có một khẩu súng, anh sẽ chắc chắn hơn một chút.

Nhưng bây giờ chỉ có thể đánh cược một phen.

Hai tay anh từ từ rút ra con dao găm giấu trên người.

Ngô Bát Nhất ở bên cạnh thấy động tác của Trần Phong, vội vàng tiến lên yểm trợ.

“Tôi chỉ biết mộ Điền Vương, ngoài ra không biết gì khác.” Ngô Bát Nhất bước lên một bước, che Trần Phong ở sau lưng.

“Hừ, đã vậy thì cũng không cần giữ lại chúng mày nữa.” Lâm ca nghe đối phương nói vậy, biết rằng họ đang che giấu điều gì đó.

Trần Phong lúc này cũng đã chuẩn bị xong, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị động thủ.

Nhưng đúng lúc này, Trần Phong thấy trong lối đi lại có một người nữa bước ra.

Thân mặc áo trắng, mắt nhắm nghiền, toàn thân ướt sũng.

Đây chẳng phải là Cấm Bà sao?

Thấy cảnh này Trần Phong vui ra mặt, xem ra sắp có kịch hay để xem rồi.

"Này, nhắc cho mà biết, đằng sau có thứ gì đó đấy." Ngô Bát Nhất và những người khác cũng thấy Cấm Bà từ lối đi bước ra, nhìn thấy nó, mấy người họ đều cười.

Chưa bao giờ họ cảm thấy Cấm Bà lại thân thiết đến thế.

"Hừ, định lừa tao à, đến nước này rồi còn giở trò!" Lâm ca nghe đối phương nói, khinh khỉnh hừ một tiếng.

Mấy trò trẻ con này mà bây giờ còn đem ra dùng.

Coi hắn là trẻ con chắc?

Bây giờ hắn đang ở thế bất bại.

Thực sự không xong thì hắn cũng không ngại giết người.

"A..." Ngay khi Lâm ca vừa dứt lời, một tiếng hét thảm thiết vang lên từ phía sau hắn.

"Vãi chưởng, Bánh tông." Hắn quay đầu lại nhìn, hồn vía như muốn bay mất, một tên người Nhật lúc này đang bị một người mặc đồ trắng cắn vào cổ.

Máu tươi thuận theo cổ chảy xuống.

Người mặc đồ trắng, không biết từ lúc nào đã mở mắt ra.

Trong con ngươi là một màu đen kịt, không có tròng mắt.

Dù là Lâm ca, kiến thức rộng rãi, Bánh tông cũng chưa thấy được mấy con, phần lớn đều bỏ chạy khi thấy nó.

Những người khác thấy vậy cũng sợ hãi, vội vàng chạy khỏi phạm vi đó.

"Đông tử, không phải mày đã gỡ Trấn Thi Phù ra rồi sao?" Lâm ca lúc này mồ hôi lạnh vã ra như tắm.

"Không có mà." Đông tử chạy sang một bên, hai chân không ngừng run rẩy.

Tại sao lại đụng phải Bánh tông chứ.

Đám trộm mộ đi cả đời may ra gặp được một hai lần đã là xui tận mạng rồi.

Đúng lúc này, con dao găm trong tay Trần Phong cũng bay ra, nhắm thẳng vào một tên người Nhật đang cầm súng.

Dao găm cắm phập vào ngực đối phương, hắn không kịp nói lời nào đã ngã gục.

Thật trùng hợp, người đầu tiên bị Cấm Bà cắn chính là kẻ cầm khẩu súng chống nước.

"..." Lâm ca thấy người của mình bị Trần Phong giết chết, vô cùng tức giận, nhưng cũng không làm gì được.

Lúc này, Cấm Bà đã cắn chết người kia, ánh mắt chuyển sang những người còn lại.

Mọi người có mặt ở đây đều biết nếu để Bánh tông dính máu, nó sẽ chỉ càng trở nên hung tàn hơn.

Nhưng lúc này đã không còn cách nào khác.

“Đông tử, mọi người cùng lên, nhiều người như vậy không lẽ sợ một con Bánh tông.” Lâm ca nhìn thấy kết cục của người kia, biết rằng nếu họ không liều mạng, kết cục cũng sẽ như vậy.

Hắn liếc nhìn nhóm Trần Phong đang đứng xem kịch vui ở bên cạnh.

“Huynh đệ, vừa rồi là tôi không phải.

Mọi người cùng ra tay giải quyết con Bánh tông này, sau đó đường ai nấy đi.” “Chậc chậc, xin lỗi nhé, chúng tôi đang xem kịch hay, trộm mộ đại chiến Bánh tông cơ mà.” Trần Phong chứng kiến cảnh này, tâm trạng vô cùng sảng khoái, nói.

“...” Lâm ca lúc này trong lòng tức giận vô cùng, nhưng lại không làm gì được nhóm Trần Phong.

Mặc dù đối phương cầm súng hơi, nhưng ở cự ly gần cũng có sát thương.

Hắn hô hào những người khác cùng xông về phía Bánh tông.

Thay vì bị tiêu diệt từng người, chi bằng chủ động tấn công.

Một lát sau, Bánh tông lại hạ gục thêm một người nữa, cổ họng bị cắn đứt.

“Khốn kiếp!” Hắn dẫn theo năm sáu người, đã bị nó giết mất hai.

Lúc đi, hắn không mang theo những thứ như máu chó đen, vốn dĩ không nghĩ sẽ gặp phải Bánh tông.

Lâm ca xông lên trước mặt Bánh tông, tung một cú đá vào mặt nó.

Một cước đá trúng người Bánh tông không sai, nhưng đối phương không có chút phản ứng nào.

“Bốp!” Cấm Bà tát một phát thẳng vào người Lâm ca.

Cơ thể Lâm ca bay ra ngoài.

Cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra.

Cấm Bà thấy vậy, một bước nhảy vọt đến bên cạnh Lâm ca, chộp lấy hắn rồi cắn xuống.

Chương 534

“A...” Lâm ca giãy giụa một lúc, cánh tay buông thõng xuống.

“Lâm ca, mẹ nó, tao liều mạng với mày.” Đông tử thấy Lâm ca bị cắn chết, mắt đỏ ngầu, hét lớn một tiếng rồi xông lên.

Nhưng kết quả đã quá rõ ràng.

Hai tên người Nhật còn lại thấy tình hình liền bỏ chạy, nhưng chưa được bao xa đã bị Cấm Bà đuổi kịp.

Một tên khác nhân cơ hội chạy về phía lối đi.

“Phụt!” Tên người Nhật đó nhìn thấy lưỡi dao ló ra từ ngực mình.

Hắn quay đầu nhìn sang phía bên kia, lúc này Trần Phong vẫn đang giữ tư thế ném dao.

“Đông tử cũng là kẻ trọng tình nghĩa, chỉ là đi theo nhầm người.” Bàn Tử nhìn Đông tử chết, cảm thán một tiếng.

“Mau lên, hạ gục Cấm Bà rồi nói sau.” Trần Phong thấy Cấm Bà đã chuyển mục tiêu sang phía họ, trong lòng giật thót, biết đối phương đã coi họ là mục tiêu.

Anh cầm súng hơi xông lên.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cầm vũ khí cũng xông lên, Tuyết Lê thì ở lại phía sau bảo vệ giáo sư Trần.

Trần Phong nhanh chóng áp sát Cấm Bà, giơ súng hơi lên bắn một phát.

Uy lực ở cự ly gần khá tốt, Cấm Bà trực tiếp bị đẩy lùi một bước.

Trần Phong cũng vòng ra sau Cấm Bà, đến cửa lối đi, thuận thế rút con dao găm ra.

Có dao trong tay, Trần Phong cũng tự tin hơn.

Súng hơi tuy có thể đẩy lùi Cấm Bà, nhưng lại không thể gây ra sát thương thực chất.

Anh cầm ngược dao găm trong tay, xông tới nhắm vào đầu Cấm Bà.

"Keng." Chỉ nghe thấy âm thanh như kim loại va chạm, cơ thể Cấm Bà chỉ hơi rung lắc nhẹ.

Nó quay người lại tấn công Trần Phong.

Có lẽ do dính máu, móng tay Cấm Bà đã dài ra rất nhiều, dài bằng cả ngón tay, móng tay đều có màu xanh biếc.

Anh lùi lại mấy bước, mới miễn cưỡng né được đòn tấn công của nó.

Phía sau Cấm Bà, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất lúc này rút dao găm ra chém vào cổ nó.

"Mẹ kiếp, cứng thế, chẳng khác gì sắt thép nhỉ." Bàn Tử cảm nhận được lực đạo truyền từ dao găm, kinh ngạc kêu lên.

"Cẩn thận!" Ngô Bát Nhất kéo Bàn Tử ra, tay Cấm Bà không biết từ lúc nào đã vồ về phía Bàn Tử.

"Vãi nồi," Bàn Tử nhìn bàn tay suýt nữa đã tóm được mình, mồ hôi lạnh túa ra.

Hắn giơ súng lên bắn thẳng vào tay đối phương.

"Két két…" Một âm thanh đột nhiên phát ra từ miệng Cấm Bà, Bàn Tử nghe mà lông tóc dựng đứng.

"Đặc biệt là giọng cười của nữ quỷ, sao mà rợn người thế." Bàn Tử nghe thấy âm thanh đó, cũng không dám đứng yên tại chỗ, vội vàng chạy về phía Trần Phong.

Trần Phong lúc này một bước nhảy vọt lên.

Anh đạp chân lên tường, sau đó cơ thể anh xoay một vòng trái với quy luật vật lý thông thường.

Một cước tung thẳng vào cổ Cấm Bà.

Cú đá này Trần Phong đã dùng hết sức lực.

Hiệu quả cũng không làm anh thất vọng.

Cấm Bà trực tiếp bị một cước đá bay ra ngoài, đâm sầm vào bức tường bên cạnh mới dừng lại.

Nhưng Trần Phong biết một cước này không thể gây ra sát thương thực chất cho đối phương.

Phải tìm cách hạ gục nó, nếu không cứ dây dưa ở đây cũng không phải là cách.

Trần Phong nhìn quanh bốn phía.

Bức tường ở đây chắc là đủ kiên cố rồi.

"Tuyết Lê, ngư lôi." Anh quay đầu hét về phía Tuyết Lê.

Tuyết Lê nghe vậy liền lấy từ trong túi ra một quả ngư lôi, loại có uy lực nhỏ hơn.

Tổng cộng họ mang theo hai loại ngư lôi, loại dùng trước đó uy lực rất lớn.

Nếu dùng loại lớn ở đây, không cần nói cũng biết, cả bọn sẽ bị chôn sống.

Lấy ngư lôi ra, Tuyết Lê liền dùng sức ném về phía Trần Phong.

Anh bắt lấy quả ngư lôi Tuyết Lê ném tới.

Hít một hơi thật sâu, anh bảo Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đến chỗ Tuyết Lê.

“Cẩn thận!” Ngô Bát Nhất vỗ vỗ vai Trần Phong, trầm giọng nói.

Trần Phong cũng cất dao găm đi, từ trên người lấy ra một lá Trấn Thi Phù.

“Két két.” Cấm Bà đứng dậy, cười quỷ dị với Trần Phong.

Có lẽ Cấm Bà và Bánh tông có sự khác biệt.

Sau đó, nó nhanh chóng lao về phía Trần Phong.

Tốc độ của Cấm Bà rất nhanh, lúc nãy khi đối phó với nhóm Lâm ca đã thấy rõ.

Trần Phong linh hoạt né tránh, thoát khỏi bàn tay đang vồ tới của Cấm Bà.

Nhưng ngay sau đó, đòn tấn công của Cấm Bà lại ập đến.

Trần Phong nhất thời không chống đỡ nổi.

“Bốp,” Trần Phong chớp lấy một cơ hội, tung một cú đá ra.

Trực tiếp đá văng Cấm Bà ra một khoảng cách.

Trần Phong nhân cơ hội này, một chân đạp lên bụng Cấm Bà, cơ thể nhanh chóng bay lên.

Chân phải giơ cao, hung hăng quét ngang về phía đầu Cấm Bà.

“Rầm,” Cấm Bà và chân Trần Phong va chạm mạnh vào nhau.

Trần Phong cũng không quan tâm đến cơn đau trên chân.

Cấm Bà trực tiếp bị Trần Phong một cước đá sang phía bên kia của lăng mộ.

Cơ hội cuối cùng, Trần Phong nhanh chóng đến trước mặt Cấm Bà.

Trấn Thi Phù trực tiếp dán lên trán đối phương.

Trấn Thi Phù tuy không đối phó được Cấm Bà, nhưng có thể giữ chân nó một lúc.

Một lúc là đủ rồi.

Trần Phong lấy quả ngư lôi Tuyết Lê ném cho từ trên người, trực tiếp cạy miệng Cấm Bà ra, nhét vào.

Một lát sau, Trấn Thi Phù trên trán Cấm Bà đã đen kịt, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Trần Phong sau khi nhét ngư lôi vào, liền nhanh chóng chạy về phía Ngô Bát Nhất và những người khác.

Đợi Trần Phong đến chỗ Ngô Bát Nhất, Trấn Thi Phù cũng mất đi tác dụng, trực tiếp rơi xuống đất.

Chương 535

Đúng lúc này, nhóm Trần Phong cảm thấy trước mắt lóe lên một luồng sáng trắng.

Nghe một tiếng nổ vang, ngư lôi trực tiếp nổ tung trong miệng Cấm Bà.

Một luồng sóng khí quét ngang, mấy người suýt chút nữa không đứng vững.

Nhóm Trần Phong nghe một tiếng nổ vang, sau đó cảm thấy cả lăng mộ đang rung chuyển.

Tai cũng ù đi không nghe thấy gì nữa.

Trần Phong trong lòng chỉ có thể cầu nguyện lăng mộ có thể chống đỡ không sập, nếu không cả bọn sẽ bị chôn sống ở đây.

Tiếng nổ kéo dài mười mấy giây.

Lăng mộ rung chuyển mười mấy giây, nhưng cuối cùng vẫn không sập xuống.

Cũng may mắn thật.

"Mẹ kiếp, Cấm Bà bị chúng ta cho nổ hai lần, lần này chết chắc rồi chứ." Đợi sóng gió qua đi, Bàn Tử lắc lắc đầu nói.

"Lần này chắc chắn chết rồi." Trần Phong nhìn thấy một ít thịt nát trên đất liền biết Cấm Bà cuối cùng cũng bị họ cho nổ chết.

"Phù, đừng nói nữa, Cấm Bà đúng là hung tàn thật." Bàn Tử thở phào một hơi.

Trần Phong lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà có ngư lôi.

Nếu không thật sự không có cách nào đối phó với nó, đao thương

bất nhập.

“Được rồi, chúng ta xem bên trong có thông tin gì không.” “Còn về Tiểu Lâm, giáo sư Trần xem xử lý đi.” Trần Phong quay đầu liếc nhìn Tiểu Lâm một cái, dù sao cậu ta cũng là người của giáo sư Trần.

Nếu anh nhúng tay vào, có thể đối phương sẽ không thoải mái.

Cuối cùng vẫn giao cho giáo sư Trần xử lý.

Giáo sư Trần nghe lời Trần Phong, nhìn anh một cách biết ơn.

Dù sao Tiểu Lâm cũng đã bán đứng nhóm Trần Phong.

Nếu Trần Phong muốn giết Tiểu Lâm, giáo sư Trần cũng sẽ không nói gì.

“Để tôi kiểm tra đồ trong quan tài, tìm Mộc Trần Châu.” “Thời gian cũng không còn sớm nữa.” Nói xong, Trần Phong lại đến bên quan tài, nhìn vào bên trong.

Anh nhìn sang hai bên thành quan tài.

“Hả?” Ánh mắt vừa di chuyển, anh liền thấy một đoạn văn tự ở mặt bên của quan tài.

Trần Phong vô cùng kích động nhìn những dòng chữ trên đó.

Đợi Trần Phong đọc xong, anh đứng thẳng người dậy, lòng dạ phức tạp vô cùng.

“Sao rồi, Lão Trần, trên đó ghi gì vậy.” Ngô Bát Nhất thấy sắc mặt Trần Phong phức tạp, trong lòng chùng xuống, hỏi.

“Phù.

Trong này không có Mộc Trần Châu.” Trần Phong thở ra một hơi dài, rồi nói.

“Cái gì?

Vậy hai mảnh vỡ Mộc Trần Châu của Cổ Điền Quốc đâu rồi.” Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt biến đổi.

Bọn họ mạo hiểm như vậy không phải là để tìm mảnh vỡ Mộc Trần Châu sao.

Nhưng bây giờ lại không tìm thấy.

Ngược lại còn có thêm một cuốn Long Cốt Thiên Thư, thứ này và Mộc Trần Châu đều có nguồn gốc từ tộc Quỷ Động.

“Trên đó ghi lại, năm đó có một thần trộm lẻn vào vương cung, trộm đi một mảnh Mộc Trần Châu.” “Mảnh còn lại, lúc đó ôn dịch hoành hành, có người đề nghị đem nguồn gốc của tai họa đến Côn Luân Thần Quốc trấn áp, có lẽ có thể giải được ôn dịch.” “Điền Vương thật sự đã đồng ý, phái người đem mảnh vỡ Mộc Trần Châu đến Côn Luân.” Trần Phong nói xong, tâm trạng cũng có chút phức tạp.

Nhưng may là vẫn có manh mối, lại biết được mấu chốt để phục hồi Mộc Trần Châu, chuyến đi này cũng không uổng công.

“Nhưng tôi lại biết tại sao bên ngoài không có một bộ hài cốt nào rồi.” “Bởi vì những người mắc ôn dịch đó, cuối cùng đều sẽ biến thành một loại côn trùng màu xanh lục.” “Những con côn trùng màu xanh lục bên ngoài là do những người nhiễm ôn dịch chết đi biến thành?” Bàn Tử nghe Trần Phong nói vậy, kinh ngạc kêu lên.

“Vậy chúng ta có bị những con côn trùng đó lây nhiễm không?” “Không đâu, điểm này có thể yên tâm,” Trần Phong trầm giọng nói.

Tuyết Lê thấy sắc mặt Trần Phong không tốt, đưa tay ra nắm chặt tay anh, dịu dàng nói.

“Chúng ta nhất định có thể tìm được Mộc Trần Châu và Long Cốt Thiên Thư.” “Sau đó chúng ta sẽ mở một cửa hàng nhỏ, sống một

cuộc đời vui vẻ." "Ừ, chúng ta nhất định sẽ làm được." Trần Phong nghe vậy, nắm tay Tuyết Lê càng chặt hơn.

"Trên đó không có ghi chép về Long Cốt Thiên Thư sao?" Ngô Bát Nhất nhíu chặt mày, hỏi.

"Điền Vương cũng chỉ biết Long Cốt và Mộc Trần Châu đều xuất phát từ tộc Quỷ Động, biết rằng trên đó ghi lại mọi thứ liên quan đến Mộc Trần Châu." Trần Phong lắc đầu.

"Vậy Long Cốt Thiên Thư chẳng phải tương đương với bản hướng dẫn sử dụng Mộc Trần Châu sao." "Tộc Quỷ Động sợ chúng ta không biết dùng Mộc Trần Châu à?" Bàn Tử nghe xong, trêu chọc.

"Có thể hiểu như vậy." Trần Phong gật đầu, lời của Bàn Tử cũng có lý.

"Nếu ở đây không có Mộc Trần Châu, chúng ta cũng không thể về tay không được." "Lão Trần, xem xem Điền Vương có bảo bối gì không." Bàn Tử vỗ tay một cái, nhìn Trần Phong nói.

"Đồng chí Trần Phong, nơi này phải vài năm mới vào được một lần, muốn khảo cổ cũng không có cách nào." "Cứ yên tâm tìm đi, tôi có thể mua lại với giá hợp lý." Giáo sư Trần đứng bên cạnh nhìn Trần Phong nói.

Trần Phong gật đầu.

Sau đó anh liền đưa tay vào trong quan tài sờ soạng một lượt.

Nhưng cũng không tìm thấy gì.

Tiếp theo, Trần Phong liền nhìn sang thi thể của Điền Vương.

Hai tay đặt lên vai Điền Vương, từ từ sờ xuống.

Khi sờ đến vùng eo, Trần Phong cảm nhận được một vật gì đó.

Anh nhẹ nhàng lấy vật đó ra khỏi lớp áo.

“Một miếng ngọc bội.” Trần Phong đưa ngọc bội trong tay cho Tuyết Lê cầm.

Anh tiếp tục sờ soạng, lục lọi khắp nơi nhưng cũng không tìm thấy gì.

“Bên trong không còn gì nữa, đậy nắp quan tài lại rồi chúng ta cũng nên ra ngoài thôi.” Trần Phong đứng thẳng người nói.

Bọn họ ở dưới này cũng đã một thời gian rồi, không biết vị trí Tử môn có thể duy trì được bao lâu.

Sau đó, anh và Ngô Bát Nhất cùng đậy nắp quan tài lại.

Mọi người đều lấy vài món đồ nhỏ, miễn sao không ảnh hưởng đến hành động của bản thân.

Một là không về tay không.

Hai là cũng giúp giáo sư Trần một tay.

“Được rồi, vậy chúng ta đi thôi.” Trần Phong thấy mọi người đã chuẩn bị xong, liền nói.

Ngô Bát Nhất và những người khác gật đầu, sau đó liền đi về phía lối ra của đường hầm.

“Mẹ kiếp, Lão Trần, mấy tên này thi biến rồi.” Bàn Tử đi phía sau cảm thấy có động tĩnh, quay đầu lại nhìn.

Liền thấy mấy người lúc trước bị Cấm Bà cắn chết lúc này đã đứng dậy.

“Thấy rồi.” Ngô Bát Nhất thản nhiên nói, phía trước anh cũng có vài bộ thi thể đang từ từ đứng dậy.

Mấy thi thể này chắc chắn đã bị thi độc của Cấm Bà ảnh hưởng.

Mặc dù chỉ là thi biến đơn giản nhất, nhưng cũng không phải

người thường có thể đối phó.

Trần Phong rút con dao găm bên hông, một bước nhảy lên.

Con dao trong tay anh mang theo một tia sáng lạnh quét qua cổ Bánh tông.

Chương 536

Chỉ thấy một cái đầu lâu từ trên thi thể lăn xuống.

Bộ thi thể kia cũng ngã rầm xuống đất, không còn động đậy.

Mấy con Bánh tông này tuy khó đối phó, nhưng mất đầu là xong.

Phía sau còn có Ngô Bát Nhất và Bàn Tử, hai người họ cũng có thể giải quyết được.

Có thêm Trần Phong gia nhập.

Ba năm hai lượt, mấy con Bánh tông này đã bị trừ khử.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." "Lão Mã, mấy người này lợi hại hơn đám trước nhiều, chém Bánh tông như chơi vậy." Ở đầu kia của lối đi, gã trung niên đầu đinh nhìn thấy thủ đoạn của nhóm Trần Phong, nuốt nước bọt ừng ực.

"Tao biết rồi, mau trốn đi, mấy vị sát tinh này chúng ta không chọc nổi đâu." Lão Mã đồng tình.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía chiếc quan tài phía sau.

Khi Trần Phong dẫn mọi người đến ngôi mộ phụ của vương hậu, ánh mắt anh liếc qua chiếc quan tài một cái.

Bên trong quan tài của vương hậu chắc cũng có đồ.

"Ai ở phía sau." Bàn Tử đứng bên cạnh đột nhiên nhìn thấy một bàn chân sau quan tài, liền quát lên.

"Ai!" Nghe lời Bàn Tử, sắc mặt Trần Phong lạnh đi, không ngờ bên trong còn có người.

"Không ra nữa là tôi nổ súng đấy!" Bàn Tử thấy đối phương không có động tĩnh, thản nhiên nói.

“Đừng nổ súng, đừng nổ súng!” “Chúng tôi ra ngay,” Bàn Tử vừa dứt lời, liền nghe một giọng nói từ sau quan tài truyền đến.

Ngay sau đó, hai người đàn ông trung niên giơ hai tay lên từ phía sau bước ra.

“Tiểu đồng chí, đừng nổ súng.” Lão Mã mặt mày bất đắc dĩ từ sau quan tài bước ra, không còn cách nào khác, đối phương lợi hại hơn nhiều.

“Làm sao các người vào được.” Trần Phong nói, đồng thời liếc nhìn Tiểu Lâm.

“Tôi thật sự không biết, tôi không quen những người này.” Tiểu Lâm thấy ánh mắt của Trần Phong, vội vàng giải thích.

“Hiểu lầm, đều là hiểu lầm cả, chúng tôi bị sóng xung kích từ vụ nổ lúc nãy hấp dẫn đến đây.” Lão Mã vội vàng giải thích, không giải thích không được, bị hiểu lầm là xong đời.

“Vậy các người có cùng một phe với đám người lúc trước không?” Bàn Tử chĩa súng hơi trong tay vào hai người hỏi.

Nếu hai người này cùng phe với đám kia, có thể trực tiếp giết chết.

“Ồ, đám người đó à, không quen, chúng tôi thấy họ đông người, nên cứ trốn ở phía sau.” Sau đó, Lão Mã và gã thanh niên đầu đinh liền khai ra tất cả.

Bao gồm cả việc đã gỡ lá Trấn Thi Phù đó ra.

“Hóa ra là các người thả Cấm Bà ra,” Bàn Tử nghe xong mới vỡ lẽ, thảo nào Cấm Bà lại chạy ra ngoài.

Nhưng cũng coi như đã giúp họ một tay.

Cậu cũng hiểu rõ lai lịch của hai người này.

Hai người họ là thổ phu tử của Bắc phái, nghe nói ở đây có mộ vua, liền đến.

Sau đó lại nghe ngóng được có một thành phố dưới nước, liền luôn chú ý tình hình xung quanh.

Thấy đội khảo cổ có động tĩnh, liền đi theo.

“Cấm Bà?

À, à.” Gã trung niên đầu đinh nghe đến Cấm Bà, ngẩn người ra, rồi lập tức phản ứng lại, biết đối phương đang chỉ con Bánh tông trong quan tài.

“Chúng tôi không phải thấy các người thế đơn lực bạc sao.” “Lão Trần, xử lý thế nào?” Bàn Tử biết là họ thả Cấm Bà ra, sắc mặt cũng dịu đi.

“Cứ áp giải ra ngoài trước đã.” Trần Phong nghĩ rồi đáp.

Dưới nước thế này, trói họ lại cũng không thực tế, lúc đó lại thêm phiền phức.

Có thể sẽ gặp phải sự phản kháng của đối phương.

Chỉ có thể đưa ra ngoài rồi giao cho cảnh sát.

Nếu trên đường hai người này có thể trốn thoát, đó là bản lĩnh của họ.

“Đương nhiên, nếu phản kháng, vậy thì...” Trần Phong thản nhiên nói.

“Yên tâm, chúng tôi không phản kháng.” Lão Mã và gã trung niên đầu đinh nghe vậy liền vội vàng lắc đầu.

Giữ mạng quan trọng hơn, vào đồn cảnh sát còn hơn là bị giết chết ngay bây giờ.

Thấy bộ dạng của hai người không giống nói dối, Trần Phong gật đầu.

Anh bảo Bàn Tử hạ vũ khí xuống.

"Đi thôi, Bàn Tử trông chừng hai người này cho kỹ." Trần Phong quay đầu nhìn Bàn Tử nói.

"Yên tâm đi, không chạy được đâu, dám chạy là tôi bắn ngay." Bàn Tử giơ khẩu súng trong tay lên, nói.

Lão Mã và người kia co rúm đầu lại không dám nói nhiều, biết đâu đối phương ngứa mắt lại cho một phát.

Lúc đó khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Sau đó, mấy người lại tiếp tục lên đường.

Lần này Trần Phong đi trước, hai người kia bị Bàn Tử áp giải phía sau.

Chẳng mấy chốc họ đã đến nơi để trang bị.

Sau khi mặc đồ xong, nhóm Trần Phong liền xuống đường hầm.

Trang bị của hai người kia cũng ở đó, nhưng có Bàn Tử trông chừng, họ cũng không giở trò gì được.

Đừng thấy Bàn Tử bình thường hay tếu táo, nhưng khi nghiêm túc làm việc thì cẩn thận hơn nhiều.

Lúc này, Lão Mã và gã trung niên đầu đinh từ miệng nhóm Trần Phong biết được lối ra sẽ sớm đóng lại.

Họ nào dám giở trò, ra ngoài trước rồi tính.

Bây giờ có trốn, chỉ cần bị chặn ở lối ra, chẳng phải cũng phải ngoan ngoãn nộp mạng sao.

Sau khi Trần Phong ra khỏi đường hầm, xác định phương hướng,

liền bơi về phía cửa động.

Lúc này, dấu hiệu của Tiểu Lâm đã phát huy tác dụng, chỉ cần đi theo dấu hiệu của cậu ta là không có vấn đề gì.

Nhưng khi nhóm Trần Phong đi được nửa đường, họ thấy xung quanh có một vài bóng đen không ngừng xuất hiện.

Lão Mã và gã trung niên đầu đinh thấy những bóng đen đó.

Sắc mặt đại biến, hai tay không ngừng khoa chân múa tay.

Mấy con côn trùng mặt người này trước đó vẫn luôn đuổi theo họ, không biết có thù oán gì.

Bàn Tử nhìn hai người múa may lung tung, cũng không hiểu ý gì.

Nhưng mấy con côn trùng xung quanh thì cậu nhận ra.

Chính là Nhện mặt người mà họ gặp trước đó, bây giờ gặp lại có thể nói là kẻ thù gặp nhau, đặc biệt đỏ mắt.

Nhóm Trần Phong đã giết chết con đầu đàn của chúng.

Mấy con nhện nhỏ tự nhiên muốn báo thù.

Nhìn thấy những con Nhện mặt người không ngừng xuất hiện xung quanh, sắc mặt Trần Phong biến đổi.

Anh vội vàng ra hiệu cho Ngô Bát Nhất và những người khác bơi về phía trước.

Chương 537

Nếu chỉ một hai con thì không vấn đề gì, nhưng trước mắt lại nhiều như vậy.

Đánh không lại, dưới nước là địa bàn của chúng.

Nhóm Trần Phong hoảng hốt bơi về phía trước, chỉ cần ra khỏi lãnh địa của đám Nhện mặt người này là được.

Nhưng cũng không biết lãnh địa của chúng lớn đến đâu.

Đám Nhện mặt người, thấy con mồi trước mắt bỏ chạy, nào chịu buông tha.

Một bầy Nhện mặt người trực tiếp đuổi theo.

Phía trước nhóm Trần Phong cũng thường xuyên xuất hiện một lượng lớn Nhện mặt người.

Đối mặt với những con Nhện mặt người không ngừng xuất hiện, nhóm Trần Phong chỉ đành không ngừng bơi lên trên.

Như vậy có thể tạm thời né tránh sự truy đuổi của chúng.

Đám Nhện mặt người này dường như có chút kiêng dè những con côn trùng màu xanh lục ở phía trên, không dám tiến quá gần.

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên nhìn thấy phía trước không xa, trên đỉnh, một cửa động xuất hiện.

Xung quanh đều là một màu xanh biếc, xuất hiện một khoảng trống rất dễ phát hiện.

Thấy cảnh này, Trần Phong tinh thần phấn chấn, mặt mày vui mừng.

Chỉ cần ra khỏi cửa động này là được.

Ngô Bát Nhất và những người khác cũng nhìn thấy lối đi phía trước, không khỏi tăng tốc độ bơi.

Chẳng mấy chốc nhóm Trần Phong đã đến cửa động, không chút do dự.

Trực tiếp lao đầu vào.

Nhưng sau khi vào cửa động, nhóm Trần Phong đều cẩn thận, không dám động đậy lung tung.

Ở phía dưới, họ đã biết lai lịch của những con côn trùng màu xanh lục này.

Đều là do người nhiễm ôn dịch mà thành.

Loại ôn dịch quỷ dị này, chưa từng nghe thấy bao giờ.

Nếu không cẩn thận dính phải, biết đâu trong những con côn trùng này mang theo ôn dịch.

Vì vậy mọi người đều hết sức cẩn thận, sợ chạm phải những con côn trùng này.

Lão Mã và người kia căn bản không có tâm tư nghĩ đến chuyện này, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi đây.

Thoát khỏi đám Nhện mặt người.

Dù có bị bắt.

Chỉ cần ra ngoài là được.

Trần Phong cẩn thận đi qua cửa động, không dám để cơ thể chạm vào những con côn trùng đó.

Đợi cơ thể anh lọt qua cửa động, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ra ngoài rồi, những con Nhện mặt người đó chắc sẽ không xuất

hiện nữa.

Nhưng Trần Phong vẫn đề phòng phía sau, không thể để xảy ra sự cố ngoài ý muốn được.

Tiếp theo, Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê cũng lần lượt ra ngoài.

Hai người kia cũng ra, Bàn Tử ở cuối cùng.

Nhưng Trần Phong liếc mắt đã thấy có điều không ổn.

Sắc mặt của Bàn Tử có chút không đúng, khi nhìn thấy Trần Phong, Bàn Tử vội vàng khoa chân múa tay loạn xạ.

Theo một hồi khoa chân múa tay của Bàn Tử, Trần Phong cũng hiểu ra.

Ý của Bàn Tử là có một con Nhện mặt người đuổi theo.

Trần Phong nhìn ra sau Bàn Tử, liền thấy ở vị trí chân của Bàn Tử có một bóng đen.

Nhìn kỹ lại, không phải là Nhện mặt người sao?

Không biết từ lúc nào, nó đã đuổi theo, bám vào chân Bàn Tử.

Cùng lúc đó, Ngô Bát Nhất cũng nhìn thấy con Nhện mặt người trên chân Bàn Tử.

Cả hai người đều biến sắc.

Trần Phong rút dao găm ra, ra hiệu cho Bàn Tử đừng động đậy.

Bàn Tử thấy tình hình, không dám động đậy, giao con Nhện mặt người cho Trần Phong đối phó.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất liếc nhau một cái, hai người liền từ từ tiếp cận con Nhện mặt người.

Lúc này, con Nhện mặt người cũng thấy Trần Phong và Ngô Bát Nhất đến gần.

Nó trực tiếp nhảy khỏi chân Bàn Tử.

Lùi lại hai bước, rồi lao về phía Trần Phong và Ngô Bát Nhất.

Hàm răng nanh trong miệng cũng lộ ra.

Trần Phong thấy đối phương lao thẳng về phía mình, lực nắm dao găm trong tay cũng mạnh hơn vài phần.

Khi con Nhện mặt người lao tới, anh linh hoạt xoay người.

Cơ thể nhanh chóng né được đòn tấn công của nó, đồng thời con dao găm trong tay cũng dứt khoát vung xuống.

Hung hăng chém về phía con Nhện mặt người, dao găm chém trúng vị trí khuôn mặt người của nó.

Trong khoảnh khắc, Trần Phong thấy khuôn mặt người đó trở nên vô cùng hung tợn.

Ngay lập tức, một vệt chất lỏng màu xanh lục từ trên con Nhện mặt người bắn ra.

Con Nhện mặt người giãy giụa vài cái, rồi từ từ chìm xuống dưới.

Thấy con Nhện mặt người đã được giải quyết, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng không dám ở lại lâu.

Ai biết được bên trong có còn nhiều con Nhện mặt người nữa không.

"Đi," anh ra hiệu cho Tuyết Lê và mấy người kia.

Sau đó, cả nhóm nhanh chóng bơi lên trên.

"Soạt!" Mặt hồ Phủ Tiên vốn tĩnh lặng bị phá vỡ, một người trồi lên từ dưới nước.

Tiếp theo, lại có thêm vài bóng người nữa xuất hiện.

Những người lên từ dưới nước chính là nhóm Trần Phong.

Sau khi Trần Phong lên bờ, anh nhìn vị trí, rồi bơi về phía con thuyền.

Một lát sau, mọi người lần lượt lên thuyền.

Sau khi lên thuyền, họ còn chưa kịp cởi trang bị, đã trực tiếp nằm trên thuyền, thở hổn hển.

"Vãi chưởng, để hai tên đó chạy mất rồi." Bàn Tử nhìn lại, phát hiện thiếu mất hai người, vỗ trán một cái nói.

"Không sao, bắt được cũng chẳng có ích gì, chạy thì chạy thôi." Trần Phong nghe Bàn Tử nói, nhìn quanh, phát hiện hai người kia thật sự đã chạy mất.

Chắc là nhân lúc họ đối phó với Nhện mặt người mà trốn đi.

Chương 538

Trần Phong nhìn mặt nước ở phía xa.

Lúc này trăng sáng tỏ, tình hình xung quanh có thể nhìn thấy đại khái.

Phía xa có hai bóng người phá nước trồi lên.

Nhìn thấy cảnh đó, Trần Phong liền biết đó là hai người kia.

Nhưng Trần Phong cũng không có hứng thú đi bắt, dù sao cũng là đồng hành.

"Bây giờ cách trời sáng khoảng hai ba tiếng nữa, mau về nghỉ ngơi đi." Trần Phong nhìn mặt trăng trên trời, ước chừng thời gian rồi nói.

Họ đã ở dưới nước gần sáu bảy tiếng đồng hồ.

May mà trong lăng mộ phía dưới có không khí, nếu không thật không biết bình dưỡng khí mang theo có đủ không.

"Đi thôi, về thôi, mệt chết Bàn gia rồi." "Lão Trần, Nhện mặt người có độc không, tôi vừa nãy hình như bị nó cắn một miếng." Bàn Tử nghe lời Trần Phong, vội vàng nói, nhưng ngay lập tức nhớ lại mình bị Nhện mặt người cắn.

"Hả?" Trần Phong nghe vậy, vội vàng nhìn xuống chân Bàn Tử.

Quả nhiên có hai lỗ nhỏ như dấu răng.

May mà răng Nhện mặt người nhỏ, bộ đồ lặn của Bàn Tử tuy bị cắn rách, nhưng cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Lúc này, chỗ Bàn Tử bị cắn có hơi sưng đỏ.

Thấy cảnh này, Trần Phong trong lòng căng thẳng, vội vàng lấy từ trong túi ra một viên Bắc Địa Huyền Đan cho Bàn Tử uống.

Bắc Địa Huyền Đan có thể giải độc, có hiệu quả tốt đối với độc tính.

"Được rồi, không sao đâu, không chết được." Thấy Bàn Tử uống Bắc Địa Huyền Đan xong, Trần Phong vỗ vào đùi Bàn Tử nói.

"Lão Trần, cậu nói nghe hay thật đấy, tình nghĩa cách mạng sâu đậm của chúng ta, tôi đi đâu cũng sẽ kéo cậu theo." Bàn Tử nghe lời Trần Phong, cũng yên tâm.

Biết bản lĩnh của Lão Trần, cậu ấy nói không sao thì là không sao.

"Bàn Tử làm ma cũng không tha cho Lão Trần đâu, không cần phải nói uyển chuyển như vậy." Ngô Bát Nhất đứng bên cạnh nhìn Bàn Tử nói.

"Không ngờ trong lăng mộ lại có nhiều chuyện kỳ lạ như vậy, cũng mở mang tầm mắt rồi." Giáo sư Trần cảm thán, ở dưới đó lại có Bánh tông, lại có Cấm Bà.

Những thứ đó không ngừng thách thức thần kinh của ông.

"Thế giới này quá lớn, có những chuyện chúng ta không biết, có những thứ khoa học cũng không thể giải thích được." Trần Phong nhìn giáo sư Trần, thản nhiên nói.

"Lần này tuy không tìm được Mộc Trần Châu, nhưng cũng biết được tung tích của nó, cũng như cách để phục hồi nó." Ngô Bát Nhất nhớ lại thu hoạch trong lăng mộ lần này.

Cũng không thể nói là không tìm thấy gì.

"Lão Trần, Côn Luân Thần Quốc có manh mối gì không?" Tuyết Lê quay đầu nhìn Trần Phong.

"Chắc là ở Tây Tạng, có thể liên quan đến Tinh Tuyệt Quốc mà chúng ta đến trước đó." "Mộc Trần Châu cũng xuất hiện từ Quỷ Động

của Tinh Tuyệt Quốc.” Trần Phong nghĩ rồi nói.

Thậm chí cả Long Cốt Thiên Thư cũng ở đó, nhưng tìm Côn Luân Thần Quốc là một vấn đề.

Bây giờ cũng không có manh mối.

“Đi, mấy chuyện này về rồi nói sau.” Trần Phong nói, thi độc trên người Ngô Bát Nhất vẫn chưa được loại bỏ sạch sẽ.

Về phải dùng gạo nếp ngâm tắm, như vậy mới có thể loại bỏ hoàn toàn thi độc.

Ngô Bát Nhất và những người khác gật đầu, sau đó liền lái thuyền về phía bờ.

Cả nhóm lái thuyền trở về nơi cảnh sát đang canh gác.

Lúc này, thấy nhóm Trần Phong lên bờ, đội trưởng cảnh sát mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu những người này xảy ra chuyện, anh ta cũng khó ăn nói.

Sau đó, giáo sư Trần hàn huyên vài câu với đối phương, trả lại trang bị đã mượn.

Nhóm Trần Phong liền từ biệt giáo sư Trần rồi trở về.

Về phần trợ lý Tiểu Lâm của giáo sư Trần, Trần Phong cũng không quan tâm, tin rằng giáo sư Trần sẽ xử lý tốt.

Chuyện của người khác, anh cũng không nên quá để ý.

Sau hơn mười phút đi đường, nhóm Trần Phong cuối cùng cũng về đến nơi ở.

Mấy người về nhà, gần như đặt đầu xuống là ngủ.

Nhưng Trần Phong lại chưa nghỉ ngơi ngay, còn một việc chưa làm xong.

Thi độc trên người Ngô Bát Nhất vẫn chưa được loại bỏ.

Chuyện này không thể trì hoãn được, không khéo lại tái phát.

Ngay lập tức, Trần Phong xuống lầu, hỏi chủ quán xin một ít gạo nếp.

Thấy ánh mắt không tình nguyện của chủ quán, Trần Phong trực tiếp rút ra mấy tờ tiền đặt lên quầy.

Đối phương lập tức hai mắt sáng rực, vội vàng từ trong kho bưng ra một bao gạo nếp lớn.

Trần Phong cảm ơn, rồi vác bao gạo nếp về phòng.

Anh tìm một cái chum lớn, đổ hết gạo nếp vào.

Sau đó cho nước vào.

Trần Phong liền bảo Ngô Bát Nhất vào ngâm, đợi khi thi độc trong cơ thể được đẩy hết ra ngoài mới có thể ra.

Nhưng ước chừng phải mất mấy tiếng đồng hồ.

Trần Phong liền vào phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, khi Trần Phong tỉnh dậy, đã là giữa trưa.

Anh kéo rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, bên ngoài người qua kẻ lại tấp nập.

Trong lòng giật mình, đột nhiên nhớ ra Ngô Bát Nhất còn đang ngâm trong chum.

Anh vội vàng đi ra ngoài.

Ra ngoài xem, Ngô Bát Nhất lúc này đã ra khỏi chum.

Nước trong chum đã bị nhuộm thành màu đen.

“Dậy rồi à?” Lúc này, Ngô Bát Nhất đang từ trong phòng đi ra, thấy bộ dạng của Trần Phong liền hỏi.

“Cậu không phải nghĩ tôi vẫn còn ngâm trong chum đấy chứ.” Ngô Bát Nhất nhanh chóng hiểu ra Trần Phong đang nghĩ gì, liền nói.

Thật sự nếu không phải sáng nay Bàn Tử bị mắc tiểu tỉnh dậy, bây giờ anh thật sự vẫn còn ngâm trong chum.

Anh cũng mệt lả đi rồi.

“Trần gia, Trần gia.” Trần Phong ngượng ngùng gãi đầu, tối qua thật sự quá mệt, không cẩn thận ngủ đến bây giờ.

Đúng lúc này, giọng của Đại Kim Nha đột nhiên vang lên ngoài cửa.

Ngay sau đó, một chiếc răng vàng lấp lánh xuất hiện trước mắt nhóm Trần Phong.

Nhìn thấy chiếc răng vàng đó, Trần Phong liền biết là ai.

“Trần gia, Ngô gia, sáng nay vừa về, làm tôi kích động quá.” Đại Kim Nha vừa vào thấy Trần Phong và Ngô Bát Nhất liền cười nói.

“Kim gia, lại ra ngoài rồi à?” Trần Phong thấy Đại Kim Nha xách một cái túi lớn, xem ra bên trong chứa không ít đồ.

“Trần gia, không giấu gì cậu, Tấn Thành đúng là một mảnh đất màu mỡ, mỗi ngày ra ngoài đều có thu hoạch khác nhau.” “Tôi còn không muốn đi nữa.” Đại Kim Nha nghe lời Trần Phong, cười một cách thần bí.

Chương 539

“Vậy Kim gia có thể ở lại đây, lúc đó tôi ở kinh thành đợi ngài.” Ngô Bát Nhất nghe lời Đại Kim Nha, cười nói.

“Ngô gia, ngài nói đùa rồi.” “Nơi này không thể ở lâu được, hôm nay tôi ra ngoài, thấy cảnh sát bên ngoài bắt đầu có động tĩnh.” “Rất nhiều thổ phu tử và kẻ buôn bán đồ cổ bị bắt rồi.” Đại Kim Nha nói đến chuyện chính sự, sắc mặt nghiêm túc hẳn.

Trần Phong nghe vậy cũng biết giáo sư Trần đã bắt đầu ra tay với đám thổ phu tử xung quanh.

“Trần gia, hai người cứ trốn vài ngày đi, đợi gió yên biển lặng chúng ta lại xuất phát.” Đại Kim Nha sau đó liền nói với Trần Phong.

“Vậy cũng được, nghỉ ngơi vài ngày, mấy ngày nữa lại về kinh thành.” Trần Phong gật đầu, tuy biết giáo sư Trần sẽ không ra tay với họ.

Nhưng nếu bị cảnh sát thấy nhiều đồ cổ và vũ khí như vậy, khó tránh khỏi phiền phức.

Chi bằng ở lại thêm vài ngày, đợi qua cơn sóng gió rồi tính.

Việc đi tìm Côn Luân Thần Quốc cũng không vội nhất thời.

“Trần gia cao kiến, Trần gia không ngại thì kể cho lão Kim này nghe chuyện về thành phố dưới nước đi.” “Lão Kim này thân thể không tốt, nếu không nhất định sẽ theo Trần gia xuống đó mở mang tầm mắt.” Đại Kim Nha thấy Trần Phong quyết định ở lại thêm vài ngày cũng yên tâm.

“Được thôi, Kim gia đã muốn nghe, tôi tự nhiên không thể từ chối.” Sau đó, Trần Phong liền kể đại khái chuyện xảy ra dưới nước.

Đương nhiên một số chuyện quan trọng không nói ra.

“Không ngờ dưới đó lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, tiếc là Kim gia tôi không quen biết Trần gia và Ngô gia lúc còn trẻ.” Đại Kim Nha không ngờ chuyến đi của nhóm Trần Phong lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Cấm Bà, rồi Nhện mặt người, và cả những cung điện dưới nước.

Mỗi chuyện nghe đều khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Đương nhiên khi thực sự đối mặt lại là một chuyện khác.

“À mà, Trần gia, Côn Luân Thần Quốc, nơi này tôi chưa từng nghe qua,” “Những thứ ở Côn Luân trước nay đều rất thần bí.” Đại Kim Nha nghe Trần Phong nhắc đến Côn Luân Thần Quốc.

“Côn Luân Thần Quốc tôi chưa nghe qua, nhưng Ma Quốc thì tôi có nghe nói.” “Kim gia, có thể cho biết một chút được không.” Trần Phong sở dĩ nói cho đối phương biết về Côn Luân Thần Quốc, tự nhiên là vì coi trọng kiến thức rộng rãi của Đại Kim Nha.

Biết đâu ông ta lại biết một vài chuyện về Côn Luân Thần Quốc.

“Tôi cũng chỉ nghe nói lúc còn trẻ, nghe đồn trên núi Côn Luân có một Ma Quốc.” “Quốc vương là Quỷ Mẫu, Quỷ Mẫu nghe đồn từ một hang quỷ lấy được một thứ, xây dựng nên một thành Ác La Hải.” “Tôi chỉ biết có bấy nhiêu thôi, tôi vẫn luôn nghĩ đó là một truyền thuyết.” “Nhưng xem ra, mười phần thì hết tám chín phần là thật.” Đại Kim Nha than một tiếng, năm đó khi đi khắp nơi thu mua đồ cổ đã nghe được chuyện này.

Vẫn luôn coi đó là một chuyện hoang đường.

“Lão Trần, Côn Luân Thần Quốc chắc là Ma Quốc rồi, thứ mà Quỷ Mẫu lấy được chắc là Mộc Trần Châu.” Ngô Bát Nhất nghe lời Đại Kim Nha, rơi vào trầm tư.

Nếu đúng như vậy, vậy Tinh Tuyệt Cổ Quốc và Ma Quốc có quan hệ.

Đều tín ngưỡng Quỷ Động, đều có Mộc Trần Châu.

Ngô Bát Nhất nghĩ rồi liền hỏi ra nghi vấn này.

"Có lẽ phải đến Ma Quốc rồi mới biết được." Trần Phong lắc đầu.

Nhưng trong lòng anh cũng đã xác định Côn Luân Thần Quốc chính là Ma Quốc.

Chỉ là, họ thật sự phải đi tìm Ma Quốc sao?

Ma Quốc, nghe tên thôi đã biết không phải nơi dễ đối phó.

Ma Quốc và Tinh Tuyệt Cổ Quốc có thể có mối liên hệ mật thiết.

Nhưng nếu Mộc Trần Châu và Long Cốt Thiên Thư thật sự ở đó.

Vậy thì liều một phen cũng được.

"Trần gia, Ngô gia, xin lỗi, lão Kim tôi chỉ biết có bấy nhiêu thôi, hy vọng có thể giúp được." Đại Kim Nha thấy dáng vẻ xa xăm của Trần Phong và Ngô Bát Nhất, biết rằng thứ họ tìm chắc chắn ở cái gọi là Côn Luân Thần Quốc.

"Lời của Kim gia đã giúp tôi rất nhiều rồi." Trần Phong cảm ơn Đại Kim Nha, sau đó vẫn luôn nghĩ về chuyện Ma Quốc.

Đại Kim Nha thấy vậy cũng biết ý, vội vàng cáo lui.

"Lão Trần, vừa nãy không phải Đại Kim Nha đến à, lúc ngủ tôi còn mơ thấy răng vàng của ông ấy." Bàn Tử dụi dụi đôi mắt ngái ngủ.

Trần Phong nghe vậy cũng thấy buồn cười, nếu để Đại Kim Nha biết Bàn Tử cứ nhăm nhe bộ răng vàng của ông ấy, không biết sẽ có

biểu cảm gì.

Lúc này, Tuyết Lê cũng dậy.

Đợi mọi người vệ sinh cá nhân xong, Trần Phong mới kéo cả nhóm ngồi xuống bàn.

"Lão Trần, có gì cứ nói thẳng đi." Bị Trần Phong kéo lại, Ngô Bát Nhất và những người khác liền biết Trần Phong chắc chắn có chuyện muốn nói.

Trần Phong sau đó liền kể lại chuyện Đại Kim Nha nói về Ma Quốc.

"Ma Quốc và Tinh Tuyệt Cổ Quốc có quan hệ gì?" Quả nhiên, Trần Phong vừa nói, mọi người liền nghĩ đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

"Đó cũng là chuyện tôi cần làm rõ." Trần Phong lắc đầu.

"Vậy thì xem cái này!" Nói xong, Trần Phong từ trong túi lấy ra một vật giống như da thú, trải ra trên bàn.

"Hả?" Ngô Bát Nhất nhìn thấy vật đó, cũng ngơ ngác, lấy được lúc nào vậy?

"Tìm thấy trên người mấy tên thổ phu tử kia." Nguyên là lúc Trần Phong rút con dao găm ra khỏi thi thể, liền thấy trên người hắn có vật này.

Trần Phong liền thuận tay lấy đi.

"Trông giống da thú!

Không phải là bản đồ lăng mộ chứ." Tuyết Lê nhìn miếng da thú, nói.

Vật tìm thấy trên người thổ phu tử, cơ bản có hai loại, một là đồ cổ, hai là bản đồ lăng mộ.

Vì vậy khi Tuyết Lê nhìn thấy miếng da thú, liền đoán ngay là bản đồ.

"Nhìn kỹ những gì trên đó đi." Trần Phong đưa tay chỉ lên miếng da thú.

Chỉ thấy trên đó có khắc một vài hình vẽ mờ ảo, ở giữa có một vài đường kẻ.

"Thật sự là bản đồ, chỉ là bản đồ ở đâu?" Bàn Tử thấy tình hình trên đó, kinh ngạc kêu lên.

"Mấy người này chắc là lấy được ở Tấn Thành, nếu không cũng sẽ không mang theo bên người." "Ở Tấn Thành phần lớn đều là của Cổ Điền Quốc, có thể liên quan đến Mộc Trần Châu." Trần Phong nghĩ rồi từ từ nói.

"Có phải là bản đồ Côn Luân Thần Quốc không, Điền Vương phái người đưa Mộc Trần Châu đến Côn Luân Thần Quốc chắc chắn phải có bản đồ." Tuyết Lê đầu óc nhanh nhạy nói.

"Có khả năng." Trần Phong nghe Tuyết Lê nói vậy cũng cảm thấy có khả năng.

Sau đó, Trần Phong liền quan sát kỹ miếng da thú.

Vừa quan sát, Trần Phong liền phát hiện ở cuối bản đồ có một thành phố trên núi tuyết.

Trong thành phố có một cái hang sâu không thấy đáy.

Thấy cảnh này, Trần Phong liền biết bản đồ có khả năng thật sự là đến Côn Luân Thần Quốc.

"Chuyện này để sau đi, có bản đồ, tìm Ma Quốc cũng không khó." "Bản đồ quá mờ, bây giờ nhiều nơi đã thay đổi rồi." Trần Phong cất bản đồ đi rồi nói.

Sau đó, cả nhóm bắt đầu kiểm kê thu hoạch của chuyến đi này.

Lúc ra ngoài, mọi người đều chỉ mang theo một vài vật nhỏ.

Nhưng những văn vật này không phân biệt lớn nhỏ, phải xem giá giáo sư Trần đưa ra.

“Chúng ta hình như đã bỏ qua một thứ,” Trần Phong đột nhiên nhớ ra trong phòng còn có một viên Mộc Trần Châu giả.

Tuy là giả, nhưng niên đại ở đó, dù là giả cũng đáng tiền.

Nói xong, Trần Phong liền lấy viên Mộc Trần Châu giả ra.

“Mẹ kiếp, món đồ lớn đây,” Bàn Tử thấy viên Mộc Trần Châu giả, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền cười toe toét.

“Đây là bảo bối đấy, nghe nói được điêu khắc từ thiên thạch ngoài hành tinh.” “Chậc chậc, thiên thạch hai nghìn năm trước, phải đáng giá bao nhiêu tiền.” “Thứ này không dễ bán đâu, bị phát hiện là trực tiếp ăn một viên kẹo đồng đấy.” Trần Phong nghe Bàn Tử nói, lắc đầu.

Chương 540

“Vậy thứ này làm sao bây giờ?” Tuyết Lê quay đầu nhìn Trần Phong hỏi, thứ này thật sự không dễ bán.

“Nghe nói thiên thạch có phóng xạ.” Bàn Tử nghe có phóng xạ, lập tức mặt mày ghét bỏ nhìn món đồ này.

“Cốc cốc.” Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Trần Phong nhanh chóng cất viên Mộc Trần Châu giả đi.

Thấy Trần Phong cất đồ đi, Bàn Tử cũng ra mở cửa.

“Đồng chí Vương,” “Hóa ra là giáo sư Trần,” Bàn Tử thấy người ngoài cửa là giáo sư Trần, cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Đồng chí Trần Phong,” Giáo sư Trần vào trong, khách sáo chào hỏi mọi người.

“Giáo sư Trần, ngài có chuyện gì cứ nói thẳng, cũng không phải người ngoài.” Trần Phong nhìn giáo sư Trần, trực tiếp nói.

Đối phương rõ ràng là không có chuyện gì thì không đến đây.

Trần Phong trong lòng cũng có một phỏng đoán đại khái.

“Đồng chí Trần Phong, tôi đến đây trước tiên là để mang đi những văn vật các cậu mang lên từ dưới đó.” “Yên tâm, tiền tôi sẽ gửi đến sau khi về kinh thành.” Giáo sư Trần nghe Trần Phong nói thẳng, cũng không vòng vo, trực tiếp nói.

“Vâng, cũng được, tôi tin tưởng giáo sư Trần.” Trần Phong nghĩ rồi liền đồng ý, giáo sư Trần cũng không đến mức lừa họ mấy món đồ này.

“Lão Trần,” Bàn Tử vừa định nói, đã bị Ngô Bát Nhất nhanh tay lẹ mắt kéo lại.

“Vậy cảm ơn đồng chí Trần Phong trước nhé.” Giáo sư Trần nghe đối phương đồng ý, trong lòng liền thả lỏng.

Lần này có thể nói là rầm rộ, liên tục xin cấp trên.

Nếu không mang về được thứ gì ra hồn, ông cũng không biết ăn nói làm sao.

Sau đó, Trần Phong liền đưa những món đồ mang lên từ dưới đó cho giáo sư Trần.

Giáo sư Trần nhận đồ, trong lòng cũng yên tâm hơn.

Mặc dù thời gian qua từ những tên thổ phu tử bắt được cũng thu được không ít đồ đồng, nhưng cũng không có giá trị bằng những món đồ này.

Giáo sư Trần lấy đi nhiều đồ như vậy, tâm trạng cũng không tệ.

“Đồng chí Trần Phong à, người trợ thủ không nên thân của tôi đã bị tôi tống vào đồn cảnh sát rồi.” “Không ngờ người dưới trướng tôi lại có hành vi xấu xa như vậy, đã gây thêm phiền phức cho các cậu.” Lúc nói những lời này, trong lòng giáo sư Trần cũng không dễ chịu gì.

Dù sao cũng là người mình dẫn dắt mà lại bị tống vào đồn cảnh sát.

Trong mắt người khác, đây là một thất bại trong việc dạy dỗ của người thầy.

“Giáo sư Trần không cần bận tâm, tin rằng đối phương sẽ hiểu thôi.” “Nhân vô thập toàn, ai mà không có lúc mắc sai lầm.” Trần Phong cũng có thể hiểu được tâm trạng của ông, nhưng cũng chỉ có thể an ủi như vậy.

Giáo sư Trần xua xua tay, không nói thêm gì, những điều này ông đều hiểu cả.

Nhưng hiểu là một chuyện.

Sau đó, Trần Phong bèn hỏi giáo sư Trần về chuyện cảnh sát.

Đối phương cũng kể lại sự thật.

Nơi đây có rất nhiều dân trộm mộ, đây vừa hay là một cơ hội.

Đương nhiên Trần Phong và mọi người không cần lo lắng, ông đã trao đổi với cảnh sát, Trần Phong và mọi người là thành viên đội khảo cổ.

Trần Phong thầm nghĩ, thật ra bọn họ chính là dân trộm mộ.

Sau khi trò chuyện thêm vài câu, giáo sư Trần bèn rời đi.

"Lão Trần, đồ đạc bị lấy đi hết rồi, lỡ như ông ta không đưa tiền thì sao?" Giáo sư Trần vừa đi, Bàn Tử đã sốt ruột nói.

"Thôi đi, Lão Trần còn chưa lo, ông lo cái gì.

Nếu ông ta muốn lấy đồ của chúng ta thì đơn giản thôi, cứ gọi cảnh sát là được rồi." Ngô Bát Nhất nhìn bộ dạng của Bàn Tử, cũng cảm thấy buồn cười.

Bình thường là một người rất thông minh, hễ dính đến tiền bạc là IQ tụt dốc không phanh.

"Mấy ngày nay, chúng ta cứ nghỉ ngơi trước đã, đợi qua đợt sóng gió này rồi hãy đi." Muốn đi thì thật ra cũng đi được, nhưng ở đây có Cổ thúc và nhóm của ông.

Ít nhất cũng có chút bảo đảm, lỡ không cẩn thận bị phát hiện thì cũng có thể xoay xở được.

Sau đó, mấy người lại tiếp tục quay về nghỉ ngơi.

Dù sao họ cũng không vội đi.

Buổi chiều, Cổ thúc cũng đến thăm Trần Phong và mọi người.

Thấy bên ngoài có nhiều cảnh sát như vậy, ông cũng không dám ra ngoài, dù sao nghề này cũng không thể quang minh chính đại được.

Liên tiếp mấy ngày, Trần Phong và mọi người đều ở trong phòng.

Đại Kim Nha thỉnh thoảng lại ghé qua.

Trần Phong và mọi người nghe Đại Kim Nha kể những chuyện kỳ thú thời trẻ, còn Đại Kim Nha thì nghe Trần Phong và mọi người kể về những chuyến đi hạ mộ của mình.

Cứ như vậy cũng không hề nhàm chán.

Thỉnh thoảng Cổ thúc cũng sẽ kể một vài chuyện năm xưa.

Bốn ngày sau, đám cảnh sát cũng rút đi, đồng thời bắt giữ được rất nhiều dân trộm mộ.

Lúc này, Trần Phong và mọi người cũng chuẩn bị quay về.

Sáng sớm, nhóm Trần Phong cùng với Cổ thúc và mấy người của ông lên xe khách rời khỏi Tấn Thành.

Ga tàu hỏa Côn Minh: "Cổ thúc, lần này cùng chúng cháu về kinh thành đi." Tuyết Lê đứng ở sân ga, ánh mắt đầy mong đợi nhìn Cổ Thiên.

"Thôi được rồi, nha đầu Tuyết, lần này ta đi cùng các cháu một chuyến, cũng nên đi thăm lão già họ Lâm kia rồi." Cổ Thiên nhìn đôi môi mấp máy của Tuyết Lê, không nỡ từ chối, đành nghiến răng nói.

"Vậy thì tốt quá Cổ thúc, nhưng mà nói rồi nhé, sau này nhất định phải đến chỗ cháu ở thêm mấy ngày." Tuyết Lê nghe đối phương đồng ý, khóe miệng cong lên một nụ cười.

“Được rồi, lên tàu thôi, đến kinh thành có khối thời gian mà trò chuyện.” Trần Phong thấy thời gian cũng gần đến, bèn lên tiếng.

Hai ngày sau, ga tàu hỏa kinh thành: Trần Phong và mọi người sau hai ngày bôn ba, cuối cùng cũng đã về đến kinh thành.

Ra khỏi ga tàu, vì có quá nhiều đồ đạc nên cũng phiền phức.

Mọi người bèn đi thẳng đến Phan Gia Viên.

Đi một chuyến mấy ngày, cửa hàng vừa mở cửa cũng đã đóng cửa khá lâu.

Trần Phong dẫn Cổ thúc vào trong sân, sắp xếp qua loa đồ đạc.

Mấy người bàn bạc một hồi rồi quyết định ra ngoài ăn một bữa no nê.

Trên tàu ăn không ngon, liên tiếp mấy ngày không được ăn món thịt xiên nướng của kinh thành cũng có chút nhớ nhung.

“Cổ thúc, không phải cháu khoe đâu, thịt xiên nướng ở đây ăn một lần là nghiện đấy.” Bàn Tử trên đường đi cũng đã xây dựng quan hệ khá tốt với Cổ thúc và mấy người của ông.

“Bàn Tử, cậu nói thần kỳ quá, ta chảy cả nước miếng rồi đây này.” Cổ thúc thời trẻ cũng từng nam chinh bắc chiến, món gì mà chưa từng ăn.

Nói như vậy chẳng qua cũng là không muốn phụ tấm lòng của Bàn Tử.

Mấy người sau đó tìm một quán thịt xiên nướng rồi bắt đầu ăn.

Mấy ngày không được ăn uống tử tế, mấy người cũng chẳng còn giữ ý tứ gì.

Hầu như ai cũng ăn như hổ đói.

“Ai, thịt xiên nướng bao nhiêu năm không ăn rồi, vẫn là hương vị này.” Cổ thúc ăn xong, lau miệng nói.

“Cổ thúc, hay là sau này chú cứ ở lại đây luôn đi, bên chỗ cháu cũng có một cái sân đang để trống.” Tuyết Lê nghe Cổ thúc nói vậy, liền đặt đũa xuống nói.

Chương 541

“Già rồi, chuyện này sau này hãy nói.” Cổ thúc nhìn vẻ mặt mong đợi của Trình Tiêu và Lâm Bất Kiến là biết hai người họ muốn ở lại đây.

Ông không đồng ý cũng không từ chối.

“Vậy được, Cổ thúc, lúc nào muốn ở thì cứ tìm cháu là được.” Tuyết Lê gật đầu nói.

Cổ thúc và Lâm thúc là những người thân thiết nhất với cô lúc nhỏ.

Trần Phong thấy mấy người đã ăn no uống đủ, bèn thanh toán rồi quay về.

Đại Kim Nha cũng đã về cửa hàng của mình.

Cổ thúc thì dẫn theo Lâm Bất Kiến và hai người kia đi tìm Lâm thúc.

Đợi Trần Phong mấy người về đến nhà vừa ngồi xuống, Ngô Bát Nhất đã không kìm được hỏi.

“Lão Trần, tiếp theo chúng ta làm gì?” Anh biết Trần Phong không phải là người sẽ dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Không thể để một lời nguyền trói buộc mình được.

Trần Phong không muốn, anh cũng không muốn.

Cho nên Côn Luân phải đi thêm một chuyến nữa, trước đó bọn họ gặp được yêu tháp chín tầng ở Côn Luân, không chừng cũng có liên quan đến Ma quốc.

“Chuyện này cứ quan sát một thời gian đã, xem có thể tìm được vị

trí chính xác của Ma quốc trên bản đồ không.” Trần Phong suy nghĩ rồi nói.

Hiện tại vấn đề lớn nhất của họ là không biết vị trí của Ma quốc.

Tấm bản đồ trong tay cũng không biết trên đó đánh dấu ở đâu.

Hình như tấm bản đồ bị thiếu mất một nửa!

Khoan đã!

“Lão Ngô, nếu tôi không đoán sai, tấm bản đồ này hẳn là chỉ có một nửa thôi.” Trần Phong đột nhiên lên tiếng.

“Bản đồ không hoàn chỉnh?” Ngô Bát Nhất nghe vậy liền gật đầu.

“Có khả năng này, cũng chẳng trách chúng ta không biết trên đó đánh dấu ở đâu.” “Tôi tuy đã đi lính ở Tây Tạng mấy năm, nhưng cũng chỉ ở vùng ven, chưa bao giờ đi sâu vào dãy Côn Luân.” “Vậy phải làm sao, không có nửa còn lại của bản đồ thì sao tìm được Ma quốc.” Bàn Tử nghe vậy cũng vò đầu bứt tai.

“Đừng vội, mấy ngày nay tôi sẽ tra thêm một số tài liệu, không chừng có thể không cần nửa bản đồ còn lại mà vẫn tìm được Ma quốc.” Tuyết Lê nghe mấy người nói chuyện, bèn lên tiếng.

Đúng vậy, nửa quan trọng nhất đang ở trong tay cô… Trần Phong nghe lời Tuyết Lê xong, liền gật đầu.

“Trong thời gian này, mọi người chú ý nhiều hơn nhé.” “Đúng rồi, ngày mai cửa hàng có thể mở cửa trở lại rồi, cũng là một nguồn tin tức.” Trần Phong nhìn mấy người nói.

Sau đó anh liền quay về phòng mình, dọn dẹp đồ đạc.

Tuyết Lê ba người cũng không làm phiền, quả thật vừa mới về có rất nhiều thứ cần phải dọn dẹp.

Trần Phong về phòng xong, liền đóng chặt cửa lại.

“Hệ thống, nhận phần thưởng.” “Ting, chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, độ hoàn thành nhiệm vụ tám mươi phần trăm.” “Chúc mừng Túc chủ nhận được Chiêm Bốc Thuật, hệ thống rút thưởng ba lần.” “Có nhận không?” Lúc ra khỏi lăng mộ, nhiệm vụ này đã hoàn thành.

Chỉ là lúc ở Tấn Thành, không tiện nhận ra.

Trần Phong biết rõ cái nết của hệ thống, mỗi lần trao thưởng đều phải làm ầm ĩ một hồi.

“Nhận!” Trần Phong cũng rất mong chờ Chiêm Bốc Thuật, vừa hay có thể dùng được ngay.

Giọng nói vừa dứt, Trần Phong liền cảm thấy một luồng nhiệt nóng từ trong đầu mình tuôn ra.

Chảy khắp tứ chi bách hài.

Lần nào cũng là một cách tăng cường thực lực biến tướng.

Luồng nhiệt nóng chảy qua nơi nào đều cảm thấy ấm áp, không hề có chút đau đớn nào.

Ngược lại còn rất thoải mái, khiến người ta có cảm giác muốn đi ngủ.

Trần Phong không khỏi thắc mắc, lần này hệ thống đưa nhầm đồ rồi sao?

Chẳng mấy chốc, Trần Phong lại cảm thấy một luồng tri thức khổng lồ hơn nữa ùa vào đầu mình.

Đau!

Đau quá!

Cảm giác đầu tiên của Trần Phong là đau, hai tay anh ôm chặt lấy đầu.

Sắc mặt tái xanh, gân xanh nổi lên từng sợi.

Anh biết ngay hệ thống không có lòng tốt như vậy mà.

Cứ như vậy kéo dài khoảng mười phút, cảm giác đau đớn này cuối cùng cũng biến mất.

Toàn thân Trần Phong đã bị mồ hôi làm ướt đẫm.

Nhưng lúc này anh cũng đã biết sự lợi hại của Chiêm Bốc Thuật.

Đương nhiên cũng không phải là có thể bói toán như trước đây.

Phép thuật này không thể đi ngược lại thiên cơ, nếu không sẽ bị phản phệ.

Ví dụ như tiếp theo có thể phải đến núi Côn Luân.

Bói toán chỉ có thể nhận được một lời gợi ý, sẽ không cho ra vị trí chính xác.

Hoặc là bói hung cát.

Nhưng dù vậy, đối với Trần Phong sự giúp đỡ cũng rất lớn.

"Hệ thống, tiến hành rút thưởng." "Ting, chúc mừng Túc chủ nhận được phương thuốc Xích đan *1" "Ting, chúc mừng Túc chủ nhận được Đại Ngũ Đế Tiền." "Ting, chúc mừng Túc chủ nhận được Bắc Địa Huyền Đan *3!"… Trần Phong nhìn phương thuốc Xích đan mà ngẩn người, sau đó là một niềm vui sướng tột độ.

Thứ này anh muốn đã lâu, nhưng vẫn luôn không tìm được.

Không ngờ lần này hệ thống lại cho.

Đại Ngũ Đế Tiền cũng là một vũ khí lợi hại, lợi hại hơn Tiểu Ngũ Đế Tiền nhiều.

Về phần Bắc Địa Huyền Đan cuối cùng, có còn hơn không.

Hiện tại Bắc Địa Huyền Đan và Xích đan đều đã có phương thuốc.

Đều có thể trực tiếp bắt tay vào làm rồi.

Cũng không cần phải lo lắng sau này không đủ Xích đan dùng.

Lần này nhận được những thứ đều khá tốt, nghĩ vậy, tâm trạng anh cũng tốt lên.

"Hệ thống, có cách nào giải trừ lời nguyền không?" Trần Phong luôn muốn hỏi vấn đề này, hệ thống rốt cuộc có năng lực này không.

"Có, nhưng cần Túc chủ hoàn thành một loạt nhiệm vụ." Giọng nói không chút cảm xúc của hệ thống vang lên trong đầu Trần Phong.

"Nhiệm vụ?" Trần Phong nghe hệ thống có thể giải trừ lời nguyền, trong lòng vui mừng khôn xiết.

"Khi Túc chủ trộm đủ một số lượng lăng mộ nhất định, hệ thống sẽ có phần thưởng, có hy vọng có thể giải trừ lời nguyền." "Vậy tôi có thể giúp người khác giải trừ không?" "Có thể, khi đạt đến yêu cầu của hệ thống, hệ thống có thể cho ngài bất cứ thứ gì ngài muốn." "Vậy yêu cầu là gì?" Trần Phong nghe vậy, trong lòng dâng lên một trận kích động.

Đây mới là thực lực mà hệ thống nên có chứ.

"Trộm sạch lăng mộ trong thiên hạ!" Trần Phong nghe vậy, cả người đều ngây ra tại chỗ.

Mẹ kiếp, yêu cầu này.

Trộm sạch lăng mộ trong thiên hạ, lời nguyền đã sớm giải trừ rồi.

Quả nhiên hệ thống không đáng tin cậy, không bằng dựa vào chính mình còn hơn.

Chương 542

Đúng vậy, lẽ ra anh nên nghĩ đến sớm hơn, hệ thống từ trước đến nay chưa bao giờ đáng tin cậy.

Hệ thống quá không gần gũi tình người.

Trần Phong thu lại tâm tư, dù sao lần này nhận được những thứ cũng quả thật không tệ.

Chuyến đi Côn Luân sắp tới, có Chiêm Bốc Thuật cũng khiến Trần Phong có thêm một chút tự tin.

Có thể giúp anh tránh được một số nơi hung hiểm ở mức độ lớn nhất.

Sau đó, Trần Phong nhìn thấy toàn thân mình ướt đẫm, đành phải lấy quần áo đi tắm rửa.

Tắm rửa xong, anh bắt đầu thu dọn đồ đạc cho chuyến đi lần này.

Trần Phong lấy Mộc Trần Châu giả mang về lần này, cẩn thận ngắm nghía.

Những đường vân tinh xảo trên đó, khiến người ta không khỏi thán phục kỹ thuật điêu khắc cao siêu của người xưa.

Nhìn thoáng qua, giống hệt như một con mắt thật.

Sự khác biệt so với Mộc Trần Châu thật là thứ này là đồ giả, không có công hiệu của Mộc Trần Châu.

Bề ngoài thật ra không khác biệt nhiều.

Thứ này được Hiến vương dùng thiên thạch ngoài vũ trụ chế tạo ra.

Thiên thạch ngoài vũ trụ, hẳn là có bức xạ chứ nhỉ.

Trần Phong cũng không chắc, cho nên việc xử lý thứ này là một vấn đề.

Cắn răng một cái, Trần Phong cảm thấy thứ này không thể giữ lại được, đợi sau khi giáo sư Trần đến, sẽ đưa cho ông.

Dù sao nhìn bộ dạng của ông ta, cũng rất hứng thú với thứ này.

Đã quyết định như vậy, Trần Phong cũng không do dự nữa.

Sau đó anh liền thu dọn những thứ còn lại.

Lần trước lấy một số bộ đồ lặn từ chỗ Lâm thúc đều chưa dùng đến, có thể giữ lại để dùng cho lần sau.

Lúc này, Tuyết Lê cũng bước vào.

"Dọn dẹp xong chưa, Lão Ngô đến tìm Đại Kim Nha rồi!" "Đại Kim Nha à, cũng tốt, trước đó nói sẽ cho ông ta một món quà lớn, không biết đối phương có nuốt trôi không." Trần Phong nghe vậy liền ngẩn ra, sau đó phản ứng lại.

"Chuyến đi Côn Luân sắp tới, em ở nhà đi, bên đó quá nguy hiểm." "Không được, anh đi đâu em đi đó." "Lần hạ mộ nào của chúng ta mà không nguy hiểm." Lời của Trần Phong vừa nói ra, liền bị Tuyết Lê phản kháng kịch liệt.

"Chuyện này không có gì để thương lượng, cùng lắm thì chết chung ở Côn Luân." Nghe ngữ khí chắc nịch của Tuyết Lê, Trần Phong biết nếu còn đề cập đến chuyện này nữa, cô sẽ tức giận.

Đây cũng là ý định tạm thời của Trần Phong, vì sự an toàn của cô.

Côn Luân thực sự quá thần bí.

Ngay cả Trần Phong cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần cho chuyến đi sắp tới.

"Lần này nếu anh dám bỏ em lại, cả đời này em sẽ không tha thứ

cho anh đâu.” Tuyết Lê nói xong, liền quay đầu đi ra ngoài mà không ngoảnh lại.

Trần Phong nhìn bóng lưng của Tuyết Lê, bất đắc dĩ cười khổ.

Xem ra lần này đã kích động Tuyết Lê rồi.

Cô sợ anh sẽ bỏ rơi mình, không đưa cô đến Côn Luân nên mới như vậy.

Sau chuyện này, Trần Phong cũng dẹp luôn ý định đó.

Sau đó Trần Phong cũng đi ra ngoài, Ngô Bát Nhất và mọi người đều đang đợi ở bên ngoài.

Lần này Trần Phong mang theo mấy món đồ đồng, coi như là một món quà cho Đại Kim Nha.

Xem ông ta có nuốt trôi không.

“Lão Trần, chọc giận vợ rồi à.” Thấy Trần Phong đi ra, Bàn Tử nháy mắt với Trần Phong nói.

“Ông ở đâu cũng có mặt!” Trần Phong tức giận vỗ vào đầu Bàn Tử, cười mắng.

“Lão Trần, lần này anh định bán bao nhiêu đồ, sắp tới đi Côn Luân chúng ta cũng cần một ít vốn.” “Mấy ngày nữa cửa hàng khai trương cũng cần vốn, cho nên phải tìm Đại Kim Nha bán một ít đồ.” Ngô Bát Nhất vẻ mặt nghiêm túc nhìn Trần Phong nói.

“Ừ ừ, tôi chuẩn bị xong rồi, đi thôi.” Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất gật đầu nói.

“Không phải bên chỗ giáo sư Trần có một khoản tiền sao?

Mấy món minh khí đó để cửa hàng bán thì tốt biết bao.” “Không có trung gian kiếm lời.” Bàn Tử nghe vậy, biết sắp phải bán đi một số đồ, trong lòng có chút đau xót.

Mấy món đó nếu bán ở cửa hàng của họ, giá cả chắc chắn sẽ cao hơn.

“Không biết khi nào giáo sư Trần mới đến, cũng không biết ông ta đưa bao nhiêu.” “Lần này tôi cũng có giữ lại, tôi chỉ mang đi một phần thôi.” Trần Phong biết Bàn Tử nói có lý, bèn giải thích.

“Được rồi, đi thôi.” Nói xong, anh định đi nắm tay Tuyết Lê, nhưng lại bị cô gạt ra.

Bàn Tử ở một bên cười trên nỗi đau của người khác.

Trần Phong sờ sờ mũi, bất đắc dĩ cười khổ.

Cuối cùng, dưới sự dỗ dành ngon ngọt của Trần Phong, anh bảo đảm tuyệt đối sẽ không bỏ lại bất kỳ ai.

Cô mới vui vẻ trở lại.

Nhóm Trần Phong nhanh chóng đến nhà Đại Kim Nha.

“Đại Kim Nha nhanh thật, đã có người đến cửa rồi.” “Mối quan hệ tích lũy bao nhiêu năm, đâu phải cửa hàng mới khai trương của chúng ta có thể so sánh được.” Ngô Bát Nhất nhẹ nhàng lắc đầu nói.

“Chỉ cần cho tôi thời gian, vượt qua Đại Kim Nha rất dễ dàng.” Trần Phong tự tin nói.

“Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem thực lực của mấy người chúng ta, chỉ cần cần đồ vật gì, không có tôi cũng đào ra cho bằng được.” Bàn Tử nghe vậy liền vỗ ngực nói.

“Ra rồi.” Tuyết Lê ở một bên yên lặng lắng nghe, đột nhiên thấy cửa bị mở ra.

Đại Kim Nha đi phía trước, phía sau là hai người đàn ông trung niên.

Trần Phong và mọi người nhìn thấy hai người đàn ông trung niên

đó, sắc mặt có chút kỳ quái.

Ngay sau đó, bốn người liền tản ra, ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn về phía trước.

"Mã gia, đi thong thả, lần sau có hàng thì tìm Lão Kim tôi nhé, tôi nhất định sẽ cho ông một cái giá vừa ý." Đại Kim Nha nhìn hai người trước mặt nói.

"Yên tâm đi Kim gia, đồ đưa cho người khác tôi cũng không yên tâm." Mã gia kia khách sáo một tiếng, rồi đi ra ngoài.

Vừa quay đầu đã thấy Trần Phong và mọi người ở bên ngoài.

Vừa nhìn thấy, hồn vía lên mây, cảm giác đầu óc không đủ dùng.

"Vãi, ban ngày ban mặt gặp quỷ à." "Lão Mã, tình hình quái gì thế này, chúng ta bị theo dõi à?" "Hai vị đồng nghiệp, lần trước đi vội quá, tôi chưa kịp trò chuyện tử tế." Trần Phong nhìn ánh mắt của hai người, thản nhiên nói.

Hai người đó chính là Lão Mã và gã trung niên đầu đinh bị Trần Phong và mọi người bắt được ở Vân Nam.

Lần trước dưới nước nhân lúc hỗn loạn đối phó với Nhện Mặt Người, bọn họ đã chạy mất, không ngờ lại gặp ở đây.

"Ra là mấy vị đại gia, lần trước tôi đột nhiên có chút việc nên đi trước." "Là tôi không phải, lần sau, lần sau, tôi nhất định mời mấy vị uống một chén ra trò." Lão Mã nhanh chóng phản ứng lại, vẻ mặt tươi cười nhìn Trần Phong và mọi người.

Trong lòng thầm chửi rủa, sao lại gặp phải mấy tên sát tinh này ở đây.

Chỉ có thể trách vận khí không tốt.

"Mấy vị, có chuyện gì vào nhà nói, mấy vị chặn ở cửa, tôi không

làm ăn được.” Đại Kim Nha ở một bên thấy cũng gần đủ rồi.

Có lẽ lúc ở Vân Nam, hai bên đã có chút xung đột.

Cả hai bên đều là khách hàng vàng của ông ta.

Chương 543

Đành phải ra mặt hòa giải.

“Được, lần này tôi nể mặt Kim gia.” Lão Mã nghe Đại Kim Nha nói vậy, trong lòng mừng thầm.

Đối phương đã đến đây, chắc chắn là tìm Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha đã lên tiếng, vậy thì đối phương chắc chắn sẽ nể mặt Đại Kim Nha.

“Kim gia, ông nói không sai, chúng ta vào trong nói chuyện đi.” Trần Phong nói xong còn tiến lên khoác vai Lão Mã, đi vào bên trong.

Lão Mã trong lòng cũng bất đắc dĩ, cánh tay khoác vai anh ta vô cùng mạnh mẽ.

Anh ta thầm dùng sức, nhưng giống như đá chìm đáy biển, không có chút phản ứng nào.

Xem ra hôm nay phải ngã ở đây rồi, không bị đánh thì cũng phải vào đồn cảnh sát.

“Mời Trần gia, mời mấy vị vào trong.” Đại Kim Nha thấy Lão Mã bị Trần Phong khống chế, trong lòng buồn cười, xem ra thực lực của Trần Phong thật sự không phải dạng vừa.

Sau đó mấy người cũng ngồi xuống trong phòng khách.

“Trần gia, không biết Mã gia có chỗ nào không phải, mong Trần gia chỉ giáo cho.” “Mã gia cũng là bạn của tôi, tục ngữ có câu bạn của bạn cũng là bạn.” “Nếu đã là bạn bè cả, có chuyện gì cứ nói thẳng ra là được.” Đại Kim Nha nhìn Trần Phong nhẹ giọng nói, không còn cách nào khác, chỉ có thể giúp Lão Mã.

Dù sao cũng là bạn của mình.

“Đúng đúng, Trần huynh, không phải, Trần gia, chúng ta cũng là bạn, chuyện lần trước là tôi không đúng.” “Ở đây tôi xin lỗi ngài.” Lão Mã nghe Đại Kim Nha nói vậy, không thể không bội phục tài ăn nói của Đại Kim Nha.

“Kim gia, thật ra giữa chúng tôi cũng không có chuyện gì to tát.” Trần Phong nghe Đại Kim Nha nói, thản nhiên nói.

Sau đó, Trần Phong liền kể lại chuyện lần trước cho Đại Kim Nha nghe.

Lần này, Đại Kim Nha mới biết chuyện gì đã xảy ra.

“Trần gia, chuyện này Lão Mã làm không đúng, nhưng cũng là vì miếng cơm manh áo.” Đại Kim Nha cũng biết Lão Mã làm không đàng hoàng, nhưng nếu là người khác, có lẽ cũng sẽ làm như vậy.

“Đúng vậy, Trần gia, tùy ngài xử trí hai anh em chúng tôi, chỉ cần không đưa đến đồn cảnh sát là được.” Lão Mã biết có hy vọng, vội vàng nói.

Bị đánh cũng được, chỉ cần không vào tù, vẫn còn cơ hội làm lại từ đầu.

Cùng lắm thì trộm thêm vài cái mộ là có tất cả.

“Đồn cảnh sát, tôi đưa các ông đến đồn cảnh sát làm gì?” Trần Phong nghe vậy, cũng ngẩn ra, nhưng nhanh chóng hiểu được suy nghĩ của đối phương.

“Không phải các anh là đội khảo cổ sao?

Người của đội khảo cổ không phải đều không ưa những người trong nghề của chúng tôi sao?” Lão Mã nghe lời Trần Phong cũng ngẩn ra, không hiểu ý của anh.

“Đội khảo cổ?” “Ha ha, Lão Mã, ông hiểu lầm rồi, Trần gia không phải đội khảo cổ.” “Họ là người của phái Phát Khâu chính thống, còn mấy vị kia là người của phái Mạc Kim và Bàn Sơn.” Đại Kim Nha nghe Lão Mã nói vậy không khỏi bật cười, nói.

“Phái Phát Khâu!” “Người của tứ đại môn phái đạo mộ.” Lão Mã nghe Đại Kim Nha nói vậy cũng giật mình, đối phương là người của tứ đại môn phái đạo mộ.

Cả ba phái đều có mặt.

“Xin lỗi, lần trước tôi đường đột rồi, không nhận ra mấy vị là người của tứ đại môn phái.” Lão Mã lúc này vẻ mặt nghiêm túc nói.

Người của tứ đại môn phái trong giới đạo mộ thuộc hàng hoàng thân quốc thích.

Thủ đoạn cũng không phải những kẻ trộm mộ tầm thường có thể so sánh được.

“Một chút lòng thành, mong Trần gia và mọi người có thể nhận lấy.” Lão Mã từ trong lòng lấy ra một túi giấy, đưa cho Trần Phong.

“Nếu đã như vậy, vậy tôi nhận lấy, coi như không đánh không quen.” Trần Phong gật đầu ra hiệu cho Bàn Tử nhận tiền.

Thấy đối phương nhận tiền, Lão Mã biết chuyện này cũng coi như xong.

Sau đó Trần Phong lại trò chuyện với mấy người vài câu.

Trần Phong cũng biết được tên của hai người họ.

Một người tên Mã Đông, một người cũng tên Mã Đông.

Hai người không phải anh em ruột, nhưng có duyên nên kết hợp lại với nhau.

Cùng nhau làm nghề trộm mộ.

“Trần gia, sau này có chuyện gì cứ nói một tiếng, anh em chúng tôi không từ chối.” “Có thể quen biết Trần gia và mọi người là phúc khí của hai anh em chúng tôi.” Mã Đông chắp tay nói.

Sau đó liền dẫn Mã Đông đi.

“Kim gia, hai người đó có đáng tin không?” Đợi đối phương đi rồi, Bàn Tử nhìn Đại Kim Nha hỏi.

“Đáng tin, hai người đó cũng là khách hàng cũ của tôi, tay nghề cũng được.” Đại Kim Nha suy nghĩ rồi nói.

Trần Phong gật đầu, tự nhiên sẽ không vì một câu nói của Đại Kim Nha mà hoàn toàn tin tưởng hai người họ.

Đáng tin là tương đối với Đại Kim Nha mà nói.

“Không biết, Trần gia lần này có chuyện gì tốt?” Đại Kim Nha thấy Trần Phong không nói gì, cũng không hỏi nhiều, vội vàng chuyển chủ đề.

“Tôi tìm Kim gia, để bán một số minh khí, Kim gia cũng biết lần này tôi ở Vân Nam thu được một ít minh khí.” Trần Phong nghe Đại Kim Nha nói vậy, nói.

Anh biết Đại Kim Nha ở Vân Nam chắc chắn thu hoạch không ít, xem khẩu vị của ông ta lớn hay không.

“Không phải trước đó đã nói sẽ cho Kim gia một món quà lớn sao?” Trần Phong cười nói.

Sau đó từ trong túi của mình lấy ra mấy món đồ đồng.

Đại Kim Nha nghe Trần Phong nói vậy cũng ngẩn ra, không ngờ đối phương lại lấy ra nhiều đồ đồng như vậy.

Bọn họ đến muộn, phần lớn đồ vật đã bị thu đi.

Sau đó, rất nhiều dân trộm mộ bị bắt, lại càng thiếu đi nhiều.

Ngay cả Đại Kim Nha cũng không thu được bao nhiêu đồ đồng.

"Món quà lớn này có chút quý trọng quá rồi." Đại Kim Nha nhìn thấy những thứ này, mắt cười thành một đường cong.

Một lần tặng là tặng mấy chục vạn, mấy món này bán đi có thể kiếm lời mấy chục vạn.

Đối phương cũng đang mở một cửa hàng buôn bán đồ cổ.

Chẳng mấy chốc, Đại Kim Nha biết đối phương thiếu vốn rồi.

Tiếp theo, Trần Phong và mọi người có thể phải đi một chuyến Côn Luân, chuyến đi này chắc chắn sẽ tốn tiền.

"Kim gia, xem hàng đi." Trần Phong lấy mấy món đồ đồng ra đặt trên bàn, ra hiệu cho Đại Kim Nha xem hàng.

"Trần gia, đồ của ngài tự nhiên không cần xem, trong lòng tôi đều biết rõ." "Mấy vị đại gia đã tin tưởng tôi, tôi cũng không thể làm mấy vị thất vọng được." Đại Kim Nha nhìn Trần Phong và mọi người nói.

Đồ đồng lấy từ mộ Điền vương ra không sai, chắc chắn là hàng thật giá thật.

Mấy món đồ đồng này có bình rượu, chén rượu, và một số đồ đồng có công dụng khác.

Công nghệ trên đó đặt ở hiện tại cũng là tuyệt phẩm, tuy đã bị phong hóa.

Nhưng một số vết khắc trên đó vẫn có thể nhìn rõ.

"Trần gia, mấy món minh khí này đều tương đương nhau, tổng cộng sáu món, tất cả hai trăm vạn." Đại Kim Nha suy nghĩ rồi nói với Trần Phong.

"Kim gia sảng khoái, vậy cảm ơn Kim gia nhiều, không giấu gì ông, tôi hiện tại cũng đang thiếu tiền." Trần Phong rất hài lòng với giá

tiền này.

Đương nhiên nếu Đại Kim Nha bán đi, chắc chắn không chỉ có hai trăm vạn.

Nhưng buôn bán đồ cổ là như vậy.

Cùng là người trong nghề, cũng biết những mánh khóe trong đó.

Chính vì vậy, Trần Phong mới biết đối phương không lừa mình.

Chương 544

"Trần gia, trong nhà tôi không có nhiều tiền mặt như vậy, hay là chúng ta ra ngân hàng một chuyến, tôi chuyển tiền trực tiếp cho ngài." Đại Kim Nha thu mấy món minh khí lại nói, hai trăm vạn không phải là con số nhỏ.

Ông cũng không có nhiều tiền mặt như vậy.

Trần Phong gật đầu nói: "Làm phiền Kim gia." Sau đó mấy người liền theo Đại Kim Nha ra ngân hàng giao dịch tiền bạc. … "Lão Trần, nhiều tiền như vậy, định làm gì?" Về đến nơi ở, Bàn Tử liền hỏi, hai trăm vạn không phải là con số nhỏ.

Tuy họ thiếu vốn, nhưng cũng không cần nhiều đến vậy.

"Thời gian tới cứ kinh doanh cửa hàng trước, rồi từ từ thu thập thông tin về thần quốc Côn Luân." Trần Phong đã có kế hoạch từ trước, thuận miệng nói.

"Thời gian tới mọi người chú ý nhiều hơn đến chuyện ở núi Côn Luân nhé." "Yên tâm đi, thời gian tới em cũng sẽ đi tìm một số người quen." Tuyết Lê nghe vậy gật đầu, cô có thể tận dụng thân phận người nước ngoài của mình để dò hỏi một số chuyện liên quan đến núi Côn Luân.

"Được rồi, trong thời gian ngắn mọi người đều để tâm một chút." Trần Phong gật đầu, nói.

Núi Côn Luân không chừng thật sự sẽ có tung tích của Long Cốt Thiên Thư.

Tệ nhất cũng có thể tìm được thông tin về mảnh vỡ Mộc Trần Châu.

Một lát sau, Cổ thúc trở về, thấy ông hồng quang mãn diện, biết chắc ông và Lâm thúc đã trò chuyện rất vui vẻ.

Cũng phải, bạn cũ bao năm không gặp.

Nhưng Cổ thúc đang dọn đồ, lần này ông quyết định đến ở chỗ Lâm thúc.

Chỗ của đối phương không thiếu thứ gì, hai người có thể bầu bạn với nhau.

Sau khi Cổ thúc đi, Trần Phong và mọi người ăn cơm xong, liền bắt đầu nghỉ ngơi.

Hôm nay cả ngày cũng chưa được nghỉ ngơi.

Một đêm không có gì để nói.

Ngày hôm sau, Trần Phong dậy từ rất sớm.

Mua cho mấy người một ít đồ ăn sáng xong, liền mở cửa cửa hàng.

Dọn dẹp qua loa, cũng có dáng vẻ của một cửa hàng.

Chỉ là đồ đạc bên trong tương đối ít.

Nhưng đợi đến khi mặt trời lên cao cũng không thấy một vị khách nào bước vào.

Việc kinh doanh của cửa hàng còn không bằng những người bán hàng rong bên ngoài.

Trần Phong trong lòng cũng có chút buồn bực, nhưng cũng không để ý.

Cửa hàng của mình mới mở, lại liên tục đóng cửa mấy ngày, nếu vừa mở cửa đã có khách mới là chuyện lạ.

“Lão Trần, sao không có khách vậy, chúng ta muốn thực lực có

thực lực, muốn tiền có tiền." Bàn Tử nhìn người qua lại bên ngoài, nhưng lại không thấy một ai bước vào.

"Vài ngày nữa sẽ ổn thôi, làm nghề này mà không có chút thời gian tích lũy, thật sự không ngồi yên được." Ngô Bát Nhất vỗ vỗ vai Bàn Tử, nói.

"Chào, xin hỏi ở đây có thu mua đồ không." Ngô Bát Nhất vừa nói xong, liền nghe một giọng nói vang lên từ bên ngoài.

"Thu thu, chỉ cần cậu dám bán, tôi dám thu." Bàn Tử vừa nghe có khách đến, liền vội vàng nói.

Trần Phong nhìn theo hướng giọng nói, chỉ thấy một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi đứng bên ngoài, rụt rè nhìn vào trong.

Thấy Bàn Tử, cậu bé bất giác lùi lại.

"Đừng sợ, vào đi, bên ngoài cũng không tiện." Trần Phong thấy vậy liền đẩy Bàn Tử ra, tiến lên nhẹ giọng nói.

Có lẽ dáng vẻ của Trần Phong hòa ái dễ gần hơn, thiếu niên kia gật đầu, rụt rè bước vào.

"Bán cái gì?" Trần Phong tò mò nhìn thiếu niên trước mặt, trên người thiếu niên không có mùi đất, trông cũng không phải người xấu.

"Tôi bán cái này." Thiếu niên nghe lời Trần Phong, từ trong lòng lấy ra một vật.

Một vật được bọc trong nhiều lớp vải, bọc rất kỹ.

Chỉ thấy thiếu niên kia cẩn thận gỡ lớp vải bên trên ra.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong liền thấy trong tay thiếu niên xuất hiện một miếng ngọc bội.

Miếng ngọc bội này, trong suốt lấp lánh, màu sắc tròn trịa, vừa nhìn thoáng qua, Trần Phong đã biết đây không phải là một vật tầm

thường.

“Tiểu huynh đệ, có thể cho tôi xem được không?” Trần Phong nhìn miếng ngọc bội, mắt sáng lên, nói.

Thấy đối phương gật đầu, Trần Phong liền lấy một miếng vải trắng, cẩn thận quan sát.

“Nhìn màu sắc và độ bóng của ngọc, đây là một món đồ thật.” Trần Phong chăm chú nhìn miếng ngọc, nói.

“Năm vạn tôi thu,” Thiếu niên kia nghe Trần Phong báo giá, mắt sáng lên.

Cậu cũng đã đi không ít cửa hàng đồ cổ, nhưng giá họ đưa ra chỉ có một hai vạn.

Chỉ có người trước mặt này là báo giá cao nhất.

“Được, thành giao.” Trần Phong đưa tiền cho đối phương xong, thiếu niên kia nhét tiền vào lòng rồi chạy ra ngoài.

Làm nghề này là như vậy, không hỏi xuất xứ, chỉ quan tâm đồ thật hay giả.

“Lão Trần, món đồ này có thể kiếm được bao nhiêu?” Đối phương vừa đi, Bàn Tử đã háo hức hỏi.

“Đồ thời nhà Nguyên, kiếm lời gấp đôi không thành vấn đề.” “Đồ vật được bảo quản rất tốt, có thể còn hơn thế nữa.” Trần Phong thản nhiên nói.

“Nửa năm không mở hàng, mở hàng ăn ba năm, kiếm tiền nhanh như vậy, lẽ ra tôi nên làm nghề này từ sớm.” Bàn Tử nhìn miếng ngọc bội trong tay Trần Phong, phấn khích nói.

“Bán được món đồ này rồi mới là tiền vào tay.” Ngô Bát Nhất thản nhiên nói.

“Lão Trần, món đồ này không hỏi xuất xứ mà anh dám thu sao?” Tuyết Lê không hiểu về phương diện này, bèn hỏi.

“Làm nghề này là vậy, em có từng thấy Đại Kim Nha hỏi xuất xứ đồ của anh chưa.” “Trên người thiếu niên kia không có mùi đất, nhưng mùi trên ngọc bội có thể khẳng định là đồ vừa mới được lấy ra không lâu.” “Ngọc bội có thể là do thiếu niên lấy trộm từ nhà, cũng có thể là từ nơi khác.” Trần Phong thản nhiên nói.

“Tóm lại một câu, đồ này không phải của thiếu niên đó.” Tuyết Lê nghe vậy gật đầu, không ngờ trong một lúc ngắn, Trần Phong đã suy ra được nhiều chuyện như vậy.

“Đồng chí Trần Phong,” Đúng lúc này, giọng của giáo sư Trần vang lên từ bên ngoài.

Trần Phong nghe thấy giọng nói liền vội vàng nhìn ra ngoài, chỉ thấy giáo sư Trần đang đứng ở cửa tiệm.

“Giáo sư Trần, mời vào.” Bàn Tử thấy giáo sư Trần liền cười rạng rỡ.

Đối phương đến đưa tiền rồi, ban đầu còn tưởng phải một thời gian nữa.

Không ngờ giáo sư Trần lại đến nhanh như vậy.

“Đồng chí Trần Phong, đây là số tiền lúc đầu đã hứa với cậu.” Giáo sư Trần đưa chiếc vali trong tay cho Trần Phong.

“Giáo sư Trần khách sáo quá, chúng tôi cũng chỉ là tiện tay giúp đỡ thôi.” Trần Phong cười nói.

Nhận lấy chiếc vali từ tay giáo sư Trần, anh cũng không hỏi bên trong có bao nhiêu tiền.

Sau này khó tránh khỏi phải giao tiếp với đối phương.

Không thể làm mối quan hệ trở nên căng thẳng được.

"Đúng rồi, giáo sư Trần, tôi có một món đồ muốn nhờ ngài xử lý." Nói xong, Trần Phong liền đi vào trong sân.

Ngô Bát Nhất và mọi người thấy hành động của Trần Phong tuy có chút tò mò, nhưng cũng biết kế hoạch sau này của anh.

Nhưng, khi mấy người thấy Trần Phong lấy Mộc Trần Châu giả ra, cũng bị hành động của Trần Phong làm cho ngớ người.

Tình huống gì thế này.

Tuy là giả, nhưng cũng đáng tiền mà.

Chương 545

Thiên thạch ngoài vũ trụ từ hai nghìn năm trước, chỉ nghe tên thôi đã biết chắc chắn là bảo vật.

"Giáo sư Trần, món đồ này là giả, được làm từ thiên thạch ngoài vũ trụ, tôi giữ lại cũng vô dụng, không chừng còn có bức xạ nữa." Trần Phong tay ôm Mộc Trần Châu giả nói.

"Đồng chí Trần Phong, yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt món đồ này." Giáo sư Trần nhìn thấy món đồ, trong lòng cũng dâng lên một trận kích động.

Lúc ở trong mộ, giáo sư Trần đã biết nó là thiên thạch ngoài vũ trụ.

Nhưng xét thấy có thể có ích cho Trần Phong và mấy người, nên mới để họ mang ra.

Không ngờ Trần Phong lại giao món đồ này cho mình.

Nhận được món đồ, giáo sư Trần cũng không nói nhiều, trong đầu đã nghĩ đến việc xử lý nó rồi.

Vội vã rời khỏi cửa hàng của Trần Phong, liền chạy thẳng về.

"Lão Trần, bên trong có bao nhiêu?" Bàn Tử giật lấy chiếc vali trong tay Trần Phong, mở ra.

"Trời ơi, chẵn một trăm vạn, phen này phát tài rồi, đủ cho tôi dùng một thời gian dài." Bàn Tử nhìn thấy tiền bên trong liền cười rạng rỡ.

"Lão Trần, tại sao lại đưa món đồ đó cho ông ta." Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong hỏi.

"Món đồ đó tuy không phải thật, nhưng là thiên thạch ngoài vũ trụ

từ hai nghìn năm trước, cũng đáng không ít tiền chứ.” Tuyết Lê ở một bên cũng nhìn Trần Phong, không biết anh đang tính toán điều gì.

“Đây là một loại đầu tư, sau này chúng ta khó tránh khỏi phải giao tiếp với ông ta.” “Có bỏ ra mới có hồi báo, yên tâm đi.” Trần Phong nghe lời Ngô Bát Nhất, cười nói.

Nghe Trần Phong giải thích, Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê gật đầu một cách nửa hiểu nửa không.

Trần Phong có kế hoạch của mình, dù sao cũng sẽ không chịu thiệt.

“Hôm nay mở hàng may mắn, trưa nay tôi mời khách khao mọi người.” “Vậy thì đương nhiên là thịt xiên nướng rồi!” Bàn Tử vừa nghe có người mời liền vội vàng nói.

“Cứ có đồ ăn là phải là thịt xiên nướng.” Sau khi quyết định, Trần Phong và mấy người đợi đến trưa, liền đi thẳng đến quán thịt xiên nướng.

Cả ngày hôm đó, chỉ tiếp đãi một người khách.

Ngày hôm sau, Trần Phong liền bắt tay vào chuẩn bị dược liệu để chế tác Xích đan.

Trần Phong và mọi người thấy vậy cũng kinh ngạc không thôi, không ngờ Trần Phong ngay cả phương thuốc của Xích đan cũng tìm được.

Liên tiếp mấy ngày Trần Phong đều ở trong phòng chế tạo Xích đan, Xích đan so với Bắc Địa Huyền Đan chế tác khó hơn rất nhiều.

Nhưng cuối cùng cũng bị Trần Phong làm ra được.

Trữ được không ít hàng tồn kho.

Xích đan thứ này không bao giờ chê ít, đây là thứ có thể cứu

mạng.

Cứ như vậy, hai tuần trôi qua.

Trần Phong rảnh rỗi lại nghiên cứu tấm bản đồ kia, nhưng vẫn không nhìn ra được manh mối gì.

Tuyết Lê thì đi khắp nơi tìm kiếm các chuyên gia khảo cổ, hỏi thăm về chuyện núi Côn Luân.

Nhưng đều không thu được kết quả gì.

Hôm nay, Trần Phong ngồi trong cửa hàng, cửa hàng cũng vắng tanh.

Hai tuần qua cũng không tiếp đãi được mấy người.

"Xin hỏi đồng chí Trần Phong có ở đây không?" Trần Phong đang ngồi trên ghế đọc sách về Côn Luân.

Bỗng nhiên nghe một giọng nói vang lên.

"Tôi đây, có chuyện gì không?" Tuy ngạc nhiên vì sao đối phương lại biết tên mình.

Nhưng anh vẫn vội vàng đứng dậy, nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài là một người đàn ông trung niên có chút ngốc nghếch, phía sau là một người mặc vest đen.

Trông có vẻ là một vệ sĩ.

Ra ngoài có thể mang theo vệ sĩ đều là người giàu có hoặc quyền quý.

"Đồng chí Trần Phong?" Người đàn ông trung niên kia ngẩng đầu nhìn Trần Phong hỏi.

"Là tôi, xin hỏi ngài là?" "Tôi là do Đại Kim Nha giới thiệu." Người đàn ông trung niên kia bước vào trong tiệm, nhìn quanh một

vòng rồi nói.

“Nếu là đồng chí Trần Phong, vậy tôi nói thẳng, tôi muốn đến Tây Tạng.” Người đàn ông trung niên trực tiếp mở miệng nói.

“Xin chờ một chút.” Trần Phong nghe đến đây, đại khái đã hiểu được ý của Đại Kim Nha.

Hai người họ có lẽ biết chuyện về Ma quốc ở Tây Tạng.

Anh vội vàng đóng cửa lại.

“Không biết, nên xưng hô với ngài thế nào.” Trần Phong đóng cửa lại, quay lại trước mặt người đàn ông trung niên.

“Thấy cậu còn trẻ như vậy, tôi mạn phép lớn tuổi hơn một chút, cứ gọi tôi là chú Minh là được.” Người đàn ông trung niên nghe lời Trần Phong, vuốt vuốt tóc nói.

“Chú Minh, chúng ta vào trong rồi nói chuyện.” Nói xong, Trần Phong liền dẫn chú Minh vào trong.

Sau khi ngồi xuống, Trần Phong không biết từ đâu lấy ra một hộp trà bắt đầu pha.

“Thế này, tôi muốn vào Tây Tạng một chuyến, tôi nghe từ Đại Kim Nha biết cậu từng vào Tây Tạng, không phải là người bình thường.” Chú Minh nhìn Trần Phong thản nhiên nói.

“Tôi quả thật đã vào Tây Tạng, nhưng lần đó cũng suýt chết, ” “Có thể cho biết mục đích của chuyến đi này không?” Trần Phong gật đầu, đối phương đã tìm đến, chứng tỏ đối phương chắc chắn biết thân phận của mình.

“Chuyện này tôi phải đợi cậu đồng ý cùng tôi vào Tây Tạng rồi mới có thể nói cho cậu biết.” Chú Minh lắc đầu, nói.

“Không phải là không tin cậu, chuyện này rất quan trọng, trước

khi tìm được người hợp tác, tôi sẽ không nói ra đâu.” Trần Phong nghe vậy gật đầu, biết có một số chuyện không thể để quá nhiều người biết.

Nếu đối phương nói ra, rồi lại không hợp tác.

“Yên tâm, thù lao cũng tuyệt đối sẽ khiến cậu hài lòng.” Nói xong, chú Minh liền đứng dậy đi ra ngoài, trên bàn là địa chỉ đối phương để lại.

Đi được nửa đường, đột nhiên quay đầu lại nhìn Trần Phong nói.

“Nghe nói cậu muốn tìm Ma quốc ở Côn Luân, tôi có thể biết một chút.” Nói xong, liền đi thẳng mà không quay đầu lại.

Lúc này, Tuyết Lê cũng vừa về, thấy hai người chú Minh, nghi ngờ nhìn Trần Phong.

“Hai người đó làm gì vậy?” “Lát nữa anh nói cho em, có liên quan đến Côn Luân.” Trần Phong nói xong liền vào phòng gọi Bàn Tử và Ngô Bát Nhất ra.

“Lão Trần, vội vàng như vậy làm gì?” Bàn Tử miệng không ngừng nói.

Đợi mấy người đều ngồi xuống, Trần Phong mới kể lại chuyện vừa rồi.

“Tôi muốn nghe ý kiến của mọi người.” Trần Phong nhìn mấy người chậm rãi nói.

“Nếu đối phương thật sự có thứ chúng ta cần, hợp tác cũng không phải là không thể.” Ngô Bát Nhất suy nghĩ rồi nói.

“Nhưng chúng ta ngay cả mục đích của đối phương cũng không biết,” Bàn Tử nghiêng đầu nói.

“Em thấy có thể thử, đây cũng là một cơ hội.” Tuyết Lê thản nhiên

đưa tay nói.

“Chúng ta hai tuần qua đều không tìm được gì.” “Bây giờ khó khăn lắm mới xuất hiện một thông tin, tự nhiên phải nắm bắt cơ hội rồi.” Trần Phong nghe xong lời của mấy người, trong lòng cũng đã có chủ ý.

Cơ hội hiếm có, nếu đối phương thật sự có thông tin về Ma quốc tự nhiên là tốt nhất.

Không có, bọn họ cũng có thể thông qua việc đi sâu vào Tây Tạng để tìm hiểu thông tin về Ma quốc.

“Ngày mai tôi sẽ đi gặp chú Minh.” Sau khi quyết định, Trần Phong thản nhiên nói.

Ngô Bát Nhất và mọi người gật đầu.

“Cũng không biết Đại Kim Nha biết được bao nhiêu, lại giới thiệu một người như vậy.” Bàn Tử vừa nói xong, liền nghe thấy giọng của Đại Kim Nha từ ngoài cửa vang lên.

Chương 546

“Trần gia,” Bàn Tử mở cửa, để Đại Kim Nha vào.

“Trần gia, người tôi giới thiệu thế nào, tôi nghe ngóng được đối phương muốn đi Tây Tạng, tôi thấy trong đó có manh mối.” Đại Kim Nha vừa vào đã nói không ngừng.

“Kim gia, ông có biết lai lịch của đối phương không?” Trần Phong nghiêm túc nhìn Đại Kim Nha nói.

“À, người ta đều gọi ông ấy là chú Minh, là người Hong Kong, tình nhân ở đây là đồng nghiệp của tôi.” Đại Kim Nha nghe lời Trần Phong, thản nhiên nói.

“Người Hong Kong?

Vậy Đại Kim Nha, mục đích của ông ta là gì?” Bàn Tử nghe vậy tò mò hỏi.

“Mục đích à, hình như ông ta muốn đến Tây Tạng tìm yêu tháp chín tầng!

Còn lại thì không biết nữa.” Đại Kim Nha suy nghĩ rồi nói.

“Yêu tháp chín tầng!” Trần Phong và mọi người nghe Đại Kim Nha nói vậy, đồng thanh nói.

“Đúng rồi, yêu tháp chín tầng tôi cũng chỉ nghe nói, nhưng chưa có ai thật sự đi tìm thứ đó.” Đại Kim Nha thấy dáng vẻ của mấy người có chút kinh ngạc.

“Lão Trần, xem ra ngày mai chúng ta phải đi tìm ông ta rồi.” Ngô Bát Nhất trầm tư một lúc, rồi chậm rãi nói.

Trần Phong gật đầu.

Trần Phong nghe thông tin Đại Kim Nha mang đến cũng rơi vào trầm tư.

Yêu tháp chín tầng bọn họ đã thấy, không biết có phải là cùng một tòa yêu tháp chín tầng không.

Nhưng tòa yêu tháp chín tầng kia lúc này đã bị bọn họ chặn kín rồi.

Không vào được cũng không ra được.

"Vẻ mặt này không phải là đã thấy yêu tháp chín tầng đó rồi chứ?" Đại Kim Nha nhìn vẻ mặt của mấy người đột nhiên hỏi.

"Không thể nào, thật sự đã thấy rồi à." Thấy mấy người đều không nói gì, Đại Kim Nha nhận ra mấy người thật sự đã thấy yêu tháp chín tầng rồi.

"Mau nói cho tôi biết, yêu tháp chín tầng trông như thế nào?" "Đó là yêu tháp chín tầng đó." Cuối cùng không còn cách nào khác, Bàn Tử đành phải kể lại cho Đại Kim Nha nghe về yêu tháp chín tầng.

"Chà chà, chuyện này mà viết thành một cuốn tự truyện thì tuyệt đối bán chạy." Đại Kim Nha nghe một cách thích thú, nói.

Đợi Đại Kim Nha đi rồi, Trần Phong và mấy người đều thống nhất ý kiến, ngày mai đi gặp chú Minh.

"Lão Trần, yêu tháp chín tầng mà chú Minh muốn tìm không phải là cái chúng ta đã thấy trước đây chứ." "Nếu vậy, chúng ta cũng không vào được." Bàn Tử suy nghĩ một lúc lâu đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Ngày mai gặp sẽ biết, đừng nghĩ nhiều quá, biết đâu đây lại là một cơ hội." Trần Phong lắc đầu thu lại tâm tư, nói.

"Có phải yêu tháp chín tầng có liên quan đến Ma quốc không, thứ đó vốn dĩ là của Ma quốc." Tuyết Lê lên tiếng thản nhiên nói.

“Nói như vậy cũng có khả năng, thứ đó có thể là do cái Ma quốc chết tiệt kia làm ra.” Nghe Tuyết Lê nói vậy, Bàn Tử cũng gật đầu nói. … Ngày hôm sau, sáng sớm, Trần Phong dẫn theo Ngô Bát Nhất và mấy người đi đến địa chỉ chú Minh để lại.

Địa chỉ này không xa nơi ở của Trần Phong, cũng ở gần Phan Gia Viên.

Trần Phong đoán ông ta ở nhà của tình nhân.

Theo địa chỉ, Trần Phong và mọi người đến trước một khu vườn.

Khu vườn được xây dựng rất độc đáo, từ trong tường rào vươn ra một số loại cây.

Hẳn là một loại hoa quý.

“Cốc cốc.” Trần Phong lên gõ cửa, rồi lùi lại hai bước chờ đợi.

Chẳng mấy chốc, người vệ sĩ mà Trần Phong và mọi người đã gặp hôm qua mở cửa ra.

Thấy Trần Phong và mọi người, anh ta gật đầu: “Vào đi, ông chủ đang đợi rồi.” Sau đó dẫn Trần Phong và mọi người đi vào bên trong.

“Chà chà, cuộc sống của người giàu có, cái sân nhỏ này được chăm sóc thật tốt.” Bàn Tử vào trong, nhìn thấy khu vườn bên trong liền tấm tắc khen ngợi.

Ngô Bát Nhất vốn đang đi cùng Bàn Tử, không khỏi bước nhanh hơn.

Trông có vẻ như không quen biết người này.

Theo sau vệ sĩ, Trần Phong và mọi người đi qua sân vào trong nhà.

Chú Minh đang ngồi bên trong, uống trà thơm.

“Chú Minh,” Trần Phong thấy chú Minh, gật đầu chào hỏi.

“Đồng chí Trần Phong, tôi biết cậu sẽ đến mà.” “Đại Kim Nha, cũng đã nói qua với tôi rồi, cậu cũng muốn đến Tây Tạng một chuyến, như vậy chúng ta cũng có thể hợp tác.” Chú Minh thấy Trần Phong và mọi người, cười đứng dậy chào đón.

“Chú Minh, nếu đã như vậy chúng ta vào thẳng vấn đề đi.” Trần Phong nhìn chú Minh nói.

Cả hai bên đều biết lai lịch của nhau, cũng không cần phải vòng vo.

“Được, vậy tôi nói thẳng, lần này tôi đến Tây Tạng là để tìm yêu tháp chín tầng!” “Tôi cần đồ vật bên trong.” Chú Minh nghe lời Trần Phong, cũng không vòng vo, trực tiếp mở miệng nói.

“Trong tay tôi có một cuốn sổ tay, tôi lấy được từ một bảo tàng.” “Nhưng tôi chưa từng đến Tây Tạng nên cần cậu giúp.” Nghe lời đối phương, Trần Phong gật đầu, cuốn sổ tay kia có thể là thứ bọn họ cần.

“Chú Minh, chuyện này tôi có thể đồng ý hợp tác với chú, nhưng tôi phải xem cuốn sổ tay.” “Xem thì có thể xem, nhưng tôi phải đợi đến Tây Tạng rồi, mới cho cậu xem.” Chú Minh lắc đầu chậm rãi nói.

Đúng như câu nói phòng người không thể không có, chú Minh cũng không phải kẻ ngốc, bây giờ ngay cả một chút cơ sở hợp tác cũng chưa có.

Đồng ý như vậy quá vội vàng.

Lỡ như đối phương xem xong rồi tự mình đi thì sao.

“Được, tôi có thể đồng ý.” Trần Phong gật đầu, nói.

“Trước đó chú Minh nói biết chuyện về Ma quốc, không biết chú Minh có thể cho biết một chút không.” Cuốn sổ tay kia Trần Phong cũng không quan tâm, chủ yếu là muốn biết thông tin về Ma quốc của

đối phương.

“Cái Ma quốc kia tôi cũng không rõ, tôi xem trên cuốn sổ tay đó.” “Nghe nói yêu tháp chín tầng thực ra là một lăng mộ của Ma quốc,” Chú Minh sắp xếp lại thông tin trong đầu nói.

“Yêu tháp chín tầng là lăng mộ?” Trần Phong và mọi người nghe vậy cũng cảm thấy khó tin.

Cứ như vậy xem ra yêu tháp chín tầng thật sự là của Ma quốc.

Vậy chẳng phải chứng tỏ Ma quốc cách vị trí của yêu tháp chín tầng không xa.

“Nghe dáng vẻ của cậu, chẳng lẽ trước đây đã gặp yêu tháp chín tầng?” Chú Minh nhìn sắc mặt của Trần Phong và mấy người liền đoán.

“Chuyện này cũng thật trùng hợp, lần trước tôi đến Tây Tạng thật sự đã gặp một yêu tháp chín tầng, cũng ở vị trí của Tây Tạng.” Trần Phong cũng không giấu giếm, trực tiếp nói.

“Gặp rồi à, không biết, cậu gặp ở đâu.” Chú Minh nghe được tin này, vẻ mặt có chút kích động.

“Chú Minh, chú biết cũng vô ích, lúc đầu vì một loạt biến cố, vị trí của yêu tháp chín tầng đã bị phong tỏa rồi.” “Không ra được cũng không vào được.” Trần Phong như đã đoán trước đối phương sẽ hỏi câu này, cũng không kinh ngạc, đáp.

“Vậy thật đáng tiếc.” “Nhưng có hai bên chúng ta hợp tác, tin rằng tìm được yêu tháp chín tầng không thành vấn đề.” Chú Minh có chút tiếc nuối gật đầu, cũng không nghi ngờ đối phương lừa mình.

Bởi vì không cần thiết.

Từ thông tin có được từ Đại Kim Nha, đối phương đáng tin cậy.

“Nếu đã như vậy, vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.” Chú Minh đứng dậy đưa tay ra với Trần Phong, nói.

Trần Phong cũng đưa tay ra, bắt tay với chú Minh.

Bỗng nhiên Trần Phong thấy bên cạnh chú Minh có đặt một món đồ trang trí hình mèo.

Trong đầu anh có một thứ vừa hay tương ứng với cái này.

“Chú Minh, không biết đây là đồ gì vậy?

Thật độc đáo.” Trần Phong nhìn con mèo nói.

“Ha ha, cái gì mà, tổ tiên truyền lại, không dám thiếu.” Chú Minh nghe lời Trần Phong, trước tiên ngẩn ra, sau đó cười nói.

Chương 547

“Thập Tam Tu Hoa Từ Miêu phải không.” Đúng lúc này, Trần Phong bất ngờ nói.

“Không sai, mắt nhìn tốt, xem ra cậu cũng không phải là kẻ trộm mộ bình thường.” Chú Minh nghe xong liền trực tiếp thừa nhận.

“Thập Tam Hoa Từ Miêu?

Không phải là đồ của phái cõng thi sao?” Ngô Bát Nhất nghe lời chú Minh, ngơ ngác nói.

Nhưng sau đó liền gật đầu, chú Minh hẳn là người của phái cõng thi, lần này có lẽ cũng nhắm đến những thi thể ở Tây Tạng.

“Xem ra mấy vị đều không phải người bình thường, tôi cũng nói thẳng, tổ tiên tôi thuộc phái cõng thi, đến đời tôi thì không làm nghề đó nữa, làm ăn chính đáng.” Chú Minh nghe lời Ngô Bát Nhất, có chút bất ngờ, xem ra mấy người này thật sự có thủ đoạn.

Người bình thường sợ rằng ngay cả phái cõng thi cũng không biết.

Nhưng bây giờ xem ra, thân phận của mấy người có lẽ cũng tương tự như mình.

“Chú Minh, lần này là vì thi thể bên trong yêu tháp chín tầng phải không!” Trần Phong suy nghĩ rồi nói, đối phương tuy hiện tại không làm chuyện cõng thi.

Nhưng chắc chắn không ít lần tiếp xúc với thi thể, nếu không trên người đối phương sẽ không có mùi khó ngửi đó.

Mùi đó chỉ có những người thường xuyên tiếp xúc với thi thể mới có.

Người bình thường không ngửi ra được, chỉ có những người kinh nghiệm phong phú mới có thể ngửi ra.

“Ai, đã nói đến mức này rồi, tôi cũng không giấu giếm nữa.” “Không sai, tôi là vì thi thể bên trong yêu tháp chín tầng, băng xuyên thủy tinh thi, theo ghi chép tôi có được, thứ đó ở trong yêu tháp chín tầng.” “Chỉ có những nhân vật quan trọng của Ma cung mới có thể được chôn cất trong yêu tháp chín tầng.” Chú Minh thấy Trần Phong đã đoán được mục đích của mình, cũng không giấu giếm nữa, nói.

“Băng xuyên thủy tinh thi?

Món đồ đó đáng tiền lắm sao?” Bàn Tử nghe thấy món đồ kỳ lạ liền hỏi.

“Đáng tiền, mỗi một cỗ thi thể nếu thật sự được mang ra, một trăm vạn cũng sẽ có người tranh nhau muốn mua.” “Nếu không phải việc kinh doanh của tôi thiếu tiền, tôi cũng không dám có ý định với món đồ này.” Chú Minh nghe lời Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc, đầy mong đợi nói.

“Thật sự có người thu mua món đồ đó à?” Bàn Tử lẩm bẩm một tiếng, nhưng nhanh chóng biết lời nói của mình là thừa.

Làm nghề này, trộm mộ lấy thi thể cũng không ít.

Một số người có tiền rồi, có tiền rồi, lại thích sưu tầm những thứ kỳ lạ.

“Đúng rồi, tiểu huynh đệ Trần Phong, lần này tôi có thể mang thêm mấy người được không?” Chú Minh đột nhiên xoa xoa hai tay, ngại ngùng cười nói.

“Chuyện này chú Minh tự quyết định là được rồi, nhưng người càng ít càng tốt.” Trần Phong gật đầu nói.

Lần này mấy người họ cần tìm Ma quốc, cần đối phương giúp đỡ.

Không tiện trực tiếp từ chối.

“Chuyện này yên tâm, bên cậu bốn người, cộng thêm bốn người của tôi cũng chỉ có tám người.” Chú Minh gật đầu nói.

Sau đó, Trần Phong cũng biết chú Minh muốn mang theo những ai, một người tình nhân, một người con gái nuôi, và một người vệ sĩ của ông.

Trần Phong nghe xong có chút bất ngờ, đối phương lại mang theo người nhà của mình.

Đó là núi Côn Luân đó.

Nhưng người nhà của đối phương thì cũng không tiện nói, chết ở đó thì người đau lòng là đối phương.

Chỉ cần chịu trách nhiệm tìm yêu tháp chín tầng là được rồi.

Sau đó mấy người có thể yên tâm tìm di tích Ma quốc.

“Chú Minh, đến Tây Tạng có một số thứ phải chuẩn bị, không có sự chuẩn bị đầy đủ mà đến Tây Tạng không phải là chuyện đùa đâu.” Trần Phong nhìn chú Minh thản nhiên nói.

“Tôi hiểu, tôi hiểu, nhưng mà cần cụ thể những thứ gì, tôi không có kinh nghiệm, mọi chuyện đều phải dựa vào cậu.” Chú Minh biết tầm quan trọng của trang bị, vội vàng cười làm lành nói.

Sau đó Trần Phong liệt kê ra một danh sách, những thứ cần thiết khi đến Tây Tạng.

“Tiểu huynh đệ Trần, những thứ khác tôi đều biết, nhưng nước gừng này để làm gì?” Chú Minh nhìn danh sách trong tay hỏi, những thứ khác đều dễ hiểu.

Nhưng nước gừng thì chưa từng gặp.

“Nước gừng có thể dùng để làm tan băng, có hiệu quả kỳ diệu, cái

này phải chuẩn bị nhiều một chút." Trần Phong nghe lời chú Minh, đáp.

"Chú Minh, tôi xem cuốn sổ tay của chú một chút, tôi chỉ có xem thứ đó rồi, mới biết được vị trí." "Cái này, được." Chú Minh vẻ mặt do dự, cắn răng nói.

Từ bây giờ xem ra, đối phương không phải tiểu nhân, cũng không cần lo lắng đối phương xem xong rồi bỏ đi.

Sau đó liền quay người đi vào trong nhà.

Lúc ra, trên tay cầm một vật giống như da thú.

Trần Phong nhìn thấy vật này, có cảm giác quen thuộc, thứ này hình như đã thấy ở đâu đó rồi.

Không chỉ Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê nhìn thấy vật này cũng có cảm giác đó.

"Lão Trần, anh có nhớ miếng da thú chúng ta có được không?" Tuyết Lê kéo kéo tay áo Trần Phong nhỏ giọng nói.

Bị Tuyết Lê nhắc nhở như vậy, Trần Phong cũng nhớ ra.

Miếng da thú có được từ cổ điền quốc và cái này hẳn là giống nhau.

Vậy không phải, miếng da thú trên tay chú Minh là nửa trên của nó.

Cứ như vậy, có một tấm bản đồ hoàn chỉnh có thể tìm được Ma quốc.

Đến đây Trần Phong trong lòng kích động không thôi.

"Tiểu huynh đệ Trần, đây là thứ đó, cậu xem đi, tôi xem nửa ngày cũng không nhìn ra manh mối." Chú Minh ra ngoài rồi đưa cuốn sổ tay trong tay cho Trần Phong nói.

Trần Phong gật đầu, nhận lấy cuốn sổ tay trong tay đối phương, mở ra.

Vừa nhìn Trần Phong liền xác định được, đây là phần trên của miếng da thú trong tay mình.

Trên đó vẽ một khu di tích, trên đó có một con mắt bạc.

Theo vị trí của con mắt bạc đi sâu vào, có thể tìm được vị trí của yêu tháp chín tầng.

Vì Trần Phong biết không xa yêu tháp chín tầng chính là nơi Ma quốc tọa lạc.

"Nơi có con mắt bạc không chừng có manh mối chúng ta cần, lời nguyền mắt quỷ động!" Trần Phong nhìn vào một con mắt bạc trên sổ tay nói.

"Con mắt bạc, tôi lại biết, đó là di tích của vương triều Guge." "Ở Kashmir." Chú Minh nghe Trần Phong nói con mắt bạc, liền mở miệng nói.

"Kashmir, nơi đó trước đây tôi đã đi lính mấy năm, nếu muốn vào trong, bắt buộc phải tìm thiên táng sư." "Thiên táng sư hiểu rõ nhất môi trường ở đó, là người dẫn đường tốt nhất." Ngô Bát Nhất nghe đến Kashmir, liền nói.

"Nếu đã như vậy, tôi và Bàn Tử đi tìm thiên táng sư, Lão Trần, cậu và Tuyết Lê cùng chú Minh xuất phát." "Như vậy cũng được, vậy chúng ta gặp nhau ở di tích Guge." Trần Phong gật đầu, thiên táng sư anh cũng có chút hiểu biết, không dễ tìm.

Cần phải nhờ đối phương làm người dẫn đường.

"Được, vậy cảm ơn mấy vị huynh đệ nhiều." Chú Minh nghe sự sắp xếp của mấy người, cũng yên tâm hơn.

Sau đó, nhóm Trần Phong tạm biệt Danh Thúc.

Về phần những thứ khác, tin rằng Danh Thúc tự nhiên sẽ chuẩn bị ổn thỏa.

Bọn họ đã biết được lộ trình đại khái đến Ma quốc, nếu đối phương giở trò, hoàn toàn có thể chờ bọn họ đi trước để dò đường.

"Lão Ngô, ông có biết đi đâu tìm Thiên thụ thi nhân không?" Trên đường, Trần Phong quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất hỏi.

"Cái này tôi thật sự biết, trước đây lúc ở Tây Tạng tôi có quen một Thiên thụ thi nhân, quan hệ cũng không tệ." Ngô Bát Nhất gật đầu nói: "Chắc là thuyết phục được ông ấy." Đó là chuyện đã lâu rồi, thời còn đi lính ở Tây Tạng đã xảy ra quá nhiều chuyện.

"Ừ ừ," Trần Phong vỗ vỗ vai Ngô Bát Nhất, thấy sắc mặt ông không tốt lắm, liền biết ông lại nhớ đến chuyện năm xưa.

Chuyện này Trần Phong biết, cả một tiểu đội năm đó chẳng còn lại mấy người.

"Đúng rồi, Lão Trần, lần này phải đề phòng Danh Thúc, người này không phải hạng trung hậu." Ngô Bát Nhất suy nghĩ một lúc rồi quay đầu, đôi mắt nghiêm túc nhìn Trần Phong.

"Ừ, đối phương không phải người tốt.

Chương 548

Nếu hắn dám giở trò, tôi sẽ cho hắn biết cái giá phải trả.” Trần Phong gật đầu, đối phương đã dám làm nghề buôn lậu đồ cổ thì tự nhiên không phải người lương thiện.

Sau khi về đến nơi ở, nhóm Trần Phong cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Lần này vũ khí nhất định phải mang theo, bầy sói ở Tây Tạng không phải dạng vừa.

Nếu gặp phải mà không có vũ khí phòng thân thì coi như xong.

Trần Phong cũng biết mức độ nguy hiểm ở Tây Tạng.

Vì vậy, người đi không phải càng đông càng tốt, có lúc người đông lại trở thành gánh nặng.

Những ngày tiếp theo, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử liền lên đường.

Họ đến Tây Tạng tìm Thiên thụ thi nhân trước.

Hành trình xa xôi, có thể mất mấy tháng trời, nên các trang bị nhất định phải theo kịp.

Hai ngày sau, Danh Thúc phái người đến thông báo đồ đạc đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

Nhóm Trần Phong cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Vũ khí đã bổ sung đạn dược, trang bị đầy đủ.

Nhưng súng trường chỉ có hai khẩu, một khẩu cho Bàn Tử, một khẩu cho Tuyết Lê.

Súng ngắn cũng gần đủ dùng.

“Lão Trần, ở đâu ra nhiều Xích đan vậy?

Tìm được phương thuốc rồi sao?” Tuyết Lê nhìn lọ Xích đan Trần Phong đưa qua.

Mở ra xem, bên trong có ít nhất hai mươi viên!

“Mấy ngày nay tìm được, làm nhiều hơn một chút, yên tâm Lão Ngô bọn họ cũng mang đủ rồi.” Trần Phong gật đầu nói.

“Được rồi, vậy đi thôi.” Tuyết Lê nghe Trần Phong tìm được phương thuốc của Xích đan thì rất vui, Xích đan là thuốc cứu mạng mà.

Có nhiều Xích đan như vậy, sự an toàn của mọi người lại tăng thêm một bậc.

Trước khi xuất phát, Trần Phong cũng thử dùng thuật Chiêm bốc để trắc quẻ.

Kết quả nhận được chỉ có mấy chữ: “Phong tây, ngộ hỏa vi hung, ngộ thủy hóa vi sinh.” (Gió tây, gặp lửa là hung, gặp nước hóa thành sinh).

Trần Phong nhìn kết quả này, ngẫm nghĩ hồi lâu mới đại khái hiểu được ý nghĩa.

Chuyến đi Tây Tạng lần này sẽ có thu hoạch, nhưng cũng sẽ có nguy hiểm, “hỏa” có thể là Hỏa phiêu trùng đã gặp trước đó.

“Ngộ thủy vi sinh”, có thể trong nước ẩn giấu một lối đi, hoặc có thể dùng nước để thoát khỏi nguy cơ.

Nhưng đây đều là những thông tin Trần Phong suy đoán từ mấy chữ này.

Cụ thể thế nào, chỉ có thể đợi đến lúc đó mới biết được.

Nhưng trong lòng anh cũng ghi nhớ kỹ mấy chữ này, thời khắc

quan trọng không chừng sẽ có tác dụng lớn.

Sau đó, Trần Phong và Tuyết Lê đến chỗ ở của Danh Thúc.

Trong sân có một chiếc xe tải lớn đang đậu.

Trên xe đều là vật tư, chất đầy cả một xe.

"Trần Phong tiểu huynh đệ, đến rồi à, đồ đạc chuẩn bị xong cả rồi, có thể xuất phát bất cứ lúc nào." Danh Thúc thấy Trần Phong và Tuyết Lê đến, mặt mày tươi cười nói.

Chuyện tiếp theo phải dựa vào mấy người này, không thể đắc tội được.

"Danh Thúc, đã chuẩn bị xong thì xuất phát thôi, đường xa, đi sớm một chút." Trần Phong gật đầu nói.

Sau đó, Trần Phong cũng gặp được tình nhân và con gái của Danh Thúc.

Tình nhân tên là Hàn Tố Mai, con gái tên A Hương.

Hai người lúc này mặc một bộ đồ thể thao, sau lưng đeo một cái ba lô.

Nhưng A Hương trông có vẻ hơi nhút nhát, thân thể yếu ớt.

Điều khiến Trần Phong bất ngờ là Danh Thúc còn dẫn theo thêm một người nữa, là một tên tay sai của hắn.

Nghe nói Danh Thúc muốn đến Tây Tạng, hắn đã nài nỉ xin đi theo.

Danh Thúc không nỡ từ chối, liền mang hắn theo.

Trần Phong thấy vậy cũng không nói gì, những người này không có quan hệ lớn với mình.

Chỉ cần dẫn bọn họ tìm được Cửu tầng yêu tháp là được, sau đó anh sẽ dẫn Ngô Bát Nhất và những người khác đi tìm Ma quốc.

Sau đó, cả nhóm liền xuất phát.

Vì đồ đạc nhiều, không thể đi tàu hỏa được, hơn nữa trên người bọn họ có nhiều vũ khí như vậy, bị kiểm tra cũng là một phiền phức.

Nhưng nếu lái xe thì phải mất nửa tháng.

Cứ thế, nhóm Trần Phong vừa ngắm cảnh ven đường, vừa lên đường.

Buổi tối thì tìm khách sạn nghỉ ngơi rồi bổ sung vật tư.

Nếu ở ngoài hoang dã thì trực tiếp dựng lều.

Nửa tháng sau, nhóm Trần Phong cuối cùng cũng đến Tây Tạng.

Theo độ cao ngày càng tăng, mọi người đều cảm thấy cơ thể có chút khác thường.

Nhưng người có thể trạng kém nhất phải kể đến A Hương, cơ thể cô bé bắt đầu xuất hiện triệu chứng khó chịu.

May mà có Tuyết Lê và Hàn Tố Mai chăm sóc.

Ở một nơi khác, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng đã đến trước một ngôi chùa cũ nát.

"Đại Hoàng Tự, Lão Ngô, Thiên thụ thi nhân ông nói ở trong này à?" Bàn Tử theo Ngô Bát Nhất đến trước ngôi chùa, nhìn bốn chữ lớn trên cổng chùa.

"Nhiều năm rồi, cũng không biết ông ấy còn ở đây không." Ngô Bát Nhất gật đầu nói.

Người ông cần tìm là người quen từ nhiều năm trước, không biết bao năm qua đi, ông ấy đã ra sao rồi.

"Đi thôi!" Ngô Bát Nhất nhìn cảnh vật xung quanh, vẫn là dáng vẻ năm xưa.

Vừa bước vào chùa, Bàn Tử đã thấy trong sân đâu đâu cũng là cảnh hoang tàn.

“Lão Ngô, người ông quen có khi nào chạy mất rồi không, nơi này mục nát thế này mà cũng không biết sửa sang.” “Không đâu, ngôi chùa này hẳn là chỉ có một người, nếu không, người dân gần đây đều sẽ đến đây thờ cúng.

Tín ngưỡng không phải thứ có thể dễ dàng vứt bỏ.” Ngô Bát Nhất dựa theo ký ức nhiều năm trước mà đi về phía trước.

Cuối cùng, sau khi đi vòng vèo một hồi, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cuối cùng cũng thấy một người xuất hiện ở phía trước.

Nhìn thấy người này, Ngô Bát Nhất mặt lộ vẻ vui mừng.

Người bạn cũ nhiều năm không gặp, nay gặp lại, trong lòng vô cùng phấn khởi.

“Bạn cũ, đến rồi à.

Người bạn kia của cậu sao rồi?” Người đàn ông mặc trang phục lạt ma Tây Tạng nhìn Ngô Bát Nhất nói.

“Ơn trời phù hộ, cô ấy không sao rồi, chỉ là cả đời này không thể cử động được nữa.” Ngô Bát Nhất đáp, ông biết đối phương đang hỏi ai.

Năm đó ông và một nữ quân y được vị lạt ma này cứu.

Họ bị bầy sói tấn công, nữ quân y cũng bị sói cắn bị thương nặng, nguy kịch đến tính mạng.

Chương 549

Vị lạt ma đã cứu họ, cuối cùng, nữ quân y tuy sống sót nhưng lại trở thành người thực vật.

Đến giờ vẫn chưa tỉnh, Ngô Bát Nhất thỉnh thoảng cũng đến thăm cô ấy.

"Vậy thì tốt rồi.

Bạn cũ, lần này đến thăm tôi thôi sao?" Vị lạt ma nhìn Ngô Bát Nhất cười nói.

"Đương nhiên rồi, chắc chắn là đến thăm ông bạn già này." Ngô Bát Nhất cười ha ha nói.

"Nói đi, gặp phải vấn đề gì rồi, tôi giúp được nhất định sẽ giúp." Nghe lời Ngô Bát Nhất, vị lạt ma mỉm cười hỏi.

Ông biết lời nói vừa rồi chỉ là khách sáo, chắc chắn là có chuyện.

"Tôi muốn tìm một Thiên thụ thi nhân dẫn tôi vào núi." Ngô Bát Nhất cũng không vòng vo, nói thẳng.

Hai người là bạn bè, cũng không có gì phải kiêng kỵ.

Ngô Bát Nhất rất cảm kích vị lạt ma đã cứu mạng mình nhiều năm trước.

Sau đó, ông liền kể lại chuyện của mọi người.

Khi nghe nói họ muốn đến sâu trong vùng Khách Lạp Mễ Nhĩ để tìm di tích Ma quốc, vị lạt ma liền nói: "Nếu là đi tìm Ma quốc, vậy thì tôi càng không thể bỏ lỡ.

Lúc tôi còn trẻ cũng từng làm Thiên thụ thi nhân, cũng có thể dẫn đường cho các vị." "Bạn cũ, sức khỏe ông có chịu nổi không?" Ngô

Bát Nhất nghe vậy mặt không lộ vẻ vui mừng mà lo lắng hỏi.

“Yên tâm, tôi tuy lớn tuổi nhưng vào núi tuyết không thành vấn đề.” Vị lạt ma nghe lời Ngô Bát Nhất, mỉm cười nói.

“Nếu đã vậy, vậy thì cảm ơn nhiều.” Ngô Bát Nhất nghe vậy gật đầu nói.

Nếu đối phương có thể đảm đương, vậy không cần phải đi tìm người khác.

Sau đó, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng biết được tại sao vị lạt ma lại đồng ý đi.

Ma quốc ở Tây Tạng luôn bị coi là tai họa, đi tìm vị trí Ma quốc là một việc tích lũy công đức lớn lao.

Ngô Bát Nhất nghe vậy, gật gật đầu.

“Tôi biết di tích Cổ Cách ở đâu.” Vị lạt ma biết nhóm Ngô Bát Nhất muốn xuất phát từ di tích đó, liền nói.

“Thật sao, vậy thì tốt quá rồi.” “Lão Ngô, vậy chúng ta đến nơi hẹn với Lão Trần đi, bây giờ chắc họ đến rồi.” Bàn Tử nghe vậy liền phấn khởi nói với Ngô Bát Nhất.

Sâm Cách Tàng Bố là nơi Ngô Bát Nhất và Trần Phong hẹn gặp.

Hẹn gặp ở đây chủ yếu là vì phía trước không còn đường đi, ô tô cũng không vào được, lúc đó phải đi tìm người dân gần đó mượn công cụ.

Lúc này, Trần Phong và Tuyết Lê cùng đoàn người đã đến nơi.

Họ đã đợi ở đây hai ngày, chờ Ngô Bát Nhất và Bàn Tử dẫn Thiên thụ thi nhân đến hội ngộ.

Hai ngày qua, Trần Phong cũng đã xem xét kỹ hai tấm da thú, đại khái biết được Cửu tầng yêu tháp ở trên đỉnh núi tuyết.

Nơi đó cách vị trí hiện tại rất xa, phải vượt qua mấy ngọn núi tuyết, độ khó có thể tưởng tượng được.

"Trần Phong huynh đệ, sao bạn của cậu còn chưa đến, chúng ta đã đợi ở đây hai ngày rồi." Danh Thúc đợi hai ngày mà không thấy bóng dáng Ngô Bát Nhất và Bàn Tử, không khỏi có chút sốt ruột.

"Danh Thúc, Tây Tạng địa hình rộng lớn, giao thông không tiện." Trần Phong tự nhiên biết đối phương đang nghĩ gì.

Hắn đang nghi ngờ Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đã lén lút đi đến Cửu tầng yêu tháp trước rồi.

Trần Phong cũng lười vạch trần, quay đầu cùng Tuyết Lê ở một bên trêu đùa.

Suốt đường đi, tên tay sai của Danh Thúc không ngừng hỏi thăm bên trong có bảo bối gì không.

Vừa nhìn đã biết không có ý tốt, cũng không biết tại sao Danh Thúc lại dẫn theo người như vậy.

Trần Phong cũng mặc kệ, chỉ cần đối phương không làm tổn hại đến lợi ích của mình là được.

"Lão Trần, Thiên thụ thi nhân là gì?" Tuyết Lê khoác tay Trần Phong, đôi mắt long lanh nhìn anh.

"Thiên thụ thi nhân là những người sau khi trải qua một biến cố lớn, trong đầu đột nhiên xuất hiện một số bài thơ kinh người, thường là sau một trận bạo bệnh mới xuất hiện." Trần Phong nghe lời Tuyết Lê, sắp xếp lại thông tin trong đầu rồi nói: "Trong đầu đột nhiên có thêm thơ kinh, đúng là có chuyện như vậy.

Những người này sau khi có thêm những bài thơ kinh đó, liền cho rằng đó là nhiệm vụ mà ông trời giao phó, phải truyền tụng những bài thơ kinh đó ra ngoài.

Người như vậy thường rất quen thuộc với môi trường ở Tây Tạng, đó cũng là lý do tại sao phải tìm Thiên thụ thi nhân." "Lần này chúng ta có thể tìm được Mộc Trần Châu và Long cốt thiên thư không?" Tuyết Lê nhìn ngọn núi tuyết xa xôi nói.

"Sẽ tìm được, chỉ cần chúng ta có thể tìm thấy Ma quốc, chúng ta sẽ tìm được." Trần Phong ôm eo Tuyết Lê, ánh mắt kiên định nhìn về phía xa.

"Trần Phong tiểu huynh đệ, về rồi, họ về rồi!" Trần Phong nghe vậy, quay lại nhìn Danh Thúc đang mặt mày hớn hở.

"Lão Ngô về rồi," Tuyết Lê nghe Danh Thúc nói liền phản ứng lại.

Chỉ có hai người Ngô Bát Nhất và Bàn Tử dẫn được Thiên thụ thi nhân về, Danh Thúc mới phấn khởi như vậy.

"Đi, ra ngoài xem xem." Trần Phong và Tuyết Lê sau đó liền đi về phía Danh Thúc.

"Lão Trần," Trần Phong vừa đi tới đã thấy Ngô Bát Nhất và Bàn Tử, phía sau họ là một người giống lạt ma.

Đây chắc là Thiên thụ thi nhân.

"Không sao chứ?" Trần Phong nhìn hai người trước mặt hỏi.

"Không sao, chúng tôi đã đưa Thiên thụ thi nhân về rồi." Bàn Tử lắc đầu, sau đó nhìn về phía lạt ma phía sau.

"Chào ngài, tiếp theo phải phiền ngài nhiều rồi." Trần Phong nhìn Thiên thụ thi nhân trước mặt, nói.

"Có thể phá hủy sào huyệt của Ma quốc là việc tôi nên làm." Thiên thụ thi nhân lắc đầu nói.

Sau đó, Trần Phong cũng biết Thiên thụ thi nhân này là bạn cũ của Ngô Bát Nhất.

“Vậy chúng ta nghỉ ngơi một chút, ngày mai bắt đầu xuất phát.” Trần Phong biết Ngô Bát Nhất và những người khác đã phải bôn ba đường dài, chưa được nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, sau khi nhóm Trần Phong nghỉ ngơi xong, dưới sự dẫn dắt của Thiên thụ thi nhân, họ đến một ngôi làng nhỏ gần đó.

Người trong làng thấy Thiên thụ thi nhân, liền đồng ý rất sảng khoái, không nói hai lời đã dắt ra mấy con bò yak và mấy con ngựa.

Trần Phong thấy vậy liền bảo Bàn Tử trả một ít tiền, số tiền này đủ để mua những con bò yak và ngựa này.

Nhưng ở ngôi làng nhỏ này, những con bò yak và ngựa này không phải thứ có thể dùng tiền để đo lường.

Đường đi không dễ dàng, không chừng phía trước sẽ xảy ra tai nạn.

Sau một hồi thuyết phục, những người này mới nhận lấy số tiền đó.

Phải công nhận danh tiếng của Thiên thụ thi nhân thật sự hữu dụng.

Sau đó, mọi người dắt những con bò yak và ngựa này đến trước xe tải, chuyển từng chút vật tư trên xe lên lưng chúng.

Cũng may những con bò yak này da dày thịt béo, nhiều đồ như vậy cũng không thành vấn đề.

Cứ thế, một đoàn mười người đi về phía di chỉ Cổ Cách.

Do Thiên thụ thi nhân dẫn đường, họ đi tắt đến di chỉ Cổ Cách.

Từ đây đến di chỉ Cổ Cách không có đường, may mà có Thiên thụ thi nhân dẫn lối.

Suốt đường đi hoang vu vô tận, không một bóng người, đâu đâu

cũng là cây cối khô héo.

Trần Phong để A Hương cưỡi trên lưng bò yak, trong số những người ở đây, thể chất của A Hương là yếu nhất.

Suốt đường đi cũng may có Hàn Tố Mai và Tuyết Lê chăm sóc.

Thiên thụ thi nhân trên đường cũng không ngừng kể về những chuyện năm xưa du lịch khắp nơi.

"Phía trước là di chỉ Cổ Cách." Thiên thụ thi nhân đột nhiên nhìn về phía xa nói.

Nghe lời Thiên thụ thi nhân, cả đoàn người đều phấn chấn tinh thần.

Chương 550

Cuối cùng cũng đến rồi sao?

Suốt đường đi khô khan vô tận, cuối cùng cũng đã đến nơi.

Trần Phong vội vàng phóng tầm mắt nhìn ra xa, quả nhiên ở phía xa đã thấy một khu di chỉ.

Xung quanh chỉ còn lại một số bức tường đổ nát, phong hóa nghiêm trọng, không còn nhận ra được nữa.

Nhưng Trần Phong lại thấy ở phía xa có một ngôi đền hoang phế, đó hẳn là mục tiêu họ cần tìm.

Thiên thụ thi nhân nhìn ngôi đền, cúi đầu bái lạy.

Đích đến đã ở ngay trước mắt, nhóm Trần Phong lại có thêm động lực.

Rất nhanh, họ đã ở trong di chỉ Cổ Cách.

"Đây là di tích Cổ Cách sao?" Bàn Tử mắt sáng rực quét xung quanh, rõ ràng là đang tìm xem có bảo bối nào bị chôn vùi không.

Nhưng điều khiến Bàn Tử thất vọng là ở đây chỉ có một đống cát và một số bức tường đổ nát, ngoài ra không có gì khác.

Trần Phong quan sát tình hình xung quanh, Mắt bạc Cổ Cách mà họ cần tìm chắc là ở trong ngôi đền hoang phế kia rồi.

Thiên thụ thi nhân hiển nhiên cũng biết điều đó, cũng không nói nhiều.

Ông trực tiếp dẫn mọi người đến trước ngôi đền hoang phế.

"Mắt bạc Cổ Cách mà các vị cần tìm chắc là ở trong này rồi, nơi này đã hoang phế, hy vọng nó không bị phá hủy." Thiên thụ thi nhân

nhìn ngôi đền đổ nát, thở dài nói.

Rõ ràng là ông đang cảm khái cho số phận của ngôi đền.

Nhóm Trần Phong buộc những con bò yak ở bên ngoài, rồi theo Thiên thụ thi nhân vào trong đền.

Không gian bên trong đền không lớn.

Giữa đền có mấy cây cột sừng sững, trên đó có rất nhiều đèn lồng.

Xung quanh đâu đâu cũng là mạng nhện, bụi bặm phủ đầy.

"Lão Trần, nhìn lên trên!" Ngô Bát Nhất kéo tay áo Trần Phong, dùng tay chỉ lên đỉnh đền.

Trần Phong vừa vào cũng đang tìm kiếm Mắt bạc.

Nhưng nhìn xung quanh, toàn là những dấu tích đổ nát, có Mắt bạc cũng không nhận ra được.

Nhìn theo hướng Ngô Bát Nhất chỉ, trên đỉnh bằng phẳng của ngôi đền có vẽ một con mắt màu bạc.

Con mắt này không biết được vẽ bằng loại sơn gì mà đã lâu như vậy, màu sắc của nó vẫn không thay đổi.

Khi Trần Phong nhìn thấy Mắt bạc, anh liền biết đó là thứ họ cần tìm.

Con mắt này nhóm Trần Phong cũng rất quen thuộc, đó chính là hình xăm lời nguyền trên lưng họ.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, đều hiểu ý của đối phương.

Mắt bạc này chính là thứ họ cần tìm.

Vương quốc Cổ Cách chắc chắn có liên quan đến Ma quốc, hoặc đây là một cứ điểm của Ma quốc.

“Không phải là lời nguyền của Ma quốc sao?” Lúc này, Bàn Tử và những người khác cũng đã thấy Mắt bạc trên đỉnh đầu, lời nguyền quen thuộc.

“Mắt bạc, thật sự là Mắt bạc, lần này tìm được Cửu tầng yêu tháp có hy vọng rồi.” Danh Thúc thấy con mắt thì cũng phấn khởi.

Bọn họ rầm rộ đến đây, không phải là để tìm Cửu tầng yêu tháp sao?

Bây giờ cuối cùng cũng đã tìm được một chút manh mối.

“Trần Phong huynh đệ, ở đây có manh mối gì không?” Danh Thúc cũng đã đến đây, quay sang hỏi Trần Phong.

Ở đây có Mắt bạc, không chừng sẽ có manh mối về Cửu tầng yêu tháp.

Trần Phong cũng nghĩ vậy, nếu không thì cứ đi theo lộ trình là được.

“Chia nhau ra tìm đi.” Trần Phong nhìn Mắt bạc không thấy gì, liền mở miệng nói.

Ngôi đền này vốn không lớn, mọi người chia nhau ra tìm sẽ tiện hơn.

Trần Phong nhìn tình hình xung quanh, những bức tượng đá ở đây đều đã đổ, gần như không có thứ gì còn nguyên vẹn.

Nếu manh mối bị hủy hoại thì việc tìm kiếm sẽ không dễ dàng.

“Có một pho tượng Phật, bằng bạc.” Lúc này, một giọng nói kinh ngạc từ phía sau Trần Phong truyền đến.

Trần Phong nhìn lại, hóa ra là tên tay sai của Danh Thúc phát hiện ra một pho tượng Phật làm bằng bạc.

“Đâu, để tôi xem, đen thật.” Bàn Tử nghe vậy là tích cực nhất, vội

vàng chạy tới.

Trần Phong cũng đi qua, một pho tượng Phật không lớn, tuy trên đó phủ đầy bụi bặm nhưng vẫn có thể thấy được ánh bạc lấp lánh, được bảo tồn rất tốt.

"Thứ này chắc đáng giá không ít tiền đâu nhỉ." Bàn Tử và tên tay sai nước miếng sắp chảy ra.

"Bàn Tử," Ngô Bát Nhất kéo Bàn Tử lại, ngăn không cho cậu ta nói những lời không thích hợp.

Tên tay sai kia cũng bị Danh Thúc kéo lại.

Thiên thụ thi nhân đang ở đây, nhìn trang phục của ông cũng biết ông là người trong chùa.

Đem đồ đi ngay trước mặt người ta, thật không phải phép.

Sau này còn phải nhờ ông ấy dẫn đường, không thể đắc tội được.

Chỉ là bạc thôi, niên đại cũng không lâu, cũng không đáng giá bao nhiêu tiền.

Vì vậy, nhóm Trần Phong đều không chọn động vào pho tượng Phật này.

Thiên thụ thi nhân thấy biểu hiện của mấy người cũng hài lòng, ông cũng biết suy nghĩ trong lòng họ.

Thiên thụ thi nhân cẩn thận xem xét pho tượng Phật, lau sạch bụi bặm trên đó rồi thôi.

Sau đó, nhóm Trần Phong lại kiểm tra những nơi khác nhưng đều không phát hiện manh mối gì.

"Trời tối rồi, chúng ta dựng lều ở gần đây đi, buổi tối không an toàn." Thiên thụ thi nhân thấy mấy người đều ngừng tìm kiếm, liền biết họ không tìm thấy gì.

“Được, vậy tìm một nơi khuất gió.” Trần Phong gật đầu, người Tây Tạng biết buổi tối tốt nhất không nên ra ngoài, bầy sói thường hoạt động vào ban đêm.

Tuy mấy năm nay việc săn sói rất gắt gao, nhưng muốn tiêu diệt hết sói là không thể.

Mọi người liền tìm một nơi khuất gió.

Sau khi dựng lều xong, trời cũng đã tối hẳn.

Nơi này cách ngôi đền không xa.

Tổng cộng dựng bốn cái lều, mấy cô gái một cái, còn lại nam ba cái.

Buổi tối phải có hai người ở ngoài canh gác.

Ăn qua loa bữa tối, nhóm Trần Phong liền nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi tiếp.

Nửa đêm, Trần Phong đi vệ sinh, liền thấy một bóng người lướt qua trước mắt.

Thấy bóng người, Trần Phong tỉnh táo hẳn, vội vàng giải quyết xong.

Anh lay tỉnh Ngô Bát Nhất đang ngủ say.

“Lão Trần?

Sao vậy?” Ngô Bát Nhất tỉnh giấc, nhìn Trần Phong, hạ giọng hỏi.

Chương 551

Anh ấy chắc chắn có chuyện mới làm vậy.

Trần Phong làm một thủ thế "đi theo tôi", rồi bước ra khỏi lều.

"Lão Trần, sao vậy, đêm hôm khuya khoắt." Ngô Bát Nhất theo sau Trần Phong, hỏi.

"Tôi vừa thấy có người đi về phía ngôi đền đằng sau." Trần Phong nhỏ giọng nói.

"Hả?

Người canh gác đâu?" Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất tỉnh táo hẳn, vội vàng quay đầu nhìn xung quanh.

Lẽ ra phải có người canh gác, nhưng bây giờ một bóng người cũng không thấy.

Trần Phong đưa tay chỉ về hướng ngôi đền.

Ngô Bát Nhất lập tức hiểu ra, bóng người Trần Phong vừa thấy chắc là người canh gác.

Có lẽ hắn nhân lúc đêm khuya không có ai, chạy đến ngôi đền để trộm pho tượng Phật.

"Đi, lên xem xem." Ngô Bát Nhất hiểu ra, vẫy tay rồi đi về hướng ngôi đền.

Anh tin rằng ý của Trần Phong khi gọi mình dậy cũng là vậy.

Bóng người phía trước bây giờ đã mất dạng, nếu không nhanh lên, có khi đối phương đã mang pho tượng Phật đi mất rồi.

Hai người đi với tốc độ nhanh nhất.

Khi đến gần ngôi đền, Trần Phong giơ tay ra hiệu dừng lại.

Ngô Bát Nhất biết ý, liền giảm tốc độ.

Hai người nghiêng đầu nhìn, quả nhiên lúc này một bóng người đang ở trước pho tượng Phật.

Nhìn thân hình, giống tên tay sai của Danh Thúc.

Gã này quả nhiên không có ý tốt, định trộm tượng.

"Lát nữa dọa hắn một phen." Trần Phong ghé vào tai Ngô Bát Nhất khẽ nói.

Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ tinh quái.

Lúc này, tên tay sai đang tham lam nhìn pho tượng Phật trước mặt.

Hắn mặt dày mày dạn cầu xin Danh Thúc, không phải vì lý do này sao?

Chỉ cần bán được pho tượng Phật này, sau này không cần phải lo về tiền bạc nữa.

Tuy trong mắt Danh Thúc và những người khác nó không đáng mấy đồng, nhưng với hắn thì khác.

Nghĩ đến đây, tên tay sai liền dùng hai tay ôm lấy pho tượng Phật.

Hắn dùng sức, liền nhấc bổng được pho tượng.

Cảm nhận được sức nặng của pho tượng trên tay, miệng hắn cười đến méo cả đi.

Nhưng hắn lại không để ý đến sợi xích sắt bên dưới pho tượng.

Nhưng ở bên ngoài, Trần Phong và Ngô Bát Nhất lại thấy rất rõ.

Bên dưới pho tượng Phật có một sợi xích sắt, nối thẳng vào bên trong.

“Bên trong có gì đó.” Trần Phong thấy sợi xích, liền đoán bên trong có thứ gì đó, không chừng là manh mối mà họ chưa phát hiện.

Ngô Bát Nhất tập trung tinh thần nhìn, ánh trăng chiếu xuống, cảnh tượng bên trong vừa đủ để nhìn rõ.

Tên tay sai không để ý đến sợi xích bên dưới, ôm pho tượng đi ra ngoài.

“Rầm.” Sợi xích bị kéo ra một đoạn, sau đó bên trong ngôi đền vang lên tiếng cơ quan.

Tên tay sai nghe thấy tiếng động thì giật nảy mình, pho tượng trên tay cũng suýt rơi xuống đất.

Lúc này hắn mới thấy sợi xích bên dưới pho tượng.

Hắn giật giật sợi xích, tiếng cơ quan xung quanh vẫn tiếp tục.

Tên tay sai vốn nhát gan, trong ngôi đền yên tĩnh đột nhiên xuất hiện tiếng cơ quan.

Tuy không biết là gì, nhưng trong lòng không muốn ở lại đây nữa.

Nhưng không kéo sợi xích ra, pho tượng không thể mang đi được.

“Rầm.” Lúc này, ngay khi hắn vừa ôm pho tượng lên, một phiến đá phía sau đột nhiên nhô lên, để lộ ra một cái hang đen ngòm.

Thấy vậy, trong lòng hắn càng hoảng hốt, càng dùng sức kéo sợi xích, muốn kéo pho tượng ra rồi nhanh chóng quay về.

Lúc này, một bàn tay đầy lông trắng đột nhiên tóm lấy cánh tay hắn.

Bàn tay đó khỏe kinh người, không giống tay người.

Tên tay sai bị một phen dọa choáng váng, một dòng chất lỏng từ quần hắn chảy xuống.

Lông tơ trên người dựng đứng, chân như bị đóng đinh, không thể cử động được.

Lúc này, một khuôn mặt kinh khủng xuất hiện trước mặt hắn.

"Phịch." Tên tay sai thấy khuôn mặt đó, liền cảm thấy trời đất quay cuồng, rồi ngã xuống.

Cũng không biết là bị dọa ngất hay dọa chết.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất lúc này cũng căng thẳng nhìn con quái vật đột nhiên xuất hiện.

Không ngờ mọi chuyện lại phát triển như vậy.

Ban đầu tưởng chỉ là một cái bánh tông, không ngờ lại xuất hiện một con quái vật.

Dưới ánh trăng, Trần Phong và Ngô Bát Nhất có thể thấy rõ hình dáng của con quái vật.

Chỉ thấy nó có mặt mèo, thân người, có đuôi, trên người mọc đầy lông trắng.

"Thứ gì vậy, trông kỳ quái quá." Ngô Bát Nhất thấy rõ thứ đó, tim đập thình thịch.

Ông chưa bao giờ thấy thứ gì như vậy.

"Suỵt." Có lẽ thính giác của con quái vật rất nhạy, nghe thấy có động tĩnh.

Lúc này nó đang cảnh giác nhìn về phía vị trí của Trần Phong và những người khác, rồi từ từ đi về phía họ.

Ngô Bát Nhất nhìn con quái vật ngày càng đến gần, trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Thời khắc quan trọng, Trần Phong nhặt một viên sỏi nhỏ từ dưới

đất, ném vào bên trong.

Quả nhiên chiêu này hữu dụng, con quái vật nghe thấy tiếng sỏi, liền đi về phía đó.

Nhưng không biết Trần Phong cố ý hay vô tình, viên sỏi lại rơi trúng mặt tên tay sai.

Tên tay sai bị viên sỏi làm cho giật mình, liền tỉnh lại.

Vừa tỉnh lại đã thấy một cái miệng to như chậu máu đang há ra.

Tên tay sai nhìn thấy cái miệng tanh hôi đó, vừa định mở miệng kêu cứu.

"Phụt!" Răng nanh của con quái vật không chút lưu tình cắn nát cổ họng hắn, máu tươi bắn tung tóe.

Thân thể tên tay sai giãy giụa hai cái rồi không còn động tĩnh.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất thấy vậy nhíu mày, tên tay sai dù sao cũng đi theo bọn họ.

Chương 552

Vừa rồi họ cũng không muốn hắn chết.

Nhưng lúc này đối phương đã chết trong miệng con quái vật này.

Nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại, đối phương cũng là tự làm tự chịu.

Lúc này, con quái vật bắt đầu ăn xác của tên tay sai.

Nội tạng vương vãi khắp nơi, khiến Trần Phong và những người khác có chút buồn nôn, khó chịu.

Một người cứ thế bị quái vật ăn ngay trước mặt họ, cảm giác sẽ tốt mới là lạ.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất thấy con quái vật hung tợn, cũng không dám động đậy.

Thực lực của con quái vật chắc không tệ, chỉ có hai người họ.

Có thể không bị phát hiện thì tốt hơn.

Chỉ là Trần Phong đang suy nghĩ, tại sao trong một ngôi đền bỏ hoang, sau cơ quan lại có một con quái vật như vậy.

Chẳng lẽ trước đây ngôi đền nuôi nó?

Không đúng, nếu là nuôi, nhiều năm như vậy sớm đã chết đói rồi.

Trong đầu đầy rẫy nghi vấn, không có câu trả lời.

Nhưng Trần Phong cũng không hành động lỗ mãng, con quái vật này không dễ đối phó.

Hai người ra ngoài lại không mang theo súng, chỉ có con dao găm tùy thân.

Nhưng, sự việc không như ý muốn, con quái vật đã ăn gần hết tên tay sai, chỉ còn lại một số mảnh tay chân.

Lúc này, con quái vật đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm về hướng Trần Phong và Ngô Bát Nhất.

Răng nanh của nó lấp lánh ánh sáng lạnh dưới ánh trăng, vết máu trên đó nhìn rõ mồn một.

"Hình như chúng ta bị phát hiện rồi." Ngô Bát Nhất thấy hành động của con quái vật, quay sang khẽ nói.

"Đừng sợ, hai chúng ta mà không xử lý được con súc sinh đó sao!" Trần Phong nghe lời Ngô Bát Nhất, an ủi nói.

Thực ra trong lòng anh cũng không chắc chắn, chỉ là để an ủi Ngô Bát Nhất.

Con quái vật có lẽ mũi rất thính, đã ngửi thấy mùi trên người Trần Phong và những người khác.

Trong mắt nó lóe lên một tia hung ác, rồi liền đi về phía hai người.

Trần Phong thấy vậy, kéo Ngô Bát Nhất ra sau lưng, tay nắm chặt con dao găm.

Ánh mắt cảnh giác nhìn con quái vật, chỉ cần nó đến gần, anh sẽ ra tay ngay lập tức.

Nhưng con quái vật cũng rất cảnh giác, xem ra nó không ít lần giao chiến với con người.

Con quái vật ngày càng gần, tay Trần Phong đổ một ít mồ hôi lạnh.

Nhưng nội tâm vẫn bình tĩnh, càng trong tình huống này, càng phải bình tĩnh.

Lúc này, Trần Phong thấy một cái đầu mèo xuất hiện ở phía trước,

nó đang nhìn sang hai bên.

May mà con quái vật không nhìn về phía Trần Phong ngay lập tức.

Ngay lúc đó, Trần Phong lướt người.

Con dao găm trong tay chém thẳng vào đầu con quái vật.

Nhưng đòn tấn công chắc chắn của Trần Phong lại bị hụt.

Phản ứng của con quái vật quá nhanh nhạy, không kém gì Trần Phong.

Con dao găm trong tay anh lại chém về phía thân thể con quái vật.

Con quái vật cũng rất giảo hoạt, biết thứ này sẽ gây tổn thương cho nó, nên không dám đến gần.

Cứ thế, dưới ánh trăng, hai bên giằng co.

Lúc này, con quái vật mở miệng gầm lên một tiếng, rồi nhanh chóng lao tới, tốc độ cực nhanh.

Trần Phong nhanh chóng nghiêng người, đồng thời chân trái cũng nhấc lên.

Con quái vật cứ thế lướt qua người Trần Phong.

Ngay lúc đó, chân trái của Trần Phong nhanh chóng đá vào thân thể con quái vật.

"Bốp" một tiếng, chân trái của Trần Phong và con quái vật va chạm vào nhau.

Con quái vật kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình liền bay ra ngoài.

Cú đá này Trần Phong đã hạ thủ rất mạnh.

Nhưng từ cảm giác vừa rồi, con quái vật không bị thương nặng.

Quả nhiên, thân thể con quái vật va vào tường mới dừng lại.

Nó lộn một vòng rồi đứng dậy, trông có vẻ không bị thương gì.

Thấy vậy, Trần Phong cũng thầm mắng một tiếng.

Lông da của con quái vật quá dày, cú đá vừa rồi tuy đã dùng toàn lực nhưng lại không gây tổn thương cho nó.

Xem ra phải dựa vào con dao găm trong tay.

Anh không tin, đối phương có thể đao thương bất nhập.

Cú đá vừa rồi, dường như đã chọc giận đối phương.

Con quái vật đứng đó không ngừng gầm gừ với Trần Phong, nhưng trong ánh mắt lại không có vẻ kiêng dè.

Trần Phong nhìn ánh mắt của đối phương, biết nó có linh tính.

Lúc này, Ngô Bát Nhất vẫn luôn đứng ở một bên đột nhiên ra tay.

Đồng thời, con dao găm trong tay ông vút lên, phi tới.

Ngô Bát Nhất đột nhiên ra tay, cũng làm con quái vật giật mình, nó theo bản năng nhảy sang một bên.

Cú nhảy này cũng giúp nó né được đòn tấn công của Ngô Bát Nhất.

Mọi chuyện diễn ra khiến Ngô Bát Nhất cũng ngẩn người.

Vận may của gã này cũng quá tốt rồi.

Lúc này, Trần Phong ở bên cạnh cũng đã động thủ.

Con dao găm trong tay vút lên, phi tới.

Con quái vật sau khi ra tay, đang cảnh giác nhìn Ngô Bát Nhất, không ngờ Trần Phong lại đột nhiên tấn công.

"Phụt." Con dao găm trực tiếp cắm vào đầu con quái vật.

Máu màu xanh lục văng ra khắp nơi.

Con quái vật ngã xuống đất, giãy giụa hai cái, rồi không còn động đậy nữa.

Trần Phong giơ ngón tay cái với Ngô Bát Nhất.

Vừa rồi nếu không phải Ngô Bát Nhất đột nhiên ra tay, chớp lấy cơ hội, không biết còn phải đánh đến bao giờ.

Máu của con quái vật tỏa ra một mùi đặc biệt.

Chương 553

Trần Phong tiến lên, kiểm tra.

Thấy con quái vật đã chết hẳn, anh mới rút con dao găm cắm trên đầu nó ra, dùng lông của con quái vật lau sạch máu trên dao.

"Con quái vật này tôi hình như đã từng nghe nói, hẳn là một loại Địa ngục ngạ quỷ trong miêu thuật của Luân hồi tông, không ngờ lại thật sự có quái vật như vậy." Ngô Bát Nhất cẩn thận nhìn con quái vật, trong đầu nhớ lại những gì đã từng nghe.

"Địa ngục ngạ quỷ?

Miêu tả cũng đúng, chỉ là tại sao ở đây lại có quái vật như vậy.

Ngôi đền này đã bỏ hoang nhiều năm, nếu nó bị nhốt ở đây, có lẽ đã chết đói từ lâu rồi." Trần Phong nghe vậy, nhìn hình tượng Địa ngục ngạ quỷ cũng thấy hợp lý, nhưng trong lòng lập tức có nghi vấn khác.

"Có lẽ sau pho tượng Phật có bí mật." Ngô Bát Nhất nói, ánh mắt nhìn Trần Phong.

Nhìn ánh mắt của Ngô Bát Nhất, Trần Phong biết ông đang nghĩ gì.

"Vậy đi xem xem, không chừng bên trong sẽ có manh mối." Ngô Bát Nhất bật đèn pin trên người lên.

Nhưng nhìn thảm trạng của tên tay sai trước mặt, trong dạ dày cũng một trận khó chịu.

"Đi thôi." Trần Phong nhìn sang chỗ khác, tên tay sai chết ở đây cũng không thể trách ai được, là do lòng tham của hắn.

Đến trước pho tượng Phật, dùng đèn pin soi vào bên trong, liền thấy một cái hang không lớn.

Phải khom lưng mới có thể vào được.

Bên trong trông giống như một hang núi, không được quy củ, một số rễ cây mọc lộn xộn.

Xem ra hang núi này cũng đã bị bỏ hoang cùng với ngôi đền.

Từ bên ngoài nhìn vào không thấy được.

Trần Phong tay cầm dao găm, khom lưng đi vào bên trong.

Vừa vào đã thấy bên trong không có gì cả, chỉ có một số hài cốt động vật, người cũng có.

Đi vào sâu hơn có thể thấy mấy cái hang không lớn, nhưng vừa đủ để con quái vật ra ngoài.

Đây hẳn là lý do tại sao Địa ngục ngạ quỷ nhiều năm như vậy mà không chết đói, thỉnh thoảng nó ra ngoài săn mồi.

Chỉ có thể nói tên tay sai xui xẻo, vừa lúc đụng phải con quái vật ở bên trong.

Ngô Bát Nhất theo sau cũng đã vào, thấy tình hình bên trong cũng hiểu ra.

Không gian bên trong không lớn, đi vào vài bước đã đến cuối.

"Lão Trần, bên trong không có gì cả." Ngô Bát Nhất nhìn quanh nói, bên trong ngoài xương cốt ra thì vẫn là xương cốt, hoàn toàn không phát hiện được manh mối hữu ích nào.

"Ừ ừ, xem ra đây chỉ là ổ của con quái vật, chỉ là bị nó đào thủng, mới sống sót được." Trần Phong gật đầu, bên trong không có gì, quay người định đi ra ngoài.

Nhưng lúc này, Trần Phong đột nhiên thấy giữa đống hài cốt có một tấm da thú.

Tấm da thú này giống với tấm da thú trong tay anh.

Ngô Bát Nhất nghe lời Trần Phong, sững sờ, theo ánh mắt của Trần Phong liền thấy tấm da thú.

Trần Phong khom lưng nhặt tấm da thú lên, trên đó có một số văn tự.

Nhưng những văn tự này Trần Phong không nhận ra.

Chỉ có thể xem có thể mang về cho Thiên thụ thi nhân xem không, xem ông ấy có biết trên đó viết gì không.

"Đợi đã, đưa tôi xem, chữ trên đó có lẽ tôi nhận ra." Ngô Bát Nhất liếc qua đã thấy văn tự trên đó, những văn tự này trước đây lúc đi lính ở Tây Tạng ông từng gặp.

Là chữ Tạng, Ngô Bát Nhất thấy mới lạ, liền học một chút.

Ngô Bát Nhất nhận lấy tấm da thú từ tay Trần Phong, nhìn văn tự trên đó, ông liền biết mình không nhìn nhầm.

Ông dùng đèn pin chiếu lên văn tự, rồi từ từ dịch.

"Sao rồi, nhìn ra được gì chưa?" Trần Phong thấy Ngô Bát Nhất xem xong, liền hỏi.

"Lão Trần, trên này ghi chép về Long cốt thiên thư." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất ánh mắt rực sáng nhìn anh.

"Long cốt thiên thư, mau nói đi." "Theo ghi chép trên này, nhiều năm trước, người của dân tộc thiểu số này đã thấy một cặp vợ chồng người Hán đến Tây Tạng.

Họ nói là muốn tìm Thần quốc Côn Luân, nhưng người Tây Tạng biết ở Tây Tạng không có Thần quốc Côn Luân nào cả, chỉ có một Ma

quốc.

Những người Hán này dựa vào võ lực ép buộc những người dân tộc thiểu số này dẫn đường.

Những người dân tộc thiểu số này bất đắc dĩ phải cử người dẫn họ đi tìm Ma quốc, và đã tìm thấy.

Những người Hán đó từ trên người lấy ra một thứ giống như con mắt đặt vào đó." Đến đây, Ngô Bát Nhất dừng lại.

"Đừng dừng lại chứ, muốn làm tôi sốt ruột chết à." Trần Phong đang nghe đến đoạn hay, không ngờ ông lại không nói nữa.

"Họ đặt thứ đó lên một tế đàn, trên tế đàn có một cuốn sách, một cuốn sách được khắc bằng xương." Ngô Bát Nhất nhìn dáng vẻ của Trần Phong, có chút buồn cười.

"Nhưng lúc ra về, gặp phải tuyết lở, tất cả mọi người đều không ra được.

Chuyện đại khái là như vậy." Ngô Bát Nhất nói xong, liền đưa tấm da thú cho Trần Phong.

Trần Phong cất tấm da thú, trong lòng cũng đã biết đại khái.

Không ngờ chuyến đi này lại có thu hoạch lớn như vậy.

Bây giờ không chỉ biết được tung tích của mảnh vỡ Mộc Trần Châu, mà còn biết về Long cốt thiên thư.

Long cốt thiên thư ở trên tế đàn của Ma quốc.

"Đi thôi, chuyến này thu hoạch khá lớn." Trần Phong cất kỹ tấm da thú, bình thản nói.

"Ừ, nhưng tên tay sai kia thì sao?" Ngô Bát Nhất nhìn tên tay sai bên ngoài, hỏi.

“Đừng quan tâm, để Danh Thúc đi tìm, chúng ta nói ra ngược lại sẽ khiến Danh Thúc nghi ngờ động cơ của chúng ta.” Trần Phong nghe lời Ngô Bát Nhất, suy nghĩ một chút rồi nói.

Sau đó, Trần Phong và Ngô Bát Nhất liền đi về phía doanh địa.

Vừa về đến nơi, liền thấy Tuyết Lê đang ngồi ở bên ngoài.

Thấy Trần Phong và Ngô Bát Nhất từ phía sau đi ra, Tuyết Lê cũng không nói gì, chỉ ánh mắt chăm chú nhìn Trần Phong.

Không còn cách nào khác, Trần Phong đành kể lại chuyện xảy ra ở ngôi đền cho Tuyết Lê nghe.

Tuyết Lê tuy biết hai người lén lút đi ra ngoài, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng chuyện này là do tên tay sai tự tìm, cô cũng không còn bận tâm nữa.

Mấy người hẹn nhau, nếu Danh Thúc hỏi, cứ giả vờ không biết.

Sau đó, Trần Phong và Tuyết Lê ở lại canh gác.

Tuyết Lê thấy Ngô Bát Nhất và Trần Phong thần thần bí bí đi về phía sau, liền biết hai người có chuyện, nên ra đây canh chừng cho họ.

Ngày thứ hai, nhóm Trần Phong bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Lúc này, Danh Thúc cũng bắt đầu tìm tên tay sai của mình.

Sắp xuất phát rồi mà không thấy người đâu.

Gã này là do hắn tự ý dẫn theo.

“Trần Phong huynh đệ, có thấy tên tay sai vô dụng của tôi đâu không?” Danh Thúc mặt dày tiến lên hỏi, tối qua có mấy người canh gác, ông đã hỏi những người khác, họ đều nói không thấy.

“Danh Thúc, có khi nào tên tay sai kia chịu không nổi khổ, về

trước rồi không?" Trần Phong nghe lời Danh Thúc, bình thản nói.

"Thôi, tùy hắn vậy." Danh Thúc nghe lời Trần Phong gật đầu, dù sao tên tay sai này đối với hắn cũng không quan trọng, có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Chương 554

"Vậy xuất phát thôi!" Trần Phong thấy mấy người đều đã thu dọn xong đồ đạc.

Lúc này, Thiên thụ thi nhân ở một bên đột nhiên ngã xuống đất co giật.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều hoảng sợ.

Thiên thụ thi nhân không thể xảy ra chuyện gì được.

Hành động tiếp theo không thể thiếu người dẫn đường, không có người dẫn đường, con đường tiếp theo rất khó đi, có tìm được hay không cũng là một vấn đề.

Trần Phong nhìn Thiên thụ thi nhân ngã xuống đất, trong lòng căng thẳng, Thiên thụ thi nhân vô cùng quan trọng cho hành trình tiếp theo.

Anh vội vàng tiến lên kiểm tra tình hình.

Lúc này, Thiên thụ thi nhân sùi bọt mép, toàn thân co giật.

"Lão Trần, xem cánh tay ông ấy." Lúc này, Tuyết Lê ở một bên đột nhiên nói.

Thị lực và thính giác của Tuyết Lê luôn tốt nhất.

Nếu cô đã nói vậy, chắc chắn đã có phát hiện.

Trần Phong vội vàng nhìn vào cánh tay của Thiên thụ thi nhân.

"Thi độc?" Trần Phong nắm lấy cánh tay của Thiên thụ thi nhân, liền thấy trên cánh tay ông có một mảng đen.

Danh Thúc không nhận ra, nhưng nhóm Trần Phong làm sao không biết, đây là dấu hiệu của việc trúng thi độc.

Chỉ là Thiên thụ thi nhân vẫn luôn ở nguyên tại chỗ, sao lại trúng thi độc được?

Nhưng lúc này không phải là lúc suy nghĩ chuyện này.

Trần Phong vội vàng lấy ra Bắc địa huyền đan cho Thiên thụ thi nhân uống.

Bắc địa huyền đan có thể phòng ngừa trúng thi độc, có tác dụng khắc chế thi độc, nhưng lại không thể loại bỏ hoàn toàn thi độc.

"Gạo nếp." Trần Phong nhanh chóng nói với những người phía sau.

Ngô Bát Nhất nghe vậy lập tức từ trong ba lô của mình lấy ra một túi gạo nếp.

Kể từ lần trước trúng thi độc, Ngô Bát Nhất luôn mang theo một túi gạo nếp trong ba lô để phòng khi cần thiết.

Không ngờ bây giờ lại dùng đến, ông vội vàng đưa túi gạo nếp trong tay cho Trần Phong.

Trần Phong nhận lấy, trực tiếp đắp gạo nếp lên cánh tay của Thiên thụ thi nhân.

Sau khi uống Bắc địa huyền đan, Thiên thụ thi nhân không còn co giật nữa.

Nhưng thi độc trên người vẫn chưa được loại bỏ sạch sẽ, nếu không loại bỏ, có thể sẽ tái phát.

Rất nhanh, Trần Phong gỡ lớp gạo nếp trên tay Thiên thụ thi nhân xuống, gạo nếp đã chuyển thành màu đen.

Trần Phong lại thay một lớp gạo nếp mới.

Liên tục thay hai lần, cánh tay của Thiên thụ thi nhân mới trở lại bình thường.

Nhưng sau khi loại bỏ thi độc, cơ thể của Thiên thụ thi nhân cũng có chút suy yếu.

Môi trường của hành trình tiếp theo sẽ còn khắc nghiệt hơn, với tình trạng sức khỏe hiện tại của Thiên thụ thi nhân, ông không thể chịu đựng được.

"Được rồi, không sao rồi, nhưng cơ thể cần nghỉ ngơi.

Hành trình tiếp theo có lẽ không theo kịp được nữa." Trần Phong vứt bỏ nắm gạo nếp đã chuyển sang màu đen.

"Lão Trần, vậy hành trình tiếp theo, thi nhân không thể đi cùng được nữa." Ngô Bát Nhất nghe lời Trần Phong, sững sờ một lúc, rồi cũng không thấy bất ngờ.

Thiên thụ thi nhân đã lớn tuổi, lại trải qua chuyện trúng thi độc, có thể hồi phục đã là không tệ rồi.

"Trần Phong huynh đệ, vậy tiếp theo chúng ta không có người dẫn đường thì làm sao đi tiếp được." Danh Thúc nghe tin này, sắc mặt biến đổi.

Không có người dẫn đường, hành trình phía sau sẽ rất khó khăn.

"Đến lúc đó rồi tính, trước tiên đưa Thiên thụ thi nhân đến nơi có người chăm sóc." Trần Phong nghe lời Danh Thúc, bình thản nói.

"Nhưng tại sao ở đây lại có thi độc?" Tuyết Lê thấy Thiên thụ thi nhân không sao, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng cũng thắc mắc tại sao doanh địa lại có thi độc.

"Tôi có lẽ biết rồi." Trần Phong suy nghĩ một chút rồi nói.

Thi độc có lẽ đến từ tấm da thú mà anh mang về tối qua.

Sáng nay, Trần Phong đã đưa tấm da thú cho Thiên thụ thi nhân xem, không cẩn thận bị đâm phải, hai người đều không để ý.

Tấm da thú đó cũng được đặt trên người Thiên thụ thi nhân.

Nghĩ đến đây, Trần Phong tiến lên sờ vào trong lòng Thiên thụ thi nhân, nhưng tấm da thú đã không còn.

Sắc mặt Trần Phong biến đổi, xem ra thật sự là do tấm da thú đó.

"Lão Trần, nguyên nhân gì?" Ngô Bát Nhất nghe lời Trần Phong, trong lòng liền có dự cảm không lành.

Chắc là thứ mà họ mang về tối qua có vấn đề.

"Tấm da thú đó không thấy đâu nữa rồi." Trần Phong hít sâu mấy hơi, nói: "Tôi nghĩ tấm da thú đó là từ trên người một con thú bị nhiễm thi độc.

Hiện tại đây là khả năng lớn nhất." Ngô Bát Nhất gật đầu, cách nói này cũng hợp lý.

"Khụ khụ." Lúc này, họ nghe thấy tiếng ho của Thiên thụ thi nhân.

Ông tỉnh lại, liền muốn ngồi dậy.

Nhưng cơ thể lại rất yếu.

"Bạn cũ, tôi đưa ông đến thôn gần nhất nghỉ ngơi, tiếp theo chúng tôi tự đi được rồi." Ngô Bát Nhất vội vàng tiến lên đỡ Thiên thụ thi nhân dậy.

"Xin lỗi, không giúp được gì." Thiên thụ thi nhân cũng biết tình trạng sức khỏe của mình không cho phép đi tiếp.

Sau đó, Trần Phong liền theo hướng Thiên thụ thi nhân chỉ mà đi.

Đến một ngôi làng nhỏ, Trần Phong nhờ người ở đó chăm sóc Thiên thụ thi nhân.

Ở Tây Tạng, Thiên thụ thi nhân là một sự tồn tại đáng kính, không cần Trần Phong dặn dò họ cũng sẽ chăm sóc tốt cho ông.

Nhưng điều khiến nhóm Trần Phong vui mừng là, người trong làng nghe nói họ muốn vào núi tuyết, liền tìm một người dẫn đường khác cho họ.

Người dẫn đường này tên là Sơ Nhất, anh ta cũng rất hiểu rõ tình hình trong núi tuyết.

Sơ Nhất sau lưng đeo một khẩu súng săn, dùng để đối phó với bầy sói.

Nhưng trong đội của nhóm Trần Phong, có nhiều súng như vậy, có sói cũng không dám đến gần.

Cứ thế, Sơ Nhất dẫn nhóm Trần Phong xuất phát.

Suốt đường đi, Trần Phong cũng đã hiểu được gần hết.

Họ phải đi dọc theo núi tuyết, đi thêm một ngày nữa là có thể đến vị trí trên bản đồ.

Buổi chiều, nhóm Trần Phong bắt đầu tiến vào núi tuyết.

Cả đoàn người đi trên núi tuyết, gió lạnh gào thét, buốt như dao cắt vào mặt mọi người.

Sơ Nhất đối với tình huống này đã quen.

Trần Phong cũng biết được từ Sơ Nhất rằng tình hình tiếp theo cũng sẽ như vậy.

Con đường phía trước, Sơ Nhất cũng không rõ.

Sâu trong núi tuyết, bình thường không ai vào, cũng không biết đường sá phía trước như thế nào.

Chương 555

Trần Phong nhìn ngọn núi tuyết cao chót vót xa xa, một màu trắng xóa.

Lớp tuyết dày không biết đã tích tụ bao nhiêu năm.

"Sơ Nhất, gần đây có đường tắt không?

Nếu núi tuyết ở đây xảy ra tuyết lở, tất cả chúng ta sẽ bị chôn vùi.

Nơi này gió lạnh buốt, buổi tối cũng không có chỗ dựng trại." Trần Phong ở phía trước đội ngũ nói với Sơ Nhất.

Sơ Nhất nghe lời Trần Phong gật đầu.

Trần Phong nói không sai, nếu cứ tiếp tục như vậy, không nói đến tuyết lở, buổi tối cũng không ổn.

Không chừng cơ thể sẽ suy sụp.

"Gần đây có một khe núi gọi là Tàng cốt câu, nhưng bên trong toàn là xương cốt, có thể đi qua đó.

Nhưng bên trong có thể sẽ xảy ra một số chuyện không hay." Sơ Nhất do dự nói, nơi đó xưa nay không ai dám đến.

"Đi lối đó đi, trong tay chúng ta đều có súng, có dã thú cũng có thể phòng thân." Trần Phong nghe vậy lập tức nói, con đường phía trước không dễ đi.

Có đường tắt là tốt nhất, mỗi người trong tay đều có súng, sợ gì chứ.

"Sơ Nhất, Lão Trần nói không sai, cơ thể A Hương có chút yếu rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ con bé sẽ không chịu nổi." Ngô Bát Nhất nghe lời Trần Phong, quay đầu nói với Sơ Nhất.

“Được rồi.” Nghe lời Ngô Bát Nhất, rồi nhìn A Hương đang được Tuyết Lê và Hàn Tố Mai dìu ở phía sau.

Lúc này, môi A Hương đã trắng bệch, có phản ứng với độ cao.

Nghe lời Sơ Nhất, trên mặt nhóm Trần Phong cũng lộ ra nụ cười.

“Sơ Nhất tiểu huynh đệ, vậy nhờ cậu rồi.” Danh Thúc nghe Sơ Nhất đồng ý, vội vàng cười nói.

A Hương là con gái của hắn, thấy con bé như vậy hắn cũng đau lòng.

Sau đó, Sơ Nhất liền dẫn nhóm Trần Phong đến Tàng cốt câu.

Một giờ sau, họ đã đến Tàng cốt câu.

Tàng cốt câu đúng như tên gọi của nó, bên trong toàn là xương cốt.

Phần lớn là xương động vật.

A Hương vốn nhát gan, thấy cảnh này, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Sơ Nhất, tại sao ở đây lại có nhiều xương cốt như vậy?

Phần lớn đều là hài cốt động vật.” Trần Phong thấy tình hình ở đây, trong lòng cũng tò mò.

“Ở đây thường có động vật tự sát, từ vách đá trên cao nhảy xuống, đều là tập thể.

Buổi tối từ xa có thể thấy ma trơi ở đây.” Sơ Nhất giải thích, chuyện này ở địa phương cũng không phải là bí mật.

Chính vì sự kỳ dị của nơi này, nên người dân địa phương đều không dám đến gần.

“Ma trơi?

Ma trơi là một hiện tượng khoa học, cái đó không có gì.” Trần Phong nghe lời Sơ Nhất, bình thản nói.

Nhưng điều thực sự khiến Trần Phong kinh ngạc là động vật tập thể tự sát.

Nguyên nhân là gì, anh chưa bao giờ nghe qua chuyện kỳ dị như vậy.

"Nơi này không phải là thánh địa của động vật chứ, nếu vậy, cũng có thể lý giải được." Bàn Tử nghe lời Sơ Nhất, rồi nhìn những bộ xương xung quanh, trong lòng cũng không ngừng suy đoán.

"Chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi, qua Tàng cốt câu, là có thể dựng trại." Sơ Nhất nghe vậy, cũng không phản bác.

Ai cũng không biết nguyên nhân thực sự ở đây, lỡ như bị đoán trúng thì sao.

Sơ Nhất cũng là lần đầu tiên đến Tàng cốt câu, đối với tình hình ở đây, anh cũng không rõ.

Chỉ biết đi qua đây có thể đến được nơi mà nhóm Trần Phong muốn đến.

Chỉ là Tàng cốt câu dài bao nhiêu, Sơ Nhất cũng không biết.

"Đi thôi, cố gắng ra khỏi đây trước khi trời tối." Trần Phong nghe lời Sơ Nhất, gật đầu đồng ý.

Ở những nơi kỳ dị như vậy, cố gắng không nên ở lại lâu, không chừng sẽ bị âm sát khí nhập thể.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền lấy ra Bắc địa huyền đan, cho mỗi người một viên.

Như vậy, có độc khí cũng không thể làm hại những người ở đây.

Những con bò yak và ngựa phía sau chậm rãi bước đi, dường như không quan tâm đến môi trường ở đây.

Trên lưng những con bò yak này đều là trang bị của họ.

Có tìm được Cửu tầng yêu tháp hay không, những trang bị này rất quan trọng.

Đặc biệt là gừng, nước gừng có tác dụng lớn đối với băng khối.

Cho dù là huyền băng ngàn năm, bị nước gừng làm cho cũng có thể dễ dàng phá vỡ.

A Hương cưỡi trên lưng bò yak, trong đoàn người, thể chất của A Hương là yếu nhất.

"Đừng xem thường A Hương, A Hương có đôi mắt thuần khiết nhất, có thể thấy được những thứ mà mắt người không thấy được." Danh Thúc thấy Trần Phong nhìn A Hương, liền khoe khoang nói: "Chính là Âm dương nhãn mà người ta thường nói." "Âm dương nhãn?" Trần Phong lập tức hiểu ra, hóa ra Danh Thúc dẫn con gái theo là có ý đồ này.

"Âm dương nhãn, thứ này thật sự tồn tại sao?" Bàn Tử nghe đến Âm dương nhãn, cũng tò mò nhìn vào mắt A Hương.

A Hương bị mấy người nhìn chằm chằm, mặt đỏ bừng, đầu sắp cúi gằm xuống cổ.

"A Hương, em thật sự có thể thấy được những thứ mà chúng ta không thấy được sao?" Tuyết Lê tò mò nhìn A Hương nói.

"Chị Tuyết Lê, em cũng rất khổ não, thường xuyên thấy những hình ảnh kinh khủng." A Hương gật đầu, nhỏ giọng nói.

Lúc A Hương nói, những người khác đều im lặng lắng nghe.

Nghe lời A Hương, nhóm Trần Phong cũng nghe ra được ý tứ trong lời nói của cô bé.

"Vừa rồi ở doanh địa, em thấy hồn ma của anh Đông Tử toàn thân đầy máu đứng bên cạnh em." Lời nói của A Hương thật sự gây sốc,

anh Đông Tử chính là tên tay sai kia.

Một câu nói, khiến Trần Phong và Ngô Bát Nhất trong lòng càng thêm kinh hãi.

Chỉ có hai người họ biết tên tay sai chết thảm như thế nào.

Không ngờ A Hương có thể thấy được hắn, điều này cũng nằm ngoài dự liệu của Trần Phong và Ngô Bát Nhất.

Nhưng trong lòng họ cũng xác định A Hương thật sự có Âm dương nhãn.

"Ai, không ngờ, Đông Tử thật sự chết rồi." Danh Thúc nghe câu nói của A Hương, cũng biết tên tay sai của mình có lẽ đã chết ở gần đây.

Cũng khó trách lúc họ đi, không tìm thấy hắn đâu.

"A Hương, sao em không nói sớm?" Hàn Tố Mai nghe lời A Hương, nhẹ giọng hỏi.

"Lúc đó em rất sợ." A Hương yếu ớt nói.

Tuyết Lê á khẩu, lúc đó thấy A Hương cứ co ro trong lòng Hàn Tố Mai, cũng chỉ nghĩ là con bé không ngủ ngon, không ngờ sự tình lại như vậy.

Trải qua chuyện này, nhóm Trần Phong cũng nhìn A Hương bằng con mắt khác, không còn xem cô bé như một bệnh nhân nữa.

"A Hương, em xem thử, ở đây có gì không." Trần Phong trầm tư một lúc rồi nói.

"A, vâng." Lời nói của Trần Phong làm A Hương giật mình, sau khi vào đây, A Hương cố gắng không nhìn lung tung, sợ thấy những thứ không sạch sẽ.

Nghe lời Trần Phong, A Hương lấy hết dũng khí nhìn xung quanh.

Chương 556

Sau khi nhìn một vòng, không thấy gì, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tốt rồi.

"Ở đây không thấy gì cả." A Hương lắc đầu, khẽ nói.

Trần Phong nghe A Hương nói xong, gật gật đầu.

Nhưng trong lòng lại càng thêm nghi hoặc.

Nếu trong khe núi này không có thứ gì không sạch sẽ, vậy tại sao lại xảy ra những chuyện kỳ quái như vậy?

Chẳng lẽ thật sự như Bàn Tử nói, nơi này trong mắt động vật là một vùng đất thánh, chết cũng phải chết ở đây sao?

Lắc đầu xua đi những suy nghĩ miên man, dù nơi này có thần bí thế nào cũng không liên quan đến anh, việc cần làm bây giờ là mau chóng dẫn mọi người ra khỏi Tạng Cốt Câu này.

"Được rồi, nếu không có gì bất thường, chúng ta đi thôi." "Sơ Nhất, phiền anh rồi." Trần Phong quay đầu nói với những người có mặt.

Sơ Nhất lắc đầu ra hiệu không sao.

Sau đó liền dẫn Trần Phong và mọi người đi về phía trước.

Con đường phía trước toàn là hài cốt, chất thành từng đống dày cộm, nhìn mà thấy rợn người.

Đúng lúc này, Sơ Nhất đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu.

Trần Phong thấy bộ dạng của Sơ Nhất cũng bất giác nhìn lên.

Vừa ngẩng đầu lên, Trần Phong đã sững sờ.

Chỉ thấy trên vách núi cheo leo phía trên mọi người, một con vật trông giống gấu đang rơi thẳng xuống.

Một vài cành cây trên đó cũng bị nó va vào gãy nát.

Trần Phong nhìn con gấu, sắc mặt khẽ biến.

Mọi người vừa mới nói nơi này có động vật tự sát, không ngờ lại được tận mắt chứng kiến.

"Hầy, thật sự có động vật tự sát, đúng là chuyện lạ." Bàn Tử nhìn con gấu đang rơi xuống mà nói.

"Bịch" một tiếng, dưới ánh mắt của Trần Phong và mọi người, con gấu to lớn rơi xuống đất, trực tiếp biến thành một đống thịt nát.

Máu tươi văng tung tóe khắp nơi.

"Vãi chưởng, uy lực cũng lớn quá rồi." Bàn Tử cảm nhận chấn động từ mặt đất truyền đến.

Những người có mặt nhìn đống thịt nát bầy nhầy, sắc mặt ai cũng khó coi.

Đặc biệt là A Hương, mắt còn không dám mở ra.

"Không ổn rồi, tình trạng động vật tự sát đã rất lâu không xảy ra." "Tại sao hôm nay lại xuất hiện?" Sơ Nhất nhìn đống thịt nát trên mặt đất, sắc mặt biến đổi dữ dội.

"Sơ Nhất, đừng lo lắng, con gấu này có thể chỉ là vô ý trượt chân rơi xuống thôi, đừng để ý quá." Trần Phong vỗ vai Sơ Nhất an ủi.

"Hy vọng là vậy." Sơ Nhất gật đầu, nhưng trong lòng đã không còn bình tĩnh.

"Còn nữa, không chỉ một con." Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên lên

tiếng.

Lời vừa dứt, Trần Phong và mọi người đều bất giác nhìn lên đầu, quả nhiên trên đỉnh đầu họ, lại có thêm mấy con nai nhỏ lần lượt rơi xuống.

Trên đó không ngừng có nai nhỏ từ trên cao rớt xuống.

Cảnh tượng này khiến Trần Phong và mọi người kinh ngạc không thôi, đúng là thế giới rộng lớn, chim gì cũng có.

Nhưng khi Sơ Nhất thấy cảnh này, anh nói: "Chúng ta mau đi về phía trước, những con vật này rơi xuống không chừng sẽ thu hút bầy sói." "Đến lúc đó, chúng ta sẽ phải đối mặt trực diện với chúng." "Vậy còn chờ gì nữa, đi mau." Chú Danh vừa nghe có thể thu hút bầy sói gần đây, sắc mặt liền thay đổi.

Bầy sói, chỉ nghe tên thôi đã khiến người ta có cảm giác sợ hãi.

"Bịch," một con nai nhỏ từ trên cao rơi xuống, kêu một tiếng rồi biến thành đống thịt nát.

Lúc này, mấy con bò yak và ngựa đã có chút kinh hãi.

Chúng ngẩng đầu cảnh giác nhìn tình hình xung quanh.

Trần Phong thấy vậy thầm chửi một tiếng, mấy con bò yak này sau khi bị kinh động nếu chạy loạn lên, mọi người sẽ không giữ nổi chúng.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền dắt một con bò yak trong số đó đi về phía trước.

Nhưng ngay sau đó, lại một con nai nhỏ khác rơi xuống đất.

Lũ bò yak hoàn toàn kinh hoảng, chúng rống lên một tiếng rồi chạy như điên về phía trước.

"Không hay rồi, mau đuổi theo." Trần Phong thấy tình hình, vội

vàng chạy về phía trước.

“A, cứu mạng...” A Hương vốn đang ngồi trên lưng bò yak cũng bị cú chạy điên cuồng đột ngột làm cho hoảng hồn.

Cô lập tức cúi người bám chặt vào lưng bò yak mới không bị hất xuống.

Trần Phong nghe thấy tiếng của A Hương, liền biết chuyện không ổn.

Phải đuổi kịp lũ bò yak này, trời sắp tối rồi.

Không chỉ trang bị của mọi người, mà cả A Hương cũng đang ở trên đó.

Ngô Bát Nhất và Sơ Nhất lúc này cũng phản ứng lại, cắm đầu cắm cổ đuổi theo về phía trước.

“Cậu Trần, nhất định phải tìm được A Hương nhé, xin cậu đấy.” Chú Danh cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người, nhưng chân cẳng lại không theo kịp.

Nếu không, ông chắc chắn đã đuổi theo.

Bàn Tử và Tuyết Lê nhìn bóng dáng Trần Phong và mọi người phía trước.

“Chúng ta cũng đuổi theo, họ tìm được A Hương sẽ đợi chúng ta ở phía trước.” Tuyết Lê ngẩng đầu nhìn lên trên, lại có vài con vật lớn đang rơi xuống.

Trong lòng cô dấy lên một cảm giác bất an.

Nghe lời của Tuyết Lê, chú Danh nào có lý do không đồng ý.

Vội vàng dẫn mấy người đuổi theo hướng của Trần Phong.

Ở một phía khác, ba người Trần Phong vẫn đang đuổi theo lũ bò

yak.

Lũ bò yak này thể lực cực tốt, ba người Trần Phong đuổi theo một hồi lâu mà thể lực của chúng không hề suy giảm.

Trong ba người, cũng chỉ có Trần Phong và Ngô Bát Nhất là thể lực tốt hơn một chút.

Nhưng lúc này, Ngô Bát Nhất cũng đã thở hổn hển.

Trần Phong trong lòng âm thầm lo lắng, không biết lũ bò yak này còn định chạy đến bao giờ.

Trời sắp tối rồi, lát nữa còn phải hội hợp với Tuyết Lê và mọi người.

Nhưng may mắn là đúng lúc này, lũ bò yak phía trước đã dừng lại.

Chỉ cần có một con dừng lại, những con phía sau cũng dần dần dừng lại.

Trần Phong mấy người vội vàng đuổi kịp.

"A Hương, em không sao chứ." Trần Phong và Ngô Bát Nhất vội vàng tiến lên đỡ A Hương từ trên lưng bò yak xuống.

"Trần đại ca, em không sao." A Hương sau khi xuống khỏi bò yak cũng thở phào một hơi.

Tình huống vừa rồi dọa cho A Hương bây giờ tay chân vẫn còn hơi mềm nhũn, đứng cũng không vững.

May mà Ngô Bát Nhất bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, đỡ lấy A Hương.

"Cảm ơn anh." A Hương thấy vậy, mặt đỏ bừng, ngại ngùng nói.

Chương 557

Trần Phong thấy cảnh này, khẽ mỉm cười.

A Hương có khí chất tiểu gia bích ngọc, trông cũng xinh đẹp, dịu dàng.

Đúng là rất hợp với Lão Ngô.

Bị ánh mắt của Trần Phong nhìn đến ngẩn người, Ngô Bát Nhất lên tiếng: "Lão Trần, xem lại trang bị có thiếu gì không." "Được thôi." Trần Phong gật đầu đáp.

"Mấy thứ này không thiếu gì cả, tôi vừa kiểm tra rồi." Lúc này, Sơ Nhất từ phía sau lũ bò yak đi ra nói.

"Chúng ta tranh thủ thời gian đi hội hợp với họ, trời sắp tối rồi." Trần Phong gật đầu nói.

"Lão Trần, Lão Ngô." Giọng nói vừa dứt, tiếng của Bàn Tử từ phía sau truyền đến.

Quay người nhìn lại, thì ra Bàn Tử và Tuyết Lê đã men theo dấu chân bò yak đuổi kịp.

"Lão Trần, sao rồi, mọi người không sao cả chứ?" Bàn Tử chạy nhanh đến trước mặt Trần Phong, thở hổn hển nói.

"Đều không sao, trang bị cũng không thiếu." Trần Phong lắc đầu nói.

May mà mấy con bò yak này là gia súc, bị kinh hãi cũng không chạy quá xa.

Nếu không, với sức chân của họ thật sự khó mà đuổi kịp.

Chú Danh và Hàn Tố Mai thì ở bên cạnh A Hương kiểm tra tình

hình của cô bé.

Thấy A Hương không bị thương, họ mới đến trước mặt Trần Phong.

“Cậu Trần, lần này thật sự phải cảm ơn cậu.” “Chú Danh, chúng ta bây giờ là một đội, không cần khách sáo quá.” Trần Phong gật đầu nói.

“Cậu Trần à, tài năng xuất chúng, không biết cậu Trần đã có hôn phối chưa?

A Hương nhà tôi từ nhỏ đã thông minh, xinh đẹp.” “Chú Danh, tôi có bạn gái rồi.” Trần Phong vội vàng cắt ngang ý định nói tiếp của đối phương.

Ý đồ của ông ta, Trần Phong trong lòng đều biết, sợ đến lúc đó bị bỏ lại, mới dùng cách này để níu kéo.

Anh thầm mắng là lão hồ ly, nhưng cũng không vạch trần.

“Vậy à, không sao, cậu Trần, đợi cậu thông suốt rồi thì nói với chú.” Chú Danh vừa nghe đối phương đã có đối tượng, hứng thú liền tan biến.

“Sơ Nhất, gần đây có nơi nào thích hợp để dựng trại không?” Trần Phong không để ý đến chú Danh nữa, quay đầu sang hỏi Sơ Nhất.

“Bây giờ trời đã tối, phải mau chóng tìm một nơi có thể dừng chân, nếu không tối đen như mực sẽ không tiện.” “Có, ra khỏi Tạng Cốt Câu không xa có một nơi thích hợp để đóng trại.” Sơ Nhất nghe xong, suy nghĩ một lát, nhìn con đường phía trước nói.

“Đi thêm một đoạn nữa chắc là tới, chắc có thể đến nơi trước khi trời tối hẳn.” “Vậy được, chúng ta đi thôi.” Trần Phong vừa nghe có thể đến trước khi trời tối liền yên tâm, nói.

Nơi này hoang vu không người, buổi tối có khả năng sẽ có dã thú xuất hiện.

Nếu không nhanh chóng tìm chỗ dựng trại, đốt lửa, có khả năng sẽ thu hút dã thú.

Mặc dù có mang theo súng, nhưng bây giờ ngay cả Tháp Yêu Chín Tầng còn chưa tìm thấy.

Con đường phía trước còn xa, bây giờ chắc chắn phải tiết kiệm đạn dược.

"Hú ~" Đúng lúc này, lời của Trần Phong vừa dứt, đã nghe thấy trên vách núi truyền đến một tiếng sói tru dài.

"Sói, có sói," Chú Danh đường đường là một ông lớn, nghe thấy tiếng sói tru, sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

Hàn Tố Mai và A Hương nghe thấy tiếng sói, sắc mặt cũng thay đổi.

"Bầy sói!" Sơ Nhất ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một con sói đầu đàn đứng trên đó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào mọi người.

Lông con sói có màu trắng bạc, Sơ Nhất vừa nhìn đã nhận ra nó.

Phía sau con sói đầu đàn là mấy con sói khác, ánh mắt nhìn nó đầy tôn kính.

"Là nó," Ngô Bát Nhất nhìn thấy con sói đầu đàn, sắc mặt biến đổi, nghiến răng nghiến lợi nói.

Con sói đầu đàn này chính là con mà nhiều năm trước, khi còn là lính ở Tây Tạng, anh đã gặp phải.

Mấy người đồng đội của anh đều bị con sói đầu đàn này cắn chết.

Không ngờ nhiều năm như vậy mà nó vẫn còn sống.

“Chuẩn bị sẵn sàng.” Trần Phong nhìn bầy sói phía trên, vội vàng bảo mọi người lấy vũ khí ra.

Họng súng trong tay vừa chĩa vào bầy sói.

Con sói đầu đàn thấy họng súng, không hề sợ hãi mà từ từ lùi lại mấy bước, sau đó biến mất trên vách núi.

Trần Phong thấy con sói đầu đàn biến mất, nhưng không hề buông lỏng cảnh giác.

Ánh mắt anh không ngừng quét qua vách núi, trong lòng mơ hồ có một vài suy đoán.

“Lão Ngô, ông nhận ra bầy sói đó à?” Trần Phong nhớ lại lời Ngô Bát Nhất nói khi thấy bầy sói.

“Tôi chỉ nhận ra con sói đầu đàn, những con khác tôi không biết.” Ngô Bát Nhất gật đầu, sau đó kể lại cho Trần Phong chuyện năm xưa khi còn là lính ở Tây Tạng.

“Con sói vương màu bạc đó, tôi cũng đã gặp nhiều lần rồi.” “Trước đây khi tôi đi săn sói, con sói vương đó quá gian xảo, nếu không bầy sói ở khu vực này đã sớm bị tiêu diệt rồi.” Sơ Nhất lúc này đột nhiên lên tiếng.

“Không ngờ lần này lại gặp phải đối thủ cũ, phen này có trò hay để xem rồi.” Ngô Bát Nhất nghe lời Sơ Nhất, không tỏ ý kiến.

Con sói đầu đàn đó quả thực sắp thành tinh rồi, rất thông minh.

“Nhưng chúng ta có nhiều vũ khí như vậy, cũng không cần lo lắng về bầy sói, chỉ cần chúng không đồng loạt xông lên là được.” Sơ Nhất siết chặt khẩu súng săn trong tay, nói.

“Sơ Nhất, nơi này vẫn luôn có bầy sói hoạt động sao?” Trần Phong quay đầu hỏi, nhìn những bộ xương xung quanh, suy đoán trong

lòng càng lúc càng chắc chắn.

“Đúng vậy, bầy sói vẫn luôn hoạt động ở khu vực này, có con sói đầu đàn ở đó, rất gian xảo, mỗi lần vây quét đều có thể trốn thoát.” Sơ Nhất nghe câu hỏi của Trần Phong, tuy không biết đối phương hỏi vì lý do gì, nhưng vẫn trả lời thành thật.

“Ừm, tôi biết nguyên nhân động vật tự sát rồi.” Trần Phong gật đầu, ngẩng đầu nhìn nơi con sói đầu đàn vừa đứng, nói.

“Lão Trần, đừng úp mở nữa, nói mau đi.” Bàn Tử nghe vậy vội vàng thúc giục.

“Bầy sói?” Tuyết Lê đầu óc nhanh nhạy, nghe Trần Phong nói, kết hợp với tình hình vừa rồi, cũng đoán ra được đại khái.

“Không sai, cái gọi là động vật tự sát chỉ là bầy sói đang đi săn, có thể bầy sói vô tình phát hiện ra Tạng Cốt Câu, liền lợi dụng nó.” “Việc kiếm ăn trên tuyết vốn đã khó khăn hơn, sau khi phát hiện Tạng Cốt Câu này, bầy sói bắt đầu khai thác công dụng của nó.” “Chúng dồn những con vật đó lên vách núi, động vật bị kinh hãi không kịp phanh, liền rơi thẳng xuống.” “Như vậy vừa tiết kiệm thời gian lại tiết kiệm sức lực.” Trần Phong sắp xếp lại suy nghĩ của mình, từ từ nói.

“Lão Trần, ông nói vậy, thật sự có khả năng.” “Vừa rồi những con vật đó bị bầy sói đuổi xuống.” Bàn Tử nghe xong, lập tức cảm thấy lời của Trần Phong rất có lý.

“Trần đại ca, vậy không phải bầy sói sắp xuống đây rồi sao?” Lúc này A Hương đang được Hàn Tố Mai đỡ, đột nhiên mặt mày trắng bệch nói.

“Vãi nồi, Lão Trần, A Hương nói không sai, bầy sói không phải sẽ xuống đây ăn xác những con vật đó chứ?” Bàn Tử nghe lời A Hương

xong cũng giật mình, hình như đúng là như vậy.

“Nếu thật sự như cậu Trần nói, rất có khả năng.” Sơ Nhất nghe xong gật đầu, lời của Trần Phong rất có lý, sự việc dường như đúng là như vậy.

Không ngờ Tạng Cốt Câu mà mọi người kính sợ lại là nơi săn mồi của bầy sói.

Bao nhiêu năm như vậy mà không ai phát hiện ra.

“Sơ Nhất, dẫn đường đi, trời cũng sắp tối rồi.” Sơ Nhất nghe xong gật đầu, thời gian vốn đã không còn nhiều, vừa rồi lại lãng phí một lúc.

“Đi thôi, ra ngoài còn một đoạn nữa, chúng ta phải khẩn trương.” Sau đó, Sơ Nhất liền dẫn Trần Phong và mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này trời đã dần tối, xung quanh thỉnh thoảng lại vang lên tiếng gầm rú của dã thú.

A Hương nghe thấy tiếng động, sắc mặt căng thẳng, ôm chặt tay Hàn Tố Mai hơn.

Xung quanh vẫn là xương trắng chất đống, sau khi trời tối.

Thỉnh thoảng có thể thấy xung quanh xuất hiện những ngọn lửa màu xanh lam giữa đống hài cốt.

Người ta thường gọi là ma trơi!

“Vãi, thật sự có ma trơi à, cái thứ này đúng là hiếm thấy ha.” Bàn Tử tò mò nhìn những ngọn lửa xanh xung quanh.

Bàn Tử đã xuống không biết bao nhiêu ngôi mộ, người chết cũng không biết đã thấy bao nhiêu, đối với những thứ này tự nhiên không sợ hãi.

Chương 558

"Ra được rồi." Đúng lúc này, Sơ Nhất đi phía trước đột nhiên lên tiếng.

Chỉ thấy cảnh tượng phía trước mặt Trần Phong và mọi người cuối cùng cũng thay đổi.

Mặc dù bên ngoài vẫn là tuyết trắng mênh mông, nhưng gió lạnh đã giảm đi không ít.

Xương trắng xung quanh lúc này đã không còn nữa.

Trần Phong và mọi người chỉ cảm thấy trước mắt một khoảng trời quang đãng, nhìn cảnh tượng bên ngoài, tâm trạng bị đè nén cũng được giải tỏa.

"Chúng ta đi thêm một đoạn nữa, để phòng bầy sói phía sau đuổi kịp." Sơ Nhất sau khi ra ngoài đã xác nhận môi trường xung quanh, nói.

Nghe lời của Sơ Nhất, cả nhóm không ai từ chối, bị bầy sói đuổi kịp không phải là chuyện đùa.

Trên núi tuyết này nghe theo Sơ Nhất là tốt nhất, anh đã lăn lộn ở đây bao nhiêu năm, đối với tập tính của sói cũng rất quen thuộc.

"Được," Sau đó, mấy người Trần Phong lại đi theo Sơ Nhất thêm một đoạn đường.

Cuối cùng tìm được một nơi khuất gió, địa hình tương đối bằng phẳng.

Ít bị ảnh hưởng bởi gió lạnh, nếu bầy sói đuổi kịp, mọi người cũng có thể phát hiện.

Sau khi xác định được địa điểm, Trần Phong và mọi người bắt đầu dựng lều.

Sau khi lều được dựng xong, trời đã hoàn toàn tối.

Trần Phong và mọi người đốt đuốc, chỉ có thể nhìn rõ tình hình xung quanh.

Nhưng như vậy là đủ rồi, buổi tối phải luôn cảnh giác.

Buổi tối là lúc bầy sói hoạt động mạnh nhất.

Mặc dù lửa có thể xua đuổi phần lớn dã thú, nhưng nếu bị bầy sói nhắm đến, thì đều vô dụng, chỉ có thể liều mạng.

Mấy người ăn tạm một chút lương khô.

Sơ Nhất thì lấy rượu lúa mạch từ trong túi ra, đặt lên lửa hâm nóng.

"Vào núi tuyết không thể không uống rượu lúa mạch, hoàn cảnh không tốt, không thể chiêu đãi mọi người chu đáo, đừng để ý." Nhận lấy rượu từ tay Sơ Nhất, sau khi cảm ơn, Trần Phong uống cạn.

"Rượu có thể trừ hàn, buổi tối mọi người uống một chút sẽ có tác dụng." Sơ Nhất nói xong, cũng uống một ngụm.

"Cậu Trần, tối nay phải chuẩn bị sẵn sàng, bầy sói tối nay có thể sẽ tấn công bất ngờ." Sơ Nhất uống cạn rượu lúa mạch trong tay, nhìn Trần Phong nói.

"Bầy sói không phải đã bị chúng ta cắt đuôi rồi sao?" Chú Danh nghe lời của Sơ Nhất, sắc mặt biến đổi, bầy sói vào buổi tối là hung hãn nhất, xảo quyệt vô cùng.

Bị bầy sói nhắm đến không phải là chuyện tốt.

"Ha ha." Sơ Nhất cười khổ hai tiếng, muốn ở trên tuyết mà cắt đuôi bầy sói, nói thì dễ.

Huống chi còn có con sói vương màu bạc gian xảo nhất đó.

"Lúc chúng ta ra khỏi Tạng Cốt Câu, tôi đã cảm thấy bầy sói cứ nhìn chằm chằm vào mình, chỉ là tôi không muốn dọa mọi người thôi." Sơ Nhất nói xong lại uống một ngụm, sắc mặt không hề thay đổi, phảng phất như bầy sói đó không hề xuất hiện.

Nhưng trên thực tế, Sơ Nhất đã gặp loại trận thế này nhiều rồi, tự nhiên không để tâm.

Năm đó khi đi săn bầy sói, một đội người bị bầy sói bao vây, chiến đấu đẫm máu, cuối cùng chỉ có một người sống sót.

"Được, tối nay mấy người chúng ta thay phiên nhau gác, không được lơ là." Trần Phong sắc mặt căng thẳng, trong lòng cũng nâng cao cảnh giác, nếu bầy sói thật sự đến, vậy chắc chắn sẽ là một trận huyết chiến.

Nhưng với mức độ gian xảo của con sói vương màu bạc, nó nhất định sẽ chọn lúc người ta lơ là nhất, thậm chí sẽ tấn công bất ngờ.

Tóm lại không thể lơ là cảnh giác.

Khi màn đêm buông xuống, Tuyết Lê và A Hương mấy người phụ nữ liền vào lều bắt đầu nghỉ ngơi.

Người gác đầu tiên là Bàn Tử, sau đó mới đến Ngô Bát Nhất và Trần Phong.

Xung quanh không ngừng vang lên tiếng gầm rú của dã thú, Bàn Tử tay cầm súng trường, ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

Biết tối nay bầy sói có thể tấn công, tự nhiên không dám lơ là.

Nhưng đợi đến mười hai giờ đêm, Bàn Tử vẫn không phát hiện ra điều gì bất thường.

"Anh Vương, tiếp theo để tôi gác cho." Lúc này Sơ Nhất đến

trước mặt Bàn Tử, nói.

"Ôi trời, cuối cùng cũng có người thay, tôi nhìn đến mắt muốn mở không ra rồi." Bàn Tử dụi dụi mắt, vừa rồi cứ cảnh giác nhìn xung quanh, mắt có chút không quen.

"Không sao, những chuyện này tôi không biết đã làm bao nhiêu lần rồi, tôi cũng quen thuộc với bầy sói này hơn." Sơ Nhất nghe lời Bàn Tử, thản nhiên nói.

Sau khi nhận nhiệm vụ gác của Bàn Tử, Sơ Nhất trước tiên cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Không phát hiện ra tung tích của bầy sói mới hơi yên tâm.

Trong lòng anh biết bầy sói có thể sẽ hành động vào lúc hai ba giờ sáng, lúc đó cũng là lúc người ta dễ buồn ngủ nhất.

Đây cũng là lý do vì sao Sơ Nhất lại thay Bàn Tử.

Không lâu sau, Trần Phong cũng ra ngoài, thấy Sơ Nhất cũng hơi ngẩn người.

Nhưng ngay sau đó liền phản ứng lại, Sơ Nhất quen thuộc với tập tính của bầy sói, biết bầy sói có thể sẽ tấn công lúc nào.

"Sơ Nhất, có tình hình gì không?" Trần Phong ngồi xuống bên cạnh Sơ Nhất, khẽ hỏi.

"Tạm thời không có, nhưng tôi đoán bầy sói sẽ đến sau một hai tiếng nữa." Sơ Nhất lắc đầu, con sói vương màu bạc không phải là gian xảo bình thường, người thường có thể sẽ bị nó lừa cho quay mòng mòng.

Trần Phong và Sơ Nhất hai người ngồi đó câu được câu chăng trò chuyện.

Trần Phong cũng im lặng lắng nghe Sơ Nhất kể một vài chuyện

cần chú ý trên núi tuyết.

Đây đều là kinh nghiệm, bình thường không có cơ hội cũng không thể biết được.

Những điều này sẽ có ích cho hành động sau này.

Sơ Nhất không thể cứ đi theo mãi, sau này phải dựa vào chính họ.

Sơ Nhất cứ ngồi một lúc lại quay đầu nhìn tình hình xung quanh.

Lần này, khi Sơ Nhất quay đầu nhìn, ánh mắt anh ngưng lại.

"Đến rồi." Sơ Nhất thấy dưới lớp tuyết có gì đó khác thường, kinh nghiệm nhiều năm cho anh biết.

Bầy sói đến rồi.

Nghe lời của Sơ Nhất, ánh mắt Trần Phong ngưng lại.

Anh cầm súng lên, mở chốt an toàn, nhìn ra bên ngoài.

Trần Phong chỉ thấy một mảng tuyết trắng, không thấy bầy sói mà Sơ Nhất nói.

Nhưng Trần Phong cũng biết Sơ Nhất không thể vô cớ bịa chuyện.

Đúng lúc Trần Phong đang suy nghĩ, thấy Sơ Nhất cầm súng săn, bắn một phát vào vùng tuyết xa xa.

Một vệt máu lập tức bắn ra, trên nền tuyết trắng trông vô cùng nổi bật.

Trần Phong thấy vệt máu cũng kinh ngạc, thì ra bầy sói nằm rạp trên mặt đất.

Dưới ánh trăng rất khó phát hiện.

Nếu không phải là Sơ Nhất, có lẽ bị bầy sói tiếp cận rồi cũng không biết.

Trần Phong lúc này mới phát hiện bầy sói này chỉ cách họ mười

mấy mét, gần hơn một chút nữa, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có.

Sơ Nhất bắn xong một phát, điều chỉnh họng súng bắn thêm một phát nữa.

Một vệt máu lại bắn ra.

Chương 559

Nhìn mà Trần Phong ngẩn người, hai con sói đều không phát hiện ra tung tích.

"Vút" Đúng lúc này, một quả pháo sáng đột ngột bay lên trời cao, chiếu sáng rực cả khu vực xung quanh.

Dưới ánh sáng, Trần Phong thấy rõ dưới nền tuyết, từng cặp mắt lóe lên ánh sáng xanh lục hiện ra.

Trần Phong nhìn thấy, trong lòng căng thẳng, ở không xa có không ít sói, đang tiến gần đến vị trí của họ.

Trần Phong quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tuyết Lê đứng sau lưng mình, tay cầm khẩu súng tín hiệu đó.

Tuyết Lê nghe tiếng súng của Sơ Nhất đã tỉnh, thấy tình hình bên ngoài, không nhịn được bắn một quả pháo sáng.

Pháo sáng vừa vang lên, Bàn Tử và mọi người cũng tỉnh.

Ra khỏi lều nhìn thấy từng cặp mắt xanh lục bên ngoài, chân đều mềm nhũn.

"Vãi chưởng, Bàn gia mới ngủ được một lát, không cho Bàn gia ngủ yên à?" Bàn Tử thấy bầy sói xong, miệng không ngừng than vãn.

Nhưng động tác trên tay cũng không hề chậm lại.

Anh cầm súng chĩa vào những đôi mắt xanh lè đó bắt đầu bắn.

Thuật bắn súng của Bàn Tử cũng không tệ, mỗi phát bắn cơ bản đều trúng mục tiêu.

Nghe tiếng súng, những người khác cũng phản ứng lại.

Lần lượt lấy súng bắt đầu bắn, bầy sói thấy bị phát hiện cũng

không còn ẩn nấp.

Từng con từng con đều đứng dậy, xông lên.

Nhưng dưới hỏa lực mạnh mẽ của mấy người, con nào xông lên đều bị giết chết.

Lúc này, Trần Phong cũng phát hiện ra điều không ổn.

Con sói đầu đàn của bầy sói này không thấy đâu.

Thông thường khi bầy sói xuất hiện, sói đầu đàn nhất định sẽ xuất hiện để trấn áp.

Nhưng bây giờ lại không thấy đâu.

Nghĩ đến đây, Trần Phong có cảm giác bất an mơ hồ.

"Sơ Nhất, phía sau lưng chúng ta, bầy sói có thể tấn công từ đó không?" Trần Phong quay đầu sang hỏi Sơ Nhất.

"Phía sau?

Không ổn." Sơ Nhất bị Trần Phong hỏi một câu cũng ngẩn người, ngay sau đó trong lòng dường như đã hiểu ra.

"Đi theo tôi." Nói xong, Sơ Nhất liền cầm súng chạy ra phía sau.

"Bàn Tử, Lão Ngô, giữ vững." Trần Phong trước khi đi dặn dò một phen rồi chạy theo Sơ Nhất.

Khi Sơ Nhất ra phía sau lều, sắc mặt biến đổi.

Trước mặt anh, một bầy sói lúc này đang từ từ mò đến.

Ở phía sau cùng, một bóng dáng màu bạc ung dung đi ở cuối cùng.

Anh thầm chửi một tiếng, cầm súng định bắn vào bầy sói.

Đúng lúc này, trên nền tuyết cách Sơ Nhất không xa, một bóng dáng nhanh chóng xông tới.

Khoảng cách quá gần, Sơ Nhất căn bản không phản ứng kịp.

Mắt trơ trơ nhìn cái miệng lớn của con sói đang ngoạm về phía mình.

Sơ Nhất biết không thể tránh được, dứt khoát nhắm mắt lại, trong lòng lại không cam tâm bị một con sói cắn chết.

Nhưng, đúng lúc này, Sơ Nhất nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết.

Là tiếng kêu lúc con sói sắp chết.

Sơ Nhất mở mắt ra, thấy Trần Phong cầm súng, đứng sau lưng mình.

Trần Phong vừa kịp lúc thấy cảnh này, may mà thuật bắn súng của anh cũng không tệ.

Anh giơ tay bắn một phát, cứu Sơ Nhất.

Sơ Nhất thấy Trần Phong, trong lòng nhẹ nhõm, biết mình đã được cứu, giơ ngón tay cái về phía Trần Phong.

Sau đó liền cầm súng bắn vào bầy sói đang tiến gần.

Bây giờ không phải là lúc cảm ơn, trước tiên phải đẩy lùi bầy sói này đã.

Trần Phong thấy động tác của Sơ Nhất, động tác trên tay cũng không chậm, mặc dù chỉ là súng ngắn.

Nhưng cơ bản đều là một phát một mạng.

"Gào" Con sói đầu đàn ở cuối bầy sói, thấy chỉ có hai người, liền hú lên một tiếng.

Sau đó thấy bầy sói như phát điên xông lên.

Thấy cảnh này, Trần Phong và Sơ Nhất cũng đau đầu, như vậy, hai người có chút không đối phó nổi.

Đúng lúc này, một bóng dáng màu trắng đột nhiên lao ra, hung hăng cắn về phía cổ Trần Phong.

Cảnh tượng này xảy ra trong chớp mắt, Trần Phong và Sơ Nhất đều không phát hiện ra bóng dáng đó đã mò đến từ lúc nào.

May mà Trần Phong thân thủ nhanh nhẹn, bất giác nghiêng người sang một bên.

Bóng dáng màu trắng đó lướt qua người Trần Phong.

Chân phải của Trần Phong nhanh chóng giơ lên, đá mạnh vào con sói đó.

Một cú đá vừa vặn trúng vào eo con sói.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, con sói bị Trần Phong đá văng sang một bên, Trần Phong nhanh chóng bắn thêm một phát.

Thấy Trần Phong không sao, Sơ Nhất cũng thở phào một hơi.

May mà thân thủ của Trần Phong không tệ, nếu không, e rằng phải chờ chết rồi.

"Cậu Trần, cẩn thận, con sói đầu đàn này rất gian xảo." Sơ Nhất nhắc nhở, nói.

"Ừ ừ," Trần Phong gật đầu, động tác trên tay cũng không rảnh rỗi.

Ngô Bát Nhất và mọi người lúc này tiếng súng đã dần ngừng lại.

Chắc là đã tiêu diệt gần hết rồi.

Chỉ cần cố gắng thêm một lúc nữa là được, đợi Ngô Bát Nhất và mấy người đến áp lực sẽ giảm bớt.

Lúc này, trước mặt Trần Phong có đến hai mươi mấy con sói.

Không bao gồm những con đã chết.

Con sói đầu đàn cũng thật sự gian xảo, biết giương đông kích tây.

Bầy sói không ngừng tiến gần, nhưng con sói đầu đàn lúc này lại không thấy tung tích đâu.

Trần Phong trong lòng cũng đang đoán con sói đầu đàn đã đi đâu.

Với mức độ gian xảo của nó, biến mất trước mắt anh không phải là chuyện tốt.

Ngô Bát Nhất và mọi người đã dọn dẹp gần xong bầy sói trước mặt.

"Bàn Tử, đi qua giúp một tay." Ngô Bát Nhất vẫy tay liền dẫn Bàn Tử đi về hướng Trần Phong.

Chương 560

Nơi này có Tuyết Lê và vệ sĩ của chú Danh, chắc sẽ không có chuyện gì.

"Vãi chưởng, bầy sói này thật sự gian xảo." Bàn Tử ở phía sau thấy bầy sói cũng giật mình.

Sao ở đây lại có nhiều sói như vậy.

Xác chết trên mặt đất cũng không ít.

"Gào ~~" một tiếng sói tru đột ngột vang lên, thấy bầy sói từ từ lui đi.

Trần Phong nghe thấy tiếng sói tru, thấy bầy sói rút lui một cách có trật tự.

Anh nhìn con sói đầu đàn, biết nó nhận ra tình hình hiện tại không có lợi cho chúng.

Thấy bầy sói rút lui, Trần Phong thở phào một hơi.

Nếu bầy sói tấn công lần nữa, có thêm Ngô Bát Nhất và Bàn Tử, bên này cũng có thể phòng thủ được.

"Kiểm tra lại lần nữa." Sơ Nhất thấy bầy sói đã lui, không hề lơ là cảnh giác, nói với mấy người Trần Phong.

Trần Phong gật đầu.

Anh biết Sơ Nhất đề phòng bầy sói có quỷ kế gì.

Gặp con sói nào chưa chết hẳn, đều sẽ bắn thêm một phát.

Một lúc sau, mấy người Trần Phong mới xác định khu vực này không còn nguy hiểm.

“Lão Trần, ông không sao chứ?” Sau đó, mấy người Trần Phong đi ra phía trước, Tuyết Lê đến bên cạnh Trần Phong nhẹ nhàng hỏi.

Trần Phong lắc đầu tỏ ý không sao.

“Nhân lúc bây giờ có thời gian, mọi người tranh thủ nghỉ ngơi đi.” Trải qua một phen như vậy, những người có mặt đều không còn buồn ngủ nữa.

Nhưng vì ngày mai còn phải đi đường, cũng đành phải quay về lều nghỉ ngơi.

Nhưng người gác đêm thì càng cảnh giác hơn.

Đề phòng bầy sói quay lại tấn công.

Ngày thứ hai!

Trần Phong từ trong lều bò ra, thấy trời đã sáng, lúc này người gác là Ngô Bát Nhất.

“Vào chợp mắt một lúc đi.” “Xuất phát phải đợi một lúc nữa.” Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất nói.

Một lúc sau, Bàn Tử và mọi người cũng lục tục ra ngoài.

Cả nhóm ăn tạm một chút lương khô, thu dọn lều trại, rồi bắt đầu xuất phát.

“Sơ Nhất, bầy sói có còn theo sau chúng ta không?” Ngô Bát Nhất nhìn Sơ Nhất nói.

“Ừ, vẫn luôn theo sau chúng ta, chỉ cần có cơ hội, bầy sói sẽ xông lên.” Sơ Nhất gật đầu, anh hiểu rõ tập tính của bầy sói, biết chúng không dễ dàng bỏ qua cho họ như vậy.

“Chúng ta còn cách đỉnh núi tuyết bao xa?” Trần Phong hơi nhíu mày hỏi.

“Theo tốc độ hiện tại, có lẽ phải đến chiều mới tới.

Buổi tối phải dựng trại ở đó.” Sơ Nhất nhìn ngọn núi tuyết xa xa, ước lượng nói.

Đúng là trông núi chạy chết ngựa, vị trí đỉnh núi tuyết trông không xa, nhưng thực tế phải đến chiều mới tới được.

Trần Phong gật đầu, Sơ Nhất cũng biết mục đích của họ là tìm Tháp Yêu Chín Tầng.

Theo bản đồ, Tháp Yêu Chín Tầng ở trên đỉnh núi tuyết.

Không xa Tháp Yêu Chín Tầng chính là di tích Ma Quốc.

“Vậy chúng ta tăng tốc lên, cố gắng đến sớm một chút.” Trần Phong quay đầu nói với chú Danh và mấy người.

Chú Danh tự nhiên không có ý kiến, ông ta chỉ mong sớm đến Tháp Yêu Chín Tầng.

Lấy được Xác Chết Thủy Tinh Sông Băng bên trong, sau đó trở về Hong Kong, nơi này quá nguy hiểm rồi.

Đụng một cái là gặp bầy sói.

Thân thể A Hương yếu ớt, không biết có chịu nổi không.

“A Hương để em chăm sóc,” dường như cảm nhận được sự lo lắng của mọi người, Tuyết Lê chủ động nói.

“Cảm ơn chị Tuyết Lê.” A Hương nghe xong nhẹ nhàng nói, cô cũng biết thân thể mình không tốt, sẽ làm chậm chân mọi người.

Nhưng lại không có cách nào.

Tuyết Lê vỗ vỗ cánh tay A Hương, ra hiệu không sao.

Sau đó, tốc độ của cả nhóm lại tăng thêm mấy phần.

Dưới sự nhắc nhở của Sơ Nhất, Trần Phong cũng thấy bầy sói

đang bám theo phía sau.

Chỉ có một hai con theo sau.

Đại bộ phận ở phía sau, chỉ cần họ dừng lại.

Sẽ toàn bộ ập lên.

Con đường phía trước không dễ đi, trên đường thỉnh thoảng xuất hiện những hang băng và hố băng.

Mấy lần suýt có người rơi vào hố băng.

May mà có người hỗ trợ lẫn nhau, mới không xảy ra chuyện gì.

Suốt đường đi gió lạnh buốt, may mà lần này chú Danh chuẩn bị tài nguyên đầy đủ.

Vào buổi chiều gần hoàng hôn.

Mấy người cuối cùng cũng đến đỉnh núi tuyết, nhưng sau khi đến đây, hoàn cảnh càng thêm khắc nghiệt.

Đi thêm một đoạn đường nữa.

"Dựng trại ở đây đi, đường phía trước cũng không dễ đi, gió lạnh càng lúc càng mạnh." Sơ Nhất nhìn hoàn cảnh phía trước nói.

Trần Phong gật đầu, đã đến đỉnh núi tuyết rồi.

Có tìm được vị trí Tháp Yêu Chín Tầng hay không phải xem vận may của họ.

Sau đó, Bàn Tử và mấy người bắt đầu dựng trại.

"Lão Trần, xem phong thủy nơi này đi." Ngô Bát Nhất sau khi quan sát một vòng, nói.

Sau khi đến đây, anh đã liếc nhìn môi trường xung quanh.

"Long mạch?" Trần Phong nhìn dãy núi tuyết uốn lượn khúc khuỷu trước mặt, một luồng khí thế hùng vĩ ập vào mặt.

Giống như một con rồng đang uốn lượn, vị trí của họ là ở đầu rồng.

“Không đúng, chỉ là một nhánh mạch thôi.” “Bản thân núi Côn Luân là một long mạch lớn nhất, trấn áp mảnh đất rộng lớn này, không ai dám động đến nó, khí thế đó ngay cả một vị quân vương cũng không thể chịu đựng nổi.” Trần Phong đột nhiên hiểu ra, nói.

“Cho nên người Ma Quốc đã nhắm vào nhánh mạch của núi Côn Luân, nhánh mạch này được tách ra từ long mạch Côn Luân.” “Dù vậy, vận thế đó cũng không phải người thường có thể chịu đựng nổi.” Ngô Bát Nhất tiếp lời Trần Phong.

Trần Phong gật đầu, nhánh long mạch này ít nhiều cũng mang khí thế của long mạch Côn Luân.

Những ngọn núi xung quanh đều bao bọc lấy ngọn núi tuyết này, giống như đang cúi đầu xưng thần.

“Hai vị đều là cao thủ, là những người tài năng của thế hệ trẻ.” “Vậy không biết hai vị huynh đệ, có biết vị trí của Tháp Yêu Chín Tầng ở đâu không?” Chú Danh không biết đã đứng sau lưng Trần Phong và Ngô Bát Nhất từ lúc nào.

Nghe cuộc đối thoại của Trần Phong và Ngô Bát Nhất, ông ta cũng biết hai người đều có tài thực học.

Chương 561

Xem ra mấy người này cũng không phải là những tay trộm mộ bình thường.

Đối với phong thủy có sự hiểu biết không tầm thường.

Đại Kim Nha không hề nói cho chú Danh biết thân phận của Trần Phong và mọi người, chỉ nói mấy người này có thể giúp đỡ.

"Nếu Tháp Yêu Chín Tầng cũng là mộ táng của Ma Quốc, vậy thì chắc cũng phải tuân theo phong thủy." "Vậy thì nó phải ở vị trí đầu rồng." "Cũng chính là phạm vi dưới chân chúng ta." Trần Phong nhìn tình hình xung quanh, thản nhiên nói.

"Dưới chân?" Chú Danh vừa nghe ở dưới chân mình, liền phấn khích.

Như vậy, ông ta càng ngày càng gần với Xác Chết Thủy Tinh Sông Băng rồi.

"Vậy hai cậu em, chúng ta phải làm sao để xuống Tháp Yêu Chín Tầng?" Chú Danh sau khi bình tĩnh lại, liền hỏi đến vấn đề mấu chốt.

"Cái này để mai xem sao, bây giờ trời tối rồi," "Buổi tối phải đề phòng bầy sói!" Trần Phong nghe xong xua tay nói.

Nhưng, Trần Phong ước tính Tháp Yêu Chín Tầng đã rất gần họ rồi.

Hiện tại họ đang ở vị trí đầu rồng.

Khoảng cách chắc sẽ không quá năm mươi mét.

Nhưng trong phạm vi năm mươi mét, muốn tìm cũng không dễ.

Núi tuyết không giống những nơi khác, chỉ riêng độ dày của tuyết

đã không biết sâu đến đâu.

Cứ đào xuống như vậy, không biết phải đào đến bao giờ.

Bên dưới có thể có tầng đất đóng băng, đó mới là phần cứng nhất.

Sở dĩ phải để ngày mai bắt đầu, chủ yếu là vì tối nay phải quan sát tinh tượng xung quanh.

Tinh tượng không chừng có thể giúp tìm ra vị trí thực sự của Tháp Yêu Chín Tầng.

"Lão Trần, ông có chắc không?" Ngô Bát Nhất hiển nhiên cũng biết Trần Phong định làm gì, hỏi.

"Xem tình hình đã, phải xem người Ma Quốc hiểu biết về tinh tượng đến mức nào." Trần Phong nhún vai, nói.

Anh cũng không thể chắc chắn có thể tìm được Tháp Yêu Chín Tầng.

Trong nghề này, có một câu nói.

Ba năm tầm long, mười năm điểm huyệt.

Có người vì tìm kiếm long mạch phải mất ba năm thời gian, xác định vị trí mộ huyệt càng cần đến mười năm thời gian.

Bây giờ tìm được vị trí long mạch, cũng là do may mắn.

Đương nhiên cũng không thể tách rời khỏi việc am hiểu thuật phong thủy.

Chỉ cần có long mạch là có thể nhìn ra một vài manh mối.

Nhưng không có gì là tuyệt đối.

Sau đó, lều trại đều đã được dựng xong.

Xung quanh những chiếc lều này, mấy người còn dùng một ít gạch băng để xếp thành tường.

Cũng có thể ngăn chặn được bầy sói phần nào.

"A..." Đúng lúc này, một tiếng hét kinh hãi từ không xa truyền đến.

Cả nhóm nghe thấy tiếng động đều đi ra.

"Tiếng của Tố Mai, không phải là bầy sói chứ." Chú Danh nghe thấy tiếng động, liền ngồi không yên.

Đúng lúc này, một bóng dáng yếu ớt nhanh chóng chạy tới.

"Trần đại ca, mau cứu mẹ cháu, bà ấy rơi xuống hang băng rồi." A Hương mặt đầy lo lắng hét lên.

Thì ra là A Hương, vốn cùng Hàn Tố Mai đi vệ sinh.

Không ngờ lúc quay về, bà đã giẫm hụt và rơi xuống.

Lúc đó A Hương ngất đi.

A Hương ở bên cạnh không bị rơi xuống, liền vội vàng quay lại tìm cứu viện.

"A Hương, đừng lo, dẫn anh đi." Trần Phong nhanh chóng tiến lên đỡ A Hương đang đứng không vững, nói.

"Ở đằng kia." A Hương nghe lời Trần Phong, cũng không màng nghỉ ngơi, nhanh chóng chạy đến đó.

Trần Phong bảo Bàn Tử và mọi người cầm dây thừng đến.

Đợi Trần Phong theo A Hương đến cửa hang.

Liền thấy trước mặt xuất hiện một cái hang không lớn, một hố băng.

Xung quanh có thể thấy dấu vết sụp lở.

Bên dưới là một cái bệ, Hàn Tố Mai lúc này đang nằm trên cái bệ đó.

Phía bên trái của Hàn Tố Mai là một vực sâu, vực sâu không thấy

đáy.

“Bàn Tử, dây thừng.” Trần Phong thấy tình hình của Hàn Tố Mai lúc này không mấy khả quan.

“Cầm lấy.” Bàn Tử ném dây thừng trong tay cho Trần Phong, đồng thời Tuyết Lê cũng đưa dây thừng trong tay cho Ngô Bát Nhất.

“Để tôi xuống.” Ngô Bát Nhất thấy bộ dạng của Tuyết Lê, nói.

“Không sao, em có thể.” Nghe vậy, Ngô Bát Nhất cũng không nói gì thêm.

Nhìn Trần Phong và Tuyết Lê hai người buộc dây thừng vào người.

Bàn Tử và Ngô Bát Nhất mấy người liền nắm chặt dây thừng.

Trần Phong và Tuyết Lê hai người ra đến miệng hang, từ từ hạ xuống, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử thì từ từ thả dây thừng.

Cái bệ này cách phía trên không cao.

Hàn Tố Mai có lẽ đầu va vào bệ mới ngất đi.

Trần Phong và Tuyết Lê nhanh chóng xuống đến nơi.

Sau khi xuống, Tuyết Lê vội vàng đến bên cạnh Hàn Tố Mai.

Sau khi kiểm tra một lượt, xác định Hàn Tố Mai không có gì đáng ngại, mới yên tâm.

Trần Phong buộc dây thừng trên người mình vào người Hàn Tố Mai.

Bảo Bàn Tử kéo dây thừng lên.

Nhanh chóng, dưới sự hợp sức của mấy người, Hàn Tố Mai được kéo lên.

Sau khi lên, Hàn Tố Mai cũng tỉnh lại.

Dụi dụi mắt, thấy mình đã được cứu, trong lòng nhẹ nhõm.

Lúc này Trần Phong và Tuyết Lê đang nhìn tình hình trước mắt mà sững sờ.

Vừa rồi lúc xuống, Trần Phong và Tuyết Lê đều không quan sát kỹ tình hình xung quanh.

Nhưng bây giờ quan sát kỹ một lượt, một cảnh tượng kinh hoàng hiện ra trước mắt hai người.

Chỉ thấy trong lớp băng xung quanh Trần Phong và Tuyết Lê, đang đóng băng thi thể của một số người.

Những thi thể này đều đang đứng, cúi đầu nhìn xuống vị trí của họ.

Chương 562

"Những cái xác này đang nhìn em sao?" Tuyết Lê thấy cảnh này, bất giác ôm chặt lấy cánh tay Trần Phong.

Cảm giác có chút rợn người.

"Không, họ đang nhìn xuống chân chúng ta!" Trần Phong nhìn ánh mắt của những người đó, nói.

Những người này đều đang nhìn xuống chân anh, rõ ràng dưới chân anh có thứ gì đó.

Trần Phong bật đèn pin, nhìn xuống chân mình.

"Cái gì?" Trần Phong lúc này mới thấy dưới chân mình cũng có một cái xác.

Cái xác này co quắp thân thể, nằm trên mặt đất, bị đóng băng trong sông băng.

Ánh mắt của những thi thể xung quanh đều đang nhìn người dưới chân anh.

"Tại sao ở đây lại có những thi thể này, tình hình quái dị quá." Tuyết Lê nhìn những thi thể, tò mò nói.

"Chắc là một loại mộ táng, cũng có thể là một loại tế tự." Trần Phong suy nghĩ rồi nói.

Nhưng trong lòng anh đoán có thể liên quan đến Ma Quốc.

Gần Tháp Yêu Chín Tầng, nếu không có chút quan hệ nào thì chắc chắn không ai tin.

"Dưới đó phát hiện ra cái gì rồi?" Bàn Tử ném dây thừng xuống, thấy Trần Phong và Tuyết Lê đang nhìn chằm chằm, vội hỏi.

Trần Phong kể lại tình hình bên dưới, Ngô Bát Nhất và chú Danh cũng xuống.

Bàn Tử cũng muốn xuống, nhưng cân nhắc đến cân nặng của mình nên đã bỏ ý định đó.

Chú Danh vừa nghe dưới đó có xác cổ liền ngồi không yên.

Bản thân ông ta làm nghề này, đối với xác cổ có một vài nghiên cứu.

Biết có một số xác cổ hiếm có thể bán được giá tốt.

Không chừng lần này ở đây không chỉ có Xác Chết Thủy Tinh Sông Băng.

Sau khi xuống, chú Danh thấy thi thể trong sông băng xung quanh cũng giật mình.

Những thi thể này thoáng nhìn đều giống như đang nhìn mình.

Nhưng nhanh chóng, chú Danh bị cái xác cổ bên dưới thu hút.

"Loại mộ táng này, chắc là mộ táng của Luân Hồi Tông." Chú Danh sau khi xuống, nhìn tình hình xung quanh nói.

"Luân Hồi Tông?" Trần Phong nghe xong cũng kinh ngạc, Luân Hồi Tông là tôn giáo của Ma Quốc.

"Ở Ma Quốc chỉ có Quỷ Mẫu và Quốc Vương mới có cơ hội xây dựng Tháp Yêu Chín Tầng." Chú Danh suy nghĩ rồi nói.

Đây đều là những thông tin ông ta thu thập được trước đó.

Không ngờ ở đây lại gặp phải mộ táng của Luân Hồi Tông.

Nghe câu trả lời của chú Danh, Trần Phong cũng đại khái biết được ngôi mộ này chôn cất giáo chủ của Luân Hồi Tông.

"Đào ra xem sao, cái xác này có thể đáng giá không ít tiền đâu."

Chú Danh hai mắt sáng rực nhìn cái xác bên dưới.

Đào được cái xác này, dù không tìm được Tháp Yêu Chín Tầng cũng không lỗ vốn.

Cái xác này vì ở trong sông băng, bây giờ vẫn còn được bảo quản nguyên vẹn.

"Được," Trần Phong liếc nhìn cái bệ mình đang đứng, xác định đào như vậy sẽ không có vấn đề gì, mới gật đầu.

Nhưng dù vậy, mấy người Trần Phong cũng buộc dây thừng vào người.

Đề phòng xảy ra sự cố.

Muốn đào cái xác bên dưới ra phải loại bỏ lớp băng phía trên.

"Bàn Tử, ném ít nước gừng xuống đây." Trần Phong hét lên với Bàn Tử phía trên.

Chú Danh lúc này cũng không biết nước gừng có tác dụng gì.

Lúc đến, ông ta đã chuẩn bị rất nhiều.

Lúc này, Bàn Tử cũng ném nước gừng xuống.

Trần Phong trong ánh mắt của chú Danh trực tiếp đổ nước gừng lên những khối băng đó.

Lúc này Trần Phong mới lấy dao găm ra, bắt đầu đào những khối băng.

Sau khi có nước gừng, những khối băng từ từ mềm ra.

Đào như vậy càng tiện lợi hơn.

Chú Danh thấy cảnh này mắt sáng lên, lúc này mới biết tác dụng của nước gừng.

Trong lòng cảm thán, đúng là hậu sinh khả úy.

Nhanh chóng, Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người đã loại bỏ lớp băng xung quanh.

Một cái xác còn nguyên vẹn hiện ra trước mắt mấy người.

Cái xác mặc trang phục đặc trưng của Tây Vực.

Gương mặt an tường, thân thể co quắp.

Chú Danh không nghi ngờ gì là người phấn khích nhất, mục đích của ông ta là cái xác này.

Không có Tháp Yêu Chín Tầng cũng phải có cái xác này.

Theo lời của chú Danh là đầu xuôi đuôi lọt.

"Thi thể được bảo quản nguyên vẹn, trên người có sự bảo vệ của sông băng, vận chuyển ra ngoài cũng không thành vấn đề." "Phải xem thủ đoạn của chú Danh rồi." Trần Phong nhìn cái xác, thản nhiên nói.

Đối phương đã dám đến đây đào Xác Chết Thủy Tinh Sông Băng, tự nhiên có đủ tự tin để vận chuyển cái xác về nguyên vẹn.

"Yên tâm, tuy không bằng các cậu, nhưng chút thủ đoạn này tôi có." Chú Danh vỗ vỗ tay nói.

Trần Phong gật đầu, sau đó đeo găng tay vào để vận chuyển thi thể.

Trước tiên phải buộc dây thừng vào thi thể, như vậy mới có thể vận chuyển thi thể lên an toàn.

Đúng lúc này, Trần Phong vừa đỡ thi thể lên, tay cầm dây thừng định luồn xuống dưới thi thể.

Một ngọn lửa màu xanh lam bùng lên trời.

Trần Phong và mấy người thấy ngọn lửa, nhanh chóng lùi lại.

May mà không bị ngọn lửa màu xanh lam đó đốt trúng.

Ngọn lửa màu xanh lam đó bùng lên trời.

Nhưng đến nhanh, đi cũng nhanh.

Ngay lập tức ngọn lửa màu xanh lam biến mất.

Lúc này Trần Phong cũng phát hiện thi thể đã bị ngọn lửa màu xanh lam đó thiêu hủy.

Biến thành than đen.

Trần Phong trong lòng rùng mình, ngọn lửa màu xanh lam này, Trần Phong rất quen thuộc.

Trước đây ngọn lửa màu xanh lam trên Tháp Yêu Chín Tầng chính là loại này.

Đó là bọ lửa, người chạm vào sẽ bị ngọn lửa màu xanh thiêu rụi.

Chương 563

"Cái quái gì vậy!" Chú Danh ngồi bệt xuống đất, nuốt nước bọt ừng ực, hỏi.

Trần Phong cũng không biết giải thích thế nào, Ma Quốc có thể nuôi dưỡng những con côn trùng này, tự nhiên cũng có cách để tạo ra ngọn lửa này.

Nhưng chủ nhân của thi thể cũng đủ tàn nhẫn, để không cho thi thể của mình bị người khác động vào.

Đã đặt cơ quan như vậy, thà thiêu hủy thi thể của mình cũng không muốn thi thể của mình bị người khác động đến.

Lúc này, mấy người Trần Phong nghe thấy trên đó một trận hỗn loạn.

Sắc mặt hơi thay đổi, bất giác nghĩ là bầy sói tấn công.

Vội vàng bảo Bàn Tử và Ngô Bát Nhất kéo họ lên.

"Xảy ra chuyện gì rồi?" Trần Phong sau khi lên, hỏi.

"Đi xem đi." Ngô Bát Nhất sắc mặt không tốt, hất hàm ra hiệu cho mấy người Trần Phong đi xem.

Trần Phong tò mò đi lại gần, liền thấy A Hương khóc lóc ngồi trên mặt đất.

Trước mặt A Hương là một người đang nằm.

Nhìn bộ dạng giống Hàn Tố Mai.

"Tố Mai!" Chú Danh thấy tình hình này, hét lớn một tiếng, vội vàng chạy tới.

Lúc này, Trần Phong cũng hiểu ra chuyện gì đã xảy ra.

Hàn Tố Mai bị ngọn lửa xanh vừa rồi thiêu trúng, nửa khuôn mặt đã biến mất.

Lúc nghe dưới đó có xác cổ, bà đã không kìm được sự tò mò, ở miệng hang nhìn xuống.

Nhưng lúc ngọn lửa màu xanh lam bốc lên, Hàn Tố Mai né không kịp.

Trực tiếp bị thiêu trúng.

Nhìn bộ dạng bi thương của chú Danh và A Hương, ít nhiều có chút đồng tình.

Nhưng đổ đấu là vậy, không ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Đối với chuyện như vậy, Trần Phong cũng không biết phải làm sao.

Một lúc sau, chú Danh điều chỉnh lại tâm trạng đến trước mặt Trần Phong.

"Cậu Trần, lần này đúng là mất cả chì lẫn chài, nhưng đã đến đây rồi, tôi không thể để cái chết của bà ấy trở nên vô nghĩa được." "Tôi nhất định phải mang Xác Chết Thủy Tinh Sông Băng về." Trần Phong gật đầu, trong lòng có chút khinh bỉ chú Danh.

Không phải là không cam tâm sao?

Trong lòng vẫn nghĩ đến cái xác bên dưới.

Nhưng Trần Phong cũng không vạch trần.

Tuyết Lê thì ở một bên an ủi A Hương, thân thể A Hương vốn đã yếu.

Sau chuyện này, thân thể e rằng càng khó chịu đựng hơn.

Trong đội có người chết ngay trước mắt, tất cả mọi người đều

không có hứng thú.

Sau khi ăn tạm chút lương khô, mấy người đều im lặng.

Sau khi màn đêm buông xuống, Trần Phong và Ngô Bát Nhất ngồi bên ngoài quan sát tinh tượng.

"Lão Trần, xem ra vận khí của chúng ta không tệ, mộ táng của Ma Quốc cũng chú trọng phong thủy huyền thuật." Ngô Bát Nhất nhìn tinh tượng trên đầu nói.

Chỉ thấy trên đầu Trần Phong và Ngô Bát Nhất, từng ngôi sao tạo thành một phó tinh tượng không tồi.

Dưới tinh tượng như vậy đều có mộ táng.

Lúc này, thông qua tinh tượng, Trần Phong cũng phát hiện Tháp Yêu Chín Tầng ở phía sau họ khoảng hơn năm mươi mét.

Xác định vị trí xong, Trần Phong và Ngô Bát Nhất liền vào lều.

Tối nay phải gác đêm.

Bầy sói vẫn luôn theo sau, bây giờ họ đã dừng lại.

Chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Vị trí của họ tứ phía đều trống trải, không có vật che chắn.

Lại cho bầy sói một cơ hội.

Nhưng có Sơ Nhất ở đây, kịp thời phát hiện bầy sói không phải là vấn đề.

Nhưng Sơ Nhất cũng không thể cả đêm không ngủ, cứ gác mãi.

Do có tình huống của tối hôm qua, Trần Phong cũng không yên tâm để một người gác.

Cho nên đã sắp xếp hai người gác.

Ca đầu tiên là Bàn Tử và một vệ sĩ của chú Danh.

Một trước một sau.

Ban đầu, Trần Phong nghĩ bầy sói sẽ tấn công vào lúc rạng sáng.

Nhưng đợi đến lúc đổi ca cũng không phát hiện ra tung tích của bầy sói.

Chẳng lẽ bầy sói sợ rồi sao?

Nhưng rõ ràng đây không phải là nguyên nhân, nếu sợ, bầy sói sẽ không cứ bám theo sau họ.

Nhưng Trần Phong cũng không nghĩ bầy sói sẽ bỏ qua như vậy.

Đối phương chắc chắn đang tìm cơ hội tốt hơn để ra tay.

Sau đó, Trần Phong liền đi ngủ.

Vừa ngủ được không lâu, Trần Phong bị một trận tiếng súng làm cho tỉnh giấc.

Nghe tiếng súng, Trần Phong nhanh chóng đứng dậy.

Ra khỏi lều, liền thấy trước lều xuất hiện những đôi mắt xanh lè.

Nhìn những đôi mắt đó, Trần Phong biết bầy sói lại đến.

Nhìn bầy sói đó, Trần Phong cũng đau đầu.

Bầy sói này rất phiền phức, sơ suất một chút là dính chưởng.

Đương nhiên chỉ cần giết được con sói đầu đàn là được.

Nhưng con sói đầu đàn rất gian xảo, mỗi lần đều bám theo xa xa, không dám tiến lên.

Với khoảng cách xa như vậy, súng của họ căn bản không bắn trúng đối phương.

Đây cũng là chỗ bất lực của Trần Phong và mọi người.

Bên ngoài gác là Ngô Bát Nhất và Sơ Nhất.

Lúc này hai người đang cầm súng, bắn vào bầy sói đang không ngừng tiến gần.

Những người khác lúc này cũng bị tiếng súng làm cho tỉnh giấc, lần lượt lấy súng ra bắt đầu phản công.

Trần Phong thấy Ngô Bát Nhất, Sơ Nhất cộng thêm vệ sĩ của chú Danh có thể đối phó được.

Liền gọi Bàn Tử và Tuyết Lê ra phía sau.

Chương 564

Không ngoài dự đoán, phía sau không thấy tung tích của bầy sói.

Trần Phong cẩn thận quan sát tình hình phía sau.

Nơi này không có bầy sói tấn công, không ổn rồi.

Theo tính cách của sói vương, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Trong đó chắc chắn có nguyên nhân, hoặc là bầy sói lại đang giở âm mưu quỷ kế gì đó.

Anh bảo Tuyết Lê phía sau bắn một quả pháo sáng, toàn bộ tình hình xung quanh đều được nhìn thấy rõ ràng.

Khu vực này quả thực không phát hiện ra bầy sói.

Nhưng anh cũng không lơ là cảnh giác.

Chỉ bảo Bàn Tử quay lại giúp.

Có sự giúp đỡ của Bàn Tử, bầy sói nhanh chóng bị đẩy lùi.

Để lại một đống thi thể, máu tươi còn nhuộm đỏ cả một vùng tuyết.

Nhưng phía sau vẫn không có động tĩnh gì.

Trần Phong nghi ngờ bầy sói có thể có âm mưu quỷ kế gì, liền nói với Sơ Nhất tình hình.

"Tôi cảm thấy không giống có quỷ kế, bầy sói coi nơi đó như một vùng cấm địa, không dám đến gần." Sơ Nhất nghe xong, suy nghĩ rồi nói.

"Không đúng, ở chỗ chúng tôi vẫn lưu truyền rằng Ma Quốc có

một loại yêu nô, trước giờ tôi vẫn nghĩ là truyền thuyết, nhưng nghe cậu nói vậy, có lẽ là thật." "Yêu nô có lẽ khiến bầy sói sợ hãi, phía sau có khả năng là vị trí của Tháp Yêu Chín Tầng." Sơ Nhất ở Tây Tạng đã nghe những truyền thuyết về Ma Quốc.

Ban đầu anh nghĩ đều là truyền thuyết, nhưng bây giờ xem ra, không giống truyền thuyết.

Đều có căn cứ nhất định.

"Yêu nô, vậy chúng ta bắt sói vương, không phải có thể để nó dẫn chúng ta tìm mộ táng sao?" Bàn Tử nghe lời Sơ Nhất, linh quang lóe lên nói.

Những người khác nghe xong đều nhìn Bàn Tử với ánh mắt của một kẻ ngốc.

Trước tiên không nói có bắt được sói đầu đàn hay không, dù bắt được, nó có dẫn họ đến cấm địa không?

Bàn Tử bị mọi người nhìn đến mặt đỏ bừng, cũng biết mình đã nói một cách ngu ngốc.

"Vị trí của Tháp Yêu Chín Tầng tôi đã tìm ra đại khái rồi." Trần Phong lắc lắc đầu nói, đồng thời trong lòng cũng khẳng định lời của Sơ Nhất là đúng.

Phía sau chính là vị trí của Tháp Yêu Chín Tầng.

"Cậu Trần, thật sự tìm được rồi sao?" Chú Danh nghe lời Trần Phong, phấn khích nói, đối với cái chết của vợ, trong lòng cũng không còn bi thương như vậy nữa.

Chỉ cần có thể tìm được Xác Chết Thủy Tinh Sông Băng bên dưới, tất cả đều đáng giá.

"Hay là bây giờ bắt đầu đào đi, trời cũng sắp sáng rồi." Chú Danh

liếc nhìn trời, lúc này trời vừa tờ mờ sáng, chỉ có thể nhìn rõ đại khái tình hình xung quanh.

"Chú Danh, đừng vội, thi thể ở dưới đó cũng không chạy được, nhân lúc bây giờ có thời gian mau chóng phục hồi tinh thần." "Sau khi xuống dưới, có thể phải đối phó với đủ loại tình huống, chúng ta phải giữ cơ thể ở trạng thái đỉnh cao." Trần Phong lắc đầu từ chối.

Ngô Bát Nhất gật đầu, xuống nhiều mộ như vậy, anh biết bên dưới có thể sẽ có cơ quan cạm bẫy các loại.

Người ở dưới đó tinh thần phải tập trung cao độ.

Nếu không dễ xảy ra chuyện.

Nghe lời Trần Phong, chú Danh gật đầu, bây giờ tất cả đều phải dựa vào Trần Phong.

Cho nên có một số chuyện phải nghe theo Trần Phong.

Sau đó, những người khác liền chuẩn bị đi về phía lều.

Mấy người vừa quay người, liền thấy trước mặt xuất hiện một bóng dáng.

Bóng dáng đó nhìn trang phục và tóc có thể nhận ra là Hàn Tố Mai.

"A... ma!" "Vãi chưởng..." Cả nhóm đều bị bóng dáng đó dọa cho giật mình, A Hương và chú Danh gan nhỏ hơn một chút.

Nhanh chóng lùi lại, suýt ngã xuống đất.

Sắc mặt trắng bệch, thân thể cũng đang run rẩy.

Bàn Tử và mọi người cũng mặt mày trắng bệch, bất giác móc móng lừa đen ra, định nhét vào miệng bóng dáng trước mặt.

Nhưng giây tiếp theo, Bàn Tử sững sờ.

Mẹ nó, miệng đâu?

Chỉ thấy lúc này, khuôn mặt bị thiêu rụi của Hàn Tố Mai đã được thay thế bằng một thứ gì đó màu trắng.

Trên mặt không có gì cả, miệng, mũi, các cơ quan đều không có.

Nhìn mà khiến người ta tê cả da đầu.

Bàn Tử tay chân luống cuống, trực tiếp nhét móng lừa đen trong tay vào cái mặt không có gì đó.

Điều kinh ngạc là, móng lừa đen lún thẳng vào trong.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Trần Phong và mọi người, móng lừa đen từ từ bị đẩy ra.

"Tránh ra." Trần Phong móc súng ngắn ra hét lớn một tiếng.

Pằng pằng, hai tiếng.

Đạn bắn vào khuôn mặt đó, nhưng hiệu quả cũng vậy.

Đạn lún vào trong, trên mặt xuất hiện hai cái lỗ, nhưng ngay lập tức liền hồi phục.

Hai phát súng dường như đã chọc giận đối phương.

Thứ đó xông tới.

Đúng lúc này, Sơ Nhất cầm đuốc nhanh chóng đến gần con quái vật đó.

Trần Phong vừa định mở miệng nhắc nhở.

Thì thấy con quái vật lùi thẳng về sau.

Rõ ràng nó có lòng sợ hãi đối với những ngọn đuốc này.

Trần Phong thấy vậy cũng vội vàng lấy đuốc đến gần.

Có lẽ vì sợ lửa, thấy những ngọn đuốc xuất hiện.

Con quái vật quay người bỏ chạy.

Thấy con quái vật quay người bỏ chạy, Bàn Tử và mọi người đều ngạc nhiên, vốn tưởng sẽ có một trận đại chiến xảy ra.

Ai ngờ đối phương lại chạy mất.

Mọi người có mặt đều không đuổi theo, lỡ như chọc giận nó thì chỉ có xui xẻo.

"Sơ Nhất, ông biết nó à?" Trần Phong nhìn Sơ Nhất hỏi.

Vừa rồi hành động của Sơ Nhất rõ ràng là biết điểm yếu của con quái vật.

"Tuyết Di Lặc, một loại côn trùng đặc hữu ở đây, chúng thích ký sinh trong cơ thể người." "Một khi không tìm thấy thi thể, nó sẽ liên tục tìm người để ra tay, nếu trong vòng một tuần không ăn được thịt người." "Nó sẽ chết." Sơ Nhất gật đầu, sắc mặt nặng nề nói.

"Sau khi bị Tuyết Di Lặc bám vào, cơ thể sẽ ngày càng to ra." "Yêu ma quỷ quái gì thế?" Mọi người nghe Sơ Nhất nói xong đều sững sờ.

"Hai năm trước, có một đội khảo sát đã gặp phải thứ này, cả đội chỉ có một người sống sót." Sơ Nhất nói tiếp, Tuyết Di Lặc là một điều cấm kỵ ở vùng này.

Chương 565

Bởi vì nó đánh không chết, dù đánh thế nào cũng không chết.

Nhưng nó lại sợ lửa, cũng chính vì có khuyết điểm này mà Tuyết Di Lặc mới không gây họa cho cả một vùng.

“Tội nghiệp Mai Nhi của tôi, chết rồi mà ngay cả thi thể cũng không còn.” Vợ của Danh Thúc, sau khi chết ngay cả thi thể cũng không có.

A Hương cũng bị Danh Thúc làm cho xúc động, nhào vào lòng Tuyết Lê khóc nức nở.

“Hừm, tiếp theo mọi người phải cẩn thận rồi, không chỉ phải đề phòng bầy sói phía sau mà còn phải cảnh giác với con Tuyết Di Lặc này nữa.” Trần Phong thở dài, giọng điệu nặng trịch.

Phía sau vốn đã có một bầy sói bám theo đủ phiền phức rồi.

Bây giờ lại thêm một con Tuyết Di Lặc.

“Tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, trời sáng chúng ta sẽ bắt đầu đào.” “Ngày mai chúng ta hẳn là có thể vào được Yêu tháp chín tầng rồi,” Trần Phong nói sau khi suy nghĩ.

Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất và những người khác cũng không phản đối.

Hành động tiếp theo vô cùng quan trọng, nhất định phải đối mặt với trạng thái tốt nhất.

Mặc dù xung quanh có bầy sói và Tuyết Di Lặc đang rình rập.

Nhưng chỉ cần họ xuống được Yêu tháp chín tầng và lấy được Thi thể Thủy tinh Băng xuyên là xong việc.

Trần Phong càng mong đợi hơn hành động sau khi tách khỏi nhóm Danh Thúc.

Nghỉ ngơi qua loa, cả nhóm liền đi ngủ.

Danh Thúc lại càng kích động hơn, căn bản không nghỉ ngơi, trong lòng toàn là Thi thể Thủy tinh Băng xuyên.

"Trần lão đệ à, lần này phải trông cậy cả vào cậu rồi, có thành công hay không là nhờ cả vào lần này đấy, yên tâm Danh Thúc cũng sẽ không bạc đãi cậu đâu." Danh Thúc vẻ mặt kích động nói trước mặt Trần Phong, nỗi đau mất vợ đã không còn trên mặt.

Cứ như thể chuyện đó chưa từng xảy ra.

Trần Phong nhìn Danh Thúc mặt mày tươi cười, trong lòng thấy bất bình thay cho Hàn Tố Mai.

"Danh Thúc, nói thật, tôi cũng không chắc chắn lắm.

Nhưng tôi sẽ cố hết sức." "Trần lão đệ, Danh Thúc tin vào thực lực của cậu, nhất định không có vấn đề gì đâu." Danh Thúc lăn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, cũng biết Trần Phong đang nói thật.

Đối với những thứ chưa biết, không ai có thể nắm chắc tuyệt đối.

Nhưng với thực lực của Trần Phong và Ngô Bát Nhất, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì lớn.

Sau đó, Trần Phong thấy hành lý đã thu dọn xong, liền chậm rãi đi đến vị trí Yêu tháp chín tầng.

Mặc dù mọi người đã xác định được địa điểm, nhưng vẫn chưa xác định được vị trí cụ thể của Yêu tháp chín tầng.

Chỉ biết nó ở trong khu vực này.

Khi cả đoàn người đến gần địa điểm, trên mặt ai cũng có chút kích động.

Bên dưới chính là vị trí của Yêu tháp chín tầng.

Trần Phong biết bên trong sẽ có bọ Lửa Thiêng, nên đã bảo mọi người đổ nước gừng vào trong ấm, chỉ cần gặp bọ Lửa Thiêng màu xanh lam.

Thì trực tiếp tưới lên, bọ Lửa Thiêng sợ nước, nước gừng cũng có thể dùng được.

"Lão Trần, đào ở đâu?" Bàn Tử nhìn vùng đất trắng xóa trước mặt hỏi.

"Ở gần đây thôi, mọi người chia nhau ra đào đi." Trần Phong suy nghĩ rồi nói, bên dưới đều là băng, dùng nước gừng có thể đào xuống nhanh hơn.

Nói là làm, cả nhóm bắt đầu đổ nước gừng mang theo lên trên lớp băng.

Có nước gừng, tốc độ đào băng của nhóm Trần Phong nhanh hơn hẳn.

Nhưng vì lớp băng khá dày, vị trí cụ thể lại không chắc chắn, nên việc đào bới tốn rất nhiều thời gian, Trần Phong đứng nhìn mọi người đào.

Tuy tốc độ đào nhanh, nhưng phải đào suốt chín tiếng đồng hồ.

Cả khu vực này gần như bị đào xới tung lên, cuối cùng cũng có phát hiện.

"Lão Trần, bên dưới có một tấm đá," Bàn Tử đào hết lớp băng trên cùng, nhìn thấy tấm đá bên dưới.

Nhưng tấm đá dính liền với khối băng xung quanh, rất khó kéo lên.

Bàn Tử thử vài lần, nhưng tấm đá vẫn không hề nhúc nhích.

Những người khác nghe Bàn Tử đào được tấm đá, ai nấy đều bỏ

công việc trong tay chạy tới.

Trần Phong nhìn tấm đá, biết rằng bên dưới chính là Yêu tháp chín tầng.

Chỉ là không chắc bên dưới có thứ gì hay không.

"Bàn Tử, tưới nước gừng lên đi," Trần Phong nói với Bàn Tử bên cạnh, bất kể bên dưới có gì, họ đều phải xuống.

Có lẽ bên dưới có thứ gì đó của Ma Quốc.

Hoặc là ghi lại một số manh mối về Ma Quốc.

Đó cũng là thứ Trần Phong cần.

"Được thôi, xem đây," Bàn Tử đổ nước gừng trong tay lên trên khối băng, những chỗ băng nối giữa tấm đá bắt đầu mềm ra.

Bàn Tử thấy vậy liền rút dao găm ra, dùng sức dọn sạch lớp băng trên bề mặt.

Sau khi dọn xong, Bàn Tử cố kéo tấm đá lên.

Nhưng dù Bàn Tử có dùng sức thế nào, tấm đá vẫn không hề nhúc nhích.

"Hừ, Bàn gia tao không tin, hôm nay lại không xử lý nổi một tấm đá." "Bàn Tử, để tôi." Trần Phong nhìn tình hình, biết rằng bên dưới chắc đã bị niêm phong.

Sau khi thay vị trí của Bàn Tử, Trần Phong liền đến trước tấm đá.

Cẩn thận xem xét.

Liền hiểu ra, tấm đá đã bị niêm phong bằng nhựa thông.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền bảo Tuyết Lê lấy một cây đuốc.

Trần Phong dùng đuốc hơ nóng ven rìa khối băng, liền thấy một ít dịch lỏng chảy ra.

“Lão Trần, ông định làm tan chảy hết băng xung quanh à?” Bàn Tử nhìn hành động của Trần Phong hỏi.

“Bàn Tử, không biết thì học hỏi đi, đó là nhựa thông, lúc nãy không kéo ra được là vì nhựa thông đấy.” Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói xong, cạn lời.

Bàn Tử gãi gãi sau gáy, cười ngây ngô nói: “Thảo nào, tôi còn tự hỏi sao với sức của Bàn gia mà lại không nhấc nổi một tấm đá.” “Rầm!” Trong lúc hai người nói chuyện, Trần Phong đã làm tan chảy hết nhựa thông xung quanh tấm đá.

Dùng sức nhấc lên, tấm đá đã bị Trần Phong nâng bổng.

Tấm đá vừa được nhấc lên, bên dưới tối om, một luồng khí đen đột ngột bốc lên.

Trần Phong thấy vậy vội né sang một bên, đợi khí đen tan hết mới cầm đuốc lại gần.

“Luồng khí đen này có phải là oán khí của thi thể bên dưới không?” Sơ Nhất nhìn thấy cảnh này, kinh ngạc nói.

Anh ta chưa từng xuống mộ, tự nhiên không biết những chuyện này.

Nghe Sơ Nhất nói, A Hương vội nhìn vào trong, nhưng chưa nhìn đã vội lắc đầu.

“Đó là không khí bên trong trộn lẫn với một số thứ kỳ lạ, qua thời gian dài lên men mà thành.” Bàn Tử nghe vậy lập tức ghé sát vào nói.

Mấy thứ này mỗi lần xuống mộ cơ bản đều gặp, Bàn Tử có ngốc đến đâu thì bây giờ cũng biết lai lịch của nó.

Ngô Bát Nhất ở bên cạnh bĩu môi, toàn là những thứ đơn giản nhất.

Theo xuống mộ nhiều lần như vậy, chắc chắn phải học được chút gì đó.

Chương 566

"Được rồi, có thể xuống được rồi." Trần Phong thấy cây đuốc lại gần không có chuyện gì xảy ra, biết rằng không khí bên trong không có vấn đề.

Nhưng bên trong có nguy hiểm hay không thì không biết.

Nghe Trần Phong nói xong, Sơ Nhất và Ngô Bát Nhất buộc chặt dây thừng rồi ném xuống.

Trần Phong là người đầu tiên xuống, nắm lấy dây thừng trượt xuống.

Sau khi đáp đất, Trần Phong bật đèn pin, nhìn xung quanh.

Mộ thất này có kết cấu bằng gỗ, dưới chân cũng là gỗ.

Nhưng vì luôn ở trong trạng thái nhiệt độ thấp, nên cũng không cần lo Yêu tháp chín tầng sẽ mục nát.

Bên trong mộ thất đều được phủ một lớp bảo vệ, trên những thanh gỗ này đều phủ một lớp băng vụn.

Mỗi bước đi dưới chân đều có thể nghe thấy tiếng băng vụn vỡ ra.

Âm thanh này trong mộ thất bên dưới đặc biệt rõ ràng.

Sau đó, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng lần lượt xuống.

Sau khi tất cả mọi người đều xuống, Trần Phong lo lắng không biết mộ thất có chịu nổi trọng lượng của từng này người không.

Nhưng xem ra anh đã lo xa.

Nhiều người xuống như vậy mà sàn nhà không hề có phản ứng gì, xem ra ở nhiệt độ thấp, Yêu tháp chín tầng này trở nên vô cùng chắc chắn.

Không gian bên trong mộ thất không lớn, khoảng năm sáu mươi mét vuông.

Bàn Tử sau khi xuống vẫn luôn cầm đèn pin, gõ chỗ này, xem chỗ kia.

Nhưng trong mộ thất không có gì cả.

Chỉ là một mộ thất trống rỗng.

"Đây là tầng thứ chín.

Thứ chúng ta cần tìm hẳn là ở tầng một." Ngô Bát Nhất suy nghĩ rồi nói, đây là Yêu tháp chín tầng.

Vậy thì nhất định phải có chín tầng, họ vào từ trên xuống.

Đây hẳn là tầng thứ chín.

Vậy cứ đi xuống mãi sẽ đến được tầng dưới cùng.

Sau khi lấy được thi thể, mấy người họ sẽ tách khỏi nhóm Danh Thúc.

Đi về phía Ma Quốc, chứ không phải Yêu tháp chín tầng này.

"Lão Trần, ở đây chẳng có gì cả, chúng ta có tiếp tục đi xuống không?" Bàn Tử đi một vòng quanh đây, không phát hiện gì, liền hỏi.

Bên trong chẳng có gì, một chút dầu mỡ cũng không có.

Trần Phong lúc xuống đã phát hiện ra ở đây không có gì cả.

Ngay cả một món đồ tùy táng đơn giản nhất cũng không có.

Trần Phong cũng cố gắng tìm một vài bức bích họa hoặc chữ khắc.

Nhưng sau khi tìm kỹ một lượt, mới xác định ở đây thật sự không có gì.

"Mở lối vào chứ?" Tuyết Lê nhìn vào giữa mộ thất, đó là lối vào

duy nhất mà cô phát hiện ra sau khi vào.

Trần Phong gật đầu, bây giờ không tìm thấy thứ gì khác, chỉ có thể đi xuống.

Lối vào này không giống như những ngôi mộ khác, bị phong ấn chặt chẽ.

Chỉ có một tấm đá đè lên trên.

Chỉ cần đẩy nhẹ là có thể đẩy tấm đá ra.

Danh Thúc là người mong đợi nhất, càng xuống một tầng, càng gần Thi thể Thủy tinh hơn một bước.

Bàn Tử đến trước tấm đá, dùng sức một chút, tấm đá bị đẩy ra.

Có kinh nghiệm từ trước, Bàn Tử không vội nhìn xuống dưới.

Nhưng lần này lại không có chuyện gì xảy ra.

"Không phải đang trêu Bàn gia tao đấy chứ?" Nói xong, Bàn Tử liền cầm đèn pin rọi vào trong.

Nhìn một cái, Bàn Tử liền chán nản, bên dưới giống hệt mộ thất họ đang đứng.

Cũng chẳng có gì cả.

"Xuống thôi." Trần Phong nhìn biểu cảm của Bàn Tử là biết bên dưới không có gì, chắc cũng giống như ở đây.

Thứ ở đây chắc phải ở mấy tầng dưới cùng.

Hy vọng có thể tìm thấy thứ mình cần, dù chỉ là vài dòng chữ hay một bức bích họa.

Hành động tiếp theo cũng sẽ có thêm cơ sở.

Sau đó cả nhóm trực tiếp đi xuống, nhưng khi vừa xuống.

Nhìn thấy mộ thất vẫn trống rỗng cũng có chút bất ngờ.

Kiểm tra qua loa một lượt liền tiếp tục đi xuống mộ thất tiếp theo.

Đi thẳng xuống tầng thứ ba, trên đường đi không có phát hiện gì.

"Yêu tháp chín tầng này cũng quá danh bất phó thực rồi, chẳng có gì cả, chỉ có một đống gỗ mục." Bàn Tử sau khi xuống, bất bình nói, chẳng có gì cả, làm sao kiếm chác được đây.

"Béo, không thể nói vậy được, cái hay còn ở phía sau chứ, Thi thể Thủy tinh bên dưới cũng có giá trị không nhỏ đâu." Danh Thúc nghe Bàn Tử nói, không đồng tình.

"Chúng tôi không làm nghề này, chúng tôi là Mạc Kim, có quy củ, chỉ lấy của cải, không xâm phạm thi thể." Bàn Tử nghe Danh Thúc nói xong, khinh thường đáp.

"Nếu không theo quy củ, tôi đã sớm giàu sụ rồi." "Phái Mạc Kim?" Danh Thúc nghe Bàn Tử nói nhiều như vậy mà không lọt tai chữ nào, chỉ nghe được hai chữ Mạc Kim.

Trong lòng kinh ngạc, lăn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, không ăn thịt heo cũng thấy heo chạy chứ?

Đối với nghề trộm mộ cũng nghe nói đến tứ đại môn phái.

Không ngờ mấy người trước mắt lại là người của phái Mạc Kim.

Chẳng trách Trần Phong và Ngô Bát Nhất lại có nghiên cứu sâu về phong thủy như vậy.

"Thế này nhé, Danh Thúc, tôi nói cho ông biết, với thực lực của mấy người chúng tôi, thật sự không có ngôi mộ nào là không xuống được." Bàn Tử nghe Danh Thúc nói, ngẩng đầu lên nói.

"Bàn Tử, bản lĩnh chưa tăng, mà tài chém gió đã tăng nhiều như vậy rồi." Ngô Bát Nhất thấy Bàn Tử càng nói càng lố, vội ngăn lại.

Danh Thúc là một con cáo già, tự nhiên biết điều gì đáng tin, điều

gì không.

“Chúng ta tranh thủ thời gian xuống đi.” Trần Phong ở bên cạnh thản nhiên nói.

Đối với lời của Bàn Tử, anh cũng không giải thích nhiều.

“Trần lão đệ, sau này có hứng thú hợp tác không, cậu lấy của, tôi vác xác.” “Cùng nhau phát tài, hợp tác đúng là trời sinh một cặp.” Danh Thúc đảo mắt một vòng rồi nói trước mặt Trần Phong.

“Danh Thúc, nghề của chúng tôi có quy củ, không phải tùy tiện là có thể phá.” Trần Phong thản nhiên nói, con cáo già này chắc cũng chỉ coi trọng thủ đoạn của họ mà thôi.

Một khi có nguy hiểm sẽ trực tiếp bỏ mặc người khác mà chạy một mình.

Hợp tác với loại người này rủi ro quá lớn.

“Tôi hiểu, tôi hiểu, sau này nếu muốn hợp tác có thể tìm Danh Thúc bất cứ lúc nào.” Danh Thúc vỗ ngực nói, biết Trần Phong từ chối, nhưng cũng không để tâm.

Chương 567

Sau khi nhóm Trần Phong xuống, nhìn rõ tình hình trong mộ thất.

Trong lòng vui mừng.

“Mẹ kiếp, ở đây cuối cùng cũng có chút thay đổi rồi, làm Bàn gia tao buồn chết đi được.” Bàn Tử vỗ tay nói.

Chỉ thấy trong mộ thất, ở giữa không còn là một tấm đá đơn giản nữa, mà là một bức tượng được đặt ở đó.

Một bức tượng sói trắng.

Ở xung quanh mộ thất, có khắc một số bức bích họa.

“Tượng yêu nô...

Đá Tự Tại Thủy tinh?” Sơ Nhất nhìn bức tượng thì kinh ngạc thốt lên.

“Đá Tự Tại Thủy tinh?

Là thứ gì?” Ngô Bát Nhất nghe thấy từ ‘đá Tự Tại Thủy tinh’ trong miệng Sơ Nhất liền hỏi.

Thứ này anh chưa từng nghe qua.

“Đá Tự Tại Thủy tinh thực chất là một loại lời nguyền, cũng là nguyên nhân khiến sói vương màu bạc trở thành yêu nô.” “Ở chỗ chúng tôi có một truyền thuyết, yêu nô của Ma Quốc đều cần đá Tự Tại Thủy tinh mới có thể điều khiển được.” Sơ Nhất giải thích, thản nhiên nói.

“Lời nguyền?” Nghe Sơ Nhất nói, những người có mặt bất giác lùi lại một bước.

Đặc biệt là mấy người Trần Phong, họ biết rõ sự lợi hại của lời

nguyền Ma Quốc.

Một lời nguyền đã khiến họ phải chạy bán sống bán chết, thêm một cái nữa thì không chịu nổi.

"Không cần lo lắng, đá Tự Tại Thủy tinh là lời nguyền để sói vương bảo vệ Yêu tháp chín tầng, cũng là một loại ràng buộc." Nhìn phản ứng của mọi người, Sơ Nhất cười nói.

Nghe Sơ Nhất nói vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Thứ này có thể chạm vào không?" Bàn Tử nhìn thứ này trong lòng có chút hoang mang.

"Chắc là có thể, nó không có hại cho cơ thể người." Sơ Nhất không chắc chắn nói, thứ này anh cũng chỉ nghe nói, chứ chưa từng thấy.

Đây cũng là lần đầu tiên anh thấy thứ này.

"Lão Trần, những bức bích họa này vẽ về Ma Quốc sao?" Tuyết Lê đi sang một bên nhìn những bức bích họa, hỏi.

Những bức bích họa này đều được tô màu, màu sắc lộng lẫy, có lớp băng bảo vệ nên vẫn không bị phai màu.

Điều này cũng thuận tiện cho Trần Phong, có thể nhìn rõ hơn.

"Ừm?" Trần Phong nghe vậy liền đến bên cạnh Tuyết Lê, ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên những bức bích họa vẽ một tòa thành.

Trong tòa thành đèn đuốc sáng trưng, nhưng kỳ lạ là bên trong không có một bóng người đi lại.

Bích họa ghi lại một tòa thành trống không.

"Hẳn là thành Ác La Hải rồi, thành chính của Ma Quốc." Trần Phong hít sâu mấy hơi, nói.

Tìm kiếm lâu như vậy cuối cùng cũng tìm được một chút manh mối.

Chỉ là trên đó không thấy tế đàn ở đâu, chỉ cần tìm được tế đàn.

Mới có thể lấy được Long Cốt Thiên Thư và Mộc Trần Châu bên trong.

Nhưng những bức bích họa tiếp theo, một số người mặc trang phục kỳ lạ, đang xây dựng Yêu tháp chín tầng.

Trần Phong xem hết những bức bích họa ở đây, cũng không tìm thấy tế đàn của Ma Quốc ở đâu.

Nhưng chỉ cần nó ở trong Ma Quốc, họ có thể tìm thấy tế đàn.

Cùng lắm là tốn thêm chút thời gian.

Nhưng, Trần Phong lại nhìn thấy một thứ quen thuộc trên bức bích họa.

Trước đây, ở bên ngoài thành cổ Tinh Tuyệt đã gặp phải những con rắn đen đó.

Những con rắn đen đó tuy nhỏ, nhưng kịch độc vô cùng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong trong lòng đề cao cảnh giác, không chừng ở đây cũng có lũ rắn đen đó.

"Lão Trần, mặc dù trên những bức bích họa này có vẽ thành Ác La Hải, nhưng chúng ta cũng không biết đi đến đó bằng cách nào." Bàn Tử cũng đã xem qua những bức bích họa gần hết.

Liền hỏi thẳng thắc mắc của mình.

"Đến lúc đó rồi tính, trước tiên lấy Thi thể Thủy tinh đã." Trần Phong lắc đầu nói, di tích Ma Quốc ở đâu, anh cũng không biết.

Nhưng chắc sẽ không cách đây quá xa, dành thời gian tìm là có thể

tìm được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong trong lòng quyết định.

"Trần lão đệ, thứ này không di chuyển được!" Lúc này, Danh Thúc đột nhiên lên tiếng.

Trần Phong quay người lại, chỉ thấy Danh Thúc và hai vệ sĩ của ông ta đang dùng sức đẩy bức tượng.

Nhưng không biết vì sao, mặt đất của tầng tiếp theo là đá cẩm thạch trắng, điều này khiến kế hoạch đào từ xung quanh của họ tan thành mây khói.

"Hừ, không được, đẩy thế này không ra, bên trong chắc phải có cơ quan, cần những người chuyên nghiệp như cậu xem xét." Danh Thúc thở hổn hển, quay sang nói với Trần Phong.

"Đơn giản thôi, phá nó ra là được, đá cẩm thạch trắng cũng phải vỡ." Bàn Tử nghe Danh Thúc nói xong, buột miệng.

"Thôi quên đi, coi như tôi chưa nói gì!" Nói xong, nhìn thấy ánh mắt như nhìn kẻ thiểu năng của mọi người, trong lòng cậu cũng đã quen.

Đây là bên trong núi tuyết, nếu phá ở đây sẽ trực tiếp gây ra tuyết lở.

Mấy người này không chừng sẽ bị chôn sống trực tiếp.

Họ cũng không thể né tránh được.

Trần Phong không để ý đến Bàn Tử, trực tiếp đi đến trước bức tượng.

Cúi người xuống cẩn thận quan sát, bức tượng không cao, vừa đúng vị trí đầu gối.

Trần Phong xem xét một lúc rồi phát hiện có lẽ thật sự không có

cơ quan.

Nó được điêu khắc từ một khối đá cẩm thạch trắng.

Hình như nó là một khối liền với nền đá cẩm thạch bên dưới.

Trần Phong xem xong liền lắc đầu.

“Lão Trần, không tìm thấy gì à?

Cơ quan ở đây ẩn giấu sâu thế sao?” Bàn Tử thấy Trần Phong lắc đầu, trong lòng kinh ngạc.

“Bức tượng này và mặt đất là một khối, căn bản không có cơ quan.” Trần Phong lắc đầu nói, nếu có cơ quan, chắc chắn có thể tìm thấy.

Nhưng nếu không có, cũng không còn cách nào khác.

“Vậy làm sao xuống đây?” Danh Thúc nghe nói không có cơ quan thì sốt ruột, Thi thể Thủy tinh ở ngay bên dưới rồi.

Chẳng lẽ thật sự phải phá nó ra sao?

Nếu phá ra, có thể sống sót ra ngoài hay không cũng là một vấn đề.

“Đập ra đi, xem có thể đập vỡ nó không, đá cẩm thạch trắng ở nhiệt độ thấp lâu ngày, chắc chắn không còn độ cứng như ban đầu.” Trần Phong suy nghĩ rồi thản nhiên nói.

Nghe lời Trần Phong.

Mấy người đều sững sờ, vốn tưởng anh sẽ nghĩ ra cách gì đó khéo léo.

Ai ngờ lại là cách đơn giản và thô bạo như vậy.

Chương 568

“Lão Trần, ông chắc là có thể đập vỡ nó không, đây là đá cẩm thạch trắng đấy.” Bàn Tử đến trước bức tượng, cầm báng súng gõ nhẹ vào nó.

“Rắc!” Bàn Tử vừa nói xong, liền nghe một tiếng nứt vỡ.

Cậu ta ngơ ngác quay đầu nhìn bức tượng.

Chỉ thấy lúc này chính giữa bức tượng có một vết nứt, từ đầu bức tượng nứt thẳng xuống dưới.

“Tao vừa ăn phải rau dỏm à?” Bàn Tử không thể tin được nhìn bức tượng, vừa rồi cậu chỉ gõ nhẹ một cái.

Mà nó đã nứt rồi.

Chất lượng cũng quá kém đi.

“Bên trong chắc là rỗng, vừa rồi bị Danh Thúc đẩy mạnh như vậy, chắc đã là nỏ mạnh hết đà rồi.” “Cho nên mới dễ dàng bị Bàn Tử gõ vỡ như vậy.” Ngô Bát Nhất đầu óc nhanh nhạy liền tìm ra lý do.

Đoán chừng cũng không sai biệt lắm.

“Tiếp tục đập đi.” Trần Phong thấy vậy liền bảo Bàn Tử tiếp tục đập.

Như vậy cũng tốt, không cần tốn quá nhiều sức lực.

“Được thôi, tôi đây sau khi ăn rau dỏm đã trở lại rồi.” Bàn Tử giơ báng súng lên, dùng sức đập vào bức tượng.

Quả nhiên bên trong là rỗng, chỉ một nhát đã xuất hiện một cái lỗ trước mặt.

Thấy vậy, Bàn Tử vui mừng.

Ba bảy hai mốt một, cậu ta đập nát bức tượng thành từng mảnh vụn.

Một cái lỗ vừa đủ một người đi qua xuất hiện trước mắt mọi người.

Thấy cái lỗ không có gì bất thường.

Danh Thúc nhanh chân chạy đến trước bức tượng, bật đèn pin rọi vào trong.

"Bên dưới có một cỗ quan tài, xem ra Thi thể Thủy tinh ở bên trong rồi." Danh Thúc nhìn xuống, thấy ở giữa có một cỗ quan tài.

Nhìn thấy quan tài, Danh Thúc như thấy tiền đang vẫy gọi mình.

Trần Phong đến trước cái lỗ, lấy đèn pin rọi vào trong.

Quả nhiên bên dưới có một cỗ quan tài, chỉ là cỗ quan tài này giống như một con dũng.

Quan tài này không giống những cái họ từng gặp trước đây.

Không phải loại vuông vức.

Nhưng có thể khẳng định bên trong là Thi thể Thủy tinh Băng xuyên.

"Lão Ngô, hai chúng ta xuống, những người khác ở trên, đề phòng bất trắc." Trần Phong nhìn cảnh này thản nhiên nói.

Bên dưới không chừng có nguy hiểm, đông người trái lại càng nguy hiểm hơn.

Sau đó, Trần Phong và Ngô Bát Nhất liền theo dây thừng trượt xuống.

Ở một nơi khác, khi bức tượng bị đập vỡ, đôi mắt của con sói vương màu bạc lập tức trở nên đỏ ngầu.

Thân hình nó cũng trực tiếp lao về phía Yêu tháp chín tầng.

Sau khi Trần Phong đáp đất, nghe thấy âm thanh truyền đến từ dưới chân, hơi sững sờ.

Cúi đầu nhìn, chất liệu dưới chân anh lại biến thành gỗ.

Trên đầu là một tầng đá cẩm thạch trắng.

Tại sao lại thế?

Cầm đèn pin rọi xung quanh, mới phát hiện bên trong giống hệt mộ thất phía trên.

Chỉ là ở đây có bích họa, như đang khắc họa cuộc đời của một người.

Người này có khả năng là chủ nhân của cỗ quan tài.

"Lão Trần, ở đây chỉ có một cỗ quan tài, vậy chúng ta có nên mở nắp quan tài không?" Ngô Bát Nhất nhìn xung quanh rồi hỏi.

Những bức bích họa này, anh đã xem qua loa, bên trong không phát hiện ra tung tích của Ma Quốc.

Tình huống này cũng đành chịu.

Từ tầng thứ chín đến giờ, chỉ thấy được vài bức bích họa, ngoài ra không phát hiện gì khác.

Điều này khiến Trần Phong, người vào đây để tìm manh mối, không nói nên lời.

"Mở quan tài đi." Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong gật đầu, bây giờ chỉ có thể nhanh chóng đưa Thi thể Thủy tinh Băng xuyên lên.

Sau đó đi tìm tung tích của Ma Quốc.

Sau khi xác định hướng, Ngô Bát Nhất liền trực tiếp thắp nến.

Trần Phong đeo găng tay đến trước cỗ quan tài hình người.

Quan tài được làm bằng thạch anh, là một cỗ quan tài đá, khe hở cũng được niêm phong bằng nhựa thông.

Trên đó có một số hoa văn tinh xảo, vì có một lớp băng bảo vệ nên cũng không bị phong hóa.

Trần Phong lấy cây đuốc đã mang xuống, làm tan chảy hết nhựa thông trên cỗ quan tài đá.

Một ít dịch lỏng màu trắng chảy ra từ khe hở của quan tài.

Sau khi toàn bộ nhựa thông tan chảy hết.

Trần Phong mới gọi Ngô Bát Nhất đến trước cỗ quan tài.

Chậm rãi cắm con dao lính vào khe hở giữa nắp quan tài.

Dọn sạch những mảnh vụn nhựa thông bên trong.

Sau đó cùng Ngô Bát Nhất đến trước quan tài, hai người mỗi người đứng một bên.

Hai tay đặt lên trước quan tài, hai người cùng dùng sức đẩy.

"Ầm ầm ầm!" Theo nắp quan tài từ từ di chuyển, quan tài cũng được đẩy ra từ từ.

"Mở rồi, mở rồi," Danh Thúc ở trên nhìn thấy cảnh này, chỉ hận không thể lập tức nhảy xuống.

Thi thể Thủy tinh Băng xuyên bên trong là thứ ông ta vẫn luôn tìm kiếm.

Bây giờ cuối cùng đã xuất hiện trước mắt ông ta.

Đây là mấu chốt để ông ta lật ngược tình thế.

Khi nắp quan tài được đẩy ra, Trần Phong và Ngô Bát Nhất lập tức né ra, ai biết bên trong có gì.

Những thứ thần bí của Ma Quốc quá nhiều.

Một lúc sau, thấy bên trong không có gì bất thường.

Hai người mới cầm đèn pin đến trước quan tài.

Thò đầu vào trong nhìn, liền trợn tròn mắt.

Bên trong yên tĩnh nằm một cỗ thi thể, nếu là một cỗ thi thể bình thường, Trần Phong cũng sẽ không kinh ngạc như vậy, vấn đề là cỗ thi thể này toàn thân trong suốt.

Thân thể như được làm bằng thủy tinh.

Thân thể trong suốt, có thể nhìn rõ các cơ quan bên trong.

Chương 569

Trần Phong cẩn thận quan sát một lúc, liền phát hiện cỗ thi thể này không có mắt.

Đôi mắt như bị ai đó móc ra.

Thấy vậy, Trần Phong tuy có chút khó chịu, nhưng cũng không quá để tâm.

Đây là thứ Danh Thúc cần, anh sẽ không làm chuyện buôn bán thi thể.

Điều quan trọng nhất là cỗ thi thể này trông không giống một thi thể thật sự.

Mà giống như được chế tác từ dược liệu, mục đích có lẽ chỉ là để bảo vệ những cơ quan bên trong.

Tuy không phải là thi thể thật sự, nhưng vẫn có thể bán được giá cao.

"Trần lão đệ, nhờ cậu, giúp tôi vận chuyển Thi thể Thủy tinh lên," Danh Thúc hai mắt sáng rực nhìn cỗ thi thể bên dưới.

Trần Phong ngẩng đầu nhìn Danh Thúc một cái.

Vừa ngẩng đầu, Trần Phong kinh hãi, đầu óc lạnh toát, hét lên.

"Cẩn thận phía sau." Chỉ thấy ở lối vào tầng thứ ba, một đôi mắt xanh lè đột ngột xuất hiện.

Mấy đêm nay anh vẫn luôn nhìn thấy đôi mắt như vậy.

Đó là mắt của sói.

Có lẽ bầy sói đã theo họ vào đây.

Trần Phong hét xong, liền cầm súng, bắn về phía con sói.

Nhưng khi Trần Phong rút súng ra, lại thấy bóng dáng đó không còn ở chỗ cũ.

Trần Phong sững sờ, trong lòng càng thêm lo lắng.

Con sói chắc chắn đã xuống đây.

Lúc này lại không thể để người khác kéo mình lên, người bị kéo sẽ trở thành mục tiêu không có chỗ trốn.

Nhưng trong tay mọi người đều có súng, lại có Sơ Nhất là một thợ săn già dặn.

Hy vọng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Những người ở trên, nghe Trần Phong nói xong hơi sững sờ, không hiểu ý của anh.

Nhưng Tuyết Lê đầu óc linh hoạt.

Lập tức nghĩ đến bầy sói và Tuyết Di Lặc vẫn luôn theo sau.

Chắc chắn là một trong hai.

Cô cầm súng quay người bắn.

Nhưng vừa quay người chỉ thấy một bóng trắng, nhanh chóng lướt qua, bóng dáng đó tốc độ rất nhanh.

"Cẩn thận, sói đầu đàn!" Tuyết Lê tuy chỉ nhìn thoáng qua, nhưng cũng nhận ra đó là sói đầu đàn của bầy sói.

Một con sói lớn.

Có lẽ liên quan đến việc họ đã phá hủy tảng đá Tự Tại Thủy tinh.

Nghe Tuyết Lê trả lời, những người khác đều kinh ngạc.

Súng trong tay cũng nhanh chóng mở chốt an toàn.

Vừa quay người, cả nhóm đều thấy một bóng trắng lướt qua rất nhanh.

Có lẽ khí chất thợ săn trên người Sơ Nhất khiến con sói đầu đàn bất an.

Mục tiêu của nó là Sơ Nhất, nó lao thẳng tới.

Tốc độ nhanh như chớp, khiến người ta không kịp phản ứng.

Sơ Nhất chỉ thấy một bóng trắng.

Nhưng kinh nghiệm săn bắn nhiều năm khiến anh ta giơ súng ngang trước mặt.

Lúc này, một cái miệng lớn xuất hiện trước mặt Sơ Nhất.

Lúc này, Sơ Nhất cũng đã nhìn rõ bóng dáng con sói, chính là con sói đầu đàn.

Con sói đầu đàn nhanh chóng lao tới, sức mạnh cực lớn.

Khiến Sơ Nhất không nhịn được lùi lại mấy bước, lúc này đã đến mép của lối vào.

Lùi thêm một bước nữa, Sơ Nhất sẽ rơi xuống tầng dưới.

Lúc này Bàn Tử và những người khác cũng đã nhìn rõ tình hình hiện trường.

Con sói đầu đàn hung hăng cắn vào cánh tay Sơ Nhất, súng trong tay Sơ Nhất chắn ngang trước mặt, ngăn cản móng vuốt của con sói đầu đàn.

Máu tươi chảy dọc theo cánh tay Sơ Nhất.

"Sơ Nhất!" Vệ sĩ của Danh Thúc rút dao găm ra, nhanh chóng lao lên, đâm vào cổ con sói đầu đàn.

"Phụt," con dao găm thuận lợi đâm vào cổ con sói đầu đàn.

Nhưng dù vậy, con sói đầu đàn vẫn không nhả ra.

Lúc này, đôi mắt của con sói đầu đàn càng trở nên đỏ ngầu hơn.

Bỗng nhiên, con sói đầu đàn hai chân dùng sức đạp một cái, cái miệng đang há ra liền nhanh chóng cắn về phía cổ Sơ Nhất.

Đồng thời, cơ thể Sơ Nhất cũng không khỏi lùi lại một bước.

Bàn Tử chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, bóng dáng Sơ Nhất và con sói đầu đàn cùng rơi xuống.

"Sơ Nhất," Trần Phong và Ngô Bát Nhất thấy Sơ Nhất rơi xuống, nhanh chóng chạy tới.

Nhưng, khi Trần Phong và Ngô Bát Nhất chạy đến, chỉ thấy một vũng máu tươi lan ra.

Chỉ thấy, răng của con sói đầu đàn hung hăng cắm vào cổ Sơ Nhất.

Cả con sói đầu đàn và Sơ Nhất đều nằm yên bất động ở đó.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Sơ Nhất đã vĩnh viễn rời đi.

Trần Phong rất quý Sơ Nhất.

Trên đường đi cũng đã nghe Sơ Nhất kể nhiều chuyện thú vị.

"Sơ Nhất," tất cả mọi người đều im lặng, không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Trước đó là Hàn Tố Mai cũng vậy, bây giờ là Sơ Nhất.

Làm nghề này, sớm đã có giác ngộ này rồi, xuống mộ lúc nào cũng có nguy hiểm.

Người ta thường nói người xuống mộ phải đi ba bước lùi bốn bước.

Chính là đạo lý này, bên dưới rất nguy hiểm.

“Đưa Thi thể Thủy tinh ra ngoài đi, quan tài để lại cho Sơ Nhất, như vậy cũng thể diện hơn.” Trần Phong sau khi suy nghĩ, thản nhiên nói.

Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất gật đầu.

Sau đó, Trần Phong liền nhìn về phía thi thể trong quan tài.

“Thi thể mở miệng?” Trần Phong quay đầu lại bỗng thấy thi thể đã mở miệng, kinh ngạc thốt lên.

Chương 570

“Chẳng lẽ muốn biến thành xác sống?

Nhưng trông không giống.” Ngô Bát Nhất quay đầu lại nhìn, trước tiên kinh ngạc, sau đó đoán.

Nếu hai người họ không nhìn nhầm, thi thể này không phải là thi thể thật sự.

Chỉ là được chế tác từ dược liệu sau này.

Dù là thi thể giả cũng sẽ biến thành xác sống sao.

Đúng lúc này, Trần Phong thấy trong miệng thi thể đột nhiên có một con bọ bay ra.

Thấy thứ này, anh kinh ngạc.

Vì thứ này rất quen thuộc, đó là bọ Lửa Thiêng.

Con bọ này sau khi bay ra, lảo đảo bay đến trước mặt Trần Phong.

“Keng,” Trần Phong trực tiếp dùng dao lính chém con bọ thành hai nửa.

Ngô Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm, anh cũng nhận ra thứ này.

Thấy nó bị tiêu diệt, anh cũng thở phào.

Đúng lúc này, bỗng nghe thấy Bàn Tử ở trên kinh hô một tiếng, sau đó là một loạt tiếng súng.

Trần Phong nghe thấy âm thanh, trong lòng căng thẳng.

Không phải lại xảy ra chuyện gì nữa chứ.

Lúc này, trong miệng thi thể bỗng lại bay ra hai con bọ màu pha lê.

Hai con bọ này và con vừa nãy có chút khác biệt về màu sắc.

Trần Phong bỗng nhớ ra, trên người mình có nước gừng.

Nghĩ vậy, anh liền lấy nước gừng ra.

Nhưng nước gừng vừa chạm vào con bọ, nó liền biến thành băng.

Trần Phong trong lòng kinh hãi.

Trước đây có con bọ chạm vào liền biến thành người lửa, bây giờ lại xuất hiện loại biến thành khối băng?

Nghĩ đến đây, Trần Phong trong lòng căng thẳng.

Ngô Bát Nhất ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, cũng ngây người ra.

Tình huống gì thế này.

Trong lúc hai người đang ngẩn ngơ, một con bọ như vậy trực tiếp bay lên trên.

Tình hình bên trên không biết thế nào, bây giờ thứ này lại lên đó.

Tình hình bên trên càng thêm hỗn loạn.

Lúc này Bàn Tử đang nhìn khuôn mặt người trước mặt, mặt mày kinh hoảng.

Tuyết Di Lặc vừa rồi đột nhiên xuất hiện sau lưng họ.

Không một tiếng động, còn lặng lẽ hơn cả con sói lúc nãy.

Gần như đã đến sát bên họ.

Thứ này không biết đã ăn gì, thân thể trở nên béo phì.

Bàn Tử và mọi người nhìn thấy thứ này liền theo bản năng nổ súng.

Nhưng sau khi xem kết quả, mấy người Bàn Tử mới nhớ ra, súng không có tác dụng với con quái vật này.

Con quái vật này hình như sợ lửa.

Quả nhiên, thứ này vừa thấy lửa liền lùi lại.

Thấy lửa sẽ đi về phía mục tiêu tiếp theo.

Như vậy không phải là cách, sớm muộn cũng sẽ xảy ra vấn đề.

"Mau xuống dưới." Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, cũng không quản nhiều nữa, trước tiên giữ mạng đã.

Nghe vậy, những người có mặt đều đồng loạt quay người định xuống.

Vừa quay người đã thấy một con bọ phát ra ánh sáng như pha lê bay lên.

"Bọ Lửa Thiêng!

Cẩn thận!" Tuyết Lê nhìn thấy thứ này liền hét lớn.

Thấy Tuyết Lê phản ứng lớn như vậy.

Những người có mặt cũng biết thứ này không dễ đối phó.

Chỉ là bọ Lửa Thiêng sau khi thấy nhiều người như vậy, lại bay về phía họ.

Thấy cảnh này.

Danh Thúc và A Hương nhanh chóng lùi lại.

Vệ sĩ của Danh Thúc nhìn thấy con bọ bay tới.

Cắn răng, rút dao găm ra vung về phía con bọ.

Nhưng con bọ lại như một cao thủ võ lâm.

Tăng tốc một cái, trực tiếp đâm vào người vệ sĩ của Danh Thúc.

Tuyết Lê vốn tưởng đối phương sẽ biến thành người lửa.

Nhưng ngoài dự đoán, đối phương trực tiếp biến thành một khối băng.

Thi thể cứng đờ ngã ngửa ra sau.

Tuyết Lê nhìn thấy cảnh này, tim như muốn nhảy ra ngoài.

“Mau xuống, ở đây quá nguy hiểm rồi.” Đồng thời, cô nắm lấy dây thừng, trượt xuống.

Chỉ còn con bọ màu pha lê lảo đảo bay.

Danh Thúc và A Hương cũng phản ứng lại, nhanh chóng đến miệng lỗ, nắm lấy dây thừng trượt xuống.

Mất đi mục tiêu, con bọ liền bay về phía Bàn Tử.

Bàn Tử quay đầu lại nhìn, hồn như muốn bay ra ngoài.

Lúc này cậu ta đang dùng đuốc liên tục dọa lùi Tuyết Di Lặc.

Thấy con bọ bay tới, cũng không quản nhiều nữa, nắm lấy dây thừng xuống.

Bàn Tử vừa xuống đã thấy Tuyết Di Lặc cúi đầu xuống.

Khi Bàn Tử tưởng đối phương định xuống.

Bỗng nhiên thấy Tuyết Di Lặc biến thành một khối băng.

Bàn Tử sững sờ, tình huống gì thế này.

Nhưng lúc này cũng không quản nhiều nữa, vội vàng đến trước mặt Trần Phong.

Chương 571

“Lão Trần, tiếp theo làm sao, không còn cách nào khác à.” Trần Phong và Ngô Bát Nhất khó khăn lắm mới đập chết được một con bọ khác chui ra từ thi thể.

Thấy nhóm Bàn Tử toàn bộ đã xuống.

Nhìn lại, lại thiếu mất một người.

Bây giờ chỉ còn lại sáu người.

Nhất là chuyện lối ra ở trên đã bị con quái vật đó chặn lại.

Xem ra trên đó có sự tồn tại của con bọ đó.

“Không biết, đi một bước tính một bước thôi.” Trần Phong lắc đầu, ra hiệu anh cũng không còn cách nào khác.

Trên không có đường, họ bị kẹt ở tầng này.

“Trần lão đệ, con bọ màu xanh lam đó rốt cuộc là gì, quỷ dị quá, có thể biến người thành băng.” Danh Thúc bây giờ trong lòng đầy sợ hãi, quá kinh khủng rồi.

Nơi này cũng quá nguy hiểm.

“Nó và bọ Lửa Thiêng màu xanh lam chắc là cùng một loại, một băng một lửa, hai thái cực.” Trần Phong xòe tay nói, những thứ này đều là của Ma Quốc.

Bây giờ không ai biết phương pháp cụ thể.

“Lão Trần, những con bọ đó từ đâu ra…” Tuyết Lê đột nhiên nhớ ra những con bọ đó lúc trước bay lên từ đây.

Vậy không phải ở đây là sào huyệt của chúng sao?

“Kìa.” Trần Phong hất cằm, ra hiệu về phía thi thể, nơi đầu tiên xuất hiện con bọ.

“Vãi, lão Trần, vậy không phải chúng ta đã xuống nhầm ổ bọ rồi sao?” Bàn Tử sắp khóc, chẳng phải là vừa thoát khỏi hang sói đã lại chui vào hang cọp sao!

“Trần lão đệ, có cách nào đuổi hết lũ bọ bên trong ra không, chúng ta lấy thi thể xong sẽ rút lui!” Danh Thúc nhìn cỗ thi thể trong suốt, không nỡ hỏi.

Trần Phong không ngờ Danh Thúc đến giờ vẫn chưa từ bỏ cỗ thi thể này.

Đúng là có thể so với Bàn Tử.

“Danh Thúc, bên trong toàn là những con bọ đó, ông có thể chống cự được không?” “Quan trọng nhất là chúng ta không còn đường ra, đường lên đã bị chặn rồi.” “Có thể ra ngoài được hay không cũng là vấn đề.” Trần Phong thở dài, chậm rãi nói.

Đây là tình thế khó khăn mà nhóm Trần Phong đang phải đối mặt.

Không ra được, bên trong lại có nguy hiểm.

“Xì xì xì…” Đúng lúc này, lại có mấy con bọ từ trong miệng thi thể bay ra.

Xem ra, bên trong sẽ liên tục có những con bọ bay ra.

Bàn Tử đầu óc nóng lên, cầm lấy chân lừa đen trong tay nhét vào miệng thi thể thủy tinh.

Đừng nói, chiêu này có tác dụng.

Ít nhất là những con bọ bên trong thi thể bây giờ không ra được.

Những con bọ bên ngoài, Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người trực tiếp cầm dao lính xông lên.

Nhắm chuẩn một con bọ chém tới.

May mà, những con bọ này không phản ứng, bị Trần Phong và Ngô Bát Nhất chém chết.

Thấy vậy, mấy người cũng giật mình.

Những con bọ này quá hung tàn rồi.

Người xây dựng ngôi mộ này, đúng là không cho người ta đường sống, nếu không hiểu rõ về những con bọ này, sẽ trực tiếp bị đóng băng.

"Không đúng, lão Trần, sàn nhà bên dưới là rỗng," Tuyết Lê vừa rồi lúc Trần Phong và Ngô Bát Nhất đi lại, nghe thấy tiếng sàn gỗ dưới chân hai người không giống nhau.

Có một chỗ phát ra âm thanh, rõ ràng bên dưới có không gian, không chừng bên dưới có lối ra.

Không cần biết phía sau là gì, chỉ cần không ở lại đây là được.

Bọ trong thi thể không biết lúc nào sẽ chui ra.

Trần Phong nghe lời Tuyết Lê xong, giậm chân, rồi lại giậm chân ở chỗ Ngô Bát Nhất.

Quả nhiên hai nơi âm thanh không giống nhau.

"Bên dưới là rỗng?" Ngô Bát Nhất nghe tiếng dưới chân mình nói.

Nghe Ngô Bát Nhất nói, những người có mặt đều sáng mắt lên, bên dưới rỗng còn hơn là ở lại đây.

"Tránh ra." Trần Phong lấy khẩu súng trường trong tay Bàn Tử, tiến lên một bước, bắn liên tục vào chỗ đó.

Tiếng súng vang vọng trong mộ thất, khiến người ta tim đập thình thịch.

“Một lối đi.” Tấm ván gỗ này không chịu nổi sự công phá của đạn, hai ba phát đã vỡ nát.

Bên dưới quả nhiên là một lối đi.

Dưới sàn nhà là một cái lỗ không lớn.

Bên dưới cái lỗ là một đoạn bậc thang, không biết dẫn đến đâu.

“Không phải là nơi để đưa quan tài vào, hay là lối đi do người chôn cùng đào ra?” Bàn Tử nhìn thấy lối đi, mắt sáng lên.

“Mau đi, lũ bọ đó lại sắp ra rồi.” Trần Phong thấy những con bọ đó đang chui ra từ bụng thi thể.

Sắp thành công rồi.

Trong lòng kinh hãi.

Nghe Trần Phong nói, mấy người đều không dám nán lại, cũng không quản bên dưới là gì.

Ngô Bát Nhất đi đầu, Trần Phong đi cuối cùng.

Phải đề phòng lũ bọ phía sau, lỡ như chúng đuổi theo, cũng là một phiền phức.

Quả nhiên, Trần Phong vừa xuống lối đi đó chưa đi được bao xa.

Đã thấy sau lưng mình có một luồng ánh sáng xanh lam truyền đến.

Là những con bọ màu xanh lam.

Chúng đã đuổi theo.

“Mau đi, chúng đuổi kịp rồi,” Trần Phong hét lớn về phía Ngô Bát Nhất phía trước.

Tay lấy từ trong túi ra một nắm bột trừ sâu, cũng không biết có tác dụng không.

Nhưng bây giờ chỉ có thể còn nước còn tát.

Bột trừ sâu bay về phía lũ bọ.

Ngoài dự đoán của Trần Phong, lũ bọ dừng lại.

Trần Phong thấy lũ bọ dừng lại xong.

Sắc mặt vui mừng, nhưng nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

Lũ bọ dừng lại ở bên ngoài đám bột trừ sâu một lúc, rồi trực tiếp lao tới.

Dường như đã xác định được đám bột trừ sâu này không gây hại cho chúng.

Ngô Bát Nhất ở phía trước nghe Trần Phong nói, trong lòng lo lắng.

Lòng nóng như lửa đốt, tốc độ dưới chân lại nhanh thêm vài phần.

Chương 572

Không quản gì nữa, trực tiếp bung hết tốc lực.

Không lâu sau, Ngô Bát Nhất đã thấy phía trước có ánh sáng.

Liền lao thẳng ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, vội vàng cầm súng nhắm về phía sau Trần Phong.

Chỉ cần giúp Trần Phong chặn lại, Trần Phong sẽ có thời gian phản ứng.

Trần Phong nhìn thấy lối ra, trong lòng vui mừng.

Cũng giống như Ngô Bát Nhất, lao thẳng ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, Trần Phong tùy tiện nhìn một cái, liền đi về phía vị trí rộng rãi nhất.

Trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận đại chiến với lũ bọ.

Nhưng vừa quay đầu lại, thấy lũ bọ trực tiếp dừng lại ở lối ra.

Không dám ra ngoài.

Trần Phong nhìn thấy cảnh này, mắt sáng lên.

"Lão Trần, lũ bọ này hình như không thể ra khỏi tòa tháp này." Ngô Bát Nhất quay đầu lại nói với Trần Phong.

"Chắc là không thể rời xa cỗ thi thể kia, hoặc là ở đây có thứ mà cỗ thi thể đó kiêng kỵ." Trần Phong gật đầu nói.

Bất kể nguyên nhân là gì, ít nhất họ không cần phải lo lắng về lũ bọ này nữa.

Nhưng đây là đâu?

Trần Phong lúc này mới có thời gian quan sát vị trí mình đang

đứng.

Nhìn xung quanh một vòng, Trần Phong mới phát hiện, nơi này giống như ở đáy một thung lũng.

Xung quanh toàn là băng xuyên, cách họ không xa là một con sông ngầm.

"Lão Trần, tôi hình như biết đây là đâu rồi." Ngô Bát Nhất ngẩng đầu cẩn thận nhìn một cái rồi nói.

"Lão Ngô, lúc nào rồi, mau nói đi, không ra được chúng ta chỉ có chờ chết thôi." Bàn Tử nghe vậy, trong lòng kinh hãi, vội vàng thúc giục.

"Đây là nơi Hàn Tố Mai trước đây đã rơi xuống," Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói, cũng hiểu tâm trạng của cậu ta, trực tiếp nói.

Trần Phong nghe vậy ngẩng đầu nhìn một cái, quả nhiên ở trên có một bóng đen nhô ra.

Có lẽ là nơi họ đã xuống lúc đầu.

"Chúng ta phải leo lên sao?" Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói, ngẩng đầu nhìn lên trên một cái.

Vách băng trên đó ít nhất cũng cao mấy chục mét.

Nếu không bám chắc từ trên đó, sẽ biến thành một đống thịt nát.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử không khỏi rùng mình một cái.

Trần Phong không để ý đến lời của Bàn Tử, mà nhìn về phía con sông.

Men theo con sông chắc có thể ra ngoài được.

Nhưng cũng có thể là nơi để tìm Ma Quốc.

Men theo con sông đi về phía trước không chừng có thể tìm thấy

Ma Quốc.

Có thể đó là nguồn nước của Ma Quốc, một quốc gia muốn tồn tại không thể thiếu nguồn nước.

Nơi này vốn không cách Ma Quốc xa.

Rất nhanh, Trần Phong đã quyết định.

"Danh Thúc, men theo con sông này, chắc có thể ra ngoài, nhưng chúng tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm mục tiêu của mình." "Lựa chọn tiếp theo tùy thuộc vào ông." Trần Phong quay đầu lại nhìn Danh Thúc thản nhiên nói.

"Cái này… Trần lão đệ, tôi thấy chúng ta nên ra ngoài trước, chuẩn bị kỹ càng rồi vào lại, xem như vì sự an toàn của mọi người, chúng ta ra ngoài trước đi." Danh Thúc cười xun xoe nói.

Bây giờ Danh Thúc chỉ có thể dựa vào nhóm Trần Phong.

Bảo ông ta và A Hương đi ra ngoài một mình, ông ta không dám.

Gặp phải quái vật, chỉ có chờ chết.

"Danh Thúc, chúng tôi đã quyết định rồi, lần này sẽ không từ bỏ." Ngô Bát Nhất ở bên cạnh đúng lúc nói.

Bây giờ thức ăn của họ cũng đủ cho mấy người ăn mấy ngày, lại có bình dưỡng khí.

Chắc sẽ không có vấn đề gì.

"Cái này, vậy tôi và A Hương đi theo các cậu." Nghe Ngô Bát Nhất nói, Danh Thúc cũng biết đối phương không nói đùa.

Sông ngầm, ai biết có phải là đường ra không.

"Vậy chúng ta đi về phía trước đi, men theo con sông mà đi." Trần Phong gật đầu, Danh Thúc lo lắng mấy người họ sẽ bỏ ông ta lại đây.

Nếu đối phương muốn đi theo thì cứ đi theo, cũng không phải chuyện gì to tát.

“Lão Trần, ông có chắc không?” Bàn Tử đi theo sau Trần Phong hỏi.

“Không, chỉ có thể thử thôi.” Trần Phong lắc đầu, thành thật trả lời.

Bàn Tử: “…” Nhóm Trần Phong men theo con sông ngầm đi về phía trước, đi trên bờ sông, có thể thấy dưới nước có những đốm sáng lấp lánh.

Rất đẹp.

“Cá sao?” A Hương và Tuyết Lê hai cô gái nhìn thấy cảnh này, mắt sáng lên.

Con gái đối với những chuyện như thế này đều không có sức đề kháng.

Tuyết Lê còn muốn vớt một đốm sáng dưới đó lên.

Trần Phong vội đưa tay ra ngăn lại.

“Những thứ này cho tôi cảm giác nguy hiểm, đừng chạm vào.” Nghe Trần Phong nói, Tuyết Lê đối với những thứ trong sông cũng không còn tâm trạng thưởng thức nữa.

Đúng như người ta nói, càng đẹp càng nguy hiểm.

“Tiếp tục đi thôi, đừng chạm vào những thứ trong sông.” Trần Phong thản nhiên nói.

Đối với những thứ trong sông, anh có một trực giác, chúng rất nguy hiểm.

Thậm chí có thể so sánh với những con bọ vừa gặp.

Nghe Trần Phong nói, cả nhóm đều cố gắng tránh xa con sông này.

Trần Phong đã nói như vậy, chắc chắn có lý do của anh.

Cứ như vậy, nhóm Trần Phong đi về phía trước được nửa tiếng đồng hồ.

Thì không thể không dừng lại.

Vì phía trước không có đường.

Phía trước bị một bức tường băng chặn lại, căn bản không đi được.

Bên cạnh là con sông, nhưng những đốm sáng lấp lánh trong sông.

Khiến nhóm Trần Phong không dám xuống.

"Vậy không có đường, chúng ta có nên quay lại không, không chừng có thể ra ngoài." Danh Thúc thấy trước mặt không có đường, trong lòng vui mừng nói.

Chương 573

Trần Phong không để ý đến Danh Thúc, đang tìm cách giải quyết.

Nhưng trước mặt bị những khối băng này chặn lại, chẳng lẽ phải trực tiếp mở một lối đi.

Vậy phải mất bao lâu.

"Bên trong có một hang động!" Đúng lúc này, A Hương vẫn luôn im lặng đột nhiên chỉ vào bức tường băng bên cạnh nói.

"A Hương, em có thể nhìn thấy sao?" Tuyết Lê nghe vậy, trong lòng kinh ngạc, hỏi.

"Vâng vâng, em chỉ thấy phía sau bức tường băng có một cửa động." A Hương gật đầu nói.

Nghe A Hương nói, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc.

Cách một lớp băng mà có thể nhìn thấy cửa động phía sau.

Xem ra đôi mắt của A Hương có tác dụng không hề nhỏ.

"Gần bằng nhìn xuyên thấu rồi, A Hương không phải có thể nhìn xuyên qua quần áo của chúng ta chứ." Bàn Tử thấy đôi mắt của A Hương thần kỳ như vậy… "Đừng nói bậy." Ngô Bát Nhất một phát tát thẳng vào sau gáy Bàn Tử, bực bội nói.

"Tôi không phải đang khuấy động không khí sao?" Bàn Tử nhỏ giọng phản kháng.

A Hương bị Bàn Tử nói cho đỏ mặt tía tai, đầu cúi gằm.

"A Hương, em có thể xác định phía sau là một cửa động không?" Trần Phong trầm ngâm hỏi.

“Vâng vâng, Trần đại ca, em chỉ có thể nhìn thấy hình dạng cửa động phía sau, nhưng tình hình bên trong em không nhìn rõ.” Nghe Trần Phong hỏi, A Hương ngẩng đầu, chớp chớp mắt khẳng định.

“Trần lão đệ, cậu không biết rồi, đôi mắt của A Hương có bản lĩnh thật sự đấy.” “Trước đây chúng tôi đã nhờ vào đôi mắt của A Hương mà cứu được hai mạng.” Danh Thúc ở bên cạnh phụ họa.

Mục đích của Danh Thúc, Trần Phong tự nhiên biết.

Thông qua A Hương, khiến nhóm Trần Phong không thể rời xa họ, như vậy sẽ không bị bỏ rơi.

“Ừm, A Hương, tôi tự nhiên tin em.” Trần Phong gật đầu nói.

Sau đó gật đầu với Ngô Bát Nhất, hai người nhìn về hướng A Hương chỉ.

Lần này ra ngoài vì cân nhắc đến sông băng, Trần Phong không mang theo kẹp.

Chỉ có thể dùng tay đào.

Ngô Bát Nhất và Trần Phong đổ hết số nước gừng còn lại trên người lên đó.

Cầm xẻng công binh liền bắt đầu đào vào trong.

A Hương thì đứng bên cạnh quan sát, thỉnh thoảng sửa lại phương hướng.

“A Hương, em có thể thấy còn cách cửa động bao xa không?” Trần Phong nhìn đã đào vào được hai ba mét, nhưng vẫn không thấy bóng dáng cửa động đâu.

“Trần đại ca, đào được một nửa rồi, sắp rồi.” A Hương nghe vậy, ước lượng khoảng cách rồi nói.

Nghe A Hương nói, Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người lại

tiếp tục cắm đầu vào làm việc.

Về phần tại sao không đổi Bàn Tử.

Chủ yếu là Bàn Tử vụng về, đến lúc đó lại tăng thêm khối lượng công việc.

Lại đào vào trong khoảng hai mét nữa.

Trần Phong một xẻng xuống, lớp băng trước mặt ầm ầm sụp đổ, để lộ ra một hang động băng rộng hai ba mươi mét vuông bên trong.

"Phù," sau khi đào thông, Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người mới dừng lại nghỉ ngơi.

Việc nặng nhọc, đúng là không phải cho người làm.

Sau đó cả nhóm đi vào hang động băng.

"Bên trong chẳng có gì cả." Bên trong có thể nhìn thấy hết, chẳng có gì cả.

Trống rỗng.

Trần Phong sau khi vào, cũng nhìn kỹ, bên trong không có gì.

Nhưng sau đó, lối đi bên trong đều bị những lớp băng này chặn lại.

Không phá vỡ những lớp băng này sẽ không thấy được lối đi.

Nghĩ đến đây, Trần Phong quay đầu nói: "A Hương, em có thể thấy bên trong có lối đi không." "Ừm?

Bên trong có một lối đi." Nghe Trần Phong nói xong, A Hương mới cẩn thận nhìn vào trong.

Nhìn một cái liền thấy lối đi bên trong.

Nghe A Hương nói.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người lại cầm xẻng công binh đến vị trí A Hương chỉ.

Nhưng lần này, hai người mới đào được hai nhát, lớp băng đã sụp xuống.

Để lộ ra cửa động bên trong.

Vấn đề là nó ở trên mặt đất, phải đào xuống.

Nhưng chỉ cần có thể đi, cũng không sao.

"Chờ đã, có thứ gì đó sắp ra." Ngô Bát Nhất đưa tay ra nắm lấy cơ thể Trần Phong nói.

Phía bên kia của cửa động có một thứ gì đó đang từ từ thò ra.

Trần Phong sững sờ, nhìn một cái, theo bản năng lùi lại.

Ngô Bát Nhất không nói sai, bên trong có một thứ gì đó.

Chặt chẽ nắm lấy xẻng công binh trong tay, hướng mặt lưỡi sắc về phía cửa động.

Một khi có dấu hiệu bất thường sẽ trực tiếp một nhát chém xuống.

"Ra rồi." A Hương chăm chú nhìn vào trong cửa động nói.

"Vãi, cái gì vậy?

Hoa?" Mấy người nghe vậy đều căng thẳng nhìn vào trong, nhưng đột nhiên một thứ giống như dây leo thò ra.

Sau khi thò ra, nó trực tiếp nở hoa trước mặt nhóm Trần Phong.

Khiến nhóm Trần Phong kinh ngạc không thôi.

"A…" A Hương bên cạnh nhìn thấy đóa hoa thì hét lên một tiếng, nhào vào lòng Tuyết Lê.

"Sao vậy, sao vậy." Nghe tiếng hét, Trần Phong và Ngô Bát Nhất vội vàng quay người nhìn A Hương.

"Trên hoa có một người!" A Hương đầu cũng không dám ngẩng, đứt quãng nói.

“Người?” Trần Phong nghe vậy, nhìn đóa hoa, trên đó không có gì cả.

Nhưng A Hương lại nói trên đó có một người.

Nhưng vì tính đặc thù của đôi mắt A Hương, Trần Phong cũng không thể không tin.

Trần Phong đeo găng tay, hít một hơi thật sâu rồi hái đóa hoa đó xuống.

Vừa hái xuống.

Liền phát hiện ra sự quỷ dị của nó, cảm giác như thịt người vậy.

“Ừm?” Trần Phong nhìn đóa hoa trong lòng.

Chương 574

“Hoa Huyết Nhĩ Hồng!” Ngô Bát Nhất bên cạnh đột nhiên kinh hô.

“Hoa Huyết Nhĩ Hồng, là cái gì?” Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói xong, kinh ngạc hỏi.

“Hoa Huyết Nhĩ Hồng, một loại thực vật quỷ dị, mọc trên cơ thể người.” “Vừa rồi A Hương nhìn thấy người chắc là người mọc hoa Huyết Nhĩ Hồng rồi.” Ngô Bát Nhất sắp xếp lại suy nghĩ của mình nói.

“Còn có loại hoa như vậy, nó có độc không?” Danh Thúc rùng mình một cái, nghĩ đến cảnh trên người mọc đầy hoa đỏ.

“Đi thôi, mọc trên người cũng chỉ là hoa, đốt một mồi lửa là xong.” Trần Phong thản nhiên nói.

Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong cũng hiểu ra, loại hoa này trong kiến thức mà hệ thống cung cấp có ghi lại.

Loại hoa này không có độc, không cần lo lắng.

Chỉ là cách mọc quỷ dị mà thôi.

“Lão Trần nghĩ thoáng thật, quản nó là hoa gì, một mồi lửa đốt là xong.” Bàn Tử nghe vậy tán thành.

Sau đó Trần Phong liền kéo hết dây leo bên trong ra.

Trần Phong là người đầu tiên vào, Ngô Bát Nhất theo sau.

Sau khi cả nhóm vào, đập vào mắt đầu tiên là đầy đất dây leo và những đóa hoa màu đỏ trên đó.

Nếu những đóa hoa này không mọc trên thi thể.

Thì đó sẽ là một bức tranh tuyệt đẹp.

Nhưng sau khi nhóm Trần Phong biết hoa mọc trên thi thể.

Thì không còn hứng thú thưởng thức, đối với những đóa hoa này càng tránh xa không kịp.

Trần Phong cầm đèn pin soi qua tình hình bên trong.

Không gian bên trong lớn hơn cái vừa rồi rất nhiều.

Là một mái vòm, cao khoảng bốn năm mét.

Khắp nơi đều bò đầy dây leo.

Ở giữa động có một bệ cao bị dây leo bao phủ.

Ở giữa chắc là tác dụng của cửa động rồi.

Xem ra muốn làm rõ thì phải loại bỏ hết những bông hoa Huyết Nhĩ Hồng này.

"A Hương, em có nhìn thấy cái xác đó không?" Trần Phong quay đầu hỏi A Hương.

"Thấy...

Thấy ạ, ở trên đó." A Hương nghe Trần Phong hỏi, người run lên, lấy hết can đảm nhìn vào trong.

Quả nhiên ở giữa đài cao có một cỗ thi thể.

Thật sự là như vậy sao?

Trần Phong nghe vậy thì nhíu mày, chỉ khi làm rõ tác dụng của nơi này, họ mới có thể xác định được vị trí hiện tại cách Ma Quốc bao xa.

Chẳng lẽ thật sự phải đốt nơi này đi sao?

Phải biết rằng vị trí của họ đang ở dưới một dòng sông băng.

Một khi nổi lửa, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì đó.

"Cái gì kia?" Tuyết Lê đột nhiên nhìn thấy có một thứ gì đó cứ di

chuyển qua lại giữa những dây leo tuyết.

Trông giống một con vật, nhưng nơi này là bên dưới sông băng, sao có thể chứ!

Có lẽ nó cũng giống như lũ bọ lửa ban nãy.

"Ở đâu?" Trần Phong nghe Tuyết Lê nói, vội nhìn theo ánh mắt của cô.

Quả nhiên anh phát hiện ra điều bất thường, bên dưới những dây leo kia, có một bóng dáng đang di chuyển qua lại.

"Giống một con chó nhỏ, nhưng nó màu xanh lục, đang ăn mấy bông hoa màu đỏ." A Hương nghe Tuyết Lê nói, tò mò nhìn sang.

Trong mắt A Hương hiện ra một con vật màu xanh, mỗi khi đi đến trước một bông hoa đỏ, nó lại ăn bông hoa đó đi.

"Chắc chắn không phải thứ tốt lành gì, cứ đốt quách nó đi cho xong, nhìn mà Bàn gia đây thấy ngứa mắt." Bàn Tử nâng khẩu súng trong tay lên, nhắm về phía xa.

"A Hương, em sao thế?" Tuyết Lê quay đầu đột nhiên thấy trên mặt A Hương xuất hiện những vệt màu đỏ.

Mắt cô bé đang chảy máu.

"A Hương!" Trần Phong và Ngô Bát Nhất quay lại nhìn, liền thấy một cảnh tượng quỷ dị.

Tại sao A Hương đang yên đang lành lại có sự thay đổi như vậy.

"Không hay rồi, con bé đã nhìn thấy thứ có âm tà khí quá nặng." Chú Danh thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, ông ta đương nhiên hiểu rõ thể chất của A Hương.

Tình huống này là do đâu gây ra, ông cũng biết.

Chính vì vậy, ông mới cảm thấy không ổn.

“Trúng độc rồi, lại thêm âm tà khí quấn thân.” Trần Phong tiến lên kiểm tra một lượt rồi nói.

“Có cách nào không?” Tuyết Lê nghe Trần Phong nói xong liền vội vàng hỏi.

Trần Phong không trả lời Tuyết Lê, anh lấy ra một viên Bắc Địa Huyền Đan cho A Hương uống.

Đồng thời, anh lại lấy từ trên người ra một lá bùa trừ tà, dán lên người A Hương.

Bùa trừ tà vừa dán lên, liền thấy lá bùa từ từ biến thành màu đen, cuối cùng đen kịt lại.

Làm xong tất cả, sắc mặt A Hương cũng trở lại bình thường.

Thấy vậy, mấy người Trần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh đưa tay gỡ lá bùa đã hỏng trên người A Hương xuống.

“Cái này em mang theo bên người.” Trần Phong lại lấy từ trong người ra một lá bùa trừ tà khác đưa cho A Hương.

“Cảm ơn Trần đại ca.” A Hương cũng không khách khí, nhận lấy lá bùa rồi đeo vào.

Uy lực của lá bùa này, vừa rồi cô đã tự mình trải nghiệm.

Lúc trước khi nhìn thấy sinh vật kia, cô cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Nhưng khi lá bùa được dán lên, cô cảm giác những thứ lạnh lẽo trong cơ thể đều bị hút vào trong lá bùa đó.

“Cậu Trần, thủ đoạn cao tay thật, cái đó... có thể cho chú một lá không?

Chú thường xuyên tiếp xúc với thi thể, khó tránh khỏi gặp chút vấn đề.” Chú Danh thấy thủ đoạn của Trần Phong thì kinh ngạc vô cùng.

Lá bùa này chắc chắn là bùa chú thật sự, không phải trò lừa bịp của mấy tên thầy bà trên giang hồ.

“Chú Danh, trước đây A Hương nhìn thấy những thứ có âm tà khí nặng cũng sẽ bị như vậy sao?” Trần Phong nhớ lại lời của chú Danh lúc nãy, vội hỏi.

“Chuyện này...

đúng vậy, trước đây chỉ cần A Hương nhìn thấy thứ có âm tà khí nặng là sẽ thất khiếu chảy máu.

Cũng chính vì thế mà đã cứu mạng chú hai lần.” Chú Danh nhớ lại tình hình trước kia rồi nói.

Trần Phong gật gật đầu, có lẽ chuyện này liên quan đến đôi mắt của A Hương.

Chương 575

Tiếp theo, đôi mắt của cô bé có thể sẽ phát huy tác dụng lớn.

“A Hương đã nhìn thấy gì?

Sao lại nhìn sinh vật màu xanh lục đó mà bị như vậy?” Bàn Tử tò mò hỏi.

Dù âm tà đến mấy thì nó cũng chỉ là một sinh vật thôi mà.

“Nó ngày nào cũng ăn những bông hoa quỷ dị kia, tương đương với việc ngày nào cũng ăn thịt người, con người cũng sẽ biến thành vật âm tà.

Huống chi đây là một thứ không rõ lai lịch.” Ngô Bát Nhất đứng bên cạnh thản nhiên nói.

“Vậy phải làm sao với thứ đó đây?

Có cần tìm nó ra không?” Bàn Tử hiểu ra rồi nói.

“Không đúng, hình như tôi biết đó là thứ gì rồi.” Chú Danh nhìn sang một bên, giọng điệu đầy vẻ khó tin.

“Đây chắc là mai của rùa lột da!” Chú Danh hít sâu một hơi rồi nói, ở góc tường có một cái mai rùa.

“Hả, mai rùa?” Bàn Tử nhìn thứ trong tay chú Danh hỏi.

“Đúng là mai rùa lột da sao?” “Đừng xem thường thứ này, năm đó tại một buổi đấu giá, tôi đã may mắn được thấy nó.

Nó có thể giải trăm loại độc và chữa lành vết thương.” Chú Danh nghe Bàn Tử nói, liền lườm một cái, rồi ôm cái mai rùa vào lòng như báu vật.

“Lợi hại vậy sao?

Vừa giải độc vừa chữa thương, chẳng phải là sự kết hợp giữa Xích Đan và Bắc Địa Huyền Đan à?" Bàn Tử nghe đối phương nói vậy cũng biết đây là thứ tốt.

"Chú Danh, thứ này người thấy có phần chứ?" Trần Phong nghe chú Danh nói vậy cũng hiểu ra tác dụng của nó.

Có lẽ do tiếng nói chuyện của Bàn Tử và chú Danh hơi lớn.

Con rùa lông xanh kia liền lao ra khỏi phạm vi của những dây leo, chạy về phía bên cạnh.

"Phập!" Trần Phong thấy đối phương định chạy, cây xẻng công binh trong tay liền phi ra, cắm thẳng vào thân thể con rùa lông xanh.

Một mùi hôi thối xộc đến, dịch thể màu xanh lục chảy ra.

Con rùa lông xanh giãy giụa vài cái trên mặt đất rồi bất động.

"Chết rồi, cũng không bền lắm nhỉ." Trần Phong thấy con vật chết rồi thì bĩu môi nói.

"Lão Trần, hướng con rùa lông xanh chạy trốn có khi nào là lối ra không." Ngô Bát Nhất nhìn hướng con rùa chạy trốn rồi trầm tư nói.

Bản năng của động vật khi gặp nguy hiểm sẽ chạy về hang ổ.

Con rùa lông xanh cũng vậy, không chừng có thể thông qua cái hang đó để tìm lối ra.

"Có khả năng." Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong cũng sáng mắt lên, đây cũng là một cách.

Cái đài cao này có lẽ là một loại tế đàn nào đó.

Xung quanh đó không chừng có lối đi dẫn đến Ma Quốc.

"A Hương, em có thể xem phía sau đó có lối đi nào không?" Trần Phong biết làm phiền A Hương như vậy không hay lắm, nhưng không

còn cách nào khác.

Bọn họ không thể tìm ra lối ra ở đâu.

Trần Phong biết A Hương vừa mới trúng độc, cơ thể chưa hoàn toàn hồi phục.

Nhưng ở đây chỉ có A Hương mới có khả năng tìm ra lối đi phía sau dòng sông băng.

"Vâng, để em xem thử." A Hương nghe Trần Phong nói, không từ chối, liền nhìn về phía con rùa lông xanh vừa chạy ra.

"Em thấy rồi, phía sau có một lối đi, bị những dây leo kia che mất rồi." Nghe A Hương nói, Trần Phong và Ngô Bát Nhất không nói hai lời, lập tức đi đến vị trí A Hương chỉ.

Họ chặt hết những dây leo bên trên đi, lập tức lộ ra một cái hang nhỏ bên dưới.

"Chắc là cái hang con rùa lông xanh vừa chui ra." Bàn Tử nhìn cái hang nhỏ nói.

"Đừng quản nhiều như vậy nữa, mau ra ngoài thôi." Trần Phong phất tay nói.

Sau đó Trần Phong và Ngô Bát Nhất liền mở rộng cửa hang, cho đến khi đủ cho một người chui qua.

Trần Phong hít một hơi thật sâu rồi chui ra ngoài đầu tiên.

Sau khi ra ngoài, Trần Phong liền ngây người.

Trước mắt là một không gian còn lớn hơn, trước mặt Trần Phong xuất hiện một vách đá khổng lồ.

Xung quanh đều là sông băng trắng xóa, chỉ có vách đá trước mặt này là khác biệt, bên dưới là một con sông ngầm chảy qua vách đá.

Nhưng nhìn cảnh này Trần Phong biết là do con người tạo ra.

Trông giống như một thành trì, chỉ là bên trên đã hoàn toàn bị băng phong.

Có thể khẳng định nơi này không có lối đi nào khác, muốn đi tiếp chỉ có thể xuống sông.

Phía sau, Ngô Bát Nhất và những người khác cũng đã ra ngoài.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, họ sững sờ không nói nên lời.

"Lại hết đường rồi à?" Bàn Tử nhìn cảnh trước mắt, nhỏ giọng nói.

"Trần đại ca, em đã xem hết rồi, ở đây không thấy có lối đi nào khác." A Hương vừa ra ngoài liền chủ động xem xét một lượt.

"Có lẽ chúng ta phải xuống nước rồi, phía sau vách đá chắc có thể tìm được vị trí của Ma Quốc." Trần Phong nhìn con sông ngầm trước mặt, chậm rãi nói.

"Không ổn, trong nước không còn những thứ tôi thấy lúc trước nữa." "Ủa, thật này, không có mấy thứ đó, xuống nước thì có sao đâu." "Nhưng bình dưỡng khí của tôi không còn nhiều, cũng không biết bên dưới sâu bao nhiêu." Bàn Tử nhìn xuống sông, thấy đúng là không có gì, nước trong vắt.

"Tôi xuống xem trước đã." Trần Phong nói xong.

Dưới đó tuy không có những thứ nhìn thấy lúc trước, nhưng ai biết được có thứ gì khác không.

Cho nên chỉ có thể xuống trước để thăm dò.

Trần Phong mặc lại bình dưỡng khí trên người.

Trước đây dùng để đối phó với chứng say độ cao, không ngờ bây giờ lại dùng đến ở đây.

Chuẩn bị xong, Trần Phong liền lao đầu xuống nước.

Nhiệt độ nước?

Sau khi xuống nước, Trần Phong cảm thấy nhiệt độ của nước không thấp, ấm hơn trên bờ rất nhiều.

Cũng đúng, nếu nhiệt độ nước thấp, nước đã sớm đóng băng rồi.

Sau khi xuống nước, Trần Phong liền bơi về phía trước.

Phía trước có lẽ là bên dưới vách đá kia.

Bỗng nhiên, Trần Phong thấy trước mặt xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

Bóng đen chắn hết lối đi phía trước, chỉ có vài lối đi nhỏ ở bên cạnh.

Bên cạnh bóng đen khổng lồ đó có thể thấy vài bóng dáng nhỏ hơn đang bơi lội.

Đương nhiên là chỉ nhỏ so với bóng đen khổng lồ kia.

Những sinh vật bơi lội đó thậm chí có con to bằng một người.

Trần Phong trong lòng kinh hãi, rốt cuộc đây là thứ gì.

Sau khi từ từ lại gần, Trần Phong mới nhìn rõ, những thứ đó là cá, một loài cá có râu trắng.

Chương 576

Bóng đen khổng lồ kia là một đàn cá.

Nhìn thấy đàn cá này, trong lòng Trần Phong có một dự cảm không lành.

Anh vội vàng quan sát xung quanh nhưng không phát hiện ra gì.

Hít sâu vài hơi, anh liền quay người bơi lên trên.

"Lão Trần, tình hình dưới đó thế nào?" Ngô Bát Nhất và mấy người khác thấy Trần Phong lên bờ liền vội vàng hỏi.

"Tình hình không ổn lắm, dưới đó có một đàn cá khổng lồ." Trần Phong trầm giọng nói.

Sau đó anh kể lại tình hình nhìn thấy dưới đó.

Nghe Trần Phong miêu tả, mấy người đều im lặng.

Dưới đó có nhiều cá râu trắng như vậy, con to nhất lại lớn bằng cả một người.

Hơn nữa còn có một đàn cá.

Nếu hấp tấp tiến vào, bị những con cá râu trắng đó húc phải, cơ thể chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Thậm chí có thể chọc giận đàn cá, lúc đó càng khó đi qua.

"Lão Trần, đàn cá này, thường chỉ kết thành trận khi gặp nguy hiểm.

Có phải dưới đó có thiên địch của chúng, mới khiến chúng phải kết thành đàn như vậy không?" Ngô Bát Nhất suy nghĩ rồi nói.

"Lão Ngô, ông đừng dọa tôi.

Cá râu trắng to như vậy mà còn có thiên địch sao?

Vậy thiên địch của chúng phải lớn đến mức nào.” Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói, rùng mình một cái.

“Không, Lão Ngô nói không sai, rất có khả năng.” Trần Phong gật đầu nói.

Dưới đó cá râu trắng to như vậy còn có, vậy có thiên địch cũng là chuyện bình thường.

“Vậy làm sao bây giờ, hay là chúng ta trực tiếp cho nổ tung đàn cá đó đi.

Như vậy, chúng ta có thể nhân lúc hỗn loạn mà qua.” Bàn Tử đề nghị.

Sau đó, cả nhóm bắt đầu bàn bạc cách đi qua.

Cuối cùng họ chấp nhận đề nghị của Bàn Tử, trước tiên cho nổ tung đàn cá, sau đó nhân lúc hỗn loạn mà đi qua.

“Được, cứ vậy đi, việc phá nổ cứ để Bàn gia ta lo.” Bàn Tử lấy từ trong lòng ra một cuộn thuốc nổ.

“Thuốc nổ có chống nước không?” Đúng lúc này, mặt nước đột nhiên vang lên một trận tiếng nước.

Ngay sau đó vô số bọt nước bắn lên.

Thậm chí có thể thấy một vài con cá râu trắng liên tục nhảy lên khỏi mặt nước.

“Tôi đã đặt thuốc nổ đâu, chẳng lẽ bị Bàn gia tôi dọa sợ à?” Bàn Tử nhìn mặt nước nói.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau.

Hai người lần lượt nhảy xuống nước, lặn xuống dưới.

“Này, hai người đi xem náo nhiệt à, vậy thuốc nổ của tôi có đặt không đây.” Bàn Tử vẫy vẫy cuộn thuốc nổ trong tay hét lên.

“Chúng ta cứ ở đây chờ, họ làm việc có chừng mực.” Tuyết Lê quay đầu nói với Bàn Tử và mấy người khác.

Ngô Bát Nhất và Trần Phong xuống nước chắc chắn là để làm rõ chuyện gì đã xảy ra dưới đó.

Nếu không, ở đây sẽ có vấn đề sau này.

“Chúng ta tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.” Tuyết Lê nói xong.

Đi suốt một chặng đường chưa được nghỉ ngơi, lương khô cũng chưa ăn.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất sau khi xuống nước, nhanh chóng lặn xuống.

Những động tĩnh vừa rồi chắc chắn là dưới đó đã xảy ra vấn đề.

Có thể thiên địch của cá râu trắng đã xuất hiện.

Không chừng đây là một cơ hội.

Sau khi xuống nước, Trần Phong và Ngô Bát Nhất liền thấy một vài con cá râu trắng đang bơi loạn xạ khắp nơi.

Đàn cá khổng lồ dưới đó vẫn ở nguyên vị trí, không khác gì lúc Trần Phong nhìn thấy lúc trước.

Điều này khiến Trần Phong càng thêm nghi ngờ, đàn cá không có sự thay đổi.

Nhưng những con cá bơi loạn xạ kia không thể lừa người được.

Thế là, Trần Phong nhìn xung quanh, không thấy cái gọi là thiên địch ở đâu.

Nhưng rất nhanh, anh phát hiện những con cá đó đều từ khe hở

giữa đàn cá và dòng sông bơi ra.

Cũng có nghĩa là thiên địch đang ở phía bên kia của đàn cá.

Trần Phong làm một động tác tay với Ngô Bát Nhất, ý bảo nhìn vào bên trong.

Ngô Bát Nhất nhìn động tác của Trần Phong, quan sát một lúc cũng hiểu ra được phần nào.

Lúc này, Trần Phong đột nhiên thấy đàn cá khổng lồ kia rung lên.

Giống như bị thứ gì đó va phải.

Nhưng thiệt hại đối với đàn cá rất nhỏ.

Chắc là tử địch của những con cá râu trắng này rồi.

Cứ như vậy, đàn cá khổng lồ vẫn kiên cố.

Tiếp đó, lại thấy đàn cá liên tiếp bị va chạm.

Có thể tạo ra chấn động lớn đối với đàn cá lớn như vậy, chắc chắn cũng là một con quái vật khổng lồ.

Không chỉ có một con.

Trần Phong cũng đang nghĩ cách đi qua phía sau.

Nhưng bây giờ xem ra, dù có qua được, cũng có thể phải đối mặt với sinh vật không rõ tên ở phía bên kia.

Không nghi ngờ gì là rất nguy hiểm.

Tốt nhất là khi hai bên đang đánh nhau, như vậy chúng sẽ không để ý đến bọn họ.

Trần Phong vừa nghĩ đến đây, liền thấy đàn cá khổng lồ từ từ mở ra.

Những con cá từ từ bơi ra.

Nhưng chúng không hề hoảng loạn, ngược lại còn ở bên cạnh.

Cùng với việc đàn cá mở ra, một con quái vật khổng lồ xuất hiện trước mắt Trần Phong và Ngô Bát Nhất.

Nhìn thấy con quái vật này, Trần Phong nuốt nước bọt ừng ực.

Bên trong đàn cá này có một con cá râu trắng khổng lồ như vậy.

Có thể so sánh với cá voi trong biển.

Những con cá râu trắng này đang bảo vệ con cá râu trắng khổng lồ này sao?

Chương 577

Con cá râu trắng này quay lưng về phía Trần Phong và những người khác.

Qua khe hở, Trần Phong cuối cùng cũng nhìn thấy đối thủ của những con cá râu trắng này.

Hai con mãng xà khổng lồ!

Thân hình của mãng xà khổng lồ không to lớn bằng con cá râu trắng kia.

Nhưng mãng xà khổng lồ là thợ săn bẩm sinh, lại còn có hai con.

Chúng đang tranh giành lãnh địa sao?

Không, Trần Phong nhanh chóng nhận ra một cơ hội, cơ hội để vượt qua cửa ải này.

Nghĩ đến đây, Trần Phong nhanh chóng bơi lên trên.

"Lão Trần, tình hình dưới đó thế nào, tiếng cá va chạm một lúc rồi lại ngừng." Bàn Tử thấy Trần Phong lên bờ, vội vàng hỏi.

"Bây giờ không có thời gian giải thích.

Trước mắt là một cơ hội để vượt qua cửa ải này." Trần Phong nghe Bàn Tử nói, không trả lời, trầm giọng nói.

"Vậy thì tranh thủ cơ hội, chúng ta mau xuống thôi." Tuyết Lê nghe Trần Phong nói, vội vàng nói.

"Tuyết Lê, A Hương, hai người theo sát anh." Trần Phong nói với A Hương, tình hình dưới đó khá hỗn loạn, dễ bị lạc, A Hương và Tuyết Lê lại là con gái, gặp vấn đề khó đối phó, đặc biệt là A Hương.

Còn Bàn Tử và chú Danh, hai người đều tinh ranh như quỷ, không

cần lo lắng.

A Hương và Tuyết Lê gật đầu tỏ ý đã biết.

Nhìn tình hình dưới đó không mấy lạc quan.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Trần Phong, Bàn Tử và Tuyết Lê cùng cả nhóm lần lượt lặn xuống.

Mấy người xuống nước xong, tìm đến vị trí của Ngô Bát Nhất.

Nhìn trận chiến giữa hai loài quái vật khổng lồ trước mặt, ai nấy đều sững sờ.

Thứ to lớn như vậy, chỉ cần va chạm một cái, cũng không chịu nổi.

Trần Phong làm động tác tay ra hiệu tiến lên.

Cả nhóm run rẩy bơi về phía trước.

Lúc này, cá râu trắng và mãng xà khổng lồ đang đánh nhau túi bụi.

Hai con mãng xà khổng lồ này, chắc là giao long vằn đen.

Trần Phong lại gần mới nhìn rõ những vằn đen trên người hai con mãng xà, cộng thêm thân hình của chúng, đúng là giao long.

Cá râu trắng dựa vào ưu thế thân thể, không ngừng cản trở đòn tấn công của đối phương.

Hai con giao long vằn đen há miệng rộng cắn vào thân thể cá râu trắng, cắn chặt một miếng thịt không buông.

Rõ ràng hai bên bình thường không ít lần xảy ra tranh đấu.

Hai bên đánh nhau dưới nước long trời lở đất, những con cá râu trắng nhỏ xung quanh đều không dám lại gần.

Cả nhóm Trần Phong dưới nước xem mà kinh hồn bạt vía.

Chỉ có thể không ngừng tăng tốc, sợ bị một trong hai bên để ý.

Không gian dưới nước cũng khá lớn.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất cùng cả nhóm lặng lẽ bơi về phía bờ.

May mà lúc này cả hai bên đều không chú ý.

Thỉnh thoảng có vài con cá râu trắng nhanh chóng bơi qua bên cạnh, cũng coi như là một lớp yểm hộ.

Rất nhanh, cả nhóm Trần Phong bơi đến ngay dưới vách đá, cũng là bên cạnh trung tâm của trận chiến.

Mấy người không dám thở mạnh.

Sắc mặt Trần Phong ngưng trọng nhìn vào trung tâm trận chiến.

Từ đây có thể cảm nhận được sự hung hãn cuồng bạo ở trung tâm.

May mắn là hai bên đều đang bận việc của mình, không chú ý đến cả nhóm Trần Phong.

Rất nhanh, Trần Phong thấy phía trước không xa xuất hiện một nơi có ánh sáng.

Thấy nơi đó, trong lòng Trần Phong vui mừng.

Vội vàng bơi về hướng đó.

Cuối cùng vẫn là Bàn Tử, không thể không bơi nhanh hơn một chút.

Thân hình của ông ta đã cản trở tốc độ.

Vừa rồi Bàn Tử cảm giác một trong hai bên đột nhiên quay đầu nhìn một cái.

Thấy một đám người đang lén lút qua sông, nhưng đều không để ý.

Có lẽ không rảnh tay.

Nhưng con cá râu trắng kia rõ ràng không định buông tha.

Những con cá râu trắng nhỏ xung quanh như nhận được mệnh lệnh, lần lượt bơi về hướng cả nhóm Trần Phong.

Trần Phong cũng nhận ra điều đó.

Sắc mặt anh thay đổi, nhưng lối ra đã ở ngay trước mắt.

Anh liền cắn răng, tốc độ bơi lại tăng thêm vài phần.

Mấy người phía sau cũng biết tình hình khẩn cấp, đều dốc hết sức.

"Xoạt." Trần Phong chui ra khỏi mặt nước, liền trèo lên bờ.

Không quản được nhiều như vậy nữa.

Sau khi lên bờ, Trần Phong nhanh chóng kéo Ngô Bát Nhất và những người khác lên.

Xem ra chỉ có Bàn Tử là xui xẻo nhất.

Thân thể bị những con cá râu trắng đó va chạm vài cái.

Lúc Bàn Tử còn ở dưới nước, những con cá râu trắng nhỏ như phát điên, không ngừng lao vào người ông ta.

May mà Bàn Tử da dày thịt béo, nên cũng không sao.

Chỉ là bị va chạm có chút khó chịu.

May mà đây không phải là cá ăn thịt người, không cắn người, nếu không bây giờ Bàn Tử chắc chắn sẽ không còn nguyên vẹn như vậy.

"Bàn Tử không sao chứ?" Trần Phong thấy mọi người đều đã lên bờ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người đã an toàn rồi.

Chuyện đi ra ngoài, tạm thời không cần xem xét nữa.

"Đừng nói nữa, lần này thật sự là Bàn gia tôi mạng lớn, nhiều cá như vậy toàn bộ lao vào Bàn gia tôi." Bàn Tử nghe Trần Phong hỏi,

liền phàn nàn.

Trong đó có những con cá còn to hơn người.

Cứ như vậy mà lao vào người Bàn Tử, nếu không phải da dày, Bàn Tử sao chịu nổi.

Chương 578

“Lão Trần, mấy con cá đó, mẹ nó, đầu to như vậy, lần sau gặp cá râu trắng, Bàn gia tôi phải hạ thủ không nương tay.” Bàn Tử nghĩ đến con quái vật khổng lồ kia không khỏi rùng mình.

Thân hình to lớn như vậy, một miếng là có thể ăn tươi nuốt sống ông ta.

“Bàn Tử, không cần đợi lần sau đâu, bây giờ có cơ hội đấy, xuống đi, cùng đối phương long tranh hổ đấu một trận.” Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn mặt hồ nói.

Lúc này, cá râu trắng và mãng xà khổng lồ không biết từ lúc nào đã bắt đầu nổi lên mặt nước.

Trên bờ có thể nhìn thấy rõ ràng, hai con giao long vằn đen vẫn cắn chặt vào thân thể cá râu trắng, không ngừng quằn quại lên xuống.

Thậm chí có thể thấy trên người cá râu trắng đã bị cắn rách nhiều vết thương, hung hãn vô cùng.

Mặt nước cũng bị trận chiến này khuấy động không ngừng.

Nhìn cảnh này, cả nhóm Trần Phong đều kinh hãi.

“Tôi thấy thôi đi, chúng ta không nên làm phiền mấy vị này chiến đấu.” Bàn Tử thấy cảnh này, từ từ quay đầu lại cười gượng.

“Đây là đâu?

Sao lại ấm như vậy?” Lúc này Ngô Bát Nhất mới nhận ra nơi họ đang ở không còn sông băng nữa.

Phía đối diện bờ sông là một khu rừng trúc, có một vài cây cối.

Điều này khiến Ngô Bát Nhất kinh ngạc không thôi, dưới sông

băng lại có một nơi như vậy.

Nghe Ngô Bát Nhất nói, lúc này Trần Phong mới bắt đầu quan sát môi trường xung quanh.

Phía sau lưng họ là một vách đá không cao.

Trên vách đá có gì, Trần Phong cũng không biết.

Nhưng có thể khẳng định, nơi này lại gần vị trí của Ma Quốc thêm vài phần.

"Tiếp theo đi đâu?" Bàn Tử nhìn vị trí của mình, họ đang ở trên một cái bệ đá.

Leo lên vách đá phía sau lưng không thành vấn đề.

Nhưng nơi này, họ có thể đi đâu để tìm Ma Quốc.

"Chúng ta đi lên trên đi, đối diện không qua được, nên chỉ có thể đi lên thôi." Trần Phong suy nghĩ rồi nói, bây giờ họ dường như chỉ có một con đường đi lên.

Ngô Bát Nhất và mấy người khác cũng đã nhìn rõ tình hình hiện tại.

Sau đó, Trần Phong liền lấy ra móng thăm dò âm, nhắm vào vách đá phía trên rồi ném lên.

Móng thăm dò âm vững vàng móc vào vách đá phía trên.

Dùng sức kéo kéo, không có vấn đề gì.

Trần Phong liền men theo vách đá từ từ leo lên.

Nơi móng thăm dò âm móc vào là một nơi giống như một cái bệ đá.

Sau khi Trần Phong lên, liền để những người khác bắt đầu leo lên.

Móng thăm dò âm mà Tuyết Lê mua ở chợ đen, quả thật rất tốt.

Tiện lợi, trong một số tình huống hiểm nghèo thường có thể phát huy tác dụng quan trọng.

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên thấy trận chiến trên mặt nước lại bắt đầu có sự thay đổi.

Hai bên đều rút lui.

Con giao long vằn đen kia ngẩng đầu nhìn cả nhóm Trần Phong một cái.

Một trong hai con bơi về phía họ.

"Không ổn, Lão Ngô, nổ súng." Trần Phong nói với Ngô Bát Nhất bên cạnh, dưới đó còn có Bàn Tử và chú Danh.

Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê không chút do dự, liền nổ súng vào con mãng xà khổng lồ trong nước.

Đạn liên tục bắn vào thân thể con mãng xà.

Nhưng con mãng xà hiển nhiên không phải vật thường, những viên đạn đó bắn trúng nó, chỉ tóe lên một tia lửa.

Nghe tiếng súng trên đó, Bàn Tử và chú Danh cũng biết đã xảy ra chuyện.

Tốc độ trong tay cũng nhanh hơn vài phần.

Con rắn kia, sau khi bị đạn bắn trúng, hung tính bị kích phát.

Nó nhanh chóng bơi về phía Bàn Tử.

Bàn Tử vô tình quay đầu lại, thấy con mãng xà khổng lồ chỉ cách mình một khoảng ngắn.

Sợ đến quên cả suy nghĩ, tiếng súng của Ngô Bát Nhất và những người khác kéo ông ta trở lại.

Quay người nắm lấy sợi dây thừng, liều mạng trèo lên trên.

Sợi dây thừng treo hai người, nơi móc câu có chút không chịu nổi.

Trần Phong đành phải dùng tay nắm lấy sợi dây, gân xanh trên tay nổi lên.

Cơ thể đã được cường hóa, anh không ngừng kéo hai người dưới đó lên.

"Lão Trần, khá lắm, mạng của Bàn gia giao cho cậu đấy." Bàn Tử thấy cơ thể mình không ngừng được kéo lên, hưng phấn hét lên.

Lúc này, con mãng xà khổng lồ đã lên đến bệ đá.

Nhìn Bàn Tử và chú Danh ở trên, trong mắt nó lộ ra vẻ kiêng dè.

Giãy giụa vài lần, con mãng xà khổng lồ quay người bỏ đi.

Thấy cảnh này, trong lòng Trần Phong thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy là tốt nhất rồi.

"Hù, Lão Trần, không nói nhiều, về tôi mời cậu ăn xiên thịt cừu." Bàn Tử vừa lên đến nơi liền nằm thẳng cẳng trên bệ đá.

Vừa rồi thật sự sợ chết khiếp, suýt chút nữa là bị mãng xà khổng lồ ăn thịt.

"Cậu Trần, cảm ơn." Chú Danh chân run lẩy bẩy nói.

"Đừng lo, chúng ta và con quái ngư dưới đó có lẽ thật sự phải có một trận đối quyết." Trần Phong lắc đầu nói.

"Lúc chúng ta ra ngoài?" Ngô Bát Nhất vừa nghe liền hiểu ra ý của đối phương.

"Lão Trần, anh có phát hiện ra con mãng xà khổng lồ kia dường như rất kiêng dè nơi này không?

Nơi này có lẽ có thứ gì đó còn đáng sợ hơn nó." Tuyết Lê dựa vào biểu hiện bất thường của con mãng xà khổng lồ vừa rồi mà suy đoán.

“Đừng dọa tôi chứ, còn đáng sợ hơn mãng xà khổng lồ, vậy phải khủng bố đến mức nào.” Bàn Tử nghe vậy liền rùng mình.

Hai mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

“Có một khả năng, không chừng chúng ta đã đến gần thành Ác La Hải rồi.” Trần Phong thản nhiên nói.

“Xem ra, thứ chúng ta cần tìm chắc đang ở trên đầu chúng ta.” “Trên đó?” Nghe Trần Phong nói, mấy người đều không khỏi nhìn lên trên.

Họ cách nơi đó một khoảng, nhưng có những tảng đá lộn xộn, có thể leo lên được.

Thế là, Trần Phong trực tiếp bắt đầu leo lên.

Sau một hồi nỗ lực, khi Trần Phong lên đến nơi cao, anh nhìn thấy một thứ giống như một bức tường thành khổng lồ trước mắt.

Thấy bức tường thành, trong lòng Trần Phong mừng thầm, xem ra đây là di tích Ma Quốc mà họ cần tìm.

Chương 579

Sau đó, Trần Phong thả dây thừng xuống, để những người khác đều lên.

"Tường thành?" Ngô Bát Nhất và những người khác nhìn bức tường trước mắt nói.

Bức tường cao trước mắt, cao khoảng bốn năm mét, có lẽ do thời gian đã lâu, tường thành không còn vẻ hùng vĩ như trước, đầy vẻ tang thương.

Tường thành được xây bằng những phiến đá.

Trần Phong đưa mắt nhìn, thấy chiều dài của bức tường chỉ khoảng mười mấy mét.

Có lẽ đã sụp đổ, hoặc vì nguyên nhân khác.

Trần Phong cầm đèn pin, từ từ đi về phía rìa tường thành.

Khoảng cách mười mấy mét, Trần Phong đi mất một hai phút.

Nơi này không chắc có gì, phải cẩn thận một chút.

Khi Trần Phong ra sau bức tường thành, đưa mắt nhìn ra xa.

Lập tức, anh sững sờ.

Ngây người một lúc lâu, Trần Phong nuốt nước bọt ừng ực.

"Đi nhầm chỗ rồi sao?" "Lão Trần, thấy gì rồi, sao lại ngẩn ra như vậy, tôi…" Bàn Tử thấy dáng vẻ của Trần Phong, liền trêu chọc một phen, nhưng khi Bàn Tử nhìn rõ tình hình phía sau bức tường thành, anh ta cũng lộ ra vẻ mặt giống hệt Trần Phong, miệng há hốc.

Lúc này, cả nhóm Ngô Bát Nhất thấy biểu hiện của Bàn Tử và Trần Phong, biết chắc đã thấy thứ gì đó kinh khủng.

Vội vàng chạy qua.

"Trời ạ, cách tôi nhìn không đúng sao?…" Chỉ thấy cách cả nhóm Trần Phong không xa có một tòa thành trì, tòa thành trì đèn đuốc sáng trưng.

Một chút cũng không giống di tích, nếu nói bên trong có người ở, cả nhóm Trần Phong cũng không ngạc nhiên.

"Có khi nào Ma Quốc chưa hề diệt vong, vẫn luôn sống ở đây không?" Bàn Tử nhìn tình hình, lẩm bẩm.

Không thể không khiến người ta kinh ngạc, một chút cũng không giống di tích của một quốc gia đã bị diệt vong.

"Không thể nào, tuy không biết vì sao thành trì có thể giữ được dáng vẻ này, nhưng có thể khẳng định Ma Quốc này nhất định đã bị diệt vong." Trần Phong lắc đầu khẳng định.

"Vậy tiếp theo, chúng ta vào thành?" Bàn Tử nhìn tòa thành trì, mặt lộ vẻ kiêng dè.

Ai biết bên trong tòa thành trì này có thứ gì, nên cẩn thận một chút vẫn hơn.

"Vào thành đi, chắc không có vấn đề gì đâu." Trần Phong gật đầu nói, bên trong tuy đèn đuốc sáng trưng, nhưng có lẽ chỉ là một loại ảo giác.

"Đúng là kỳ tích, nếu là thật, bên trong chắc chắn có rất nhiều đồ quý giá." Chú Danh nhìn tòa thành trì, hai mắt sáng rực.

Thi thể thủy tinh trong sông băng trước đó không lấy được, vậy đồ tùy táng trong này có đáng giá không?

"Đồ tùy táng?" Bàn Tử nghe đến đồ tùy táng, được chú Danh nhắc nhở, cũng nhớ ra bên trong toàn là đồ tùy táng.

Một tòa thành trì sẽ có bao nhiêu thứ?

Tùy tiện mang ra vài món cũng có thể bán được giá cao.

“Lão Trần, tôi thấy tôi nên tự mình đi thử, không chừng có thể tìm được tế đàn trong đó.” Bàn Tử tự tin nói.

Cả nhóm Trần Phong nhìn Bàn Tử và chú Danh, hai người đúng là một cặp.

Nhưng Trần Phong tuy định vào, nhưng không định vào một cách lỗ mãng như vậy.

“A Hương, em có thể nhìn ra tòa thành trì này là thật hay giả không?” Trần Phong quay đầu hỏi A Hương.

“Là thật ạ, em thấy cũng giống như mọi người thấy.” A Hương cẩn thận nhìn tòa thành trì rồi nói.

“Là thật sao?” Trần Phong lẩm bẩm, anh tin tưởng vào đôi mắt của A Hương.

Nếu A Hương nói tòa thành trì này là thật, vậy tình huống này có lẽ là do vấn đề khác gây ra.

“Lão Trần, gấp gáp làm gì, đừng suy nghĩ nhiều như vậy.

Cùng lắm thì liều một phen.” Bàn Tử thấy Trần Phong cứ do dự, liền quyết tâm nói.

“Cũng đúng, vậy đi thôi.” Trần Phong nghe Bàn Tử nói, ngẩn ra một lúc rồi nói.

Anh đã nghĩ quá nhiều, muốn làm rõ thật giả của thành trì, trực tiếp vào là được.

Quyết định xong, cả nhóm Trần Phong liền đi vào bên trong.

Trần Phong nghĩ mãi không ra rốt cuộc bên trong tình hình thế nào.

Thôi thì không nghĩ nữa, trực tiếp vào khảo sát thực địa.

Cả nhóm Trần Phong từ từ lại gần tòa thành trì, tòa thành trì tuy đèn đuốc sáng trưng.

Nhưng cả nhóm Trần Phong lại cảm thấy không ổn.

Tòa thành trì này quá yên tĩnh.

Sau khi cả nhóm vào thành, Trần Phong và những người khác nhìn những ngôi nhà hai bên đường.

Nhìn vào bên trong, có thể thấy đèn đuốc vẫn đang cháy.

Nhưng lại không có người, giống như người ở đây đột nhiên biến mất.

Điều này khiến cả nhóm Trần Phong cảm thấy rờn rợn, trong thành trì không có một ai.

"Bàn Tử, không phải ông muốn tìm đồ tùy táng sao?

Có thể hành động rồi đấy." Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn Bàn Tử nói.

Bàn Tử siết chặt quần áo, nghe Ngô Bát Nhất nói, liền nở một nụ cười gượng gạo.

Nơi này sao dám hành động?

Trần Phong đứng trước một ngôi nhà, cửa hé mở.

Anh đưa tay đẩy cửa ra.

Ngô Bát Nhất và những người khác vừa định ngăn cản, đã thấy Trần Phong đi vào.

Sau khi Trần Phong vào, nhìn thấy tình hình trước mắt cũng ngẩn người.

Xuất hiện trước mặt là một cái bàn, trên bàn đặt một vài bát đũa.

Thức ăn trên đó vẫn chưa ăn xong.

Những món ăn và cơm này đều còn nóng.

Quỷ dị quá.

“Những món ăn này đều còn nóng, cũng quá thần kỳ rồi.” “Nghe nói thành Ác La Hải biến mất trong một đêm, xem ra người đã biến mất, nhưng đồ vật vẫn còn.” “Không biết vì sao nơi này có thể giữ nguyên không đổi.” Bàn Tử nhìn cảnh này, sững sờ nói.

“Có khi nào thời gian ở đây bị ngưng đọng không, nếu vậy thì cũng có thể giải thích được.” Chú Danh ở một bên xen vào.

“Thời gian chắc là không thể, Ma Quốc dù có thần bí đến đâu cũng không thể giữ cho thời gian bất động.” Trần Phong lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng nói.

“Được rồi, tranh cãi những chuyện này cũng vô dụng, chúng ta mau tìm tế đàn, lấy thứ cần lấy đi.” Tuyết Lê nghe mấy người cứ suy đoán tình hình ở đây, đã quên mất mục đích của cả nhóm.

“Cũng đúng, mau tìm tế đàn thôi.” Trần Phong gật đầu, tình hình ở đây không quan trọng, chỉ cần tìm được Mộc Trần Châu và Long Cốt Thiên Thư, cả nhóm có thể trực tiếp quay về.

“Tiếc là không có đồ tùy táng, không có đồ đồng nào.” Bàn Tử nhìn trong phòng nói.

“Đương nhiên rồi, đồ đồng ai cũng có được sao?

Đồ đồng thời đó đều là người giàu sang phú quý mới có.

Chương 580

Ông thấy nơi này giống vậy à?" Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói, liền bực bội nói.

Sau khi đi dạo một vòng bên trong, cả nhóm Trần Phong cũng từ từ yên tâm.

Nơi này chắc không có nguy hiểm gì, đi dạo lâu như vậy, một người cũng không thấy, một con quỷ cũng không gặp.

Vị trí của tế đàn chắc là ở trung tâm thành phố.

Thường thì các thành trì đều bố trí như vậy, không biết thành trì ngàn năm trước có phải cũng vậy không.

"Nơi này đến một con quỷ cũng không có, không biết người mà Hiến Vương phái đi, rốt cuộc có đến đây không.

Có khi chết trên đường rồi cũng nên." Bàn Tử nhìn xung quanh, lẩm bẩm một tiếng.

"Cộp, cộp," Bàn Tử vừa dứt lời, liền nghe một trận tiếng động từ xa truyền đến, đang dần lại gần.

"Mẹ kiếp, Bàn gia tôi chỉ nói vậy thôi, không phải thật sự muốn gặp đâu." Nghe thấy tiếng động, Bàn Tử mặt mày khổ sở.

"Suỵt." Trần Phong vội ra hiệu cho Bàn Tử đừng nói chuyện, đồng thời kéo Tuyết Lê đi vào trong nhà.

Tiếng bước chân đó, mỗi bước đều có tiếng, đều tăm tắp, rõ ràng đã được huấn luyện nghiêm ngặt.

Ở đây xuất hiện tiếng động như vậy, không cần nghĩ cũng biết là đội quân của tòa thành trì này hoặc là của Ma Quốc đã chết.

Cả nhóm Trần Phong vào nhà xong, từ cửa sổ nhìn ra ngoài.

"Đông đông," tiếng động ngày càng gần, Trần Phong cảm thấy lòng bàn tay mình đổ mồ hôi.

Mỗi người có mặt đều không dám nói gì, nín thở.

Tiếng bước chân như giẫm lên trái tim của cả nhóm Trần Phong, khiến người ta có chút không thở nổi.

Rất nhanh, trong tầm mắt của cả nhóm Trần Phong xuất hiện một đội quân.

Đội quân này mặc giáp cổ đại, trang phục mang đặc sắc rõ rệt của Tây Vực.

Bốn người một tổ, trên tay đều cầm vũ khí.

"Âm binh mượn đường?" Bàn Tử nhìn đội quân này, khẽ nói.

Âm binh mượn đường cũng không phải lần đầu tiên thấy, nên khi thấy cảnh này, Bàn Tử liền nhận ra ngay.

"Đừng nói!" Ngô Bát Nhất vội kéo Bàn Tử, bảo ông ta đừng nói chuyện.

"Đông đông đông." Đội quân này trực tiếp đi qua trước mặt cả nhóm Trần Phong.

Đội quân này khoảng một trăm mấy chục người.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của cả nhóm Trần Phong, họ từ từ nhạt dần, cuối cùng biến mất.

"…Đây là âm hồn ở đây sao?" Chú Danh nhìn cảnh này, cảm thấy đầu óc không đủ dùng.

Tuy đã đào không ít thi thể, nhưng chưa bao giờ thấy tình huống như vậy.

“A Hương, em thấy gì?” Trần Phong quay đầu hỏi A Hương, đôi mắt đặc biệt của A Hương có lẽ có thể thấy được những thứ họ không thấy được.

“…Đó đều là âm hồn của quân đội, ai nấy đều rất đáng sợ.” A Hương vừa thấy cảnh đó, liền trốn vào lòng Tuyết Lê, không dám nhìn lung tung.

“Được rồi, chuyện qua rồi thì thôi, chúng ta đi về trung tâm thành trì đi, những âm hồn này chỉ giữ lại chấp niệm khi còn sống thôi.” Trần Phong nghe A Hương trả lời, trong lòng ngẩn ra, nhưng rồi cũng bình tĩnh lại.

Dù sao cũng là người từng trải qua sóng gió, không phải chỉ là một đám âm hồn thôi sao!

Có Ngũ Đế Tiền, chẳng sợ gì cả.

“Lão Trần, em đột nhiên nhớ ra, rất lâu trước đây, nhà thơ Thiên Thụ từng nói, nữ vương Ma Quốc có được mắt của Xà Thần.

Từ đó nắm giữ được không gian ảo.” Tuyết Lê chợt lóe lên ý nghĩ, nhớ ra chuyện trước đây, nhà thơ Thiên Thụ, cũng là một vị lạt ma, có một truyền thuyết về Ma Quốc.

“Nơi này thực ra không phải là thành Ác La Hải thật sự!” Nghe đối phương nói vậy, Trần Phong cũng hiểu ra.

Nhà thơ Thiên Thụ quả thật có nói, nhưng anh vẫn luôn cho rằng đó chỉ là một truyền thuyết.

Nhưng bây giờ xem ra đều là thật.

“Cái gì?

Không gian ảo, có thể nói cái gì mà Bàn gia đây hiểu được không,” Bàn Tử nghe hai người nói chuyện, đầu óc quay cuồng.

Lúc nghe chuyện nhà thơ Thiên Thụ, Bàn Tử căn bản không nghe.

Nên không biết cũng là chuyện bình thường.

"Ý của Lão Trần là nơi này là giả, chúng ta đã vào một không gian ảo." Ngô Bát Nhất ở một bên bổ sung.

Trong lòng cũng chấn kinh, cái gọi là không gian tự thuật thật sự tồn tại.

Sự thần bí của Ma Quốc quả thật không phải là hư danh.

"Giống như một tấm gương, đồ vật bên ngoài và bên trong đều giống nhau.

Bây giờ chúng ta đang ở trong gương.

Vì tấm gương này giữ lại cảnh tượng cuối cùng." Trần Phong suy nghĩ rồi nói.

"Thật sự có chuyện như vậy sao?

Nghe cũng quá huyền ảo rồi." Bàn Tử nghe Trần Phong giải thích cũng hiểu được một nửa.

Nhưng cũng biết đây không phải là thành Ác La Hải thật sự.

"Cậu Trần, vậy thành Ác La Hải thật sự ở đâu?" Chú Danh ở một bên nghe đã lâu, liền hỏi.

"Đây cũng là điều tôi đang suy nghĩ." Trần Phong một tay chống cằm nói.

"Nếu đây không phải là thành Ác La Hải thật sự, vậy có nghĩa là thành Ác La Hải thật sự ở gần đây!

Có khi nào ở đối diện không, nhưng đối diện có mãng xà khổng lồ vằn đen, như vậy không ổn đâu." Bàn Tử nghĩ đến mảnh đất ở bờ sông đối diện.

Nếu thật sự phải qua đó, phải đối mặt với hai con mãng xà khổng lồ, đó không phải là một lựa chọn sáng suốt.

"Không thể nào, nếu ở đối diện, ít nhất chúng ta cũng có thể thấy một vài di tích.

Nhưng chúng ta chỉ thấy một vài khu rừng trúc và một vài loại thực vật." Trần Phong thản nhiên nói.

Trước đây anh cũng đã suy nghĩ vấn đề này, nhưng đã phủ quyết.

Di tích Ma Quốc nhìn vị trí hiện tại cũng đã biết rồi, chắc chắn phải có một khu di tích.

"Nếu là di tích, em vừa ở dưới nước đã thấy rồi." A Hương vẫn luôn ở bên cạnh Tuyết Lê nghe Trần Phong và những người khác nói chuyện, yếu ớt nói.

"Vừa rồi lúc vượt qua cửa ải đó, em thấy dưới đó toàn là di tích sụp đổ." A Hương thấy ánh mắt của Trần Phong và những người khác nhìn mình, mặt đỏ lên, lấy hết can đảm nói.

"Thế thì gay go rồi, chẳng lẽ phải xuống dưới đó làm bạn với mấy con cá râu trắng à." Bàn Tử nghe A Hương nói, liền bĩu môi.

Xem ra di tích Ma Quốc ở dưới đó không chạy đi đâu được.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, trong lòng đều hiểu di tích Ma Quốc có lẽ thật sự ở dưới đó.

"Mọi người nghỉ ngơi đi, tiếp theo không chừng phải gặp mấy con cá râu trắng và mãng xà khổng lồ đó.

Tình hình không mấy lạc quan, nhưng chúng ta bây giờ cũng không có đường lui." Trần Phong hít sâu một hơi, thản nhiên nói.

Cả hai bên đều không dễ đối phó, sơ sẩy một chút, cả nhóm sẽ gặp nguy hiểm.

Tốt nhất là đợi hai bên đánh nhau xong rồi mới xuống.

Ngô Bát Nhất và những người khác đều gật đầu.

Chương 581

Hành động tiếp theo có thể là đoạn nguy hiểm nhất từ trước đến nay.

Bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Cả nhóm tùy tiện ăn chút lương khô, liền bắt đầu nghỉ ngơi.

Thức ăn trong những ngôi nhà này, họ đều không dám động vào, không chừng ăn vào sẽ sinh bệnh.

Họ từng nghe chuyện tương tự, có người ăn đồ cúng, kết quả nằm viện hai tháng.

Những thứ này có lẽ không có vấn đề gì, nhưng một số thứ đã để mấy ngàn năm, không có khẩu vị.

Ngủ được mấy tiếng, Trần Phong liền tỉnh.

Thấy những người khác đều nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trần Phong cũng không đánh thức họ, thành Ác La Hải ở đó không chạy đi đâu được.

Nhớ lại những chuyện đã trải qua trong thời gian này, đều có chút không thể tin được.

Từ khi quen biết Ngô Bát Nhất đến nay, mấy người cũng đã xuống không ít mộ.

Chắc âm đức cũng đã tổn hại gần hết rồi.

Đặc biệt là mấy ngôi mộ lớn mà họ đã xuống.

Chỉ cần tìm được Mộc Trần Châu và Long Cốt Thiên Thư, giải trừ lời nguyền cho mọi người xong, có thể rửa tay gác kiếm rồi.

Nhưng muốn tìm những thứ đó không hề đơn giản.

Đang nghĩ vậy, Ngô Bát Nhất và mấy người khác cũng lần lượt tỉnh lại.

"Lão Trần, xuất phát thôi.

Sớm muộn gì cũng phải đối mặt." Ngô Bát Nhất thu dọn đồ đạc xong, nói.

"Đi thôi." Trần Phong thu hồi tâm tư, nói.

Việc cấp bách bây giờ là tìm vị trí của tế đàn, tìm hết những thứ họ cần.

Sau đó Trần Phong liền đi về phía nơi họ đã lên.

"Lão Trần, theo tôi, trước tiên cho nổ tung hai bên dưới đó, như vậy chúng ta xuống cũng an toàn." Bàn Tử nhìn con sông ngầm dưới đó nói.

Dưới đó cá râu trắng và mãng xà khổng lồ đều là những thứ không nên chọc vào.

Nhưng có thuốc nổ mà, một phát xuống, mọi thứ đều biến mất.

Kể cả cá, tất cả đều chết.

"Thực ra tôi thấy phương pháp của Bàn Tử cũng được, như vậy mức độ nguy hiểm giảm đi không ít." Ngô Bát Nhất nghe kế hoạch của Bàn Tử cũng thấy khả thi.

Tuy sẽ có một vài yếu tố không ổn định, nhưng ít nhất cũng an toàn.

"Làm thôi." Trần Phong quay đầu nhìn những người khác, thấy họ đều không có ý kiến, biết họ đều chấp nhận phương pháp này.

Như vậy tuy sẽ gây ra thiệt hại cho di tích dưới đó.

Nhưng di tích không phải đã bị phá hủy rồi sao?

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không còn băn khoăn nữa.

“Chúng ta trước tiên dụ con mãng xà khổng lồ kia ra.” Trần Phong suy nghĩ rồi nói, muốn thực hiện phương pháp này, bắt buộc cả hai bên đều phải có mặt.

“Đơn giản thôi, xem Bàn gia tôi đây.” Nghe vậy, Bàn Tử nâng súng lên bắn một loạt xuống dưới.

Tiếng súng vang vọng khắp nơi.

Phải nói Bàn Tử vận khí tốt, bắn bừa mấy phát cũng trúng cá.

Nước dưới đó liền nổi lên một vũng máu, nhưng rất nhanh đã bị dòng nước cuốn đi.

“Đến rồi.” Ngô Bát Nhất thấy thực vật trong rừng trúc ở bờ sông đối diện rung lên.

Xem ra hai con mãng xà khổng lồ đã xuất động.

Có một con ngẩng đầu nhìn cả nhóm Trần Phong một cái, ánh mắt hung hãn.

“Làm sao đây, mãng xà khổng lồ thù dai thế, Bàn gia tôi lát nữa tiễn mày xuống địa ngục.” Bàn Tử thấy con mãng xà khổng lồ đó, cũng nhận ra là con đã đuổi theo mình lúc trước.

Nâng tay lên bắn một phát.

Đạn bắn trúng đầu con mãng xà.

Con mãng xà cảm thấy đau, liền há miệng rộng về phía cả nhóm Trần Phong.

“Bàn Tử đừng quậy nữa, làm việc chính quan trọng.” Trần Phong thấy Bàn Tử nổ súng, vội nói.

Tuy con mãng xà khổng lồ có vẻ kiêng dè nơi này, nhưng lỡ chọc giận đối phương, nó không quản gì mà xông lên, thì vui rồi.

"Yên tâm, tôi có chừng mực." Bàn Tử cũng biết nặng nhẹ, thu súng lại, lấy từ trong túi ra một cuộn thuốc nổ.

Trong ba lô của Bàn Tử, một phần ba là thuốc nổ.

Thuốc nổ là thứ tốt, phía trước không có đường, nổ một phát là xong.

Mãng xà khổng lồ xuống nước, nước liền bắn lên những tia nước.

Rõ ràng cá râu trắng dưới đó đã cảm nhận được mãng xà khổng lồ lại gần.

Một đàn cá khổng lồ cũng theo đó xuất hiện trước mặt cả nhóm Trần Phong.

"Mẹ kiếp, ở dưới đó nhìn không thấy, nhưng ở trên này nhìn, đàn cá gần như đã chặn hết con sông ngầm." Chú Danh ở trên nhìn đàn cá từ từ hiện ra, kinh ngạc nói.

Từ góc độ của cả nhóm Trần Phong, có thể nhìn rõ mọi chuyện xảy ra dưới đó.

Sau khi mãng xà khổng lồ xuống nước, liền trực tiếp lao vào đàn cá.

Lực đạo mạnh đến mức, cả nhóm Trần Phong trên bờ cũng nghe thấy một tiếng "bùm" vang dội.

Nhìn cảnh này, cả nhóm Trần Phong đều lè lưỡi.

Nghe thấy tiếng động, con mãng xà khổng lồ phía sau cũng không còn nhìn cả nhóm Trần Phong nữa.

Nhanh chóng tham gia vào trận chiến.

Cùng với tiếng va chạm không ngừng vang lên, đàn cá cũng bắt đầu rung chuyển.

Dưới sự va chạm của hai con mãng xà khổng lồ, đàn cá liền tan rã.

Một con cá râu trắng khổng lồ xuất hiện trước mắt cả nhóm Trần Phong.

Hai bên có lẽ đã luôn xảy ra chiến đấu.

Mãng xà khổng lồ thậm chí còn biết lúc nào có thể phá vỡ đàn cá.

Nếu không phải thân hình của cá râu trắng quá lớn, hai con mãng xà khổng lồ có lẽ đã sớm ăn thịt hết đám cá râu trắng này rồi.

Cũng sẽ không đợi đến bây giờ mới xảy ra chiến đấu.

Cá râu trắng vừa xuất hiện, hai con mãng xà khổng lồ như thấy kẻ thù, há miệng rộng cắn tới.

Cá râu trắng chỉ có thể dựa vào thân thể da dày thịt béo của mình để chống lại đòn tấn công của hai con mãng xà.

"Cơ hội!" Bàn Tử thấy ba con quấn lấy nhau, sắc mặt vui mừng, ha ha một tiếng.

Ném quả bom trong tay vào giữa ba con quái vật khổng lồ.

Chương 582

Ông ta đã nói trước rồi, lần sau gặp mặt phải cho đối phương biết tay.

Bây giờ cơ hội xuất hiện ngay trước mắt, cảm giác này thật sự sảng khoái.

Quả bom đó vẽ một đường cong trên không trung, rơi vào giữa trận chiến.

Mấy người Trần Phong thấy cảnh này, theo phản xạ quay người đi.

Một tiếng nổ lớn vang trời.

Mấy người Trần Phong đứng xa như vậy mà cũng cảm thấy ù tai.

Theo đó là một trận mưa nước từ trên trời rơi xuống.

Những giọt nước này đã biến thành nước máu.

Có thể tưởng tượng được thảm trạng dưới đó.

Một lúc lâu sau, khi tiếng nổ ngừng lại, cả nhóm Trần Phong mới quay người nhìn xuống dưới.

"Bàn Tử, ông đã cho bao nhiêu thuốc nổ vậy?" Ngô Bát Nhất nhìn tình hình dưới đó, sững sờ nói.

"Tôi sợ nổ không chết chúng nó." Bàn Tử gãi đầu, ngại ngùng nói.

Trước đó không nghĩ uy lực lại lớn như vậy, thuốc nổ đã cho hơi nhiều.

Phía dưới cả nhóm Trần Phong, nước do uy lực của vụ nổ bắn lên đang không ngừng rơi xuống.

Cá râu trắng và hai con giao long vằn đen đen lúc này đang lật ngửa bụng nổi trên mặt nước.

Trên người chúng máu thịt bầy nhầy, dưới đó còn có những con cá râu trắng trôi nổi.

Trần Phong cũng nuốt nước bọt ừng ực.

Kết cục của việc đắc tội với Bàn Tử quá thảm.

Dòng sông dưới đó trôi nổi đầy xác chết.

Đám cá râu trắng bị nổ như vậy, chắc cũng chết gần hết rồi.

Con cá râu trắng lớn nhất và hai con giao long vằn đen đen ở trung tâm dường như đã dự đoán trước được nguy hiểm.

Trên người chúng tuy máu thịt bầy nhầy, nhưng toàn bộ thân thể vẫn còn nguyên vẹn.

"Tiếc quá, những thi thể này không mang ra ngoài được, nếu không chỉ riêng những thi thể này cũng có thể bán được giá tốt." Chú Danh nhìn ba thi thể khổng lồ, tiếc nuối nói.

Bây giờ ông ta đã thấy không ít những thứ từ trước đến nay, nhưng lại không mang đi được một món nào.

Nghĩ đến đây, trong lòng chú Danh cũng một trận buồn bực.

"Chú Danh, đừng có mà mơ, có Bàn gia tôi ở đây, có thứ gì đáng tiền cũng là tôi phát hiện trước.

Trước đó cái mai rùa kia đã bị chú nhặt rồi." Bàn Tử nghe chú Danh nói, quay đầu lại trừng mắt nhìn chú Danh.

Nhìn cảnh này, những người khác đều cạn lời, hai kẻ hám tiền này ở cùng một chỗ không đánh nhau đã là may rồi.

"Xuống thôi, đợi mưa ngớt, chúng ta xuống, nước máu dưới đó

cũng bị cuốn đi gần hết rồi.” Trần Phong nhìn con sông ngầm dưới đó nói.

Một vài con cá râu trắng nhỏ lúc này đã bị dòng nước cuốn đi.

Còn lại một số đều là những con có thân hình tương đối lớn, ba con lớn nhất vẫn trôi nổi ở đó, dòng nước căn bản không cuốn đi được.

Trần Phong móc móng thăm dò âm vào bức tường cao.

Sau đó liền men theo sợi dây thừng leo xuống.

Sau khi cả nhóm xuống, Trần Phong một tay nắm lấy sợi dây, một cú giật khéo, móng thăm dò âm trên đó liền rơi xuống.

Lúc này mặt sông đúng như Trần Phong nói, máu đã bị cuốn đi gần hết.

Bình dưỡng khí trên người mỗi người đều có thể chống đỡ được một khoảng thời gian, hy vọng dưới đó có thể tìm được thứ cần tìm.

Kiểm tra lại trang bị một lần nữa, Trần Phong liền nhảy xuống nước.

Ngô Bát Nhất và từng người một đều theo sau Trần Phong xuống.

Trần Phong trước đó đã bảo chú Danh và A Hương ở trên chờ, đợi tìm được đồ rồi lên.

Nhưng chú Danh ngay lập tức từ chối.

Trần Phong biết ý của đối phương, sợ bọn họ bỏ rơi ông ta!

Nhưng Trần Phong không nói nhiều, đối phương muốn theo thì cứ theo.

Sau khi xuống nước, Trần Phong lặn xuống.

Vừa lặn, Trần Phong liền thấy những di tích mà A Hương đã nói

lúc trước.

Một vài ngôi nhà sụp đổ và một vài bức tường đổ nát.

Bị nước cuốn trôi không còn dáng vẻ như trước, một vài thứ bằng gỗ đã sớm biến mất.

Thấy cảnh này, Trần Phong nhíu mày, tình hình như vậy, nếu Mộc Trần Châu ở dưới đó, muốn tìm cũng là một vấn đề cực kỳ khó khăn.

Trần Phong dưới nước, bật đèn pin dưới nước để nhìn rõ hơn.

Nhưng lọt vào mắt toàn là những bức tường đổ nát, không phát hiện ra gì cả.

Những công trình kiến trúc này đều bị bùn đất dưới đó che lấp.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất cùng mấy người khác không còn e ngại gì nữa, trực tiếp tản ra tìm kiếm vị trí của tế đàn.

Nhưng tìm kiếm một lúc lâu cũng không thấy công trình kiến trúc nào ra hồn.

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên thấy dưới chân mình sụp xuống.

Xem ra dưới đó rỗng, rõ ràng có một tầng hầm, hoặc là một không gian dưới lòng đất.

Nhưng ngay lập tức Trần Phong cảm thấy không ổn.

Công trình kiến trúc vừa sụp xuống, một xoáy nước hình thành xuất hiện trước mắt Trần Phong.

Lỗ hổng dưới đó không ngừng mở rộng.

Cảm nhận được lực hút mạnh mẽ dưới đó, Trần Phong liền bơi sang một bên.

Nhưng không kịp phản ứng, đã bị hút vào.

Cảnh này xảy ra quá nhanh.

Ngô Bát Nhất và những người khác thấy cảnh này đều không kịp phản ứng, đã thấy Trần Phong bị hút vào.

Nhưng ngay sau đó, liền thấy xoáy nước không ngừng mở rộng.

Trong chốc lát, mấy người đều bị hút vào cái lỗ đó.

Trần Phong chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, khó chịu, sau đó mất đi ý thức.

Xoáy nước không ngừng mở rộng, bao gồm cả những thi thể trên đó, không một cái nào sót lại.

Khi Trần Phong tỉnh lại, liền thấy mình đang nằm trên một bãi cỏ.

Bên cạnh là một con sông ngầm rộng, chắc là bị nước sông cuốn lên.

Trần Phong lắc lắc đầu, để tỉnh táo hơn một chút.

Thấy trang bị của mình vẫn còn, anh cũng yên tâm.

Chương 583

Từ trên mặt đất bò dậy, nhìn tình hình xung quanh, anh sững sờ, đây là một hang động dưới lòng đất.

Hang động này rất lớn, chỉ riêng chiều rộng đã bằng hai sân bóng rổ.

Trên đỉnh treo không ít nhũ đá.

Một con sông ngầm chảy qua trước mặt anh.

Trần Phong đang ở hai bên bờ sông này.

"Bàn Tử, Lão Ngô, Tuyết Lê.

Có ai không?" Trần Phong đoán Ngô Bát Nhất và những người khác chắc cũng bị hút vào, không biết đã bị phân tán ở đâu.

Tiếng của Trần Phong vang vọng trong hang động.

"Lão Trần, tôi và Lão Ngô ở đây." Tiếng Trần Phong vừa dứt, liền nghe thấy tiếng của Bàn Tử ở không xa vang lên.

Nhìn ra xa, thấy ở bờ sông không xa có Bàn Tử và Ngô Bát Nhất.

Sau khi hội hợp với hai người, Trần Phong liền bắt đầu tìm kiếm những người khác.

"Lão Trần, chắc bị cuốn đi hơi xa, xem tôi đây." Bàn Tử ngắt lời Trần Phong, nói.

Sau đó Trần Phong thấy Bàn Tử giơ súng lên bắn một phát vào hang động.

Trần Phong không kịp ngăn cản.

"Bàn Tử, dưới lòng đất, ông có chắc gần đây không có quái vật

khổng lồ không?" Trần Phong thở dài, nói một cách nghiêm túc.

"Ha, cái này, cái này tôi quên mất." Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử gãi gãi sau gáy, ngại ngùng nói.

"Được rồi, tuy có thể có nguy hiểm, nhưng cũng là cách tốt nhất." Ngô Bát Nhất ở một bên thản nhiên nói.

"Mẹ kiếp, cái gì kia?" Bàn Tử đột nhiên thấy ở không xa có một bóng dáng lóe lên.

Bóng dáng đó tốc độ rất nhanh, trong chớp mắt đã biến mất.

"Không có gì, chỉ là địa tiên nhi thôi." Trần Phong nhìn về hướng Bàn Tử nhìn, quả thật có vài bóng dáng lóe lên.

"Địa tiên nhi?" Bàn Tử nghe Trần Phong nói, tò mò hỏi.

Thứ này ông ta chưa bao giờ nghe qua.

Sao lại có cái tên kỳ lạ như vậy.

"Chỉ là một cách nói thông thường, một loài động vật giống như chồn hoàng, yên tâm, không có nguy hiểm." Trần Phong nhìn quanh một vòng, thản nhiên nói.

"Cậu Trần, cậu Trần…" Đúng lúc này, Trần Phong nghe thấy tiếng của chú Danh từ phía sau truyền đến.

"Chú Danh, chỉ có một mình chú sao?

A Hương và Tuyết Lê đâu?" Trần Phong thấy chú Danh thở hổn hển chạy đến, hỏi.

"Không phải ở cùng cậu sao?

Tôi chỉ có một mình." Chú Danh nghe Trần Phong nói, cũng ngẩn ra, ông ta tưởng Trần Phong đã tìm được A Hương rồi.

Nhưng bây giờ xem ra đã nghĩ nhiều.

Trần Phong thấy Danh Thúc chỉ có một mình, biết là có chuyện chẳng lành.

Nếu Tuyết Lê và A Hương ở gần đây, nghe thấy tiếng súng chắc chắn sẽ đến hội họp.

Dù có hơi xa, cũng có thể nổ súng ra hiệu.

Nhưng tất cả đều không có.

Trần Phong bắt đầu có chút lo lắng cho hai người.

"Lão Trần, đừng lo, với tài của Tuyết Lê, cô ấy có thể bảo vệ tốt cho mình." "Có lẽ họ bị tách ra hơi xa, đang trên đường đến đây thôi." Thấy Trần Phong mặt mày lo lắng, Ngô Bát Nhất vỗ vai anh an ủi.

"Ừm!

Tôi đợi thêm một lát, nếu lát nữa vẫn chưa đến, tôi sẽ đi tìm hai người họ." Trần Phong biết Ngô Bát Nhất đang an ủi mình, khẽ thở ra một hơi rồi trầm giọng nói.

Không thể để cảm xúc cá nhân ảnh hưởng đến mọi người được.

Tình hình ở đây, cả nhóm đều không nắm rõ.

Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất gật đầu: "Được, vậy chúng ta đợi một lát." Nhưng Trần Phong lúc này lại không có tâm trạng ngồi chờ, anh đứng dậy nhìn quanh bốn phía.

Dọc theo dòng sông ngầm chảy xuống một nơi không xác định.

Nhưng có thể thấy bên dưới là một vách đá không cao lắm.

Dòng nước chảy từ trên vách đá xuống.

Trông giống như một bậc thềm, còn họ đang ở trên bậc thềm cao hơn.

Trần Phong đoán rằng Tuyết Lê và A Hương có khả năng đã bị

dòng nước cuốn xuống bậc thềm bên dưới.

Nghĩ đến đây, Trần Phong càng thêm sốt ruột.

"Hả?" Trong lúc Trần Phong đang thất thần, anh nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Bàn Tử.

Quay người lại nhìn, thì ra Bàn Tử không biết từ lúc nào đã cúi người xuống nhìn tình hình dưới chân.

Xem ra Bàn Tử đã phát hiện ra thứ gì đó.

"Bàn Tử, phát hiện gì vậy?" Ngô Bát Nhất nghe thấy tiếng Bàn Tử, quay đầu nhìn sang.

Vừa nhìn, Ngô Bát Nhất thấy trước mặt Bàn Tử là một đám nấm.

Không biết đây là loại nấm gì, ít nhất thì cả nhóm chưa từng thấy qua.

"Lão Ngô, sao ở đây lại có nấm?" Bàn Tử quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất.

"Có nấm thì có gì lạ?..." Ngô Bát Nhất vừa định phản bác thì nhìn thấy phía sau toàn là nấm.

Cả một mảng lớn đều là chúng.

Có nấm là chuyện bình thường, nhưng nhiều nấm thế này thì lại không bình thường rồi.

"Cẩn thận một chút, đám nấm này có thể có độc," Ngô Bát Nhất nhìn đám nấm mọc thành từng mảng, trầm giọng nói.

"Vãi, con địa tiên ở đâu ra vậy, làm Bàn gia đây giật cả mình." Bàn Tử nghe lời Ngô Bát Nhất vừa định chửi thề thì thấy một bóng người vụt qua trước mặt.

Cậu ta giật mình, sau khi nhìn rõ đối phương thì không khỏi nổi

giận.

Trần Phong thuận theo ánh mắt của Bàn Tử nhìn về phía trước, giữa đám nấm đông đúc có mấy con địa tiên đang di chuyển cực nhanh.

Đám nấm này không biết mọc ra từ lúc nào.

Nhưng có thể khẳng định là lúc cả nhóm vừa tỉnh lại không hề thấy chúng.

Mọc ra nhiều như vậy trong nháy mắt, thật không thực tế.

Xem ra nơi này thật sự không bình thường.

"Bàn Tử, cẩn thận chút, tình hình ở đây không rõ ràng." Trần Phong nhắc nhở, chỉ có thể tìm Tuyết Lê và A Hương trước đã.

"Chúng ta đi xuống dưới tìm đi, có lẽ họ ở bên dưới," Ngô Bát Nhất sau khi suy nghĩ liền nói.

Nếu Tuyết Lê nghe thấy tiếng súng thì giờ này đáng lẽ đã đến rồi.

Nhưng lúc này vẫn không có tin tức gì.

Chương 584

Xem ra họ bị cuốn đi hơi xa, hoặc là bị kẹt ở đâu đó.

"Ừ ừ, đi thôi." Nghe lời Ngô Bát Nhất, Trần Phong gật đầu, như vậy là tốt nhất.

Chuyện này không thể trì hoãn, chậm một phút đối phương có thể thêm một phần nguy hiểm.

"Chúng ta đi xuống dưới đi, Tuyết Lê có thể ở bên dưới." Sau đó, Trần Phong liền dẫn Ngô Bát Nhất, Bàn Tử và Danh Thúc men theo dòng sông ngầm đi thẳng xuống dưới.

Đi về phía trước một đoạn là bậc thềm thứ hai.

Rất có khả năng họ ở bên dưới.

"Mẹ kiếp, đây là đâu thế này?

Tôi có đến nhầm chỗ không vậy." Khi cả nhóm đứng trên vách đá nhìn xuống, tất cả đều sững sờ.

Bên dưới là một cây nấm khổng lồ.

Cả nhóm đứng trước cây nấm trông như những người tí hon.

Trần Phong không phải chưa từng thấy những vật thể khổng lồ, nhưng thứ như thế này thì thật sự chưa từng thấy.

Hơn nữa trông chúng đều còn sống.

Những cây nấm này giống hệt những cây nấm mà Bàn Tử vừa thấy, chỉ có điều đây là phiên bản khổng lồ mà thôi.

"Đây chắc chỉ là một cây nấm thôi nhỉ, sẽ không đột nhiên mọc ra cái miệng khổng lồ rồi nuốt chửng tôi đấy chứ." Bàn Tử nhìn cây nấm khổng lồ, lo lắng nói.

“Ông có thể qua đó thử xem,” Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói vậy liền thản nhiên đáp.

Mặc dù nhìn thấy cây nấm khổng lồ cũng rất kinh ngạc, nhưng trong lòng ông cũng không quá bất ngờ.

“Tôi thấy ngược lại đây là một cơ hội, chúng ta có thể men theo cây nấm đi xuống.” “Biết đâu Tuyết Lê và A Hương đang ở bên dưới.” Danh Thúc thấy cảnh này, bình tĩnh nói.

Trần Phong nghe lời Danh Thúc, gật đầu, ông ta nói không sai.

Độ cao của cây nấm vừa vặn tương đương với độ cao của vách đá này.

Diện tích còn lớn hơn.

Trông như một cây dù bảo vệ khổng lồ.

Cũng không biết cây nấm này đã mọc bao nhiêu năm, biết đâu nó cũng giống như con cá râu trắng khổng lồ ở trên kia.

Đều là do Ma Quốc dùng thủ đoạn đặc biệt để nuôi trồng.

Nếu đã như vậy, chẳng phải nơi này chính là địa phận của Ma Quốc sao?

Vậy thì, rất có khả năng ở đây có tồn tại tế đàn.

“Hù…” Thở ra một hơi dài, Trần Phong quay đầu nhìn Bàn Tử: “Bàn Tử, bắn thêm phát nữa đi?” Có thể thấy bên dưới có một hòn đảo nhỏ ở trung tâm.

Nhưng vì khoảng cách quá xa, tình hình bên dưới cũng không nhìn rõ.

Nhưng Trần Phong lại có cảm giác Tuyết Lê và A Hương có thể đang ở trên hòn đảo nhỏ đó, nên mới bảo Bàn Tử bắn thêm một phát.

“Được thôi,” Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử giơ súng trong tay lên, bắn một phát về phía trước.

Tiếng súng vang vọng trong hang động dưới lòng đất.

Lũ địa tiên ở xa bị tiếng súng làm cho kinh hãi, chạy toán loạn.

Trần Phong đợi một lúc không nghe thấy tiếng đáp lại, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột, liền định trực tiếp đi xuống cây nấm để xem tình hình bên dưới.

Đúng lúc này, một tiếng súng tương tự vang lên.

Nghe thấy tiếng súng, Trần Phong vui mừng khôn xiết.

Có tiếng đáp lại chứng tỏ đối phương không gặp nguy hiểm, ít nhất hiện tại vẫn an toàn.

Tiếng súng cũng từ bên dưới truyền lên.

Xem ra hai người quả nhiên đã bị nước cuốn xuống dưới.

Trần Phong nghe thấy âm thanh, cũng không quản nhiều nữa, trực tiếp đi lên cây nấm khổng lồ.

Khi chân đạp lên cây nấm, bề mặt của nó hơi lún xuống.

Trần Phong cảm nhận được, biết rằng cây nấm khổng lồ này chịu được trọng lượng của một người không thành vấn đề. .....

Trần Phong thấy cây nấm có thể chịu được trọng lượng của con người, liền vội vàng vẫy tay ra hiệu cho Bàn Tử và những người khác cũng đi lên.

“Cây nấm này đúng là đỉnh, nếu mang ra ngoài được chắc chắn bán được giá tốt.” Bàn Tử thấy mình đạp lên cũng chỉ hơi lún xuống, không khỏi kinh ngạc nói.

Cây nấm như thế này có thể coi là một kỳ quan vĩ đại, có một số kẻ lắm tiền thích những thứ như thế này, thậm chí không tiếc chi tiền của để sở hữu.

"Thôi đi, to như vậy cũng không mang ra ngoài được, đừng mơ mộng nữa." Ngô Bát Nhất chậm rãi đi đến chỗ cao nhất ở giữa cây nấm, thản nhiên nói.

Mấy thứ khổng lồ này cái nào mà không có giá trị, nhưng có mang ra ngoài được không?

Vừa mang ra ngoài, ngay lập tức sẽ bị bảo tàng thu giữ.

Trần Phong không có tâm trạng để ý đến Bàn Tử và Ngô Bát Nhất.

Anh nhanh chóng đi ra mép cây nấm, nhìn xuống dưới, thấy vị trí hòn đảo giữa hồ.

Tuyết Lê đang ngồi ở đó, A Hương nằm bên cạnh Tuyết Lê, không biết tình hình thế nào.

Tuyết Lê ở trên đảo giữa hồ thấy Trần Phong thì kích động vẫy tay.

Lúc tỉnh lại, cô thấy mình đang nằm trên hòn đảo nhỏ này.

A Hương ở bên cạnh.

Thấy bộ dạng của A Hương, Tuyết Lê giật mình, nhưng may là sau khi thử dò hơi thở, cô phát hiện đối phương chỉ bị hôn mê.

Lúc này cô mới yên tâm, nhưng ngay sau đó nhận ra mình đang bị mắc kẹt.

Một nơi giống như hòn đảo nhỏ.

Xung quanh toàn là nước, cách đó không xa, Tuyết Lê thấy xác con mãng xà khổng lồ đang lặng lẽ nổi trên mặt nước.

Vừa rồi nghe thấy tiếng súng từ trên truyền xuống, cô liền biết Trần Phong đang tìm mình.

Cô lấy súng trong tay đáp lại một phát.

"Tuyết Lê, em không sao chứ!" Trần Phong thấy Tuyết Lê vẫy tay, lớn tiếng hét lên.

Nhìn bộ dạng của Tuyết Lê, Trần Phong biết cô hiện tại vẫn ổn.

A Hương chắc cũng không sao, trên người Tuyết Lê có Xích Đan, chỉ cần còn một hơi thở, sẽ không có vấn đề gì.

"Bàn Tử, thả dây thừng!" Ngô Bát Nhất nhìn tình hình bên dưới, rồi nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Không phát hiện lối đi xuống, chỉ có thể thả dây thừng.

"Để tôi xuống dưới, các ông ở trên yểm trợ." Trần Phong thấy Bàn Tử đã chuẩn bị xong dây thừng, liền nói.

Tình hình bên dưới không rõ, trên này nhất định phải có người yểm trợ.

Thân thủ của anh tốt hơn họ một chút.

Gặp phải tình huống gì cũng có năng lực tự vệ.

Trần Phong buộc dây thừng vào người, rồi theo sợi dây từ từ tụt xuống.

Chương 585

Trong quá trình đi xuống, Trần Phong cũng cảm nhận được sự khổng lồ của cây nấm.

Từ dưới nhìn lên, nó trông hùng vĩ nhất.

Khiến người ta có cảm giác muốn quỳ lạy.

Trong lòng anh chợt rùng mình, cây nấm này có lẽ cũng không phải loại hiền lành.

Nhưng chỉ cần không gây nguy hiểm cho mình là được.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong đã xuống đến nơi.

Chân đạp lên mặt đất, trong lòng cũng yên tâm hơn.

Giữa anh và Tuyết Lê cách một con sông rộng khoảng ba bốn mét.

Muốn qua đó phải bơi qua.

Không chút do dự, Trần Phong lao đầu xuống nước, bơi về phía trung tâm.

Ngô Bát Nhất ở trên cây nấm quan sát tình hình xung quanh Trần Phong.

Đặc biệt là sau khi Trần Phong xuống nước, Ngô Bát Nhất nhìn chằm chằm vào mặt nước.

Nơi này đã xuất hiện không ít sự vật trái với lẽ thường.

Nếu ở đây lại xuất hiện thêm một thứ nữa, ông cũng cảm thấy bình thường.

May mắn là Trần Phong đã lên bờ thành công.

“Không sao chứ?” Trần Phong lên đảo liền vội vàng hỏi.

“Em không sao, nhưng A Hương vẫn chưa tỉnh.” Tuyết Lê lắc đầu ra hiệu mình không sao, sau khi Trần Phong đến, cô như có được chỗ dựa vững chắc.

Nhưng tình hình của A Hương lại đáng lo ngại, không biết đây là đâu.

Trần Phong tiến lên kiểm tra tình hình của A Hương.

Sau khi xác định cô chỉ bị hôn mê, anh mới yên tâm.

“Lên trên trước đã,” Trần Phong cõng A Hương lên lưng, nhìn Tuyết Lê nói.

Nơi này chỉ có một hòn đảo nhỏ như vậy.

Nếu muốn tìm vị trí tế đàn, có lẽ phải lên trên.

“Vâng vâng.” Sau đó, Trần Phong cõng A Hương cùng Tuyết Lê bơi qua.

Trần Phong để Tuyết Lê một mình lên trước.

Ngô Bát Nhất thấy Tuyết Lê nắm lấy dây thừng liền vội vàng kéo cô lên.

Đợi Tuyết Lê lên xong, Ngô Bát Nhất lại ném dây thừng xuống.

Bỗng nhiên, Ngô Bát Nhất thấy cách Trần Phong không xa có một thứ gì đó đang di chuyển về phía anh.

Sắc mặt Ngô Bát Nhất căng thẳng, định thần nhìn lại.

Một con côn trùng lớn màu đen, dài ít nhất hai ba mét, to bằng cánh tay.

Trên thân con côn trùng có rất nhiều chân.

Thoạt nhìn Ngô Bát Nhất tưởng là con rết, nhưng nhìn kỹ lại mới phát hiện thứ này căn bản không phải rết.

Một loài động vật không rõ tên.

“Lão Trần, cẩn thận, sau lưng có thứ gì đó!” Đồng thời, súng trong tay ông cũng nhắm vào thứ đó mà khai hỏa.

Trần Phong nghe tiếng hô của Ngô Bát Nhất liền cảm thấy không ổn.

Vì ở vị trí này, anh có thể nghe thấy tiếng “soạt soạt” xung quanh.

Âm thanh đó đang không ngừng tiến lại gần vị trí của anh.

Sắc mặt anh thay đổi, vội vàng dùng dây thừng buộc mình và A Hương vào nhau.

Anh ngẩng đầu hét lớn lên trên: “Kéo!” Ngô Bát Nhất nghe thấy tiếng của Trần Phong ở dưới, liền cùng Bàn Tử và những người khác dùng sức kéo.

Trần Phong cõng A Hương vừa rời khỏi mặt đất thì thấy một cái bóng đen dài khoảng tám hai mét lao về phía mình.

Tốc độ của con quái vật rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Trần Phong.

“Vãi chưởng, một con diên du, sao lại to thế này.” Khi con quái vật đến gần, Trần Phong cũng nhìn rõ đó là một con diên du.

Nhưng diên du bình thường chỉ dài bằng một ngón tay, thậm chí còn nhỏ hơn.

Chứ đừng nói là to như thế này.

Trần Phong rút một tay ra, bắn vào con diên du trước mặt.

Tiếng súng vang vọng trong hang động dưới lòng đất.

Con diên du ở trước mặt Trần Phong, cái đầu vừa ngẩng lên đã bị Trần Phong bắn nát.

Máu màu xanh lục bắn đầy mặt Trần Phong.

Thấy cảnh này, Trần Phong thở phào nhẹ nhõm.

Bị loại diên du này cắn một phát là dính độc, nếu xử lý không tốt có thể mất mạng.

Huống chi là con to như thế này.

"Trần đại ca!" Khi đang được kéo lên được nửa chừng, Trần Phong nghe thấy A Hương trên lưng mình lên tiếng gọi.

Nghe thấy tiếng của A Hương, trong lòng Trần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong đã được Ngô Bát Nhất và Bàn Tử kéo lên.

Sau khi lên, việc đầu tiên anh làm là đặt A Hương xuống.

Lúc này, cơ thể A Hương có chút yếu ớt, đứng không vững.

Nghỉ ngơi một lúc là sẽ ổn.

"A Hương, con không sao chứ." Danh Thúc thấy A Hương lên liền vội vàng quan tâm hỏi han.

A Hương là con gái của Danh Thúc, tuy không phải ruột thịt.

Nhưng lúc này lại còn hơn cả ruột thịt. .....

"Con không sao, phải cảm ơn chị Tuyết Lê." "Lúc bị xoáy nước hút vào, chị Tuyết Lê đã nắm lấy con, nếu không bây giờ con không biết đang ở đâu nữa." A Hương nói, ánh mắt cảm kích nhìn Tuyết Lê.

Lần này cũng may có Tuyết Lê, nếu không có lẽ cô đã không còn nữa.

"Không sao, sau này em là em gái của chị, em gái có chuyện, chị làm sao có thể đứng nhìn được chứ?" Tuyết Lê thấy ánh mắt của A

Hương, vẫy vẫy tay ra hiệu không cần để ý.

A Hương với vẻ yếu đuối như vậy rất dễ khiến người khác muốn bảo vệ.

"Mẹ kiếp?" Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất đột nhiên thấy mấy con côn trùng bò lên mép nấm.

Những con côn trùng này chính là những con mà họ đã thấy ở dưới.

"Diên du, có độc, mọi người cẩn thận!" Trần Phong thấy những con côn trùng màu đen đó, kinh hãi hét lên.

"Chết tiệt, chúng đuổi kịp rồi, mau chạy!" Bàn Tử đá một con diên du trên nấm xuống, rồi thấy càng nhiều diên du bò lên.

Chương 586

“Mẹ kiếp, còn có con to thế này.” Mấy con bò lên chỉ to bằng lòng bàn tay, nhưng trước mắt Bàn Tử đột nhiên xuất hiện một con có kích thước tương đương với con mà Trần Phong đã giết.

Xem ra không chỉ có một con, xung quanh lục tục có thêm nhiều con bò lên.

“Mau chạy lên trên!” Trần Phong thấy đám diên du dày đặc, da đầu tê dại, đám này sao lại thù dai như vậy.

Chẳng phải chỉ giết một con thôi sao?

Trần Phong cõng A Hương chạy lên trên.

Cơ thể A Hương yếu ớt không chạy được, anh chỉ có thể cõng cô.

Bàn Tử bắn nát con diên du khổng lồ trước mặt, rồi nhanh chóng chạy lên trên.

Cả nhóm Trần Phong nhanh chóng lên đến nơi.

Nhưng đám diên du không tha, chúng đuổi theo lên.

Nhìn đám vật đen kịt dày đặc sau lưng, da đầu ai cũng tê dại.

Một nhát dao một con, nhiều như vậy chém cũng không xuể.

Bàn Tử bắn mấy phát về phía sau, bắn nát mấy con to nhất đang đuổi theo.

Nhưng chúng như vô cùng vô tận, lại có những con khác lục tục bò lên.

Đúng lúc này, cả nhóm Trần Phong thấy lũ địa tiên ở phía trước đột nhiên xông ra.

Chúng đứng thẳng người, nhìn cả nhóm Trần Phong.

Nhìn lũ địa tiên phía trước rồi lại nhìn đám diên du phía sau.

Bàn Tử hét lên một tiếng quái dị: "Sắp bị kẹp thành bánh bao rồi, không khéo Bàn gia đây sắp thành thức ăn cho mấy con vật nhỏ này mất." "Đợi đã, biết đâu có chuyển biến." Trần Phong ngăn Bàn Tử đang định nổ súng.

Đám địa tiên này trông không giống như đến gây sự.

Nếu muốn gây sự với họ, lúc họ ở trên đã ra tay rồi.

Cần gì phải đợi đến bây giờ.

Chẳng lẽ mấy con vật này cũng giống con người, có thêm mấy người ăn cơm sẽ vui hơn?

Tay Ngô Bát Nhất cũng đặt lên súng, nếu đám địa tiên này thật sự nhắm vào họ.

Vậy thì ông sẽ không khách khí.

"Nam mô A di đà Phật, Nam mô A di đà Phật." Danh Thúc trực tiếp nhắm mắt lại, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Đúng là trước có hổ sau có sói, bây giờ chỉ có thể cầu mong có kỳ tích xuất hiện.

Cả nhóm lúc này lưng tựa lưng, chỉ có thể cầu mong đám côn trùng này không ăn thịt.

Trần Phong nhìn đám côn trùng không ngừng tiến lại gần, trong lòng cũng có chút hoảng.

Lòng bàn tay càng toát mồ hôi lạnh.

Đám địa tiên gần nhất với cả nhóm Trần Phong.

Chúng nhanh chóng xông tới, Trần Phong nắm chặt con dao trong

tay.

Anh có cảm giác lần này có thể sẽ có một kết cục bất ngờ.

Dù vậy, Trần Phong cũng không thể không đề cao cảnh giác.

Biết đâu đám này phát điên rồi.

Nhưng khi con địa tiên đầu tiên chạy lướt qua cả nhóm, mấy người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo đó, một lượng lớn địa tiên xuyên qua sau lưng cả nhóm.

Mấy người Trần Phong đứng đó không dám động đậy.

Vì chỉ cần động một chút là có thể vô tình giẫm phải chúng.

"Trời ạ, đám địa tiên này ra tay rồi, xem ra chúng ăn ngon miệng lắm." Trần Phong và mọi người quay người lại, liền thấy đám diên du phía sau như gặp phải thiên địch.

Bị đám địa tiên bắt lấy nhét vào miệng, ba miếng hai miếng đã ăn xong một con, ăn xong liền bắt con thứ hai, mấy miếng đã nuốt chửng.

Thấy tình hình như vậy, mấy người Trần Phong tâm trạng vui vẻ hẳn lên.

Mày dám đuổi hăng thế, giờ thì hay rồi, bị coi là thức ăn rồi.

"Phì, dám đuổi theo Bàn gia ta, đúng là ông thọ treo cổ mà." Bàn Tử thấy cảnh này càng vui hơn.

Anh thấy những con diên du to lớn mở miệng cắn vào đám địa tiên, nhưng chúng như bị khắc chế bẩm sinh.

Những con diên du cắn trúng đám địa tiên cũng không có tác dụng gì, xem ra đám địa tiên này miễn dịch với nọc độc của diên du.

Hầu như là một trận thắng áp đảo.

Khoảng mười mấy phút sau, đám diên du chạy trối chết.

Sau khi đám diên du bỏ chạy, từng con địa tiên bắt đầu chải chuốt lại bộ lông của mình.

Xem ra một bữa ăn thịnh soạn đã khiến đám địa tiên rất hài lòng.

"Đột nhiên cảm thấy đám địa tiên này đáng yêu ghê." Bàn Tử thấy đám diên du rút lui, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhìn đám địa tiên ánh mắt cũng khác hẳn.

Kẻ thù của kẻ thù là bạn rồi.

"Mọi người nghỉ ngơi đi, rồi chúng ta đi tìm tế đàn của Ma Quốc." Trần Phong hít sâu mấy hơi, nói.

Nơi này bây giờ có thể xác định là di chỉ của Ma Quốc.

"Lão Trần, đây là nơi di chỉ của Ma Cung sao." Nghe lời Trần Phong, Ngô Bát Nhất không thể tin được hỏi.

"Ừm, chắc là không sai đâu, hoặc là, chúng ta cũng cách di chỉ không xa rồi." "Ma Quốc sùng bái quỷ động, giống như Tinh Tuyệt Cổ Quốc, đều thích sống dưới lòng đất, xây dựng kiến trúc dưới lòng đất." Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất, sắp xếp lại suy nghĩ, từ từ nói.

"Lão Trần nói có lý, có lẽ chúng ta đã tình cờ đến được nơi di chỉ thực sự của Ma Quốc." Tuyết Lê nghe lời Trần Phong, gật đầu tán đồng.

"Trần đại ca, cách đây không xa có một cánh cửa đá." A Hương đưa tay chỉ vào bức tường bên trái.

Suốt quãng đường, cô luôn được mấy người Trần Phong chăm sóc, cũng muốn giúp đỡ họ.

Nghe Trần Phong nói chuyện xong, cô liền quay đầu nhìn xung quanh.

Vừa nhìn, A Hương thật sự thấy một cánh cửa đá.

Chỉ là cánh cửa đá này bị một lớp rêu bao phủ, bề ngoài không nhìn ra được.

“Hử?” Nghe lời A Hương, Trần Phong thuận theo hướng tay cô chỉ, chỉ thấy một mảng rêu xanh lớn.

Nhưng nếu nhìn kỹ, quả thật có thể thấy hình dạng của một cánh cửa.

“Thật này!” .....

“Mắt của A Hương đúng là lợi hại thật.” “Gần giống như Phá Vọng Chi Nhãn trong truyền thuyết.” Bàn Tử thấy sắc mặt Trần Phong liền biết A Hương nói thật.

Bị một lớp dày như vậy bao phủ mà vẫn có thể nhìn rõ.

“Mọi người nghỉ ngơi trước đi, tôi qua đó xem sao.” Trần Phong trầm ngâm một lát, rồi nói với Ngô Bát Nhất và mấy người.

“Em cũng đi.” Tuyết Lê nghe lời Trần Phong, lập tức đứng dậy.

Trần Phong nhìn ánh mắt kiên định của Tuyết Lê, biết rằng cô sẽ không nghe lời.

Anh đành bất lực gật đầu.

Chương 587

Sau đó, Trần Phong liền nắm tay Tuyết Lê đến trước cánh cửa đá.

Cánh cửa đá này cao khoảng hai người, rộng khoảng hơn ba mét.

Trên đó bám đầy rêu xanh.

Từ xa nhìn không ra.

Đi lại gần, có thể thấy dưới lớp rêu xanh lờ mờ có hoa văn.

Trần Phong cẩn thận quan sát cánh cửa đá này.

Nhưng vì bị lớp rêu bao phủ không tiện quan sát, anh liền lấy dao găm ra, từ từ cạo lớp rêu trên đó đi.

Tuyết Lê thấy vậy cũng lấy dao găm ra cẩn thận loại bỏ lớp rêu.

Mười mấy phút sau, bộ mặt thật của cánh cửa đá xuất hiện trước mặt hai người.

"Trên này có hình khắc, còn có một số văn tự." Khi cánh cửa đá hiện ra hoàn chỉnh, Trần Phong và Tuyết Lê phát hiện trên đó có một số hình khắc và văn tự.

"Không lẽ đây cũng là một ngôi mộ sao?" Tuyết Lê nhìn những bức bích họa, cảm giác đầu tiên là như phát hiện ra một ngôi mộ.

Mộ táng thông thường ở lối vào đều có mộ chí minh và một số sự tích lúc sinh thời.

Cái này trông giống như vậy.

"Không, nhìn kỹ hình khắc, giống như đang khắc họa một nghi thức," Trần Phong lắc đầu phủ định.

"Nghi thức?

Chẳng lẽ là tế tự?" Tuyết Lê nghe lời Trần Phong, vội vàng hỏi.

"Không giống lắm?

Đừng vội, từ từ xem tiếp." Trần Phong lắc đầu không chắc chắn.

Trên hình khắc, có những người nhắm mắt đi trong một hang động.

Hang động này biết đâu chính là tình hình phía sau cánh cửa đá.

"Những chữ này ghi lại cái gì?" Tuyết Lê nhìn đoạn văn tự trên đó, hỏi.

Mấy chữ này trông như những con nòng nọc nhỏ, ai mà biết được ý nghĩa của chúng?

Trần Phong nhìn một lúc, lắc đầu.

Đây có thể là văn tự đặc hữu của Ma Quốc, trong kiến thức mà hệ thống cung cấp cũng không có thông tin về loại văn tự này.

Nghĩ đến đây, Trần Phong ma xui quỷ khiến hỏi một câu: "Hệ thống, có thể dịch những chữ này không?" Hỏi xong, trong lòng anh cũng không mong đợi hệ thống không đáng tin cậy này sẽ cho câu trả lời.

"Có thể." Nào ngờ ý niệm của Trần Phong vừa xuất hiện, giọng nói điện tử tổng hợp của hệ thống vang lên trong đầu anh.

Sau đó, anh cảm giác một luồng nhiệt từ trong đầu tuôn ra.

Một cơn đau thấu tim ập đến.

Tiếp theo đó, trong đầu anh xuất hiện một số thông tin.

Trần Phong lắc đầu, cơn đau lập tức biến mất.

"Anh sao vậy?" Tuyết Lê thấy sắc mặt Trần Phong đau đớn, tưởng anh có chuyện gì, vội vàng hỏi.

“Không sao, anh biết trên này viết gì rồi.” Trần Phong xua tay ra hiệu không sao, nói.

Không ngờ lần này hệ thống lại hữu dụng như vậy, còn giúp anh hiểu được một loại văn tự.

Thu hồi tâm trí, Trần Phong lại nhìn vào những dòng chữ trên cửa đá.

Một lúc sau, Trần Phong đã hiểu được gần hết.

Trên đó ghi lại tình hình phía sau cửa đá.

“Phía sau ghi lại một số điều cần chú ý khi tế tự.” “Ngọn núi này tên là Kích Lôi Sơn, phía sau cửa đá là nơi tế tự.” “Nhưng để đến được nơi tế tự, phải đi qua một đoạn đường, đoạn đường đó mới là nguy hiểm nhất.” Trần Phong hít sâu mấy hơi, nói.

Trên hình khắc, những người đó đều nhắm mắt đi vào.

Xem ra đó cũng là một thử thách để đi vào.

“Chúng ta về hội họp rồi tính tiếp.” Trần Phong thấy Tuyết Lê hỏi, liền dịu dàng véo vào xương mềm của cô, nói.

Sau đó, anh liền nắm tay Tuyết Lê quay lại chỗ của Ngô Bát Nhất và mọi người.

Quay lại, Trần Phong phát hiện Ngô Bát Nhất mấy người đã ngủ thiếp đi.

Khoảng thời gian này họ đã quá mệt mỏi.

Vừa dừng lại nghỉ ngơi đã không nhịn được mà ngủ thiếp đi.

“Em cũng ngủ một lát đi, anh canh cho.” Trần Phong kéo Tuyết Lê ngồi xuống, nói.

“Vâng vâng.” Gật đầu, Tuyết Lê liền tựa vào lòng Trần Phong

nghỉ ngơi.

Khoảng hai tiếng sau, Trần Phong bị một con địa tiên làm cho giật mình tỉnh giấc.

Lúc này anh mới phát hiện mình đã ngủ thiếp đi.

Trong lòng cũng may mắn, may là trong thời gian đó không xảy ra chuyện gì.

Anh cũng quá mệt mỏi, lại có ngọc trong lòng, không nhịn được mà ngủ thiếp đi.

Cơ thể Trần Phong vừa động, Tuyết Lê cũng tỉnh giấc.

Ước lượng thời gian, Trần Phong gọi Ngô Bát Nhất và mọi người dậy.

"Lão Trần, bên đó có manh mối gì không?

Cửa đá có mở được không?" Ngô Bát Nhất dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, hỏi.

"Tôi cũng là mèo mù vớ phải chuột chết thôi, sau cửa đá là vị trí tế đàn." Trên mặt Trần Phong cũng hiện lên một nụ cười.

"Đúng là đại nạn không chết ắt có phúc về sau." Danh Thúc nghe lời Trần Phong, lẩm bẩm nói.

"Nhưng phải chuẩn bị kỹ, phía sau có một đoạn đường phải nhắm mắt mới đi vào được." Trần Phong thu lại nụ cười, nói.

Anh không nói cho họ biết bên trong có những con rắn đen mà họ đã gặp ở Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

Nói ra ngược lại sẽ gây hoảng loạn, dù sao vào trong cũng phải nhắm mắt, cũng không nhìn thấy tình hình bên trong.

"Sợ gì, Bàn gia ta chưa gặp chuyện gì đâu." Lời Trần Phong vừa

dứt, đã nghe thấy giọng nói đầy tự tin của Bàn Tử.

Đợi khi biết được bên trong có gì, cậu sẽ không nói như vậy nữa đâu, Trần Phong thầm nghĩ.

Mọi người đều đã nghỉ ngơi gần xong, Trần Phong bảo mọi người ăn chút lương khô.

Rồi cả nhóm cùng đến trước cửa đá.

"Trên này là thật sao!

Lão Trần, lỡ đâu là cái bẫy lừa người thì sao." Bàn Tử nhìn hình khắc trên đó, nói nhỏ.

"Thà tin là có còn hơn không, đây không phải là cái bẫy." Ngô Bát Nhất nghe vậy liền lắc đầu.

Trên đó trông không giống như một cái bẫy, vì người ta căn bản không nghĩ đến sẽ có ngày mình bị diệt quốc.

Trần Phong đứng trước cửa đá, lúc nãy kiểm tra không thấy có cơ quan nào trên đó.

Nhưng cửa đá đóng chặt, đẩy cũng không thể đẩy ra được.

Chương 588

Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong có chút bối rối, biết anh đang tìm cơ quan của cánh cửa đá này.

"A Hương, em có thể nhìn ra cánh cửa đá này có cơ quan không?" Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn A Hương, hỏi.

Hỏi như vậy cũng chỉ là thử vận may.

Mấy loại cơ quan này, mắt của A Hương chắc không có tác dụng.

.....

"Trên này có một cái lỗ nhỏ, hình dẹt, nhưng em không chắc đó có phải là cơ quan của cửa đá không." A Hương nhìn vào bên phải cửa đá.

Cô bước lên một bước, gỡ lớp rêu trên đó ra, chẳng mấy chốc một cái lỗ hình dẹt xuất hiện trước mắt mọi người.

"A Hương, em lợi hại quá vậy." Bàn Tử nghe vậy kinh ngạc nói.

Trần Phong cũng giơ ngón tay cái lên khen A Hương, có A Hương ở đây, họ có thể tiết kiệm được không ít công sức.

Nếu không có A Hương, họ tìm mấy cơ quan này không biết phải mất bao lâu nữa.

Trần Phong chậm rãi bước đến trước cái lỗ đó.

Anh cẩn thận quan sát.

Từ bên trong nhìn vào, nhờ đèn pin có thể thấy một số bánh răng dưới lỗ, phía trước nhất là một cái móc.

Thấy những thứ này, Trần Phong biết đây chính là cơ quan của cửa đá.

Trong lòng anh hình dung ra mấy cách mở cơ quan.

Cuối cùng xác định được một cách có khả năng nhất.

Anh lấy con dao găm trên người ra, nhắm vào cái móc bên trong, cắm vào.

“Lão Trần, cách mở cơ quan này, mới lạ vậy?” Bàn Tử thấy hành động của Trần Phong, tò mò hỏi.

“Đừng dùng ánh mắt vô tri để nhìn người khác.” Ngô Bát Nhất nghe vậy, trêu chọc Bàn Tử.

“Này, Lão Ngô, ông có thể đừng cà khịa tôi không.” “Cạch,” Ngô Bát Nhất vừa phản bác mấy câu, liền nghe thấy tiếng “cạch” một tiếng.

Quay đầu lại liền thấy Trần Phong đã cắm con dao găm vào, bẩy lên trên.

Sau đó, tiếng “cạch cạch” không ngừng vang lên.

Nghe thấy tiếng các cơ quan liên kết với nhau, Trần Phong liền biết phương pháp của mình đã đúng.

Chẳng mấy chốc, dưới sự chú ý của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mọi người, cánh cửa đá từ từ nâng lên.

“Lão Trần, thật sự phải nhắm mắt đi vào sao.” Bàn Tử nhìn vào bên trong cửa đá tối om, nói.

Bên trong tối om, giẫm phải cái gì cũng không biết a.

“Nhắm mắt lại, nếu không bên trong sẽ có phiền phức.” Trần Phong nghiêm túc gật đầu.

Bên trong có những con rắn đen, nếu không nhắm mắt, lũ rắn đen đó biết đâu sẽ tấn công.

“Cộc, cộc,” Đúng lúc này, từ trong cửa hang truyền ra một trận tiếng bước chân!

“Hả?” Bàn Tử nghe thấy tiếng bước chân bên trong, nuốt nước bọt.

Bên trong không phải có bánh tông chứ, như vậy sao dám nhắm mắt?

“Tin tôi đi, cửa đã mở rồi.

Mau vào đi.” “Nhớ kỹ, dù thế nào cũng không được mở mắt.” Trần Phong nhìn vào lối đi tối om, trong lòng cũng phát hoảng, nhưng chỉ có thể cứng rắn mà đi lên.

Tiếng bước chân cũng đang không ngừng tiến lại gần, nghe âm thanh sắp ra tới nơi.

Tình thế cấp bách, Trần Phong nhắm mắt lại đi vào trong.

“Mau theo sau, bám vào người phía trước.” Thấy Trần Phong dẫn đầu đi vào, Ngô Bát Nhất và mọi người cắn răng đi theo.

Khi cả nhóm nhắm mắt đi vào, cánh cửa đá sau lưng “rầm” một tiếng rồi hạ xuống.

Cả nhóm Trần Phong đang đi phía trước nghe thấy âm thanh, trong lòng căng thẳng.

Lần này hay rồi, đến đường lui cũng không có.

Cũng lạ, mấy người vừa vào, tiếng bước chân đã biến mất.

Phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Xung quanh một mảnh tĩnh lặng, ngoài tiếng bước chân của mình ra, không nghe thấy gì khác.

Nhưng mấy người đều ghi nhớ lời dặn của Trần Phong.

Không được mở mắt, tuy không biết bên trong có gì, nhưng cũng biết Trần Phong sẽ không hại họ.

“Lão Trần, bên trong này phải đi bao xa vậy.” Bàn Tử cảm nhận sự tĩnh lặng xung quanh, trong lòng không hiểu sao có chút hoảng loạn.

Chỉ có thể nói chuyện để lấy can đảm.

“Không rõ, tôi cũng không biết, cứ đi thẳng về phía trước là được.” Trần Phong lên tiếng, chuyện này anh cũng không biết, trên cửa đá không có manh mối nào.

Chỉ nói là đi theo hướng này có thể đến được vị trí tế đàn.

Trong lòng Trần Phong cũng không chắc, chỉ biết bên trong có rắn đen tồn tại.

Nghĩ đến đây, anh cũng cảm thấy mình có chút liều lĩnh.

“Xì ~” Đúng lúc này, từ bên cạnh truyền ra một tiếng xì xì.

“Xì ~” Một tiếng như mở đầu, từ bốn phía đều truyền ra âm thanh.

Âm thanh trong môi trường tĩnh lặng đặc biệt chói tai.

“...Rắn sao?” A Hương nức nở hỏi, con gái sợ rắn nhất.

Huống chi trong tình huống hiện tại.

“A Hương đừng sợ, cứ coi như chúng là giả, nhưng dù thế nào cũng không được mở mắt.” Trần Phong nghe thấy giọng A Hương, vội vàng an ủi.

Bây giờ anh cũng đau đầu, đám rắn này chắc là rắn đen được giới thiệu trên đó.

Không biết có thật sự như trên hình khắc không.

Chỉ cần nhắm mắt sẽ không có chuyện gì.

Nghe lời Trần Phong, A Hương cố gắng trấn tĩnh lại, nhưng cơ thể vẫn không ngừng run rẩy.

Đúng lúc này, đám rắn từ từ tiến lại gần cả nhóm Trần Phong.

Có con thậm chí còn bò qua mu bàn chân.

Cả nhóm lập tức không dám động đậy.

Người nào nhát gan một chút, bắp chân đều không ngừng run rẩy.

"Lão Trần, làm sao đây, đám rắn này đến hết rồi." Ngô Bát Nhất hung hăng nuốt nước bọt.

Cảm giác lạnh lẽo của lũ rắn không ngừng kích thích họ.

Nhưng lại không dám nhấc chân, sợ rằng khi hạ chân xuống sẽ giẫm phải chúng.

Có thể được đặt ở đây, chắc chắn là rắn độc.

"Không sao, nhắm mắt lại, đám rắn này sẽ không cắn người." Trần Phong hít sâu một hơi, nói.

Chương 589

Anh cũng không chắc, nhưng bây giờ không có đường lui rồi.

Chỉ có thể tin vào những gì trên cửa đá.

Trần Phong gạt con rắn trên chân ra, từ từ đi về phía trước.

Cảm thấy Trần Phong đang không ngừng đi về phía trước, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng chỉ có thể lấy dũng khí đi tiếp.

Nhưng đi được mấy bước, Ngô Bát Nhất và mọi người phát hiện đám rắn này thật sự không cắn người.

Dù có giẫm trúng, chúng cũng chỉ nhanh chóng lủi đi.

Như vậy, Trần Phong mới yên tâm.

Cứ như vậy đi về phía trước mười mấy phút, Trần Phong cuối cùng cũng sờ thấy một cánh cửa đá ở phía trước.

"Chúng ta đến cuối đường rồi." Trần Phong thở dài một hơi.

Sau đó, anh bắt đầu tìm cơ quan trên cửa đá.

Hai tay sờ soạng trên cửa đá.

Nhưng sờ một phút, Trần Phong cũng không phát hiện cơ quan ở đâu.

Chẳng lẽ lại giống như cửa đá trước đó sao?

Nghĩ vậy, Trần Phong đột nhiên sờ thấy một cái vòng kéo.

Dùng tay đo lường, cái vòng kéo này ở giữa cửa đá.

Chỉ có thể do động tác sờ soạng quá lớn, đã bỏ qua nó.

Nghĩ đến đây, Trần Phong hai tay nắm lấy vòng kéo, dùng sức.

Sau đó, anh cảm giác vòng kéo bị mình kéo ra.

Sau đó liền nghe thấy một trận tiếng động lớn.

"Ầm ầm." Trần Phong có thể cảm giác cửa đá trước mặt đang không ngừng nâng lên.

Đợi cửa đá mở ra, Trần Phong liền bước lớn ra ngoài.

Ngô Bát Nhất và mọi người ra ngoài, việc đầu tiên là mở mắt ra.

.....

Ngô Bát Nhất và mấy người ra ngoài liền mở mắt.

Quay đầu nhìn vào trong hang, có thể thấy một số bóng rắn đang bò qua bò lại bên trong.

Chỉ là bên trong tối om, không nhìn rõ lũ rắn trông như thế nào.

Bàn Tử tò mò bật đèn pin chiếu vào trong.

Nhưng mặt cậu ta tái mét, bên trong đang bò qua bò lại chính là loại rắn đen đó.

Mấy con rắn đen này cậu ta đương nhiên nhận ra, chính vì nhận ra nên mới sợ.

"Lão Trần, ông biết bên trong có rắn phải không?" Bàn Tử hoàn hồn, tức giận hỏi.

"Ừ ừ, tôi biết, nhưng không phải chúng ta cũng ra ngoài rồi sao?" Trần Phong nghe lời Bàn Tử, không phủ nhận mà gật đầu.

Sự thật chứng minh anh đã có tầm nhìn xa.

"Nếu nói trước cho ông, ở bên trong ông đã có một biểu hiện khác rồi." "Lão Trần, ông ác thật." Bàn Tử bị Trần Phong nói vậy, cũng cảm thấy có lý.

Nếu biết bên trong là đám rắn đen đó, có đánh chết cậu ta cũng

không vào.

“Lão Trần làm vậy là có lý của anh ấy, chúng ta bây giờ đã ra ngoài rồi.” Ngô Bát Nhất thấy đám rắn đó cũng giật mình.

Nhìn mà da đầu tê dại.

Có một số con rắn đen từng bò qua chân ông, có một con thậm chí còn bò trên vai ông.

Nghĩ đến đây, Ngô Bát Nhất cảm thấy hô hấp có chút dồn dập.

Uy hiếp của đám rắn đen này quá lớn.

“Đây là đâu?

Không phải vị trí tế đàn sao?” Bàn Tử hoàn hồn, nhìn quanh bốn phía.

Nơi này giống như một mật thất, Bàn Tử còn nghi ngờ đây là một mộ thất.

Xung quanh không có gì cả, chỉ có trên tường của mật thất có thể thấy một số văn tự và hình khắc.

Trần Phong lắc đầu, ban đầu anh cũng nghĩ ở đây sẽ xuất hiện một cái tế đàn.

Nhưng ở đây chỉ có một số hình khắc.

“Tế đàn ở gần đây chắc không sai, trên những hình khắc này chắc có thể tìm được một số thông tin.” Tuyết Lê nhìn hoàn cảnh xung quanh, nói.

“Nếu đã vào rồi, thì không có đường lui.” Nghe lời Tuyết Lê, Trần Phong gật đầu.

Sau đó, cả nhóm liền phân tán ra, bắt đầu quan sát những bức bích họa.

Trần Phong đứng trước một bức bích họa.

Những bức bích họa này đều được phác họa một cách đơn giản nhất.

Nếu không nhìn kỹ, thật sự không biết trên đó khắc họa cái gì.

Trần Phong cẩn thận xem một lượt, phát hiện trên đó khắc họa một cái tế đàn.

Bên dưới có một số người mặc trang phục tế tự đứng ở dưới.

Họ đang nhảy múa như lên đồng.

Ở cột phía trước nhất có một người bị trói.

Những bức bích họa này chắc có một thứ tự.

Bức trước mặt chắc chỉ là một trong số đó.

Anh tìm bức bích họa đầu tiên, từ từ theo thứ tự của những bức bích họa xem xuống.

Xem được một nửa, mắt Trần Phong trợn tròn.

Xem đến cuối cùng, Trần Phong thở dài một hơi.

Nếu những gì trên bích họa đều là thật.

Vậy thì họ gặp phiền phức lớn rồi.

"Lão Trần, ... tế tự đã bắt đầu?" Ngô Bát Nhất và mấy người xem xong những hình khắc đó, cũng hiểu được gần hết ý nghĩa bên trong.

"Không sai, khi chúng ta mở cánh cửa đá đó, tế tự đã bắt đầu," Trần Phong gật đầu, trầm giọng nói.

Không sai!

Ý nghĩa trên những hình khắc này là như vậy.

Khi có người bước vào cánh cửa đá này, nghi thức tế tự sẽ bắt đầu.

Vật phẩm tế tự chính là người!

Chương 590

Nếu không hoàn thành tế tự trong một khoảng thời gian nhất định, những người bên trong đều phải chết.

"Vớ vẩn, tôi không tin với thực lực của mình mà có thứ gì có thể giết được tôi." Bàn Tử bĩu môi nói.

Những bức bích họa này có lẽ là để dọa người ta mà khắc lên.

Giết hết tất cả mọi người ở đây.

"Đừng chủ quan, bên trong chắc chắn có thứ gì đó, đừng quên tiếng bước chân vừa rồi." Trần Phong lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng nói.

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Biết đâu những người này thật sự có thủ đoạn đó.

Giống như đám rắn đen trước đó, chỉ cần ra tay là đủ cho họ uống một bình rồi.

Màu đen xám bên trong có thể cảm nhận được số lượng của chúng.

Chỉ cần bị đám rắn đó cắn trúng, là hết cứu.

Có Xích Đan cũng vô dụng.

Căn bản không có thời gian để cứu.

Màu đen quá độc.

"Sợ gì, không có gì là một quả thuốc nổ không giải quyết được," Bàn Tử vỗ ngực, tự tin nói.

"Bàn Tử, nghe Lão Trần đi, đừng chủ quan, đối phương đã dám

làm như vậy, chắc chắn có nắm chắc phần thắng.” Ngô Bát Nhất trầm ngâm nói.

Thứ của Ma Quốc quá thần bí khó lường, khó mà đoán được bên trong sẽ có gì.

“Ra ngoài đi, tế đàn ở bên ngoài mật thất.” Tuyết Lê tâm trạng nặng nề nói.

Nếu thật sự là như vậy, chẳng phải ở đây sẽ có giới hạn thời gian sao!

Vậy thì không thể lãng phí thời gian nữa.

“Cửa ra ở đâu!” Danh Thúc vẫn luôn ở bên cạnh nghe, đưa tay chỉ về phía bên trái.

Ở đó có một cánh cửa đá, ở ngay đối diện với cửa mà cả nhóm Trần Phong vừa vào.

Rõ ràng lối đi này là một đường thẳng.

Trần Phong gật đầu, không nghĩ nhiều nữa, nếu thật sự có nguy hiểm.

Cùng lắm là chết ở đây.

Xuống mộ nhiều lần như vậy, sớm đã có suy nghĩ đó rồi.

Trần Phong đứng trước cửa đá, thấy trên đó cũng có một cái vòng kéo.

Thấy vòng kéo, Trần Phong đưa tay nắm lấy, dùng sức kéo.

Sợi xích sắt phía sau vòng kéo bị kéo ra.

Theo đó, nghe thấy tiếng cơ quan liên kết trên cửa đá.

Chẳng mấy chốc, dưới sự chú ý của Trần Phong và mọi người.

Cửa đá trước mặt từ từ nâng lên.

Sau khi cửa đá nâng lên, một làn gió nhẹ thổi qua.

Cả nhóm Trần Phong theo phản xạ dùng tay che miệng.

Nhưng ngay lập tức nhận ra đó chỉ là không khí bên trong.

Trần Phong hít một hơi, bật đèn pin nhìn ra ngoài cửa đá.

Vừa nhìn, Trần Phong liền thấy hai hàng tượng đá ở phía trước.

Những pho tượng đá này được xếp thành hai hàng.

Giống như những người hộ vệ, canh gác ở hai bên.

Giữa những pho tượng đá là một con đường lớn.

Con đường này kéo dài đến tận cùng.

Xem ra cuối con đường chính là nơi có tế đàn.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền chậm rãi bước ra khỏi cửa đá.

Đợi cả nhóm Trần Phong ra ngoài, tình hình bên ngoài mới nhìn rõ.

Bên ngoài lại là một không gian dưới lòng đất khổng lồ.

"Mấy pho tượng đá này tôi có cảm giác được làm từ xác chết." Bàn Tử cầm đèn pin nhìn những pho tượng đá trước mặt, thản nhiên nói.

Những pho tượng đá này, từng pho một đều sống động như thật, nếu không chú ý sẽ theo phản xạ mà tưởng là người.

Chỉ là khuôn mặt của những pho tượng đá này đều rất an tường.

"Bên trong những pho tượng đá này đều là thi thể, không cần xem nữa." Ngô Bát Nhất liếc một cái, thản nhiên nói.

Thứ như thế này cũng không phải lần đầu thấy, chỉ là lần này số lượng nhiều hơn.

"Nếu không sai, đây có lẽ là ất chủ bài trong nghi thức tế tự của

Ma Quốc.” .....

Trần Phong đại khái liếc nhìn một lượt những pho tượng đá xung quanh.

Những pho tượng đá này có khoảng ba mươi sáu pho.

Mỗi bên mười tám pho, từng pho một đều vô cảm.

“Lão Trần, đừng dọa tôi, đám tượng đá này đều sẽ thi biến sao?” “Nhiều bánh tông như vậy?

Đánh thế nào!” Bàn Tử nghe lời Trần Phong, lập tức nhảy ra xa, mặt mày hoảng hốt.

“Vậy chúng ta có nên ra tay trước không?” “Chúng ta xử lý đám bánh tông này trước, như vậy không cần phải liều mạng nữa.” “Vô ích thôi, đối phương đã dám đặt ở đây, chắc chắn có nắm chắc phần thắng.” Trần Phong nghe lời Bàn Tử, lắc đầu nói.

“Biết đâu vừa ra tay, đám bánh tông này đã sống lại rồi.” Trần Phong trong lòng cũng có tính toán, thủ đoạn của người Ma Quốc rất quỷ dị.

Biết đâu họ đã sớm có thủ đoạn phòng bị.

Thậm chí có thể có những thủ đoạn khác.

Trần Phong tiếp tục đi về phía trước.

Đèn pin của mấy người chiếu sáng rực cả khu vực xung quanh.

Quan sát một lượt cũng đại khái biết được tình hình bên trong.

Trên đầu họ là vô số thạch nhũ, nhìn mà hoa mắt chóng mặt.

Mấy thứ này nếu rơi xuống, thì cả nhóm không cần chơi nữa.

Vị trí của cả nhóm là một bệ đá kéo dài ra ngoài.

Bệ đá này nghiêng một góc ba mươi độ hướng lên trên.

Để có thể tiếp cận với tế đàn.

Dưới bệ đá này là một cái đầm nước, đầm nước chiếm phần lớn không gian dưới lòng đất này.

Trần Phong cảm thấy đầm nước này nối liền với con sông ngầm dưới lòng đất mà họ đã gặp trước đó.

Chương 591

Biết đâu có thể men theo dòng nước ngầm quay lại nơi họ đã vào.

Cũng là một đường lui.

Nhưng rủi ro như vậy khá lớn.

"Nhìn kìa, có phải tế đàn không?" Tuyết Lê thấy ở phía trước nhất của bệ đá có một thứ giống như cái bàn thờ.

Biết đâu đó chính là tế đàn mà họ vẫn luôn tìm kiếm.

Vậy Mộc Trần Châu và Long Cốt Thiên Thư có ở trong đó không?

"Hử?" Nghe tiếng Tuyết Lê, mắt Trần Phong sáng lên, anh chiếu đèn pin về phía trước.

Nhưng vì khoảng cách hơi xa, chỉ có thể thấy một cái bóng mờ ảo phía trước.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền tiến lên thêm mấy bước.

Cái bóng phía trước càng lúc càng rõ ràng, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng theo sau Trần Phong.

"Một người?" Tuyết Lê ở phía sau nhìn rõ thứ đó, giọng nói run rẩy.

Phía trước xuất hiện một bóng người, ở một nơi từ mấy ngàn năm trước, có thể không đáng sợ sao?

Mọi người nghe lời Tuyết Lê đều sắc mặt căng thẳng.

Chẳng lẽ ở đây có người?

"Hù, chỉ là một pho tượng người." Trần Phong và mọi người tiến lên nhìn rõ thứ đó, thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi Tuyết Lê chỉ nhìn thấy một người.

Cho nên mới trông giống một pho tượng người.

Hai tay pho tượng người duỗi thẳng ra phía trước.

Giống như đang muốn nâng một thứ gì đó.

Nhưng trên đó không có Long Cốt Thiên Thư mà cả nhóm Trần Phong muốn tìm.

"Tế đàn?

Dùng tượng người làm tế đàn?" Bàn Tử nhìn cái tế đàn, thản nhiên nói.

Chỉ là cái tế đàn này dùng để tế tự cái gì?

Trần Phong cẩn thận quan sát cái tế đàn này.

Chỉ thấy trên người pho tượng mặc một số trang phục.

Những trang phục này là quần áo tế tự.

"Đây chắc là một thầy tế, bị dùng làm tế đàn." Trần Phong nhìn trên tế đàn không thấy tung tích của Long Cốt Thiên Thư.

Trong lòng không khỏi nóng ruột.

"Dùng để tính giờ sao?" Lúc này, Bàn Tử nhìn sang bên cạnh tế đàn, nói.

Trần Phong quay đầu nhìn, chỉ thấy bên cạnh tế đàn có một cái cột đá.

Trên cột đá có một cái đồng hồ cát.

Cái đồng hồ cát này đã bắt đầu chảy rồi.

Trần Phong nhìn đồng hồ cát, trong lòng mơ hồ có chút suy đoán.

Có lẽ họ phải hoàn thành quá trình tế tự trong một khoảng thời

gian nhất định.

Long Cốt Thiên Thư có lẽ lúc đó mới xuất hiện.

Nhưng tế tự cần có tế phẩm.

Tế phẩm là một đôi mắt.

Người ở đây ai sẽ nguyện ý dùng mắt của mình để tế tự cho thứ không biết có tồn tại hay không này.

Trần Phong nói ra suy đoán của mình cho Ngô Bát Nhất và mọi người.

Cả nhóm đều không nói gì, ai cũng không muốn hiến tặng đôi mắt của mình.

Đương nhiên, bốn người trong nhóm Trần Phong chắc chắn không thể.

Vậy thì còn lại Danh Thúc và A Hương.

Sự thần kỳ của đôi mắt A Hương mọi người đều đã chứng kiến.

Vậy thì còn lại Danh Thúc.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất liếc nhau, hai người lòng đã hiểu rõ.

Bàn Tử càng nhìn Danh Thúc với ánh mắt không thiện cảm!

Lão Danh Thúc này gian xảo, chủ yếu nhất là còn tranh giành minh khí với họ.

Danh Thúc thấy ánh mắt của Bàn Tử, sắc mặt thay đổi.

Là một con cáo già, ông ta tự nhiên biết ý nghĩa trong ánh mắt của đối phương.

Không chỉ vậy, những người có mặt ở đây đều biết.

“Anh Vương, không thể ra tay với cha tôi.” A Hương lúc này bước một bước chắn trước mặt Danh Thúc, quật cường nói.

“Nếu cần tế tự, có thể dùng mắt của em.” “A Hương, làm gì vậy, anh không định dùng Danh Thúc tế tự.” Trần Phong thấy vậy lập tức tiến lên kéo Bàn Tử, dịu dàng nói.

Đồng thời kín đáo ra hiệu cho Tuyết Lê.

Tuyết Lê lập tức hiểu ý, tiến lên an ủi A Hương.

A Hương không kể tính cách hay các phương diện khác, mấy người Trần Phong đều rất thích.

Tự nhiên sẽ không dùng A Hương để tế tự.

“Trần lão đệ, có cách nào không?” Danh Thúc biết nếu không tìm ra cách giải quyết, mình có khả năng sẽ trở thành tế phẩm.

“Không có cách nào, cứ xem xét tình hình trước đã.” Trần Phong lắc đầu, đối với chuyện này, anh cũng không hiểu rõ.

Gần đây có nhiều nguy hiểm như vậy.

Chỉ riêng đám tượng đá gần đó đã đủ cho họ uống một bình rồi.

Huống chi ở đây còn có nhiều rắn đen như vậy.

Mấy thứ này mà xông lên, cả nhóm không cần đánh nữa.

Trực tiếp chờ chết thôi.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng đau đầu.

“Lão Trần, thời gian không còn nhiều.

Đồng hồ cát chắc chỉ có khoảng hai tiếng.” Ngô Bát Nhất liếc nhìn cát trong đồng hồ cát, sắc mặt trầm trọng nói.

Trần Phong gật đầu.

Anh lại đến trước tế đàn, cẩn thận kiểm tra.

Nhưng trên tế đàn này không có gì cả.

Chương 592

Chỉ thấy trên lòng bàn tay đang mở ra có hai cái lỗ nhỏ.

Đây chắc là lỗ để đặt mắt vào rồi.

Tượng người cũng không giống như đang giấu Long Cốt Thiên Thư.

Căn bản không có chỗ để giấu.

Thấy hành động của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng phân tán ra tìm kiếm.

Nếu có thể tìm được Mộc Trần Châu và Long Cốt Thiên Thư là tốt nhất.

Như vậy không cần tế tự, mọi người đều bình an.

Nếu không tìm được, vậy thì...

"A…" Một tiếng hét kinh hãi phá vỡ sự yên tĩnh.

Là giọng của A Hương, chắc cô đã thấy thứ gì đó đáng sợ. .....

Trần Phong nghe thấy giọng A Hương, trong lòng căng thẳng.

Mắt của A Hương có thể nhìn thấy một số thứ mà người khác không thấy được.

Anh nhanh chóng chạy đến chỗ A Hương.

Trước mắt A Hương là một bộ thi thể, nằm trên mặt đất.

Thi thể thì A Hương suốt quãng đường cũng đã thấy không ít.

Nếu là thi thể bình thường, A Hương cũng sẽ không sợ hãi như vậy.

A Hương vừa rồi thấy ở đó có một bộ thi thể.

Cô cũng tò mò.

Biết đâu ở đó sẽ có thứ mà Trần đại ca đang tìm, A Hương thầm nghĩ.

Thế là cô lấy hết can đảm đi về phía đó.

A Hương vừa đến gần, đã thấy bộ thi thể đó cử động.

Nó run rẩy đứng dậy.

Áo giáp trên người rách nát, chỉ còn lại một bộ xương khô.

Thấy cảnh này, đầu óc A Hương trống rỗng.

Cô mở miệng hét lên.

A Hương nhìn bộ xương không ngừng tiến lại gần, cô chạy về phía sau.

Nhưng cảm giác chân mình như bị rót chì vào.

Căn bản không thể cử động.

Lúc này, bộ xương trước mặt A Hương đã đến trước mặt cô.

Tay nó cầm một thanh đao rỉ sét.

Nó làm động tác chuẩn bị chém xuống.

A Hương đầu óc trống rỗng nhìn thanh đao rơi xuống.

"Phụt," A Hương nhắm mắt lại, nghe thấy âm thanh, mở mắt ra nhìn.

Liền thấy bộ xương trước mắt bị Trần Phong chém thành hai nửa.

"A Hương, em không sao chứ." Trần Phong đá bộ xương trước mặt ra, hỏi.

"Cảm ơn Trần đại ca, em không sao." A Hương vỗ vỗ ngực, khẽ

nói.

“Sao vậy?” Những người khác nghe thấy tiếng A Hương cũng chạy đến.

“Vãi, Lão Trần, thi thể nữ à,” “Thương hoa tiếc ngọc cũng không cần ra tay ác như vậy chứ.” Khi Bàn Tử nhìn bộ xương dưới chân, kinh ngạc hét lên.

Khóe miệng Trần Phong giật giật hai cái, Bàn Tử nói chuyện thật sự không có giới hạn.

“Lão Trần.” Ngô Bát Nhất không giống Bàn Tử, miệng lưỡi lanh lợi.

Chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra.

“Bộ xương này có lẽ là người trong đội của Hiến Vương, chết ở đây.” Trần Phong nhìn bộ xương trên đất, nói.

“Mọi người cẩn thận, ở đây có thể không chỉ có một bộ thi thể.” “Mấy cái xác này thì sao chứ.

Thi biến à, Bàn gia ta một phát tát cho tan xương nát thịt.” Bàn Tử nghe lời Trần Phong, bĩu môi nói.

Những người khác đều không để ý đến Bàn Tử.

“Vãi chưởng, chỉ thế thôi à.” Lời Bàn Tử vừa dứt, đã thấy xung quanh lục tục có những bộ xương đứng dậy.

Giống hệt như bộ vừa bị Trần Phong một nhát dao chém nát.

Đếm sơ qua, có khoảng hơn hai mươi bộ.

Nhìn trang phục trên người họ, không phải là đồ của Ma Quốc.

Chắc là đội của Hiến Vương rồi.

“Bàn Tử, Lão Ngô, bảo vệ những người khác,” Trần Phong nhìn

tình hình xung quanh, sắc mặt căng thẳng.

May là vừa rồi đã xử lý một bộ, đại khái biết được thực lực của những thi thể này.

Không lợi hại, nhưng thắng ở số lượng đông.

Nghĩ đến đây, trong lòng anh đã yên tâm, có Bàn Tử và mấy người ở đây, A Hương và Danh Thúc chắc sẽ không có chuyện gì.

Anh rút dao găm trên người ra, cầm ngược trong tay.

Nhìn đám thi thể, anh xông lên.

Một chân đạp vào một bộ thi thể trước mặt.

Trần Phong mượn lực bật lên không, chân phải mang theo tiếng gió rít quét ngang về phía thi thể.

"Bốp" một tiếng, đầu của bộ thi thể và chân của Trần Phong va vào nhau.

Đầu của bộ thi thể vỡ nát.

Đầu vừa vỡ nát, thi thể cứng đờ ngã xuống.

Cơ thể Trần Phong không dừng lại, dao găm trong tay chém về phía một bộ thi thể bên cạnh.

Bàn Tử, Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê vây quanh A Hương và Danh Thúc.

Chỉ cần có thi thể đến gần, liền bị một phát súng bắn nát đầu.

Nhưng số lượng thi thể xung quanh quá nhiều, họ chỉ có thể rút dao găm ra.

Cứng đối cứng với đám thi thể này.

Có lẽ do những thi thể này đã tồn tại quá lâu, cơ bản đều đã thành xương khô.

Có thể đứng dậy đã không tồi rồi.

Chương 593

Đối phó cũng không dễ dàng.

Khoảng năm phút sau, Trần Phong đã dọn dẹp xong đám thi thể xung quanh.

Ngô Bát Nhất một nhát dao chém nát bộ thi thể cuối cùng trước mặt.

"Lão Trần, trên người chúng có khi nào có mảnh vỡ Mộc Trần Châu không, đám thi thể này đều là người của Hiến Vương phái đi." "Vậy Mộc Trần Châu cũng có khả năng ở trên người đám thi thể này." Trần Phong nghe lời Ngô Bát Nhất, gật đầu.

Điều này anh cũng đã nghĩ đến.

Thậm chí đám thi thể này cũng có thể đã lấy được Long Cốt Thiên Thư.

Nghĩ đến đây, anh cầm đèn pin, bắt đầu tìm kiếm trong đám xương khô.

Ngô Bát Nhất và mọi người cũng phân tán ra bắt đầu tìm kiếm.

A Hương lấy dũng khí, đi lật tìm những thi thể này, xem có thể tìm được thứ gì còn sót lại không.

Hơn hai mươi bộ thi thể nằm rải rác trên đất.

Rất dễ bỏ sót.

Trần Phong tìm kiếm cực kỳ cẩn thận.

Bỗng nhiên, khi Trần Phong lật một bộ thi thể, anh thấy trên người bộ thi thể đó rơi ra một thứ gì đó.

Dưới ánh sáng le lói của đèn pin, Trần Phong thấy đó chính là

mảnh vỡ Mộc Trần Châu mà anh đang tìm kiếm.

"Tìm thấy rồi!" Trần Phong phấn khích nhặt Mộc Trần Châu từ dưới đất lên.

"Vãi chưởng, cuối cùng cũng thấy thành quả rồi, thế mới có động lực tìm tiếp chứ!" Bàn Tử thấy Mộc Trần Châu trong tay Trần Phong, phấn khích nói.

"Mọi người mau tìm xem Long Cốt Thiên Thư có ở đây không." Trần Phong bỏ Mộc Trần Châu vào túi, nói với Ngô Bát Nhất và mọi người.

Tìm được mảnh vỡ Mộc Trần Châu, Ngô Bát Nhất và mọi người làm việc đều có động lực hơn.

Làm việc hăng hái.

Mười phút sau, mấy người Trần Phong tụ lại một chỗ.

Tay ai cũng trống không, rõ ràng không tìm thấy Long Cốt Thiên Thư.

"Chúng ta bây giờ lại quay về vấn đề ban đầu rồi." "Long Cốt Thiên Thư rốt cuộc ở đâu?

Thật sự phải hiến tế mới tìm được sao?" Ngô Bát Nhất sau khi bình tĩnh lại, trầm giọng nói.

Hiến tế có nghĩa là ở đây có người phải hy sinh.

Nhưng con người đều ích kỷ, không ai sẽ hiến tặng đôi mắt của mình.

"Long Cốt Thiên Thư có khi nào ở trong pho tượng người không?" Bàn Tử nhìn thi thể được dùng làm tế đàn cách đó không xa, nói.

"Nơi này dùng để tế tự, chắc chắn thường xuyên tế tự, ở đây chắc không có vấn đề gì.

Chắc chỉ có tế phẩm, mới có thể mở ra một nơi nào đó.” Trần Phong lắc đầu, suy đoán.

Đáng tiếc là những người của Hiến Vương này đã chết quá lâu rồi.

Mắt đều đã lõm vào.

Mắt của những thi thể này không còn dùng được nữa.

Nghe đến đây, A Hương cảnh giác nhìn Bàn Tử.

Sợ rằng cậu ta sẽ ra tay với Danh Thúc.

Thấy hành động của A Hương, Bàn Tử chỉ có thể bất lực cười khổ.

Nghiệp mình tạo ra, ngậm đắng nuốt cay cũng phải nuốt xuống. .....

Nhìn bộ dạng của A Hương, Trần Phong chỉ đành cười khổ.

Xem ra buổi tế tự không có cách nào hoàn thành rồi.

Nhưng hậu quả thì sao!

Nước Ma đối với mức độ của buổi tế tự hiển nhiên không phải chuyện đùa.

Nếu không hoàn thành tế tự, e rằng cả nhóm khó mà ra khỏi đây.

“Không còn nhiều thời gian nữa đâu!” Ngô Bát Nhất liếc nhìn đồng hồ cát đặt bên cạnh.

Cát đã chảy quá nửa, ước chừng chỉ còn khoảng một tiếng đồng hồ.

Những người khác đều chìm vào im lặng.

Nhưng bảo họ moi mắt của đồng đội trong nhóm ra, Trần Phong tự thấy mình không làm được.

Dù không chí mạng, nhưng ra tay với đồng bạn của mình, không nghi ngờ gì là một chuyện vô cùng tàn nhẫn.

Danh Thúc đứng một bên, sắc mặt âm u bất định, lão biết nếu nhất định phải có người hiến tế, thì người đó chắc chắn là lão.

Dù không biết tế tự không thành công sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng lão không dám cược.

Lòng dạ độc ác, lão ngẩng đầu nhìn Trần Phong nói: "Trần lão đệ, nếu nhất định phải hiến tế một người, thì hiến tế A Hương đi." "A Hương tôi đã nuôi nhiều năm, cũng đến lúc nó báo đáp rồi." Sau khi nghe những lời này của Danh Thúc, Trần Phong cảm thấy một luồng hơi lạnh dâng lên tận óc.

Nhân tính!

Trong mắt hắn thoáng qua một tia kinh hãi, tục ngữ có câu hổ dữ không ăn thịt con.

A Hương được nuôi nấng bao nhiêu năm, không phải ruột thịt cũng phải có tình cảm chứ.

Nhưng bây giờ lại bị Danh Thúc vô tình vứt bỏ.

A Hương đứng ngây người tại chỗ, trên mặt hiện lên nụ cười thê lương.

Người cha nuôi vì muốn sống sót mà lại đẩy cô ra ngoài.

Chung quy cũng không phải con ruột.

Thôi vậy, coi như trả lại cho lão.

Tuyết Lê thấy sắc mặt A Hương liền bước lên một bước, đau lòng ôm cô vào lòng.

"Danh Thúc, yên tâm, tôi sẽ không hiến tế bất kỳ ai cả." Trần Phong mặt không đổi sắc nói.

Trong lòng hắn đã đề phòng Danh Thúc đến cực điểm.

Người này không chỉ tàn nhẫn với người khác, mà với người của mình cũng ác độc.

"Nhưng không hiến tế thì tất cả chúng ta đều phải chết ở đây." Danh Thúc lúc này không còn quan tâm được nhiều nữa, lạnh lùng quát lên với Trần Phong.

"Sẽ chết đó, ông có biết không hả." "Chỉ là một đôi mắt thôi mà, mắt của A Hương vốn dĩ không bình thường, hiến tế xong sau này cũng không phải nhìn thấy mấy thứ bẩn thỉu nữa." "Tôi thấy mắt của ông cũng không tệ đâu." Ngô Bát Nhất lúc này cũng đầy lửa giận, lạnh lùng nhìn Danh Thúc nói.

"A Hương là con gái tôi, đây là chuyện của tôi." Nói xong, Danh Thúc chĩa súng trong tay về phía Trần Phong và mọi người.

"Mau lên, tôi không muốn chết!" Danh Thúc nhìn A Hương trong lòng Tuyết Lê, gào lên một cách điên cuồng.

"Ông dám nổ súng không?" Súng trong tay Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng chĩa vào Danh Thúc.

Danh Thúc thấy cảnh này, nghiến răng ném súng xuống đất.

"Thôi thôi, cùng lắm là chết thôi." "Mấy đứa nhỏ các người còn không sợ, lão già này càng không sợ." Danh Thúc ngồi phịch xuống đất, như đã chấp nhận số phận.

Trần Phong thấy Danh Thúc bỏ súng xuống cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ Danh Thúc nhất thời nghĩ quẩn mà thật sự nổ súng.

Chương 594

Ngoại trừ hắn ra, những người ở đây trúng một phát đạn đều không chịu nổi.

“Không tiến hành tế tự, dòng nước bên dưới có lẽ cũng có thể ra ngoài được.

Nước bên dưới là dòng chảy lưu thông,” “Có lẽ thông với con sông ngầm mà chúng ta thấy trước đó.” Trần Phong nói ra suy đoán của mình.

Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán.

Nói ra chỉ để ổn định con cáo già Danh Thúc này, đừng để lão vì vài chuyện mà lại làm ra hành động kích động nào nữa.

“Trần lão đệ, sao không nói sớm, xem ra thật khó xử quá.” Danh Thúc nghe lời Trần Phong, phủi mông đứng dậy nói.

“A Hương, xin lỗi nhé, ba cũng không cố ý đâu.” Đúng là cáo già, da mặt dày thật.

Bàn Tử ở bên cạnh bĩu môi khinh bỉ.

Con cáo già này thật không biết xấu hổ.

A Hương nghe lời Danh Thúc, không quay đầu lại, rúc trong lòng Tuyết Lê.

Danh Thúc thấy A Hương như vậy cũng biết nhất thời không khuyên được.

“Nhưng Lão Trần, vậy Long Cốt Thiên Thư chúng ta cần tìm thì sao?” “Không tìm nữa à?” Ngô Bát Nhất hoàn hồn nhìn Trần Phong hỏi.

Danh Thúc chỉ cần đề phòng là được.

“Cái này chỉ có thể xem mệnh thôi, nếu tìm được thì tự nhiên tốt hơn.” “Tìm không được, chẳng lẽ thật sự muốn hiến tế?” Trần Phong hỏi ngược lại.

Ngô Bát Nhất nhìn ánh mắt của Trần Phong rồi lắc đầu.

Cách làm như vậy tốt nhất không nên xảy ra.

“Chuẩn bị đường lui đi!” Bàn Tử liếc nhìn vùng nước bên dưới.

Vùng nước bên dưới tĩnh lặng, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng độ cao này không phải người thường có thể chấp nhận được.

Độ cao này phải đến mười mấy mét.

Nhảy xuống từ độ cao này, dù bên dưới là nước, người cũng không chịu nổi.

Nghe lời Bàn Tử, Trần Phong gật gật đầu.

Bàn Tử nói đúng, trước tiên phải chuẩn bị đường lui.

Nói rồi, Trần Phong trực tiếp buộc dây thừng vào tế đàn tượng người.

Làm vậy hiển nhiên cũng có cân nhắc.

Tế đàn hẳn là được cố định, buộc vào đó chắc sẽ không có vấn đề gì.

“Lão Trần, bên dưới có con cá râu trắng kìa!” Tuyết Lê nhìn xuống liền thấy con cá râu trắng đó đang nổi lềnh bềnh bên dưới.

“Cá râu trắng?” “Con cá này xuất hiện ở đây, vậy chứng tỏ nơi này chắc chắn có thể ra ngoài được.” Trần Phong khẽ nói.

Lời của Trần Phong tuy nhỏ, nhưng mọi người có mặt đều nghe

thấy.

“Không đúng, con cá râu trắng này vừa mới chết không lâu, không chừng đôi mắt của nó cũng có thể dùng được.” Ngô Bát Nhất lắc đầu nói.

Nếu mắt của cá râu trắng cũng có thể dùng, vậy họ không phải có thể trực tiếp tế tự sao.

Nghe lời Ngô Bát Nhất, tất cả mọi người đều sáng mắt lên.

Như vậy hình như thật sự có thể được!

“Tôi xuống xem thử, mọi người ở trên chờ nhé.” Trần Phong quyết định xong liền nhẹ giọng nói.

Không thể tất cả cùng xuống được, Lão Ngô và Bàn Tử ở lại trên này có thể đề phòng Danh Thúc.

Lão cáo già này lỡ có ý đồ xấu thì không hay.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất trao đổi ánh mắt.

Ngô Bát Nhất kín đáo gật đầu.

Trong lòng anh vẫn luôn đề phòng Danh Thúc.

Trần Phong men theo dây thừng từ từ đi xuống.

Bên dưới tối đen như mực, Trần Phong đành phải treo đèn pin trên người.

Như vậy mới có thể nhìn rõ tình hình bên dưới.

Khi Trần Phong xuống được một nửa, hắn nhìn về phía trước.

Một khuôn mặt người chết xuất hiện ngay trước mắt Trần Phong.

Lúc nhìn thấy khuôn mặt đó, Trần Phong giật nảy mình, tay đang nắm dây thừng suýt chút nữa đã buông ra.

Nhìn kỹ lại mới phát hiện đó chỉ là một xác khô.

Không, không phải một xác, mà là cả một núi xác...

Trần Phong thấy loại cá này thì thầm kêu không ổn.

Loại cá này trông còn hung tợn hơn cả cá đao xỉ khuê.

Con trăn khổng lồ vằn đen còn chẳng trụ được mấy hơi đã bị ăn sạch, nếu bị chúng đuổi kịp, chẳng phải cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt sao.

Lúc này, Trần Phong chỉ còn cách bờ khoảng chừng một mét.

Khoảng cách gần như vậy, trong chớp mắt Trần Phong đã đến nơi.

Đúng lúc này, đám cá ăn thịt người cũng đã tới.

Trần Phong không kịp nghĩ nhiều, vội vàng bò lên bờ.

Nhưng đúng lúc đó, một con cá ăn thịt người đột nhiên vọt lên khỏi mặt nước, cắn thẳng vào bắp chân của Trần Phong.

Hàm răng của con cá ăn thịt người trông vô cùng sắc bén.

Bắp chân Trần Phong lập tức bị đối phương cắn đến chảy máu.

Hắn dùng con dao lính trong tay đánh văng con cá ăn thịt người ra.

Nhưng tiếp sau đó, càng nhiều cá ăn thịt người hơn vọt lên.

Trần Phong nhất thời không chống đỡ nổi, vội vàng đánh bay mấy con cá ăn thịt người bám trên người xuống.

Tình hình lúc này mới tạm ổn hơn một chút.

Nhìn đám cá ăn thịt người điên cuồng, Trần Phong vội vàng đứng dậy, chạy đến phía đầu dây thừng.

Men theo sợi dây trèo lên.

Lúc này, Ngô Bát Nhất và những người khác ở trên lại gặp phải rắc rối.

Bởi vì thời gian trong đồng hồ cát đã hết.

Mà Trần Phong vẫn chưa lên.

Ngô Bát Nhất nhìn cát trong đồng hồ cát cứ vơi dần, lòng cũng nóng như lửa đốt.

Nhưng cũng không có cách nào khác, lại không thể thật sự lấy mắt người đi tế tự.

Danh Thúc thì hai mắt cảnh giác nhìn Ngô Bát Nhất, sợ bị đối phương hiến tế.

Chương 595

Khi cả nhóm thấy cát trong đồng hồ cát chảy hết, sắc mặt ai nấy đều biến đổi.

Họ quay người lại, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn những pho tượng binh mã hai bên.

Quả nhiên, thời gian vừa hết, một lớp đá trên bề mặt những pho tượng binh mã đó đồng loạt rơi xuống.

Thấy vậy, Ngô Bát Nhất và những người khác vội vàng cầm vũ khí trong tay lên.

Với mục đích ra tay trước để chiếm thế thượng phong, họ nổ súng vào những pho tượng đó.

Pho tượng ở hàng đầu tiên tuy bị Ngô Bát Nhất và mọi người bắn nát bét, nhưng xung quanh còn rất nhiều những pho tượng như vậy tồn tại.

Chẳng mấy chốc, trong ánh mắt kinh hãi của Ngô Bát Nhất và mọi người, tất cả những pho tượng đó đều đứng dậy, bước về phía trước một bước.

Một tiếng "đông" vang lên, Ngô Bát Nhất và mọi người suýt nữa tưởng mình đang đối mặt với một đội quân.

Tiếng bước chân đều răm rắp.

Hiển nhiên những pho tượng này vẫn giữ được thói quen từ trước đây.

Những pho tượng này, lúc này đôi mắt trống rỗng, trông không khác gì những xác khô.

Nhưng những xác khô này lại đứng dậy được.

Những pho tượng này nhìn Ngô Bát Nhất và mọi người như thể đang nhìn kẻ thù.

Trần Phong ở bên dưới nghe thấy động tĩnh phía trên, sắc mặt biến đổi.

Hắn biết trên đó có thể đã xảy ra biến cố, động tác trên tay lại nhanh hơn vài phần.

Đồng thời cũng không ngừng cầu nguyện cho Ngô Bát Nhất và những người khác.

Ngô Bát Nhất nhìn những pho tượng đang không ngừng tiến lại gần.

Súng trong tay không hề ngừng nghỉ.

Những pho tượng này chắc chắn đã được chế tạo bằng phương pháp đặc biệt.

Đạn bắn vào người chúng chỉ có thể làm chậm bước chân của chúng lại.

Chỉ có liên tục bắn vào vị trí đầu của đối phương mới có khả năng vô hiệu hóa hoàn toàn một pho tượng.

Nhưng những pho tượng này có tổng cộng ba mươi sáu pho tượng.

“A Hương, trốn sau lưng tôi.” Ngô Bát Nhất hét về phía A Hương, A Hương không nghi ngờ gì là người có sức chiến đấu yếu nhất ở đây.

A Hương sớm đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người.

Nghe lời Ngô Bát Nhất, cô hoảng hốt chạy ra sau lưng anh.

Trong tay A Hương cũng có súng, nhưng đối với những pho tượng này lại không có tác dụng gì nhiều.

Chẳng mấy chốc, những pho tượng đã xông tới.

Cũng không thể gọi là xông.

Đối phương chỉ từ từ đi tới.

Ngô Bát Nhất và mọi người không gây được tổn thương quá lớn cho những pho tượng này.

Nhưng dựa vào uy lực của súng, họ cũng đã hạ được vài pho tượng.

Coi như có còn hơn không.

Chẳng mấy chốc, đạn trong băng đạn của Ngô Bát Nhất đã hết.

Áp lực từ những pho tượng đè lên, căn bản không có thời gian để thay băng đạn.

Ngô Bát Nhất nghiến răng, rút con dao lính trên người ra chắn trước mặt.

Mục đích của anh không phải là tiêu diệt hết những pho tượng trước mặt, mà là phải cầm cự cho đến khi Trần Phong lên.

Chỉ cần Trần Phong lên, đặt đôi mắt vào tế đàn, không chừng sẽ có tác dụng.

Nếu muốn tiêu diệt hết những pho tượng này, có chút không thực tế.

Mỗi một pho tượng này đều được chế tạo bằng phương pháp đặc biệt.

Dao súng bình thường căn bản không có tác dụng.

Chỉ có liên tục nổ súng vào đầu của chúng mới có khả năng hạ

gục được chúng.

Ngô Bát Nhất một cước đá văng pho tượng trước mặt ra.

Đồng thời cúi người xuống né tránh đòn tấn công của nó.

Nhưng những pho tượng này căn bản không biết đau.

Bị đá văng ra, giây tiếp theo lại áp sát tới.

Con dao lính trong tay lóe lên một tia sáng lạnh, chém về phía đầu của pho tượng.

Cảm giác như chém vào kim loại truyền đến từ con dao găm trên tay.

Ngô Bát Nhất thầm chửi một tiếng.

Mấy thứ này quá phiền phức, cứ thế này, sớm muộn gì cũng không trụ nổi.

Bàn Tử và Tuyết Lê bên cạnh cũng không khá hơn.

Mấy lần suýt chút nữa bị những pho tượng đó tóm được.

Trên người ít nhiều đều có vết thương.

Vai của Tuyết Lê không biết từ lúc nào đã trúng một chưởng.

Cả cánh tay đều tê dại.

Nhưng cô vẫn phải nghiến răng kiên trì.

Bàn Tử may mắn da dày thịt béo, bị thương một chút nhưng không nặng.

Dù vậy cũng không dễ chịu gì, trong lòng kìm nén một cục lửa.

Trong lòng chỉ có thể không ngừng cầu nguyện Trần Phong nhanh lên.

"Mẹ nó chứ, Lão Trần mà không lên nữa là không gặp được Bàn

gia này đâu.” Bàn Tử một cước đá văng pho tượng trước mặt ra.

Đồng thời miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Bàn Tử, cố gắng một chút, Lão Trần sắp lên rồi.” Ngô Bát Nhất ở bên cạnh Bàn Tử, chỉ có thể không ngừng động viên nhau.

“Yên tâm đi, nếu có chết thì tôi chắc chắn chết sau cùng, ông lo cho mình trước đi.” Bàn Tử vội vàng đáp lại một tiếng.

Danh Thúc một mình chiến đấu ở bên cạnh thì có chút thảm.

Một số pho tượng trong tay có cầm vũ khí.

Danh Thúc né không kịp, trên người bị chém một nhát.

Máu tươi nhuộm đỏ cả quần áo của lão.

Nhưng cũng là gieo gió gặt bão, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử căn bản không có ý định giúp lão.

A Hương nhìn bộ dạng của Danh Thúc có chút không nỡ.

Nhưng cũng không dám nhờ Ngô Bát Nhất và mọi người đi giúp lão.

Chương 596

Bản thân cô lại không có sức chiến đấu.

Đúng lúc này, Danh Thúc làm một động tác khiến Ngô Bát Nhất và mọi người kinh ngạc.

Sau khi đá văng pho tượng bên cạnh ra, Danh Thúc trực tiếp nhảy xuống hồ nước bên dưới.

Lão Danh Thúc này cũng có tính toán của mình.

Trước đó Trần Phong đã nói có khả năng thông với con sông ngầm trước đó.

Vậy thì nhảy xuống chắc sẽ không có chuyện gì.

Cùng lắm thì ở trong con sông ngầm đó chờ đợi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Danh Thúc có chút vui mừng nho nhỏ...

Thấy Danh Thúc nhảy xuống.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đều thầm chửi một tiếng.

Danh Thúc vừa đi, lại có thêm mấy pho tượng nữa tham gia vào vòng vây.

Trong nháy mắt, áp lực của ba người lại tăng thêm vài phần.

"Lão Ngô, chúng ta có nên nhảy xuống không?" Bàn Tử nhìn số lượng tượng người đột nhiên tăng lên, lớn tiếng hét.

Con cáo già đó nhảy một cái là xong, nhưng mấy người họ lại phải đối mặt với nhiều tượng người hơn.

"Không được nhảy, bên dưới làm tôi thấy hơi bất an." "Không chừng bên dưới có biến cố." Ngô Bát Nhất phủ định lời của Bàn Tử,

lớn tiếng hét lại.

"Cẩn thận!" A Hương ở phía sau vẫn luôn quan sát sự thay đổi trên sân.

Thỉnh thoảng cô dùng súng trong tay bắn vào những pho tượng đang tiến lại gần.

Nhưng lần này, A Hương vừa quay đầu lại thì thấy trước mặt Ngô Bát Nhất, một pho tượng cầm vũ khí đột nhiên xông tới, vung đao chém xuống.

Ngô Bát Nhất nghe thấy tiếng nhắc nhở của A Hương sau lưng, trong lòng thầm kêu không ổn.

Anh ngẩng đầu lên, thấy một luồng sáng vung xuống ngay trước mắt.

Không kịp né nữa rồi.

Ngô Bát Nhất theo phản xạ nhắm mắt lại.

Sắp chết rồi sao?

Nhưng Mộc Trần Châu chung quy vẫn chưa tìm được.

Lời nguyền vẫn chưa được giải trừ.

Thật không cam tâm.

Thế nhưng, Ngô Bát Nhất nhắm mắt chờ một lúc mà không cảm thấy đau đớn.

Trong lòng không khỏi tò mò.

Anh từ từ mở mắt ra, thấy lưỡi đao của pho tượng dừng lại cách mặt mình năm centimet.

Tất cả những pho tượng đó đều đã ngừng cử động.

Ngô Bát Nhất chợt nhận ra điều gì, quay đầu nhìn lại.

Một bóng người từ trên tế đàn bước xuống.

“Lão Ngô, làm gì mà nhìn tôi bằng ánh mắt đó, tôi là người có vợ rồi đấy.” Trần Phong thấy ánh mắt của Ngô Bát Nhất, liền trêu chọc.

Sau khi lên, hắn đã ngay lập tức đến trước tế đàn, đặt đôi mắt cá vào đó.

May mắn thay, vừa đặt vào, tế tự cũng đã hoàn thành.

Những pho tượng đó đều đứng yên tại chỗ.

Thấy cảnh này, Trần Phong cũng biết mình đã cược đúng.

“Lão Trần, ông mà lên muộn một chút nữa là không bao giờ gặp được tôi nữa rồi.” Bàn Tử thấy những pho tượng đó không còn động đậy, liền ngồi phịch xuống đất.

“Em không sao chứ?” Trần Phong quay đầu nhìn, thấy sắc mặt Tuyết Lê có chút tái nhợt, liền nhẹ nhàng hỏi.

“Em bị trúng một chưởng, không sao đâu.” Tuyết Lê lắc đầu nói, chỉ có vai là hơi đau.

Còn lại không có gì đáng ngại.

“Để phòng ngừa bất trắc, em uống viên Xích Đan này đi.” Trần Phong có chút không yên tâm, từ trong túi lấy ra mấy viên Xích Đan. uyết Lê không từ chối, dùng ngón tay thon dài lấy một viên nuốt xuống.

Sau đó lại đưa thuốc trong tay cho Ngô Bát Nhất và Bàn Tử uống.

Dược hiệu của Xích Đan quả không phải là nói suông.

Một lúc sau, ba người không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Vốn dĩ họ cũng không bị thương nặng, chỉ là để phòng ngừa bất trắc, tránh để lại di chứng về sau.

“Không thấy Danh Thúc đâu?” Trần Phong nhìn quanh một vòng, phát hiện thiếu mất một người, cuối cùng hỏi.

Không lẽ đã xảy ra chuyện trong trận chiến vừa rồi?

Mặc dù không có hảo cảm gì với lão.

Đối phương là một con cáo già, luôn tính toán từng bước.

Nhưng dù sao cũng đã đi cùng một đoạn đường.

Tốt nhất là cùng nhau ra ngoài.

Nhưng lời của Trần Phong vừa thốt ra, đã thấy sắc mặt Bàn Tử và Tuyết Lê không được tốt.

Hắn lập tức nhận ra lão già đó chắc chắn đã làm chuyện gì không hay.

“Còn không phải do lão già đó nhảy xuống rồi sao.” Bàn Tử bĩu môi nói.

Nếu lần sau gặp lại, nhất định phải đánh cho lão một trận rồi mới nói.

“Nhảy xuống rồi?

Không lẽ là con sông bên dưới đó?” Nghe Bàn Tử nói vậy, sắc mặt Trần Phong biến đổi, hắn vừa mới từ dưới đó lên.

Hắn biết trong con sông đó có cái gì.

Nếu thật sự nhảy xuống, bây giờ e rằng chỉ còn lại một đống xương.

“Lão Trần, bên dưới không phải có thứ gì đó sao?” Thấy sắc mặt Trần Phong thay đổi, Ngô Bát Nhất hỏi.

“Tôi vừa mới gặp phải chút chuyện dưới nước...” Sau đó Trần Phong liền kể lại chuyện mình gặp phải ở dưới đó.

Nghe xong, sắc mặt của Ngô Bát Nhất và mọi người đều không được tốt.

Chẳng lẽ con đường thủy này không đi được sao!

“Vậy... ba tôi thì sao?” A Hương nghe lời Trần Phong, không khỏi lo lắng hỏi.

“A Hương em gái, lão Danh Thúc đó đối xử với em như vậy, em còn quan tâm đến sống chết của lão làm gì.” Bàn Tử nghe lời A Hương nói.

Theo Bàn Tử thấy, loại người như vậy chết đi càng tốt.

Chương 597

Nhìn thôi đã thấy tức.

“A Hương, vạn sự đều do mệnh, không chừng Danh Thúc may mắn không bị đám cá ăn thịt người đó phát hiện.” Trần Phong thở dài một tiếng, nhàn nhạt nói.

Nếu đối phương may mắn, không gặp phải đám cá ăn thịt người đó, thì tự nhiên có thể thoát ra được.

Nếu chết rồi cũng chỉ có thể trách vận rủi.

“Vâng vâng.” A Hương cố nén nỗi bi thương trong lòng, gật đầu nói.

Bất kể Danh Thúc cuối cùng đã làm gì, chung quy lão cũng đã nuôi nấng cô nhiều năm như vậy.

Ơn dưỡng dục không thể nào xóa bỏ được.

“Lão Trần, tế tự đã khởi động rồi, vậy Long Cốt Thiên Thư ở đâu?” Ngô Bát Nhất thấy tế tự đã khởi động, không khỏi hỏi.

Nghe vậy, Trần Phong thở dài lắc đầu.

“Trên tế đàn không hề có bóng dáng của Long Cốt Thiên Thư.” “Sao lại như vậy, chẳng lẽ tin tức Long Cốt Thiên Thư bị người ta lấy đi là sai?” Tuyết Lê thấy Trần Phong lắc đầu, sắc mặt biến đổi.

Vất vả bấy lâu, kết quả thứ đó lại không ở đây!

“Đợi đã, suỵt!” Bàn Tử vừa định chửi thề, đột nhiên thấy Tuyết Lê làm động tác im lặng.

Trần Phong và mấy người khác thấy động tác của cô, đều dừng lại tại chỗ, cố gắng không phát ra tiếng động.

Một lúc sau, mới thấy Tuyết Lê đưa tay chỉ xuống chân mình nói: "Bên dưới có thứ gì đó!" Trần Phong biết mắt và tai của Tuyết Lê rất nhạy bén.

Vừa rồi chắc chắn cô đã nghe thấy gì đó?

"Em nghe thấy bên dưới có tiếng cơ quan, không chừng Long Cốt Thiên Thư chúng ta cần tìm ở bên dưới." Tuyết Lê nhìn ánh mắt của mấy người rồi nói.

"Bên dưới?

Lão Trần, vừa rồi ông đã xuống đó, có phát hiện gì không?" Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn Trần Phong hỏi.

"À, lúc tôi xuống đó thật sự có thấy một con đường nhỏ." "Lúc đó tôi vội quá không để ý, không chừng là ở đó." Trần Phong nhớ lại tình hình bên dưới rồi nói.

Con đường nhỏ đó thông thẳng vào bóng tối sâu thẳm.

Nếu có cơ quan, thì chắc là ở trong đó.

Nhưng nếu ở bên dưới, tại sao ở đây lại không tìm thấy đường xuống.

Thậm chí những thi thể hiến tế đó đều bị vứt bừa bãi ở dưới đó.

Nghĩ mãi không thông cũng không nghĩ nhiều nữa.

Hắn kể lại tình hình bên dưới cho Ngô Bát Nhất và mọi người nghe một lượt...

Sau khi Trần Phong kể xong, Ngô Bát Nhất và mọi người cũng ngạc nhiên.

Bên dưới là một núi xác.

"Bất kể có gì, chúng ta đều phải xuống." Ngô Bát Nhất hoàn hồn,

trầm giọng nói.

Long Cốt Thiên Thư rất có khả năng ở bên dưới.

Đã ở ngay trước mắt rồi, không xuống không được.

“Nếu đã vậy, thì xuống thôi.” Trần Phong gật đầu nói.

Sau đó, nhóm người Trần Phong liền đến bên vách đá, từng người một nắm lấy dây thừng trèo xuống.

Khi cả nhóm xuống đến giữa chừng và nhìn thấy những thi thể đó, mặc dù trước đó đã nghe Trần Phong kể, nhưng tận mắt chứng kiến vẫn cảm thấy chấn động trong lòng.

Đặc biệt là A Hương, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một thi thể cứ nhìn chằm chằm vào cô.

Đôi mắt trống rỗng khiến người ta lạnh gáy.

Cô suýt chút nữa không nắm chắc dây thừng mà rơi xuống.

Thấy tình huống quỷ dị này, tốc độ đi xuống của mọi người lại nhanh hơn vài phần.

Chẳng ai muốn cứ nhìn chằm chằm vào những thi thể này.

Sau khi xuống, Trần Phong nhìn thấy con đường tối đen như mực lúc trước.

A Hương vừa xuống đã cảm thấy chân mình bị một đôi tay nắm lấy.

Lòng cô lập tức run lên, có chút không dám cúi đầu xuống nhìn.

Trên đường đi đã thấy không ít thứ bẩn thỉu, nhưng chưa bao giờ có trải nghiệm kích thích như vậy.

“Tay... tay, có tay đang nắm chân tôi.” A Hương đứng yên tại chỗ không dám động đậy, dùng giọng run rẩy hét về phía Trần Phong và

mọi người.

Trần Phong đi đằng trước, nghe thấy lời A Hương, lập tức quay người lại nhìn xuống chân cô.

"Vãi, A Hương, đừng động, Bàn gia cứu em." Ngô Bát Nhất và Bàn Tử quay người lại, thấy một bàn tay đang nắm chặt chân A Hương.

Men theo cánh tay đó nhìn xuống, thấy nửa thân người đang bám sau lưng A Hương.

Một tay vừa vặn nắm lấy bắp chân của cô.

Trần Phong lúc đầu nhìn thấy cũng giật nảy mình, không lẽ lại là bánh tông.

Nhưng rất nhanh, Trần Phong phát hiện thân thể này trông có chút quen thuộc, "Bàn Tử, đợi đã, là Danh Thúc!" Ngô Bát Nhất nhìn quần áo trên người đó liền nhận ra.

Quần áo Danh Thúc mặc, cộng thêm việc trước đó Danh Thúc đã nhảy từ trên xuống.

Trong lòng liền khẳng định suy nghĩ của mình.

Vội vàng ngăn cản hành động của Bàn Tử.

"Danh Thúc, mẹ kiếp, chỉ còn lại một nửa?" Bàn Tử nghe lời Ngô Bát Nhất, cũng kinh ngạc không kém.

A Hương nghe người nắm chân mình là Danh Thúc, liền lấy hết can đảm quay lại nhìn.

Quả nhiên là cha nuôi của cô, đang bám trên bờ, nửa thân dưới chỉ còn lại xương.

Trên xương còn có dấu vết gặm cắn, chính là của đám cá ăn thịt người mà Trần Phong đã nói.

Hiển nhiên Danh Thúc đã gặp phải đám cá đó.

“Ba, ba.” A Hương cúi người xuống, lay lay thân thể Danh Thúc, hy vọng lão còn sống.

Nhưng dù A Hương lay thế nào, đối phương cũng không có phản ứng.

Nhìn bộ dạng này của ba nuôi, trong lòng cô có chút khó chịu, dù sao đối phương cũng đã nuôi nấng cô nhiều năm.

Nhưng việc đối phương vào thời khắc quan trọng lại đẩy cô ra cũng là sự thật.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi thở dài một hơi, thôi thì là mệnh vậy.

“A Hương, đi thôi, Danh Thúc ở lại đây cũng là một nơi an nghỉ.” Tuyết Lê tiến lên kéo A Hương nói.

“Đi thôi.” Trần Phong khẽ thở dài, là mệnh vậy, lựa chọn của lão thì phải tự gánh chịu.

Nếu Danh Thúc không nhảy xuống, cũng sẽ không có chuyện gì.

Đi một đoạn đường, chỉ còn lại mấy người họ.

Thế sự vô thường.

Sau đó, nhóm người Trần Phong men theo con đường nhỏ đó đi thẳng về phía trước.

Chương 598

Hai bên con đường này cũng chất đầy thi thể.

Chỉ là con đường này đã được cố ý chừa ra.

Bên trong thật sự có thứ chúng ta cần tìm không?

Trần Phong nhìn con đường tối đen phía trước.

Con đường này dài hơn Trần Phong tưởng tượng, men theo nó đi được vài phút mà vẫn chưa thấy điểm cuối.

"Con đường này không phải là lối ra chứ?" Bàn Tử cầm đèn pin soi lung tung.

Không chỉ Bàn Tử nghĩ vậy, ngay cả Ngô Bát Nhất và những người khác cũng có chút nghi ngờ đây là con đường ra ngoài.

"Cửa đá!" Bàn Tử vừa nói xong, đã thấy phía trước xuất hiện một cánh cửa đá.

Cửa đá nặng nề, cao hơn ba mét.

Tương tự như những cánh cửa đá đã gặp trước đây, nhưng trên cánh cửa đá này lại có một con mắt màu đỏ.

Con mắt này Trần Phong và mọi người đều quen thuộc, là hình dạng của Mộc Trần Châu.

Chỉ không biết tại sao con mắt này lại màu đỏ?

"Bên trong liệu có thứ gì nguy hiểm không, nên mới phải dùng mắt màu đỏ." Bàn Tử nhìn con mắt trên đó, suy đoán.

"Hoặc là bên trong cất giữ thứ gì đó quan trọng đối với họ." "A Hương, em có thể nhìn vào trong được không?" Trần Phong quay đầu nhìn A Hương hỏi.

“Không nhìn được, bị cánh cửa đá này che mất rồi.” A Hương lắc đầu nói, mặc dù mắt của cô có thể nhìn thấy một số thứ người khác không thấy được, nhưng mắt của cô cũng không phải mắt nhìn xuyên thấu, cách một cánh cửa đá dày như vậy mà có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

“Cũng đúng!” Trần Phong vỗ trán, mình quá ỷ lại vào mắt của A Hương.

Nhưng mắt của đối phương cũng có giới hạn.

“Mọi người tìm cơ quan của cánh cửa đá này đi.” Đồng thời trong lòng cũng nghĩ, tiếng cơ quan mà Tuyết Lê nghe thấy lúc nãy rốt cuộc là cơ quan gì.

Nếu không sai, nhất định là thứ gì đó bên trong.

Có thể cũng là một phần của tế tự.

“Lão Trần, bên này có một vòng kéo!” Lời Trần Phong vừa dứt, đã nghe thấy Tuyết Lê chỉ vào bên phải cửa đá nói.

“Bên này cũng có một cái.” Trước mặt Ngô Bát Nhất cũng xuất hiện một cái.

Trần Phong nhìn kỹ, hai vòng kéo được khảm vào vách đá.

Trên đó phủ đầy bụi, vừa rồi không nhìn kỹ nên không phát hiện ra ở đó có hai vòng kéo.

Thấy hai vòng kéo, Trần Phong cũng biết cơ quan của cửa đá rồi.

Đi xuống đây, gặp nhiều rồi, cũng không còn kinh ngạc nữa.

“Hai cái này hẳn là phải kéo cùng lúc, Lão Ngô, phụ một tay.” Trần Phong quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất nói.

Sau đó liền đến trước vòng kéo.

Hắn móc vòng kéo ra khỏi tường đá.

Ngô Bát Nhất lúc này cũng đã đến trước vòng kéo của mình.

Sau một tiếng hô lệnh, hai người liền không ngừng tăng thêm sức lực, vòng kéo bị kéo ra.

Sau đó liền nghe thấy tiếng dây xích cơ quan vang lên từ phía sau cửa đá.

"Rắc, rắc." Nghe thấy tiếng động, mọi người có mặt đều nghiêm mặt.

Tình hình bên trong không rõ ràng.

Chắc chắn không thể lơ là, con mắt màu đỏ trên cửa đá không chỉ để cho đẹp.

Có tìm được Long Cốt Thiên Thư hay không, phụ thuộc vào bước này.

Cửa đá từ từ mở ra, để lộ ra gian mộ thất tối đen phía sau...

Nhìn gian mộ thất tối đen.

Trần Phong cầm đèn pin soi vào trong.

Nhưng bóng tối bên trong như thể sẽ nuốt chửng mọi tia sáng, tình hình bên trong một chút cũng không nhìn rõ.

Nhưng xem ra không gian bên trong rất lớn.

Hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh lại.

Sau đó liền đi vào trong.

Sau khi vào, mấy người dùng đèn pin soi sáng không gian bên trong.

Không gian bên trong rộng bằng cả một sân bóng rổ.

Cao khoảng hơn ba mét.

Ở giữa có bốn cây cột, trên cột có quấn quanh một số dị thú không rõ tên.

Khí thế hùng vĩ, nhưng trong đó có một con Trần Phong biết.

Đó là Cùng Kỳ, những con còn lại đều là những con hắn chưa từng thấy.

Trên tường xung quanh đều là những bức bích họa.

"Không lẽ đây là một gian mộ thất?" Trần Phong và mọi người nhìn tình hình bên trong không khỏi suy đoán.

Tình hình bên trong cộng thêm một cỗ quan tài nữa thì thành một gian mộ thất.

Đột nhiên, Trần Phong phát hiện tình hình xung quanh đột nhiên sáng lên.

Những ngọn đèn trong đây lại sáng lên.

"Chị Tuyết Lê!" A Hương thấy cảnh này, không khỏi níu lấy cánh tay Tuyết Lê.

A Hương dù sao cũng chưa từng xuống mộ, không biết chuyện bên trong.

"Không sao, đây là nến trường sinh, có thể cháy rất lâu, những ngọn đèn này gặp không khí sẽ tự cháy." "Là hiện tượng bình thường thôi." Tuyết Lê vội vàng vỗ lưng A Hương an ủi.

Trải nghiệm nhiều rồi, dù có ngốc nghếch đến đâu cũng biết được một chút.

Những ngọn đèn này vừa sáng, toàn bộ tình hình bên trong hiện ra rõ mồn một.

"Mẹ kiếp, bên trong thật sự có một cỗ quan tài, đặc biệt thật sự là một gian mộ thất!" Bàn Tử nhìn quanh một vòng liền thấy ở đầu kia

của mộ thất đặt một cỗ quan tài màu đen.

Cỗ quan tài này màu đen tuyền, quan tài cũng không biết làm bằng chất liệu gì.

Màu đen có chút yêu dị.

“Nếu đây là một gian mộ thất, vậy ở đây sẽ có Long Cốt Thiên Thư sao?” Trần Phong nhìn theo hướng đó, cũng thấy cỗ quan tài màu đen.

Nhưng bên trong không hề có đồ bồi táng.

Bên trong ngoại trừ cỗ quan tài này ra, không còn gì cả.

“Mẹ kiếp, không phải đang trêu Bàn gia tôi đấy chứ?

Đồ bồi táng cũng không có.” Bàn Tử lúc thấy quan tài thì rất phấn khích.

Có quan tài chứng tỏ có minh khí.

Nhưng nhìn quanh một vòng thì phát hiện, ngoài cỗ quan tài đó ra không còn gì cả.

Chương 599

Điều này khiến Bàn Tử có chút hụt hẫng.

“Lão Trần, Long Cốt Thiên Thư có lẽ ở trong quan tài.” Ngô Bát Nhất nhìn cỗ quan tài đó nói.

Nếu ở đây thật sự có Long Cốt Thiên Thư, thì nhất định ở trong đó rồi.

“Đừng vội, trước tiên xem bích họa xung quanh đã, biết người biết ta, mới dễ đối phó.” Trần Phong không phủ nhận lời của Ngô Bát Nhất, thậm chí tất cả mọi người đều nghĩ vậy.

“Ừm ừm,” Nghe lời Trần Phong, mấy người gật đầu, liền quay người đi về phía những bức bích họa xung quanh.

Xuống mộ thường thì cuối cùng mới bắt đầu mở quan tài.

Để tìm hiểu rõ người trong quan tài là ai.

Sau đó, Trần Phong đến trước bích họa, xem từng bức một.

Xem xong, trong lòng Trần Phong đại khái đã có cái nhìn tổng quan.

Những thứ trên bích họa kể về cảnh tượng cuối cùng của nước Ma.

Trần Phong trong lòng sắp xếp lại một chút liền biết đại khái.

Năm đó nước Ma xảy ra biến cố, sau đó lại bị nhiều nước vây công.

Không địch lại, cuối cùng bị diệt quốc.

Về phần biến cố, trên đó cũng không ghi lại.

Nhưng xem ra họ rất kiêng kỵ trận biến cố đó, đến mức ghi lại cũng không có.

Người được chôn ở đây là Quỷ Mẫu cuối cùng của nước Ma.

Năm đó tình hình khẩn cấp, Quỷ Mẫu chiến tử, được chôn cất qua loa ở đây.

Đó cũng là lý do tại sao ở đây không có đồ bồi táng.

Quan tài này vẫn luôn được giấu kín, nếu không tiến hành tế tự.

Quan tài sẽ không xuất hiện.

Họ cũng là tình cờ tìm thấy ngôi mộ này.

Nhưng trên đó không hề thấy bóng dáng của Long Cốt Thiên Thư.

"Lão Trần, không phải là Long Cốt Thiên Thư!" Trong lòng Trần Phong vừa nghĩ xong, đã nghe thấy tiếng của Ngô Bát Nhất vang lên.

Nghe vậy, Trần Phong nhanh chóng đến bên cạnh Ngô Bát Nhất.

Nhìn về hướng anh ta chỉ.

Vừa nhìn, liền sững sờ.

Trên đó khắc họa hẳn là tình hình của gian mộ thất này trước đây.

Ở giữa bốn cây cột có một bệ đá cao hơn một mét.

Trên bệ đá là một vật hình tứ giác.

Giống như một cuốn sách được phóng to.

"Cái này hẳn là nó rồi." Trần Phong lúc thấy thứ này, trong lòng có một giọng nói mách bảo đó là Long Cốt Thiên Thư.

Chỉ là hắn cũng chưa từng thấy Long Cốt Thiên Thư trông như thế nào.

Nhưng khi nhìn bức bích họa này, Trần Phong cơ bản khẳng định

đó là Long Cốt Thiên Thư.

"Vậy Long Cốt Thiên Thư ở giữa bốn cây cột." Ngô Bát Nhất nhìn bích họa trên đó, quay người nhìn về phía bốn cây cột sừng sững.

Nhưng giữa bốn cây cột lại trống không.

Hẳn là đã bị giấu đi.

Cũng phải, Long Cốt Thiên Thư và Mộc Trần Châu đều được mang ra từ động quỷ.

Tự nhiên phải bảo quản cẩn thận.

Sau đó Trần Phong và mọi người liền tập hợp trước bốn cây cột.

Xem xong những bức bích họa, mọi người cũng biết chuyện xảy ra năm đó.

Cũng biết người trong cỗ quan tài màu đen là ai!

Nhưng mục tiêu của họ là Long Cốt Thiên Thư ở đây, là thứ có thể cứu mạng.

Trần Phong cẩn thận quan sát xung quanh, nếu ở đây có cơ quan.

Thì phần lớn khả năng là ở trên những cây cột.

Thế là hắn đi vòng quanh những cây cột từng vòng một.

Tuyết Lê và mọi người thấy vậy cũng biết hắn đang tìm cơ quan.

Thế là mọi người cũng bắt chước Trần Phong, quan sát tình hình trên những cây cột.

Trần Phong cẩn thận quan sát những dị thú trên cột.

Trực giác mách bảo hắn cơ quan có thể liên quan đến những dị thú này.

Nhưng lại không biết cơ quan ở đâu.

Hắn đã quan sát kỹ những dị thú một lượt, lại dùng tay sờ một lượt.

Đột nhiên, khi tay Trần Phong lướt qua mắt của dị thú, cảm giác con mắt động đậy.

Trong lòng vui mừng, có manh mối rồi.

Cơ quan hẳn là ở trên con mắt.

Hắn dùng sức ấn xuống, sau đó hồi hộp chờ đợi, nhưng không thấy tình hình xung quanh có biến hóa.

Trần Phong nhìn lại con mắt trên dị thú.

Chỗ nào đã xảy ra sai sót, hắn không cân nhắc đến.

Đột nhiên Trần Phong nhìn bốn cây cột, trong đầu lóe lên một tia sáng!

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu!

Nếu con mắt trên một cây cột có thể động.

Vậy thì những cây cột khác không chừng cũng có thể.

Vừa nghĩ đến đây, đã nghe thấy Ngô Bát Nhất kinh hô một tiếng: "Con mắt này có thể ấn xuống." "Lão Trần?" "Tôi biết rồi, cơ quan này là phải ấn con mắt trên cả bốn cây cột cùng một lúc." Trần Phong nghe lời Ngô Bát Nhất, biết suy đoán của mình là đúng.

Bốn cây cột trên đều có cơ quan.

Chỉ ấn một cái không có tác dụng, chỉ có ấn tất cả cùng một lúc mới có thể mở được cơ quan này.

Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử và Tuyết Lê cũng đến trước những cây cột.

Đưa tay sờ mắt của dị thú.

“Nghe tôi nói, cùng nhau ấn xuống.” Trần Phong thấy mấy người đều đã đặt tay lên mắt, liền nói.

“Ấn!” Tiếng Trần Phong vừa vang lên, bốn người đồng thời ấn những con mắt đó xuống.

Rất nhanh, Trần Phong và mọi người nghe thấy tiếng động truyền lên từ mặt đất.

Chương 600

Cảm giác dưới chân rung chuyển.

Chỉ thấy ở giữa bốn cây cột, một cái hố đột nhiên xuất hiện trước mặt Trần Phong và mọi người.

Sau đó Trần Phong và mọi người thấy một bệ đá từ từ dâng lên.

Bệ đá này chính là bệ đá Trần Phong và mọi người thấy trên bích họa.

Rất nhanh bệ đá đã dâng lên hết.

Trần Phong và mọi người nhìn bệ đá, trong lòng đều kích động, chỉ cần có được thứ này.

Mọi người đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ lần này.

Cả nhóm ánh mắt nóng rực nhìn lên bệ đá đó.

Trần Phong chậm rãi đến trước bệ đá, nhìn kỹ liền thấy rõ một cái hộp hình tứ giác.

Cái hộp này được làm bằng ngọc Hán bạch, ở giữa có một khe hở, hai bên hợp lại, chỉ cần đẩy về hai bên là được.

Hiển nhiên Long Cốt Thiên Thư ở bên trong rồi.

Trần Phong hít một hơi thật sâu, đến trước cái hộp.

Hắn đưa tay ra, ngón giữa và ngón trỏ đặt lên mép hộp đá.

Hai tay dùng sức.

Ngô Bát Nhất và mọi người thấy cơ bắp trên người Trần Phong căng cứng.

Sắc mặt đỏ bừng.

Cuối cùng, hộp đá kêu một tiếng "oành", bị Trần Phong mở ra.

Cũng may nhờ hai tay của Trần Phong, kỹ năng Song Chỉ Tham Động, khiến ngón giữa và ngón trỏ của Trần Phong dài và mạnh hơn người khác.

Hộp vừa mở ra, Trần Phong không thể chờ đợi được nữa, nhìn vào trong.

Nhưng vừa nhìn, hắn sững sờ.

Bên trong không có gì cả.

Sao lại thế này?

Trần Phong lập tức cảm thấy hơi khó thở.

Mọi người tự tin tràn đầy mở cái hộp này ra.

Lại nhận được kết quả này.

"Sao lại như vậy?" Ngô Bát Nhất và mọi người sau khi hộp được mở ra, đều nhìn vào trong, nhưng khi thấy bên trong trống không, sắc mặt trở nên khó coi.

"Mẹ kiếp, không phải đang đùa tôi đấy chứ?" Bàn Tử thấy vậy liền chửi ầm lên.

Cũng phải, cũng bình thường, con vịt đến miệng còn bay mất.

Sự việc thay đổi quá nhanh.

Nhất thời đều có chút khó chấp nhận.

"Không sao, chúng ta vẫn còn cơ hội," Trần Phong hít một hơi thật sâu, để mình bình tĩnh lại, sau đó hướng ánh mắt về phía cỗ quan tài màu đen đó.

Không chừng Long Cốt Thiên Thư đã bị Quỷ Mẫu lấy đi làm đồ bồi táng.

Quỷ Mẫu cuối cùng, sau này không dùng đến thứ này nữa, trực tiếp mang theo vào quan tài.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lại có tinh thần.

"Lão Trần, mẹ nó chứ, không chừng Long Cốt Thiên Thư ở trong đó." Bàn Tử vừa nghe lời Trần Phong, không nhịn được nói.

Không chỉ vì bên trong có thể có minh khí, mà còn vì bên trong có thể có Long Cốt Thiên Thư.

"Lão Trần, mở đi, nếu bên trong không có, thì thật sự là mệnh rồi." Ngô Bát Nhất thở dài một hơi, trầm giọng nói.

Nếu không có, thì manh mối về Long Cốt Thiên Thư đã mất, giống như mảnh vỡ Mộc Trần Châu kia.

Bặt vô âm tín.

Thấy Ngô Bát Nhất và mọi người đều đồng ý, Trần Phong gật đầu, nhìn Bàn Tử.

Thấy ánh mắt của Trần Phong, Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra nến thắp lên.

Sau đó tìm góc đông nam cố định lại, ra hiệu cho Trần Phong.

Thấy nến đã được thắp, trong lòng Trần Phong cũng có thêm dũng khí, hắn lấy dao găm từ trên người, men theo khe hở của nắp quan tài từ từ đút vào.

Nhưng quan tài này không bị đóng đinh, cũng không bị sáp phong lại.

Khi dao găm của Trần Phong chạm vào đinh sắt, liền gọi Ngô Bát Nhất một tiếng.

Hai người cùng đút dao găm vào hai bên đinh sắt, dùng sức bẩy lên.

Nắp quan tài liền kêu một tiếng "ken két", phát ra âm thanh khiến người ta ê răng.

Mỗi cây đinh sắt bên cạnh đều được bẩy lên, khi cây đinh sắt cuối cùng được bẩy lên.

Nắp quan tài liền bị Trần Phong và Ngô Bát Nhất dùng sức đẩy một cái, rơi xuống đất.

Tiếng "loảng xoảng" vang vọng trong gian mộ thất trống trải.

Nắp quan tài vừa rơi xuống đất, Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người nhanh chóng ngồi xổm xuống, Tuyết Lê cũng kéo A Hương vội vàng lùi lại.

Một lúc lâu sau, Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người từ từ đứng dậy.

Quỷ Mẫu được chôn cất vội vàng như vậy, chắc sẽ không có cơ quan.

Cho nên Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người đều lấy hết can đảm nhìn vào trong.

Một mùi hôi thối nồng nặc từ trong quan tài tỏa ra.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất ngửi thấy mùi này, mày nhíu lại.

Thi thể bên trong lúc này đã biến thành xác khô, quần áo trên người cũng đã mục nát thành màu đen.

Đều không nhìn ra được.

Thi thể lúc này đã biến thành xác khô, miệng há to, hốc mắt lõm sâu.

Trần Phong nhìn vào trong, nhưng không thấy gì cả.

Trên tay thi thể không có gì, bên cạnh cũng không có gì.

Cả cỗ quan tài dường như ngoài thi thể ra không còn gì nữa.

Thấy vậy, trong lòng Trần Phong chùng xuống.

Chẳng lẽ thật sự không tìm được Long Cốt Thiên Thư?

“Lão Trần, nhìn dưới đầu thi thể kìa?” Đúng lúc này, Ngô Bát Nhất chỉ vào chỗ thi thể đang gối đầu nói.

“?

Long Cốt Thiên Thư!” Trần Phong lúc thấy thứ đó trước tiên sững sờ, sau đó liền kinh hô.

Không lẽ Long Cốt Thiên Thư bị Quỷ Mẫu dùng làm gối đầu.

Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử và Tuyết Lê ba người đều tiến lên nhìn vào trong.

Chương 601

Chỉ có A Hương nhìn thấy thi thể bên trong liền kinh hô một tiếng, không dám nhìn vào trong nữa.

Trần Phong thấy vậy cười lắc đầu, A Hương cái gì cũng tốt, chỉ là gan quá nhỏ.

Bàn Tử và Tuyết Lê hai người nhìn vào trong.

Chỉ thấy dưới đầu thi thể có một vật màu trắng bị Quỷ Mẫu gối lên.

Vật màu trắng đó giống như một khúc xương, đồng thời lại có chút giống một cuốn sách đang mở ra.

"Thật sự là Long Cốt Thiên Thư, Quỷ Mẫu lại lấy thứ quý giá như vậy gối đầu, Bàn gia tôi phục." Bàn Tử thấy Long Cốt Thiên Thư bên dưới, cười lớn một tiếng nói.

Nghe lời Bàn Tử, Trần Phong khẽ cười.

Tìm được Long Cốt Thiên Thư, tâm trạng của mọi người cũng tốt hơn nhiều.

Nói xong, Bàn Tử làm bộ muốn lấy Long Cốt Thiên Thư.

Trần Phong kéo lại, nói: "Đừng vội, không thể tùy tiện đụng vào." Nói xong, Trần Phong liền từ trong ba lô lấy ra một sợi dây thừng.

Dây Trói Xác, có tác dụng khắc chế lớn đối với thi thể.

Trần Phong dùng Dây Trói Xác luồn từ dưới thi thể qua.

Dây thừng kéo trong tay hắn, chỉ cần dùng sức là có thể kéo thi thể lên, một khi kéo lên, thi thể sẽ ngồi thẳng dậy.

Trước đây đây cũng là một thủ pháp lấy minh khí.

Một khi kéo lên, bất kể là trên người thi thể hay dưới thân thi thể, không một thứ gì có thể chạy thoát.

Sau khi Trần Phong kéo thi thể lên, liền ra hiệu cho Ngô Bát Nhất.

Ngô Bát Nhất hiểu ý, đi đến đầu kia của thi thể, lấy Long Cốt Thiên Thư lên.

Thấy Long Cốt Thiên Thư đã được lấy ra, trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng lấy được thứ này.

Hành động lần này có thể thành công rồi.

Chỉ cần tìm được đường ra ngoài, mọi chuyện đều tốt đẹp.

"Lão Trần, cẩn thận!" Đúng lúc này, Bàn Tử ở bên cạnh đột nhiên kinh hô.

Ánh mắt của Trần Phong vừa rồi vẫn luôn dừng trên Long Cốt Thiên Thư, không để ý đến tình hình thi thể.

Nghe thấy tiếng của Bàn Tử, Trần Phong vội vàng nhìn qua.

Vừa nhìn, Trần Phong theo phản xạ buông sợi dây thừng trong tay ra.

Dây thừng vừa lỏng ra, thi thể liền thẳng tắp ngã về phía sau.

Chỉ thấy trên người thi thể bắt đầu xuất hiện những sợi lông màu đen.

Những sợi lông này vừa rồi không có, hiển nhiên là vừa mới mọc ra.

Thi thể đang biến đổi.

"Toi rồi, chắc chắn là do chúng ta lấy Long Cốt Thiên Thư, đối phương không đồng ý." Bàn Tử thấy cảnh này cũng đau đầu.

“Móng lừa đen!” Trần Phong quay đầu nhìn Bàn Tử nói.

Đồng thời cũng không rảnh rỗi, từ trong ba lô lấy ra bùa Trấn Thi, một bước tiến lên dán lên trán thi thể.

Vừa dán lên, đã thấy bùa Trấn Thi biến thành màu đen.

Sau đó bùa Trấn Thi biến thành màu đen kịt, rơi xuống.

Lúc này Bàn Tử cầm móng lừa đen nhét vào miệng thi thể.

Trong nháy mắt, Trần Phong và mọi người thấy một luồng khói xanh bốc lên từ miệng thi thể.

Trần Phong thấy cảnh này, trong lòng căng thẳng, thi thể sắp biến đổi thành công rồi.

Trừ phi mọi người đặt Long Cốt Thiên Thư trở lại.

Nhưng có thể sao?

Mọi người đến đây vì Long Cốt Thiên Thư.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lòng dạ độc ác, cầm dao lính liền đi về phía thi thể.

Không do dự, trực tiếp chém xuống đầu thi thể.

Nhưng thi thể tuy chưa biến đổi thành công, nhưng rất cứng rắn, một nhát chém xuống, tay Trần Phong tê rần.

Suýt chút nữa không cầm chắc được con dao trong tay.

Hắn nghiến răng, cầm dao chém xuống thi thể.

Ngô Bát Nhất và mọi người nhìn động tác của Trần Phong, tim đập thình thịch.

Ánh mắt căng thẳng nhìn thi thể.

Trần Phong lại một lần nữa hung hăng chém xuống, cổ thi thể bị Trần Phong chém đứt một nửa.

Nhưng đúng lúc này, móng lừa đen trong miệng thi thể đã bị tan chảy.

Thấy vậy, Trần Phong cũng biết việc thi thể biến đổi cuối cùng không thể ngăn cản được nữa.

“Tất cả lùi lại, xa một chút.” Trần Phong nói xong, liền rút súng lục, nhét vào miệng thi thể.

Không chút do dự bóp cò.

Tiếng súng không ngừng vang lên, miệng thi thể bị đạn bắn nát.

Một cái lỗ to bằng nắm đấm xuất hiện trên miệng thi thể.

Thậm chí có thể nhìn thấy tấm ván quan tài bên dưới thi thể.

Trần Phong vừa ngừng bắn.

Một bàn tay đầy lông đen lập tức nắm lấy tay Trần Phong.

Sau đó, thi thể liền trực tiếp đứng dậy dưới sự chứng kiến của Trần Phong.

Tay Trần Phong bị đối phương nắm chặt.

Nhìn con quái vật toàn thân lông đen trước mắt, Trần Phong biết đó là một con Hắc Hống.

Con Hắc Hống đó đứng dậy, hai tay vung về phía Trần Phong.

Nhưng Trần Phong cũng không phải lần đầu gặp Hắc Hống.

Hắn nhấc chân đá một cước về phía Hắc Hống.

Cú đá bất ngờ này trực tiếp trúng vào ngực nó.

Hắc Hống trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Tay đang nắm Trần Phong lúc này cũng buông ra.

“Lão Trần, cẩn thận.” Thấy thi thể đứng dậy, trong lòng Tuyết Lê

run lên.

Hắc Hống không dễ đối phó.

A Hương sau khi thấy Hắc Hống, càng thêm tệ hại.

Chương 602

Cả người đều run rẩy.

Trần Phong thấy Hắc Hống bay ra ngoài, liền một bước xông tới.

Con quỷ này rất coi trọng Long Cốt Thiên Thư, nếu không oán khí cũng không nhiều đến vậy.

Biến thành Hắc Hống.

Trần Phong đến trước mặt Hắc Hống.

Lúc này Hắc Hống cũng vừa mới bò dậy.

Trần Phong một chân đạp nhẹ lên người Hắc Hống.

Thân thể Trần Phong nhanh chóng bay lên, chân trái mang theo tiếng gió vù vù quét ngang về phía thi thể.

Một tiếng "phanh", Hắc Hống lại bị đá bay ra ngoài.

"Em trai ngoan của tôi, Lão Trần lúc nào lại mạnh lên thế," Bàn Tử thấy cảnh này liền kinh ngạc.

"Chẳng lẽ con Hắc Hống này chưa thật sự biến thành Hắc Hống?" "Đừng quá lạc quan, Hắc Hống như vậy không thể có chuyện gì đâu." Ngô Bát Nhất thấy cảnh này lại không quá vui mừng.

Đòn tấn công như vậy, không thể gây ra tổn thương quá lớn cho thi thể.

Lời của Ngô Bát Nhất vừa dứt, đã thấy Hắc Hống đột ngột đứng dậy.

Nhanh chóng lao về phía Trần Phong, lần này tốc độ của con quái vật lại tăng lên một chút.

Trần Phong thầm chửi một tiếng.

Tốc độ của đối phương nhanh hơn hắn dự liệu.

Trần Phong cũng vừa lúc lao về phía Hắc Hống.

Như vậy, Trần Phong căn bản không có thời gian né tránh.

Trực tiếp bị một cú tát bất ngờ đánh trúng.

Lực của cú tát này rất lớn, sau khi Trần Phong trúng một chưởng.

Cổ họng lập tức có vị ngọt, nhưng không có gì đáng ngại.

Thân thể Trần Phong đã được cường hóa, nên cũng không gây ra tổn thương quá lớn.

Bàn Tử và mọi người thấy vậy trong lòng căng thẳng, lực của Hắc Hống không phải là chuyện đùa.

Một cú tát người thường đã trực tiếp đi đời.

Thấy Trần Phong đứng dậy trở lại, trông không có gì đáng ngại, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trần Phong hít một hơi thật sâu, hắn biết thứ này khó đối phó, nhất thời không thể gây ra tổn thương.

Trần Phong cầm súng trong tay, hễ có cơ hội là bắn vào đầu Hắc Hống.

Một lúc sau, trong miệng Hắc Hống xuất hiện một cái lỗ to hơn nắm đấm.

Thấy cảnh này, Trần Phong nảy ra một ý.

Hắn từ trong túi lấy ra thuốc nổ vừa mới lấy từ chỗ Bàn Tử...

Trần Phong lấy ra thuốc nổ.

Một bước lao tới, trực tiếp nhét thuốc nổ trong tay vào miệng Hắc Hống.

Sau khi Trần Phong nhét thuốc nổ vào, một cú đá thẳng mặt trực tiếp đá văng thi thể ra xa.

Trần Phong thấy thi thể bị đá xa, liền chạy về phía Ngô Bát Nhất và mọi người.

"Nằm xuống!" Đến trước mặt Tuyết Lê, hắn không do dự đè Tuyết Lê xuống dưới người.

Ngô Bát Nhất thấy vậy, cũng cùng Bàn Tử và A Hương nằm xuống đất.

Khi mấy người vừa nằm xuống, đã nghe thấy một tiếng nổ lớn vang lên từ cách đó không xa.

Mộ thất không ngừng rung chuyển, tiếp đó một luồng khí nóng từ xa ập tới.

Đồng thời một số viên đá nhỏ kèm theo tiếng gió vù vù bay qua đầu Trần Phong và mọi người.

Nếu bị đá bắn trúng, chắc chắn sẽ đầu rơi máu chảy.

Thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Một lúc sau, tiếng nổ từ từ lắng xuống.

Trần Phong mới kéo Tuyết Lê từ từ đứng dậy.

Nhìn về phía vị trí của Hắc Hống, vị trí của Hắc Hống trước đó đã trống không, không còn gì cả.

Chỉ còn lại một ít thịt vụn ở đó.

"Vãi, đối phó với bánh tông thì thuốc nổ là hữu dụng nhất, bất kể là bánh tông gì, chỉ cần một phát nổ là không còn gì." Bàn Tử thấy cảnh này hưng phấn nói.

Da có dày đến đâu, một bó thuốc nổ cũng không lên trời được.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử càng quyết định sau này xuống đất phải mang theo nhiều thuốc nổ hơn, chắc chắn không sai.

"Được rồi, cuối cùng cũng giải quyết xong." Thở dài một hơi, Trần Phong nhìn những mảnh vụn ở xa nói.

"Lão Ngô, cho tôi xem Long Cốt Thiên Thư." Bàn Tử lúc này nhìn Long Cốt Thiên Thư trong tay Ngô Bát Nhất, cười hắc hắc nói.

"Cẩn thận một chút!" Nhìn bộ dạng của Bàn Tử, Ngô Bát Nhất cũng cạn lời, đành phải từ từ đặt Long Cốt Thiên Thư trong tay vào tay Bàn Tử.

Bàn Tử cẩn thận quan sát Long Cốt Thiên Thư.

Long Cốt Thiên Thư bề ngoài trông giống như một cuốn sách đang mở.

Chất liệu sờ vào giống như một khúc xương.

"Không phải là làm từ một khúc xương chứ?" Bàn Tử cẩn thận cân nhắc rồi suy đoán.

"Chắc vậy, có thể là lấy từ một con rắn nào đó xuống, được điêu khắc thành, chỉ không biết tại sao lại xuất hiện từ trong động quỷ." Trần Phong nghe lời Bàn Tử, gật đầu, nhưng những điều này đều là suy đoán.

"Chúng ta về bằng cách nào?" Nhìn một lúc, Tuyết Lê đột nhiên ngẩng đầu nhìn mấy người nói.

Nghe lời Tuyết Lê, cả nhóm đều sững sờ.

Đúng vậy, ra ngoài bằng cách nào, chẳng lẽ thật sự phải đi ra từ nơi đầy rắn đen đó?

Nhưng ra ngoài rồi, hình như cũng chỉ là đổi một nơi khác mà thôi.

Căn bản không thấy đường có thể ra ngoài.

“Trong sông không đi được, xuống sông bây giờ chẳng khác nào tìm chết!” Trần Phong lắc đầu nói.

Tiếp theo phải đi đâu, cũng không biết.

“Trần đại ca, em thấy có một cánh cửa đá!” Đúng lúc này, A Hương ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Cánh cửa đá đó là do Trần đại ca nổ ra, ở bên đó.” A Hương đưa tay chỉ về phía vừa mới xảy ra vụ nổ.

Trần Phong và mọi người nhìn về phía đó, nhưng không thấy gì cả.

Đến gần rồi, mới thấy ở đó quả nhiên có một cánh cửa.

Cánh cửa này trước đó hiển nhiên đã bị một số vách đá phong lại.

Nếu không phải vụ nổ vừa rồi, cánh cửa đá này cũng sẽ không hiện ra.

Chương 603

Lúc này cánh cửa đá đó cũng chỉ lộ ra một phần.

Phần còn lại bị một lớp đá xanh bên ngoài bao bọc.

Thấy cánh cửa đá, trong lòng Trần Phong cũng do dự.

Phía sau cánh cửa đá là gì?

Liệu có nguy hiểm không?

Liệu có đường ra ngoài không?

Nếu không đi mở cửa đá, ít nhất mọi người ở đây sẽ không có nguy hiểm.

Không chừng có thể tìm được đường ra ngoài.

"Em nghĩ chúng ta có thể đi xem, gặp nguy hiểm thì lại lui về." "Không chừng phía sau sẽ có đường ra ngoài." Tuyết Lê nhìn bộ dạng do dự của Trần Phong, biết anh đang nghĩ gì.

"Lão Trần, tôi nghĩ đáng để thử, cùng lắm thì lui về," Ngô Bát Nhất nghe lời Tuyết Lê cũng đồng tình.

Nếu phía sau có đường ra thì không còn gì tốt hơn.

Nghe lời hai người, Trần Phong cũng hạ quyết tâm.

Vậy thì mở cửa.

Quyết định xong, Trần Phong liền cùng Ngô Bát Nhất và mấy người đến trước cửa đá.

Cánh cửa đá này tương tự như những cánh cửa đá đã gặp trước đây.

Chỉ là trên cánh cửa đá này không có con mắt rực rỡ kia.

Trên cánh cửa đá này không có gì cả.

Thậm chí một ít hoa văn cũng không có, giống như hai phiến đá đặt ở đó vậy.

"Phía sau liệu có phải là cấm địa gì không, nên mới bị phong ấn." Bàn Tử nhìn bộ dạng của cánh cửa đá này nói.

"Đừng quan tâm nhiều như vậy, trước tiên dọn sạch đá trên đó đã." Trần Phong lắc đầu nói.

Phía sau cửa đá là gì, lát nữa mở ra sẽ biết.

Nghĩ đến đây, Trần Phong lấy dao găm đút vào khe hở giữa cửa đá và lớp đá bên ngoài.

Lớp đá này mỏng.

Cộng thêm vừa rồi bị thuốc nổ làm cho nổ tung.

Trần Phong đút dao găm vào, nhẹ nhàng bẩy một cái, lớp đá đó rơi xuống vài mảnh.

Rất nhanh, lớp đá bên ngoài cánh cửa đá đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Thấy hai vòng kéo trên đó.

Cả nhóm liền biết cửa đá sắp được mở ra.

Những cánh cửa đá trên đường đi đều như vậy.

Có thể là để tiện lợi, cơ quan như vậy chỉ cần có hai người là có thể mở được.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người tiến lên một bước, hai tay nắm lấy vòng kéo.

Hai tay dùng sức, vòng kéo bị Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người kéo ra.

Xích sắt kêu ken két, sau đó nghe thấy tiếng động truyền đến từ

trên cửa đá.

Nghe thấy tiếng động, Trần Phong và Ngô Bát Nhất hai người lùi lại vài bước.

Cảnh giác nhìn cửa đá.

Cửa đá bị phong ấn, chắc chắn phía sau có thứ gì đó.

Rất nhanh cánh cửa đá đó được từ từ kéo lên.

Cửa đá vừa được kéo lên, Trần Phong liền bật đèn pin soi vào trong.

Bên ngoài trống trải, nhưng không có gì cả.

Đó là cảm giác đầu tiên của Trần Phong.

Nơi mắt nhìn tới không có gì cả.

Có thể là do khoảng cách chiếu xạ của đèn pin có vấn đề.

Bên ngoài nhìn không thấy bờ.

Nhìn một lúc, Trần Phong không thấy nguy hiểm, hít một hơi thật sâu, liền đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa đá, Trần Phong và mấy người liền cầm đèn pin, trước tiên xem qua tình hình xung quanh, không gian bên trong rộng rãi, khoảng chừng một sân bóng đá.

Cuối cùng đều là núi, cũng có thể nói đây là một không gian kín.

Mặc dù trong lòng có chút thất vọng, nhưng đã vào rồi.

Vậy thì xem xem rồi nói!...

Sau khi tiến vào, đám người Trần Phong bắt đầu quan sát không gian bên trong.

Cửa đá bị bịt kín chắc chắn có lý do.

Nhưng không gian bên trong quá rộng, chỉ có thể từ từ xem xét.

“Trong này có một căn nhà!” Đột nhiên, giọng A Hương vang lên.

“Còn có một tượng Phật nữa!” Nghe tiếng A Hương, mấy người Trần Phong nhanh chóng lại gần.

Trước mặt A Hương, một tòa nhà sừng sững hiện ra.

Tòa nhà này có phần giống một pháo đài, tổng cộng ba tầng.

Phía sau tòa nhà là một pho tượng Phật.

Pho tượng Phật rất lớn, tòa nhà ba tầng chỉ cao bằng một nửa pho tượng.

Trần Phong chưa từng thấy pho tượng Phật nào như vậy.

Có lẽ đây là thứ đặc hữu của Ma Quốc, nên họ mới chưa từng thấy qua.

Nhìn pho tượng Phật lần đầu, ai cũng cảm thấy không thoải mái, nó toát ra một cảm giác yêu dị.

Toàn thân tượng đều một màu đen kịt.

“Tượng Phật ư?

Đây là vị thần nào vậy, sao chưa thấy bao giờ?” Bàn Tử nhìn pho tượng cũng ngây người, thứ này hắn quả thật chưa từng thấy.

“Cả căn nhà cũng màu đen!” Ngô Bát Nhất ngơ ngác nói khi nhìn căn nhà đen và pho tượng Phật đen.

Chuyện này quá bất hợp lý.

Ai lại xây nhà màu đen bao giờ.

Nhìn cứ thấy khó chịu.

“Liệu có phải đây là lý do cửa đá bị phong kín không, lẽ nào bên trong có thứ gì đó?” Tuyết Lê nhìn kiến trúc màu đen, nói.

Bên trong chỉ có hai thứ này, vậy khả năng là chúng không muốn bị người khác phát hiện.

Chương 604

Vậy bên trong sẽ có gì?

“Vào trong xem là biết ngay!” Bàn Tử nghe lời Tuyết Lê, liền lên tiếng.

“Không được manh động, bên trong có thể có nguy hiểm.” Ngô Bát Nhất lập tức phản đối ý kiến của Bàn Tử.

“Đồ của tôi đã lấy được rồi, đừng gây thêm chuyện nữa.” Nghe Ngô Bát Nhất nói, hắn chỉ có thể hậm hực gật đầu.

Hắn biết Ngô Bát Nhất đang lo cho sự an toàn của mọi người.

Trên đường đi đã chết nhiều người như vậy, nhưng đó đều là người ngoài, không đáng bận tâm.

Nhưng những người ở đây thì khác, đều là người của mình.

“Lão Trần, tiếp theo định thế nào?” Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn Trần Phong.

Tình hình hiện tại chỉ có thể trông chờ ai đó đưa ra chủ ý.

Tiến hay lùi, thực ra cũng không khác nhau là mấy.

Đều không có lối ra rõ ràng.

“Xem ra chúng ta thật sự phải vào trong một chuyến rồi, bên ngoài không có gì cả, tình hình bên trong cũng không rõ.” Trần Phong nhìn tòa pháo đài màu đen, bên trong tối om.

Mọi người dùng đèn pin chiếu vào, cũng không thấy được gì.

Cứ như thể bên trong không có gì cả.

Quả thật quỷ dị.

“Lão Ngô, thấy chưa, Lão Trần cũng có ý kiến giống tôi, theo tôi thấy, bên trong không chừng là kho báu tích trữ nhiều năm của Ma Quốc, cũng có thể là quốc khố đó.” Bàn Tử vừa nghe Trần Phong cũng đề nghị đi vào, lập tức cười ha hả, trêu chọc Ngô Bát Nhất.

“Xì~” Ngô Bát Nhất nghe lời Bàn Tử, đang định phản bác thì nghe thấy xung quanh truyền đến một âm thanh kỳ lạ.

Âm thanh này rất quen thuộc.

Trước đó trong đường hầm, nhắm mắt lại cũng nghe thấy những âm thanh này.

“Xì~” Ngay khi Ngô Bát Nhất tưởng mình nghe nhầm, xung quanh lại truyền đến âm thanh tương tự.

Lần này càng rõ ràng hơn, từ bốn phía truyền đến.

Nói cách khác, họ đã bị lũ rắn bao vây.

Không chỉ Ngô Bát Nhất, đám người Trần Phong cũng nghe thấy âm thanh đó.

Vẻ mặt mấy người đều biến sắc.

Quay người lại nhìn, trước mặt là một mảng đen kịt.

Đèn pin chiếu ra xung quanh, họ mới thấy mảng đen kịt đó toàn là rắn đen.

“A~” A Hương nhìn thấy lũ rắn đen, cũng bị dọa giật nảy mình.

Dù sao cũng là con gái, đối với rắn có nỗi sợ hãi bẩm sinh.

“Mẹ kiếp, sao lại có nhiều rắn đen thế này, xong rồi, xong rồi.” Bàn Tử nhìn thấy nhiều rắn như vậy, gần như quên cả suy nghĩ.

Những con rắn này chính là loại rắn đen mà họ sợ nhất.

Nhìn thấy chúng, một luồng khí lạnh chạy thẳng lên gáy.

Lúc này, đám người Trần Phong cũng đã biết tại sao cửa đá lại bị bịt kín.

Mẹ nó chứ, bên trong toàn là rắn.

Nhưng lúc này họ không những đã mở cửa mà còn đi vào.

Đây chẳng phải là tự dâng mình đến miệng rắn sao?

"Đoàng đoàng đoàng~" Sau khi hoàn hồn, thấy lũ rắn chỉ còn cách họ vài mét, gã cầm súng liền nổ súng vào những con rắn đi đầu.

Trong nháy mắt, những con rắn phía trước bị bắn thành thịt nát.

Thịt nát thì mặc thịt nát, nhưng lũ rắn phía sau dường như vô tận.

Cũng không lạ, lũ rắn này đã sinh sôi ở đây không biết bao nhiêu ngàn năm, không có thiên địch.

Nếu không phải chúng không ra ngoài được, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Những con rắn phía trước bị tiêu diệt, nhưng lũ rắn phía sau lại tiếp tục tràn lên.

Trần Phong lúc này từ trong túi lấy ra một túi Khu Trùng Tán, vung tay rắc ra trước mặt.

Nhưng lũ rắn chỉ do dự một chút rồi trực tiếp vượt qua lớp bột.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong cũng thấy da đầu tê dại.

Lần này phiền phức rồi.

Lũ rắn này không sợ Khu Trùng Tán.

"Vào nhà?" Trần Phong giơ súng lên bắn chết mấy con rắn đen trước mặt.

Sau đó liền chạy về phía căn nhà màu đen.

Nhưng may là tốc độ của lũ rắn đen này khá chậm, không đuổi

theo.

Chúng cứ từ từ tiến về phía vị trí của đám người Trần Phong.

Có lẽ trong mắt chúng, mấy người trước mặt chỉ là đồ ăn tự dâng đến miệng.

Trần Phong nhanh chân chạy đến trước căn nhà màu đen.

Cũng không quản được nhiều nữa, trực tiếp tăng tốc tông thẳng vào cánh cửa.

Đám người Ngô Bát Nhất cũng nhanh chóng theo sau Trần Phong.

Thấy Trần Phong tông mở cánh cửa đen, họ liền ùa vào như cá.

Sau khi vào trong, Trần Phong và Ngô Bát Nhất liền đóng sập cánh cửa đen lại.

"Vãi chưởng, hôm nay e là phải bỏ mạng ở đây rồi," Bàn Tử vội vàng kiểm tra xem xung quanh nhà có lỗ hổng nào không, để đề phòng lũ rắn đen vào được.

Nhưng rất nhanh, Trần Phong và Ngô Bát Nhất đã cảm nhận được cánh cửa đang bị va đập.

Cảm nhận được lực đạo, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng ngây người.

Lũ rắn đen này có sức mạnh lớn như vậy sao?

Số lượng tuy nhiều, nhưng cũng không thể cùng lúc hợp tác được chứ.

Nhưng lúc này không quản được nữa, cứ như vậy, phải giữ vững cánh cửa đá này đã.

"Mau lên sân thượng, ở đây không an toàn." Trần Phong quay về phía Tuyết Lê và A Hương ở phía sau nói.

Căn nhà này không biết có thể trụ được bao lâu, nhưng có thể khẳng định tuyệt đối không cản được lũ rắn đen này.

Anh và Ngô Bát Nhất cảm nhận được lực va đập của lũ rắn ngày càng lớn.

Họ sắp không trụ nổi nữa rồi.

Anh liền kêu mọi người lên sân thượng. .....

Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử không đáp lại.

Chương 605

Hắn quay sang Tuyết Lê và A Hương hét lớn: "Lại đây, khiêng thứ này qua chặn cửa." Đó là một bức tượng điêu khắc, cao bằng một người, bên dưới là một bệ đá.

Bức tượng có hình dạng của những con rắn đen.

"Mẹ nó, tôi chắc chắn chúng ta đã vào ổ của lũ rắn đen này rồi." Hắn dùng sức đẩy bức tượng, mặt đỏ bừng, bức tượng chỉ dịch chuyển một chút.

May mà có Tuyết Lê và A Hương tham gia, Bàn Tử mới đỡ hơn nhiều.

Bức tượng nặng hơn tưởng tượng, muốn đẩy một bức tượng nặng như vậy qua không phải chuyện dễ.

Nhưng lúc này không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể dùng hết sức đẩy về phía Trần Phong và Ngô Bát Nhất.

Vài phút sau, bức tượng cuối cùng cũng được đẩy đến trước mặt Trần Phong và Ngô Bát Nhất.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn thấy bức tượng cũng hiểu ý của Bàn Tử.

Sau khi đặt bức tượng vào vị trí.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất giữ một lúc.

Thấy bức tượng không bị húc văng ra, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng họ cũng biết bức tượng này không trụ được bao lâu, lũ rắn đen này không biết tại sao lại có sức mạnh lớn như vậy.

Lực đạo ngày càng lớn, lúc đầu anh và Ngô Bát Nhất có thể dễ

dàng giữ được, nhưng về sau, phải dùng toàn lực.

Chắc chắn có biến cố gì đó, hoặc lũ rắn này có năng lực kỳ lạ.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất nhìn nhau, lập tức gọi Tuyết Lê và mọi người chạy lên sân thượng.

Họ chạy một mạch, không cho Bàn Tử có cơ hội nói chuyện.

Rất nhanh, đám người Trần Phong đã lên đến sân thượng.

"Lão...

Trần, chạy... nhanh thế làm gì?" Cuối cùng cũng có cơ hội nói chuyện, Bàn Tử vội vàng hỏi.

Không chỉ Bàn Tử, Tuyết Lê và A Hương cũng đầy vẻ nghi hoặc, cửa đá bên dưới đã bị chặn lại rồi, đáng lẽ không có vấn đề gì.

Sao lại phải vội vàng như vậy.

Trần Phong không để ý đến câu hỏi của Bàn Tử, anh đi đến mép sân thượng nhìn xuống dưới.

Anh muốn biết tại sao lũ rắn đen đột nhiên lại có sức mạnh lớn như vậy.

Tại sao?

Khi Trần Phong nhìn thấy tình hình bên dưới, vẻ mặt anh sững sờ, nuốt nước bọt một cách khó khăn.

Đây là rắn sao?

Chỉ thấy bên dưới, lũ rắn đen đã kết hợp thành một con rắn khổng lồ, những con rắn đen cắn vào đuôi con rắn phía trước, nối đuôi nhau.

Cứ như vậy, chúng đang không ngừng va đập vào cửa đá bên dưới.

Lũ rắn đen vẫn đang không ngừng nhập vào con rắn khổng lồ kia.

Con rắn đang không ngừng lớn lên, vì có thêm nhiều rắn đen gia nhập.

“Lão Trần, xem gì thế, yên tâm đi, cửa dưới lũ súc sinh đó không phá được đâu.” Bàn Tử thấy vẻ mặt kinh ngạc của Trần Phong, tưởng anh chỉ bị lũ rắn bên dưới dọa sợ.

Hắn cũng đi ra mép sân thượng nhìn xuống: “Mẹ nó, con rắn đen khổng lồ ở đâu ra vậy?” “Không lẽ con rắn khổng lồ trước đó đến báo thù chứ.” Nhìn tình hình bên dưới, Bàn Tử sợ đến nói năng lộn xộn.

“Là Xà trận!

Con rắn khổng lồ này do lũ rắn đen kia tạo thành.” Trần Phong nghe lời Bàn Tử, bình tĩnh nói.

“Xà trận, trước kia gặp Ngư trận, lần này lại là Xà trận, lũ rắn này sắp thành tinh cả rồi.” Bàn Tử nghe xong nhìn xuống, quả nhiên đúng như lời Trần Phong nói.

“Đây có lẽ là yêu nô của Ma Quốc, hoặc là thú bảo vệ của Ma Quốc.” Ngô Bát Nhất nhìn tình hình bên dưới, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Lũ rắn đen này hành động như con người.

“Chúng ta phải nhanh chóng tìm lối ra, lũ rắn này sắp phá cửa vào rồi.” Trần Phong thu lại tâm trí, quay đầu nhìn xung quanh.

Chỉ hy vọng ở đây có thể tìm được lối ra.

Nhìn quanh một vòng, ánh mắt Trần Phong dừng lại ở pho tượng Phật phía sau căn nhà màu đen.

“Lên đó?” Ngô Bát Nhất nhìn ánh mắt Trần Phong, hỏi.

“Ở đây không được, xuống không được, chỉ có thể đi lên thôi.” Trần Phong gật đầu đáp.

Vị trí của pho tượng Phật là cao nhất rồi.

Nhưng lũ rắn đen này rõ ràng cũng sẽ theo lên, chỉ là vấn đề thời gian.

Bị đuổi kịp là chết chắc.

"Bàn Tử, trước tiên hãy cản trở lực va đập của con rắn đen khổng lồ kia." Trần Phong quay đầu nhìn Bàn Tử, nói.

"Cản trở thế nào, dùng súng hay thuốc nổ?" Bàn Tử nghe lời Trần Phong, gãi đầu hỏi.

"Đưa thuốc nổ cho tôi." Trần Phong thở dài, đưa tay ra với Bàn Tử.

Hiện tại chỉ có thuốc nổ mới có thể gây ra một chút sát thương cho con rắn khổng lồ này.

Nhận lấy thuốc nổ từ tay Bàn Tử, châm lửa xong, anh ném về phía con rắn đen bên dưới.

Vị trí không thể ném quá gần, cũng không thể quá xa, tốt nhất là ở vị trí bảy tấc của con rắn.

May mà Trần Phong kiểm soát lực tay rất tốt.

Thuốc nổ rơi thẳng xuống vị trí bảy tấc của con rắn.

"Ầm~" Một tiếng nổ lớn từ dưới truyền lên, trong phút chốc thịt nát bay tứ tung, đó đều là thịt của lũ rắn đen.

Có những con trực tiếp bị vụ nổ hất bay.

Căn nhà màu đen cũng bị vụ nổ làm rung chuyển không ngừng.

Mấy người nhất thời không đứng vững, trực tiếp ngã sõng soài trên đất.

Khoảng một phút sau, tiếng nổ mới dừng lại.

Mấy người loạng choạng đứng dậy, xung quanh có vài xác rắn đen, đều bị thuốc nổ hất lên.

Nhìn xuống dưới, cảnh tượng càng thê thảm hơn.

Con rắn đen khổng lồ đã không còn nữa, khắp nơi la liệt xác rắn đen.

Một số con ở gần cũng bị thuốc nổ làm cho chết.

"Phì, muốn ăn Bàn gia đây à, tu luyện thêm vài năm nữa đi." Bàn Tử nhìn cảnh này, nhổ một bãi nước bọt.

Nhìn tình hình bên dưới, Trần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, như vậy, họ cũng có thêm thời gian để tìm cách thoát thân.

"Chúng ta nhanh chóng đi lên trên!" Trần Phong nhìn pho tượng Phật đen phía sau, hít một hơi thật sâu nói.

Thành hay bại đều trông cả vào pho tượng Phật đen này.

Bây giờ họ không còn đường nào khác, bên dưới bị vô số rắn đen bao vây.

Lũ rắn đen này kịch độc vô cùng, bị cắn là xong đời.

Chương 606

Vậy nên chỉ có một con đường duy nhất là đi lên.

Đối với việc này, Trần Phong trong lòng đã có tính toán.

Lên được trên đó, trực tiếp dùng thuốc nổ từ trên xuống, nếu may mắn, có thể nổ ra một lối đi.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng không do dự nữa.

Anh đi đến nơi gần nhất giữa căn nhà và pho tượng Phật đen.

Hai kiến trúc này không liền nhau.

Ở giữa có một khoảng rộng chừng một mét rưỡi, chỉ cần nhẹ nhàng nhảy qua là được.

Đối diện vừa hay là lòng bàn tay của tượng Phật.

Nhảy qua đó cũng có không gian để ứng phó.

Ngô Bát Nhất thấy vậy liền nhảy qua trước.

Sau đó là Bàn Tử. .....

Chỉ còn lại Trần Phong, Tuyết Lê và A Hương.

"Hai người đi trước, tôi đoạn hậu!" Trần Phong nhìn hai cô gái, nhẹ giọng nói.

Tuyết Lê gật đầu, nhẹ nhàng nhảy qua.

"Trần đại ca, em... em sợ em không nhảy qua được," Trần Phong thấy A Hương đứng yên không nhúc nhích, đang định nói thì nghe thấy A Hương rụt rè nói.

Thấy cơ thể A Hương đang run rẩy, Trần Phong biết cô bé đang nói thật.

Anh đi đến trước mặt A Hương, trong tiếng kêu kinh ngạc của cô bé, anh bế cô lên theo kiểu công chúa.

A Hương theo phản xạ ôm lấy cổ Trần Phong, với tư thế này, mặt cô bé lập tức đỏ bừng.

Trần Phong lùi lại vài bước, lấy đà rồi nhảy qua.

Sau khi qua bờ, Trần Phong đặt A Hương xuống.

"A Hương muội muội, sao mặt đỏ thế, chẳng lẽ gặp được tình lang rồi." A Hương vừa xuống đất, Bàn Tử thấy mặt cô bé đỏ như vậy liền trêu chọc.

"Không... em không có, Vương đại ca..." Nghe lời Bàn Tử, mặt A Hương càng thêm hồng nhuận, phảng phất như sắp nhỏ ra máu.

"Được rồi, Bàn Tử, đừng đùa nữa, mạng người là quan trọng, ra ngoài rồi muốn đùa thế nào cũng được." Trần Phong nghe lời Bàn Tử, nhíu mày nói.

Nhưng anh cũng thực sự khâm phục thái độ của Bàn Tử, nước sôi lửa bỏng đến nơi rồi mà hắn vẫn còn tâm trạng đùa cợt.

Anh không đạt được đến cảnh giới của Bàn Tử.

Lần trước có cơ hội, Trần Phong đã hỏi Bàn Tử một câu.

Câu trả lời của Bàn Tử là có anh và Lão Ngô cao to ở trên chống đỡ, căn bản không cần lo lắng.

Nghe lời Bàn Tử, Trần Phong cũng cạn lời. .....

"Lão Trần, phía trên không dễ leo đâu!" Ngô Bát Nhất sau khi đến đây đã quan sát tình hình một lượt, phía trên không hề dễ trèo.

Với thể chất của A Hương, khó mà lên được.

"A Hương giao cho tôi, các ông lên trước đi." Trần Phong nhìn

Ngô Bát Nhất nói, anh biết ý tứ đằng sau câu nói của Ngô Bát Nhất.

A Hương thể chất yếu, khó mà leo lên trên được.

“Sau khi lên được, tôi sẽ thả dây thừng xuống.” Ngô Bát Nhất gật đầu, nhìn Bàn Tử và Tuyết Lê nói.

Sau đó, Ngô Bát Nhất bắt đầu leo lên.

Từ đây lên đến đỉnh còn khoảng một nửa quãng đường, chừng hơn mười mét.

Trần Phong cũng có chút lo lắng, mười mét không phải đơn giản như đi bộ.

Bàn Tử và mọi người bên dưới đều cẩn thận nhìn Ngô Bát Nhất.

“Không ngờ Lão Ngô cũng có thân thủ tốt như vậy!” Bàn Tử thấy Ngô Bát Nhất cuối cùng cũng lên đến vai tượng Phật, tấm tắc khen ngợi.

“Những điều anh không biết còn nhiều lắm.” Tuyết Lê liếc Bàn Tử một cái nói.

Bàn Tử đang định nói gì thì thấy Ngô Bát Nhất đã thả dây thừng xuống.

“Bàn Tử lên trước đi.” Trần Phong nhìn Bàn Tử nói.

“Bàn Tử nặng nhất, nếu có sự cố gì, ở đây cũng có người ứng phó.” “Ok, xem Bàn gia đây.” Bàn Tử nắm lấy dây thừng, sau đó bắt đầu leo lên.

Có Ngô Bát Nhất ở trên kéo, việc leo lên dễ dàng hơn nhiều.

Thấy Bàn Tử cũng đã an toàn lên được.

Trần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo là Tuyết Lê, cơ thể nhẹ nhàng, thân thủ cũng không tồi,

tự nhiên không có vấn đề gì.

Khi Tuyết Lê leo được một nửa.

Ngô Bát Nhất đột nhiên thấy ở không xa căn nhà màu đen, một con rắn đen khổng lồ đang từ từ bò đến.

Có thể khẳng định con rắn đen khổng lồ này không phải do lũ rắn đen trước đó tạo thành.

Nếu là Xà trận do lũ rắn đen tạo thành, sẽ không trôi chảy, tự nhiên như vậy.

"Nhanh lên!" Không kịp nói nhiều, anh vội giục Tuyết Lê nhanh chóng lên.

Bên dưới còn có Trần Phong và A Hương.

Nếu bị con rắn đen này đuổi kịp, người bên dưới đều không chạy thoát được.

Nghe lời Ngô Bát Nhất, Tuyết Lê cũng biết đã xảy ra vấn đề, động tác trên tay cũng nhanh hơn vài phần.

Trần Phong cũng cảm nhận được điều không ổn, nhưng ở vị trí của anh căn bản không nhìn thấy được sự việc phía trước căn nhà.

Nhưng nghe giọng điệu của Ngô Bát Nhất, anh biết tình hình còn nghiêm trọng hơn vừa rồi.

Nhanh chóng Tuyết Lê đã lên được, Trần Phong cõng A Hương trên lưng.

Anh nắm lấy dây thừng leo lên.

Vừa bắt đầu leo, Trần Phong nghe thấy động tĩnh phía sau.

Chỉ nghe động tĩnh, anh đã biết phía sau là một con quái vật khổng lồ.

Nhưng bây giờ ngay cả thời gian quay đầu lại nhìn cũng không có.

A Hương trên lưng nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại nhìn một cái.

Gương mặt xinh xắn lập tức trở nên trắng bệch.

Chỉ thấy một con mãng xà đen khổng lồ đã bò lên sân thượng, đôi mắt vô cảm nhìn chằm chằm vào hai người.

Xem ra nó sắp lao tới rồi.

Chương 607

“Trần đại ca, rắn!” A Hương run rẩy nói bên tai Trần Phong.

May là cô bé đang ở trên lưng Trần Phong, nếu không chân chắc chắn đã mềm nhũn.

Nghe lời A Hương, động tác trên tay Trần Phong lại nhanh hơn một chút.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử ở trên lúc này không ngừng kéo dây thừng.

Tuyết Lê thì liên tục nổ súng về phía con mãng xà đen.

Nhưng đạn đối với con mãng xà đen căn bản không có tác dụng.

Con mãng xà đen chỉ ngẩng đầu nhìn Ngô Bát Nhất và mọi người ở trên một cái, rồi lại tiếp tục nhìn về phía Trần Phong và A Hương trước mắt.

Có sự giúp đỡ của Ngô Bát Nhất và mọi người, tốc độ đi lên của Trần Phong rất nhanh.

Lúc này Trần Phong cảm nhận được một luồng gió thổi qua.

Trong lòng thầm kêu không ổn, tay dùng sức mạnh.

Cơ thể Trần Phong nhanh chóng được nâng lên.

Đúng lúc đó, một cái đầu khổng lồ xuất hiện dưới chân anh.

Trần Phong cúi đầu nhìn một cái, không có tâm trạng để xem nữa, mẹ nó con rắn to như vậy.

Con rắn khổng lồ này một miếng nuốt một người quả thực dễ như trở bàn tay.

Trong khoảnh khắc sinh tử, động tác trên tay Trần Phong lại nhanh hơn.

Con mãng xà va chạm một lần, tượng Phật cũng bị va chạm làm rung chuyển không ngừng.

Ngô Bát Nhất và mấy người ở trên suýt chút nữa bị hất xuống.

May mà Tuyết Lê tay nhanh mắt lẹ nắm lấy Ngô Bát Nhất, mới không bị rơi xuống.

Lúc này, Trần Phong cũng đã gần đến vị trí của Ngô Bát Nhất và mọi người.

"Phía sau có một khe nứt!" Tuyết Lê vừa rồi tay bám vào vị trí tai tượng Phật.

Bây giờ quay đầu lại thấy phía sau xuất hiện một khe nứt.

Khe nứt này không phải loại nhỏ, đủ cho một người đi qua.

Nó ở phía sau tượng Phật.

Xem ra khe nứt này đã tồn tại từ trước, chỉ bị tượng Phật che khuất.

Vừa rồi con mãng xà va chạm đã làm lộ ra khe nứt.

Lúc này, Trần Phong cũng đã cõng A Hương lên được.

Lên đến nơi anh liền thấy khe nứt phía sau.

Con mãng xà khổng lồ bên dưới đang từ từ bò lên.

Thời gian không còn nhiều, một lát nữa con mãng xà đen sẽ lên tới nơi.

Nghĩ đến đây, Trần Phong trực tiếp chui đầu vào khe nứt. .....

Thấy Trần Phong chui đầu vào.

Mấy người Ngô Bát Nhất cũng không do dự, vội vàng tiến vào khe nứt đủ một người đi qua.

Vốn dĩ họ đã không còn đường đi, bây giờ xuất hiện một lối đi tự nhiên là tốt nhất.

Mấy người vừa vào khe nứt, một tiếng "beng" vang lên từ sau lưng Ngô Bát Nhất.

Không cần nghĩ cũng biết đó là tiếng con mãng xà khổng lồ va vào vách đá.

Một cú va chạm làm đá vụn hai bên không ngừng rơi xuống.

Trần Phong thấy vậy đầu cũng không ngoảnh lại hét lên: "Mau chạy về phía trước!" Nơi này không an toàn.

Lỡ như bị con mãng xà húc sập, họ đều sẽ bị chôn sống ở đây.

Khe nứt này cứ thẳng về phía trước, không chừng có thể ra ngoài.

Chỉ có thể cứ chạy về phía trước.

Con mãng xà khổng lồ phía sau thấy người trước mắt chạy mất, tức giận không thôi, không ngừng dùng thân thể va vào khe nứt.

Nhưng lúc này đám người Trần Phong đã chạy xa rồi.

Sau khi va chạm một hồi, con mãng xà cuối cùng cũng dừng lại.

Đám người Trần Phong chạy về phía trước mười mấy phút, không nghe thấy âm thanh phía sau nữa mới dừng lại.

"Hù, mẹ nó chứ, suýt nữa thì thành bữa tối của con mãng xà rồi," Vừa dừng lại, Bàn Tử đã ngồi bệt xuống đất.

A Hương cũng từ lưng Trần Phong xuống, vừa rồi cứ chạy mãi.

Anh cũng không có thời gian để đặt cô bé xuống.

May mà thể lực Trần Phong tốt, cõng một người chạy xa như vậy,

chỉ hơi thở hổn hển.

Tất cả mọi người đều ngồi xuống đất.

Họ không khỏi nhìn nhau cười, lần này thoát khỏi miệng rắn đen và mãng xà khổng lồ không hề dễ dàng.

"Đây là đâu, sao lại có một khe nứt dài như vậy!" Ngô Bát Nhất quan sát khe nứt bên trong.

Hai bên đều không thấy điểm cuối, khe nứt phía trên lại càng ngày càng hẹp lại.

"Kệ nó là đâu, chúng ta đã thoát khỏi ổ rắn rồi." Trần Phong quan sát khe nứt xung quanh, nói.

"Mọi người ăn chút gì đó, nghỉ ngơi, rồi chúng ta lại đi tiếp." Sau đó mấy người liền ăn tạm chút lương khô, nghỉ ngơi.

Khoảng hơn một giờ sau, đám người Trần Phong lại xuất phát.

Lối đi phía trước cũng không biết dẫn đến đâu.

Nhưng dù sao đi nữa, cứ ra khỏi khe nứt này trước đã.

"Cái khe nứt này bị sao vậy, đi lâu thế rồi mà vẫn chưa thấy điểm cuối." Bàn Tử nhìn khe nứt phía trước vẫn không thấy điểm cuối, càu nhàu.

Họ đã đi hơn một giờ rồi, vẫn không thấy đầu.

Thậm chí hắn còn bắt đầu nghi ngờ gặp phải quỷ đả tường.

Nhưng xem ra cũng không giống.

"Đừng vội, sắp đến rồi." Trần Phong thấy Bàn Tử dừng lại, quay đầu nói.

"Tôi cảm nhận được có gió thổi vào." "Hầy, thật à!" Nghe lời Trần Phong, Bàn Tử vội vàng cảm nhận, quả nhiên cảm thấy phía

trước có gió nhẹ thổi tới.

Ngô Bát Nhất nghe lời Trần Phong mắt sáng lên, có thể nhanh chóng ra ngoài tự nhiên là tốt nhất.

Không gian bên trong chật hẹp, ở lâu khiến người ta khó chịu.

Sau đó, tốc độ của cả nhóm lại nhanh hơn vài phần.

Mười phút sau, đám người Trần Phong cuối cùng cũng thấy phía trước xuất hiện một vệt sáng.

"Có ánh sáng, sắp ra ngoài rồi, mọi người ơi, ở trong này lâu quá làm Bàn gia ngột ngạt chết mất." Thấy ánh sáng, đám người Trần Phong bất giác bắt đầu chạy.

Chương 608

Rất nhanh, mấy người đã đến trước vệt sáng.

Phía trước bị một ít cỏ dại che khuất, lờ mờ có thể thấy tuyết đọng bên ngoài.

Điều này cho thấy họ đang ở gần đó.

Đám người Trần Phong lúc này không quản được nhiều nữa, vạch cỏ dại ra rồi đi ra ngoài.

"Vãi chưởng, đây không phải là Tàng Cốt Câu sao?" Bàn Tử nhìn tình hình bên ngoài, lẩm bẩm.

Xuất hiện trước mặt đám người Trần Phong chính là Tàng Cốt Câu với xương trắng ngổn ngang.

"Khe nứt này thông thẳng đến đây, cũng thần kỳ quá nhỉ." "Dù sao đi nữa, ra được là tốt rồi." Trần Phong nhìn tình hình bên ngoài, trong lòng cũng thả lỏng.

Đến đây về cơ bản sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa.

"Lũ rắn đen bên trong có đuổi ra không?" Đúng lúc này, Bàn Tử buột miệng hỏi một câu.

"Khe nứt này trước kia lũ rắn đen không phát hiện, không có nghĩa là sau này không phát hiện được, lỡ như nhiều rắn như vậy xuất hiện." "Cư dân gần đây sẽ gặp tai ương." Nghe Bàn Tử phân tích, Trần Phong gật đầu, không thể không thừa nhận Bàn Tử nói có lý.

"Chúng ta cho nổ khe nứt đi." Ngô Bát Nhất nghe xong, trực tiếp đề nghị.

Như vậy lũ rắn đen kia sẽ không ra được, cũng có thể yên tâm.

“Vậy cho nổ!” Trần Phong gật đầu, sau đó Bàn Tử từ trong túi lấy ra thuốc nổ.

“Mọi người lùi lại một chút, lần này tôi phải ra tay thật đây.” Bàn Tử vừa châm thuốc nổ, đột nhiên quay đầu nói với đám người Trần Phong.

Nghe vậy, đám người Trần Phong đều lùi ra xa.

Một tiếng “beng”, chỉ thấy khe nứt sau một tiếng nổ.

Đá vụn hai bên không ngừng rơi xuống, cuối cùng một tiếng nổ lớn vang lên.

Khe nứt biến mất không còn tăm hơi.

Trần Phong lắc lắc đầu, tiếng nổ làm tai anh bây giờ vẫn còn ù.

Nhưng xem ra hiệu quả của vụ nổ cũng rất đáng hài lòng.

“Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi!” Đây là Tàng Cốt Câu, đường về họ đều biết.

Chỉ là những con ly ngưu và ngựa đều không thấy đâu.

Chuyện này không dễ ăn nói, đó đều là bảo bối của những cư dân kia, không phải dùng tiền là mua được.

Quan trọng nhất là Sơ Nhất.

Anh ấy làm người dẫn đường cho họ, nhưng lần này lại vĩnh viễn ở lại bên trong.

Trần Phong không biết phải đối mặt với gia đình Sơ Nhất như thế nào.

Anh thở dài, không nghĩ nhiều nữa.

Chuyện này cuối cùng cũng phải đối mặt.

Không lâu sau, đám người Trần Phong ra khỏi Tàng Cốt Câu.

Vừa ra khỏi Tàng Cốt Câu đã thấy không xa có một đội người, dắt theo ly ngưu đi về phía họ.

Tuyết Lê mắt tinh, một thoáng đã nhận ra trên lưng ly ngưu là đồ đạc họ chuẩn bị.

"Nhóm người này chẳng lẽ đã trộm hết ly ngưu của chúng ta, nhưng sao lại đi vào trong này làm gì." Bàn Tử nghe lời Tuyết Lê, trăm mối không có lời giải.

"Không phải, những người này là người bản địa, đến xem là biết." Tuyết Lê nghe lời Bàn Tử, vội vàng phủ định.

Quần áo những người này mặc trước đó đã thấy ở ngôi làng kia.

Là trang phục đặc trưng của địa phương.

Sau đó, đám người Trần Phong liền đến trước mặt nhóm người đó.

Đến nơi mới thấy, quả nhiên là người trong làng trước đó.

Đối phương thấy đám người Trần Phong cũng kinh ngạc, một hồi hỏi han ân cần.

Từ lời nói của họ, Trần Phong cũng đã biết chuyện gì xảy ra.

Lũ ly ngưu đã chạy về.

Những người này thấy ly ngưu chạy về, tưởng họ đã xảy ra chuyện.

Liền ra ngoài tìm kiếm. .....

Nghe lời đối phương, Trần Phong cảm thấy ấm lòng.

Họ và những người này vốn không quen biết, đối phương lại chịu khó đi tìm kiếm.

Sau đó Trần Phong cũng kể lại chuyện của Sơ Nhất.

Mấy người nghe Trần Phong nói, biết Sơ Nhất và Lang vương đồng quy vu tận cũng không quá đau buồn.

Có thể cùng Lang vương màu bạc đồng quy vu tận, Sơ Nhất là một dũng sĩ thực thụ.

Mấy người Trần Phong nghe đối phương nói vậy, mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Sau đó, đám người Trần Phong liền về làng, ở đó Trần Phong lại gặp được Thiên Thụ Thi Nhân.

Thiên Thụ Thi Nhân ở đây được một số dân làng chăm sóc đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Đám người Trần Phong ở lại đây một ngày, nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai mới xuất phát.

Nơi họ để xe trước đó, những chiếc xe vẫn còn ở đó.

Bây giờ đám người Trần Phong vừa hay có thể dùng.

"A Hương, về nhà còn ai không?" Trên đường, Tuyết Lê nhìn A Hương hỏi.

Cô cũng biết A Hương được Danh Thúc nhận nuôi, lần này Danh Thúc và Hàn Tố Mai đều chết ở bên trong.

Về nhà chắc cũng không còn ai.

"Em... em trước kia ở cùng mẹ Hàn, ba thỉnh thoảng sẽ đến thăm em." "Nhưng lần này, họ đều không ra được nữa..." A Hương cuối cùng mắt đã đỏ hoe, nước mắt chực trào ra.

"Không sao, sau này có chị!" Tuyết Lê đau lòng ôm lấy A Hương, đồng thời liếc mắt ra hiệu cho Trần Phong.

Trần Phong thấy vậy ho khan một tiếng: "A Hương, sau khi về ở cùng anh đi." "Như vậy cũng không cô đơn." Khi thấy ánh mắt của

Tuyết Lê, anh biết cô muốn anh giữ A Hương lại.

"Em có thể sao?" Nghe lời Trần Phong, A Hương từ trong lòng Tuyết Lê ló đầu ra, vẻ mặt mong đợi nhìn Trần Phong và Ngô Bát Nhất.

Cô biết ở đây người có thể quyết định chỉ có Trần Phong và Ngô Bát Nhất.

Còn Bàn Tử, cô căn bản không xem xét.

Nhìn vẻ mặt mong đợi của A Hương, Ngô Bát Nhất không nỡ từ chối, gật gật đầu.

Như vậy cũng tốt, có thêm một cô em gái như vậy cũng không tệ.

"A Hương, lần này về anh dẫn em đi ăn những món ngon chính tông nhất ở Kinh thành," Bàn Tử căn bản không nghĩ nhiều, chỉ là thêm một người thôi mà.

"Vâng vâng, cảm ơn Trần đại ca và Ngô đại ca." A Hương thấy Ngô Bát Nhất gật đầu, khóe miệng lập tức cong lên một đường cong xinh đẹp.

"A Hương, không công bằng, anh không cần cảm ơn sao?" Bàn Tử nghe vậy liền không chịu.

Chương 609

“Cảm ơn Vương đại ca.” “Ha ha!” .....

Một chặng đường vất vả, cả nhóm cuối cùng cũng đã về đến nơi.

Vừa về, đám người Trần Phong trực tiếp về nhà nghỉ ngơi.

A Hương trước tiên về lại nơi ở cũ, trong nhà có chuyện cần cô xử lý.

Tối hôm đó, đám người Trần Phong thẳng tiến đến quán thịt xiên nướng.

Mấy người mấy ngày nay toàn ăn lương khô, mấy ngày không được ăn đồ nóng, lần này đương nhiên phải ăn cho đã đời.

Mục đích của chuyến đi này có thể nói là đã đạt được.

Mảnh vỡ Mộc Trần Châu cũng đã tìm được, Long Cốt Thiên Thư cũng đã tìm được.

Chỉ cần tìm thêm mảnh Mộc Trần Châu còn lại, mọi chuyện sẽ viên mãn. .....

Ngày thứ hai, Trần Phong sửa sang lại cửa hàng rồi mở cửa trở lại.

Nhưng việc kinh doanh không được như trước.

Cũng phải thôi, cửa hàng của anh ba ngày hai bữa đóng cửa.

Có khách quen cũng sẽ mất hết.

Ai biết được anh có bỏ đi không.

Nhưng đám người Trần Phong bây giờ cũng không thiếu tiền, nếu cần tiền, chỉ cần bán mấy món đồ đồng thời Tây Kinh là có.

Chỉ là những món đồ này ở Phan Gia Viên, ít người có thể mua được.

Phần lớn đều buôn bán đồ cổ thời Minh Thanh.

Lùi về trước nữa là phạm tội, bị biết được bắt đi tù vài năm là chuyện phải có.

Trần Phong ngồi buồn chán trong cửa hàng, thỉnh thoảng lại sắp xếp đồ đạc.

Đồ trong cửa hàng không nhiều, nhưng đa số đều là hàng thật.

Có một số là thu mua được, một số là lấy từ chỗ Đại Kim Nha.

Những món đồ đồng đó đã bị Trần Phong cất đi, lần trước bị giáo sư Trần phát hiện.

May mà ông ấy là người tốt, không tố giác.

Nhưng sau này Trần Phong không dám trưng bày những món đồ đồng đó ra nữa.

"Trần đại ca!" Trong lúc Trần Phong đang ngẩn ngơ, một giọng nói trong trẻo truyền vào.

Ngẩng đầu lên nhìn, người đến là A Hương.

Hôm nay cô bé đã được trang điểm kỹ lưỡng, mặc váy màu vàng, trên mặt cũng có trang điểm.

Nếu A Hương trước kia có thể chấm tám điểm, thì A Hương bây giờ có thể chấm chín điểm.

"A Hương à, chuyện nhà đã xử lý xong chưa?" Trần Phong thấy A Hương có chút ngạc nhiên, lúc này cô bé đáng lẽ phải đang bận xử lý chuyện nhà mới phải.

"Là thế này, ba em trước kia đã hứa sẽ trả thù lao cho chuyến đi

này.” “Tuy họ không còn nữa, nhưng tiền vẫn phải đưa, không thể để mọi người đi một chuyến công cốc.” A Hương nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai, nói.

“Không sao, không cần đâu, em cứ giữ số tiền đó đi, bọn anh đi cũng có mục đích của mình.” Trần Phong xua tay từ chối, số tiền đó để lại cho A Hương có thể sống cả đời không cần lo về tiền bạc.

“Tôi nghe mùi tiền rồi, Lão Trần có mối làm ăn nào không.” Đúng lúc này, Bàn Tử từ phía sau đi ra.

“Ồ, thì ra là A Hương à, tôi còn tưởng có mối làm ăn nào chứ.” A Hương nghe lời Bàn Tử, mắt sáng lên.

Vừa rồi Trần Phong tuy đã từ chối tiền thù lao, nhưng có thể dùng cách khác mà.

“Trần đại ca, nhà em có rất nhiều văn vật ba em sưu tầm, em không biết xử lý thế nào, anh giúp em xử lý đi.” Sau khi quyết định, A Hương đảo mắt nói.

“Văn vật, A Hương tìm đúng người rồi, giao cho anh xử lý là được.” Bàn Tử vừa nghe có văn vật mắt liền sáng lên, những văn vật này chắc cũng là minh khí mà Danh Thúc có được.

“Bàn Tử!” Trần Phong vừa định ngăn Bàn Tử, đã thấy Bàn Tử kéo A Hương chạy đi.

Chứng kiến cảnh này, Trần Phong thở dài.

Ý đồ của A Hương tự nhiên anh đoán được.

Cô bé muốn tặng những món đồ cổ này cho họ, coi như là tiền thù lao cho chuyến đi.

Thôi vậy, sau này đối tốt với A Hương là được.

Nghĩ đến đây, Trần Phong kéo Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê cùng đến

nhà A Hương.

Khi họ đến nơi, Bàn Tử đã bận rộn không ngớt.

“Cái này là của triều Thanh...” “Ừm, cái này xem màu sắc là của triều Minh...” .....

“Trần đại ca, tất cả văn vật của ba em đều ở đây rồi.” “Mọi người mang về cửa hàng đi, em giữ cũng không có tác dụng.” A Hương thấy mấy người Trần Phong đến, lập tức tiến lên cười nói. .....

“A Hương, sao em không giữ lại, những thứ này đều là tiền cả đấy.” Nghe lời A Hương, Tuyết Lê tiến lên nắm tay cô bé nói.

“Không sao đâu chị Tuyết Lê, những thứ ba em để lại em mấy đời cũng tiêu không hết, mẹ Hàn bên kia cũng có đồ.” “Dù sao nhiều đồ như vậy em cũng không dùng hết.” A Hương ngọt ngào cười nói.

Quả thực những thứ Danh Thúc và Hàn Tố Mai để lại cũng là một con số khủng khiếp.

Chỉ riêng số minh khí hai người sưu tầm đã là một khoản lớn.

Huống hồ còn có những thứ khác.

A Hương một mình cũng không xử lý được nhiều như vậy, những thứ không cần thiết đều bán hết.

“Chậc chậc, lần này A Hương đã thành một tiểu phú bà rồi,” “Còn nhiều hơn cả ba người chúng ta cộng lại.” Bàn Tử ở một bên nghe được, lập tức kinh ngạc.

“Tôi đột nhiên cảm thấy mình là một tên nghèo rớt mồng tơi,” Nghe lời A Hương, đám người Trần Phong cũng không từ chối nữa.

Họ sắp xếp lại một số minh khí, như vậy, cửa hàng của anh cũng phong phú hơn.

Mặc dù phần lớn bên trong đều không phải đồ của anh.

Nhưng ở trong cửa hàng của anh thì không sai.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Trần Phong cũng tốt lên.

Sau đó Trần Phong liền giúp A Hương xử lý một số đồ không cần thiết.

Về phần ngôi nhà, A Hương vốn định bán đi.

Nhưng dưới sự khuyên can của Trần Phong, cô bé mới bỏ ý định đó.

Ngôi nhà giữ lại chắc chắn có ích.

Nếu không ở, cũng có thể giữ lại để tăng giá trị.

Sau khi xử lý xong xuôi, đám người Trần Phong liền mang theo một lượng lớn văn vật trở về.

Về phần A Hương, hai ngày nữa phải lo tang lễ cho Danh Thúc và Hàn Tố Mai.

Sau đó sẽ chuyển đến ở cùng Trần Phong và mọi người. .....

Hai ngày sau, Trần Phong và Ngô Bát Nhất cùng tham gia tang lễ của vợ chồng Danh Thúc.

Chương 610

A Hương ngày thứ ba cũng đã chuyển đến.

Về phần những chuyện ma quỷ đầu bảy, mấy người họ ngay cả xuống đất cũng không sợ, sao lại sợ thứ này.

“A Hương, có bạn thân nào không, giới thiệu cho anh Vương đi, anh Vương bây giờ vẫn còn cô đơn một mình.” Trong sân, mấy người Trần Phong ngồi trên ghế pha trà, vô cùng thảnh thơi.

Nhưng cảnh tượng thảnh thơi này lại bị một giọng nói phá hỏng.

“Vương đại ca, em có một người chị em, rất hợp với anh Vương đó nha.” A Hương ngồi trên ghế, ở cùng Trần Phong và mọi người, cảm giác rất tốt.

Nỗi đau trong lòng cũng đã vơi đi gần hết.

“Thật không, A Hương, chỉ cần thành công, sau này Bàn gia sẽ che chở cho em.” Bàn Tử vừa nghe liền phấn chấn, đang nằm bỗng bật dậy ngồi thẳng.

“Chị em của em, không chỉ tính cách, mà cả ngoại hình cũng giống nhau, chắc chắn sẽ hợp.” A Hương nhẹ nhàng cười nói.

Nghe lời A Hương, Bàn Tử cũng biết đối phương đang trêu mình.

“A Hương, em làm vậy khiến anh đau lòng quá.” Trần Phong và mọi người ở bên cạnh cũng cười ha hả.

“Bàn Tử, cậu cũng có ngày hôm nay à.” Thấy A Hương bắt đầu đùa giỡn, đám người Trần Phong cũng yên tâm.

Chứng tỏ A Hương đã bước ra khỏi nỗi đau.

Lúc này, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Nghe tiếng, A Hương ngoan ngoãn đi ra mở cửa.

"Ồ, Trần gia, cậu lừa được cô em gái nào ở đâu về vậy, trông xinh xắn quá." Trần Phong chưa thấy người đã nghe thấy giọng Đại Kim Nha từ ngoài truyền vào.

"Kim gia, ngọn gió nào đưa ngài đến đây." Trần Phong thấy người, lập tức đứng dậy chào đón.

Đại Kim Nha cũng không khách sáo, đến nơi liền ngồi xuống.

"Trần gia, chuyến đi Côn Luân thế nào?

Có món minh khí nào lọt vào mắt xanh không?" Đại Kim Nha chắp tay, khóe miệng nhếch lên, đôi mắt sáng rực nhìn Trần Phong.

"Kim gia, ai, chuyến đi Côn Luân này tôi suýt chút nữa đã bỏ mạng ở trong đó, đâu còn tâm tư đi tìm mấy món minh khí kia." Trần Phong nói, sắc mặt trầm xuống, mang theo chút hồi tưởng.

Nếu không phải Ngô Bát Nhất và mấy người đã quá hiểu Trần Phong, chắc cũng đã tin rồi.

"Chuyện của Danh Thúc, tôi cũng nghe rồi, chuyện này làm lớn thật." Thấy sắc mặt Trần Phong, Đại Kim Nha không nghi ngờ gì, chuyện của Danh Thúc, lão cũng có nghe qua.

Nhưng xem ra còn thảm liệt hơn lão nghĩ, vào nhiều người như vậy, chỉ ra được vài người.

"Côn Luân không hổ là thần sơn, uy lực thật lớn." "Cô bé này là sao?" Đại Kim Nha cảm thán xong liền nhìn A Hương ngồi một bên hỏi.

Trần Phong thở dài, kể lại chuyện của A Hương một lượt.

"Trần gia, lần này cậu kiếm lớn rồi, chưa nói đến tài sản của Danh Thúc, chỉ riêng cô bé xinh xắn này cũng đã là một món hời."

“Nếu cậu thu phục được cô bé này, cả đời không cần lo sầu.” Đại Kim Nha nhìn gương mặt hồng hào của A Hương nói.

“Kim gia đùa rồi.” Trần Phong nghe lời Đại Kim Nha, khẽ cười nói.

Đại Kim Nha nói sự thật, A Hương kế thừa gia sản của Danh Thúc, đúng là một tiểu phú bà.

Chuyển chủ đề, Trần Phong nhìn Đại Kim Nha hỏi: “Kim gia, lần này có chuyện gì không?” Đại Kim Nha vô sự bất đăng Tam Bảo điện.

Không có chuyện gì chắc chắn sẽ không tùy tiện xuất hiện.

“Ồ, suýt nữa quên mất chuyện chính, Trần gia, lần này tôi đến để đưa tin cho người ta.” Đại Kim Nha vừa nghe, sắc mặt lập tức nghiêm túc.

“Đưa tin?” Trần Phong nghi hoặc nhìn Đại Kim Nha, người có thể khiến Đại Kim Nha cam tâm tình nguyện đưa tin không nhiều.

Đều là những người có thế lực lớn.

Nhưng hình như anh cũng không quen biết người nào như vậy?

“Trần gia, lần này có thể có chút phiền phức, đối phương không dễ chọc đâu.” Sắc mặt Đại Kim Nha lúc này cũng nghiêm túc hơn nhiều.

Người nhờ lão đưa tin có thế lực rất lớn, muốn làm một người biến mất là chuyện đơn giản.

“Kim gia cứ nói thẳng?” Trần Phong cũng bị Đại Kim Nha khơi dậy hứng thú, rốt cuộc là ai có năng lực lớn như vậy.

Đại Kim Nha quay đầu nhìn A Hương một cái, A Hương tuy ở cùng Trần Phong và mọi người, nhưng chuyện sắp nói cũng không thể để người ngoài biết.

“Không sao, người nhà cả.” Trần Phong thấy ánh mắt Đại Kim Nha, bình tĩnh nói.

A Hương vốn định đứng dậy tránh đi, nghe lời Trần Phong trong lòng ấm áp.

“Trần đại ca, em đi pha ấm trà trước.” Mặc dù Trần Phong đã nói vậy, nhưng A Hương biết chuyện sắp tới chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

Cần phải tránh mặt.

“Không sao, ngồi xuống đi.” Tuyết Lê nắm tay A Hương kéo cô ngồi xuống, A Hương đối với chuyện của họ cũng biết rõ.

Cũng không cần phải tránh mặt.

“Trần gia, lần này đối phương có lai lịch hơi lớn đấy.” .....

Trần Phong vừa nghe trong lòng giật mình.

Lai lịch lớn, chẳng lẽ bị Lôi tử để ý rồi.

Không đúng, nếu bị Lôi tử để ý, vừa về đã bị bắt rồi.

Lôi tử là thuật ngữ trong giới đổ đấu, chỉ cảnh sát!

Nếu không phải Lôi tử, vậy là thế lực nào?

“Kim gia, đừng úp mở nữa, là vị nào sai ngài đến.” Trần Phong không đoán ra, trực tiếp hỏi.

Ngô Bát Nhất và mọi người bên cạnh nghe vậy cũng căng thẳng, tưởng bị người ta để ý rồi, đó không phải chuyện tốt, lỡ như chuyện họ làm bị phanh phui ra ngoài.

Đương nhiên đây chỉ là một khả năng, nếu đối phương là đồng nghiệp.

Vậy chắc chắn sẽ không làm như vậy, đồng nghiệp nếu dám làm

vậy.

Sẽ bị các đồng nghiệp khác tẩy chay, thậm chí truy sát.

Giới đổ đấu không đơn giản như tưởng tượng.

“Được, tôi cũng nói thẳng, còn nhớ hai người lần trước bắt được ở Vân Nam không?” Đại Kim Nha cầm chén trà A Hương vừa rót, uống một ngụm rồi nói.

“Ồ, hai anh em Mã Đông và Mã Đông?

Chẳng lẽ hai người đó có lai lịch?” Trần Phong vừa nghe liền nhớ ra hai người đó, hai người đó anh gặp ở tiệm của Đại Kim Nha.

“Ai, lai lịch của đối phương có chút lớn.” “Không phải bản thân họ có thế lực, mà thế lực sau lưng họ có lai lịch lớn.” Sắc mặt Đại Kim Nha cũng có chút e ngại, đối phương muốn giết lão cũng dễ như giết một con kiến.

“Sau lưng hai người đó là Hoắc gia!” “Hoắc gia?

Hoắc gia phát tài nhờ đổ đấu đó sao?” Trần Phong vừa nghe Hoắc gia liền nghĩ đến Lão Cửu Môn, nếu vậy, đúng là một thế lực lớn.

Nhưng anh cũng không phải dễ chọc.

“Thì ra Trần gia cũng biết, nhưng cũng phải, thân phận của Trần gia cũng không tồi.” Đại Kim Nha ngẩn người, rồi lập tức hiểu ra.

Đối phương làm nghề này, biết nhiều hơn lão là điều tự nhiên.

Thân phận của Trần Phong cũng không kém đối phương là bao.

Một trong bốn phái đổ đấu bí ẩn nhất.

Nếu thật sự so thủ đoạn, Hoắc gia chưa chắc đã thắng được Trần Phong.

“Vậy Hoắc gia tìm tôi báo thù?” “Cái này tôi không biết, hai ngày

trước, Hoắc gia tìm tôi bảo tôi hẹn cậu năm ngày sau, gặp mặt ở Khách sạn Tân Nguyệt." "Trần gia, tôi cũng chỉ là người đưa tin, những chuyện khác tôi không biết." "Chỉ là đối phương có năng lực hơi lớn, Trần gia phải cẩn thận." Nghe lời Đại Kim Nha, Trần Phong khẽ gật đầu.

Chương 611

Đối với Hoắc gia anh cũng có nghe qua, hiện tại người nắm quyền hẳn là Hoắc Tiên Cô!

Hoắc gia là một gia tộc nữ quyền, người nắm quyền đều là nữ.

Trọng điểm bồi dưỡng cũng là nữ.

"Kim gia, gần đây Kinh thành có xảy ra chuyện gì không?" Trần Phong ngẩng đầu nhìn Đại Kim Nha hỏi.

"Cái này, ngài cũng biết lão Kim tôi không quan tâm chuyện bên ngoài." "Đối với những chuyện này thật sự không hiểu rõ." Đại Kim Nha lộ vẻ khó xử, lão vẫn luôn ở trong tiệm kinh doanh thiết bị.

Một năm tiếp đãi được mấy người, làm sao biết được chuyện xảy ra gần đây.

Đột nhiên nhớ lại lời một người khách hàng trước đây.

"Tôi có một tin, nhưng không biết có hữu ích không." "Trước đây tôi tiếp đãi một người, từ miệng người đó biết được gần đây hình như có một vị nhân vật lớn nào đó sắp không qua khỏi." Đại Kim Nha suy nghĩ rồi nói.

"Hy vọng có ích cho Trần gia." Nghe lời Đại Kim Nha, Trần Phong gật đầu.

Chỉ là nhân vật lớn không qua khỏi và Hoắc gia có quan hệ gì?

Nghĩ nửa ngày cũng không có chút manh mối nào, thôi thì không nghĩ nữa.

Dù sao đến lúc đó sẽ biết.

Nếu đối phương tìm họ gây phiền phức, chắc chắn sẽ tìm đến tận

cửa.

Nghĩ đến đây, trong lòng cũng yên tâm hơn một chút.

Thấy Trần Phong đang suy nghĩ, Đại Kim Nha cũng không làm phiền.

Quay đầu cùng Ngô Bát Nhất và mọi người tán gẫu.

Ngô Bát Nhất cũng vui vẻ như vậy, trong lòng vừa hay có một số nghi vấn.

Hoắc gia thông qua anh em Mã gia biết được họ.

Nhưng bây giờ có thể là có việc cầu xin họ.

"Kim gia, Hoắc gia, ngài hiểu rõ bao nhiêu?" Ngô Bát Nhất trước kia vẫn luôn ở trong quân đội, sau khi về lại bôn ba khắp nơi.

Căn bản không biết có gia tộc như vậy.

"Ngô gia, tôi nói đơn giản cho cậu nghe, gia tộc như vậy tổng cộng có chín gia tộc, chỉ là có một số đã suy tàn." "Nhưng bất kỳ gia tộc nào cũng không thể xem thường, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo." "Hoắc gia dưới sự lãnh đạo của Hoắc Tiên Cô đang như mặt trời ban trưa, không ai dám động vào." .....

Nghe Đại Kim Nha nói đơn giản, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng đã hiểu được phần nào.

Hoắc gia có lai lịch lớn như vậy!

"Không cần lo lắng, những gia tộc này đều phất lên nhờ đổ đấu, đối với tôi mà nói chỉ là có tiền hơn tôi thôi." "Nếu tôi muốn thành lập một gia tộc như vậy cũng có thể, chỉ cần không làm theo quy củ, không cần mấy năm." Trần Phong ở một bên bình tĩnh nói.

Anh đối với những chuyện này hiểu rõ hơn một chút.

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đều là người nửa đường gia nhập, nếu không có Mô Kim Phù.

Hai người cũng chỉ là thổ phu tử.

Tuyết Lê càng không cần nói, vẫn luôn ở nước ngoài, tuy tổ tiên là một nhánh Bàn Sơn, nhưng đối với những chuyện này cũng không hiểu rõ.

"Vậy không được, không làm theo quy củ, vậy chúng ta còn là Mô Kim sao?" Ngô Bát Nhất vừa nghe không làm theo quy củ liền phủ định.

Nghe vậy, Trần Phong nhếch miệng cười nói: "Đây chính là sự khác biệt giữa chúng ta và những gia tộc đó." "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, đến lúc đó sẽ biết." Nói xong thấy thời gian cũng đã gần trưa, anh quay đầu nói với Đại Kim Nha.

"Kim Nha, giờ cũng không còn sớm, nể mặt một chút, tôi mời!" "Vậy thì còn gì bằng." .....

Sau đó mấy người liền tìm một quán thịt xiên nướng.

Cả nhóm ăn uống rất vui vẻ.

Sau khi ăn uống no say, Đại Kim Nha liền cáo từ.

"Lão Trần, chuyện này anh thấy thế nào?" Về đến nhà, chưa kịp ngồi xuống, Ngô Bát Nhất đã vội vàng hỏi.

Trước đó có Đại Kim Nha ở đó, không tiện hỏi.

"Binh tới tướng đỡ!

Tôi sẽ đi gặp Hoắc Tiên Cô!" Trần Phong suy nghĩ rồi trầm giọng nói.

Họ đã không còn đường lùi, họ vừa mới về.

Đại Kim Nha đã tìm đến, đối phương chắc chắn có người đang theo dõi họ.

Nhưng Trần Phong cũng không định chạy.

Họ không phải là người dễ chọc.

Không phải những thổ phu tử khác có thể so sánh.

"Lão Trần, hay là chúng ta cũng thành lập một gia tộc như vậy đi?" Bàn Tử vẻ mặt mong đợi nhìn Trần Phong nói.

"Tỉnh lại đi, cậu thật sự nghĩ đơn giản như vậy sao." "Những gia tộc đó, gia tộc nào không phải là tích lũy, lắng đọng qua nhiều năm." Ngô Bát Nhất nhìn vẻ mặt Bàn Tử, hận không thể đạp một cước vào mặt hắn.

Thật sự nghĩ thế lực như vậy dễ dàng tạo ra sao. .....

"Trần đại ca, nếu cần, em có thể lấy hết tiền của em ra." A Hương nghe nửa ngày, cũng biết hiện tại mấy người Trần Phong đang bị một thế lực tên là Hoắc gia để ý.

"Không sao, bọn anh có thể giải quyết được, thực lực của bọn anh không phải để trưng." Trần Phong lắc đầu nói.

A Hương tâm địa thiện lương dễ bị người khác lợi dụng, xem ra sau này phải để Tuyết Lê dạy dỗ thêm.

"Chuyện này chúng ta cẩn thận hơn là được, tin rằng đối phương chắc cũng không có ác ý." Trần Phong biết hiện tại ai cũng có nghi vấn.

Bao gồm cả anh.

"Hai ngày này có thể chú ý xem gần đây có xảy ra chuyện lớn gì không." Mấy người Ngô Bát Nhất nghe lời Trần Phong gật đầu.

Biết được mục đích của đối phương, cũng có sự chuẩn bị tâm lý.

Chiều hôm đó, Trần Phong và Tuyết Lê cùng nhau ra ngoài.

A Hương ở lại trông cửa hàng.

Trần Phong và Tuyết Lê trực tiếp đi tìm Lâm thúc và Cổ thúc.

Hai người đối với những chuyện này có thể sẽ hiểu rõ hơn.

Nhưng khi hai người biết được đám người Trần Phong bị Hoắc gia để ý, cũng sợ không nhẹ.

"Sao lại bị Hoắc gia để ý, không phải đã đào mộ tổ nhà người ta chứ?" Lâm thúc mở to mắt nhìn chằm chằm Trần Phong và Tuyết Lê trước mặt.

"Lâm thúc, nếu cháu biết tại sao bị để ý thì cháu cũng không đến tìm chú rồi." "Nếu cháu đào mộ tổ nhà người ta, cháu còn có thể đứng ở đây sao?" Tuyết Lê bực mình nhìn Lâm thúc nói.

Coi họ là loại người gì, đào mộ tổ nhà người ta!

Nhưng cũng không chắc, lỡ như đào phải mộ của hậu duệ nào đó thì sao.

"Được rồi, lão Lâm, tin rằng tiểu Trần có phán đoán của mình." "Chỉ là Hoắc gia không dễ đối phó đâu." "Hoắc Tiên Cô rất bá đạo, nói lý lẽ không thông đâu." Cổ thúc ở bên cạnh trầm giọng nói.

Quan trọng nhất là, dính dáng đến những gia tộc này không phải chuyện tốt.

Sau này muốn cắt cũng không cắt được.

Quan hệ của những gia tộc này chằng chịt phức tạp, dễ trở thành vật hy sinh.

"Có chuyện gì khó khăn, cứ nói với mấy lão già này, bọn ta cũng

có chút quan hệ," "Bảo vệ mấy đứa thì có thể làm được." Lâm thúc chau mày, khí thế trên người thay đổi, lạnh lùng nói.

Chương 612

Trần Phong nhìn Lâm thúc thầm lè lưỡi, Lâm thúc lúc trẻ chắc cũng là một nhân vật có máu mặt.

Khí thế vừa rồi không phải dễ dàng hình thành.

“Được rồi, hai đứa không cần quá lo lắng, sau này có bọn ta chống lưng.” “Còn nữa, tiểu Trần à, gia đình cậu không đơn giản như vậy đâu, đừng làm mất mặt lão tướng quân.” Cổ thúc nói với Trần Phong với giọng điệu sâu sắc.

“Cổ thúc, chuyện của ông nội cháu, chú có thể nói cho cháu biết không?” “Bây giờ cháu mới biết cháu đối với chuyện của ông nội mình không hiểu chút nào.” Trần Phong không chỉ một lần nghe Cổ thúc nhắc đến ông nội.

“Lão Cổ, cậu ta là hậu duệ của lão tướng quân,” Lâm thúc nghe lời Cổ thúc liền ngẩn người, không ngờ cậu ta là hậu duệ của lão tướng quân.

“Chuyện năm đó, ông nội cháu nếu không nói cho cháu biết, tự nhiên có lý do của ông ấy.” “Được rồi, trời cũng tối rồi, hai đứa cũng về sớm đi.” Trên đường đi, Trần Phong vẫn luôn suy nghĩ về chuyện của ông nội.

Cảm giác ông nội của anh không chỉ đơn giản là một Phát Khâu Thiên Quan.

Chỉ là chuyện năm đó, họ lại không chịu nói.

“Anh đang nghĩ về chuyện của ông nội sao?” Trên đường về nhà, Tuyết Lê khoác tay Trần Phong, đôi mắt sáng nhìn chằm chằm vào anh hỏi.

“Ừm, năm đó chắc đã xảy ra chuyện lớn.” Trần Phong gật đầu.

“Đừng nghĩ nhiều quá, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.” Tuyết Lê nhìn Trần Phong nhẹ nhàng nói, “Bây giờ chúng ta phải sống tốt cho hiện tại.” “Tất cả nghe lời bà xã~” “Ai là bà xã của anh, không chừng ngày nào đó em không cần anh nữa.” .....

Khi Trần Phong về nhà, A Hương đã nấu cơm xong.

Bàn Tử và Ngô Bát Nhất cũng đã về.

“Ồ, hai vị về rồi, tưởng hai người đi hẹn hò rồi chứ.” Thấy hai người về, Bàn Tử nói với giọng điệu kỳ quái.

“Ăn cơm cũng không bịt được miệng cậu.” Trần Phong trợn mắt, Bàn Tử gần đây ngày càng nói năng không kiêng nể.

“A Hương, sau này không cần nấu phần của Bàn Tử nữa, dù sao ăn vào cũng vô dụng.” Trần Phong quay đầu nói với A Hương.

“Biết rồi, Trần đại ca,” A Hương ngọt ngào cười nói.

“Xong rồi, A Hương cũng sắp thất thủ rồi, bắp cải ngon đều bị heo ủi hết rồi.” Bàn Tử thấy A Hương đối với Trần Phong gần như răm rắp nghe lời.

Chuyện này có chút manh mối à.

Nhưng Lão Trần đã có người rồi, chẳng lẽ?

Kích thích kích thích!

“Được rồi, đừng đùa nữa, hôm nay nghe ngóng được gì không?” “Ai, đừng nói nữa, Hoắc gia quả thật không phải dạng vừa, một chút tin tức cũng không có.” Bàn Tử nói đến chuyện chính, sắc mặt hiếm khi nghiêm túc.

“Tôi đã hỏi hết những người trước kia của tôi, đều không biết.” “Tôi thì nghe ngóng được một chút, nhưng cũng là chuyện Đại Kim

Nha đã nói, có một nhân vật lớn sắp không qua khỏi.” Ngô Bát Nhất vuốt cằm, trầm ngâm nói.

“Liệu có phải nhân vật lớn đó không qua khỏi, muốn chúng ta đi tìm giúp một khối phong thủy bảo địa không.” Bàn Tử suy nghĩ rồi nói.

Đừng thấy Bàn Tử bình thường có chút vô lý, nhưng đầu óc rất tốt.

“Nhanh ăn cơm đi, đừng đoán mò nữa, ngày mốt là biết thôi.” Tuyết Lê thấy họ cứ thảo luận mãi mà không ra được kết quả gì, vội vàng cắt ngang.

Về phần buổi tối, Tuyết Lê nhường phòng của mình cho A Hương, chạy sang ở cùng Trần Phong.

Ngày thứ hai, mấy người lại bận rộn cả ngày.

Nhưng vẫn không phát hiện được gì.

Không thể không cảm thán, mức độ bảo mật thông tin của Hoắc gia.

Sáng sớm ngày thứ ba!

Mặt trời vừa mọc, đám người Trần Phong lần lượt rời giường, hôm nay phải đi gặp Hoắc Tiên Cô kia, trong lòng mấy người đều không chắc chắn.

Buổi trưa, Đại Kim Nha đến.

“Trần gia, đều chuẩn bị xong chưa?” Đại Kim Nha nhìn mấy người Trần Phong nói.

“Đi thôi, Kim gia,” Trần Phong gật đầu, lần này đi có Bàn Tử và Ngô Bát Nhất.

Về phần Tuyết Lê và A Hương thì ở lại nhà.

Cũng là để đề phòng bất trắc.

Nếu đánh nhau, mấy người cũng dễ thoát thân hơn.

“Được, vậy chúng ta đi thôi.” Sau đó Đại Kim Nha dẫn mấy người Trần Phong đến Khách sạn Tân Nguyệt.

“Trần gia, Khách sạn Tân Nguyệt không đơn giản đâu, có thế lực chống lưng đấy.” “Bây giờ không ai dám gây sự ở trong đó, ở trong đó cũng an toàn.” Trên đường, Đại Kim Nha nhìn đám người Trần Phong nói, cũng là để nhắc nhở họ. .....

“Khách sạn Tân Nguyệt chẳng lẽ có uẩn khúc gì à?” Ngô Bát Nhất nghe lời Đại Kim Nha nói bèn hỏi.

“Ngô gia mới vào nghề chưa lâu, chứ dân trộm mộ có chút kinh nghiệm nào mà không biết đến Khách sạn Tân Nguyệt.” “Khách sạn Tân Nguyệt và Phan Gia Viên thực chất cùng một loại, đều là nơi giao dịch.” Đại Kim Nha vừa đi vừa giải thích.

“Khách sạn Tân Nguyệt cũng có giao dịch?

Bọn họ không sợ bị tóm à?” Bàn Tử nghe xong hai mắt trợn tròn, rõ ràng cũng bị kinh ngạc.

Hắn chưa từng nghĩ lại có một nơi như vậy, cứ tưởng chỉ có mỗi Phan Gia Viên là chợ tự do thôi.

Chuyện hai ngày nay khiến hắn có cảm giác bao nhiêu năm lăn lộn đều công cốc.

Ở kinh thành lại có chuyện như thế này.

“Đó chỉ là bề nổi thôi.

Chỗ Phan Gia Viên của tôi chỉ dám bán đồ từ đời Đường trở về sau, trước đó thì chẳng ai có gan.” “Nếu không phải trước đây tôi có chút quan hệ, món đồ đồng nhà Ngô gia tôi còn chẳng dám nhận.” “Lỡ

bị bắt là ăn kẹo đồng trực tiếp đấy.” “Phạm vi của Khách sạn Tân Nguyệt lớn hơn nhiều, bọn họ chỉ cần là đồ có từ thời nhà Thương, đối phương cũng dám nhận.” Đại Kim Nha thấy Ngô Bát Nhất và mấy người kia không hiểu về Khách sạn Tân Nguyệt, bèn đem những gì mình biết ra kể hết một lượt.

“Cảm ơn Kim gia đã cho biết.” Trần Phong nghe xong cũng có một nhận thức sơ bộ về Khách sạn Tân Nguyệt.

Nhưng chính vì vậy, anh càng thêm kiêng dè những gia tộc này.

Thực sự, Trần Phong không muốn giao thiệp với những người như vậy.

“Được rồi, đến rồi.” Chẳng biết từ lúc nào, Trần Phong và mọi người đã đứng trước một tòa lầu các cổ kính, hoàn toàn được xây dựng theo kiến trúc cổ đại.

Trần Phong ngẩng đầu nhìn tấm biển trên đỉnh, trên đó viết bốn chữ “Khách sạn Tân Nguyệt”.

“Tòa lầu này chắc cũng có tuổi đời rồi nhỉ, được trang trí lại để làm khách sạn.” Bàn Tử đánh giá Khách sạn Tân Nguyệt rồi nói.

“Đi thôi.” Đại Kim Nha hít sâu một hơi, hiếm khi tỏ ra nghiêm túc, dẫn Trần Phong và mọi người đi vào trong.

Bước vào trong, Trần Phong sáng cả mắt, nội thất bên trong cũng được bài trí phỏng theo kiến trúc cổ đại.

Ngay cả nhân viên phục vụ cũng mặc trang phục cổ xưa, khiến người ta có cảm giác như xuyên không về thời cổ đại.

Đại Kim Nha vào rồi không dừng lại, trực tiếp dẫn mấy người lên lầu hai.

Đến trước một phòng riêng, gã gõ cửa.

Mở cửa là một người đàn ông to cao mặc vest đen, có lẽ là vệ sĩ.

Người mở cửa nhìn thấy Đại Kim Nha, hơi sững người, liếc qua Trần Phong và những người khác rồi mở cửa.

"Mời vào." Trần Phong hít sâu một hơi rồi bước vào.

Trước chiếc bàn cổ kính đang có một người phụ nữ trung niên ngồi đó.

Phía sau bà ta là mấy vệ sĩ mặc đồ đen.

Bên cạnh người phụ nữ trung niên là một người đàn ông trung niên khác.

Nhìn hai người, Trần Phong biết họ chính là nhân vật chính của ngày hôm nay.

"Đến rồi à, vậy ngồi đi." Người phụ nữ trung niên nói bằng giọng không cho phép từ chối, khiến người ta không dám nảy sinh ý định chống đối.

Chương 613

Hai người này vừa nhìn đã biết là người ở địa vị cao lâu năm, mới có được cảm giác áp bức như vậy.

Người bình thường gặp phải có lẽ sẽ run lẩy bẩy.

Nhưng Trần Phong và mấy người kia cũng không phải dạng tầm thường.

"Vị này hẳn là Hoắc Tiên Cô của Hoắc gia, ngưỡng mộ đã lâu." Trần Phong cúi chào một cách đĩnh đạc.

Hoắc Tiên Cô gật đầu, nhẹ nhàng phẩy tay, đám vệ sĩ liền lui ra ngoài.

"Được rồi, cậu nhóc, không cần quá câu nệ, ngồi đi." Người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh ngẩng đầu nhìn Trần Phong và mọi người rồi nói.

Nghe vậy, Trần Phong và những người khác liền lần lượt ngồi xuống.

"Không biết Hoắc Tiên Cô lần này tìm mấy người chúng tôi có chuyện gì?" Trần Phong ngồi xuống, trong lòng đã vững vàng hơn.

Xem tình hình này, hai người họ rõ ràng có chuyện muốn nhờ vả.

Như vậy, anh có thể tối đa hóa lợi ích.

"Hai chúng tôi cũng không vòng vo nữa, lần này mời các vị đến, chúng tôi có một chuyện muốn nhờ giúp đỡ." Hoắc Tiên Cô nhìn Trần Phong, bình thản nói.

"Hoắc Tiên Cô quá coi trọng chúng tôi rồi, chúng tôi chỉ là mấy kẻ trộm mộ không ra gì, e là không giúp được đâu." Nghe vậy, Trần

Phong nói một cách tuần tự.

“Đừng vội từ chối, nghe tôi nói hết đã.” “Lần này tôi mời các vị ra tay, tự nhiên sẽ có báo đáp.” Hoắc Tiên Cô phẩy tay nói.

“Chỗ tôi có một tấm ảnh, xem xong rồi nói.” Nói xong, bà ta lấy từ trong túi ra một tấm ảnh, đưa cho Trần Phong.

Trần Phong nhận lấy tấm ảnh, tò mò nhìn vào.

Khi thấy nội dung bên trên, đôi mắt anh bỗng co rụt lại.

Chỉ thấy trên đó là một bức bích họa, và trên bức bích họa có khắc một họa tiết hình con mắt.

Nhưng Trần Phong biết đó chính là hình dạng của Mộc Trần Châu.

Rất có thể, mảnh vỡ cuối cùng của Mộc Trần Châu đang ở nơi được thể hiện trên tấm ảnh.

Trần Phong hít sâu, không thể tỏ ra quá để tâm, nếu không đến lúc đó, cả nhóm sẽ bị đối phương nắm thóp.

“Hoắc gia chủ, không biết cho tôi xem tấm ảnh này có ý gì?” “Cậu nhóc, cũng cẩn thận đấy, nhưng tôi không dễ lừa như vậy đâu, hậu nhân của dòng dõi Phát Khâu.” Hoắc Tiên Cô nghe lời Trần Phong, bí hiểm cười nói.

“Được rồi, lão Hoắc, đừng dọa cậu ấy nữa.

Nói thẳng vào việc đi.” Người đàn ông trung niên bên cạnh nghe lời Hoắc Tiên Cô, bất đắc dĩ cười nói.

“Lão Giải, tôi biết chừng mực.” Nghe lời người bên cạnh, Hoắc Tiên Cô bất mãn lườm đối phương một cái.

“Giải!” Trần Phong nghe lời Hoắc Tiên Cô, trong lòng chấn động, người đàn ông này là người của Giải gia, có lẽ cũng là gia chủ.

“Chúng tôi đã tìm hiểu khá rõ về lai lịch của các cậu rồi, tôi cũng nói thẳng vào vấn đề.” “Chỉ cần giúp tôi làm một việc, tôi sẽ đưa manh mối về Mộc Trần Châu cho cậu, dĩ nhiên có tìm được hay không là chuyện của cậu.” Hoắc Tiên Cô nghe lời Giải gia chủ, cũng không vòng vo nữa.

“Mộc Trần Châu?” Ngô Bát Nhất và Bàn Tử vừa rồi không nhìn thấy thứ trên tấm ảnh, đột nhiên nghe đối phương nói đến Mộc Trần Châu, nhất thời không phản ứng kịp.

“Hai vị là người của dòng dõi Mạc Kim, chỉ cần đồng ý, manh mối là của các vị, dĩ nhiên tôi cũng có thù lao khác, mỗi người năm mươi vạn.” Hoắc Tiên Cô quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất và những người khác nói.

Trong lòng Trần Phong cũng không hề bình tĩnh.

Hoắc Tiên Cô cố tình nói rõ thân phận của họ, thực chất là để ép họ phải đồng ý yêu cầu.

Bà ta đang nói với họ rằng: Tôi biết thân phận của các người, ngoài việc đồng ý yêu cầu của tôi ra, không có lựa chọn nào khác.

“Dĩ nhiên, tuy tôi có manh mối về Mộc Trần Châu, nhưng cũng không dám chắc bên trong có Mộc Trần Châu hay không.” “Gia đình bạn gái cậu đã tìm Mộc Trần Châu lâu như vậy mà không có tin tức gì, tôi cũng không dám chắc chắn.” Hoắc Tiên Cô chậm rãi nói.

“Vậy không biết Hoắc Tiên Cô muốn chúng tôi giúp gì?” Trần Phong biết chuyện đến nước này, chỉ có thể đồng ý.

Đối phương có thứ mà anh cần nhất, quả thực đã nắm được điểm yếu của anh.

“Yên tâm, không có nguy hiểm gì lớn, người của tôi cũng sẽ hành động cùng các cậu.” “Chúng tôi muốn cậu dùng thuật phong thủy

Kham Dư, giúp chúng tôi tìm một ngôi mộ.” Người đàn ông trung niên nãy giờ im lặng đột nhiên lên tiếng.

“Tại sao lại tìm đến tôi, thuật Kham Dư không chỉ mình tôi biết!” Trần Phong không hiểu tại sao hai người này lại tìm đến mình.

“Tôi tin tưởng vào thủ đoạn của Phát Khâu và Mạc Kim.” “Trước đây chúng tôi cũng đã tìm người khác, nhưng đều không tìm ra.” Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Trần Phong, người đàn ông trung niên nói tiếp: “Dĩ nhiên, nếu các cậu không tìm được mộ, chúng tôi vẫn sẽ đưa manh mối, nhưng thù lao khác thì không có.” “Tôi dường như không có lý do để từ chối.” Trần Phong nhún vai nói.

“Hợp tác vui vẻ, về thời gian hành động, tôi sẽ cho người thông báo.” Nói xong, Hoắc Tiên Cô bổ sung. … Lúc bước ra khỏi Khách sạn Tân Nguyệt, trong đầu Trần Phong vẫn đầy nghi vấn.

“Trần gia, ở trong đó không sao chứ?” Đại Kim Nha vẫn luôn đợi bên ngoài, không nghe được cuộc nói chuyện bên trong, trong lòng cứ lo lắng không yên, sợ Trần Phong và mọi người chọc giận người bên trong, đến lúc đó gã cũng không thoát được.

“Không sao, đối phương tìm tôi hạ một cái mộ thôi, không còn cách nào khác, thủ đoạn của tôi lợi hại quá mà.” Bàn Tử vốn vô tâm vô phế, vừa ra khỏi cửa đã bắt đầu chém gió.

“Bàn Tử, chuyện này không được nói ra ngoài, những gia tộc này thế lực rất lớn, nếu xảy ra sai sót, chúng ta không gánh nổi đâu.” Trần Phong nghe Bàn Tử huyên thuyên bên cạnh, trầm giọng nói.

Nếu bị người có ý đồ nghe được, hỏng đại sự, không chừng đối phương sẽ lấy họ ra khai đao.

“Biết rồi.” Bị Trần Phong nói một câu, Bàn Tử cũng thu liễm lại.

“Kim gia, chuyện này xin hãy giữ bí mật.” “Yên tâm, liên quan đến

những nhân vật lớn này, tôi có lòng nhưng không có gan đâu." Đại Kim Nha đứng bên cạnh mặt mày đau khổ nói, chuyện như thế này thà không biết còn hơn.

Lúc về nhà, Tuyết Lê và A Hương đang mong ngóng đến mỏi mắt.

"Trần đại ca, anh về rồi." A Hương đang ở trong tiệm, thấy Trần Phong và mọi người về liền chạy tới, nhìn từ trên xuống dưới.

"A Hương, anh không sao, em đóng cửa đi, hôm nay không kinh doanh nữa." Trần Phong nhìn bộ dạng của A Hương, lắc đầu cười khổ.

"Vâng vâng." Sau khi đóng cửa, Trần Phong và mấy người vào trong sân, vừa nhìn đã thấy Tuyết Lê đang ngồi đó chau mày ủ dột.

Thấy Trần Phong và mọi người, mặt cô lập tức lộ vẻ vui mừng.

"Thế nào, đối phương không làm gì các anh chứ?" "Không sao, đối phương tìm anh có việc muốn hợp tác." Sau đó, Trần Phong kể lại đại khái chuyện ở khách sạn. … Ở một nơi khác, sau khi Trần Phong và mọi người rời đi.

"Mấy cậu nhóc đó thật sự có thể tìm được không?" Hoắc Tiên Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói.

"Yên tâm đi, đừng thấy họ còn trẻ, nhưng đều là cao thủ, không phải người bình thường có thể so sánh." Người đàn ông trung niên bên cạnh nghe lời Hoắc Tiên Cô, bình thản nói.

"Dù sao cũng là hậu duệ của lão tướng quân, số mệnh đã định không phải người tầm thường." "Hy vọng là vậy, thời gian không còn nhiều nữa." … "Cái gì!" "Có manh mối của mảnh Mộc Trần Châu cuối cùng!" Tuyết Lê nghe Trần Phong thuật lại, kinh ngạc thốt lên.

"Em nghe anh nói hết đã, đối phương chỉ có manh mối về Mộc Trần Châu thôi." Trần Phong bất đắc dĩ nói, sau đó kể lại toàn bộ

chuyện đã xảy ra lúc đó.

“Hoắc gia và Giải gia rốt cuộc định làm gì, làm vậy mà dường như không muốn công khai.” Tuyết Lê nghe xong, nói.

“Biết rõ lai lịch của chúng ta, không chừng đã theo dõi chúng ta một thời gian rồi.” “Không biết định làm chuyện gì mờ ám nữa đây.” Bàn Tử nghe vậy cũng hùa theo.

“Được rồi, không cần suy đoán nhiều nữa, đó là chuyện của đối phương, chúng ta cứ làm tốt việc của mình là được.” Trần Phong cắt ngang suy nghĩ của mọi người.

Chuyện giữa những gia tộc này, họ không nên tham gia vào.

Người ta gia nghiệp lớn, còn họ chỉ có một cửa tiệm nhỏ.

“Điều tôi thực sự quan tâm là, nếu đối phương đã biết về Mộc Trần Châu, vậy chắc chắn đã khai quật được thứ gì đó.” “Không biết mảnh Mộc Trần Châu có ở đó không.” Trần Phong nói ra suy nghĩ của mình.

“Lần này chắc chắn là một cái đấu lớn, nếu không cũng không kinh động đến hai nhà, biết đâu lần này, chúng ta cũng có thể đục nước béo cò.” Bàn Tử nói đến đây, vẻ mặt hưng phấn.

“Bàn Tử đừng mơ mộng nhiều quá, những người đó đều là hạng giết người không chớp mắt.” Ngô Bát Nhất nhìn Bàn Tử, bình thản nói.

“Hai ngày nữa, mọi người chuẩn bị cho tốt, Tuyết Lê lần này em và A Hương ở nhà.” Trần Phong trầm giọng nói, chuyện lần này không thể coi thường.

Lần này đối mặt với những người đó, anh cũng không nắm chắc phần thắng.

Mặc dù họ chỉ yêu cầu tìm vị trí ngôi mộ, nhưng cũng không biết đối phương có trở mặt hay không.

“Được.” Tuyết Lê cũng biết chuyện lần này không tầm thường, cũng không đòi đi theo.

“Anh cẩn thận!” … Ngày hôm sau, Trần Phong đang dọn dẹp đồ đạc trong tiệm.

Chương 614

Trang bị ở nhà đều có đủ, anh tin lúc đó đối phương cũng sẽ cung cấp một số trang bị.

Đúng lúc này, đột nhiên có hai người bước vào tiệm.

"Trần tiên sinh!" Hai người nhìn thấy Trần Phong, yếu ớt gọi một tiếng.

"Ừm, là hai người à?

Giỏi thật đấy." Trần Phong nhìn hai người, sắc mặt không tốt nói.

Hai người này chính là Mã Đông và Mã Tây, lúc này nghe lời Trần Phong, mặt mày đau khổ.

"Cái đó… Trần tiên sinh, chuyện này chúng tôi cũng thân bất do kỷ." "Hành động lần trước của các vị Hoắc gia đã nắm rõ như lòng bàn tay, chúng tôi cũng không dám giấu giếm." Mã Đông cười làm lành.

Hoắc gia cũng từ miệng họ mà biết được Trần Phong và mọi người là người của dòng dõi Mạc Kim.

Vừa báo cáo lên trên đã thu hút sự chú ý của cấp trên.

Kết quả điều tra một hồi, lai lịch của Trần Phong và mấy người kia lộ ra hết.

Hai người họ nghe tin tức nhỏ rằng Hoắc Tiên Cô đã mời Trần Phong và mọi người đi, trong tiềm thức cho rằng Hoắc gia định ra tay với Trần Phong, liền vội vàng đến cửa xin lỗi.

"Thôi, tôi cũng không trách các anh." Trần Phong thở dài một hơi, trong lòng cũng không biết nên nói gì.

Nếu không phải hai người họ, anh cũng không biết Hoắc gia có manh mối về Mộc Trần Châu.

“Hai người các anh, còn dám đến à.” Đúng lúc này, Bàn Tử mặt đầy tức giận nhìn hai anh em.

Hắn vừa ngồi trong sân nghe thấy tiếng Trần Phong, tò mò ra xem, vừa hay nhìn thấy hai người này.

“Bàn Tử, lịch sự một chút, đều là người khổ cả.” Trần Phong quay đầu nhìn Bàn Tử nói.

“Ai mà không phải người khổ, lần trước nếu không phải thủ đoạn của tôi cao siêu, lần này…” “Nếu không có thủ đoạn, cũng sẽ không có chuyện lần này.” Trần Phong liếc Bàn Tử một cái, bình thản nói.

Bàn Tử bị Trần Phong nói một câu, lập tức không còn chút nóng nảy nào.

Tối hôm qua, Trần Phong đã suy nghĩ rất lâu, cũng thông suốt rất nhiều.

Đối phương coi trọng thủ đoạn của họ, vậy chắc chắn sẽ không ra tay với họ.

Bởi vì người hiểu thuật Kham Dư không nhiều, huống chi thứ họ biết không phải là thuật Kham Dư thông thường.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Phong cũng dễ chịu hơn nhiều, nếu không lúc hai người họ bước vào đã bị đuổi ra ngoài rồi.

“Đa tạ Trần Phong tiên sinh.” “Trần tiên sinh, hành động sắp tới chúng tôi cũng dùng một số thủ đoạn để dò hỏi, hẳn là ở Ba Nãi, Vân Nam.” “Hoắc gia đã cử người đến đó tìm một thời gian dài, nhưng đều không tìm được vị trí ngôi mộ.” Mã Đông nói ra những gì mình biết.

Những thứ này đối phương sớm muộn cũng sẽ biết, chỉ là vấn đề thời gian.

“Lại là Vân Nam?

Vãi chưởng, tôi với Vân Nam có duyên thật đấy.” Bàn Tử nghe vậy sững sờ, sau đó kinh ngạc kêu lên.

Mộ Hiến Vương và Điền Vương đều ở Vân Nam, lần này lại ở Vân Nam.

“Không phải Vân Nam là nơi nghèo khó cằn cỗi sao?

Tại sao nhiều người lại chôn ở Vân Nam vậy?” “Nơi nghèo khó cằn cỗi là những khu vực chưa được khai phá ở thời cổ đại.” “Những nơi như vậy thường có nhiều vùng đất phong thủy bảo địa.” Trần Phong nghe vậy bình thản nói.

Mã Đông và anh trai ở lại một lúc rồi rời đi.

Lần này, chủ yếu là để xem tình hình của Trần Phong và mọi người. … Ban đầu Trần Phong nghĩ sẽ sớm có người thông báo, nhưng đợi liền một tuần mà không nhận được tin tức gì.

Một tuần này, Trần Phong và mọi người chỉ ở nhà chờ đợi, thỉnh thoảng ra ngoài ăn xiên thịt cừu, cũng coi như được nhàn rỗi.

Nhưng hôm nay, có một người tự xưng là người của Hoắc gia đến tiệm, mang đến cho Trần Phong một tin tức.

Tin tức rất ngắn gọn, không có nội dung gì khác, chỉ báo cho Trần Phong và mọi người, ba ngày sau xuất phát, điểm đến là Vân Nam.

Nói xong người đó liền đi.

Trần Phong nhận được tin tức cũng không quá bất ngờ, những điều này anh em nhà họ Mã đã nói rồi. … Buổi tối, khi Trần Phong mang tin tức này về cho mọi người, Ngô Bát Nhất và Tuyết Lê cũng

không ngạc nhiên.

"Không phải là tôi, mà là chúng ta có duyên với Vân Nam, cả ba lần đều ở Vân Nam." Ngô Bát Nhất cười nhạt nói.

"Tôi có dự cảm, lần này chúng ta chắc chắn có thể trở về với đầy ắp chiến lợi phẩm." Trong đầu Bàn Tử chỉ có đồ tùy táng.

"Vân Nam là nơi không thể xem thường, ở đó cũng có những sự tồn tại bí ẩn." Nghe nói lần này lại đến Vân Nam, Tuyết Lê kể một số truyền thuyết về Vân Nam, cùng với một số bí ẩn mà đến nay vẫn chưa ai giải đáp được.

"Yên tâm, anh sẽ trông chừng hai người họ." Trần Phong gật đầu.

Đêm khuya luôn tĩnh lặng, biết Trần Phong ba ngày sau phải xuất phát đi Vân Nam, Tuyết Lê trở nên chủ động lạ thường, Trần Phong cũng vui vẻ chấp nhận. … Ba ngày sau, Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử ba người đeo ba lô xuất phát.

Tuyết Lê nhìn bóng dáng mấy người dần biến mất khỏi tầm mắt, thở dài một hơi.

Lần này cô và A Hương lại ở lại trông tiệm.

Thực ra như vậy, cô và A Hương mới là người khó chịu nhất, xuống mộ đầy rẫy những điều không chắc chắn.

Nhưng lần này tuy chỉ đi tìm vị trí ngôi mộ, nhưng có thật sự chỉ như vậy không?

Nếu không vì Bàn Tử, có lẽ Trần Phong cũng không đồng ý.

"Tuyết Lê tỷ, chị đang lo cho Trần đại ca à?" "Ừm, lần này đi, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm." "Tuyết Lê tỷ, không cần lo lắng đâu, với thực lực của Trần đại ca nhất định không có vấn đề gì." … Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đến nơi hẹn với Hoắc gia.

Lần này người dẫn đội là con gái của Hoắc Lão Tiên Cô, Hoắc Linh!

Hoắc Linh mặc một bộ đồ thể thao, trang phục rộng rãi vẫn không che hết được thân hình kiêu hãnh của cô.

Mái tóc dài bay phất phơ, khóe miệng nở nụ cười như có như không, giữa đôi mày thỉnh thoảng lại lộ ra một tia quyến rũ.

Quyến rũ động lòng người!

Nhìn thấy Hoắc Linh, Trần Phong thực sự kinh ngạc.

Không ngờ Hoắc đương gia lại có một cô con gái xinh đẹp như vậy.

"Đồng chí Trần Phong, hoan nghênh gia nhập đội khảo cổ của tôi." Thấy Trần Phong, Hoắc Linh cười, đưa tay ra trước mặt anh.

"Chào cô, góp một phần sức lực cho khảo cổ là việc mà những trí thức như chúng tôi nên làm." Trần Phong sững sờ, sau đó cười và bắt tay Hoắc Linh.

Xem ra lần này đúng như dự đoán, hành động lần này được tiến hành bí mật.

Nhưng anh luôn cảm thấy hành động lần này không giống như trước.

Những lần đổ đấu trước đây tuy cũng bí mật, nhưng lần này dường như họ đang trốn tránh một số người nào đó.

Đó là cảm giác đầu tiên của Trần Phong.

Đội khảo cổ chỉ là để che mắt thiên hạ.

Điều khiến Trần Phong bất ngờ là lần này Hoắc Linh lại phụ trách hành động.

Giải gia cũng không cử người đến, trong lòng tuy có thắc mắc nhưng cũng không hỏi nhiều, làm tốt việc của mình là được.

Sau đó, Hoắc Linh giới thiệu cho Trần Phong những người trong đội lần này.

Lần này tổng cộng có mười hai người, tất nhiên không bao gồm nhóm của Trần Phong.

"Đây là giấy tờ của các anh, có một số thứ đến nơi rồi nói." Hoắc Linh đưa mấy quyển sổ màu đỏ.

Thứ này Trần Phong rất quen thuộc, là giấy chứng nhận khảo cổ.

Chương 615

Mấy lần hành động trước đều dựa vào thứ này.

Anh cất quyển sổ màu đỏ, nhìn Hoắc Linh.

Gương mặt tuấn tú của cô bất kể lúc nào cũng mang lại cho người ta một cảm giác kinh diễm.

"Mục đích lần này là gì?" "Ừm, mục đích thì tôi không thể nói cho anh biết, không phải không tin anh, mà là không muốn kéo cả anh vào chuyện này." Trần Phong có thể cảm nhận được vẻ mặt nghiêm túc của đối phương khi nói, chắc không phải lừa người.

"Nếu có thể, lần này tôi thậm chí còn không muốn đưa anh theo, chuyện lần này không giống như trước." Giữa những lời nói của Hoắc Linh, lộ ra một nỗi ưu sầu khó tả, khiến Trần Phong có một thôi thúc muốn tiến lên ôm lấy cô.

"Được rồi, xuất phát thôi, chặng đường lần này khá xa, chuẩn bị cho tốt." Tỉnh táo lại, Hoắc Linh phát hiện mình nói hơi nhiều.

Nhưng cũng không sao, lúc đi mẹ cô đã dặn dò rằng nhóm của Trần Phong đáng tin cậy.

Nếu chuyện quá nghiêm trọng, có thể nhờ họ giúp đỡ.

Tuy không biết tại sao mẹ cô lại coi trọng mấy người này như vậy, nhưng chắc chắn có lý do của bà. … Đoàn người của Trần Phong đi thẳng bằng tàu hỏa.

Cả một toa tàu đã được Hoắc gia bao trọn.

Hành động này khiến Bàn Tử và mọi người âm thầm tắc lưỡi, nhưng cũng tiện lợi hơn rất nhiều.

Hoắc Linh đang thảo luận về hành động lần này với đồng đội.

Trần Phong ngồi bên cạnh, lắng nghe cuộc đối thoại của họ.

Hoắc Linh quay đầu liếc anh một cái, rồi lại quay đầu tiếp tục thảo luận.

Trần Phong nghe một lúc, trong lòng cũng đã có một cái nhìn tổng quan.

Trên bàn là một tấm bản đồ, hẳn là bản đồ của địa điểm mục tiêu.

Họ đang thảo luận về vị trí khả dĩ nhất của ngôi mộ trên bản đồ.

Hành động lần này, Hoắc gia cũng đã tổ chức từ lâu.

Hoắc gia và Giải gia cũng từng tìm một số đại sư phong thủy đến xem, nhưng đều không tìm ra.

"Đồng chí Trần Phong, anh đến đúng lúc lắm, anh là đại sư trong lĩnh vực này, anh cảm thấy ngôi mộ có khả năng xuất hiện ở đâu nhất?" Người nói tên là Hoắc Nhất, do Hoắc gia bồi dưỡng.

Các thành viên lần này đều do Hoắc gia bồi dưỡng, từ Hoắc Nhất đến Hoắc Thập Nhất.

Không biết có phải để che giấu thân phận của họ hay tên của họ thật sự là như vậy.

"Đúng vậy, có đồng chí Trần Phong ở đây, chuyện này chắc chắn anh ấy rành." "A." Những người này đều chỉ biết Trần Phong là đại sư phong thủy được mời đến lần này.

Trần Phong quay đầu nhìn Hoắc Linh, thấy cô gật đầu mới đến trước bản đồ.

Đây là một tấm bản đồ vừa được chụp, nhưng địa hình trên đó lại mang một thế phong thủy nào đó, chỉ là hiện tại chưa xác định được.

Mục đích của chuyến đi lần này là tìm lối vào ngôi mộ.

Nhưng hiện tại họ còn chưa biết rốt cuộc là tìm mộ của ai.

Đối phương không chịu nói, anh cũng không thể ép buộc.

"Đồng chí Trần Phong, có thể nhìn ra được gì từ trên này không?" Hoắc Linh tò mò nhìn Trần Phong, cũng tò mò tại sao mẹ cô lại coi trọng người này.

Chẳng lẽ chỉ vì thuật phong thủy Kham Dư?

"Nếu ở đây có mộ, nhất định là ở dưới hồ." Trần Phong hít sâu một hơi, nói.

Cuối cùng anh cũng nhìn ra được thế cục phong thủy trên bản đồ.

"Tại sao?

Nhưng người của tôi đã lặn xuống nhiều lần mà không tìm thấy lối vào?" Hoắc Linh nghe giọng điệu chắc chắn của đối phương, hỏi.

Người của nhà cô không chỉ lặn xuống một lần, vì từ một số manh mối họ có được, tất cả đều chỉ về phía trong hồ.

Nhưng dưới nước lại không có gì.

"Xung quanh núi non trùng điệp, từng ngọn núi như vảy cá, đây là một thế cục phong thủy, gọi là 'Ngư Lân Thôn', nhưng nếu chỉ có vậy, nơi này sẽ biến thành một vùng đất chết, càng không có ai chôn cất ở đây." "Nhưng ở đây có một cái hồ, nên toàn bộ thế phong thủy đã thay đổi, trở thành thế 'Cá ra khỏi nước hóa rồng'." "Nơi này đã trở thành một vùng đất phong thủy bảo địa, và cái hồ chính là điểm cốt yếu." Trần Phong nhìn tấm bản đồ, chậm rãi giải thích.

"Vậy tại sao người của tôi lặn xuống nhiều lần mà không tìm được?" Hoắc Nhị nghe mà mụ mị đầu óc, mấy thứ phong thủy này hắn không hiểu.

Nhưng chuyện lặn xuống nhiều lần mà không tìm thấy lối vào ngôi mộ lại là sự thật.

“Nếu chỉ cần lặn xuống là tìm được, ngôi mộ đã sớm bị dọn sạch rồi.” Trần Phong ngẩng đầu liếc đối phương một cái, bình thản nói.

“Nhưng cụ thể thế nào phải khảo sát thực địa, có thể xác định ngôi mộ nằm trong khu vực này không?” Trần Phong chỉ vào tấm bản đồ nói.

“Tất nhiên, tấm bản đồ này tôi đã phải tốn rất nhiều công sức mới có được.” Hoắc Linh gật đầu nói.

Sau đó, họ lại thảo luận một lúc, trong đó Hoắc Thất và Hoắc Nhất có mấy người tỏ ra tò mò về thuật phong thủy Kham Dư, không ngừng thỉnh giáo Trần Phong.

Trần Phong cũng không ra vẻ, đều từ từ giải thích.

Hoắc Linh ở bên cạnh nghe mà mắt sáng lên, một số thuật phong thủy mà Trần Phong giảng cô chưa từng nghe qua.

Sách về phong thủy Kham Dư cô cũng đã đọc, nhưng lại không biết cách ứng dụng, một số thuật phong thủy Kham Dư mà Trần Phong giảng lại mới mẻ, nghe mà có chút mê mẩn. … Hai ngày sau, Hoắc Linh dẫn đoàn người xuống tàu hỏa, rồi đi thẳng đến Ba Nãi, một nơi gần biên giới.

Họ đi xe buýt nửa ngày, cuối cùng cũng đến một thị trấn nhỏ ở Ba Nãi, cả đường đi bụi bặm.

Nhưng Trần Phong nhìn bản đồ biết họ vẫn chưa đến nơi.

Quả nhiên, đi tiếp nửa ngày nữa, cuối cùng họ cũng đến một thôn trại, xung quanh đều là núi, khó mà tưởng tượng được bên trong lại có một thôn trại.

Lúc họ đến nơi, đã có người đợi sẵn.

"Thiếu đông gia, chỗ ở đã chuẩn bị xong rồi." "Ừm, được, trước tiên dẫn chúng tôi đi nghỉ ngơi đã." Hoắc Linh gật đầu, nhìn người trước mặt nói.

Sau đó, Trần Phong theo người dẫn đường đến một nhà dân.

Lần này Hoắc gia đã chơi lớn, tất cả nhà cửa ở đây đều được bao hết, ngay cả những nhà không có người ở cũng bao.

Dĩ nhiên là dưới danh nghĩa khảo cổ.

"Lần này chắc chắn là một cái đấu lớn, nếu không một chuyến này Hoắc gia đến vốn cũng không thu lại được." Vừa vào phòng, Bàn Tử liền thực hiện một cú cá chép lộn nhào lên giường.

"Đừng coi người khác là đồ ngốc, trong mắt ông chỉ có mấy món đồ tùy táng thôi." Ngô Bát Nhất bất đắc dĩ nhìn Bàn Tử.

"Nhanh chóng nghỉ ngơi đi, ngày mai chắc phải bắt đầu làm việc rồi." Trần Phong lắc đầu, rồi bắt đầu đi tắm rửa.

Hôm nay đã bôn ba cả một chặng đường, sớm đã mệt mỏi rã rời.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau, lúc Trần Phong và mọi người dậy, chủ nhà đã làm xong bữa sáng.

"Các vị khách, dậy rồi à, tối qua ngủ có ngon không?" Chủ nhà thấy Trần Phong xuống lầu, cười thân thiện nói.

"Chúng tôi làm công tác khảo cổ, ngủ ngoài trời cũng quen rồi, rất tốt." Trần Phong gật đầu đáp lại.

Chẳng mấy chốc, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất cũng dậy.

Đang ăn sáng thì Hoắc Linh đến.

“Đồng chí Trần Phong, tối qua ngủ ngon chứ?” “Hôm nay làm phiền các anh rồi.” “Ừm ừm, chúng ta là hợp tác, không có phiền hay không phiền.” Trần Phong gật đầu nói.

“Cô ăn sáng chưa?” “Ăn rồi, cảm ơn.” Nói xong, Hoắc Linh ngồi thẳng xuống đối diện Trần Phong, mắt nhìn anh chằm chằm.

“Xong rồi, lại có thêm một cô gái xinh đẹp sắp bị lợn ủi.” Bàn Tử chứng kiến cảnh này, ngẩng đầu nhìn trời.

Chương 616

“Tại sao vẻ đẹp nội tại của Bàn gia lại không có ai thưởng thức?” “Phụt.” “Bàn Tử, vẻ đẹp nội tại của anh cứ giữ lại mà tự thưởng thức đi, tôi thích người như đồng chí Trần Phong.” Hoắc Linh nghe lời Bàn Tử, không nhịn được cười phá lên, nói.

“Đừng hiểu lầm nhé, tôi chỉ ví dụ thôi, tôi biết anh có gia đình rồi.” Hoắc Linh quay đầu nhìn Trần Phong, sống mũi cao thẳng, nói.

“Nhưng tôi có thể có thêm bạn mà?” Trần Phong nhìn khuôn mặt tươi cười của Hoắc Linh, cười nói.

“Lão Trần, ông không phúc hậu rồi nhé, cẩn thận tôi mách lẻo đấy.” … Ăn xong, Hoắc Linh dẫn Trần Phong và mọi người xuất phát.

Những người khác đã chỉnh trang sẵn sàng.

“Bên trong có một số trang bị, chắc sẽ dùng đến.” Hoắc Linh chỉ vào một cái lều trước mặt, đó là nơi dùng để chứa trang bị và vũ khí.

“Đồ tốt đấy.” Trần Phong và mọi người tiến lên, vừa nhìn đã thấy những vũ khí trên mặt đất.

Súng trường bán tự động, còn có một số lựu đạn.

Nhìn thấy những thứ này, hai mắt Bàn Tử sáng rực, có vũ khí là có thêm tự tin.

Mấy người chỉ lấy một số vũ khí, còn thiết bị lặn thì giao thẳng cho những con vật thồ mà Hoắc Linh thuê.

Có lẽ đoạn đường phía trước không dễ đi, nên Hoắc Linh đã thuê một số con vật để vận chuyển trang bị.

Đi dọc đường, Trần Phong luôn chú ý đến tình hình xung quanh.

Nơi này thuộc loại rừng sâu núi thẳm, bình thường rất ít người vào.

Người địa phương cũng chỉ có thợ săn mới vào.

Nhưng vì nơi này gần biên giới, nên thường có một số người vượt biên qua núi.

Cũng có một số kẻ buôn lậu văn vật vận chuyển văn vật ra nước ngoài để kiếm lợi.

"Còn bao xa nữa, mấy ngày nay chỉ đi đường đã lâu như vậy, Hoắc cô nương, có thể cho chúng tôi biết chút manh mối không?" Bàn Tử nhìn Hoắc Linh phía trước nói.

"Phía trước sắp đến rồi, chẳng phải vừa hay giúp anh giảm béo sao." Hoắc Linh quay đầu nhìn Bàn Tử nói.

"Thôi được, coi như Bàn gia tôi hỏi thừa." Bàn Tử mệt thật, nhưng dò hỏi cũng là thật.

Chỉ là đối phương còn khéo léo hơn, dầu muối không vào.

Đi về phía trước nửa giờ, Trần Phong và mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy bờ hồ.

Diện tích hồ rất lớn, bốn phía đều bị núi bao quanh.

Nước ở đây có lẽ chỉ là một vũng nước tù.

"Ở đây lạnh thế." Bàn Tử đến bên hồ, khí lạnh phả vào mặt khiến hắn không khỏi ôm lấy cánh tay.

"Không đúng, là nước ngầm!" Trần Phong cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của nước trong hồ.

"Nước ngầm?

Chẳng lẽ dưới hồ nối liền với mạch nước gần đây?" Hoắc Linh nghe lời Trần Phong, hỏi.

Trong lòng cô cũng thắc mắc, nếu dưới đó nối với mạch nước ngầm, vậy ngôi mộ lại ở đâu.

"Ừm, không sai, đây là nước ngầm, cho nên nhiệt độ ở đây mới hạ xuống." Trần Phong gật đầu, trên đường đi anh đã có chút nghi ngờ.

Bởi vì thế "Cá ra khỏi nước hóa rồng", chắc chắn cần nước sống.

Ban đầu anh nghĩ ở đây sẽ có dòng nước khác chảy vào, bây giờ xem ra đều là mạch nước ngầm.

"Vậy tiếp theo phải xem anh rồi." Hoắc Linh gật đầu, đối với những thứ này cô không hiểu, cũng không biết tiếp theo phải làm gì, chỉ có thể dựa vào Trần Phong.

Trần Phong gật đầu.

Hôm qua ở chỗ trọ anh cũng đã tìm hiểu người dân địa phương, họ đều nói bên trong có một cái hồ, nhưng là hồ gì thì không biết.

Chỉ biết ở đó rất nguy hiểm, không ai muốn đến gần, hẳn là cái hồ này rồi.

Trần Phong nhìn xung quanh, môi trường và những gì anh thấy trên bản đồ trước đây không khác nhau là mấy.

Xung quanh là những ngọn núi hình vảy cá bao quanh cái hồ này.

Trần Phong nhặt một ít đất từ mặt đất, dùng tay vê nát, rồi cho vào miệng nếm thử.

Ngay lập tức, anh nhíu mày, trong đất có một mùi tanh nhạt, xen lẫn với vị của nước.

Xem ra vị trí ngôi mộ ở dưới hồ.

Dáng vẻ này cho thấy phạm vi ngôi mộ rất lớn.

“Nếm đất tìm mộ!

Đây không phải là thủ đoạn của Tả Lĩnh sao?” Hoắc Linh nhìn động tác của Trần Phong, như nghĩ ra điều gì, kinh ngạc thốt lên.

Nhưng theo những gì cô biết, Trần Phong là người của dòng dõi Phát Khâu mà.

Cửu Môn đều là gia tộc trộm mộ, đối với thủ đoạn của tứ đại môn phái tự nhiên cũng biết một chút.

“Giờ cô mới biết à, Lão Trần nhà tôi là ngũ hạng toàn năng đấy, mấy cái này chỉ là chuyện nhỏ.” Bàn Tử thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hoắc Linh, cảm thấy hả hê lạ thường.

“Được rồi, ngôi mộ có thể xác định được rồi.” Trần Phong vứt bỏ đất trong tay, nói.

“Ngôi mộ có thể khẳng định là ở dưới nước, còn về lối vào, phải xác định lại.” Nơi này có thể khẳng định là được bố trí theo Bát Quái.

Trần Phong trong lòng đã hình dung ra nơi này thành một hình Bát Quái.

Khảm, Khôn, Càn… lần lượt đối ứng, vị trí tử môn cũng đã hiện ra.

Trần Phong đưa mắt nhìn về phía mặt hồ, theo phân chia Bát Quái, lối vào ở dưới mặt nước.

Nhưng nghe ý của Hoắc Linh, mấy lần lặn xuống đều không tìm thấy lối vào ngôi mộ.

“Lối vào ở dưới nước?” Nhìn ánh mắt của Trần Phong, Hoắc Linh hỏi.

“Đúng vậy, xem ra dưới nước có huyền cơ, nếu không cũng sẽ

không tìm mãi không thấy.” Trần Phong gật đầu nói.

“Tôi muốn xuống nước xem thử.” Trần Phong quay đầu nhìn Hoắc Linh nói.

“Lão Ngô, ông và Bàn Tử tìm lối vào sinh môn ở gần đây.” “Được.” Ngô Bát Nhất gật đầu, vị trí sinh môn không dễ tìm.

Sinh môn là do người xây lăng mộ bí mật xây dựng, thường rất kín đáo, thậm chí có khả năng không tồn tại.

Cho nên vào mộ thường đi qua tử môn.

“Tôi đi cùng anh.” Nghe Trần Phong muốn xuống, Hoắc Linh đột nhiên nói.

Vừa nói ra, cô cũng cảm thấy có chút bất ngờ, không hiểu sao lại đột nhiên có ý nghĩ này.

“Được.” Trần Phong nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hoắc Linh một lúc lâu rồi mới nói.

Trên khuôn mặt đó chỉ có sự nghiêm túc, không nhìn ra được nội tâm của cô.

Nghe Trần Phong đồng ý, Hoắc Linh nheo mắt, khóe miệng vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp.

“Xong rồi, Lão Trần lại có thêm một fan cuồng.” Bàn Tử chứng kiến cảnh này, đau lòng nói.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm sinh môn.” Ngô Bát Nhất ở bên cạnh nhún vai, kéo Bàn Tử đi sang bên cạnh.

Trần Phong và Hoắc Linh mặc đồ lặn, chèo bè gỗ ra giữa hồ.

“Đi thôi.” Trần Phong liếc Hoắc Linh một cái, rồi thực hiện một tư thế lặn ngược xuống nước.

Hoắc Linh thấy vậy mỉm cười, cũng dùng tư thế tương tự lặn xuống.

Nhiệt độ dưới nước rất lạnh.

Chương 617

Vừa xuống nước, Hoắc Linh không nhịn được rùng mình, vội vàng đuổi theo Trần Phong.

Trần Phong sau khi xuống nước, cảm nhận hướng chảy của dòng nước trong hồ.

Dòng nước chảy từ dưới lên.

Nước trong vắt, có thể nhìn thấy rõ.

Hồ sâu khoảng hơn ba mươi mét, mặc đồ lặn có thể xuống được.

Dĩ nhiên đó chỉ là bề ngoài, thực tế thế nào thì chưa biết.

Phía dưới hẳn có đường hầm nối với sông ngầm gần đó.

Trần Phong tiếp tục lặn xuống, thỉnh thoảng có cá bơi qua trước mặt.

Nhưng ánh mắt anh vẫn chăm chú quan sát tình hình phía dưới.

Người của Hoắc gia đã lặn xuống nhiều lần mà không tìm thấy lối vào ngôi mộ, chắc chắn có nguyên nhân.

Nhưng hiện tại xem ra, dưới nước rất bình thường, cũng không có tình huống bất thường nào.

Trần Phong cố gắng lặn xuống sâu hơn.

Phía dưới là một số tảng đá và những thứ không rõ tên, chất đống ở dưới.

Chỉ là những thứ này đều đã bị người ta lật tìm.

Không cần nói cũng biết là bị người của Hoắc gia lật tìm.

Tiếp đó Trần Phong tìm kiếm khắp nơi phía dưới, nhưng đều

không phát hiện ra gì.

Ngay cả đường hầm nối giữa sông ngầm và cái hồ này cũng không tìm thấy, giống như đã bị che giấu.

Trần Phong quay đầu nhìn Hoắc Linh bên cạnh, lắc đầu, ra hiệu đi lên.

Hoắc Linh nhìn thấy cử chỉ của Trần Phong, gật đầu.

Lên đến bè gỗ.

Hoắc Linh nhìn Trần Phong: "Phát hiện ra gì rồi?" Vừa rồi cô cũng đi theo Trần Phong một vòng, nhưng cũng không phát hiện ra gì.

"Phía dưới không có gì cả, điều này không bình thường." Trần Phong lắc đầu nói.

Anh đã xem một vòng, ngay cả chỗ nối giữa hồ và sông ngầm cũng không phát hiện ra.

Trong lòng anh mơ hồ có một suy đoán, lối vào ngôi mộ có liên quan đến đường hầm sông ngầm này.

"Đều không có gì chẳng phải là bình thường sao?" Hoắc Linh vươn vai.

Trần Phong liếc nhìn một cái rồi quay đi.

Không phải không đẹp, mà là quá quyến rũ, sợ không khống chế được.

Thân hình Hoắc Linh vốn đã đẹp, mặc đồ lặn càng tôn lên vóc dáng một cách triệt để.

"Không dám nhìn à?

Sợ vợ?" Hoắc Linh nhìn thấy ánh mắt của Trần Phong, cười tà mị nói.

Không phải Hoắc Linh thực sự có hứng thú với Trần Phong, chỉ là tò mò, tại sao mẹ cô lại coi trọng đối phương như vậy.

"Về thôi, có lẽ tối nay phải xuống một chuyến nữa." Trần Phong không để ý đến cô, bình thản nói.

"Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của tôi đấy?" Hoắc Linh nhìn Trần Phong, mỉm cười nói.

"Đáy hồ quá sạch sẽ, một cái hồ lâu năm như vậy không thể nào không có một chút trầm tích nào." "Nghe có vẻ rất có lý, nhưng điều đó có thể nói lên điều gì?" "Không rõ, tối nay mới biết được." Trần Phong lắc đầu nói.

Sau đó, hai người liền trở về doanh trại.

Lúc này, Hoắc Nhất và mọi người cũng đã dựng xong lều.

Nơi này trước đây đã dựng một chỗ tạm thời để chứa đồ, bên trong toàn là những thứ mà người của Hoắc gia đã vớt lên trước đó.

Trần Phong vào trong kiểm tra cẩn thận.

Chẳng mấy chốc, ánh mắt Trần Phong bị một thứ thu hút.

Một khối sắt, một khối sắt hình cầu.

Trần Phong đưa tay cầm khối sắt lên, vật này cầm vào hơi nặng.

Nhìn không giống đồ vật của thời đại này.

"Thứ này cũng được vớt từ dưới đó lên." Đúng lúc này một giọng nói vang lên từ phía sau Trần Phong, nghe giọng anh biết là ai.

Dù sao ở đây chỉ có một người phụ nữ.

"Tất cả đồ đạc ở đây đều được vớt từ dưới đó lên." Hoắc Linh từ phía sau bước vào.

"Cô nhìn ra được gì không?" "Không có, có lẽ chỉ là một khối sắt

bình thường thôi.” Trần Phong lắc đầu nói.

Thực tế, trên khối sắt không nhìn ra được gì cả.

Trên đó không có gì, chỉ có thể nhìn ra không phải là kỹ thuật của thời cận đại.

“Khối sắt như thế này không chỉ có một, người của tôi đã vớt không ít thứ này từ dưới đó lên.” Hoắc Linh nhận lấy khối sắt từ tay Trần Phong, nói.

“Có thể biết người trong ngôi mộ này là ai không?

Cô có mục đích gì?” Trần Phong bình thản hỏi.

“Muốn biết à, vậy thì chinh phục tôi đi, chỉ cần anh làm được, tôi đều có thể nói cho anh biết.” Nghe lời Trần Phong, Hoắc Linh chắp tay sau lưng, cười nói.

Trần Phong nghe xong thầm mắng một tiếng, không thèm để ý nữa.

Hoắc Linh không chịu hé răng.

Có cơ hội nhất định phải làm cho cô ta một trăm lần xấu hổ.

Đúng lúc này Trần Phong nghe thấy tiếng Bàn Tử và Ngô Bát Nhất ở ngoài, anh không để ý đến Hoắc Linh, quay người bước ra ngoài.

“Nhanh lên, có gì ăn không, mệt chết Bàn gia tôi rồi.” Trần Phong chưa thấy Bàn Tử đã nghe thấy tiếng của hắn.

“Lão Ngô, thế nào, có tìm được gì không?” “Không có, tôi đã tìm khắp vị trí sinh môn, nhưng đều không tìm thấy lối vào, có lẽ là không có.” Ngô Bát Nhất thở dài một hơi nói.

“Bên đó tình hình thế nào?” “Tối nay xuống xem lại.” Trần Phong lắc đầu nói.

Chẳng mấy chốc, màn đêm buông xuống, mặt trăng cũng từ từ xuất hiện.

Ăn xong, nghỉ ngơi một lúc, Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Hoắc Linh liền mặc đồ lặn.

Còn Bàn Tử thì thân hình quá to, mặc đồ lặn cũng khó khăn, đành phải ở lại.

Ba người bật đèn chiếu dưới nước, chèo bè gỗ ra giữa hồ.

Ánh trăng chiếu xuống mặt nước, bè gỗ khẽ động, một lớp ánh bạc lấp lánh gợn sóng.

Hoắc Linh nhìn cảnh tượng này hai mắt đầy hưng phấn, phụ nữ không có sức đề kháng với những vật thể phát quang, đặc biệt là cảnh tượng đẹp như vậy.

"Tõm, tõm, tõm" ba tiếng động phá vỡ mặt nước yên tĩnh.

Sau khi xuống nước, Trần Phong trực tiếp lặn xuống phía dưới.

Trực giác mách bảo anh dưới đó chắc chắn có đường hầm, chỉ là trước giờ chưa phát hiện ra.

Lặn một mạch xuống đáy, Trần Phong cẩn thận quan sát sự biến đổi của dòng nước xung quanh.

Chương 618

Vừa cảm ứng, Trần Phong liền cảm nhận được sự khác biệt so với ban ngày.

Ban ngày có thể mơ hồ cảm nhận được hướng chảy của dòng nước xung quanh, nhưng sau khi xuống lại không cảm nhận được đường hầm ở đâu.

Nhưng bây giờ lại có thể cảm nhận rõ ràng động tĩnh của dòng nước.

Lần này chắc chắn có thể tìm được đường hầm đó.

Cẩn thận cảm nhận sự biến đổi của dòng nước, đột nhiên Trần Phong đưa mắt nhìn về phía trước không xa.

Từ cảm giác vừa rồi, dòng nước ở đây truyền đến từ phía trước không xa.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngô Bát Nhất và Hoắc Linh, Trần Phong nhanh chóng bơi về phía trước.

Trần Phong dừng lại trước một tảng đá lớn.

Tảng đá rất lớn, dài hơn hai mét, cao cũng tương đương.

Dời tảng đá này đi là không thực tế.

Nhưng Trần Phong cảm giác được dòng nước chảy lên từ dưới đó.

Ngô Bát Nhất và Hoắc Linh đều kinh ngạc nhìn Trần Phong, không biết anh nhìn chằm chằm vào một tảng đá lớn làm gì.

Trần Phong đến trước tảng đá, lấy dao găm từ trên người ra, rồi bắt đầu đào ở dưới tảng đá.

Lối vào chắc chắn bị tảng đá này đè lên.

Tuy không thể dời tảng đá đi, nhưng có thể đào một đường hầm từ bên dưới, chỉ cần người có thể đi qua là được.

Thấy hành động của Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Hoắc Linh cũng lần lượt lấy dao găm ra bắt đầu đào.

Tốt nhất là dùng xẻng công binh, nhưng lúc này quay lại lấy thì đã muộn.

Tốc độ đào của ba người rất nhanh.

Chỉ là Trần Phong không ngờ độ dày của lớp bùn cát dưới tảng đá.

Đào xuống hơn một mét, dao găm của Trần Phong cảm giác chạm vào vật cứng.

Phản ứng đầu tiên, động tác trên tay Trần Phong càng nhanh hơn.

Trần Phong dọn sạch lớp bùn cát phía trên.

Một tấm đá phiến xuất hiện trước mặt Trần Phong, anh có thể cảm nhận được dòng nước trào ra từ dưới tấm đá.

Nhìn kỹ, lập tức phát hiện ra nguyên do.

Có lẽ là do người xây lăng mộ thiết kế, tấm đá phiến này phía dưới không được bịt kín hoàn toàn, mà dùng mấy cây cột sắt chống đỡ.

Nước từ dưới đó trào lên, nhìn từ dưới lên, Trần Phong có thể thấy bên trong được xây bằng gạch.

Ngô Bát Nhất và Hoắc Linh nhìn thấy tấm đá, mắt sáng lên.

Đây hẳn là lối vào ngôi mộ.

Hoắc Linh trực tiếp giơ ngón tay cái với Trần Phong, người của cô tìm lâu như vậy không thấy, mà Trần Phong đến đây một ngày đã

tìm ra, không thể không thừa nhận là lợi hại.

Ngô Bát Nhất thì đang cảm thán năm mươi vạn này kiếm quá dễ.

Bàn Tử chỉ đi theo một chuyến đã kiếm được năm mươi vạn.

Đúng lúc này, trong đầu Trần Phong đột nhiên xuất hiện một giọng nói đã lâu không nghe thấy: "Ting.

Kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến, tìm Trương Gia Cổ Lâu, từ bên trong lấy ra Hắc Kim Cổ Đao và rút lui an toàn.

Phần thưởng nhiệm vụ: Tinh thông mười tám loại vũ khí, Tinh thông súng giới, Cường hóa cơ thể!" Nghe nội dung hệ thống lần này, Trần Phong có thể nói là mắt sáng rực.

Tinh thông mười tám loại vũ khí và Tinh thông súng giới, đối với thực lực của anh lại là một bước tiến lớn, đặc biệt là lần này còn có liên quan đến những gia tộc này, sau này có thể sẽ có phiền phức.

Chỉ có thực lực tăng lên, những kẻ tiểu nhân mới không dám làm càn.

Đồng thời, lịch sử của ngôi mộ cũng đã rõ ràng, Trương Gia Cổ Lâu!

Trương gia cũng là một trong Cửu Môn, kể từ sau chuyện với Hoắc gia, Trần Phong đã thỉnh giáo Lâm thúc và Cổ thúc nửa ngày, trong lòng đối với Cửu Môn cũng đã có một sự hiểu biết.

Trương gia có một vị Lão Phật Gia trấn giữ, không ai dám chọc.

Sự tồn tại đặc biệt nhất của Trương gia là Trương Khởi Linh.

Nghe nói có thể trường sinh bất lão, cũng không biết có thật hay không.

Nhưng nếu thật sự là Trương Gia Cổ Lâu, chắc chắn là nơi chôn cất tổ tiên của Trương gia.

Chỉ là Hoắc gia và Giải gia làm vậy không sợ đắc tội Trương gia sao?

Hoắc gia tuy có Hoắc Tiên Cô, nhưng so với Trương lão gia thì còn kém một chút.

Thôi, chuyện của Cửu Môn, không nên nhúng tay vào.

Nhưng có nên vào mộ không?

Hoắc gia rõ ràng sẽ không cho phép, chẳng lẽ phải xông vào?

Như vậy cũng không được, như vậy sẽ kết thù với Hoắc gia, hiện tại không thể so sánh với Hoắc gia.

Người ta gia nghiệp lớn, còn họ chỉ có mấy người, không đấu lại.

Cho nên nhất định phải dùng trí.

Đúng lúc này, Trần Phong cảm giác có người đẩy mình.

Quay đầu lại, thấy Ngô Bát Nhất đang lo lắng nhìn mình.

Nguyên là Ngô Bát Nhất và Hoắc Linh thấy Trần Phong nhìn chằm chằm vào tấm đá phía dưới mà không động đậy.

Ban đầu họ nghĩ anh đang xem xét thứ gì đó, nhưng một lúc lâu vẫn như vậy, Ngô Bát Nhất không nhịn được nữa, đưa tay đẩy Trần Phong.

Nhìn vẻ mặt của hai người, Trần Phong lắc lắc tay ra hiệu không sao.

Thấy Trần Phong đã hồi phục, Ngô Bát Nhất và Hoắc Linh trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Linh ra hiệu với hai người, ý bảo họ phá vỡ tấm đá.

Hoắc Linh không nói, Trần Phong cũng sẽ làm vậy, vừa hay có thể xem tình hình bên dưới.

Trần Phong đến trước tấm đá, lấy dao găm ra.

Chỗ nối dưới tấm đá được đổ bằng sắt nóng chảy.

Anh lấy dao găm, dùng sức đâm vào chỗ nối giữa tấm đá và cột sắt.

Có lẽ vì ngâm lâu trong nước, bị rỉ sét, Trần Phong dùng sức một cái đã làm gãy mối nối sắt.

Tiếp theo là cái thứ hai, chẳng mấy chốc tấm đá đã bị Trần Phong gỡ xuống.

Dưới đó là một đường hầm rộng nửa mét, đường hầm đi thẳng xuống dưới, không thấy đáy.

Nhưng có thể thấy khoảng ba mét phía dưới có một khúc cua.

Dòng nước phía dưới có thể thấy rõ đang cuồn cuộn chảy lên.

Đúng lúc này, Hoắc Linh đột nhiên ra hiệu với Trần Phong và Ngô Bát Nhất đi lên.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất tuy muốn xuống xem thử, nhưng nội dung hợp tác chỉ là tìm đường hầm.

Đành phải gật đầu, sau đó bơi lên trên.

Chương 619

“Lão Trần, anh giỏi thật đấy, nhanh như vậy đã tìm ra lối vào ngôi mộ.” Hoắc Linh lên bờ xong nhìn Trần Phong nói.

“Nhiệm vụ của các anh đã hoàn thành, lần này đa tạ hai vị.” Trần Phong nghe xong gật đầu, bây giờ mục đích của anh là tìm cơ hội vào ngôi mộ dưới đó.

Tốt nhất là Hoắc Linh chủ động đưa anh vào, chỉ là khả năng này rất nhỏ.

“Lão Trần, tôi có một chuyện muốn nhờ anh, tôi không biết dưới đó có gì.” “Có thể sẽ gặp nguy hiểm, người của tôi e là không đối phó được.” “Tôi hy vọng lúc đó anh có thể xuống mộ giúp tôi.” Hoắc Linh đứng trước mặt Trần Phong, vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh nói.

Trước khi đi, mẹ cô đã dặn dò, nếu gặp nguy hiểm mà đối tác không nắm chắc, cứ trực tiếp tìm Trần Phong.

Đối phương là người của dòng dõi Phát Khâu và Mạc Kim, thủ đoạn cao hơn họ rất nhiều.

Tuy trong lòng có chút không phục, đối phương cũng trạc tuổi cô, nhưng mẹ đã dặn dò, không thể xem nhẹ.

“Ừm?

Lỡ xuống rồi không có cơ hội lên thì sao?” Trần Phong nghe xong trong lòng mừng thầm.

Vừa rồi còn đang nghĩ làm sao để xuống, mà đối phương đã đưa ra yêu cầu này, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Dĩ nhiên tiền đề là những người đó gặp phải vấn đề không giải quyết được.

“Anh!” Tuy lời của đối phương khó nghe một chút, nhưng không thể không thừa nhận, đối phương nói có lý.

“Vậy đi, hai giờ sau, tôi sẽ cử người liên lạc với các anh, nếu sau hai giờ không thấy ai, các anh hãy xuống.” Hoắc Linh suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Được.” Trần Phong nghe lời Hoắc Linh, gật đầu.

Đây chính là điều anh muốn.

Anh đã quyết định dù thế nào cũng phải xuống ngôi mộ đó, tìm Hắc Kim Cổ Đao.

Có thể coi như không thấy, trực tiếp đi xuống.

Sau khi quyết định, trong lòng cũng dễ chịu hơn nhiều.

Sau đó, Hoắc Linh liền quay về bắt đầu tổ chức người xuống.

Nhưng đúng lúc này, từ bờ bên kia truyền đến mấy tiếng súng.

Sắc mặt Trần Phong và mấy người thay đổi.

“Mau quay về.” Trần Phong vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hoắc Linh nói.

Mấy người nhanh chóng chèo về phía bờ.

Chẳng mấy chốc, mấy người đã đến bờ.

Lúc này, bờ hồ đã loạn thành một nồi cháo.

Thỉnh thoảng lại có mấy tiếng súng vang lên.

Nhưng Trần Phong và Hoắc Linh không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng trong tay mấy người họ đều có súng, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

Mấy người nhanh chóng cầm súng đuổi theo.

Trong lòng Trần Phong cũng thắc mắc, xem ra, bên tấn công không phải là người, nếu không không thể chỉ có tiếng súng của họ.

Vậy là dã thú sao?

Nhưng đây là biên giới Vân Nam, lẽ ra không có mãnh thú lớn.

Vậy là gì?

"Lão Trần, mau giúp một tay, ở đây không biết từ đâu ra một con quái vật, làm bị thương người rồi." Bàn Tử thấy Trần Phong và mấy người lên bờ liền gọi.

Vừa rồi mấy người họ đang đợi kết quả của Trần Phong ở bờ, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm, là tiếng của con vật thồ mà họ mang theo.

Nghe thấy tiếng, Bàn Tử và những người đó lập tức cảnh giác, chạy đến nơi buộc con vật thồ.

Chỉ thấy trên mặt đất một vũng máu, những con vật thồ cũng thiếu mất một con.

Mấy người lập tức nghĩ đến dã thú.

Vội vàng lấy vũ khí bắt đầu rà soát khu vực lân cận.

Thứ đó chắc chắn chưa đi xa, nó đang kéo theo một cái xác, càng không thể đi xa.

Trong số mấy người, Hoắc Bát đến gần một bụi cỏ, một bóng đen đột nhiên xuất hiện.

Cái bóng đó đứng thẳng, đúng vậy, đứng thẳng, đối phương trực tiếp đứng thẳng.

Nhưng may mà Hoắc Bát cũng là người có bản lĩnh, nhanh chóng nhảy sang một bên.

Tuy né được một đòn của đối phương, nhưng cánh tay vẫn bị đối phương cào trúng.

Súng của những người khác cũng nhanh chóng hướng về phía đối phương.

Nhưng cái bóng đó đã nhanh chóng biến mất.

Lúc Trần Phong và Hoắc Linh đến, Bàn Tử và mấy người vẫn chưa tìm thấy cái bóng đó.

Vội vàng gọi Trần Phong và mấy người.

"Ở đây có quái vật?" Vội vàng nghe xong lời kể của Bàn Tử, ai cũng kinh ngạc.

"Có phải là dã nhân không?" Hoắc Linh nghe nói cái bóng vừa rồi đứng thẳng, không khỏi nghĩ đến dã nhân.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi dịch lại gần Trần Phong.

Trần Phong nghe xong liền quan sát kỹ xung quanh, không thấy động tĩnh gì lạ.

Nhưng mũi lại ngửi thấy một mùi không thuộc về nơi này.

Mùi này rất đặc biệt, không giống mùi của dã thú.

Đột nhiên, Trần Phong thấy bụi cỏ phía sau Hoắc Linh động đậy.

"Cẩn thận!" Thấy vậy, Trần Phong lớn tiếng hét lên.

Hoắc Linh thấy Trần Phong hét về phía mình, nhất thời không phản ứng kịp, ngơ ngác nhìn anh.

Nhưng ngay lập tức cô thấy một bóng đen đứng lên từ bên cạnh, há cái miệng rộng ngoác ra định cắn cô.

Hoắc Linh thậm chí có thể cảm nhận được mùi tanh hôi trong miệng đối phương.

“Pằng!” Thời khắc mấu chốt, Trần Phong phản ứng kịp thời, một phát súng trực tiếp bắn vào cái miệng đang há to đó.

Một phát súng trực tiếp đánh bật thứ đó ra sau.

Chỉ nghe một tiếng “gừ gừ”, âm thanh chạy về phía sau.

Trần Phong kéo Hoắc Linh một cái, để cô cách xa con quái vật một chút.

Lúc này, Bàn Tử và những người khác thấy Hoắc Linh được kéo ra, súng trong tay liền bắn về phía con quái vật chưa chạy xa.

Dưới ánh đèn, có thể thấy con quái vật bị trúng mấy phát đạn.

Nhưng cũng đúng lúc này, bóng dáng con quái vật đột nhiên biến mất.

Thấy vậy, Bàn Tử và mấy người nhanh chóng đến nơi con quái vật biến mất.

“Vãi chưởng, ra là thế, khó trách trước đây không tìm thấy.” Bàn Tử nhìn cái hang lớn trước mặt nói.

Trong cái hang lớn đó, con quái vật đang nằm đó, trên người còn đang chảy máu, dáng vẻ thoi thóp.

Chương 620

“Vừa rồi thật sự cảm ơn anh.” Hoắc Linh lòng còn sợ hãi nhìn bụi cỏ bên cạnh.

“Không sao, đi xem thử đi.” Trần Phong lắc đầu nói.

Hoắc Linh nhìn bóng dáng Trần Phong, ánh mắt có chút phức tạp.

Càng tiếp xúc với đối phương, trong lòng cô càng có cảm giác muốn đến gần.

Không thể phủ nhận, Trần Phong thực sự rất hấp dẫn. … Lúc này Bàn Tử và mọi người đã lôi thứ trong hang ra ngoài.

Nhìn thứ trước mặt, ai cũng ngơ ngác.

Thứ này căn bản không ai biết là gì.

Hình dáng giống người, nhưng trên người mọc đầy lông, lại có chút giống tinh tinh.

“Lão Trần, đây là thứ gì?” Bàn Tử quay đầu nhìn Trần Phong, hỏi.

Trần Phong nghe vậy bước nhanh lên xem, nhìn thấy thứ đó, anh nhíu mày.

Bởi vì thứ này anh cũng chưa từng thấy, nhưng có thể khẳng định đây chắc chắn không phải là người.

Có lẽ chỉ là loài khỉ nào đó, chỉ không biết tại sao lại biến thành bộ dạng này.

“Lão Trần, có thể là dã nhân!

Trước đây tôi nghe người dân ở đây nói trong này có dã nhân xuất hiện.” “Chắc là thứ này rồi.” Hoắc Linh cũng đi tới, nhìn Trần Phong nói.

Cách xưng hô của cô đối với Trần Phong cũng không biết từ lúc nào đã thay đổi.

“Lão Trần, ông không biết đâu, hang động bên dưới của con quái này thông đi tứ phía.” “Tôi nghi ngờ thứ này không chỉ có một con.” Bàn Tử dường như nghĩ ra điều gì, nói.

Vừa rồi Bàn Tử lôi con quái vật này từ dưới lên, hang động bên dưới nối liền với nhau, xem ra không giống như một con đào ra.

Công trình này không phải là do một con quái vật này đào được.

“Không có ai bị thương chứ, chúng ta đề phòng một chút là được, có súng thì không có vấn đề gì.” Trần Phong nghe lời Bàn Tử cũng kinh ngạc, nhưng nghĩ đến mọi người ở đây đều mang theo vũ khí cũng thấy yên tâm.

Có súng chẳng lẽ không đánh thắng được mấy con dã nhân sao?

“Hoắc Bát vừa rồi bị thứ đó cào trúng.” Hoắc Nhất đỡ Hoắc Bát nói, chỗ bị cào của Hoắc Bát máu me đầm đìa, chỉ bị cào một cái thôi mà đã vậy.

Thứ này thật sự lợi hại.

“Hoắc Bát, thế nào, có chịu được không?” Hoắc Linh với tư cách là người phụ trách lần này tự nhiên phải chịu trách nhiệm với cấp dưới của mình.

Hiện tại đã tìm được đường hầm, đúng lúc cần người.

“Thiếu đông gia, tôi không sao.” Hoắc Bát nghe vậy, lắc đầu nói.

“Uống cái này đi,” Trần Phong nhìn bộ dạng của Hoắc Bát, lắc đầu rồi lấy ra một viên Xích Đan từ trên người.

Anh bẻ nó làm hai, đưa cho Hoắc Bát.

“Xích Đan?

Đồ tốt đấy!" Hoắc Linh nhìn thấy viên thuốc thì sững người, rồi lập tức hiểu ra.

"Cầm đi, đúng là đồ tốt thật đấy." Hoắc Linh nhìn Hoắc Bát nói.

"Lão Trần, thấy tôi sắp phải xuống dưới rồi, không cho tôi mấy viên dùng tạm à." Hoắc Linh mắt long lanh nhìn Trần Phong.

"Hết rồi." "Ây da, cho đi mà ~ mấy viên thôi," Hoắc Linh dứt khoát ôm lấy cánh tay Trần Phong, không ngừng lắc qua lắc lại.

Những người bên cạnh đều nhìn mà ngây cả người, đây là thiếu đông gia của họ sao?

Nhưng Hoắc Bát lại không hề bất ngờ.

Vì anh ta biết tác dụng của thứ này, vừa uống vào, vết thương trên tay đã cầm máu.

Thậm chí còn có dấu hiệu kết vảy.

Đúng là thần dược, có thứ này trong người chẳng khác nào có thêm mấy cái mạng.

Ai mà không ham chứ.

"Hoắc tiểu thư, Bàn gia tôi cũng có đây này, hay là cô lắc tay Bàn gia đi, tôi đưa hết mấy thứ trên người cho cô." Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn mà ghen tị không thôi.

Hoắc Linh vốn đã xinh đẹp như yêu tinh, làm nũng thế này thì ai mà chịu nổi.

Trần Phong nhìn bộ dạng của Hoắc Linh cũng có chút không cầm cự được, đành phải lấy ba viên từ trong túi ra đưa cho cô, bảo cô mau đi chỗ khác.

Ai mà chịu nổi cơ chứ.

Nhận được Xích Đan, Hoắc Linh mỉm cười, rồi quay người nhìn Hoắc Nhất: “Thu dọn đồ đạc, tôi tìm thấy lối vào rồi, chúng ta vào ngay.” “Nhanh vậy đã tìm thấy rồi sao?

Thủ đoạn của đồng chí Trần Phong đúng là không phải dạng vừa.” Mấy người nghe nói mới ngày đầu tiên đã tìm được lối vào lăng mộ, không khỏi giơ ngón tay cái về phía Trần Phong.

Nghe Hoắc Linh nói, Bàn Tử lại sốt ruột, chẳng lẽ cô ta định đuổi mình đi.

Nhưng ngại có người của Hoắc Linh ở đây, trong lòng có lời cũng không tiện nói.

Hắn cứ kìm nén, đứng đó gãi đầu gãi tai, bồn chồn không yên.

Rất nhanh, nhóm Hoắc Linh đã chuẩn bị xong đồ đạc.

Từng người một bước lên bè gỗ.

Hoắc Linh là người cuối cùng bước lên, lúc bè gỗ chuẩn bị xuất phát, cô quay đầu nhìn Trần Phong.

“Lão Trần, đừng quên giao hẹn của chúng ta nhé.” Rồi cả nhóm chèo về phía trung tâm mặt nước.

“Lão Trần, ông có giao hẹn gì với cô ta?

Sao tôi thấy cứ mờ ám thế nào ấy?” Sau khi nhóm Hoắc Linh đi khỏi, Bàn Tử chỉ muốn nói ra cho sướng miệng.

Không cần hỏi cũng biết Bàn Tử đang tơ tưởng đến đám minh khí bên dưới.

“Hai tiếng nữa xuống mộ!” Ngô Bát Nhất nhìn bộ dạng của Bàn Tử, cảm thán nói.

Chắc chắn anh đã đoán ra ý đồ của hắn, lần xuống mộ này là bắt buộc phải đi.

Thậm chí không cần đợi người của Hoắc Linh báo tin.

“Thật á!

Làm tôi sợ chết khiếp, lúc nãy nhìn Hoắc Linh đi mà tôi không dám nhúc nhích.” Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói vậy mới gật đầu.

Chỉ cần có thể xuống mộ là được, đám người kia đi trước thì đã sao.

Chẳng lẽ mấy người bọn họ có thể khuân hết đồ bên trong đi được chắc!

Bàn gia tôi húp miếng canh là được rồi.

“Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa, chờ đi.” “Hai tiếng sau, chúng ta xuống.” Trần Phong gật đầu nói.

Bên dưới chắc chắn không yên bình, phải xem năng lực của Hoắc Linh thế nào.

Nếu thật sự là Trương Gia Cổ Lâu, bên trong chắc chắn có rất nhiều thủ đoạn phòng bị.

Cứ thế, Trần Phong, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử ngồi trên bờ chờ đợi. ...

Lúc này, nhóm Hoắc Linh ở dưới nước lại gặp phải vấn đề nan giải.

Chương 621

Từ lúc xuống nước, họ men theo lối đi thẳng xuống dưới.

Chẳng mấy chốc, họ thấy một lối đi khác hiện ra phía dưới, đi tiếp một đoạn thì trồi lên khỏi mặt nước.

Xuất hiện trước mặt họ là một gian mộ thất.

Nhưng vấn đề là trong mộ thất không có nước, cũng chẳng có đồ tùy táng.

Bốn phía mộ thất cũng trống không.

Hoắc Linh nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng sững sờ.

Theo lý thì phía trước phải có lối đi, nhưng trên tường lại không có.

Chỉ có con đường lui ra phía sau.

"Thiếu đông gia, ở đây có một thứ, giống như cơ quan." Đúng lúc này, Hoắc Linh nghe thấy tiếng của Hoắc Nhất.

Cô vội vàng đi tới xem, chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện một ô Cửu Cung Cách.

Ô Cửu Cung Cách bị một lớp bụi che phủ, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy gì.

"Hoắc Lục, lên đi." Hoắc Linh nhìn thấy Cửu Cung Cách liền gọi một người.

Hoắc Lục chuyên đối phó với những cơ quan tinh xảo này.

Anh ta có chút nghiên cứu về chúng.

Đợi Hoắc Lục giải xong cơ quan.

Mặt đất đột nhiên mở ra, nhóm Hoắc Linh không kịp phản ứng đã rơi thẳng xuống dưới... ...

“Lão Trần, thời gian cũng gần đủ rồi nhỉ, chúng ta xuống được chưa?” Bàn Tử ngồi bên đống lửa, chán nản nhìn mặt nước.

“Mới qua một tiếng, còn một nửa thời gian nữa, chúng ta xuống mộ cũng phải là người tuân thủ quy định chứ.” Ngô Bát Nhất nhìn đồng hồ nói.

Lỡ xuống dưới mà chạm mặt nhau thì khó xử lắm.

“Lúc này ngắm trăng cũng không tệ.” Trần Phong vươn vai nói.

Xung quanh đều là núi, ánh trăng chiếu xuống mặt nước, đẹp mê hồn.

Gió thổi qua cây cối, để lộ ra đôi mắt đỏ rực phía sau.

Khoan đã, đôi mắt đỏ rực?

“Vãi chưởng, mau lên, chúng ta bị theo dõi rồi.” Trần Phong giật mình, vội vàng cầm vũ khí lên, hét lớn.

“!!” Bàn Tử và Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong căng thẳng như vậy, trong lòng cũng giật thót.

Hai người vội cầm vũ khí, nhìn về phía sau.

Phía trước là hồ nước, không có nguy hiểm, vậy thì chỉ có thể là phía sau.

“Mẹ kiếp, cái gì thế?

Sao nhiều vậy?” Hai người quay đầu lại, nhìn thấy vô số đôi mắt đỏ rực.

Cả hai đều bị dọa cho giật nảy mình.

“Cái thứ quái quỷ gì đây, xem Bàn gia đây!” Nói xong, Bàn Tử liền

xả súng về phía những đôi mắt đó.

Đạn bắn vào những vật thể có đôi mắt đỏ rực, lập tức vang lên vài tiếng kêu thảm thiết.

Trần Phong chiếu đèn pin qua.

Một cái đầu dữ tợn hiện ra trước mắt.

"Đến báo thù rồi." Nhìn thấy thứ đó, ba người Trần Phong liền nhận ra đôi mắt đỏ rực đó là gì.

Đó chính là con Dã nhân mà họ đã giết trước đó.

Nhưng hiện tại xuất hiện trước mặt họ không chỉ có một, đếm sơ qua cũng có khoảng mười con.

Bọn họ chỉ có ba người, rõ ràng không phải là đối thủ.

Lũ Dã nhân này da dày thịt béo, súng tuy có tác dụng, nhưng không thể chống lại nhiều Dã nhân như vậy... ...

Trần Phong nhìn lũ Dã nhân cũng có chút bất ngờ.

Nếu không có gì sai sót, lũ Dã nhân này sống theo bầy đàn.

Lúc bọn họ giết con Dã nhân trước đó, có lẽ cả bầy đã ra ngoài săn mồi.

Lần này trở về liền bám theo họ.

"Gào gào gào ~" Tiếng súng của Bàn Tử vừa vang lên, lũ Dã nhân liền gầm rống.

Có mấy con to gan, trực tiếp lao tới.

"Chết tiệt, Bàn gia ta nổi giận rồi đấy." "Đoàng đoàng đoàng ~" Thấy lũ Dã nhân lao tới, Bàn Tử nã đạn về phía mấy con gần nhất.

Lập tức, máu tươi bắn ra từ người lũ Dã nhân.

Bị trúng đạn, chúng vội vàng lùi lại.

“Ra giữa hồ!

Lũ Dã nhân không xuống đó được.” Trần Phong vừa nổ súng trấn áp lũ Dã nhân, vừa nói.

Vừa nổ súng, lũ Dã nhân liền lẩn vào bụi cỏ.

Soạt soạt ~ bụi cỏ không ngừng rung chuyển.

Nhưng Trần Phong và mọi người không nhìn thấy bóng dáng của chúng đâu.

Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất gật đầu, vừa lùi về phía sau.

Mấy người cầm trang bị bước lên bè gỗ.

“Bàn gia thưởng cho chúng mày một quả lựu đạn.” Bàn Tử móc từ trong túi ra một quả lựu đạn, ném về phía bờ.

Một tiếng nổ vang lên, lửa sáng rực.

Có mấy con bị nổ tan xác tại chỗ.

Lũ Dã nhân còn lại thấy vậy, đều lùi lại.

Nhưng điều khiến Trần Phong và mọi người kinh hãi là, một bóng người cao hơn ba mét đột nhiên xuất hiện bên bờ sông nhìn họ.

“Lão Trần, đây không phải là bộ lạc ăn thịt người đấy chứ, sao nhiều thế, quan trọng nhất là còn có con Dã nhân khổng lồ kia.” “Chắc không khó đối phó hơn Bánh tông đâu nhỉ.” Ba người Bàn Tử nhìn thấy bóng người cao hơn ba mét, hít một ngụm khí lạnh.

“Phù, không sao đâu, chắc vậy.” Trần Phong thở ra một hơi dài, nói.

“Hy vọng xuống mộ rồi sẽ không gặp phải thứ này.” Trần Phong có cảm giác, thứ này có liên quan đến lăng mộ.

Chỉ hy vọng dưới đó không có thứ này.

“Mặc trang bị vào, chúng ta xuống thôi, giờ thì có lý do rồi.” Trần Phong kéo trang bị ra bắt đầu mặc.

Đây đúng là một lý do chính đáng để xuống dưới.

Lúc này, lũ Dã nhân thấy Trần Phong và mọi người ở giữa hồ.

Chương 622

Chúng không dám xuống nước, cuối cùng biến mất trong rừng cây.

“Vậy chúng ta phải cảm ơn lũ Dã nhân này à,” Bàn Tử nghe Trần Phong nói, thản nhiên đáp.

“Được rồi, xuống thôi.” Thấy Bàn Tử khó khăn mặc xong bộ đồ lặn, Trần Phong lên tiếng.

“Tõm ~” Sau vài tiếng động, Trần Phong và mọi người cũng đã xuống nước.

Xuống nước xong, Trần Phong liền dẫn Ngô Bát Nhất và Bàn Tử lặn về phía cửa hang dưới nước.

Rất nhanh, mấy người Trần Phong đã đến vị trí cửa hang đó.

Nhìn lối đi sâu hun hút bên dưới, Trần Phong không do dự, trực tiếp chui vào.

Lối đi rộng khoảng nửa mét, xuống sâu khoảng hơn ba mét.

Phía trước xuất hiện một khúc cua.

Thân hình của Bàn Tử vừa khít với lối đi, nếu nhỏ hơn một chút chắc không vào được.

Vào khúc cua, lối đi trước mắt cũng dần rộng ra.

Trần Phong thấy vậy, biết rằng sắp đến nơi rồi.

Lại bơi về phía trước một đoạn, Trần Phong phát hiện trên đầu có mặt nước.

Tức là bên trong có không khí.

Có lẽ lúc xây dựng, nơi này không phải là một cái hồ.

Chỉ là sau này do tác động địa chất.

Nơi này mới thông với một con sông ngầm bên dưới.

"Tìm thấy rồi," Trần Phong trồi lên mặt nước, nhìn một gian mộ thất trước mặt.

Mộ thất hình vuông vức.

Nhưng Trần Phong nhìn thì chỉ thấy tường.

Ngay cả một bức bích họa cũng không có, tường trông giống như bạch ngọc.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện đó là một loại đá không rõ tên.

"Mẹ kiếp, thủ đoạn của con nhóc họ Hoắc này cũng độc ác quá đi, chẳng chừa lại cái gì cả." Bàn Tử lên bờ, nhìn tình hình trong mộ thất, ngơ ngác nói.

Bên trong không có gì cả.

"Không, vốn dĩ ở đây không có gì cả." Trần Phong lắc đầu nói.

Không thể nào là do nhóm Hoắc Linh làm.

Mục tiêu của họ chắc chắn là một thứ gì đó bên trong, không thể nào dọn sạch đồ ở đây đi được.

"Ở đây có dấu chân của họ, họ đã từng dừng lại ở đây, chỉ không biết bây giờ đi đâu rồi." Ngô Bát Nhất nhìn những dấu chân lộn xộn trên mặt đất trong mộ thất nói.

Trần Phong cẩn thận quan sát những dấu chân, men theo chúng có thể biết họ đã đi đâu.

Nhìn một lúc, Trần Phong thấy những dấu chân này đều hướng về giữa mộ thất.

"Cửu Cung Cách?" Trần Phong thấy những dấu chân đều đi về

phía trung tâm.

Nhìn về phía trước, quả nhiên là một ô Cửu Cung Cách.

“Không lẽ đây là cơ quan?” Ngô Bát Nhất nhìn Cửu Cung Cách trước mặt, nghĩ đến nhóm Hoắc Linh.

Chắc chắn họ đã đi từ đây.

“Lão Trần, mau lên đi, Cửu Cung Cách này tôi không rành.” Bàn Tử nhìn Cửu Cung Cách, lắc đầu.

Nếu dùng bạo lực thì hắn có thể làm được.

Nhưng mấy thứ cơ quan tinh xảo này thì chịu.

Trần Phong gật đầu, đến trước Cửu Cung Cách, bắt đầu thao tác.

Đây là loại Cửu Cung Cách đơn giản nhất.

Xem ra người nhà họ Trương thiết lập lăng mộ này đã từ rất lâu rồi.

Nếu không sẽ không thiết lập cơ quan đơn giản như vậy.

Loại này gần như ai hiểu một chút về cơ quan đều có thể giải được.

Nhưng Trần Phong cũng không nghĩ nhiều, biết đâu nó lại có ý nghĩa khác.

Trần Phong làm rất nhanh, hai ba lần đã mở được Cửu Cung Cách.

Ngay lập tức, Trần Phong cảm thấy dưới chân mình hẫng một cái.

“Mẹ kiếp,” mấy người Trần Phong không kịp phản ứng đã rơi xuống.

Khoảng mấy giây sau, Trần Phong và mọi người mới chạm đất.

Cơ thể nặng nề rơi xuống mặt đất.

Trần Phong cảm thấy cơ thể mình sắp tan ra.

Độ cao khoảng ba, bốn mét.

Gần bằng một tầng lầu.

Sau khi đứng dậy, Trần Phong nhìn về phía Bàn Tử và Ngô Bát Nhất.

"Bàn Tử, Lão Ngô, hai ông không sao chứ." "Ai u, không sao, không biết Lão Ngô thế nào rồi." "Tôi cũng không sao!" Trần Phong nghe thấy tiếng của hai người mới yên tâm.

Đèn lặn dưới nước hình như cũng bị rơi hỏng, không sáng nữa.

Trần Phong đành lấy đèn pin ra, chiếu về phía Bàn Tử và Ngô Bát Nhất.

Vừa bật đèn pin, Trần Phong thấy trước mặt mình xuất hiện một khuôn mặt dữ tợn.

"Vãi chưởng," nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ đó, Trần Phong theo phản xạ lùi lại một bước.

"Rắc!" Lùi lại một bước, Trần Phong nghe thấy chân mình lại giẫm phải thứ gì đó!

Cúi đầu xuống nhìn, một cái sọ của một bộ xác khô đã bị anh giẫm nát... ...

"Vãi chưởng, Lão Trần, ông định để người ta chết không nhắm mắt à." Bàn Tử thấy Trần Phong bật đèn pin, theo phản xạ nhìn qua đó.

Vừa quay đầu đã thấy Trần Phong giẫm nát sọ của một bộ xác khô.

Ngô Bát Nhất dùng sức đập hai cái vào đèn lặn của mình.

Đèn lặn lại sáng lên.

“He he, của tôi cũng vậy.” Thấy hành động của Ngô Bát Nhất, Bàn Tử cũng gõ gõ vào đèn của mình.

Đèn lặn nhanh chóng sáng lại.

“Lão Trần, chúng ta rơi xuống đây, không phải do ông giải sai chứ?” Ngô Bát Nhất nhìn quanh tình hình, hỏi.

“Không sai, có lẽ đây là cách mở mộ thất chính xác, mặc dù không biết tại sao lại như thế này.” “Nhưng đã đến rồi thì cứ thuận theo tự nhiên thôi.” Trần Phong lắc đầu nói.

Cửu Cung Cách có thể khẳng định là không sai.

Chương 623

Có thể Cửu Cung Cách đã bị người nhà họ Trương thay đổi.

Dựa vào ánh đèn của Ngô Bát Nhất, Trần Phong cũng đã nhìn được sơ qua tình hình bên dưới.

Ngô Bát Nhất và Trần Phong đều hít một ngụm khí lạnh.

Bên trong mộ thất toàn là xương trắng, và một số xác khô.

Gần như lấp đầy cả gian mộ thất bên dưới.

Bọn họ đi một bước là có thể giẫm phải một bộ thi thể.

Ở phía xa có một cánh cửa đá.

Cánh cửa đá đó đang mở, chắc là do nhóm Hoắc Linh mở ra trước đó.

"Nơi này không phải là hố tuẫn táng đấy chứ?

Chúng ta vừa xuống đã vào hố tuẫn táng thì không phải là điềm lành đâu," Bàn Tử nhìn những thi thể, nuốt nước bọt ừng ực.

"Không, đây không phải là hố tuẫn táng, ông không phát hiện ra sự phân bố của những thi thể này có quy luật sao?" Trần Phong lúc đầu cũng nghĩ như vậy.

Nhưng nhanh chóng phủ định.

"Thật sao?

Lũ xác khô và xương trắng này được đặt riêng ra." Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử nhìn lại tình hình trong đó.

"Không chỉ vậy, trên những thi thể này còn có vết cắn." Ngô Bát Nhất bổ sung.

“Lão Trần, không lẽ nơi này dùng để nuôi thứ gì đó?” Bàn Tử dường như đã hiểu ra, nói.

Trần Phong vẻ mặt nặng nề gật đầu, đây chắc là tác dụng của gian mộ thất này.

“Táp táp...” Đúng lúc này, từ phía sau những thi thể vang lên một âm thanh kỳ lạ.

Giống như đang ăn thứ gì đó, chép miệng.

Nghe thấy âm thanh, mấy người Trần Phong tim đập thình thịch.

Lập tức không dám nói chuyện, mồ hôi lạnh túa ra.

Họ nuốt nước bọt ừng ực.

Trần Phong cầm đèn pin nhìn về phía trước, súng trên tay cũng chĩa về phía đó.

Anh từ từ tiến lại gần.

Âm thanh vẫn tiếp tục, sau khi mấy người im lặng, âm thanh trong mộ thất trở nên đặc biệt chói tai.

Âm thanh phát ra từ phía sau những thi thể đó.

Trần Phong chiếu đèn pin về phía sau.

Chỉ thấy ở góc tối, một bóng người đang ngồi xổm trên đất.

Lưng quay về phía mấy người Trần Phong, miệng không ngừng xé cắn!

Theo sự rung động của bóng đen, từng mảng thịt máu văng ra từ khóe miệng.

Mấy người Trần Phong thấy tình hình này, da đầu tê dại.

Thứ đó đang ăn, Trần Phong có một dự cảm không lành.

Đúng lúc này, bóng người đó đột nhiên quay đầu nhìn Trần Phong

và mọi người.

“Mẹ kiếp, thứ quái quỷ này cũng xuống đây rồi.” Nhìn thấy thứ đó, Bàn Tử lập tức kinh hãi la lên.

Đó chính là con Dã nhân họ thấy trên bờ, lúc này miệng nó đầy máu tươi.

“Pằng pằng!” Trần Phong giơ tay bắn hai phát, hai viên đạn lập tức găm vào đầu con Dã nhân.

Óc của nó bị bắn tung ra.

Con Dã nhân lập tức ngã xuống đất không động đậy.

Trần Phong nhìn cảnh này nhưng không hề buông lỏng cảnh giác.

Trước đó anh đã thấy không chỉ có một con Dã nhân.

“Đây không phải là hang ổ của lũ Dã nhân này đấy chứ?” Bàn Tử nhìn cảnh này.

“Người của Hoắc Linh, tôi còn nhớ, tên là Hoắc Tam.” Ngô Bát Nhất tiến lên một bước, nhìn thi thể trước mặt con Dã nhân, kinh ngạc nói.

“Đúng vậy!” Trần Phong cũng nhìn thấy, người này đúng là người trong đội của Hoắc Linh.

Xem ra họ cũng đã gặp phải lũ Dã nhân này.

Ở đây chỉ có một bộ thi thể, chứng tỏ những người khác vẫn chưa sao.

“Chúng ta đuổi theo đi, chắc họ chưa đi xa.” Trần Phong thấy ở đây không có thi thể nào khác, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Điều này chứng tỏ nhóm Hoắc Linh không có nguy hiểm.

Ở đây chỉ có một con đường, rõ ràng là đi qua lối đi phía trước.

“Đi thôi, cẩn thận một chút, ở đây có thể có những con Dã nhân khác xuất hiện.” Trần Phong dặn dò.

Nếu tốc độ của họ nhanh, có thể đuổi kịp đối phương.

Sau đó, mấy người Trần Phong liền đi vào lối đi đó.

Phía sau cửa đá là một lối đi dài hun hút, được lát bằng những phiến đá xanh.

Nhưng Trần Phong đi rất cẩn thận.

Bởi vì có tình huống trước đó.

Biết đâu dưới chân lại xuất hiện một cái hố lớn.

Điều đó không phải là không thể.

Ở đây, Trần Phong cảnh giác hơn rất nhiều.

Rất nhanh, Trần Phong thấy trên lối đi phía trước xuất hiện vết máu.

Trần Phong thấy vậy cũng sững sờ.

Anh đến gần vết máu, dùng tay chấm một ít.

Đưa lên trước mũi ngửi.

“Không phải máu người, là máu của lũ Dã nhân.” “Xem ra lũ Dã nhân đang truy đuổi họ.” Trần Phong nghĩ rồi nói.

Gần đây có thể thấy một số vết đạn.

Chắc là do nhóm Hoắc Linh và Dã nhân giao chiến để lại.

Nghĩ đến đây, Trần Phong trong lòng cũng có chút lo lắng cho họ.

Phải biết rằng trong số những con Dã nhân đó có một bóng người cao lớn.

Đó mới là con lợi hại nhất.

Lối đi này được xây cao như vậy, có lẽ là để cho lũ Dã nhân đó đi vào.

Đó là những gì Trần Phong nghĩ khi nhìn thấy lũ Dã nhân.

Chương 624

Nghĩ đến đây, Trần Phong không khỏi tăng tốc.

Đi về phía trước một đoạn, Trần Phong thấy phía trước có một bộ thi thể.

Đến gần xem, chính là thi thể của Dã nhân.

Trên thi thể toàn là lỗ đạn.

Đầu lâu cũng bị bắn nát.

"Chắc là ở phía trước," Trần Phong đưa tay sờ vào thi thể, nó vẫn còn ấm.

Chắc là mới chết không lâu.

"Đợi đã, nghe kìa, có tiếng súng!" Đúng lúc này, Trần Phong mơ hồ nghe thấy tiếng súng từ xa vọng lại.

Tiếng súng dồn dập, còn có một số âm thanh kỳ lạ.

"Lão Trần, đúng là có tiếng súng, nhưng tôi cảm thấy âm thanh kỳ lạ đó ở sau lưng mình." Nghe Trần Phong nói, Bàn Tử nghiêng tai lắng nghe.

Nhưng vừa nghe, hắn lại cảm thấy có một loại âm thanh cứ vang lên sau lưng.

"Cạch cạch cạch!". ...

Bị Bàn Tử nói vậy, Trần Phong cũng nhận ra có điều không ổn.

Vừa nãy nghe tiếng súng có một số âm thanh kỳ lạ.

Anh theo phản xạ nghĩ rằng âm thanh đó từ xa vọng lại.

"Sau lưng chúng ta có thứ gì đó!" Ngô Bát Nhất nhắm mắt nghe

một lúc, kinh hãi nói.

Trần Phong nghe thấy âm thanh đó, cảm thấy quen thuộc.

Nhưng nhất thời không nhớ ra là gì.

"Cạch cạch cạch." Âm thanh ngày càng gần, dồn dập, giống như đang gõ bàn phím.

Cùng với âm thanh tiến lại gần, ba người Trần Phong đều căng thẳng nhìn lối đi phía sau.

Đèn pin chiếu vào lối đi.

Rất nhanh, họ thấy những bóng người dày đặc men theo lối đi tiến lại.

Lúc này, Trần Phong cuối cùng cũng nhận ra đó là gì.

Thi miết!

"Mau chạy, là Thi miết." Trần Phong trong lòng kinh hãi không thôi, rốt cuộc trong ngôi mộ này có những gì.

Vừa có Dã nhân lại có Thi miết.

"Vãi chưởng, nhanh nhanh nhanh!" Bàn Tử nhìn những bóng người dày đặc, da đầu tê dại.

Ba người lập tức chạy về phía có tiếng súng.

Lũ Thi miết này không cần quá lo lắng.

Để đối phó với Thi miết, Trần Phong tự nhiên có cách, nhưng trong lòng anh lại có một ý tưởng.

Nếu ý tưởng này hiệu quả, nguy cơ của nhóm Hoắc Linh cũng sẽ được giải trừ.

Tiếng súng phía trước ngày càng dồn dập.

Chứng tỏ họ ngày càng gần vị trí của nhóm Hoắc Linh.

Rất nhanh, trước mắt Trần Phong và mọi người xuất hiện một cánh cửa đá.

Cánh cửa đá hé mở, rõ ràng là do nhóm Hoắc Linh mở ra trước đó.

Tiếng súng phát ra từ bên trong.

Thấy vậy, Trần Phong trong lòng vui mừng, tăng tốc lao vào bên trong. ...

Lúc này, Hoắc Linh trong lòng tuyệt vọng, sau khi họ rơi xuống.

Những thứ giống như Dã nhân bắt đầu xuất hiện.

Những thứ này xuất hiện quá đột ngột.

Người của cô không kịp phản ứng, đã mất một người.

Nếu chỉ có một hai con Dã nhân thì còn đỡ, nhưng ở đây xuất hiện mấy chục con.

Giống như giết không hết.

Giết được mấy con lại có con khác lao ra.

Cả nhóm vừa chạy vừa bắn về phía sau.

Nhưng khi đến một gian mộ thất, chưa kịp tìm lối đi tiếp theo.

Bên trong đột nhiên xuất hiện Dã nhân.

Tất cả đều xuất hiện bất ngờ.

Trong đó còn có một con Dã nhân cao ba mét.

Con Dã nhân này đã thành tinh rồi.

Đạn đối với nó không có tác dụng.

Lũ Dã nhân vừa xông vào, đã hạ gục mấy người.

Người của cô vốn không có bao nhiêu.

Bây giờ càng thêm thiếu thốn.

Con Dã nhân lớn nhất lao về phía họ, chộp lấy.

Chỉ cần bị nó tóm được, kết cục chắc chắn không tốt đẹp.

Trước đó có một người đồng đội bị tóm được.

Liền bị con Dã nhân đó xé làm hai nửa.

Mấy người thấy vậy, sắc mặt đều thay đổi, thứ trong bụng suýt nữa đã nôn ra.

Nhưng khi con Dã nhân đó nhìn thấy Hoắc Linh, lại tỏ ra rất hứng thú với cô.

Mấy lần đều được đồng đội cứu, nếu không cô đã hương tiêu ngọc vẫn rồi.

Có lẽ bị người khác chọc giận.

Con Dã nhân cao lớn gầm lên một tiếng.

Lũ Dã nhân bên cạnh xông lên, nhưng không đối phó với Hoắc Linh.

Cứ như vậy, đồng đội của cô bị cầm chân.

Hoắc Linh ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt nóng rực của con Dã nhân cao lớn nhìn mình.

Thầm kêu không ổn.

Chương 625

Cô vội vàng lùi lại, súng trên tay cũng không ngừng bắn về phía con Dã nhân.

Nhưng không có tác dụng gì.

Chỉ thấy con Dã nhân tăng tốc đến trước mặt Hoắc Linh.

Bàn tay chộp về phía cô.

Nhìn bàn tay khổng lồ, Hoắc Linh trong lòng tuyệt vọng.

Sắp chết rồi sao?

Mình còn chưa tìm được một người đàn ông để cảm nhận thử.

Xem ra giao hẹn với Trần Phong cũng phải thất hứa rồi.

Bỗng nhiên, Hoắc Linh thấy trước mặt mình xuất hiện bóng dáng Trần Phong.

Tiếp đó, cô thấy con Dã nhân cao lớn bị Trần Phong một cước đá bay.

"Sao thế, không nhận ra tôi à." Trần Phong thấy Hoắc Linh ngây người nhìn mình, cười nói.

"Sao anh lại xuống đây?" Hoắc Linh véo mạnh vào mình, cuối cùng xác định đối phương thật sự đã xuống.

"Tôi cảm nhận được lời kêu gọi của tình yêu nên xuống đây, có cảm động không!" Trần Phong nhìn bộ dạng nhếch nhác của Hoắc Linh, nói.

"Cẩn thận phía sau!" Hoắc Linh nghe Trần Phong nói, bật cười, nhưng nhanh chóng thấy con Dã nhân sau lưng Trần Phong lại đứng dậy.

Trần Phong quay đầu nhìn ánh mắt đỏ rực trước mặt.

Rút dao găm ra, một bước lao đến bên cạnh con Dã nhân.

Con Dã nhân không ngờ thứ trước mắt lại dám chủ động xông lên.

Nhất thời không phản ứng kịp.

Trần Phong một chân đạp lên người con Dã nhân.

Một cước tiếp một cước.

Mỗi một cước, Trần Phong đều dùng hết sức.

Trần Phong cũng không nghĩ rằng có thể làm gì được con Dã nhân này.

Chỉ là đẩy lùi nó về phía sau.

Phía sau là bầy Thi miết mà họ đã dẫn dụ đến.

Lũ này chạy khá chậm, lúc này mới đuổi kịp.

Đen kịt một mảng lớn.

Lũ Thi miết vừa đến gần, lũ Dã nhân cảm thấy bất an.

Chúng không còn truy đuổi họ nữa, chạy ra cửa đá, nhưng lại thấy lũ Thi miết.

Chúng không dám chạy ra ngoài, chỉ có thể đứng tại chỗ không ngừng gầm rống.

Trần Phong mấy cước trực tiếp đá con Dã nhân lớn nhất vào trong bầy Thi miết.

Ngay lập tức, người con Dã nhân bị bám đầy Thi miết.

Con Dã nhân không ngừng giãy giụa trên đất.

Nhưng lũ Thi miết đâu có dễ đối phó như vậy.

Có lẽ da của con Dã nhân khó cắn, lũ Thi miết liền chui vào thất

khiếu của nó.

Rất nhanh, con Dã nhân không còn giãy giụa nữa.

Lũ Dã nhân dù sao cũng không bằng con người, không có trí thông minh cao.

Thấy con Dã nhân lớn nhất chết, tất cả đều xông về phía cửa đá.

Nhưng lũ Thi miết không phải dạng vừa, chúng không tha cho một con Dã nhân nào, tất cả đều ngã xuống đất giãy giụa hai cái rồi không còn động tĩnh.

Những người còn lại tụ lại với nhau.

"Lão Trần, Thi miết là do anh mang đến?" Hoắc Linh nhìn lũ Thi miết trước mắt, ngơ ngác nói.

"Ừ, không phải đã giúp cô giải quyết lũ Dã nhân rồi sao?" Trần Phong nghe vậy gật đầu.

"Trời ơi, tôi đã tạo nghiệt gì thế này." Nghe Trần Phong thừa nhận, Hoắc Linh vỗ trán, uất ức nói.

Vừa giải quyết xong Dã nhân, Thi miết lại đến.

"Thiếu đông gia, Trần huynh đệ cũng là bất đắc dĩ, như vậy cũng coi như lưu lại toàn thây." Hoắc Nhất vẻ mặt bình thản nói.

Xuống mộ đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

"Xin lỗi.

Tôi mang đến, nhưng tôi không nói là tôi không có cách giải quyết." Nghe cuộc đối thoại của họ, Trần Phong thản nhiên nói. ...

"Lão Trần, có cách thì làm nhanh lên, tim Bàn gia tôi sắp rớt ra ngoài rồi." Bàn Tử nghe Trần Phong nói, lập tức yên tâm.

Nếu Lão Trần đã nói có cách, vậy chắc chắn sẽ có tác dụng.

“Cầm lấy.” Trần Phong từ trong túi lấy ra một thứ ném cho Hoắc Linh.

Bắt lấy vật đó, Hoắc Linh nhìn xem.

Một xâu tiền đồng.

“Không phải là Đại Ngũ Đế Tiền chứ?” Hoắc Linh nhìn xâu tiền đồng trên tay, ngây ngốc nói.

“Ừm, Đại Ngũ Đế Tiền, Tiểu Ngũ Đế Tiền tôi dùng rồi.” Trần Phong gật đầu nói.

“Có tác dụng không?

Lũ Thi miết này sẽ sợ thứ này sao?” Hoắc Linh nhìn xâu tiền đồng trước mặt, hỏi.

Trần Phong không để ý đến Hoắc Linh nữa, từ trong túi lại lấy ra một thứ khác.

Một vật hình vuông, chính là Phát Khâu Ấn.

Lúc này, lũ Thi miết cũng đã phát hiện ra Trần Phong và mọi người.

Và lao về phía họ.

Thấy vậy, Trần Phong giơ Phát Khâu Ấn trong tay lên, tay Hoắc Linh thì cầm Đại Ngũ Đế Tiền.

Hoắc Linh nhìn lũ Thi miết đen kịt không ngừng tiến lại gần.

Cô nín thở, nếu Đại Ngũ Đế Tiền trên tay không có tác dụng.

Kết cục không cần nói cũng biết.

Nghĩ đến đây, Hoắc Linh không khỏi nắm chặt tay Trần Phong.

Ngay khi Hoắc Linh nghĩ rằng lũ Thi miết sắp đến nơi, lại thấy chúng dừng lại ở khoảng cách hai mét.

Lũ Thi miết dường như cảm nhận được điều gì đó.

Không dám bước vào phạm vi đó.

Chương 626

Lũ Thi miết nhìn Trần Phong và mọi người, muốn đến gần nhưng không dám.

Cứ đi vòng quanh ở đó.

Hoắc Linh và mọi người thấy vậy, mắt sáng lên.

Thứ này thật sự có tác dụng.

"Lão Trần, hóa ra ông bảo tôi chạy một mạch là để cứu người à?" Bàn Tử thấy vậy, thản nhiên nói.

"Làm Bàn gia tôi cả đường thấp thỏm lo âu, lần sau làm chuyện này có thể nói trước một tiếng không, để tôi còn có chút chuẩn bị tâm lý." "Lần này phải cảm ơn anh nhiều." Hoắc Linh chớp chớp mắt nhìn Trần Phong, nói.

"Thôi được rồi, lần này tôi nói vô ích rồi, cô ta căn bản không nhìn tôi." Bàn Tử nhìn ánh mắt của Hoắc Linh, vỗ tay nói.

"Lão Trần, nên làm gì thì làm đi, chúng tôi không thấy gì đâu, về nhà sẽ bị mất trí nhớ." Nghe Bàn Tử nói, Trần Phong bất lực nhìn hắn một cái.

Sau đó quay đầu nhìn Hoắc Linh, hỏi: "Cô gặp phải lũ này thế nào?" "Ai, đừng nhắc nữa, chúng tôi xuống một gian mộ thất. ....." Sau đó, Hoắc Linh kể lại những gì đã gặp.

Gần giống với những gì họ đã trải qua.

"Phải rồi, anh xuống đây, không phải hai tiếng sau mới xuống sao?" Hoắc Linh đột nhiên nhớ ra, hình như Trần Phong nói hai tiếng nữa mới xuống.

Bây giờ hình như chưa đến hai tiếng?

“Hai tiếng à, ở lại thêm chút nữa thì không thấy tôi đâu.” “Trên đó toàn là Dã nhân.” Bàn Tử nghe Hoắc Linh nói, bất lực đáp.

Trên đó toàn là Dã nhân, ở lại làm gì.

“Cái gì, trên đó cũng có Dã nhân?” Hoắc Linh nghe Bàn Tử nói, kinh ngạc hỏi.

Ở đây và trên đó đều có Dã nhân, vậy thì ở đây chắc chắn có lối đi thông lên trên.

“Không cần nghĩ nữa, đó là nơi lúc đầu phát hiện ra lũ Dã nhân.” Trần Phong nhìn ánh mắt của Hoắc Linh, biết cô ta đang nghĩ gì!

“Cẩn thận!” Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên thấy một bóng đỏ bay về phía Hoắc Linh.

Hoắc Linh chỉ cảm thấy trước mắt có một ánh sáng đỏ lóe lên.

“Đừng động đậy!” Hoắc Linh không biết đã xảy ra chuyện gì, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trần Phong, biết tốt nhất nên nghe lời anh.

Trần Phong nhìn bóng đỏ trên người Hoắc Linh, hít một hơi thật sâu.

Anh từ từ lấy dao găm ra, khều con Thi miết đỏ đó xuống.

Một con Thi miết màu đỏ, chỉ riêng việc nó không sợ những thứ trên người họ.

Đã biết nó không phải là loại đơn giản.

Con Thi miết đỏ cũng cảm nhận được hoàn cảnh của mình thay đổi.

Nó vẫy hai lần cánh như muốn bay đi.

Nhưng vừa vỗ hai lần cánh đã bị Trần Phong một nhát dao chém

làm hai nửa.

Thấy vậy, Trần Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

May là con Thi miết đậu trên quần áo của Hoắc Linh.

"Thi miết?" Hoắc Linh nhìn con côn trùng bị chém làm hai nửa, hỏi.

Con Thi miết này màu đỏ, lại không sợ Đại Ngũ Đế Tiền trong tay cô.

"Chắc là vua Thi miết, chúng ta mau đi thôi, có một số con Thi miết không sợ thứ trên tay chúng ta." Trần Phong đột nhiên nhận ra một số con Thi miết lớn, chúng cũng không sợ thứ trên tay anh.

"Bàn Tử cầm Phát Khâu Ấn, những người khác bắt đầu tìm cơ quan ở đây." Nói xong, Trần Phong quay đầu nhìn về gian mộ thất phía sau.

Gian mộ thất này lớn hơn gian trước rất nhiều.

Bên trong cũng bắt đầu xuất hiện một số đồ tùy táng.

Một hiện tượng tốt, chứng tỏ càng ngày càng gần chủ mộ thất.

Trước mặt họ là một số tượng ngựa gốm, cũng chính vì sự tồn tại của những tượng ngựa này.

Nhóm Hoắc Linh mới cầm cự được lâu như vậy.

Phía trước họ là một cánh cửa đá, trước cửa đá có mấy bậc thềm.

Chỉ là cánh cửa đá này không giống với những cánh cửa họ gặp trước đó.

Cánh cửa đá này lớn gấp đôi cánh cửa trước.

Trên cánh cửa không có gì cả.

Nhất định có cơ quan, nếu không không thể mở được.

Trần Phong quan sát xung quanh cửa đá.

Bỗng nhiên, Trần Phong thấy trước cửa đá có một Bát Quái Đồ.

Nhưng trên Bát Quái Đồ không khắc phương vị bát quái.

Trên đó chỉ khắc những con số đơn giản từ một đến tám.

Thấy Bát Quái Đồ, Trần Phong mắt sáng lên.

Chắc chắn có liên quan đến cánh cửa đá này.

Nhưng Trần Phong thử xoay Bát Quái Đồ, lại không thấy nó có động tĩnh gì.

Bỗng nhiên, Trần Phong nghĩ đến những tượng ngựa gốm trong mộ thất.

Không phải vừa đúng tám cái sao?

Anh càng ngày càng cảm thấy có khả năng.

Trần Phong đến trước một tượng ngựa.

Trên thân tượng ngựa quả nhiên có một con số.

Nhìn lại những tượng ngựa khác trong mộ thất.

Trần Phong nghiến răng, lấy Phát Khâu Ấn từ tay Bàn Tử.

Từ từ đi về phía trước.

“Lão Trần, ông làm gì vậy?

Mau quay lại.” Bàn Tử thấy hành động của Trần Phong, giật mình.

“Lão Trần làm vậy chắc chắn có lý do của anh ấy, đừng làm phiền.” Ngô Bát Nhất đưa tay giữ Bàn Tử lại, nói.

Hoắc Linh bên cạnh nghe Ngô Bát Nhất nói, trong lòng cũng yên tâm không ít.

Trần Phong làm việc chắc chắn có nắm chắc.

Trần Phong đến trước những tượng ngựa, nhìn con số trên thân chúng.

Trong lòng vui mừng, xem ra chỉ cần sắp xếp những tượng ngựa này theo đúng thứ tự là được rồi. ...

Trần Phong nhìn những tượng ngựa gốm trước mặt.

Dưới ánh mắt của Ngô Bát Nhất và mọi người, anh sắp xếp từng tượng ngựa theo đúng thứ tự.

Chương 627

Có mấy tượng ngựa bị bầy Thi miết bao vây.

Đó cũng là lý do Trần Phong phải cầm Phát Khâu Ấn.

Lũ Thi miết cảm nhận được khí tức của Phát Khâu Ấn, khi Trần Phong đến gần, tất cả đều lùi lại.

Giữ một khoảng cách an toàn với Trần Phong.

Trần Phong không có thời gian quan tâm đến tình hình của lũ Thi miết, trong bầy Thi miết này có thể ẩn giấu một số con lợi hại.

Giống như con Thi miết đỏ vừa nãy, theo hiểu biết của Trần Phong về những thứ này, con Thi miết đỏ đó chắc chắn mang kịch độc.

Rất nhanh, Trần Phong đã tìm thấy những con số được khắc trên các tượng ngựa.

Bây giờ Trần Phong đã hiểu gần hết.

Các tượng ngựa này chỉ bị xáo trộn thứ tự, dưới chân chúng có những bánh xe đá nhỏ.

Không cần dùng quá nhiều sức cũng có thể đẩy được chúng.

Lũ Thi miết phía sau cũng di chuyển theo Trần Phong.

Phía sau là một mảng đen kịt, người bình thường sớm đã bị dọa choáng váng.

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên cảm thấy sau lưng có điều bất thường.

Có thứ gì đó đang lao về phía anh từ sau lưng.

Và khoảng cách ngày càng gần.

Đúng lúc này, một tiếng súng đột nhiên vang lên.

Trần Phong có thể cảm nhận được viên đạn sượt qua da đầu mình bay đi.

Ngẩng đầu lên, thấy Bàn Tử đang thu súng lại.

Hắn làm một cử chỉ OK với anh.

Thấy cử chỉ đó, Trần Phong cũng yên tâm.

Anh tin tưởng vào tài bắn súng của Bàn Tử.

Không còn lo lắng về phía sau, tốc độ của Trần Phong cũng nhanh hơn không ít.

Phía sau anh toàn là Thi miết, lỡ có con nào không sợ chết, thì anh xui xẻo rồi.

Trần Phong dùng sức đẩy những tượng ngựa về đúng vị trí.

Cùng với tượng ngựa cuối cùng được Trần Phong đẩy về.

Nghe một tiếng "rắc", tiếp đó là một chuỗi âm thanh liên kết của cơ quan.

Nghe thấy âm thanh, Hoắc Linh và mọi người đều vui mừng, quay đầu nhìn cửa đá phía sau.

Dưới ánh mắt của họ, cánh cửa đá từ từ nâng lên.

Phía sau cửa đá là một dãy cầu thang dài.

Dãy cầu thang đi xuống dưới.

Thấy cầu thang, Trần Phong cũng kinh ngạc, Trương Gia Cổ Lâu hẳn là ở dưới lòng đất.

Nhưng người xây dựng lăng mộ này chắc chắn đã tốn không ít tâm tư.

Chỉ riêng việc đào sâu xuống lòng đất như vậy, không mất mấy năm không đào xong.

Lại còn ở trong núi sâu.

Ở nơi cằn cỗi này.

Có lẽ lúc đó chỉ để che giấu lăng mộ này.

"Cửa mở rồi, Lão Trần mau lên, chúng ta..." Hoắc Linh quay đầu nhìn Trần Phong, gọi.

Trần Phong gật đầu, vội vàng đến bên cạnh Hoắc Linh và mọi người.

"Tôi đi trước." Ngô Bát Nhất lấy đèn pin ra, đi vào bên trong.

Cầu thang cứ đi thẳng xuống, tầm mắt chỉ thấy toàn là cầu thang.

Cầu thang rộng khoảng hơn hai mét, cao khoảng hai mươi centimet.

Những bậc thang này đều được làm bằng những thanh đá, trên đó có thể thấy rõ những vết điêu khắc.

Dưới đó không biết sâu bao nhiêu, lúc này Trần Phong quay đầu lại, phát hiện lũ Thi miết vẫn tụ tập trước cửa đá.

Không dám xuống.

Thấy vậy, Trần Phong đoán rằng trên đó chắc là nơi nuôi dưỡng lũ Thi miết và Dã nhân.

Cũng có khả năng lũ Dã nhân chỉ tình cờ đến đây.

Sau đó lại bén rễ ở đây.

Nhưng thấy lũ Thi miết không xuống, Trần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cứ bị lũ Thi miết bám theo sau lưng, trong lòng chắc chắn không

yên.

Lũ Thi miết này lại không sợ Phát Khâu Ấn.

Ngô Bát Nhất đi phía trước, cẩn thận quan sát con đường phía trước.

Cầu thang cứ đi thẳng xuống, khoảng mười phút sau.

Trước mắt Ngô Bát Nhất cuối cùng cũng xuất hiện bóng dáng của một lối đi.

Trần Phong đếm được, chắc là có chín mươi chín bậc thang.

Tốc độ đi khá chậm, cũng vì vậy mà mất nhiều thời gian mới đi hết chín mươi chín bậc thang.

Xuất hiện trước mặt Trần Phong và mọi người là một lối đi đen ngòm.

Lối đi này và cầu thang đều không thấy điểm cuối.

Lối đi được lát bằng gạch xanh, thỉnh thoảng phía trước xuất hiện một số đèn lồng.

Ngô Bát Nhất nhìn lối đi trước mặt, dừng lại.

Anh quay đầu nhìn Trần Phong.

Trần Phong từ trong túi lấy ra Kim Cương Tán.

Hít một hơi thật sâu, qua lũ Thi miết và Dã nhân trên đó, anh biết chủ nhân ngôi mộ này không thân thiện với họ.

Lối đi phía trước, Trần Phong đoán sẽ có cơ quan.

Nếu không cẩn thận sẽ trúng bẫy.

"Cẩn thận!" Hoắc Linh nhìn Trần Phong, nhẹ nhàng nói.

Trần Phong gật đầu, một đầu chui vào lối đi.

Sau đó, Ngô Bát Nhất và mọi người theo sát sau lưng Trần Phong.

Hoắc Linh bây giờ đặt hết hy vọng vào Trần Phong, người của cô vừa vào không lâu đã mất một phần ba.

Trần Phong cẩn thận quan sát lối đi phía trước.

Chương 628

Mỗi bước chân đều phải suy nghĩ, xem xét tình hình của những phiến đá xanh xung quanh.

Thử thách tinh thần của một người.

Lướt qua, Trần Phong đột nhiên thấy trên đèn lồng có dầu.

Anh bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, quay đầu nhìn Hoắc Linh.

"Mục đích của cô lần này là gì?

"Trong lăng mộ này hẳn là không chỉ có một người, hoặc đây là mộ tổ của ai đó!" Hoắc Linh nhìn ánh mắt của Trần Phong, không biết phải nói gì.

"Mục đích của tôi lần này, tôi sẽ không nói cho anh biết đâu, vì tốt cho anh thôi, nước ở đây sâu lắm." Hoắc Linh nhìn ánh mắt nghiêm túc của Trần Phong, biết đối phương chắc chắn đã phát hiện ra điều gì.

Nếu không nói, hành động tiếp theo chắc chắn sẽ có rạn nứt.

Quan trọng nhất là, trong lòng cô không từ chối.

"Lăng mộ này là của nhà họ Trương, tất cả những người có địa vị trong nhà họ Trương đều sẽ được đưa vào đây." Trần Phong chăm chú nhìn vào mắt đối phương, biết cô không nói dối.

Anh mới gật đầu, quay người, tiếp tục đi về phía trước.

Ngô Bát Nhất nghe xong, nhìn sâu vào mắt Hoắc Linh một cái, nhà họ Trương và nhà họ Hoắc đều giống nhau.

Nhưng chỉ cần có Trương lão Phật gia ở đó, nhà họ Trương không phải là thứ nhà họ Hoắc có thể động vào.

Lần này nhà họ Hoắc và nhà họ Giải cùng nhau đào mộ tổ của nhà họ Trương.

Nếu bị phát hiện, sẽ là một cuộc chiến không hồi kết.

“Anh có thể nói cho tôi biết anh đã phát hiện ra điều gì không?” Hoắc Linh nhanh chân đuổi theo Trần Phong, hỏi.

Điều này không thể không khiến Hoắc Linh căng thẳng, nó liên quan đến hành động tiếp theo.

“Cũng không có gì, tôi phát hiện ra những đèn lồng này có dầu, lăng mộ này không thể được xây dựng gần đây.” “Cho nên lăng mộ này chắc chắn có người vào, họ sẽ thêm dầu vào.” ...

“Thế thôi sao?” Hoắc Linh nghe Trần Phong nói, hơi sững người, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Chẳng lẽ cô muốn tôi phát hiện ra điều gì?” Trần Phong nhìn bộ dạng của Hoắc Linh, biết mục đích lần này của cô không đơn giản.

Có thể là để đối phó với sự tồn tại của nhà họ Trương.

Không tiếc đào mộ tổ của họ.

Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng giống như anh, vào đây tìm một món đồ.

“Cô biết bao nhiêu về Trương Gia Cổ Lâu?” Trần Phong đột nhiên không rõ tình hình bên trong, quay đầu hỏi.

“...Sao anh biết đây là Trương Gia Cổ Lâu?” Hoắc Linh nghe Trần Phong nói, mắt trợn tròn, kinh ngạc nhìn Trần Phong hỏi.

Vừa nãy cô không hề nói đây là Trương Gia Cổ Lâu.

Vậy làm sao anh biết?

“Mỗi người đều có chút bí mật phải không?

Giống như cô vậy," Trần Phong thản nhiên cười nói.

"Phù...

Tôi cũng không hiểu rõ về Trương Gia Cổ Lâu, đây là lần đầu tiên tôi vào, tìm được vị trí của nó đã là khó lắm rồi." Hoắc Linh thở dài, cô cũng không biết tình hình bên trong thế nào.

Nếu không bọn họ cũng sẽ không nhếch nhác như vậy, phải nhờ Trần Phong cứu giúp.

"Tôi chỉ biết Trương Gia Cổ Lâu có tổng cộng chín tầng, bí mật lớn nhất của nhà họ Trương ở tầng cao nhất." "Mục đích của chúng tôi ở tầng thứ tư." Hoắc Linh dường như đã chấp nhận số phận, nói ra tất cả những gì mình biết.

"Nếu đã vào rồi, tại sao không lên tầng cao nhất, lấy bí mật lớn nhất của nhà họ Trương đi." Trần Phong nhìn Hoắc Linh, nói.

Theo lý thì đã vào rồi phải tìm thứ quan trọng nhất!

Nhưng tại sao Hoắc Linh lại tỏ ra e dè với tầng cao nhất.

Chẳng lẽ bên trong có nguy hiểm.

Trần Phong không nghĩ nhiều, Hoắc Linh đã trả lời.

"Nhà họ Trương không đơn giản như cô nghĩ đâu, tầng thứ tư đã là nơi nguy hiểm rồi." "Quan trọng nhất là, tôi nhận được thông tin, không được lên tầng cao nhất, làm phiền người nhà họ Trương đang ngủ say." "Ngủ say?" Trần Phong nghe hai từ này, trong lòng sững người, chẳng lẽ bên trong có người chưa chết hẳn, bị người ta dùng một số thủ đoạn đặt vào trong đó?

Hoắc Linh nhìn về phía Trần Phong, đột nhiên hỏi: "Không phải anh cũng có mục đích của mình sao?" Nói đến đây, cô cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

Về phần tại sao, cô cũng không biết.

“Tiếp cận nhà họ Hoắc của chúng tôi là vì cái gì?” “Ai, nghe đến đây Bàn gia tôi phải xen vào một câu, là nhà họ Hoắc các người tìm đến chúng tôi đấy nhé, lúc đầu chúng tôi sợ đến tè ra quần đấy biết không!” “Thật sao?” Hoắc Linh quay đầu nhìn Trần Phong.

“Tôi có cần phải lừa cô không?

Tôi có thể có mục đích gì chứ, ngoài việc ôm cô về nhà.” Trần Phong nhìn Hoắc Linh, thề thốt chắc nịch.

“...” Hoắc Linh thấy Trần Phong kiên quyết như vậy, cũng tin rồi, nghe câu cuối cùng của Trần Phong, mặt cô lập tức đỏ bừng.

“Lão Trần, thủ đoạn này học ở đâu vậy, dạy Bàn gia mấy chiêu, lúc nào tôi cũng đi tán gái.” Bàn Tử nghe Trần Phong nói, chậc một tiếng.

“Được rồi, chúng ta mau đi về phía trước đi, đừng lãng phí thời gian nữa.” Ngô Bát Nhất lúc này cũng đã nghe đủ chuyện.

Chỉ cần nhìn tình hình cũng biết đoạn đường tiếp theo không dễ đi.

Nhà họ Trương chắc chắn đã thiết lập rất nhiều cơ quan.

Nếu không phải người nhà họ Trương, khó mà vào được, hoặc trong lăng mộ có thứ gì đó chí mạng.

Trần Phong gật đầu, cũng không dây dưa nữa, quay người đi về phía trước.

Lối đi phía trước vẫn không thấy điểm cuối.

Những đèn lồng đó cũng không dám động vào, cho nên chỉ có thể cảnh giác một chút.

“Lối đi này chưa hết à, Lão Trần xem có phải là quỷ đả tường không?” Lối đi phía trước vẫn không thấy đầu, Bàn Tử có chút không

kiên nhẫn.

“Ở đây...” “Suỵt ~” Trần Phong vừa nói, đã nghe thấy xung quanh có những âm thanh nhỏ.

Âm thanh rất nhỏ, nếu không phải vừa rồi đột nhiên im lặng, thật sự không nghe thấy.

Nếu có Tuyết Lê ở đây, chắc chắn có thể nghe được.

Thấy Trần Phong ra hiệu, tất cả mọi người đều không động đậy.

Nghiêng tai lắng nghe.

“Soạt soạt ~” Quả nhiên, sau khi tất cả mọi người im lặng, đã nghe thấy một âm thanh nhỏ, từ bốn phía truyền đến.

Cảm giác như đã bị bao vây.

“Cạm bẫy cát lún!” Trần Phong hít một hơi thật sâu, nói, loại cạm bẫy này trong lăng mộ là một loại cạm bẫy thường thấy.

Những ngôi mộ anh xuống trước đây không phải là mộ đơn giản, nhưng cũng chưa gặp phải loại cạm bẫy này.

“Cát lún?

Chúng ta hình như bị bao vây rồi!” Bàn Tử nghe Trần Phong nói, mặt lộ vẻ kinh hãi.

“Không có, âm thanh từ dưới chân chúng ta truyền đến.” Ngô Bát Nhất nghe xong, lắc đầu.

“Đây có thể là một chuyện tốt, chứng tỏ chúng ta không xa chủ mộ thất rồi, thường thì cạm bẫy cát lún đều xuất hiện ở phía trên chủ mộ thất.” Trần Phong nghĩ rồi nói.

Về phần cụ thể, Trần Phong cũng không rõ, mỗi một lăng mộ tình hình đều không giống nhau.

Lỡ có ai chơi trội, thì xui xẻo là những kẻ trộm mộ.

Chương 629

“Dưới chân?

Vậy chúng ta phải đào xuống sao?” Hoắc Linh cũng đã nghe qua cách nói này, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội xuống mộ.

Trần Phong kỳ lạ nhìn Hoắc Linh một cái.

“Đây không phải là lần đầu tiên cô xuống mộ chứ?” “À... sao anh biết?” Hoắc Linh không ngờ Trần Phong sẽ hỏi câu hỏi như vậy, nhất thời không phản ứng kịp, vừa mở miệng đã hối hận.

“Trần huynh đệ, thiếu đông gia của chúng tôi lần này cũng là bất đắc dĩ mới phải đích thân xuống, nhà họ Hoắc của chúng tôi cũng không phải là một khối sắt.” Hoắc Nhất nghe Trần Phong nói, đứng một bên cười khổ.

“Lần này chúng tôi có một người chuyên phá cơ quan, nhưng vừa rồi bị Dã nhân... ” “Cả nhóm chúng tôi tuy đã xuống mấy lần mộ, nhưng đều là những ngôi mộ nhỏ.” Nghe Hoắc Nhất giải thích, Trần Phong cũng hiểu được hoàn cảnh của Hoắc Linh.

Lần này rõ ràng là bị người trong gia tộc tính kế, những người được cử đi đều không có kinh nghiệm.

Nhưng điều thực sự khiến Trần Phong kinh ngạc là, Hoắc Tiên Cô lại đồng ý để con gái mình mạo hiểm!

Nhưng đây là chuyện của nhà họ Hoắc, anh cũng không tiện nói nhiều.

“Trời ơi, tôi còn tưởng là tay già đời, không ngờ lại là một tiểu bạch, Hoắc lão thái thái cũng thật yên tâm.” Bàn Tử nghe xong, không khách khí nói.

May mà trước đó còn trông mong đi theo họ hóng mát.

Không ngờ bây giờ họ mới là cây đại thụ.

“Không phải có anh ở đây sao?” Lúc này, Hoắc Linh cũng không quan tâm đến thể diện nữa, mất cũng gần hết rồi. ...

“He he, hóa ra từ đầu đã tính kế mấy người chúng tôi.” Bàn Tử nghe Hoắc Linh nói, cũng hiểu ra.

“Anh không hiểu đâu, hành động lần này không thể bị tiết lộ ra ngoài, một số cao thủ trong nhà đều bị người khác theo dõi sát sao, căn bản không thoát ra được.” Hoắc Linh nghe xong, lườm Bàn Tử một cái.

Gia tộc cũng có nỗi khổ riêng.

Nếu không thì sao lại như vậy?

“Thôi được rồi, những chuyện này sau này hãy nói, chúng ta trước tiên tìm chủ mộ thất đã.” Trần Phong xua tay, ý bảo đừng nói nữa.

“Tiếp tục đi về phía trước, nhất định sẽ có đường xuống, nhưng cạm bẫy cát lún lợi hại cũng không thể xem thường.” Sau đó liền tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên thấy phía trước có thứ gì đó phản quang.

Trông giống như một sợi chỉ, giăng ngang trong lối đi.

Đợi Trần Phong nhìn rõ, anh hít một ngụm khí lạnh, chỉ thấy phía trước khoảng năm mươi mét toàn là những thứ như vậy.

Trần Phong tiến lên quan sát kỹ, phát hiện đó là những sợi tơ rất mảnh, nối liền hai bên lối đi.

Những sợi tơ này dưới ánh đèn pin, lấp lánh những điểm sáng.

Những người phía sau thấy Trần Phong dừng bước, cũng nghển cổ ra nhìn về phía trước.

Đợi khi thấy những sợi tơ lấp lánh ánh sáng phía trước, họ đều sững sờ.

"Cái gì đây?" Loại cơ quan này đối với những người thân thủ nhanh nhẹn tự nhiên không phải là vấn đề khó.

Nhưng những người như vậy lại rất ít.

"Lão Trần, không phải ở đây có người nhà họ Trương vào sao?

Vậy không phải có cơ quan có thể thu những thứ này lại." Bàn Tử quay đầu nhìn Trần Phong hỏi, với thân hình của hắn thì không thể qua được loại cơ quan này.

"Không có đâu, nếu là người nhà họ Trương, loại cơ quan này họ đều có thể dễ dàng đi qua." Hoắc Linh lắc đầu nói.

"Người nhà họ Trương có một đặc điểm rõ ràng, thân thủ đều rất tốt." "Lão Trần, của ông thì sao?" Bàn Tử nghe Hoắc Linh nói, nhìn Trần Phong.

"Bàn Tử đừng đùa nữa, mau tìm cách đi qua đi," Ngô Bát Nhất nghe Bàn Tử nói, bực mình vỗ vào gáy hắn.

"Những sợi tơ này nối liền với cơ quan là điều không cần nghi ngờ, khoảng cách dài, chỉ cần chạm vào một sợi, cơ quan sẽ lập tức được kích hoạt." Trần Phong nhìn những sợi tơ, thản nhiên nói.

Vừa nghe nói người nhà họ Trương đáng sợ như vậy, anh cảm thấy đối đầu với họ, cũng không có cơ thắng.

Đối phương không chỉ thân thủ đáng sợ, mà còn đông người.

Một người không đánh lại, thì hai người.

Anh tiến lên kiểm tra kỹ tình hình của những sợi tơ, xem có cơ

quan nào không.

Nhưng nhìn cả buổi, chỉ thấy những sợi tơ này là tơ tằm, rất mảnh.

Chỉ cần chạm nhẹ là sẽ đứt.

Những sợi tơ này đều được móc chặt vào một cái kẹp nhô ra từ hai bên.

"Không còn cách nào khác, tôi đi trước xem sao.

Mọi người lùi lại." Trần Phong nhìn cả buổi không thấy manh mối gì, quay đầu nói với Ngô Bát Nhất.

Sau đó đưa Kim Cương Tán trong tay cho Ngô Bát Nhất.

Anh cũng đặt ba lô của mình xuống.

Hít một hơi thật sâu, rồi bắt đầu bước qua sợi tơ đầu tiên.

Những sợi tơ này khiến Trần Phong nghĩ đến những tia hồng ngoại ở kiếp trước, cái này cũng gần giống như vậy.

Chỉ là những sợi này đều màu trắng, không đáng sợ như ở kiếp trước.

Những thứ này dù sao cũng là do con người làm ra.

Hoắc Linh nhìn bóng dáng Trần Phong lúc thì nhảy lên, lúc thì cúi đầu, động tác biến hóa khôn lường.

Cô đột nhiên cảm thấy có một người đàn ông như vậy thật có cảm giác an toàn.

Trong lòng có chút ghen tị với Tuyết Lê.

Phi, mình đang nghĩ gì vậy?

Ngô Bát Nhất và Bàn Tử thì cầm đèn pin chiếu vào những sợi tơ, để Trần Phong có thể nhìn rõ vị trí của chúng.

Thấy cách Trần Phong vượt qua cơ quan, Hoắc Nhất và mọi người đều xấu hổ.

Đi thẳng qua là điều tuyệt đối không thể, những động tác như vậy không phải người bình thường có thể làm được.

Cơ thể Trần Phong căng cứng, có mấy lần suýt nữa đã chạm vào những sợi tơ.

May mà phản ứng của anh nhanh, nếu không đã chạm phải rồi.

Khoảng cách năm mươi mét, Trần Phong phải mất mười mấy phút mới đi qua được.

Sau khi vượt qua đoạn đường này, anh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khoảng thời gian này cũng đủ dọa người rồi.

Sau đó, Trần Phong lập tức quan sát môi trường xung quanh.

Xem có thể tìm được cơ quan đóng những thứ này không.

Trần Phong tin chắc sẽ có cơ quan như vậy tồn tại.

Người nhà họ Trương cũng không thể nào đều vượt qua như vậy được.

Ngựa có lúc vấp, người có lúc sai, chắc chắn sẽ có người phạm lỗi.

Chương 630

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền bắt đầu kiểm tra những phiến đá xanh ở hai bên lối đi.

Bỗng nhiên, Trần Phong thấy trên một phiến đá xanh bên trái xuất hiện một hình vẽ.

Một hình kỳ lân, trên đó phủ đầy bụi.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, lớp bụi trên phiến đá xanh này so với những phiến đá khác, rõ ràng ít hơn.

Một nụ cười nhẹ, đủ rồi.

Không do dự, anh trực tiếp đưa tay ấn vào phiến đá xanh đó.

Ngay khi ấn xuống, đã nghe thấy tiếng liên kết của cơ quan vang lên.

"Rắc rắc!" Âm thanh không ngừng vang lên, tiếp đó Trần Phong thấy những cái kẹp nối với những sợi tơ thụt vào.

Những sợi tơ lập tức chùng xuống, rơi xuống đất.

Thấy vậy, Trần Phong biết đã thành công.

Hoắc Linh và mọi người thấy cơ quan đã được tắt, trong lòng cũng thả lỏng.

Nếu thật sự bắt họ đi qua giống như Trần Phong, thật sự không biết phải đi thế nào.

Như vậy tiện hơn nhiều.

"Nhanh lên đi, không chừng có giới hạn thời gian đấy." Ngô Bát Nhất dặn dò một phen, rồi bước lên lối đi.

Không có những sợi tơ cản trở, cả nhóm nhanh chóng vượt qua đoạn đường.

“Lão Trần, ông giỏi thật, đã thành công đóng góp cho đại bộ đội.” Bàn Tử qua xong, bắt đầu lải nhải.

“Đừng lảm nhảm nữa, mau đi thôi.” Trần Phong nhìn lại lối đi phía sau, những sợi tơ đang từ từ khôi phục lại.

Nhưng vừa bước về phía trước một bước, anh cảm thấy chân mình vấp phải thứ gì đó.

Thầm kêu không ổn.

Anh lập tức lấy Kim Cương Tán từ tay Ngô Bát Nhất mở ra: “Mau lại gần tôi!” Đồng thời một tay kéo Hoắc Linh vào lòng.

Ngay lập tức, đã nghe thấy phía trước vang lên những tiếng xé gió.

“Vù vù ~” Âm thanh lập tức đến trước mặt.

Rất nhanh, Trần Phong cảm thấy một lực rất lớn va vào Kim Cương Tán trong tay.

Suýt nữa không giữ được ô.

Tiếp đó, anh cảm thấy vô số thứ va vào Kim Cương Tán.

Ngô Bát Nhất và mọi người sau khi Trần Phong hét lên đã ở dưới Kim Cương Tán.

Nhưng những người khác, không kịp phản ứng... ...

Hai người do Hoắc Linh dẫn theo trong nháy mắt bị bắn thành nhím.

Nghe thấy tiếng động truyền đến từ phía sau, trong lòng Trần Phong cũng không dễ chịu chút nào, cơ quan đã bị kích hoạt.

Cảm giác như chính mình đã hại chết vài người.

Âm thanh kéo dài mười mấy giây.

Khi tiếng động dừng lại, tay Trần Phong đã tê dại.

Anh buông Hoắc Linh trong lòng ra, quan sát tình hình xung quanh.

Dưới chân toàn là mũi tên.

Mũi tên ở đây đều được chế tạo đặc biệt, đầu tên có hình xoắn ốc, loại đầu tên này một khi đã bị bắn trúng thì không có kết cục tốt đẹp.

Anh đứng dậy nhìn ra sau lưng, nơi đó có hai đồng đội đang đứng sững.

Toàn thân họ cắm đầy mũi tên.

Hoắc Linh thấy tình cảnh của hai người cũng im lặng, tuy rằng lúc xuống đây đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi thật sự chứng kiến, trong lòng vẫn vô cùng khó chịu.

Đó đều là đồng bạn của cô, một phút trước còn đang khỏe mạnh.

Chưa vào được Trương Gia Cổ Lâu mà người của cô đã tổn thất một nửa.

"Đi thôi," Hoắc Linh cúi đầu nói.

Trần Phong thấy bộ dạng này của cô, biết trong lòng cô không vui, bèn nói: "Là một người đổ đấu, phải quen với những cảnh tượng thế này." "Ừm!

Tôi không sao." Hoắc Linh gật đầu, trước đây cô cũng từng thấy đồng bạn bị giết.

"Cẩn thận dưới chân," Trần Phong lạnh nhạt nói.

Vừa rồi anh cũng đã thấy một sợi dây đen bị đứt nằm trên mặt đất.

Chính sợi dây đó đã kích hoạt cơ quan.

Bọn họ dùng cơ quan phía trước để khiến người ta buông lỏng cảnh giác, nếu không phải người nhà họ Trương, chỉ cần một chút sơ sẩy là cơ quan này sẽ bị kích hoạt.

Sau đó, cả nhóm lại tiếp tục lên đường.

Lần này, họ đi cẩn thận và tỉ mỉ hơn rất nhiều.

Sau khi đi về phía trước khoảng mười phút, Trần Phong cuối cùng cũng thấy một cánh cửa đá xuất hiện.

Trên cửa đá khắc một con Kỳ Lân.

"Hoa văn Kỳ Lân, không sai đâu, chứng tỏ chúng ta sắp đến rồi." Hoắc Linh nhìn thấy con Kỳ Lân trên cửa đá liền biết bọn họ sắp đến gần phòng mộ chính.

"Chẳng lẽ Kỳ Lân là đồ đằng của nhà họ Trương?" Bàn Tử nghe Hoắc Linh nói, khó hiểu hỏi.

"Kỳ Lân có địa vị như thần trong nhà họ Trương, chỉ có người lợi hại nhất trong nhà mới có tư cách xăm hình Kỳ Lân lên người." "Tộc trưởng Trương gia các đời đều mang trong mình huyết Kỳ Lân, bách độc bất xâm, bách vô cấm kỵ!" Hoắc Linh sắp xếp lại suy nghĩ rồi nói.

"Huyết Kỳ Lân?

Thật sự có thứ đó sao?

Không phải chỉ có trong thần thoại thôi à?" "Cái này thì tôi không biết, đây là cơ mật, dù là người nhà họ Trương cũng không nhiều người biết." Hoắc Linh xua tay nói.

"Tìm cơ quan ở đây đi, chắc chắn là ở gần đây thôi." Trần Phong nghe xong gật đầu, trong lòng cảm thấy nơi này thật bí ẩn.

Đến cả huyết Kỳ Lân cũng có, chẳng trách các gia tộc khác lại

kiêng dè nhà họ Trương như vậy.

Nói xong, Trần Phong bắt đầu tìm kiếm cơ quan trên cửa đá.

Đúng lúc này, anh đột nhiên nghe thấy tiếng Bàn Tử la lên: "Tìm thấy rồi, cơ quan đây này." Trần Phong quay đầu lại thì thấy Bàn Tử đã nhấn cơ quan xuống.

Tiếp đó, tiếng cơ quan vận hành vang lên từ bốn phía.

Nghe thấy tiếng động, mọi người theo phản xạ nhìn về phía cửa đá.

Nhưng cửa đá vẫn không hề nhúc nhích.

Thấy cảnh này, Trần Phong cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

"Mọi người mau..." Trần Phong cảm thấy có điềm chẳng lành, chưa kịp nói hết câu, sàn nhà dưới chân mọi người đột nhiên mở ra.

Cả nhóm không kịp phản ứng, toàn bộ đều rơi xuống dưới.

Trần Phong lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng.

Chương 631

Rất nhanh, mọi người đã rơi xuống đất.

Trong khoảnh khắc tiếp đất, Trần Phong lại không cảm thấy đau đớn chút nào.

Anh đưa tay sờ xuống đất, cảm giác như sờ phải một khối thịt mềm.

Nhìn xuống, anh thấy Hoắc Linh đang nhìn mình với vẻ mặt tức giận.

Nhìn ánh mắt của đối phương, Trần Phong biết mình đã sờ nhầm chỗ.

Anh vội vàng đứng dậy, không đè lên người Hoắc Linh nữa.

"Lão Trần, lần này phiền phức lớn rồi!" Ngô Bát Nhất với vẻ mặt nghiêm trọng đi đến trước mặt Trần Phong nói.

Nghe vậy, Trần Phong nhìn lướt qua môi trường xung quanh.

Trước mắt anh là một vùng cát vàng.

Đây là một phòng mộ lớn, nhưng mặt đất trong phòng mộ toàn là cát lún đang chảy.

Ở chính giữa còn tạo thành một hình phễu.

Cát vàng chưa ngập đến mắt cá chân, nhưng họ lại đang ở vị trí rìa ngoài cùng.

Nhìn những hạt cát vàng, sắc mặt Trần Phong cũng trở nên nghiêm túc.

Anh cũng hiểu tại sao Ngô Bát Nhất lại nghiêm trọng như vậy.

Đây là cạm bẫy lưu sa.

Cát lún dưới chân họ đang không ngừng chảy về phía trung tâm.

"Đây là cạm bẫy lưu sa?" Hoắc Linh nhìn đám cát vàng trước mặt, ngơ ngác nói.

Thấy Trần Phong gật đầu, cô lập tức quay đầu trừng mắt nhìn Bàn Tử: "Xem chuyện tốt anh làm này." "Không thể trách Bàn gia tôi được, phải trách cái kẻ thiết kế mộ này mới đúng." Bàn Tử bĩu môi nói.

"Nếu đã xuống đây rồi thì tìm xem có lối ra không đã." Trần Phong lắc đầu, nhìn những hạt cát vàng trước mặt nói.

"Ở kia có một cánh cửa đá." Hoắc Nhất đột nhiên chỉ về phía cuối con đường phía trước.

Cánh cửa đá đó màu đen, nằm ở một góc khuất, không biết Hoắc Nhất đã phát hiện ra bằng cách nào.

Có cửa đá, nghĩa là có lối ra.

Trần Phong cũng không nghĩ đến việc trèo lên lại từ nơi họ rơi xuống.

Nhưng khi ngẩng đầu lên, anh đã từ bỏ ý định, nơi họ rơi xuống cao khoảng năm, sáu mét.

Trần Phong nhìn mà có chút bất lực, người thiết kế lăng mộ này chắc chắn đã thiết kế dựa theo thân thủ của người nhà họ Trương.

"Chúng ta men theo mép tường mà đi, mọi người cẩn thận một chút." Trần Phong thấy nếu họ muốn đến trước cửa đá thì nhất định phải đi qua bãi cát này, chỉ cần men theo góc tường là sẽ ổn.

Ban đầu Trần Phong cũng thấy cát lún ở đây chẳng có tác dụng gì.

Nhưng giờ thì anh đã hiểu.

Nơi này có lẽ chỉ là nơi chứa cát lún, bên dưới mới là nơi để cát lún phát huy tác dụng.

"Được." Nghe Trần Phong nói, tất cả mọi người đều gật đầu, ở đây người đáng tin nhất chính là Trần Phong.

Sau đó, Trần Phong đi trước mở đường, men theo vách đá phía trước mà đi.

Con đường này dài khoảng hơn ba mươi mét.

Trần Phong và những người khác men theo vách đá, không dám xuống sông.

Tình hình bên dưới cũng không chắc chắn.

Đi được nửa đường, Trần Phong đột nhiên cảm thấy cát bên dưới động đậy.

Nói là cảm thấy động đậy nghe có vẻ buồn cười.

Cát ở đây vốn dĩ đang chảy.

Nhưng cảm giác của Trần Phong lại khác, một sự chuyển động khác thường.

Những người khác thấy Trần Phong dừng lại, cũng nhìn anh.

Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì rồi?

"Lão Trần, sao vậy?" Hoắc Linh ở phía sau Trần Phong hỏi.

"Không có gì, có lẽ tôi cảm giác nhầm thôi." Trần Phong lắc đầu nói.

Anh cũng không rõ bên dưới rốt cuộc có thứ gì, nói ra chỉ khiến những người khác hoảng sợ, chi bằng không nói, chỉ cần nhanh chóng đi qua con đường này là được.

"Chúng ta đi nhanh lên." Trần Phong dừng lại một chút, rồi bước

chân lại nhanh hơn vài phần.

Khi Trần Phong chỉ còn cách cánh cửa đá năm, sáu mét.

Anh đột nhiên cảm thấy chân mình bị thứ gì đó túm lấy.

Đối phương muốn kéo anh xuống dưới.

Trần Phong nhấc chân lên, thấy một bộ xương khô bị anh kéo lên.

"A..." Bộ xương vừa được kéo lên, Trần Phong đã nghe thấy tiếng thét kinh hãi của Hoắc Linh.

Ban đầu anh tưởng Hoắc Linh sợ bộ xương, nhưng ngay lập tức phát hiện có gì đó không ổn.

Tiếng thét đang di chuyển.

Trần Phong quay đầu lại, thấy Hoắc Linh đang bị kéo xuống dưới.

Chân của những người phía sau cũng bị thứ gì đó túm lấy.

Trần Phong thấy cảnh này, vội vàng nắm lấy tay Hoắc Linh.

Tay anh dùng sức, nhấc bổng cơ thể Hoắc Linh lên.

Cùng lúc được nhấc lên còn có một bộ xương, miệng của bộ xương khô đang đóng mở liên tục.

Nhanh như chớp, Trần Phong đá thẳng vào đầu bộ xương.

Đầu bộ xương bị Trần Phong đá một cước liền rơi xuống, biến mất trong dòng cát lún.

Bàn Tử cuối cùng cũng gỡ được bộ xương trên chân ra, tay rảnh rang.

Anh lập tức lấy khẩu súng trong tay, bắn thẳng vào những bộ xương trước mặt.

Bộ xương lập tức bị bắn nát.

Nhưng Bàn Tử mắt tinh nhìn thấy một bóng đỏ rơi ra từ bộ xương.

Nhìn kỹ lại, chẳng phải là con thi miết màu đỏ mà họ đã gặp trước đó sao?

Những bộ xương này bị đám thi miết đó điều khiển.

Không nói hai lời, anh bắn một phát vào con thi miết màu đỏ.

Phải công nhận tài bắn súng của Bàn Tử không tồi, tuy không đến mức khoa trương bách phát bách trúng, nhưng cũng gần như vậy.

Sau khi giải quyết xong tình hình, Bàn Tử liền nhìn về phía những người khác.

Anh thấy mọi người đều bị đám xương khô này giữ chặt.

Anh liền nổ súng hạ gục đám xương khô đó.

Chương 632

Từng bóng đỏ rơi ra.

“Vãi, sao ở đây lại có đám thi miết đỏ này?

Những bộ xương này bị đám thi miết đỏ đó điều khiển.” “Mau nổ súng hạ gục đám thi miết này đi, đừng để bị cắn.” Hoắc Nhất và những người khác thấy đám thi miết đỏ, sắc mặt biến đổi.

Họ lần lượt rút súng, bắn vào đám thi miết.

Nhất thời, tiếng súng vang dội khắp phòng mộ.

Lúc này Trần Phong đang nhìn mấy con màu đỏ trước mặt, sắc mặt có chút khó coi.

Tay anh đang kéo Hoắc Linh, đám bọ vừa rơi ra từ bộ xương khô vừa bị hạ gục.

Trong nháy mắt, đám thi miết đó dang rộng đôi cánh, bay về phía Trần Phong.

“Vèo,” trong chớp mắt, chiếc ô kim cương trong tay Trần Phong đã được mở ra.

Mấy con thi miết đỏ va vào chiếc ô kim cương.

Sau khi đỡ Hoắc Linh dậy, Trần Phong lập tức rút khẩu súng trong tay ra.

Một con thi miết bay về phía anh.

“Pằng” một tiếng, con thi miết trước mắt bị đạn bắn nát.

Tiếp đó là mấy phát súng, bắn nát đám thi miết trước mặt.

“Mau chạy!” Trần Phong hét lên với những người phía sau, chạy

về phía cửa đá.

Vội vàng quay đầu lại, Trần Phong thấy trong dòng cát lún, từng bộ xương khô lục tục đứng dậy.

Miệng chúng há ra ngậm vào, Trần Phong thấy trong hốc mắt của những bộ xương đó có mấy bóng đỏ đang bò qua bò lại.

Những bộ xương đứng dậy đều đang tiến về phía họ.

Đám thi miết đỏ này không sợ cả Phát Khâu Ấn lẫn tiền Ngũ Đế.

Gặp phải tình huống này chỉ có thể chạy.

Nghe Trần Phong nói, Ngô Bát Nhất và những người phía sau không hề do dự, cắm đầu chạy về phía trước.

Dòng cát lún ở đây cũng gây trở ngại cho đám xương khô.

Tốc độ đi của chúng chậm hơn người đi rất nhiều.

Vì vậy, chúng vẫn chưa thể đuổi kịp.

Rất nhanh, Trần Phong và mọi người đã đến trước cánh cửa đá màu đen.

Cánh cửa đá này không có gì cả, nhưng Trần Phong cũng không có thời gian để xem xét, đám thi miết phía sau vẫn luôn bám theo họ.

Chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị đám thi miết đó đuổi kịp.

"Lão Trần, cánh cửa đá này không mở được, có cách nào không?" Bàn Tử vừa dùng súng hạ gục những con thi miết đang tiến lại gần, vừa hỏi.

Trần Phong không để ý đến Bàn Tử, trong lòng cũng đang không ngừng tìm kiếm cơ quan.

Cách của Bàn Tử là trực tiếp nhất, dùng thuốc nổ cho nổ tung cánh cửa đá này.

Nhưng nếu dùng thuốc nổ thì phải lùi lại một khoảng cách.

Nếu không, chỉ riêng dư chấn của thuốc nổ thôi cũng không phải là thứ họ có thể chịu được.

Nhưng Trần Phong tìm một hồi vẫn không tìm thấy cơ quan.

Thứ họ thiếu nhất chính là thời gian.

Hết cách rồi, chỉ có thể dùng sức mạnh.

"Bàn Tử, lên đi." "Lão Ngô, Hoắc Nhất, dọn sạch một khu vực," khẩu súng trong tay Trần Phong không ngừng phun ra những tia lửa.

Bộ xương đi đầu lập tức bị bắn vỡ, những bóng đỏ đó rơi xuống cát lún mà không hề bị lún xuống, tốc độ lại càng nhanh hơn.

Nghe Trần Phong nói, Hoắc Nhất và những người khác tuy không biết tại sao, nhưng cũng không do dự mà làm theo.

Từng người một cầm súng bắn điên cuồng vào đám thi miết trước mặt.

"A, các người, để lão tử cho các ngươi nếm thử đậu phộng." Hoắc Nhất gân xanh nổi lên trên tay, ngón tay bóp cò súng thật mạnh, chỉ hận không thể bắn nát đám thi miết trước mặt.

Những người bên cạnh cũng gần như vậy, lúc sinh tử tồn vong, tất cả thủ đoạn đều được tung ra.

Gần như ngay lập tức, hỏa lực tăng mạnh, đám xương khô và cả thi miết bên trong đều bị những tia lửa đó xé nát.

Một khu vực lớn trước mặt đã được dọn sạch.

Bàn Tử nhanh chóng đến trước tảng đá, lấy thuốc nổ từ trong túi ra.

Sau khi đặt xong, anh ta châm ngòi thuốc nổ.

Châm ngòi xong, anh ta cắm đầu chạy về phía Trần Phong.

"Nằm xuống, sắp nổ rồi." Vừa chạy Bàn Tử vừa không quên la lớn.

Trần Phong sau khi hạ gục một bộ xương, nghe thấy tiếng của Bàn Tử, không nói hai lời, nằm rạp xuống đất.

Thấy động tác dứt khoát của Trần Phong và Ngô Bát Nhất, Hoắc Nhất và mấy người kia cũng lần lượt nằm xuống.

Ngay khoảnh khắc nằm xuống, Hoắc Nhất nghe thấy một tiếng nổ lớn từ phía cửa đá truyền đến.

Ngay sau đó, anh ta cảm nhận được một luồng khí nóng lướt qua đỉnh đầu mình.

Gần như ngay lập tức, Trần Phong và những người khác không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa.

Từng trận tiếng nổ vang lên từ phía sau họ.

Nếu không nằm rạp xuống đất, họ chắc chắn sẽ bị hất bay.

Sóng nhiệt khiến người ta vô cùng khó chịu.

Có thể cảm nhận được có thứ gì đó lướt qua đỉnh đầu, Hoắc Nhất còn thê thảm hơn, đỉnh đầu bị gọt đi một mảng.

Khoảng một phút sau, tiếng nổ mới dần dần ngưng lại.

Trần Phong đứng dậy từ trong cát lún, lắc cái đầu hơi choáng váng.

Vụ nổ này quá gần, suýt chút nữa là có thể đi gặp ông Mã rồi.

"Mọi người không sao chứ!" Trần Phong đứng dậy xong vội vàng kiểm tra tình hình của những người khác.

"Không sao, ái chà, cái lưng già của Bàn gia tôi." "Tôi không sao,

còn anh?" Trần Phong thấy những người khác cũng lần lượt đứng dậy, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vội vàng liếc mắt một cái, Trần Phong thấy đám xương khô phía trước lại bắt đầu đi về phía họ.

"Đi thôi, đám thi miết đó lại lên rồi." Trần Phong quay đầu lại, cánh cửa đá màu đen đã bị nổ tung.

"Đoàng đoàng đoàng ~" anh lại bắn một băng đạn nữa.

Sau khi hạ gục mấy bộ xương đi đầu, Trần Phong lập tức quay đầu đi ra ngoài cửa đá.

Nơi quỷ quái này ai muốn ở thì ở, dù sao anh cũng đi rồi.

Trần Phong không ngoảnh đầu lại chui ra khỏi cửa đá, những người khác cũng theo sau anh.

Sau khi ra ngoài, Trần Phong không nghỉ ngơi, cứ chạy về phía trước một đoạn đường.

Thấy đám xương khô phía sau không đuổi theo, anh mới yên tâm.

Chương 633

“Chết tiệt, cái đám thi miết đó mà ăn được Bàn gia tao thì cửa cũng không có đâu.” “Sao ở đây lại có nhiều thi miết đỏ thế nhỉ?

Lại còn có thể điều khiển thi thể nữa.” Mấy người thấy đám thi miết đỏ không đuổi theo, chỉ lượn lờ trước cửa đá.

Chúng dường như chỉ hoạt động trong một phạm vi nhất định.

Mọi người đều ngồi phịch xuống đất, lưng áo ướt đẫm.

Bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ, nếu lúc đó họ phản ứng chậm một chút, e là đã có thương vong rồi.

“Đám thi miết đỏ này rốt cuộc là gì?

Lại có hiệu quả kỳ lạ như vậy.” Sau khi ngồi xuống, mọi người bắt đầu suy nghĩ về đám thi miết vừa xuất hiện.

Đám thi miết này quá quỷ dị.

Trước đây khi gặp phải đàn thi miết lớn, cũng chỉ thấy vài con thi miết đỏ như vậy.

Nhưng sao ở đây lại có nhiều thế này.

Thực sự khiến người ta không hiểu nổi.

“Thi miết đỏ, tôi từng thấy trong một cuốn dã sử, là một loại biến thể trong loài thi miết.” “Cực kỳ hung tàn, gần như không sợ bất cứ thứ gì, lại có kịch độc, chạm vào là chết.” Ngô Bát Nhất ngồi trên đất nghỉ ngơi một lúc rồi nói.

“Thời xưa có phương sĩ dùng thi miết để luyện chế đan dược, cũng chính là thứ gọi là lão dược.” “Thứ này mà cũng luyện thuốc được à, thật vô dụng, không phải là chê mình sống quá lâu sao?” Hoắc

Nhất nghe nói có người dùng loại thi miết này để luyện thuốc, không khỏi rùng mình một cái.

Thứ này thực sự đáng sợ.

"Khát vọng trường sinh của người xưa không phải là thứ chúng ta có thể hiểu được." "Mỗi người khi có quyền lực trong tay đều sẽ khao khát trường sinh." Trần Phong lạnh nhạt nói.

Nói xong, dường như nghĩ ra điều gì, anh quay đầu nhìn Hoắc Linh nói: "Cô không phải cũng vì sự trường sinh hư vô mờ mịt đó chứ." Điều này thực sự có khả năng, kết hợp với thông tin anh nghe ngóng được trước đó, có một nhân vật lớn sắp không qua khỏi.

Sau đó Hoắc gia và Giải gia lại nhắm vào Trương Gia Cổ Lâu.

Trong đó không chừng có bí mật mà họ không biết.

"Anh thật biết tưởng tượng, nếu tôi vì trường sinh thì sao lại chỉ cử có mấy người xuống đây?" "Hoắc gia chúng tôi không có hứng thú với bí mật trường sinh." Hoắc Linh lườm Trần Phong một cái, anh ta thật biết suy diễn.

"Nhưng tôi lại biết nhà họ Trương vẫn luôn có một bí mật!" "Ồ?" Trần Phong nghe Hoắc Linh nói xong, trong lòng giật thót.

Đã là bí mật, tự nhiên sẽ không dễ dàng nói ra như vậy.

Chắc chắn là có điều kiện.

Quả nhiên, Hoắc Linh nhìn Trần Phong xong liền nở một nụ cười ranh mãnh.

"Để trao đổi, lần này anh phải giúp tôi hoàn thành nhiệm vụ!" "Tôi còn chưa biết nhiệm vụ của cô là gì!" Vừa nghe đã biết chuyện không đơn giản, đối với những chuyện như vậy, Trần Phong cũng không hề tò mò.

Dù sao thì Tần Thủy Hoàng anh cũng đã gặp rồi, đối với trường sinh cũng có hiểu biết nhất định.

Chỉ là không biết nhà họ Trương ẩn giấu bí mật gì?

"Lão Trần, ông đồng ý đi, chúng ta xuống đây lần này cũng như ruồi không đầu." "Chi bằng cứ đồng ý, chúng ta cũng có thể biết thêm một vài chuyện khác." Nếu người nói là Bàn Tử, Trần Phong chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng người nói là Ngô Bát Nhất thì lại khác.

Chắc chắn là có lý do.

Nghĩ lại, anh cũng thấy lời của Ngô Bát Nhất có lý.

Lần này họ xuống đây chỉ biết đây là mộ tổ của nhà họ Trương, những thứ khác đều không biết.

Cứ xông vào lung tung dễ xảy ra chuyện.

Chính mình vào đây là vì Hắc kim cổ đao, bây giờ còn chưa biết nó ở đâu.

"Được, tôi đồng ý, nhưng cô phải nói cho tôi biết, nhiệm vụ lần này là gì?" Trần Phong nghĩ rồi nói.

"Được, lần này chúng tôi vào là để mang một cỗ thi thể ở tầng thứ tư của nhà họ Trương ra ngoài." "Đừng hỏi tôi cỗ thi thể đó dùng để làm gì, tôi cũng không biết." Hoắc Linh sắp xếp lại suy nghĩ, nói.

"Chậc chậc, làm nghề trộm xác à?" Bàn Tử nghe xong cười nhạt nói.

Vừa rồi lời nói của Bàn Tử cũng là để Trần Phong và Hoắc Linh hợp tác.

Không vì gì khác, chỉ vì những minh khí trong lăng mộ này.

"Thi thể?" Điều này thực sự đã khơi dậy sự tò mò của Trần Phong, Hoắc gia và Giải gia muốn thi thể của nhà họ Trương để làm

gì?

Chẳng lẽ trong thi thể đó có ẩn giấu bí mật gì?

Nhưng nghe Hoắc Linh nói cô cũng không biết, anh cũng tin.

Hoắc gia và Giải gia sẽ không tiết lộ chuyện quan trọng như vậy ra ngoài, dù cho cô là hậu bối.

"Bí mật của nhà họ Trương mà cô nói lúc nãy là gì?" "Cái này thì bây giờ không nói, lát nữa các anh cũng sẽ phát hiện ra thôi." Hoắc Linh dùng tay vén tóc ra sau tai, nói.

"Người nhà họ Trương phần lớn đều có thể giữ được dung nhan không thay đổi, tộc trưởng của nhà họ Trương lại càng như vậy, tuổi thọ cũng nhiều hơn người thường không biết bao nhiêu lần." "Có một người trong nhà họ Trương tôi gặp lúc nhỏ trông như thế nào, bây giờ vẫn như vậy." "Một chút thay đổi cũng không có." "Vãi, hóa ra người nhà họ Trương đều là một đám lão quái vật à, chẳng lẽ không sợ bị người của nhà nước bắt đi nghiên cứu sao?" Bàn Tử nghe xong không khỏi tắc lưỡi, không ngờ lại có sự tồn tại như nhà họ Trương.

"Chỉ có thể nói là anh quá không hiểu nhà họ Trương rồi." Nghe Bàn Tử nói, Hoắc Linh cười nhạt.

"Nhà họ Trương đã tồn tại từ thời cổ đại, bây giờ không ai biết nhà họ Trương rốt cuộc đã tồn tại bao nhiêu năm." "Ngay cả các triều đại phong kiến cũng không dám động đến nhà họ Trương." "Bây giờ người của nhà họ Trương lại càng thâm nhập vào các ngành nghề." "Anh hiểu sự đáng sợ của nhà họ Trương chưa?" Trần Phong nghe xong cũng có một nhận thức mới về nhà họ Trương.

Nhưng các gia tộc khác cũng được gọi là Lão Cửu Môn chắc cũng không kém bao nhiêu.

Sức mạnh của những gia tộc này thật đáng sợ!

“Tôi có một câu hỏi,” Trần Phong đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hoắc Linh nói.

“Ở đây không phải có Hắc kim cổ đao sao?” “Anh cũng biết Hắc kim cổ đao à!

Ở đây quả thực có, nhưng chỉ có người được gọi là Trương Khởi Linh của nhà họ Trương mới có Hắc kim cổ đao như vậy.” Hoắc Linh ngạc nhiên nhìn Trần Phong một cái rồi nói.

“Anh muốn Hắc kim cổ đao?” Hoắc Linh nghĩ đến thân thủ đáng sợ của Trần Phong, dường như đã hiểu ra.

“Ừm.” Trần Phong không hề giấu diếm, trực tiếp gật đầu thừa nhận.

“Hắc kim cổ đao mà cũng muốn, không sợ bị người nhà họ Trương phát hiện à!” Hoắc Linh thấy Trần Phong thừa nhận, nói.

Hắc kim cổ đao của nhà họ Trương rất dễ nhận biết, bị người nhà họ Trương nhìn thấy chẳng phải tương đương với việc nói với đối phương là tôi đã giết người của nhà họ Trương sao?

“Được rồi, đợi khi lấy được Hắc kim cổ đao, tôi sẽ tìm người giúp anh chế tạo lại, như vậy người nhà họ Trương sẽ không nhận ra.” “Cảm ơn!” Trần Phong nghe xong gật đầu cảm ơn.

“Được rồi, lão Trần, hai người sắp bái thiên địa đến nơi rồi, khách sáo làm gì!” Bàn Tử ở một bên xen vào.

“Bàn Tử, cẩn thận một chút, đây là trong lăng mộ, lỡ đột nhiên rơi vào một cái bẫy nào đó thì đừng trách tôi.” Hoắc Linh nghe Bàn Tử nói, mặt đỏ lên, cố gắng trấn tĩnh nói.

“Được rồi đừng cãi nữa, chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi.” Ngô Bát Nhất vỗ vào gáy Bàn Tử, cười nói.

Có Bàn Tử ở đây, không khí nào cũng sẽ bị phá hỏng.

Nhưng đó cũng là một chuyện tốt.

Ở trong lăng mộ mà có không khí, phần lớn đều là bị dọa sợ.

"Đi thôi." Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong gật đầu, quay đầu nhìn lại một cái.

Anh phát hiện đám thi miết đó đã lui về hết.

Chỉ có vài bộ xương lẻ tẻ đứng đó nhìn họ.

Lúc họ ngồi trên đất đã quên mất chúng.

Lúc này, Trần Phong cẩn thận quan sát vị trí của mình.

Họ đang ở trong một hang núi.

Hang núi này giống như được người ta đào ra, một cái hang động dưới lòng đất.

Phía trước họ là một lối đi.

Chương 634

Lối đi này được làm bằng đất nện.

“Chậc chậc, nhìn thủ pháp đào hang này, người đào chắc chắn là một cao thủ đổ đấu.” Bàn Tử nhìn hai bên lối đi.

“Tại sao?” Hoắc Linh tò mò hỏi.

Trước đây cô chưa từng tiếp xúc với những thứ như vậy, nên cũng không hiểu.

“Ý của Bàn Tử là đây là một đạo động!” Ngô Bát Nhất ngẩng đầu nhìn một cái, nói.

“Không nên là người nhà họ Trương đào, nhưng lại đào theo thủ pháp của đạo động.” “Đạo động?” Nghe Ngô Bát Nhất giải thích, Hoắc Linh cũng hiểu ra.

“Phía trước lối đi này chắc là Trương Gia Cổ Lâu rồi.” Trần Phong nhìn rồi nói.

“Vậy chúng ta đi nhanh lên.” Nói xong, Hoắc Linh tăng tốc đi về phía trước.

Nhưng đi được một lúc, cô không thể không dừng lại.

Vì phía trước không có đường.

“Sao lại thế này, không phải phía trước là Trương Gia Cổ Lâu sao?” Hoắc Linh nhìn vách núi trước mặt, khó hiểu nói.

Không chỉ Hoắc Linh, Trần Phong và mấy người kia cũng không hiểu, tại sao lối đi phía trước lại bị bịt kín?

Chẳng lẽ ở đây còn có lối ra khác.

Nhưng suốt đường đi, Trần Phong đều cẩn thận quan sát tình hình

xung quanh, không hề có chuyện như vậy xảy ra.

Vậy tình hình là thế nào?

Trần Phong tiến lên kiểm tra, vừa nhìn đã phát hiện ra sự khác biệt.

Môi trường vách núi xung quanh đã thay đổi từ lúc nào không biết.

"Những tảng đá này kỳ lạ, không phải là đá thông thường, dấu vết của lối đi vẫn còn, những tảng đá phía trước giống như được đắp lên sau này." Trần Phong đưa tay sờ lên những tảng đá, nói.

Điều quan trọng nhất là dấu vết của lối đi đã bị những tảng đá phía trước chặn lại.

Nghe Trần Phong nói vậy, mọi người tiến lên xem, quả nhiên là như vậy.

"Có phải là người nhà họ Trương chặn lại không." Hoắc Linh ngay lập tức nghĩ đến người nhà họ Trương, đây là mộ tổ của nhà họ Trương, đối phương chắc chắn sẽ để ý.

"Không giống, những tảng đá này trông giống như mọc ra từ bên trong." Ngô Bát Nhất lắc đầu nói.

"Quả thực là nối liền không một kẽ hở!" "Nếu không phải hai bên có những dấu vết đó, thật sự tưởng là đào đến đây là hết rồi." Bàn Tử cũng ở một bên phát biểu ý kiến.

"Vậy Thiếu đông gia, chúng ta có cần đào lại không?" Hoắc Nhất quay đầu nhìn Hoắc Linh nói.

Làm vậy cũng là để làm nổi bật địa vị của Hoắc Linh, lần này là hành động do Hoắc Linh chủ đạo.

Trần Phong và những người khác chỉ phụ trợ, nhưng bây giờ lại giống như họ là người thừa.

“Nếu không được thì cho nổ cũng được!” Thấy Hoắc Linh không nói, Hoắc Nhất tưởng cô đang suy nghĩ cách khác.

“Lão Trần, tiếp theo làm thế nào?” Hoắc Linh ngẩng đầu nhìn Trần Phong nói.

Lời vừa rồi coi như hỏi vô ích, Hoắc Nhất nghe Hoắc Linh đi hỏi Trần Phong, không khỏi buồn bực.

“Cô cứ quyết định đi, đợi khi nào không giải quyết được thì tôi sẽ ra tay!” Trần Phong đầy ẩn ý nhìn Hoắc Nhất một cái rồi nói.

Ý đồ của Hoắc Nhất, Trần Phong tự nhiên nhìn ra được, nếu không cũng sẽ không nói như vậy.

Nghe Trần Phong nói, Hoắc Nhất cảm kích nhìn anh một cái.

“Nếu đã như vậy, vậy thì cho nổ đi, đào thì không biết phải đào đến lúc nào.” Hoắc Linh nhìn vào mắt Trần Phong nói.

Dường như cô đang trưng cầu ý kiến của anh, nhưng Trần Phong lại như không thấy.

Anh trực tiếp quay đầu nhìn vách núi xung quanh.

“Được, bố trí thuốc nổ.” Nghe Hoắc Linh nói, Hoắc Nhất vẫy tay, Hoắc Thất từ trong túi lấy ra một cuộn thuốc nổ.

Sau đó đặt lên tảng đá phía trước.

“Bàn Tử, không cảm thấy gặp phải đối thủ rồi sao.” Ngô Bát Nhất vỗ vào cái bụng bự của Bàn Tử nói.

Trước đây toàn là Bàn Tử tiến hành cho nổ.

Phải công nhận Bàn Tử có một thiên phú, muốn nổ lỗ to bao nhiêu thì nổ lỗ to bấy nhiêu.

Đối với việc khống chế liều lượng thuốc nổ, ngay cả Trần Phong

cũng phải cam bái hạ phong.

“Hừ, so những thứ khác thì Bàn gia tôi có thể không bằng, nhưng nếu nói đến thuốc nổ, Bàn gia có thể cho nổ đến mức không còn gì để nói.” Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất nói, hừ lạnh một tiếng.

Bàn Tử nhìn Hoắc Thất lấy thuốc nổ từ trong túi ra.

Trong lòng cũng chỉ so đo thực lực với Hoắc Thất.

Về thuốc nổ, Bàn gia chưa sợ ai.

“Bàn Tử, anh cũng là chuyên gia về phương diện này à?” Hoắc Linh nghe cuộc đối thoại của họ, tò mò nhìn Bàn Tử nói.

“Không phải tôi khoe, muốn nổ miệng lỗ to bao nhiêu, thì nổ to bấy nhiêu, không sai một ly.” Bàn Tử liếc nhìn Hoắc Thất đang bố trí thuốc nổ.

“Thiếu đông gia, thuốc nổ đã bố trí xong.” Lúc này, chỉ thấy Hoắc Thất ra hiệu với Hoắc Nhất.

Hoắc Nhất đi đến trước mặt Hoắc Linh nói.

“Được, chúng ta cũng lùi lại đi,” Hoắc Linh gật đầu nhìn Trần Phong và những người khác nói.

Sau đó, cả nhóm liền đi về phía con đường cũ.

Họ sắp cho nổ một không gian kín, một khi nổ chắc chắn đá vụn sẽ bay loạn xạ, dễ gây ngộ thương.

Mấy người vừa lui đến phạm vi an toàn đã thấy Hoắc Thất liều mạng chạy tới.

Ngay sau đó, họ nghe thấy một tiếng nổ.

Chỉ thấy bên trong lối đi đó ánh sáng chói lòa, ngay sau đó cảm giác như trời đất rung chuyển.

Mọi người đều cố gắng hết sức che tai lại.

Một phút sau, Trần Phong và những người khác mới cảm thấy chấn động xung quanh từ từ ngừng lại.

"Mẹ kiếp, Hoắc Thất đó, đã đặt bao nhiêu thuốc nổ vậy!" Bàn Tử cảm nhận được chấn động mạnh mẽ nói.

"Được rồi, chúng ta đi xem sao." Trần Phong ngắt lời Bàn Tử.

Bất kể đặt bao nhiêu thuốc nổ, bây giờ cũng đã nổ rồi.

Sau đó, cả nhóm liền đi về phía điểm nổ.

Khi họ đến điểm nổ, đầu tiên nhìn thấy vẫn là một bức tường chắn trước mặt Trần Phong và những người khác.

Nhưng xem ra cũng không phải là không có hiệu quả.

Vụ nổ này ít nhất cũng làm cho vị trí của bức tường dịch về phía trước mấy mét.

Xung quanh lại càng đầy đá vụn.

"Xem ra bức tường phía trước dài hơn chúng ta tưởng, thuốc nổ của chúng ta cũng không phải là vô dụng." "Chỉ cần cho nổ thêm vài lần nữa, chắc chắn có thể nổ thông, chỉ là đây là cách ngu ngốc nhất." Trần Phong nhìn lối đi phía trước lạnh nhạt nói.

"Không được, cứ cho nổ như vậy, chưa nói đến thuốc nổ của chúng ta có đủ hay không, chỉ cần thêm hai lần nữa, hang núi chúng ta đang ở sẽ sập mất." Lời vừa nói ra, đã thấy Hoắc Thất lắc đầu.

Anh ta vừa kiểm tra đá trong hang, một hai lần nổ có thể chịu được.

Nhưng nếu cứ tiếp tục cho nổ thì không cần nói cũng biết, chắc chắn sẽ sập.

Chương 635

“Vậy chúng ta phải làm sao, dùng tay đào à, nhìn độ cứng của tảng đá này, đào cũng không phải là cách hay.” Bàn Tử nghe không thể cho nổ nữa, sắc mặt biến đổi.

Trong lòng anh ta cũng biết khả năng đối phương nói là thật.

“Cách thì chắc chắn có,” Trần Phong nói xong tiến lên một bước nhìn những vách núi bị nổ tung ở hai bên.

Dấu vết của lối đi bên trái vẫn có thể nhìn thấy rõ.

Vẫn bị những tảng đá này chặn lại.

Nhìn đến đây, trong lòng Trần Phong đã có quyết định, chắc chắn có thể ra ngoài từ đây.

“Những tảng đá này rốt cuộc là gì, cứ như mọc ra vậy.” Ngô Bát Nhất nhíu mày nhìn những tảng đá trước mặt.

Bây giờ chỉ biết đây là một loại đá mà họ chưa từng thấy.

“Phì, phì, đá thối, chắc chắn không phải thứ tốt lành gì.” Bàn Tử tiến lên dùng tay quệt một ít vụn đá, cho vào miệng nếm thử.

Anh ta lập tức nhổ ra.

Những viên đá này vừa vào miệng đã có một mùi hôi thối nồng nặc, giống như thi thể để lâu ngày.

“Ừm?

Thối,” nghe Bàn Tử nói, Trần Phong nhìn những tảng đá này, đá dù không tốt cũng sẽ không thối.

Vậy thì vấn đề nằm ở những tảng đá này rồi.

“Nhìn kìa, ở đó có một cái bóng.” Đúng lúc này, Hoắc Linh chỉ vào một bên tường nói, giọng nói mang theo chút kinh hãi.

“Giống như bóng của một người.” Hoắc Linh cẩn thận nhìn cái bóng đó nói.

“Hầy, thật à, có phải ai đó đã đặt thi thể vào trong không?” Bàn Tử liếc mắt một cái rồi nói.

Đầu của cái bóng này hướng về phía này, chỉ là cái đầu đó hơi mờ, không nhìn rõ rốt cuộc trông như thế nào.

Trần Phong tò mò tiến lên xem xét, quả nhiên là một thứ hình người.

Chỉ là không biết rốt cuộc là gì, đen kịt, chỉ có thể thấy một cái bóng.

“Không đúng, cái bóng đang di chuyển, thứ này sẽ động.” Trần Phong cẩn thận quan sát mới phát hiện ra điều không ổn, thứ này dường như đang ngày càng gần họ.

“Cái gì?

Chẳng lẽ thứ này là vật sống?

Chẳng lẽ không phải là người?” Bàn Tử nghe xong kinh ngạc la lên, thứ này có thể di chuyển trong đá, vậy chắc chắn không phải là người có thể làm được.

“Hừ, lão Trần nói không sai, thứ này thật sự đang di chuyển, đang tiến lại gần chúng ta.” Ngô Bát Nhất mắt không rời khỏi cái bóng đen, nhìn cái bóng đen ngày càng gần.

Trong lòng anh ta mơ hồ cảm thấy có chút bất an.

“Chúng ta nhanh chóng mở lối đi phía trước đi, thứ này có thể không phải là kẻ tốt lành gì.” Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong và mấy

người kia nói.

“Lão Ngô nói đúng, chúng ta nhanh chóng ra ngoài, ở đây không thể ở lại được, cái bóng đen này không chừng chính là thủ phạm gây ra những tảng đá phía trước,” Trần Phong gật đầu nói.

Thứ này trông có chút quỷ dị, có thể sẽ có nguy hiểm.

“Đợi đã, tôi nhớ ra rồi, Mật Đà La.” Đúng lúc này, Hoắc Linh đột nhiên lên tiếng.

“Trước khi chúng tôi đến, mẹ tôi đã nhắc nhở tôi, khi vào trong nhất định phải cẩn thận một loại sinh vật, Mật Đà La.” “Đó là một loại sinh vật sống trong một loại đá đặc biệt, chất dịch tiết ra từ cơ thể chúng, sau khi đông cứng lại, sẽ hình thành đá.” “Chất dịch tiết?

Phì, vậy ra Bàn gia tôi vừa mới nếm chất dịch tiết của con quái vật này à?” Bàn Tử nghe Hoắc Linh nói, mặt mày khổ sở.

“Mật Đà La?

Thứ có thể khiến mẹ cô chú ý chắc chắn không phải là thứ tốt lành gì, chúng ta mau đi thôi.” Nghe đối phương nói, Trần Phong lạnh nhạt nói.

“Không ổn, phía trước cũng có.” Vừa quay người đã thấy phía trước cũng xuất hiện một cái bóng, xem ra là xuất hiện trong lúc họ nói chuyện.

“Tình hình không ổn rồi, xem ra, tảng đá phía trước còn một khoảng cách, e là không ổn rồi.” Ngô Bát Nhất nhìn cái bóng đen phía trước nói.

“Hết cách rồi, trước tiên cho nổ đã, thực sự không được thì đào sau.” Trần Phong nghĩ, bây giờ ngoài việc cho nổ thì thật sự không còn cách nào khác.

Nhưng hang núi có thể không chống đỡ được bao lâu.

Hang núi một khi sập, những thứ này chắc chắn sẽ chạy ra ngoài.

"Nổ!" Trần Phong suy nghĩ một hồi quyết định trước tiên cho nổ đã.

Những cái bóng đen đó đang tiến lại gần, nếu bắt đầu đào, những thứ đó có lẽ đã ra ngoài hết rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Phong không còn do dự nữa.

"Lần này để tôi, cho một phát nổ định hướng, tôi phải cho cái đầu của cái bóng đó nở hoa." Nghe Trần Phong quyết định, Bàn Tử từ trong túi lấy ra thuốc nổ.

Lần này Bàn Tử muốn thực hiện một vụ nổ chính xác.

Vị trí anh ta chọn được tính toán kỹ lưỡng, những việc như vậy phải để Bàn Tử làm.

Rất nhanh, Trần Phong thấy Bàn Tử ra hiệu với mình.

Sau đó, cả nhóm lại một lần nữa lui về vị trí cũ.

"Bên trong có nhiều bóng hơn rồi, chúng thật sự đang động!" Hoắc Linh quay đầu lại, thấy hai bên đều có những cái bóng như vậy.

Lần này nhìn càng rõ hơn, những cái bóng đó đang đi về phía họ.

Hình dạng của những cái bóng này thiên kỳ bách quái, gần như mỗi cái bóng đều không giống nhau.

"Lão Trần, mau nhìn, có giống không?" Bất chợt, Hoắc Linh nhìn thấy một cái bóng, kinh ngạc che miệng lại.

"Lão Trần, anh không thấy cái bóng này quen quen à?" Hoắc Linh nhìn Trần Phong xong nuốt nước bọt ừng ực.

"Cái gì?

Con dã nhân cao lớn đó?" Trần Phong nhìn cái bóng trước mặt, cái này gần như giống hệt con dã nhân cao lớn mà họ đã gặp trước đó.

Chẳng lẽ những con dã nhân đó và những con Mật Đà La này có liên quan?

Nhưng một con ở trong đá, một con ở ngoài, không liên quan đến nhau.

Trần Phong lạnh nhạt nghĩ.

"Có phải sau khi ra khỏi đá, chúng biến thành những con dã nhân bên ngoài không, anh không thấy kỳ lạ à, những con dã nhân bên ngoài đó từ đâu ra." Hoắc Linh nhìn Trần Phong nói.

"Nếu chúng ra từ đây, cũng có thể giải thích được." Trần Phong vừa nói xong, đã thấy Bàn Tử chạy như bay đến.

Ngay sau đó là một tiếng nổ lớn.

Tiếng nổ lần này không giống với lần trước của Hoắc Thất.

Rung động xung quanh cũng nhỏ hơn.

Tương tự, gần như ngay lập tức, Trần Phong và mấy người kia không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa.

Một phút sau, sau khi tiếng nổ qua đi.

Tai của Trần Phong và mấy người kia mới hồi phục một chút.

"Thêm một lần nữa, tai tôi chịu không nổi mất." Trần Phong lắc lắc tai, nói.

"Đừng coi thường Bàn gia, yên tâm không có lần sau đâu." Bàn Tử từ trên đất đứng dậy, phủi bụi trên người nói.

"A...ra, ra rồi." Bất chợt, một tiếng hét thất thanh vang lên, sau đó là giọng nói đầy sợ hãi của Hoắc Linh.

Trần Phong vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy trước mặt Hoắc Linh, một cái đầu đã thò ra.

Chương 636

Sau khi tiếng nổ biến mất, Hoắc Linh vừa đứng dậy đã thấy một khuôn mặt hung tợn xuất hiện trước mặt mình.

"Thứ này xem ra trí thông minh cũng không cao, lại thò đầu ra trước," Hoắc Nhất và mấy người kia nghe thấy tiếng của Hoắc Linh, liền chạy tới.

Thấy Hoắc Linh không sao liền thở phào nhẹ nhõm.

Nhiệm vụ quan trọng nhất của họ lần này là bảo vệ Hoắc Linh, những thứ khác có thể tạm gác sang một bên.

"Và con dã nhân đó thật sự như tạc từ một khuôn." Nhìn cái đầu lâu thò ra, Trần Phong lạnh nhạt nói.

Cái đầu lâu này gần như giống hệt những con dã nhân mà họ đã gặp trước đó.

Chỉ là trên cái đầu lâu này có một ít chất nhầy màu xanh lục, trông rất ghê tởm.

Nếu loại bỏ những chất nhầy đó, cái bóng này và dã nhân không có gì khác biệt.

Có lẽ cảm nhận được tình thế không ổn, cái đầu đó tăng tốc độ chui ra, ngực cũng theo đó mà ra ngoài.

"Đừng kéo dài nữa, trước tiên hạ gục con này đi." Trần Phong thấy tốc độ của thứ này lại nhanh hơn vài phần.

Sau đó anh ta rút súng, bắn mấy phát vào đầu con quái vật.

Đầu của Mật Đà La lập tức bị bắn nát, cơ thể thò ra cũng dừng lại, thân thể cũng ngừng lại.

Quay đầu nhìn những cái bóng xung quanh, những cái bóng đó đang không ngừng tiến lại gần họ.

“Mau đi thôi, những thứ này sắp ra ngoài rồi.” Trần Phong nhìn tình hình xung quanh nói.

Bị đám Mật Đà La này nhắm đến, chỉ một lát nữa, những thứ này sẽ ra ngoài hết.

Mọi người đều đồng ý gật đầu, có thể không đối đầu với những thứ này là tốt nhất.

Sau đó, mấy người nhanh chóng đi về phía trước.

Rất nhanh đã đến trước miệng hang do Bàn Tử cho nổ.

“Được lắm, Bàn Tử, một phát gần như đã mở được lối đi, tiếp theo đào cũng nhanh hơn.” Ngô Bát Nhất nhìn tình hình phía trước nói.

Chỉ thấy lối đi phía trước đã bị Bàn Tử cho nổ gần xong.

Nếu khoảng cách mà Hoắc Thất cho nổ trước đó là hai, thì Bàn Tử cho nổ là bốn.

Lối đi bên cạnh không bị tổn thương nhiều.

Thi thể của con Mật Đà La đó yên lặng nằm trên đất, bị nổ đến không còn nguyên vẹn.

“Phía trước chưa thông, những thứ này sắp ra rồi.” Hoắc Linh nhìn lối đi phía trước có chút chán nản nói.

“Không cần vội, sắp thông rồi, ước chừng còn dày nửa mét.” “Mọi người nhanh tay đào đi!” Trần Phong dùng tay gõ vào nói.

Bức tường trước mặt dày khoảng nửa mét, nếu bắt tay vào đào, cũng chỉ mất mười mấy phút.

Nhưng những cái bóng trên vách tường đó không cần mười mấy

phút là có thể ra ngoài.

“Mau đào đi, tôi và những người khác sẽ chặn chúng lại.” Trần Phong quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất và Bàn Tử nói.

Ở đây có thể đào đạo động thành thạo chỉ có Bàn Tử và Ngô Bát Nhất.

Người do Hoắc Linh dẫn theo có lẽ cũng có, nhưng đã không còn nữa.

“Những người khác, đề phòng những thứ đó,” Trần Phong quay đầu nhìn những người còn lại nói.

Sau đó, Ngô Bát Nhất và Bàn Tử bắt đầu đào lối đi phía trước.

Những tảng đá này dễ hơn họ tưởng một chút.

Mới mấy phút đã đào được một nửa.

Có thể sẽ đào thông được.

Nhưng lúc này, những cái bóng đó bắt đầu chui ra.

Phần lớn đã chui ra được nửa thân người.

“Nhắm vào đầu mà bắn, tranh thủ lúc chúng chưa ra hết,” nói xong, Trần Phong nổ súng vào những thân thể của Mật Đà La đã chui ra.

Những người khác nghe vậy cũng lần lượt rút súng bắn vào những cái bóng đó.

Trong khoảnh khắc, tiếng súng vang dội.

Chỉ trong nháy mắt, những con Mật Đà La trước mặt bị bắn đến không còn động đậy.

“Bàn Tử cần bao lâu nữa,” Trần Phong quay đầu nhìn Bàn Tử hỏi.

Những thứ này chỉ cần thêm một phút nữa là sẽ hoàn toàn chui ra.

“Nhanh thôi, thêm hai phút nữa là được rồi,” Bàn Tử đầu cũng không ngẩng lên nói, đây là tốc độ nhanh nhất của anh ta.

“Không đủ, không có thời gian, nhanh lên một chút nữa, chúng sắp ra rồi.” Vừa nói xong, Trần Phong cảm thấy mặt đất rung chuyển, rung động thực sự truyền đến từ hang núi mà họ trốn lúc trước.

Nghe thấy tiếng động, lòng Trần Phong chùng xuống.

Anh mơ hồ biết đó là gì, nhưng chính vì biết nên mới như vậy.

Nếu không nhầm, đó chính là cái bóng cao lớn mà anh đã thấy trước đó.

Quả nhiên, tiếp theo đó, anh nghe thấy tiếng bước chân từ cuối lối đi truyền đến.

“Lần này phiền phức lớn rồi, tiếp theo có thể là một trận ác chiến.” Trần Phong cười khổ một tiếng.

“Lão Trần, không phải là con lớn nhất mà chúng ta vừa thấy chứ.” Hoắc Linh nhìn Trần Phong nói, nghe tiếng động là biết đối phương là một con quái vật khổng lồ.

Rất nhanh, từ đầu kia của lối đi, nghe thấy một trận tiếng bước chân.

“Chuẩn bị đi,” khẩu súng trong tay Trần Phong hướng về lối đi phía trước, tiếng bước chân truyền ra từ đó.

Rất nhanh, Trần Phong thấy một cái bóng xuất hiện ở lối đi phía trước.

Cái bóng đó cao lớn.

Đèn pin chiếu về phía trước, dung mạo của cái bóng đó xuất hiện trước mặt mọi người.

Một con quái vật toàn thân mọc đầy lông, cao gần ba mét.

Sau khi nó xuất hiện, Trần Phong phát hiện nó giống hệt con dã nhân cao lớn đó.

Nếu không có chút liên quan nào thì chắc chắn là không thể.

Trần Phong và những người khác khi nhìn thấy cái bóng đó, đã nổ súng.

Đạn không ngừng tuôn ra, không ngừng bắn vào cái bóng đó.

Nhưng rất nhanh Trần Phong đã phát hiện ra điều không ổn.

Đạn không ngừng bắn vào thân ảnh đó, nhưng lại không có chút tác dụng nào.

Nhưng nó có thể không ngừng đẩy lùi thân ảnh đó.

Lực của viên đạn chỉ có thể làm cho thân ảnh đó lùi lại mấy bước.

Muốn gây thương tổn cho thân ảnh này, súng không làm được.

Trừ phi là lựu đạn, nhưng dùng lựu đạn ở đây không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Trước đó đã bị thuốc nổ nổ hai lần, xung quanh đều đã nứt ra.

Dùng lựu đạn, họ sẽ bị chôn sống trực tiếp.

Chương 637

Bất ngờ, Mật Đà La gầm lên một tiếng, thấy từ phía sau nó chạy ra mấy bóng người.

Những bóng người này rất nhỏ, cao bằng người bình thường.

Sau đó thấy những con Mật Đà La nhỏ đó đều xông về phía họ.

Thấy vậy, súng trong tay Trần Phong và những người khác đành phải chuyển mục tiêu.

Họ bắn vào những con Mật Đà La nhỏ đang xông tới.

Trần Phong và những người khác chuyên nhắm vào vị trí đầu của chúng.

Điểm yếu của những thứ này là ở đầu.

Nhưng rất nhanh Trần Phong đã hiểu ra cách làm của con Mật Đà La lớn.

Nó dùng những con Mật Đà La nhỏ này để mở đường.

Lúc này, hỏa lực của họ rất mạnh, tốc độ của những con Mật Đà La này tuy nhanh, nhưng từng con một đều ngã xuống trong vũng máu.

Nhưng con Mật Đà La lớn đó cũng đã đến gần Trần Phong và những người khác.

Trần Phong cắn răng, trực tiếp xông lên.

Thấy cảnh này, những người khác đều ngừng bắn, đồng thời nhìn về phía những con Mật Đà La chưa xuất hiện ở xung quanh.

Trần Phong rút con dao lính từ trên người ra, một bước nhảy, đạp vào tường bên cạnh, tiếp đó thấy cơ thể Trần Phong nhanh chóng bay lên, chân phải mang theo tiếng gió rít quét ngang về phía Mật Đà La.

Một cú đá thẳng vào người Mật Đà La, trúng ngay đầu.

Một cú đá này Trần Phong gần như dùng hết toàn bộ sức lực.

Nhưng cũng chỉ làm cho cơ thể Mật Đà La hơi cúi xuống.

Rất nhanh Trần Phong cảm thấy một lực cực lớn truyền đến từ chân mình.

Cảm thấy không ổn, Trần Phong lập tức xoay người, chân nhanh chóng đạp mạnh vào người đối phương.

Cơ thể Trần Phong nhanh chóng lùi về phía sau.

Anh vững vàng đáp xuống đất, vội vàng liếc mắt đã thấy Mật Đà La nhanh chóng xông về phía mình.

Tốc độ của đối phương rất nhanh, gần như trong nháy mắt đã ở trước mặt Trần Phong.

Trần Phong nhìn con quái vật khổng lồ đột nhiên xuất hiện trước mặt, trong lòng thầm kêu khổ.

Ở khoảng cách gần như vậy, Trần Phong có thể cảm nhận được mùi hôi thối trên người con quái vật.

Tốc độ của thứ này quá nhanh.

Nhưng may là đối phương cũng chỉ có bản năng của dã thú, vung cánh tay về phía Trần Phong.

"Bốp," gần như ngay lập tức, Trần Phong bị tát trúng, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Cơ thể Trần Phong lập tức bay ngược ra sau, thân thể mạnh mẽ va vào lối đi phía sau.

"Khụ... chết tiệt, mẹ nó," Trần Phong cảm thấy cổ họng có vị ngọt, nhưng chỗ bị tát trúng lại không đau lắm, là nội thương.

Lúc này, Trần Phong lại thấy Mật Đà La lại một lần nữa xông về phía mình.

"Vãi." Ngay sau đó, Trần Phong dùng sức đạp vào tường phía sau.

Cơ thể nhanh chóng lao về phía trước, lộn một vòng trên đất.

"Rầm" một tiếng, nghe thấy một tiếng nổ lớn, một ít đá vụn từ trên cao bắn xuống.

Nghe tiếng động, Trần Phong biết đó là tiếng con quái vật va vào tường.

Lúc này, Bàn Tử và Ngô Bát Nhất cuối cùng cũng đã đào thông lối đi.

Thấy vậy, hai người lại tăng tốc độ trong tay.

"Lão Trần, thông rồi, cố lên." Ngô Bát Nhất quay đầu hét về phía Trần Phong.

"Các ông đi trước, tôi bọc hậu." Nghe thấy lối đi đã được đào thông, Trần Phong trong lòng vui mừng, nhưng ở đây có nhiều người như vậy, không thể nào tất cả đều ra ngoài được.

Sau đó, Trần Phong liền tiếp tục quần thảo với con Mật Đà La này.

Không biết vì sao, khi con Mật Đà La lớn này ở đây, những con nhỏ đều không ra nữa.

Có con thậm chí còn rụt lại.

Ngô Bát Nhất lập tức để Bàn Tử đi trước, sau đó là Hoắc Linh và những người khác.

Đợi những người đó đi xong, Ngô Bát Nhất mới đi.

Trần Phong thấy những người khác đều đã đi, trong lòng cũng

căng thẳng.

Đồng thời anh tăng tốc, nhanh chóng đạp lên người Mật Đà La, cơ thể nhanh chóng leo lên.

Một chân dùng sức đạp vào đầu Mật Đà La, mượn lực, cơ thể Trần Phong nhanh chóng bay ra ngoài.

Mật Đà La cũng bị Trần Phong đá lùi lại mấy bước.

Sau khi cơ thể Trần Phong đáp xuống đất, anh nhanh chóng lao về phía lối đi.

Lúc này, con Mật Đà La đó cũng đuổi theo.

Tốc độ của đối phương quá nhanh.

Nhưng may là Trần Phong đã đến được lối đi.

Anh cúi người chui vào lối đi.

Vừa chui vào lối đi, Trần Phong cảm thấy cả lối đi đều đang rung chuyển.

Rõ ràng là bị con Mật Đà La đó đánh.

Sau khi vào trong, anh không ngừng bò ra ngoài.

Chui ra khỏi lối đi, anh thấy Ngô Bát Nhất và những người khác đều đang đợi ở ngoài.

"Mau đi, lối đi không chặn được đâu," Trần Phong ra ngoài xong, lập tức nói, những thứ này có thể di chuyển trong đá, chắc chắn có thể ra ngoài được.

Với sức mạnh của con quái vật lớn đó, đá cũng không chặn được bao lâu.

Lời của Trần Phong vừa dứt.

Anh thấy vách đá phía sau rung chuyển, một ít đá vụn từ trên cao

rơi xuống.

Nghe thấy động tĩnh, Ngô Bát Nhất và những người khác cũng bị dọa không nhẹ.

Vách đá cũng không chặn được bao lâu, vậy thực lực của thứ đó đáng sợ đến mức nào.

"Mau đi, những thứ đó đuổi theo rồi." Hoắc Linh thấy trên tường xung quanh lại một lần nữa xuất hiện những cái bóng đen đó, trong lòng hoảng hốt.

Không nói nhiều, cả nhóm vội vàng chạy ra ngoài.

Chạy được không bao xa, đã nghe thấy tiếng va chạm vỡ nát từ phía sau.

Nghe thấy tiếng động, sắc mặt Trần Phong đại biến, thứ đó ra ngoài nhanh như vậy.

Nhanh hơn anh tưởng rất nhiều.

"Mau chạy, thứ đó ra rồi." Lúc này, mấy người gần như đã dùng hết sức bình sinh.

Chương 638

"Phía trước có lối ra rồi," Bàn Tử chạy đầu tiên thấy lối đi phía trước thay đổi, trong lòng vui mừng.

Anh ba bước làm hai bước đến cuối lối đi, nhìn thấy tình hình phía trước, tim gần như muốn bay ra ngoài.

Phía trước là một cái hố lớn, vị trí họ đang đứng cách bên dưới không đến mười mét, khoảng bảy tám mét.

Anh nhanh chóng túm lấy tảng đá bên cạnh, mới miễn cưỡng dừng lại được.

"Mau dừng lại, phía trước có hố!" Đột nhiên, anh quay đầu hét lớn với những người phía sau.

Ngô Bát Nhất và những người khác nghe Bàn Tử nói, vội vàng phanh gấp.

May là phía trước có một ít thứ có thể bám vào, cả nhóm mới không bị rơi xuống.

Lúc này, Trần Phong cảm thấy con Mật Đà La phía sau ngày càng gần, nhưng nghe thấy tiếng của Bàn Tử, trong lòng anh quyết định, chuẩn bị liều mạng một phen với con quái vật này.

Nhưng đúng lúc này, Trần Phong cảm thấy con Mật Đà La phía sau tăng tốc xông tới.

Một bàn tay nặng nề vỗ vào lưng Trần Phong.

Lực cực lớn khiến Trần Phong nhanh chóng bay về phía trước.

Lúc này Bàn Tử và những người khác vừa mới ổn định được thân hình đã bị Trần Phong va vào, hoàn toàn rối loạn.

Cả nhóm nhanh chóng rơi xuống dưới.

“A a a a...” cơ thể của Bàn Tử và những người khác nhanh chóng rơi xuống dưới, bên dưới cao khoảng bảy tám mét.

Mật Đà La thấy bóng dáng của Trần Phong và những người khác biến mất trước mắt, lượn lờ một hồi rồi quay người đi về.

“Tủm tủm tủm...” chỉ có thể nói Trần Phong và những người khác khá may mắn, bên dưới là một hồ nước.

Sau khi bị vỗ trúng, Trần Phong bất tỉnh một lúc.

Khi mở mắt ra, anh thấy mình đang ở trong một hồ nước.

Ngô Bát Nhất và những người khác ở không xa.

Sau khi tỉnh lại, Trần Phong nhanh chóng bơi lên mặt nước, hít thở không khí trong lành.

“Lão Ngô, Bàn Tử, Hoắc Linh, các người đâu rồi.” Trần Phong hét lên trên mặt nước.

“Phù, mọi người ơi, tôi ổn, bên dưới có một hồ nước, nếu không là đi gặp ông Mã rồi.” Lời vừa dứt, đã thấy Bàn Tử và mấy người kia lần lượt ngoi lên mặt nước.

“Mọi người không sao chứ.” Trần Phong đếm đầu người, thấy đủ cả mới hỏi.

“Không sao, chỉ bị dọa thôi, vừa rồi rơi từ nơi cao như vậy xuống.” Ngô Bát Nhất và mấy người kia đều lắc đầu.

Sau đó, mấy người lên bờ, sau khi lên bờ, họ đều nằm vật ra đất.

Toàn thân ướt sũng, cơ thể cũng không dễ chịu.

Rơi từ nơi cao như vậy xuống, nước cũng đủ để họ uống no một bụng.

“Này, con quái vật đó không đuổi theo xuống đây chứ!” Bàn Tử nằm trên đất hỏi.

Nếu thứ đó cũng theo xuống, tiếp theo lại là một trận ác chiến.

“Chắc là không, phạm vi hoạt động của nó có lẽ là ở trong sơn động, sẽ không xuống đây đâu,” Trần Phong lắc đầu nói, anh cũng không chắc chắn, dù sao thứ đó quá quỷ dị.

Anh chưa từng thấy loại sinh vật này.

Nếu những con dã nhân mà anh thấy trước đó là những thứ này, vậy thì đối phương chắc chắn có thể xuống đây được.

Đừng nói là xuống, ra khỏi lăng mộ này cũng có thể làm được.

“Chúng chắc chỉ có thể hoạt động gần những tảng đá đó, theo tôi đoán, những thứ này hiện tại không thể rời khỏi những tảng đá đó quá lâu, nếu không chúng sẽ không ở trong đó mãi.” Hoắc Linh nghĩ rồi nói, lúc đó mẹ cô cũng không nói nhiều.

Chỉ dặn cô phải chú ý.

Ban đầu cô không có tự tin như vậy, nhưng khi thấy Trần Phong và mấy người kia, cô đã hiểu ra.

Hóa ra mẹ cô đã tính toán từ đầu.

Lần này có Trần Phong và mấy người kia đi cùng chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Nghỉ ngơi, ăn chút lương khô rồi chúng ta xuất phát, Trương Gia Cổ Lâu ở phía trước.” Trần Phong đứng dậy vắt khô nước trên người, nói.

“Nói đến cổ lâu, tôi vừa rồi ở trên đó có thấy một tòa cổ lâu.” Bàn Tử nghe vậy liền tỉnh táo lại.

Nhưng cũng chỉ là liếc mắt một cái, không nhìn kỹ.

Sau đó, Trần Phong và những người khác ăn qua loa chút lương khô, nghỉ ngơi rồi bắt đầu lên đường.

Trước mặt Trần Phong và những người khác là một con sông, còn nước từ đâu ra thì họ cũng không biết.

Nếu họ muốn đến vị trí của Trương Gia Cổ Lâu, thì phải đi qua cảnh tượng trước mắt.

Vừa rồi họ vẫn luôn bị con sông bên cạnh thu hút sự chú ý, mà không để ý đến tình hình phía trước.

"Trận pháp bằng đá?" Bàn Tử nhìn những thứ trước mắt nói.

Chỉ thấy trước mặt Trần Phong và những người khác xuất hiện rất nhiều tảng đá, những tảng đá này cao mấy mét.

Xem ra được đặt theo một quy luật nào đó.

Không chừng là một loại trận pháp.

"Mọi người phải cẩn thận, vào trong có thể sẽ bị lạc, đây hẳn là cửa ải cuối cùng để đến Trương Gia Cổ Lâu." Trần Phong vẻ mặt nghiêm trọng nhìn những tảng đá khổng lồ trước mặt.

Nếu như Bàn Tử không nhìn nhầm, vị trí của Trương Gia Cổ Lâu hẳn là ở trung tâm của những tảng đá.

Chỉ là sau hàng loạt tình huống trước đó, Trần Phong bây giờ không dám xem thường Trương Gia Cổ Lâu.

Chỉ bên ngoài thôi, không chừng bên trong cũng có cơ quan.

"Này Hoắc Linh đại muội tử, chúng ta có thù oán gì với họ đâu, cứ nhất quyết phải đào mộ tổ của người ta." Bàn Tử quay đầu nhìn Hoắc Linh nói.

"Anh hỏi tôi, tôi hỏi ai đây?" Hoắc Linh không vui đáp lại một câu, cô cũng không biết nhiều về chuyện này.

Nếu biết nguy hiểm như vậy, chắc chắn cô đã không đến.

Đây không phải là hại người nhà mình sao!

Người đưa ra ý kiến này, trong lòng cô cũng dấy lên một tia lạnh lẽo.

Người nhà mình?

Trần Phong nghe Bàn Tử nói vậy, cũng không nói gì thêm.

Anh cũng tò mò, tại sao Hoắc gia và Giải gia lại bí mật mưu đồ Trương Gia Cổ Lâu.

Vì thuật trường sinh của nhà họ Trương sao?

Biết nhiều quá cũng chẳng có ích gì.

"Anh cũng đang nghi ngờ tôi à?" Hoắc Linh thấy ánh mắt của Trần Phong, liền bĩu môi nói.

"Thôi được rồi, chúng ta vào trong đi, tìm Trương Gia Cổ Lâu trước là quan trọng nhất," Trần Phong nghe Hoắc Linh nói, không để ý mà lên tiếng.

"Mọi người đi sát vào," Trần Phong đi đầu, quay lại dặn dò.

Sau đó, anh chậm rãi bước vào trong trận đồ đá khổng lồ.

Sau khi vào trong, đập vào mắt là vô số ngã rẽ, nhưng đây chỉ là hiện tượng bề mặt.

Thấy cảnh này, Trần Phong liền lấy một chiếc la bàn từ trong ba lô ra.

Chương 639

Dùng thủ đoạn phân kim định huyệt có thể biết được vị trí của quan tài.

Trong hoàn cảnh thế này, nó là hữu dụng nhất.

“Đúng rồi, sao lại quên mất thứ này nhỉ, có nó thì sợ gì không ra khỏi cái trận đá này?” Bàn Tử thấy Trần Phong lấy la bàn ra, liền vỗ đùi nói.

“Đừng mừng vội, chưa chắc đã có tác dụng!” Trần Phong lắc đầu nói.

Lúc lấy la bàn ra, anh đã cảm thấy có gì đó không ổn, kim la bàn cứ xoay không ngừng.

Rõ ràng xung quanh đây có đặt thứ gì đó gây nhiễu, như vậy thì la bàn sẽ mất tác dụng.

Quả nhiên, vừa nhìn, kim la bàn đã xoay tít.

“Đi thôi, lần này phải dựa vào cảm giác rồi, la bàn không đáng tin nữa.” Trần Phong cuối cùng cũng từ bỏ việc dùng la bàn để tìm phương hướng, nói.

“Không thể nào, cái quái gì thế,” Bàn Tử vừa nghe, mặt mày liền méo xệch.

“Gần đây có đặt vật gây nhiễu, mấy thứ này đều mất tác dụng rồi, giờ chỉ có thể dựa vào cảm giác thôi,” Trần Phong thản nhiên nói.

Nếu không loại bỏ vật gây nhiễu, mọi người muốn ra ngoài sẽ rất khó.

Trừ khi có phương pháp đặc biệt.

“Cho dù không có la bàn, tôi cũng có thể vào được, chỉ là sẽ mất nhiều thời gian hơn một chút.” Ngô Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái rồi nói.

Khi nhìn những tảng đá này, anh đã biết chúng không hề đơn giản.

Không chừng còn có cạm bẫy cơ quan gì đó.

Chuyện gì cũng có thể xảy ra, nhà họ Trương vốn xuất thân từ đạo mộ tặc, quá am hiểu thủ đoạn của dân trộm mộ.

Đó mới là điều đáng sợ nhất.

Xung quanh toàn là những tảng đá hình thù kỳ dị, Trần Phong cố gắng đi theo những con đường vòng vào trung tâm.

Nhưng mỗi lần đều lệch đi một chút, cuối cùng sẽ đi đến đâu thì phải xem số phận.

“Những tảng đá ở đây đều giống hệt nhau, cứ đi vòng vèo thế này không biết sẽ tới đâu nữa.” Hoắc Linh nhìn tình hình xung quanh, nói.

“Chính vì vậy, chúng ta mới phải cảnh giác.” Mỗi lần đi qua một lối vào, Trần Phong đều dùng dao găm để lại một dấu hiệu.

Đây là phương pháp phổ biến nhất trong mê cung, cũng là thực dụng nhất.

Như vậy có thể biết được mỗi lần mình đã đi đến đâu.

“Trận đá ở đây lớn quá, giờ chúng ta đang ở đâu cũng không biết nữa.” Bàn Tử nhìn những tảng đá xung quanh nói.

Nếu chỉ có một mình, chắc chắn sẽ bị lạc trong này, không chừng còn bị kẹt chết.

“Mỗi lần người nhà họ Trương vào đây đều vào được, chẳng lẽ lần nào cũng phi diêm tẩu bích hay sao?” Bàn Tử vừa đi vừa lầm bầm, miệng anh ta từ lúc vào đây gần như chưa từng ngưng nghỉ.

Người ta thường nói, nói vô tình, nghe hữu ý.

Nghe Bàn Tử nói, trong lòng Trần Phong lóe lên một ý nghĩ.

Phi diêm tẩu bích, những tảng đá này mỗi tảng đều cao ba bốn mét, mỗi khối đều cực kỳ khó trèo.

Đối với người bình thường chắc chắn không thể leo lên được.

Nhưng Trần Phong thì khác, thân thủ của anh đã được hệ thống cường hóa, leo lên tảng đá cao như vậy là hoàn toàn có thể.

"Mọi người ở dưới đợi, tôi lên trên xem thử," Trần Phong quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất và những người khác nói.

"Lên đó sao, cao như vậy, vách đá này lại được mài nhẵn, người chuyên nghiệp cũng không lên được đâu." Hoắc Linh nghe Trần Phong nói thì ngẩn người.

Nhưng cô cũng hiểu, nếu anh thật sự lên được, đó đương nhiên là điều tốt nhất cho mọi người.

Lên trên đó sẽ không bị những tảng đá này cản trở, như vậy Trương Gia Cổ Lâu sẽ lộ ra ngay trước mắt họ.

"Lão Ngô, đỡ một tay." Trần Phong quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất.

Ngô Bát Nhất gật đầu, đi đến trước một tảng đá.

Anh hơi chùng người xuống, hai tay đan lại, gật đầu với Trần Phong.

Trần Phong lùi lại vài bước, lấy đà chạy tới trước mặt Ngô Bát Nhất, một chân đạp lên tay anh.

Ngô Bát Nhất nhân đà đẩy mạnh lên, thân hình Trần Phong nhanh chóng bay lên cao.

Nhưng khi lên được nửa chừng, cơ thể anh có xu hướng rơi

xuống.

Đúng lúc này, chỉ thấy Trần Phong dùng chân phải đạp mạnh vào vách đá, cơ thể anh lại vọt lên lần nữa.

Cứ như vậy đạp thêm hai lần, Trần Phong đã lên đến đỉnh tảng đá.

Anh vươn tay nhanh chóng nắm lấy mép đá, hai tay dùng sức, cả người đã lên được trên đỉnh.

Lên đến nơi, Trần Phong vội vàng nhìn ra bốn phía, hy vọng có thể tìm thấy vị trí của Trương Gia Cổ Lâu.

Đang tìm kiếm, Trần Phong nhanh chóng bị cảnh vật phía xa thu hút.

Mặc dù đèn pin của anh không thể chiếu rõ, nhưng anh có thể thấy lờ mờ, ở phía bên trái mọi người có một bóng đen mờ ảo, trông giống như một tòa gác lầu.

Thấy vật đó, Trần Phong thầm chắc chắn, đó hẳn là Trương Gia Cổ Lâu mà họ đang tìm.

Nhìn vị trí, anh cũng thầm thấy may mắn.

Nếu họ cứ đi thẳng theo con đường phía trước, không biết đến bao giờ mới tìm được Trương Gia Cổ Lâu.

May mà anh nghĩ ra cách này.

Sau đó, Trần Phong bảo Ngô Bát Nhất ở dưới ghi nhớ phương hướng này.

Cái bóng đen ở xa không nhìn rõ, nhưng nhìn khắp xung quanh cũng chỉ có vật đó trông giống Trương Gia Cổ Lâu.

Sau khi xuống, Bàn Tử không nhịn được hỏi: “Lão Trần, ông thấy vị trí Trương Gia Cổ Lâu rồi à?” “Không chắc lắm, tối quá, hơi khó nhìn, nhưng khả năng cao là nó.” Trần Phong không chắc chắn nói.

Sau khi xuống, Trần Phong nghĩ đến một khả năng, liệu có phải người nhà họ Trương giăng bẫy không.

Nếu người nhà họ Trương ai cũng thân thủ tốt, chắc chắn họ sẽ tính đến tình huống này.

Nếu vậy, thứ họ thấy chưa chắc đã là thật.

Nhưng trong tình hình hiện tại, dù thật hay giả, cũng phải đến xem thử.

Lỡ như là thật thì sao.

"Không cần biết, ở đây cứ cẩn thận một chút là không sai." Ngô Bát Nhất nhìn về hướng Trần Phong chỉ, thản nhiên nói.
.....

"Đi thôi, đã xác định được phương hướng rồi thì không cần phải lo nhiều nữa." Hoắc Linh lắc đầu nói.

Tình hình bên trong không ai có thể chắc chắn, vì vậy chỉ có thể xông vào thôi.

Người nhà họ Trương có thể đi qua, chúng ta chắc chắn cũng có thể.

"Tôi có dự cảm không lành, vị trí người nhà họ Trương đi vào không giống chúng ta, hoặc có lẽ họ vốn dĩ không đi con đường này." "Nhà họ Trương vốn xuất thân từ nghề trộm mộ, đối với các thủ đoạn trộm mộ họ rành hơn ai hết." Trần Phong thở dài một tiếng nói.

"Lão Trần, ý ông là chúng ta đi sai ngay từ đầu?" Nghe vậy, Ngô Bát Nhất hơi ngẩn người, nhưng lập tức phản ứng lại.

"Nói nhiều vô ích, cứ đi xem thử là biết." Trần Phong không nói thêm, lắc đầu đi về phía lối đi phía trước.

Thấy vậy, Ngô Bát Nhất và những người khác vội vàng đi theo.

Biết được phương hướng đại khái thì tốt hơn nhiều.

Chương 640

Nhưng vì trận đá này có quá nhiều ngã rẽ, không ai biết con đường nào mới dẫn đến cổ lâu.

Trần Phong đành phải mỗi khi mất phương hướng lại leo lên cao để xác định vị trí của Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng dù vậy, nhóm của Trần Phong vẫn phải đi gần một giờ đồng hồ mới đến được trước cái bóng đen mà anh đã thấy trước đó.

Khi nhóm Trần Phong nhìn thấy bộ mặt thật của cái bóng đen đó, ai nấy đều không khỏi thở dài một tiếng.

Đây vốn dĩ không phải Trương Gia Cổ Lâu, chỉ là một tảng đá đen khổng lồ.

Tảng đá này toàn thân đen kịt, thể tích cũng rất lớn, cao chừng ba bốn mươi mét, nhưng đèn pin trong tay họ không tài nào chiếu tới vị trí cao như vậy, đây đều là phỏng đoán.

So với nó, những tảng đá xung quanh chỉ như đàn em.

"Nhà họ Trương định nhốt chết bọn mình ở đây à?

Bày ra tảng đá to thế này để đùa chắc.

Cái này đặt ở đây là để dụ chúng ta vào tròng." Bàn Tử nhìn tảng đá đen trước mặt, thở dài một hơi, trong lòng đầy cay đắng.

"Không đúng, tảng đá đen này đã được người ta điêu khắc, hình dạng bên trên nhìn từ xa trông giống như một tòa cổ lâu, có lẽ không đơn giản như vậy." Trần Phong nhìn phần được điêu khắc trên tảng đá nói.

Cũng chính vì vậy mà nhìn từ xa nó mới giống một tòa cổ lâu.

Người nhà họ Trương đã gia công tảng đá này, không chừng nó có liên quan đến Trương Gia Cổ Lâu.

Mọi người có thể tìm thấy vị trí Trương Gia Cổ Lâu từ trên đó.

"Tảng đá lớn như vậy làm sao vận chuyển vào đây được?" Hoắc Linh nhìn tảng đá đen khổng lồ trước mặt.

Không chỉ một tảng, mà tất cả những tảng đá ở đây, nếu dùng sức người để vận chuyển, chỉ riêng chúng thôi cũng cần đến mấy chục năm thời gian.

Thời cổ đại không giống bây giờ, có nhiều công cụ để sử dụng.

"Tảng đá đen này không phải đá thường, đây là một khối thiên thạch ngoài vũ trụ." Ngô Bát Nhất nhìn tảng đá, trầm giọng nói.

Mấy người họ cũng không phải lần đầu gặp thiên thạch, nhưng chưa từng thấy tảng nào to như vậy.

Có thể tưởng tượng được sức công phá của nó khi rơi xuống đất.

"Thiên thạch?

Lớn như vậy sao?" Hoắc Linh nghe Ngô Bát Nhất nói, trong lòng kinh ngạc.

Thiên thạch ngoài vũ trụ cô chỉ từng nghe nói, chưa từng thấy bao giờ.

Nhưng không ngờ lần đầu tiên lại thấy một khối lớn như vậy.

Trần Phong cũng ngạc nhiên nhìn khối thiên thạch, anh tiến lên sờ vào nó rồi gật đầu nói: "Không sai, đúng là một khối thiên thạch ngoài vũ trụ." "Nếu vậy, tình hình xung quanh cũng có thể giải thích được rồi, những tảng đá xung quanh đều là do lực va chạm cực lớn khi thiên thạch rơi xuống đất tạo thành, người nhà họ Trương chỉ cần gia công là xong." Chỉ là tảng đá này màu đen, những tảng họ gặp trước

đây đều không phải màu này.

Nhưng anh cũng không để ý, thiên thạch ngoài vũ trụ vốn dĩ thiên hình vạn trạng, có sự tồn tại như vậy cũng là bình thường.

"Không đúng, những tảng đá xung quanh đều vây quanh tảng đá đen này, cho dù chúng ta đi từ đâu vào cũng vậy." Trần Phong quay đầu nhìn, thấy Bàn Tử từ phía bên kia tảng đá đi ra.

"Cậu vừa đi đâu đấy?" Ngô Bát Nhất nhìn Bàn Tử hỏi, gã này lúc nào cũng không yên phận.

"Tôi vừa đi vòng một vòng, không phát hiện tảng đá có gì đặc biệt." "Nơi này dường như là vị trí trung tâm của trận đồ đá, nếu Trương Gia Cổ Lâu có ở đây, nhất định là ở chỗ này." Bàn Tử thu lại ánh mắt khỏi tảng đá đen.

"Ồ?

Anh phát hiện ra gì rồi, mau nói đi." Trần Phong đoán Bàn Tử chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó, nếu không sẽ không có biểu cảm như vậy.

"Có cửa!" Bàn Tử cười một cách bí ẩn.

Không chỉ Hoắc Linh và những người khác, ngay cả Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng ngơ ngác.

"Có cửa, anh phát hiện ra rồi thì nói nhanh đi." Ngô Bát Nhất sốt ruột hỏi.

Đã đến lúc nào rồi mà còn ở đó úp mở.

"Tôi nói rồi còn gì, có cửa, ở đây có một cánh cửa đá!" Bàn Tử nhún vai nói.

"Ở phía sau tảng đá, đi thôi." Vẫy tay một cái, Bàn Tử đi về phía sau tảng đá.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất liếc nhìn nhau, đều cảm thấy có gì đó, Bàn Tử này có chút không ổn.

Trước đây, nếu Bàn Tử phát hiện ra cửa đá, chắc chắn sẽ không bình tĩnh như vậy, sớm đã la toáng lên rồi.

Hai người trong lòng đều nâng cao cảnh giác, nơi này vốn đã cổ quái, có thể Bàn Tử đã vô tình trúng chiêu.

Trần Phong và mấy người theo Bàn Tử ra phía sau tảng đá đen.

Nhưng trên tảng đá đều giống như những nơi khác, làm gì có cửa đá nào.

"Bàn Tử, cửa đá của anh đâu?" Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều im lặng nhìn Bàn Tử, chỉ có Hoắc Linh không hiểu hỏi.

Bàn Tử quay đầu liếc Hoắc Linh một cái, không thèm để ý.

Anh tiến lên sờ soạng trên tảng đá đen, sau đó ấn mạnh xuống.

Tiếp đó, họ nghe thấy tiếng cơ quan chuyển động.

Chỉ thấy trước mặt, tảng đá đen từ từ hiện ra một bóng cửa.

Theo tiếng cơ quan không ngừng vận hành, cửa đá từ từ mở ra.

Nếu là người khác, căn bản sẽ không biết bên trong có cửa đá.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất trong lòng càng thêm bối rối.

Sao Bàn Tử lại biết vị trí của cửa đá này?

Vừa rồi lúc Bàn Tử quay đầu nhìn Hoắc Linh, Trần Phong thấy rõ khóe miệng Bàn Tử nở một nụ cười lạnh lẽo, vẻ mặt âm u.

Đây căn bản không phải là biểu cảm mà Bàn Tử sẽ có.

Hoắc Linh một lòng đều chú ý đến cửa đá, hoàn toàn không để ý đến biểu cảm của Bàn Tử.

Nhưng bây giờ Trần Phong có thể xác định, Bàn Tử đã bị thứ gì

đó ám rồi.

E rằng là thứ bẩn thỉu... .....

“Thật sự có cửa đá!” “Lão Trần, chúng ta mau vào đi, Trương Gia Cổ Lâu không chừng ở bên trong.” Hoắc Linh thấy cửa đá được mở ra, vui mừng nhìn Trần Phong nói.

Chuyện của Bàn Tử, anh cũng không có manh mối, đành phải tạm gác lại.

Nếu nói là Phá Tà Phù, trên người Bàn Tử cũng có, nhưng vẫn xảy ra chuyện như vậy.

Có thể thứ kia căn bản không bị Phá Tà Phù ảnh hưởng.

Nghĩ đến đây, Trần Phong bắt đầu quan sát tình hình phía sau cửa đá.

Dùng đèn pin chiếu vào, bên trong đã bị khoét rỗng.

Từ bên ngoài nhìn vào, có thể thấy dấu vết khai phá bên trong.

Nhưng điều thực sự khiến Trần Phong kinh ngạc không phải là cái này, mà là những bậc thang phía sau cửa đá.

Những bậc thang không đi lên, mà lại dẫn xuống dưới.

Trong lòng anh thầm nghĩ, vị trí hiện tại của họ đã ở sâu dưới lòng đất mấy chục mét rồi, bên dưới không biết còn sâu đến đâu.

Một không gian do người xưa đào ra, chẳng lẽ người nhà họ Trương thích ở dưới lòng đất sao?

Chẳng phải tính cách này giống hệt người Ma Quốc sao?

Chương 641

Lẽ nào Ma Quốc có liên quan đến nhà họ Trương?

Anh lắc lắc đầu, tự nhủ không nên suy nghĩ nhiều nữa.

"Vào thôi!" Trần Phong hít sâu một hơi nói.

Sau đó, anh cầm đèn pin đi vào bên trong.

Sau khi vào, Trần Phong nhìn những dấu vết điêu khắc, có thể thấy không gian bên trong là một không gian hình tròn.

Dưới chân là những bậc thang, tạo thành hình xoắn ốc kéo dài xuống dưới.

Nhìn vào chỉ thấy toàn là bậc thang, căn bản không thấy điểm cuối.

"Không gian này đã tồn tại từ rất lâu rồi," Ngô Bát Nhất sau khi vào trong, thản nhiên nói.

Trần Phong gật đầu, anh hiểu ý của Ngô Bát Nhất, cổ tròn hiện đại vuông.

Người khai phá rõ ràng đã mang theo thủ pháp đào đạo động để đào ra không gian này, có lẽ là do người nhà họ Trương đào.

Bên dưới dẫn đến đâu, dùng ngón chân cũng có thể đoán ra.

"Được rồi, đừng xét nét nhiều như vậy nữa, chúng ta đều vào rồi, mau đi xuống dưới đi." Hoắc Linh ở phía sau thúc giục.

Trần Phong gật đầu, không chậm trễ, trực tiếp dẫn đầu đi xuống.

"Các người xuống trước đi, tôi đi sau cùng!" Bàn Tử thấy Trần Phong đi xuống, liền nói.

Trần Phong đi phía trước nghe Bàn Tử nói, trong lòng có chút bối rối, nhưng lại không rõ rốt cuộc Bàn Tử đã xảy ra chuyện gì.

Nếu không phải sợ đả thảo kinh xà, Trần Phong thật sự muốn nhét móng lừa đen vào miệng Bàn Tử.

Thu lại tâm thần, anh cẩn thận nhìn xuống dưới.

Bậc thang được lát bằng gạch xanh, không khí thoang thoảng mùi bụi bặm.

Nhưng mùi này chỉ cần ở trong mộ cổ nhất định sẽ có.

Nơi này lại tỏa ra một mùi kỳ lạ, không nói nên lời.

Ban đầu anh nghĩ có thể là do nơi này khá đặc biệt.

Nhưng ngay sau đó anh nhận ra không đúng, mùi này có vấn đề.

"Lão Trần, có vấn đề, là Thi hương!" Trần Phong vừa định nhắc nhở mọi người thì nghe thấy tiếng của Ngô Bát Nhất.

Sau đó, anh nghe thấy những người của Hoắc Linh ở phía sau bắt đầu đầu óc choáng váng, hoa mắt.

"Không ổn, đầu tôi choáng quá, bên trong có vấn đề." "Tôi cũng vậy ~" Chỉ trong chốc lát, những người của Hoắc Linh đã ngồi bệt xuống đất, không thể đứng vững.

Đây mới chỉ là bắt đầu, không biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

"Nhanh, đeo mặt nạ phòng độc vào, phát Bắc Địa Huyền Đan cho mọi người." Anh lấy Bắc Địa Huyền Đan từ trong ba lô ra, phát thuốc trong tay cho mọi người.

Hoắc Linh và những người khác tuy không biết là gì, nhưng vẫn nhận lấy, sau đó làm theo lời Trần Phong dặn ngậm trong miệng.

Sau đó, cô đưa thuốc trong tay cho những người đang ngồi trên đất

uống.

Tất cả đeo mặt nạ phòng độc vào mới đỡ hơn một chút.

Trần Phong nhìn những người của Hoắc Linh, lúc này tuy đã uống Bắc Địa Huyền Đan, nhưng cơ thể vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, vẫn còn bủn rủn, không có sức lực.

"Ngồi xuống nghỉ ngơi đi, có Bắc Địa Huyền Đan ở đây sẽ không có vấn đề gì đâu." Trần Phong thở dài một hơi nói.

"Thi hương rốt cuộc là thứ gì?" Hoắc Linh sau khi ngồi xuống, nhìn Trần Phong hỏi.

"Thi hương là một thứ âm tà, dùng sọ trẻ con, qua một số thủ đoạn, chế thành hương liệu." "Thi hương nhẹ thì khiến người ta toàn thân mệt mỏi, bủn rủn, nặng thì sinh ra ảo giác, một khi rơi vào ảo giác, rất khó thoát ra." Trần Phong giải thích.

Ban đầu anh cũng không ngửi ra, chỉ cảm thấy cơ thể hơi mệt mỏi.

Nghe Ngô Bát Nhất nói, anh mới phản ứng lại.

Bàn Tử ở phía sau thấy những người này đã giải được tác dụng của Bắc Địa Huyền Đan, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

"Sao lại có chuyện độc ác như vậy." Hoắc Linh nghe nói dùng sọ người làm hương liệu, trong lòng có chút rùng mình, nhưng nhiều hơn là sự phẫn nộ đối với thứ Thi hương này.

"Thiếu đông gia, Trần huynh đệ, chúng tôi không sao rồi, có thể tiếp tục đi về phía trước." Hoắc Nhất cử động cơ thể, cảm nhận tình trạng của mình.

Sau khi xác định cơ thể không có gì bất thường, anh ta mới nói.

"Vậy thì tốt," Trần Phong gật đầu, thấy mấy người đều không

sao, trong lòng cũng hơi yên tâm.

Đồng thời anh cũng tò mò về Trương Gia Cổ Lâu ở bên dưới, rốt cuộc bên trong ẩn giấu bí mật gì của nhà họ Trương mà phải phòng thủ nghiêm ngặt như vậy.

Đi một đoạn đường, gần như đi một bước lại gặp phải tình huống.

Mà còn chưa đến được vị trí của Trương Gia Cổ Lâu nữa.

Sau đó, Trần Phong cầm đèn pin tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn những bậc thang bên dưới, trong lòng anh khẽ động, lấy một que diêm từ trong ba lô ra.

Đợi que diêm cháy lên, anh liền ném nó xuống dưới.

Chủ yếu là để xem những bậc thang bên dưới còn bao xa, đồng thời cũng có thể kiểm tra tình hình không khí bên dưới.

Vừa rồi gặp phải Thi hương, bên dưới chưa biết chừng còn có thứ âm tà nào khác nữa.

Nghĩ đến đây, Trần Phong liền thò đầu nhìn xuống.

Que diêm cứ rơi thẳng xuống, những bậc thang bên dưới đều được chiếu sáng.

Ánh lửa kéo dài xuống dưới, mấy giây sau, que diêm mới rơi xuống đất.

Trong lúc đó, Trần Phong cũng nhìn thấy tình hình bên dưới, ngoài bậc thang ra thì không có gì cả.

“Lối đi bên dưới còn một đoạn đường rất dài, chúng ta phải cẩn thận một chút.” Hoắc Linh cũng nhìn thấy tình hình bên dưới, nói.

“Đi thôi.” Trần Phong gật đầu, không nói nhiều, có một số nguy

hiểm không phải cứ cẩn thận là có thể phòng ngừa được.

Giống như Thi hương vừa rồi, nếu không chú ý thì cả đám đã trúng chiêu.

Một khi trúng chiêu ở nơi này, chỉ có nước chờ chết.

Khi nhóm Trần Phong tiếp tục đi xuống, cảnh tượng trước mắt lại không hề thay đổi, giống như họ vẫn đang đi tại chỗ... .....

Hoàn cảnh như thế này là thử thách lớn nhất đối với sự kiên nhẫn và ý chí của một người.

Nhìn những bậc thang phía trước không hề thay đổi, người bình thường đều sẽ nghi ngờ mình gặp phải quỷ đả tường.

Que diêm rơi xuống vẫn đang cháy ở bên dưới, nhờ vậy mà Trần Phong biết được khoảng cách đến đáy.

Cuối cùng, khi sắp xuống đến nơi, nhóm của Trần Phong cuối cùng cũng thấy sự thay đổi trên bậc thang.

Ở chỗ rẽ của bậc thang xuất hiện một cái đài đèn.

Không chỉ một chỗ, mà mỗi chỗ rẽ bên dưới đều có một cái đài đèn như vậy.

"Cuối cùng cũng có thay đổi rồi," Hoắc Nhất nhìn cái đài đèn nói, sau đó đi về phía nó để xem có cơ quan gì không.

Trần Phong nhìn cái đài đèn, trong lòng có cảm giác không lành, trong tiềm thức có chút ác cảm với nó.

"Đừng động vào!" Nghĩ đến đây, Trần Phong lập tức lên tiếng ngăn cản đối phương, nhưng đã không kịp.

Hoắc Nhất lúc này đã lấy thứ bên trong ra.

Chương 642

Nghe Trần Phong nói, tay anh ta dừng lại giữa không trung, không dám nhúc nhích, ngơ ngác nhìn Trần Phong.

“Sẽ không có vấn đề gì chứ?” “Đó là nguồn gốc của Thi hương, là hương liệu đó.” Trần Phong nhìn thứ nhỏ bé trong tay Hoắc Nhất nói.

“Vãi,” Hoắc Nhất nghe vậy liền vội vàng ném thứ trong tay xuống đất.

Ai ngờ vật đó vừa rơi xuống đất đã hóa thành tro bụi tan biến, nhưng đồng thời nhóm của Trần Phong dù đang đeo mặt nạ phòng độc vẫn ngửi thấy một mùi hương lạ.

Mùi hương này ngay cả mặt nạ phòng độc cũng không thể ngăn cản.

Ngay lập tức, Trần Phong cảm thấy cơ thể mình có chút đầu nặng chân nhẹ.

Không chỉ Trần Phong, những người khác cũng vậy.

Anh nghiến răng, cắn mạnh vào đầu lưỡi, lập tức cảm thấy một mùi tanh lan tỏa trong miệng.

Nhưng cũng đáng, rất nhanh Trần Phong đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Từ sau khi ăn Thái Tuế của Tần Thủy Hoàng, Trần Phong cảm thấy máu của mình có chút khác biệt, trong máu của anh cũng có dược hiệu của Thái Tuế.

Tuy không thể chữa bách bệnh, nhưng những vết thương nhỏ thì rất hữu dụng.

Lần này hồi phục nhanh như vậy, chắc chắn cũng có nguyên nhân từ đó.

Trần Phong vừa đứng dậy, liền thấy một bóng người lướt qua trước mặt, chạy xuống dưới.

"Bàn Tử!" Thấy bóng lưng quen thuộc, Trần Phong theo phản xạ định đuổi theo, nhưng nhìn lại thấy Ngô Bát Nhất và những người khác đang nằm trên đất, anh đành phải cứng rắn dừng lại.

Cứ như vậy nhìn bóng dáng Bàn Tử biến mất trước mặt, trong lòng tuy lo lắng, nhưng tình trạng của Ngô Bát Nhất và những người khác cũng không thể kéo dài quá lâu, cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Tình hình của Bàn Tử chắc là bị nhập, chỉ cần đi xuống, hẳn là sẽ gặp được anh ta.

Nghĩ đến đây, Trần Phong đi thẳng đến trước mặt Ngô Bát Nhất.

Ngô Bát Nhất mày nhíu chặt, trán đầy mồ hôi, mặt lộ vẻ kinh hãi, có lẽ đang trải qua một tình huống kinh khủng, hẳn là đã rơi vào ảo giác.

Nghĩ vậy, Trần Phong lấy Phá Tà Phù từ trong ba lô ra, hòa lá bùa vào trong nước, sau đó cho Ngô Bát Nhất uống.

Hiệu quả của Phá Tà Phù không tồi, vừa uống xong đã thấy vẻ mặt Ngô Bát Nhất giãn ra, sau đó liền mở mắt.

Anh xoa xoa thái dương, để cho mình dễ chịu hơn một chút.

"Ông nghỉ ngơi trước đi, tôi đi cứu những người khác." Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất nói.

Sau đó anh đến bên cạnh Hoắc Linh, tình hình của cô cũng giống như Ngô Bát Nhất.

Trần Phong cho Hoắc Linh uống nước.

Một lúc sau, tất cả mọi người đều tỉnh lại, ai nấy đều nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì!

"Vừa rồi mọi người đều trúng Thi hương, rơi vào ảo giác," Trần Phong nhìn mấy người vẻ mặt mờ mịt nói.

"Xin lỗi, thiếu đông gia, tôi..." Hoắc Nhất bị Hoắc Linh vẫy tay ngắt lời.

"Bàn Tử đâu?" Ngô Bát Nhất liếc nhìn phía sau đội ngũ, bình thường trong tình huống này Bàn Tử đã sớm bắt đầu chửi bới rồi.

Nhưng nhìn ra sau, không thấy bóng dáng Bàn Tử đâu.

"Đó cũng là điều tôi muốn nói, vừa rồi lúc mọi người ngất đi, Bàn Tử đã chạy xuống dưới rồi." Trần Phong thở dài một tiếng nói, trong lòng cũng có chút lo lắng cho Bàn Tử.

"Chạy rồi, không thể nào, anh ta không phải người như vậy." Phản ứng đầu tiên của Ngô Bát Nhất là không thể.

"Bàn Tử chắc là bị thứ bẩn thỉu nào đó ám rồi, suốt đường đi đều có chút không ổn." Trần Phong lắc đầu, con người Bàn Tử, anh hiểu rõ nhất.

Tuy có chút tham tài, nhưng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy.

"Thứ bẩn thỉu, ở đây có thứ bẩn thỉu sao?" Hoắc Linh nghe Trần Phong nói, không khỏi ôm chặt quần áo, con gái trời sinh đã có chút sợ hãi những chuyện như vậy.

"Không lẽ thật sự có quỷ sao?" "Một người trộm mộ mà sợ quỷ à?

Mẹ cô không nói với cô sao, trộm mộ không sợ quỷ, sợ quỷ thì đừng trộm mộ." Trần Phong nhìn bộ dạng của Hoắc Linh có chút

buồn cười nói.

"Được rồi, chúng ta xuống dưới đi, không chừng có thể đuổi kịp Bàn Tử." Trần Phong đứng dậy phủi mông nói.

"Lần này không có sự cho phép của tôi, không được động vào bất cứ thứ gì." Những người khác gật đầu, trải qua chuyện vừa rồi, bảo họ động vào cũng phải lo sợ.

Đoạn đường đi xuống vô cùng thuận lợi, không gặp phải thứ gì.

Nhưng trên bậc thang có thể thấy dấu chân của Bàn Tử.

Trần Phong suốt đường đều đi theo dấu chân.

Nếu Bàn Tử thật sự bị quỷ ám, chắc chắn sẽ biết tình hình bên trong.

Đi theo dấu chân chắc chắn sẽ không sai.

Rất nhanh, mấy người Trần Phong đã đến được đáy.

Que diêm vừa ném xuống đang nằm yên ở đó.

Trước mặt họ xuất hiện một cánh cửa đá.

Nhìn chất liệu, cửa đá vẫn là thiên thạch.

Chẳng lẽ những bậc thang dài như vậy mà họ đã đi đều là thiên thạch sao?

Thật không thể tin được, thiên thạch lại lớn như vậy.

Ngô Bát Nhất tiến lên một bước nhìn cánh cửa đá, cửa đá đã được mở ra.

Anh dùng tay đẩy một cái, cửa đá liền mở.

Nhìn ra ngoài, bên ngoài là một hang động ngầm rộng lớn.

Sau khi ra ngoài, Trần Phong quan sát tình hình xung quanh, bị cảnh tượng trước mắt thu hút.

Một tòa gác lầu cổ kính, nhưng cái nhìn đầu tiên lại cho cảm giác không thoải mái.

Cổ lâu toàn bộ là màu đen, nhìn vào khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Tòa gác lầu có tổng cộng chín tầng.

Nhìn con số này, Trần Phong lập tức nghĩ đến cửu tầng yêu tháp... .....

"Đến Trương Gia Cổ Lâu rồi, cuối cùng cũng đến." Hoắc Linh nhìn tòa gác lầu xuất hiện trước mặt nói.

Suốt quãng đường có thể nói là nguy hiểm trùng trùng, một chút sơ sẩy là mất mạng.

Trần Phong nhìn ra điểm kỳ dị của cổ lâu, ngẩn người một lúc rồi hiểu ra.

Đây là nơi dành cho người chết ở, tất cả thiết kế không thể theo dương trạch.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao trông nó lại quỷ dị.

Trần Phong kiểm tra kỹ lưỡng, không thấy dấu chân của Bàn Tử.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện quả đúng như mình nghĩ, những bậc thang họ vừa đi xuống là một phần của khối thiên thạch đã bị tổn thất.

Chỉ thấy một cột trụ màu đen từ dưới hang động vươn lên.

Ai có thể ngờ ở đây lại có một cảnh tượng hùng vĩ như vậy.

Nếu nơi này mở làm điểm du lịch, chắc chắn sẽ đông nghẹt người.

"Chúng ta vào thôi, Bàn Tử chắc là đã vào trong rồi, chỉ không biết anh ta đã lên tầng mấy." Trần Phong ngẩng đầu nhìn những tầng lầu

phía trên nói.

Chương 643

Theo thông tin của Hoắc Linh, bí mật lớn nhất của nhà họ Trương ở trên tầng cao nhất.

Nhưng cả Hoắc gia và Giải gia đều không dám nhòm ngó bí mật đó.

Nếu Bàn Tử đã lên tầng thứ chín, vậy thì thật sự phiền phức rồi.

Hoắc Linh đã sớm không đợi được nữa, không có Trần Phong bên cạnh, cô luôn cảm thấy không an toàn.

Nghe anh nói vậy, cô vội vàng gật đầu.

Sau đó, nhóm người của Trần Phong đến trước Trương Gia Cổ Lâu.

Xuất hiện trước mặt họ là một cánh cửa lớn màu đen kịt.

Trên cửa có những cái đinh tán, nhưng điều khiến Trần Phong ngạc nhiên là trên cửa không hề có dấu vết mở ra.

Vậy Bàn Tử vào trong bằng cách nào?

Chẳng lẽ Bàn Tử không hề vào cổ lâu?

Nghĩ đến đây, trong lòng anh sinh ra một tia bực bội.

Thôi bỏ đi, Bàn Tử cát nhân tự có thiên tướng, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Anh chậm rãi đến trước cửa, dùng sức đẩy, nhưng cánh cửa không hề nhúc nhích.

“Lão Ngô, giúp một tay, cửa này hơi nặng.” Trần Phong quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất bên cạnh nói.

Ngô Bát Nhất gật đầu, nhanh chóng tiến lên, Hoắc Nhất thấy vậy cũng tiến lên giúp.

Nhiều người như vậy, nếu còn không đẩy ra được, chắc chắn không phải vấn đề ở cửa, mà là cửa có cơ quan.

"Két ~" Cánh cửa đen kịt dưới sức đẩy đồng loạt của mấy người Trần Phong mới được mở ra.

Thấy cửa được đẩy ra, Trần Phong vội vàng kéo Hoắc Nhất né sang một bên.

Cửa vừa được đẩy ra, một luồng bụi bặm ập tới.

May mà mấy người đều đeo mặt nạ phòng độc, mới không bị sặc.

Không gian bên trong lớn hơn so với những gì họ thấy.

Nhưng đập vào mắt là một khoảng trống rỗng, chỉ có ở giữa là mấy cây cột chịu lực.

Trần Phong cầm đèn pin nhìn vào trong, nhưng chẳng có gì cả.

"Vào thôi, thứ chúng ta cần tìm ở tầng bốn, ở đây không có gì cũng là bình thường." "Nhà họ Trương là một gia tộc cổ xưa, càng có giá trị thì càng ở trên cao, tầng thấp nhất trừ khi bên trên không còn chỗ để," Hoắc Linh nhìn tòa gác lầu trống rỗng nói.

"Không có đồ bồi táng sao?" Ngô Bát Nhất vừa đi vào cổ lâu vừa nói.

"Cái này thì tôi không biết, nhưng tôi nghe nói người nhà họ Trương sở dĩ được chôn cất ở đây, đều là để bảo vệ một bí mật." "Bí mật đó chắc là ở trên cao." Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn lên một cái, bí mật lớn nhất của nhà họ Trương ở trên cùng.

Điều này khiến người ta ngứa ngáy trong lòng, nhưng trong lòng cô cũng không có gan dám đi lên.

Lúc mẹ cô dặn dò, điều dặn dò nhiều nhất là sau khi vào, không được lên tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu.

Nếu lên đó, sẽ mang lại phiền phức lớn cho cô và cả Hoắc gia.

Khi vào trong, mọi người đều tỏ ra rất cẩn thận, không ai dám nói chuyện.

Nhưng sau khi vào, tất cả mọi người đều thả lỏng, nơi này trống rỗng, không giống như có cơ quan.

"Không đúng, mọi người có phát hiện ra điều gì không ổn không?" Trần Phong nhìn quanh một vòng rồi nói.

Ở bên ngoài nhìn Trương Gia Cổ Lâu thực ra cũng không lớn lắm, nhưng vào trong mới biết mình đã nhìn nhầm.

Trương Gia Cổ Lâu đã khoét không gian vào bức tường phía sau, không gian bên trong lớn hơn không ít.

"Ở đây chẳng có gì cả, có gì không ổn sao?" Hoắc Linh ngơ ngác nhìn Trần Phong, sau đó lại quay đầu nhìn tình hình xung quanh.

"Ở đây không có lối đi lên," Ngô Bát Nhất nghe vậy, nhìn một vòng rồi chậm rãi nói.

"Thật à, không có lối đi?

Chẳng lẽ người nhà họ Trương đều biết bay sao.

Tuy thân thủ của họ không tồi, nhưng chuyện như vậy có thể sao?" Hoắc Linh nghe Ngô Bát Nhất nói, cẩn thận nhìn lại cũng hiểu ra, đây chỉ là tầng thứ nhất.

Vậy làm sao để lên những tầng trên?

"Tìm đi, chắc chắn có cơ quan, người nhà họ Trương đưa tang vào chắc chắn phải đi lên!" Trần Phong nhìn tình hình bên trong nói.

Nơi này thật sự sạch sẽ, chẳng có gì cả, ngay cả bích họa lăng mộ và một số thứ kỳ lạ cũng không có.

Trông có vẻ hơi keo kiệt, nhưng đây là nhà họ Trương.

Anh lắc đầu không nghĩ nhiều nữa, chuyện của nhà họ Trương, có thể tổ huấn của họ là vậy.

Nếu ở đây có cơ quan, khả năng cao nhất là ở mấy cây cột kia.

Vừa rồi không nhìn kỹ, bây giờ nhìn lại.

Mấy cây cột này đều được điêu khắc hình kỳ lân, mỗi con kỳ lân trên đó đều sống động như thật.

Không chừng đây là đồ đằng của nhà họ Trương, thậm chí bí mật lớn nhất của nhà họ Trương cũng có thể liên quan đến kỳ lân.

Nghĩ đến đây, cũng có thể lý giải được.

Nhìn kỹ lại, Trần Phong phát hiện số cột ở đây hơi nhiều.

Cột chịu lực cũng không cần nhiều như vậy, huống chi những cây cột này lại tập trung ở một chỗ.

Nghĩ vậy, Trần Phong đến trước cây cột gần nhất, cẩn thận nhìn con kỳ lân trên đó, có khả năng cơ quan nằm ở đây.

"Anh cũng cảm thấy cơ quan có vấn đề?" Thấy Trần Phong đứng bên cạnh cột, Hoắc Linh đi tới nói.

"Kỳ lân là đồ đằng của nhà họ Trương, cũng là nguồn sức mạnh của họ, nghe đồn sức mạnh của họ đều đến từ kỳ lân." Hoắc Linh nhìn con kỳ lân trên đó nói.

"Tìm kỹ đi, muốn đi lên nhất định phải tìm ra cơ quan," Trần Phong gật đầu.

Phương pháp đi lên đương nhiên không chỉ có một, có thể cho nổ

sàn lầu trên.

Nhưng làm vậy, Trần Phong luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện, tốt nhất không nên làm thế.

Nhà họ Trương coi trọng cổ lâu này như vậy, không chừng sẽ có thủ đoạn kỳ lạ.

Một chút không cẩn thận là phải chôn thân ở đây.

Nghĩ vậy, Trần Phong cũng dập tắt ý nghĩ này. .....

"Lão Trần, anh có phát hiện gì không?" Hoắc Linh thấy Trần Phong không nói gì, tưởng anh đã phát hiện ra điều gì đó, liền quay đầu hỏi.

Thấy Trần Phong lắc đầu, cô cũng một trận thất vọng.

Cô đã sờ khắp con kỳ lân, nhưng vẫn không tìm thấy dấu vết cơ quan.

"Chẳng lẽ ở trong mắt, không đúng, mắt của kỳ lân đang nhìn về nơi khác." Hoắc Linh thấy bộ dạng kỳ lạ của con kỳ lân, tự nhủ.

"Mắt?" Nghe Hoắc Linh nói, trong lòng Trần Phong khẽ động, cẩn thận nhìn vào mắt của con kỳ lân.

Vừa nhìn, anh liền phát hiện mắt của con kỳ lân trên đó đang nhìn về phía cây cột ở xa.

Trần Phong dùng tay ra hiệu, đại khái đoán được con kỳ lân đang nhìn vào đâu.

Anh thấy nó đang nhìn vào mắt của con kỳ lân trên cây cột đó.

Chương 644

Sau đó, Trần Phong đến một cây cột khác, con kỳ lân trên đó cũng đang nhìn vào cây cột ở giữa.

Sau khi xem xong tất cả các con kỳ lân trên những cây cột này, anh cũng hiểu ra tại sao ở đây lại có nhiều cột như vậy.

Những cây cột bên ngoài tạo thành một hình bát quái.

Hai cây cột ở giữa đại diện cho âm dương.

Mắt của tất cả các con kỳ lân trên các cây cột đều nhìn vào mắt của hai con kỳ lân trên hai cây cột ở giữa.

"Anh phát hiện ra cơ quan rồi à?" Hoắc Linh vẫn luôn đi theo sau Trần Phong, thấy anh đi đi lại lại giữa những cây cột.

"Mấu chốt nằm ở hai cây cột ở giữa," Trần Phong nghe Hoắc Linh nói, thản nhiên đáp, đồng thời đi về phía trung tâm.

Nghe Trần Phong nói, mắt Hoắc Linh sáng lên, hiểu rằng Trần Phong đã tìm ra cơ quan của lối đi.

Đến trước hai cây cột, mắt anh cẩn thận quan sát con kỳ lân trên đó, đặc biệt là đôi mắt, đó mới thực sự là mấu chốt.

"Là mắt sao?" Hoắc Linh thấy ánh mắt Trần Phong cứ nhìn chằm chằm vào con kỳ lân trước mặt.

Điều này cũng bình thường, đồ đằng của nhà họ Trương.

Sau đó, Trần Phong nhìn vào đồ đằng kỳ lân trước mặt.

Anh vươn tay sờ vào mắt của nó.

Vừa đưa tay sờ, anh đã biết cơ quan nằm ở mắt.

Con mắt có thể di chuyển được.

Sau đó, anh lại đến một cây cột khác, cũng đưa tay sờ, phát hiện mắt trên đó cũng có thể di chuyển.

Nghĩ đến đây, Trần Phong biết mình đã tìm ra mấu chốt để mở lối lên tầng trên.

Nhưng sau khi Trần Phong ấn vào mắt của nó, lại không nghe thấy tiếng cơ quan hoạt động.

Thấy tình hình này, Trần Phong ngẩn người, nhưng lập tức phản ứng, mắt của hai cây cột đều có thể động, chắc chắn có liên quan đến nhau.

Nhưng cụ thể là gì?

Hoắc Linh thấy Trần Phong cứ ở đó xoay mắt.

"Sao rồi?

Mở được không?" "Không được, cơ quan tìm được rồi, nhưng để mở cần có thủ pháp khác, chỉ như vậy không mở được." Trần Phong lắc đầu nói.

"À, đúng rồi, lúc mẹ tôi dặn dò có đưa cho tôi một cái túi gấm, bảo là dùng khi vào Trương Gia Cổ Lâu, tôi bây giờ mới nhớ ra." Hoắc Linh vỗ trán nói.

Sau đó, cô lấy một cái túi gấm màu đỏ từ trong chiếc túi mang theo người ra.

Mở túi gấm ra, cô đưa tay vào trong sờ ra một mảnh giấy.

Hoắc Linh nhìn mảnh giấy, trong lòng khựng lại, vội vàng mở ra.

Chỉ thấy trên đó viết một dòng chữ.

"Tả Càn, Hữu Khôn," ngắn gọn bốn chữ, Hoắc Linh nhìn mà

muốn khóc.

Viết cái quái gì vậy?

Cô căn bản không hiểu.

Nhưng khi Trần Phong nhìn thấy nội dung trên mảnh giấy trong tay Hoắc Linh, mắt anh sáng lên, vội vàng lấy mảnh giấy.

"Là phương vị của bát quái." Khi Trần Phong nhìn thấy những chữ trên đó, phản ứng đầu tiên là bát quái.

Tả Càn, Hữu Khôn, có phải là vị trí mắt của con kỳ lân không.

Những cây cột xung quanh đây vừa hay tạo thành một hình bát quái, cũng có thể lắm, chỉ cần xoay mắt của kỳ lân về phía Càn vị và Khôn vị là có thể mở ra lối đi lên tầng trên.

"Anh biết ý nghĩa của nó à?" Hoắc Linh thấy vẻ mặt Trần Phong như đã hiểu ra, liền hỏi.

"Là phương vị của bát quái trên đó, có thể giải quyết được vấn đề cấp bách của chúng ta." Trần Phong gật đầu nói.

Hoắc Linh có cảm giác, cái túi gấm này không phải chuẩn bị cho cô, mà là chuẩn bị cho Trần Phong.

Cảm giác bị tính kế, bị chính mẹ mình tính kế thật không dễ chịu chút nào.

Mẹ cô hoàn toàn không tin tưởng cô.

Có lẽ đây là một trong những lý do mẹ cô muốn tìm Trần Phong.

Không phải chỉ đơn giản là để tìm vị trí lăng mộ.

Ngay từ đầu đã tính toán cả rồi, Trần Phong sẽ đi cùng họ vào đây.

"Được rồi, đã có chìa khóa rồi thì mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều, chúng ta thử mở cơ quan xem." Trần Phong hít sâu một hơi, quay đầu

nói với Hoắc Linh.

Sau đó, anh lại đến trước con kỳ lân, xoay mắt của một con về phía Càn vị, một con về phía Khôn vị.

Dù sao cũng chỉ có mấy khả năng, thử là ra ngay.

Thử đến lần thứ ba, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng "cạch" một tiếng.

Sàn lầu trên đỉnh đầu đột nhiên mở ra, lộ ra một lỗ hổng rộng khoảng một mét vuông.

Thấy lỗ hổng này, trong lòng Trần Phong vui mừng.

Nhưng ngay sau đó anh lại nhận ra vấn đề, lỗ hổng này không có bậc thang.

Tầng lầu này cao khoảng hơn ba mét, nếu cứ thế trèo lên, rõ ràng là không thể.

Bỗng nhiên anh nhớ lại lời Hoắc Linh trước đó, người nhà họ Trương đa phần đều thân thủ nhanh nhẹn.

Vậy thì thiết kế lỗ hổng như vậy cũng hợp lý, những người vào đây đều là những người phi diêm tẩu bích, cần gì bậc thang.

Nghĩ đến đây, trong lòng anh cũng thả lỏng, sau đó quay đầu nói với Hoắc Linh: "Đi gọi họ đến đây, chúng ta lên xem thử." Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Hoắc Linh, Trần Phong một chân đạp lên đầu con kỳ lân trước mặt, cơ thể anh nhanh chóng bay lên.

Sau đó, cơ thể anh lại mượn lực từ hai cây cột hai bên, duỗi chân ra, đạp mạnh vào cây cột bên phải.

Ngay sau đó, thân hình Trần Phong biến mất trong lỗ hổng.

Cô hơi kinh ngạc một chút, không ngờ thân thủ của Trần Phong lại nhanh nhẹn như vậy, có thể so tài với người nhà họ Trương, thậm

chí còn giỏi hơn.

Thu lại tâm thần, nhớ lại chuyện Trần Phong giao phó trước đó, cô cũng vội vàng chạy đi gọi Ngô Bát Nhất và những người khác.

“Lão Trần, anh thật sự tìm được lối đi rồi à.

Chỉ là lối đi này hình như chỉ có một người lên được thôi.” “Phong cách hành sự của người nhà họ Trương mà, ai nấy đều phi diêm tẩu bích.” Ngô Bát Nhất và mấy người đến trước cây cột, nhìn lối đi phía trên.

Nhìn độ cao hơn ba mét này, trong lòng họ đều có chút cay đắng, chênh lệch giữa mình và người khác lớn đến vậy sao? . .....

Sau khi Trần Phong lên, anh quan sát sơ qua.

Lấy một sợi dây thừng từ trong ba lô ra, ném xuống dưới.

Với thân thủ của Ngô Bát Nhất và mấy người, muốn lên đây có chút khó khăn.

“Mau lên đi,” Ngô Bát Nhất thấy Trần Phong ném dây thừng xuống, không do dự, lập tức nắm lấy dây thừng trèo lên.

Đợi mọi người lên hết, Trần Phong mới bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Trước đó anh chỉ quan sát đơn giản.

Chương 645

Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện, nơi này cũng giống như bên dưới, đều trống rỗng.

Ngay cả cách bài trí ở đây cũng giống hệt bên dưới.

Trần Phong thậm chí còn cảm thấy Trương Gia Cổ Lâu này đều giống nhau, cả chín tầng đều như vậy.

Nhìn những cây cột ở giữa, ngay cả cơ quan cũng giống hệt.

Như vậy, họ lên tầng thứ tư chắc sẽ không có vấn đề gì.

Hy vọng có thể tìm thấy Hắc kim cổ đao ở tầng thứ tư.

"Ở đây trống không à?

Ngay cả một bức bích họa cũng không có, làm sao người nhà họ Trương biết được công trạng của tiên bối?" Hoắc Nhất nhìn xung quanh nói.

"Lúc đó, cậu không đọc hết tài liệu à?" Hoắc Linh nhìn Hoắc Nhất với ánh mắt kỳ lạ.

"Tài liệu nhiều quá, tôi không đọc nổi, chỉ xem một chút thôi." Hoắc Nhất gãi gãi sau gáy, ngượng ngùng nói.

Mấy thứ đó thật sự không đọc vào được, trước đây còn có những người bạn đồng hành kỳ lạ.

"Lần sau không được như vậy nữa, cậu phải biết rằng, biết thêm một chút có thể sẽ cứu được mạng một người bạn đồng hành." Hoắc Linh giọng điệu nghiêm khắc, cách làm của Hoắc Nhất là vô trách nhiệm với cô và những người khác.

Trần Phong thấy vậy cũng một trận á khẩu, Hoắc Linh thay đổi

sắc mặt nhanh đến mức anh cũng không phản ứng kịp.

Nhưng nhanh chóng anh cũng hiểu ra, Hoắc Linh dù sao cũng là thiếu đông gia của Hoắc gia.

Nếu đối với thuộc hạ quá dễ dãi, chắc chắn không thể phục chúng.

"Đúng rồi, câu hỏi của Hoắc Nhất tôi cũng có chút tò mò," Trần Phong thấy không khí có chút gượng gạo, vội vàng hỏi.

"Nhà họ Trương có một cuốn công đức bản, tất cả những người có công lao của nhà họ Trương đều được ghi trên đó, vì vậy ở đây không có bích họa cũng không có gì lạ, căn bản không cần thiết.

Tôi thậm chí còn nghi ngờ Trương Gia Cổ Lâu không chỉ có một tòa." "Nhà họ Trương quá cổ xưa, đây có thể chỉ là một phần của nhà họ Trương." Hoắc Linh quay đầu nhìn Trần Phong nói, giọng điệu của cô cũng trở lại vẻ dịu dàng như trước.

"Nếu ở đây không có gì, vậy chúng ta lên trên đi." Trần Phong gật đầu tỏ vẻ đã biết, đối với Hoắc Linh trong lòng anh cũng có một nhận thức sâu sắc hơn.

Giống như cái túi gấm trước đó, thứ quan trọng như vậy sao có thể quên được?

Trần Phong thậm chí còn nghi ngờ Hoắc Linh là thấy lối đi phía trước không mở được mới lấy ra.

Cái túi gấm đó cô đã xem từ lâu rồi, chỉ là không biết ý nghĩa.

Anh lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, dù sao cũng là chuyện của Hoắc gia, chỉ cần lấy được Hắc kim cổ đao là được rồi.

Lần này ra ngoài, có được manh mối về Mộc Trần Châu, sẽ không có bất kỳ liên hệ nào với Hoắc gia và Giải gia nữa.

Những gia tộc này quá phức tạp, có thể sẽ bị người khác tính kế.

Sau đó, anh đến trước cây cột, lại một lần nữa xoay mắt của kỳ lân về phía Càn vị và Khôn vị.

Đồng thời, ở phía trên xuất hiện một lối đi rộng một mét vuông.

Lối đi như vậy vừa đủ để một chiếc quan tài dựng đứng đi qua.

Nhưng chắc sẽ không làm vậy đâu, dựng quan tài là một đại kỵ, sẽ khiến thi thể bên trong bị xâm nhiễu, có khả năng sẽ xảy ra thi biến.

Anh lùi lại hai bước, mượn lực trên không trung nhảy lên tầng trên.

Nhìn Hoắc Nhất và những người khác ngưỡng mộ không thôi, phong thái của cao thủ.

Sau khi lên, Trần Phong thấy môi trường trên này đã thay đổi.

Anh quyết định kéo Ngô Bát Nhất và những người khác lên trước, sau đó mới xem tình hình ở đây.

Thế là anh thả dây thừng xuống.

Đợi tất cả mọi người đều lên xong, Trần Phong mới cầm đèn pin kiểm tra tình hình ở đây.

"Vù ~" Đột nhiên, mấy người Trần Phong cảm thấy một làn gió nhẹ thổi qua, giống như có người đang thổi khí vào sau gáy mình.

Ngay sau đó, họ cảm thấy trước mắt sáng lên.

Trước mặt họ xuất hiện từng cái đài đèn, những đài đèn này lần lượt sáng lên.

Thấy cảnh này, Hoắc Linh theo phản xạ nép sát vào Trần Phong.

Những ngọn đèn này sáng lên giống như có người đã biết họ đến.

Ở đây không có người sống tồn tại, người chào đón là ai không cần nói cũng biết.

“Là hiện tượng bình thường, Trường sinh chúc ở đây chắc là dùng lân phấn, chỉ cần gặp không khí trong lành là sẽ bốc cháy.” Trần Phong đã xuống nhiều mộ, những thứ này cũng không phải lần đầu gặp, tự nhiên biết nguyên nhân.

Kinh nghiệm là quan trọng.

Anh quay đầu quan sát, liền phát hiện, tầng lầu này đã thay đổi.

Không còn trống rỗng nữa, xuất hiện trước mặt họ là rất nhiều phòng nhỏ.

Giống như một cái tổ ong, xung quanh đây đều là những phòng nhỏ như vậy.

Trần Phong đoán những phòng nhỏ này là nơi chôn cất người nhà họ Trương.

Sau khi chết, tất cả đều được đặt ở đây.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai sẽ tin một ngôi mộ cổ lại chôn cất cả một gia tộc.

Hoắc Linh nghe Trần Phong giải thích, trong lòng cũng dễ chịu hơn nhiều.

Cô nhìn xung quanh, phát hiện những cây cột bên dưới đã biến mất không thấy đâu.

Lối đi lên tầng trên đã thay đổi.

“Thi thể chúng ta cần tìm ở tầng trên, ở đây có khả năng có manh mối tôi cần tìm, đương nhiên lần này cũng không thể để mọi người thiệt thòi, nếu bên trong có đồ bồi táng, tìm được là của các người.” Hoắc Linh quay đầu nhìn Trần Phong nói.

Ngoài việc tìm lối đi, có thể xem xét những đồ bồi táng ở đây.

Về phần manh mối, đương nhiên là một cách nói, thực chất là tìm

xem ở đây có đồ bồi táng không.

Hoắc gia là thế gia trộm mộ, cơ hội như vậy tự nhiên không thể lãng phí.

Ở đây chôn cất rất nhiều người của nhà họ Trương, có khả năng tìm thấy đồ vật của bất kỳ triều đại nào.

Trần Phong biết tâm tư của đối phương, cũng không vạch trần.

Anh dứt khoát dẫn Ngô Bát Nhất đến trước những căn phòng nhỏ này.

Những căn phòng nhỏ này đều làm bằng gỗ, nhìn chất liệu gỗ không khó để phát hiện đều là những loại gỗ quý.

Bên ngoài những cánh cửa này đều khắc một đồ án kỳ lân.

Anh chậm rãi đẩy cửa ra.

"Két" Cửa làm bằng gỗ, lúc đẩy ra phát ra một âm thanh khiến người ta ê răng.

Cửa mở ra, nhưng cảnh tượng bên trong khiến Trần Phong và Ngô Bát Nhất ngẩn người.

Tình hình bên trong quá đơn sơ, thực sự khó có thể tin đây là quan tài của người nhà họ Trương.

Trong căn phòng nhỏ này, chỉ có một chiếc quan tài được đặt ở đó, bên dưới là một cái giường quan bằng đá. .....

Trong phòng chỉ có một chiếc quan tài.

Nếu Bàn Tử ở đây, chắc chắn sẽ lại một trận thất vọng.

Chương 646

Nhắc đến Bàn Tử, bây giờ còn không biết anh ta đã đi đâu.

Lên liên tiếp đến tầng thứ ba mà không thấy bóng dáng, thậm chí không thấy dấu vết của anh ta.

Chẳng lẽ Bàn Tử không lên Trương Gia Cổ Lâu?

Nhưng ngoài Trương Gia Cổ Lâu ra, ở đây còn có nơi nào khác sao?

"Yên tâm, Bàn Tử sẽ không sao đâu, khó khăn như vậy còn vượt qua được, ở đây tự nhiên cũng sẽ không xảy ra chuyện." Ngô Bát Nhất thấy vẻ mặt của Trần Phong, biết đối phương đang lo lắng cho Bàn Tử.

Nhưng cũng lạ, từ lúc vào đây, ngay cả bóng dáng của Bàn Tử cũng không thấy.

"Mở quan tài đi, xem bên trong là ma quỷ gì!" Trần Phong thu lại tâm thần, nhìn chiếc quan tài trước mặt nói.

"Ừm ừm," Ngô Bát Nhất gật đầu, lấy nến ra, ở góc đông nam của căn phòng nhỏ thắp một ngọn.

Căn phòng nhỏ tương đương với một lăng mộ nhỏ, làm như vậy cũng không có gì đáng trách.

Đợi ngọn lửa nến nhỏ bé lay động trong căn phòng, trong lòng Trần Phong cũng yên tâm hơn.

Không biết tại sao, mỗi lần Trần Phong nhìn ngọn lửa nến, sẽ cảm thấy vô cùng an tâm.

Sau đó, anh chậm rãi đến trước quan tài.

Quan tài bằng gỗ đen, bên trên được sơn một lớp sơn mài đen, khiến cả chiếc quan tài trông có vẻ yêu dị.

Anh lấy con dao lính từ trên người ra, từ từ cắm vào khe hở của nắp quan tài.

Hơi dùng sức, cảm thấy con dao trong tay chạm phải vật cứng.

Anh ngẩn người, rồi hiểu ra.

Quan tài đã bị đinh sắt đóng chết, bên trên bị một lớp sơn đen che đi, không nhìn ra.

Biết vậy thì dễ làm rồi, anh lấy con dao găm từ trên người ra.

Hai con dao găm trên dưới kẹp lại, hai tay dùng sức, nghe thấy tiếng gỗ bị xé rách.

Nghe thấy âm thanh, trong lòng Trần Phong vui mừng, hiểu rằng có thể mở được.

Ngô Bát Nhất thấy vậy cũng tiến lên giúp.

Dưới sự hợp lực của hai người, quan tài nhanh chóng bị cạy lên.

"Loảng xoảng" một tiếng, nắp quan tài bị hất văng xuống đất.

Âm thanh vang vọng ở tầng thứ ba, khiến Hoắc Linh đang mở quan tài ở phía bên kia cũng giật mình.

Ra ngoài xem, mới phát hiện Trần Phong và Ngô Bát Nhất cũng đang mở quan tài, trong lòng bất giác thả lỏng.

Xung quanh cô toàn là quan tài, mỗi một chiếc quan tài bên trong đều có một cỗ thi thể.

Trong hoàn cảnh như vậy, dù người gan dạ đến đâu nhìn thấy cũng sẽ sợ hãi.

Cô lắc đầu, tiếp tục công việc mở quan tài.

Ngay khoảnh khắc quan tài được mở ra, Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều lùi lại mấy bước.

Thấy quan tài không có gì thay đổi.

Họ mới lại tiến lên, nhìn vào bên trong quan tài.

Chỉ thấy bên trong quan tài yên tĩnh nằm một cỗ thi thể, trên người mặc trang phục có lẽ là thời nhà Thanh.

Thi thể đã trở thành xác khô, không có khả năng thi biến.

Trên người thi thể không còn một chút nước nào, giống như một miếng thịt xông khói.

Hốc mắt lõm sâu, trống rỗng.

Nhìn bộ dạng của thi thể, trong lòng Trần Phong hơi yên tâm.

Xem ra nhà họ Trương rất có nghiên cứu về việc phòng chống thi biến.

Cũng phải, ai cũng không muốn sau khi chết lại trở thành loại quái vật đó.

Quan trọng hơn là Trương Gia Cổ Lâu không phải là nơi dùng một lần, thỉnh thoảng sẽ có người nhà họ Trương vào đây.

Nếu thi thể bên trong có thể thi biến, mỗi lần vào sẽ gặp nguy hiểm.

"Trông giống như người thời nhà Minh, chậc, nhà họ Trương thật sự lâu đời, không chừng có thể tìm thấy người thời nhà Tần nữa đấy." Ngô Bát Nhất nhìn trang phục trên người thi thể, thản nhiên nói.

"Không thể nào, nhà họ Trương dù cổ xưa đến đâu cũng không thể lưu lại từ thời nhà Tần." Trần Phong lắc đầu nói.

Thời nhà Tần?

Nghe có vẻ không thể, nhà Tần cách bây giờ đã có một hai nghìn năm lịch sử.

Nếu vẫn luôn tồn tại đến bây giờ, vậy thì người nhà họ Trương thật sự nghịch thiên rồi.

Trần Phong tiến lên một bước cẩn thận quan sát.

Hai bên thi thể cũng không có gì, khiến Trần Phong.

"Chẳng lẽ thật sự không có đồ bồi táng?" "Không đúng, nhìn kìa, ở eo của thi thể có vật gì đó!" Ngô Bát Nhất lắc đầu, ra hiệu cho Trần Phong nhìn vào eo của thi thể.

Ở eo của thi thể có một miếng ngọc bội, bị thi thể đè lên, nếu không nhìn kỹ rất khó thấy.

Trần Phong đeo găng tay Mạc Kim, sau đó cúi người từ từ gỡ miếng ngọc bội trên người thi thể ra.

Miếng ngọc bội trong tay anh, bất kể là màu sắc hay công nghệ chế tác đều là hàng thượng hạng.

"Cuối cùng cũng có thu hoạch." Trần Phong nhìn miếng ngọc bội trong tay nói, ước lượng một chút, rồi cất vào ba lô.

Miếng ngọc bội là minh khí thời nhà Minh, cũng đáng giá mấy vạn.

Nhưng ở đây có nhiều quan tài như vậy, mỗi quan tài một món minh khí, chẳng phải sướng rơn sao.

Nhưng cũng chỉ nghĩ vậy thôi, nếu thật sự mở hết quan tài ở đây.

Vậy thì người nhà họ Trương nhất định sẽ truy sát đến chết, hành vi này chẳng khác nào đào mộ tổ tiên người ta.

Bây giờ tuy cũng vậy, nhưng nhiều nhất chỉ là tòng phạm, chủ yếu là Hoắc gia.

“Đi thôi, cái tiếp theo.” “Đợi đã!” Trần Phong lúc đi, liếc nhìn nắp quan tài, đột nhiên phát hiện trên đó có chữ.

Phát hiện này, Trần Phong nhanh chóng đến trước nắp quan tài, dùng đèn pin chiếu lên những chữ đó.

“Trương gia Trương Thụy Đoan!” Trần Phong đọc hết những chữ trên đó, phát hiện trên đó viết một số thông tin đơn giản về chủ nhân của ngôi mộ.

Trên đó ghi lại rằng chủ nhân của ngôi mộ đã kinh doanh một cửa hàng có công trạng vào thời nhà Minh, nên được chôn cất ở đây.

Nhìn những ghi chép trên đó, Trần Phong không khỏi tặc lưỡi, có công trạng, chắc chắn là loại xuất sắc.

Người như vậy cũng chỉ có thể ở đây.

Vậy những quan tài trên kia chôn cất những người nào?

Chẳng lẽ đều là những ông lớn từ các phương thời cổ đại sao.

“Đậy nắp quan tài lại đi, chúng ta không thể làm chuyện phơi thây được.” Trần Phong xem xong, liền gọi Ngô Bát Nhất đậy nắp quan tài lại.

Sau đó, mới đi đến một phòng mộ khác.

“Lão Trần, người của Hoắc gia sau này chúng ta nên ít tiếp xúc thì hơn.

Người của nhà họ Trương chúng ta không sợ, nhưng thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.” “Hành động lần này của Hoắc gia và Giải gia đều được tiến hành bí mật, nhưng ai cũng không chắc chắn ở đây có người của gia tộc khác không.” Ngô Bát Nhất thấy Hoắc Linh và những người khác đang mở quan tài ở xa, nhìn Trần Phong trầm giọng nói.

Chương 647

Nhìn những thi thể trong Trương Gia Cổ Lâu, trong lòng anh cũng vô cùng chấn động.

Nhà họ Trương vẫn luôn tồn tại đến bây giờ, không cần nói cũng biết chắc chắn là một gia tộc khổng lồ.

Loại gia tộc này một khi đã chọc vào, sẽ như giòi trong xương, dứt ra cũng không được... .....

"Nếu dám chơi xỏ tôi, sau khi trở về, tôi sẽ không bao giờ giao manh mối về Mộc Trần Châu cho nhà họ Hoắc nữa." Trần Phong gật đầu nói.

Không cần Ngô Bát Nhất nhắc nhở, Trần Phong cũng sẽ làm vậy.

Anh không chủ động gây chuyện, nhưng không biết đối phương có chịu bỏ qua cho họ không.

Nghĩ đến đây, Trần Phong cũng thở dài một hơi.

Họ đang ở trong một căn phòng nhỏ, nhìn vào chiếc quan quách bên trong.

Trần Phong hít sâu một hơi, cẩn thận đánh giá chiếc quan quách trước mặt.

Chiếc quan quách này có màu sắc cũ kỹ hơn chiếc vừa rồi một chút, người nằm bên trong có thể còn lâu đời hơn cả thời nhà Minh.

Anh lại đốt một ngọn nến, sau khi cố định xong, anh đến trước quan quách.

Toàn bộ quan quách đều được sơn một lớp sơn mài đen.

Nhưng với kinh nghiệm từ trước, họ biết bên trong quan tài đã bị

đóng chết bằng đinh sắt.

Hai người hợp lực mở nắp quan tài ra.

Sau khi nắp được mở, Trần Phong lập tức cúi xuống xem xét.

Trên đó cũng ghi lại một vài sự tích đơn giản về cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ, giải thích vì sao thi thể lại được chôn cất ở đây.

Anh nhìn vào bên trong, phát hiện thi thể trong quan quách đã bị phong hóa nghiêm trọng hơn, chứng tỏ nó đã tồn tại lâu đời hơn nữa.

Tuy nhiên, quần áo vẫn là trang phục thời nhà Minh.

Không thể khẳng định được gì, anh liền bắt đầu kiểm tra đồ tùy táng trên người thi thể.

Anh lại thấy ở vị trí tương tự trên thi thể có đeo một miếng ngọc bội, giống hệt như miếng đã phát hiện trước đó.

"Liệu có phải là một biểu tượng thân phận của nhà họ Trương không?" Trần Phong lấy miếng ngọc bội trong túi ra so sánh, phát hiện hai miếng gần như giống hệt nhau.

"Nếu vậy thì hai miếng ngọc bội này không thể bán được rồi, vừa bán ra là sẽ bị người nhà họ Trương để mắt tới." Ngô Bát Nhất nhìn hai miếng ngọc bội cũng trầm tư.

Nghĩ nửa ngày cũng không ra nguyên do, hai người quyết định mở thêm một chiếc quan tài cuối cùng để xem.

Nếu bên trong cũng có ngọc bội như vậy, thì chắc chắn có vấn đề.

Những miếng ngọc bội đó chỉ có thể bán trong âm thầm, mà như vậy vẫn có khả năng bị theo dõi.

Cách tốt nhất là vứt bỏ chúng đi.

Hai người lại đến trước một căn phòng nhỏ khác.

Một lúc sau, Trần Phong nhìn ba miếng ngọc bội giống hệt nhau trong tay mà có chút cạn lời.

Xem ra đúng là biểu tượng của nhà họ Trương rồi.

Đúng lúc này, Trần Phong và Ngô Bát Nhất nghe thấy tiếng cơ quan chuyển động.

Hai người nhìn nhau, nhanh chóng đậy nắp quan tài lại rồi lao về phía phát ra âm thanh.

Hai người đi theo tiếng động đến một căn phòng nhỏ, ở đó Hoắc Linh và những người khác đang ngơ ngác nhìn lối đi đang từ từ hạ xuống.

"Tìm được lối đi rồi à?" Trần Phong nhìn Hoắc Linh hỏi.

"Cái này tôi cũng không biết, tôi vô tình giẫm phải một cơ quan, mới phát hiện ra lối đi ở trên." Hoắc Linh lắc đầu, vẫn còn mơ màng.

Hoắc Nhất vừa vào phòng này đã đi tìm đồ tùy táng, không ngờ lại giẫm trúng cơ quan.

Họ nghe thấy tiếng cơ quan vận hành, rồi thấy một cầu thang đột nhiên hạ xuống từ trên cao.

"Đúng rồi, các anh tìm được đồ tùy táng nào không?

Tôi vừa quên mất, trong quan tài của nhà họ Trương có một thứ không thể lấy." Hoắc Linh thấy cầu thang vẫn đang hạ xuống, liền quay đầu nhìn Trần Phong nói.

"Cô nói ngọc bội à?" Trần Phong nghe vậy, trong lòng chợt thấy bất an.

"Hai người không lấy rồi chứ?

Thứ đó lấy cũng vô dụng, không bán được đâu, bán ra là bị người nhà họ Trương theo dõi ngay.

Đó cũng là một thủ đoạn của nhà họ Trương, những miếng ngọc bội đó chỉ có người nhà họ Trương sau khi chôn cất mới đeo.” Hoắc Linh nhìn biểu cảm của Trần Phong, lờ mờ đoán ra.

“Cũng không hẳn, tôi còn chưa xem trong quan tài có gì, chỉ thấy mấy miếng ngọc bội đó, nhưng tôi không lấy, không dám lấy.” “Không sao, nếu đã không bán được thì cứ giữ trong tay, ngắm cũng tốt.” Trần Phong gật đầu, dù nói vậy nhưng anh cũng không có ý định vứt bỏ mấy miếng ngọc bội.

Tuy không bán được nhưng có thể giữ lại để xem, biết đâu sau này lại thành của gia truyền.

Lúc này, cầu thang trên cao cũng đã hạ xuống hoàn toàn.

Trần Phong nhìn cầu thang, trên đó có dấu vết của thuật cơ quan.

Tấm ván sàn phía trên, sau khi khởi động cơ quan, sẽ biến thành bậc thang hạ xuống.

Nếu không phải người nhà họ Hoắc vô tình phát hiện, họ muốn tìm ra chắc chắn rất khó.

Ai mà ngờ cơ quan lại nằm ngay trong phòng.

“Lên thôi.” Sau khi xem xét cầu thang, anh quay đầu nói với Hoắc Linh và những người khác, rồi dẫn đầu bước lên.

Cầu thang hoàn toàn làm bằng gỗ, lúc Trần Phong bước lên thật sự lo nó sẽ sập.

Nhưng thực tế cho thấy, dù đã trải qua thời gian dài, những bậc thang này vẫn rất chắc chắn.

Chẳng mấy chốc, Trần Phong đã lên tầng thứ tư, cũng là điểm đến của Hoắc Linh và nhóm của cô.

Trần Phong nhìn quanh một vòng, lập tức cảm thấy không gian

trước mắt rộng ra hẳn.

Không giống như những căn phòng nhỏ san sát ở tầng dưới, trên này không có phòng ốc nào cả.

Nơi đây chỉ có hơn hai mươi chiếc quan quách, nhưng chúng khác hẳn so với những chiếc ở tầng dưới.

Từng chiếc quan quách trên này đều dày và nặng hơn nhiều, trên đó còn khắc hình kỳ lân.

Quan quách được sơn màu đỏ son, trông như một tòa cung điện nhỏ, phía trên còn có mô hình điện đài.

Sự khác biệt trên dưới giống như giữa vương hầu và phú thương bình thường.

"Mục tiêu của cô ở đâu?" Trần Phong quay đầu nhìn Hoắc Linh hỏi.

Thi thể mà Hoắc Linh muốn ở tầng bốn, vậy thanh Hắc Kim Cổ Đao anh cần cũng có thể ở tầng này.

Hắc Kim Cổ Đao là một loại vũ khí quan trọng của nhà họ Trương.

Nhìn dáng vẻ của những chiếc quan quách ở tầng này, bên trong hẳn là những nhân vật quan trọng của nhà họ Trương, có thể là các Trương Khởi Linh qua các thế hệ.

"Mẹ tôi nói nó nằm trong chiếc quan quách đặc biệt nhất ở đây." Hoắc Linh nhìn xung quanh nói.

Những chiếc quan quách ở đây đều được đặt ở hai bên, sắp xếp ngay ngắn, trật tự.

Vị trí của họ hơi gần vách tường.

Ở phía trước nhất, có một chiếc quan quách lớn nhất.

Nếu nói về sự đặc biệt, chỉ có chiếc quan quách đó là đặc biệt nhất.

Chương 648

Vì vậy, Hoắc Linh dồn ánh mắt vào nó.

“Tìm thấy rồi.” Trần Phong thản nhiên nói.

“Ừm ừm!

Tìm thấy rồi.” Hoắc Linh gật đầu!

Trần Phong cũng nhìn theo ánh mắt của Hoắc Linh về phía chiếc quan quách đặc biệt đó.

Đó là mục tiêu lần này sao?

Không biết bên trong chôn cất ai, nhưng không cần đoán cũng biết đó là một nhân vật lớn.

Càng như vậy, Trần Phong càng tò mò, các tầng trên rốt cuộc đã chôn cất những ai?

Trong lịch sử có không ít danh nhân họ Trương.

Lỡ như trên đó chôn cất những người đó thì vui rồi.

Nếu vậy, nhà họ Hoắc ở trước mặt nhà họ Trương chỉ là lũ em út.

Phải biết rằng vào thời nhà Minh, lúc đó nhà họ Hoắc còn chưa trỗi dậy.

Vậy mà bây giờ nhà họ Hoắc lại dám đào mộ tổ của nhà họ Trương.

“Đi thôi, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.” Hoắc Linh nhìn chiếc quan quách đặc biệt, ngược lại có chút do dự.

Một khi đã động vào, bị phát hiện thì sẽ là mối quan hệ không chết không thôi.

Cô hít sâu vài hơi để bình tĩnh lại, sau đó dẫn người nhà họ Hoắc từ từ đến trước quan quách.

Những chiếc quan quách bên cạnh bị Hoắc Linh hoàn toàn lờ đi.

Người bên trong những chiếc quan quách này không giống những người ở tầng dưới, không chừng bên trong sẽ có minh khí thật sự.

Nhưng lúc này Trần Phong cũng không có tâm trạng để xem xét.

Bởi vì nơi này cũng không có dấu chân của Bàn Tử, nếu không tìm được, lát nữa sau khi Hoắc Linh lấy được thứ mình cần, họ sẽ bắt đầu tìm lối ra.

Trần Phong không tin Hoắc Linh lại tốt bụng đến mức giúp mình tìm tung tích của Bàn Tử.

Mà dù có hay không, liệu người của Hoắc Linh có ra ngoài được không cũng là một vấn đề.

Con đường lúc trước tuyệt đối không thể đi lại, bên trong còn nguy hiểm hơn vạn phần, đi vào chỉ có nộp mạng.

Họ vào được đây cũng là nhờ may mắn lớn.

Ngô Bát Nhất liếc nhìn Trần Phong, rõ ràng cũng đã hiểu tình hình hiện tại.

Phải nhanh chóng tìm được Bàn Tử, nếu không sẽ rất phiền phức.

Nhưng tình hình ở đây rành rành trước mắt, Bàn Tử rõ ràng không ở đây.

Có khả năng Bàn Tử đã bị quỷ ám, có lối đi tắt, trực tiếp lên các tầng trên.

Điều đó cũng có thể, nhưng nghĩ đến các tầng trên, Trần Phong cũng có chút sợ hãi.

“Lão Trần, mau lên!” Đúng lúc này, Hoắc Linh đột nhiên gọi Trần Phong và Ngô Bát Nhất.

Trần Phong tưởng có chuyện, vội chạy đến trước mặt Hoắc Linh: “Sao vậy?” “Mở quan tài, giao cho hai người chuyên nghiệp các anh đi, tôi sợ xảy ra sai sót.” Hoắc Linh nhìn Trần Phong với đôi mắt long lanh ngấn nước, ánh mắt đầy mong đợi.

Trần Phong suy nghĩ rồi gật đầu: “Được.” Như vậy cũng tốt, anh có thể nắm bắt được tiến độ mở quan tài.

Đồng thời, đám thuộc hạ của Hoắc Linh dù sao cũng chỉ dùng thủ đoạn của thổ phu tử, lỡ làm xảy ra thi biến thì phiền phức.

Thấy Trần Phong đồng ý, Hoắc Linh vội vàng phất tay về phía Hoắc Nhất và những người khác, ra hiệu cho họ tránh ra.

Trần Phong đến trước quan quách, cẩn thận quan sát.

Chiếc quan quách này lớn hơn những chiếc khác một vòng, trên đó khắc một số hoa văn, ở giữa là hình kỳ lân đặc biệt nổi bật.

“Lão Ngô, thắp nến lên.” Trần Phong quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất.

Ngô Bát Nhất gật đầu, sau đó đến góc đông nam của quan quách, cố định ngọn nến.

“Tôi chỉ nghe nói bốn phái đạo mộ đều có thủ đoạn hành sự riêng, hôm nay được mở rộng tầm mắt rồi.” Hoắc Linh nhìn động tác của Trần Phong và Ngô Bát Nhất, mắt sáng lên.

Bọn họ mở quan tài hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm.

Một số thổ phu tử thiếu kinh nghiệm dễ dàng bỏ mạng trong các cơ quan trong mộ.

Nhưng bốn phái đạo mộ lại có phương pháp riêng để ngăn chặn những chuyện này xảy ra.

Đây chính là sự khác biệt giữa họ và đám thổ phu tử.

"Thủ đoạn của nhà họ Hoắc cũng không tệ!" Trần Phong không quay đầu lại nói.

Nhà họ Hoắc có nhiều năm kinh nghiệm đổ đấu, đám hậu bối này ít nhiều cũng học được một chút.

Nếu không làm sao có gan xuống mộ.

Nói xong, Trần Phong bắt đầu kiểm tra chiếc quan quách.

Chiếc quan quách này không tầm thường, không chừng trên đó sẽ có văn bia khắc chữ.

Trần Phong kiểm tra một lượt nhưng không thấy gì.

Nếu bên ngoài không có, vậy thì trực tiếp mở quan tài thôi.

Trần Phong lấy ra dao găm và dao lính của mình, từ từ cắm vào khe hở của nắp quan tài.

Điều khiến Trần Phong ngạc nhiên là quan quách được niêm phong bằng sáp, chứ không phải đóng chết bằng đinh sắt.

Theo chuyển động của Trần Phong, một ít bột màu trắng liên tục rơi xuống đất.

Đi hết một vòng, Trần Phong và Ngô Bát Nhất gật đầu với nhau.

Hai người đứng trước nắp quan tài, cùng dùng sức đẩy nắp ra.

Cái nắp này nặng hơn bất kỳ cái nắp nào Trần Phong từng thấy.

Hoắc Linh cũng nhận ra điều đó, vội gọi Hoắc Nhất và những người khác lên giúp.

Người đông sức mạnh lớn, câu này phù hợp trong hầu hết các trường hợp.

Với sự nỗ lực của mấy người, nắp quan tài cuối cùng cũng được

đẩy ra.

Sau khi đẩy ra, Trần Phong liền kéo mấy người lùi lại.

Chiếc quan quách này không thể không cẩn thận đối đãi, không chừng bên trong sẽ có cơ quan.

Mấy người vừa lùi lại, đã thấy một làn khói xanh bốc lên từ trong quan quách, ngay sau đó là một mùi hôi thối nồng nặc lan ra.

Mấy người dù đã đeo mặt nạ phòng độc nhưng vẫn ngửi thấy.

Hoắc Linh ngửi thấy mùi đó, sắc mặt biến đổi, thực sự quá khó ngửi, suýt nữa thì nôn ra.

Đợi làn khói xanh tan bớt, Trần Phong và Ngô Bát Nhất mới từ từ tiến lại gần quan quách.

Mùi hôi thối đã bị họ trực tiếp bỏ qua, họ từng ngửi những mùi còn kinh khủng hơn thế.

Đứng trước quan quách, họ nhìn vào bên trong, sau khi thấy thi thể, cả hai đều hơi sững sờ.

Chỉ thấy thi thể bên trong vẫn giữ được dáng vẻ như ngàn năm trước, giống như vừa mới được chôn cất.

“Đãi ngộ đặc biệt sao?” Trần Phong nhìn thi thể, tấm tắc nói.

Chương 649

Thi thể của những người khác đều đã biến thành xác khô, chỉ có thi thể này được bảo quản tốt như vậy.

Có lẽ đây là lý do nhà họ Hoắc và nhà họ Giải muốn có được thi thể này.

Đồng thời, Trần Phong thấy phía sau thi thể có một thanh cổ đao màu đen.

Nhìn thấy thanh đao đó, Trần Phong trong lòng vui mừng, đó chính là mục tiêu của anh.

Hắc Kim Cổ Đao, tuy không biết nó có gì đặc biệt, nhưng nếu hệ thống đã nhắc đến, vậy thanh Hắc Kim Cổ Đao này chắc chắn có điểm lợi hại.

Biết đâu đây là một nhiệm vụ ẩn, một chiếc chìa khóa kho báu.

"Hắc Kim Cổ Đao của anh cũng ở bên trong." Hoắc Linh tiến lên một bước, nhìn thanh cổ đao màu đen bên trong nói.

Trần Phong gật đầu, cúi người lấy thanh cổ đao màu đen ra.

Bên ngoài là một lớp vỏ đao màu đen, trông không khác gì những thanh đao bình thường.

Trần Phong từ từ rút đao ra, lập tức thấy một tia sáng lạnh lóe lên...

"Hắc Kim Cổ Đao, xem ra là một thanh thần binh!" Ngô Bát Nhất nhìn thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay Trần Phong nói.

Trần Phong trước giờ đều dùng dao găm, thân thủ tốt nhưng vẫn luôn không có binh khí của riêng mình.

Bây giờ có Hắc Kim Cổ Đao, thực lực sẽ tăng vọt.

Sau này gặp nguy hiểm, cũng có thêm cảm giác an toàn.

"Tôi lấy đồ của mình rồi, bên trong là của cô." Trần Phong cất thanh Hắc Kim Cổ Đao đi, quay đầu nói với Hoắc Linh.

Anh đã hứa với Hoắc Linh thì sẽ làm.

Hắc Kim Cổ Đao đã lấy được, chỉ còn thiếu Bàn Tử nữa là nhiệm vụ lần này hoàn hảo.

Hoắc Linh cảm kích nhìn Trần Phong một cái, suốt chặng đường này, về cơ bản họ đều phải dựa vào Trần Phong và Ngô Bát Nhất mới vào được đây.

Nếu chỉ có họ, có lẽ đã bị đám dã nhân và thi miết ăn thịt rồi.

Sau đó cô phất tay, gọi Hoắc Nhất và những người khác đến trước quan quách.

Bên trong chỉ còn lại thi thể, không có đồ tùy táng nào khác.

Thi thể mặc trang phục cận đại, có lẽ là thời Dân quốc.

Điều khiến Trần Phong để ý là thi thể này trông chỉ khoảng hai ba mươi tuổi.

Nếu không phải Hoắc Linh đã nói trước, rằng người nhà họ Trương đều trông như vậy, Trần Phong đã tưởng người trước mặt là một thanh niên.

Sau đó, anh thấy Hoắc Nhất và mấy người lôi ra từ túi của họ một cái túi vải lớn.

Túi vải này màu đen, Trần Phong liếc nhìn một cái đã hiểu ra.

Nó được ngâm trong máu chó mực, có thể ngăn thi thể biến đổi.

Còn về việc ngăn thi thể bị thối rữa sau khi ra khỏi quan quách,

anh tin rằng đối phương chắc chắn đã chuẩn bị sẵn.

Hoắc Nhất và người kia từ từ đặt thi thể vào túi vải, sau đó rắc lên một ít bột màu trắng.

Có lẽ đó là thứ dùng để giữ cho thi thể không bị biến đổi.

Nhưng Trần Phong cũng không hỏi, đối phương cũng không giải thích đó là thứ gì.

"Lão Trần, đồ của chúng ta đều đã lấy được, có cần tìm Bàn Tử không?" Hoắc Linh đến trước mặt Trần Phong nói.

Trước đó cô nghe Trần Phong nói Bàn Tử bị quỷ ám, lúc xuống dưới còn có thể thấy dấu chân của cậu ta.

Nhưng đến đây thì hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Lên đến tầng bốn rồi cũng không thấy Bàn Tử đâu.

Có lẽ sau này… Trần Phong nghe Hoắc Linh nói vậy có chút ngạc nhiên, không ngờ cô lại đề xuất đi tìm Bàn Tử.

Anh vốn tưởng sau khi cô lấy được thứ mình cần sẽ trực tiếp tìm lối ra.

Nhưng bây giờ xem ra anh đã nhìn lầm người.

"Phải tìm chứ, tuy không chắc Bàn Tử ở đâu, nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc." Trần Phong gật đầu nói.

"Nhưng bây giờ Bàn Tử chắc chắn không ở tầng bốn, nếu muốn tìm thì phải lên trên nữa." Ngô Bát Nhất ở bên cạnh lên tiếng, họ từ dưới đi lên, tự nhiên biết dưới đó không có bóng dáng Bàn Tử.

"Lên trên?" Hoắc Linh nghe Ngô Bát Nhất muốn tiếp tục đi lên, trong lòng có chút chột dạ.

Trước khi đi, mẹ cô đã đặc biệt dặn dò ngàn vạn lần không được

đi lên.

Sau tầng bốn là một cảnh tượng khác hoàn toàn.

Có thể sẽ không về được.

“Kétttt~” Ngô Bát Nhất vừa dứt lời, họ nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng động chói tai, giống như có thứ gì đó đang ma sát trên sàn nhà, âm thanh nghe rất khó chịu, khiến người ta rùng mình.

Trần Phong và những người khác vội vàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy sàn nhà trên đỉnh đầu họ đang từ từ mở ra.

Đột nhiên, họ thấy một khuôn mặt người xuất hiện ở trên đó.

Dưới ánh đèn pin của họ, khuôn mặt đó trắng bệch.

Hoắc Linh nhìn thấy khuôn mặt đó, suýt nữa thì hét lên.

“Bàn Tử!” Trần Phong và Ngô Bát Nhất lập tức nhận ra khuôn mặt xuất hiện ở trên là Bàn Tử.

Lúc này sắc mặt Bàn Tử trắng bệch, giống như mặt người chết.

Bàn Tử nhìn mọi người, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, sau đó nhảy xuống từ trên cao.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Trần Phong và những người khác.

Ngô Bát Nhất thấy Bàn Tử định tiến lên, nhưng bị Trần Phong kéo lại.

“Đừng qua đó, Bàn Tử có vấn đề, không ổn rồi.” “Nhưng!” Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong, há miệng định nói nhưng không nói ra lời.

Nhưng nhanh chóng Ngô Bát Nhất cũng thấy không ổn, trên mặt Bàn Tử xuất hiện một gương mặt khác.

Gương mặt đó rõ ràng không phải của Bàn Tử, vậy chỉ có thể là gương mặt của con quỷ đang ám cậu ta.

Đó là một gương mặt phụ nữ, trông rất kinh khủng, trên mặt đầy vẻ âm hiểm.

Hoắc Linh nhìn gương mặt xuất hiện đó, không khỏi rùng mình một cái.

Trong những ghi chép của gia tộc cũng có ghi lại về những thứ này, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ một ngày nào đó sẽ gặp phải sự tồn tại như vậy.

Con gái vốn dĩ đã hơi sợ những thứ này.

Bàn Tử nhìn Trần Phong và những người khác, mở miệng nói: "Đây là trọng địa nhà họ Trương, kẻ tự tiện xông vào, chết!" Từ miệng Bàn Tử phát ra giọng của một người phụ nữ.

Kết hợp với gương mặt phụ nữ đó, quả thực kinh khủng đến tột cùng.

Sau đó, họ thấy Bàn Tử lao tới.

Trần Phong nhìn bóng Bàn Tử lao tới, sắc mặt ngưng trọng.

Thân thủ của Bàn Tử trước đây không ra gì, nhưng lần này sau khi bị ám chắc chắn thực lực sẽ tăng mạnh, thậm chí tốc độ cũng đã tăng lên không ít.

Chẳng mấy chốc đã đến trước mặt Trần Phong và Ngô Bát Nhất.

Trần Phong tung một cú nhảy, nghênh đón.

Nhưng trên tay anh lại không cầm vũ khí, anh lo lỡ tay làm đối phương bị thương.

Chương 650

Trần Phong nhẹ nhàng đạp lên một chiếc quan quách bên cạnh, thân thể nhanh chóng vọt lên cao, sau đó lao xuống.

Một cú đá hung hãn giáng xuống vai Bàn Tử.

Nhưng cú đá đó cũng chỉ khiến Bàn Tử lùi lại vài bước, chỉ có vậy thôi, đối phương không hề hấn gì.

Chủ yếu là anh không nỡ ra tay, đó là Bàn Tử, nếu là người khác, có lẽ anh đã ra tay được rồi.

Nhưng nhìn gương mặt quen thuộc của Bàn Tử, anh sẽ theo phản xạ mà thu tay lại.

Phải có cách nào đó đuổi con quỷ kia ra khỏi cơ thể Bàn Tử.

Nhưng không dễ chút nào.

Không biết Phá Tà Phù có tác dụng không.

Sau đó, Trần Phong lấy Phá Tà Phù từ trong túi ra, tung một cú nhảy lao tới.

Lúc này Bàn Tử cũng đã đứng dậy từ dưới đất.

Hắn nhìn Trần Phong cười gian một tiếng, rồi lại xông lên.

Bàn Tử bị ám căn bản không biết đau.

Trần Phong nhanh chóng đến trước mặt Bàn Tử, hạ thấp người, né được một đòn của hắn.

Thuận tay dán lá Phá Tà Phù trong tay lên trán Bàn Tử.

Lá Phá Tà Phù nhanh chóng biến thành màu đen kịt với tốc độ mắt thường có thể thấy, sau đó rơi xuống.

Thấy cảnh này, Trần Phong cắn răng, dùng sức cắn vào ngón tay, bôi máu trên đầu ngón tay lên lá Phá Tà Phù...

Sau khi Trần Phong bôi máu lên lá Phá Tà Phù, anh dán nó lên trán Bàn Tử.

Nhưng điều đáng kinh ngạc nhất đã xảy ra, sự phản kháng của Bàn Tử càng trở nên kịch liệt hơn.

Hắn không biết trong tay Trần Phong có thủ đoạn đối phó với mình.

Đối với tình huống này, Trần Phong cũng rất bất lực.

Đối phương quá giảo hoạt, nó biết anh sẽ không thực sự làm hại Bàn Tử, nên càng không kiêng nể gì.

A, Bàn Tử kia đảo mắt một vòng, liền nhìn về phía Ngô Bát Nhất và mấy người kia.

Trần Phong thầm kêu không hay.

Quả nhiên, anh phát hiện Bàn Tử đang lao về phía Hoắc Linh.

Hoắc Linh lúc này đang đứng ngây ra, sắc mặt có chút tái nhợt, vốn đã sợ những chuyện ma quỷ này.

Bây giờ lại nhìn thấy Bàn Tử với gương mặt quỷ dị đó, cả người trực tiếp bị dọa cho đơ ra, đứng yên tại chỗ, kinh hãi nhìn Bàn Tử càng lúc càng gần.

"Mau chạy!" Vào thời khắc mấu chốt, Trần Phong vội vàng chạy đến kéo Bàn Tử lại.

Thấy Trần Phong, Bàn Tử nhanh chóng phản kháng, tay nhanh chóng tấn công về phía Trần Phong.

Trần Phong nhanh chóng lùi lại, đồng thời dán lá bùa trong tay lên trán Bàn Tử.

Mặc dù bây giờ thân thủ của Bàn Tử không tồi, nhưng so với Trần Phong vẫn có một chút chênh lệch.

Bàn Tử bị Trần Phong áp chế mọi mặt, có mấy lần suýt bị dán Phá Tà Phù lên trán.

Điều này khiến ánh mắt Bàn Tử nhìn Trần Phong càng thêm hung độc.

Đột nhiên Trần Phong lách người, thấy sau gáy Bàn Tử có một thứ gì đó.

Thứ đó dính chặt sau gáy Bàn Tử.

Mặc dù chỉ là một cái liếc vội, nhưng anh thấy thứ đó đang bám vào gáy Bàn Tử, không ngừng phập phồng lên xuống.

Thấy vậy, Trần Phong hơi khựng lại, nhưng lập tức phản ứng, biết rằng thứ đó có thể là nguyên nhân gây ra tình trạng hiện tại của Bàn Tử.

Chỉ cần biết nguyên nhân là được rồi.

Anh vội gọi Ngô Bát Nhất đến, nói cho ông biết phát hiện của mình.

"Có thể giúp Bàn Tử hồi phục hay không là trông vào lần này rồi." Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất, từ từ nói.

"Yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa Bàn Tử trở về nguyên vẹn." Ngô Bát Nhất gật đầu nói.

Sau đó Trần Phong tiến lên thu hút sự chú ý của Bàn Tử, còn Ngô Bát Nhất thì nhân cơ hội vòng ra sau.

"Dám tự tiện xông vào cấm địa nhà họ Trương, các ngươi sẽ phải chịu sự truy sát vô cùng vô tận của nhà họ Trương." Bàn Tử ánh mắt lạnh lùng nhìn ra ngoài nói.

Trong miệng lại phát ra giọng của một người phụ nữ, trông rất quái dị.

Nghe giọng nói, Trần Phong biết thứ sau lưng Bàn Tử chắc chắn là người của nhà họ Trương, không chừng là người trông mộ.

Chỉ không biết vì sao lại biến thành tình huống này.

Sau đó Trần Phong tăng tốc lao tới, chỉ cần giữ chân Bàn Tử là được.

Thứ sau lưng Bàn Tử cứ giao cho Ngô Bát Nhất là được.

Nếu để Ngô Bát Nhất giữ chân Bàn Tử, ông sẽ bị Bàn Tử làm bị thương.

Thực lực hiện tại của Bàn Tử không phải dạng vừa.

Bàn Tử thấy Trần Phong tiến lên, ánh mắt cảnh giác nhìn đối phương.

Lá bùa trong tay đối phương có thể làm hắn bị thương, đó là điều cần phải lo lắng nhất.

Sau đó Trần Phong liền giao đấu với Bàn Tử, vì không cần phải liều mạng với Bàn Tử, nên cũng không khó khăn gì.

Ngô Bát Nhất ở bên cạnh, quan sát trận chiến giữa Trần Phong và Bàn Tử, ông cần phải nắm bắt cơ hội, nhân lúc đó gỡ thứ sau lưng Bàn Tử xuống là được.

Trong khoảnh khắc đó, ông cũng đã thấy thứ sau lưng Bàn Tử.

Nó giống như một bàn tay, màu đỏ tươi, bám vào lưng Bàn Tử, đang phập phồng lên xuống.

Nhìn thấy thứ đó, ông cũng giật mình.

Thứ này ông chưa bao giờ thấy, nhưng trước đây từng nghe tổ

tiên kể lại.

Thứ này gọi là Âm Nhân Liêm, nó có âm khí rất nặng, người dễ bị ám.

Người chết sau khi oán khí nặng, chỉ trong một số trường hợp nhất định mới hình thành được nó.

Thứ này rất hiếm thấy, không ngờ lại để Bàn Tử gặp phải ở đây.

Có lẽ trước đó Bàn Tử đã gặp phải thứ này, sau đó bị ám.

Đột nhiên tác giả hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy Trần Phong dùng thủ đoạn cầm nã khống chế tay chân Bàn Tử khiến hắn không thể động đậy, đây chính là cơ hội.

Nghe tiếng Trần Phong, ông không do dự, nhanh chóng tiến lên, lấy dao lính từ trong ba lô ra.

Đến sau lưng Bàn Tử, con dao trong tay nhanh chóng chém vào giữa Bàn Tử và thứ đó.

Dao hạ xuống, Âm Nhân Liêm tức thì bị Ngô Bát Nhất cắt phăng đi, rơi xuống đất.

Sau khi thứ đó bị cắt xuống, Bàn Tử nhắm mắt lại, trực tiếp ngất đi, bất tỉnh nhân sự.

Họ lập tức tiến lên kiểm tra, phát hiện Bàn Tử chỉ ngất đi chứ không sao, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không có gì đáng ngại là được.

Nhiều nhất là bị âm khí nhập thể.

Chương 651

Họ lập tức nhìn về phía thứ vừa rơi ra từ người Bàn Tử.

Âm Nhân Liêm trên đất không ngừng giãy giụa, trông như muốn bò lên người ai đó, đồng thời phát ra những tiếng kêu la không rõ.

Trần Phong nhìn thứ đó, con dao lính trong tay nhanh chóng phi tới.

"Phụt!" Con dao lính trực tiếp đâm xuyên qua thứ đó, chất lỏng màu đen bắn ra, kèm theo mùi hôi thối.

Sau đó Hoắc Linh cũng đi tới, nhìn thứ trên đất, nhíu mày hỏi: "Bàn Tử bị như vậy là do thứ này gây ra sao?" Nói xong cô kéo chặt áo khoác, thứ này quá quỷ dị.

"Cái này gọi là Âm Nhân Liêm, là do người chết oán khí quá nặng, trong một số trường hợp nhất định mới hình thành, bị thứ này bám vào rất khó thoát ra, trừ khi có người giúp.

Quan trọng nhất là bản thân nó không có ý thức, không biết mình đang làm gì." Trần Phong thản nhiên nói.

"Bàn Tử có lẽ đã bị thứ này bám vào trước khi xuống cầu thang." "Cậu ta chắc không sao chứ?" Ngô Bát Nhất nhìn cảnh này hỏi.

"Không sao, chỉ là âm khí nhập thể, nhiều nhất là suy yếu hai ngày, không có gì đáng ngại." Trần Phong lắc đầu nói.

Nghe vậy, Ngô Bát Nhất mới hơi yên tâm.

Vừa dứt lời, đã nghe thấy tiếng Bàn Tử tỉnh lại.

"Vãi, tôi sao thế này, toàn thân như bị đánh một trận vậy." Bàn Tử tỉnh lại, phát hiện toàn thân trên dưới đều đau nhức, giống như bị

người ta đánh cho một trận.

"Bị đánh cũng đáng đời." Trần Phong nghe vậy, hừ lạnh một tiếng nói.

Bàn Tử ngơ ngác nhìn Trần Phong, gãi đầu hỏi: "Tôi hoàn toàn không có ý thức gì cả, trước đó tôi đã trải qua chuyện gì vậy?" Cuối cùng, Ngô Bát Nhất kể lại toàn bộ sự việc cho Bàn Tử nghe.

Bàn Tử nghe xong, hồi lâu không thể hoàn hồn.

Lại trúng chiêu rồi… Bàn Tử nghe Ngô Bát Nhất miêu tả, ngẩn người tại chỗ.

Sau đó quay đầu nhìn về phía Âm Nhân Liêm bị dao lính đâm xuyên trên đất.

Là do thứ này giở trò sao?

Nghĩ đến đây, Bàn Tử không khỏi tức giận.

Anh ta đến trước Âm Nhân Liêm, nhấc chân đạp lên nó mấy cái.

Lúc này trong lòng mới cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

"Bàn Tử, ông bị thứ này bám lấy thế nào vậy?" Trần Phong nhìn động tác của Bàn Tử, cười nói.

Anh đang thắc mắc tại sao Bàn Tử lại bị thứ này bám vào.

Trên đường đi họ không hề thấy nó.

"Cái đó, tôi chỉ là nhất thời sơ ý thôi." Nhìn Bàn Tử ấp a ấp úng, anh biết trong đó chắc chắn có chuyện khó nói.

"Nói đi, mọi người đều không phải người ngoài!" Trần Phong nhìn Bàn Tử nói.

Còn về Hoắc Linh và những người khác, từ sau khi cô muốn tìm Bàn Tử, anh đã có chút tin tưởng hơn.

Chuyện của Bàn Tử, không cần nói cũng có thể đoán được đại khái.

“Trước đó tôi đi tiểu, thấy trên đất có một món minh khí, tôi vừa cúi xuống, cảm giác sau gáy ngứa một cái, sau đó không còn ý thức nữa.” Bàn Tử nghe Trần Phong nói vậy, do dự một lúc rồi nói ra.

“Cái tật không bỏ được của ông, đây sẽ không phải là lần cuối cùng đâu.” Ngô Bát Nhất nghe xong gãi trán, bất lực nói.

Bàn Tử đúng là chết cũng không chừa, chuyện như vậy cũng không phải lần đầu tiên xảy ra, nhưng Bàn Tử vẫn không biết hối cải.

“Tôi cũng không muốn mà, nhưng tôi vào đây không phải vì minh khí sao?

Đồ dâng đến miệng không ăn thì phí quá.” “Được rồi, người không sao là tốt rồi, chúng ta ra ngoài thôi.” Trần Phong phất tay, ra hiệu cho hai người không cần nói nữa.

“Ra ngoài?

Đồ đạc lấy hết chưa?” Bàn Tử thấy tay Trần Phong và Ngô Bát Nhất đều trống không, liền hỏi.

“Hừ, đợi ông thì cỗ đã nguội lạnh từ lâu rồi.” Hoắc Linh hừ lạnh một tiếng.

Sau đó Ngô Bát Nhất liền kể lại đại khái những chuyện họ đã trải qua.

“Cái gì!

Người nhà họ Trương cũng quá keo kiệt rồi, không có gì cả, không phù hợp với thân phận của họ chút nào.” Bàn Tử nghe nói mục đích của họ đều đã đạt được, nhưng không lấy được món minh khí nào, kinh ngạc kêu lên.

Thứ duy nhất lấy được là mấy miếng ngọc bội, lại là biểu tượng của người nhà họ Trương, không thể bán được.

Cũng có nghĩa là lần này vào đây, ngoài thanh Hắc Kim Cổ Đao ra thì không được gì cả.

"Yên tâm đi, lần này vào đây nhà họ Hoắc và nhà họ Giải sẽ trả thù lao, không để các anh thiệt thòi đâu." Hoắc Linh liếc Bàn Tử một cái, trước đây không nhận ra Bàn Tử lại là một người tham tiền như vậy.

Nhưng người như vậy lại dễ đối phó nhất, chỉ cần cho tiền là về cơ bản chuyện gì cũng làm.

"Vậy xin cảm ơn trước." Trần Phong gật đầu nói.

Bàn Tử nghe Trần Phong nói vậy, cũng biết điều không nói thêm gì nữa, anh biết Trần Phong chắc chắn sẽ không để mình chịu thiệt.

"Hoắc Linh, mẹ cô có để lại thứ gì, ví dụ như túi gấm gì đó không?" "À, có một cái." Hoắc Linh lại lôi ra một chiếc túi gấm từ trong túi của mình.

"Gia chủ nhà họ Giải đưa cho tôi, dùng ở trong này, chỉ có hai cái." "Mở ra xem." Hoắc Linh gật đầu, mở chiếc túi gấm trong tay ra, dốc vào lòng bàn tay, thấy một mảnh giấy rơi ra.

Hoắc Linh mở mảnh giấy ra, chỉ thấy trên đó viết: Bính Nhất Tam.

Chỉ có ba chữ.

"Có ý gì vậy?" Hoắc Linh nhìn mảnh giấy trên tay, ngẩn ra.

Tại sao lại là thứ cô không hiểu, không phải là không cho cô xem sao?

Trời ạ, rốt cuộc là không tin tưởng cô đến mức nào.

"Anh xem đi, tôi không biết trên đó có ý gì!" Hoắc Linh cam chịu,

đưa mảnh giấy trong tay cho Trần Phong.

"Bính Nhất Tam?" Trần Phong nhận lấy mảnh giấy, nhìn chữ trên đó, cũng ngẩn ra.

Trông giống như một vị trí, lẽ nào là lối ra?

Trần Phong nói suy nghĩ của mình cho những người khác.

Nhưng những người khác nghe xong cũng chỉ gật đầu, vì họ cũng không hiểu ý nghĩa trên đó.

Nhưng suy đoán này đã tự sụp đổ khi họ xuống tầng ba.

Bởi vì lúc xuống dưới, họ thấy trên các phòng ở tầng ba đều khắc mấy chữ, chính là "Bính Nhất Tam".

Thấy những chữ này, Trần Phong và mấy người đều hiểu ý nghĩa của mảnh giấy.

Đó là chìa khóa để từ tầng ba lên tầng bốn.

Chỉ là mảnh giấy này đã không còn tác dụng nữa.

"Sao lại thế này, chẳng lẽ họ không lo tôi không ra được sao?" Hoắc Linh nhìn xung quanh, quả nhiên mỗi phòng đều có đánh dấu những chữ như vậy.

Trông giống như số thứ tự, đánh số cho mỗi phòng.

Để tiện tìm kiếm, có lẽ là do người nhà họ Trương làm để tiện tìm những quan quách này.

"Ra ngoài trước đã, chỉ cần tìm chắc chắn có thể tìm được lối ra." Trần Phong thở dài nói.

Trước mắt có một con đường, con đường cũ.

Nhưng những thứ gặp phải trên đường đó, trong lòng anh vẫn còn chút sợ hãi.

Hoắc Linh gật đầu, dẫn Hoắc Nhất và mấy người đi xuống.

Chương 652

Chẳng mấy chốc đã xuống tầng một, khi mấy người ra khỏi cổ lâu, nghe thấy sau lưng một tiếng "Rầm", chỉ thấy cánh cửa đen sau lưng đã đóng lại.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng mấy người chợt lạnh đi.

Lẽ nào bên trong vẫn luôn có thứ gì đó theo dõi toàn bộ hành động của họ?

"Đừng nhìn nữa, mau đi thôi, bên trong có gì bây giờ cũng không liên quan đến chúng ta." Trần Phong quay đầu nhìn lại một cái, nói.

Nói xong, anh đi về phía thiên thạch bên ngoài.

Ngô Bát Nhất và những người khác theo sau, hận không thể mọc thêm mấy cái chân.

Cánh cửa đá đó đóng lại, hoặc là do cơ quan, hoặc là… Chẳng mấy chốc, mấy người bắt đầu leo lên cầu thang.

Tốc độ lần này nhanh hơn nhiều so với lúc xuống.

Lúc xuống cần phải cảnh giác, nhưng lần này đi lên thì không cần nữa.

Lên được nửa đường, Bàn Tử thở hổn hển không đi nổi nữa.

"Còn bao xa nữa, không được rồi, không được rồi." Bàn Tử dựa vào tường, yếu ớt nói.

"Vậy nghỉ ngơi đi." Trần Phong nhìn những người khác, ai cũng có chút thở dốc, liền nói.

Bàn Tử trước đó còn bị âm khí nhập thể, cơ thể vốn đã có chút suy yếu.

“Tôi nói này, chúng ta vội vã đi đường để làm gì, không phải là để tìm lối ra sao?

Vội như vậy không sợ tìm nhầm lối à?” Bàn Tử nghe có thể nghỉ ngơi, liền ngồi bệt xuống đất.

“Ông nói cũng có lý, không lẽ bị con quỷ đó ám xong thông minh ra rồi!”.

Trần Phong nghe phân tích của Bàn Tử, cảm thấy ông nói cũng có lý.

Mặc dù Bàn Tử nói vậy chỉ là để họ không đi nhanh như vậy.

Nghỉ ngơi một lúc, đội ngũ lại lên đường.

Nhưng lần này, mấy người không còn vội vã như trước.

Lợi ích của việc này là có thể kiên trì được lâu hơn.

Khoảng một tiếng rưỡi sau, Trần Phong và những người khác cuối cùng cũng ra khỏi khối thiên thạch.

Ở một nơi khác, trong Trương Gia Cổ Lâu.

“Soạt” một tiếng, âm thanh từ tầng cao nhất truyền xuống.

Sau đó thấy một bóng đen trên mặt đất không ngừng lớn dần.

“Rầm” một tiếng, chỉ thấy một người trẻ tuổi mặc đồ đen, sau lưng đeo một thanh đao.

Đôi chân vững vàng đáp xuống đất, đôi mắt sâu thẳm nhìn về phía thiên thạch xa xôi.

Người trẻ tuổi từ đầu đến chân đều bị quần áo đen che kín, như muốn ẩn mình trong bóng tối.

Ánh mắt lạnh lùng không một chút cảm xúc.

Cuối cùng, bóng đen đó từ từ biến mất trong thiên thạch.

Sau khi Trần Phong và những người khác ra ngoài, đập vào mắt là một trận đá do vô số tảng đá tạo thành.

Nhìn thấy trận đá này, Trần Phong cũng có chút đau đầu.

Ra khỏi đây rồi, tiếp theo không biết nên đi đâu.

Lẽ nào thật sự phải đi lại con đường cũ?

Thông thường, lối ra đều ở phía trước.

Nhưng lần này phía trước là Trương Gia Cổ Lâu.

Không thể lên trên đó được, ngay cả nhà họ Hoắc đối với những thứ trên đó cũng kiêng dè sâu sắc.

"Tiếp theo đi đâu đây?" Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong hỏi.

Phía trước là trận đá khổng lồ, ra khỏi đó chỉ có một con sông, cũng không có đường lên.

Họ là rơi xuống đây.

Muốn đi lên không chỉ phải đối mặt với vô số cây Mạn Đà La, mà còn phải đối mặt với thi miết.

"Tôi không biết, bây giờ chúng ta chỉ có hai con đường, một là tìm con đường mà người nhà họ Trương đã đi xuống.

Một là con đường mà chúng ta đã đi xuống trước đây." Trần Phong lắc đầu, bây giờ thật sự không còn cách nào khác.

"Chúng ta ra ngoài trước rồi nói sau." Nói xong, anh tung một cú nhảy lao ra ngoài.

Bóng dáng Trần Phong nhanh chóng xuất hiện trước một tảng đá.

Chỉ thấy Trần Phong nhẹ nhàng đạp lên tảng đá, thân thể nhanh chóng vọt lên.

Hoắc Linh và những người khác chỉ cảm thấy hoa mắt, đã thấy

Trần Phong ở trên tảng đá.

Mặc dù không phải lần đầu tiên thấy thân thủ kinh khủng của Trần Phong, nhưng mỗi lần thấy xong, họ đều kinh ngạc.

Sau khi Trần Phong lên trên, anh nhìn xuống xem đâu là hướng họ đã xuống.

Nhưng vừa lên, đã thấy trước mặt một đôi mắt to bằng đầu người đang nhìn mình.

Trong nháy mắt, Trần Phong và đôi mắt to đó, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Trần Phong nuốt nước bọt một cách khó khăn.

Trong lòng tự an ủi có thể là ảo giác, anh dụi mắt.

Mở mắt ra vẫn là đôi mắt to đó.

Trần Phong đánh bạo bật đèn pin lên, thấy một cái đầu lâu khổng lồ, ánh mắt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm mình.

Điều khiến Trần Phong kinh ngạc là ở giữa có một con mắt, là một con quái vật ba mắt.

Đột nhiên, cái đầu lâu khổng lồ thụt lùi lại.

Trong bóng tối, Trần Phong không thấy được hình dáng của đối phương, nhưng trong lòng có chút bất an, tiếp theo nghe thấy một tiếng "vù vù".

Trần Phong có thể cảm nhận được một cơn gió nhẹ thổi về phía mình.

Anh vội vàng nhảy về phía sau, thân thể bay xuống.

"Tôi nói Lão Trần này, thân thủ tốt cũng không cần khoa trương như vậy chứ." Bàn Tử thấy Trần Phong nhảy xuống như vậy, trêu

chọc nói.

Vừa dứt lời, đã nghe thấy trên đó một tiếng "rầm", kèm theo một tiếng kêu giống như tiếng rắn.

Nghe thấy âm thanh trên đó, tất cả mọi người đều cảnh giác, vũ khí trong tay đều đã cầm sẵn.

"Mọi người cẩn thận, là một gã to xác!" Trần Phong sau khi xuống dưới, nhìn lên trên thản nhiên nói.

Trước đó, anh lờ mờ thấy một thứ giống rắn, nhưng đối phương lại có ba mắt.

Trước khi thấy toàn bộ hình dáng, Trần Phong cũng không biết rốt cuộc nó là thứ gì.

"Gào~" Tiếp đó, trong bóng tối lại truyền đến một tiếng gầm, kèm theo một trận âm thanh ma sát của vật thể.

Mấy người cầm đèn pin trong tay đều chiếu lên trên, để xem rõ rốt cuộc đó là gì.

"Cẩn thận, ở dưới này." Đột nhiên Trần Phong thấy sau tảng đá trước mặt có thứ gì đó đang động đậy.

Chương 653

Anh lấy que diêm trong túi ra ném đi.

Khung cảnh xung quanh lập tức sáng lên.

Một thứ giống rắn xuất hiện trước mặt Trần Phong và những người khác.

Một con mắt của nó to bằng mắt của người bình thường.

Thân thể còn to hơn cả Bàn Tử.

Có thể nói đây là con rắn lớn nhất Trần Phong từng thấy.

"Rắn có ba mắt!

Đúng là loài hiếm thấy." Ngô Bát Nhất và những người khác cũng đã thấy rõ thứ trước mặt.

Nhưng sau khi thấy rõ, nhiều hơn là sự sợ hãi, con quái vật to như vậy làm sao đối phó?

"Có thể là thú giữ mộ của Trương Gia Cổ Lâu, có lẽ là do người nhà họ Trương nuôi dưỡng." Hoắc Linh chăm chú nhìn con quái vật khổng lồ trước mặt nói.

Trong lúc nói, con rắn lớn nhanh chóng lao về phía Trần Phong và mấy người.

Cuộc tấn công đột ngột khiến Ngô Bát Nhất và những người khác giật mình.

Trần Phong phản ứng đầu tiên, khẩu súng trong tay nhanh chóng khai hỏa.

Uy lực của súng khiến con rắn lớn khựng lại.

Nhưng trong nháy mắt, Trần Phong và những người khác đã phản ứng lại.

Vũ khí trong tay Ngô Bát Nhất và nhóm người của anh ta khạc ra từng luồng lửa.

Vỏ đạn không ngừng rơi xuống, ban đầu con rắn lớn có chút sợ hãi.

Nhưng sau khi thấy uy lực của những khẩu súng này không đủ để làm nó bị thương, nó liền lao về phía trước.

"Tránh ra, Lão Ngô, tôi thu hút hỏa lực, Hoắc Linh dẫn người mau rút lui." Trần Phong đẩy Hoắc Linh và Ngô Bát Nhất bên cạnh ra, hét lớn.

Hai người gật đầu, sau đó, thấy Ngô Bát Nhất và Trần Phong mỗi người một bên, la hét ầm ĩ thu hút sự chú ý của con rắn, tranh thủ thời gian cho Hoắc Linh và những người khác rút lui.

Kế hoạch của hai người thành công, nhưng lại lọt vào mắt của con rắn lớn.

Con rắn lớn nhìn Ngô Bát Nhất, lại nhìn Trần Phong.

"Lạc lạc lạc~" nó kêu lên một tiếng quái dị.

Cuối cùng quay đầu lao về phía Trần Phong.

Mặc dù không biết tiếng kêu vừa rồi của con rắn lớn có ý gì, nhưng hiện tại rất nguy hiểm.

"Lão Ngô, ông đi hội hợp với họ đi, ở đây để tôi." Trong lúc vội vàng, Trần Phong hét lớn về phía Ngô Bát Nhất.

Thân thủ của Ngô Bát Nhất có thể tốt hơn Bàn Tử và những người khác nhiều, nhưng đánh nhau với con rắn lớn này thì tác dụng nhỏ.

Một chút sơ sẩy, có thể bị con rắn lớn làm bị thương.

Nhìn con rắn lớn không ngừng tiếp cận, Trần Phong cất khẩu súng trong tay đi.

Súng đối với con rắn lớn này không có ý nghĩa gì nữa.

Tiếp đó anh rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra.

"Đến đây, để ta thử vũ khí mới nhất của ta." Trần Phong hai tay nắm chặt thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, lần này phải thử uy lực của nó.

Tốc độ của con rắn lớn rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Trần Phong.

May mà Trần Phong phản ứng kịp thời.

Hắc Kim Cổ Đao chắn ngang trước mặt, đầu con rắn lớn trực tiếp đâm vào Hắc Kim Cổ Đao.

Một lực cực lớn truyền đến từ trên đó.

Lực đạo đó khiến trong lòng Trần Phong nảy sinh một cảm giác bất lực không thể chống cự.

Chỉ thấy thân thể Trần Phong bị một cú đâm đó, trực tiếp bay ngược ra ngoài, đâm vào thiên thạch sau lưng mới dừng lại.

"Phụt," Trần Phong không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, trong miệng đầy vị tanh.

Anh lấy ra một viên xích đan từ trong túi, tay vừa ném, xích đan liền chính xác rơi vào miệng Trần Phong.

Xích đan vừa vào miệng, lập tức hóa thành một luồng khí ấm chảy vào cơ thể.

Không biết là do tác dụng của thuốc hay tác dụng tâm lý, gần như

ngay lập tức, Trần Phong cảm thấy cơ thể mình không còn đau nữa.

"Bây giờ có thể đánh một trận ra trò rồi." Trần Phong nói xong, vặn cổ, nghe thấy tiếng "rắc rắc".

Lúc này, con rắn lớn ánh mắt lạnh lùng nhìn Trần Phong, rồi lao xuống.

Đồng thời thân thể nhanh chóng tiến về phía trước, dùng thân mình để nghiền nát Trần Phong.

Trần Phong mạnh mẽ đạp một cái, thân thể nhanh chóng bay lên, một cú lộn nhào đẹp mắt trên không trung, vững vàng đáp xuống đầu con rắn lớn.

Anh nhanh chóng đứng vững, sau đó thanh đao trong tay mạnh mẽ đâm về phía con mắt thứ ba.

"Keng~" Sau khi thanh đao của Trần Phong đâm xuống, lại truyền đến một âm thanh kim loại.

Anh cúi đầu nhìn, lập tức thầm mắng một tiếng.

Con rắn lớn chỉ nhắm mí mắt lại, Hắc Kim Cổ Đao không thể gây ra thương tổn cho nó.

Lực đạo truyền đến từ trên đó tuy không làm con rắn lớn bị thương nặng, nhưng cũng đủ khiến nó phải chịu một phen.

Con mắt đó có thể là điểm yếu của nó.

Nó mở miệng gào lên một tiếng, sau đó càng điên cuồng lắc đầu, hy vọng có thể hất Trần Phong từ trên đó xuống.

Trần Phong nào dám xuống, xuống dưới phải chịu đựng cơn thịnh nộ của con rắn lớn này.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay không ngừng hạ xuống, con rắn lớn hoàn toàn không dám mở mắt.

Nhưng con rắn lớn đã làm một động tác khiến Trần Phong bất ngờ, nó trực tiếp lăn một vòng tại chỗ.

Như vậy Trần Phong không thể không nhảy xuống.

Thấy Trần Phong, con rắn lớn lập tức đứng thẳng lên, hai mắt chăm chú nhìn Trần Phong.

Đột nhiên, Trần Phong nghe thấy sau lưng truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn loạn.

"Quay lại rồi?" Trần Phong quay đầu nhìn, thấy sau lưng Ngô Bát Nhất và những người khác lại chạy về.

"Tôi cũng không muốn, chỉ là chúng ta bị bao vây rồi." Ngô Bát Nhất gãi trán, bất lực nói.

Nghe vậy, những người khác không khỏi thở dài một tiếng.

Lần này thì hay rồi, chạy cũng không chạy được.

"Bao vây?" Trần Phong nghi ngờ nhìn xung quanh, không thấy gì cả.

Nhưng ngay sau đó, anh thấy từ xung quanh những tảng đá đó, không ngừng xuất hiện những con rắn đen nhỏ.

Những con rắn nhỏ này trông giống hệt con rắn trước mặt, điểm khác biệt duy nhất là chúng không có con mắt thứ ba.

Trần Phong nhìn những con rắn nhỏ dày đặc xung quanh, không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

Đột nhiên anh nhớ lại tiếng kêu quái dị của con rắn lớn trước đó.

Có lẽ là lúc đó, con rắn lớn đã triệu hồi chúng.

Chương 654

"Gào" Con rắn lớn nhìn Trần Phong và mấy người, trong mắt mang theo một tia trêu chọc.

Sau khi bị những con rắn nhỏ vây quanh, con rắn lớn cũng không tấn công nữa, chỉ nhìn Trần Phong và những người khác.

"Lạc lạc lạc~" Đúng lúc này, con rắn lớn lại phát ra âm thanh như vậy.

"Mọi người cẩn thận!" Trần Phong nghe thấy âm thanh, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

"Những con rắn đó đến rồi." Hoắc Linh phát hiện những con rắn nhỏ xung quanh bắt đầu bò về phía vị trí của họ.

"Xì xì!" Những con rắn nhỏ xung quanh không ngừng lè lưỡi, từ từ tiếp cận.

"Đoàng đoàng đoàng~" Không do dự, Bàn Tử và mấy người trong tay súng không chút do dự khai hỏa.

Những con rắn nhỏ này không trâu bò như con rắn lớn, bị đạn bắn trúng, lập tức biến thành một đống thịt nát.

Nhưng không chịu nổi số lượng rắn quá đông, đạn cũng có hạn.

Những con rắn đó đang không ngừng tiến lại gần.

Đột nhiên con rắn lớn như không hài lòng với hành động của con cháu mình, nó lao về phía Trần Phong.

Trần Phong vội vàng lăn một vòng sang bên cạnh, né được một đòn của con rắn lớn.

Nhưng đối phương như đã nhắm vào anh, lại lần nữa lao về phía

Trần Phong.

Nhưng lần này Trần Phong không thể né tránh nữa, sau lưng là Ngô Bát Nhất và những người khác.

Nếu anh né, những người sau lưng chắc chắn sẽ bị con rắn lớn tấn công.

Những người sau lưng anh không phải là anh, không thể chịu được một cú đâm của con rắn.

"Rầm" Trần Phong chắn Hắc Kim Cổ Đao ngang trước mặt, gắng gượng chịu đựng một đòn.

Nhưng thân thể lại bị đâm bay ra ngoài, những người sau lưng cũng bị Trần Phong đâm vào, lập tức người ngã ngựa đổ.

Trần Phong lại phun ra một ngụm máu.

Anh không dám nán lại, vội vàng đứng dậy, cảnh giác nhìn con rắn lớn.

"Gào~" Con rắn lớn gào lên một tiếng, rồi lao tới.

Trần Phong nhìn con rắn lớn lao tới, trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng chịu đựng một lần nữa cuộc tấn công của đối phương.

Ngô Bát Nhất và những người khác nhìn con rắn lớn lao tới, và vô số con rắn nhỏ bên cạnh, trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Không ngờ mấy người họ lại chết ở đây.

Cơ thể Trần Phong căng cứng, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng ngay sau đó, con rắn lớn dừng lại khi còn cách Trần Phong một chút.

Trần Phong thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo của đối phương.

Nhìn con rắn lớn dừng lại trước mặt, trên mặt Trần Phong lóe lên một tia nghi ngờ.

Con rắn lớn không tiếp tục tấn công nữa.

"Lão Trần, ông có phát hiện không, con rắn lớn này hình như đang nhìn về phía sau chúng ta." Ngô Bát Nhất thấy ánh mắt con rắn lớn không còn nhìn họ nữa, mà đang nhìn về phía sau lưng.

"Ừm!" Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong cũng có cảm giác này.

Anh vội vàng nhìn về phía sau.

Chỉ thấy sau lưng không biết từ lúc nào đã có một người đứng đó.

Toàn thân bị che kín trong bóng tối, điều khiến Trần Phong kinh ngạc là sau lưng người đó đeo một thanh đao, thanh đao đó giống hệt thanh đao trong tay anh.

Lại một thanh Hắc Kim Cổ Đao nữa?

Đối phương là ai?

Người đó thấy ánh mắt của con rắn lớn trước mặt, từ từ tiến lên.

Vượt qua Trần Phong đến trước mặt con rắn lớn, đưa tay vuốt ve nó.

Con rắn lớn đó dường như biết thân phận của người này, đưa đầu cọ vào lòng bàn tay người đó.

Người đó phất tay, thấy con rắn lớn lùi lại vài bước, hai mắt cảnh giác nhìn Trần Phong và những người khác.

"Anh là ai?" Trần Phong nhìn con rắn lớn trước mặt, hoàn toàn khác với vẻ hung thần ác sát trước đó.

Người mặc đồ đen nghe Trần Phong nói xong, quay đầu nhìn Trần Phong và những người khác.

“Tôi?

Tôi là ai?” Giọng người mặc đồ đen lạnh lùng nói.

Lúc này, Trần Phong mới thấy người mặc đồ đen là một người trẻ tuổi.

Sắc mặt tái nhợt, là do ở lâu nơi không có ánh mặt trời.

Gương mặt góc cạnh như dao gọt rất ưa nhìn, ra ngoài chắc chắn lại thu hút một đám fan nữ.

Toàn thân bị che kín trong bóng tối.

Bộ trang phục màu đen trên người như được may đo riêng.

“Anh là ai?

Tại sao lại ở đây?” Thấy đối phương không trả lời, Trần Phong lại hỏi một lần nữa.

“Tôi?

Tôi tên Trương Khởi Linh, còn tại sao tôi ở đây, tôi cũng không biết.” Trương Khởi Linh thản nhiên nói.

Trong mắt lóe lên một tia đau khổ, phát hiện ra mình không nhớ gì về những ký ức trước đây, anh đã mất trí nhớ.

Nghe thấy ba chữ Trương Khởi Linh, trong mắt Hoắc Linh lóe lên vẻ kinh hãi.

Trương Khởi Linh ở nhà họ Trương có ý nghĩa đặc biệt, mà đây lại đúng là mộ tổ của nhà họ Trương.

Vậy thì có một số chuyện đã rõ.

Ở nhà họ Trương, ba chữ Trương Khởi Linh không thể gọi tùy tiện.

Đây cũng là lần đầu tiên cô nghe có người tự xưng là Trương

Khởi Linh.

Trần Phong nghe Trương Khởi Linh cũng hiểu ra, đối phương là người nhà họ Trương.

Anh cảnh giác nhìn người trẻ tuổi trước mặt hỏi: "Vậy thì sao?

Anh muốn giết chúng tôi à?" "Giết các người?

Tại sao?" Trương Khởi Linh lắc đầu.

Anh không biết bất cứ chuyện gì trước đây, chỉ biết tên mình là Trương Khởi Linh.

"Anh vẫn luôn ở đây sao?" Trần Phong nhìn đối phương thản nhiên hỏi.

"Sau khi tôi tỉnh lại đã thấy mình ở trên một tầng gác." Trương Khởi Linh lạnh lùng nói, phảng phất như mọi thứ đều không liên quan đến mình, không bị bất cứ thứ gì lay động.

Người như vậy mới là đáng sợ nhất, đối với mọi chuyện đều lạnh lùng vô cùng.

Hoắc Linh sau khi biết đối phương tên là Trương Khởi Linh, thì luôn cảnh giác nhìn đối phương.

Phải biết bây giờ họ đang ở trong mộ tổ của nhà họ Trương.

Chương 655

Nếu đối phương có ác ý với họ, chỉ cần ra lệnh một tiếng, những con rắn đó sẽ xông lên, nghiền nát họ.

"Những con rắn này hình như đều nghe lời anh, là anh nuôi dưỡng sao?" Bàn Tử nhìn con rắn lớn sau lưng người trẻ tuổi hỏi.

"Loài rắn này tên là Chúc Cửu Âm." Trương Khởi Linh lạnh lùng trả lời.

Sau đó đứng yên tại chỗ, im lặng nhìn.

"Chúc Cửu Âm, thứ này, tôi cứ tưởng nó chỉ xuất hiện trong thần thoại, không ngờ một ngày lại gặp phải." Trần Phong nghe thấy cái tên Chúc Cửu Âm, nội tâm cũng một phen chấn động.

"Lão Trần, nó có gì lợi hại sao?

Xuất hiện trong thần thoại cơ mà." Bàn Tử nghe xong liền hỏi.

"Thứ này tương truyền chỉ sống dưới lòng đất, ở những nơi âm khí nặng.

Cả đời không thấy ánh mặt trời.

Con mắt thứ ba trên đầu có tác dụng đặc biệt." Trần Phong sắp xếp lại suy nghĩ, sau đó nói.

Thứ này anh cũng là lần đầu tiên thấy, lúc đầu không nghĩ đến phương diện đó, nhưng bị nhắc đến như vậy, anh liền liên tưởng đến.

"Vậy anh định làm gì chúng tôi?" Hoắc Linh tiến lên một bước hỏi, ánh mắt cảnh giác càng lúc càng đậm.

Cô không tin đối phương sẽ tốt bụng thả họ đi.

Không chừng là muốn dùng họ để đạt được mục đích không thể

cho ai biết.

“Tại sao phải làm gì?” Trương Khởi Linh lạnh lùng nói.

Mặc dù đã mất đi ký ức, nhưng sự lý giải đối với một số chuyện vẫn còn, anh biết tình cảnh của họ, cũng biết họ là ai.

“Tôi sẽ đi theo các người, đưa tôi ra ngoài.” Nói xong anh lại bổ sung một câu.

Nghe vậy, Trần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần đối phương không giết họ là được.

Không còn cách nào khác, hiện tại tình thế có lợi cho đối phương, đối phương nắm trong tay một con át chủ bài mà không ai có thể so sánh được.

Huống chi trước đây nghe nói thân thủ của người nhà họ Trương đều rất kinh khủng, đặc biệt là Trương Khởi Linh.

Thân thủ của đối phương có lẽ anh cũng không phải là đối thủ.

Nhưng chỉ cần lần này trở về, cơ thể được hệ thống cường hóa một lần nữa, có lẽ cũng sẽ không chênh lệch bao nhiêu, thậm chí sẽ còn kinh khủng hơn, lúc đó cũng không cần lo lắng về người nhà họ Trương.

So thân thủ anh không sợ, so thủ đoạn càng không sợ, chỉ sợ gia thế.

“Anh không biết đường ra sao?” Hoắc Linh nghe xong liền hỏi.

Đối phương là người nhà họ Trương, sao lại không biết lối ra của Trương Gia Cổ Lâu, cũng không hợp lý.

Vậy đối phương vào bằng cách nào?

“Lão Trần, anh thấy sao?

Hay là chúng ta dẫn anh ta ra ngoài, trên đường nhân cơ hội giết đi.” Hoắc Linh kéo Trần Phong sang một bên nhỏ giọng nói.

“Tôi thấy đối phương mất trí nhớ có thể là thật, đối phương không biết thân phận của mình, chỉ biết tên là Trương Khởi Linh.” Trần Phong nói xong, ánh mắt liếc nhìn đối phương.

“Nhưng dẫn người này ra ngoài có thể có chút tác dụng, không chừng có thể kìm chế được nhà họ Trương.” Quan trọng nhất là, mấy người chúng ta chưa chắc đã là đối thủ của anh ta.” Nói đến đây, Trần Phong bất lực cười khổ.

“Vậy chúng ta dẫn anh ta ra ngoài?

Sau đó để anh ta tự sinh tự diệt.” Hoắc Linh gật đầu nói.

“Ra ngoài rồi nói sau, đối phương chưa chắc đã có ác ý với chúng ta.

Từ cuộc nói chuyện vừa rồi của đối phương, hình như anh ta đã ở trong Trương Gia Cổ Lâu suốt, có lẽ là từ tầng cao nhất xuống.

Không chừng biết được bí mật lớn nhất của nhà họ Trương?” Trần Phong lắc đầu nói.

Cuối cùng, anh đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

“Không giấu gì anh, chúng tôi cũng bị lạc ở đây, không biết lối ra, nếu anh muốn đi cùng chúng tôi, tự nhiên là tốt hơn.

Nhưng có thể để những thứ bên cạnh rút lui không?” Trần Phong nhìn vào mắt đối phương nói.

Mắt là cửa sổ tâm hồn, trong lòng nghĩ gì, ánh mắt cũng sẽ không nói dối.

Trương Khởi Linh gật đầu.

Sau đó anh đến trước mặt con Chúc Cửu Âm đó, Trần Phong và

những người khác cũng không nghe thấy gì.

Chỉ thấy miệng đối phương mấp máy, sau đó thấy bầy rắn toàn bộ rút lui, ẩn mình trong bóng tối.

Bàn Tử há hốc mồm, ngơ ngác nhìn.

Cũng quá lợi hại rồi, chỉ hai câu đã giải trừ nguy cơ của họ.

Con Chúc Cửu Âm đó cuối cùng liếc nhìn Trần Phong một cái, cuối cùng xoay người rời đi, dường như đang cảnh cáo Trần Phong đừng giở trò.

Thấy những con rắn bên cạnh rút lui, mấy người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, Trương Khởi Linh trước mặt thân thủ kinh khủng, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với việc đối mặt với những con rắn đó.

Trần Phong lúc này đã đại khái biết được tình hình của đối phương.

Tiểu Ca (tạm thời cứ gọi là Tiểu Ca!) đã mất trí nhớ rồi.

Không biết lai lịch, cũng chẳng biết lý do mình ở đây.

Hoàn toàn không biết gì, giống như một tờ giấy trắng.

Như vậy cũng có lợi cho nhóm Trần Phong, không cần phải đối mặt với người nhà họ Trương.

Trần Phong quay đầu nhìn Tiểu Ca: "Tiểu Ca, vậy chúng ta đi nhé, nếu được, cậu có thể đi cùng tôi." Tiểu Ca gật đầu, vẻ mặt lãnh đạm từ đầu đến cuối không hề thay đổi.

"Đao của cậu?" Lúc Trần Phong quay người, Tiểu Ca nhìn vào thanh Hắc kim cổ đao trong tay hắn.

Trông rất quen thuộc, và giống với thanh đao trong tay mình.

“Tôi nhặt được ở trong này, cùng với thanh trong tay cậu, hẳn là có cùng nguồn gốc.” Trần Phong giơ thanh Hắc kim cổ đao trong tay lên nói.

Hắn không che giấu, đối phương cũng không ngốc, chắc chắn nhìn ra điểm tương đồng giữa hai thanh đao.

Bây giờ không nói, sau này cũng sẽ nhận ra.

Sau khi ra ngoài mà khôi phục ký ức, lúc đó thanh đao trong tay mình được đúc lại, hoàn thành nhiệm vụ xong, với thân thủ của mình cũng không cần sợ đối phương.

Tiểu Ca gật đầu, ánh mắt rời khỏi thanh đao trong tay Trần Phong.

“Tiểu Ca, thật có cá tính!” “Lạnh như băng, không biết gặp phụ nữ có như vậy không.” Bàn Tử thấy vẻ mặt Tiểu Ca trước sau không đổi, chậc lưỡi một tiếng.

“Lão Trần, chúng ta làm vậy thật sự không sao chứ?

Đối phương là người của Trương gia đấy.” “Không sao đâu, cậu ta mất trí nhớ rồi, cũng không biết thân phận của mình.” Trần Phong ghé vào tai Bàn Tử nói khẽ.

Tuy giọng rất nhỏ, nhưng Tiểu Ca vẫn liếc mắt về phía Trần Phong.

“Biết thân phận của tôi?” Giọng Tiểu Ca vẫn bình thản như không, ánh mắt không một gợn sóng.

Trần Phong thầm nghĩ một người phải trải qua những gì mới hình thành nên tính cách như vậy.

Tiểu Ca này chắc cũng là một người có câu chuyện riêng.

Chờ đã, Trần Phong đột nhiên nghĩ đến những kẻ mang dòng máu Kỳ Lân của Trương gia đều là những lão quái vật, không chừng

người trước mặt này là một lão quái vật đã sống không biết bao lâu rồi.

Có lẽ vì sống quá lâu nên mất trí nhớ.

Chương 656

"Cái này tôi cũng không rõ, chỉ biết cậu có thể là người của Trương gia, còn lại thì không biết." "Đây là địa bàn của Trương gia, cậu xuất hiện ở đây, hẳn là người của Trương gia." Trần Phong sắp xếp lại suy nghĩ rồi nói, đối với những chuyện này hắn thật sự không biết.

Những điều này đều là nghe Hoắc Linh nói.

Nhưng có thể khẳng định, đối phương chắc chắn có liên quan đến Trương gia.

Bất kể là việc xuất hiện ở đây hay thanh Hắc kim cổ đao trong tay, tất cả đều đang tuyên bố thân phận của hắn.

Chỉ không biết vì sao Trương gia lại sắp xếp một người như vậy ở bên trong.

"Bàn Tử, ông có nhớ lại được trước đó ông đã làm gì ở trên đó không?" Trần Phong đột nhiên hỏi về chuyện Bàn Tử ở tầng lầu kỳ lạ trước đó.

Không chừng việc Tiểu Ca tỉnh lại có liên quan đến Bàn Tử.

"Quên rồi, tôi không nhớ gì cả.

Mà này, tôi bị nhập xác như vậy sẽ không có tác dụng phụ chứ." Bàn Tử cố gắng nhớ lại, nhưng đều không được.

Trong lòng càng lo lắng hơn về việc bị người âm nhập xác có để lại di chứng gì không.

"Sẽ không đâu, nhiều nhất là âm khí nhập thể, cơ thể suy yếu vài ngày, sẽ không có chuyện gì." Trần Phong lắc đầu nói.

“Tiểu Ca, chúng ta đi thôi, phải tìm đường ra, có thể sẽ mất một chút thời gian.” Tiểu Ca nghe vậy gật đầu, bây giờ hắn không biết gì cả, chỉ có thể dựa vào mấy người trước mặt.

Có thể từ ánh mắt của đối phương nhìn ra được họ không có ác ý gì.

Sau đó, Trần Phong quay người đi về phía trận đá khổng lồ.

Tiểu Ca đi theo sau lưng hắn.

Trên đường, Trần Phong vô tình hỏi vài câu, xem đối phương có thể nhớ ra gì không.

Nếu nhớ được đường vào mộ, việc ra ngoài sẽ tiện hơn nhiều.

Chẳng lẽ lại phải đi lại con đường cũ.

Trần Phong trèo lên một tảng đá, nhìn xem nên đi hướng nào.

Vừa trèo lên, đã thấy Tiểu Ca cũng trèo lên theo, thậm chí còn nhẹ nhàng hơn cả Trần Phong.

Bên dưới, Ngô Bát Nhất và mấy người đều há hốc miệng kinh ngạc nhìn Tiểu Ca.

Từ đó cũng có thể thấy, thân thủ của Tiểu Ca dường như còn giỏi hơn Trần Phong.

Chỉ không biết hai người đánh nhau thì ai thắng ai thua.

“Nhìn nơi này cậu không thấy quen thuộc sao?” Trần Phong quay đầu hỏi Tiểu Ca.

Tiểu Ca không nói gì, chỉ lắc đầu.

Thấy vậy Trần Phong cũng đành chịu, suốt đường đi Tiểu Ca cơ bản không nói gì, chỉ gật đầu và lắc đầu.

Bất chợt, Trần Phong lại thấy đôi mắt to quen thuộc xuất hiện

trước mặt.

Đôi mắt ấy đang nhìn chằm chằm vào hai người.

"Nó tìm cậu à?" Trần Phong nhìn kỹ mới phát hiện Chúc Cửu Âm không nhìn mình, mà đang nhìn Tiểu Ca.

"Hình như nó muốn đưa cậu đến một nơi nào đó." Con Chúc Cửu Âm từ từ đến trước mặt Tiểu Ca, dùng cái trán to lớn dụi dụi vào tay hắn.

Sau đó nó quay người bỏ đi, đi được vài bước lại quay đầu nhìn Tiểu Ca.

Thấy Tiểu Ca vẫn đứng yên tại chỗ, nó lại tiến lên.

"Đi xem sao." Tiểu Ca lạnh nhạt nói, rồi hai chân nhún một cái, vững vàng đáp xuống đầu Chúc Cửu Âm.

Đối phương cũng không phản kháng, quay người đi vào bóng tối sâu thẳm.

"Vãi, có cần phải ngầu vậy không," Trần Phong chứng kiến cảnh này, trong lòng ngưỡng mộ, cứ như thú cưng của hắn vậy.

Đi đâu theo đó, gặp chuyện cũng không cần ra tay.

Dưới trướng có một viên đại tướng, hô một tiếng là có vô số tiểu đệ bán mạng.

Thấy đối phương sắp đi xa, Trần Phong lập tức nhảy xuống: "Đi mau!" Rồi chạy về phía Tiểu Ca.

Những người khác tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lập tức đuổi theo.

Tin tưởng Trần Phong thì không bao giờ sai.

May mà con Chúc Cửu Âm cũng không đi xa.

Bàn Tử và mọi người thấy Tiểu Ca đứng trên thân Chúc Cửu Âm, miệng há to hết cỡ.

"Vãi chưởng, Tiểu Ca sắp một bước lên trời rồi à.

Hắn muốn xử lý tôi chỉ là chuyện một câu nói." "Tuyệt đối là người ngầu nhất tôi từng thấy." Mọi người đi theo sau Tiểu Ca, không biết con Chúc Cửu Âm này định đưa họ đi đâu.

Ai nấy đều ôm một tia may mắn, hy vọng Chúc Cửu Âm sẽ đưa họ đến lối ra.

Đi theo sau Chúc Cửu Âm khoảng mười phút, họ thấy nó dừng lại.

Trước mặt nó là một tảng đá màu đen, trông lạc lõng giữa những tảng đá xung quanh.

Trần Phong chợt nhớ đến thiên thạch ngoài hành tinh mà mình từng thấy, lối đi xuống dưới cũng nằm trong một tảng đá đen như vậy.

Nơi này cũng có một tảng đá đen tương tự, liệu bên trong có lối đi không...

Tiểu Ca từ trên đầu Chúc Cửu Âm nhảy xuống, nhìn tảng đá đen trước mặt.

Hắn tiến lên đưa tay sờ, sau đó đứng yên tại chỗ, dường như đang hồi tưởng.

Thấy bộ dạng của Tiểu Ca, mắt Trần Phong hơi sáng lên.

Đối phương thật sự có khả năng biết vị trí lối đi.

Con Chúc Cửu Âm này có lẽ là kẻ bảo vệ cho thông đạo, có thể nó cảm nhận được huyết mạch của người Trương gia trên người Tiểu Ca.

Hoặc có lẽ Chúc Cửu Âm vốn là do Tiểu Ca nuôi dưỡng, điều này cũng phù hợp với thân phận lão quái vật của hắn.

"Lão Trần, Tiểu Ca đang làm gì thế?

Hồi tưởng à?" "Lỡ như cậu ta nhớ lại hết, chẳng phải chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây sao." Hoắc Linh từ từ đến bên cạnh Trần Phong, nói khẽ.

Lo lắng của cô là có lý, nếu đối phương muốn giết họ thì quá đơn giản.

Cả nhóm căn bản không có sức phản kháng.

"Yên tâm, Tiểu Ca hẳn là không có ác ý với chúng ta, cậu ta không phải loại người như vậy." Trần Phong lắc đầu, không hiểu vì sao, trong lòng hắn lại có một sự tin tưởng khó hiểu đối với Tiểu Ca.

Cảm giác này không có lý do.

Con Chúc Cửu Âm thấy bộ dạng của Tiểu Ca, bèn im lặng đứng bên cạnh.

Nhưng ánh mắt nó thỉnh thoảng lại liếc nhìn nhóm Trần Phong.

Hóa ra Chúc Cửu Âm chưa bao giờ tin tưởng họ.

Nếu không phải có Tiểu Ca ở đây, e là bây giờ họ đã thành thức ăn của nó rồi.

Khoảng một phút sau, Tiểu Ca đột nhiên mở mắt.

Hắn nhìn vào tảng đá đen to lớn trước mặt.

Đưa tay sờ soạng xung quanh, sau đó, hắn dùng sức ấn mạnh.

"Rầm rầm," tiếng cơ quan vận hành vang lên, sau đó một lối đi xuất hiện trên tảng đá.

Chương 657

Nhóm Trần Phong ở cách đó không xa cũng nghe thấy tiếng cơ quan.

Thấy lối đi mở ra, cả nhóm vội vàng tiến lên.

"Thật sự là lối đi à, Tiểu Ca đã hồi phục trí nhớ rồi sao?" Nhìn lối đi đen ngòm trước mặt, Trần Phong quay đầu nhìn Tiểu Ca nói.

So với lối đi, Trần Phong hứng thú hơn với việc Tiểu Ca có hồi phục trí nhớ hay không.

"Chưa, chỉ nhớ ra ở đây có một cơ quan." Tiểu Ca lắc đầu nói, rồi lao thẳng vào lối đi.

Trần Phong không nói gì, đi theo sau Tiểu Ca vào trong.

"Tiểu Ca, con Chúc Cửu Âm của cậu không cần nữa à?

Mang ra ngoài thì oai phong biết mấy." Bàn Tử ở phía sau hét lên.

"Ông ngốc à, mang thứ đó ra ngoài, người ta nhìn là biết ngay là thú bảo vệ của Trương Gia Cổ Lâu." Ngô Bát Nhất ở phía sau đá vào mông Bàn Tử, đáp lời.

Sau khi vào trong, Trần Phong và mọi người mới phát hiện đây là một lối đi xuống dưới.

Nhìn lối đi cũng không lấy làm lạ, lập tức hiểu ra.

Bên dưới hẳn là một lối đi ẩn, không phải trải qua những con bọ xác chết như họ.

Nhìn hành lang bằng đá xanh hai bên, hắn biết mình đoán không sai, lối họ đi xuống chỉ là một lối ra được cố ý thiết kế, bên trong có vô số cơ quan cạm bẫy.

“Tiểu Ca, sau khi ra ngoài, cậu có định về Trương gia không?” Trần Phong đi theo sau Tiểu Ca, thản nhiên hỏi.

“Không, tôi muốn đi đây đi đó, tìm lại ký ức của mình.” Tiểu Ca lắc đầu nói.

Thật ra hắn cũng không biết phải đi đâu, đi đâu để tìm lại ký ức.

“Tiểu Ca, cậu có thể đến Hoắc gia trước, mẹ tôi có lẽ sẽ biết một chút thông tin về cậu.” Hoắc Linh ở bên cạnh chen vào.

Trần Phong bĩu môi, Hoắc Linh muốn moi thông tin thì hắn biết thừa.

Cô ta đang cố gắng lôi kéo Tiểu Ca, hoặc là nhân lúc Tiểu Ca mất trí nhớ, moi ra bí mật lớn nhất của Trương gia.

Nhưng khả năng này rất nhỏ, Tiểu Ca không dễ bị lừa như vậy.

“Không cần.” Tiểu Ca cứ đi thẳng về phía trước, trên đường cũng không thèm nhìn xem có nguy hiểm gì không.

Có lẽ hắn biết ở đây không có cơ quan, hoặc có lẽ hắn tự tin vào thân thủ của mình.

Đi về phía trước như vậy khoảng mười phút, lối đi trước mắt bắt đầu thay đổi.

Không còn đi xuống nữa, mà bắt đầu đi lên.

Nhìn thấy lối đi hướng lên, trong lòng mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Lối đi hai bên cũng bắt đầu trở nên rộng rãi hơn.

Hai bên hành lang còn bắt đầu xuất hiện những ngọn đuốc trường sinh, không có gió mà tự cháy.

Nhưng mọi người đều là những người từng trải, biết nguyên do

của việc này.

Một lát sau, Trần Phong và mọi người đến một căn mộ thất.

Mộ thất này không lớn, chỉ khoảng mười mấy mét vuông.

Bên trong không có gì, nhưng trang trí lại tinh xảo và xa hoa hơn những nơi khác.

Xung quanh mộ thất có bốn cây cột, trên đó đều là những hình điêu khắc kỳ lân.

Những hoa văn điêu khắc trên đó họ chưa từng thấy bao giờ.

Bốn cây cột phải cần hai người ôm mới xuể.

Sau khi vào mộ thất, Tiểu Ca quan sát kỹ một lượt, sau đó đi đến giữa mộ thất.

"Tiểu Ca, bên trong không có phát hiện gì, chúng ta đi thôi." Trần Phong nhìn Tiểu Ca nói.

Tiểu Ca lắc đầu, sau đó đi đến cuối mộ thất, đưa tay tìm kiếm trên vách tường, rồi ấn một cái.

Tiếng cơ quan vận hành lại một lần nữa vang lên.

Ban đầu Trần Phong và mọi người nghĩ rằng một cánh cửa đá sẽ xuất hiện phía trước.

Nhưng không, trên vòm trần phía trên đầu họ đột nhiên mở ra, sau đó dưới ánh mắt của mọi người, một thứ từ từ hạ xuống.

Trông nó có chút giống thang máy, xung quanh là lan can bằng bạch ngọc, được kéo bởi những sợi xích sắt to bằng cổ tay.

Trần Phong nhìn cái "thang máy" từ từ hạ xuống, trong đó liên quan đến một số kỹ thuật tinh xảo.

Thời gian lâu như vậy mà vẫn dùng được, chắc chắn một số bộ

phận tinh vi đã được chế tạo đặc biệt.

"Đây là lối ra sao?" Trần Phong nhìn bệ nâng từ từ hạ xuống nói.

"Đây mới là lối ra!" Tiểu Ca liếc nhìn Trần Phong một cái, lạnh nhạt nói.

"Nơi này còn có lối đi khác?" Trần Phong nghe lời Tiểu Ca nói liền hỏi, ý của Tiểu Ca là nơi này còn có lối đi khác.

Trần Phong đột nhiên nhớ lại trước khi rơi vào bẫy cát lún, hắn đã thấy một cánh cửa đá.

Chẳng lẽ phía sau cánh cửa đá đó thông đến đây.

Nghĩ đến đây, Trần Phong chỉ có thể cảm thán rằng ngay từ đầu họ đã đi sai đường.

Lối ra chỉ có một, và con đường này chỉ có người của Trương gia mới biết.

Tiểu Ca không để ý đến Trần Phong, trực tiếp bước lên bệ nâng.

"Lên đi." Nghe giọng điệu lạnh lùng của Tiểu Ca, mọi người cũng không có cảm xúc gì.

Sau một thời gian, họ đã hiểu được tính cách của Tiểu Ca.

Có thể không nói thì sẽ không nói, dùng ngôn ngữ đơn giản nhất để biểu đạt suy nghĩ trong lòng.

Sau khi Trần Phong và mọi người lên, họ thấy Tiểu Ca ấn vào cơ quan.

Sau đó cảm giác bệ nâng dưới chân đang từ từ đi lên.

"Cái này sẽ không rơi xuống chứ, cơ quan lâu như vậy không chừng sẽ hỏng." Bàn Tử nhìn hành lang xung quanh nói.

Vừa nói xong, hắn thấy Trần Phong và mọi người đều nhìn mình

với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Cái miệng của Bàn Tử luôn nói điều tốt thì không linh, nói điều xấu thì linh.

Trong tình huống này mà nói năng như vậy không bị đánh là may rồi.

Tiểu Ca thì ánh mắt vẫn luôn nhìn vào cái xác được bọc vải trắng sau lưng một người của Hoắc gia.

Trong mắt hắn lóe lên một tia sáng, nhưng cuối cùng không nói gì.

Trần Phong nhìn ánh mắt của Tiểu Ca, trong lòng có một dự cảm không lành.

Chẳng lẽ Tiểu Ca đã khôi phục trí nhớ rồi sao, nhưng nhìn lại không giống.

Có lẽ chỉ nhớ lại được một vài mảnh ký ức.

Trần Phong và mọi người cũng không biết đã đi lên bao lâu, phần lớn tâm trí đều đặt trên người Tiểu Ca.

Hoắc Linh thấy ánh mắt Tiểu Ca, trong lòng cũng đề cao cảnh giác, sợ đối phương khôi phục trí nhớ sẽ chém mình một nhát.

Nhưng cho đến lúc ra ngoài, Tiểu Ca trong tưởng tượng vẫn không hề chém ai một nhát.

Không biết từ lúc nào, bệ nâng đang đi lên bỗng dừng lại.

Chương 658

Trước mặt là một lối đi, lối đi này không xa, cuối lối đi có thể thấy một ít cỏ dại và rễ cây.

Bên ngoài có chút ánh sáng chiếu vào.

Nhìn thấy ánh sáng, nhóm Trần Phong đều tỏ vẻ phấn khích, cuối cùng họ cũng ra ngoài được rồi.

Tiểu Ca lập tức đi ra ngoài, trông không hề giống một người mất trí nhớ.

Suốt cả chặng đường đều là Tiểu Ca chỉ đường, nếu tự họ tìm lối ra không biết phải đến khi nào mới ra được.

Mọi người nhanh chóng bước ra ngoài, nhìn ánh nắng mặt trời, đoán chừng thời gian.

"Chúng ta đã ở trong đó cả một đêm," ánh nắng chiếu vào mặt, xung quanh thỉnh thoảng vang lên vài tiếng chim hót.

Nhìn mặt trời trên đầu, Trần Phong và mọi người cảm thấy vô cùng thoải mái.

Mọi u ám trong lòng đều tan biến.

"Nơi này cách doanh trại của chúng ta không xa, về doanh trại nghỉ ngơi trước, sau đó thu dọn đồ đạc rồi xuất phát." Ngô Bát Nhất nhìn quanh một vòng, nơi này trước đó anh và Bàn Tử đã từng đến khi tìm sinh môn Bát Quái, nên biết đại khái vị trí.

Chỉ là lúc đó không thấy lối đi này, khiến họ phải đi một vòng lớn như vậy.

"Đi thôi." Trần Phong thấy Tiểu Ca không nói một lời nào, chắc là

không biết tiếp theo nên đi đâu.

Nhìn thấy sự mờ mịt trong mắt Tiểu Ca, Trần Phong biết hắn thật sự đã mất trí nhớ.

Mọi người đi theo sau Ngô Bát Nhất, hướng về doanh trại.

Trên đường, Bàn Tử đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trần Phong hỏi: "Lão Trần, đám người rừng ở doanh trại còn đó không?

Nơi đó gần ổ của chúng lắm đấy." "Chắc là không đâu, chúng không ra ngoài đâu, nếu không thì trước đó trong thôn đã có tin đồn về người rừng rồi." Trần Phong lắc đầu nói.

Trong lòng hắn cũng không chắc chắn, nhưng phần lớn trang bị của họ đều ở đó.

Chắc chắn phải quay về một chuyến.

Về phần đám người rừng, trong tay họ có nhiều súng như vậy, lại có cả Tiểu Ca, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đã đến vị trí doanh trại, một số trang bị trước đó vẫn còn nguyên.

Nhưng khi đến gần, ai nấy đều cảnh giác.

Dù sao nơi này cũng gần ổ của người rừng.

Không chừng sẽ gây ra những thương vong không cần thiết.

"Tốt rồi, đám người rừng không có ở đây," Ngô Bát Nhất nhìn doanh trại trước mặt nói.

"Thiếu đông gia, mọi người về rồi." Lúc này, từ doanh trại chạy ra mấy người, thấy Hoắc Linh và mọi người, vội vàng tiến lên nói.

Đây là một số người của Hoắc gia ở lại thôn trước đó, vẫn luôn ở đây quản lý hậu cần.

Tối qua họ nghe thấy tiếng súng dày đặc ở đây, nhưng buổi tối lại không dám ra ngoài.

Thế là sáng sớm liền đến.

Nhưng lại thấy trong doanh trại không có ai, bèn quyết định ở lại đây chờ.

“Các người đến vừa đúng lúc, giúp thu dọn đồ đạc, lát nữa chúng ta quay về.” Hoắc Linh nhìn mấy người đó, nói.

Khí chất của người thừa kế Hoắc gia cũng được thể hiện ra.

Trần Phong và mọi người thì trở về lều của mình nghỉ ngơi.

Hoắc Linh cũng sắp xếp một cái lều cho Tiểu Ca, để hắn có chỗ nghỉ, những người khác thì chỉ thu dọn hành lý, trang bị ở đây hơi nhiều.

Phần lớn là trang bị lặn, đều là do người của Hoắc gia mang đến trước đó.

Những trang bị này vận chuyển về vẫn có thể dùng tiếp, không cần phải lãng phí như vậy.

Về phần cái xác mang ra từ Trương Gia Cổ Lâu, Hoắc Linh chỉ cho người ta tiêm thêm một số chất chống phân hủy vào, chỉ cần giữ cho cái xác không thay đổi.

Vận chuyển về rồi xem người trong nhà xử lý thế nào.

Ngay cả bây giờ, cô cũng không biết gia đình và Giải gia rốt cuộc là vì cái gì.

Nếu vì trường sinh, thì nên để họ đi đến tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu, nơi đó cất giấu bí mật lớn nhất của Trương gia.

Cô mơ hồ cảm thấy gia tộc mình và Giải gia có thể đang ấp ủ một âm mưu, âm mưu này nhằm vào Trương gia.

Về chuyện này, Hoắc Linh phải trở về hỏi mẹ mình, rốt cuộc đã che giấu bí mật gì.

"Lão Trần, sau khi chúng ta về lấy được thông tin thì đi đến lăng mộ cất giấu Mộc Trần Châu nào?" Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong nói.

Họ không biết một số thông tin cơ bản về lăng mộ.

Xem ra chỉ có thể sau khi trở về xem có hy vọng moi được từ miệng người nhà họ Hoắc không.

"Đến lúc đó xem sao, Long Cốt Thiên Thư, chúng ta cũng không lấy được thông tin gì từ nó cả." "Xem ra chuyện này không đơn giản như chúng ta nghĩ, chỉ tìm đủ đồ vật thôi thì không thể thực sự phục hồi Mộc Trần Châu được." Trần Phong bình thản nói.

Giữa hai hàng lông mày của hắn có một nỗi ưu tư không thể tan biến, không chỉ vì Mộc Trần Châu bị chia năm xẻ bảy, mà còn vì tương lai mờ mịt phía trước.

Tuy hệ thống có thể giúp hắn giải trừ lời nguyền, nhưng những người khác thì sao, hắn không thể bỏ mặc họ được.

Hắn từng hỏi hệ thống có thể giúp họ không, nhưng hệ thống không trả lời, vì vậy hắn phải tìm đủ Mộc Trần Châu.

Sau đó, có người của Hoắc gia đến thông báo đồ đạc đã dọn xong, có thể xuất phát.

Trần Phong và Ngô Bát Nhất gật đầu, sau đó thu dọn đồ đạc rồi đi ra.

"Lão Trần, nhiệm vụ lần này thành công thuận lợi, công lao của mọi người không thể không kể đến." "Lần này về tôi sẽ nói với mẹ, thù lao cho mọi người sẽ tăng gấp đôi." Lần này thật sự nhờ có mấy người họ, nếu không tất cả đều đã bỏ mạng ở trong đó rồi.

“Thanh Hắc kim cổ đao trong tay cậu tôi sẽ tìm người đúc lại, chỉ là có thể phải mất mấy ngày mới giao cho cậu được.” Hoắc Linh nhìn thanh Hắc kim cổ đao trong tay Trần Phong nói.

Hắc kim cổ đao quá nổi bật, người của Trương gia lại ở khắp nơi.

Dễ dàng bị người của Trương gia phát hiện.

Bị phát hiện không chừng sẽ kéo theo nhiều mối quan hệ.

“Ừm, vậy thì đa tạ cô rồi,” Trần Phong gật đầu, chuyện này đành phải nhờ vả Hoắc gia.

Để rèn đúc Hắc kim cổ đao cần thợ rèn danh tiếng, người thường không làm được.

Thợ rèn danh tiếng không dễ tìm, Hoắc gia chắc chắn có thông tin về phương diện này.

Như vậy cũng đỡ cho hắn phải đi tìm.

Sau đó, đoàn người của Trần Phong bắt đầu xuất phát.

Lúc này vừa đúng giữa trưa, trước khi trời tối có thể đến thôn trại, buổi tối có thể nghỉ ngơi ở đó.

Buổi tối, Trần Phong và mọi người lại trở về nơi ở trước đó.

“Đồng chí, công tác khảo cổ kết thúc rồi à?” Chủ nhà là một ông chú râu ria xồm xoàm, thấy nhóm Trần Phong quay về, người ông khựng lại rồi hỏi.

“Kết thúc rồi, tối nay lại phải làm phiền chú rồi.” Trần Phong gật đầu.

Những người như thế này đối với người của nhà nước chưa bao giờ nghi ngờ, đều cố gắng hết sức đáp ứng yêu cầu của đối phương.

Trong mắt họ, những người này đang làm việc lớn.

“Đồng chí, có chuyện gì cứ nói, mọi người đều là rường cột tinh anh của đất nước.” “À, phải rồi, đồng chí, tôi đã nấu cơm tối cho mọi người rồi.” “Ừm, cảm ơn chú.

Chúng tôi...” Trần Phong đáp lại một tiếng.

Ý tốt của đối phương, hắn không tiện từ chối, vả lại họ cũng thật sự đói rồi.

Chương 659

Sau khi ăn uống no say, họ liền đi ngủ.

Ngày hôm sau lại ngựa không dừng vó xuất phát.

Cả đoàn người trên đường đi ngoại trừ những lúc nghỉ ngơi cần thiết, gần như không dừng lại.

Lúc Trần Phong và mọi người về đến nhà đã là ngày thứ ba.

Tiểu Ca sau khi xuống tàu hỏa đã không thấy bóng dáng đâu.

Nhóm Trần Phong tìm một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng đối phương, cuối cùng đành phải quay về.

Dù sao đối phương cũng có cách của mình.

Nhưng Trần Phong có thể chắc chắn, Tiểu Ca thật sự đã mất trí nhớ.

“Lão Trần, đưa thanh Hắc kim cổ đao của cậu cho tôi đi, mấy ngày nữa rèn xong, tôi sẽ cho người mang đao đến cho cậu.” Hoắc Linh nhìn Trần Phong nói.

Trần Phong nghe vậy gật đầu, sau đó đưa thanh Hắc kim cổ đao trong tay cho đối phương.

“Không sợ tôi nuốt mất thanh đao của cậu à?” Thấy đối phương dứt khoát như vậy, Hoắc Linh cũng cười nói.

“Tôi tin cô.” Trần Phong thản nhiên nói.

Sau đó dẫn Ngô Bát Nhất và Bàn Tử trở về.

“Lão Trần, khi nào chúng ta lấy lại manh mối,” trên đường Bàn Tử nhìn Trần Phong hỏi.

“Lỡ đối phương quỵt nợ thì làm sao, xông vào Hoắc gia à?” “Yên tâm, thứ đó đối với họ không có tác dụng, giữ lại cũng vô ích, nên họ nhất định sẽ gửi đến cho chúng ta.” Trần Phong lắc đầu cười nói.

Bàn Tử thật sự nói được làm được, xông vào Hoắc gia.

E là chưa đến Hoắc gia đã bị xử lý rồi.

Hoắc gia tuy không bằng Trương gia, nhưng cũng không phải là thứ họ có thể đối phó.

Nhưng trong lòng hắn cũng không lo đối phương sẽ giở trò.

Cứ từ từ chờ thôi.

Đồ vật sớm muộn cũng sẽ đến tay.

“Sau khi về, gọi cả A Hương và Tuyết Lê đi ăn một bữa, lâu rồi không ăn đồ ăn chính gốc.

Nghĩ thôi đã thấy thèm chảy nước miếng.” Bàn Tử lau nước miếng bên khóe miệng nói.

Nửa giờ sau, Trần Phong và mọi người cuối cùng cũng về đến nhà.

Vừa vào cửa đã thấy Tuyết Lê và A Hương đang ngồi trong sân, chăm chú nhìn thứ gì đó trong tay.

“Tuyết Lê, A Hương, chúng tôi về rồi,” Tuyết Lê và A Hương lúc này đang nghiên cứu thứ trong tay, nghe thấy giọng nói quen thuộc, liền ngẩng phắt đầu lên.

Thấy người ngày đêm mong nhớ.

“Trần đại ca, anh về rồi.” A Hương thấy ba người, trên mặt nở một nụ cười ngọt ngào.

“Về là tốt rồi, anh dọn dẹp đồ đạc trước đi, em đi nấu cơm.”

Tuyết Lê nhào vào lòng Trần Phong, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên với đôi mắt long lanh nhìn hắn.

"Không cần đâu, lát nữa ra ngoài ăn đi, em cũng vất vả rồi." Trần Phong ôm người đẹp trong lòng, nói.

Lại thân mật thêm một lát, Trần Phong và mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc.

"Thế nào, lần này thuận lợi không?" Tuyết Lê vừa giúp thu dọn đồ đạc vừa hỏi.

"Mọi chuyện thuận lợi, đợi lát nữa anh sẽ kể cho em, chuyện lần này có chút phức tạp, nhưng may mắn là mọi chuyện đều thuận lợi." Trần Phong đưa tay ôm lấy vòng eo thon của Tuyết Lê nói.

Tuyết Lê gật đầu.

Khoảng mười phút sau, năm người hùng dũng kéo nhau đến quán thịt dê.

Mấy ngày Trần Phong đi vắng, hai cô gái cũng không có khẩu vị.

Cứ lo lắng cho mấy người Trần Phong.

Gần nhà có một quán thịt dê, ngồi xuống xong, Tuyết Lê không nhịn được bảo Trần Phong kể về chuyến đi Vân Nam lần này.

"Lần này chúng tôi suýt nữa thì gặp phải tuyệt cảnh, thiếu chút nữa là không ra được." Bàn Tử uống một ngụm nước rồi nói.

"Sao lại thế, lúc đi không phải chỉ giúp họ tìm vị trí lăng mộ thôi sao?

Lại vào trong đó rồi à?" Tuyết Lê nghe lời Bàn Tử nói, lập tức nhận ra điều không ổn.

Nghe giọng điệu này, có vẻ mấy người họ cũng đã xuống dưới đó.

Sau đó Trần Phong kể lại những gì đã gặp phải trong Trương Gia Cổ Lâu.

Bao gồm cả lý do tại sao họ phải xuống dưới, đặc biệt là khi kể về Mật Đà La và Chúc Cửu Âm.

Hai cô gái bất giác nắm chặt tay, không khỏi lo lắng cho họ.

Đến khi Trần Phong kể xong, thịt dê cũng được mang lên.

"Bên trong có người sống sao?

Không phải là quỷ chứ." A Hương nghe nói trong cổ mộ dưới lòng đất có người sống, phản ứng đầu tiên là cho rằng đó là quỷ.

"Sai rồi, Tiểu Ca không phải là quỷ, là người thật trăm phần trăm, và thực lực có lẽ còn mạnh hơn Lão Trần vài phần." Trong đầu Bàn Tử hiện lên hình ảnh Tiểu Ca đứng trên đầu Chúc Cửu Âm.

Trong lòng dâng lên một trận kích động.

"Vậy đồ của Hoắc gia khi nào mới đưa cho chúng ta?" Tuyết Lê cũng đã cùng mọi người vào sinh ra tử nhiều lần, có thể tưởng tượng được mức độ nguy hiểm.

"Chắc là hai ngày nữa sẽ có, lúc đó chúng ta có thể bắt đầu tìm kiếm mảnh Mộc Trần Châu cuối cùng." Trần Phong suy nghĩ một lúc rồi nói.

Người của Hoắc gia có thể tin tưởng được.

Hai ngày này Hoắc gia và Giải gia chắc đang bận rộn với chuyện cái xác kia.

Vừa hay họ cũng có thể nghỉ ngơi.

Tuyết Lê nghe vậy gật đầu.

Cô cũng chỉ nhắc nhở Trần Phong, kẻo bị Hoắc gia lừa.

Tính tình của những gia tộc này, họ không thể đoán được, lỡ đối phương thay đổi thì người xui xẻo chính là họ.

“Trần đại ca, cô Hoắc Linh đó có xinh không?

Em nghe nói nhiều rồi, em khá tò mò về cô Hoắc Linh, tuổi còn trẻ đã trở thành thiếu đông gia của Hoắc gia.” A Hương nhìn Trần Phong, khẽ nói.

“Có cơ hội, sau này sẽ có cơ hội.” Trần Phong thấy ánh mắt không mấy thiện cảm của Tuyết Lê, bèn cười ha hả nói.

“Ăn mau đi.” Nghe lời Trần Phong nói, Tuyết Lê lườm hắn một cái.

Một lúc sau, mấy người ăn no uống đủ, dựa vào ghế không nhúc nhích.

“Xiên thịt dê này đúng vị, ngày nào ăn cũng không ngán.” Bàn Tử dựa vào ghế vỗ vỗ cái bụng to của mình nói.

“Được rồi, đừng lảm nhảm nữa, mau về thôi.” Trần Phong bực mình vỗ vào hắn một cái, nói.

Lúc mấy người về đến cửa hàng đã là hơn một giờ chiều.

Trong khoảng thời gian Trần Phong đi vắng, Tuyết Lê và A Hương cũng không mở cửa hàng.

Hai người đều không quen với việc giao dịch đồ cổ, lỡ nhìn nhầm thì phiền.

Dứt khoát đóng cửa hàng, một lần giải quyết trăm mối lo.

Chương 660

Lúc về đến sân, Trần Phong đột nhiên nhớ lại trước đó Tuyết Lê và A Hương hình như đang ngồi làm gì đó.

Quay đầu nhìn trên bàn có để một ít len.

“Hai người đang làm gì thế?” Trần Phong nhìn Tuyết Lê và A Hương hỏi.

“Chẳng phải sắp đến mùa đông rồi sao?

Em và A Hương đan áo len cho mọi người,” Tuyết Lê cười nói.

“Đương nhiên là A Hương dạy em.” “A Hương của chúng ta cái gì cũng biết, nữ công gia chánh đều giỏi.” Trần Phong vuốt tóc Tuyết Lê.

Sau đó trở về phòng, Trần Phong không thể chờ đợi được nữa, gọi hệ thống ra.

“Hệ thống, nhận thưởng!” “Tinh.

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, phần thưởng nhiệm vụ đã được phát, có nhận không?” “Nhận,” giọng nói vừa dứt, Trần Phong cảm thấy một luồng khí nóng trong đầu tràn vào não bộ.

Luồng khí nóng này còn dữ dội hơn trước.

Giống như có dao cứa trong não, gân xanh trên trán Trần Phong nổi lên.

Trần Phong cắn chặt răng, không để mình hét lên.

May mà thời gian kéo dài không lâu.

Một phút sau, luồng khí nóng biến thành từng dòng khí ấm, cải tạo

cơ thể Trần Phong.

Trần Phong nằm trên giường, dòng khí ấm chảy đến đâu, kinh mạch ở đó đều bị phá vỡ rồi tái tạo lại.

Nhưng không hề đau đớn, chỉ cảm thấy tê dại.

Khoảng mười phút sau, cơ thể Trần Phong đã được cải tạo xong.

Trần Phong đột nhiên mở mắt, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Hắn nắm chặt nắm đấm, cảm nhận sức mạnh trong cơ thể.

So với trước đây đã mạnh hơn gấp ba lần.

Đây không phải là chuyện đơn giản như trước đây có thể đánh một người, bây giờ có thể đánh ba người.

Mà là sự khác biệt về bản chất.

Trần Phong có thể cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể.

Với thực lực trước đây của mình, hắn có thể hạ gục trong vòng mười chiêu.

Bây giờ cuối cùng cũng có đủ tự tin để đối đầu với người của Trương gia.

Lỡ đối phương phát hiện ra chuyện mình xuống Trương Gia Cổ Lâu, hắn cũng không sợ nữa.

Đồng thời, trong đầu hắn cũng có thêm thông tin về thương giới và mười tám loại vũ khí.

Mỗi loại vũ khí, trong tay Trần Phong đều thành thạo vô cùng.

Giống như đã nghiên cứu từ nhỏ.

Bây giờ mà có thanh Hắc kim cổ đao, Trần Phong có thể múa một phen.

“Tinh tong, phát hiện giá trị công đức của Túc chủ đã đạt yêu cầu,

hệ thống sẽ tiến hành nâng cấp." "Có tiến hành nâng cấp không?" "Có!" Trần Phong tuy không biết hệ thống sau khi nâng cấp sẽ có gì, nhưng có thể chắc chắn sẽ lợi hại hơn.

Đối với hắn cũng có lợi.

Cái giá trị công đức này, trước đây hắn không biết, chắc chắn là hệ thống đã giấu giếm.

Nghĩ đến đây, Trần Phong có chút không vui.

"Tinh, hệ thống bắt đầu nâng cấp, thời gian nâng cấp cần 24 giờ." Nghe âm thanh trong đầu, Trần Phong hơi sững sờ, đành phải đợi hệ thống nâng cấp xong rồi hỏi.

Hắn duỗi người, nghe thấy trên người mình phát ra một trận tiếng kêu răng rắc.

Tiếng xương cốt trên người vang lên.

Hắn nhìn lại người mình, quần áo đều ướt đẫm.

Trên người hắn rịn ra một ít đốm đen.

"Mẹ kiếp, tẩy tinh phạt tủy luôn à?

Có cần phải khoa trương thế không." Hắn lấy quần áo từ trong tủ rồi đi vào phòng tắm.

"Sao vậy, ra cả một thân mồ hôi." Tuyết Lê lúc này vừa vào thấy Trần Phong đầy mồ hôi, bèn hỏi.

"À không sao, anh tập thể dục thôi." Trần Phong nói qua loa vài câu rồi chạy vào phòng tắm, người ướt nhẹp khó chịu.

Trong phòng tắm, hắn nhìn lời nguyền sau lưng trong gương, trong lòng cũng không khỏi cảm thán.

Vì cái lời nguyền này, hại họ phải bôn ba khắp nơi.

Không biết sau khi nâng cấp, hệ thống có thể giải trừ được lời nguyền này không.

Nhìn hình con mắt màu đỏ trên lưng, nó còn rõ hơn trước.

Nếu không giải trừ, đến khoảng bốn mươi tuổi, máu trong người sẽ đông lại, cho đến khi chết.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, hắn thấy Bàn Tử và Ngô Bát Nhất đều đang ngồi trước bàn.

"Sao vậy?" "Lão Trần, chúng ta không có cái mệnh đó à, xuống mộ thấy không ít minh khí, nhưng thật sự mang ra được chỉ có bấy nhiêu." Bàn Tử quay đầu nhìn Trần Phong, nói.

"Bàn Tử, quy củ của Mạc Kim là vậy, chỉ có thể lấy một ít, chúng ta lần nào cũng gặp phải chuyện gì đó nên mới không mang ra được." Ngô Bát Nhất ở bên cạnh thản nhiên nói.

"Sao vậy." Nghe hai người nói chuyện, Trần Phong có chút mơ hồ.

Hóa ra Bàn Tử lấy ra ba miếng ngọc bội, sau đó dùng đèn chiếu vào, thấy trên ngọc bội xuất hiện một chữ Trương.

"Lần này chúng ta vào Trương Gia Cổ Lâu suýt nữa thì bỏ mạng ở đó, vậy mà chỉ được mấy miếng ngọc bội không thể bán được." "Không thể bán?

Vì sao?" Tuyết Lê nghe vậy nhìn miếng ngọc bội trong tay Bàn Tử hỏi.

"Ngọc bội là biểu tượng của người Trương gia, vừa bán ra là sẽ bị người Trương gia để ý, có bán cũng không ai dám mua," "Thứ này quả thật là một củ khoai lang nóng bỏng tay." Bàn Tử đưa miếng ngọc bội có chữ Trương cho Tuyết Lê và A Hương xem.

"Chúng ta có thể gia công lại ngọc bội rồi bán, chữ Trương trên đó

chắc là có thể xóa đi.” A Hương nhìn miếng ngọc bội nói.

“Gia công rồi thì không còn giá trị nữa.” “Được rồi, thứ này không bán được thì cứ cất đi, để lại xem cũng được.” Trần Phong xua tay nói.

“Thứ này để ở nhà là được rồi, đừng mang ra ngoài, dễ bị người ta để ý.” Trần Phong nói xong lại bổ sung một câu.

“Yên tâm, cái này tôi biết.” Mấy người gật đầu, Trương gia đối với họ là một thế lực khổng lồ.

Trần Phong bây giờ tuy không sợ, nhưng những người bên cạnh hắn không có thực lực để đối kháng với Trương gia.

Trần Phong có cảm giác đối thủ của mình không phải là Trương gia.

Có thể là một thế lực còn đáng sợ hơn cả Trương gia.

Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán.

Ngày hôm sau, Trần Phong bò ra khỏi chăn, nhìn Tuyết Lê đang ngủ say.

Liền xuống giường đi ra ngoài mua chút đồ ăn sáng.

Vừa ra khỏi phòng đã ngửi thấy một mùi thơm, nhìn vào bếp.

A Hương đang làm bữa sáng.

“Chào buổi sáng, Trần đại ca.” Thấy Trần Phong, A Hương cười chào.

Chương 661

“Chào buổi sáng.” Thấy A Hương đang làm bữa sáng rồi, Trần Phong cũng không có ý định ra ngoài mua nữa.

Thấy còn cần một lúc, Trần Phong liền ra cửa hàng dọn dẹp đồ đạc bên trong.

Đồ trong cửa hàng tuy không nhiều, nhưng có một số đều là hàng tuyển.

Chỉ là những món đồ đồng xanh đó đều bị để một bên.

Giáo sư Trần lần trước đến đã nói, những món đồ đồng xanh này tốt nhất nên hiến cho nhà nước.

Nếu không bị bắt là trọng tội.

Nhưng giáo sư Trần cũng nói một tiếng, có thể mua lại những món đồ đồng xanh này từ tay hắn.

Chỉ là sau lần trước, không thấy ông ấy đến nữa.

Có lẽ là bận chuyện bên Điền Vương rồi.

Nhưng Trần Phong biết giáo sư Trần là vì tốt cho mình.

Đồ đồng xanh đều có thể là quốc bảo.

Buổi trưa, mấy người đang phân vân nên ra ngoài ăn hay tự nấu.

Thì thấy một người đàn ông mặc đồ đen bó sát đi vào.

“Chào anh, xin hỏi anh có cần gì không?” Thấy có người, A Hương cười nói.

“Tôi tìm Trần Phong, Trần tiên sinh.” “Là tôi!” “Hoắc gia, Hoắc gia chủ có lời mời!” Trần Phong sững sờ, trong lòng đại khái đoán

được chuyện gì.

"Được," sau đó Trần Phong dẫn Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cùng đi.

Tuyết Lê và A Hương tuy cũng muốn đi gặp gia chủ Hoắc gia, nhưng hai người đều là người thông minh.

Biết lúc này không thể tùy hứng.

Người mặc đồ đen lái xe đưa Trần Phong đến một nơi rồi trực tiếp lái xe đi.

Xuống xe xong, Bàn Tử chửi ầm lên.

"Đối phương ngay cả địa điểm giả cũng không cho, ra vẻ quá rồi đấy." Ngẩng đầu lên nhìn, hắn kinh ngạc.

"Đây không phải là Khách sạn Tân Nguyệt sao?" "Đi thôi." Trần Phong nhìn Khách sạn Tân Nguyệt, đại khái biết ý của đối phương, kéo Ngô Bát Nhất và Bàn Tử đi vào trong.

Trực tiếp lên phòng bao lần trước, đẩy cửa vào.

Trong phòng bao ngồi chính là gia chủ Hoắc gia và gia chủ Giải gia.

"Ba vị tiểu huynh đệ đến rồi, ngồi đi," thấy mấy người đến, gia chủ Giải gia cười ha hả nói.

Đồng thời vẫy tay, người bên cạnh ông ta đều lui xuống.

"Lần này Linh nhi có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, phải đa tạ mấy vị, chuyện lần này Linh nhi đã kể với tôi rồi." Hoắc gia chủ nhìn Trần Phong nói, sau đó đưa tấm ảnh trong tay cho Trần Phong.

"Như đã hứa trước đó, chuyện lần này chúng tôi cũng sẽ có báo đáp khác." "Một tấm ảnh?" Trần Phong nhận lấy tấm ảnh, hỏi.

"Đừng vội, nghe tôi từ từ nói." Gia chủ Giải gia đưa tay ra hiệu, ý

bảo cứ bình tĩnh.

“Tấm ảnh này là do người của tôi chụp được trong một lăng mộ, lúc đó chỉ cảm thấy có thể ẩn giấu thông tin.” “Sau khi mang về, có người trong tộc nhận ra, phe Bàn Sơn vẫn luôn tìm kiếm Mộc Trần Châu.” “Về sau, mọi người cũng đại khái biết rồi, trong tộc phát hiện ra người của Phát Khâu và Bàn Sơn.” “Chuyện đại khái là như vậy, còn có đi đến nơi đó hay không, đó là chuyện của cậu.” Gia chủ Giải gia nói xong liền không nói nữa, im lặng nhìn Trần Phong.

“Vậy có thể phiền Hoắc gia chủ cho biết địa điểm được không, nếu thời cơ chín muồi tôi nhất định sẽ đi, chỉ cần xác định bên trong thật sự có thứ tôi cần tìm.” Trần Phong nghe xong, gật đầu nói.

Đúng vậy, chỉ cần bên trong có thứ hắn cần, hắn nhất định sẽ đi.

Trước đó lăng mộ Tần Thủy Hoàng còn vào được, các loại lăng mộ nguy hiểm khác cũng đã xuống không ít.

Tự cảm thấy bây giờ họ có thể không sợ gì cả.

Còn có nơi nào hung hiểm hơn lăng mộ Tần Thủy Hoàng sao?

“Không hổ là người trẻ tuổi, có khí phách.” “Ngày mai tôi sẽ cho người mang toàn bộ đầu đuôi câu chuyện này đến nhà cậu.” “Nếu có thể, tôi sẽ cho người cùng đi vào, dẫn đường cho cậu.” Hoắc lão tiên cô nghe lời Trần Phong nói, khen ngợi.

“Vậy thì trước tiên, đa tạ và Hoắc gia chủ rồi.” Nghe lời đối phương nói, Trần Phong trong lòng cũng vui mừng, không ngờ đối phương lại hợp tác như vậy, lúc đầu hắn còn nghĩ sẽ không dễ dàng.

“Đối với việc quý phái tìm kiếm Mộc Trần Châu, tôi cũng có nghe qua, nhưng vẫn chưa thấy tung tích của nó, điều này chắc cậu cũng biết.” “Chỉ cần tìm được Mộc Trần Châu, chắc cũng chỉ để cứu bạn gái của cậu thôi.” “Tôi có lẽ biết một cách có thể giải trừ lời nguyền

sau lưng bạn gái cậu." Hoắc lão tiên cô cười nhìn Trần Phong nói.

"Gì?" Nghe lời đối phương nói, không chỉ Trần Phong mà cả Bàn Tử và những người khác trong lòng đều kinh ngạc.

Tuy không biết phương pháp của đối phương có thể kết thúc được không, nhưng dù có hiệu quả hay không, cũng phải thử mới biết.

"Vương Tàng Hải, Uông Tàng Hải vẫn luôn nghiên cứu thuật trường sinh, cũng thu thập không ít các phương pháp trường sinh của các đời." "Có lẽ từ một số dấu vết, có thể tìm ra một số phương pháp giải quyết lời nguyền." "Đừng xem thường Uông Tàng Hải, một thân phong thủy huyền học của ông ta, có thể nói là trước không có ai, sau cũng không có ai." Khi gia chủ Giải gia nhắc đến Uông Tàng Hải, sắc mặt có chút không đúng.

Nhưng Trần Phong cũng không để ý nhiều.

Trần Phong từ những thứ hệ thống cho biết đây là một người thời nhà Minh.

Nhưng Trần Phong cũng không xem thường đối phương, có thể được hai vị gia chủ đề cao như vậy.

Thực lực nhất định không tầm thường.

Nghe hai vị gia chủ đề cao Uông Tàng Hải như vậy, Trần Phong trong lòng mơ hồ cảm thấy không ổn.

Hai người đề cao nhưng không phải là sùng bái, mà là đang cố ý dẫn dắt hắn đi tìm bí mật của Uông Tàng Hải.

Trong đó chắc chắn có những điều hắn không biết.

Nhưng dù vậy, chỉ cần Uông Tàng Hải thật sự có phương pháp giải trừ lời nguyền, dù là bẫy hắn cũng phải nhảy vào.

"Thật ra mà nói, tấm ảnh đó tôi nghi ngờ là lăng mộ mà Uông Tàng

Hải đã từng đến.

Còn về đồ vật bên trong có bị lấy đi hay không thì tôi không biết.” “Phải tự mình đi tìm hiểu, nhưng tôi sẽ phái người cùng cậu đi vào, còn là ai thì hiện tại tôi cũng không chắc.” Hoắc gia chủ sắc mặt không đổi nói.

“Được, phái người đi cũng được, chỉ là lúc đó phải nghe lời tôi, nếu vì tự ý hành động mà xảy ra chuyện gì tôi cũng sẽ không quản.” Trần Phong gật đầu nói.

“Điều đó là tự nhiên.” Thấy Trần Phong đồng ý, trên mặt Hoắc lão gia chủ cũng lộ ra một nụ cười.

“Thật ra mấy gia tộc chúng ta có duyên nợ, năm đó ông nội cậu, lão tướng quân, có ơn cứu mạng với mấy nhà chúng tôi.” Gia chủ Giải gia nhìn Trần Phong, dường như đang chìm vào hồi ức, nói.

“Ông quen ông nội tôi?” Nghe lời đối phương nói, Trần Phong trong lòng giật mình, xem ra thế lực của đối phương không chỉ điều tra chuyện gần đây, mà cả chuyện trước kia cũng đã điều tra rõ ràng.

“Năm đó chúng tôi ở Tứ Xuyên, Cửu Môn gần như tụ họp đầy đủ, gặp nguy hiểm, là ông nội cậu, lão tướng quân đã cứu chúng tôi.” “Chỉ là sau này tôi đi tìm nhưng không bao giờ tìm thấy lão tướng quân nữa.” “Tôi không có cơ hội báo đáp ông nội cậu, báo đáp cậu cũng vậy.

Lần này cần trang bị gì chúng tôi có thể cung cấp.” “Phải rồi, cậu thấy Linh nhi nhà tôi thế nào?” “Thiếu đông gia của Hoắc gia tự nhiên có phong thái của Hoắc tiên cô, người cũng xinh đẹp.” Trần Phong nghe lời đối phương nói, trong lòng cũng không hiểu, rốt cuộc đối phương có ý gì.

Lúc thì đánh bài tình cảm, lúc lại bàn chuyện tình cảm.

“Có lẽ cậu không biết, ông nội cậu và Hoắc gia chúng tôi năm xưa đã định một mối hôn sự, chỉ là những năm qua Linh nhi còn nhỏ, vẫn chưa nhắc tới, lần này, hai đứa cũng đã tiếp xúc rồi.” “Cũng đến lúc rồi.” Hoắc tiên cô nhìn Trần Phong cười tủm tỉm nói.

“Vãi chưởng, Lão Trần, ông có thêm mấy người thân gia rồi à.” Nghe những lời này, không chỉ Trần Phong, mà cả Bàn Tử và Ngô Bát Nhất đều kinh ngạc nhìn Hoắc tiên cô.

“Không thể nào, ông nội tôi nhất định sẽ nói với tôi.” Trần Phong lập tức phủ nhận.

Bây giờ đầu óc hắn có chút mơ hồ, đây là chuyện gì vậy.

Nhưng lý trí mách bảo hắn, tuyệt đối không nên dính dáng đến những gia chủ này, nếu không sau này chuyện sẽ càng ngày càng phiền phức.

“Tôi biết cậu không tin, nên tôi đã đặc biệt mang theo thư của ông nội cậu.” Sau đó, Trần Phong nhận lấy lá thư đối phương đưa.

Lá thư đã ố vàng, mở ra, lấy lá thư bên trong.

Phong nhi: Khi con đọc được lá thư này, ông đã không còn nữa, những năm qua ông đã không chăm sóc tốt cho con, là lỗi của ông...

Trần Phong nhìn nét chữ quen thuộc trên đó, sống mũi cay cay.

Nét chữ của ông nội hắn nhận ra, cuối cùng còn đóng một con dấu.

Phát Khâu Ấn, khi nhìn thấy Phát Khâu Ấn, về cơ bản đã xác định được.

Chương 662

“Hệ thống, quét lá thư, xem có phải là giả mạo không.” “Tinh, bắt đầu quét.” “Tinh, quét hoàn tất, lá thư là bản gốc, do lão tướng quân tự tay viết mười năm trước.” Sau khi nghe hệ thống xác nhận, Trần Phong hít một hơi thật sâu.

Ông nội ơi là ông nội, rốt cuộc ông có ý gì?

Tại sao lại định hôn sự với Hoắc gia.

“Thế nào, xác định rồi chứ, là bút tích của ông nội cậu.” Hoắc tiên cô nhìn sắc mặt Trần Phong là biết đối phương đã xác định rồi.

“Nét chữ của ông nội tôi không sai, nhưng bây giờ đều đề cao tự do hôn nhân, tôi cũng đã có người thương.” Trần Phong quyết định làm theo suy nghĩ của mình, tuy biết đó là bút tích của ông nội.

Nhưng đó là chuyện của bao nhiêu năm trước.

Ở nhà hắn còn có hai mỹ nhân nữa, ừm, A Hương chắc cũng có thể tính là một.

“Không sao, Hoắc gia chúng tôi không để ý những chuyện đó, chỉ cần cậu đối xử tốt với Linh nhi nhà tôi là được.” “Tiên cô à, đừng dọa thằng bé, để nó tự lựa chọn, nếu không phải Giải gia chúng tôi không có nữ quyến nào ra hồn, thì sao đến lượt Hoắc gia.” “Hai vị gia chủ, chuyện này chúng ta để sau hãy nói nhé.” “Thời gian không còn sớm, tôi nên về rồi.” Sau đó, Trần Phong đứng dậy đi ra ngoài.

“Đi à, cơm còn chưa ăn mà, đến hai lần rồi, Bàn gia tôi còn chưa được ăn món ăn của Khách sạn Tân Nguyệt.” Bàn Tử vội vàng lấy một cái chân giò trên bàn đuổi theo.

Sau khi mọi người đi, gia chủ Giải gia nhìn Hoắc tiên cô hỏi: “Con

rể có vừa ý không?" "Vừa ý, hậu duệ của lão tướng quân tự nhiên không phải là kẻ nhu nhược." "Không sợ đối phương giở quẻ không làm à?" "Tôi tin Linh nhi, lần này về Linh nhi nhà tôi ngày nào cũng lải nhải về thằng nhóc Trần." "Ai, hy vọng chúng ta có thể chống đỡ được, gia tộc đó quá đáng sợ." "Hy vọng vậy!

Tin tưởng thằng nhóc Trần!" "Lão Trần, tự nhiên có được một cô vợ, có vui không." Bàn Tử gặm cái chân giò trong tay, nói không rõ lời.

"Được rồi đừng đùa nữa, đang phiền đây này." Trần Phong bực mình nhìn Bàn Tử.

"Không phải tôi nói đâu Lão Trần, ông phiền cái gì, nếu là tôi thì trực tiếp cưới Hoắc Linh về, người ta còn không để ý, ông lại còn ngại ngùng." Bàn Tử nhìn ánh mắt rối rắm của Trần Phong, trêu chọc.

"Bàn Tử, dẹp cái trò đó đi, chuyện lần này chúng ta không thể xem thường được." "Bên trong liên quan đến quá nhiều thứ." Ngô Bát Nhất quay đầu nhìn Bàn Tử nói.

"Đừng tưởng chỉ đơn giản là nhắm vào Lão Trần, tôi có cảm giác phía sau còn có một âm mưu lớn." "Lão Trần, ông thấy sao?" Nghe Ngô Bát Nhất phân tích, Bàn Tử cũng ngừng lại, nhìn Trần Phong nói.

"Hừ, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, mục đích của chúng ta bây giờ là giải trừ lời nguyền trước, những chuyện khác sau này hãy nói." Trần Phong lắc đầu, hôm nay đầu óc hắn đủ loạn rồi.

Lúc về đến cửa hàng, đầu óc Trần Phong như một mớ bòng bong.

Ông nội của hắn và Hoắc gia, Giải gia rốt cuộc có mối liên hệ gì?

Tại sao ông nội lại định hôn sự cho hắn?

Bây giờ hắn mới biết, tại sao?

Nghĩ cả buổi, cũng không ra.

Thôi không nghĩ nữa, đến lúc tự nhiên sẽ biết, trước tiên cứ giải quyết cái lời nguyền sau lưng đã.

Lỡ nó phát tác thì làm sao?

"Về rồi, thế nào, đồ đã lấy được chưa?" Sau khi về đến cửa hàng, Tuyết Lê nhìn ba người Trần Phong nói.

"Lấy được rồi, không chỉ lấy được, Lão Trần còn có thêm người thân..." Bàn Tử vừa nói "có thêm người thân gia", nhưng thấy vẻ mặt của Trần Phong, lại cứng rắn nuốt xuống.

"Có thêm cái gì?" Tuyết Lê nghe Bàn Tử nói được một nửa không nói nữa, vội hỏi.

"À, là ông nội Lão Trần để lại cho Lão Trần một lá thư, ông nội Lão Trần trước đây có quan hệ với Hoắc gia và Giải gia." Bàn Tử vội vàng đổi lời.

"Ông nội Lão Trần?" Tuyết Lê nghe vậy, như có điều suy nghĩ gật đầu, ông nội của Trần Phong trước đây cô từng nghe chú Cổ và chú Lâm mơ hồ nhắc đến.

Chỉ là một số chuyện cụ thể bên trong không hiểu rõ.

Nhưng bây giờ xem ra, lão tướng quân không hề đơn giản như vậy.

"Được rồi, hai ngày nữa, Hoắc gia sẽ gửi thông tin đến, lúc đó chúng ta chuẩn bị." Trần Phong xua tay ngắt lời mấy người.

Tuyết Lê thấy sắc mặt Trần Phong có chút không đúng, cũng không hỏi thêm, vội nói: "Cơm chuẩn bị xong rồi, mau đi rửa tay ăn cơm." Mấy người ăn cơm xong, Trần Phong liền vào phòng, bắt đầu suy nghĩ về những điều có thể ẩn giấu đằng sau những chuyện này.

Nghĩ cả buổi, cuối cùng cũng có chút manh mối, Hoắc gia và Giải gia vẫn luôn đối kháng với một gia tộc nào đó.

Không, phải là Cửu Môn cũ, kẻ thù chung của chín nhà.

Ông nội năm đó đã cứu chín nhà một lần.

Sau đó cũng bị gia tộc đó để ý, sau đó ông nội liền trốn đến Miêu trại.

Chỉ là không ngờ ở đó cũng có một lăng mộ.

Ông chỉ thỉnh thoảng quan sát, cũng không tiến hành khai quật.

Hoặc là đã bị người già ngăn cản.

"Sao vậy, vẫn còn nghĩ chuyện trưa nay à," Tuyết Lê vào phòng, thấy Trần Phong bèn cười nói.

Trần Phong nhìn Tuyết Lê, một tay kéo cô, ôm vào lòng.

"Em không biết nội dung trên lá thư của ông nội anh à?" "Em không biết, cũng không muốn biết." Tuyết Lê tựa đầu vào cổ Trần Phong, khẽ nói.

"Ông nội đã định cho anh một mối hôn sự, với người nhà họ Hoắc." Trần Phong nghĩ cả buổi, quyết định nói cho cô biết tin này.

Cô có quyền được biết.

"Vậy suy nghĩ của anh thế nào, anh sẽ cưới cô ta chứ?" Tuyết Lê ngẩng đầu, chớp chớp mắt hỏi.

"Đương nhiên là không, bây giờ là thời đại nào rồi, còn chơi cái trò đó," "Vậy thì được rồi." "Vậy A Hương thì sao?" Tuyết Lê đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trần Phong nói.

Tình cảm của A Hương, là con gái, cô dễ dàng cảm nhận được, A Hương đối với Trần Phong có một ý nghĩa đặc biệt.

“Em không ghen à?” Trần Phong thấy Tuyết Lê không hề để ý, bèn hỏi.

“Em để ý có tác dụng không?

Mọi chuyện không phải đều do anh quyết định sao.” Tuyết Lê nhìn Trần Phong, thản nhiên nói.

“Trần đại ca, bên ngoài có người tìm!

Trần...” “A, em không thấy gì cả,” A Hương nói xong, mặt đỏ bừng chạy ra ngoài.

“Đi thôi!” Tuyết Lê và Trần Phong bị người ta nhìn thấy cũng không có gì xấu hổ, đều là vợ chồng già rồi.

Sau khi ra ngoài, thấy Ngô Bát Nhất và Bàn Tử cũng ở đó.

Trong sân có hai người đang ngồi.

Hai người này là người quen, chính là hai anh em Mã Đông.

“Sao vậy?” Trần Phong nhìn hai người hỏi, tưởng là Hoắc gia lại có chuyện gì.

Nhưng nghĩ lại thấy không đúng, Hoắc gia có chuyện, cũng sẽ không để hai người này đến.

“Trần huynh đệ, nói ra thì dài dòng, tóm lại chúng ta có duyên, câu nói đó đúng thật, không đánh không quen biết,” Mã Đông nhìn Trần Phong cười nói.

“Nói dài thì khỏi nói.” Trần Phong nghe vậy trêu chọc.

“Đừng hối hận nhé, tôi là do Hoắc gia chủ bảo đến đấy.” “Vậy thì tôi thật sự phải nghe.” Nghe đối phương nói là do Hoắc gia chủ gọi đến, trong lòng hắn khẽ động, trước đó Hoắc gia chủ nói sẽ cử người cùng xuống lăng mộ đó.

Không phải là hai người này chứ, vậy thì thật là có duyên.

“Hai năm trước chúng tôi ở Miếu Dưa, Tế Nam phát hiện một lăng mộ, sau khi xuống dưới phát hiện bên trong rất phức tạp...” Trần Phong nghe hai người kể, trong lòng đã có một nhận thức đại khái về lăng mộ này.

Hai người còn trẻ, sau khi phát hiện lăng mộ ở Miếu Dưa, Tế Nam, liền thông báo cho Hoắc gia.

Hoắc gia liền để hai người vào, nhưng sau khi vào lại gặp rất nhiều bọ xác chết.

Khó khăn lắm mới vào được, lại thấy một nơi chôn xác dưới nước, sau đó lại thấy có Bánh tông.

Rồi mấy người liều mạng chạy thoát ra.

Sau khi ra ngoài, Hoắc gia cũng biết bên trong nguy hiểm nên không cho người vào nữa.

Tấm ảnh đó là chụp được sau khi vào trong.

Chương 663

“Miếu Dưa ở Tế Nam?” Trần Phong nghe xong thản nhiên nói.

Xem ra phải đến Miếu Dưa một chuyến, nhưng có người của Hoắc gia đi cùng, ít nhất không cần lo lắng về việc chuẩn bị.

“Trần huynh đệ, yên tâm, lần này hai chúng tôi sẽ cùng đi vào, tình hình bên trong chúng tôi đại khái đều nhớ.” Mã Đông vỗ đùi nói.

Lần này Hoắc gia cũng có kế hoạch như vậy, chỉ không biết có ai đi cùng.

Có thể khẳng định lần này chắc chắn có người nhà chính của Hoắc gia vào, thậm chí là người thuộc dòng chính.

Nhưng điều đó không liên quan đến hắn, chỉ cần vào trong, chưa chắc đã phải nhìn sắc mặt ai đâu.

“Được, đợi tôi quyết định khi nào đi, tôi sẽ thông báo cho các anh.” Đối với việc hai người đi cùng, hắn cũng không phản đối, dù sao cũng là người quen.

Cũng biết tính tình đối phương, không phải loại người gian trá.

“Chỗ đó có Bánh tông, lần này chúng ta phải mang thêm nhiều móng lừa đen vào, thứ đó hiệu quả lắm.” Bàn Tử nghe bên trong có Bánh tông, vội vàng nói.

Bánh tông không dễ đối phó đâu.

Nhưng có móng lừa đen thì an tâm hơn.

“Nhưng bên trong có một nơi chôn xác dưới nước, cần phải cẩn thận.” “Quan trọng nhất là, chúng tôi cũng chưa vào được địa cung, chỉ đi dạo một vòng bên ngoài thôi.” Trần Phong nghe xong gật đầu.

Đợi Hắc kim cổ đao tới tay rồi, còn sợ Bánh tông sao?

Gặp một con chém một con.

Lâu nay anh vẫn chưa có một món vũ khí nào ưng ý, nay đã quyết rồi, chỉ cần Hoắc Linh đưa vũ khí tới là mọi người có thể xuất phát.

Sau đó, anh em Mã Đông ở lại một lúc rồi cũng rời đi.

Ý của Hoắc gia là để qua ngày mai, nhưng hai anh em bàn bạc xong liền quyết định đi ngay trong ngày.

Như vậy Trần Phong và mọi người cũng có thêm thời gian chuẩn bị.

Nhưng ý của hai người là, chủ yếu vẫn phải đợi Trần Phong chuẩn bị xong xuôi rồi mới xuất phát.

"Lần này dù thế nào em cũng phải đi." Hai anh em vừa đi, Tuyết Lê liền nói với Trần Phong.

Lần đi Vân Nam trước, Tuyết Lê và A Hương hai người cứ phập phồng lo sợ.

Lần này dù thế nào cũng phải đi cùng.

"Được, lần này không chỉ em đi, A Hương cũng phải đi." Trần Phong suy nghĩ một lát rồi nói.

"A Hương, em sợ không?" "Không sợ ạ!" A Hương nghe Trần Phong nói sẽ đưa mình đi cùng, mặt mày rạng rỡ.

Còn về việc nhìn thấy thứ bẩn thỉu, chỉ cần có Trần Phong và mọi người ở bên, cô bé không hề sợ hãi.

"Tốt, vậy được rồi.

Mấy ngày tới chúng ta chuẩn bị, tuy Hoắc gia sẽ cung cấp đồ dùng, nhưng chúng ta vẫn cần chuẩn bị một vài thứ của riêng mình."

Trần Phong thản nhiên nói.

Buổi tối, Trần Phong nằm trên giường nhìn vào màn hình trong đầu.

Chiều nay, hệ thống của anh đã nâng cấp xong.

Nhưng lúc đó không tiện kiểm tra, lỡ đâu hệ thống lên cơn đưa ra gói quà gì đặc biệt thì phiền.

Lần nâng cấp này thực ra chỉ thêm vào một cái cửa hàng, bên trên có thêm vài món đồ.

Nhưng cần phải dùng điểm công đức để đổi.

Đặc biệt là trên đó có thuốc cường hóa cơ thể, khi nhìn thấy thứ này, Trần Phong mặt mày rạng rỡ.

Bởi vì thứ này không chỉ mình anh dùng được, mà còn có thể đưa cho những người bên cạnh.

Như vậy họ cũng sẽ có năng lực tự vệ.

"Hệ thống, điểm công đức lấy ở đâu?" "Ting, phạm vi này rất rộng, túc chủ có thể nhận được thông qua hoàn thành nhiệm vụ, cũng có thể nhận được thông qua việc tiêu diệt Bánh tông và những thứ tương tự." "Hệ thống tặng túc chủ 500 điểm công đức." Nghe thấy giọng nói của hệ thống, Trần Phong có chút không dám tin, hệ thống từ khi nào lại tốt bụng như vậy.

Chắc không phải là của lần trước, chỉ là bị hệ thống giấu đi thôi.

Có lẽ sau khi nâng cấp hệ thống xong thì chỉ còn lại chừng đó điểm.

Nhưng có năm trăm điểm công đức, Trần Phong vội vàng mở cửa hàng.

Anh nhìn lọ thuốc cường hóa cơ thể, trên đó ghi giá 400.

Thấy vậy, Trần Phong lập tức đổi lấy nó.

Nhìn lọ thuốc màu đỏ đột nhiên xuất hiện trong tay, lòng Trần Phong nóng như lửa đốt.

Thứ này chắc chắn sẽ có tác dụng với mình.

Anh mở nắp bình, ngửa đầu uống cạn lọ thuốc.

Dung dịch vừa vào miệng liền hóa thành một luồng hơi ấm chảy vào cơ thể.

Trần Phong chỉ cảm thấy cả người ấm áp lạ thường, không có cảm giác gì khác.

Một phút sau, luồng hơi ấm đó mới từ từ biến mất.

Nhưng anh có thể cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể, sức mạnh đã tăng lên rất nhiều so với trước.

Anh cử động người, có thể nghe thấy tiếng răng rắc phát ra từ trong cơ thể.

Lọ thuốc này thật mạnh mẽ, với sức mạnh thế này, có lẽ dư sức đánh bại cả Tiểu Ca.

Lần đi Qua Tử Miếu này, lòng tin của anh càng thêm vững chắc.

Trưa ngày hôm sau, Trần Phong nhận được thanh Hắc kim cổ đao.

Chính Hoắc Linh đã tự mình mang tới.

“Thanh Hắc kim cổ đao này tôi đã phải nhờ vả mấy người mới tìm được đại sư rèn đấy, anh không định cảm ơn tôi sao?” Hoắc Linh nhìn Trần Phong, chớp chớp mắt nói.

“Tôi đã cứu cô một mạng ở Vân Nam, cô giúp tôi rèn Hắc kim cổ đao, vừa hay chúng ta không ai nợ ai.” Trần Phong nhìn thanh Hắc kim cổ đao trong tay, chẳng có tâm tư nào để ý đến cô ta.

Tuốt thanh Hắc kim cổ đao ra khỏi vỏ, mắt Trần Phong sáng lên.

Hình dáng của nó càng thêm thon dài, trên thân có khắc một vài hoa văn.

Quan trọng nhất là ở vị trí chuôi đao, có khắc tám chữ lớn: "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ." Đây là điểm Trần Phong hài lòng nhất, thanh đao này rất hợp với thân phận của anh.

Cầm trên tay có cảm giác bá khí ngút trời.

"Lần này thật sự phải cảm ơn cô, tôi rất hài lòng với thanh đao này." Trần Phong đưa tay vuốt ve thân đao.

"Tôi cũng là vì sự an toàn của mình thôi, thực lực của anh càng mạnh, ở Qua Tử Miếu tôi cũng càng an toàn." Hoắc Linh nghe lời Trần Phong, khóe miệng nhếch lên, thản nhiên nói.

"Khoan đã, cô cũng muốn đi Qua Tử Miếu?" Trần Phong nghe câu này, có chút ngơ ngác.

Hoắc lão tiên cô đang làm gì vậy, sao lại tin tưởng mình thế?

Tuy ông nội mình và Hoắc gia đã định hôn sự, nhưng mình đã từ chối rồi mà.

Thực lực của mình tuy mạnh, nhưng tình hình trong mộ rất phức tạp, mình cũng không chắc có thể chăm sóc được cô ta.

Ba người phụ nữ là thành một vở kịch, vậy ba người phụ nữ này chẳng phải sẽ lật trời hay sao.

"Sao, tôi không được đi à?" Hoắc Linh nghe vậy, ánh mắt trở nên không mấy thiện cảm.

"Đúng, không sai, tôi không muốn cô đi." Trần Phong gật đầu thừa nhận.

"Anh không lo cho tôi sao?" Hoắc Linh nhìn Trần Phong trước mặt

bằng ánh mắt xảo quyệt.

Chương 664

“Nghĩ nhiều rồi.

Tôi chỉ không muốn thêm phiền phức mà thôi.” Trần Phong thản nhiên nói, tâm trí anh phần lớn đã bị thanh Hắc kim cổ đao trước mắt thu hút.

Hoắc Linh nhìn Trần Phong với ánh mắt có chút phức tạp, mẹ cô đã nói với cô rằng, Trần Phong và cô có hôn ước.

Nhưng nhìn bộ dạng của đối phương, cô biết anh ta không hề muốn.

Điều này khiến Hoắc Linh có chút hụt hẫng.

“Khi nào xuất phát, nhớ báo cho tôi một tiếng.” Hoắc Linh nói xong liền quay về, lần này phần lớn đồ đạc đều do cô chuẩn bị.

Trần Phong cầm Hắc kim cổ đao trong tay trở về phòng.

Anh quyết định ba ngày sau sẽ xuất phát đến Qua Tử Miếu.

Mấy người họ cũng không có gì nhiều cần chuẩn bị.

“Vị hôn thê của anh đó hả?

Trông xinh phết, anh không động lòng à?” Tuyết Lê cười nói với Trần Phong.

“Thôi đi, chuẩn bị đi, ba ngày sau chúng ta sẽ xuất phát đến Qua Tử Miếu.” Trần Phong bất lực cười khổ, bây giờ đã thế này, nếu thật sự đến Qua Tử Miếu thì mới thực sự phiền phức... .....

Buổi tối!

Trần Phong nói quyết định của mình cho Bàn Tử và Ngô Bát Nhất,

hai người cũng không có ý kiến gì.

Ngày hôm sau, anh em Mã gia và Hoắc gia cũng nhận được tin.

Lần này Hoắc gia cũng gửi danh sách những người sẽ đi.

Số lượng thực ra cũng không nhiều, đa phần là người của địa phương, chỉ riêng bên đó đã có năm người.

Bên Hoắc gia có anh em Mã gia và Hoắc Linh, cùng với hai người làm.

Cả đoàn tổng cộng mười một người.

Ba ngày sau, nhóm của Trần Phong tập hợp tại địa điểm đã hẹn.

Đoàn mười một người, quan hệ giữa Hoắc Linh và Tuyết Lê, A Hương lại tốt hơn dự đoán của Trần Phong.

Trang bị đã được vận chuyển đến gần Qua Tử Miếu.

Đây chính là lợi ích của việc có gia tộc chống lưng, người chưa xuất phát mà trang bị đã đến nơi.

Bất kể địa điểm ở đâu cũng có thể lo liệu được trang bị.

Sau khi mọi người thu dọn đồ đạc xong xuôi, liền lên đường.

Lần này khoảng cách khá gần, nên họ quyết định đi tàu hỏa.

Vì không mang theo vũ khí nên cũng không cần lo lắng.

Khoảng vài tiếng sau, cả đoàn có thể đến Tế Nam, nhưng muốn đến Qua Tử Miếu thì phải đi ô tô.

Mọi người xuống ga, người của Hoắc gia liền dẫn đường đến một cái sân.

Trong sân có một chiếc xe tải, bên trong chứa đầy trang bị, những trang bị này đều được chuẩn bị cho hành động lần này.

“Vãi chưởng, súng ống!

Bàn gia đây thích rồi đấy, còn có cả lựu đạn.” Bàn Tử nhìn đống trang bị trước mặt, phấn khích nói.

“Có đống đồ này, còn sợ Bánh tông sao?” “Bàn Tử, cất vũ khí cho cẩn thận, đừng để cảnh sát chú ý.” Trần Phong nhìn Bàn Tử hứng thú giắt khẩu súng lục vào người.

Sau đó anh cũng chọn một khẩu để phòng thân, Qua Tử Miếu hơi hẻo lánh, có khả năng sẽ gặp phải dã thú.

Lúc này tầm quan trọng của vũ khí mới thể hiện rõ.

“Chúng ta xuất phát thôi.” Nửa tiếng sau, mọi người mang trang bị đầy đủ rồi lên xe xuất phát.

Cả đoàn thẳng tiến đến Qua Tử Miếu.

Khoảng ba tiếng sau, Trần Phong và mọi người đã đến gần Qua Tử Miếu.

Trước mặt họ là một con sông, con sông này chảy thẳng vào một hang động.

“Lão Mã, chúng ta phải vào từ đây à?

Chúng ta đâu có mang theo đồ nghề?

Chẳng lẽ phải bơi qua?” Bàn Tử nhìn con sông trước mặt hỏi.

“Sao có thể?

Bên trong nguy hiểm lắm.” Mã Đông nghe nói bơi qua thì lập tức lắc đầu.

Thấy vậy, những người khác cũng nhìn anh ta với vẻ nghi hoặc, ý là sao?

Anh ta phải biết là mọi người không mang theo đồ lặn chứ?

“Xem tôi đây!” Thấy ánh mắt của mọi người, Mã Đông cười ha

hả, rồi đi đến trước cửa hang.

“Lão đầu!

Mau ra đây, có khách tới rồi!” “Lão Mã, bên trong có người à?” Ngô Bát Nhất nghe Lão Mã nói cũng có chút ngạc nhiên, trước đó Lão Mã toàn nói bên trong nguy hiểm.

Nhưng xem ra bên trong có người làm ăn.

Lão Mã gọi một lúc, thì thấy một bóng người từ trong hang động từ từ đi ra, dưới chân là một chiếc bè tre.

Đó là một ông lão, trông khoảng sáu bảy mươi tuổi.

“Lão đầu, chúng tôi có từng này người, một chiếc bè tre không đủ đâu.” Lão Mã nhìn đối phương chỉ có một chiếc bè rồi lại nhìn số người của mình, nhíu mày nói.

“Được rồi, Nhị Oa Tử, Nhị Oa Tử, mau ra đây.” Chỉ thấy ông lão quay người vào trong lại gọi một tiếng.

Một lát sau, một chiếc bè tre nữa lại xuất hiện, lần này người ra là một thanh niên.

“Chà, cả nhà làm nghề này à.” Thấy cảnh này, Trần Phong cũng cảm thấy hiếm lạ.

Thấy hai người ra, Lão Mã liền tiến lên bắt đầu nói chuyện, thương lượng giá cả với ông lão.

Trần Phong từ lúc hai người họ xuất hiện đã nhíu mày khi ngửi thấy mùi trên người họ.

Cả hai người đều có mùi của người chết, nhưng lại là người sống, vậy chỉ có một khả năng, đó là họ ăn thịt người chết.

Trần Phong biết có một loại người như vậy, để phòng ngừa một số thứ lây truyền, họ bắt đầu ăn thịt người chết từ nhỏ, để mùi trên

người giống với những thứ bẩn thỉu kia, như vậy sẽ không bị chúng phát hiện.

Nhưng hành vi này rất hiếm gặp, vì nó không chỉ hại thân thể, mà còn tổn hại rất lớn đến âm đức.

Nhưng không ngờ hôm nay lại gặp được hai người, xem ra là người một nhà.

"Mọi người, giá cả đã bàn xong, hai trăm tệ, đối phương sẽ đưa chúng ta đi qua hang động này." Mã Đông sau khi nói chuyện xong với ông lão, liền đến trước mặt Trần Phong nói.

"Được, có thể." Trần Phong gật đầu.

Mức giá này thực ra khá hợp lý.

Đối phương biết rõ môi trường bên trong, xem ra trước đây anh em Mã gia cũng đã đi vào cùng ông lão này.

Cả đoàn người lên bè tre.

Càng đến gần hai người họ, mùi người chết càng nồng nặc.

Chương 665

“Lão đầu, tôi thấy ông có thể nuôi một con chó biết bơi, như vậy chúng tôi ở ngoài gọi một tiếng là con chó sẽ bơi ra.” “Như thế mọi người đều đỡ tốn sức.” Bàn Tử đứng trên bè tre nhìn tình hình xung quanh, rồi quay đầu nói với ông lão.

“Làm gì có con chó nào thông minh lanh lợi như vậy, loại chó đó đều thành tinh rồi.” Ông lão mở miệng nói, đây là lần đầu tiên Trần Phong nghe thấy giọng ông lão, có chút khàn khàn.

Chắc là do ăn thịt người chết.

Cả người ông ta trông âm u, có lẽ đã ở trong cái hang động này từ rất lâu.

Trần Phong từ bên ngoài nhìn vào cũng có thể cảm nhận được bên trong hang động chắc chắn có thứ không tốt.

Bãi chôn xác mà anh em Mã gia gặp phải trước đây chắc là ở trong này.

Thấy mọi người đã lên hết, ông lão và người thanh niên cũng bắt đầu từ từ chèo vào bên trong.

Cửa hang không lớn, rộng khoảng ba mét, cao khoảng hai mét.

Vừa đủ để đi qua.

Nhưng nếu gặp tình huống gì ở bên trong mà cần quay người, thì sẽ rất chật chội.

“Phía trước dù gặp phải chuyện gì, cũng đừng hoảng loạn, âm khí phía trước rất nặng, dễ nhìn thấy thứ bẩn thỉu.” Ông lão đi trước quay đầu dặn dò nhóm Trần Phong.

Nghe lời đối phương, mọi người đều gật đầu, ở đây là sân nhà của người ta, về tình hình bên trong chỉ có anh em Mã gia là hơi quen thuộc một chút.

Trần Phong ngược lại không quan tâm đến mùi người chết trên người họ, đó là lựa chọn của đối phương, miễn không gây bất lợi cho mình thì anh sẽ không can thiệp.

Hang động này dường như kéo dài mãi về phía trước, đi khoảng mười mấy phút rồi mà vẫn chưa thấy điểm cuối. .....

Khi Trần Phong tiến vào hang, anh cảm thấy từng trận gió lạnh thổi tới.

"Hít~ Sao bên trong lạnh thế này, sắp mùa đông rồi à?" Bàn Tử ôm cánh tay nói, bên ngoài nóng hầm hập, vừa vào trong đã cảm thấy lạnh.

"Không lẽ bên trong có ma quỷ gì chứ, A Hương, giúp Vương đại ca xem có thứ bẩn thỉu nào bám theo không." "Trong lòng có quỷ thì thấy gì cũng ra quỷ!" Ngô Bát Nhất vỗ vào lưng Bàn Tử một cái rồi nói, nhưng quả thật bên trong cảm giác rất âm u lạnh lẽo.

Nhưng nghĩ đến việc Mã Đông đã nói phía trước có một bãi chôn xác thì cũng thấy hợp lý.

"Vương đại ca, em xem rồi, ở đây không có gì cả, không biết bên trong thế nào." A Hương nghe Bàn Tử nói, quay đầu nhìn một vòng, không hề thấy cảnh tượng đáng sợ nào.

"Ha ha, hang động thủy tinh, có thể là nước ngầm, lạnh là chuyện bình thường." Ông lão phía trước nghe Bàn Tử nói, thản nhiên đáp.

"Lát nữa mong các vị đừng nói chuyện quá lớn, bên trong có vài thứ nếu bị kinh động sẽ không hay đâu." "Bên trong có thứ gì?

Không lẽ cũng có Bánh tông à?" Nghe vậy, Bàn Tử lập tức giật mình.

Trần Phong nhìn ông lão không nói gì, chỉ cảm thấy mùi trên người đối phương không dễ ngửi.

"Lão đầu, hang động này dài bao nhiêu?" Ngô Bát Nhất nhìn hang động phía trước, dùng đèn pin chiếu vào cũng không thấy gì.

"Nhanh thôi, cũng khoảng mười mấy phút, hang động này có một đặc điểm là hướng dòng nước sẽ thay đổi." "Mùa đông nước chảy xuôi dòng, lúc đó tốc độ nhanh hơn, cũng chỉ mất vài phút." "Bây giờ là mùa hè, chúng ta phải đi ngược dòng." Lão đầu cười hắc hắc, đối với đám người này, ông ta không có thiện cảm gì.

Nhìn trang bị của họ là biết không phải đi săn, mà là đi trộm mộ, những năm qua ông ta gặp không ít.

Nhưng chỉ cần đối phương trả tiền, mọi chuyện đều ổn.

"Còn nữa, đừng nhìn xuống nước, có những thứ không nên biết thì tốt hơn, kẻo bị dọa sợ." "Không cần lo lắng, chúng tôi gan lớn lắm.

Chẳng lẽ dưới nước có thủy quỷ nhà ai à?" Nghe lời ông lão, Bàn Tử cười ha hả, đối với hắn, đám người này chưa bao giờ biết sợ.

"Bàn Tử à, đừng quậy nữa, nghe lời ông lão đi." Trần Phong thản nhiên nói, ở đây là sân nhà của người ta, nghe theo họ thì tốt hơn.

Đối phương nói vậy chắc chắn có lý do.

Chẳng mấy chốc, bè tre từ từ lướt vào bên trong, vách đá hai bên từ từ lùi lại phía sau.

Nghe lời ông lão, mấy người đều không nhìn xuống nước.

Sợ có thứ gì đó đột nhiên xuất hiện, làm rối loạn kế hoạch, dù sao cũng đang ở trên mặt nước.

Nhanh chóng, lối đi phía trước bắt đầu trở nên chật hẹp, chỉ vừa đủ cho chiếc bè tre nhỏ đi qua.

Trần Phong dùng đèn pin chiếu rọi, nhưng không phát hiện gì trong lối đi.

"Mẹ kiếp, phía trước có qua được không vậy?

May mà mấy hôm nay Bàn gia đây gầy đi một chút, không thì kẹt cứng." Chỉ thấy đỉnh hang phía trước bắt đầu kéo dài xuống, người muốn qua cũng phải cúi lưng mới vào được.

"Yên tâm, qua đoạn này là được rồi, phía sau rộng rãi lắm." Lão đầu cũng thấy cảnh này, quay đầu nhìn mọi người cười nói.

"Được rồi, mọi người cúi lưng xuống." Sau đó mọi người lần lượt cúi người, dùng tay che đầu, sợ bị đá trên đó va vào.

Nếu va phải thì không xong, chắc chắn sẽ đầu rơi máu chảy, mà sắp tới còn phải hành động.

Nhưng may mắn là mọi người đều đi qua nơi chật hẹp này một cách an toàn.

Sau khi vào trong, Trần Phong ngẩng đầu nhìn, lập tức cảm thấy trước mắt sáng bừng.

Xuất hiện trước mắt là một hang động tự nhiên, dòng nước chảy qua chính giữa, hai bên đều là vách đá, càng vào sâu không gian càng lớn.

"Bên trong có không gian lớn thế này cơ à, Lão Mã, bãi chôn xác của ông chắc ở phía trước rồi nhỉ." Bàn Tử nhìn cảnh tượng phía trước, lập tức nói.

Nhiệt độ bên trong càng thêm lạnh lẽo, tất cả mọi người có mặt đều không nhịn được mà kéo lại quần áo.

Từ trên mặt nước có thể thấy từng luồng khí lạnh bốc lên.

"Vãi chưởng?" Bàn Tử vô tình liếc xuống nước một cái, lập tức thấy da đầu tê dại.

Không biết từ lúc nào trong nước bắt đầu xuất hiện những búi màu đen, giống như tóc người, đang không ngừng trồi lên.

Nghe tiếng của Bàn Tử, Trần Phong cũng nhìn xuống nước.

Thấy thứ trong nước, anh nhíu mày, vội vàng nhìn về phía ông lão phía trước.

Đối phương vẫn sắc mặt như thường, dường như không thấy gì cả.

Nghĩ lại lời nói của ông ta lúc trước, chắc chắn ông ta biết dưới nước có thứ gì đó.

Sau đó, những búi màu đen đó bắt đầu bò lên vách đá.

"Gì thế?" Những người khác cũng nhìn thấy thứ đó.

"Lần trước chúng tôi đến không gặp phải, chẳng lẽ gần đây mới có sao?" Mã Đông nhìn một lúc rồi nói.

Ngô Bát Nhất nhìn thứ trong nước, sắc mặt biến đổi, thứ này trông rất quen.

Nhanh chóng, những thứ đó bò ra khỏi mặt nước, từng con một bám trên vách đá.

Lúc này, nhóm của Trần Phong mới phát hiện trên đỉnh đầu họ toàn là những thứ như vậy, chỉ là lúc đầu không để ý mà thôi.

"Bọ xác chết," Khi nhìn rõ những thứ đó, mọi người lập tức kinh hãi kêu lên.

Không sai, những thứ đó chính là Bọ xác chết.

Nhưng tại sao những con Bọ xác chết này lại chui ra từ dưới nước?

Không phải chúng đều sợ nước sao, vậy mà bây giờ lại trực tiếp trồi lên từ dưới nước, chẳng lẽ là một loại khác?

"Những thứ này chắc đã bị biến dị, có lẽ liên quan đến bãi chôn xác phía trước, âm sát chi khí ở đó rất nặng, những con Bọ xác chết này chắc đã hấp thụ một ít, sau đó mới sinh ra dị biến." Trần Phong suy nghĩ một lúc rồi nói, đây cũng là lời giải thích duy nhất cho nguyên nhân của những thứ này.

Mấy con này to hơn nhiều so với những con anh từng thấy.

"Sao ở đây lại có Bọ xác chết, chúng không tấn công chúng ta chứ?" Bàn Tử nhìn những con vật dày đặc xung quanh, sắc mặt biến đổi.

"Ông nghĩ sao." Ngô Bát Nhất mặt có chút tái đi, nói.

Những thứ này tồn tại là vì xác chết...

Chương 666

.....

“Làm sao xử lý đám này đây?” Bàn Tử nhìn Trần Phong nói, đối phó với những thứ này phải xem Trần Phong.

“Cẩn thận!” Đang mong mọi chuyện ổn thỏa, Trần Phong đột nhiên rút Hắc kim cổ đao ra, chém tới một nhát.

“Phụt!” một con Bọ xác chết lập tức bị chém thành hai nửa, dịch màu xanh lục chảy ra.

“Được rồi, nó đã giúp tôi trả lời rồi.” Trần Phong nhìn con Bọ xác chết, thản nhiên nói, rồi từ trong ba lô lấy ra Kim cương tán đưa cho nhóm Tuyết Lê.

“Bảo vệ mình cho tốt.” Trần Phong liếc nhìn ông lão phía trước, phát hiện đối phương vẫn không có gì thay đổi.

Không chỉ ông lão, mà cả người thanh niên phía sau cũng vậy.

Trần Phong bất giác nghĩ đến mùi người chết trên người họ, chắc là do mùi đó, khiến những con vật này theo tiềm thức bỏ qua hai người, cho rằng họ là đồng loại.

Hai người họ rõ ràng cũng biết ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Lão đầu có cách nào không?

Mấy thứ này không dễ đối phó đâu.” Bàn Tử thấy những con vật này không con nào tấn công ông lão và người thanh niên, vội hỏi.

“Phải xem bản lĩnh của các vị thôi, lão cũng hết cách.

Quy tắc của lão là vậy.” Lão đầu quay lại cười như không cười nói.

“Vương huynh đệ, lão ta nói không sai, lúc trước chúng tôi cũng vậy, chỉ là không có những thứ này, mà gặp phải một bãi chôn xác.” Mã Đông sắc mặt âm trầm nói.

Cảm giác hai lão già này không phải người tốt.

“Lão Trần có thứ gì có thể phòng thân không, rồi chúng ta qua đây là được.” Hoắc Linh nhìn Trần Phong nói.

Những con vật này đều có độc, nếu không cẩn thận hôm nay có thể phải bỏ mạng ở đây.

“Lão Trần, anh có mang theo thuốc đuổi côn trùng không?” Tuyết Lê tìm trong ba lô nhưng không thấy thứ mình cần, bèn quay đầu nhìn Trần Phong hỏi.

“Không cần, bộ Đại Ngũ Đế tiền tôi đưa cho cô có mang theo không?” Trần Phong nhìn Hoắc Linh hỏi.

Có thứ đó, cộng thêm Phát Khâu Ấn là đủ rồi.

Uy lực của Ngũ Đế tiền anh đã chứng kiến, có tác dụng trừ tà rất tốt, chỉ cần sử dụng đúng cách, đi qua hang động này không thành vấn đề.

“A, có mang, có mang.” Hoắc Linh nghe vậy cũng nhớ ra, Ngũ Đế tiền hình như thật sự có năng lực đó.

Lần trước ở Trương Gia Cổ Lâu, cô cũng đã đeo Ngũ Đế tiền.

Chỉ là sau khi ra khỏi Trương Gia Cổ Lâu, cô nhất thời quên trả lại.

Khi Hoắc Linh lấy thứ đó ra...

“Ây, mẹ kiếp, dọa chết người rồi.” “Lão Trần, Ngũ Đế tiền, khi nào cho tôi một bộ đi?

Sau này đi ngủ tôi cũng đeo.

Mẹ nó hiệu nghiệm thật.” Bàn Tử nhìn bộ Đại Ngũ Đế tiền trên tay Hoắc Linh, có chút thèm thuồng, thứ này là bảo bối đấy.

Càng là trang bị tốt để xuống đất đổ đấu.

Tuyết Lê liếc nhìn Trần Phong một cái, thứ quý giá như vậy mà lại tặng cho Hoắc Linh, đối với mình thì chẳng có gì.

Đàn ông quả nhiên là kẻ lừa đảo.

Trần Phong cũng lấy Phát Khâu Ấn ra, như vậy, những con Bọ xác chết xung quanh đều không dám lại gần trong một phạm vi nhất định.

Thấy cảnh này, nhóm của Trần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đám Bọ xác chết này thật sự phát điên, với số lượng nhiều như vậy, chắc chắn họ không đủ để đối phó.

Tuyết Lê cất Kim cương tán đi, thứ này dùng để phòng thân là tốt nhất, cũng vừa hay là đồ của phái Bàn Sơn.

Cô cũng không khách sáo với Trần Phong, trực tiếp nhận lấy.

May mà mọi người nhanh chóng lấy đồ ra, mới không gây ra thương tổn.

Lão đầu thấy nhóm Trần Phong nhanh chóng giải quyết được vấn đề Bọ xác chết, không khỏi sáng mắt lên, giơ ngón tay cái.

Lúc trước để phòng ngừa những thứ này, ông ta đã tốn không ít công sức, mới nghĩ ra cách ăn thịt người chết.

Khi bè tre tiếp tục tiến vào, họ nhanh chóng đi qua khu vực có Bọ xác chết.

Phía trước đã trở lại yên tĩnh như trước.

Nhưng sau khi trải qua tình huống vừa rồi, mọi người không dám lơ là nữa, lúc nào cũng cảnh giác nhìn xung quanh.

“Trên đó có một cái hang.” Đột nhiên Ngô Bát Nhất nhìn lên đỉnh đầu nói.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu mọi người có một cái hang tròn xuất hiện.

Cái hang này kéo dài thẳng lên trên, cũng không biết thông đi đâu.

“Là một cái đạo động.” Trần Phong liếc nhìn cửa hang, phát hiện thủ pháp đào hang giống hệt với thủ pháp đào đạo động của đám thổ phu tử.

“Đạo động?” Nghe lời Trần Phong, cả đoàn người nhìn kỹ lại, lập tức cảm thấy Trần Phong nói có lý.

“Hình như đúng là đạo động, đạo động có quy tắc 'cổ viên cận phương' (cổ thì tròn, gần thì vuông), cái hang này hình tròn, chứng tỏ đã được đào từ rất lâu rồi.” Ngô Bát Nhất hiểu ra.

“Vậy đồ trong đó có phải cũng đã bị dọn sạch từ lâu rồi không?” Mã Đông suy nghĩ rồi nói.

Lần trước đi họ không vào được địa cung, nên cũng không biết tình hình bên trong, lỡ như bên trong không có gì, chẳng phải công cốc sao.

“Cái hang đó à, đúng là đạo động, chỉ là ở chỗ chúng tôi có một truyền thuyết, cả ngọn núi này là một ngôi mộ.” “Nhưng đến giờ cũng chưa nghe ai mang được thứ gì ra khỏi đó, phần lớn đều có vào mà không có ra.” “Bây giờ cũng không ai tìm được vị trí ngôi mộ, chỉ là truyền thuyết thôi.” Lão đầu nghe cuộc đối thoại của mấy người, thản nhiên cười nói.

Bây giờ ông ta biết thân phận của đám người này là một đám thổ phu tử, nhưng điều đó không liên quan gì đến ông ta.

Việc cần làm chỉ là đưa những người này đến nơi, còn có tìm được vị trí ngôi mộ hay không, phải xem bản lĩnh của họ.

“Lão đầu, ở địa phương có truyền thuyết gì không?

Kể nghe thử đi.” Nghe lời ông lão, mọi người đều thấy mắt sáng lên.

“Truyền thuyết à, có chứ, chỉ là...” Lão đầu đưa tay ra xoa xoa ngón tay.

Động tác đó ý là muốn tiền, Trần Phong gật đầu ra hiệu cho Mã Đông.

Mã Đông hiểu ý, từ trong túi lại lấy ra mấy tờ tiền đưa cho đối phương.

“Tương truyền trong ngôi mộ này có một loại Xác chết máu tồn tại, rất lợi hại, những người gặp phải nó chưa ai sống sót trở ra.” Lão đầu nhận tiền xong, lập tức hài lòng vuốt cằm nói.
.....

Huyết thi!

Xác chết máu!

Trần Phong nghe đến thứ này, sắc mặt trầm xuống, anh cũng đã từng nghe nói về nó, nhưng chưa bao giờ gặp phải.

Giống như những loại Bánh tông anh từng gặp, đây cũng là một thứ tà môn.

Thực lực cũng rất mạnh.

“Trần huynh đệ, phải cẩn thận với thứ này, lần trước chúng tôi đã gặp phải nó, suýt nữa công cốc, phải vội vàng chạy thoát ra ngoài.” Mã Đông nghe xong, sắc mặt ngưng trọng nhìn Trần Phong nói.

Lần trước họ suýt nữa không ra được, lần này lại phải vào, hy vọng sẽ không gặp phải thứ đó.

“Hết rồi à?” Bàn Tử nghe ông lão kể xong một câu chuyện rồi

không nói nữa, lập tức ngẩn người.

“Hết rồi.” Lão đầu gật đầu.

Chương 667

Bàn Tử chỉ muốn đấm cho cái ông lão trông hiền lành vô hại này một phát.

Một câu chuyện như vậy mà lấy mấy trăm tệ, đúng là mặt dày.

Quan trọng nhất là câu chuyện này người của mình cũng biết, đúng là uổng tiền.

Những người khác nghe xong cũng có chút bực bội, ông lão này đúng là gian xảo.

"Đừng vội, đợi ra khỏi hang, tôi sẽ khiến số tiền các vị bỏ ra xứng đáng." Lão đầu nhìn sắc mặt của mấy người, cười hắc hắc.

"Lão đầu, chẳng lẽ ông biết những thứ kỳ lạ khác?" Ngô Bát Nhất nghe lời ông lão, hỏi.

"Lão quanh năm ở đây, những người như các vị, mỗi năm cũng gặp vài tốp, không quen cũng phải thành quen, cũng biết phải tìm theo hai hướng nào, thậm chí cả điểm dừng chân, nơi đi xuống đều biết cả." Lão đầu thản nhiên cười nói.

Nghe vậy, Trần Phong gật đầu, chắc là thật, mỗi năm đều có những người như vậy.

Gặp nhiều rồi, tự nhiên cũng biết.

Xem ra tiền cũng không uổng phí.

Khi bè tre tiếp tục tiến về phía trước, nhiệt độ bên trong càng ngày càng thấp.

Phía trước chắc cũng sắp đến bãi chôn xác rồi, nhìn biểu cảm của anh em Mã gia là biết.

Sắc mặt hai người có chút tái đi, có lẽ lần trước ở đây không có ấn tượng tốt đẹp gì.

"Đứng vững nhé, qua khỏi phía trước là chúng ta có thể ra ngoài rồi, tôi cũng không nói dối các vị, phía trước có một bãi chôn xác." "Thi thể của người trong làng gần đây tích tụ lâu ngày ở đó, đương nhiên đây không phải do chúng tôi cố ý làm ra, năm đó có người trong làng phát hiện ra sự tồn tại của nơi này, thế là mới xuất hiện tình trạng này." Lão đầu thản nhiên nói.

Dường như mọi chuyện không liên quan gì đến ông ta.

Trần Phong gật đầu, những nơi như thế này quả thực dễ xuất hiện những hiện tượng siêu nhiên nhất.

Cũng là những sự kiện kỳ quái mà mọi người hay nói.

Trần Phong chỉ cảm thấy không gian phía trước đột nhiên thoáng đãng, ở giữa hình thành một cái đầm nước.

Trong đầm nước có những thứ đang trôi nổi.

Trần Phong và mọi người nghe lời ông lão đã biết đó là thứ gì.

Những thứ trôi nổi đó đều là thi thể.

Đặc biệt là mấy cô gái không khỏi ôm nhau, dù sao con gái thân thể tính âm, đối với những thứ này cảm giác nhạy bén hơn.

"Trên mặt nước có rất nhiều người đang nhìn chúng ta." A Hương liếc nhìn một cái, lập tức hét lên một tiếng, chui vào lòng Tuyết Lê không dám ngẩng đầu.

Mấy người Trần Phong đều biết đôi mắt của A Hương có thể nhìn thấy những thứ mà người thường không thấy được.

Nghe A Hương nói vậy, Trần Phong cũng cảm thấy hơi rợn người.

“A Hương đại muội tử à, em nói gì thế, chúng ta đông người thế này chẳng lẽ còn sợ sao?” “Lão Ngô, anh biết em sợ rồi, anh trai ôm một cái nhé.” Bàn Tử nghe tiếng A Hương, giọng có chút run rẩy.

“Được rồi, có Lão Trần ở đây, những thứ đó không lại gần được đâu.” Ngô Bát Nhất sắc mặt như thường, dường như không nghe thấy lời A Hương.

“A Hương sao vậy?” Hoắc Linh nhìn bộ dạng của A Hương, tò mò hỏi.

“Nhìn thấy một vài thứ bẩn thỉu, bị dọa sợ rồi.” Tuyết Lê liếc nhìn một cái, thản nhiên nói.

Hoắc Linh nghe lời Tuyết Lê, ngạc nhiên nhìn A Hương một cái, ban đầu cô cứ nghĩ cô bé chỉ là một cô gái yếu đuối.

Nhưng bây giờ xem ra sự thật không phải vậy, A Hương cũng có năng lực khác thường.

Cũng phải, Trần Phong sao có thể mang theo một kẻ vô dụng vào mộ được.

Nghĩ đến đây, cô đồng thời cũng không ý thức được, đối với Trần Phong, mình cũng là một kẻ vô dụng.

“Trên kia có quan tài,” Trần Phong cảm thấy hang động phía xa có gì đó khác thường, ngẩng đầu lên nhìn.

Lập tức phát hiện trên vách hang động có mười hai cỗ quan tài.

Anh đếm lại, phát hiện tổng cộng có mười hai cỗ.

“Thật sự có à, tại sao những quan tài này lại đặt trên vách đá?” Ngô Bát Nhất nhìn theo ánh mắt của Trần Phong, cũng thấy được mười hai cỗ quan tài trên vách hang.

“Những quan tài này có từ rất lâu rồi, tương truyền là tỳ nữ được

chôn theo trong mộ.” Lão đầu không ngẩng đầu lên nói.

Nghe lời ông lão, Trần Phong và Ngô Bát Nhất liếc nhìn nhau, cảm thấy rất có khả năng.

“Bên trong có thi thể.” Nhưng khi đến gần, họ phát hiện trong những quan tài này đều đặt một cỗ thi thể.

Xem ra là nữ thi, từng người một tóc dài, quần áo trắng, vẻ mặt an tường.

Cùng lúc đó, những thi thể trôi nổi trong nước cũng đến gần.

Những thi thể này từng cái một bị nước làm cho sưng phồng, mặt mũi không còn nhận ra, có cái đã thối rữa.

Mùi hôi thối lan tỏa trong không trung, khiến người ta không nhịn được mà phải bịt mũi.

“Nam thì úp sấp, nữ thì ngửa mặt lên trời.” Ngô Bát Nhất nén lại sự khó chịu trong người, nhìn thi thể dưới nước rồi nói.

“Cái này cũng có quy luật à?” Hoắc Linh nghe lời Ngô Bát Nhất, tò mò hỏi.

“Liên quan đến cấu tạo cơ thể của nam và nữ, không có gì kỳ lạ cả.” Trần Phong thản nhiên nói.

Anh thu lại ánh mắt không nhìn thi thể dưới nước nữa, những thi thể này từng cái một bị nước làm sưng phồng, mặt mũi không còn nhận ra, chẳng có gì đẹp đẽ.

Nghe Trần Phong giải thích, Hoắc Linh gật đầu, không còn băn khoăn về vấn đề này nữa.

Cả đoàn người đều không nỡ nhìn cảnh tượng dưới nước, thực sự là những thi thể bị nước làm sưng phồng, chẳng có gì đẹp đẽ, nhìn chỉ càng thêm khó chịu.

“Thiếu một thi thể rồi.” Lão đầu phía trước liếc nhìn những cỗ quan tài, lập tức sắc mặt biến đổi.

“Gì?

Không lẽ đã biến thành cương thi rồi?” Nghe lời ông lão, sắc mặt mấy người cũng không tốt.

Sau đó, ánh mắt họ nhìn xung quanh.

“Đằng kia có một bóng người!” Đột nhiên, người thanh niên kia chỉ vào mặt nước phía xa nói. .....

Nghe lời của người thanh niên, mọi người trong lòng đều kinh hãi.

Nhìn theo hướng tay chỉ của anh ta, quả nhiên ở phía trước không xa thấy một bóng người.

Bóng người đó giống hệt thi thể nhìn thấy trong quan tài lúc trước.

Ngay cả quần áo cũng giống hệt.

“Vãi chưởng, thật sự có Bánh tông à, tôi chỉ nói bừa thôi, đừng có ác như vậy chứ.” Bàn Tử bây giờ chỉ muốn tát cho mình hai cái, đúng là lắm mồm.

“Bàn Tử, tôi thấy bây giờ ông nên mau chóng mời mấy vị đạo sĩ về, thu phục thứ này đi.” Ngô Bát Nhất nhìn bóng người kia, rồi nhìn Bàn Tử nói.

Gặp nhiều nguy hiểm như vậy, trong lòng anh đã sớm không còn gợn sóng, gặp nguy hiểm, có Lão Trần ở đây mà.

“Bàn Tử, móng lừa đen của ông đâu.” Hoắc Linh nhìn thứ đó, sắc mặt có chút tái đi, quay đầu nhìn Bàn Tử nói.

“Ồ, đúng rồi, Bàn gia đây có móng lừa đen mà.” Được nhắc nhở, Bàn Tử cũng nhớ ra, mình có mang theo móng lừa đen.

Có Bánh tông cũng không cần sợ.

“Chỉ cần nó dám lại gần, Bàn gia đây nhất định sẽ cho nó biết sự lợi hại của móng lừa đen.” Bàn Tử nhìn bóng người màu trắng phía xa nói.

Trần Phong nhìn bóng người đó, có chút kỳ lạ.

Con Bánh tông này đứng yên ở đó không động đậy.

Chương 668

Khi bè tre đến gần, tim mọi người đều thót lên, họ đang ở trên mặt nước, nếu con Bánh tông này lao tới, họ căn bản không có chỗ nào để trốn.

Nhưng điều khiến Trần Phong và mọi người kinh ngạc là con Bánh tông đó không hề động đậy, cũng không lao tới.

Nó ngẩng đầu nhìn Trần Phong, miệng mấp máy.

Trần Phong cũng không biết thần ngữ, không hiểu nó đang nói gì.

"Ting tong, hệ thống phát hiện nhiệm vụ phụ!

Giúp đỡ nữ thi giải thoát khỏi khốn cảnh.

Hoàn thành thưởng: 300 điểm công đức." "Ting tong, có chấp nhận không?" "" Trần Phong nghe tiếng vang lên trong đầu, có chút ngạc nhiên, không ngờ hệ thống lại có nhiệm vụ phụ.

Trước đây chưa từng có.

"Túc chủ, vì hệ thống trước đây chưa được nâng cấp, vẫn đang ở giai đoạn sơ khai." Vấn đề này vừa xuất hiện trong đầu, đã nghe thấy giọng nói của hệ thống vang lên.

Trần Phong thở ra một hơi dài, nhìn về phía nữ thi lúc nãy.

Lại phát hiện bóng người đó đã biến mất.

Chẳng lẽ thi thể đó đang ở trong ngôi mộ mà họ sắp tới?

"Ủa, Bánh tông biến mất rồi, chẳng lẽ bị đạo sĩ mà Bàn gia đây mời về thu phục rồi?" Những người khác cũng thấy bóng người đó biến mất, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nếu thật sự phải đối đầu với thứ đó, cũng không dễ chịu gì.

“Được rồi, lần này xem như được sơn thần phù hộ, không xảy ra chuyện gì, qua khỏi nơi này, đoạn đường tiếp theo sẽ dễ đi hơn.” Lão đầu phía trước cười nói.

Một phút sau, Trần Phong và mọi người ra khỏi hang động.

Sau khi cập bờ, lão đầu nhận tiền Mã Đông đưa, nói: “Nơi các vị cần tìm, đi theo hướng này khoảng hơn một tiếng là tới.” “Ở đó có những thứ mà những người trước để lại.” “Tương truyền đó là một ngôi mộ thời Chiến Quốc, còn có lấy được đồ trong đó hay không thì phải xem vận may của các vị.” Lão đầu nhận tiền, tâm trạng cũng tốt hơn, nói thêm vài câu.

Dù sao những chuyện này ở làng của ông ta cũng không phải là bí mật.

“Lão đầu, là một ngôi mộ thời Chiến Quốc?” Trần Phong nghe đối phương nói là mộ thời Chiến Quốc, nhíu mày, thứ mà mọi người đang tìm không phải là của thời đó.

Thời gian không khớp.

Đúng rồi, Hoắc gia chủ trước đây nói là Uông Tàng Hải đã vào đó, không chừng là Uông Tàng Hải đã mang vào.

Nói vậy cũng có khả năng.

“Mộ Chiến Quốc?

Đáng để đổ đấu đấy, lấy được một hai món đồ trong đó là phát tài rồi.” Bàn Tử nghe nói là mộ Chiến Quốc lập tức mừng rỡ, mộ thời Chiến Quốc hắn chưa từng gặp.

Không biết bên trong có những gì?

“Ông quên lời của Hoắc gia chủ và Giải gia chủ rồi sao?

Ngôi mộ này Uông Tàng Hải đã vào rồi, đừng hy vọng bên trong

còn nhiều đồ.” Trần Phong lắc đầu, thậm chí có thể bên trong không còn một món đồ nào.

“Uông Tàng Hải ăn thịt, tôi uống canh là được chứ sao, tôi không tin bên trong không còn một món minh khí nào.” Bàn Tử nghe lời Trần Phong, cũng không nản lòng.

“Lão Trần, ông lão đó biết rõ lai lịch của chúng ta, có xảy ra chuyện gì không?” Tuyết Lê nhìn ông lão và người thanh niên đang rời đi, nói.

“Không sao, ông lão đó trốn cảnh sát còn không kịp, càng không đi tố giác đâu.” Trần Phong cười nói, hai người đó cũng không phải người tốt.

“Tại sao?” Nghe lời Trần Phong, Hoắc Linh tò mò hỏi.

“Âm nhân!” Trần Phong suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Âm nhân từ nhỏ đã ăn thịt người chết, để trên người có mùi của người chết, như vậy có thể đến những nơi mà người thường không đến được.” “Nhưng phương pháp này có tổn hại nhân đức, bây giờ cơ bản không ai làm như vậy nữa.” “Hít~” “Ăn thịt người chết!” Nghe Trần Phong giải thích, mấy người lập tức rùng mình, vừa rồi họ đã ở cùng đối phương lâu như vậy.

Cảm giác cả người không được tự nhiên.

Ngô Bát Nhất nghe vậy, như có điều suy nghĩ gật đầu.

Cũng vì vậy mà đám Bọ xác chết không tìm đến ông lão và người thanh niên kia.

Cả hai người họ đều có mùi người chết.

“Không sao, như vậy cũng tốt, cũng không cần lo đối phương sẽ gây bất lợi cho chúng ta.” Tuyết Lê gật đầu, nói.

“Được rồi, chúng ta đi theo hướng này đi, Lão Mã cũng biết đường.” Trần Phong nhìn những người khác nói.

“Ừm, được.” Những người khác gật đầu, còn một đoạn đường nữa, trời cũng không còn sớm.

Đi nhanh một chút, có lẽ có thể bắt đầu dựng trại.

Sau đó, cả đoàn người đi theo hướng tay chỉ của ông lão.

Phía trước do anh em Mã gia dẫn đường.

Lần trước họ đã đi rồi, nên đường đi lối về rất quen thuộc.

Khoảng một tiếng sau, Trần Phong và mọi người cuối cùng cũng đến được đích.

Nơi này nằm sâu trong núi, xung quanh đều là cây cối, đào bới ở đây cũng không ai phát hiện.

Lần này họ đã biết trước vị trí ngôi mộ, không cần lãng phí thời gian tìm kiếm nữa. .....

Sau khi đến nơi, Trần Phong và mọi người trước tiên quan sát tình hình xung quanh.

“Ủa, ở đây có một cái lều?” Mọi người nhìn một cái, thấy ở không xa có mấy cái lều, nhưng đã rách nát.

Trên đó phủ đầy bụi bặm.

“Cái lều ở đằng kia là của chúng tôi để lại hai năm trước.” Mã Đông nhìn cái lều ở không xa, trên mặt nở một nụ cười khổ sở.

Vốn tưởng hai anh em sẽ không bao giờ quay lại đây, nhưng không ngờ lại quay về.

Trần Phong nghe vậy liền tiến lên kiểm tra, trong những cái lều này đều là một vài vật dụng sinh hoạt đơn giản, nhưng bên trong

không có một bóng người.

Rõ ràng những người ở đây đều đã xuống mộ, và ở lại đó mãi mãi.

Không tìm thấy dây thừng hữu ích nào ở đây, anh bèn quay đầu nhìn Ngô Bát Nhất và những người khác nói: "Nghỉ ngơi trước đi, tối chúng ta sẽ xuống." Cả đoàn người bắt đầu dựng lều, sau khi dựng xong, mọi người liền chui vào nghỉ ngơi, dưỡng sức.

Tối xuống dưới rồi, không biết khi nào mới có thể ra.

Lúc này nghỉ ngơi là quan trọng nhất.

Đêm dần buông xuống, xung quanh bắt đầu bị bóng tối bao trùm.

Trần Phong tỉnh dậy, ước chừng thời gian, khoảng chín giờ tối.

Đã nghỉ ngơi được sáu, bảy tiếng, cũng đủ rồi.

Anh duỗi người, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao.

Lại phát hiện những vì sao trên đầu hợp thành một trận pháp phong thủy lớn.

Vừa hay bao trùm mảnh đất này, và từ xa hô ứng với ngôi mộ trước mặt họ.

Cho nên bên dưới có một ngôi mộ lớn là chắc chắn.

"Phong thủy không tệ." Ngô Bát Nhất lúc này cũng ra ngoài, nhìn lên bầu trời sao nói.

Bố cục các vì sao trên đó đều được sắp xếp theo một loại phong thủy.

Sau đó, hai người gọi những người xung quanh dậy, đến lúc phải xuống dưới rồi.

"Lão Mã dẫn đường đi, chúng ta trực tiếp vào từ đạo động lần trước các ông xuống, như vậy cũng đỡ tốn sức, không cần phải đào

thêm một cái nữa.” Trần Phong nói với Mã Đông.

Chương 669

Nếu phải đào một cái đạo động mới, sẽ tốn không ít tâm sức, phải xem lại phong thủy từ đầu.

Có sẵn rồi thì không cần phức tạp như vậy.

"Được, đi theo tôi." Anh em Mã gia gật đầu rồi đi về phía xa.

Đạo động ở không xa bị một ít cỏ dại che phủ, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không thấy được.

Anh em nhà Mã dọn dẹp một ít cỏ dại trên đó, để lộ ra một cửa hang không lớn bên dưới.

Cửa hang này trông nhỏ, nhưng người trong nghề đều biết đây chỉ là vẻ ngoài, không gian bên trong khá lớn.

Bên trong hình vuông, được đào bằng xẻng, từ bên ngoài nhìn vào, lối đi này thông thẳng vào bóng tối sâu thẳm.

"Đào giỏi đấy, cái đạo động này đào rất tốt." Trần Phong nhìn cái hang lớn, gật đầu nói.

Có thể thấy cái đạo động này được đào rất có tâm.

"Không phải chúng tôi đào, là một người bạn đồng hành đào, đó là sở trường của anh ấy." Mã Đông lại lắc đầu nói.

"Được rồi, chúng ta xuống thôi." Trần Phong gật đầu, không tiếp tục bàn luận trên đó nữa.

"Tôi xuống trước, nếu không có gì bất thường thì mọi người hãy xuống." Nói xong anh liền chui vào.

Đạo động này rộng hơn tưởng tượng rất nhiều, sau khi vào trong sẽ phát hiện bùn đất bên trong đều được sắp xếp rất tốt.

Anh đi vào trong vài phút, không thấy có gì bất thường, mới dùng đèn pin ra hiệu cho bên ngoài xuống.

Nhanh chóng thấy ánh đèn pin lần lượt chiếu xuống, Trần Phong biết mọi người đã xuống liền tiếp tục đi về phía trước.

Đi khoảng vài phút nữa thì thấy một bức tường.

Chỉ là trên đó có một cái lỗ lớn, cái lỗ này là do người đào đạo động trước đó đào ra.

Những bức tường này được xây bằng gạch xanh, trên đó dùng nước gạo để trát.

Nhìn thấy bức tường này, Trần Phong mặt mày rạng rỡ, biết rằng sắp vào được lăng mộ.

Anh bật đèn pin chiếu vào bên trong, có thể thấy bên trong là một mộ thất không lớn, trong mộ thất có một số đồ vật được đặt bừa bãi.

Không do dự, anh trực tiếp đi vào.

Bên trong cũng không có khí độc gì, vì trước đó anh em Mã gia đã vào rồi, nên cũng không cần quá lo lắng.

Nếu có sự cố, họ cũng sẽ thông báo trước.

Sau khi vào trong, Trần Phong lập tức lấy vật liệu tại chỗ, làm một cây đuốc đơn giản.

Cây đuốc trong lăng mộ có tác dụng không hề nhỏ.

Ngôi mộ này, trước đây không biết nhưng bây giờ cũng không thể lơ là, có thể đã bị Uông Tàng Hải cải tạo.

Sau khi xuống, Trần Phong đi vòng quanh mộ thất, phát hiện phía trước có một cánh cửa đá, chỉ là cửa đá đã bị mở ra.

Bên trong đặt một số tượng đá đơn giản và một số đồ tùy táng

không có giá trị.

Nhanh chóng, Ngô Bát Nhất và những người khác cũng xuống.

"Trong này toàn là tượng đá, minh khí của chúng ta đâu rồi?" Bàn Tử sau khi vào liền tìm minh khí, nhưng phát hiện bên trong chỉ có một số tượng đá, ngoài ra không có gì, xem ra đã bị đám người vào đây trước đó lấy đi rồi.

"Vương huynh đệ, cái này không thể trách chúng tôi được, lúc chúng tôi đến đây đã như vậy rồi." Anh em Mã gia nhìn ánh mắt của Bàn Tử, lập tức giải thích.

Sau khi vào đây, họ cũng gặp tình huống tương tự, đi vào sâu hơn một chút thì gặp mộ thất có Xác chết máu, nhưng bên trong cũng không có gì.

"Được rồi, Bàn Tử, không liên quan gì đến Lão Mã đâu." Trần Phong lắc đầu nói, đúng là không liên quan gì đến Lão Mã.

Bị lấy đi rồi, đó cũng là chuyện đáng phải có.

"Xem ra ở đây không có gì, chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi." Trần Phong nhìn một lúc rồi nói.

Sau đó anh lại tìm mấy cây gậy gỗ, làm thêm mấy cây đuốc đơn giản.

Sau đó, họ đến trước cửa đá.

Cửa đá đã được mở ra, để lộ ra lối đi phía sau.

Lối đi cũng được xây bằng gạch xanh.

Anh dùng đèn pin chiếu vào bên trong, tuy không thấy được có gì bên trong, nhưng nguy hiểm chắc là không có.

Nếu có nguy hiểm thì anh em Mã gia đã dò đường trước rồi.

“Đi thôi.” Sau đó, anh cầm đuốc đi vào.

Lối đi bên trong rộng khoảng hai mét, cao thì khoảng hơn hai mét.

Anh giơ cao cây đuốc trong tay một chút để nhìn được xa hơn.

Nhanh chóng, phía trước lối đi xuất hiện một số tình huống.

Trên lối đi phía trước có hai cỗ thi thể, trên người cắm đầy mũi tên. .....

Trần Phong liếc nhìn thi thể trên lối đi, rồi lại nhìn anh em Mã gia.

Thi thể trông đã chết được một thời gian.

“Thi thể này không phải người của chúng tôi, trước khi chúng tôi vào, thi thể này đã nằm ở đây rồi.” “Cơ quan ở đây cũng đã bị kích hoạt, cho nên lúc chúng tôi vào lối đi này cũng không gặp nguy hiểm, có thể yên tâm đi về phía trước.” Nhìn ánh mắt của Trần Phong, anh em Mã gia hơi ngẩn người rồi nói.

Nghe hai người trả lời, anh gật đầu tiếp tục đi về phía trước.

Đi qua thi thể, nhìn quần áo trên người họ có lẽ là thời kháng chiến, đoán chừng đã dẫm phải cơ quan, rồi bị bỏ lại đây vĩnh viễn.

Tiếp tục đi về phía trước, thỉnh thoảng sẽ thấy một hai cỗ thi thể.

Cũng giống như lời ông lão nói, mỗi năm đều có người vào đây, nhưng số người ra được không nhiều.

Hoặc là dẫm phải cơ quan, hoặc là gặp phải Xác chết máu kia.

Đi về phía trước vài phút, anh thấy phía cuối lối đi xuất hiện bóng tối.

Anh hơi ngẩn người, biết rằng đã đến cuối lối đi.

Biết không có nguy hiểm, tốc độ dưới chân cũng nhanh hơn vài phần.

Nhanh chóng, họ đến trước một cánh cửa đá, cánh cửa này đóng chặt, anh liền kiểm tra kỹ lưỡng.

Anh đưa tay đẩy thử, phát hiện cửa đá có thể đẩy được.

Thế là anh dùng sức đẩy ra, phía sau là một mộ thất khác.

Mộ thất này lớn hơn mộ thất vừa rồi một chút, ở chính giữa mộ thất đặt một cỗ quan tài.

Sau đó Ngô Bát Nhất và những người khác cũng ra, nhìn thấy cỗ quan tài, Bàn Tử lập tức vui mừng.

"Lão Mã, cái này đã mở chưa?

Bây giờ cái quan tài này vẫn đóng chặt." Bàn Tử nhìn anh em Mã gia hỏi, vì cái quan tài này chỉ đóng hờ, anh theo tiềm thức cho rằng đây là một ngôi mộ tùy táng, rồi những người khác đã bỏ qua cái quan tài này.

Chắc là do tâm lý may mắn thôi?

Nhưng lúc này, anh em Mã gia nhìn cái quan tài trước mặt, sắc mặt có chút tái đi.

"Sao vậy?

Có gì không ổn à?" Trần Phong nhìn sắc mặt hai người hỏi.

Chương 670

“Cái thứ mà chúng tôi gặp phải lúc đó rồi phải rút lui chính là nó.

Xác chết máu mà ông lão nói chính là ở trong cái quan tài này.” “Lúc đó, người của chúng tôi đi qua đây, rồi Xác chết máu bên trong chui ra, khiến chúng tôi tổn thất nặng nề, cuối cùng chỉ có hai chúng tôi ra được.” Sắc mặt Mã Đông không tốt.

“Chúng ta phải cẩn thận, thứ bên trong rất quỷ dị, thực lực rất mạnh.” Anh lại bổ sung một câu.

Trần Phong nghe xong, sắc mặt ngưng trọng nhìn cái quan tài, không ngờ Xác chết máu lại ở trong này.

Nếu đã ra, gặp rồi thì phải ra.

“Vậy chúng ta không phải đối mặt với nó sao?” Anh quay đầu nhìn Mã Đông hỏi.

Nếu đã vậy, đương nhiên là ra tay trước thì chiếm ưu thế, trước tiên xử lý thứ bên trong rồi tính.

Thực lực có mạnh đến đâu, một quả lựu đạn ném xuống chẳng phải cũng ngoan ngoãn đi chết sao.

Thực lực của mình đã được cường hóa.

So với Xác chết máu không biết ai mạnh ai yếu đây?

Đột nhiên lúc này, trong cái quan tài đột nhiên truyền ra tiếng móng tay cào nắp quan tài.

“Két...” Âm thanh chói tai, nghe rất khó chịu.

Mấy người nghe xong sắc mặt biến đổi, không ngờ thứ đó lại ra nhanh như vậy.

Đặc biệt là mấy cô gái nghe thấy âm thanh, sắc mặt có chút tái đi.

Dù sao đây là một mộ thất, bên trong có một cái quan tài, trong quan tài lại có tiếng động, đổi lại là ai mà không sợ?

Ánh mắt của mấy người chăm chú nhìn vào cái quan tài.

Sau đó, họ phát hiện cái quan tài bắt đầu rỉ ra máu.

Không hổ là Xác chết máu, ngay cả nước rỉ ra cũng màu đỏ.

"Làm sao bây giờ?

Nó ra rồi, chúng ta có nên chạy không?

Nếu bây giờ chạy thì còn kịp." Anh em Mã gia sắc mặt trắng bệch, dùng giọng nói hơi run rẩy.

"Sợ cái gì?

Chúng ta đông người thế này, thân thủ của Lão Trần càng không cần phải nói." Bàn Tử vỗ ngực nói.

Thực ra trong lòng hắn cũng có chút sợ hãi, chỉ là có Lão Trần ở đây, mọi người đều không chạy thì hắn càng không thể chạy.

Huống chi còn có mấy cô gái ở đây, không thể mất mặt được.

"Rầm!" Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, nắp quan tài bay ra.

Một bóng người màu đỏ nhanh chóng đáp xuống trước mặt mấy người.

Nhìn bóng người đó, mấy người nhíu mày, cả người bóng người đó đều màu đỏ.

Những thứ màu đỏ đó không phải gì khác, chính là máu tươi.

Chỉ đứng đó thôi, mấy người đã cảm thấy mùi máu tanh nồng nặc.

"Lạc lạc lạc ~" Mấy người còn đang kinh ngạc thì con Xác chết máu đó miệng phát ra một loại âm thanh không thể diễn tả được.

Sau đó, bóng người màu đỏ nhanh chóng lao tới.

Trần Phong rút Hắc kim cổ đao trong tay ra nghênh đón.

Cơ thể anh đã được thuốc cường hóa mấy lần, đối đầu với thứ này chắc không thành vấn đề.

Tốc độ của bóng người màu đỏ rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Trần Phong.

Nhìn con Xác chết máu lao tới, Trần Phong cúi người xuống.

Thanh Hắc kim cổ đao trong tay thuận thế chém xuống.

"Phụt!" Nghe thấy âm thanh truyền đến, Trần Phong biết Hắc kim cổ đao trong tay đã chém trúng.

Anh thuận thế rạch một đường, thấy trên người con Xác chết máu bị rạch một vết cắt lớn, máu từ bên trong không ngừng chảy ra.

"Lạc lạc lạc ~" Con Xác chết máu cảm nhận được vết thương trên người, gầm lên một tiếng với Trần Phong rồi lao tới.

Biết Hắc kim cổ đao trong tay có thể gây thương tổn cho nó, trong lòng anh càng không sợ.

Anh cầm Hắc kim cổ đao lao lên, một cước đá vào ngực đối phương.

Chỉ thấy cơ thể Trần Phong hơi bay lên, thanh Hắc kim cổ đao trong tay hóa thành một vệt đen.

Nhanh chóng chém về phía đầu con Xác chết máu.

Cảm nhận được xúc cảm truyền đến từ Hắc kim cổ đao trong tay, anh biết đã thành công.

Chỉ thấy đầu con Xác chết máu trực tiếp rơi xuống, nhưng như vậy, con Xác chết máu vẫn chưa chết.

Cơ thể không có đầu lâu vẫn đứng đó, lao về phía Trần Phong.

Chỉ là con Xác chết máu bị trọng thương, càng không còn uy lực như trước.

Ngô Bát Nhất và những người khác nhìn trận chiến giữa Trần Phong và Xác chết máu, há hốc mồm.

Không ngờ Trần Phong lại mạnh như vậy.

Một lúc sau, con Xác chết máu đã bị Trần Phong chém thành mấy khúc rơi xuống đất.

Không thể bò dậy được nữa. .....

"Lão Trần, quá đỉnh!

Con Xác chết máu bị ông xử lý trong hai ba chiêu." Bàn Tử giơ ngón tay cái với Trần Phong.

Cảm giác mỗi lần thấy Lão Trần ra tay, Lão Trần đều mạnh lên, còn mấy người họ thì vẫn như cũ.

"Trần huynh đệ, con Xác chết máu bị xử lý rồi sao?" Kinh ngạc nhất phải là anh em Mã gia, con Xác chết máu suýt nữa đã khiến cả đội họ bị tiêu diệt.

Nhưng không ngờ Trần huynh đệ chỉ hai ba chiêu đã giải quyết được đối phương.

Sức mạnh của một người như vậy, không thể không khiến họ kinh ngạc.

Trần Phong sau đó cũng có chút kinh ngạc, không ngờ mình lại có thể xử lý con Xác chết máu nhanh như vậy, ngay cả anh cũng có chút bất ngờ.

Nhưng nghĩ đến việc cơ thể được cường hóa liên tục, cũng thấy hợp lý.

Anh quay đầu nhìn con Xác chết máu bị chém thành từng mảnh trên đất, con Xác chết máu đã bị chém thành từng đoạn.

Nhưng vẫn còn đang động đậy, đang cố bò về phía mọi người.

“Con Xác chết máu này cũng giống như những con Thi hống kia, có thể chỉ là một loại biến dị thôi.” Ngô Bát Nhất nhìn con Xác chết máu trên đất nói, những con Thi hống mà họ gặp trước đây cũng vậy, bị chặt đầu vẫn có thể cử động.

“Phiền phức lớn nhất đã giải quyết xong, bây giờ là lúc thu hoạch rồi.” Bàn Tử hét lên một tiếng, rồi đi lượn lờ trong mộ thất.

Chỉ là khi Bàn Tử bắt đầu tìm kiếm bên trong, lại phát hiện, mộ thất này còn sạch sẽ hơn mộ thất trước.

Không có gì cả, thậm chí ngay cả tượng đá cũng không có một cái.

“Bàn Tử, dẹp cái ý nghĩ đó đi, nếu ở đây có đồ thì cũng sớm bị người ta dọn sạch rồi.” Ngô Bát Nhất nhìn Bàn Tử nói.

Đúng vậy, nếu nơi này có đồ thì cũng đã bị dọn sạch rồi.

Chương 671

Tuy không biết con Xác chết máu cần điều kiện gì mới xuất hiện.

Nhưng có thể khẳng định con Xác chết máu không phải ai vào cũng sẽ xuất hiện.

"Vương huynh đệ, Ngô huynh đệ nói đúng, lúc trước chúng tôi cũng đã tìm ở đây, đều không có gì cả." "Ngôi mộ này có lẽ thường xuyên bị thổ phu tử ghé thăm, có một số thổ phu tử biết bên trong có Xác chết máu, sẽ đổi chỗ đào đạo động, cố gắng vào từ nơi khác." "Nhưng không cần biết vào từ đâu, đều sẽ gặp phải Xác chết máu." Mã Đông gật đầu nói.

"Nếu ở đây không có gì cả, vậy chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi, chủ mộ thất chắc sẽ có thứ chúng ta cần." Trần Phong nhìn xung quanh mộ thất nói, không có gì cả, ngay cả dấu ấn Mộc Trần Châu cũng không thấy.

Nói xong, anh liền đi về phía trước, phía trước lại có một cánh cửa đá, cánh cửa đá này giống như cánh cửa đá đã gặp trước đó, bên ngoài đóng kín.

Trần Phong nhìn thấy cánh cửa đá này, liền đến trước cửa đá, dùng sức đẩy.

Cửa đá phát ra một trận âm thanh ma sát, từ từ bị mở ra.

Bên trong là một lối đi dài, nhưng trông không dài lắm.

Chỉ khoảng mười mấy mét.

Trần Phong cầm đèn pin chiếu vào, thấy lối đi hoàn toàn được xây bằng gạch xanh, bên trong đặt mấy cỗ tượng đá.

Những cỗ tượng đá này được đặt ở giữa, mỗi một khoảng cách

lại xuất hiện một cỗ.

Từ khi biết nơi này đã bị Uông Tàng Hải cải tạo, Trần Phong bắt đầu cẩn thận.

Chỉ không biết bên trong có cơ quan hay không.

Anh cầm đuốc đi vào, chỉ là động tác dưới chân rất chậm.

Uông Tàng Hải là người thời Minh, một số cơ quan ám khí thời đó rất tinh xảo.

Cơ quan thời Minh so với những cơ quan trước đó càng tinh xảo hơn, uy lực cũng lớn hơn.

Trần Phong sau khi đi vào lối đi liền bắt đầu cẩn thận, vì bên trong có khả năng có cơ quan.

Trước đó anh cũng đã hỏi anh em Mã gia, được biết họ chưa từng đi vào lối đi này.

Anh giơ cao cây đuốc trong tay một chút, để nhìn được xa hơn, qua ánh sáng của cây đuốc có thể thấy phía trước không xa có một cặp cửa đá.

Trần Phong nhìn thấy cặp cửa đá này, hơi ngẩn người.

Vì trên cửa đá khắc một con mắt, con mắt này chính là Mộc Trần Châu mà Trần Phong quen thuộc.

Vào đây lâu như vậy, Trần Phong đều không thấy dấu ấn đó.

Anh đã nghĩ trước rồi, nhưng bây giờ xem ra chắc là hai năm qua đã bị xóa đi.

Hoặc là hai năm qua, những thổ phu tử khác đã làm mất dấu ấn này.

Đi vào, anh đếm lại, những cỗ tượng đá này có khoảng sáu bảy

cỗ.

Phân bố ở hai bên, từng cỗ một đều hướng về phía Trần Phong.

Biểu cảm trên mặt lại không giống nhau, có cái đang cười, có cái phẫn nộ, có cái đang khóc.

Thấy vậy, Trần Phong cũng ngẩn người, những cỗ tượng đá này là sao?

Tại sao lại có những biểu cảm như vậy?

Vừa hay dưới chân có một hòn đá, anh liền nhặt lên ném về phía trước.

Hòn đá do quán tính lăn về phía trước một đoạn.

Vừa hay rơi bên cạnh một cỗ tượng đá.

Chỉ là sau khi hòn đá rơi xuống đất, không có gì xảy ra.

Thấy vậy, Trần Phong trong lòng thả lỏng một chút, chỉ cần không có cơ quan là tốt rồi.

Thế là anh bắt đầu đi về phía trước, nhanh chóng đi qua những cỗ tượng đá này, đến trước cặp cửa đá.

Nhìn vào hình vẽ con mắt trước mặt, những đường vân trên đó rõ mồn một, giống hệt như hình vẽ trên lưng.

Như vậy, trong lăng mộ này có khả năng có Mộc Trần Châu rồi.

Xem ra con mắt này là được khắc lên sau.

Như vậy cũng thông suốt rồi, con mắt này có khả năng là do Uông Tàng Hải mang vào.

Nếu lời ông lão nói đúng, ngôi mộ này chắc là mộ thời Chiến Quốc, Mộc Trần Châu không phải của thời đó.

Có thể Uông Tàng Hải đã lấy được mảnh vỡ đó từ một nơi nào

đó, rồi mang vào đây.

Tuy không biết Uông Tàng Hải tại sao lại mang Mộc Trần Châu vào ngôi mộ thời Chiến Quốc này.

Nhưng lại tiện cho anh.

Nếu không mang thứ này ra ngoài một cách tùy tiện, không biết phải đi đâu tìm nó nữa?

Thế là Trần Phong liền cùng Ngô Bát Nhất dùng sức đẩy cửa đá.

Đây là mộ thời Chiến Quốc, lúc đó chưa ứng dụng quá nhiều cơ quan.

Thậm chí bên trong cũng không có quá nhiều cơ quan.

Đây cũng là một điều có lợi.

"Ầm ầm ầm." Khi Trần Phong và Ngô Bát Nhất không ngừng dùng sức, cặp cửa đá cũng bị mở ra. .....

Cửa đá vừa mở, mộ thất bên trong liền hiện ra.

Mấy người nhìn vào, chỉ thấy phía sau cửa đá bày bảy cỗ quan tài.

Chúng được đặt ngang trước mặt đám người Trần Phong, nắp quan tài nào cũng đóng chặt, tựa như chưa từng bị mở ra.

"Tình hình gì thế này?

Sao trong này lại có nhiều quan tài vậy?" "Lẽ nào đây không phải là chủ mộ thất?" Mọi người bước vào trong, nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi sững sờ.

Chủ mộ thất thường chỉ có một quan tài, nhiều nhất là quan tài uyên ương, chứ chưa bao giờ thấy nhiều đến bảy cỗ như thế này.

"Lão Mã, ông có biết chuyện gì không?" Bàn Tử quay đầu nhìn hai anh em Mã Đông.

“Tôi cũng không biết, lần trước tôi chỉ vào đến mộ thất kia chứ chưa vào sâu hơn.” “Có lẽ đây chỉ là một thủ đoạn của chủ mộ thôi.” Mã Đông lắc đầu nói.

“Lão Mã nói đúng, đây chắc là thủ đoạn của chủ mộ dùng để mê hoặc người khác.” Trần Phong nghe xong gật đầu nói.

Đột nhiên, Trần Phong nghĩ đến một thứ, Thất Tinh Nghi Quan.

Nếu không lầm, bảy cỗ quan tài trước mặt chính là Thất Tinh Nghi Quan trong truyền thuyết.

Đây đúng là một thủ đoạn dùng để mê hoặc người khác.

Trong bảy cỗ quan tài, có thể có một cỗ thực sự chứa thi thể của chủ mộ, cũng có thể cả bảy cỗ đều trống rỗng.

Sáu cỗ còn lại thì chứa đầy cơ quan chết người, một khi mở sai sẽ gặp họa.

Nghĩ vậy, anh bèn nói ra suy đoán của mình.

“Thất Tinh Nghi Quan, ra là vậy.

Chỉ không biết cỗ nào mới là thật.” Bàn Tử nhìn mấy cỗ quan tài trước mặt mà thèm thuồng.

Trong đó có một cỗ chứa thi thể của chủ mộ, chắc chắn có không ít đồ tùy táng quý giá.

Phải biết đây là đồ tùy táng từ thời Chiến Quốc.

Chương 672

Bây giờ toàn là những thứ có giá mà không có chỗ mua.

Chỉ cần lấy được một hai món ra ngoài là cả đời không phải lo cơm áo gạo tiền, mà trong này có khi còn nhiều hơn thế.

"Thất Tinh Nghi Quan rất khó xác định cỗ nào mới là quan tài thật của chủ mộ.

Bởi vì sáu cỗ còn lại cũng có thể chứa thi thể, một khi mở sai sẽ kích hoạt cơ quan bên trong." Trần Phong lắc đầu nói, thứ này anh cũng không dám chắc.

Sau đó, anh nghĩ đến đôi mắt của A Hương, không chừng cô bé có thể nhìn thấy thứ gì đó khác lạ bên trong.

"A Hương, em xem có thể nhìn thấy gì bên trong không?" Trần Phong quay đầu nói với A Hương.

"Vâng ạ, Trần đại ca, em sẽ cố hết sức." A Hương gật đầu, từ phía sau bước lên.

Nhìn mấy cỗ quan tài, cô bé có chút sợ hãi.

A Hương vốn nhát gan, tuy đã trải qua nhiều chuyện cùng Trần Phong nhưng vẫn chưa thể thay đổi trong một sớm một chiều.

Cô bé lấy hết can đảm nhìn vào mấy cỗ quan tài một lúc rồi lắc đầu, không nhìn ra được gì cả.

Thấy A Hương lắc đầu, Trần Phong cũng không nói gì, dù sao đôi mắt của A Hương cũng không phải vạn năng.

"Lão Trần, hay là chúng ta cứ mở từng cái một đi?

Cơ quan từ mấy nghìn năm trước rồi, không chừng đã hỏng từ

lâu.” Bàn Tử thấy Trần Phong cũng không có cách nào, liền lên tiếng hỏi.

“Không được, tuyệt đối không được hành động lỗ mãng.

Cơ quan được thiết kế vô cùng tinh vi, không chừng vẫn còn hoạt động, chúng ta không thể cược được.” Nghe Bàn Tử nói, Trần Phong lập tức lắc đầu.

Đúng lúc này, từ trong mấy cỗ quan tài đột nhiên vang lên tiếng móng tay cào vào ván gỗ.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt mọi người đều biến đổi, bởi vì cả bảy cỗ quan tài đều phát ra âm thanh tương tự.

Trước đó mới gặp một Huyết thi, chẳng lẽ lần này lại xuất hiện cả bảy con?

Nếu chỉ có một con, Lão Trần một mình có thể xử lý, nhưng nếu là bảy con, e rằng Trần Phong cũng phải chật vật.

“Không ổn rồi, chúng ta ra ngoài trước đi.” Trần Phong quyết đoán ngay lập tức, quay đầu nói.

Nhiều như vậy không thể đối phó nổi, A Hương và Hoắc Linh trong đoàn thân thủ không tốt, rất có thể sẽ xảy ra chuyện.

Cứ phân chia thế này, trừ khi có phép màu, nếu không sẽ xuất hiện thương vong, đây là điều anh không muốn thấy.

Nhưng khi Trần Phong quay đầu lại, anh đột nhiên phát hiện hai anh em Mã Đông và hai người làm của nhà họ Hoắc đột nhiên biến mất.

Hai người họ không thể tự dưng biến mất như vậy được, chắc chắn bên dưới có một tầng hầm.

“Vãi, người đâu cả rồi?” Lúc này Bàn Tử cũng phát hiện thiếu mất

mấy người.

Trần Phong đi đến chỗ họ biến mất, nhìn xuống mặt đất, lại thấy nó bằng phẳng như chưa có chuyện gì xảy ra.

Anh dùng tay gõ gõ xuống sàn nhà, quả nhiên bên dưới là rỗng.

Phía sau, tiếng móng tay cào vào ván quan tài ngày càng lớn, thậm chí có cỗ quan tài còn phát ra tiếng "ầm ầm".

Thứ bên trong đang va đập vào ván gỗ, sắp sửa thoát ra.

Trong lòng anh cũng bắt đầu lo lắng.

"Ở đây có một mật thất ẩn." Tiếng của Bàn Tử đột nhiên vang lên.

Vừa rồi anh ta lùi lại một bước, đột nhiên phát hiện bức tường phía sau có thể di chuyển, liền đẩy thử.

Một mộ thất khác hiện ra trước mắt anh ta.

Thấy vậy, anh ta lập tức gọi Trần Phong.

Trần Phong nghe tiếng liền đi tới, nhìn vào trong, chỉ thấy bên trong có những lối đi khác.

Trên các bức tường của mộ thất đều có một cánh cửa.

Thấy cảnh này, Trần Phong đột nhiên nhận ra, cái gọi là Thất Tinh Nghi Quan có thể là giả, chỉ dùng để mê hoặc người khác.

Bên trong căn bản không có thi thể chủ mộ, tất cả đều là giả, có lẽ bên trong chứa bảy Huyết thi hoặc Bánh tông.

Tuy không biết chúng có từ thời Chiến Quốc hay do Uông Tàng Hải mang vào sau này, nhưng dù thế nào thì cũng bất lợi cho họ.

Đột nhiên, nắp của một trong bảy cỗ quan tài phía sau bay vọt lên.

Một bóng người màu đỏ nhảy ra.

Nhìn thấy bóng người màu đỏ, Trần Phong biết ngay đây lại là

một Huyết thi nữa.

Lẽ nào chủ mộ hoặc Uông Tàng Hải đã nắm được phương pháp tạo ra Huyết thi?

Thấy bóng người màu đỏ lao về phía mình, Trần Phong rút Hắc kim cổ đao, quay người hét về phía Ngô Bát Nhất.

"Lão Ngô, mau dẫn mọi người đi!

Tôi bọc hậu, lát nữa sẽ đuổi theo." Nói xong, anh liền lao lên nghênh chiến.

Tiếng động trong mấy cỗ quan tài còn lại cũng ngày càng lớn, chúng có thể thoát ra bất cứ lúc nào.

"Cẩn thận đấy, chúng tôi ở phía trước đợi ông." Ngô Bát Nhất gật đầu, biết rằng ở lại chỉ làm vướng chân, liền kéo mấy người đi về phía trước. .....

Trần Phong tay cầm Hắc kim cổ đao, một bước lao lên.

Anh không thể để đám Huyết thi này đuổi theo được, phải chặn chúng lại ở đây.

Hắc kim cổ đao trong tay không chút do dự chém xuống Huyết thi trước mặt.

"Két… két… két…" Huyết thi phát ra âm thanh khiến người ta tê cả da đầu.

Đồng thời, nó vung hai tay chụp về phía Trần Phong.

Thấy đôi tay đang vồ tới, Trần Phong vung đao, Hắc kim cổ đao trong tay liền chém xuống.

Phụt một tiếng, đôi tay của Huyết thi bị Trần Phong chém đứt.

Mất đi đôi tay, Huyết thi căn bản không phải là đối thủ của Trần

Phong.

Anh nhấc chân đá nhẹ vào bụng nó, cơ thể Trần Phong liền bay lên không, Hắc kim cổ đao trong tay cũng thuận thế chém xuống, đầu của Huyết thi liền bị chặt đứt.

Mất đầu và tay, Huyết thi chỉ vài ba nhát đã bị Trần Phong chém thành từng mảnh.

Nhìn con Huyết thi, Trần Phong trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đồng thời, tiếng động từ sáu cỗ quan tài còn lại cũng ngày càng lớn, anh biết thứ bên trong sắp thoát ra rồi.

Trần Phong không do dự, lập tức chạy về hướng của Ngô Bát Nhất, hy vọng có thể đuổi kịp.

Sáu con thực sự không dễ đối phó.

Tuy anh có thể dễ dàng xử lý một con, nhưng nhiều như vậy thì hơi khó.

Sơ sẩy một chút là có thể bị thương.

Trần Phong vừa đi, liền nghe phía sau mấy cỗ quan tài vang lên vài tiếng nổ lớn.

Nghe tiếng, Trần Phong biết thứ bên trong đã thoát ra.

Anh liền tăng tốc độ dưới chân.

Anh liếc nhìn mộ thất một cái rồi đuổi theo vào cánh cửa đá đã được mở.

Chương 673

Nghe tiếng bước chân của đám Huyết thi, nếu tốc độ chậm một chút sẽ bị đuổi kịp.

Nhưng nếu cứ đi thẳng về phía trước, sớm muộn gì chúng cũng sẽ đuổi kịp.

Ngô Bát Nhất đang ở phía trước, nếu dẫn đám này đến đó, không khác nào dẫn sói vào nhà.

Nghĩ vậy, Trần Phong đột ngột dừng bước, nhìn sang hai bên thì phát hiện một lối đi, hai bên có những hang đá khác nhau.

Những hang động này không biết dẫn đến đâu, nhưng lại rất thuận tiện cho Trần Phong.

Anh có thể lợi dụng địa hình để tiêu diệt từng con Huyết thi một.

Nghĩ vậy, anh liền lao vào một hang đá.

Đám Huyết thi phía sau cũng không bỏ sót con nào, đuổi theo vào.

Vừa vào trong, anh thậm chí còn không có thời gian quan sát.

Trần Phong nấp ở hai bên lối đi, Hắc kim cổ đao trong tay sẵn sàng chém xuống, nhắm vào lối vào.

Theo tiếng bước chân ngày càng gần, Trần Phong biết đám súc sinh này đã đuổi tới.

Một bóng người màu đỏ hiện ra, Hắc kim cổ đao trong tay cũng lập tức chém xuống.

Phụt, đầu của một con Huyết thi bị Trần Phong chém đứt.

Thấy vậy, Trần Phong trong lòng vui mừng, biết rằng phương pháp này có hiệu quả.

Chỉ là chém đứt đầu không phải là vết thương chí mạng đối với loại này.

Mất đầu chúng vẫn có thể hành động, chỉ là thực lực bị suy giảm một chút.

Nhưng không kịp ra tay nữa, đám phía sau đã ập tới.

Anh lại di chuyển sang một lối đi khác.

Cứ như vậy, ở mỗi ngã rẽ, Trần Phong lại mai phục một lần, mỗi lần ra tay đều có thu hoạch.

Cũng không biết đã làm như vậy bao nhiêu lần, anh chỉ biết đám Huyết thi truy đuổi phía sau ngày càng ít.

"Phụt!" Trần Phong vung đao chém xuống, con Huyết thi trước mặt bị anh chém làm đôi từ giữa.

Anh nhìn lại phía sau, đột nhiên phát hiện dường như không còn con nào.

Anh nhớ rất rõ, mình chỉ giết sáu con.

Nếu không nhớ nhầm, vậy chỉ có một khả năng, đó là một con Huyết thi đã chạy thoát.

Chắc chắn nó đã bị ai đó thu hút, nếu không sẽ không như vậy.

Đừng nói là bị nhóm Ngô Bát Nhất thu hút nhé, với thực lực của họ, rất có thể sẽ xảy ra tai nạn.

Nghĩ đến đây, trong lòng anh cũng thầm lo lắng, vội vàng chạy ngược lại.

Nhưng anh hoàn toàn không biết con Huyết thi đó đã chạy đi đâu.

Anh cũng đã lạc với những người khác, không biết họ đã đi đâu.

Đường đi lối lại quanh co, anh thậm chí không biết mình đang ở vị

trí nào.

Rắc rối rồi.

Đột nhiên, Trần Phong nhìn thấy trên mặt đất có một vết máu lạ, vết máu này dẫn về một hướng khác.

Hướng đó vừa hay có một lối đi.

Chẳng lẽ con Huyết thi đã đi vào lối này?

Nghĩ vậy, Trần Phong không do dự nữa, lập tức đuổi theo.

Mọi người nhất định đừng xảy ra chuyện gì nhé.

Đi được một lúc, anh nghe thấy phía trước có tiếng hét thảm.

Trong lòng anh căng thẳng, cầm Hắc kim cổ đao đuổi theo.

Phía trước là một mộ thất nhỏ, tiếng hét thảm phát ra từ trong đó.

Trần Phong tăng tốc, lao vào.

Chỉ thấy bên trong có một bóng người màu đỏ máu, lúc này đang đè một người xuống đất không ngừng cắn xé.

Thấy cảnh này, Trần Phong trong lòng tức giận, bởi vì dù là ai, cũng là người anh mang vào.

Họ đều là người vô tội.

Anh lao lên, nhảy một bước, hai tay nắm chặt Hắc kim cổ đao, mạnh mẽ chém xuống.

Tức thì máu tươi bắn tung tóe, con Huyết thi trực tiếp bị Trần Phong chém thành từng mảnh.

Anh nhấc chân đá mạnh một cái, Huyết thi bị anh đá bay ra ngoài.

Sau đó anh nhìn xuống dưới, Trần Phong nhíu mày, người bên dưới là một thành viên của nhà họ Hoắc.

Lúc này, trên người anh ta máu me đầm đìa, lớp da trên người trực tiếp bị lột mất một tầng.

Trông anh ta gần như giống hệt đám Huyết thi.

Chẳng lẽ đây là cách Huyết thi được tạo ra?

Huyết thi sẽ biến người mà nó nhìn thấy thành Huyết thi!

Nghĩ đến đây, Trần Phong trong lòng cũng không dễ chịu.

Người làm kia lúc này đã không còn hơi thở, khuôn mặt đẫm máu trông rất đáng sợ.

Trần Phong thở dài, tiếp tục đi về phía trước.

Phải tìm Ngô Bát Nhất, hội hợp rồi mới dễ hành động.

Nơi này rốt cuộc là đâu?

Nhưng ở đây đường đi chằng chịt, muốn tìm người không dễ.

Từ lúc đi vào, đường lối quanh co khúc khuỷu, có thể thấy nơi này gần như là một mê cung.

Xem ra đây mới chỉ là tầng thứ hai.

Bởi vì vừa rồi anh thấy hai người làm rơi xuống.

Đã có tầng thứ hai, không chừng còn có tầng thứ ba, tầng thứ tư.

Trong tình huống này, muốn tìm mấy người thật sự có chút khó khăn.

Sau đó, anh đi ra và bắt đầu đi về phía lối đi phía trước.

Cứ ra khỏi một lối đi, anh lại phát hiện phía trước có ba lối đi khác.

Địa hình như thế này, có bản đồ cũng khó mà đi ra, huống chi anh hoàn toàn không quen thuộc nơi này.

Vậy thì càng không cần phải nói.

Anh cứ đi về phía trước một cách vô định, cứ cách một khoảng thời gian lại khắc một ký hiệu lên tường.

Như vậy để tiện nhận đường.

Tương tự, nếu Ngô Bát Nhất đi qua đây nhìn thấy ký hiệu này, cũng sẽ biết tiếp theo nên tìm thế nào.

Chương 674

.....

Trần Phong vừa đi vừa khắc ký hiệu.

Anh cố gắng hết sức để hội hợp với Ngô Bát Nhất và những người khác.

Lần này tất cả đều đã xuống dưới.

Chỉ không biết còn có nguy hiểm gì khác không, nơi này ngay cả Huyết thi cũng có nhiều như vậy.

Vậy thì có những thứ khác cũng là chuyện bình thường.

Chỉ không biết những người khác đang ở đâu, lỡ như họ ở tầng dưới, cứ đi lòng vòng thế này cũng không phải là cách.

Đúng lúc này, Trần Phong nghe thấy không xa có tiếng nói chuyện, là giọng của phụ nữ.

Nghe thấy giọng nói, Trần Phong trong lòng vui mừng.

Lần này vào đây chỉ có ba người phụ nữ, vậy người ở phía trước là ai, hiển nhiên không cần phải nói.

Nghĩ vậy, anh tăng tốc lao đi.

Đi về phía trước một đoạn, anh thấy phía trước xuất hiện một cánh cửa đá, cánh cửa này đang mở.

Lúc này, Trần Phong cũng có thể nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong.

“Chị Tuyết Lê, anh Trần đại ca có tìm được chúng ta không ạ?

Anh Ngô và chị Hoắc cũng không biết đi đâu rồi.” “Sẽ tìm được

thôi, đừng lo, Lão Trần nhất định sẽ tìm được chúng ta." Là giọng của Tuyết Lê và A Hương.

Nghe hai người nói chuyện, anh biết trong khoảng thời gian anh rời đi chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

"Tuyết Lê, A Hương." Trần Phong không do dự bước vào, nhìn thấy hai cô gái đang trốn trong một góc.

Hai cô gái nghe thấy tiếng nói, không khỏi giật mình, quay đầu nhìn Trần Phong.

Cả hai đều dụi mắt một cách ăn ý, sau đó kinh ngạc vui mừng nhìn anh.

"Lão Trần." "Trần đại ca." Thấy Trần Phong, Tuyết Lê tuy muốn nhào vào lòng đối phương, nhưng đây không phải là nơi thích hợp, cô đành kìm nén lại.

"Hai người không sao chứ?

Lão Ngô đâu rồi?" Trần Phong nhìn hai người hỏi, trước đó mấy người họ đi cùng nhau, không thể nào chỉ còn lại hai người.

"Lúc đầu chúng em đi cùng nhau, nhưng sau đó, em đột nhiên từ lối đi phía trên rơi xuống, rồi chúng em lạc nhau." Tuyết Lê nghe Trần Phong hỏi, nhẹ nhàng nói.

"Sau khi rơi xuống, chúng em đi mãi mà không ra được, cuối cùng đành dừng lại ở đây." "Ừm, vậy chúng ta đi thôi, trước tiên tìm Lão Ngô đã." Trần Phong gật đầu, trước đó anh đã phát hiện ngôi mộ này có rất nhiều tầng hầm, không cẩn thận dẫm phải sẽ rơi thẳng xuống.

Lão Ngô và Hoắc Linh ở cùng nhau chắc cũng sẽ không có chuyện gì.

Một người kinh qua trăm trận, một người là truyền nhân của thế

gia đạo mộ, thân thủ cũng sẽ không quá tệ.

Hai người họ chắc sẽ không gặp vấn đề gì.

A Hương và Tuyết Lê có anh ở bên cạnh cũng sẽ không xảy ra chuyện.

"Trước đó em hình như có nghe thấy tiếng người, nhưng em không dám đi qua." Tuyết Lê quay đầu nhìn Trần Phong, nhưng vì hai người họ không có vũ khí, đi qua cũng chẳng có tác dụng gì.

Tuy không đi qua, nhưng A Hương có thể nhìn thấy những thứ mà người thường không thấy.

Cô bé nhìn thấy phía trước có một người màu đỏ máu, Tuyết Lê nghe xong biết đó có thể là Huyết thi đã chạy thoát.

Thực lực của Huyết thi, tuy ở trước mặt Trần Phong không chịu nổi mấy chiêu, nhưng nếu là họ, thì lại là một kết cục khác.

Đám Huyết thi đó có thể dễ dàng tiêu diệt họ.

"Con Huyết thi ở bên đó đã bị tôi dọn dẹp rồi, không cần lo lắng." Trần Phong biết đó có thể là tiếng hét thảm của người làm mà anh gặp trước đó.

"Vậy chúng ta đi thôi." Tuyết Lê gật đầu, biết thứ đó đã bị tiêu diệt, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có Trần Phong ở bên cạnh, những thứ này cũng không cần phải quá lo lắng.

Sau đó, mấy người tiếp tục đi về phía trước, phía trước vẫn là những lối đi như vậy.

Trần Phong vẫn như cũ, mỗi lần vào một lối đi đều làm một ký hiệu.

Tuyết Lê thấy ký hiệu này, mắt sáng lên, đây quả thực là một cách

hay.

Đúng lúc này, Trần Phong đột nhiên nghe thấy lối đi phía trước truyền đến tiếng "lách cách, lách cách".

Âm thanh giống như tiếng gõ bàn phím.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Trần Phong biến đổi, âm thanh này anh cũng không phải lần đầu nghe thấy.

Là tiếng của Thi miết.

Đám này chắc là những con Thi miết mà anh đã thấy trong hang núi trước đó, chỉ không biết tại sao lại ở đây.

"Chúng ta mau đi, Thi miết đến rồi." Trần Phong nghe tiếng động ngày càng gần, kéo hai cô gái chạy về phía trước.

Vừa đi, liền thấy hai bên lối đi bắt đầu lục tục xuất hiện Thi miết.

Hai cô gái nhìn thấy đám Thi miết đen kịt, sắc mặt hiện lên vẻ sợ hãi.

May mà có Trần Phong, nếu không hai người họ làm sao đối phó được với đám Thi miết này.

Sau đó, ba người men theo lối đi chạy thẳng về phía trước, chỉ không biết phía trước là nơi nào.

Phải nhanh chóng thoát khỏi nơi này, đến giờ vẫn không biết chủ mộ thất ở vị trí nào?

Vị trí hiện tại giống như một mê cung.

Đường đi chằng chịt.

Trần Phong nghe tiếng động phía sau, trong lòng không khỏi lo lắng.

May mà anh có Phát Khâu Ấn, đám Thi miết bình thường sẽ không

dám đến gần, nhưng không loại trừ trong đám này có những cá thể đặc biệt.

Giống như những con Thi miết màu đỏ anh từng thấy, và những con có kích thước lớn hơn, chúng không sợ Phát Khâu Ấn trong tay anh.

Vì để tránh gặp phải những con Thi miết như vậy, và cũng để nhanh chóng tìm thấy những người khác.

Trần Phong cũng không biết đã vào mộ thất thứ bao nhiêu, chỉ biết tiếng Thi miết phía sau ngày càng nhỏ.

Nhưng Trần Phong biết đám Thi miết vẫn luôn bám theo phía sau, chỉ cần họ dừng lại là sẽ bị đuổi kịp.

Vào một căn phòng, thấy cửa phòng có thể đóng lại, anh không do dự đóng sầm cửa.

Tiếng Thi miết cũng theo đó biến mất.

"Sao ở đây cũng có nhiều Thi miết vậy?" Tuyết Lê dừng lại thở hổn hển nói.

"Trong mộ táng có Thi miết không phải là chuyện bình thường sao?

Thôi được rồi, chúng ta mau tìm đường quay lại lối đi phía trên đi, cứ bị kẹt ở dưới này, chúng ta có thể sẽ chết hết ở đây." Trần Phong lắc đầu nói.

"Nhưng bây giờ chúng ta không có manh mối nào cả." Nghe Trần Phong nói, Tuyết Lê tuy đồng ý, nhưng cũng biết rất khó.

"Chúng ta cứ đi về phía trước xem sao, xem có gặp được ai không." Trần Phong cũng không biết phải làm sao, cảm giác này thật khó chịu, không sảng khoái bằng việc đánh một trận với đám Huyết

thi.

Sau đó, anh lại đi về phía trước.

Nhưng lại thấy phía trước không còn đường.

Không có cửa đá, cũng không có lối đi.

Thấy tình hình này, Trần Phong trong lòng kinh ngạc, biết rằng trong mộ thất này chắc chắn có biến hóa.

Chương 675

.....

Trần Phong nhìn tình hình trước mắt, mới bắt đầu quan sát kỹ mộ thất này.

Gian mộ thất này giống hệt những mộ thất anh gặp trước đó, bên trong cũng không có gì cả.

Trống rỗng, y như những mộ thất đã gặp, không có gì bên trong.

Nhưng Trần Phong có thể khẳng định, bên trong nhất định có cơ quan, nếu không phía trước sẽ không thể không có lối đi hay cửa đá.

Tuyết Lê và A Hương nhìn cảnh này cũng kinh ngạc, thế là ba người bắt đầu tìm kiếm cơ quan trong mộ thất.

Bên ngoài cửa đá, tiếng của đám Thi miết không ngừng vang lên.

Nghe tiếng là biết chúng vẫn đang lảng vảng bên ngoài.

Ba người trong mộ thất nhìn đông ngó tây.

Đột nhiên, chân của Tuyết Lê đột nhiên lún xuống, tiếp đó từ bốn phía vang lên tiếng cơ quan vận hành.

Nghe tiếng, ba người đều không dám cử động lung tung, không biết điều gì sẽ chào đón họ, cũng không biết bước tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này, ba người đột nhiên cảm thấy dưới chân hẫng một cái.

Cả ba người đồng thời rơi xuống, chỉ còn lại mộ thất trống rỗng.

Trần Phong sau khi tiếp đất liền nhanh chóng điều chỉnh tư thế, ôm lấy hai cô gái.

Nhờ vậy mà hai cô gái không bị thương.

“Lão Trần, đây là đâu?” “Chúng ta lại rơi xuống nữa sao?

Ngôi mộ này chẳng lẽ có ba tầng, nhưng cũng quá khó tin rồi.” Tuyết Lê nhìn tình hình xung quanh, phát hiện phía trước vẫn xuất hiện lối đi, liền nói.

“Chắc là tầng cuối cùng rồi.

Hy vọng có thể tìm thấy những người khác ở đây.

Sau đó chúng ta phải tìm vị trí của chủ mộ thất, lấy được mảnh vỡ cuối cùng của Mộc Trần Châu.” Trần Phong bật đèn pin nhìn xung quanh.

Vị trí họ đang đứng là một lối đi, xung quanh vẫn chằng chịt các ngả.

Nhưng Trần Phong vẫn nhớ mục đích đến đây không phải là vì mảnh vỡ cuối cùng của Mộc Trần Châu sao?

Mọi người hiện đang gặp phải tình cảnh khó khăn, nhưng không thể từ bỏ.

Trước đó nguy hiểm như vậy còn vượt qua được, lẽ nào lại sợ hãi tình hình hiện tại?

Sau đó, anh quay đầu nói với hai cô gái.

“Chúng ta tiếp tục đi về phía trước, tôi cảm thấy chủ mộ thất ở tầng cuối cùng.” Hai cô gái nghe xong gật đầu, tình hình hiện tại bắt buộc phải đi về phía trước, hoặc là tìm chủ mộ thất, hoặc là tìm lối ra rồi đi thẳng ra ngoài.

Ba người vừa đi không xa, liền nghe thấy phía trước có tiếng nói chuyện.

“Ở phía trước.” Ba người liền tăng tốc, đi về hướng có tiếng nói.

“Trần huynh đệ, ôi, gặp được anh thật tốt quá.” Anh em nhà họ Mã vừa quay đầu liền nhìn thấy Trần Phong, tức thì như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng lao tới.

Đoạn đường vừa rồi thật sự quá nguy hiểm, mấy người họ từ trên rơi xuống không biết đi đường nào, sau đó lại có một người đi lạc.

Sau đó, họ lại một lần nữa rơi xuống tầng thứ ba.

Xuống dưới càng gặp nhiều chuyện, nhưng may mà mấy người họ chân cẳng nhanh nhẹn.

Sau khi bị một thứ gì đó đuổi vào mộ thất, họ nhanh chóng đóng cửa đá lại, mới không để đám Thi miết vào.

“Mọi người không sao chứ?” Trần Phong nhìn anh em nhà họ Mã và một người làm khác, vội hỏi.

Bây giờ họ đã tiến gần hơn một chút đến mục tiêu, chỉ cần tìm thấy Lão Ngô và hai người kia, là có thể toàn lực đi tìm chủ mộ thất.

Vào đây lâu như vậy, chỉ thấy một dấu ấn của Mộc Trần Châu, những thứ khác đều không thấy.

“Có phát hiện gì không?” Trần Phong nhìn ba người hỏi, ba người họ xuống đây chắc cũng được một lúc rồi, có thể sẽ quen thuộc hơn với tình hình ở đây, hỏi họ cũng là lẽ thường.

“Ôi, đừng nói nữa, chúng tôi vừa xuống đã bị Thi miết đuổi chạy bán sống bán chết, làm gì có thời gian quan sát những thứ đó.

Chúng tôi thoát được là nhờ tôi thông minh đấy.” Mã Đông nghe Trần Phong hỏi, ủ rũ cúi đầu nói.

Trần Phong gật đầu, biết nơi này không dễ tìm đường, chắc cũng là một mê cung.

Chỉ không biết là kiệt tác của ai, liên tiếp thiết kế mấy cái mê

cung, lại còn có ba tầng trên dưới.

Nhưng nhìn vào dấu vết đào đục, chắc là vốn có sẵn trong mộ táng.

Uông Tàng Hải vào đây chắc chỉ cải tạo một số cơ quan, hoặc chỉ vào lấy đồ, chứ không tiến hành cải tạo gì.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền dẫn những người khác tiếp tục đi về phía trước, nhưng vừa đi, liền mơ hồ nghe thấy có tiếng kêu cứu.

"Mọi người có nghe thấy không?" Trần Phong quay đầu nhìn mấy người hỏi.

"Nghe gì?

Không phải lại là Thi miết đấy chứ?" Mã Đông nghe Trần Phong nói, mặt mày kinh hoàng.

Trước đó bị Thi miết đuổi cho thê thảm.

"Không, có tiếng người kêu cứu." Tuyết Lê lúc này lắng tai nghe, tai mắt của cô từ trước đến nay đều rất nhạy bén.

Thân là người của phái Bàn Sơn, chút bản lĩnh này vẫn có.

Tai mắt của cô từ trước đến nay đều nhạy bén hơn người thường.

Điểm này Trần Phong cũng biết, cho nên vừa rồi hỏi như vậy, cũng chỉ là để xác nhận cảm giác của Tuyết Lê.

Nghe Tuyết Lê nói vậy, Trần Phong biết mình không nghe nhầm.

"Tiếng kêu cứu?

Sao chúng tôi không nghe thấy gì nhỉ?" Anh em nhà họ Mã và người làm kia ngơ ngác nhìn Trần Phong và Tuyết Lê.

Tại sao họ lại không nghe thấy tiếng gì?

Mà đối phương lại chắc chắn có thể nghe thấy tiếng kêu cứu.

Nhưng rồi họ cũng không nghĩ nhiều nữa, chắc là thính giác của hai người này nhạy bén hơn.

"Chúng ta đi về hướng có tiếng nói, chắc là Lão Ngô.

Chắc họ gặp vấn đề gì rồi?" Trần Phong nói xong liền dẫn mọi người đi theo hướng có tiếng kêu cứu.

Đoạn đường này chằng chịt các ngả, chỉ có thể không ngừng dừng lại lắng nghe xem âm thanh ở hướng nào?

Trong lòng anh chỉ có thể cầu nguyện cho Ngô Bát Nhất và hai người kia không xảy ra chuyện gì?

Một lúc sau, Trần Phong cũng dần đến gần nơi có tiếng nói, lúc này đã có thể nghe rõ đó là tiếng của Ngô Bát Nhất và Hoắc Linh.

"Đúng là họ rồi, chắc là bị kẹt ở đâu đó, chúng ta mau đi thôi." Tuyết Lê lúc này cũng nghe thấy, đó là tiếng của Ngô Bát Nhất và Hoắc Linh.

Trần Phong chăm chú lắng nghe, một lúc sau liền đi vào một lối đi, tiếng nói phát ra từ trong lối đi này.

Chẳng mấy chốc, anh thấy phía trước có ánh sáng, điều này khiến Trần Phong tinh thần phấn chấn.

Suốt chặng đường đều không gặp ánh sáng, phía trước không chừng là nơi có chủ mộ thất.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến trước một cửa hang, ra khỏi đó có thể nhìn thấy một khoảng đất trống thoáng đãng.
.....

Chương 676

Vừa ra khỏi đó, liền thấy phía trước có một cây đại thụ chọc trời, trên cây có vô số dây leo quấn quanh.

Ánh sáng mà họ nhìn thấy trước đó, chính là từ phía trên truyền xuống.

Phía trên cây đại thụ này có một cửa hang đã sụp đổ, ánh trăng từ trên đó chiếu rọi xuống.

Cây đại thụ này cũng từ cửa hang đó mọc ra ngoài.

"Ngô Bát Nhất và Hoắc Linh bị dây leo cuốn lấy rồi." Tuyết Lê ngẩng đầu nhìn, thấy trên cây đại thụ có hai người bị dây leo treo lơ lửng.

Tiếng kêu cứu mà họ nghe thấy trước đó chính là từ trên đó truyền xuống.

"Cây đại thụ này còn sống." Chưa kịp quan sát, đã thấy những dây leo đó vươn về phía mọi người.

Tốc độ của những dây leo này rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt.

Anh em nhà họ Mã không kịp đề phòng, trực tiếp bị dây leo tóm đi.

Tuyết Lê và A Hương thì nhờ Trần Phong kịp thời dùng Hắc kim cổ đao chém đứt những dây leo đó, mới may mắn thoát nạn.

Nhưng đó chỉ là tạm thời, những dây leo này sẽ lại trỗi dậy.

Quả nhiên, những dây leo bị chém đứt trong nháy mắt lại mọc dài ra.

Trần Phong cũng biến sắc, không biết dây leo này là thứ gì, lại còn

sống.

Anh chỉ có thể không ngừng dùng Hắc kim cổ đao trong tay chém đứt những dây leo này.

Nếu không, mấy người họ cũng sẽ bị những dây leo này tóm đi.

Trần Phong ngẩng đầu nhìn, thấy anh em nhà họ Mã bị tóm đi, trực tiếp bị những dây leo này cuốn chặt, giống như Ngô Bát Nhất và Hoắc Linh trước đó.

Nhưng may mà không có nguy hiểm, những dây leo này dường như chỉ trói người lại, chứ không làm gì khác.

Như vậy cũng tốt, cho anh thời gian để cứu họ.

Đúng lúc này, Tuyết Lê đột nhiên từ trong túi lấy ra một ít bột đuổi côn trùng, trực tiếp rắc ra.

Điều khiến Trần Phong kinh ngạc là những dây leo này gặp phải bột đuổi côn trùng liền lập tức né tránh.

Mắt anh sáng lên, những dây leo này sợ bột đuổi côn trùng.

Thứ khác thì không nhiều, chứ bột đuổi côn trùng thì họ mang đủ.

Vì biết nơi này là rừng sâu núi thẳm, nhất định sẽ có côn trùng, nên mỗi người đều mang theo một ít.

Bây giờ thì hay rồi, trực tiếp có tác dụng.

Thế là Trần Phong bảo Tuyết Lê và A Hương cũng lấy bột đuổi côn trùng từ trong túi ra.

Anh bảo hai người rắc một ít bột lên người mình.

Ba người liền rắc bột đuổi côn trùng lên người nhau, người làm mà nhà họ Hoắc mang theo cũng được rắc một ít, để đảm bảo không bị những dây leo này tóm đi.

Quả nhiên, sau khi rắc xong bột đuổi côn trùng lên người, liền thấy những dây leo đó đến trước mặt họ, nhưng lại không dám động thủ.

Dường như những dây leo này sợ mùi của bột đuổi côn trùng.

Thấy vậy, Trần Phong trong lòng yên tâm.

Anh vội vàng đi về phía Ngô Bát Nhất và anh em nhà họ Mã.

Mấy người họ bị những dây leo này treo lơ lửng trên không.

Khi anh đi về hướng đó, liền thấy những dây leo xung quanh đều nhường đường, như thể Trần Phong là hồng thủy mãnh thú.

Tình huống này cũng khiến Trần Phong thấy lạ.

Trần Phong tay cầm một nắm bột đuổi côn trùng, rắc lên mấy người họ ở bên dưới.

Tức thì liền thấy những dây leo đó nhanh chóng né tránh.

Mấy người họ cũng tức thì rơi xuống.

Thấy mấy người rơi xuống, Trần Phong vội vàng tiến lên đỡ Hoắc Linh.

“Sao rồi?

Không sao chứ?” “Không sao, chỉ là hơi choáng.

Anh lo cho em sao?” Hoắc Linh đôi mắt ngấn nước, nhìn Trần Phong.

Trong lòng cô thầm nghĩ, lo lắng sao, trong lòng anh chắc chắn cũng có mình.

Chỉ là ngại vì anh đã có bạn gái.

Rõ ràng anh cũng có chút rung động với mình.

Nhưng nghĩ đến hôn ước giữa mình và Trần Phong, trong lòng cô

bắt đầu có chút mong đợi.

“Tôi đương nhiên lo lắng, tôi lo lắng cho tất cả mọi người ở đây.

Tôi đã đưa mọi người vào, thì nhất định phải đưa mọi người ra ngoài.” Trần Phong biết ý của đối phương, không để tâm mà nói một cách bình thản.

Sau đó, anh lại đến trước mặt Ngô Bát Nhất, đỡ đối phương dậy.

“Sao rồi?

Không sao chứ?” Ngô Bát Nhất lắc đầu.

Chủ yếu là bị những dây leo này trói chặt, bị treo trên không lâu như vậy, chỉ là cơ thể có chút không quen, một lúc sẽ ổn thôi.

“Sao lại bị những dây leo này trói lại?” Sau đó Trần Phong nhìn Ngô Bát Nhất hỏi.

“Trước đó chúng tôi lạc nhau ở trên, sau đó cũng dẫm phải cơ quan rồi rơi xuống, xuống dưới này cũng đi lung tung, liền gặp phải những dây leo này, bị chúng tóm lấy.” Ngô Bát Nhất cười khổ nói.

Đối với những dây leo này, anh ta không có chút sức phản kháng nào.

Nếu biết bột đuổi côn trùng có tác dụng với những dây leo này, anh ta cũng sẽ không bị tóm.

Nhưng lại bị treo lâu như vậy.

Sau đó, Trần Phong nhìn Hoắc Linh, kể lại chuyện người làm mà cô mang theo đã gặp nạn.

Dù sao cũng là người cô mang đến, chỉ vì để giúp đỡ, lại ra nông nỗi này...

Hoắc Linh lắc đầu, trong lòng tuy có chút đau buồn, nhưng cô biết

đây là số mệnh của những người như họ.

Thân là người thừa kế của thế gia trộm mộ, tình huống như thế này sau này chắc chắn sẽ phải đối mặt thường xuyên.

Không thể vì một hai người bị thương mà dừng lại hoạt động này.

Lúc này, Trần Phong mới bắt đầu quan sát kỹ cây đại thụ chọc trời này.

Những dây leo này và cái cây này liền làm một, cái cây này không có cành, chỉ có những dây leo này.

"Cửu Đầu Yêu Bách, không ngờ lại có loại cây này tồn tại." Sau khi quan sát kỹ cái cây này, Trần Phong đột nhiên kinh ngạc thốt lên.

Loại cây này có trong kiến thức mà hệ thống truyền cho anh.

Anh đã từng xem qua.

Loại cây này là một loại cây rất tà môn, hiếm thấy.

Những cái cây này đều là vật sống, sẽ trực tiếp cuốn lấy những thứ sống.

Sau khi trói chết những thứ đó, nó sẽ bắt đầu từ từ tiêu hóa.

Chương 677

“Ông nhận ra cái cây này sao?” Ngô Bát Nhất nghe thấy tiếng của Trần Phong, liền hỏi.

“Ừm, trước đây từng nghe nói, chỉ là chưa từng thấy.

Cứ tưởng loại cây này đã tuyệt chủng rồi, không ngờ ở đây lại có một cây.” Trần Phong gật đầu thừa nhận.

Trên cái cây này treo lơ lửng rất nhiều thứ.

Có những thứ chỉ có thể là một số động vật nhỏ.

Xem ra Cửu Đầu Yêu Bách này thỉnh thoảng sẽ vươn ra ngoài để săn mồi. .....

Cây Cửu Đầu Yêu Bách trước mắt, đối với bọn họ, đã không còn là mối đe dọa.

Chỉ cần trên người họ có bột đuổi côn trùng thì không cần phải sợ.

Cửu Đầu Yêu Bách này rất nhạy cảm với mùi của bột đuổi côn trùng.

Có lẽ Cửu Đầu Yêu Bách vốn không phải là cây, mà là động vật.

Điều này cũng có thể giải thích tại sao Cửu Đầu Yêu Bách lại sợ bột đuổi côn trùng như vậy.

“Lão Trần, đây chắc là chủ mộ thất rồi nhỉ?

Chúng ta gần như đã đi hết một lượt bên trong mới đến được đây.” Ngô Bát Nhất nhìn cây đại thụ trước mặt nói.

“Không biết nữa, chúng ta cứ tìm thử xem.

Nếu đây là chủ mộ thất, thì chắc chắn sẽ có quan tài.” Trần Phong

lắc đầu nhìn cây đại thụ trước mặt, nếu có quan tài, vậy rất có thể nó được đặt bên trong cây đại thụ này.

Thân cây này rất to và thô, giấu một cỗ quan tài bên trong là chuyện quá dư dả.

Sau đó, Trần Phong bắt đầu đi vòng quanh cây đại thụ để kiểm tra.

"Lão Trần, mau lại đây xem." Vừa mới bắt đầu đi vòng quanh cây đại thụ, đã nghe thấy tiếng của Bàn Tử từ phía bên kia của cây vọng lại.

Nghe tiếng, Trần Phong không do dự, nhanh chóng đi về phía của Bàn Tử.

Trước mặt Bàn Tử, dưới gốc cây đại thụ có một chiếc giường đá, trên giường đá có hai cỗ thi thể.

Một nam một nữ, điều quan trọng nhất là thi thể được bảo quản rất tốt.

Như thể vừa mới được đặt lên vậy.

"Lão Trần, ông xem hai cỗ thi thể này, đúng là tà môn bỏ mẹ, đã bao lâu rồi mà không hề thối rữa." "Không phải trong này có Định Thi Châu đấy chứ?" Bàn Tử nhìn tình hình trước mắt, kinh ngạc thốt lên.

"Không rõ, lát nữa xem sẽ biết." Trần Phong lắc đầu, thứ có thể giữ cho thi thể nguyên vẹn không chỉ có Mộc Trần Châu, mà còn có những thứ khác.

Sau đó, Ngô Bát Nhất và những người khác cũng đi tới, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, ai cũng sững sờ.

"Mọi người không thấy nữ thi này trông có chút giống Bánh tông mà chúng ta gặp trước đó sao?" Đúng lúc này, Hoắc Linh nói một câu kinh người, nhìn nữ thi nói.

“Bánh tông mà chúng ta gặp trong hang núi đó sao?” Nghe Hoắc Linh nói, mọi người đều sững sờ, nhưng rồi cũng hiểu ra.

“Ừm, chính là cái đó.” Hoắc Linh gật đầu tỏ ý không sai.

“Không thể nào, Bánh tông có hai cái sao?

Một cái còn ở đây nữa?” Bàn Tử nhìn nữ thi trước mặt, tuy cũng mặc đồ trắng, nhưng nghe cũng quá khó tin.

“Chắc là cùng một cỗ thi thể, tuy không biết tại sao lại xuất hiện trên đường đi của chúng ta, nhưng ở hai nơi khác nhau xuất hiện chắc là cùng một cỗ.” Trần Phong trầm tư một lúc rồi nói.

Đột nhiên anh nghĩ đến nhiệm vụ của mình, là giải thoát cho nữ thi.

Xem ra chính là cỗ này.

Nhưng phải giải thoát thế nào?

Chẳng lẽ phải thiêu thi thể, rồi chôn cất lại?

“Nam thi này trông giống hồ ly quá, càng nhìn càng giống.

Đúng là phí của trời cho một bà vợ xinh đẹp thế này.” Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên nhìn nam thi nói.

Cũng không thể trách Bàn Tử, khuôn mặt của nam thi này và hồ ly không khác nhau là mấy.

Trên mặt còn có lông tơ ngắn.

Trông hệt như một con hồ ly mặt người, tạo thành sự tương phản rõ rệt với nữ thi bên cạnh.

Trần Phong thấy vậy, trong lòng khẽ động, chẳng lẽ phải tách nữ thi và nam thi ra?

Thật sự là nam thi trông quá kinh khủng.

Sau đó, Trần Phong tiến lên kiểm tra hai cỗ thi thể, không thể cứ đứng nhìn mãi được.

"Trần đại ca, cẩn thận một chút, bên trong nam thi có người khác!" Đúng lúc này, A Hương nhắc nhở, sắc mặt cô bé không tốt, chắc là nhìn thấy thứ gì đó bên trong bị dọa sợ.

"Ừm." Nghe A Hương nói, Trần Phong biết A Hương sẽ không lừa mình, nam thi này e rằng thật sự có vấn đề.

Chẳng lẽ nam thi này sẽ quật xác?

Quật xác cũng không sợ, gặp nhiều rồi, cũng không quá để tâm.

Huống chi bây giờ anh có Hắc kim cổ đao.

Nếu quật xác, trực tiếp một đao chém xuống, xem nó phản kháng thế nào.

Trần Phong đến bên cạnh nam thi, bắt đầu kiểm tra tình hình thi thể.

Anh ấn nhẹ vào bụng thi thể, men theo bụng vuốt lên, tức thì thấy miệng thi thể đột nhiên mở ra.

Một viên châu màu xanh xuất hiện trong miệng thi thể.

"Đúng là Định Thi Châu, chuyến này cũng không uổng công." Bàn Tử nhìn viên châu trong miệng thi thể nói.

Nếu trên người nam thi có Định Thi Châu, vậy trên người nữ thi chắc chắn cũng có.

Hai viên Định Thi Châu bán đi là được một khoản tiền lớn.

"Yên lặng một chút, đừng làm phiền Lão Trần." Ngô Bát Nhất vỗ vào người Bàn Tử rồi nói.

Khi Trần Phong lấy Định Thi Châu ra, liền thấy cỗ thi thể trước

mắt, tức thì khô quắt lại với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Thấy vậy, Trần Phong liền quay đầu nhìn nữ thi.

Anh muốn giải thoát cho nữ thi này, nhưng giải thoát là giải thoát thế nào?

Chôn thi thể của đối phương đi?

Đối phương không hài lòng với trạng thái hiện tại?

Nghĩ vậy, Trần Phong đưa tay mở miệng đối phương, lấy Định Thi Châu từ bên trong ra.

Sau khi lấy ra, liền thấy thi thể nhanh chóng khô quắt lại, giống hệt tình trạng của nam thi vừa rồi.

Đột nhiên, Trần Phong liếc nhìn nam thi, đột nhiên thấy trên người nam thi xuất hiện một số sợi lông màu đen.

Thấy những sợi lông này, Trần Phong trong lòng giật mình, đây là dấu hiệu sắp biến thành Hắc hống.

Nhưng trước mặt anh, liệu nó có thành công được không?

"Vãi chưởng, sắp có biến rồi." Bàn Tử cũng thấy sự thay đổi trên người nam thi, đột nhiên nhớ lại lời nhắc nhở của A Hương.

Bên trong nam thi có một người, không phải là cái này sao?

Chương 678

Ngô Bát Nhất và mấy người khác thấy vậy, trong lòng kinh ngạc, sắp biến thành Hắc hống rồi.

Không biết Lão Trần có phải là đối thủ của Hắc hống không.

Ở đây có nhiều người như vậy, lỡ như có ai bị thương thì sao.

Đúng lúc này, Trần Phong cũng giơ Hắc kim cổ đao trong tay, định chém xuống người nam thi.

"Keng!" Hắc kim cổ đao của Trần Phong bị một đôi tay tóm lấy.

Một đôi tay đầy lông đen, đôi tay đó vững vàng tóm lấy Hắc kim cổ đao đang đâm xuống của Trần Phong. .....

Trần Phong trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng không bị dọa sợ, đôi tay nắm chặt Hắc kim cổ đao càng dùng sức hơn.

"Phụt!" Lực trên tay đột nhiên tăng mạnh, khiến Hắc hống cũng có chút bất ngờ.

Hắc kim cổ đao nhanh chóng đâm vào ngực Hắc hống.

Tuy đã đâm vào, nhưng Trần Phong biết điều này không có tác dụng lớn với Hắc hống.

Nghĩ vậy, Trần Phong nhanh chóng lùi lại.

Vừa lùi lại, đã thấy cánh tay to khỏe của Hắc hống nhanh chóng vồ tới.

"Vãi chưởng, thật sự quật xác rồi, lại còn là một con Hắc hống, lần này có chút phiền phức rồi." Bàn Tử nhìn con Hắc hống trước mặt, ngây người nói.

"Lão Trần, cố lên!

À, chúng tôi đưa các nữ đồng chí đi trước.” Nghe Bàn Tử nói, anh có chút cạn lời, nhưng đúng là mấy cô gái cần phải tránh xa một chút.

Hắc hống rất hung tợn, cũng không biết cơ thể đã được cường hóa của mình có đối phó được với nó không.

Nhưng tình hình hiện tại, dù không đối phó được cũng không thể chạy.

“Gầm!” Con Hắc hống nhìn anh gầm lên một tiếng.

Thân là Hắc hống, thực ra nó tương đương với một con dã thú, chỉ còn lại bản năng.

Nếu tiến hóa thành Kim Mao Hống, thì lại khác, Kim Mao Hống về cơ bản tương đương với việc hồi sinh, thậm chí có thể mở miệng nói chuyện.

Đúng lúc này, Hắc hống hóa thành một vệt đen lao về phía Trần Phong.

Trần Phong thấy vệt đen, tức thì trong lòng kinh ngạc, không ngờ tốc độ của Hắc hống lại nhanh như vậy.

Nhưng lúc này cũng không phải là lúc suy nghĩ nhiều.

Anh cầm Hắc kim cổ đao trong tay lao tới.

Hắc hống thấy Trần Phong lao tới, tức thì hung quang đại thịnh, cánh tay to khỏe giơ cao, chém xuống Trần Phong.

Trần Phong thấy thế công của đối phương, tức thì hạ thấp người, vừa vặn né được một đòn của Hắc hống.

Đồng thời, Hắc kim cổ đao trong tay cũng thuận thế, nhanh chóng vung chém vào người Hắc hống.

Chỉ là vết thương như vậy không thể gây ra tổn thương gì cho Hắc hống.

Đồng thời, anh cảm thấy Hắc kim cổ đao truyền lại cảm giác như chém vào kim loại, hổ khẩu cũng bị chấn đến tê dại.

Sau khi né được đòn tấn công của Hắc hống, Trần Phong lùi lại phía sau.

Anh lao lên một bước, duỗi chân đạp nhẹ lên bệ đá, cơ thể Trần Phong nhanh chóng bay lên.

Chân của Trần Phong hóa thành một bóng roi, nhanh chóng quét ngang vào cổ của Hắc hống.

Tức thì cơ thể Hắc hống bay ra ngoài, đó là nơi tương đối yếu ớt.

Hắc hống, cổ bị va đập mạnh như vậy, e rằng cũng không ổn.

Đúng lúc này, Trần Phong thấy Hắc hống đứng dậy, chỉ là đầu của nó bị vẹo sang một bên.

Xem ra cổ của Hắc hống đã bị gãy, nhưng dường như nó không bị thương tổn gì nhiều.

Trần Phong nhìn Hắc hống, trong lòng cũng có chút khó chịu.

Anh không do dự, trực tiếp lao đến bên cạnh Hắc hống, dùng sức đạp mạnh, cơ thể Trần Phong nhanh chóng bay lên không.

Hai chân kẹp lấy cổ Hắc hống, dùng sức vặn một cái, cơ thể Hắc hống trực tiếp lộn một vòng trên không trung, rơi xuống đất.

Đúng lúc này, Trần Phong từ trên người lấy ra một quả lựu đạn, nhanh chóng đến trước mặt Hắc hống, nhét quả lựu đạn trong tay vào miệng Hắc hống.

Anh dùng sức, bặm miệng Hắc hống lại.

Đồng thời, anh tung một cú đá thẳng mặt, đá bay Hắc hống đi.

Trần Phong biết rõ uy lực của lựu đạn, nhanh chóng chạy về phía

của Bàn Tử và những người khác.

Vừa mới chạy đến nơi, đã nghe thấy tiếng nổ phía sau.

Đồng thời, anh cảm nhận được một luồng sóng khí truyền đến.

Những dây leo xung quanh cũng bị sóng khí thổi cho chao đảo tứ tung.

Cửu Đầu Yêu Bách cảm nhận được nhiệt độ của sóng khí, đồng loạt thu dây leo về.

Khoảng mười mấy giây sau, luồng sóng khí đó mới từ từ tan đi.

Trần Phong tay cầm Hắc kim cổ đao, từ từ đi về phía vị trí của Hắc hống.

Chỉ thấy ở vị trí trước đó của Hắc hống, lúc này chỉ còn lại một đống thịt nát, đã bị thiêu cháy.

Thấy cảnh này, Trần Phong trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng xử lý xong thứ này.

"Lão Trần, không phải ông học theo Bàn gia tôi mang theo lựu đạn bên người đấy chứ?" Bàn Tử giơ ngón tay cái lên với Trần Phong nói.

Trần Phong lắc đầu không nói gì, uy lực của lựu đạn thật sự bá đạo, Hắc hống ăn một quả cũng không chịu nổi.

"Hắc hống cứ thế bị Trần huynh đệ xử lý rồi sao?" Anh em nhà họ Mã nhìn cảnh này có cảm giác không chân thực, đó là Hắc hống, không phải Bánh tông thông thường.

Nếu là thi biến bình thường, mấy người họ có lẽ còn có cách đối phó.

Dùng máu chó mực là đủ, nhưng Hắc hống thì không thể đối phó được.

Không khách khí mà nói, mấy người họ ở trước mặt Hắc hống không trụ nổi mấy chiêu.

Nhưng vừa rồi nhìn thấy thế trận của Trần Phong, rõ ràng có thể đối kháng với Hắc hống.

Điều này không phải người bình thường có thể làm được.

Trần Phong nhìn cỗ thi thể còn lại trước mặt, lúc này cũng không biết phải làm sao, hệ thống bảo anh giúp nữ thi giải thoát.

Nhưng phải giải thoát thế nào, người đã chết rồi còn đâu?

Hay là cứ để nó cũng thi biến, như vậy cũng có thể xử lý thi thể, cũng coi như là giải thoát.

"Đây không phải là chủ mộ thất, chúng ta đã phá hủy cả hai thi thể rồi, nhưng tôi cũng không thấy có thứ gì ở đây cả." "Mộc Trần Châu mà chúng ta tìm kiếm cũng không thấy tăm hơi đâu." Bàn Tử nhìn hai cỗ thi thể trước mặt, gãi gãi sau gáy nói.

"Chắc không phải là chủ mộ, ông thấy có chủ mộ nào lại để mình lộ thiên thế này không?

Bên trong có thể có quan tài được giấu đi." Trần Phong nói, đó cũng là sự thật.

Dù sao cũng không ai muốn sau khi chết lại phải chịu cảnh màn trời chiếu đất.

Như vậy, khả năng có quan tài ở đây là rất lớn.

Nghĩ vậy, Trần Phong liền bắt đầu tìm kiếm trên cây đại thụ này, nơi trống trải này thực ra đều có thể nhìn thấy hết.

Chương 679

Thứ thu hút sự chú ý nhất chính là Cửu Đầu Yêu Bách này.

.....

"Lão Trần, ý của ông là quan tài có thể được giấu trong Cửu Đầu Yêu Bách." Ngô Bát Nhất nhìn ánh mắt của Trần Phong, tức thì hiểu ra, kinh ngạc thốt lên.

"Ừm, có khả năng." Trần Phong gật đầu, sau đó bảo Bàn Tử và những người khác cũng bắt đầu tìm kiếm cơ quan có thể tồn tại trên cây đại thụ.

Chỉ là một nhóm người, tìm kiếm nửa ngày, cũng không thấy có cơ quan nào.

Thậm chí anh em nhà họ Mã còn trực tiếp trèo lên cây để tìm.

Bàn Tử nhìn mấy người đang tìm kiếm, cảm thấy cơ bắp toàn thân bắt đầu đau mỏi, cứ thế đặt mông ngồi phịch xuống.

Vừa ngồi xuống, đã nghe thấy dưới thân vang lên một tiếng "cạch", tiếp đó trên cây đại thụ truyền đến tiếng cơ quan vận hành.

Trong đó có tiếng xích sắt, nghe tiếng, Bàn Tử lập tức đứng dậy.

Anh nhìn xuống chỗ vừa bị mình ngồi lõm xuống.

Là một cơ quan, mình chỉ định ngồi nghỉ một chút thôi mà.

Mọi người nghe thấy tiếng cơ quan vận hành, lập tức tránh xa Cửu Đầu Yêu Bách này.

Sau đó, họ thấy ở giữa cây đại thụ nứt ra, vết nứt ngày càng lớn.

Trần Phong nhìn Cửu Đầu Yêu Bách này, trong lòng cũng thoáng chút kinh ngạc.

Cơ quan làm ẩn giấu như vậy, nếu không phải Bàn Tử vô tình ấn phải, bọn họ thật sự chưa chắc đã tìm được.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một cỗ quan tài đá cứ thế xuất hiện trước mắt.

Cỗ quan tài đá này bị xích sắt quấn quanh, bốn phía đều bị những sợi xích này kéo lại.

Thì ra, bên trong Cửu Đầu Yêu Bách này là rỗng, không gian bị xích sắt kéo ra một cách cứng nhắc.

Khoảng một phút sau, tiếng cơ quan cuối cùng cũng dừng lại.

Cỗ quan tài đá cứ thế treo lơ lửng trên không trung.

"Đây chắc là quan tài mà chúng ta cần tìm rồi, Mộc Trần Châu mà chúng ta tìm kiếm chắc chắn ở trong đó." Ngô Bát Nhất nhìn cỗ quan tài nói.

"Vậy chúng ta mở quan tài?" Bàn Tử nhìn cỗ quan tài đá, hai mắt sáng rực.

Quan tài được giấu trong cây, bên trong chắc chắn có rất nhiều đồ tùy táng quan trọng.

Trần Phong đến trước quan tài đá, nhìn những sợi xích sắt trên đó, chúng vừa vặn treo quan tài lơ lửng trên không trung.

Cách mặt đất hơn một mét, cộng thêm chiều cao của quan tài, vừa vặn khoảng một mét sáu, một mét bảy.

Chiều cao này có chút không thích hợp để mở quan tài.

Đúng lúc này, Trần Phong nhìn thấy trên những sợi xích sắt đó có một cái móc.

Chỉ cần hạ cái móc xuống là có thể để quan tài hạ thấp xuống một chút.

Bên dưới xích sắt còn có một sợi xích dự phòng.

Sẽ không để quan tài rơi từ trên xuống.

Sau đó, Trần Phong hạ xích sắt xuống, tiếp đó thấy chiều cao của quan tài lại hạ xuống một chút.

Nhìn chiều cao này, Trần Phong cảm thấy vừa phải.

Nhưng nhìn những sợi xích sắt chằng chịt trên quan tài, Trần Phong liền dùng Hắc kim cổ đao phá hết những sợi xích quấn quanh quan tài.

Theo những sợi xích rơi xuống đất, quan tài đá mới hoàn toàn lộ ra trước mắt Trần Phong.

Trần Phong lấy ra một con dao găm, từ từ đâm vào khe hở giữa nắp quan tài.

Người ta dùng sáp ong để niêm phong nắp quan tài.

Dao găm vừa đâm vào, đã thấy những bột trắng không ngừng rơi xuống.

Trần Phong đi một vòng quanh quan tài, mới làm sạch hết lớp sáp ong này.

Anh vẫy tay với Ngô Bát Nhất, quan tài đá có chút nặng, một người muốn đẩy nắp ra có chút khó khăn.

Theo hai người cùng dùng sức, mới đẩy được nắp quan tài ra.

Sau khi đẩy ra, hai người rất ăn ý mà ngồi thụp xuống.

Quan tài đá bị xích sắt niêm phong nghiêm ngặt như vậy, không chừng bên trong sẽ có thứ gì đó ghê gớm.

Thấy bên trong không có cơ quan gì, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hai người liền nhìn vào trong quan tài.

Chỉ thấy trong quan tài yên tĩnh nằm một bóng người.

Cỗ thi thể này được bảo quản cũng rất tốt, trên người không có một chút dấu hiệu thối rữa nào.

Giống như vừa mới hạ táng vậy.

"Trong thi thể này cũng có Định Thi Châu." Ngô Bát Nhất nhìn thi thể trước mặt, từ từ nói.

"Ừm, chú ý nhìn thi thể đi, hình như nó đang hô hấp." Trần Phong vừa rồi nhìn cỗ thi thể này, liền thấy thi thể đang phập phồng lên xuống.

Thấy cảnh này, Trần Phong kinh ngạc, tưởng thi thể lại sắp quật xác, nhưng rồi khi nhìn thấy thứ trên người thi thể, anh liền hiểu ra.

"Vãi chưởng, Lão Trần, lại sắp quật xác nữa à?" Ngô Bát Nhất thấy cảnh này, trước tiên bị dọa một phen.

Không phải lại sắp quật xác đấy chứ?

Con Hắc hống trước đó đã đủ cho họ mệt rồi.

Lại nữa sao?

"Đừng vội, xem thứ mà thi thể đang mặc trên người đi, đó không phải là một món đồ đơn giản đâu!" Trần Phong đưa tay chỉ vào thứ trên người thi thể.

"Ngọc dũng?" Ngô Bát Nhất nhìn thứ mà thi thể đang mặc, trước tiên sững sờ, sau đó cảm thấy đã từng thấy thứ này ở đâu đó.

"Ngọc dũng?

Đâu, đâu có Ngọc dũng?

Đó là bảo vật hiếm có đấy." Bàn Tử nghe thấy hai từ này, trong

lòng chấn động, mắt đỏ ngầu lao tới.

“Bàn Tử, ông nghe nói về Ngọc dũng rồi sao?” Ngô Bát Nhất nhìn Bàn Tử với vẻ mặt hưng phấn, hỏi.

Anh cũng đoán thứ này rất quý giá, nhưng nhìn thần sắc của Bàn Tử, biết nó không chỉ đơn giản là quý giá.

“Ngọc dũng, thứ này, quả thực là báu vật vô giá, nghe nói tác dụng của nó có thể khiến người ta sống lại, nghìn năm mới xuất hiện một lần.” Bàn Tử nhìn Ngô Bát Nhất với vẻ mặt khinh bỉ.

Thực ra Bàn Tử biết về Ngọc dũng này là nghe từ Đại Kim Nha, trước đó khi đến chỗ Đại Kim Nha học hỏi.

Anh nghe Đại Kim Nha nhắc đến Ngọc dũng rất quý giá.

Quan trọng hơn là tác dụng của nó, mới khiến người ta điên cuồng.

“Có cả thứ như vậy sao?” Ngô Bát Nhất trong lòng có chút nghi ngờ, tại sao ở đây lại có Ngọc dũng.

Nghe nói Uông Tàng Hải đã từng vào đây, vậy thì Ngọc dũng có thể đã bị phát hiện.

Vậy tại sao đối phương lại không mang Ngọc dũng đi, e rằng bên trong có những thứ khác mà họ không biết.

“Thực ra cũng không thể làm người ta sống lại, chỉ là giúp người ta kéo dài hơi tàn thôi.” Hoắc Linh lúc này đột nhiên mở miệng nói, về Ngọc dũng này trước đây cô cũng từng nghe mẹ nói.

Chương 680

Nhưng tác dụng của nó không phải là làm người ta sống lại, mà là giúp người ta kéo dài hơi tàn.

Cứ treo một hơi thở, như vậy cũng đã là nghịch thiên rồi.

“Vậy sao?

Chả trách thi thể lại hô hấp!” Ngô Bát Nhất nghe hai người giải thích cũng hiểu ra tác dụng của Ngọc dũng.

Vậy người trước mắt này đã từ thời Chiến Quốc kéo dài hơi tàn đến bây giờ sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng anh cũng một trận kinh hãi trước năng lực của Ngọc dũng.

Chả trách nó được gọi là bảo vật vô giá. .....

Sau khi Ngô Bát Nhất nghe về tác dụng của ngọc dũng, trong lòng cũng kinh ngạc một phen, không ngờ món đồ này lại có tác dụng lớn đến vậy.

Thảo nào Bàn Tử lại thất thố lao lên như thế, đổi lại là mình gặp phải bảo bối cỡ này cũng sẽ hành động y như vậy.

Nếu là người khác, có lẽ đã trực tiếp ra tay cướp giật rồi.

Anh em nhà họ Mã nghe Bàn Tử và cả tiểu chủ nhà mình đều khẳng định về món đồ này, liền biết đây chắc chắn là một thứ phi thường.

Nhất là khi thấy cỗ thi thể vẫn còn hô hấp lên xuống sau mấy nghìn năm, sự chấn động trong lòng họ không gì sánh bằng.

“Thứ này lấy xuống thế nào?

Nhưng nếu chúng ta lấy nó xuống, chẳng phải sẽ giết chết chủ mộ sao?” Ngô Bát Nhất nhìn cỗ thi thể trước mặt, hỏi.

Hành vi của mấy người chẳng khác nào giết người?

Nhưng nghĩ lại, để chủ mộ sống lay lắt như vậy suốt mấy nghìn năm, thà cho một nhát dứt khoát còn hơn.

Nghĩ đến đây, cảm giác tội lỗi trong lòng cũng theo đó mà tan biến.

“Hai người nhanh tay một chút, để tôi lấy ngọc dũng này xuống.” Trần Phong tiến lên một bước, trước tiên quan sát kỹ bộ ngọc dũng trước mặt.

Sau đó mới vươn tay, linh hoạt vỗ một cái lên người thi thể.

Tiếp đó, anh dùng hai tay nắm lấy hai tay của thi thể, kéo mạnh lên, cơ thể liền ngồi dậy.

Trần Phong đưa hai tay sờ soạng trên người thi thể một hồi, cảm thấy không có chỗ nào để ra tay, vì bộ ngọc dũng này trông như một khối liền.

“Sao hả Lão Trần, không tìm ra cách à?” Bàn Tử vẻ mặt đắc ý nhìn Trần Phong, trên mặt gần như viết mấy chữ: “Mau cầu xin tôi đi, tôi biết cách lấy ngọc dũng xuống đấy”.

“Bàn Tử, từ khi nào ông lại biết những thứ này vậy?” Ngô Bát Nhất thấy vẻ mặt của Bàn Tử, ngẩn người hỏi.

Theo lý mà nói, Bàn Tử trước giờ chỉ quan tâm đến tiền tài, căn bản sẽ không để ý đến những thứ này.

Huống hồ món đồ này hiện tại ngay cả Lão Trần còn không biết, thậm chí chưa từng nghe qua, vậy mà Bàn Tử lại tỏ ra rất am hiểu.

“Ngọc dũng không dễ tháo.

Có một cách nhẹ nhàng nhất là đợi đến khi thi thể này lột da, đó là một trong những cơ hội tốt nhất để tháo ngọc dũng.” Hoắc Linh lúc này đột nhiên tiến lên nói.

Về món đồ này, trước đây cô cũng chỉ nghe mẹ mình kể, sau đó vì có chút hứng thú nên đã tra cứu tài liệu.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng có ngày sẽ gặp phải nó.

“Thứ này còn lột da được?” Lần này không chỉ Trần Phong mà ngay cả Bàn Tử cũng ngơ ngác.

Ngọc dũng có thể khiến người ta sống lay lắt đã là thần kỳ lắm rồi, lại còn có thể lột da?

“Đúng vậy, mỗi khi ngọc dũng tiến hành lột da, sinh mệnh lực của thi thể bên trong sẽ mạnh lên một phần.

Cứ như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày đứng dậy lần nữa.” Hoắc Linh gật đầu nói.

“Ting, phát hiện điểm mù kiến thức của Túc chủ, có tiến hành truyền tải hệ thống không?” Đúng lúc này, trong đầu Trần Phong đột nhiên vang lên một giọng nói điện tử tổng hợp.

Nhưng lần này khi nghe thấy giọng nói đó, Trần Phong mừng như điên.

Lần đầu tiên anh cảm thấy hệ thống này cũng khá tốt.

“Tiến hành truyền tải hệ thống.” Lần này Trần Phong không chút do dự lựa chọn.

Việc này cũng có một cái lợi, bởi vì qua một thời gian, anh mới phát hiện có những lúc sự hiểu biết của mình về một số thứ không đủ triệt để, hoặc có những thứ hoàn toàn không biết, mà trong kiến thức hệ thống truyền tải trước đó lại không tìm thấy thông tin tương ứng.

“Ting, tiến hành truyền tải hệ thống, tiến độ 1%, 2%....100% hoàn thành.” Cùng với việc truyền tải kiến thức hoàn tất, Trần Phong cảm nhận một luồng tri thức khổng lồ ùa vào tâm trí.

Trong nháy mắt, những thứ anh chưa từng nghe, chưa từng thấy đều hiện ra trong đầu.

Trong đó bao gồm cả thông tin về bộ ngọc dũng này, vô cùng toàn diện.

Trên đó có cả tác dụng, thậm chí là lịch sử của ngọc dũng, và đương nhiên cũng có phương pháp tháo gỡ.

“Lão Trần, để tôi giải cho, sau khi giải xong, món này thuộc về tôi nhé.” Bàn Tử đắc ý nói.

Trần Phong không thèm để ý, trực tiếp đi tới cỗ thi thể.

Cỗ thi thể vẫn giữ nguyên tư thế ngồi như trước.

Trần Phong đến trước thi thể, từ dưới nách rút ra một sợi chỉ vàng, dùng sức giật mạnh, liền thấy bộ ngọc dũng trên người thi thể từng chút một bong ra.

Nhưng nhờ hệ thống vừa truyền tải, Trần Phong biết rằng ngọc dũng chỉ có thể phục hồi nguyên dạng sau khi được mặc lên người.

Chỉ là phương pháp tháo gỡ cưỡng ép như thế này có khả năng sẽ khiến cỗ thi thể trực tiếp biến thành xác biến dị.

Nhưng không thể đợi đối phương lột da được, không biết phải đợi đến năm nào tháng nào, nếu nó biến dị thì cứ trực tiếp chém một đao là xong.

Sau đó, mọi người thấy Trần Phong lấy ra một bộ ngọc dũng từ trên người thi thể.

Đây chính là một món bảo vật vô giá, nếu mang ra ngoài, chỉ cần

công bố tác dụng của nó, chắc chắn sẽ bị người người tranh cướp.

Thứ như thế này nghìn năm khó gặp, một khi xuất hiện sẽ trở thành hàng hot.

Thời đại này thứ không thiếu nhất chính là người giàu, mà người giàu sợ nhất là lúc chết tiền vẫn chưa tiêu hết.

Đó cũng là lý do vì sao các đế vương thời xưa đều theo đuổi trường sinh, cuộc sống đế vương quá hưởng thụ, ai nấy đều không nỡ rời đi như vậy.

Chỉ cần món đồ này được bán ra, mấy người họ cả đời không cần phải lo lắng nữa.

Bàn Tử nhìn thủ pháp của Trần Phong thì ngây người, vãi, sơ suất quá, không ngờ Lão Trần cũng biết.

Thế mà ban nãy còn ra vẻ khiêm tốn cầu học.

Không ngờ lại bị lừa, đương nhiên cũng có khả năng đối phương đã tìm ra cách mở ngọc dũng trong khoảng thời gian ngắn đó.

Nhưng liệu có khả năng không?

Trong lòng Bàn Tử có chút hoài nghi nhìn Hoắc Linh, lẽ nào là cô ấy nói?

Mà thôi, dù sao cũng vậy.

"Cầm lấy, đây là một món bảo bối đấy." Trần Phong ném thẳng bộ ngọc dũng cho Bàn Tử.

Những người khác tuy thèm thuồng, nhưng trong lòng cũng biết, họ sống sót đến bây giờ đều là nhờ Trần Phong.

Đối phương lấy món đồ này cũng là điều nên làm.

"Trong này có thứ gì chứng minh thân phận của chủ mộ không?

Chúng ta còn chưa biết chủ mộ là ai?

Mộc Trần Châu mà chúng ta cần tìm ở đâu?" Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong nói.

Nghe Ngô Bát Nhất nói, Trần Phong cũng ngẩn người, ánh mắt anh nãy giờ đều dán vào bộ ngọc dũng.

Chương 681

Anh đột nhiên nhớ ra mục đích của chuyến đi này, bèn bắt đầu quan sát bên trong quan tài.

Trong này hẳn là có thông tin về thân phận chủ mộ.

Quả nhiên, khi nhìn lên, Trần Phong phát hiện hai bên thành quan tài có khắc một đoạn văn tự.

Đó là một đoạn văn tự viết bằng chữ tiểu triện.

Anh cúi người nhìn kỹ, càng xem càng kinh hãi, bên trong ghi lại một câu chuyện không ai ngờ tới.

Trần Phong đứng thẳng người, thở ra một hơi dài.

“Trên đó khắc gì vậy?” Tuyết Lê cũng nhìn thấy những dòng chữ đó, hỏi.

“Chuyện này có hơi phức tạp, để tôi kể từ từ cho mọi người nghe.” “Chủ nhân ngôi mộ này là Lỗ Thương Vương của nước Lỗ.

Lỗ Thương Vương tự xưng là sứ giả địa phủ, mang theo âm binh, mỗi đêm đều dẫn âm binh đi tuần.” “Lỗ Thương Vương chỉ hoạt động vào ban đêm, sau đó tạo dựng được danh tiếng nhất định...” Sau đó, Trần Phong kể lại một số chuyện liên quan đến Lỗ Thương Vương.

Những người khác nghe xong cũng liên tục trầm trồ, không ngờ Lỗ Thương Vương lại có những chuyện như vậy.

“Lỗ Thương Vương này là một tay trộm mộ phải không?” Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong kể xong, hiểu ra.

“Đúng, không sai, là đạo mộ.” Trần Phong gật đầu nói.

Lỗ Thương Vương là một tên trộm mộ, một tên trộm mộ chuyên nghiệp.

“Chẳng phải là đồng nghiệp sao?

Chúng ta trộm mộ của một đồng nghiệp à?” Bàn Tử nghe xong thản nhiên nói, ai mà ngờ lại trộm mộ của một tên trộm mộ chứ.

Cái gọi là âm binh đi tuần, thực chất chỉ là một cái cớ, một cái cớ để đi trộm mộ mà thôi.

Kể xong, Trần Phong lại nhìn vào trong quan tài, hy vọng có thể tìm thấy thứ gì khác.

Chẳng mấy chốc, anh thấy bên cạnh thi thể có một chiếc hộp bằng vàng tím.

Nhìn thấy chiếc hộp này, tim Trần Phong đập thót một cái, lẽ nào là Mộc Trần Châu.

Anh hít sâu một hơi, mở hộp ra, nhìn vào bên trong thì thấy một vật trông giống ngọc tỷ.

Chỉ thấy trên đó khắc hình một ác quỷ, là Quỷ Tỳ sao?

Nhưng Trần Phong nhanh chóng phát hiện bên trong hộp vàng tím có một dấu hằn hình con mắt.

Nhìn thấy dấu vết này, lòng Trần Phong chùng xuống, chiếc hộp vàng tím này rõ ràng đã từng đựng Mộc Trần Châu.

Chỉ là nó đã bị Uông Tàng Hải lấy đi rồi.

Xem ra muốn tìm mảnh vỡ cuối cùng của Mộc Trần Châu, chỉ có thể đi theo dấu vết của Uông Tàng Hải, chắc chắn sẽ tìm được.

“Lão Trần, sao rồi?

Không có à?” Ngô Bát Nhất nhìn Trần Phong hỏi, manh mối ở

cung điện lần này, hy vọng vốn rất lớn.

Nếu lần này lại không tìm thấy, sau này không biết nên đi về đâu nữa.

"Không có, nhưng cũng có chút manh mối." Trần Phong lắc đầu, sau đó đưa chiếc hộp trong tay cho Ngô Bát Nhất, để đối phương nhìn khuôn hằn bên trong.

"Là hằn?" Ngô Bát Nhất nhìn chiếc hộp vàng tím xong, trong lòng cũng dâng lên một trận xao động, điều này chứng tỏ Mộc Trần Châu thực sự đang ở trong tay Uông Tàng Hải.

Tuy không tìm thấy nó, nhưng ít nhất cũng có một phương hướng.

Không cần phải tìm kiếm trong vô định nữa.

"Ở đây chắc không còn gì nữa, chúng ta cũng nên ra ngoài thôi." Trần Phong nói xong ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, lối ra ở ngay phía trên, chỉ cần trèo lên cái cây đó là được.

Không cần phải mất công tìm đường ra, thật là tốt nhất.

"Lão Trần, mau nhìn cỗ thi thể kia!" Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, Trần Phong nhìn theo hướng tay chỉ của Bàn Tử, chỉ thấy trên trán thi thể có một thứ gì đó đang phồng lên.

Dường như có thứ gì đó bên trong đang muốn chui ra.

Trần Phong nhìn thấy cái bọc đó, trong lòng căng thẳng.

Những thứ chưa biết luôn là đáng sợ nhất, đó là sự thật.

Sau đó, họ thấy mấy chiếc vuốt nhỏ từ trên trán thi thể thò ra.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Trần Phong và mọi người đều nhíu mày, cảnh tượng quá ghê tởm.

Ngay sau đó, một bóng hình màu đỏ từ trán thi thể chui ra, dừng lại một lát rồi bay lên, bay về phía Trần Phong và mọi người.

"Phụt!" Một luồng sáng đen lóe lên, bóng hình màu đỏ bị Hắc kim cổ đao của Trần Phong chém thành hai nửa.

Trong nháy mắt, một vệt máu màu xanh lục bắn ra.

"Bọ xác chết biến dị, chạm vào là chết." Trần Phong vung đao, giũ sạch chất lỏng trên lưỡi đao.

Anh cũng không ngờ trong thi thể lại có loại bọ xác chết này, may mà phản ứng kịp thời.

"Bọ xác chết màu đỏ?" Anh em nhà họ Mã nhìn thấy con bọ xác chết màu đỏ, sắc mặt biến đổi.

Thứ như thế này họ thực sự chưa từng thấy, bọ xác chết thông thường đều màu đen, kích thước cũng lớn hơn.

Hoắc Linh nhìn thấy con bọ xác chết màu đỏ, nhớ lại những ngày ở Trương Gia Cổ Lâu.

Mọi người suýt nữa đã không ra được.

Nhưng không ngờ ở đây lại có bọ xác chết biến dị, nhìn thấy bóng hình màu đỏ, trong lòng cô dấy lên một cảm giác bất an.

Trần Phong nhìn con bọ xác chết này, mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

Bọ xác chết thường sống theo bầy đàn, tuy loại màu đỏ này cũng có con đơn lẻ, nhưng mỗi con đều là vua của một đàn bọ xác chết, có thể ra lệnh cho những con bọ thông thường.

Trần Phong vừa nghĩ đến đây thì nghe thấy xung quanh truyền đến một loạt tiếng "cạch cạch".

Nghe thấy tiếng động quen thuộc này, sắc mặt mọi người có mặt

đều thay đổi.

Họ vội vàng nhìn về phía sau, chỉ thấy một đám đen kịt đang không ngừng chui ra từ vách đá phía sau.

“Mau leo lên trên!

Hoắc Linh, đi theo sau mọi người.” Trần Phong quay đầu nói với mấy người.

“Được.” Nói xong, mọi người bắt đầu trèo lên trên.

Chỉ cần lên được đó, mọi chuyện sẽ ổn.

Hoắc Linh nắm chặt đồng tiền Đại Ngũ Đế trong tay, cô biết Trần Phong bảo cô đi sau là vì đồng tiền Đại Ngũ Đế trên tay mình.

Tôi sẽ không để anh thất vọng.

Đôi mắt Hoắc Linh chăm chú nhìn Trần Phong.

Lúc này, Trần Phong nhìn nữ thi trên giường đá, cắn răng tiến lên, ôm nữ thi đến trước quan tài rồi đặt vào trong.

Sau đó anh đóng nắp quan tài lại, ấn vào cơ quan, nhìn cây Cửu Đầu Yêu Bách từ từ khép lại.

Làm xong tất cả, Trần Phong quay lại nhìn, phát hiện đám bọ xác chết đều dừng lại ở khoảng cách hai mét, không dám đến gần.

Trần Phong thấy cảnh này, đưa tay sờ vào ấn Phát Khâu trong ngực.

Trần Phong nhìn đám bọ xác chết, hít sâu một hơi.

Anh quay người chạy về phía cái cây.

Chương 682

Lúc này Hoắc Linh cũng mới trèo lên được một đoạn không cao.

Nhưng trên thân cây Cửu Đầu Yêu Bách này có dây leo, có thể mượn lực, điều này cũng tiện cho mọi người leo trèo.

Trần Phong nhanh chóng đến bên dưới Hoắc Linh.

Đám bọ xác chết phía sau lúc này cũng đuổi theo.

Bọn chúng hẳn là do con bọ xác chết màu đỏ kia gọi đến.

Bình thường có bọ đỏ, những con bọ thông thường không dám đến gần.

Bọ đỏ vừa chết, đám bọ này không còn bị kiềm chế nữa.

Trần Phong lấy từ trong ngực ra một ít bột khu trùng tán rắc xuống.

Anh cũng không biết bột khu trùng tán có thể ngăn cản đám bọ xác chết này được bao lâu, kéo dài được lúc nào hay lúc đó.

Rắc xong, Trần Phong cũng không quan tâm đến đám bọ phía dưới nữa, tiếp tục trèo lên.

Những người phía trên cũng hành động nhanh chóng, dù sao phía sau có nhiều bọ xác chết như vậy, ai có thể thong thả leo được.

Đúng lúc này, một bóng hình màu đỏ nhanh chóng đáp xuống bên cạnh Hoắc Linh.

Hoắc Linh cũng nhìn thấy bóng hình màu đỏ đó, theo bản năng buông tay, cơ thể rơi xuống.

May mà Trần Phong tay mắt lanh lẹ, nhanh chóng nắm lấy Hoắc Linh, mới không để cô rơi xuống.

“Bám chắc vào.” Trần Phong nắm lấy tay Hoắc Linh, đẩy sang bên cạnh, để Hoắc Linh bám lại chắc chắn.

Nhưng con bọ xác chết màu đỏ trên đỉnh đầu vẫn ở đó, chặn đường.

Trần Phong một tay bám vào dây leo phía trên, rút Hắc kim cổ đao ra liền vung một nhát lên.

Không có gì bất ngờ, bóng hình màu đỏ bị chém thành hai nửa.

Không còn bóng hình đó cản đường, hai người liền tiếp tục trèo lên.

Khoảng hai phút sau, hai người cuối cùng cũng ra khỏi sơn động.

Bàn Tử và mấy người đang đợi bên ngoài, thấy Trần Phong và Hoắc Linh lên, vội vàng đưa tay giúp đỡ.

“Không sao chứ?” Ngô Bát Nhất nhìn hai người hỏi, tốc độ của hai người chậm như vậy chắc chắn đã xảy ra chuyện.

“Không sao, một chút sự cố nhỏ thôi.” Trần Phong lắc đầu, nhìn xuống dưới, chỉ thấy đám bọ xác chết dày đặc phía dưới lại bò lên.

“Chúng ta đi thôi, đám bọ xác chết đuổi kịp rồi.” Sau đó, cả nhóm tiếp tục chạy trốn.

Một ngày sau, Trần Phong và nhóm của mình cuối cùng cũng về đến nhà.

Khi về đến kinh thành, Hoắc Linh và mấy người đã tách ra với nhóm Trần Phong để về nhà họ Hoắc.

“Về nhà thật thoải mái!” A Hương đặt đồ xuống rồi ngồi phịch xuống ghế không nhúc nhích.

“A Hương, vậy sau này nếu có việc, em cứ ở nhà trông nhà nhé.” Nghe lời A Hương, Tuyết Lê trêu chọc.

“Không được đâu, ở nhà chán lắm, ở bên cạnh Trần đại ca kích thích hơn.” “Em thấy túy ông chi ý bất tại tửu thì có.” “Ai da, chị Tuyết Lê...” Ba người Ngô Bát Nhất ngồi trong sân, hưởng thụ sự yên tĩnh, nhìn Trần Phong nói: “Lão Trần, lấy thứ đó ra xem nào.” “Thứ trong hộp vàng tím đó tôi đã thấy rồi nhé, đừng có giả vờ.” Trần Phong bất đắc dĩ cười khổ, đúng là không ai qua mắt được ai.

Món đồ đó vốn dĩ anh không định lấy ra, vì cảm thấy nó sẽ có tác dụng lớn sau này.

Nhưng không ngờ Ngô Bát Nhất lại chủ động nhắc đến, bây giờ muốn giấu cũng không được nữa.

Thế là Trần Phong từ trong túi lấy ra Quỷ Tỳ, chiếc ngọc tỷ có khắc hình ác quỷ.

Anh đặt nó lên bàn.

“Thứ này là gì vậy?” “Được đấy Lão Trần, lúc ông lấy nó tôi không hề cảm thấy gì cả.

Xem ra đây là một món bảo bối, có thể khiến ông phải giấu giấu giếm giếm.” Bàn Tử nhìn thấy Quỷ Tỳ, hứng thú đối với nó lập tức tăng mạnh.

Đây là lần đầu tiên có một món đồ khiến Trần Phong phải giấu giếm như vậy, sao có thể không khiến người ta tò mò được?

Chuyến đi này ngoài việc biết được tung tích của Mộc Trần Châu, những thứ khác đều không có, bên trong ngay cả một món minh khí cũng không có.

Điều này khiến Bàn Tử đang hăng hái có chút thất vọng, mấy người ở trong đó lượn lờ nửa ngày, suýt nữa không ra được.

“Không phải tôi giấu giếm, mà là trực giác mách bảo tôi thứ này có tác dụng rất lớn.

Tôi cảm thấy nó có một công dụng quan trọng, nếu tin tức truyền ra ngoài, có thể sẽ bị người khác nhòm ngó.” Trần Phong nhìn Quỷ Tỳ trước mặt nói.

Thứ này có thể là món đồ quan trọng nhất ngoài mảnh vỡ Mộc Trần Châu, đương nhiên còn có Long Cốt Thiên Thư.

Thậm chí một góc Hòa Thị Bích trong tay anh cũng không bằng món đồ này.

“Lão Trần, đừng dọa tôi.

Thứ này quan trọng đến thế sao?

Nhưng tôi dường như không hiểu rõ lai lịch của nó, càng không nói đến công dụng, chỉ dựa vào cảm giác thôi sao?” Ngô Bát Nhất nghe Trần Phong nói xong liền hỏi.

Chỉ dựa vào trực giác, cảm thấy có chút quá tùy tiện.

“Yên tâm đi, trực giác của tôi trước giờ luôn chính xác.

Thứ này sớm muộn gì tôi cũng sẽ dùng đến.” Trần Phong gật đầu.

“Nếu đã vậy, Lão Trần, ông cất món đồ này đi.

Dù sao chúng ta bây giờ cũng không thiếu tiền, cứ giữ bí mật cho tốt, đợi đến khi nó thực sự phát huy tác dụng thì hãy lấy ra.” “Còn có cái Long Cốt Thiên Thư đó, công dụng của nó đến giờ chúng ta vẫn chưa biết.

Mắt thấy sắp thu thập đủ mảnh vỡ Mộc Trần Châu rồi, lúc đó làm thế nào để hợp thành Mộc Trần Châu cũng không biết.” Bàn Tử nghe Trần Phong nói trịnh trọng như vậy, cũng gật đầu.

Điều này khiến Trần Phong nhìn anh bằng ánh mắt khác lạ, lần đầu tiên thấy Bàn Tử nghiêm túc như vậy.

Nhưng Bàn Tử nói không sai, quả thực tác dụng của Long Cốt

Thiên Thư đến giờ vẫn chưa tìm ra.

Trần Phong cũng không chỉ một lần nghiên cứu Long Cốt Thiên Thư, nhưng mỗi lần đều không có kết quả.

Lần này, Trần Phong hạ quyết tâm nhất định phải nghiên cứu ra ngọn ngành.

Trong lòng Trần Phong có một suy nghĩ táo bạo, Quỷ Tỳ này có thể có liên quan đến Mộc Trần Châu, biết đâu Quỷ Tỳ là một trong những điều kiện để phục hợp Mộc Trần Châu.

Đúng lúc này, Tuyết Lê đột nhiên bước ra thông báo, cơm đã nấu xong.

Vốn dĩ lần này trở về định ra ngoài ăn một bữa, nhưng sau khi về, Tuyết Lê đột nhiên có hứng muốn tự tay nấu.

Khi ở trong lăng mộ, không có đồ ăn nóng, ngày ngày chỉ ăn lương khô, khiến mấy người họ có nhu cầu về đồ ăn nóng lớn hơn người thường.

Ăn cơm xong, mấy người liền trực tiếp nằm trên giường nghỉ ngơi.

Trần Phong lấy Long Cốt Thiên Thư ra nghiên cứu.

Một đêm không có gì xảy ra, đêm tàn ngày sáng.

Ngày thứ hai, Trần Phong vừa mở cửa tiệm, đã thấy có người đứng ở cửa đợi sẵn.

Thấy Trần Phong mở cửa, hai người lập tức tiến lên, lễ phép hỏi: "Xin hỏi có phải là Trần Phong, Trần tiên sinh không ạ?" "Phải, xin hỏi hai vị có việc gì cần tôi giúp đỡ không?" Trần Phong gật đầu, tuy không biết ý đồ của hai người này là gì, nhưng mở cửa làm ăn, không thể đuổi khách đi được.

“Chào Trần tiên sinh, thiếu đông gia nhà chúng tôi hẹn ngài trưa nay tại khách sạn Tân Nguyệt, có chuyện muốn thương lượng.” Một trong hai người cung kính nói với Trần Phong.

“Trưa nay à?

Được, tôi đồng ý.” Trần Phong gật đầu, anh biết chắc là Hoắc Linh tìm mình vì chuyện trong lăng mộ lần trước.

Cũng có thể là chuyện khác.

Bất kể thế nào, người ta đã hẹn thì cũng phải đi gặp một lần.